

Cự Tinh Chi Danh Khí Lô Đỉnh

Contents

Cự Tinh Chi Danh Khí Lô Đỉnh	3
1. Chương 1	3
2. Chương 2	6
3. Chương 3	10
4. Chương 4+5	13
5. Chương 6	20
6. Chương 7+8	24
7. Chương 9+10	33
8. Chương 11	40
9. Chương 12	44
10. Chương 13	47
11. Chương 14	51
12. Chương 15	55
13. Chương 16	59
14. Chương 17	62
15. Chương 18	66
16. Chương 19	71
17. Chương 20	74
18. Chương 21	78
19. Chương 22	81
20. Chương 23	84
21. Chương 24	88
22. Chương 25	92
23. Chương 26	96
24. Chương 27	102
25. Chương 28	106
26. Chương 29	110
27. Chương 30	115
28. Chương 31	119
29. Chương 32	125
30. Chương 33	131
31. Chương 34	140
32. Chương 35	147
33. Chương 36	153
34. Chương 37	161
35. Chương 38	167
36. Chương 39	173
37. Chương 40	180
38. Chương 41	187
39. Chương 42	193
40. Chương 43	200
41. Chương 44	207

42.	Chương 45	214
43.	Chương 46	221
44.	Chương 47	228
45.	Chương 48	235
46.	Chương 49	241
47.	Chương 50	249
48.	Chương 51	257
49.	Chương 52	269
50.	Chương 53	273
51.	Chương 54	281
52.	Chương 55	287
53.	Chương 56	294
54.	Chương 57	304
55.	Chương 58	311
56.	Chương 59	319
57.	Chương 60	326
58.	Chương 61	334
59.	Chương 62	341
60.	Chương 63	350
61.	Chương 64	357
62.	Chương 65	365
63.	Chương 66	373
64.	Chương 67	385
65.	Chương 68	393
66.	Chương 69	399
67.	Chương 70	407
68.	Chương 71	414
69.	Chương 72	421
70.	Chương 73	429
71.	Chương 74	437
72.	Chương 75	445
73.	Chương 76	452
74.	Chương 77	460
75.	Chương 78	468
76.	Chương 79	475
77.	Chương 80	484
78.	Chương 81	493
79.	Chương 82	499
80.	Chương 83	507
81.	Chương 84	515
82.	Chương 85	522
83.	Chương 86	530
84.	Chương 87	538
85.	Chương 88	546
86.	Chương 89	554
87.	Chương 90	560
88.	Chương 91	570
89.	Chương 92	574
90.	Chương 93	581
91.	Chương 94	589
92.	Vĩ Thanh	596
93.	Phiên Ngoại 1	604
94.	Phiên Ngoại 2	612
95.	Phiên Ngoại 3	619

96.	Phiên Ngoại 4	625
97.	Phiên Ngoại 5	643
98.	Phiên Ngoại 6	650

Cự Tinh Chi Danh Khí Lô Đình

Giới thiệu

Edit: PhươngThế loại: Hiện đại, giới giải trí, cường thế ái ân trung khuyến công x ôn nhuận nội mị minh tinh thụ, cười

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/cu-tinh-chi-danh-khi-lo-dinh>

1. Chương 1

CHƯƠNG 1

Mưa rào đầu mùa xuân, rơi từng giọt từng giọt.

Giơ lên vạt áo màu xanh bị mưa ướt, ở trong gió phát ra tiếng vangphác phác. Nước theo cổ áo màu hồng cánh sen chảy xuống, đọng lại trên lòng bàn chân thành một vũng nước, mùi máu loãng nồng đậmbốc lên.

“Tôichỉ muốn ở lại đây chờ em, chỉ muốn nhìn xem em có nguyện ý quay đầu lại nhìn tôi hay không.”

Thanh âm mềm dẻo, uyển chuyển, mang theo một tia cười khổ cùng tình cảm sâu đậm, trong đêm mưa phiêu tán.

Đối diện cô gái đang ngẩng đầu, đôi mắt dài nhỏ hiện lên tia lưu luyến, thất thần.

Giờ khắc này, bên tai chỉ còn lại tiếng mưa rơi.

“Cắt!”

“Tôn Dung, lời thoại của cô đâu?”

Thanh âm của đạo diễn vang lên, kéo thần trí của mọi người còn đắm chìm trong cảnh quay, nữ chính phục hồi lại tinh thần, hai bên tai nháy mắt đỏ lên, “Xin lỗi, hãy cho tôi thử lại một lần nữa.”

Buông xuống cây dù trong tay, cô vẫn không dám tin nam nhân đối diện mình, không tin một diễn viên hạng ba vô danh trước mặt lại làm mình quên lời thoại, nam nhân này là ai, thanh âm sao lại... Kỳ quái như vậy, quả thực làm cho người ta nghiến.

“Quên đi hôm nay tới đây thôi, cô trước tiên hãy nghỉ ngơi một chút, mười phút sau tiếp tục.”

Đạo diễn ra lệnh một tiếng, chung quanh năm người trợ lý cầm chiếc khăn lông lớn đi ra, trùm lên trên người Tôn Dung, có người đưa khăn tay cho cô, có người lau tóc cho cô, mà người nam nhân đối diện cô lại đứng một mình, dùng tay áo đã sớm ướt đẫm xoa nước dính trên mặt, cười với cô, không nói gì, xoay người bước đi.

“Chờ một chút, cậu tên là gì?”

Cô diễn viên gọi lại hắn, nam nhân vừa định mở miệng, chợt nghe tiếng người đại diện đứng ở xa xa gọi, “Lạc Khâu Bạch, còn đứng ngây ngốc ở đó làm gì? Còn không mau lại đây!”

“Đến ngay.” Hắn đáp lại một tiếng, hướng cô lễ phép gật gật đầu, xắn tay áo đi ra ngoài, thần sắc thay đổi từ bộ dáng u buồn lạnh lẽo vừa rồi thành bộ dáng vui vẻ, mang theo ý cười, ngược lại làm nổi bật diện mạo bình thần của hắn, mắt sáng thêm vài phần.

Nhìn chằm chằm bóng dáng Lạc Khâu Bạch đã đi xa, biên kịch vừa lòng gật đầu, “Ông cảm thấy thế nào?”

Đạo diễn lật tư liệu của Lạc Khâu Bạch, nhìn nhóm diễn viên nhỏ đang chạy loanh quanh một cái, suy nghĩ mình ba năm nay không có tác phẩm xuất sắc nào, ngược lại đặc tội không ít quý nhân.

Ông tiện tay ném tư liệu ra sau nói, “Diễn xuất cũng không tồi, chỉ có điều sắc mặt có hơi kém một chút, chỉ bằng diện mạo này của hân này đã có thể thu hút rất nhiều người, diễn xuất biến hóa không ngừng.”

“Chính là ánh mắt của hân phi thường tốt, đặc biệt vừa rồi dùng ánh mắt kia nhìn chăm chăm Tôn Dung, chắc chắn, nếu như không phải đang quay, tôi còn cho rằng hân đối với Tôn Dung là yêu sâu đậm.”

Biên kịch say sưa nhắc tới cảnh quay vừa rồi kia, tựa như chưa thỏa mãn vuốt cằm nói, “Còn có thanh âm của hân, thật đặc biệt, ngay cả tôi một đại nam nhân vừa nghe xương cốt đều đã tê rần lên, lời thoại sến như vậy, tuyệt đối có thể mê hoặc không ít tiểu cô nương.”

Đạo diễn cười nhạo một tiếng, lắc lắc đầu, “Vậy thì có ích gì, so sánh với diễn viên hạng ba kia, tôi ngược lại tình nguyện quay bối cảnh đẹp có hoa cỏ, ít nhất ngắm được cảnh đẹp ý vui.”

Cầm trang phục diễn đứng ở cách đó không xa, Lạc Khâu Bạch nghe vậy, cước bộ dừng lại, xoa xoa nước trên mặt còn chưa kịp khô, nhin không được nhếch khóe miệng.

Có thể được khen một câu diễn xuất tốt, cũng coi như đáng giá.

Hân diễn xuất có thể không tốt sao, cùng ảnh đế tướng tằm lưng lầy Mạnh Lương Thần nói chuyện yêu đương một năm, mưa dầm thấm đất cũng học được chút ít cách diễn xuất chứ.

Huống chi, hân cũng không có hứng thú nói cho người khác biết, vừa rồi lời thoại kia, hân đã từng nói như vậy với Mạnh Lương Thần, nhưng kết quả là gì? Hân nguyên ý chờ ở một chỗ, nhưng người đó căn bản là khinh thường, hoặc có thể nói nói là đã từng quay đầu lại, lấy lý do biện hộ là thị lực không tốt không thấy khuôn mặt mệt mỏi của mình.

“Bởi vì trong đám người chỉ liếc mắt một cái” là cái gì chứ, đặt trên người Lạc Khâu Bạch, vĩnh viễn là một trò cười.

Hân nghĩ đem mình làm trò cười, bộ dáng làm bộ cái gì cũng không biết, cầm trang phục diễn đưa cho biên kịch.

Đạo diễn ở bên cạnh thậm chí một cái liếc mắt cũng không thấy, ngoài cười nhưng trong không cười đánh giọng “Tiểu Lạc a, cậu vừa rồi diễn không tồi, nhưng chúng tôi vẫn suy nghĩ mãi, cậu không thích hợp với vai diễn kia, hôm nay vất vả cho cậu rồi, không bằng giữa trưa đi theo đại gia ăn cơm trưa rồi hãy về.”

Cái gọi là cơm trưa, nếu không có lời thoại, chính là cơm đặt trong cặp ***g cơm mà thôi.

Lạc Khâu Bạch nghĩ thầm nếu không phải đây là thái độ như bố thí, chắc hân còn ý mặt dày mày dạn nhận lấy cặp ***g cơm, tiền thuê nhà của hân đã tới hạn phải trả, tiền trong sổ tiết kiệm cũng không còn nhiều, nếu không tiết kiệm một chút, chỉ sợ phải ra ngoài đường mà ngủ.

Đáng tiếc chuyện ám no là vấn đề quan trọng, nhưng hân vẫn có tự tôn của chính mình, không thể vì vài đồng tiền mà ném đi lòng tự trọng, vì thế cười tủm tỉm mở miệng nói, “Đa tạ Triệu đạo diễn, đây là tác phẩm của đại chế tác danh tiếng, nên không thể để cho tôi vô duyên vô cớ chiếm tiện nghi đúng không? Hôm nay quấy rầy ngài rồi, lần sau nếu có cơ hội tôi nhất định phải cùng ngài hợp tác một lần.”

Nói xong, hân ngoan ngoãn thức thời xoay người bước đi, kết quả người đại diện bên cạnh Lý Kim Hâm một phen giữ chặt hân hung hăng mà trừng mắt, quay đầu lại khuôn mặt tươi cười nói, “Triệu đạo diễn, ngài xem hân diễn vai nam thứ, có phải hay không còn có vai diễn linh tinh khác còn trống? Cho dù là vai người qua đường, có thể được đóng phim của Triệu đạo diễn, cũng là vinh hạnh của chúng tôi.”

Đạo diễn được nịnh nọt có vài phần đắc ý, càng thêm kiêu căng, vừa định vênh mặt hất hàm sai khiến nói thêm hai câu nữa, kết quả liếc mắt một cái thấy một nam nhân xinh đẹp cách đó không xa, lúc này biến sắc, đẩy ra Lạc Khâu Bạch đang cản đường tiến lên đón mừng.

“Đây không phải là Tiểu Thụy sao, hôm nay sao lại đến đây, vai nam không phải giao cho cậu thì giao cho ai, tôi chờ cậu suốt cả ngày hôm nay rồi!”

Thần tình dữ tợn của đạo diễn đột nhiên biến thành đóa hoa cúc, đoàn người phía sau vượt lên trước, tiến đến bên nam nhân xinh đẹp kia, Lạc Khâu Bạch nhận ra anh ta, đúng là ca sĩ thần tượng nổi danh gần đây.

Nguyên lai đã sớm chọn người, đang chờ nam chính đại giá quang lâm, hẳn đơn giản chỉ là con cò của Thái tử, dầm mưa tới trưa, đơn giản là lần qua lần lại, còn không bằng ở nhà ngủ còn dễ chịu hơn.

Lạc Khâu Bạch bĩu môi, đuổi thất lưng xoay người tiến vào trong xe.

Lý Kim Hâm lãnh mặt theo sát đi vào, vừa lên xe liền không chút do dự chửi ầm lên, “Thật vất vả mới tranh thủ được vai nam thứ, lại bị người ta cướp đi! Loại ca sĩ nhỏ bé thế kia, chỉ dựa vào khuôn mặt để kiếm cơm, diễn xuất thì cứng nhắc, nếu không phải bò lên giường của Vương tổng, xem nó còn kiêu ngạo như vậy không!”

Anh ta càng mắng càng khó nghe, vừa quay đầu lại đã phát hiện Lạc Khâu Bạch đang che áo khoác ngủ, lúc này liền nổi giận.

“Tôi sao lại lo lắng cho con người vô dụng như vậy chứ! Nhìn bộ dáng cậu, mặt không ra mặt mũi không ra mũi, không có gia thế, bộ dạng như thế cũng muốn tham gia giới giải trí? Cũng không có đức hạnh gì! Nếu không phải tôi ở trong công ty gây ra chuyện, bị phân đến chỗ này, có thể mệt chết như bây giờ sao?”

Những lời này Lạc Khâu Bạch nghe được trong lỗ tai đều lòng bùng, hắn ngáp một cái, mở đôi mắt xéch dài nhỏ gật đầu, “Đúng vậy, tôi đích xác không mặt mũi không gia thế, cho nên phiền anh giờ cao đánh khẽ, cho tôi yên tĩnh một chút được không?”

Lý Kim Hâm vừa nghe thanh âm của hắn, tâm can liền rối bời, cảm xúc an ổn nửa ngày lại hiện lên hỏa khí, một phen kéo lấy cổ áo hắn, “Cậu nói cậu có thanh âm dễ nghe như vậy vì cái gì không hảo hảo lợi dụng hả? Lúc trước giám chế Tôn cảm thấy hứng thú với cậu như vậy, bất quá chỉ sở soạn vài cái, uống chút rượu thôi, có chết ai không? Kết quả cậu lại đắc tội người ta, hiện tại thấy cậu liền oán hận, cậu cả đời chỉ diễn mấy vai tôm tép, cả diễn viên mới cũng không bằng!”

“Còn có lần trước chuyện ông Danh kia, gia đình toàn tai to mặt lớn, kêu cậu lên giường, cậu trực tiếp cho hắn hai cái tát, hiện tại cả giới giải trí đều có thành kiến với cậu, cậu cố ý gây khó dễ cho tôi có phải không? Cậu muốn húp cháo hay không thì tùy cậu, nhưng ngàn vạn lần đừng bắt tôi chịu tội thay!”

Nhắc tới chuyện này, Lạc Khâu Bạch sắc mặt thay đổi, tình tình hắn luôn rất tốt, đối với ai đều cười nói, nhưng lúc này phá lệ.

“Đủ rồi, Hâm ca, tôi đã nói rồi, loại chuyện này tôi làm không được.”

Lý Kim Hâm hừ lạnh một tiếng, khinh miệt liếc mắt nhìn hắn, “Sao vậy, cậu còn ra vẻ thanh cao? Trong cái thế giới lộn xộn này, có mấy người là sạch sẽ, đừng nói là diện mạo của cậu, cho dù có đẹp đến đâu cũng không dám làm bộ làm tịch, nên ôm đùi thì ôm đùi, thân thể đáng giá mấy đồng tiền? Có tiền mới tốt. Cậu có thể trèo lên cao, tôi cũng được thơm lây.”

Nói xong hai tay của hắn tạo thành hình chữ thập niệm một tiếng “A di đà phật”, Lạc Khâu Bạch bị đùa giỡn nổi nộ cười.

Kỳ thật hắn cũng không phải không biết điều này, Mạnh Lương Thần là thiên vương cấp ảnh đế, mấy ngày hôm trước anh ta còn là bạn trai hắn, nếu Lý Kim Hâm biết chuyện này có thể ngất xỉu hay không?

Không, lấy tính cách của anh ta, bởi vì mình không kêu cha gọi mẹ Mạnh Lương Thần chắc chắn anh ta sẽ tức đến hộc máu cho mà xem.

Xe chậm rãi chạy ở trên đường, mưa bụi tinh mịn vỗ vào lớp thủy tinh trong suốt, lúc đi ngang qua cầu vượt, nhìn thấy biển quảng cáo thật lớn dựng thẳng trên một tòa nhà cao tầng, ngũ quan anh tuần bực người của Mạnh Lương Thần rạng rỡ, lấp lánh giữa màn mưa, ánh mắt sắc bén mang theo thần sắc ôn nhu, nhìn xuống, giống một vị vương giả quân lâm thiên hạ nhân ái.

Người nam nhân này đã từng thuộc về hắn, bọn họ dưới ánh mặt trời vùng trộm hôn môi, trong đêm đen gắt gao mà ôm chầm lấy nhau, như tình lữ, cùng chia sẻ một ly cacao nóng, chỉ là bây giờ người nam nhân thuộc về mọi người, không còn thuộc về một mình Lạc Khâu Bạch nữa.

Xe đi qua quên đi quá khứ, thân ảnh Mạnh Lương Thần biến mất trong tầm mắt, thời điểm Lạc Khâu Bạch quay đầu lần thứ hai, đã không còn nghe rõ Lý Kim Hàm đến tận cùng ghé vào lỗ tai hắn nói nhỏ những gì.

Trên tóc nước còn chưa khô, trên quần áo ướt sũng lạnh lẽo, hắn càng vùi sâu vào trong áo khoác, nhắm mắt lại, theo xe bị động đi đến địa điểm kế tiếp.

Thời gian chung quy cũng tiếp tục trôi, chỉ là chia tay thôi, có gì đặc biệt đâu, hắn tự nói với mình như vậy, lại nhin không được hắt hơi một cái thật mạnh.

Thao, thật mẹ nó lạnh.

Lời của editor: Mới vào đã thấy u ám rồi.

2. Chương 2

Chương 2

Chụp quảng cáo cả một buổi chiều, Lạc Khâu Bạch mệt đến toàn thân đau nhức.

Cái gọi là “Chụp quảng cáo” chỉ là một cách nói dễ nghe mà thôi, nói khó nghe một chút là làm cu li.

Đây là một quảng cáo về giày thể thao, để nhấn mạnh sự thoải mái, ý tưởng là nữ chính mang giày cao gót, len lén lấy đi giày của Lạc Khâu Bạch đặt ở trên bờ cát, chờ đến thời điểm hắn phát hiện, mỹ nữ đã mang vào đôi giày của hắn ngồi trên xe máy đi xa, đương nhiên còn không quên hướng về phía Lạc Khâu Bạch đang điên cuồng đuổi theo hôn gió một cái.

Ý đồ đã rõ ràng như vậy, toàn bộ màn quảng cáo đều tập trung trên nhân vật nữ, Lạc Khâu Bạch hoàn toàn không có cơ hội lộ diện, chỉ xuất hiện khi truy đuổi, tựa như một con khỉ đang hô to gọi nhỏ.

Ròng rã một buổi chiều, hắn đều quên chính mình chạy cả ngày hai chân đã đỏ rần, bàn chân đã toát ra một tầng mồ hôi, đau như muối xát, hắn thử hỏi đạo diễn có thể mang giày vào không, kết quả lại được đáp lại một câu “Nhìn chân cậu thuận mắt mới tuyển cậu, mang giày vào còn tuyển cậu làm gì?”

Một câu làm Lạc Khâu Bạch nói không ra lời, chờ đến tối đứng tại trước bữa tiệc xanh vàng rực rỡ, hắn quay đầu nhìn cửa sổ thủy tinh màu sắc rực rỡ phản chiếu lại hình ảnh của chính mình, theo bản năng sờ sờ cằm.

Tuy rằng không đến mức tuyệt sắc, nhưng cũng xem như có mắt có mũi, có chút tư sắc, sao lại không lọt vào mắt của đạo diễn chứ, khuôn mặt này của hắn còn không bằng chân sao?

“Cậu thất thần cái gì, nhanh chóng đi vào, cùng đạo diễn và giám chế mở rộng quan hệ, lần sau còn có thể có cơ hội tiếp tục hợp tác.”

Lý Kim Hàm dùng sức đẩy Lạc Khâu Bạch một phen, hắn lão đảo một chút phục hồi lại tinh thần, bắt đắc dĩ bĩu môi, “Hâm ca, ở trong nơi này, tôi bất quá cũng chỉ là một diễn viên phụ xuất hiện không đến mười lăm phút, hà tất phải tới nơi này cùng bọn họ đàm đạo?”

“Cậu thì biết cái gì, biết nơi này là chỗ nào không? Là nơi hào phú gặp mặt! Phú thương nổi tiếng tụ họp lại đây, dù cho cậu không cùng đoàn phim có quan hệ tốt, cũng phải cố gắng ở trong đây làm quen, không cho cậu trốn ra ngoài, ở trong này không chừng sẽ gặp được quý nhân.”

Lý Kim Hàm lại đẩy hắn một chút, đưa tay nhìn đồng hồ, “Tôi lát nữa còn có việc đi trước, cậu phải kiên trì ở lại đến cùng, nếu ngày mai trên tin tức ảnh chụp của đoàn phim không thấy bóng dáng của cậu, nhà trọ của công ty cậu cũng không cần ở nữa.”

Một câu nói kia đã đụng đến nỗi đau của Lạc Khâu Bạch, tiền để dành của hắn hiện tại có gộp lại cũng không đủ tiền mua một căn nhà một phòng ngủ một phòng khách trong nội thành để ở, có thể ở lại nhà trọ của công ty đã là may mắn lắm rồi, nếu như lại bị đuổi ra, hắn thật sự sẽ lưu lạc đầu đường.

Nghĩ đến đây, hắn liền chỉnh lại y phục của mình một chút.

Ấu phục màu trắng, kiểu dáng có vẻ cổ xưa một chút, vừa vặn chỉnh lại dây nịt vòng quanh thắt lưng. Hấn rất cao, vai thẳng tắp thon dài, da thịt đầy đặn, tóc bị Lý Kim Hâm thoa một tầng keo xịt tóc thật dày, dựng đứng lên, lộ ra cái trán trơn bóng, giống như công tử thập niên tám mươi.

Kiên trì đi vào bữa tiệc, hấn hướng vài người quen biết chào hỏi, hấn ở trong đoàn phim quan hệ không tồi, không ít stylist cùng nhân viên đều cùng hấn tán gẫu.

Nhưng loại tiệc này là thiên hạ của diễn viên chính và đạo diễn, bọn họ căn bản không nhớ rõ trong đoàn phim đã từng có người tên Lạc Khâu Bạch, cũng không thèm liếc nhìn hấn một lần.

Lạc Khâu Bạch đứng cô đơn tại chỗ, với ai cũng đều trả lời ngắn gọn, nhìn những nhân vật nổi tiếng lời qua chén lại, bộ dáng chuyện trò vui vẻ, trên mặt hấn vẫn treo nụ cười tiêu chuẩn, thoát nhìn phong độ nhẹ nhàng, trong lòng lại thập phần bất đắc dĩ cùng xấu hổ.

“Khâu Bạch, em tuyệt đối không thích hợp với giới giải trí.”

Bên tai vang lên tiếng của Mạnh Lương Thần, Lạc Khâu Bạch theo bản năng nắm chặt góc áo, hấn nhớ rõ chính mình lúc ấy nói, “Làm diễn viên là giấc mộng của tôi, tôi tuyệt đối sẽ không từ bỏ. Lương Thần, một ngày nào đó tôi sẽ đuổi kịp anh.”

Khi đó Mạnh Lương Thần chỉ cười, vuốt tóc của hấn nói, “Khâu Bạch, kỳ thật chúng ta căn bản không cùng một loại người.”

“Chúng ta cùng là một loại người.” Cho dù những điều mình nói trước đây đều không phải, hấn cũng cố gắng làm cho mình thích ứng với nơi này.

Lạc Khâu Bạch kiên định mà phản bác, nhưng không có người tái trả lời hấn.

Thanh âm trầm thấp của Mạnh Lương Thần vẫn quanh quẩn bên tai, trong đại sảnh đang biểu diễn nhạc nhẹ, giờ phút này có chút chói tai.

Lạc Khâu Bạch lại hớp một ngụm rượu đỏ, buổi sáng dầm mưa đầu mơ mơ màng màng, buổi chiều chụp hình hai chân đều đau, hấn ngáp một cái, nhìn ở đây ồn ào nhộn nhịp, biết mình dù sao cũng không đi vào, cầm một chén rượu, xoay người bước đi.

Nơi này hấn chưa bao giờ đến, nhưng trên thế giới nơi phú thương nổi tiếng tụ tập cũng như nhau cả, hấn chỉnh lại nơ, cởi ra tây trang màu trắng, đem vạt áo từ trong quần kéo ra, chỉ mặc một chiếc áo sơ mi tơ lụa màu trắng, đi lên lầu hai.

Lúc này tất cả mọi người đều ở dưới trệt, trên lầu thực im ắng an tĩnh, hấn thuận tay đẩy ra một căn phòng đi vào.

“A, phòng hoá trang này bên trong còn có ghế sofa, đãi ngộ không tồi đi.”

Hấn cong lên ánh mắt, đem tây trang ném qua một bên, đặt mông ngã vào trên ghế sofa, ngáp một cái, giống bạch tuộc nằm ngửa trên đệm mềm mại, cảm giác biếng nhác lại dâng lên.

Hấn giơ tay lên nhìn đồng hồ, còn có nửa tiếng nữa tiệc mới kết thúc, hấn có thể ở trong này nghỉ ngơi một chút, sẽ không bị Lý Kim Hâm kia phát hiện.

Khóe miệng gợi lên một tia tươi cười giả hoạt, hấn bưng lên ly rượu uống một hơi cạn sạch, rượu đỏ theo chiếc cằm bóng loáng chảy xuống cổ áo hấn, đem áo sơ mi màu trắng làm ướt nhẹp, khuôn mặt ửng đỏ, hấn cũng không để ý tới, lấy di động cài chuông báo thức, ôm một cái gối đầu liền nhắm hai mắt lại, không đầy một lúc sau đã ngủ.

Thời gian tích tắc đi qua, thời điểm đang ngủ mờ mịt lung, bên tai đột nhiên truyền đến một tiếng mở cửa “Phanh”.

Lạc Khâu Bạch ngáp một cái, mở to mắt, nghe được cách vách truyền đến thanh âm “bịch bịch”.

Xảy ra chuyện gì?

Hấn sững sờ một chút, không rõ cho nên hướng bên cạnh nhìn, vừa thấy không có việc gì, lúc này mới phát hiện ngay bên cạnh là một bình phong Tô Châu thật lớn, căn phòng này còn có một vách ngăn cách vách.

Cửa lớn phanh một tiếng đóng sầm, hai nam nhân đang gắt gao ôm nhau đi tới.

Một nam nhân hơi thấp, không ngừng cười, ngón tay linh hoạt di chuyển trên khuôn ngực tinh trắng rắn chắc của một nam nhân khác, cả người giống con cá không xương dán trên người đối phương, đôi môi phát ra tiếng thở cùng than nhẹ, một bên đùi co lại ôm lấy thắt lưng của nam nhân nhẹ giọng nói, “Kỳ công tử, lần trước tôi đi tìm ngài, ngài cũng không tìm tôi, lúc này tôi phải giữ lấy ngài, không cho ngài bỏ tôi lại.”

Lạc Khâu Bạch cả kinh nhìn chằm chằm hai người, thiếu chút nữa phát ra âm thanh.

Ai có thể nghĩ đến nam nhân đệ nhất Châu Á, diện ảnh và truyền hình, Lý Thiên Kỳ luôn nghiêm túc thật thà, lại là một người như vậy.

Lạc Khâu Bạch xuyên thấu qua khe hở bình phong, thấy được nam nhân đối diện Lý Thiên Kỳ.

Người này có một đôi mắt sắc bén thâm thúy, dưới áo sơ mi màu xám đậm là cơ bắp rắn chắc tinh trắng, toàn bộ sống lưng cao ngất lừ loát, ẩn chứa sức mạnh kinh người. Khuôn mặt anh tuấn không biểu lộ chút cảm xúc nào, mặc dù trán đã thấm mồ hôi, hô hấp ồ ồ cực nóng, đôi mắt vẫn sắc bén như vậy.

Lạc Khâu Bạch ở trong lòng yên lặng huyết sáo, chắc chắn hai tiếng, tuy rằng không biết vị “Kỳ công tử” là ai, nhưng không thể phủ nhận nam nhân này bộ dạng rất bảnh, đáng người cũng không tồi.

Nam nhân như đang đánh giá hàng hóa liếc mắt Lý Thiên Kỳ một cái, lắc đầu nói, “Cậu không được.”

Thanh âm của y nồng đậm trầm thấp, không chút dài dòng dây dưa, như đang phát biểu, mặc dù ẩn tình lại dị thường lạnh lùng, trực tiếp làm cho động tác của Lý Thiên Kỳ cứng đờ.

“Kỳ công tử, ngài chưa thử qua làm sao biết tôi không được? Tôi thực sạch sẽ, hơn nữa tôi kỳ thật... Trong lòng vẫn luôn rất ngưỡng mộ ngài.”

Lý Thiên Kỳ lộ ra tươi cười, đem nam nhân cuốn lấy càng chặt, ngón tay không thành thật sờ, vươn tay cởi ra thắt lưng nam nhân.

Nam nhân đẩy anh ta ra, mặt không đổi sắc, “Tôi đối với cậu không hứng thú.”

Lý Thiên Kỳ không chút nản lòng, bị đẩy ra lại tiếp tục dính chặt, tiếp tục đánh bạo giở trò.

Lạc Khâu Bạch rất bội phục công lực ôm của anh ta, bị bẽ mặt như vậy còn cười được, nhìn bình phong ở đầu bên kia hai người đang dây dưa, hẳn đi cũng không được ở lại cũng không xong, phi thường tin tưởng mình lúc này nếu bị phát hiện, bảo đảm sẽ bị “Kỳ công tử” kia lột da.

Lạc Khâu Bạch ơi Lạc Khâu Bạch, mày nói đây là số cứt chó gì vậy, hẳn cười khổ gãi gãi tóc, tự an ủi mình, dù sao cũng có cơ hội nhìn thấy đông cung (cảnh sex) của đệ nhất nam nhân Châu Á sống đông cung, đây đúng là cơ hội độc nhất vô nhị.

“Ngài nhìn đi, Kỳ công tử, hô hấp của ngài đều nhanh hơn rồi... Ngài không phải cũng muốn tôi sao?”

Lý Thiên Kỳ cười ở trên người nam nhân, hai tròng mắt đỏ thắm nóng hừng hực, khẽ cười một tiếng, ngồi xổm xuống, trêu chọc khí quan của nam nhân.

“Tôi nói lại lần nữa, cậu, hiện tại mau đi ra ngoài.”

Nam nhân thanh âm trầm đi vài phần, tuy rằng cố gắng bảo trì trấn định, thân thể vẫn cứ bởi vì tình ý kịch liệt mà run nhè nhẹ, chuẩn bị phóng ra hormone giống đực mãnh liệt.

Mỹ sắc như thế, Lạc Khâu Bạch có là gay đương nhiên cũng nguyện ý thưởng thức, hẳn thấy ngực y phập phồng rắn chắc, cảm thấy chuyện này có chút ngưng ngừng.

Vị Kỳ công tử này thần sắc mênh mông quả thực giống như trứng xuân được, phía dưới của nam nhân thứ kia đã xúc động đứng lên, thế nhưng lại không để ý tới, lúc này thức ăn chủ động đưa đến cửa lại không ăn, hai người rốt cuộc ai ăn ai a?

Lúc này Lý Thiên Kỳ mềm mại không xương tiến lên, kéo khóa kéo nam nhân ra, lấy ra nam căn, nhất thời nuốt một ngụm nước bọt.

Dưới ánh sáng âm áp, thứ cứng rắn thô ráp, làm cho người ta sợ hãi đang hiện lên ngay trước mặt, mặc dù không có ngành đứng lên, nếu thứ hùng vĩ đó tiến vào trong thân thể tư vị khẳng định rất tiêu hồn thực cốt.

Nhìn thấy nơi đó, Lạc Khâu Bạch cũng hoảng sợ, nhất thời ánh mắt mình cũng sắp mù.

Ngoan ngoãn, nam nhân này là quái vật đầu thai sao, như thế nào phía dưới lại lớn... Lớn như vậy? Khó trách Lý Thiên Kỳ lại vội vàng như vậy.

Nam nhân tựa hồ cũng ngừng giây dựa, bất động liếc mắt Lý Thiên Kỳ một cái, không đuổi anh ta đi.

Lý Thiên Kỳ từ trên cao nhìn xuống liếc mắt một cái, đại gia hỏa của y, cúi đầu muốn đi vào, nhưng lại cảm thấy khí quan thật sự là quá lớn, trong lòng khiếp đảm, chính là dùng tay lộng, miệng còn không quên phối hợp phát ra thanh âm tiêu hồn, rõ ràng nam nhân không làm anh ta, cũng đã toàn thân run run.

Nam nhân ánh mắt thâm thúy như mực, dục vọng càng mãnh liệt, khuôn mặt đều thấm ướt mồ hôi, nhưng phía dưới nam căn bị vuốt ve không có nửa điểm phản ứng.

Lý Thiên Kỳ cũng sốt ruột, sợ Kỳ công tử ghét bỏ chê mình hầu hạ không tốt, nhẹ nhàng áp sát vuốt ve, đem hết thủ đoạn ra dùng, kỹ xảo dùng trên người nam nhân không biết bao nhiêu lần, mà ngay cả Lạc Khâu Bạch vô tâm loạn nhập đều có điểm không khống chế được, chính là Kỳ công tử kia ngoạn ý vẫn vững như núi, chết sống không ngẩng đầu lên.

Lý Thiên Kỳ mặt tái đi, Lạc Khâu Bình vẫn luôn tránh ở sau bình phong, lúc này mới bình tĩnh đại ngộ, Kỳ công tử này vẫn không có chút phản ứng nào!

Hắn nhịn không được hì hì nở nụ cười, sau cuống quýt che miệng lại, ở trong lòng không tiếng động buồn cười.

Tâm tính này giống như người nghèo đột nhiên biết bọn thổ hào chuyên ức hiếp bọn họ bị đội nón xanh (cầm súng!) vậy, mang theo nồng đậm vui sướng khi có người gặp họa, không có biện pháp, thật sự là bị chen ép quá lâu, đành phải trước kéo theo vị Kỳ công tử này.

Đơn giản bình phong đầu kia không có nghe được động tĩnh bên này, Lý Thiên Kỳ bị đả kích, ủ rũ như dưa leo ướp muối.

==

Nam nhân giờ phút này vẫn dăng trào dục vọng, hô hấp dồn dập, ánh mắt nghiêng tại một chỗ, xoay đầu lại lãnh đạm nói, “Tôi đã nói, tôi đối với cậu không hứng thú, cậu hiện tại có thể đi ra ngoài chưa?”

“Kỳ công tử, tôi có thể ... Ngài cho tôi thử lại một lần, tôi công phu thực tốt, tôi...”

“Đi ra ngoài.”

Nam nhân không để ý tới Lý Thiên Kỳ cầu xin, ngồi trên ghế sa lông chỉ ra cửa giờ cầm lên.

Thấy đối phương dục hỏa đốt người, lại đối với mình không hề tình thú càng đả kích hơn, Lý Thiên Kỳ chỉ cảm thấy mặt mũi lốt đều mất hết, giờ phút này rốt cuộc ngăn người, ỉu xìu chạy đi.

Nam nhân nhắm mắt lại, thở một hơi, lần thứ hai mở mắt gắt gao mà khóa lại bình phong bên cạnh.

Lạc Khâu Bạch lúc này còn đang cười ngây ngô, chợt nghe một đạo thanh âm trầm thấp lãnh đạm đột nhiên vang lên, “Đi ra.”

Thân thể hắn cứng đờ, cảm thấy chính mình cái gì cũng không làm không đến mức bị phát hiện chứ?

Bối rối nhắm mắt lại, hắn bắt đầu giả bộ ngủ, vốn tưởng rằng có thể lừa y, lại đột nhiên nghe được tiếng “Hắt xì” vang lên cạnh bình phong, lại bị nam nhân đẩy ra.

Này có ý gì!?

Lạc Khâu Bạch nhắm chặt hai mắt, vẫn không nhúc nhích, nam nhân chậm rãi du du tiêu sái lại đây, trên cao nhìn xuống mở miệng, “Tôi đếm tới ba, cậu nói cho tôi biết vì sao lại xuất hiện ở trong này.”

“1, 2—— ”

Rốt cuộc Lạc Khâu Bạch trốn không được, mở to mắt, mãnh liệt chống lại ánh mắt thâm thúy của nam nhân, tim nhảy dựng lên, lộ ra nụ cười khiếm tốn hổ thẹn, “Cái kia... Kỳ thật tôi chỉ trùng hợp đi ngang qua thôi, vừa rồi cái gì cũng đều không thấy.”

Thanh âm mềm dẻo nhỏ nhẹ phát ra, Kỳ Phong mãnh liệt nhú mày.

Dục vọng toàn thân tạm thời dừng lại, đột nhiên như mãnh thú và dòng nước lũ nhanh chóng bao phủ, máu của y đều sôi trào không khống chế được.

Mà ngay cả khí quan phía dưới hơn hai mươi năm cũng chưa từng có phản ứng, cũng nhanh chóng ngạnh đứng lên.

Y hít ánh mắt sắc bén, không dám tin, mình thế lại vì người này mà có phản ứng!

3. Chương 3

Chương 3

“Cái kia... Kỳ thật tôi chỉ trùng hợp đi ngang qua, vừa rồi cái gì cũng đều không thấy.”

Nói xong lời này Lạc Khâu Bạch hận không thể cắn rụng đầu lưỡi, giấu đầu lòi đuôi ai mà tin chứ.

Kỳ Phong nhướng mày liếc hắt một không nói lời nào, hai người cứng ngắc nhìn nhau.

Lạc Khâu Bạch chỉ cảm thấy bị nam nhân ánh mắt lạnh lùng này liếc mắt một cái không thể hô hấp, nghiêng thân mình cầm lấy áo khoác cùng đi động, cố gắng làm bộ như vừa rồi cái gì cũng không có thấy, kéo kéo khóe miệng, “Tiên sinh, anh xem, tôi thật không biết phòng này có người, không cẩn thận xông tới thật sự xin lỗi, nếu không có việc gì tôi đi trước.”

Bình ổn nói xong, động tác lại nhanh nhẹn, hận không thể biến mất ngay, xoay người ra khỏi cửa.

Nam nhân nhìn chằm chằm vào hắn, hô hấp ồ ồ dồn dập, thân thể cao lớn tinh tráng căng thẳng, ngược lại không có ngăn cản hắn.

Lạc Khâu Bạch thấy thế thở phào một hơi, học Lý Kim Hâm niệm một câu “A di đà phật”, sau đó nghiêng người đi qua bên hông nam nhân ra ngoài.

Lúc bả vai hai người chạm nhau, Lạc Khâu Bạch nghĩ rằng mình rốt cục được giải thoát rồi, một bàn tay hữu lực cực nóng đột nhiên một phen nắm lấy cổ tay của hắn, đem hắn ép lên bình phong.

Bình phong thật lớn rơi xuống đất “Phanh” một tiếng rồi lắc lư hai cái.

Kỳ Phong thuận thế đem người đè lên trên Lạc Khâu Bạch, hùng vĩ như núi bao phủ cả người hắn, “Cậu nghĩ rằng nói như thế tôi sẽ tin sao?”

Lạc Khâu Bạch hoảng sợ, phía sau lưng bị bình phong gấp ghềnh hoa văn làm đau, vừa nhấc đầu liền đã chạm phải ánh mắt của nam nhân.

Ý nghĩ đầu tiên hiện lên trong đầu chính là: Lão hổ không thể đụng đến, nam nhân có bệnh không tiện nói ra không thể chọc đến!

“Tiên sinh, anh rốt cuộc muốn thế nào? Tôi đã nói, tôi không cố ý.”

Nam nhân vừa nghe thanh âm của hắn, hô hấp càng thêm ồ ồ, căn bản không nghe hắn giải thích, một bàn tay đột nhiên trụ nắm lấy hắn, buộc hắn ngửa đầu đối diện mình.

Đôi mắt dài nhỏ, diện mạo ôn thuận, khuôn mặt bình phàm trong trẻo như nước, duy chỉ có đôi mắt phượng có thần, chỉ liếc mắt một cái đã khiến cho người ta kinh diễm, sao có thể dễ dàng khiến cho mình nổi lên dục vọng? Chẳng lẽ người này có yêu pháp gì hay hắn đã hạ được y?

Kỳ Phong vẻ mặt nghi hoặc, ngón tay không ngừng run rẩy, lông mày anh tuấn nhíu lại, như đang giải quyết một đề toán khó, chớp mũi tiến đến chiếc cổ của Lạc Khâu Bạch.

Rất thơm, không phải mùi nước hoa hay bất cứ hương tinh dầu nào, chỉ là mùi thơm của cơ thể... Thực câu nhân.

Lạc Khâu Bạch bị hành động của hắn làm hoảng sợ, hắn tồn tại trong giới giải trí lâu như vậy, hạng người gì cũng đều thấy qua.

Nam nhân trước mắt này đang dán trên người mình, hắn không rõ nam nhân này muốn gì, quả nhiên trên thế giới này người có quyền thế đều như vậy, đều là lưu manh.

Trong lòng không biết tại sao lại dâng lên một cỗ hỏa khí, hắn nhấc chân lên về đỉnh đầu của Kỳ Phong, mặt lạnh nói, “Tiên sinh, xin anh tự trọng một chút, nếu vừa rồi người kia chưa thỏa mãn anh, xin anh đi tìm người khác, đừng ở chỗ này trêu chọc một người qua đường.”

Một câu nói có khí phách, Kỳ Phong nhú mày, trong ánh mắt mang lên ý cười hiếm thấy, “Xem ra, vừa rồi cậu thật sự cái gì cũng đều nhìn thấy rồi?”

Thân thể y vẫn cứ run rẩy không thể khống chế, giống như bị áp lực gì, nam căn phía dưới càng ngạnh, mồ hôi đều theo thái dương chảy xuống dưới, nhưng y phát hiện ra một việc, chỉ cần y thương cậu nam nhân trước mắt này, chỗ nóng nảy không thể phát tiết trên người y sẽ thư thái đi rất nhiều, vừa nghe hắn nói chuyện, xương sống liền trở nên tê dại khoái cảm dâng lên.

Hắn càng ép càng chặt, không cho Lạc Khâu Bạch bất cứ đường lui nào, giống như đang nghiền cứu một món đồ chơi mới lạ, bên này sờ sờ, bên kia vuốt vuốt.

Lạc Khâu Bạch trong cơn giận dữ, bộ dáng đẹp trai cũng trở nên xấu hổ.

Một phen đẩy ra y, cảnh giác hướng về phía cửa, “Đương nhiên, tôi không có phát hiện anh từ bên đó đi ra?”

Nam nhân nháy mắt cứng đờ, một phen đẩy hắn ra, “Cậu mới vừa nói cái gì, lặp lại lần nữa.”

“Tôi nói anh buông ra, lần này nghe rõ ràng chưa, muốn tôi đuổi anh ra sao?”

Lạc Khâu Bạch bắt được điểm yếu, vui sướng khi người ta gặp họa cười nói, “Tôi nói này Kỳ công tử, tuy rằng tôi không biết anh đến đây làm gì, bất quá anh cũng quá biến thái, anh nên có ý tứ một chút, nếu không đừng trách tôi đem chuyện này nói ra.”

Hắn nói nhiều lời như thế, Kỳ Phong mày nhăn càng chặt, không phải bởi vì sinh khí, mà là cái căn bệnh chết tiệt kia lại phát tác.

Toàn thân máu điên cuồng sôi trào, dục vọng bị đánh úp lại, y hận không thể đem cậu nam nhân trước mắt này nuốt vào trong thân thể.

Lạc Khâu Bạch nhìn y cúi thấp đầu, như dã thú đói khát thở hổn hển, bắt lấy cơ hội đẩy y ra, hướng về phía cửa bỏ chạy.

Nói giỡn, hắn cũng không có hứng thú bởi vì “Kỳ công tử” đấu võ mồm làm gì, lúc này không chạy thật sự là ngốc!

Hắn lúc này cũng không có cổ không giữ hình tượng, tóc tai bù xù chạy ra cửa, ngón tay vừa mới đụng tới nắm cửa, đã bị cánh tay mãnh liệt từ phía sau kéo về.

Lạc Khâu Bạch cổ áo lập tức bị kéo ra, lộ ra xương quai xanh hẹp dài, dã thú Kỳ Phong gắt gao nhìn chăm chăm hắn, ánh mắt như tia X-quang nhất làm da đầu hắn run lên.

Y nghiêng răng hỏi một câu, “Nói cho tôi biết, cậu tên gì.”

Lạc Khâu Bạch trong đầu nháy mắt hiện ra mấy lần trước nhiều tiểu minh tinh bị phú hào đùa chết, nếu như y biết tên mình, có thể bị giết không, cho dù là ngày mai không thể nhìn thấy ánh mặt trời?

Lòng bàn tay run run, hắn mãnh liệt lấy điện thoại di động giơ lên trước mặt Kỳ Phong, “Tôi nói cho anh biết... Nói cho anh biết! Anh đừng ép tôi, chuyện vừa rồi anh cùng Lý Thiên Kỳ tôi đã dùng di động chụp được hết, anh mà không tha cho tôi, tôi sẽ lập tức up lên mạng những tấm hình này.”

“Câm miệng!” Kỳ Phong vừa nghe thanh âm của hắn liền tim đập cấp tốc, xương cốt như nhũn ra, mãnh liệt che miệng của hắn, “Tên! Đừng nói lời vô nghĩa.”

“Anh thật không sợ? Đường đường là công tử Kỳ gia, dĩ nhiên là phải giữ thể diện, chuyện này mà đồn ra ngoài sẽ thân bại danh liệt.”

Lạc Khâu Bạch trên mặt vẫn lộ ra tư thái uy hiếp, cố gắng bảo trì trấn định, trên thực tế đã khẩn trương đến mức tim đập thành thịch rồi, có trời biết công tử Kỳ gia là thứ chó má gì, hắn đều chưa nghe nói qua, hắn nói như vậy để hù y thôi.

“Có giỏi thì cậu thử xem.”

Kỳ Phong lần này rõ ràng không cùng hắn nhiều lời, một tay ấn hắn xuống ghế sofa, vươn tay mà bắt đầu sờ phía trong quần áo hắn, nhất định phải làm rõ ràng người này rốt cuộc là ai.

Lạc Khâu Bạch kêu thất thanh một tiếng, dục vọng của Kỳ Phong liên tục trào dâng, y chịu không nổi tra tấn, theo bản năng cúi đầu, Lạc Khâu Bạch cả kinh hô to một tiếng, “Anh còn như thế tôi liền lập tức ấn nút gửi!”

Kỳ Phong dừng lại động tác, đúng lúc này, chuông báo thức trên điện thoại của Lạc Khâu Bạch đột nhiên vang lên, hắn như thấy cứu tinh, cầm lấy di động sắc bén nói, “Vừa rồi tôi đã đem hình của anh gửi cho bạn tôi, hiện tại cậu ấy gọi điện thoại cho tôi, nếu tôi không nghe, một lát sau anh không buông ra chúng sẽ lập tức truyền khắp internet, nếu anh không tin thì thử xem!”

Kỳ Phong lười phản ứng, thấy hắn không ngừng giãy dụa lộ ra chiếc cổ thon dài, không chút do dự cắn xuống, hắn muốn xem xem trong cổ họng người này rốt cuộc chứa cái gì lại câu nhân mê người đến thế.

“Đau!” Không buông ra thì thôi, còn cắn con mẹ nó y là chó sao!

Thanh âm mềm dẻo uyển chuyển vang lên, trong trẻo như nốt nhạc, nháy mắt làm eo Kỳ Phong mềm nhũn, căn bệnh lại triệt để tái phát, tứ chi không có một tia khí lực.

Lạc Khâu Bạch nắm lấy cơ hội, mãnh liệt đẩy y ra, ngay cả áo khoác cũng không kịp lấy, luống cuống tay chân chạy ra bên ngoài.

“Không được... Đi, tên của cậu!”

Kỳ Phong vươn tay bắt hắn, thần sắc đau đớn, sắc mặt đỏ bừng, thoát nhìn giống như sốt, không đơn giản chỉ là trúng xuân dược.

Lạc Khâu Bạch dừng bước lại, chần chờ một chút, đúng lúc này, ngoài cửa đột nhiên vang lên tiếng đập cửa đồng đồng.

“Thiếu gia, ngài xảy ra chuyện gì? Sao có tiếng động lớn như vậy?”

Lạc Khâu Bạch tay chân luống cuống, người này lại còn có vệ sĩ, vậy nếu hắn ra ngoài chẳng khác nào đụng phải hòng súng, vạn nhất bị những người này bắt trở về tiếp tục làm ấm giường cho thiếu gia của họ thì phải làm sao?

Nghĩ đến đây, hắn thầm mắng một tiếng, đem áo khoác đặt trên lưng, theo cửa sổ nhảy xuống.

Bên ngoài vẫn còn mưa, hắn sợ run cả người, lúc Kỳ Phong lao đảo đuổi tới cửa sổ, hắn đã ôm một cái ống từ lầu hai trượt xuống hoa viên.

Ngẩng đầu chống lại tầm mắt của Kỳ Phong, hắn làm mặt quỷ, vui sướng hô to một tiếng, “Không tiền, tái kiến!”

“Thiếu gia, muốn đuổi theo không?”

Vệ sĩ lúc này đã xông tới, Kỳ Phong đầu choáng váng tựa vào tường, hai mắt đỏ sẫm, nhìn chằm chằm bóng dáng của Lạc Khâu Bạch, lắc lắc, “Không cần.”

“Trước đưa tôi trở về, căn bệnh chết tiệt lại phát tác.”

Nói xong câu đó y đã dốc hết toàn bộ khí lực, che tim quận đau, nhắm mắt lại chậm rãi hạ lệnh, “Còn có, người kia, điều tra cho tôi đó là ai.”

4. Chương 4+5

Chương 4

Đo nhiệt độ cơ thể xong, uống thuốc trấn định cơ thể, tình trạng của Kỳ Phong rốt cục ổn định, mặc dù vẫn sốt nhẹ, dục vọng cuối cùng cũng chấm dứt.

Y nằm ở trên giường, đắp khăn trên đầu, sắc mặt tái nhợt.

Bên cạnh người hầu giúp y đắp chăn, bác sĩ tư nhân tháo xuống ống nghe thở dài, “Thiếu gia, cậu lại không nghe lời tôi dặn phải mang theo thuốc bên người phải không?”

Kỳ Phong lãnh đạm nhướn mày, mặt không đổi sắc lắc đầu, “Tôi không cần loại thuốc này.”

“Không cần? Cậu mỗi tháng đều phải kiểm tra mấy lần, mỗi một lần đều nghiêm trọng hơn, cậu mới hai mươi tám tuổi, trái tim đã yếu hơn rất nhiều, phải mang thuốc theo bên người, vạn nhất ngày nào đó tái phát bệnh, tim ngừng đập, cả cái mạng của cậu cũng không giữ được đâu.”

“Bác sĩ Trương, tôi đã nói rồi, tôi không có bệnh tim, chỉ là cảm mạo nhẹ, không cần lo lắng như vậy.”

Kỳ Phong giống như đang nói chuyện của người khác, thần sắc thản nhiên cả ngữ khí đều không có phách phùng, hoàn toàn không đem bệnh tình của mình để vào mắt.

Bác sĩ dừng một chút, thần sắc trở nên hồ thẹn mà nôn nóng, “Xin lỗi thiếu gia... Là tôi y thuật không tốt, nghiên cứu nhiều năm như vậy cũng không tìm ra nguyên nhân bệnh của ngài, chỉ có thể giảm bớt bệnh trạng lại không có cách nào trị tận gốc, tôi... Tôi thực hổ thẹn.”

Kỳ Phong khoát tay áo, “Đây không phải là lỗi của ông, bệnh di truyền không thể dễ dàng chữa khỏi, từ lúc ông nội tôi đã như vậy rồi.”

“Bác sĩ Trương, tôi hơi mệt, hôm nay vất vả cho ông rồi.”

Y chán ghét nhu nhu mày, thoát nhìn phi thường mỗi mệt, sau khi bác sĩ ra về, một ông lão râu tóc bạc trắng vẫn còn khỏe chống gậy đi đến, bên cạnh còn có một người mặc đồ đen đi theo, không có biểu cảm gì.

“Ông nội.” Kỳ Phong muốn xuống giường hành lễ, lại bị ông lão lập tức ngăn lại, “Đừng lộn xộn, con bây giờ còn bệnh, để Tôn đạo trưởng nhìn xem.”

Chuyện như vậy đã trải qua rất nhiều lần, từ lúc Kỳ Phong mới mười mấy tuổi đến khi bắt đầu trưởng thành, Tôn đạo trưởng này vẫn luôn là khách quen của gia đình y.

Nghe nói lão nhân này rất có tài, năm đó Minh Đại Bạch Vân Trọng Dương là truyền nhân chính thống, đã từng giúp Chu Nguyên Chương luyện tiên đan, tinh thông Thái Cực âm dương lưỡng nghi, nay truyền cho Tôn đạo trưởng này, cũng được trên trăm năm.

Năm đó Kỳ lão gia cũng bị bệnh, chính là vị đạo trưởng này hỗ trợ bảo vệ được tính mạng, có thể nói là đại ân nhân của Kỳ gia.

Tôn đạo trưởng bắt mạch, không nói gì, Kỳ Phong nhìn bộ dáng ông ta, không cần đoán cũng biết lão nhân này sẽ nói cái gì.

“Kỳ thiếu gia, lần này phát bệnh có phải còn khó chịu chỗ nào không?”

Kỳ Phong kỳ thật căn bản không tin mấy thứ mê tín cổ hủ này, nhưng ngại mặt mũi ông nội Vu, chỉ có thể không chút để ý mà mở miệng nói, “Không, vẫn giống như trước, giống như trúng xuân dược, toàn thân khô nóng, dục vọng tăng vọt, nhưng là thư giải không được, trong thân thể rất nóng, sôi trào tới cực điểm mà bắt đầu tim đập mạnh, tứ chi như nhũn ra, có đôi khi còn ngất xỉu.”

Tôn đạo trưởng vuốt râu, chau mày, bên cạnh Kỳ lão gia khiếp vía, “Đạo trưởng, Tiểu Phong hiện tại rất cuộc như thế nào, còn có thể kiên trì bao lâu?”

“Ba mươi tuổi, nhiều nhất là ba mươi tuổi.” Tôn đạo trưởng thở dài một hơi, vươn ra ba ngón tay.

“Căn bệnh này của thiếu gia với lão gia năm đó không giống nhau, ngài khi đó thân thể khỏe mạnh, sau khi lấy phu nhân đã chữa khỏi, nhưng là Tiểu Phong từ nhỏ đã lãnh cảm, dục vọng rất lớn, bình thường bảo y động tình đã thực khó, huống chi đến lúc phát bệnh, kinh mạch tắc nghẽn, dương khí không thể tiết ra ngoài, dần dà, không đến ba mươi tuổi khẳng định sẽ chết bất đắc kỳ tử.”

Vừa nghe xong lão gia sắc mặt thập phần ngưng trọng, nhìn thoáng qua Kỳ Phong bên cạnh thân sắc như thường, mặt co mày cau, “Đạo trưởng, có thể có phương pháp giải quyết không? Nó là bảo bối tôn tử của dòng họ, đạo trưởng vô luận như thế nào đều phải tìm cách cứu nó, con tôi đã chết, tôi không muốn trải qua viễn cảnh người đầu bạc tiễn kẻ đầu xanh một lần nữa.”

Tôn đạo trưởng không biết làm thế nào nhún vai, “Chỉ có thể mau chóng tìm được ‘lô đỉnh’ thích hợp, đây là phương pháp duy nhất, đáng tiếc...”

“Tìm ‘lô đỉnh’ kia rất dễ dàng, nhanh chóng kết hôn là được đúng không?”

“Này không giống.”

Tôn đạo trưởng sờ sờ râu mép ra vẻ bí mật, “‘Lô đỉnh’ đầu tiên phải là người sinh ra trong ngày rằm, điểm này đã rất khó rồi, hơn nữa bệnh của Tiểu Phong so với ngài năm đó phức tạp hơn nhiều, cho dù có tìm được người như vậy chỉ sợ cũng thực khó làm cho y động tình, cho nên ‘lô đỉnh’ này còn phải cam đoan có thể làm cho Tiểu Phong phát ra dục vọng.”

“Lẽ ra, kí chủ nếu gặp được ‘lô đỉnh’ thích hợp thân thể sẽ có phản ứng, bất quá thể chất Tiểu Phong như bây giờ sẽ rất khó gặp... Chỉ sợ cũng thực khó động tình, việc này khó a...”

“Đạo trưởng, ông vừa mới nói nếu gặp được ‘lô đỉnh’ thích hợp sẽ có phản ứng, kia nếu có người có thể làm cho tôi ngạnh đứng lên, sẽ như thế nào?” Kỳ Phong đột nhiên ngắt lời ông ta, ánh mắt thâm thúy, mang theo một tia tìm tòi nghiên cứu cùng nghiên ngẫm, trong óc đột nhiên hiện ra Lạc Khâu Bạch kia.

Tôn đạo trưởng sững sốt một chút, ánh mắt đều sáng, “Lời này là thật?”

“Này cũng không được, thiếu gia ngài gặp phải người như vậy, cô ấy tám phần là ‘lô đỉnh’ định mệnh, ngài có ngày sinh tháng đẻ của cô ấy không, nhanh lên đem ra đây cho tôi xem.”

‘Lô đỉnh’ định mệnh... ? Chỉ bằng diện mạo bình thường của tên kia?

Kỳ Phong nhăn lại mày, vẫn có chút không dám tin, trầm ngâm sau một lát y lắc đầu, “Tôi chỉ là nói nếu, cũng không có gặp được người như vậy.”

Kỳ lão gia cùng Tôn đạo trưởng vừa nghe lời này đều có chút nhụt chí, nhìn Kỳ Phong bộ dáng không hề gì, trong lòng lo lắng suông cũng không dám tái kích thích y.

“Thiếu gia, cậu cũng đừng lo quá, hiện tại khoa học phát triển như vậy, có lẽ cũng không cần phương pháp tuần hoàn âm dương, bệnh của cậu cũng có thể khỏi hẳn. Tôi trở về xem xét một chút mấy quyển sách chép tay của lão tổ tông lưu lại, có lẽ có thể tìm thấy giải pháp thư giải dương khí.”

Tôn đạo trưởng buông xuống đạo bào (áo đạo sĩ), phỉ phỉ tay áo, nói vài câu trấn an lão gia, xoay người rời đi.

Lúc này, Kỳ Phong đột nhiên quay đầu, thấp giọng gọi ông ta lại, “Đạo trưởng, trên đời này có một loại người hoặc là loại thuốc nào, có thể thông qua thanh âm gọi lên dục vọng của người khác, thậm chí lãnh cảm như tôi đều có thể dễ dàng động tình không?”

“Tiểu Phong, con nói ngốc gì vậy, ông thấy con bệnh hồ đồ rồi, nếu có loại thuốc như vậy, ông nội đã sớm tìm ra cho con rồi, sao còn chờ đến hiện tại?” Kỳ lão gia nhin không được thở dài, lại nhìn vào ánh mắt như nói giỡn của Kỳ Phong.

Tôn đạo trưởng chần chờ một chút, sờ sờ râu mép, nửa ngày sau mới chậm rãi mở miệng, “Kỳ thật cũng không phải không có, chẳng qua người bình thường không tin thôi.”

“Có nghĩa là sao?” Kỳ Phong mím môi.

“Không biết thiếu gia có nghe nói qua một câu chuyện từ thời cổ lưu truyền tới nay, nghe nói từ khi Xuân thu Chiến quốc bắt đầu, trên phố đang lưu hành một quyển phong nguyệt phổ, bên trong ghi lại tất cả những người mang danh khí tuyệt sắc, mọi người đều nói đó là tứ đại mỹ nữ cùng tứ đại mỹ nam thời cổ, kỳ thật đều có mang danh khí trên người. Quyển phong nguyệt này có ghi chép lại một loại danh khí, cùng tình huống thiếu gia nói giống nhau, bất quá đây chỉ là truyền thuyết, thế kỷ hai mươi mốt rồi cuộc còn có hay không, tôi cũng không rõ.”

“Có ý gì? Người này khí còn có thể thông qua thanh âm dẫn đến tâm hồn?” Kỳ Phong vẽ mặt hoài nghi nhìn ông ta, cảm thấy mình đang nghe được truyền thuyết.

Y từ nhỏ đã tiếp thu giáo dục chính thống, vẫn là tốt nghiệp đại học hạng nhất, nên không cách nào tin tưởng chuyện phản khoa học như thế.

Tôn đạo trưởng vuốt râu mép ha ha mỉm cười, “Trên phố đồn đãi là như thế này, nghe nói thời cổ có một loại danh khí gọi là phù dung câu, thanh âm như tiếng hát, ngọc thạch bát tranh, uyển chuyển nhịp nhàng, người nào nghe được thanh âm này đều sẽ chìm đắm, thậm chí sẽ động tình. Bất quá, hiện tại loại huyết mạch này phỏng chừng đã sớm bị đồng hóa, cũng chỉ có thể tìm thấy trong tiểu thuyết mà thôi.”

“Lại nói tiếp, nếu bây giờ phù dung câu hiện thế, tôi đảo tình nguyện để cô ấy vội động phòng với thiếu gia, đến lúc đó nếu ngài lập tức khỏi bệnh thì tốt rồi.”

Tôn đạo trưởng vui đùa, lắc lắc đạo bào bước ra cửa phòng, Kỳ lão gia đứng dậy tiễn khách, trong phòng nhất thời chỉ còn lại có một mình Kỳ Phong.

“Lô đỉnh... Phù dung câu?” Y thì thào một tiếng, nhớ tới thanh âm của Lạc Khâu Bạch, thân thể tựa hồ vẫn còn sót lại tư vị dục vọng bành trướng kia.

“Đông đông” hai tiếng, là tiếng gõ cửa, quản gia cầm một tập văn kiện đẩy cửa vào.

“Thiếu gia, chuyện ngài kêu tôi điều tra đã có kết quả.”

”Hắn tên là Lạc Khâu Bạch, là một diễn viên hạng ba nhỏ, bây giờ là diễn viên của công ty giải trí Khải Đức, chỉ trông chờ vào mấy vai phụ, chụp hình quảng cáo để kiếm cơm.”

Kỳ Phong một bên nghe một bên lật văn kiện, tư liệu ghi lại vô cùng kỹ càng tỉ mỉ, từ khi sinh ra đến giờ, từ bối cảnh gia đình đến lúc làm diễn viên đều có đủ, khi y nhìn đến Lạc Khâu Bạch đã từng mấy lần thiếu chút nữa bị công ty an bài lên giường với đại gia, mày không tự giác nhíu lại.

Quản gia nhìn y vẽ mặt không đối, thấp giọng hỏi, “Thiếu gia, có cần cho người giết hắn không?”

Kỳ Phong nhướng mày liếc anh ta một cái không nói gì, nhìn chằm chằm ngày sinh của Lạc Khâu Bạch, mười lăm tháng bảy âm lịch, Tết Trung Nguyên, không phải là ngày rằm sao.

Chẳng lẽ đây gọi là thiên ý?

Y xốc lên chăn xuống giường, lộ ra bờ ngực tinh trắng rắn chắc, tùy tay cầm lấy áo sơ mi mặc ở trên người, “Chuẩn bị xe, tôi phải đi ra ngoài một lát, thuận tiện đi đến công ty giải trí Khải Đức, chuyện Lạc Khâu Bạch tôi đã quyết định rồi.”

Từ lúc ra khỏi phòng tắm, Lạc Khâu Bạch khoác khăn tắm màu trắng, trên tóc còn dính bọt nước.

Studio – ngọn đèn trong có chút chói mắt, nhân viên công tác đều bận rộn, phong nền, thu âm, máy quay... Tất cả đều chuẩn bị vào chỗ.

Đạo diễn hướng về phía Lạc Khâu Bạch vẫy vẫy tay, “Đến lượt cậu lên sân khấu, nhanh chóng ném khăn tắm đi.”

Lạc Khâu Bạch hắt hơi một cái, nhu nhu chớp mũi đỏ đỏ, phi thường không cam nguyện ném đi khăn tắm, trên người chỉ mặc một cái quần lót phấn hồng bó sát người.

Chung quanh có không ít tiểu cô nương nhất thời đỏ mặt, vài người lớn mật còn cười hì hì trêu ghẹo, “Khâu Bạch, cậu mặc cái này thật đáng yêu, tôi muốn đẩy ngã cậu xuống a.”

Lạc Khâu Bạch thân sĩ mỉm cười, “Không cần dùng cái từ đáng yêu này để hình dung suất khí của tôi đâu.”

Chung quanh một đám người nhin không được nở nụ cười, toàn bộ tổ quảng cáo đều thực thích hân tiểu diễn viên chuyên nghiệp lại đồng ý chịu khổ này.

Ngoài miệng cùng người khác chuyện trò vui vẻ, trên thực tế Lạc Khâu Bạch tuyệt không cao hứng.

Đây là quảng cáo quần lót nổi tiếng quốc tế, chủ ý để đánh vào thị trường tình thú, cho nên thiết kế đều là màu hồng, dùng Lạc Khâu Bạch, khối vải dẹt nhỏ như vậy, lại bó sát người lại siết chặt, hông đằng sau còn sừ sừ tiếng gió lạnh, thật không nhìn ra tình thú chỗ nào.

Nhưng là Lý Kim Hâm không cho là như vậy, thật vất vả mới được quảng cáo như vậy, anh ta đương nhiên sẽ không dễ dàng từ bỏ, hợp đồng với công ty dài mười năm, dùng hiệp ước buộc hân đến chụp quảng cáo loại này, kết quả chính thức là chụp ảnh - quay phim, người này không biết lại chạy đi nơi nào.

Lạc Khâu Bạch cô đơn một mình, cũng không có trợ thủ, thân thể có chút run run, nằm trên thảm tuyết trắng, ngọn đèn chiếu xuống, bên cạnh đạo diễn ngoại quốc hưng phấn bắt đầu bô bô nói.

Đại khái ý là khen thân thể hân tốt, làn da không cần tân trang gì cả BLABLABLA...

Lạc Khâu Bạch ở trong lòng cười nhạo một tiếng, cũng không cảm thấy đây là lời hay gì.

Một diễn viên, chụp quảng cáo hoàn toàn không cần lộ diện thì thôi, còn muốn lộ thân thể để kiếm sống, nói như thế nào cũng không phải việc quang minh chính đại gì.

Bất quá hân đối với bất cứ chuyện gì đều thực nghiêm túc, nếu đáp ứng chụp, thì cho dù không tình nguyện cũng không đùa giỡn, nghiêm túc chuyên nghiệp phối hợp với mỗi động tác của đạo diễn.

Lúc này không biết từ nơi nào xuất hiện một con mèo nhỏ thuần trắng, mập mập giống cái quả cầu ngã vào trong ngực Lạc Khâu Bạch, bộ lông đâm vào hân có chút ngứa.

Hân nhanh chóng bắt lấy tiểu tử kia, gơ hai chân hồng nhạt lên trước, mắt to trừng đôi mắt nhỏ, tiểu miêu kêu một tiếng “Miêu”, vươn ra đầu lưỡi mềm mại liếm liếm ngón tay của hân, cái đuôi nhỏ vung đến bụng hân.

Toàn thân ngứa ngáy, hân không chế không được ngã tại trên thảm, bật cười, một chân tự nhiên mà cuộn tròn, cái hông rất tròn cong cong.

Hân mỉm cười, cả người thực tự nhiên toát ra phong tình.

Mà lúc này ai cũng không chú ý tới, cửa trường quay không biết lúc nào bị đẩy ra, Kỳ Phong bỏ áo vào túi, trùng hợp đem một màn này vào trong mắt.

Chương 5

Camera không ngừng mà phát ra thanh âm “Răng rắc”, chụp liên hoàn.

Vô cùng tự nhiên mỉm cười, bên cạnh đạo diễn ánh mắt sáng rỡ, dùng hết ngoại ngữ đặc biệt để khoa trương, một bên không ngừng mà nói “Wonderful!” Một bên chỉ huy Lạc Khâu Bạch bày ra càng nhiều tư thế.

“Tiểu diễn viên này, trời sinh ra đáng người này để kiếm sống.”

Không biết là ai nói một câu như vậy, chung quanh vài người há hốc mồm phục hồi lại tinh thần, vài tiểu cô nương ghé vào, nhin không được khe khẽ nói nhỏ, “Có phải cô cảm thấy hông của Khâu Bạch bộ dạng đặc biệt xinh đẹp không?”

“Không chỉ hông a, da tay của hân quả thực còn tốt hơn lão nương, vừa rồi ôm miêu mèo cười ra tiếng, trái tim lão nương đều đập nhanh vài nhịp.”

“Cô cái đồ háo sắc nói nhỏ thôi, không sợ đạo diễn lát nữa gõ đầu của cô à.”

Một đám nữ nhân riu ra riu rít mặt mày hớn hở, trong đó có người nhin không được lấy điện thoại di động ra muốn chụp mấy tấm, lại đột nhiên bị một bàn tay chặn lại.

Cô kinh ngạc ngẩng đầu, thấy được một nam nhân cao lớn anh tuấn, một bàn tay y ngăn lại điện thoại di động của cô, một tay khác thò vào túi áo, chớp mắt nhin chăm chăm vào Lạc Khâu Bạch.

Cảm giác có người đang nhìn mình, y quay đầu, mặt không đổi sắc, “Nơi này cảm chụp ảnh.”

Nữ hài sưng sốt một chút, có chút tức giận vừa định hỏi một câu “Anh quản được sao”, kết quả lúc này mới phát hiện sau lưng nam nhân có vài người, trong đó một vài người theo nhìn nọt tươi cười dĩ nhiên là người lãnh đạo trực tiếp trong công ty quảng cáo của cô.

Thủ trưởng hung hăng trừng mắt nhìn cô liếc mắt một cái, bởi khuôn mặt tươi cười nói, “Kỳ thiếu gia, cô ấy vừa mới đến, không hiểu quy củ, hiện tại quảng cáo còn chưa chụp xong, ngài muốn bảo vệ cơ mật thương nghiệp cũng là đương nhiên, lúc về tôi sẽ hảo hảo phê bình cô ấy.”

“Không cần, đuổi cô ta đi là được rồi.” Kỳ Phong mặt không đổi sắc lắc đầu, đôi mắt từ đầu đến cuối đều không rời đi Lạc Khâu Bạch cách đó không xa, thậm chí ngay cả tầm mắt đều không có hướng lão tổng một cái.

“Khâu Bạch, cậu đổi cái tư thế, hai đùi cong lại, ép người xuống.”

Đạo diễn dùng tiếng Trung không lưu loát chỉ huy, Lạc Khâu Bạch gật gật đầu, đem tiểu miêu để qua một bên, đem phía sau lưng đều lộ ra.

“Như vậy sao?”

Lạc Khâu Bạch hai cái đùi nâng lên, giống con cá chết nằm trên thảm.

“Chân cong lên, bả vai đặt trên thảm, đầu nâng lên cao, không có chụp mặt của cậu đâu.”

Lạc Khâu Bạch mím môi thật chặt, trong lòng phẫn nộ, nhưng vì muốn chấm dứt nhanh làm cho da đầu hần run lên, hần vẫn xoay người, khom lưng xuống, hai khuỷu tay tự nhiên để trên thảm, cổ rũ xuống, cúi cổ xuống ngang thắt lưng một đoạn cong bề ngoài vô cùng nhuần nhuyễn.

Bởi vì tư thế như vậy, trên mông vốn là quần lót nhỏ màu hồng nhạt theo động tác của hần được nói rộng ra vài phần, vừa vặn đem cánh mông lộ ra.

Ngọn đèn trong suốt chiếu vào người, chiếu trên làn da bóng loáng của hần, toàn trường quay hô hấp nhảy mắt cứng lại, Lạc Khâu Bạch không nghe tiếng người nói chuyện, cho là tư thế của mình không đúng, nhìn không được ngẩng đầu, vừa định mở miệng, chợt nghe đạo diễn hú lên quái dị, “Oh My God, trên cổ cậu sao có vết cắn vậy!?”

Lạc Khâu Bạch thân thể cứng đờ, nhất thời nhớ tới lần trước gặp gỡ nam nhân họ Kỳ kia.

Không cẩn thận biết bí mật của y, y tà ác dùng miệng cắn mình, đã qua ba ngày, vết cắn đều không có dấu hiệu biến mất, thật không biết y có phải là thiên khuyến đầu thai không nữa.

Nhớ tới khuôn mặt thiên khuyến của nam nhân, lão đại phía dưới ngành không đứng dậy nổi, Lạc Khâu Bạch nở nụ cười.

Nụ cười này, đưa tới tiểu miêu bên cạnh, cái cổ tròn tròn, cái đuôi vung vẩy nhảy lên phía sau lưng Lạc Khâu Bạch, miêu một tiếng ghé vào thắt lưng hần, lưỡi biếng lẩn lộn.

Bộ lông mềm mại tao lộng thắt lưng Lạc Khâu Bạch, nơi đó là nơi mẫn cảm của hần, bình thường mình tắm rửa xoa xoa một chút đều ngứa ngáy nửa ngày, lúc này càng làm cho hần không chế không được cười ha hả, ngưỡng cổ quay đầu lại bắt lấy cằm của tiểu miêu, vết cắn đỏ hồng kia càng làm nổi lên hương vị hoạt sắc sinh hương.

Đạo diễn vươn tay ngăn lại tưởng stylist muốn lấy khăn che cho Lạc Khâu Bạch, tay vì hưng phấn mà có chút phát run.

Đây chính là cảm giác ông muốn a, tình cảm sẽ làm người ta nổi lên ham muốn, cảm giác này đan xen vào động tác tùy ý cùng biếng nhác, mới gợi lên được dục vọng của con người một cách triệt để nhất.

Ông ta tin tưởng, khi hình chụp được tung ra, nhất định sẽ trở thành đại quảng cáo tiêu biểu nhất!

Nhưng giây tiếp theo khi lão tổng công ty quảng cáo đại giá quang lâm, lại nhảy mắt đánh tan ước mơ của ông ta.

“Ông nói cái gì?!”

“Tôi nói bỏ đi, thay đổi người.” Lão tổng xoa xoa mồ hôi trên trán.

“Vì sao? Biểu hiện của Khâu Bạch hoàn mỹ không ai có thể bắt bẻ! Ông không thể tùy ý quyết định, tôi tin tưởng nếu nhà đầu tư chúng kiến được cảnh này cũng sẽ có cùng ý nghĩ với tôi!” Đạo diễn dùng tiếng Trung sơ sài kịch liệt phản bác.

“Đổi người, không cần thương lượng.”

Một đạo thanh âm trầm thấp đột nhiên vang lên, Studio – trường quay tất cả mọi người đều ngẩng đầu lên, liền nhìn Kỳ Phong chậm rãi tiêu sái bước đến, trên mặt lạnh như băng.

Lạc Khâu Bạch nhìn thấy y, cả người đều cứng lại.

Theo bản năng phủ thêm một chiếc khăn tắm, phản ứng đầu tiên chính là “Tại sao lại là anh ta”, phản ứng thứ hai chính là “Người này nhất định là đến báo thù!”

Hai người ánh mắt trên không trung gặp nhau, ánh mắt sắc bén của Kỳ Phong mang theo thâm ý khó hiểu, tầm mắt đặt trên cái móng rất tròn của hắn, Lạc Khâu Bạch muốn nói lại im miệng, ngạnh cổ nhận thua cúi đầu xuống.

Hắn cũng không tin người nam nhân này, trước mặt nhiều người như vậy còn dám giống lần trước đùa giỡn.

“Kỳ tiên sinh, Why? Ngài nhìn một chút đi, hắn hoàn toàn phù hợp với chủ đề tình thú của chúng ta, đáng người hắn như vậy có thể hấp dẫn nhiều nữ nhân, thậm chí là gay! Nam sắc trên thị trường đang là xu hướng, móng tròn như vậy tại Âu Mỹ rất được ưa chuộng, vì cái gì muốn thay đổi người!?”

Đạo diễn kích động lại bắt đầu bô bô diễu ngữ, nhưng ông ta không thể làm được gì, Kỳ Phong thu hồi ánh mắt, nhẹ nhàng gần từng tiếng nói, “Không có tại sao cả, tôi không thích.”

Đạo diễn nóng nảy còn muốn lý luận, lão tổng nhanh chóng ngăn ông ta lại, “Đủ rồi Mai Khắc, Kỳ tiên sinh đã nói rồi, cắt toàn bộ đi, đưa cho hắn tiền công một ngày, rồi cho hắn đi.”

Lạc Khâu Bạch chỉ cảm thấy mình bị hung hăng quát một bạt tai, cúi đầu nhìn thân thể của chính mình, cảm thấy vô cùng mất thể diện.

Cho là y không thích quảng cáo này, nhưng ít ra hắn đã toàn tâm nghiêm túc đóng, dựa vào cái gì mình cố gắng như vậy lại dễ dàng bị người khác phủ quyết?

Một loại cảm giác khuất phục bị người khác đối đãi như rác rưởi dâng lên, hắn đi đến trước mặt Kỳ Phong, không sợ hãi chút nào cùng y đối diện, “Kỳ tiên sinh, quảng cáo này tôi đã ký hợp đồng, hiện giờ tôi đã chụp xong, các người lại đối ý rút cuộc có ý gì?”

Vài người vệ sĩ muốn đi lên ngăn cản hắn, Kỳ Phong khoát tay chặn lại, bọn họ thối lui xuống hai bên.

“Bởi vì tôi là cổ đông, cũng là nhà đầu tư cho quảng cáo này, cho nên có quyền quyết định ai đi ai ở. Cậu, không được.”

“Anh là đang trả thù.” Lạc Khâu Bạch nắm chặt tay.

“A? Vậy cậu nói xem, tôi với cậu có thù riêng gì?” Kỳ Phong nhướng mày liếc mắt thấy cô của hắn có vết cắn, lúc này rốt cục cảm thấy thoải mái.

“Anh ——”

Lời “Ê tiện” đến bên miệng bị hung hăng nuốt xuống, Lạc Khâu Bạch không muốn xúc động, hơn nữa so với bất luận kẻ nào đều có thể nhẫn, cho nên cho dù là đang tức giận, cũng không thể đứng trước mặt mọi người nói thật ra.

Chỉ có thể trách hắn thân phận nhỏ bé, người nào cũng không thể chọc đến, không muốn đụng tới nam nhân có bối cảnh hùng hậu, trước đã biết bí mật của hắn, bị trả thù như vậy, ai biết về sau có thể hay không bị y đuổi tận giết tuyệt.

“Cậu còn có cái gì để nói?” Kỳ Phong khoe miệng gợi lên vòng cung hiểm thấy, cảm thấy “Lô đỉnh” này khi sinh khí bộ dáng rất giống tiểu miêu vừa rồi.

Như vậy tươi cười dừng tại ánh mắt của Lạc Khâu Bạch, biến thành triệt để trào phúng, như là cười nhạo hẳn đã từng uy hiếp người không nên uy hiếp.

Hít một hơi, hẳn ổn định cảm xúc, trên mặt lộ ra tươi cười, tự mình an ủi, không được chụp quảng cáo nội y cũng không sao, không được lên TV cũng đỡ phải mất mặt xấu hổ, hẳn có cái gì phải buồn bực?

”Hảo, Kỳ tiên sinh, tôi hiểu rồi. Tôi bất tài, không còn lời nào để nói.”

“Nếu như vậy thì đi thay quần áo đi.”

Kỳ Phong có tính kiết phích nghiêm trọng, y chán ghét đồ đạc của mình bị người ta đụng vào, thậm chí để cho người khác liếc mắt một cái đều sẽ cảm thấy không thoải mái, cho nên y giờ phút này nhìn Lạc Khâu Bạch lộ ra bên ngoài đôi chân dài, phi thường không cao hứng.

Rốt cuộc mặc quần lót không đến hai tiếng, lại đau lòng bị người khác thay thế, khó trách lại khó chịu như vậy.

Lạc Khâu Bạch oán thầm một câu, nắm chặt khăn tắm trên vai, hận không thể phá hủy nghề nghiệp của mình, cười một tiếng, “Tôi thay xong quần áo liền cầm tiền lập tức biến mất, OK? Kỳ tiên sinh tái kiến.”

Nói xong chữ tái kiến, trên thực tế trong lòng lại đang nói “Tốt nhất không bao giờ gặp.”

Kỳ Phong mặt không đổi sắc “Ân” một tiếng, ý vị sâu sa nhìn hẳn một cái nói, “Tôi thực chờ mong lần gặp mặt tiếp theo.”

Lạc Khâu Bạch không hiểu, phanh một tiếng đóng lại cửa phòng thay đồ.

Tiểu miêu vẫn luôn dính trên người Lạc Khâu Bạch, lúc này tìm không thấy bạn, cào lên cửa phòng thay đồ, miệng còn “Miêu Miêu” kêu, giống như đang làm nũng.

Kỳ Phong tiện tay ôm nó đứng lên, đối với lão tổng công ty quảng cáo nói, “Tôi muốn lấy vật nhỏ này.”

“Không thành vấn đề không thành vấn đề, ngài thích, cứ việc cầm, chỉ hy vọng về sau Kỳ công tử có cái gì hay, đều có thể tặng cho công ty của chúng tôi là được.” Phía sau một đám người sôi nổi phụ họa, tòa đại Kim Sơn này, đừng nói là mèo, lúc này Kỳ đại công tử muốn sao trên trời, cũng có người hái xuống cho y.

Kỳ Phong gật gật đầu, đem tiểu miêu tròn vo trong tay nhét vào tay quần gia, “Ôm về hảo hảo nuôi, tiểu tử kia sẽ hài lòng.”

Bận cả một buổi chiều mới kiếm được “Phí dịch vụ” năm trăm đồng, Lạc Khâu Bạch lười biếng tựa vào chỗ ngồi phía sau xe ngủ gà ngủ gật.

Lý Kim Hâm lái xe, quay đầu lại liếc hẳn một cái, trên mặt biểu tình có chút cổ quái, “Vừa rồi công ty điện thoại bảo, tạm thời cho cậu thêm một nhiệm vụ, phỏng chừng không kịp về nhà đâu.”

Lạc Khâu Bạch giương lên mí mắt, “Cho tôi thêm nhiệm vụ? Hôm nay mặt trời mọc đằng tây à, tôi tưởng công ty đã sớm quên tôi rồi chứ. Nếu lại là tuyển diễn viên tôi sẽ không đi, đi cũng là làm con cờ, còn không bằng cầm năm trăm đồng đi ăn một bữa.”

Lý Kim Hâm liếc mắt, quan sát Lạc Khâu Bạch từ trên xuống dưới đánh giá một phen, cười nhạo một tiếng, “Công ty an bài cho cậu công tác còn không tốt? Công ty còn có thể nghĩ cho cậu, chẳng khác nào tiểu tử cậu gặp đại vận, về sau được sống tốt, tôi cũng có thể đỡ một mệt hơn.”

Lạc Khâu Bạch cười cười, căn bản không đem lời này để ở trong lòng, duỗi thắt lưng trêu ghẹo, “Hâm ca, anh hôm nay sao lại ôn hòa như thế, tôi cho rằng tôi đóng quảng cáo quần lót kia là anh muốn cho tôi mất mặt chứ.”

Lý Kim Hâm ngón tay lái cứng đờ, kéo kéo khóe miệng, “Này, đây không phải là tôi cẩn thận nghĩ cho cậu sao, tôi chỉ ít cũng hiểu được nam nhân cần nhất là khuôn mặt, tiểu tử cậu cũng kỳ thật, tôi đối với cậu tốt một chút cũng không được?”

Lạc Khâu Bạch thấp giọng mỉm cười, biết anh ta nói 10 câu thì 9 câu là giả rồi, cứ cảm thấy thái độ anh ta hôm nay rất kỳ quái, cũng lười so đo.

Đắp áo khoác vào, hần thoải mái ở phía sau nằm, cổ biếng nhác lại bồng lên, ngáp một cái phụ họa nói, “Àn, anh đối với tôi đặc biệt tốt, tốt đến nỗi tôi tưởng như đang ở nhà, hiện tại tựa như chui ổ chăn nhà mình.”

“Lát nữa tới nơi kêu tôi dậy, hôm nay bận việc cả một ngày có chút mệt, tôi ngủ chút.”

Lạc Khâu Bạch ngáp liên tiếp, quay lưng về phía Lý Kim Hâm, bịt kín quần áo mà bắt đầu ngủ.

Trước kia Mạnh Lương Thần nói hần giống Koala, cuộc đời chỉ có ăn và ngủ.

Khi đó hần đặt cười nói, “Anh là đại ảnh đế còn nuôi không nổi một con Koala sao?”

Mạnh Lương Thần cười cười, kéo đầu hần xuống hôn lên bờ môi hần.

Hồi ức tựa như một giấc mơ, làm người ta say mê đến khó có thể tự kiểm chế, cho nên lần thứ hai Lạc Khâu Bạch mở mắt, còn không rõ ràng lắm mình đang ở chỗ nào.

Y phục trên người hần không biết khi nào đã bị Lý Kim Hâm đổi, quần áo nhìn có chút rối loạn áo sơ mi màu xanh cùng quần màu nâu nhạt, trên tóc còn dính phấn.

Hần còn chưa kịp hỏi một câu “Anh đem tôi ăn diện thành con khổng tước làm cái gì?” Cũng đã bị Lý Kim Hâm mang xuống ô tô.

Trên đường đi thấy một căn phòng lịch sự tao nhã sa hoa, Lạc Khâu Bạch cho rằng mình sắp đi gặp đạo diễn phim, trên mặt thậm chí đều chuẩn bị tươi cười.

Lúc này cửa phòng bị đẩy ra, Lý Kim Hâm lộ ra nịnh nọt mà tươi cười, “Kỳ thiếu gia, tôi đem người đến cho anh.”

Lạc Khâu Bạch mở to hai mắt, thấy được ngồi đối diện một thân áo sơ mi màu xám bạc Kỳ Phong.

Hần ngồi dưới ngọn đèn rực rỡ, trong tay cầm một ly phổ nhị, nhã nhặn hữu lễ ngẩng đầu, ánh mắt sắc bén gắt gao mà khóa lại trên người Lạc Khâu Bạch, chậm rãi mở miệng, “Lạc Khâu Bạch, chúng ta lại gặp mặt.”

=====

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình:

—— Tiểu kịch trường ——

Kỳ công tử cùng họa thiên khuyến lý luận

Họa thiên khuyến: Tát nước tiểu, đây chính là ta!

Kỳ công tử: Cẩn một hơi, người này đánh thị là tôi hừ hừ hừ! ()

Hôm nay mẹ bị bệnh, tác giả phải chở bà đi bệnh viện, một chương này là tại bệnh viện dùng di động viết, nên hơi chậm phi thường xin lỗi QAQ

5. Chương 6

Chương 6

“Nguyên lai Kỳ thiếu gia đã sớm nhận thức Khâu Bạch a, thật là, tiểu tử này sao lại không nói cho tôi biết.” Lý Kim Hâm nịnh nọt mỉm cười, một bộ dáng chân chó kéo kéo góc áo Lạc Khâu Bạch, “Khâu Bạch, cậu đã sớm nhận thức đại công tử tập đoàn tài chính Côn Luân, còn không nhanh đi vào?”

Tập đoàn tài chính Côn Luân? Lạc Khâu Bạch ngây ngẩn cả người.

Hắn sao có thể quên, cổ phần khổng lồ chế hơn 60% đất đai cùng nghề dệt toàn quốc, tung hoành ngang dọc giới thương nhân —— Tập đoàn tài chính Côn Luân, thì ra gia chủ là họ Kỳ sao.

Nghĩ đến đây, Lạc Khâu Bạch sắc mặt có chút khó coi, không chỉ là ý thức được mình đã chọc đến nhân vật lợi hại như vậy, càng bởi vì Lý Kim Hâm lừa gạt hắn.

Nhìn hắn không nói được một lời, Lý Kim Hâm trong lòng sốt ruột, liên tiếp nháy mắt, thật vất vả mới gặp được quý nhân, cậu còn ngây ngốc làm gì?

Lạc Khâu Bạch lãnh đạm nhìn anh ta một cái, xoay người bước đi, Lý Kim Hâm nóng nảy, một phen ngăn lại hắn, bởi khuôn mặt tươi cười nói, “Thực xin lỗi Kỳ công tử, Khâu Bạch bình thường tính cách tốt lắm, anh cùng hắn ở chung một đoạn thời gian sẽ biết, hôm nay hắn có chút mệt, ngài đại nhân đại lượng, ngàn vạn lần...”

“Đủ rồi, Lý tiên sinh.”

Kỳ Phong phát tay nói, bưng lên ly phổ nhị uống một hơi, “Tôi chỉ mời Lạc Khâu Bạch, nơi này không có chuyện của anh, mời trở về đi.”

Lý Kim Hâm biểu tình a dua nịnh hót còn chưa kịp thu hồi, liền lập tức cương cứng.

Vài người vệ sĩ làm tư thế “Xin mời”, anh ta không có cách nào, chỉ có thể bởi khuôn mặt tươi cười rời đi, cuối cùng còn không quên nháy mắt với Lạc Khâu Bạch, cảnh cáo hắn nhất định phải thành thật một chút, nắm chắc cơ hội lần này.

Anh ta vừa đi, Lạc Khâu Bạch cũng đi theo, trừ bỏ ánh mắt lúc vừa vào cửa, hắn chưa hề nhìn thẳng Kỳ Phong một lần.

Nhưng vệ sĩ ngoài cửa lập tức ngăn hắn lại, cửa lúc này một thanh âm “Phanh” vang lên, hắn trừng mắt mà nhìn bóng dáng Lý Kim Hâm tại khe cửa tiêu thất, trong lúc đó trong phòng chỉ còn lại hai người hắn và Kỳ Phong.

Lạc Khâu Bạch hít một hơi, chưa bao giờ cảm giác giống bây giờ, xoay người bước đi đến trước mặt Kỳ Phong, hai cánh tay chống lên mặt bàn, trên cao nhìn xuống nói, “Kỳ tiên sinh, nếu chỉ là bởi vì ngày đó tôi vô ý biết được bí mật của anh, tôi đã tạ tội rồi, hơn nữa hôm nay anh cũng đã làm bề mặt tôi, bây giờ còn lừa tôi đến đây làm gì? Chẳng lẽ đường đường là người thừa kế tập đoàn tài chính Côn Luân, lòng dạ lại hẹp hòi như vậy?”

Nghe được thanh âm của hắn, Kỳ Phong tâm tình tốt lên không ít, nhưng mà đánh giá hắn từ trên xuống dưới, nhẹ nhàng băng quơ nói hai chữ, “Thật xấu.”

Lạc Khâu Bạch thân thể cứng đờ, trong óc như muốn nổ tung.

Trên đời này sao có người độc ác như vậy chứ, hai lần ba lượt làm khó hắn, bây giờ còn dám chê hắn xấu?

Hắn cười nhạo một tiếng, ở trong lòng xem thường, “Đúng vậy, bộ dạng tôi xấu vậy đó, khẳng định không phù hợp khẩu vị của ngài, ngay cả đại minh tinh Lý Thiên Kỳ ngài đều không để vào mắt, hãy bỏ qua cho người qua đường giáp như tôi được không?”

“Tôi nói y phục của em, rất xấu.” Kỳ Phong đặt chén trà xuống, nhớ tới buổi chiều tại studio nhìn thấy Lạc Khâu Bạch lộ ra bên ngoài đáng người hoàn hảo, nhất thời cảm thấy bị quần áo này phá hỏng có chút đáng tiếc, “Quần áo này là do cậu chọn, hay là người khác giúp cậu chọn?”

Lạc Khâu Bạch cảm thấy mình hoàn toàn theo không kịp mạch nói chuyện của đối phương, người này rốt cuộc có nghe được lời hắn nói không?

“Kỳ tiên sinh, anh cứ nói thẳng, tôi không thích vòng vo.”

“Tôi đang hỏi em quần áo này là do em chọn hay người khác chọn, trực tiếp như vậy em còn nghe không hiểu?” Kỳ Phong hơi hơi nhăn lại mày, bắt đầu lo lắng lúc về sau hai người cùng một chỗ sinh hoạt nên biểu đạt như thế nào.

Lạc Khâu Bạch bắt đặc dĩ, hần không rõ Kỳ công tử so đo cái này làm gì.

“OK, đây là người đại diện giúp tôi mặc quần áo, nếu ngay từ đầu biết anh ta gạt tôi tới gặp anh, tôi căn bản sẽ không ngồi xe của anh ta, cũng sẽ không mặc thành bộ đáng ghê tởm thế này.”

Kỳ Phong mày giãn ra vài phần, biết gu ăn mặc của Lạc Khâu Bạch còn không đến mức bắt trị, vui mừng không ít.

Gật đầu đặt chén trà xuống nói, “Không phải y phục của em là tốt rồi, tôi cũng không muốn loại quần áo như vậy xuất hiện tại nhà mình.”

Tôi có bệnh mới mặc như thế vào nhà anh.

Lạc Khâu Bạch oán thầm một câu, vừa định phản bác, đột nhiên cảm thấy có gì đó lạ, “Chờ một chút, lời này của anh là có ý gì? Quần áo của tôi vì cái gì lại xuất hiện trong nhà anh?”

Kỳ Phong nhướng mày, ánh mắt sắc bén không gọn sóng, nhận định chắc chắn, “Có vấn đề gì sao?”

“Về sau em hai mươi bốn giờ phải ở bên cạnh tôi, ngày mai tôi sẽ phái người đem toàn bộ đồ đạc của em dọn đến Kỳ gia, nếu không có gì bất trắc, điện thoại di động của em luôn phải mở, để có việc thì gọi đến. Đúng rồi, tôi không thích em mặc quần áo hở hang, cho nên về sau nếu như được tôi cho phép, không cho em chỉ mặc quần lót cho bất luận kẻ nào nhìn.”

Lạc Khâu Bạch chậm rãi há to miệng, vẫn không kịp phản ứng chuyện gì đang xảy ra.

Lúc này, Kỳ Phong lấy ra hai chiếc thẻ tín dụng phóng tới trước mặt hần, “Đương nhiên, tôi cũng sẽ không vô duyên cớ vô cớ bảo em đi làm những việc này nọ, trong đây có khoảng 100 vạn, mấy ngày sau cầm chúng đi mua một ít đồ, nếu không đủ thì tới tìm tôi. Còn có cái này, em xem một chút, nếu còn có cái gì không hài lòng tôi sẽ kêu luật sư sửa chữa.

Nói xong y lấy ra hợp đồng đặt ở trước mặt Lạc Khâu Bạch, vẻ mặt tự nhiên giống như ăn cơm phải trả tiền, khuôn mặt anh tuấn được thủy tinh chiếu rọi xuống có vẻ dị thường mê hoặc.

Lạc Khâu Bạch tròn mắt, sửng sốt thật lâu mới lấy lại tinh thần, hần theo bản năng cầm lấy hợp đồng, lúc này mới triệt để hiểu được.

Đây là một kế hoạch đầy đủ, từ tuyên truyền đến hậu đài đều là kế hoạch quốc tế, có thể nói đây là một phần kế ước nâng đỡ cho tiểu minh tinh thất bại trước mặt, là chiếc bánh trên trời rơi xuống.

“Anh... Là muốn bao dưỡng tôi?”

Lạc Khâu Bạch gian nan từ trong cổ họng nói ra những lời này, đôi mắt xé không dám tin, hần cảm thấy chuyện này phát sinh thật khôi hài, trở nên... Thập phần buồn cười cùng hoang đường.

Kỳ Phong trầm ngâm một chút, gật gật đầu, “Ở một mức độ nào đó có thể nói là như vậy.”

Lạc Khâu Bạch như là nghe được ông trời giáng xuống trần gian, bị những lời này trực tiếp làm cho tức cười, “Kỳ công tử, anh không có việc gì sao, trong giới giải trí người vừa có tài vừa có sắc không thiếu, làm sao lại phải cần tôi? Tôi không nghĩ khuôn mặt này của mình có thể làm cho anh có gì hứng thú.”

“Nếu đây cũng là cách anh nghĩ ra để gây sức ép cho tôi, anh nên dừng lại đi, tôi tự nhận mình xui xẻo vậy, về sau chúng ta nước sông không phạm nước giếng, anh không cần phải phí công phu như vậy với tôi.”

Nói xong lời này, Lạc Khâu Bạch cũng hết hơi, đặt mông ngồi trên ghế đối diện Kỳ Phong, tùy tay cầm lấy một chiếc bánh điểm tâm nhét vào miệng, còn thanh thoi cười, một bộ đáng lợn chết không sợ nước sôi nóng. (ý là không nao núng, sợ hãi)

Hần nói cũng không tồi, nói một tràng dẫn tới Kỳ Phong xương cốt đều như có một trận điện lưu, “Ân ân a a” từ xoang mũi y đi ra bên ngoài, nháy mắt Kỳ Phong lãnh cảm khí quan lại không thể khống chế đứng lên.

Đây quả thực rất hiếm lạ, hai mươi tám năm nay đều chưa gặp qua chuyện như vậy.

Nếu thật là danh khí phù dung câu, đúng thật là lợi hại. Kỳ Phong nhúu mày, chịu đựng tao động trong thân thể, không khỏi trừng mắt liếc mắt Lạc Khâu Bạch một cái, gia hỏa trời sinh câu dẫn người, hôm nay còn ăn mặc ít như vậy trước mặt nhiều người, cũng không biết cố ý cho ai nhìn.

“Câm miệng, không cho nói.” Nhớ tới sự tình ban ngày, Kỳ Phong có chút nóng nảy, hô hấp không xong đánh gậy tiếng cười.

“Tôi không có nói điều kiện với em, mà nói cho em thông suốt, mặc kệ em có ký hay không, tôi đều có biện pháp làm cho em phải đi theo tôi, không tin em cứ thử xem, rượu mời không uống lại thích uống rượu phạt.”

Lạc Khâu Bạch thích ăn mềm không ăn cứng, vừa nghe lời này trực tiếp cười lạnh một tiếng, đem hợp đồng không chút do dự vo lại ném lên trên bàn.

Dù sao hắn đã đắc tội nhiều “Quý nhân” như vậy, lại thêm một Kỳ Phong cũng không có gì.

“Nếu tôi nói không? Anh có thể làm thế nào? Lấy quyền thế đè chết tôi, hay để truyền thông giết chết tôi? Tôi cho anh biết, tôi căn bản không sợ, có bản lĩnh thì làm đi.”

Lạc Khâu Bạch đem hai cái thẻ tín dụng của Kỳ Phong ném qua một bên, sạch sẽ lưu loát đứng lên, “Tôi không thích chơi trò chơi tình cảm với kẻ có tiền, anh nếu muốn chơi hãy đi tìm người khác, tôi không phụng bồi.”

Nói xong hắn xoay người bước đi, Kỳ Phong ngồi tại chỗ mặt không đổi sắc gọi hắn lại, “Ai nói với em tôi đang đùa?”

“Không phải sao?” Lạc Khâu Bạch cười nhạo một tiếng quay đầu, châm chọc, “Đừng nói cho tôi, anh nghiêm túc muốn cùng tôi kết hôn.”

Kỳ Phong nhúu mày, uống một ngụm nước trà, cầm lấy áo khoác của mình đứng lên đi đến bên người Lạc Khâu Bạch, từ trên cao nhìn xuống nói, “Tôi đích thật là muốn kết hôn với em.”

Lạc Khâu Bạch sững sốt một chút, gãi lỗ tai, cảm thấy mình nhất định là nghe nhầm, “Mới vừa... Vừa rồi anh nói cái gì?”

Kỳ Phong nhúu mày, tựa hồ phi thường chán ghét giải thích cùng lặp lại, bất quá ngại biểu tình khiếp sợ của Lạc Khâu Bạch, vẫn là gần từng tiếng vô cùng rõ ràng nói, “Tôi không kết hôn với em còn tìm em làm gì?”

Lạc Khâu Bạch lần thứ hai trợn tròn mắt, hẹp dài mắt xếch trợn thật lớn, nhìn Kỳ Phong biểu tình quả thực giống đang nhìn ngoại tinh nhân.

“Anh... Anh có bệnh sao? Tôi với anh chỉ gặp nhau có 3 lần, vì cái gì muốn kết hôn với anh, mẹ anh không nói cho anh biết, bao đường không thể đùa như vậy sao?”

“Không kết hôn sao lên giường?” Kỳ Phong cau mày dùng đồng dạng khẩu khí hỏi lại, càng cảm thấy ‘Lô đỉnh’ này đầu thật sự ngốc.

Nhìn Lạc Khâu Bạch biểu tình một bộ bị sét đánh, y mím môi, trong lòng cân nhắc, chẳng lẽ bởi vì lần trước lúc mình phát bệnh dọa đến hắn, cho nên hắn cảm thấy mình đối với hắn không đủ tôn trọng, không đủ thành ý?

Nghĩ đến đây, y lại bổ sung một câu, “Bất quá em yên tâm, trước khi kết hôn tôi sẽ không bính em, đây là tôn trọng tối thiểu của một người chồng đối với thê tử.”

“...”

Lạc Khâu Bạch một chữ cũng nói không nên lời, trong óc ông ông, ngẩng đầu muốn nhìn trên mặt Kỳ Phong thần sắc đùa giỡn, lại phát hiện nam nhân chết tiệt này ánh mắt vô cùng nghiêm túc.

Hai tiếng trước y còn nói khoác mà không biết ngượng đem mình trở thành rác rưởi, hai tiếng sau y như thế nào có thể bình tĩnh bày ra tư thế “Lão tử là ông xã của em” chứ?

Không phải chứ, ai là thê tử của anh chứ?

Lạc Khâu Bạch dùng sức nhu nhu thái dương phát đau, chỉ cảm thấy mình nhất định đang gặp ác mộng, trong chốc lát sẽ tỉnh mộng thôi, khẳng định sẽ phát hiện mình còn ngồi trong xe của Lý Kim Hâm, căn bản chưa từng thấy qua người đàn ông này.

Hắn “Ha ha” hai tiếng, rốt cuộc chịu không nổi không khí này, như bệnh nhân tâm thần chạy ra ngoài, hận không thể có hơn hai cái chân.

Bên cạnh vệ sĩ đã sớm nhận được mệnh lệnh của Kỳ Phong, lúc này không có ngăn cản.

Lạc Khâu Bạch chạy như bay ra bên ngoài, thật vất vả chạy ra, vỗ vỗ ngực muốn hô hấp, tay đột nhiên bị người ta bắt lấy, vừa nhấc đầu lên thấy là Kỳ Phong.

“Bên ngoài trời lạnh, nơi này bắt xe không tiện, tôi chở em về.”

Ngoài miệng thì ôn nhu, động tác của y lại tuyệt không ôn nhu, căn bản không để ý Lạc Khâu Bạch giãy dụa, nhanh chóng đem hắn ôm vào trong xe Bentley màu đen, đương nhiên còn không quên đeo dây an toàn cho hắn, trong lòng mặc niệm một câu: Đây là trách nhiệm của một người chồng.

Lạc Khâu Bạch không còn giữ được thái độ như bình thường, trở nên dị thường nóng nảy, dọc theo đường đi không biết tốn bao nhiêu nước bọt, nói cho y biết đừng gây sức ép cho hắn, hắn chỉ là một diễn viên nhỏ, chơi không nổi trò chơi của kẻ có tiền.

Nhưng là Kỳ Phong không quan tâm, hắn vừa nói, Kỳ Phong liền ngắt lời, đưa ra hợp đồng hôn nhân, “Tôi cho em ba ngày suy nghĩ, một là em lựa chọn chủ động ký tên gả cho tôi, hoặc để cho tôi bức em ký tên gả cho tôi, chọn một trong hai.”

“Gả cho anh cái tổ tông ấy!”

“Ba ngày sau cũng sẽ là tổ tông của em thôi.”

“Kỳ công tử, trong óc anh tất cả đều là phân sao?!” Lạc Khâu Bạch phá lệ chửi tục.

Thanh âm mềm dẻo lên cất cao, bị ảnh hưởng trong chốc lát, hầu kết của Kỳ Phong hầu kết lên xuống vài cái, mặt không đổi sắc quay đầu lại nhìn hắn, “Em còn nói nữa, trong óc tôi tất cả đều là em đó.”

Lạc Khâu Bạch hít một hơi, suýt nữa tức chết.

Hai người chiến tranh chấm dứt, trong xe không khí ngưng trệ như đóng băng.

Lạc Khâu Bạch căn bản chưa nói địa chỉ nhà mình, Kỳ Phong vẫn là chuẩn xác đưa hắn về đến nhà trọ dưới lầu.

Đi ra cửa xe, Lạc Khâu Bạch xoay người bước đi, cả câu tái kiến cũng lười nói, Kỳ Phong giữ chặt hắn, đem áo khoác của mình đặt trên bả vai hắn, “Che y phục của em lại đi, xấu chết.”

Lạc Khâu Bạch há miệng thở dốc, cuối cùng thỏa hiệp gờ cờ đầu hàng, “Kỳ thiếu gia, anh rốt cuộc làm sao mới có thể buông tha cho tôi? Loại trò cười như kết hôn tuyệt không buồn cười đâu.”

“Ba ngày sau, tôi chờ điện thoại của em.”

Kỳ Phong không trả lời vấn đề của Lạc Khâu Bạch, từ trong túi lấy ra một thứ nhét vào trong tay của hắn, xoay người chui vào xe Bentley.

Xe thả ra một luồng khói bụi, chạy nhanh.

Lạc Khâu Bạch cúi đầu, trong tay là một cái hộp nhung màu xanh, mở ra đã thấy, bên trong rõ ràng là một chiếc nhẫn.

Giờ khắc này, hắn dở khóc dở cười, chuyện này là sao đây!

6. Chương 7+8

Chương 7

Vô tri vô giác, nửa mê nửa tỉnh bị gây sức ép một đêm, Lạc Khâu Bạch rời giường, lộ ra đôi mắt cú mèo.

Suốt một đêm, khuôn mặt của Kỳ Phong không ngừng xuất hiện trong đầu, cường ngạnh cầm cổ tay của hắn mà lặp đi lặp lại: "Tôi cho em ba ngày suy nghĩ, một là em lựa chọn chủ động ký tên gả cho tôi, hoặc để cho tôi bức em ký tên gả cho tôi, chọn một trong hai."

Ánh mắt quá mức sắc bén lãnh đạm, tuy rằng anh tuấn, suy nghĩ nhiều làm cho Lạc Khâu Bạch ăn không vô, hần xốc lên chần rời giường, vắn cổ, liếc mắt một cái thấy được trên bàn kia chiếc nhẫn người nam nhân đưa, khẩu vị ăn điểm tâm cũng mất.

Hắn cũng không tin Kỳ Phong thật sự có chân tình thực lòng gì với hắn, làm như vậy đơn giản là cố ý vui đùa thôi, hoặc là mặt dày mày dạn ra oai một chút, Kỳ công tử khẩu vị cũng thật độc đáo, Lý Thiên Kỳ bề ngoài xuất sắc "Cổ non" thì không cần, lại đi gặm "Rau dại" như mình.

Kể có tiền, khẩu vị khó trách có chút kỳ ba, cái này có vẻ đúng.

Lạc Khâu Bạch nhếch khóe miệng, gặm miếng bánh mì, đem nhẫn nhét vào túi áo khoác, tóc cũng lười chải, trực tiếp đi ra khỏi nhà.

Tập đoàn tài chính Côn Luân nổi danh, mà hắn chỉ là một diễn viên nhỏ trong giới giải trí đều như sấm bên tai, gặp phải người như vậy đã định trước không có cái gì tốt, nhưng hắn còn không sợ, dù sao hắn cũng cũng không có gì để mất, nên đắc tội người cũng đã đắc tội, nếu lúc này giống như khuê nữ bị sơn đại vương bức hôn mà sợ hãi tránh ở trong nhà, quả thực là mất mặt.

Cho nên hắn không muốn ngồi chờ chết, cũng không muốn vào đền thờ cùng Kỳ Phong anh chết tôi sống, mà là bình tĩnh đi vào công ty, đem hết tiền tiết kiệm ném tới trước mặt Lý Kim Hâm, không vòng vo tam quốc, trực tiếp đi thẳng vào vấn đề "Tôi muốn hủy hợp đồng".

Dù sao hắn ở S thị, không có tiền cũng không có người thân, trừ bỏ hợp đồng cùng công ty, không vướng bận gì cả, Kỳ Phong có thể bắt được nhược điểm của hắn bất quá chỉ là thứ này thôi, chỉ cần hắn rời đi nơi quý giá này, thậm chí rời đi S thị, hắn cũng không tin nam nhân kia có thể một tay che trời, ép mua ép bán.

Lý Kim Hâm đang uống nước, thiếu chút nữa sặc chết, tròng lớn hai mắt hỏi, "Cậu nói cái gì?!"

"Tôi nói tôi muốn hủy hợp đồng, vô luận là bồi thường bao nhiêu tôi cũng chịu, tôi biết trong công ty anh thân thiết với lãnh đạo, nếu việc này anh không làm chủ được tôi tự mình nói vậy."

Lạc Khâu Bạch trong ánh mắt không có cảm xúc gì, gắt gao mím môi.

Trong trí nhớ của Lý Kim Hâm, Lạc Khâu Bạch vẫn luôn là một người tính tình ôn thuận, như thế nào sau một đêm lại đột nhiên biến thành như vậy?

Anh ta không có hảo ý đem Lạc Khâu Bạch đánh giá từ trên xuống dưới một phen, lúc nhìn cổ hắn có chút cứng ngắc cùng đôi mắt đen như gấu trúc, nhin không được cười nhạo một tiếng, "Nha, mới cùng Kỳ thiếu gia ngủ một đêm, lập tức chạy trốn sao? Tôi còn lo lắng cậu đắc tội người ta, cả một đêm đều lo lắng đề phòng, sợ Kỳ công tử tức giận, điện thoại trách cứ tôi, không nghĩ tới đêm qua an tĩnh như vậy, như thế nào, cậu thông suốt? Chậc chậc, đoán không ra ánh mắt cậu cũng cao, không muốn Kỳ công tử buồn nha."

Một câu này làm Lạc Khâu Bạch nháy mắt trầm mặc, hắn hít một hơi, ổn định lại cảm xúc chậm rãi mở miệng, "Lý Kim Hâm, đừng ép tôi nhớ tới chuyện ngày hôm qua anh gạt tôi, nói cho cùng ở trong công ty chúng ta chỉ là quan hệ hợp tác, anh còn không biết xấu hổ, xin đừng dính dáng đến tôi nữa, trừ bỏ việc hủy bỏ hợp đồng, chuyện khác không cần bàn."

Lý Kim Hâm sắc mặt cứng đờ, tím mặt, "Tiểu tử cậu vong ân bội nghĩa! Tôi nhọc lòng giúp cậu tìm kim chủ, giờ có chỗ dựa, muốn vỗ móng chạy lấy người, chẳng phải quá lợi cho cậu sao!?"

"Cậu cùng công ty còn bảy năm hợp đồng, dựa theo hàng năm trả lương ba trăm vạn, mười năm cậu phải trả hơn hai ngàn vạn! Cậu có bao nhiêu bao nhiêu máu và thậm chí có thể bán nhiều tiền như vậy, hay là hiện tại cậu gọi cho Kỳ công tử, chỉ cần y nói một tiếng giúp cho cậu, tôi không nói hai lời lập tức thả người."

Lạc Khâu Bạch sắc mặt thoáng chốc thay đổi, hầu kết lên xuống vài cái, gắt gao mà nắm chặt tay.

Hắn tiền tiết kiệm chỉ có hơn mười vạn, đây là tiền mồ hôi nước mắt trong rất nhiều năm mới có được, hắn cho rằng chỉ cần mình vất vả một chút, diễn nhiều một chút, có thể hủy hợp đồng, lại không nghĩ rằng công ty lại lật lọng, muốn nhiều tiền như vậy.

Lý Kim Hâm nhìn hắn không nói lời nào, thanh âm dịu đi vài phần, cười nói, “Khâu Bạch, cậu đừng trách tôi nói chuyện không tốt, tôi cũng là vì suy nghĩ cho cậu. Cậu không biết đâu, ngày hôm qua lúc Kỳ công tử gọi điện thoại đến công ty, vài ngài lãnh đạo đều nói, chỉ cần cậu chịu khó một khoảng thời gian nữa, giúp công ty kiếm ít tiền, là có thể sửa chữa hợp đồng, đến lúc đó không cần bồi thường hợp đồng, công ty còn có thể giúp cậu, cơ sao mà không làm?”

Lạc Khâu Bạch giờ phút này không biết nên khóc hay nên cười, hắn ở trong công ty lăn lộn hơn ba năm, còn kém hơn một cuộc điện thoại của Kỳ Phong.

Đây là đạo lý gì...

Khi không khí đang căng thẳng, một nữ thực tập vội vã chạy tới, “Hâm ca, bên kia sắp bắt đầu, anh như thế nào còn chưa tới?”

“Lập tức đến liền, chờ một chút a.” Lý Kim Hâm phụ họa một tiếng, quay đầu vỗ bả vai Lạc Khâu Bạch nói, “Lát nữa có một chương trình, giới truyền thông sẽ có mặt đầy đủ, công ty cố ý cho cậu một cơ hội xuất hiện, Khâu Bạch cậu nhất định phải hảo hảo nắm chắc. Chúng ta trước để việc hợp đồng qua một bên, quay chương trình này đã, đến lúc đó cậu biểu hiện tốt, không phải sẽ có lợi thế khi đàm phán sao?”

“Khâu Bạch, cầu xin cậu đó! Chương trình này rất quan trọng, cậu không thể không giúp tôi, xong chương trình tôi nhất định giúp cậu nói chuyện với lãnh đạo, được không?”

Lạc Khâu Bạch sắc mặt hơi dịu xuống, nhìn nữ nhân bên cạnh lo lắng chờ đợi anh ta, trong lòng mềm nhũn, tiểu cô nương này nhỏ hơn hắn một hai tuổi, đều lăn lộn trong giới, cũng dễ dàng gì, làm khó người khác hắn làm không được.

Cuối cùng hắn hít một hơi, vươn ra một ngón tay, “Đây là một lần cuối cùng.”

Thời gian cấp bách, Lạc Khâu Bạch không kịp thay quần áo, chính là chỉnh lại tóc, liền vội vã bị đưa lên sân khấu, còn không kịp chuẩn bị, hắn cũng không biết chương trình này rốt cuộc là chương trình gì.

Âm nhạc vang lên, hắn mơ hồ đi theo nhân viên đi vào, lúc nhìn thấy áp phích lớn trên màn hình, hắn cả người cứng lại.

”Bộ phim Tà Dương Ca ảnh đế Mạnh Lương Thần diễn xuất cùng Tô Thanh Lưu, nay bộ phim này một lần nữa được làm lại, thật chờ mong a!”

Trên màn ảnh rộng lớn là áp phích của Mạnh Lương Thần, anh ta mặc trường bào cũ nát, cầm trong tay lưỡi dao sắc bén, ánh mắt giãy dụa nhìn một chỗ.

Người nam nhân ôn nhuận như ngọc, một thân long bào lộng lẫy, máu tươi nhỏ xuống ngực, trong mắt là lệ, khóe miệng lại tươi cười.

Nội dung phim nói về hai chàng trai vận mệnh bất đồng, chân chính thiên tử lưu lạc dân gian biến thành kiếm khách giết người không chớp mắt, hoàng đế nhân ái thiên hạ lại từng bước đuổi giết hắn ta.

Phim này giống nội dung phim Trung Quốc Vương Tử Báo Thù Y , ba năm trước đây được giải thưởng điện ảnh lớn, giúp Mạnh Lương Thần và Tô Thanh Lưu trở thành bạn tốt, sự nghiệp lên đỉnh cao nhất.

Mà không ai biết, bộ phim này đối với Lạc Khâu Bạch mà nói, không có ý nghĩa như vậy.

Năm đó hắn vừa mới tốt nghiệp đại học, lần đầu tiên diễn chính là phim Tà Dương Ca , lúc đó hắn chỉ diễn vai tiểu thị vệ lời thoại không quá ba câu, đến ngày công chiếu còn bị cắt bỏ, nhưng chính là tại bộ phim này hắn lần đầu tiên biết Mạnh Lương Thần cùng Tô Thanh Lưu, hai người cả đời này đều không cách nào quên.

Khi đó, Tô Thanh Lưu vừa là ảnh đế vừa là đạo diễn, vẫn là người yêu của Mạnh Lương Thần, mà hắn chỉ là một diễn viên phụ.

Bây giờ, Tô Thanh Lưu đã chết, Mạnh Lương Thần chia tay với hắn, hắn vẫn là diễn viên không tên tuổi. Chuyện cũ giống như dao, rất sắc bén.

Lạc Khâu Bạch trong lòng bàn tay tất cả đều là mồ hôi, sắc mặt tái nhợt, nhất thời đứng bất động.

Phía sau có người xô đẩy hắn, tức giận nói, “Cậu ngây ngốc làm gì? Nhanh chóng đi vào, đừng có đứng đây cản đường.”

Lạc Khâu Bạch vô tri vô giác tiêu sái đi vào, tìm vị trí xa khuất ngồi xuống, chung quanh rộn ràng nhốn nháo, hắn cũng không nghe thấy gì.

Mọi người chuẩn bị sắp xếp, phía sau phóng viên nóng lòng muốn vào, một lát sau, một người nam nhân bị mười mấy vệ sĩ vây quanh, ôn nhu cười đi tới, toàn trường quay điện cuồng thét chói tai và hò hét, “LươngThần! Lương Thần! Lương Thần!!”

Mạnh Lương Thần mỉm cười vẫy tay, một đám tiểu cô nương hưng phấn thậm chí còn chảy nước mắt, Lạc Khâu Bạch bị bao phủ bởi ánh đèn sang choang, chớp mắt nhìn chằm chằm vào nam nhân trên sân khấu.

Anh ta vẫn anh tuấn mê người, góc cạnh sắc sảo, tươi cười, tây trang phẳng phiu nổi bật dáng người cao ngất như vương giả.

Chia tay 103 ngày, không điện thoại không tin nhắn, đây là lần đầu tiên gặp mặt.

Lạc Khâu Bạch hít một hơi, cúi đầu, cảm thấy hốc mắt có chút đau nhức, trong đầu hiện lên hình ảnh hai người lần đầu tiên gặp nhau.

Thời điểm mới vừa tốt nghiệp, hắn giống như một người bướng bỉnh bị mất phương hướng, đi lòng vòng trong giới giải trí mà không có lối ra.

Hắn không xuất thân từ diễn viên chính quy, cũng không trải qua khóa huấn luyện diễn viên nào, vì muốn chữa bệnh cho cha, hắn kiên trì xông vào giới giải trí tàn khốc đẫm máu này, ký hợp đồng 10 năm với công ty. Ngay từ đầu hắn không có bất cứ kinh nghiệm nào, vấp phải rất nhiều trắc trở, hơn nữa lại không có chỗ dựa, chịu không ít ủy khuất và khi dễ.

Lửa nóng như vậy, nước sâu như vậy, hắn không có bất cứ hy vọng nào.

Có một lần, hắn chọc phải diễn viên nam thứ, người nợ vì để hả giận, lúc diễn cố ý cho hắn hơn 20 cái bạt tai, đạo diễn không can thiệp.

Tiết kiệm tiền, hắn không mua thuốc mỡ, ngồi xổm ở trong góc găm một cái bánh bao, là Mạnh Lương Thần vươn tay với hắn.

“Cậu muốn làm diễn viên có thể tới tìm tôi, về sau có bị thương đừng ủy khuất bản thân như vậy nữa.”

Nam nhân này vĩnh viễn giống như ngọn lửa, không ngừng mà tỏa ra ánh sáng và hơi nóng, lúc hắn lạnh lẽo nhất, cho hắn hơi ấm duy nhất.

Lạc Khâu Bạch thần tượng hắn ta, giống như con chó nhỏ đi theo hắn ta mọi nơi, thậm chí vì người nam nhân này mà thích làm diễn viên, nguyện ý tiếp tục ở lại giới giải trí.

Chính là lúc hắn quyết tâm nói ra chân tình, mới phát hiện nguyên lai Mạnh Lương Thần đối tốt với hắn, có lẽ cũng coi hắn như con chó nhỏ mà thôi, người hắn ta yêu nhất vẫn luôn là Tô Thanh Lưu, chỉ là người này đã chết, mình còn sống mà thôi.

Âm hưởng trong tạp âm truyền đến chói tai, “Tư ——” một tiếng chấn động lỗ tai mọi người.

Lạc Khâu Bạch ngăn chặn lỗ tai, phục hồi lại tinh thần.

“Mạnh tiên sinh lần này một lần nữa đầu tư phục chế cho Tà Dương Ca là để tưởng nhớ đạo diễn Tô sao?”

Mạnh Lương Thần nở nụ cười, ánh mắt thâm trầm, “Tà Dương Ca đối với tôi mà nói có ý nghĩa quan trọng, cũng là tác phẩm giúp Thanh Lưu đạt tới vinh quang cao nhất, tôi cảm thấy mình phải có trách nhiệm.”

MC hé miệng mỉm cười, “Kỳ thật bộ phim điện ảnh này không chỉ có ý nghĩa như thế, năm đó không ít diễn viên được Tô đạo diễn coi trọng, đều muốn nhân cơ hội này tưởng nhớ Tô đạo diễn, Mạnh tiên sinh có hứng thú gặp họ một lần không?”

“Được thôi.” Mạnh Lương Thần gật đầu.

Nói tới đây, dưới sân khấu có vài người đứng lên, Lạc Khâu Bạch bị ép trong đám người, không biết bị ai kéo đứng lên.

Hắn không kịp phản ứng, một ánh đèn chiếu lên trên đầu hắn.

Lúc này Mạnh Lương Thần ngẩng đầu lên, ánh mắt hai người trong phút chốc chạm nhau.

Đồng tử Mạnh Lương Thần mãnh liệt co rút lại, Lạc Khâu Bạch hơi hơi nhếch khóe miệng, hắn cũng nở nụ cười đúng mức, không đến mức làm cho mình thua quá khó coi.

Trong lúc nhất thời, lời nói của MC đã bay rất xa rồi.

Lạc Khâu Bạch mím môi thật chặt, nhìn áp phích sau lưng Mạnh Lương Thần, nhìn thấy khuôn mặt trong sáng của Tô Thanh Lưu, hai người như hình với bóng, lúc Tô Thanh Lưu chết, Mạnh Lương Thần lập tức vứt hẳn đi, hận không thể cùng chết với anh ta.

Hắn chỉ là một người bị phụ tình mà thôi, Lạc Khâu Bạch chưa bao giờ thanh tỉnh giống như bây giờ.

“Mạnh tiên sinh, về điện ảnh mà nói, nếu dùng một câu để hình dung quan hệ của và Tô đạo diễn, ngài cho rằng đó là cái gì?”

Mạnh Lương Thần không nói chuyện, thần sắc nhìn Lạc Khâu Bạch, có chút thất thần.

“Mạnh tiên sinh?”

MC lại hỏi một câu, Mạnh Lương Thần phục hồi lại tinh thần, nhìn Lạc Khâu Bạch liếc mắt một cái, suy nghĩ trong chốc lát chậm rãi mở miệng nói, “Thanh Lưu là sinh mệnh của tôi, là người quan trọng nhất của tôi, có thể nói không ai có thể thay thế được anh ấy, tôi nguyện ý dùng cả đời hoài niệm anh ấy.”

Câu này quang minh chính đại nói ra, không cảm thấy đột ngột.

Dưới sân khấu tất cả mọi người đều khâm phục hữu tình nhiều năm của hai người, chỉ có Lạc Khâu Bạch cả người lạnh run, khóe miệng cứng ngắc cười, cho dù khó coi, hắn vẫn buộc chính mình cười.

Hắn biết, những lời này là Mạnh Lương Thần cố ý nói cho hắn nghe.

Tô Thanh Lưu là sinh mệnh duy nhất của hắn ta, không thể thay thế được, mà - Lạc Khâu Bạch đã sớm hết hy vọng rồi, mà ngay cả làm thể thần cũng không xứng.

Ánh đèn thu hồi, Lạc Khâu Bạch lần thứ hai bị bao phủ trong bóng đêm.

Lúc này di động vang lên, hắn tùy tay lấy ra đã thấy một cái dây số xa lạ, hơn nữa đã gọi mười mấy cuộc.

Hắn kinh ngạc nhíu mày, ổn định lại, muốn đi ra bên ngoài gọi điện thoại.

Lúc này bên cạnh đột nhiên có một cánh tay hữu lực lập tức ôm hắn, bờ vai của đung vào khuôn ngực cứng rắn của y.

“Như thế nào... Tại sao là anh?” Lạc Khâu Bạch kinh ngạc ngẩng đầu.

Kỳ Phong mặt không đổi sắc, nhìn hắn một cái, không nói gì, dắt tay hắn đi ra ngoài.

Lạc Khâu Bạch hỏi, “Anh làm sao tìm được tôi? Không phải, anh sao lại ở chỗ này?”

“Tôi đã gọi cho em mười mấy cuộc.” Kỳ Phong ngắn gọn trả lời, ý tứ rõ ràng, gọi nhiều như vậy mà không ai trả lời, cho nên muốn tự mình đến tìm người.

Y dắt tay hắn đi ra ngoài, Mạnh Lương Thần trên sân khấu thân thể khẽ động, quay đầu lại nhìn Lạc Khâu Bạch.

Ánh mắt của hắn ta quá mức xa lạ, giống như Lạc Khâu Bạch chỉ là một người xa lạ.

Mạnh Lương Thần quay đầu, tiếp tục mỉm cười, giống như vừa rồi cái gì cũng đều không thấy.

Lạc Khâu Bạch cười nhạo một tiếng, bị Kỳ Phong dắt ra ngoài cửa lớn

.Xe chậm rãi đi, Lạc Khâu Bạch trong óc ông ông, toàn thân như rã rời, hần nhìn ra ngoài cửa sổ, không nói một lời.

Kỳ Phong hừ lạnh một tiếng, lấy ra một hộp sôcôla đưa cho hần.

Thái độ giống như đồ trẻ con, nhưng Lạc Khâu Bạch sững sốt một chút, nhin không được cười cười, “Nói ăn ngọt sẽ làm người ta vui đều là gạt người, vậy mà anh cũng tin.”

“Kẹo cưới.” Kỳ Phong lơ tai đỏ một chút, mặt không đổi sắc bổ sung, “Hai chúng ta.”

Lạc Khâu Bạch nở nụ cười rất nhẹ, thanh âm phiêu tán phong bế trong xe, khắc sâu vào tim Kỳ Phong.

Hần không nói chuyện, Kỳ Phong cũng ngậm miệng không nói, xe chậm rãi chạy về phía trước, lúc đi trên đường lộ, Lạc Khâu Bạch đột nhiên thấp giọng mở miệng: “Lúc trước anh nói muốn kết hôn, bây giờ còn kịp không?”

Chiếc Bentley đột nhiên đổi phương hướng, đậu ở ven đường.

Chương 8

” Lúc trước anh nói muốn kết hôn, bây giờ còn kịp không?”

Kỳ Phong dừng lại xe, mày nhíu lại, “Em cảm thấy tôi đang nói giỡn?”

Cho là y nói giỡn, giống tiểu bằng hữu thật không đáng tin.

Dù sao người bình thường cũng sẽ không tùy tiện cầu hôn một “Người xa lạ” biết chưa được ba ngày.

Lạc Khâu Bạch ở trong lòng lăm nhăm một câu, ngẩng đầu nhìn Kỳ Phong mặt nghiêm túc, đột nhiên cảm thấy có chút buồn cười, người này nói chuyện luôn luôn không nói vào trọng điểm.

“Anh hiểu lầm rồi, tôi không có hoài nghi thành ý của anh, chỉ là... Hối một chút ngày hôm qua chuyện anh nói cho tới hôm nay còn có hiệu lực hay không.”

Kỳ Phong hừ lạnh một tiếng, không nói gì.

Y cảm thấy Lạc Khâu Bạch thật sự có điểm ngốc, vì cái gì mình nói với hần như thế sẽ có ý tứ gì khác sao, chẳng lẽ y giống người thay đổi thất thường sao?

Người này tại sao lại không nói, y rốt cuộc tức giận cái gì?

Lạc Khâu Bạch không thể hiểu tính tình cổ quái của y, cho rằng y đã hối hận, phi thường thức thời nói, “OK, tôi hiểu được Kỳ tiên sinh, hôm nay là tôi đường đột, không nên chủ động hỏi vấn đề này, ngày hôm qua những lời anh nói tôi sẽ quên hết, về sau sẽ không nhắc lại chuyện kết hôn, bí mật của anh tôi cũng sẽ không nói với ai, xin yên tâm.”

Nói xong hần mở ra hộp lấy ra một thanh sôcôla đưa qua, “Tôi chọc anh sinh khí... Lấy cái này giải thích đi, sự tình hôm nay đa tạ anh, nếu không có việc, tôi đi trước.”

Lạc Khâu Bạch cảm thấy mình giống như chiếc bóng cao su bị đá qua đá lại, ai cũng ghét bỏ, bắt quá cho dù là thê thảm, vừa rồi đầu nhất định có vấn đề nên mới có thể hỏi ra vấn đề không biết xấu hổ như vậy.

Bất quá chính là bị Mạnh Lương Thần kích thích một phen, có cái gì phải cam chịu, một giây trước hần thật sự liều lĩnh đem hết thấy cho Kỳ Phong tính.

Hần bị ý tưởng điên cuồng của mình dọa đến, giờ phút này ở một mình với Kỳ Phong trong xe càng xấu hổ hơn, luống cuống tay chân mở cửa xe đi xuống, lại bị Kỳ Phong bắt được.

“Nhẫn.”

“... Cái gì?” Lạc Khâu Bạch sửng sốt một chút, giống như bị cho một cái bạt tai, từ trong túi lấy ra hộp nhẫn, xin lỗi nói, “Xin lỗi, tôi quên đem đồ vật quý giá như vậy trả lại cho anh, anh mở ra nhìn một chút đi, tuyệt đối hoàn hảo không tổn hao gì.”

Thanh âm của hắn thực nhỏ, giống như đem bàn chải xoa bóp cho xương cốt của Kỳ Phong, y hít sâu một hơi nhu nhu mảy, không phân trần đem Lạc Khâu Bạch ngồi lại trong xe, đeo dây an toàn cho hắn, trong lòng mặc niệm: Lúc vị hôn thê phát cáu, vị hôn phu phải khiêm nhượng và thông cảm.

“Đeo lên.”

“Àn?” Lạc Khâu Bạch bị y khiến cho chân tay luống cuống, “Kỳ tiên sinh, anh... Đây rốt cuộc là có ý gì?”

“Bảo em đeo nhẫn, vì cái gì ngày hôm qua cho em, tới hôm nay em lại không đeo lên?” Kỳ Phong mím môi, có chút không cao hứng.

Nhìn bộ dáng không kịp phản ứng của Lạc Khâu Bạch, y mở ra hộp lấy nhẫn ra, đeo lên ngón áp út của hắn, lỗ tai lại có điểm đỏ lên.

Lạc Khâu Bạch lúc này rốt cục kịp phản ứng, không dám tin nhìn ngón tay của mình.

Hắn cùng Mạnh Lương Thần yêu nhau một năm, tin vật đính ước đều không có, chỉ trong ba ngày, một nam nhân khác liền đeo nhẫn kết hôn cho hắn, chuyện này thật sự có chút huyền huyền.

“Coi như em đã hiểu được, chủ động tới tìm tôi.” Kỳ Phong một phen nắm chặt tay Lạc Khâu Bạch, ánh mắt lãnh đạm rốt cục có hơi ấm, có chút trẻ con nói.

Lạc Khâu Bạch không nói chuyện, lòng bàn tay lại hơi nóng lên, loại cảm giác này thực kỳ diệu, giống như là được người cứu ra từ trong băng tuyết mang vào ổ chăn ấm áp vậy.

Khóe miệng gợi lên, hắn cảm thấy kỳ thật nam nhân này cũng không giống trước đáng ghét như vậy.

Hắn mỉm cười, mắt xếch cong lên, cả người có vẻ dị thường ôn hòa, vừa thấy cảm thấy cả người đều thực thoải mái.

Kỳ Phong hô hấp cứng lại, quay đầu qua một bên, “Không cho cười, xấu chết.”

Nói xong lời này, y từ trong túi áo âu phục lấy ra một tờ giấy nhét vào trong tay Lạc Khâu Bạch, một câu cũng không nói, trực tiếp nhấn chân ga.

Xe lần thứ hai chạy đi, tốc độ nhanh hơn không ít.

“Kỳ Phong, nam, hai mươi tám tuổi, nhóm máu B, nặng 75 kg, cao 1m89...”

Lạc Khâu Bạch nhìn tờ giấy trong tay, không cẩn thận nói ra, chờ đến khi ý thức được, hắn rốt cuộc nhin không được cười rộ lên.

“Đây xem như tìm hiểu trước khi kết hôn sao?”

Nghĩ vậy nam nhân vẻ mặt nghiêm túc mà cầm bút trên giấy viết xuống, Lạc Khâu Bạch tâm tình tốt lên nhiều, cảm thấy hắn thật sự gặp qua quý nhân tốt.

“Em hảo hảo nhìn là được rồi, hỏi nhiều như vậy để làm gì.” Kỳ Phong lãnh đạm nói những lời này, nhưng vành tai hơi đỏ lên lại bại lộ nội tâm của y.

Lạc Khâu Bạch nhin không được lại nở nụ cười, trong óc đột nhiên bật ra một ý nghĩ.

Dù sao nam nhân này cũng ngành không đứng dậy nổi, mình không phải với ai cũng cứng được, theo y có thể được nổi tiếng, kỳ thật cũng không tồi, hà tất phải giống như trước vất vả khổ nhọc?

Mạnh Lương Thần hôm nay cho hắn một đá cuối cùng, hắn đã có thể buông tay rồi.

Chân tâm chỉ đáng giá mấy đồng tiền, hắn hà tất vì một người không yêu mình, thủ thân như ngọc làm gì.

Huống chi, trong toàn bộ giới giải trí, có mấy người so sánh được với Kỳ Phong chứ, bao dưỡng mình còn không cần bồi y trên giường, loại chuyện tốt này hắn có thể gặp được, hắn còn do dự cái gì?

Nghĩ đến đây, Lạc Khâu Bạch thoải mái, hừ cười nhỏ ăn sôcôla.

Đúng là người có tiền có khác, kẹo cưới là sôcôla nhập khẩu từ Pháp, vỏ kẹo viết gì một chữ hán cũng không biết, mình thật què mùa.

Lúc Kỳ Phong quay đầu sang, vừa lúc thấy hần vươn đầu lưỡi liếm liếm ngón tay của mình, thanh sôcôla màu nâu bị đầu lưỡi đỏ hồng liếm, trên đầu ngón tay còn ướt ướt.

Chiếc Bentley đột nhiên lệch sang một bên, Kỳ Phong hừ lạnh một tiếng.

Tên đáng chết này, quyến rũ như vậy, cố ý câu dẫn y!

Lạc Khâu Bạch vốn tưởng rằng chuyện “Kết hôn” sẽ cho hần nghỉ ngơi một thời gian, không nghĩ tới buổi tối, Kỳ Phong lại lái xe đưa hần tới Kỳ gia, hần hoàn toàn trở tay không kịp.

Biệt thự xa hoa của Kỳ gia tựa như thủy tinh cung, nơi nơi tường cột chạm trổ, bên trong hoa viên trồng các loại hoa cỏ, chính giữa còn có ao, pho tượng tiểu thiên sứ khoan khoái phun nước.

Quần gia cùng người hầu xếp thành hai hàng, mặc trang phục màu đen chỉnh tề, vừa nhìn thấy Lạc Khâu Bạch và Kỳ Phong từ cửa đi tới, cúi đầu kêu lên, “Thiếu gia!”

Lạc Khâu Bạch bị thái độ này dọa đến, vô tri vô giác bị Kỳ Phong dắt vào trong.

Trong lòng không phục mắng to, nhà tư bản độc ác! Đồ thổ hào!

Hần chỉ biết Kỳ Phong rất giàu, nhưng không nghĩ tới y giàu như vậy, cho dù là quý tộc Châu Âu cũng không bằng.

“Kia... Kỳ thiếu gia, không phải nói ba ngày sao? Anh hiện tại dẫn tôi tới nhà anh, là muốn bội ước sao?”

Kỳ Phong nhíu mày, nâng lên tay trái Lạc Khâu Bạch, mặt trên có một chiếc nhẫn lóe sáng, “Trước khi kết hôn tôi dẫn vị hôn thê trở về gặp gia trưởng (cha mẹ) có vấn đề gì?”

“Tôi khi nào trở thành vị hôn thê của anh? Tôi là nam nhân.”

Lạc Khâu Bạch cực lực phản bác, Kỳ Phong mặt không đổi sắc mở miệng, “Ai quy định nam nhân không thể gặp gia trưởng? Chẳng lẽ em thẹn thùng?”

“...” Lạc Khâu Bạch đỡ trán, chỉ cảm thấy mình cùng người nam nhân ngốc nghếch này vĩnh viễn không cùng suy nghĩ.

Nhưng không thể phủ nhận, những lời này lại đụng đến tâm của hần.

Dù sao một nam nhân có dũng khí mang một nam nhân khác về nhà, cho dù là bao dưỡng, Kỳ Phong tám phần cũng không có suy nghĩ sâu xa như vậy, nhưng Lạc Khâu Bạch vẫn là cảm thấy có chút cao hứng, cũng không có phản bác.

Đáng tiếc, lúc này thỏa hiệp thật sự có chút tự làm tự chịu.

Lúc này, Lạc Khâu Bạch ngồi ở trên ghế sofa lớn, bị một ông già tinh thần minh mẫn nhìn da đầu run lên, rất dọa người còn một ông lão mặc đồ đạo sĩ “Cổ trang”, một bên vuốt râu mép một bên cùng Kỳ Phong nhìn tới nhìn lui, cười đến vẻ mặt nghiêng ngả.

“Hài tử, con sinh năm nào?”

Lạc Khâu Bạch thành thật trả lời, mình sinh ra vào năm Sao Quỷ (một ngôi sao trong nhị thập bát tú), nhỏ hơn Kỳ Phong ba tuổi.

Lão gia lập tức quay đầu lại nhìn đạo sĩ bên cạnh, đạo sĩ tỉ mỉ tính toán, nói “Hảo hảo hảo”.

“Hài tử, trong nhà của cậu còn người thân không?”

“Mẹ của con lúc sinh con ra đã chết, cha con bị ung thư, chống đỡ một năm cũng đã đi rồi, hiện tại trong nhà chỉ có một mình con.”

Lão gia kêu hấn nói thêm chuyện của mình, Lạc Khâu Bạch nghĩ nghĩ, chậm rãi mở miệng, thanh âm không nhanh không chậm êm tai, lão gia càng nghe thanh âm của hấn càng thích, bên cạnh đạo sĩ lật lật một quyển sách chép tay cũ kỹ, miệng hưng phấn không ngừng nhắc tới, “Giao nhân xương văn, ngọc thạch bát tranh, không sai được không sai được!”

“Hài tử, hảo hài tử... Con về sau sẽ ở trong nhà của chúng ta, chăm sóc Tiểu Phong, lão nhân cảm ơn con ...”

Lão gia kích động bắt đầu rơi lệ, kéo tay của Lạc Khâu Bạch như thấy ân nhân cứu mạng.

“Tiểu Lạc a, con có từng yêu ai chưa? A, ta không ý gì đâu, ta chỉ cảm thấy con đã 25 26 tuổi, hấn là đã có bạn gái hoặc... Bạn trai?”

Bên cạnh lão đạo sĩ vuốt râu mép, nhìn Lạc Khâu Bạch.

Lúc này vẫn không yên lòng nhắm mắt lại Kỳ Phong đột nhiên mở to mắt, nhìn chăm chăm trên người Lạc Khâu Bạch, phía sau lưng hấn có chút lạnh.

Người này có bệnh đi... Vẻ mặt như ăn đấm, nháo như vậy a...

“Ách... Xem như từng có đi.”

“Có lên giường chưa?”

Một câu của đạo sĩ triệt để làm Lạc Khâu Bạch đỏ mặt, mấy người này đều biến thái, có ai vừa gặp đã hỏi vấn đề này không?

Kỳ Phong ánh mắt càng sắc bén, không biết lại bị cái gì, một phen nắm lấy tay hấn, mím chặt môi.

Lạc Khâu Bạch chịu không nổi ánh mắt của ba người, cuối cùng chỉ có thể bất đắc dĩ lắc đầu, nói ra một câu, “Không... Không có.”

Đạo sĩ bình tĩnh đại ngộ, cười càng sáng lạn, “Khó trách, nguyên lai là như vậy.”

“Cái gì chẳng lẽ là như vậy?” Lạc Khâu Bạch nhin không được hỏi.

Đạo sĩ phát phát tay, “Không có gì không có gì, thật là một hảo hài tử, khó trách thiếu gia thích con.”

Bên cạnh lão gia cũng cười đến dị thường sáng lạn, “Tiểu Lạc, con là người đầu tiên Tiểu Phong mang về nhà đó.”

“Hôm nay đã khuya, con chắc cũng mệt? Ta kêu quản gia mang con lên lầu tắm rửa, hôm nay con ở đây đi, Tiểu Phong trong phòng có cách âm, các con nháo như thế bên ngoài cũng không nghe thấy đâu.”

“Dạ không, lão gia, con cùng Kỳ Phong không phải như ông nghĩ đâu...”

Lạc Khâu Bạch chưa nói xong, Kỳ Phong nhìn ngoài cửa sổ hắt cảm lên, “Bên ngoài đang mưa to, em không ở đây còn muốn đi đâu?”

Lạc Khâu Bạch dùng sức nháy mắt với y, con mẹ nó nam nhân anh ngạnh không đứng dậy nổi, còn trông cậy vào lão tử hôm nay lên giường với anh?

Kỳ Phong làm như không thấy, khoe miệng gợi lên, tươi cười lộ ra vài phần trêu tức, “Xe của tôi bị hư, không đưa em về được. Nơi này không gọi taxi được đâu, hơn nữa sau chín giờ cũng không có xe buýt, em muốn đi về như thế nào?”

Vừa rồi chiếc Bentley còn chạy tốt, hiện tại anh nói hư là có ý gì?

Lạc Khâu Bạch không còn lời gì để nói, Kỳ Phong đứng lên, cúi đầu tiến đến bên tai hấn trầm giọng nói, “Chẳng lẽ... Em cảm thấy tôi sẽ làm gì với em, à?”

Lạc Khâu Bạch lỗ tai đỏ lên, cảm thấy chính mình đặc biệt mất mặt.

Hấn... Bị một nam nhân bắt lực đùa giỡn.

Giờ phút này hấn rất muốn khinh thường liếc y một cái, cao quý lãnh diễm hừ cười một tiếng nói, “Là nam nhân phải cứng!”

Đáng tiếc có hai lão nhân gia ở đây, hẳn không thể mở miệng, kiên trì đi theo quần gia lên lầu hai.

Khi bóng lưng của hắn biến mất trên cầu thang, Kỳ lão gia tử mặt đầy lệ, Tôn đạo trưởng rút cuộc áp chế không được, hưng phấn mà vỗ bả vai Kỳ Phong nói, “Không nghĩ tới tôi có thể gặp được danh khí!”

“Phù dung câu lại hiện hữu trên đời!”

7. Chương 9+10

Chương 9

Kỳ lão gia xoa xoa nước mắt, ngẩng đầu hỏi, “Đạo trưởng, bây giờ có thể xác định hài tử kia chính là ‘lô đỉnh’ định mệnh của Tiểu Phong sao?”

“Bất cứ thập, hẳn nhỏ hơn thiếu gia ba tuổi, một năm kia vừa đúng lúc có thiên tai lũ lụt, người người chết thảm, có thể nói là oán khí hết một năm, hơn nữa còn là sinh ra trong năm Sao Quỷ, bất tự thuần âm. Người như vậy trời sinh mệnh không tốt, nửa đời trước đã định trước là long đông, may mắn là thân thể của hắn cất giấu danh khí cực kỳ trân quý, có thể trung hoà phân sát khí này, về sau đã định trước là mệnh phú quý đại cát đại lợi phú quý.”

Kỳ lão gia vừa nghe ánh mắt đều sáng, bắt lấy tay Kỳ Phong nói, “Tiểu Phong a, người hiếm lạ như vậy con cũng có thể gặp phải, chứng minh ông trời phù hộ con. Con nói cho ông biết, sao con gặp gỡ được đứa nhỏ này?”

Kỳ Phong mặt không đổi sắc, suy nghĩ trong chốc lát nói, “Uống rượu gặp.”

Lão gia cùng Tôn đạo trưởng nháy mắt cứng đờ, “Tiểu Phong đừng đùa, ông nội hỏi thật mà.”

“Con giống như đang đùa sao?” Kỳ Phong hỏi lại một câu, con người đen như mực không gọn sóng, ánh mắt phi thường nghiêm túc.

Y cũng không có nói dối, lúc trước tại bữa trước, y bị vài chính khách muốn nịnh bợ uống vài chén rượu, tái phát bệnh, lại bị tiểu minh tinh Lý Thiên Kỳ kia đè lên người, tìm quần đùi giống như trùng xuân được, đánh bậy đánh bạ vào phòng hóa trang, lúc này mới gặp gỡ Lạc Khâu Bạch đang rình coi.

Đây cũng tính là uống rượu chứ? Kỳ Phong nhún mày suy nghĩ trong chốc lát, cảm thấy mình giải thích đã rất rõ ràng, không tái nói thêm cái gì.

“...”

Hai lão nhân liếc nhau, có chút nhúc nhích đầu, rất muốn gật đầu nói “Giống”, nhưng là tưởng tượng Kỳ Phong từ nhỏ đến lớn cũng chỉ có phản ứng với người này, lúc này không nguyện ý nhiều lời, nhất định là trong lòng thẹn thùng, vì thế bọn họ cũng không truy vấn nữa.

Kỳ lão gia thở dài, vẫn không dám tin nói, “Trước nghe Tiểu Phong nói, có người có thể thông qua thanh âm ảnh hưởng người khác, tôi còn tưởng nó nói hư nói vượn, hôm nay được linh giáo, vừa rồi đứa bé kia vừa nói, tôi liền thấy sáng khoái, như được hít hai bình đường khí, khó trách có thể làm cho Tiểu Phong động tình.”

“Bất quá tôi còn có nghi vấn, đạo trưởng, ông không phải nói cổ đại tứ đại mỹ nữ linh tinh đều là người mang danh khí sao? Chứng minh người cất giấu bảo bối kia hẳn là bộ dạng đều không tồi, chính là tôi xem vừa rồi đứa bé kia...”

Câu nói kế tiếp lão gia không nói tiếp, nhưng là tất cả mọi người đều hiểu được ý tứ của ông.

Bởi vì Lạc Khâu Bạch bộ dạng thật sự rất bình thường, ném vào trong một đám người cũng sẽ không tìm thấy, người như vậy sao lại cùng tuyệt sắc mỹ nhân thời cổ mang danh khí giống nhau chứ?

Tôn đạo trưởng vuốt râu mép lắc đầu, “Không phải vậy.”

“Người này khác với ngoại diễm, có vài người bộ dạng độc nhất vô song, bên ngoài mang danh khí, tỷ như Tây Thi, đều thuộc một loại này. Nhưng là có vài người nhìn bình thường, chỉ là phác ngọc chưa tạo hình,

chỉ cần còn không phá thân, tư vị vẫn luôn giấu ở trong thân thể, loại danh khí này so với ngoại diễm càng trân quý, nhưng là tên của bọn họ không được ghi vào phong nguyệt phổ, bởi vì một khi có người hưởng qua sẽ thấy luyến tiếc không nói cho người khác biết.”

Nói tới đây Tôn đạo trưởng ha ha nở nụ cười, vỗ vỗ bả vai Kỳ Phong, “Phúc khí của thiếu gia rất tốt, khó trách nhiều năm bệnh vẫn không khỏi, nguyên lai là vẫn đang chờ bảo bối tiêu hồn này. Tuy rằng tôi bây giờ chưa có biện pháp xác định đứa bé kia rốt cuộc có phải thuộc loại danh khí này hay không, nhưng vẫn muốn chúc mừng thiếu gia.”

Kỳ Phong trên mặt vẫn không có biểu tình gì, bất quá khóe miệng cũng cong lên một chút, tốc độ thay đổi cảm xúc cũng thật nhanh.

“Đạo trưởng, đa tạ, mấy ngày nữa nhớ đến uống rượu mừng.”

Lời kia vừa thốt ra, bên cạnh Kỳ lão gia thiếu chút nữa phun trà ra, thần tình khiếp sợ nhìn tôn tử hỏi, “Tiểu Phong, lời này của con có ý gì?”

“A đúng rồi, ông nội, con hôm nay dẫn hấn về, chính là muốn cho ông chuẩn bị một chút, mấy ngày nữa con cùng hấn kết hôn.”

Lần này ngay cả Tôn đạo trưởng đều bị dọa đến, “Thiếu gia, cậu điên sao? Cho dù hấn là ‘lô đỉnh’ định mệnh, còn là một danh khí hiếm có, nhưng hấn là nam nhân, cậu sau khi chữa bệnh coi như xong, hà tất phải kết hôn?”

“Kia bà nội cũng là ‘lô đỉnh’ của ông nội, lúc trước cũng phải kết hôn.”

“Điều này sao giống! Bà nội của con là nữ nhân, hơn nữa hai chúng ta còn yêu nhau, các con sao...” Lão gia nóng nảy, chống gậy đứng lên.

“Nhưng ông vẫn cười ‘lô đỉnh’ của ông mà.” Kỳ Phong quay đầu, thần sắc lạnh nhạt chắc chắn, “Ông nội, việc kết hôn này con nhất định phải làm.”

Nói xong lời này, hấn lấy áo khoác trực tiếp lên lầu, thái độ kiên định, từ nhỏ đến lớn đều không thay đổi, chỉ cần hấn muốn sẽ nhất định đạt được, ai cũng không thể ngăn cản.

Lúc Kỳ Phong đẩy ra cửa phòng ngủ, nghe được trong phòng tắm có tiếng nước.

Người hầu ôm một kiện quần áo đi tới, vừa nhìn thấy y, lập tức kêu một tiếng “Thiếu gia”.

Kỳ Phong gật đầu, “Cô vào đây làm gì?”

“Lạc tiên sinh đang tắm rửa, tôi vừa rồi giúp hấn tìm quần áo, hiện tại đưa cho hấn.”

“Trong tủ tôi treo rất nhiều quần áo, vì cái gì không trực tiếp đưa cho hấn, còn muốn cố ý ra bên ngoài tìm?” Kỳ Phong nhíu mày.

Người hầu vội vàng giải thích, “Bởi vì thiếu gia ngài đã phân phó, không cho người khác đụng vào tủ quần áo, cho nên tôi không nghĩ ngài sẽ nguyện ý đưa cho Lạc tiên sinh mặc, hơn nữa... Lạc tiên sinh trước khi tắm rửa còn cố ý dặn dò tôi nói...”

“Dặn dò cô cái gì?”

Người hầu đưa tay xoa xoa mồ hôi trên trán, do dự nửa ngày mới mở miệng, “Hấn nói ‘Cô cho dù là lấy quần áo nữ nhân cũng đừng lấy cho tôi quần áo của Kỳ Phong’, sau đó tôi liền...”

Kỳ Phong hừ một tiếng, “Hảo tôi biết rồi, để quần áo ở đây đi, cô có thể đi xuống nghỉ ngơi rồi.”

Người hầu sợ y không cao hứng, vừa nghe lời này vội vàng chạy đi.

Kỳ Phong đem một kiện quần áo tùy tay ném tới trên bàn, mở ra ngăn tủ lấy ra y phục của mình, mày mới hơi chút giãn ra, cầm áo khoác quang minh chánh đại vào phòng tắm.

Lạc Khâu Bạch lúc này đang đứng dưới vôi hoa sen, trên đầu tất cả đều là bọt xà phòng, không có mở mắt, đưa lưng về phía cửa hô một câu, “Cửa không có khóa, tiến vào.”

Thanh âm của hắn vang lên trong phòng tắm, cách vách tường, trộn lẫn với khí ẩm, đập vào tai Kỳ Phong.

Con người y tới đi vài phần, “Răng rắc” một tiếng mở cửa ra.

Trong phòng tắm hơi nước hầm hập, sương khói lượn lờ, ánh đèn tản ra ánh sáng, đằng sau là gương, buộc vòng quanh một đạo thân ảnh cao gầy.

Lúc này Lạc Khâu Bạch nghe được động tĩnh, giơ ra cánh tay ướt sũng, cười nói, “Quần áo của tôi phải không? Đưa qua đi, đã làm phiền cô rồi, mắt tôi bị dính xà phòng, hiện tại có chút đau, không đi ra ngoài cầm được.”

Kỳ Phong nuốt nước bọt, chỉ cảm thấy hô hấp nhanh hơn.

Loại cảm giác này cùng lúc phát bệnh không giống lắm, ít nhất lúc phát bệnh y sẽ không giống như bây giờ tim đập nhanh như thế.

Mắt không đổi sắc tiêu sái đi vào, qua lớp kính mờ y nhìn đến một đạo thân ảnh trắng nõn, so với lần trước tại Studio nhìn thấy hắn mặc quần lót còn kích thích hơn, bởi vì Lạc Khâu Bạch giờ phút này toàn thân xích lô, tóc ngắn màu đen ướt nhẹp, mềm mại, gắt gao dán lên gò má của hắn.

Bọt nước lăn xuống, lướt qua làn da ửng hồng, xương bả vai cao ngất, cuối cùng chảy xuống chiếc mông tròn...

Lạc Khâu Bạch thấy không có người nói, có chút kỳ quái quay đầu lại, nhìn thấy khuôn mặt của Kỳ Phong, da đầu tê rần, dưới chân vừa trơn, lập tức ngã vào bồn tắm lớn, cảnh xuân giữa hai chân phong cảnh lộ ra, trong nháy mắt nhìn không sót gì.

Mặt của hắn đỏ bừng mãnh liệt, bối rối cầm khăn che bộ vị mấu chốt, tức giận mở miệng, “Anh vào làm gì!?”

“Em che cái gì, lại không dễ nhìn.” Kỳ Phong nửa ngày sau mới hừ một tiếng, mặt lộ vẻ xem thường, chính là lỗ tai lại đỏ.

“Không dễ nhìn vậy anh còn nhìn cái gì?”

Lạc Khâu Bạch đối với ánh mắt chăm chú của Kỳ Phong làm khó chịu, cho dù biết người này bất lực, cũng chịu không nổi bị xem xét từ đầu tới đuôi như vậy.

“Tôi đang nhìn em đến tốt cùng có bao nhiêu khó coi, em có ý kiến?” Kỳ Phong đưa ánh mắt gian nan mà nhìn xuống đùi hắn, thanh âm trầm thấp khàn khàn.

Lạc Khâu Bạch hít một hơi, quả thực tức điên lên.

Con người bất lực này cũng dám nói hắn bộ dạng khó coi? Bộ dạng có khó coi, cũng là anh tự nguyện, tôi cũng không có mặt dày mày dạn cầu anh kết hôn với tôi!

Lạc Khâu Bạch phút chốc đứng lên, lần này cả khăn mặt đều không che, trần truồng đi ra, bước ra bồn tắm lớn đứng ở trước mặt Kỳ Phong, híp mắt nói, “Được, anh ghét bỏ tôi cũng không sao, dù sao anh là kim chủ, hiện tại tôi cởi đồ cho anh xem, anh cảm thấy thật sự khó coi, hiện tại có thể đổi ý, tôi tuyệt đối không nói hai lời lập tức bước đi, đại gia mua bán phải thấu tình đạt lý.”

Kỳ Phong mím môi thật chặt không nói lời nào, ánh mắt sắc bén không hề chớp mắt nhìn Lạc Khâu Bạch.

Không khéo thấy được trên ngực hắn có hai khỏa anh đào, giờ phút này bị nước ẩm kích thích nhô ra, tiểu nữ đứng lên, trên làn da bóng loáng, có vẻ đỏ hồng, hận không thể đi lên bóp vài cái.

Nuốt nước bọt, y hừ một tiếng, đem quần áo vứt trên gương, không chút do dự xoay người đóng sầm cửa.

Sau đó, khi bước ra, y cảm thấy chóp mũi nóng lên, dùng tay sờ, thế nhưng chảy máu mũi...

Chương 10

Nhìn chăm chăm quần áo sạch sẽ, còn có Kỳ Phong trước khi rời đi mặt còn hồng hồng, Lạc Khâu Bạch sờ sờ cằm, như có điều suy nghĩ.

Nếu mới vừa rồi không có nhìn lầm, tên kia lỗ tai đều đỏ, cố ý tiến vào đưa quần áo cho hắn, kết quả vừa nhìn thấy mình lỗ thề liền hăm hừ chạy, chẳng lẽ là y... Thẹn thùng?

Lạc Khâu Bạch bị ý nghĩ này chọc cười, cúi đầu cười, càng nghĩ càng cảm thấy có ý tứ.

Tiểu minh tinh được đại kim chủ bao dưỡng, đều không thể không bày ra một bộ dáng xinh đẹp nhỏ bé, sao lại tìm Lạc Khâu Bạch hắn, ngược lại giống như mình đem đại kim chủ ra để đùa giỡn.

Hay có thể nói, là bởi vì Kỳ Phong vừa rồi thấy được đại điều (cái ấy ấy) khỏe mạnh hữu lực của hắn, lập tức liên tưởng đến chính mình, tức giận, trút giận lên mình?

Nghĩ đến đây, Lạc Khâu Bạch trong lòng thoải mái, không thèm để ý Kỳ Phong cười nhạo bộ dạng hắn xấu, nam nhân bất lực mồm mép chiếm tiện nghi của người khác, mình phải bao dung.

Lau khô nước trên người, Lạc Khâu Bạch hít một hơi, nhìn chính mình trong gương.

Nghĩ đến mình giận quá mất khôn bán mình đi với giá cao, nhưng trong lòng vẫn thấp thỏm bất an, hắn đời này chỉ cùng Mạnh Lương Thần nói chuyện tình yêu, nhưng lại không lên giường, nhưng hiện tại lại muốn cùng một nam nhân xa lạ đồng giường cộng chằm, trong lòng không chế không được bắt đầu bồn chồn, thậm chí trong nháy mắt, muốn chạy trốn.

Lúc hắn đang khấn trương, Kỳ Phong đột nhiên xông vào, đùa giỡn hắn một trận, ngược lại làm tâm tư hắn vui lên, hoàn toàn không còn khấn trương.

Bất quá tính tình y vừa kém lại vừa cứng, nhìn thấy đại điều của người khác liền hâm mộ ghen tỵ, y còn sợ hãi cái gì?

Lạc Khâu Bạch tự cổ vũ bản thân, tùy tay mặc quần áo, đẩy ra cửa phòng tắm.

Trong phòng ngủ ngọn đèn u ám, Kỳ Phong nằm ở đầu giường, trên người mặc dục bào màu tím, lộ ra một mảnh ngực rắn chắc tinh trắng, cầm điều khiển từ xa, chăm chú xem TV.

Nghe được động tĩnh, y tắt TV quay đầu, liếc mắt một cái thấy được Lạc Khâu Bạch mặc áo sơ mi của mình, lộ cặp đùi thẳng tắp thon dài.

Tầm mắt dán trên chân bóng loáng, rơi xuống ngón chân bị nước ấm chưng hồng, cuối cùng lại nâng lên nhìn ánh mắt Lạc Khâu Bạch, vẫy vẫy tay, “Em lại đây.”

Lạc Khâu Bạch trong lòng lộp bộp một tiếng, có chút sợ hãi.

Thân là nam nhân, hưởng chi lại là gay, giờ này khắc này hắn không phải không thừa nhận, người nằm trên giường, thân thể cao lớn tinh trắng được đèn chiếu xuống, thật sự là... Quyến rũ.

Lạc Khâu Bạch cắn chặt răng, cầm khăn mặt vừa lau tóc vừa đi qua, tận lực làm cho mình thoát nhìn về mặt tự nhiên một chút.

Kết quả vừa đến bên giường đứng không vững, lại đột nhiên bị Kỳ Phong một phen nắm lấy, kéo ngã xuống giường.

“Em người này —— trên tóc đều là nước.”

Lạc Khâu Bạch lập tức ngồi xuống, Kỳ Phong từ phía sau ôm lấy hắn, ngực xích lõa lập tức dán đến da thịt hắn.

Cực nóng, rắn chắc, tản ra hormone giống đực...

Lạc Khâu Bạch có chút mê muội, nhất thời tay cũng không biết để chỗ nào.

Hắn đời này trừ cha ra, chỉ thấy qua thân thể Mạnh Lương Thần, lúc này đột nhiên bị nam nhân như vậy ôm vào trong ngực, thật sự là quá nguy hiểm.

“Kỳ công tử, chúng ta còn có rất nhiều chuyện cũng không nói rõ ràng, cũng không có chuẩn bị tốt, mong anh tự trọng một chút một chút.”

Lạc Khâu Bạch dùng sức xoa người, tận lực tránh xa Kỳ Phong một chút.

Kỳ Phong không buông tay, lại phối hợp gập đầu, thanh âm trầm thấp ghé vào lỗ tai hắn, “Đích xác phải chuẩn bị rất nhiều.”

Nói xong y thuận tay mở TV, trực tiếp tăng âm lượng.

“Ân ân... A! Mau nữa một chút, a... Em chịu không nổi! Ông xã... Ông xã!”

Một thanh âm truyền tới, trên màn hình TV là hai nam nhân đang giao triền, đang vận động pít tông khí thế ngất trời, tiếng nước xì xì cùng sấm sét nổ tung bên tai Lạc Khâu Bạch, hắn cả kinh mặt trong chốc lát hồng lên.

Mẹ nó! Nam nhân bắt lực lúc hắn đang tắm xem... Xem GV!?

Lạc Khâu Bạch như bị điện giật, không biết ở đâu vọt ra một cỗ khí lực, phút chốc nhảy xuống giường, có chút khó thở mở miệng, “Tôi đã nói với anh là phải đứng đắn, anh mở thứ này ra làm gì?”

Ôm ấp không còn, Kỳ Phong không vui nhũu mày, như thỏ con, lập tức ngăn Lạc Khâu Bạch lại, đem hắn ngăn ở ngăn tủ ép vào trong ngực mình, “Vị hôn phu cùng thê tử học tập có chỗ nào không đứng đắn, ân?”

“Tôi không cần học cái này, muốn học anh học đi, buông ra.”

Lạc Khâu Bạch xấu hổ hận không thể tìm một cái lỗ để chui vào, Kỳ Phong cố tình không buông tha hắn, dị thường nghiêm túc nhìn hai người đang giao triền trên màn hình, như vậy nếu đeo thêm kính mắt, hoàn toàn có thể học lớp nghiên cứu.

Vấn đề là y xem GV!

“Thao, thật mẹ nó chặt, muốn anh nhanh một chút sao?”

“Ân a... Muốn! Ông xã, thao chết em!”

Trên màn ảnh hai người triền miên, thanh âm ba ba không dứt bên tai, Lạc Khâu Bạch trước người là cảm giác lạnh lẽo, phía sau là lửa nóng trong ngực, hô hấp nóng cháy của Kỳ Phong phun trong cổ, kích thích hai chân hắn như nhũn ra, trên trán tất cả đều là mồ hôi, phía dưới nam căn không thể khống chế có phản ứng.

Hắn chặt vật cúi đầu, vừa lúc miết đến hai chân Kỳ Phong, nơi đó quả thực an an tĩnh, một chút động tĩnh cũng không có.

Lúc Lạc Khâu Bạch chặt vật, trong lòng lại có khoái ý, anh có bản lĩnh quấy rầy, có bản lĩnh cứng lên sao? Anh có xem GV cũng vậy, tôi biết anh là pháo xịt rồi.

Một cỗ vui sướng nảy lên trong lòng, Lạc Khâu Bạch khống chế không được “Hì hì” nở nụ cười một tiếng.

Phía sau hắn Kỳ Phong con người đột nhiên tối sầm lại, một cánh tay siết chặt vòng eo nhỏ gầy, cúi đầu chiếc cổ lộ ra ngoài của Lạc Khâu Bạch.

“A! Đau... Anh cần tôi làm gì?”

Lạc Khâu Bạch nổi giận dùng dùng quay đầu lại, một đôi mắt xéch trợn thật lớn, trong phòng ngủ mờ ám có vẻ dị thường sáng ngời.

Kỳ Phong nuốt nước bọt, dùng đầu lưỡi bắt đầu liếm dấu răng lưu lại của mình, thô bạo ma sát làn da bóng loáng, hai bàn tay to còn không ngừng thắt lưng hắn, Lạc Khâu Bạch không khống chế được run run hai cái, từ trong cổ họng phát ra “Ân”.

Kỳ Phong khí quan phía dưới bị thanh âm của Lạc Khâu Bạch làm đứng lên, trái tim lại kịch liệt nhảy lên, tựa như cảm giác khi bệnh phát tác.

Y gọi lên khoe miệng, chớp mũi vuốt ve trên cổ của hắn, nói giọng khàn khàn, “Thanh âm của em so với nam nhân trong TV dễ nghe hơn. Sau khi kết hôn, nhớ rõ phải kêu tôi như vậy.”

“Kêu cái đầu của anh.” Lạc Khâu Bạch trước mắt đỏ hồng.

“Em sẽ kêu, tôi cam đoan.”

Kỳ Phong hôn cổ của hắn, hai tay càng siết càng chặt, không ngừng mà ngửi vành tai cùng tóc, một bàn tay đã chạm đến lồng ngực của hắn, thuận tay nhéo một chút nhũ tiêm ngạnh lên, “Em tắm thơm như vậy làm gì, không phải cố ý câu dẫn tôi sao, em sao lại dám dâng như vậy, một ngày không dụ người sẽ chết sao?”

Lạc Khâu Bạch bị chọc tức nở nụ cười, theo bản năng giơ khuỷu tay đánh vào lồng ngực Kỳ Phong một chút, “Tôi con mẹ nó dụ người vậy đó, có bản lĩnh anh tìm người khác đi.”

Kỳ Phong kêu lên một tiếng đau đớn, chỉ cảm thấy trái tim càng đau càng chặt, giống như sắp từ trong cổ họng bay ra, hoàn toàn không chịu khống chế của chính mình. Y cảm thấy bệnh lại tái phát, đều do ‘lô đỉnh’ chết tiệt này, dễ dàng khơi lên dục vọng y.

Lạc Khâu Bạch nguyền y một cái, tránh khỏi người y, Kỳ Phong thuận thế đem hắn đặt ở trên thảm mềm mại, đem cằm chôn ở vai hắn, khàn khàn mở miệng, “Trái tim của tôi rất đau, em phải phụ trách.”

Bị đặt ở trên thảm hoàn toàn vô pháp nhúc nhích Lạc Khâu Bạch sưng sốt một chút, khoe miệng kéo lên, nam nhân bất lực không phải là làm nũng chứ?

Không không không, nhất định là hắn ảo giác, đường đường đại công tử tập đoàn tài chính Côn Luân, anh tuấn bức người, còn là đại kim chủ quyền thế của hắn, sao có thể làm nũng với tiểu minh tinh chứ.

Lạc Khâu Bạch ai thán một tiếng, ngồi phịch ở trên thảm, “Kỳ công tử, anh nói rõ ràng đi, anh lại muốn thế nào?”

“Hiện tại hôn tôi một chút, giúp tôi xoa ngực.”

Lạc Khâu Bạch cứng người, giấy dựa muốn ngồi xuống, “Ba ngày, đây là yêu cầu của tôi, thời gian tới tôi có quyền cự tuyệt yêu cầu của anh.”

“Vậy em không hôn?” Kỳ Phong lạnh mặt.

Lạc Khâu Bạch mím môi thật chặt, do dự thật lâu, cuối cùng quyết định, mới hôn nhẹ lên mặt Kỳ Phong.

Mềm mại, mang theo hơi nước, nhẹ nhàng dừng trên da, con người Kỳ Phong thâm thúy, một phen nâng đầu của hắn, cúi đầu bắt giữ bờ môi của hắn.

Môi hai người chạm nhau, Lạc Khâu Bạch tóc dựng đứng lên, mãnh liệt đẩy ra y, vừa lúc đụng đến tim Kỳ Phong.

“Ngô” một tiếng kêu rên, Kỳ Phong sắc mặt lạnh đến cực hạn, đau nửa ngày không ngẩng đầu lên.

“Xin lỗi, tôi chỉ là... Nhất thời không cách nào thích ứng cho nên mới...”

Lạc Khâu Bạch còn chưa nói xong, chợt nghe thanh âm ở cửa, “Trời ạ! Lạc tiên sinh cậu đang làm gì đó!?”

Vừa quay đầu lại, người hầu bưng một cái khay vội vã tiêu sái tiến vào, một phen nâng Kỳ Phong, “Thiếu gia, ngài có phải lại phát bệnh không? Có phải hay không ngực lại đau, nhanh ăn rồi uống thuốc.”

Kỳ Phong biết mình không phát bệnh, bởi vì trên người dục vọng còn có thể khống chế, nhưng bị Lạc Khâu Bạch đánh ngực rất đau.

Cảm giác bị cự tuyệt này tư vị còn khó chịu hơn khi phát bệnh.

“Cô đi ra ngoài trước, nơi này không có chuyện của cô.” Kỳ Phong sắc mặt lạnh lùng đẩy ra viên thuốc.

Người hầu lắc lắc đầu, vẻ mặt lo lắng, “Như vậy sao được, bác sĩ đã dặn dò cậu mỗi ngày đều phải uống thuốc đúng giờ, nếu không trái tim cậu chịu không nổi.”

Lạc Khâu Bạch bị đẩy ra một bên, cầm lấy thuốc trong khay, sắc mặt thay đổi, “... Thuốc trị bệnh tim hiệu quả nhanh?”

Trong óc đột nhiên hiện ra trước khi lên lầu quản gia nói cho hắn biết, ông ta nói, “Thiếu gia từ nhỏ thân thể không tốt, cho nên tính tình có chút cổ quái, Lạc tiên sinh về sau xin thông cảm.”

Nguyên lai “thân thể không tốt” là chỉ bệnh tim sao? Kia chính mình mới vừa rồi còn đánh lồng ngực của y, chẳng phải là thiếu chút nữa hại chết y?

Một cổ áy náy hiện lên, Lạc Khâu Bạch há miệng thở dốc, ngồi ở bên giường vừa định giải thích, Kỳ Phong lại hừ lạnh một tiếng, đem đầu nghiêng qua một bên.

Lạc Khâu Bạch xấu hổ, nhếch môi hỏi, “Kỳ... Tôi nói thiếu gia, thường xuyên sẽ như thế này sao?”

“Đâu chỉ là như thế này, thậm chí sẽ ngất, Lạc tiên sinh, tôi không trách cậu, cho dù là người tốt cũng chịu không nổi bị đánh vào ngực, huống chi thiếu gia nhà tôi từ nhỏ đã có...”

“Đủ rồi, tôi nói nơi này không có chuyện của cô, đi xuống đi, lần sau không được tôi phân phó không cần đi lên.”

Kỳ Phong ngắt lời người hầu, thần sắc càng thêm khó coi, y không muốn làm cho người khác cảm thấy mình là một người bệnh, đặc biệt trước mặt “Vị hôn thê” Lạc Khâu Bạch.

“Chỉ là thiếu gia, thuốc này cậu còn chưa uống.”

“Tôi rất khỏe, không cần uống thuốc.” Kỳ Phong phát phát tay, đưa lưng về phía hai người, thái độ kiên quyết.

Người hầu còn muốn nói cái gì, Lạc Khâu Bạch nhếch môi, tiếp nhận chén trong tay cô, “Tôi cầm cho, cô đi xuống trước đi.”

Người hầu không có biện pháp, xoay người rời đi.

Cửa phòng đóng lại, Lạc Khâu Bạch gỡ gỡ tóc của mình, do dự một chút thấp giọng mở miệng, “Kỳ thiếu gia, vừa rồi... Tôi thật xin lỗi, thực xin lỗi, tôi không phải cố ý.”

Kỳ Phong đưa lưng về phía hắn không nói lời nào, sống lưng cao lớn rắn chắc.

Lạc Khâu Bạch cũng biết người này tính tình cổ quái, nhưng việc này dù sao cũng là hắn sai, huống chi hắn đã quyết định đem chính mình bán cho Kỳ Phong, vừa rồi rốt cuộc già mồm kính trọng cái gì.

Trong lòng hắn có chút hối hận, vươn đầu ngón tay chạm vào Kỳ Phong, “Anh uống thuốc trước được không? Mặc kệ anh có nguyện ý tha thứ cho tôi hay không, ít nhất đừng hành hạ thân thể của mình.”

Kỳ Phong vẫn cứ không nói lời nào, nhưng là sau lưng đã có buông lỏng.

Lạc Khâu Bạch không biết vì cái gì nghĩ tới khi học đại học làm công cho nhà trẻ, đút cơm cho trẻ con, nhin không được cười khê một tiếng, tiến đến bên cạnh y lại gọi y một chút, “Kỳ thiếu gia? Kỳ công tử? Kỳ Phong...”

“Làm gì?” Kỳ Phong phút chốc quay đầu, nhíu mày, trong ngực phập phồng có chút lợi hại.

“Uống thuốc đi, thuốc đã lấy ra rồi.”

Lạc Khâu Bạch cảm chén thủy tinh đưa đến bên miệng Kỳ Phong, đôi mắt xéch mang theo ý cười, hắn tính tình ôn hòa, tuy rằng đối mặt Kỳ Phong đại đa số thời gian đều có điểm nóng nảy, nhưng là đối người vẫn tốt, thanh âm mềm dẻo vừa vang lên, người ta căn bản không cách nào cự tuyệt.

Kỳ Phong lỗ tai có chút hồng, cúi đầu uống một hơi, cảm thấy mình nuông chiều thê tử như vậy là không tốt, vì thể sắc mặt lại lạnh xuống, “Bỏ đi.”

“Nóng sao?” Lạc Khâu Bạch có lỗi trước, lúc này cũng không còn cách nào khác, cười ngửa đầu uống một hơi, “Hoàn hảo a, hơi nóng chút, nếu anh thấy nóng, tôi giúp anh thổi.”

Nói xong hắn đứng lên, lại bị Kỳ Phong nắm trụ, y cầm lấy viên thuốc trên bàn nhét vào miệng, lôi kéo tay cầm chén của Lạc Khâu Bạch, giơ cầm lên.

Được rồi, kim chủ đại nhân đây rốt cục đồng ý cho hắn giải thích, ngoan ngoan uống thuốc?

Lạc Khâu Bạch có chút không nhịn được cười, đem cái chén đưa qua, Kỳ Phong liếc hắt một cái, vươn tay cầm chén lên, xác định môi của mình có thể vừa vận dụng vào nơi Lạc Khâu Bạch vừa rồi đặt môi vào, mới yên tâm thoải mái uống, đem viên thuốc nuốt vào.

Không cho tôi hôn môi, tôi có cách.

Kỳ Phong khoe miệng cong lên một chút, Lạc Khâu Bạch đem hết thầy đặt ở trong mắt, yên lặng mà nhìn trời, nhìn chăm chăm đèn tường mặt có điểm hơi hơi hồng.

Này xem như gián tiếp hôn môi? Vì cái gì luôn luôn một bị nam nhân bắt lực này tính kể cảm giác rất...

Àn, nhất định là ảo giác!

8. Chương 11

Chương 11

Đêm khuya yên tĩnh, bóng đêm ngoài cửa sổ chiếu vào phòng, mông mông lung lung bao phủ hai người trên giường.

Kỳ Phong sau khi uống thuốc liền nhắm mắt lại, đưa lưng về phía Lạc Khâu Bạch không nói một lời, sắc mặt thoát nhìn vẫn cứ có chút tái nhợt.

Lạc Khâu Bạch không thấy động tĩnh gì, thấp giọng hỏi y, “Kỳ thiếu gia, anh đã ngủ chưa?”

Kỳ Phong không nói lời nào, nhưng là lông mi rung động nhìn ra được y cũng chưa ngủ.

Lạc Khâu Bạch trong lòng thực áy náy, tuy rằng hắt cũng không muốn bởi Kỳ Phong trên giường, nhưng không muốn y sinh khí, hiện giờ nhìn bộ dáng lãnh đạm của y, cũng nghĩ không ra biện pháp gì, đầu nóng lên tiến đến bên tai y nói, “Kia, Kỳ thiếu gia... Nếu không tôi hát ru cho anh được không? Khi còn bé hàng xóm của tôi có một đứa nhóc ba tuổi, giữa trưa không ngủ được, tôi hát một chút lập tức ngủ.”

Lời này vừa nói ra, Lạc Khâu Bạch nháy mắt muốn cắn rưng đầu lưỡi của mình, đem đại kim chủ so sánh với đứa nhóc, chẳng khác nào nói Kỳ Phong là tiểu hài tử ba tuổi?

Quả nhiên Kỳ Phong sắc mặt lại âm trầm vài phần, phút chốc quay đầu nói, “Em hát tôi còn có thể ngủ không? Hiện tại hai bên tai tôi đều lùng bùng, muốn tôi tha thứ em hãy ngậm miệng, không cần nói gì với tôi cả.”

Lạc Khâu Bạch câm miệng, đối với Kỳ Phong phía sau lưng nhìn không được làm cái mặt quỷ.

Tính tình đã thối còn bắt lực, anh còn không bằng đứa trẻ hàng xóm, không muốn nghe tôi hát ru thì thôi đi, hung dữ như vậy làm gì?

Nhìn Kỳ Phong cứng ngắc phía sau lưng, Lạc Khâu Bạch bấu môi, ở trong lòng hít một hơi, lần này không nói cái gì, trực tiếp vươn tay đặt ở ngực y, không tiếng động giúp y mát xa.

Kỳ Phong vốn muốn đẩy hắt ra, kết quả Lạc Khâu Bạch đè lại tay y, rũ xuống khoe mắt nhỏ giọng nói, “Vừa rồi là anh bảo tôi giúp anh xoa ngực, tôi làm theo, anh cũng nóng giận?”

“...” Kỳ Phong không nói, bắt được tay hắt đặt tại ngực mình, nhắm mắt lại lạnh như băng nói, “Muốn xoa thì xoa, tôi không cho ngừng thì không được ngừng.”

Lạc Khâu Bạch bị y đặt vào trong ngực thập phần không được tự nhiên, trong óc không tìm lòng nhớ tới cảm giác vừa rồi bị y giữ tròn, nhưng nhìn Kỳ Phong, hắt bắt đầu dĩ cười cười, tiếp tục mát xa.

Bóng đêm thâm trầm, hai người không nói lời nào, chỉ có âm thanh ma sát vải dệt phát ra.

Trong chốc lát, hô hấp Kỳ Phong dần dần vững vàng, cả người cũng thả lỏng, khuôn mặt ngủ say, hoàn mỹ không một chút tỳ vết nào, bình thường lãnh đạm một khi nhu hòa, có vẻ người nam nhân này dị thường ôn nhu tuần lãng.

Lạc Khâu Bạch cẩn thận mà nhìn, nhin không được cười trộm, đại khái ông trời cũng hiểu được việc tạo ra người nam nhân này gia thất cùng diện mạo quá mức bức người, cho nên liền an bài y cả đời bất lực để cho công bằng.

Cho nên mình hiện tại xui xẻo như vậy, một ngày nào đó sẽ khổ tận cam lai (vận khổ sẽ qua), đạo lý kia hẳn hiểu được.

Lạc quan nghĩ như vậy, hẳn thực thoải mái mà ngủ, bàn tay xoa xoa một chút, trong chốc lát không tự giác mà cầm cánh tay Kỳ Phong ngủ thiếp đi.

Gió đêm từ từ thổi qua, bức màn màu trắng cuộn cuộn nổi lên, Kỳ Phong mở mắt.

Y lẳng lẳng mà nhìn Lạc Khâu Bạch đang ngủ say trong ngực, vẫn không nhúc nhích.

Bộ dáng người này ngủ giống như ôm đầu gối, hai cái đùi chống lên trời, ngã chống vó thật không có hình tượng, nhưng là môi hơi hơi nhếch lên, đầu lưỡi đỏ hồng như ẩn như hiện, trong ban đêm có vẻ dị thường mê hoặc.

Kỳ Phong nghĩ đến vừa rồi hai người chạm môi nhau, cái loại cảm giác mềm mại này, chậm rãi dâng lên.

Đầu tiên là dùng đầu lưỡi miêu tả môi Lạc Khâu Bạch, phát hiện hẳn một chút phản ứng cũng không có, liền dùng đầu lưỡi cạy mở bờ môi của hắn, tư ma gặm cắn cánh môi hắn.

“Ngô...”

Lạc Khâu Bạch không ý thức kêu lên một tiếng đau đớn, xoay người, đem toàn bộ khuôn ngực bằng phẳng tất cả đều lộ ra.

Kỳ Phong hôn càng ngày càng vội vàng, ôm cổ hắn, cuốn lấy đầu lưỡi hắn đưa đến miệng mình, mút nước bọt trong miệng hắn.

Tiếng chắc chắc vang lên, Lạc Khâu Bạch trên mặt nhiễm một tầng đỏ ửng, động tác của Kỳ Phong càng lúc càng nhanh, hận không thể đem hắn toàn bộ nuốt vào, gắt gao mà siết chặt thắt lưng hắn, đầu lưỡi đi vào, hận không thể trực tiếp xông vào cổ họng Lạc Khâu Bạch, muốn nhìn xem nơi đó rốt cuộc là cấu tạo bằng cái gì, tài năng phát ra thanh âm câu nhân như vậy.

Hai người dây dưa cùng một chỗ, Lạc Khâu Bạch phát ra hừ thanh, liền đem Kỳ Phong trêu chọc ngạnh đứng lên, y đặt hai tay chống lên hai bên đầu Lạc Khâu Bạch, nhìn xuống, không tiếng động thở hổn hển.

Phía dưới ngạnh phát đau, uy vũ muốn thoát ra khỏi áo ngủ, khoái cảm mới mẻ này, từ đỉnh hồng chảy ra dịch thơm ngọt, một giọt chảy xuống dưới dừng ở trên đùi bóng loáng của Lạc Khâu Bạch, Kỳ Phong cảm thấy chóp mũi lại bắt đầu ngứa, mắng vài tiếng mới gian nan đem tầm mắt dịch sang một bên.

Bây giờ còn chưa kết hôn, y không thể đối đãi với bạn đời như vậy, vị hôn thê cần phải cưng chiều, y phải nhin xuống.

Lạc Khâu Bạch mơ thấy một giấc mơ kỳ quái.

Hắn mơ thấy chính mình nằm trong một căn phòng xa lạ, bị một nam nhân tinh tráng rắn chắc đặt ở dưới thân, khí quan gân xanh ngạnh lên tách ra hai chân hắn hung mãnh va chạm, huyết khẩu bị ma xát làm đau, toàn thân máu sôi trào lên, nhin không được ôm y.

Hắn dùng lực muốn nhìn xem người nam nhân này là ai, nhưng trước mắt đen tuyền một mảnh, chỉ có thể nhìn đến khuôn ngực cơ bắp của y.

Nam nhân hung hăng tiến công, hẳn ai kêu một tiếng, thân thể như bị ai đó kêu gọi, không khống chế được trào ra một cổ xuân ý, sau đó hắn phát hiện phía trước mình cứ như vậy bắn ra...

Mở choàng mắt, Lạc Khâu Bạch lập tức ngồi dậy, ngoài cửa sổ đã sáng choang, bên cạnh có một người nằm, đúng là Kỳ Phong.

Hắn lạnh cả người, không dám tin xốc lên chăn, thân thể nhẹ nhàng khoan khoái, nhưng gia hỏa giữa hai chân dựng thẳng đứng lên.

Hắn... Hắn lại ở trên giường người khác nằm mộng xuân! Rốt cuộc xảy ra chuyện gì, trước kia yêu Mạnh Lương Thần, cùng một chỗ đều không có như vậy, hắn rốt cuộc làm sao vậy?

Lúc này Kỳ Phong mở mắt, lập tức thấy được gia khóa của Lạc Khâu Bạch có phản ứng, ngồi xuống, trong lúc nhất thời hai người trừng mắt với nhau.

Kỳ Phong tối hôm qua dùng tay không biết bao nhiêu lần mới để cho chính mình tỉnh táo lại, kết quả sáng sớm liền nhìn đến tình cảnh như thế, sắc mặt đỏ ửng, cực kỳ nóng nảy nói, “Em sáng sớm nháo cái gì!”

Vẻ mặt của y rất quái, như là thẹn thùng lại như là phẫn nộ, tóm lại phi thường phức tạp, làm Lạc Khâu Bạch cũng sốt một chút, nở nụ cười, vứt chuyện mộng xuân sang một bên.

“Kỳ thiếu gia, anh bình tĩnh một chút, đây là phản ứng bình thường của nam nhân buổi sáng, anh sẽ không hâm mộ ghen tỵ đi?”

Kỳ Phong hí mắt nhìn hắn, ánh mắt hung ác.

Lạc Khâu Bạch cười càng lợi hại, giống như muốn chiếm tiện nghi, càng muốn đùa giỡn y, bắt tay vói vào chần cầm tay Kỳ Phong, “Kỳ công tử, chẳng lẽ anh chưa thấy qua? Muốn kiểm tra không, tôi không thu tiền anh đâu.”

Kỳ Phong một phen gạt tay hắn ra, hừ lạnh một tiếng, xốc lên chần muốn xuống giường.

Lạc Khâu Bạch giữ chặt y phục của y, tiếp tục đùa, “Thật sự thẹn quá thành giận? Kỳ thật không việc gì, không cần được cũng không phải anh sai, nhà anh giàu như thế, có thể...”

Câu nói kế tiếp hắn còn chưa nói xong, Kỳ Phong đột nhiên lập tức đem hắn từ ổ chần ôm đứng lên, ôm cổ hắn mãnh liệt hôn lên.

“! !” Lạc Khâu Bạch ánh mắt trừng lớn, đầu óc trống rỗng.

Ngay tại thời khắc ngắn ngủn thất thần, đầu lưỡi Kỳ Phong đã cạy mở bờ môi của hắn, giống như rắn cuốn lấy đầu lưỡi hắn, gặm từ trong ra ngoài, bàn tay vuốt ve trên người hắn, cắn hắn một hơi.

“Ngô!”

Lạc Khâu Bạch đau hô một tiếng, Kỳ Phong buông hắn ra, hô hấp cực nóng phun trên mặt hắn, ánh mắt thâm thúy nguy hiểm, liếm liếm môi, khàn khàn mở miệng, “Nói thêm một chữ, tôi liền tiếp tục hôn.”

Lạc Khâu Bạch trợn tròn mắt, há miệng thở dốc nửa ngày không nói một chữ.

Kỳ Phong cảm thấy mỹ mãn nhướng mày liếc hắn một cái, xoay người bước nhanh vào phòng tắm, tư thế cũng cổ quái, như là đang cực lực che dấu cái gì.

Cửa phanh một tiếng đóng sầm, Lạc Khâu Bạch phục hồi lại tinh thần, theo bản năng sờ sờ môi, vẫn cứ ngạc nhiên.

Mà lúc này đứng trước bồn cầu, Kỳ Phong thở hổn hển, vừa nghĩ đến Lạc Khâu Bạch, một bên đại điều rất nhanh cứng rắn, nghiêng răng, “Còn có hai ngày, đến lúc đó thao chết em!”

Lúc Lạc Khâu Bạch từ trong phòng ngủ đi ra, mặt trời đã lên cao.

Kỳ gia lão gia cùng Tôn đạo trưởng đều không có ở nhà, hắn cũng đỡ xấu hổ, tắm xong, người hầu mang đến một bộ quần áo mới, vừa y số đo của hắn, chất liệu vải đều là chất liệu hắn thích, cầm lấy túi đi xuống lầu, Kỳ Phong đã ngồi ở trước bàn ăn ăn điểm tâm.

Trải qua buổi sáng nhiệt liệt hôn môi, còn có tối hôm qua nằm mộng xuân thật không minh bạch, hai người trầm mặc quý dị, bên cạnh người hầu nhìn thấy đôi môi sưng đỏ của Lạc Khâu Bạch, trộm cười, nhượng Lạc Khâu Bạch có chút ngượng ngùng.

“Kỳ thiếu gia, cái kia... Lý Kim Hâm một ngày không gặp tôi rồi, lúc này phỏng chừng rất tức giận, nếu không có gì tôi phải về công ty trước.”

Lạc Khâu Bạch xấu hổ kéo kéo khóe miệng, cầm đồ của mình ra cửa.

“Trở về Khải Đức cũng sẽ không muốn em đâu.”

Lạc Khâu Bạch dừng bước lại, “Có ý gì?”

Kỳ Phong chậm rãi uống một ngụm cà phê, “Từ hôm nay trở đi Lý Kim Hâm không còn là người đại diện của em nữa, Khải Đức cũng sẽ không làm khó dễ em nữa, trong chốc lát sẽ có người bên Tinh Huy đến nói chuyện với em, em chuẩn bị một chút đi.”

“Chờ một chút.” Lạc Khâu Bạch lùi lại hai bước, không dám tin nhìn y nói, “Tôi cùng Khải Đức còn 7 năm hợp đồng, nếu tùy ý hủy phải trả hơn hai ngàn vạn, hơn nữa Tinh Huy làm sao có thể chú ý đến tiểu minh tinh như tôi?”

Công ty đại danh鼎鼎 lấy Tinh Huy, là nơi làm việc lý tưởng trong giới giải trí, phàm là điện ảnh, nhất định sẽ có một nghệ sĩ của Tinh Huy giành được vòng nguyệt quế, giống ảnh đế Vân Cẩm Thư, Cổ Ngạn, còn có... Mạnh Lương Thần, minh tinh oai phong một cõi, tất cả đều là những nghệ sĩ Tinh Huy một tay bồi dưỡng.

Quan trọng nhất là, Tinh Huy sẽ không giống Khải Đức, tùy ý kéo nghệ sĩ đi bồi người khác, công ty chính trực, thực lực hùng hậu, quả thực là một công ty hạng A.

“Ý của em là ánh mắt tôi không tốt, vị hôn thê muốn vào tiểu công ty như Tinh Huy tôi còn không giúp được sao?” Kỳ Phong nhíu mày.

Lạc Khâu Bạch bị ngạc nhiên có chút choáng váng đầu, gian nan mở miệng, “Cho nên... Ý của anh là khi tôi không biết, thay tôi trả tiền bồi thường hơn hai ngàn vạn?!”

Lúc nói ra con số này, hần nuốt nước bọt liên tục.

“Hai ngàn vạn? Em cũng coi trọng mình quá.” Kỳ Phong liếc mắt một cái, uống một hơi cà phê, “Tôi bắt quá là gọi điện thoại, bọn họ liền ngoan ngoãn giao ra hợp đồng của em, hận không thể đuổi em đi, một phen tiền cũng không muốn, còn đưa cho tôi hơn mười vạn, bắt quá đều dùng để mua quần áo cho em.”

Lạc Khâu Bạch bị ghen gần chết, cúi đầu nhìn mình trên người không chút nào thu hút sỡ màu rêu cùng quần thường, nửa ngày mới khép lại miệng, hữu khí vô lực mà mở miệng, “Anh nói bộ quần áo này hơn mười vạn?”

Kỳ Phong không nói lời nào, nhướng mày nhìn hần, ý nói “Đúng thì thế nào”.

“Kỳ tiên sinh, tôi cảm thấy chúng ta cần nói chuyện, tôi thực cảm kích anh có thể cho tôi vào Tinh Huy, nhưng là quần áo này tôi thật sự là...”

Lạc Khâu Bạch còn chưa nói xong, đã bị Kỳ Phong lập tức cắt ngang, lạnh như băng nói, “Em đem qua gọi tên tôi, hiện tại lại đổi giọng gọi tiên sinh, chẳng lẽ là em chỉ có ở trên giường mới có thể gọi tên tôi sao?”

Lạc Khâu Bạch đỡ trán, thật sự vô pháp lý giải suy nghĩ của y, “OK, Kỳ Phong, tôi cảm thấy anh không thể xa xỉ như vậy, hơn mười vạn đủ...”

“Uống.”

Kỳ Phong lại một lần nữa cắt ngang lời hần, bưng tới một ly nước chanh, Lạc Khâu Bạch vô lực phản kháng, từ trong tay quần gia tiếp nhận tập văn kiện đưa cho hần.

“Nơi này có 4 kịch bản phim, tôi thấy cốt truyện cũng ổn, em thích cái nào thì chọn ấy, bắt quá em sinh ra xấu như vậy, cũng đừng nên diễn cùng nữ nhân câu kết hãm hại nam chính, gây tai họa cho người khác.”

Lạc Khâu Bạch lần thứ hai trợn tròn mắt, nhìn chằm chằm kịch bản thật dày trong tay, nửa ngày không nói một câu.

Đây là cảm giác có chỗ dựa? Phúc lợi đãi ngộ bức người a...

9. Chương 12

Chương 12

Một người ở lâu trong sa mạc chịu đói nhiều năm, đột nhiên bị mấy chục con chó không để ý tới đạp trúng đầu, sẽ không hạnh phúc rơi lệ đầy mặt, mà là chết tươi.

Lạc Khâu Bạch tồn tại trong giới giải trí nhiều năm như vậy, từ đầu đến cuối quanh quẩn ở một chỗ, đừng nói là diễn nhân vật có lời thoại, cho dù là có thể lộ diện cũng đã cảm thấy mỹ mãn, mà hiện tại Kỳ Phong đột nhiên đem kịch bản giao cho hắn, phản ứng đầu tiên của hắn không phải là hưng phấn, mà là kinh hoàng.

Chính mình đến tột cùng có bao nhiêu trọng lượng, hắn nhất thanh nhị sở (đồng nhất), không có vàng bạc không có chỗ dựa, hắn tuy rằng khát vọng làm một diễn viên giỏi được người khác ngưỡng mộ, nhưng là đột nhiên một nghệ sĩ vô danh được đặt lên một vị trí cao thì thật là ngang ngược quá.

Kỳ Phong bắt quá là bao dưỡng hắn, cưng chiều chơi đùa hắn, nếu hắn mặt dày mày dạn đi diễn, cuối cùng bị chán ghét, sau đó bị người ta cười nhạo, tư vị này Lạc Khâu Bạch tuyệt đối không muốn nếm thử.

Dù sao, có chút thành công dựa vào phần đầu của chính mình mới là trân quý.

Thấy Lạc Khâu Bạch cất kỹ kịch bản, không tỏ vẻ gì, Kỳ Phong nhú mày, “Mấy cái kịch bản này em đều không thích?”

“Không, tôi chỉ là nhất thời rất hưng phấn, thấy hoa mắt, chờ tôi xem kỹ sẽ nói cho anh biết.” Lạc Khâu Bạch ngoài miệng cười, nhưng trong lòng rất rõ ràng bốn kịch bản này cái nào mình cũng không thể chọn.

Kỳ Phong nghe đến đáp án tựa hồ vừa lòng, buông xuống ly cà phê, đứng ở trước gương mặc áo khoác.

“Anh muốn đi làm?” Lạc Khâu Bạch đi đến bên cạnh y.

Kỳ Phong từ xoang mũi trong phát ra một cái thanh âm xem như ngầm thừa nhận, mặc vào tây trang màu đen, bắt đầu bẻ cổ áo sơ mi màu trắng xuống để đeo cà vạt.

Lúc này Lạc Khâu Bạch từ phía sau đè lại tay y, cười nói, “Đừng lúc nào cũng ăn mặc nghiêm túc như vậy, đen thui nhìn như Diêm vương ấy, anh mới 28, cũng không phải 38.”

Nói xong hắn từ trong tay người hầu chọn một cái cà vạt màu xanh nhạt, thuận tay khoát lên cổ Kỳ Phong, “Đổi cái này đi, màu xanh tôn lên khí chất.”

Người hầu vừa định đưa tay ngăn cản hắn, lại bị ánh mắt Kỳ Phong ngăn lại, đem lời muốn nói nuốt vào trong bụng, thiếu gia nhà mình khi đi làm trừ bỏ màu đen trắng không mặc bất cứ màu gì khác.

Kỳ Phong sắc mặt trở nên có chút cổ quái, bất động, không hề chớp mắt nhìn Lạc Khâu Bạch đeo cà vạt cho mình, cười tủm tỉm nói, “Anh xem, hiện tại có vẻ trẻ hơn rồi.”

“Nhiều chuyện.” Kỳ Phong nói ngắn gọn hai chữ, cầm lấy túi da đi ra cửa, nhưng không có đem cà vạt tháo xuống.

Lạc Khâu Bạch đã quen tính tình cổ quái trầm mặc ít lời của y, cười phát tay với y.

Ngồi trên xe, Kỳ Phong cúi đầu nhìn thoáng qua cà vạt, nhận không được hừ một tiếng, khóe miệng thoáng gợi lên, trên cà vạt mang theo tình ý ái muội, tuyệt đối là cố ý câu dẫn y, vị hôn thê không được tự nhiên thật sự là làm cho người ta hết cách.

Sau nửa giờ, tài xế Tinh Huy đúng hẹn tới.

Lạc Khâu Bạch chân tay luống cuống đi theo anh ta đến tổng bộ, đến nơi nhìn tòa nhà chọc trời cao ngất, trong lòng cảm thấy khẩn trương cùng hưng phấn.

Hắn không biết tương lai đợi chờ mình chính là cái gì, nhưng là đây là một bắt đầu hoàn toàn mới, hắn phải hảo hảo nắm chắc, chuyện cũ khiến cho hắn toàn bộ đi gặp quỷ.

Hít vào một hơi đi vào cửa, nghênh đón hắn là một giám đốc hơn ba mươi tuổi, hắn thậm chí còn chưa kịp giới thiệu mình, nam nhân cũng đã cười tủm tỉm nắm chặt tay hắn, “Không cần giới thiệu, Khâu Bạch, tư liệu về cậu tôi đã xem qua, hoan nghênh cậu gia nhập Tinh Huy, tôi tên là Khải Văn.”

Lạc Khâu Bạch lú lờ, nhanh chóng lễ phép mà gật đầu, cả người như lọt vào sương mù, đã bị nam nhân mang theo đi ký hợp đồng.

Thời điểm lúc ký hợp đồng thật sự là dọa người, lúc trước cùng Khải Đức ký hợp đồng, hắn nhu cầu cấp bách muốn có tiền chữa bệnh cho cha, trên cơ bản không để ý điều kiện gì, chẳng quan tâm điều khoản hà khắc trong hợp đồng, hắn cũng không có biện pháp gì, chỉ có thể ngoan ngoãn mà ký tên.

Mà hiện tại bên cạnh hắn là hai người luật sư, nghiêm túc cẩn thận đọc điều khoản hợp đồng, đọc từ từ giúp hắn phân tích lợi và hại, giống như sống chết bảo vệ quyền lợi của hắn vậy, cùng người phụ trách của Tinh Huy phân tích, cuối cùng giúp hắn giành được quyền lợi lớn nhất, giống như Lạc Khâu Bạch không phải là một diễn viên chuyên đóng vai phụ, mà là một đại siêu sao.

Lạc Khâu Bạch chưa từng nhận được đãi ngộ như vậy, thụ sủng nhược kinh (được sủng ái mà lo sợ), lại nhin không được hết hồn, Kỳ Phong giúp hắn nhiều như thế, rốt cuộc là vì cái gì?

Trên giường? Nhưng y bắt lực a...

Nhất kiến chung tình? Đừng đùa, y còn không có tự kỷ đến vậy.

Vậy y rốt cuộc coi trọng mình cái gì, nếu chỉ là vì trả thù hắn lúc trước biết bí mật của y, hắn cũng trả giá rồi còn gì...

Thời điểm hắn đang trầm tư, Khải Văn đã dẫn hắn lên tầng cao nhất của công ty.

“Khâu Bạch, cậu hiện tại mặc dù là người của Tinh Huy, nhưng công ty còn chưa kịp sắp xếp người đại diện giúp cậu, cho nên thời gian tới cậu sẽ không có công tác gì, tôi trước giúp cậu làm quen một chút, nơi này là studio lớn nhất trong công ty, rất nhiều bối cảnh trong phim điện ảnh đều quay ở trong này, về sau cậu khẳng định cũng có cơ hội tới nơi này.”

Lạc Khâu Bạch gật đầu, hết nhìn đông tới nhìn tây, nhìn cái gì đều thấy lạ lẫm.

Khải Văn bị điện thoại gọi đi, Lạc Khâu Bạch đứng một mình, trước mặt thấy một cái lều, vừa lúc nhìn thấy một mình tinh, nhin không được muốn chụp ảnh lưu niệm, kết quả mới vừa lấy điện thoại ra, tiền xu trong túi áo rớt ra, lăn thật xa, cuối cùng đánh vòng ngừng lại.

Một bàn tay thon dài hữu lực nhặt lên, theo tầm mắt ngẩng đầu, lập tức đối diện với một ánh mắt thâm thúy.

Mạnh Lương Thần...?

Lạc Khâu Bạch tim đập hơi nhanh, nhanh chóng ổn định cảm xúc, cười vươn tay, “Cám ơn.”

Mạnh Lương Thần cầm tay hắn, đem tiền xu đặt trong lòng bàn tay của hắn, nhovn miệng cười, “Khâu Bạch, đã lâu không gặp.”

Lần trước tại Tà Dương Ca không phải mới gặp qua sao? Vấn đề là anh có nguyện ý nhớ rõ không thôi.

Lạc Khâu Bạch nhếch khóe miệng, rút tay ra, lễ phép, “Đúng vậy, đã lâu không gặp, Mạnh anh để anh đẹp trai hơn rồi.”

Mạnh Lương Thần dừng một chút, thanh âm trầm thấp vang lên, “Nghe nói em ký hợp đồng với Tinh Huy, chúc mừng, về sau chúng ta là đồng sự.”

Lạc Khâu Bạch khách sáo, “Đa tạ, về sau mong Mạnh tiền bối chỉ giáo nhiều hơn.”

Mạnh Lương Thần mỉm môi, hắn ta nhìn Lạc Khâu Bạch, trầm mặc một hồi mới cảm khái một câu, “Em vẫn giống như trước...”

Chỉ một câu nói làm Lạc Khâu Bạch sắc mặt trở nên có chút khó coi, hắn chán ghét nghe hai chữ “Trước kia” này, đặc biệt từ miệng Mạnh Lương Thần nói ra.

“Chúng ta một năm không gặp mặt rồi, có rảnh đi ra ngoài uống một chén không?”

“Thôi đi, anh trăm công ngàn việc, sao tôi dám làm chậm trễ thời gian của anh, lại nói tôi là người mới, còn anh là người đứng đầu Tinh Huy sao chúng ta có thể đứng chung một chỗ, không chừng sẽ bị trách mắng, Mạnh ảnh để anh tha cho tôi đi.”

Thấy mình chuyện trò vui vẻ với Lạc Khâu Bạch, Mạnh Lương Thần biểu tình có chút sâu xa, một lát sau mới cười mở miệng, “Khâu Bạch, em hiểu lắm rồi, anh chỉ là nói chuyện công việc với em thôi, em đang lo lắng cái gì?”

“Chính là đi uống ly cà phê, sẽ không mất thời gian đâu.”

Lạc Khâu Bạch cứng lại, trong nháy mắt một chữ cũng nói không nên lời.

Người nam nhân này vẫn đáng sợ như vậy, hần quen rồi, nói ra sẽ dễ dàng đụng đến nỗi đau của hần, hần vô pháp cự tuyệt.

Bởi vì một khi cự tuyệt, chẳng khác nào thừa nhận hần còn lưu luyến đoạn tình cảm trước kia.

Hít một hơi, Lạc Khâu Bạch nở nụ cười, hai tay đặt trong túi áo khoác lười nhác gật đầu, “Nếu tiền bối mở miệng, tôi làm sao dám từ chối, đi thôi, tôi đói bụng rồi.”

Mạnh Lương Thần gật đầu, gọi lên khoe miệng.

Ngồi ở quán cà phê dưới lầu, hai người đều không nói gì.

Bên tai phiêu tán âm nhạc tao nhã, ly cà phê trước mặt cũng sớm nguội.

Lạc Khâu Bạch nâng mặt lên, nhìn ra ngoài cửa sổ, có chút tự giễu nghĩ Mạnh Lương Thần có thể nói những lời cầu huyết như “Một năm qua em thế nào” hay không, kết quả chợt nghe bên tai truyền đến thanh âm du dương, “Ngày đó lúc phỏng vấn, anh không nghĩ em sẽ đến.”

“A, tôi chỉ đi giúp công ty thôi, cũng không nghĩ tới lại gặp anh.”

Lạc Khâu Bạch thủy chung mang theo tươi cười, vẫn giống như trong trí nhớ của Mạnh Lương Thần.

Người nam nhân này trong một khoảng thời gian, bổ khuyết cho vị trí trống trải trong lòng hần ta, hần đối xử với ai cũng đều ôn nhu, tràn ngập ý cười, lúc hần gọi “Lương Thần”, trong lòng dâng lên cảm giác thỏa mãn đến bây giờ hần ta vẫn còn nhớ rõ.

Khi đó, hần ta thích nhìn ánh mắt tỏa sáng của Lạc Khâu Bạch, không sợ hần ta nói không thích mình, không sợ hần ta vẫn còn yêu Tô Thanh Lưu, cũng chưa bao giờ thừa dịp mà làm vậy.

Tô Thanh Lưu giống ngọn lửa nóng cháy, độc lập, mà Lạc Khâu Bạch thì như nước mùa xuân, lưu luyến, nhu hòa, bao dung vạn vật.

Hần ta không có cách nào quên được Tô Thanh Lưu, tất cả mắt mắt đều có thể tìm ở trên người Lạc Khâu Bạch, có thể nói, năm đó là Lạc Khâu Bạch cứu vớt tuyệt vọng của hần ta.

“Nếu biết anh sẽ đi, tôi tình nguyện không đi, hoặc là trực tiếp hủy bỏ hoạt động lần đó.”

Mạnh Lương Thần nghiêm túc mà nhìn hần, chậm rãi mở miệng, “Anh chưa từng nghĩ qua dùng chuyện của Thanh Lưu ám chỉ cho em cái gì, chuyện năm đó... Anh thực xin lỗi em.”

“Đủ rồi, chuyện năm đó tôi đã quên hết.” Lạc Khâu Bạch cười nhạo một tiếng, “Tôi không nghĩ đến những điều phức tạp như thế, cũng không dám cùng Thanh Lưu đại ca phân bì cái gì, anh là diễn viên lớn, tôi chỉ là một diễn viên nhỏ bé, bắt quá là tham gia hoạt động đụng nhau thôi, cũng chỉ như vậy, sao anh lại nói xin lỗi tôi?”

“Nếu đây gọi là công việc, tôi cũng không có gì để nói, Mạnh tiền bối, tôi còn có việc đi trước, chúc phiên bản mới của Tà Dương Ca thành công.”

Lạc Khâu Bạch đứng lên đi ra ngoài, Mạnh Lương Thần cầm lấy tay hần.

Ánh mắt hai người trên không trung chạm vào nhau, Mạnh Lương Thần chậm rãi mở miệng, “Anh hôm nay muốn gặp em chính là để nói về Tà Dương Ca.”

Lạc Khâu Bạch gạt tay hắn ta ra, không nguyện ý ở trong này nháo, “Tôi đã biết anh muốn đầu tư vào phim, cũng biết anh làm như vậy là vì hoài niệm Thanh Lưu đại ca, thì sao chứ? Anh còn muốn cho tôi biết cái gì?”

Mạnh Lương Thần ánh mắt sáng quắc, “Anh muốn em tham gia bộ phim này.”

Lạc Khâu Bạch sét đánh ngang tai, đầu tiên là sửng sốt, trong lòng dâng lên chua xót cùng phẫn nộ.

Tuyên bố trước mặt phóng viên còn chưa đủ, còn muốn hắn diễn trong phim này, vĩnh viễn không trốn được bóng ma của Tô Thanh Lưu, tim của một người sao có thể độc ác như vậy.

Lạc Khâu Bạch nở nụ cười, giấu cột tựa vào cái bàn, nói, “Nha, đây là vinh hạnh, không biết Mạnh ảnh để muốn cho tôi diễn ai, không phải là vai hoàng đế của Thanh Lưu đại ca chứ? Chắc chắn, tôi chỉ là một diễn viên phụ thấp kém sao có thể diễn vai nam chính.”

Thái độ tự giễu của hắn làm Mạnh Lương Thần có chút khó chịu, hắn ta hô hấp cứng lại, cầm lấy cổ tay Lạc Khâu Bạch, “Mặc kệ vai gì cũng có thể, chỉ cần em nguyện ý là có thể, anh biết năm đó là bộ phim đầu tiên em đóng, chúng ta cũng bởi vậy mà quen biết, anh hy vọng em có thể chấp nhận.”

Lạc Khâu Bạch cười nhạo một tiếng, gạt tay hắn ta ra, “Quên đi, tôi không nguyện ý.”

“Việc này đã định trước rồi, không thể, tôi cũng không muốn. Có thể hợp tác với anh là cơ hội tốt, khẳng định có người sắp đặt, tôi cũng không muốn làm một con cờ.”

Nói xong lời này hắn sạch sẽ lưu loát xoay người, chỉ lưu lại một bóng dáng.

Đẩy ra cửa quán cà phê, một chiếc xe Bentley màu đen đối diện Tinh Huy, Lạc Khâu Bạch sửng sốt một chút, di động trong túi áo vang lên.

Hắn bước nhanh, gõ cửa xe, khuôn mặt của Kỳ Phong hiện ra.

Nhìn thấy y, Lạc Khâu Bạch cảm thấy chính mình rốt cục được cứu, toàn thân hàn ý dừng mãnh tiến ra, gắt gao nhìn chằm chằm Kỳ Phong nói không ra lời.

“Em làm sao vậy?” Kỳ Phong từ trên xe bước xuống, thuận tay ôm thắt lưng hắn.

Động tác này nếu là trước kia, sẽ bị Lạc Khâu Bạch đẩy ra, chính là lúc này hắn đầu thực loạn, không có tâm tư để ý.

Hắn nhìn Kỳ Phong nhú mày, nở nụ cười một chút, cúi đầu trên bờ vai của y, “Không có việc gì, cao hứng khi nhìn thấy anh thôi.”

Kỳ Phong dừng một chút, lỗ tai có chút hồng, nóng nảy đi dạo một hai vòng tại chỗ, cầm tay hắn kéo lên xe.

Cửa xe đóng sầm, giống như thoát ra cơn mơ, Mạnh Lương Thần đang đuổi theo dừng lại cước bộ.

Từ trong kính phía sau xe, Kỳ Phong nhìn thấy được Mạnh Lương Thần rời đi, không tự giác mà nhú mày.

Lại là người đàn ông này, hắn ta là ai vậy?

Lạc Khâu Bạch nhu nhu thái dương, rốt cục cũng bình tĩnh, phục hồi lại tinh thần hắn phát hiện xe đang trên đường cao tốc, “Chúng ta đang đi đâu? Không trở về nhà sao?”

Một câu “Về nhà” lấy lòng Kỳ Phong, y nhìn thoáng qua chỗ ngồi phía sau xe hai cái va li thật lớn, dị thường bình tĩnh nói, “Đi đăng ký kết hôn.”

10. Chương 13

Chương 13

Thăng đến khi ngồi lên máy bay, Lạc Khâu Bạch vẫn cứ không tin, hẳn cảm thấy chuyện này đã vượt quá những gì hẳn tưởng tượng.

Nguyên bản hẳn cho rằng Kỳ Phong nói “Kết hôn” bất quá chỉ là một câu vui đùa, dù sao tại Trung quốc, đồng tính luyến ái không được pháp luật bảo hộ, đàn ông yêu nhau được thoải mái hơn một chút, nhưng vẫn cứ là một việc khác lạ.

Nhưng hiện tại Kỳ Phong thật sự dẫn hẳn đi Thụy Sĩ, đúng lý hợp tình nói cho hẳn biết, đó cũng không phải là một câu vui đùa, y thật sự muốn cùng mình kết hôn.

Dọc theo đường đi Lạc Khâu Bạch đều đắm chìm trong nỗi khiếp sợ, đầu óc đều là bốn chữ “Đăng ký kết hôn”, đối với phản ứng của Kỳ Phong chậm hơn nửa nhịp.

Kỳ Phong mới đầu tâm tình không tồi, thanh thoi thưởng thức cảnh đẹp, nhưng mỗi một lần quay đầu lại đều nhìn thấy vị hôn thê hờ hững với mình, mày y nhủ lại, “Lạc Khâu Bạch, bộ đáng ngốc nghếch của em là có ý gì? Chẳng lẽ muốn hủy hôn?”

Hủy hôn cái gì, cũng không phải nam nữ, nói hôn ước gì chứ?

Não Lạc Khâu Bạch bắt đầu đau, lắc lắc đầu, ăn ngay nói thật, “Tôi nếu đáp ứng anh sẽ không hối hận, chính là quá mức đột ngột, tôi có chút... Ách... Thụ sủng ngược kinh.”

Hắn vốn muốn nói “Đầu đau cú sốc” (Quá sức ngạc nhiên làm mình khó thở), nhưng cẩn thận châm chước một chút, vẫn là đổi thành một từ nhẹ nhàng hơn, đối với hiểu biết mấy ngày nay về Kỳ Phong, cảm thấy y hẳn là sẽ thích nói như thế.

Quả nhiên Kỳ Phong sắc mặt hòa hoãn vài phần, từ xoang mũi không nặng không nhẹ hừ một chút, nghĩ thâm, coi như người này biết điều, hiểu được chồng mình.

Y lấy một cái chăn đặt lên trên người Lạc Khâu Bạch, nói, “Còn mười mấy tiếng, em ngủ thêm một lát đi, không cần quấy rầy tôi làm việc.”

Anh vừa rồi rõ ràng là lấy Ipad chơi Angry Bird, anh nghĩ tôi mắt mù không phát hiện sao?

Lạc Khâu Bạch không muốn chọc y, khoe miệng co rút, mới vừa rồi tiếp viên hàng không đẩy đi hai vali hỏi, “Chúng ta đi vài ngày? Vì cái gì mang theo nhiều đồ như vậy?”

Kỳ Phong không lên tiếng, làm bộ như không nghe thấy.

Lạc Khâu Bạch thấy tính tình cổ quái của y không có cách nào khác, đành phải đeo miếng matxa mắt lên ngủ, vừa tỉnh dậy, mong đợi kim chủ có thể thanh tỉnh một chút, nói cho hẳn biết đây chỉ là một chuyến đi.

Lúc máy bay hạ cánh, đã là giữa trưa ngày hôm sau.

Sân bay đã sớm chuẩn bị xe, một chiếc mang theo hai chiếc vali thần bí tiêu sái, một xe khác chở hai người chạy trên quốc lộ.

Thụy Sĩ phong cảnh rất đẹp, bầu trời xanh thanh nhã, hòa lẫn cùng những đám mây trắng, trong không khí thơm ngát mùi cỏ cây, đối với một người hàng năm hô hấp khí PM 2.5 (bụi bẩn) mà nói, Lạc Khâu Bạch một bên không kìm lòng nổi cảnh đẹp này, một bên khẩn trương lo âu cân nhắc tính toán của Kỳ Phong.

Hắn vốn tưởng rằng đối mặt với phong cảnh đẹp như vậy, nói như thế nào cũng muốn ngắm núi Alps, sông Zurich, nhưng ai biết xe chạy một đường đến chỗ đăng ký cho hôn nhân đồng tính, hoàn toàn không cho hẳn một chút thời gian chuẩn bị.

Trong giáo đường lớn trừ bỏ cha xứ, không có một bóng người.

Lạc Khâu Bạch bị vài trợ lý giở trò, thay tây trang thuần trắng, vô tri vô giác tiêu sái đi vào, rất xa thấy được Kỳ Phong một thân lễ phục màu đen.

Người đàn ông này giống một gốc cây tùng bách, dáng người cao ngất tinh tráng mặc trang phục được cắt tỉa tỉ mỉ vô cùng nhuần nhuyễn, y mím môi lẳng lặng nhìn chằm chằm Lạc Khâu Bạch, vẻ mặt nhu hòa hiếm thấy, chuyên chú giống như đã một pho tượng anh tuấn.

Bên tai vang lên khúc quân hành hôn lễ, lúc này Lạc Khâu Bạch mới phục hồi lại tinh thần, vô cùng rõ ràng mà ý thức được, mình thật sự muốn kết hôn cùng một người nam nhân “xa lạ” mới quen vài ngày.

Khi còn bé, hắn cũng cùng rất nhiều đứa nhóc, khát vọng mặc đồ tân nương màu trắng xinh đẹp, được bạn tốt chúc phúc. Sau khi lớn lên, hắn yêu thương Mạnh Lương Thần, cũng không phải không nghĩ qua sau khi hai người công khai, không để ý thể tục sang Hà Lan kết hôn.

Nhưng hiện tại, toàn bộ hôn lễ vô cùng an tĩnh, không có bạn tốt tham dự, thậm chí cả Kỳ Phong đều cô độc, Kỳ gia to như vậy, con trai trưởng trưởng tôn kết hôn nhưng khách quý cũng không có, thậm chí Kỳ lão gia cũng chưa lộ diện.

“Em sống ở nơi đó làm gì, còn không mau lại đây.”

Kỳ Phong ngoắc hắn, Lạc Khâu Bạch gỡ tóc, tiêu sái đi qua, lén lút hỏi y, “Anh cùng nam nhân kết hôn, ông nội của anh biết không?”

Những lời này nói ra thật không đúng thời điểm chút nào, bất quá Kỳ Phong cũng không có sinh khí, ngược lại sung sướng nhũm mày.

“Ông không đến chỉ là bởi vì ông không đi được, về sau nếu em muốn kính trà, sẽ có cơ hội thôi.”

”Đây không phải là vấn đề kính trà, là tôi sợ anh làm vậy, khi anh về nước sẽ bị lão gia lột da.”

Lạc Khâu Bạch thở dài, kỳ thật trong lòng cũng hiểu được. Bối cảnh thân phận của Kỳ Phong, nhất thời hứng khởi cùng hắn chơi trò kết hôn, giờ vụng trộm tiến hành, không thể tùy tiện đãi khách, nếu người khác nhắc tới Kỳ gia công tử không dám cưới nữ nhân, chỉ có thể tìm tiểu minh tinh kết hôn, chẳng phải là muốn đảo lộn xã hội sao?

Ngẫm lại cũng đáng thương, mình coi như cũng thỏa mong ước cùng nam nhân kết hôn, ngoan ngoãn phụng bồi là được.

Nghĩ như vậy, Lạc Khâu Bạch không kìm lòng nổi ngẩng đầu nhìn Kỳ Phong, lộ ra thần sắc đồng tình.

Kỳ Phong hé miệng liếc hắn một cái, nắm chặt tay hắn, nghĩ thầm rằng: không được kính trà, tiếc hận như vậy, thật sự là trời thấy còn thương.

Cha sứ nhìn đôi tình nhân, mỉm cười nói: “Tân lang, Kỳ Phong tiên sinh, ngài nguyện ý cùng Lạc Khâu Bạch tiên sinh kết làm bạn đời, bất luận hắn bệnh tật hay khỏe mạnh, giàu có hay bần cùng, thủy chung với hắn, cả đời không rời?”

Kỳ Phong từ xoang mũi trong phát ra một đơn âm, xem như đồng ý.

Cha sứ có chút xấu hổ, nhìn Lạc Khâu Bạch, lặp lại một lần lời nói.

Lạc Khâu Bạch nhin không được nở nụ cười, gật gật đầu trả lời, “Yes, I do.”

Kỳ Phong lộ tai đỏ lên, khúc quân hành diễn tấu đến cao trào, hai người được cha sứ chứng kiến, trao đổi nhẫn, Kỳ Phong cúi đầu, khế hôn một cái lên môi Lạc Khâu Bạch.

Giáo đường tiếng chuông reo vang, đóa hoa màu trắng theo gió tung bay.

Lạc Khâu Bạch có chút mê muội, trong nháy mắt, hắn thậm chí đều không phân biệt được đây rốt cuộc là hiện thực hay là trò đùa.

Xa xa tại S thị lúc này đã là đêm tối, Kỳ gia đèn đuốc sáng trưng.

Tôn đạo trưởng vượt râu mép nhìn ngoài cửa sổ, ngữ khí ngưng trọng, “Lão gia, thời gian này thiếu gia phỏng chừng đã cùng hài tử họ Lạc kết hôn, chẳng lẽ ngài thật sự không để ý?”

Kỳ lão gia khép lại tờ báo, dừng một chút mới chậm rãi mở miệng, “Tiểu Phong đã kiên quyết phải cùng hài tử họ Lạc kết hôn, nếu không nó sẽ tình nguyện chết bất đắc kỳ tử bỏ tôi lại, tôi cũng không biết làm thế nào. Nó là tôn tử của tôi, nó chỉ có phản ứng với ‘lô đỉnh’, nếu tôi buộc nó tìm nữ nhân cũng vô dụng, còn không bằng chúc phúc cho nó.”

“Vậy mặc kệ nó tìm nam nhân sao? Nếu là như vậy, Tiểu Phong có ‘lô đỉnh’ hay không có cái gì khác nhau, dù sao Kỳ gia đều là tuyệt hậu.”

Tôn đạo trưởng lo lắng, Kỳ lão gia lại cười nhạo một tiếng, lắc lắc đầu, “Đạo trưởng, Tiểu Phong còn chưa đến ba mươi tuổi, chỉ cần có thể duy trì mạng sống, cuộc sống của nó còn dài, không lo không có con nối dõi.”

“Tôn tử của tôi tuy rằng tính tình quật cường, nhưng tính cách chính trực đơn thuần, nó chỉ là lần đầu gặp phải người làm cho nó có phản ứng, nhịn không được muốn chiếm lấy thôi. Chờ đến khi nó nếm thức ăn mặn rồi, cởi bỏ dương khí, ‘lô đỉnh’ bất quá chỉ là một thứ thuốc giải, đến lúc đó ai lại không cần nữ nhân, lại đi chọn một nam nhân cứng rắn?”

“Nhưng...” Thiếu gia là người một long một dạ, đứa bé kia lại là phù dung câu hiểm thấy, người như vậy nó có thể buông tay không?

Tôn đạo trưởng cũng không nói tiếp, Kỳ lão gia đã chống gậy lên lầu.

Bóng đêm tĩnh mịch, gió mát buông xuống, trong không khí mang theo hương vị ẩm ướt.

Buổi sáng cử hành xong nghi thức, hai người trực tiếp đi đăng ký kết hôn, chỉ cần cung cấp giấy căn cước, ký tên, đăng ký là xong.

Nhìn trong tay hai tờ giấy đơn bạc, Lạc Khâu Bạch cảm thấy vừa hoang đường lại điên cuồng.

Thời gian ba ngày ngắn ngủi, hắn từ một người độc thân biến thành người đã kết hôn, chuyện này xảy ra quá nhanh, Kỳ Phong chắc điên rồi, mình và y đều điên như nhau.

Nhận giấy đăng ký kết hôn xong, vấn đề lớn nhất chính là “Đêm tân hôn” như thế nào đây.

Lạc Khâu Bạch khấn trương, Kỳ Phong cũng không thấy thoải mái, từ lúc bắt đầu đăng ký kết hôn, tâm tình của y cũng rất nóng nảy, nguyên bản y là một người lạnh cảm, ai cũng nói y lạnh lùng, bộ dáng kia giống như lo lắng chờ đợi cái gì, thẳng đến khi hai người cùng đi ăn tối cũng không có giảm bớt.

“Kỳ thiếu gia, anh cứ nhìn ra ngoài cửa sổ, rốt cuộc đang nhìn cái gì?”

Lạc Khâu Bạch ăn cơm, bị biểu tình nghiêm túc của Kỳ Phong làm khó hiểu.

Kỳ Phong liếc hắn một cái, biểu tình vẫn cứ không vui, vì cái gì khi đã kết hôn, thê tử của y vẫn không thay đổi cách xưng hô, chẳng lẽ là đang chờ đợi đêm động phòng hoa chúc, ở trên giường cho y kinh hãi?

Nghĩ đến đây khóe miệng của y buông lỏng vài phần, “Chờ trời tối.”

“Trời tối?” Lạc Khâu Bạch nhìn ngoài cửa sổ đã bắt đầu tối hoi, “Không phải là tối rồi sao?”

Kỳ Phong nheo lại ánh mắt, hắn ám chỉ trời đã tối rồi, chẳng lẽ là không thể chờ đợi được sao? Trên bàn cơm mà bắt đầu câu dẫn y, thật sự là dâm đảng, bất quá làm chồng, được thê tử ám chỉ như vậy, tâm tình của y cũng tốt lên.

“Nếu biết trời tối thì ăn nhanh lên, đừng có ăn chậm nữa, hôm nay là đêm động phòng hoa chúc của chúng ta.”

Kỳ Phong vươn tay cắt miếng thịt bò trước mặt thành nhiều miếng lớn nhỏ, rắc tiêu mà Lạc Khâu Bạch thích lên, đặt ở trước mặt của hắn.

Năm chữ “Đêm động phòng hoa chúc” này, như nước ấm nháy mắt hiện lên trong đầu Lạc Khâu Bạch, bị sắc kịch liệt ho khan vài tiếng.

Tuy rằng hiểu được Kỳ Phong căn bản không làm được việc kia, nhưng là cùng cùng ngủ trên giường với y, khẳng định tránh không được sẽ giống như lần trước, bị y ôm hôn, đáng sợ nhất chính là hắn đến bây giờ còn rõ ràng, vì cái gì ở trên giường của Kỳ Phong nằm mộng xuân, lúc này đồng giường cộng chằm với y, nghĩ như thế nào cũng đều không sáng suốt.

Nhưng là hai người bọn họ đã kết hôn, cho dù là diễn kịch, hắn cũng phải chuyên nghiệp một chút, không thể cùng kim chủ cả ổ chăn cũng không nằm?

Nghĩ đến đây, Lạc Khâu Bạch khẩn trương không muốn ăn, nhìn chằm chằm chai rượu nho trên bàn, đổ đầy một ly cho mình.

Rượu mạnh giúp mình can đảm, chỉ cần uống rượu, liền tùy tiện Kỳ Phong đi, dù sao y cũng không cách nào thật sự làm gì mình.

Dùng xong bữa tối, hai người ăn đều có suy nghĩ của riêng mình, Lạc Khâu Bạch liêu mạng mà uống rượu, Kỳ Phong không ngừng mà nhìn hấn.

Thật vất vả chấm dứt, đến khách sạn, đã là 9 giờ tối.

Lạc Khâu Bạch uống nhiều rượu, lúc đẩy cửa vào liền thấy được một mảnh đỏ thẫm, ga giường đỏ sẫm, chăn đơn hồng sắc... Còn có ngọn nến hồng sắc chiếu lên tường có đôi long phượng.

Hết thấy đều lộ ra hương vị Trung Quốc nồng đậm, nếu không phải còn thanh tỉnh, biết mình đang ở Thụy Sĩ cách xa tổ quốc vạn dặm, thật sự cho rằng xông vào phòng của nhà ai.

Hấn bị khung cảnh tiên diễm kích thích sắc mặt đỏ bừng, hai chân như nhũn ra.

Kỳ Phong đỡ hấn ngồi ở trên giường, hấn theo bản năng xiêu vẹo, đứng lên trên giường phủ đầy đậu hoa, hạt sen và táo...

Sớm sinh ra quý tử cái gì, hấn biết Kỳ Phong không có công năng gì, cũng nhịn không được bị tức chết.

Hấn khụ một tiếng, khàn khàn cổ họng hỏi, “Anh mang hai cái vali bụi, nguyên lai là những thứ này hả?”

Phù dung câu say rượu, tựa như ngâm mình trong rượu nguyên chất, làm người ta hồn xiêu phách lạc.

Kỳ Phong hô hấp không xong, dục vọng bởi vì hấn mà trào dâng, y không nói lời nào, không hề chớp mắt nhìn Lạc Khâu Bạch, kéo ra cà vạt của mình.

Lạc Khâu Bạch ngất đi, không nhìn rõ, nhưng trong tiềm thức biết có nguy hiểm, “Tôi... Cảm thấy, hai ta đi ngủ đi, nguyên nhân, là như vậy...”

Câu nói kế tiếp còn chưa nói ra, áo sơ mi của Kỳ Phong lễ phục màu đen liền theo thanh âm của hấn đồng thời rơi xuống đất. Bờ ngực tinh trắng rắn chắc lộ ra, dưới ánh nến trơn bóng, với Lạc Khâu Bạch là gay, có chút miệng khô lưỡi khô.

Lúc này, Kỳ Phong đã đi tới, ngực xích lõa đè lên, đem Lạc Khâu Bạch bao trùm trên giường tràn đầy hạt sen và hoa, trên cao nhìn xuống, ánh mắt thâm thúy nguy hiểm.

Lạc Khâu Bạch trợn tròn mắt, lui về phía sau, nói lắp nói, “Anh... Anh, còn muốn làm gì?”

Kỳ Phong vươn tay cởi nút áo hấn, muốn hôn môi, trầm thấp mở miệng, “Thực hiện nghĩa vụ vợ chồng.”

11. Chương 14

Chương 14

Bờ môi cực nóng hôn lên, Lạc Khâu Bạch đầu óc trống rỗng.

Hấn bị Kỳ Phong nắm cằm, bị động ngửa đầu, đầu lưỡi mềm mại lại thô ráp cạy mở bờ môi của hấn, triển trụ đầu lưỡi.

“Ngô!”

Lạc Khâu Bạch phát ra một tiếng kêu rên, vội vàng đẩy y ra, nhưng động tác như vậy còn kích thích Kỳ Phong hơn.

Ánh mắt y càng thâm sâu, đầu lưỡi càng hữu lực tìm kiếm, cạy mở cổ họng gắt gao khép kín, thậm chí muốn xông vào yết hầu hấn.

Hôn môi nồng nhiệt, Lạc Khâu Bạch căn bản vô lực chống đỡ, đôi mắt trợn thật lớn, không ngừng mà phát ra tiếng vang ngô ngô.

Sau khi say rượu thanh âm khàn khàn trong cổ họng, lay động ánh nến, giống nữ nhi hồng (rượu Thiệu Hưng) được chôn cất nhiều năm, còn chưa mở ra cũng đã có thể ngửi được mùi thơm ngào ngạt.

Kỳ Phong thân thể trào ra từng đạo điện lưu, y rốt cuộc không thể chịu đựng được, lưng tung kéo ra áo sơmi của Lạc Khâu Bạch, một hơi cắn hầu kết hần, cơ hồ nóng nảy mở miệng, “Không cho phát ra thanh âm dâm dăng như vậy!”

Lạc Khâu Bạch đầu óc choáng váng, che cổ, nhìn ánh mắt Kỳ Phong giống như một con cường khuyển, “Kỳ, Kỳ thiếu gia, anh bình tĩnh một chút hãy nghe tôi nói! Anh xem... Cái kia...”

Đầu rất đau, hần vất óc nói ra vài chữ, “Hôm nay bận rộn như vậy, tôi... Tôi mệt rồi, đắp chăn rồi đi ngủ, cũng rất tốt đúng không, thật không cần làm gì đâu ...”

Lạc Khâu Bạch đều không biết mình rốt cuộc nói những gì, chỉ là không ngừng nói chuyện phân tán tinh lực của Kỳ Phong, kết quả không như mong muốn.

Kỳ Phong hai mắt xích hồng, cơ bắp tinh tráng dưới ánh nến tản ra cường thế, một câu vô nghĩa đều không có, trực tiếp bắt lấy cổ chân hần khiêng trên bả vai, thuận thế tách hai chân hần ra.

Lạc Khâu Bạch sống hơn hai mươi năm, chưa gặp chuyện như thế này bao giờ, nháy mắt đầu muốn nổ tung, vừa định giãy dụa, khối thịt mềm giữa đùi đã bị Kỳ Phong ngậm trong miệng.

“Àn...”

Toàn thân giống bị tia chớp bổ trúng, không chế không được run cả người, toàn bộ thất lực đều mềm nhũn.

Hần trừng lớn mắt, không biết chỗ này lại mẫn cảm như vậy, bị Kỳ Phong liếm một chút, liền có phản ứng mãnh liệt như vậy.

“Kỳ thiếu gia... Không, không được! Anh buông ra...”

Lạc Khâu Bạch dùng sức rút chân về, đỏ mặt, lại lập tức kẹp lấy đầu Kỳ Phong, dục cự còn thẳng đứng.

“Tên, bây giờ ở trên giường, gọi tên của tôi!” Kỳ Phong hí mắt nguy hiểm, toàn thân cơ bắp buộc chặt, nhìn chăm chú phía dưới Lạc Khâu Bạch, vươn ra đầu lưỡi yên hồng, dùng đầu lưỡi thô ráp vuốt da thịt bóng loáng non mịn.

“Nha ——” Lạc Khâu Bạch kịch liệt run rẩy một chút, toàn thân phát run, dùng sức lắc đầu, “Kỳ... Kỳ Phong, anh đừng liếm ...”

Thanh tuyến mềm mại của phù dung câu mang theo xấu hổ và giận dữ, như lông chim vuốt ve khí quan của Kỳ Phong, nháy mắt dục vọng tăng vọt.

Y muốn bình tĩnh một chút, giống sách giáo khoa nói, phải ôn nhu với bạn đời vào lần đầu tiên, nhưng là dục vọng hơn hai mươi năm vào giờ khắc này bùng nổ, gia hoa phía dưới đỏ ngạnh, hung khí hưng phấn thật lớn chảy ra chất lỏng sền sệt, hận không thể trực tiếp tiến vào thân thể đối phương.

Người trước mắt là ‘lô đỉnh’ định mệnh, là “Thê tử” của y.

Bọn họ là bạn đời hợp pháp, đang làm chuyện thân mật nên làm trên thể giới.

Kỳ Phong màu sắc thâm trầm, quyết liệt đè lại hai tay tác loạn của Lạc Khâu Bạch, cắn một góc quần lót, gặm cắn đùi cùng khí quan phẳng phiu, dùng đầu lưỡi liếm đến túi thịt, Lạc Khâu Bạch run rẩy đến răng nanh đều run lên.

Loại cảm giác này thật là đáng sợ, trước kia cùng Mạnh Lương Thần cũng làm chuyện thân mật, nhưng phản ứng tuyệt đối không mãnh liệt như vậy.

Vô pháp khống chế cứng lên, quần lót màu trắng bị sưng nước, lộ ra màu da mơn hờ bên trong.

Kỳ Phong ngẩng đầu liếm liếm môi, hí mắt nói ba chữ, “Em ướt rồi.”

Một thùng dầu sôi nháy mắt tưới vào đầu Lạc Khâu Bạch, muốn dập nát mọi thứ.

Hần bối rối từ trên giường đứng lên, muốn chạy trốn, kết quả say thân thể không nghe lời, té ngã nhiều lần.

Chấn đơn hồng sắc cùng lụa mỏng, làm nổi bật cặp đùi quang lỏa thon dài như nhiễm mật, Kỳ Phong tiến lên, thuận thế đem thứ duy nhất che đậy trên người hắn áo sơ mi thoát xuống dưới.

Giờ khắc này, hai người rốt cục không thể bình tĩnh, Lạc Khâu Bạch mơ mơ hồ hồ, ngã ngồi trên đùi Kỳ Phong, móng nháy mắt bị một nam căn cứng rắn thật lớn đụng đến.

Lạc Khâu Bạch sững sốt một chút, đối mặt với Kỳ Phong, bắt tay đi xuống tìm tòi, đụng phải đại gia hỏa kia.

Cực nóng, trắng kiện, nặng trĩu giống bàn ủi, bị tùy tiện chạm vào lại nháy mắt trường thêm vài phần... Một bàn tay đều cầm không được.

Kỳ Phong hô hấp đột nhiên thô hơn, tức đến khó thở hung hăng đem hắn đặt ở trên giường, điên cuồng cắn nuốt bờ môi của hắn, “Em sờ loạn cái gì!”

Lạc Khâu Bạch nửa ngày nói không nên lời, không dám tin mở to hai mắt nhìn, không xác định lại sờ sờ, tìm kích liệt nhảy lên, thứ làm cho người ta sợ hãi muốn nhảy ra lòng bàn tay của hắn.

Này này... Đây là cái gì?

Tâm của hắn hung hăng run lên, giống như bị chạm điện buông tay ra, liều mạng mà phe phẩy đầu óc của mình.

Hiệu ứng của cơn phát huy đi ra, đầu của hắn loạn cào cào, ánh mắt đã không có tiêu cự, đưa tay gõ gõ thái dương phát đau.

Kỳ Phong đứng dậy, đem tay hắn hung hăng mà đặt tại đại gia hỏa của mình, sắc mặt đen lại, “Em đang sờ soạng lại dừng lại là có ý gì, tiếp tục!”

Hai người cách ra ra một khoảng cách, Lạc Khâu Bạch nằm ở trên giường nhìn lên trên, trên thân thể tinh trắng rắn chắc màu đồng có một căn tử hồng sắc lập trụ, giờ phút này bùng bùng phản chấn đứng thẳng lên, gân xanh quấn quanh dữ tợn.

Lừa... Gạt người đi? Hắn nhất định là say, mới có thể nằm mơ giấc mơ kinh khủng như vậy, nếu không như thế nào sẽ thấy Kỳ Phong vạn năm không cứng đứng dậy!?

Ký ức còn sót lại khi lần đầu tiên gặp mặt, vật lớn không có phản ứng cũng đã hiện trong mơ, thứ này thật sự bành trướng đứng lên, quả thực có thể dùng “Làm cho người ta sợ hãi” để hình dung.

Lạc Khâu Bạch trợn tròn mắt, không phản ứng, chờ đến khi ý thức được mình đang va chạm thứ đó của Kỳ Phong, mặt toàn đỏ, run run buông tay ra.

Lúc này, Kỳ Phong nhú mày, đột nhiên đè ép, ngậm nhũ tiêm hắn, dùng sức cắn.

“Ân!” Lạc Khâu Bạch sợ run cả người, giống như mộng xuân lần trước trào ra một cỗ xuân ý, xa lạ lại thơm ngọt, giống độc xà dưng biến toàn thân.

Này... Là cái gì, thân thể hắn như thế nào lại phản ứng?

Lạc Khâu Bạch bị dọa đến, đứng đưa thân thể muốn né tránh miệng lưỡi Kỳ Phong, nhưng là thất bại lại triệt để mềm nhũn, tựa như trứng gà, bị Kỳ Phong hút thật mạnh, hôn phách đều bay đi.

“Ân... Anh đừng hút... Ân...” Dục vọng xa lạ đem Lạc Khâu Bạch thổi quết, hắn không chế không được chính mình, phát ra thanh âm khàn khàn.

Rượu ngon cất giấu nhiều năm, vào giờ khắc này chậm rãi mở ra, hương thơm nồng đậm cùng với thanh âm phiêu tán ở mọi góc trong phòng.

Lạc Khâu Bạch bị ngậm nhũ tiêm, nhú lại mày ở trên giường trần trọc, bàn chân ôm lấy sàng đan, ngón chân không biết là thoải mái hay khó nhịn gập lại, giống một mỹ nhân xà câu nhân mà lại không biết.

Kỳ Phong rốt cuộc không cách nào nhịn được, nâng lên đùi hắn đặt trên vai mình, nhìn chăm chú vào nơi thân bí hẹp nhất, một ngón tay chậm rãi vuốt ve.

Huyệt khẩu yên hồng, nếp uốn gắt gao khép kín, bị một ngón tay đút vào, khăn trương co rút lại, thế nhưng ngậm đầu ngón tay của hắn, tự động nuốt vào.

Hô hấp loạn một tắc, Kỳ Phong nheo lại ánh mắt thâm thúy, kiên định mà đem một ngón tay dò xét đi vào.

“Ách ——!” Lạc Khâu Bạch trợn to hai mắt, men say nẩy lên, hắn cái gì đều thấy không rõ lắm, nhúc nhúc đầu khẩu thở dốc, trong lòng có một thanh âm nói cho hắn biết phải trốn nhanh lên, nhưng là thân thể lại như là hoàn toàn thoát ly khỏi đầu óc, căn bản không nghe lời.

Mềm mại, khẩn trí, mang theo lo lắng tràn thật gắt gao bao bọc ngón tay.

Kỳ Phong bị kẹp mặt đỏ tai hồng, nhúu mày, thật là một thê tử dâm đảng lại mê người!

Lần thứ hai, ba ngón tay dò xét đi vào, ở trong thân thể tiến tiến xuất xuất, tạo ra cảm giác có chút kỳ quái, thần chí không rõ Lạc Khâu Bạch kêu lên một tiếng đau đớn, ngẩng đầu nhìn Kỳ Phong liếc mắt một cái, “Không thoải mái... Lấy ra...”

Thanh âm mơ hồ mềm dẻo, thiếu chút nữa cứ như vậy làm Kỳ Phong thân tắc đi ra, thở hổn hển.

Rất đáng giận! Vào thời điểm máu chốt làm nũng, coi như đây là quyền lợi của em, làm chồng tôi sẽ bao dung, nhưng không thể như thế cứ như thế!

Toàn thân dục vọng giống dê vỡ hồng thủy rốt cuộc vô pháp ngăn trở, Kỳ Phong siết chặt thắt lưng Lạc Khâu Bạch, cúi đầu cắn nhũ tiêm hắn, phía dưới không chút do dự đỉnh đi vào...

“Ngô!” Lạc Khâu Bạch run run hừ một tiếng, trước mắt một mảnh mờ.

Thân thể bị tiến vào nháy mắt thật sự rất khủng bố, nghiệt vật thật lớn làm cho người ta sợ hãi cứ như vậy tiến vào, không có kỹ xảo gì, chính là đơn thuần bản năng của giống đực, hắn cảm thấy mình sắp không được.

Lúc này hắn thật sự phân không rõ đâu là hiện thực đâu là trong mơ, đập vào mắt là một mảnh đỏ tươi, che lấp mặt trời, long phượng dưới ngọn nến phát ra tiếng vang bùm bùm, nam nhân tinh tráng dùng bộ vị cứng rắn nhất, mãnh liệt nhất mà công kích.

Rút ra, tiến vào, cứng rắn đem tràng hịt bí ẩn nhất trong thân thể cường ngạnh tiến công, xâm lấn thần phục

Phủ đầy bụi hai mươi lăm năm, rượu nguyên chất rót cục vào giờ khắc này bị vạch trần, cởi bỏ phong ấn, hương vị tinh khiết và thơm tho, thật tiêu hồn thực cốt.

Cái bình bị một thanh lợi kiếm đục lỗ, rượu trong suốt róc rách chảy xuống, chặn đơn hồng sắc, bị rượu lây dính, theo lợi kiếm ra vào.

Mũi kiếm sắc bén bị rượu làm ướt, lúc rút ra, nước oánh oánh một mảnh, mang theo xuân ý rung động lòng người.

Kỳ Phong càng động càng nhanh, hai mươi tám năm giam cầm, hung mãnh tấn công.

Y thậm chí đã chuẩn bị tốt dầu bôi trơn trên đầu giường, nhưng hiện tại hoàn toàn không dùng được, kết hợp vị trí phát ra tiếng nước phác phác, y nguy hiểm nheo lại ánh mắt, cắn Lạc Khâu Bạch vành tai, “Em chảy rất nhiều nước.”

Lạc Khâu Bạch thừa nhận công kích, mắt thể diện nức nở một tiếng, đem đầu vùi vào gối đầu, lại bị Kỳ Phong ngăn lại.

Lộn tóc mỏng phát phơ, lộ ra cái trán trắng bóng, đỏ ửng, mắt xé thần kỳ câu nhân, hoàn toàn không giống ngày thường.

Không thể nói rõ loại cảm giác gì, nhưng chỉ liếc mắt một cái khiến cho người ta không thể nhìn đi chỗ khác, hồn phách đều bị khóa lại.

“Em so với tôi tưởng tượng dâm đảng nhiều hơn.”

Thanh âm Kỳ Phong trầm thấp, động thân vào nơi sâu nhất, Lạc Khâu Bạch đột nhiên mở to hai mắt, bối rối lắc đầu, “Nơi đó không được! Lấy ra, ân a...”

Phù dung câu mới vừa bị phá thân, thanh tuyến câu nhân đến cực hạn, âm điệu khiến cho Kỳ Phong nháy mắt trướng lớn một vòng.

“Câm miệng! Không cho phát ra âm thanh!” Kỳ Phong hai mắt xích hồng, siết chặt thắt lưng hắn, mãnh liệt đâm vào.

Tràng vách cổ sức bao bọc nghiệt vật, cái miệng mềm mại gắt gao quấn quanh, dục cự còn ngênh, muốn đem Kỳ Phong kẹp chặt.

Kỳ Phong công kích toàn dựa vào bản năng, hoàn toàn không có kinh nghiệm, bị kẹp đến da đầu run lên toàn thân chấn động, nóng nảy đánh vào đùi Lạc Khâu Bạch vài cái, “Em sao có thể chặt như vậy, thả lỏng một chút!”

Lạc Khâu Bạch say rượu phản ứng chậm nửa nhịp, thân thể phản ứng lại không theo khống chế của hắn, bị hung hăng trạc lộng như vậy, theo bản năng kẹp chặt đùi, toàn thân bị điện giật, khoái cảm trước nay chưa có.

Hai tay không có chỗ bám, bắt lấy bả vai Kỳ Phong, ngẩng đầu lên, cổ ngược lên, dứt quãng lặp lại, “Nơi đó khoái, nhanh một chút...”

Thái dương Kỳ Phong thành thạch khiêu, toàn thân dục vọng tăng vọt, thâm mắng vài tiếng, hoàn toàn bản năng giống dục vậy quanh, hết sức trạc lộng.

“A a!”

Lạc Khâu Bạch toàn thân run run, mồ hôi chảy xuống, thân thể không tự chủ được càng kẹp càng chặt.

Kỳ Phong kêu lên một tiếng đau đớn, toàn thân máu đảo lưu, một cổ khí từ trong thân thể Lạc Khâu Bạch trào ra.

Nham thạch như bị băng bao trùm nóng chảy, yên lặng hai mươi tám năm, rốt cục cũng phá băng mà trào ra, sóng nhiệt đánh úp lại, kịch liệt co rút lại, bị ‘lô đỉnh’ ôn nhu bao vây hút dục, trong khoảnh khắc bộc phát ra, cuộn cuộn nổi lên.

Một đạo nhiệt lưu vọt vào trong thân thể Lạc Khâu Bạch, hắn kịch liệt run rẩy, ngược cổ lên, trong cổ họng phát ra tiếng vang vu vu.

Xuân sắc từ toàn thân dũng mãnh tiến ra, hắn ngã xuống giường, nhắm mắt lại thở dốc, Kỳ Phong thấy hắn thất thần, màu sắc thâm trầm.

Rõ ràng vẫn là khuôn mặt kia, bộ dáng mệt mỏi không đáng nói, lại bởi vì thân thể trào dâng xuân thủy, mị hoặc như vậy.

Trời sinh đã vậy.

Kỳ Phong hừ một tiếng, chậm rãi hôn bờ môi của hắn, không muốn thừa nhận chính mình lại ngạnh.

12. Chương 15

Chương 15

Lạc Khâu Bạch nằm mơ giấc mơ kỳ quái.

Trong mơ hắn biến thành một cái khóa đã xài nhiều năm, lẳng lẳng mà nằm trên một khúc gỗ, phiêu lưu trên biển rộng. Hắn đã trôi trên biển rất nhiều năm, rỉ sét hết cả, trên khóa lấp lánh ánh sáng, nước biển đánh vào người, hắn lạnh run.

Đúng lúc này, một cành hoa đánh úp lại, hắn lập tức ngã vào trong nước, một bàn tay đem hắn nhấc lên, dùng một cái chìa khóa cứng rắn đâm vào trong thân thể.

“Răng rắc “

Hắn nghe được thanh âm thân thể bị đâm vào, tiếp theo cái chìa khóa nóng bỏng lập tức đem hắn vây quanh, thoải mái thở dài một tiếng, toàn thân vọt tới một trận phô thiên địa nhiệt, thiêu đốt rỉ sét thật dày trên người hắn.

Bên tai truyền đến tiếng chìa khóa, còn có lồng ngực chính mình, như đang chờ đợi nhiều năm, chờ thời khắc này mở ra.

Sóng triều thật lớn đập vào mặt, hắn theo nước biển phập phồng, giống chiếc thuyền trong bão táp, bị hung hăng ném vào không trung.

Cảnh tượng trước mắt thay đổi, hắn ghé vào trên giường xa lạ, hai chân tách ra, đùi nhếch lên, tư thế bất kham, thừa nhận va chạm mãnh liệt từ phía sau.

Hắn kêu lên một tiếng đau đớn, lửa nóng lại trướng lớn một vòng, một bàn tay to vuốt ve nhũ đầu hắn, tiếng nước xì xì truyền đến, hắn cố sức quay đầu, thấy được thân thể quen thuộc.

Tinh tráng rắn chắc, hung mãnh hữu lực, tựa như lần trước tại Kỳ gia nằm xuân mộng, bắp thịt lộ rõ trong trí nhớ hắn.

Lạc Khâu Bạch than nhẹ một tiếng, đem đầu chôn ở trong cánh tay, cảm thấy mình đặc biệt mất mặt, hắn rốt cuộc là thiếu hơi nam nhân, mới có thể tiện dâm nằm mộng.

Lửa nóng mãnh liệt đâm vào.

Lạc Khâu Bạch ngửa cổ kêu lên một tiếng đau đớn, giấc mơ này rất kịch liệt, cũng quá chân thật ...

Chờ một chút, giấc mơ!?

Lạc Khâu Bạch mãnh liệt phản ứng, phút chốc mở to mắt, dương quang chói mắt làm hắn đầu vầng mắt hoa, đập vào mắt là một mảnh hồng sắc, hạt sen bị đập vụn, đậu phộng rơi rụng, bên tai truyền đến tiếng nước xì xì, hắn ghé vào gối đầu, phía sau tiết tấu không ngừng mà phập phồng.

Đây là... Xảy ra chuyện gì?

Một đêm tình cháy bỏng... Da đầu hắn run lên, kích động quay đầu lại muốn xem là xảy ra chuyện gì, thất lưng lại truyền đến một trận kháng nghị đau nhức.

“Em tỉnh rồi?”

Thanh âm trầm thấp từ phía sau vang lên, một lồng ngực rắn chắc ướt đầm dán vào phía sau lưng của hắn.

Nghe được thanh âm Kỳ Phong, Lạc Khâu Bạch tròn mắt không động, môi run run hai cái, hắn... Hắn có phải nằm mộng chưa tỉnh không, nếu không sao lại nghe thanh âm của nam nhân bất lực?

Một cái hôn nóng bỏng rơi xuống, một chân bị đặt trên vai nam nhân, biến thành tư thế mặt đối mặt. Lúc này đây, hắn vô cùng rõ ràng thấy được khuôn mặt không đổi sắc của Kỳ Phong, vào thời khắc này tình dục ửng hồng.

Hắn không dám tin giấy dựa chống đỡ đứng dậy, cúi đầu, thấy được một khối thịt hồng căn thô cường tráng, không ngừng mà ở trong thân thể của mình đong đưa, liên tiếp bởi vì kịch liệt va chạm mà ma sát chảy ra một tầng bọt biển ái muội màu trắng, phía dưới chần đờ hồng sắc ướt đến rồi tỉnh rồi ngủ, tỏ rõ lửa nóng cùng kịch liệt.

Lạc Khâu Bạch mặt đều tái rồi, khiếp sợ thất thanh nói, “... Tại sao là anh!?”

Kỳ Phong động tác không ngừng, nâng đùi hắn, trên mặt nháy mắt hiện lên không vui, “Không là tôi, em còn muốn ai?”

Bị đỉnh đến chỗ mẫn cảm, Lạc Khâu Bạch kêu lên một tiếng đau đớn, luống cuống tay chân đẩy y ra, trên mặt biểu tình đều rồi rầu, bởi vì hắn phát hiện nơi bí ẩn của mình đều đã hoàn toàn bị mất đi cảm giác, trong bụng chương lợi hại, muốn chảy ra cái gì...

“Con mẹ nó dừng cho tôi! Dừng! Dừng làm... Ân a... Tôi, có chuyện hỏi anh!”

Kêu cả đêm, phù dung câu cổ họng mang theo thanh âm mỗi một khàn khàn, tư vị tiêu hồn tư vị, lúc này khóc nức nở, càng làm Kỳ Phong nhìn không được thắm mắt vài tiếng, cúi đầu ngăn chặn miệng của hắn.

Thê tử của y tại sao có thể tham như vậy, y đem thanh dịch hai mươi tám năm đều cho hắn, còn chưa đủ, chẳng lẽ còn muốn ép khô y máu huyết không thành?

Nghi hoặc cùng khiếp sợ Lạc Khâu Bạch tất cả đều bị ngăn ở trong cổ họng, giờ phút này chỉ có thể kêu rên “Ngô ngô”, hai tay liều mạng mà quờ quạng, hận không thể một cước đem đại điều quái đạp xuống giường.

Đáng tiếc Kỳ Phong không giúp hắn, dè lại bờ vai của hắn, trong cổ họng phát ra vài tiếng ồ ồ thở dốc của dã thú, gầm nhẹ một tiếng, phía dưới nghiệt vật kịch liệt trườn động vài cái, mãnh liệt chui vào sâu bên trong, hưng phấn mà nhảy lên vài cái, lại một lần bộc phát ra bạch dịch nóng bỏng...

“Ngô! Ngô!” Lạc Khâu Bạch bị nóng đến cả người run run, bụng trương đến cổ, trong óc thoáng chốc trống rỗng.

Hồi ức đêm qua giống thủy triều đánh úp lại, hắn nhớ lại hai người tại giáo đường công khai kết hôn, nhớ lại uống rượu để thêm can đảm... Đương nhiên cũng nhớ lại cảm giác say, mơ mơ hồ hồ giống như nhìn thấy quái vật cắn ngạnh phía dưới của Kỳ Phong...

Kỳ Phong rút ra, nùng dịch chảy xuống, Lạc Khâu Bạch mặt đỏ lợi hại hơn.

Thất thần nhìn giữa hai chân không sạch sẽ, hắn không có cách nào tin tưởng, lần đầu tiên của mình thế nhưng trao cho nam nhân bất lực.

Tuy rằng hắn không phải cấm dục, nhưng ít ra cũng từng ảo tưởng lần đầu tiên muốn cùng người mình yêu nhất, trong không khí lãng mạn, lưu lại hồi ức tốt đẹp nhất, thậm chí lúc đang yêu Mạnh Lương Thần, bọn họ đều không có làm đến một bước này, hiện tại lại mặc danh kỳ diệu bị người ta thượng, còn là một người hắn vẫn luôn cho rằng đối với mình tuyệt không có uy hiếp nam nhân bất lực, điều này làm cho hắn nhất thời vô pháp tiếp thu.

Hắn dùng sức nhu nhu mảy, suy tư thật lâu mới từ miệng nói ra một câu, “Kỳ công tử, nguyên lai tôi tưởng anh ngạnh không đứng dậy nổi, tôi cũng đã xem anh như chồng mình, nhưng anh lại lên giường với tôi, uống Viagra để chứng minh mình là một nam nhân, như vậy có ý tứ sao?”

“... Viagra?” Kỳ Phong nghiêng răng nói hai chữ, mặt đen lại.

“Đúng, chuyên môn trị liệu chứng sớm tiết dương.”

Lạc Khâu Bạch trừ bỏ lý do này, thật sự tìm không thấy lý do Kỳ Phong đột nhiên cứng lên, bình tĩnh nói, “Anh uống thuốc gì, được hiệu không tôi đi, còn có thể chống đỡ được buổi sáng hôm nay, thật sự là nhọc lòng.”

Hắn chưa kịp nói xong, đã bị Kỳ Phong mãnh liệt đặt trên giường, Lạc Khâu Bạch phát ra một tiếng thét kinh hãi, còn chưa kịp phản ứng lại đột nhiên bị một đầu ngón tay xông vào trong thân thể, nham thạch nóng chảy chảy xuống, mặt của hắn nháy mắt đỏ lên.

Kỳ Phong đem ngón tay dính bạch dịch giơ lên trước mặt hắn, nhú mảy, “Em đều bị tôi dính đây, thế nhưng còn bảo tôi đi uống thuốc?”

Em là danh khí, là ‘lô đỉnh’ của tôi, cũng không thể không thoả mãn như thế, chẳng lẽ tôi tối hôm qua không uy no em?

Một giọt chất nhầy dừng ở trên môi Lạc Khâu Bạch, mùi hương dừng trên chóp mũi, Lạc Khâu Bạch xấu hổ và giận dữ khó nhịn, lung tung lau miệng, thẹn quá thành giận, “Anh còn không thừa nhận? Trước Lý Thiên Kỳ dốc sức như vậy, anh đều nhuyển xuống, nếu không uống thuốc còn có thể là nguyên nhân gì? Đừng nói anh chỉ thấy tôi mới đại hiển thần uy, đối với người khác căn bản ngạnh không đứng dậy!”

Kỳ Phong hừ lạnh một tiếng, “Như vậy em còn không thấy đủ sao?”

Lạc Khâu Bạch sững sốt một chút, có chút nổi giận, “Anh đang lừa tiểu hài tử ba tuổi sao, lời này nói ra có người tin sao? Anh ngay từ đầu chính là muốn lừa tôi lên giường, cần gì phải làm ra chuyện kết hôn lớn như vậy?”

“Em đây là thái độ gì, chúng ta kết hôn đều lên giường không phải sao?”

“Ai nói với anh như vậy, nếu biết là như vậy, tôi lúc trước căn bản sẽ không đáp ứng kết hôn với anh!”

Lạc Khâu Bạch gãi gãi tóc, cảm thấy hết thấy giống như bị lừa.

Lúc trước hẳn cho rằng Kỳ Phong sở dĩ nguyện ý giúp hẳn, hoàn toàn là vì ngăn chặn mình để lộ bí mật, thuận tiện để mình nghĩ “Cắm kích” y bồi y chơi trò kết hôn, thỏa mãn nguyện vọng vô pháp quang minh chính cùng nữ nhân, ai lại nghĩ đến, Kỳ Phong ngay từ đầu chú ý mộng hẳn, là hẳn quá trì độn, hoàn toàn không linh hội đến kim chủ tình nguyện uống Viagra cũng muốn lên giường.

Nghĩ đến đây Lạc Khâu Bạch dở khóc dở cười, hẳn quả thực không biết có nên vui mừng không nữa, diện mạo mình như vậy còn có thể gọi lên hưng phấn của Kỳ thiếu gia.

Chắc hẳn là như vậy, mới có thể diễn thật như vậy, thậm chí ngày hôm qua hẳn còn ngốc nghếch cho rằng nam nhân bất lực này đối với mộng của hẳn không có uy hiếp gì, mơ mơ hồ hồ uống nhiều rượu, hiện tại quả thực hối hận.

Hôn cũng đã hôn, giường cũng đã lên, nhưng hẳn đến hiện tại đều không hiểu Kỳ Phong đối với hẳn đến tột cùng là tâm tư gì, về sau rốt cuộc phải làm gì?

“Em hối hận?” Kỳ Phong nhìn hẳn không nói lời nào, khóe miệng mím chặt.

‘Lô đỉnh’ đáng giận, dùng y xong rồi muốn ném đi, quả thực là... Không tuân thủ nữ tắc! Uống công y một đêm vất vả cày cấy.

“...” Lạc Khâu Bạch không nói lời nào, bởi vì thật sự không biết nói cái gì, hẳn sợ chính mình chỉ cần hơi chút gật đầu, sẽ lập tức bị Kỳ Phong bóp chết.

“Ngày hôm qua em thoải mái cào tôi bây giờ phía sau lưng tất cả đều là thương tích, miệng vẫn luôn la hét, kẹp tôi chặt đến nỗi không rút ra được, hiện tại trở mặt?”

Một câu nói làm Lạc Khâu Bạch mặt đỏ tai hồng, kỳ thật bản thân hẳn không nhớ rõ như thế nào mơ mơ hồ hồ cùng Kỳ Phong lăn giường, nhưng đầu không muốn thừa nhận, thân thể sẽ không gạt người, cái loại khoái ý thơm ngọt này đến bây giờ nhớ tới vẫn làm cho da đầu hẳn run lên.

“Anh câm miệng, đừng, đừng nói nữa...” Lạc Khâu Bạch ai thán một tiếng, hận không thể đâm chết, dưới tình thế cấp bách nói không lựa từ, “Tôi là gay, cùng nam nhân làm loại chuyện này đương nhiên sẽ có cảm giác, cho nên anh là uống thuốc mới đứng lên, cũng cùng người khác không có gì bất đồng.”

Hẳn là không muốn che dấu sự thật, nhưng là lời của hẳn ghé vào trong lỗ tai của Kỳ Phong lại là một ý nghĩa khác, sắc mặt của y càng thêm âm trầm.

Thê tử của y sáng ngày thứ hai sau đêm tân hôn, trên giường nói y cùng nam nhân khác giống nhau, căn bản là... Tìm đường chết!

Cùng hẳn nhiều lời cũng không hữu dụng, thê tử của mình nhất định phải do chính mình quản giáo, nếu không còn ra thể thống gì?

“Tôi không cần thuốc cũng cứng lên với em được, không tin em có thể thử xem.” Hẳn trả lời ngắn gọn, không phân trần đem mình lại một lần nữa đi vào.

“Ngô!”

Lạc Khâu Bạch kêu lên một tiếng đau đớn, không khống chế được ngửa cổ lên, lý trí theo bản năng nói cho hẳn biết phải phản kháng, nhưng hẳn lại kinh hoàng phát hiện, thân thể của chính mình vô pháp cự tuyệt xâm lấn của Kỳ Phong.

Tiết tử thật lớn lần thứ hai xông vào thân thể, bài trừ bạch dịch bên trong bạch dịch, cảm giác đầu tiên của hẳn dĩ nhiên là vui thích, mà không phải thống khổ.

Lạc Khâu Bạch sắc mặt ửng hồng, miệng phát ra thanh âm khàn khàn, bắt chính mình thanh tỉnh một chút, vươn tay ngồi dậy.

Phù dung câu chỉ cần phát ra một chút tiếng vang, có thể làm tâm thần kí chủ nhộn nhạo, Kỳ Phong đem hân gât gao mà ôm vào trong ngực, hận không thể đem hân khảm tiến vào trong thân thể.

Mặc kệ hân có nguyện ý hay không, đã kết hôn rồi, chỉ cần Lạc Khâu Bạch một ngày là thê tử của y, ai cũng không thể cướp đi hân!

Lạc Khâu Bạch cơ hồ chết ngất, trước mắt bạch quang chợt lóe, hân biết mình đã thất thân.

Xong... Lần này thật sự xong rồi, Lạc Khâu Bạch da đầu run lên, cảm thấy mình sảy chân một lần hận cả đời, nam nhân bất lực biến thành đại điều quái, sinh hoạt “hôn nhân” về sau quả thực là một mảnh hắc ám...

Giường co cho tới trưa, Kỳ Phong ôm Lạc Khâu Bạch ngủ, lần thứ hai sau khi tỉnh lại, đã là tối.

Hân theo bản năng vươn tay muốn ôm thê tử bên cạnh, lại phát hiện trên giường trống không, đứng dậy tìm kiếm, cũng không có thấy bóng dáng Lạc Khâu Bạch.

Lúc này, di động vang lên, y mới vừa cầm lấy chợt nghe vệ sĩ vội vàng mở miệng, “Thiếu gia, Lạc tiên sinh bỏ rơi chúng ta, mua vé máy bay chạy trốn rồi!”

13. Chương 16

Chương 16

Gió đêm mát lạnh, Lạc Khâu Bạch một mình ngồi ở ghế dài trong công viên, sững sờ nhìn bầu trời đầy sao.

Mười mấy giờ trước, hân còn đang ở Thụy Sĩ bên kia đại dương, cùng kết hôn với nam nhân quen biết chưa đến một tuần, lên giường, thậm chí còn chưa kịp tắm, liền cầm mấy ngàn đồng trên người bước lên máy bay về nước.

Dày vò suốt một ngày một đêm chưa hảo hảo nghỉ ngơi, hân chỉ cảm thấy xương cốt cả người khung xương đều nhũn ra, đầu mơ màng màng, tựa hồ có chút sốt nhẹ, tinh dịch khô cạn dính trên đùi, phi thường không thoải mái, mà hân cũng không muốn nhúc nhích.

Trong đầu hiện lên khuôn mặt lãnh đạm cùng ánh mắt sắc bén của Kỳ Phong kia, hân tự giễu kéo kéo khóe miệng, nghĩ thầm mình làm như vậy, tương đương cho kim chủ một cái bạt tai, tính cách Kỳ Phong thói như vậy, khi bắt được mình sẽ làm gì, hân thật mình sao?

Không đúng, Kỳ công tử ngay cả diện mạo mình như vậy đều có thể để ý, hiển nhiên khẩu vị không nhẹ, chắc cũng chiến mớ mình thôi.

Lạc Khâu Bạch bị ý nghĩ của chính mình đùa nỡ nụ cười, đầu óc cũng bị gió đêm thanh tỉnh vài phần.

Kỳ thật hân cũng không có muốn chạy trốn, nếu thật là vì trốn tránh, hân có thể trốn vào thâm sơn cùng cốc hoặc là cùng Kỳ Phong nháo anh chết tới sống, căn bản sẽ không trực tiếp về Kỳ gia một tay che trời, hân muốn tìm một nơi rời xa Kỳ Phong, yên tĩnh một chút, cũng chỉ là như vậy.

Dù sao, đối với một nam nhân vừa thượng mình hơn nữa hoàn toàn không có cách nào nói chuyện bình tĩnh, ai cũng không bình tĩnh tự suy xét được.

Đáng tiếc chờ hân bình tĩnh tâm tình, mới phát hiện mình quá nông cạn, thậm chí là không có đạo lý.

Kỳ Phong là ai? Đường đường là người thừa kế tập đoàn tài chính Côn Luân, có thể coi trọng mình một diễn viên nhỏ bé quả thực là phúc đức mấy đời, hưởng chi, nam nhân bất lực... A không, hiện tại có lẽ phải gọi là đại điều quái, giúp hân thoát khỏi hợp đồng mười năm bóc lột, còn giúp hân vào Tinh Huy thực lực hùng hậu như vậy, hân muốn gì nữa?

Mình chỉ có mộng nở hoa thôi mà, không có gì ghê gớm, coi như bị đánh một trận, coi như Kỳ Phong anh tuần kia là một cái túi da đi, phỏng chừng ai đùa giỡn ai chân thật còn không rõ đâu.

Lạc Khâu Bạch lạc quan tự thôi miên mình, từ trong túi lấy ra một điều thuốc, mới vừa hút một hơi liền bị sặc ho khan.

Nicôtin cũng không giúp được hần, hần nhu nhu thắt lưng sắp rụng, cúi đầu thấy được nhần trên ngón áp út, đột nhiên bất động.

“Anh nguyện ý cùng Kỳ Phong tiên sinh kết làm bạn đời, bất luận hần bệnh tật hay khỏe mạnh, giàu có hay bần cùng, thủy chung với hần, cả đời không rời?”

Bên tai vang lên những lời này, Lạc Khâu Bạch nhớ rõ mình lúc ấy trước mặt cha sứ trang trọng hứa hẹn, nói “Đúng vậy, tôi nguyện ý”

Lúc hần cho rằng đây chỉ là trò hay để Kỳ Phong vui vẻ, lời thề cũng là chính miệng hần nói ra, hiện tại đã không thể hối hận.

Đã hứa hẹn lại không thực hiện, Còn đạo lý gì nữa? Sự tình phát triển hoàn toàn vượt qua tưởng tượng của hần, nhưng cũng đã kết hôn, hai người ít ra cũng phải nói chuyện rõ ràng.

Nghĩ đến đây, Lạc Khâu Bạch đứng lên, xoa mặt, quyết định.

Chờ vệ sĩ Kỳ gia đem hần về, còn không bằng chủ động đến, không phải đã bị thương một lần sao, Lạc Khâu Bạch may có bản lĩnh xuất hiện đi, đừng trốn ở chỗ này làm kẻ đào ngũ, hần cũng không tin, đại điều quái kia còn có thể uống Viagra nhiều lần!

Kỳ gia đèn đuốc sáng trưng, lúc này phi thường bận rộn.

Nhưng không khí trong phòng lại nhất dạng yên lặng, tất cả người hầu đều vội vàng cúi đầu làm việc, không ai dám thở mạnh một hơi, đều sợ mình không cẩn thận liền chọc giận đại thiếu gia vừa xuống máy bay.

“Phanh” một tiếng.

Kỳ Phong thật mạnh ném máy tính sang một bên, sắc mặt âm trầm lãnh ngạnh, cả người giống khối hàn băng, mặt than ngồi một chỗ không nói một lời.

Tay cầm một khung ảnh, là ngày kết hôn y cùng Lạc Khâu Bạch chụp ảnh chung. Trên ảnh chụp Lạc Khâu Bạch mỉm môi cười trộm, mà mình bên cạnh lại vẻ mặt không vui, cùng thê tử của mình hình thành hình ảnh tương phản nhau.

Hần nhớ rõ lúc chụp ảnh, thợ chụp hình ngại y quá nghiêm túc, dùng tất cả biện pháp cũng không thể làm y lộ ra một chút tươi cười, cuối cùng bất đắc dĩ nói với Lạc Khâu Bạch một câu, “OK, tặng đá cũng có quyền lợi kết hôn, thân mến tôi bội phục cậu có dũng khí cùng tặng đá kết hôn.”

Khi đó Lạc Khâu Bạch phì một tiếng bật cười, Kỳ Phong sắc mặt nháy mắt trở nên càng thối, lông mày một cao một thấp tạo thành một biểu tình quỷ dị, chợt nghe bên tai “Răng rắc” một tiếng, đem một màn này thành hình ảnh vĩnh hằng.

Kỳ Phong hừ một tiếng, đem khung hình đập trên bàn, đột nhiên lại cảm thấy luyến tiếc, nhìn thoáng qua, Lạc Khâu Bạch tươi cười, y lần thứ hai khấu quảng nó ở trên bàn.

Cười cái gì mà cười, thật là xấu chết mà.

Từ khi biết Lạc Khâu Bạch chạy trốn, y vội vã trở về, hận không thể đeo cánh đại bàng mà bay, đem phù dung câu “Không tuân thủ nữ tắc” lập tức bắt về. Chắc hần bay chuyến bay gần nhất, vẫn chậm hơn vài giờ.

Ngón tay của y không tự giác mà gõ trên bàn, nghĩ thầm, chờ vệ sĩ đem người về, y nhất định phải đem hần khóa ở trên giường, ba ngày ba đêm không cho hần hưởng thụ đại gia hỏa của mình, cho hần thềm chết, đúng rồi, còn phải ngăn chặn cái miệng câu dẫn người kia, mình đỡ phải nhất thời mềm lòng, tiện nghi hần.

Lúc này, mười mấy vệ sĩ dọn đồ đạc trên xe vận tải, trong đó một người vội tiêu sái chạy vào, liếc mắt một cái thấy Ipad trên bàn, rõ ràng nhìn thấy bốn chữ to tướng “Nhốt heo trong lồng”, cả kinh lú lú, thấp giọng nói, “Thiếu gia, chúng tôi đã dựa theo phân phó của ngài dọn hết đồ đạc của Lạc tiên sinh ở nhà trọ rồi, bước tiếp theo nên làm như thế nào?”

Kỳ Phong nhượng mày liếc mắt một cái, mặt không đổi sắc hỏi, “Hần hiện tại có tin tức gì không?”

Vệ sĩ dừng một chút, lắc lắc đầu, “Xin lỗi thiếu gia... Chúng tôi còn chưa tìm được.”

“Lạc tiên sinh từ khi rời khỏi sân bay sau đã không có tung tích, không có đến Tinh Huy cũng không có về nhà trọ, di động vẫn luôn tắt máy, chúng tôi không có cách nào tìm được, bất quá chúng tôi còn đang suy nghĩ biện pháp khác, nhất định mau chóng giúp thiếu gia tìm được hân.”

Kỳ Phong hừ lạnh một tiếng, sắc mặt lại trầm vài phần.

Phù dung câu này cũng có năng lực, nhiều người như vậy còn tìm không thấy hân, trốn kỹ như vậy, chẳng lẽ là muốn hủy hôn, phản bội chồng mình?

Kỳ Phong càng nghĩ càng giận, nóng nảy ở trong phòng đi dạo vài bước, rốt cuộc không đợi kịp, cầm lấy chìa khóa xe muốn đích thân tìm người.

Đẩy cửa biệt thự ra, y đụng vào một người, người nọ kinh ngạc thở nhẹ một tiếng, tựa hồ cũng không dự đoán được lúc này sẽ có người đột nhiên đi ra, thậm chí còn chưa kịp ấn chuông cửa.

Kỳ Phong đột nhiên ngây ngẩn cả người, đứng tại chỗ không hề chớp mắt nhìn cậu nam nhân trước mặt, kinh ngạc.

Lạc Khâu Bạch nhìn sắc mặt vừa thối vừa cứng của Kỳ Phong, hít một hơi, tự nhiên tươi cười nói, “Kỳ thiếu gia, anh có tiện theo tôi nói chuyện một chút không?”

Xe dừng một tiếng đứng ở cửa biệt thự, Lạc Khâu Bạch bị nện thật mạnh ở lưng ghế dựa, không khỏi đau hô một tiếng, che thắt lưng đau nhức của chính mình.

Kỳ Phong nắm tay lái, ánh mắt đen tuyền trầm tĩnh sắc bén, y lạnh lùng mở miệng, “Em không phải hỏi hân sao, bây giờ còn tới đây làm gì?”

Lạc Khâu Bạch sững sốt một chút, có chút dở khóc dở cười, khẩn trương cùng thấp thỏm cũng biến mất.

Hai người trầm mặc một hồi, Kỳ Phong không nói lời nào, rõ ràng là y mặc danh kỳ diệu đem mình kéo lên xe, đi một hồi đến nơi xa lạ này, lại hỏi hân sao lại trở về, những lời này không phải lúc mới gặp mặt nên hỏi sao?

“Tôi chỉ là muốn hảo hảo nói chuyện với anh, lúc trước tại Thụy Sĩ... Thật sự có chút hỗn loạn, tôi đi không từ già giờ trở về muốn nói chuyện rõ ràng với anh.”

Kỳ Phong sắc mặt hơi hòa hoãn, chậm rãi mở miệng, “Nói như vậy là em trở về để giải thích?”

Lạc Khâu Bạch sững sốt một chút, tiếp cười khổ gật gật đầu, “Anh cũng có thể lý giải như vậy, dù sao cũng là tôi ‘Xé bỏ’ ước định trước, anh oán giận tôi cũng được, tôi... Thật xin lỗi.”

Vốn đây là chuyện hai bên thỏa thuận xong, kim chủ trả thù lao, hân cung cấp thân thể, đây là quy củ, hân biết rõ. Sự tình cũng đã biến thành như vậy, hân không thể cầm tiền còn lập đền thờ, loại việc bội này hân làm không được.

Kỳ Phong bởi vì câu này, sắc mặt rốt cục dịu đi vài phần, lỗ tai đỏ một chút, không nói gì, tháo dây an toàn kéo Lạc Khâu Bạch xuống xe.

Hừ, bất quá chính là nắm chắc tâm lý làm chồng nhất định sẽ dung túng thê tử, cho nên mới chủ động làm hòa, biết thanh âm của mình dâm đẳng như vậy, còn cố ý dùng giọng điệu mềm mại nói với y, quả thực là thị sủng mà kiêu! (được cưng chiều mà kiêu ngạo)

Phù dung câu vừa bị thất thân, đứng cũng không vững, lại liên tục bôn ba mười mấy giờ, giờ phút này eo mỗi chân đau, đầu đau từng đợt, đứng chờ ở cửa biệt thự, cơ hồ muốn ngã quỵ trên mặt đất.

“... Nơi này là nơi nào, tôi muốn hảo hảo nói chuyện với anh, anh dẫn tôi tới nơi này làm gì?”

Kỳ Phong không nói lời nào, mở cửa, nửa kéo nửa ôm đem hân mang vào nhà.

Đèn treo mở ra trong nháy mắt, trong phòng đèn đuốc sáng trưng, không khí tản ra hương vị tùng mộc, đồ đạc đều hoàn toàn mới, thậm chí bao bì đều chưa gỡ ra.

Vách tường ẩm áp màu kem, trong phòng chỗ nào cũng treo hồng sa nhẹ nhàng, ngọn đèn mờ nhạt bao phủ căn phòng, trên tường dán hỉ tự đỏ thắm dưới ánh vàng rực rỡ.

Trên bàn đồ vật có đôi có cặp, ở cửa ra vào dép lê đều là một đôi, không thể nghi ngờ đây là tân phòng.

“Đây là...”

Kỳ Phong hừ một tiếng, đem người kéo vào trong nhà, nóng nảy nói ra hai chữ “Hôn phòng”.

“Về sau tôi ở nơi này, em hai mươi bốn giờ phải ở bên cạnh tôi, ngày mai đồ đạc trong nhà trọ của em tất cả đều sẽ được dọn đến đây, tôi cho em biết, em chạy trốn không khỏi nắng đâu, không có nhà trọ tôi xem em còn có thể chạy đi nơi nào.”

Lạc Khâu Bạch đầu choáng váng lợi hại hơn, dùng sức nhu nhu thái dương, nhất thời không biết nên nói cái gì.

Hắn lần này từ Thụy Sĩ về, nhà còn chưa kịp về, không nghĩ tới lại bị Kỳ Phong đoạt trước, không được sự cho phép của hắn đã mang đồ đạc dọn đến đây, này thật đúng là tính toán bao dưỡng trường kỳ.

Nhìn trang sức cùng hỉ tự trên tường, Lạc Khâu Bạch trong nháy mắt thật sự có cảm giác ở nhà.

Hít một hơi, hắn hạ quyết định, nhếch khóe miệng cười cười, “Anh yên tâm, tôi sẽ không chạy, về sau anh nói thế nào thì cứ như thế.”

Kỳ Phong nhú mày, không tin thề tử trở nên nhu thuận như vậy, “Em lại muốn đùa giỡn gì đây?”

Lạc Khâu Bạch lắc đầu, lẳng lặng mà nhìn chằm chằm Kỳ Phong nói, “Chúng ta không phải đã kết hôn sao? Nếu lúc trước tôi đáp ứng anh, nhất định nói được làm được, tôi về sau sẽ làm tốt thân phận bạn đời của anh.”

“Em... Nghiêm túc?” Kỳ Phong ánh mắt sáng quắc, ánh mắt cực nóng cơ hồ muốn thiêu nóng Lạc Khâu Bạch

Lạc Khâu Bạch hít một hơi, nắm chặt tay, gật đầu.

Cũng đã kết hôn, đã là vợ chồng rồi, mặc kệ có yêu hay không cũng không có vấn đề gì, một người đàn ông đều phải chịu trách nhiệm với những điều mình nói, tựa như hắn hiện tại phải chịu trách nhiệm vì những lời nói hồ đồ lúc trước.

“Đúng, tôi nghiêm túc.”

Kỳ Phong mím môi không nói lời nào, nhìn đôi mắt xé của Lạc Khâu Bạch, miệng mắng một câu, quay đầu đi, từ trong xoang mũi hừ lạnh một tiếng, không biết lại đùa giỡn cái gì.

Phù dung câu này một khi ngoan ngoãn thật sự là làm cho ta không có biện pháp nào, nói mấy câu khiến cho y luyện tức trừng phạt, quả thực là giảo hoạt!

Hai người giằng co hai ngày một đêm, không khí rất cực cũng dịu đi.

Lạc Khâu Bạch nhìn chằm chằm lỗ tai hồng hồng của Kỳ Phong cảm thấy mình dùng đúng phương pháp, cùng nam nhân này giảng đạo lý còn không bằng nhìn lỗ tai y.

Đúng lúc này, trong phòng yên tĩnh đột nhiên truyền ra một thanh âm cổ quái, Lạc Khâu Bạch sửng sốt, nhìn chằm chằm bụng Kỳ Phong rung động, bật cười một tiếng, “Anh đói bụng?”

“Không, cầm miệng!” Kỳ Phong trừng hắn liếc mắt một cái, bụng lại không khống chế lại kêu một tiếng.

Lạc Khâu Bạch cười to, xắn tay áo tìm phòng bếp, “Được, anh không đói, là tôi đói bụng.”

“Anh thích ăn cái gì, tôi nấu mì được không?”

14. Chương 17

Chương 17

Kỳ Phong mím môi, ngồi ở trên ghế không nói một lời, gương mặt anh tuần gắt gao lạnh lùng, ánh mắt thâm thúy nhìn chằm chằm người trên giường.

Lạc Khâu Bạch sắc mặt ửng hồng nằm ở trên giường, trên trán đắp một cái khăn ướt, toàn thân nóng như hỏa lò.

Kỳ Phong cầm khăn ướt, cởi nút áo của hắn, giúp hắn chà lau một chút, nhìn thấy trên người hắn nơi nơi loang lổ dấu hôn xanh tím, còn có giữa hai chân còn dính tinh dịch khô cạn, con ngươi của y co rút lại, khóe miệng mím chặt, giờ phút này trong lòng cũng không biết là phần nộ hay là đau lòng.

Một giờ trước, thê tử của y còn đáp ứng y ở lại, thậm chí cười tủm tỉm nói làm cho y một chén trứng gà cà chua, nhưng thật lâu không có động tĩnh gì đi vào phòng bếp, lại phát hiện Lạc Khâu Bạch đã té xỉu, cà chua rơi đầy, nhiễm đỏ áo sơ mi, nhìn qua quả thực dọa người.

Người này rốt cuộc có thể chiếu cố bản thân không, phát sốt cũng không nói, còn làm bộ như không có việc gì chạy đến tìm y, quả thực là...

Kỳ Phong không tìm được từ nào để hình dung, trong tim không đau, loại cảm giác này không giống phát bệnh, thực mới lạ cũng rất khó chịu, như là luyến tiếc lại như là hối hận, tóm lại là y chưa thấy qua.

Bác sĩ Trương lấy xuống ống nghe, sắc mặt cổ quái nhìn Kỳ Phong liếc mắt một cái, nhin không được thở dài.

“Thiếu gia, hai người các cậu... Rất hồ nháo.”

Kỳ Phong sắc mặt cứng đờ, khẩu khí đều dồn dập vài phần, “Hắn thế nào, thực nghiêm trọng?”

Bác sĩ Trương lắc đầu, từ trong hộp thuốc lấy ra thuốc mỡ giảm sốt đưa qua, “Không đến mức nghiêm trọng, nhưng phải nằm trên giường nghỉ ngơi vài ngày, quan trọng là không được làm chuyện phòng the. Vốn là nam nhân làm loại chuyện này tương đối gian nan, Lạc tiên sinh lại... Không đúng lúc đi xa, lặn lội đường xa hơn nữa không chú ý nghỉ ngơi, lúc này mới phát sốt.”

Nói xong lời này, bác sĩ nhìn thoáng qua Kỳ Phong, dừng một chút mới thật cẩn thận nói, “Thiếu gia... Ngài cùng Lạc tiên sinh về sau nếu có thời gian, nên xem tư liệu bảo vệ sức khỏe sinh lý, tích lũy một chút kinh nghiệm... Ách, cũng tốt, ngài là lần đầu tiên đi, có chút mạnh bạo cũng bình thường thôi...”

Bị bác sĩ tư nhân hoài nghi “Kỹ thuật” không được, Kỳ Phong mặt lúc này đen một nửa.

Bác sĩ thấy chuyện không tốt, vội vàng bổ sung, “Thiếu gia đừng hiểu lầm, tôi không có hoài nghi ngài, kích cỡ của ngài tôi cũng biết, lẽ ra Lạc tiên sinh lần đầu tiên đều không có chảy máu, chứng minh... Ách, ngài nhất định là thiên phú dị bẩm, chỉ là thiếu chút kinh nghiệm thực chiến.”

Sắc mặt Kỳ Phong lần này toàn đen, giúp Lạc Khâu Bạch thay đổi khăn mặt, đắp chăn nói, “Được rồi, bác sĩ Trương, chuyện phòng the của tôi không cần ông vất vả quan tâm, hôm nay đã làm phiền ông, đã khuya, mời ông trở về.”

Bác sĩ Trương thấy tính tình cổ quái của đại thiếu gia một chút biện pháp cũng không có, vốn là muốn rời đi, chính là nhìn thoáng qua Kỳ Phong mặt không đổi sắc sau lại nhin không được mở miệng, “Thiếu gia, ngài xác định chỉ cần tôi kiểm tra Lạc tiên sinh sao? Ngài thân thể gần đây thế nào, tim đau thắt có phát tác không?”

“Tôi tốt lắm, không cần kiểm tra.” Kỳ Phong mặt than, vẻ mặt không hề gì.

Bác sĩ Trương nhíu mày, “Thiếu gia, tôi đáp ứng lão gia một tuần kiểm tra thân thể ngài hai lần, hiện tại đã qua hai tuần lễ, ngài cũng không thấy bóng người, thật vất vả xuất hiện một lần hãy để cho tôi xem bệnh, trái tim ngài hiện tại rất nguy hiểm, tại sao có thể giấu bệnh?”

Cho tới nay bệnh tim cổ quái của Kỳ Phong vẫn luôn là tâm bệnh của ông, nghiên cứu nhiều năm như vậy cũng không có chữa khỏi, làm ông nhin không được đối với thân thể Kỳ Phong mà phá lệ quan tâm.

Nghe bác sĩ Trương lải nhải, Kỳ Phong sợ quấy rầy Lạc Khâu Bạch, cau mày đen mặt nói, “Đủ rồi, ông muốn kiểm tra liên kiểm tra đi, đừng ảnh hưởng hắn nghỉ ngơi.”

Bác sĩ Trương triển mi mỉm cười, cầm lấy ống nghe để lên ngực Kỳ Phong.

Trong phòng an tĩnh không tiếng động, bác sĩ Trương mày càng nhăn càng chặt, chờ đến khi tháo xuống ống nghe, trên mặt tràn đầy bất khả tư nghị, lâu bầu, “Điều đó không có khả năng a... Không đạo lý...”

“Thiếu gia, ngài gần đây một đoạn trừ bỏ thuốc tôi đưa, có phải còn uống thuốc gì khác không?”

Kỳ Phong từ xoang mũi phát ra đơn âm, “Tôi không có bệnh uống thuốc làm gì?”

Bác sĩ Trương càng kinh ngạc, “Chính là trái tim ngài so với bình thường đã khá hơn nhiều, đập hữu lực vững vàng, hơn nữa bệnh trạng cũng ít, huyết khí đều lưu thông không ít so với một tuần trước, nếu không uống thuốc, không có khả năng tự lành nhanh như vậy.”

Nghe đến đó, Kỳ Phong nhú mày, không đề cập tới cái này y đã quên, gần đây số lần y phát bệnh đích xác ít đi rất nhiều.

Lạc Khâu Bạch đang mê man vô ý thức phát ra một tiếng kêu rên.

Kỳ Phong vẻ mặt nháy mắt thay đổi, chẳng lẽ là bởi vì... Lạc Khâu Bạch?

Bên tai đột nhiên nhớ tới Tôn đạo trưởng đã từng nói qua, “Thải âm bổ dương, giao hòa song tu, tự nhiên không cần thuốc mà khỏi.”

Nghĩ đến đây, trên mặt Kỳ Phong hiện lên một tia cổ quái, sờ sờ chớp mũi, khoe miệng thực đậm gợi lên.

Thê tử của người khác cũng không tốt bằng của y, đây là chuyện tốt của một người chồng.

Bác sĩ Trương nhìn y cười mà không nói, nhin không được tiếp tục truy vấn, lúc này, Lạc Khâu Bạch xoay người, miệng phát ra thanh âm rất nhẹ, như sắp tỉnh.

“Thanh âm của hần...” Bác sĩ Trương kinh ngạc nhường mày, không thể tin được lỗ tai của mình, bởi vì ông cảm thấy cậu nam nhân này vô ý thức phát ra thanh âm mang theo một cỗ mị ý, này tuyệt đối là ảo giác đi?

“Bác sĩ Trương, ông còn muốn ngốc bao lâu nữa? Chẳng lẽ không trở về kiểm tra thân thể ông nội sao?”

Thân thể cao lớn của Kỳ Phong đột nhiên đứng lên, che tầm mắt ông, mặt không vui, ánh mắt cũng trầm xuống dưới.

Bác sĩ Trương không nói cái gì nữa, nhìn thoáng qua Kỳ Phong, thở dài dặn dò, “Tôi đi trước, thiếu gia, ngài đừng tưởng hết bệnh là có thể phớt lờ, thuốc nhất định phải uống.”

Nói xong lời này ông đẩy cửa phòng ra đi ra ngoài.

Lạc Khâu Bạch mở to mắt, vừa lúc thấy được một bóng dáng.

Đầu hần ông tác hưởng, nhất thời không kịp phản ứng mình ở chỗ nào, lúc này Kỳ Phong quay đầu lại, giúp hần dựa vào đệm, trầm giọng nói, “Em tỉnh?”

Lạc Khâu Bạch sững sốt một chút, nhìn chung quanh bốn phía, nhớ tới vừa rồi lúc mình làm cơm thì té xỉu, nhất thời xấu hổ gãi gãi tóc, “Ách... Vừa rồi đó là bác sĩ?”

Kỳ Phong “Ân” một tiếng, “Yên tâm, tôi không cho ông ta nhìn đuôi em.” Đuôi em chỉ có thể cho một mình tôi nhìn.

Một câu làm Lạc Khâu Bạch ghen khí, mặt đỏ lên.

Hần chỉ là muốn đánh vỡ xấu hổ tìm đề tài thôi, ai quan tâm cái này, nếu bị bác sĩ nhìn thì thế nào, trong óc đại điều quái này đều là mấy thứ bậy bạ.

“Kỳ thật không cần bác sĩ đâu, tôi nghỉ ngơi một chút sẽ không sao, chuyện kia, để lần sau... Thì tốt rồi.”

Lạc Khâu Bạch vừa mở miệng đã cảm thấy những lời này thật ngốc, nói như vậy chẳng khác nào ám chỉ với Kỳ Phong hai người bọn họ còn có thể có lần thứ hai, lần thứ ba...

Quả nhiên nghe hần nói như thế, Kỳ Phong biểu tình sung sướng không ít, nhưng vừa nghĩ tới Lạc Khâu Bạch vừa rồi té xỉu, liền nhin không được lạnh mặt, “Nghỉ ngơi? Tôi thấy em chạy trốn thực hăng hái, tưởng em không muốn nghỉ ngơi. Em nói em sao ngốc như vậy? Em luyện tiệc đồ của tôi, chẳng lẽ không

biết nên tắm rửa rồi mới đi sao? Từ Thụy Sĩ chạy đến S thị, mang theo đồ của tôi qua hai lục địa, em cũng không biết chiều cố chính mình.”

Lạc Khâu Bạch chỉ nghe “Oanh” một tiếng, cảm giác gót chân đều đỏ, giờ phút này hận không thể trốn vào cái hố.

Ai mẹ nó luyến tiếc đồ của anh, vật của anh tốt chỗ nào, lão tử lại không phải nữ nhân, mang theo đồ của anh có gì tốt, chỉ biết tiêu chảy phát sốt, còn không bằng tha cái rắm đầu!

Phi phi phi, mình rút cuộc miên man suy nghĩ cái gì a!

Lạc Khâu Bạch bị tức hồ đồ, hồi ức muốn quên đi lại một lần dâng lên, thời khắc này nhắc nhở hần, may bị một nam nhân bắt lực thượng, nhưng lại thích chết.

Quả thực là loạn óc mà...

Dùng sức gãi tóc, Lạc Khâu Bạch cười gượng vài tiếng nói sang chuyện khác, “Cái kia... Tôi có chút đói bụng, anh còn muốn ăn mì không? Tôi đi nấu cho anh.”

Nói xong hần xuống giường, lại bị Kỳ Phong lập tức ôm lấy.

“Còn chưa hết sốt, em lại muốn làm gì?” Kỳ Phong sắc mặt không vui.

Đùa giỡn cũng không biết chọn thời điểm, chẳng lẽ làm thê tử em không biết chiều cố mình tốt đừng để chồng lo lắng cũng là một loại bốn phận sao?

Bị Kỳ Phong ôm lấy, trong đầu Lạc Khâu Bạch hiện lên đêm hôm đó diễn ra như thế nào, nháy mắt như bị điện giật lui về phía sau một chút.

“Tôi muốn kiếm gì đó ăn, ngày tân hôn thứ ba chúng ta cũng không thể đói chết ở trên giường chứ?”

Kỳ Phong hừ một tiếng, bị “Tân hôn ba ngày” lấy lòng.

Đem Lạc Khâu Bạch đặt lên trên giường, đắp chăn, đẩy ra cửa phòng ngủ đi ra ngoài.

Không lâu sau, Kỳ Phong bưng một cái chén nghi ngút khói tiến vào, cầm trong tay đôi đũa.

Biểu tình cổ quái tiêu sái đến trước mặt Lạc Khâu Bạch, cầm chén đưa tới, “Ăn.”

Lạc Khâu Bạch sững sốt một chút, rũ xuống tầm mắt nhìn thứ trong chén, nói thật... Bị hoảng sợ.

Trong chén đen như mực, còn sền sệt, còn dính dính ăn được sao?

“... Đây là cái gì?” Lạc Khâu Bạch cực lực làm cho mình cười tự nhiên một chút.

“Cháo.” Kỳ Phong thần sắc càng thêm cổ quái, biểu tình “Em không nhìn ra được sao”.

Lạc Khâu Bạch ho khan, vừa thấy thứ này đói bụng đến dạ dày phát đau, “Chúng ta ăn mì không được sao? Anh đừng thấy tôi phát sốt, tay chân tôi tốt lắm, trước kia ở một mình tôi đều tự nấu ăn, anh thật sự không muốn thử xem sao?”

Hần tình nguyện đau nhức thắt lưng đi nấu cơm, cũng không muốn ăn “Cháo” này đâu.

“Không ăn thì thôi, gọi đồ ăn bên ngoài đi.” Biểu tình Kỳ Phong nháy mắt lạnh xuống, cầm chén “Phanh” một tiếng, trong ánh mắt thậm chí có cảm xúc mất mát chột lóe lên.

“Chờ một chút.” Lạc Khâu Bạch bắt lấy cổ tay của y, thăm dò hỏi, “Cháo này là anh tự mình làm?”

“Không biết.”

Nhìn Kỳ Phong biểu tình lãnh ngạnh, Lạc Khâu Bạch không biết vì cái gì đột nhiên cảm thấy có chút cảm động.

Khi còn bé mẹ chết sớm, cha muốn kiếm tiền nuôi gia đình, hần chưa từng ăn cơm cha mẹ làm, hết thấy đều tự mình làm, sau khi lớn lên, ngay từ đầu tại đoàn phim mỗi ngày ăn cơm nguội rẻ tiền, sau lại cùng Mạnh Lương Thần cùng một chỗ, mình vội, hần ta còn vội hơn, rửa tay còn không kịp nói gì đến việc nấu cơm.

Nhớ lại hồi ức cùng giờ phút này, đọng đến nơi mềm mại nhất trong trí óc của Lạc Khâu Bạch.

Nam nhân đầu tiên nấu cơm cho hắn, lại là Kỳ Phong, là đại kim chủ và là... Chồng hắn.

Kỳ Phong nhìn hắn không nói lời nào, hừ lạnh một tiếng bắt đầu tìm điện thoại, Lạc Khâu Bạch đề lại tay y, nở nụ cười, “Quên đi, như vậy rất tốt, tôi hiện tại cũng không thể ăn thịt cá, ăn thức ăn lỏng cũng rất tốt.”

Nói xong hắn cầm lấy bát đũa bắt đầu ăn.

Hương vị không xong quả thực rất khó ăn, bất quá Lạc Khâu Bạch vẫn là nuốt xuống, ăn thìa thứ hai.

Kỳ Phong nhìn hắn ăn đồ ăn lần đầu tiên mình làm, khoe miệng thực đậm gợi lên, mãnh liệt đoạt lấy muỗng, kết quả một hơi đều không nuốt vào thiếu chút nữa còn nhổ ra.

“Không cho ăn, nhanh chóng phun ra cho tôi.” Y nóng nảy ngăn trở.

Lạc Khâu Bạch thuận tay đem muỗng cuối cùng nuốt vào trong bụng, gờ chén không lên nói, “Không có, Kỳ thiếu gia anh muốn ăn thì múc một chén đi.”

Kỳ Phong thân hình bất động, nhìn chằm chằm Lạc Khâu Bạch mặt sốt cao ửng hồng cùng khoe môi nhếch lên tươi cười, ngực phập phồng vài cái, nhũ mào, thắm mắng một tiếng, đột nhiên kéo đầu Lạc Khâu Bạch qua, không chút do dự ngăn chặn miệng của hắn.

“!” Không hề phòng bị Lạc Khâu Bạch ngây ngẩn cả người, căn bản không kịp phản ứng.

Đầu lưỡi Kỳ Phong tiến vào, đem cháo còn sót lại trong miệng hắn liếm đến không còn một mảnh.

Lạc Khâu Bạch theo bản năng phản kháng, nhưng là tay vẫn nâng lên, trong lòng có một thanh âm nói cho hắn biết, yêu cầu của kim chủ hắn không thể cự tuyệt, cũng không có quyền cự tuyệt.

Hình ảnh đêm tân hôn tư ma dây dưa vọt vào đầu, làm hai người đều hô hấp không xong.

Tiếng nước chập chập vang lên, Lạc Khâu Bạch bị hôn cơ hồ sắp hít thở không thông.

Lúc này Kỳ Phong buông hắn ra, đồng tử màu đen giống như săn bắn chim ưng.

Da đầu Lạc Khâu Bạch run lên, cứng ngắc kéo kéo khoe miệng, tùy tiện tìm đề tài muốn phá cái tình cảnh xấu hổ này, “Cái kia... Vừa rồi tôi có nghe được bác sĩ cho anh uống thuốc, anh ăn cơm xong, nhanh, nhanh đi uống thuốc đi.”

Kỳ Phong lắc lắc đầu, vẫn không chớp mắt nhìn chằm chằm hắn, “Không cần uống.”

Lạc Khâu Bạch nghi hoặc nhướn mày, chợt nghe nam nhân trầm thấp nói, “Em chính là thuốc của tôi.”

Lạc Khâu Bạch mặt đỏ bừng.

Đại điều quái trình độ nịnh nọt càng tiến bộ nha!

15. Chương 18

Chương 18

Lạc Khâu Bạch còn trẻ, thân thể khỏe mạnh, uống thuốc ngày hôm sau đã khỏi, cả người thần thanh khí爽, nhưng Kỳ Phong lại cố chấp bắt hắn ở trong phòng nghỉ ngơi, còn đúng giờ kiểm tra.

Đơn giản, tính tình Lạc Khâu Bạch vốn lười biếng, bình thường có thể nằm tuyệt đối không ngồi, không có chuyện gì cũng sẽ không quan tâm, cho nên Kỳ Phong bảo hắn nghỉ ngơi, hắn cũng vui vẻ tiêu dao.

Dù sao gần đây không có công tác, Tinh Huy cũng không liên hệ hắn đi làm, kim chủ đại nhân vui vẻ cho hắn nghỉ dưỡng, hắn cần gì phải làm càn để mỗi ngày không thoải mái chứ?

Cứ như vậy ăn ngủ, ngủ ăn, qua nhiều ngày thanh nhàn, Lạc Khâu Bạch cũng dần dần hiểu được tính tình của Kỳ Phong.

Đều nói nam nhân là cầm thú, đạo lý khoa học đã chứng minh, tại một mức độ nào đó, Kỳ Phong giống như một con thú khổng lồ, tính tình vừa kiêu ngạo lại vừa nóng nảy, còn dễ phát giận, nhưng ở chung lâu sẽ phát hiện, y cũng dễ dụ, chỉ cần nhẹ nhàng mọi sự sẽ OK.

Mỗi ngày ngoại trừ buổi tối cùng đại điều quái đồng giường cộng chằm, sẽ bị y vô cớ đòi “hôn chúc ngủ ngon” có chút đau đầu, nói tóm lại, trong khoảng thời gian này Lạc Khâu Bạch cũng không tệ lắm, mà ngay cả dì Trương phụ trách nấu cơm đều nói hần càng trở nên môi hồng răng trắng.

Tuy rằng cái từ này dùng trên thân thể nam nhân thực không thích hợp, nhưng Lạc Khâu Bạch vẫn miễn cưỡng chấp nhận.

Sáng sớm hôm nay, lúc Lạc Khâu Bạch còn đang ngủ mơ, Kỳ Phong đột nhiên lôi hần từ trong chăn, mặt không đổi sắc mở cửa ra nói, “Chọn cho tôi một cái cà vạt.”

Lạc Khâu Bạch còn chưa tỉnh ngủ, trước mắt một mảnh mơ mơ màng màng, không biết Kỳ Phong lại nổi điên cái gì, ngáp ngồi xuống, nhìn lướt qua trong tủ treo quần áo mấy trăm cái cà vạt, hữu khí vô lực tùy tiện lấy một cái, “Àn, vậy mặc màu xanh lá đi... Nhìn rất tốt.”

Biểu tình Kỳ Phong trầm một chút, thấp giọng hỏi, “Em vì sao không chọn cái màu xanh lần trước?”

Lạc Khâu Bạch vốn không tỉnh táo, nghe xong lời này ở trong lòng ai thán một tiếng, không phải anh bảo tôi chọn cho anh một cái sao, anh đã chọn xong, còn bắt tôi chọn làm gì?

“Được thôi, vậy màu xanh đi, ánh mắt tôi không nhạy bằng anh.”

Lạc Khâu Bạch nghĩ nếu nịnh hót, Kỳ Phong khẳng định sẽ cho mình ngủ, nhưng ai biết vẻ mặt của y lại càng khó nhìn, không vui hừ lạnh một tiếng, cầm lấy cái cà vạt xanh lá mà Lạc Khâu Bạch chọn đeo lên cổ, đòi “hôn chào buổi sáng” xong, cầm túi da cũng không quay đầu lại tiêu sái đi.

Trước khi đi còn lăm bầm lầu bầu, thế nhưng không chọn cà vạt tình yêu, thật sự là chán chừ, uống tôi cho em cơ hội biểu đạt tình yêu với chồng.

Đáng tiếc, những lời này Lạc Khâu Bạch một chút cũng không nghe, chờ Kỳ Phong đi rồi, hần cũng không hiểu ra sao gãi gãi tóc, cân nhắc nửa ngày cũng không biết ý tứ của Kỳ Phong, không nghĩ ngợi nữa lại chui vào trong chăn ngủ tiếp.

Mơ mơ màng màng cũng không biết ngủ bao lâu, hần bị một hồi chuông tin nhắn đánh thức, cầm lấy đã thấy là một dãy số quen thuộc, không hiện tên, cũng biết dãy số này là của ai.

Bởi vì nó là số của Mạnh Lương Thần, ba năm yêu nhau, dãy số này hần nhớ lâu lâu, hiện tại muốn quên cũng không có khả năng.

Khâu Bạch, anh suy nghĩ đã lâu vẫn quyết định gửi tin nhắn này cho em, dù sao lần trước gặp mặt cũng không thoải mái, em trốn tránh không muốn gặp anh, nhưng vô luận như thế nào, anh cũng không muốn tổn thương em, em không muốn gặp anh, anh cũng chỉ muốn giúp em. Chỗ của anh có một kịch bản, vai nam chính rất thích hợp với em, nếu em nguyện ý đi, anh sẽ giúp em liên lạc tốt hết thấy, dù cho em có nguyện ý cho anh một cơ hội hay không, anh vẫn luôn chờ em —— Mạnh Lương Thần

Ngắn ngủn mấy chục ký tự, Lạc Khâu Bạch đem di động ném qua một bên, trong lòng nhin không được cười nhạo một tiếng.

Hần ta muốn gì đây, đại ảnh đế ban ân cho diễn viên phụ sao?

Người đàn ông này vẫn luôn như vậy, muốn lấy ôn nhu làm vũ khí, ngoài miệng nói tất cả đều là vì tốt cho mình, nhưng chẳng khác nào bố thí.

Lúc hần khốn cùng thất vọng nhất, Mạnh Lương Thần đều có thể vì một người đã chết đem tình cảm của hai người triệt để xé nát, hiện giờ lại duỗi tay ra giúp hần là có ý gì? Lạc Khâu Bạch hần cho dù là đối chết, cũng trăm triệu lần không muốn nhận của bố thí.

Mở ra hộp thư, bấm nút “xóa”, nhìn tên của Mạnh Lương Thần biến mất, Lạc Khâu Bạch thở phào một hơi, bịt kín chăn tiếp tục ngủ.

Hắn không muốn vì Mạnh Lương Thần thương tâm động cốt, cứ như hiện tại là tốt rồi.

Mới nằm xuống vừa thiếp đi một lát, di động lần thứ hai vang lên, Lạc Khâu Bạch tưởng lại là Mạnh Lương Thần, cau mày đem di động nhét vào gối đầu, không để ý tới.

Chính là tiếng chuông vẫn tiếp tục vang.

Chết tiệt, hắn ta rốt cuộc muốn thế nào?

Lạc Khâu Bạch ngồi dậy, gỡ tóc, cầm lấy di động hận không thể ném đi, mới vừa giơ tay lên, thấy một dây số xa lạ.

Chờ một chút... Không phải Mạnh Lương Thần?

Lạc Khâu Bạch ngây ngẩn cả người, hắn một diễn viên nhỏ bé trong ngày thường một công việc đều không có, sáng sớm ai sẽ gọi điện thoại cho hắn?

Do dự trong chốc lát, hắn vẫn mở điện thoại, thanh âm khàn khàn khi mới rời giường, "... Uy?"

Đầu kia điện thoại nghe được thanh âm của hắn, không nói gì, tựa hồ hấp đều trì trệ một chút.

Lạc Khâu Bạch không rõ cho nên, "Uy? Nghe thấy sao, xin hỏi anh tìm ai?"

"Lạc Khâu Bạch phải không, cậu còn đang ngủ?" Một giọng nam trầm thấp vang lên.

"Anh là... ?" Lạc Khâu Bạch chớp chớp mắt, người này làm sao biết mình?

"Tôi là Trịnh Hoài Giang của Tinh Huy." Nam nhân dừng một chút, thanh âm không mang một tia phập phồng, "Nếu cậu trong vòng nửa giờ có thể xuất hiện tại công ty, tôi đây còn tính là người đại diện của cậu."

Nghe được ba chữ "Trịnh Hoài Giang", cả người Lạc Khâu Bạch đều cứng lại, tạm dừng vài giây mảnh liệt ngồi xuống, thiếu chút nữa ném đi gối đầu trên giường, tâm tình mới vừa rồi bị Mạnh Lương Thần đảo loạn cũng vút ra sau đầu.

Trịnh Trịnh... Trịnh Hoài Giang!?

"Đôi mắt ma quỷ" tiếng tăm lừng lẫy trong giới giải trí, người chưa một lần thất bại, được xưng là người đại diện chủ chốt của Tinh Huy Trịnh Hoài Giang?

Lạc đế nhũn nhất thời trợn tròn mắt, bị ngạc nhiên quá mức làm choáng váng...

Vội vội vàng vàng tới công ty, vừa vặn nửa giờ.

Lạc Khâu Bạch đi ra, tóc đều chưa kịp chải, tùy tiện mặc đồ thể dục, quả thực bình thường không thể bình thường hơn.

Thở hổn hển tìm được văn phòng, hít một hơi gõ cửa phòng.

Nghe được một tiếng "Vào đi", hắn đi vào.

Trong phòng làm việc một nam nhân cao gầy đang ngồi, ánh mắt hẹp dài, một thân đen có vẻ càng thêm khó tiếp cận.

Trịnh Hoài Giang liếc mắt một cái thấy Lạc Khâu Bạch thần tình ứng hồng, nheo lại ánh mắt, nửa ngày không nói gì.

Lạc Khâu Bạch hiển nhiên đã sớm nghe nói qua đại danh của anh ta, nhưng trước kia đều là nghe người khác nói nam nhân này bức người ra sao, chứ chưa tận mắt thấy.

Nghe nói Trịnh Hoài Giang rất cực đoan soi mói, nếu không phải bạn là người được người ta chú ý, anh ta sẽ bắt bẻ bạn cho tới cùng, hạ thấp giá trị của bạn, nhưng không thể phủ nhận, nếu được anh ta coi trọng, ngày hôm sau nhất định sẽ được phong vương, cho nên anh ta mới có biệt hiệu "Đôi mắt ma quỷ".

Người này đứng ở trong giới giải trí, trước kia Lạc Khâu Bạch cho dù là rướn cổ lên hay kiễng mũi chân đều với không tới một ngón tay của anh ta, nhưng hiện tại người đại diện vương bài này lại an vị tại khoảng cách không thể gần hơn.

“Cậu đến muộn 3,24 giây.”

Trịnh Hoài Giang giơ tay lên nhìn thoáng qua, đánh giá Lạc Khâu Bạch từ trên xuống dưới một chút.

Không thể không nói, cậu nam nhân này thật không quá đẹp, ít nhất với khuôn mặt để kiếm miếng cơm, diện mạo này của hắn hoàn toàn không có một chút tiềm năng nào.

“Xin lỗi... Sẽ không có lần sau. Tôi không nghĩ rằng sẽ được thấy anh tận mắt nên có chút khấn trương.” Lạc Khâu Bạch luống cuống cười cười, mặt mũi theo bản năng cong lên.

Giáp mặt nghe được thanh âm của hắn, Trịnh Hoài Giang lần thứ hai trầm mặc, nhìn chằm chằm Lạc Khâu Bạch, lần này rốt cục có điểm hứng thú.

Một diện mạo bình thường, khi cười lộ lên lại mang theo hương vị câu nhân, thậm chí cả thanh âm cũng giống như chui vào lỗ chân lông của người ta vậy, hắn tựa hồ hoàn toàn không biết mình có tiềm chất này, vô tình toát ra phong thái thơ ngây lại tự nhiên phong lưu, đích xác... Có chút ý tứ.

“Biết hôm nay tới công ty, lại ăn mặc như thế này?”

Lạc Khâu Bạch theo bản năng cúi đầu nhìn nhìn y phục của mình, mặt còn mơ ngủ, mặc áo ngủ ra đường, đầu chưa chải nhìn như tổ quạ, thật là mất mặt mà.

Hắn gãi gãi tóc, cười thẳng thắn thành khẩn, “Cho dù tôi có mặc kim cương đi chăng nữa, Trịnh lão sư ngài cũng vẫn thấy tôi chướng mắt thôi, tôi đây hà tất uống phí công phu làm gì.”

Lời này làm Trịnh Hoài Giang thực đậm nở nụ cười một chút, anh ta thích người thông minh.

“Tôi đích xác không coi trọng cậu, thậm chí hiện tại gặp mặt, tôi cũng xin khuyên cậu một câu, giới giải trí không thích hợp với cậu, cậu có ký hợp đồng với Tinh Huy, cũng sẽ không có cái gì tốt cả.”

Lời này Lạc Khâu Bạch cũng hiểu được, cũng không cảm thấy tổn thương lòng tự trọng, ngược lại cười càng sâu, “Đầu năm nay có mấy người dựa vào thiên phú mà thành? Không phải đều phải chăm chỉ cố gắng làm việc sao, may mắn hiện tại phương cách kiếm sống của tôi cũng chỉ muốn làm một diễn viên nhỏ, không có hy vọng gì lớn chung quy cũng vì đạt được mục tiêu mà liễu thôi.”

“Huống chi...” Nói tới đây, Lạc Khâu Bạch dừng một chút, “Nếu ngài thật sự cảm thấy tôi không có giá trị, cũng sẽ không gặp tôi nói này nói kia, đúng hay không?”

Tinh quang trong mắt Trịnh Hoài Giang chợt lóe.

Tính cách của anh ta thích thách thức với khó khăn, lúc trước lão tổng bảo anh ta ở trong một trăm nghề sĩ mới thì chọn một người, anh ta liếc mắt một cái nhìn trúng Lạc Khâu Bạch.

Không phải bởi vì hắn ưu tú, mà là bởi vì lý lịch của hắn thật sự rất nát, nát đến đều nổi đống quảng cáo còn không được lộ diện.

Như vậy cũng bình thường, người đứng ở tầng thấp nhất trong giới giải trí trầm luân này, khi bồi dưỡng mới có cảm giác thành tựu, anh ta thích cảm giác tạo ra kỳ tích.

Cho nên anh ta muốn tận mắt nhìn cậu nam nhân này rốt cuộc có gay go như thế nào, kỳ ngộ, diễn xuất thậm chí là diện mạo đều không có gì đáng chú ý, mấu chốt muốn xem hắn có đáng giá thời gian của mình hay không, nếu ngay cả cái này cũng không có, vậy anh ta cũng sẽ không lãng phí tinh lực bồi dưỡng người vô năng, bất quá thực hiện nhiên, anh ta hiện tại đã thấy được.

Chỉ dựa vào cổ họng tốt làm người ta hứng thú, Lạc Khâu Bạch đã làm cho anh ta đánh cuộc một phen.

“Cậu ngược lại có chút thông minh. Tôi chỉ cho cậu thời gian nửa năm, nếu cậu vẫn không một chút khởi sắc, liền lẫn, Tinh Huy không nuôi kẻ ăn không ngồi rồi.”

Lạc Khâu Bạch sững sốt một chút, kinh hỉ mở to hai mắt, ý Trịnh Hoài Giang là... Quyết định hướng dẫn hắn?

Hắn đứng lên cúi đầu, thần thái hào hứng, ánh mắt so với bình thường tuấn tú hơn, tựa như ngọc trai dính bùn đất bị gió thổi bay, có chút tao nhã.

“Về sau thỉnh Trịnh lão sư chỉ giáo nhiều hơn.”

Trịnh Hoài Giang nhìn vẻ mặt của hắn âm thầm lấy làm kỳ lạ, “Ân” một tiếng, đem hai cuốn kịch bản ném cho hắn nói, “Hiện nay trên tay của tôi có hai cuốn kịch bản, một cái là phim thần tượng Cây Anh Đào Chi Luyến, cậu diễn vai nam thứ 3, có thể hấp dẫn không ít người xem nhỏ tuổi, một cái khác là tiểu thuyết võ hiệp chuyển thể thành phim truyền hình, bên trong có một nữ diễn viên đang gây chú ý, cậu diễn vai nam thứ, công ty có thể giúp cậu cùng cô ta tạo scandal, thuận thể nổi tiếng hơn. Đây là hai con đường, cũng có thể cho cậu nổi tiếng rất nhanh, cậu chọn một cái đi.”

Nhìn thấy kịch bản trong nháy mắt, Lạc Khâu Bạch không biết vì cái gì đột nhiên nhớ tới Kỳ Phong trước ném cho chính mình 4 cuốn kịch bản, thái độ “Em tùy tiện chọn đi dù sao tôi cũng có tiền”, nhin không được nở nụ cười.

Đại điều quái kia nếu biết mình không chọn phim y đưa, ngược lại nghe lời người khác sắp xếp đi diễn, không biết có thể lại nóng giận hay không, chờ đợi mình dùng một chén trứng gà cà chua đi dỗ y.

Nghiêm túc đọc hai cuốn kịch bản xong, Lạc Khâu Bạch buông xuống, Trịnh Hoài Giang nhướng mày hỏi hắn, “Đọc xong chưa, chọn cái nào?”

Lạc Khâu Bạch mím môi do dự một chút, cuối cùng vẫn là quyết định ăn ngay nói thật, “Không chọn cái nào cả.”

“Cậu khẩu vị cũng không nhỏ, chẳng lẽ là còn chướng mắt sắp xếp của công ty?” Trịnh Hoài Giang hừ lạnh một tiếng.

Lạc Khâu Bạch cười lắc đầu “Không chướng mắt, là cảm thấy thanh danh tích góp từng tí một đều thành bọt biển, như vậy còn không bằng ngoan ngoãn đóng vai phụ.”

“Phim Thần tượng có thể giúp tôi gây chú ý, nhưng là tôi đã 25 tuổi rồi, bộ dạng cũng không soái, đều qua tuổi tiểu nữ sinh thích, nổi danh kiểu này chỉ làm người ta cười thôi. Mà phim võ hiệp tôi tuy rằng thích, nhưng là cùng nữ diễn viên nâng cao thanh danh, tôi không muốn, hướng chi...”

Sau lưng của hắn còn có đại kim chủ tính tình cổ quái kiểm soát chặt chẽ, sao hắn dám?

Trịnh Hoài Giang không nói gì, nhưng trong lòng lại kính trọng Lạc Khâu Bạch.

Tại cái vòng luẩn quẩn hỗn loạn này, người có thể suy xét thấu đáo như vậy thật sự còn quá ít, người này có thể vượt qua khảo nghiệm này, ngược lại làm mình không thể không dụng tâm một chút.

Nghĩ đến đây, anh ta thấp giọng nở nụ cười, đứng lên kéo Lạc Khâu Bạch đi ra ngoài.

“Trịnh lão sư, chờ một chút, anh dẫn tôi đi chỗ nào?”

“Casting.”

“Casting?”

“Đúng.” Trịnh Hoài Giang gật đầu, bước nhanh đi ra ngoài, “Nhớ kỹ, nếu muốn đứng ở trong giới giải trí đến cùng, màn ảnh rộng mới là chiến trường chân chính của cậu, nếu không phải là phim truyền hình được chế tác hoàn mỹ, sẽ không có ý nghĩa gì nữa.”

Lạc Khâu Bạch sững sốt một chút, hiểu được vừa rồi “kịch bản hấp dẫn” kỳ thật chỉ là một khảo nghiệm, hiện tại mới là ý tứ chân chính của Trịnh Hoài Giang.

Khóe miệng lộ ra ý cười, hắn giả hoạt hỏi, “Kia anh tính mang tôi đi casting ở đâu, phiên Danh tổng có thể tiết lộ một chút, để tôi chuẩn bị trước.”

“Đi cậu sẽ biết, hiện tại có chuẩn bị cũng vô dụng.”

Trịnh Hoài Giang kéo hẳn lên xe, rong ruổi một thời gian, Lạc Khâu Bạch trải qua nhiều lần thất bại, trong lòng nhịn không được có chút khản trương.

Đến studio, không ít minh tinh nổi tiếng đã trình diện, bên người bọn họ có 4, 5 trợ lý đi theo, một bộ dáng sẵn sàng đón quân địch.

Lạc Khâu Bạch hít sâu một hơi, đi theo Trịnh Hoài Giang đi vào trong, vừa định cẩn thận hỏi một chút tình huống, đột nhiên nhìn thấy trên màn hình Led thật lớn hiện lên dòng chữ: Tà Dương Ca trên trường quay casting.

Lúc này, Mạnh Lương Thần cùng vài nhà đầu tư đang nói chuyện phiếm vừa lúc quay đầu, nhìn thấy Lạc Khâu Bạch trong nháy mắt ngây ngẩn cả người.

Hai người bốn mắt nhìn nhau, cửa bên cạnh đột nhiên mở ra, mười mấy trợ lý vây quanh một người đi vào, bên cạnh một nhà đầu tư nhỏ a a nghênh đón, “Thiên Kỳ a, cậu cuối cùng cũng đến rồi, tôi và Lương Thần đang chờ cậu đó.”

Lý Thiên Kỳ...?

Nhớ lại hẳn lần đầu tiên hẳn và Kỳ Phong gặp nhau, Lạc Khâu Bạch nhu nhu thái dương phát đau, lúc này dở khóc dở cười.

Đến rồi, Mạnh Lương Thần cùng Lý Thiên Kỳ đều đến, có phải còn thiếu Kỳ Phong, bốn người bọn họ có thể cùng chơi mặt chược?

16. Chương 19

Chương 19

Nhìn Trịnh Hoài Giang đi tới, diễn viên ở đây khe khẽ nói nhỏ, có hưng phấn có nghi hoặc, nhưng không ai nghĩ tới người đại diện kim bài đại danh đỉnh lại mang nghệ sĩ mới tới casting, cho nên căn bản không ai chú ý tới Lạc Khâu Bạch, cứ nghĩ hẳn là trợ lý.

Mạnh Lương Thần đứng xa xa nhìn Lạc Khâu Bạch, trên mặt hiện lên một tia kinh ngạc, ánh mắt ôn nhu ánh mắt dừng ở trên người hẳn, bao hàm thâm ý cùng vui sướng.

Khóe miệng gợi lên một ý cười dung túng, rơi vào trong mắt Lạc Khâu Bạch như có ý nói, “Nếu đã sớm tính toán đến, tại sao còn nổi nóng với anh?”

Lạc Khâu Bạch phiền lòng một trận, không thềm để ý đến hẳn ta.

Nếu biết phim casting chính là Tà Dương Ca, hẳn tuyệt đối sẽ không tới, nhưng cơ hội lần này là Trịnh Hoài Giang giúp hẳn tranh thủ, hẳn lại không thể từ chối.

Đây là khảo nghiệm thứ hai Trịnh Hoài Giang đưa ra để quyết định có tiếp nhận mình hay không, hẳn đã từ chối hai kịch bản truyền hình, nếu ngay cả Tà Dương Ca phim được đầu tư hàng triệu mà hẳn cũng từ chối, thì thật không biết suy xét. Chỉ là hẳn lại không thể nói ra mình cùng Mạnh Lương Thần đang có khúc mắc, chỉ có thể mắt nhắm mắt mở, đứng trong góc nhỏ làm không khí.

“Muốn thử vai nào?” Trịnh Hoài Giang đột nhiên quay đầu lại trầm giọng hỏi hẳn.

Lạc Khâu Bạch sững sốt một chút, rất muốn nói vai nào cũng không thử, nhưng không thể trực tiếp mở miệng, suy nghĩ một chút, giống như nói giỡn, “Trước kia tôi đều diễn vai người qua đường giáp, sĩ binh, chưa từng diễn qua vai nào đứng đắn, lần này nếu anh đã hỏi, tự nhiên phải thử vai nam chính rồi, ngô... Tôi xem vai Nhạc Triều Ca cũng không tồi.”

Nhạc Triều Ca là một trong hai vai nam chính chủ chốt trong Tà Dương Ca, cầm kiếm lưu lạc giang hồ, là một nhân vật lãnh ngành quỷ quái lại tiêu sái ngang ngược, năm đó Mạnh Lương Thần đứng giữa gió lạnh, máu tươi đầy người cuồng tiếu, “Ta đem thiên hạ này dâng cho người thì thế nào? Cho người, ta nhất định phải hủy diệt toàn bộ!”

Một màn, làm vô số người kính phục, vì thế không có bao nhiêu người có gan khiêu chiến.

Nhưng hiện tại Lạc Khâu Bạch là một nghệ sĩ mới, phải thử một chút những vai diễn như thế này.

Kinh ngạc của Trịnh Hoài Giang ngẩn ngui qua đi, híp mắt có chút nghiền ngẫm nói, “À? Không nghĩ tới cậu có hứng thú với Nhạc Triều Ca, tôi nghĩ không nhân vật nào thích hợp với ngoại hình của cậu như Giản Đồng.”

Giản Đồng, cũng là nam chính thứ hai trong phim, là một người nham hiểm không hơn không kém, trên màn ảnh hần nhả nhận tốt đẹp, công tử khuôn mặt tươi cười, cùng so sánh với Nhạc Triều Ca hình tượng rần rỏ, nhân vật kia càng nho nhã yếu đuối, một thân long bào rực rỡ, năm đó không biết mê mẩn bao nhiêu tiểu cô nương rồi.

Đáng tiếc, nhân vật kia lại thích hợp với hần hơn, Lạc Khâu Bạch cũng sẽ không thử vai đó.

Bởi vì nó đã từng thuộc về Tô Thanh Lưu, tựa như Mạnh Lương Thần cũng thuộc về anh ta, mình đời này cũng không thể tránh.

“Nếu như không có thách thức còn có ý nghĩa gì, đạo diễn lại không quy định Nhạc Triều Ca phải là người vạm vỡ, tôi muốn thử sức một chút cũng không được sao?”

Lạc Khâu Bạch cố ý nói giỡn, dẫn tới chung quanh một trận cười nhạo, xem thường liếc hần một cái, cười nhạo hần không biết lượng sức.

Nhạc Triều Ca được người xem định hình, thân thể cao lớn cường tráng, mâu tinh sắc lạnh, tuyệt đối sẽ không giống bộ dáng của Lạc Khâu Bạch.

Lạc Khâu Bạch vốn chỉ nói chơi, căn bản không muốn làm thật, nhưng Trịnh Hoài Giang lại thâm sâu mà nhìn hần một cái, đột nhiên nhắc tay đối với đạo diễn sản xuất nói, “Phiền toái đăng ký một chút, số 23 Lạc Khâu Bạch, thử vai Nhạc Triều Ca.”

Một câu làm mọi người chú ý, Mạnh Lương Thần trên đài phút chốc đưa ánh mắt đến trên người Lạc Khâu Bạch, kinh ngạc nhướng mày.

Lạc Khâu Bạch trở tay không kịp, hoàn toàn không nghĩ tới Trịnh Hoài Giang làm thật, hần chỉ đùa một chút a... Không cần nghiêm túc như vậy, lần này chơi đại rồi.

“Vị kế tiếp, số 22 Lý Thiên Kỳ, nhân vật: Nhạc Triều Ca.”

Lý Thiên Kỳ đem áo khoác ném cho trợ lý, đắc ý tiêu sái lên đài, anh ta vốn cao lớn anh tuấn, rất đàn ông, diễn vai như Nhạc Triều Ca đã sớm quen, hơn nữa anh ta cùng vài cái nhà đầu tư đều có quen biết, trên cơ bản đã sớm quyết định, hiện tại bất quá là diễn cho có lệ thôi.

Anh ta cầm trong tay trường kiếm, mỗi một chiêu thức vô cùng chính xác, thậm chí cả ánh mắt đều y chang nhân vật không sai chút nào, nếu có thể thay một thân trường bào rách rưới, quả thực chính là phiên bản của Mạnh Lương Thần.

Lý Thiên Kỳ diễn xong, vài nhà sản xuất đều lộ ra thần sắc vừa lòng, bản lĩnh thật thâm hậu, nhân khí bùng nổ, anh ta vừa có mặt liền trực tiếp lên diễn trước.

Đáng tiếc, Lạc Khâu Bạch đều đã thấy qua bộ dáng “Mềm mại không xương” của anh ta, hiện giờ nhìn anh ta đứng đấy, như thế nào đều cảm thấy thực khôi hài.

Trong đầu không biết như thế nào đột nhiên liên tưởng tới một hình ảnh: Lý Thiên Kỳ giống bạch tuộc dính trên người Kỳ Phong làm nũng, Kỳ Phong cúi đầu thấy được lông mao dày đặc, đại điều uống Viagra nháy mắt liền bị dọa héo xuống...

Lạc Khâu Bạch khống chế không được phốc nở nụ cười một tiếng, cúi đầu gắt gao che miệng lại, cười đến bả vai đều phát run.

Một tiếng này, Lý Thiên Kỳ nghe được lại biến thành châm chọc, anh ta đi tới, từ trên cao nhìn xuống liếc Lạc Khâu Bạch một cái, quay đầu lại nói với trợ lý bên cạnh, “Có vài người không biết trời cao đất dày, cho rằng diễn được mấy vai tôm tép thì cho mình là minh tinh, cũng không biết có phải khi còn bé cha mẹ chết quá sớm, không ai giáo dục hay không.”

Người chung quanh đều cười, Trịnh Hoài Giang vẫn luôn yên lặng quan sát phản ứng của Lạc Khâu Bạch, cho rằng hắn sẽ sinh khí, kết quả lại phát hiện hắn tương đối bình tĩnh, thậm chí trên mặt còn tươi cười.

Lạc Khâu Bạch cảm thấy mình phải là người nói chuyện khéo léo, chỉ cần không đụng tới cha mẹ của hắn, hắn cũng sẽ không ăn miếng trả miếng, đáng tiếc Lý Thiên Kỳ lần này lại đụng tới chỗ không nên đụng của hắn.

Hắn vốn không muốn diễn vai Nhạc Triều Ca kia, nhưng Trịnh Hoài Giang báo danh cho hắn, hắn vẫn nghĩ làm cách nào tránh đi, bất quá hiện tại hắn thay đổi chủ ý, lúc này nếu không làm cái gì, còn gọi gia môn gì nữa?

Hắn vẫn luôn không lên tiếng, chờ đến khi người ta gọi số 23, cười tủm tỉm mà nhìn Lý Thiên Kỳ một cái, đứng lên đuôi thất lưng, chậm rãi đi đến trước đài.

“Lạc Khâu Bạch phải không? Một đoạn lời thoại này cậu xem một chút, một phút sau có thể bắt đầu.”

Hắn là người thử vai cuối cùng nhân vật Nhạc Triều Ca này, vài nhà đầu tư đều đã rời, Mạnh Lương Thần nhếch môi, mở miệng hỏi, “Nghĩ xong chưa? Hiện tại đối vai vẫn còn kịp, vai kia cũng không thích hợp với em.”

Em không cần vì giận đối với anh mà làm chuyện như vậy.

Câu nói kế tiếp hắn ta chưa kịp nói ra, Lạc Khâu Bạch lại khách sáo nói, “Đa tạ Mạnh tiên sinh, tôi đã suy nghĩ xong, hiện tại có thể bắt đầu sao?”

“Trước chờ một chút.” Nhà sản xuất khoát tay áo, quay đầu cười nói, “Lương Thần, vừa lúc đoạn này là đối thoại hai người, cậu trước kia cùng Thanh Lưu thành thực như vậy, không bằng diễn vai Giản Đồng, cùng Lạc Khâu Bạch diễn đi.”

Một câu này mặt Lạc Khâu Bạch cương một chút, tiếp lộ ra một bộ dáng khiêm tốn thỉnh giáo.

Nếu một giây trước hắn còn kháng cự, hiện tại nhìn đến Mạnh Lương Thần tươi cười, cũng không hề để ý nữa.

Phản kích tốt nhất không phải là trả thù, mà là căn bản không quan tâm, hắn càng kháng cự, Mạnh Lương Thần lại càng cảm thấy mình còn để ý chuyện năm đó, điều này làm cho hắn nhớ tới liên tục gục tức khẩu vị, còn không bằng bằng phẳng một chút, bắt lấy cơ hội này.

Trước kia hắn luôn tìm cách tìm đuổi theo Mạnh Lương Thần, nhưng đến khi đã có thể, hắn mới phát hiện mình chưa bao giờ muốn đuổi theo, mà là chân chính đuổi kịp và vượt qua hắn ta, làm hắn hiểu được mình không bao giờ có thể vượt qua con chó vẫy đuôi mừng chủ Lạc Khâu Bạch cả.

Tiếp nhận một thanh trường kiếm, Lạc Khâu Bạch làm tư thế mời.

Mạnh Lương Thần ngồi ở trên ghế, nhìn về phía trước, trong tay cầm một cái hồ phù (dấu hiệu để điều binh thời xưa, hình con hổ, chia làm 2 mảnh), “Nhạc Triều Ca, ban đêm người dám xông vào tấm cung của trẫm, thật to gan.”

Hắn ta trong nháy mắt nhập diễn, một câu quát lớn đều mang theo ý cười, giống như đã hóa thân thành Giản Đồng.

Lạc Khâu Bạch bất động thanh sắc (ung dung thản nhiên), nửa híp mắt đảo qua đảo lại, giống như đang ở trong hoàng cung mà không phải Studio trống rỗng.

“Ta chỉ muốn đến thăm một chút, để không phụ lòng bệ hạ bảy ngày bảy đêm truy sát đuổi giết.

Thanh âm của hắn rất nhẹ rất chậm, không có cảm xúc phập phồng nào, nhắc kiếm chậm rãi ra khỏi vỏ, mang theo một tia thờ ơ, “Bệ hạ, người nói... Ta cứ như vậy giết người, thiên hạ này có phải hay không sẽ đổi thành họ Nhạc?”

Nhìn đến nơi này, hiện trường không ít diễn viên trong lòng đều dâng lên một tia cảm giác ưu việt, Lý Thiên Kỳ càng khinh thường cùng cười nhạo.

Đoạn này là đoạn diễn trung tâm, cũng là đoạn có thể nổi bật cường vọng tiêu sát của Nhạc Triều Ca, kết quả Lạc Khâu Bạch lại biểu hiện nhân vật lãnh khốc, đem chính lời thoại trở nên bình thản vô vị.

Đạo diễn Sâm Xuyên không lên tiếng, để đoạn đối thoại tiếp tục.

“Chỉ bằng ngươi có thể giết ta?” Mạnh Lương Thần đột nhiên nheo lại ánh mắt, khước miệng gợi lên một tia cười, tùy ý vung tay lên, mấy chục ngự lâm quân vây quanh Lạc Khâu Bạch.

Lạc Khâu Bạch hình bất động, ngay khi tất cả mọi người cho rằng hắn sẽ giống Mạnh Lương Thần năm đó, nháy mắt công kích chỉ một kiếm làm mất mạng mười mấy thị vệ, hắn lại...

Đột nhiên nhắm hai mắt lại?!

Lúc này ngay cả Mạnh Lương Thần đều kinh ngạc, thấy Lạc Khâu Bạch hơi quay đầu đi, lỗ tai rung động, lưỡi dao sắc bén đặt trên mặt hắn, ngũ quan bình thường của hắn đột nhiên lộ ra vài phần kinh tâm động phách.

Lúc này tất cả mọi người đã kịp phản ứng, rõ ràng hiện trường hoàn toàn không có “Ngự lâm quân” gì cả, hắn lại dùng phương thức không tiếng động như vậy càng trực tiếp nói cho mọi người, hắn đã bị ngân y áo giáp ở trên trời triệt để vây quanh!

Lúc này hắn đột nhiên động, bất đồng với thân hình cao lớn cường tráng của Lý Thiên Kỳ, hắn giống như một con thiên nga nhanh chóng hiện lên, đem Mạnh Lương Thần đang ngồi ở trên ghế búc đến góc tường.

Dựa theo kịch bản, Nhạc Triều Ca hắn là triển khai chém giết Ngự lâm quân trước, nhưng hắn lại lao thẳng về phía Giản Đồng, hoàn toàn không tuân theo kịch bản. Việc tự ý thay đổi này làm Sâm Xuyên nheo lại ánh mắt, nhưng ông ta không thể không thừa nhận việc cải biến như vậy càng làm tăng thêm cường vọng của Nhạc Triều Ca.

Mạnh Lương Thần hơi thất thần, ngay sau đó dựa theo động tác được đặt ra cùng hắn so chiêu, nhưng trước mắt Lạc Khâu Bạch như là hoàn toàn thay đổi thành một người khác.

Mỗi một động tác của hắn đều sắc bén tàn nhẫn, ánh mắt lạnh lùng tà ác, toàn thân không biết từ nơi nào trào ra sức mạnh thật lớn, giống như thật sự cùng Nhạc Triều Ca hòa hợp, một tay cầm kiếm, đánh đầu thẳng đó; không gì cản nổi.

Rõ ràng là một người gầy yếu đơn bạc, thất lực rất nhỏ, Mạnh Lương Thần còn tự dùng tay đo, nhưng hiện tại người nhu hòa, ngoan ngoãn trong lồng ngực của mình, lại lộ xác thành một người khác.

Có một loại nội tâm cường hãn, không cần có một cơ thể cường tráng cũng đủ làm người ta hết hồn.

Mạnh Lương Thần bị bức đến góc, thể lực không chống đỡ nổi tựa vào tường, một thanh kiếm sắc bén đặt giữa cổ họng của hắn ta, Lạc Khâu Bạch từ trên cao nhìn xuống, đôi mắt xé rách thoáng chốc phát ra quang mang sắc bén, “Bệ hạ, ngươi thua.”

Hiện trường hoàn toàn yên tĩnh, lát sau tiếng vỗ tay vang lên.

Lạc Khâu Bạch thu kiếm đứng dậy, bên tai Mạnh Lương Thần thấp giọng trào phúng, “Đại ảnh đế, bị nhân vật mình đặc ý nhất tự tay đánh bại cảm giác thế nào?”

Thanh âm mềm dẻo biến chuyển vang lên, tim Mạnh Lương Thần kịch liệt co rút lại, trước mắt vẫn luôn là một Lạc Khâu Bạch tươi cười, xa lạ... Lại làm hắn ta lưu luyến không rời, nhất thời đều quên phản ứng.

Ngay lúc tất cả mọi người kinh ngạc Lạc Khâu Bạch diện mạo bình thường, thế nhưng lại có khí thế cùng Mạnh ảnh đế đấu tay đôi.

Chỉ có Mạnh Lương Thần biết, hắn ta không phải bị Lạc Khâu Bạch áp chế, mà là ngay từ đầu đã bị Lạc Khâu Bạch dắt đi, thua thương tích đầy mình...

17. Chương 20

Chương 20

Ngay lúc tất cả mọi người kinh ngạc Lạc Khâu Bạch diện mạo bình thường, thế nhưng lại có khí thế cùng Mạnh ảnh để đấu tay đôi.

Chỉ có Mạnh Lương Thần biết, hẳn ta không phải bị Lạc Khâu Bạch áp chế, mà là ngay từ đầu đã bị Lạc Khâu Bạch dắt đi, thua thương tích đầy mình...

Đạo diễn Sâm Xuyên ánh mắt khôn khéo nhìn Lạc Khâu Bạch liếc mắt một cái, cười nói, “Lạc Khâu Bạch, cậu diễn rất tốt, ngoài dự liệu của tôi.”

Trong diện ảnh vượt qua bản thân là một sự mạo hiểm, tìm một người có sức đột phá không phải dễ, ông vẫn luôn muốn tìm một người có thể vượt qua vai Nhạc Triều Ca của Mạnh Lương Thần, nhưng nhiều người đã thử, chỉ có một mình Lạc Khâu Bạch dám phá tan sự kinh điển, diễn xuất hoàn toàn khác với Mạnh Lương Thần, lại càng tăng thêm cuồng vọng không kiềm chế được của Nhạc Triều Ca.

“Nếu được cho điểm, tôi cho cậu cùng Lý Thiên Kỳ đồng điểm đều là 98 điểm.”

Lạc Khâu Bạch gỡ gỡ tóc, đột nhiên có chút quẫn bách, hẳn vừa rồi chỉ muốn cho Lý Thiên Kỳ và Mạnh Lương Thần biết lễ độ một chút, nhất thời quên mất, hiện giờ bị đại đạo diễn nổi danh quốc tế khen ngợi, có chút xấu hổ.

Mà lúc này Lý Thiên Kỳ đang đứng bên cạnh, sắc mặt lại khó coi đến cực hạn, ánh mắt như muốn giết người dừng ở trên người Lạc Khâu Bạch.

Thân phận mình như vậy, bị đánh đồng với một người tôm tép, quả thực rất sỉ nhục.

“Sâm Xuyên, ông cho điểm hai người cao nhất có ý gì? Nhạc Triều Ca rốt cuộc cho ai đóng?” Hai nhà đầu tư quen biết với Lý Thiên Kỳ đều đứng ngồi không yên, vốn là đã xác định, hiện tại đột nhiên chạy đến người mới không quyền thế không diện mạo là sao đây.

Sâm Xuyên trầm mặc.

Lý Thiên Kỳ bỏ tay vào túi, tuy rằng sắc mặt khó coi, nhưng vẫn không đem Lạc Khâu Bạch để vào mắt, anh ta không tin bằng trình độ của mình sẽ thua một diễn viên nhỏ bé.

“Tôi cho rằng Lạc Khâu Bạch thích hợp hơn, cái tôi muốn không phải chỉ là một phiên bản của Mạnh Lương Thần, mà là một Nhạc Triều Ca hoàn toàn mới, hiện tại có người làm được, dù cho hẳn có là người mới, cũng đáng giá để mạo hiểm.”

Thái độ của Sâm Xuyên tạo ra tranh chấp, tổ phê bình cãi nhau gay gắt.

Có người vẫn cứ kiên trì chọn Lý Thiên Kỳ, có người cảm thấy đáng để người mới thử một lần, tổ phê bình chia làm hai phái, ba đối ba, chỉ còn lại Mạnh Lương Thần chưa nêu ý kiến.

“Lương Thần, anh lần này là nhà đầu tư, lại là Nhạc Triều Ca nguyên bản, rốt cuộc chọn ai, anh có quyền lên tiếng.”

Một câu nói của Sâm Xuyên, làm Lạc Khâu Bạch ngẩng đầu lên, hẳn nghiền ngẫm nhìn Mạnh Lương Thần, một bộ dáng mình không liên quan.

Đây là cái bẫy hẳn tử mĩ thiết kế, sẽ chờ Mạnh Lương Thần lựa chọn ra sao.

Nếu hẳn ta lựa chọn Lý Thiên Kỳ, chẳng khác nào phủ định lời thề son sắt lúc trước hẳn ta hứa hẹn vô luận mình chọn nhân vật vào, hẳn ta cũng sẽ đồng ý, cũng là cho mình một cái bạt tai.

Nhưng nếu lựa chọn Lạc Khâu Bạch hẳn, có nghĩa hẳn ta chấp nhận bị đá bại, đường đường ảnh đế lại bại bởi một người vô danh tiểu tốt, mặt mũi của hẳn ta đều mất hết.

Vô luận chọn như thế nào, Mạnh Lương Thần đều thua, nhìn ánh mắt phức tạp của hẳn ta, trong lòng Lạc Khâu Bạch một trận sáng khoái, chuyện bị hiểu lầm trước kia trong nháy mắt tan thành mây khói.

Khóe miệng trào phúng của Lạc Khâu Bạch bị Mạnh Lương Thần nhìn thấy, hẳn ta nhắm mắt lại cười khổ một tiếng, cuối cùng mở miệng nói, “Tôi chọn Lạc Khâu Bạch.”

Vẫn luôn đang xem cuộc chiến Trịnh Hoài Giang lúc này nở nụ cười.

Lạc Khâu Bạch hôm nay cho anh ta rất nhiều kinh hỉ, anh ta không nghĩ rằng một cậu diễn viên nhỏ bé lại có tài năng như vậy, thật sự là càng ngày càng thú vị.

Đạo diễn Sâm Xuyên phá lệ bắt đầu dùng một người “Vạn năm diễn vai phụ” biểu diễn nam chính, đem nửa bầu trời Lý Thiên Kỳ làm phối hợp diễn, thực làm cho đoàn phim xảy ra nhiều tranh chấp.

Sau khi chấm dứt casting, Lạc Khâu Bạch bị mấy diễn viên khác lôi kéo tham gia buổi liên hoan.

Vốn là có Mạnh Lương Thần ở đây, Lạc Khâu Bạch không muốn đi, nhưng không chịu nổi nhân viên đoàn phim nhiệt tình mời mọc, đành phải đi.

Bởi vì bộ phim điện ảnh này diễn ra quá đột nhiên, Trịnh Hoài Giang đều không nghĩ tới Lạc Khâu Bạch có thể may mắn đến vậy, để chuẩn bị hợp đồng ngày hôm sau, dặn dò Lạc Khâu Bạch vài câu rồi rời khỏi.

Đoàn phim tổ chức liên hoan tại chỗ, khi Lạc Khâu Bạch đến, buổi tiệc đã bắt đầu một lúc rồi.

Toàn bộ đèn đuốc sáng trưng, âm nhạc đỉnh tai nhức óc, mùi rượu nồng nặc, một ít nhân vật có tiếng trong giới giải trí đều có mặt, đang nhảy nhót hăng say.

Lạc Khâu Bạch không thích những nơi như thế này, tìm một góc ngồi, vẫn không tránh được đoàn phim truy kích.

Tất cả mọi người đều kinh ngạc một diễn viên hạng ba lại có thể diễn vai nam chính, tìm hẩn uống rượu, tràn ngập tò mò cùng kinh ngạc với hẩn, Lạc Khâu Bạch từ chối không được, uống vài ly rượu, cách đó không xa Mạnh Lương Thần đi tới ngăn cản, uống càng mãnh liệt hơn.

Lạc Khâu Bạch phiền lòng, hận không thể mắng Mạnh Lương Thần một câu “Con mẹ nó anh quản nhiều như vậy làm gì”, đáng tiếc ở đây có nhiều người như vậy cũng không thể bẻ mặt nhà đầu tư như vậy, bị ép uống mấy ly, hẩn lấy lý do đi vệ sinh trốn đi nơi thị phi này.

Bên ngoài an tĩnh hơn nhiều, hẩn hít sâu một hơi, mới đột nhiên nghĩ đến một vấn đề.

Cả ngày điện thoại sao yên lặng như vậy, nếu là bình thường Kỳ Phong sẽ gọi điện thoại cho hẩn, hôm nay sao một cuộc cũng không có? Hẩn nghi hoặc lấy điện thoại di động ra, lúc này mới phát hiện điện thoại tắt nguồn, nhanh chóng mở lên, mới vừa khởi động máy liền thấy một đồng tin nhắn cùng cuộc gọi nhỡ, tất cả đều là Kỳ Phong. Nguy rồi... Đại diện quá không biết sẽ tức giận cỡ nào.

Lạc Khâu Bạch nhếch miệng, vội vàng bấm số, có tiếng trả lời ngay, “Em còn biết gọi điện thoại hả! Sao hiện tại vẫn chưa về nhà?”

“Thực xin lỗi thực xin lỗi, di động tôi tắt nguồn nên giờ mới nhìn thấy tin nhắn của anh.” Lạc Khâu Bạch vội vàng xin lỗi, “Hôm nay tôi casting phim, mới vừa chấm dứt lại bị kéo tham gia tiệc, nhất thời không gọi điện thoại được, sợ anh lo lắng ... Anh đừng nóng giận, nếu không tìm lại đâu.”

Điện thoại đầu kia Kỳ Phong hừ lạnh một tiếng, ở trong phòng đi qua đi lại, mặt đen lại.

Mới khỏe lên một chút liền đi ra ngoài lêu lổng, trong mắt em còn có cái nhà này không, còn có người chồng này không? Tôi phải giáo dục em thế nào là vợ hiền, cho em biết một người vợ tốt phải về nhà trước 6 giờ!

“Kỳ Phong, anh sinh khí sao?” Lạc Khâu Bạch đều có thể tưởng tượng đến biểu tình của đại diện quá lúc này, trong lòng tuy rằng áy náy nhưng lại muốn đùa giỡn y, “Tôi về làm cho bữa ăn khuya cho anh được không? Đừng nóng giận mà, nóng giận sẽ già đó, tức giận xấu lắm, anh cũng không muốn hai ta khi ra đường bị tưởng là hai ông cháu chứ?”

Kỳ Phong lập tức nhú mày, từ xoang mũi trong phát ra một đơn âm, ngữ khí dụ đi, “Lập tức về nhà.”

“Kỳ thật tôi cũng không nguyên ý ở trong này, bắt quá cũng không thể rời đi, hơn nữa đi về cũng phải báo cho họ một tiếng, nếu không tôi chỉ là một người mới vừa mới vào đoàn phim mà không tôn trọng người khác thì phải làm như thế nào?”

Kỳ Phong không vui, “Chào hỏi cái gì, em nói tên Kỳ gia, ai dám ngăn cản em?”

Lạc Khâu Bạch đỡ khóc đỡ cười, tôi mà nói ra tên của Kỳ đại công tử, phỏng chừng bị bọn họ ép uống còn nhiều hơn.

“Được được, hai tiếng nữa, nhiều nhất hai tiếng nữa tôi nhất định sẽ về. Ân... Nếu không về, tùy anh trừng phạt.”

Kỳ Phong mặt đỏ lên, bởi vì y nghĩ tới cặp đùi mượt mà thon dài của Lạc Khâu Bạch.

Vì cái gì thê tử của y thích nói những lời câu dẫn người khác, rốt cuộc xong chưa? Thật sự là chịu không nổi!

Lạc Khâu Bạch thấy y không nói lời nào, thanh âm mềm xuống, “Kỳ công tử, Kỳ thiếu gia, Kỳ Phong? Được không a, anh tại sao không nói?”

Lỗi tại Kỳ Phong hồng lợi hại hơn, y căn bản ngăn cản không được phù dung câu, thềm mắng vài tiếng, nóng nảy đáp “Tùy em” rồi cúp điện thoại.

Nghe được bên tai truyền đến thanh âm đô đô, Lạc Khâu Bạch bật cười, tâm tình cũng tốt lên không ít.

Cất di động đi vào phòng, đoàn phim còn đang cuồng hoan.

Hắn ngồi trở lại vị trí của mình, bị mùi rượu làm choáng váng hoa mắt, lúc này lại có người đến, hắn uống một chút trong cổ họng phát khô, cầm lấy ly nước trái cây vừa rồi uống qua uống vài hớp, lúc này mới cảm thấy thư thái một chút.

Nhưng thoải mái không duy trì bao lâu, hắn lại đột nhiên cảm giác cả người khô nóng, choáng váng hoa mắt, ngọn đèn lay động đều bắt đầu xoay quanh.

Xảy ra chuyện gì... ? Chẳng lẽ là rượu?

Hắn không thoải mái nhu nhu thái dương, toàn thân đổ mồ hôi, lảo đảo dựa tường đứng lên, sắc mặt ửng hồng.

Đẩy ra cửa, hắn nghiêng ngã lảo đảo đi vào toilet, không ngừng tát nước vào mặt, chính là toàn thân khí lực không có, hai chân như nhũn ra, dựa vào tường, trước mắt đều mờ hồ.

Lúc này một cánh cửa mở ra, Mạnh Lương Thần trùng hợp ở bên trong đi ra.

“Khâu Bạch?” Hắn ta kinh ngạc nhướng lông mày đi qua.

Lạc Khâu Bạch biết là hắn ta, cực lực muốn giữ khoảng cách, “Anh... Tránh xa tôi ra một chút.”

Hắn há miệng, thanh âm khàn khàn, Mạnh Lương Thần thoáng chốc cả người căng thẳng, miệng khô lưỡi khô. “Em làm sao vậy? Chỗ nào không thoải mái?”

Mạnh Lương Thần nâng hắn dậy, Lạc Khâu Bạch không có khí lực ngã quỵ sang một bên, mới vừa rồi bị nước làm ướt áo sơ mi lộ ra màu da bên trong, ở góc độ của Mạnh Lương Thần thậm chí có thể thấy hai điểm trước ngực hắn.

Con người đột nhiên chìm xuống, hắn ta hô hấp dồn dập vài phần, rõ ràng Lạc Khâu Bạch cái gì cũng không có làm, nhưng nam nhân nhận thức ba năm, giờ phút này lại có dục vọng.

“Anh... Tránh ra...” Lạc Khâu Bạch mở miệng lần nữa.

Đáng tiếc phù dung câu đã thất thân, càng thêm quyến rũ, Mạnh Lương Thần chỉ cảm thấy một trận cực nóng mang theo mùi rượu bổ nhào vào trên mặt, nhượng hắn ta không tự chủ được ôm thắt lưng Lạc Khâu Bạch, tầm mắt gắt gao mà khóa trên hai điểm yên hồng kia.

Hắn ta cảm thấy mình bị mê hoặc, vì cái gì gần một năm không gặp, người nam nhân này liền trở nên... Câu nhân như vậy? Là cái gì cái biến hắn?

Đầu bị rượu làm say, hắn ta vô pháp khống chế chính mình, chậm rãi, duỗi tay hướng về phía cổ áo đã mở rộng của Lạc Khâu Bạch...

18. Chương 21

Chương 21

Lạc Khâu Bạch cảm giác có một bàn tay rất nóng phủ lên cổ cùng bả vai hắn, dưới ngọn đèn chói mắt trong phòng rửa tay, đầu của hắn triệt để loạn thành một đoàn, người trước mắt là ai hắn đều không nhận ra.

Nút thắt từng cái bị cởi bỏ, toàn thân hắn khô nóng lợi hại, hận không thể lập tức nhảy vào nước lạnh như băng, bàn tay mềm nhẹ vuốt ve phía sau lưng hắn, động tác thoải mái, trong ngực cực nóng, thậm chí cả hương vị đều dị thường quen thuộc, như là của nhiều năm trước.

Nhưng không đúng...

Rõ ràng hắn muốn cái ôm ấp quen thuộc này, nhưng người trước mắt, trong tiềm thức hắn tỏa ra kháng cự.

Cảm giác hoàn toàn không đúng, không phải là người này.

Trong trí nhớ hiện ra hình ảnh đứt quãng, trước mắt là mặt trời hồng sắc, đầu giường nền đỏ tỏa ra, người kia thô bạo lại không ôn nhu, lúc y dựa vào thân thể của hắn, tựa như một con sư tử nổi điên, hết thấy hành vi đều dựa theo bản năng, nếu hắn phát ra âm thanh, người nọ liền lập tức nóng nảy ngăn chặn bờ môi của hắn, mà không phải giống như bây giờ, động tác ôn nhu chân thành, quần áo cao cấp mang theo hương vị nước hoa.

Lạc Khâu Bạch cau mày dùng sức né tránh, trong cổ họng muốn nói tên một người, cố gắng kêu lên, lại nhớ không nổi người kia là ai, chỉ có thể trăn trở đung đưa đầu, thở dốc.

Mạnh Lương Thần thấy Lạc Khâu Bạch đang giãy dụa trong ngực mình, màu sắc càng thêm thâm trầm.

Cổ thon dài hoàn toàn lộ ra, theo hầu kết đến xương quai xanh, đường cong bóng loáng, mồ hôi tinh mịn chảy xuống dưới, ướt sũng áo sơ mi, nhũ tiêm đỏ hồng rất đẹp, theo hô hấp thoáng rung động, hấp dẫn người ta.

Hắn ta đã sớm biết Lạc Khâu Bạch có dáng người đẹp, nhưng hắn ta cũng không thích, hoặc có thể nói ở trong lòng hắn ta chỉ có Tô Thanh Lưu, hắn ta không muốn tùy tiện đáp lại một tiểu nam hài sạch sẽ như trang giấy trắng.

Chính là hiện tại, hắn ta mê hoặc, rõ ràng người vẫn là người kia, nhưng mỗi cái gợn tay nhắc chân đều mê hoặc, hắn ta không tự chủ được vươn tay tham tiến vào trong vạt áo Lạc Khâu Bạch, hôn ngực hắn.

“Ngô...” Lạc Khâu Bạch kêu lên một tiếng đau đớn, không tự giác mà cuộn mình, trong cơ thể lửa nóng mãnh liệt, toàn thân không ngừng run rẩy.

Quần của hắn đã ướt đầm, phía trước cũng có phản ứng, hắn biết mình cần một người đến giải khát, nhưng đầu lại điên cuồng nói cho hắn biết, không phải người này.

“Buông ra... Tôi! Buông tay!” Lạc Khâu Bạch ra sức giãy dụa, mồ hôi vút trên mặt làm hắn thanh tỉnh vài phần, thấy rõ người trước mặt màu sắc thâm trầm là Mạnh Lương Thần.

“Mạnh Lương Thần anh... Lăn!”

Hắn không nói lời nào hoàn hảo, vừa nói làm Mạnh Lương Thần căng thẳng, cổ họng khô nóng từng đợt, điện lưu từ sống lưng trào lên.

Nuốt nước bọt, mãnh liệt đem Lạc Khâu Bạch đặt lên trên tường.

Hắn ta không biết mình lại có một ngày làm chuyện như vậy, nhưng hắn ta không khống chế được mình, trước mắt là người hắn ta yêu trong một năm, bọn họ vốn là một đôi hoàn hảo.

Năm đó Tô Thanh Lưu chết, hắn ta tuyệt vọng bất lực, cùng đường, Lạc Khâu Bạch đối xử với hắn ta rất tốt, càng làm hắn ta cảm thấy nghiệp chướng nặng nề, cho nên hắn ta tuyệt tình đẩy ra người mình đã từng yêu nhất.

Mà hiện tại, khi Lạc Khâu Bạch khàn khàn kêu lên tên hắn ta, hắn ta biết mình điên rồi.

Cúi đầu, mãnh liệt hôn bờ môi của hắn, ký ức của hai người hiện lên rõ mồn một.

Lạc Khâu Bạch bị xúc cảm quen thuộc, đầu lưỡi của nam nhân cạy mở bờ môi của hắn, hắn đột nhiên kịp phản ứng, liềm mạng giãy dụa, “Mạnh Lương Thần... Đừng mẹ nó làm tôi càng hận... Hận anh!”

Thanh âm mềm dẻo khàn khàn mang theo mùi rượu nhẹ từng đợt từng đợt bay ra, cất cao, như là đập vào xương cốt của nam nhân.

Mạnh Lương Thần vẫn luôn biết thanh âm của hắn dễ nghe, nhưng chưa bao giờ giống như bây giờ kinh tâm động phách đến thế, nam nhân ở trước mắt giống một đóa hoa mai, rõ ràng như vậy, xinh đẹp như vậy, thậm chí lông mày khơi mào trong nháy mắt, mắt xéch xuân tình mị ý, hoàn toàn không giống như trước, liên tiếp hôn cũng sẽ không đẹp đến như vậy.

Là ai làm hắn biến thành như vậy? Hoặc là... Là ai gặp qua bộ dáng câu nhân hiện tại của hắn?

Trong đầu Mạnh Lương Thần đột nhiên hiện ra hình ảnh nam nhân lái Bentley mà Lạc Khâu Bạch gặp, không vui cũng không cam lòng dâng lên trong lòng, tờ giấy trắng chính mình bảo hộ nhiều năm bị người ta đột nhiên làm bẩn, hắn ta đột nhiên trầm xuống, càng thêm nóng rực nhìn Lạc Khâu Bạch trước mắt quần áo không chỉnh tề.

“Khâu Bạch, ngoại trừ anh ra hiện tại còn có ai có thể giúp em? Anh chỉ muốn cho em thoải mái một chút, đừng sợ... Chúng ta trở lại như trước kia được không?” Mạnh Lương Thần ôn nhu lưu luyến hôn môi cùng cổ Lạc Khâu Bạch, ngón tay không chút do dự cởi bỏ áo sơ mi hắn.

Thân thể lộ ra, làn da bóng loáng ướt đẫm mồ hôi, làm Mạnh Lương Thần luyến tiếc buông ra.

Thân thể bại lộ trong không khí, cả người đột nhiên nóng lên, làm Lạc Khâu Bạch không khống chế được phát ra một tiếng than nhẹ.

Mạnh Lương Thần cả người căng thẳng, khí quan trong quần trousers đến phát đau, hắn ta chậm rãi cởi bỏ đai lưng, ôn nhu trầm thấp nói, “Khâu Bạch trở về đi, trở lại bên cạnh anh, anh còn rất yêu em.”

Hôn xuống, hắn ta tách ra hai chân hắn, “Còn nhớ rõ trước kia chúng ta yêu nhau không, những khoái hoạt đó đều là thật, em chẳng lẽ không hoài niệm sao?”

Thanh âm của hắn ta giống như thuốc phiện mê hoặc nhân tâm, Lạc Khâu Bạch ngưỡng cổ nhìn ngọn đèn trên trần, đầu óc loạn thành một đoàn.

Toàn thân không có khí lực, nếu không phải Mạnh Lương Thần nâng hắn, hắn sẽ trực tiếp biến thành bùn nhão.

Trong cơ thể chột dạ, quần của hắn bị thoát xuống dưới, đôi tay thon dài xoa bóp đùi của hắn, không quan tâm nhắm mắt lại, có thể giải thoát thân thể khô cạn, chính là...

Trong đầu lại không tự chủ được hiện ra khuôn mặt cau có, người nam nhân này sẽ nóng nảy đi tới đi lui, phát ra tà hỏa, giờ nhần nói muốn kết hôn, sau đó lỡ tai hồng nấu cho hắn một chén cháo...

Y không hiểu cái gì gọi là ôn nhu đưa tình, từ sáng sớm kéo hắn từ trong ổ chăn chọn một cái cà vạt, y nóng nảy lại không nói lý, lại sẽ vì hắn về muộn mà gọi nhiều cuộc điện thoại...

Mà người nam nhân này hiện tại đang chờ hắn về nhà.

Yết hầu Lạc Khâu Bạch run rẩy, cái tên như thế nào cũng nhớ không nổi rốt cục vọt tới bên miệng.

“Kỳ Phong...”

Miệng nói hai chữ này, đầu của hắn chỉ một thoáng thanh tĩnh vài phần, bắt đầu điên cuồng giãy dụa.

Hắn có thể cảm giác được thân thể càng ngày càng nóng rực xao động, loại tư vị này hắn chưa bao giờ trải qua, cụ thể là như thế nào hắn hiện tại đã không có tinh lực so đo, nhưng loại xuân được này một khi phát tác căn bản không cách nào thu thập, gặp ai cũng có thể phát tác, cho nên vô luận như thế nào hắn đều phải trốn!

Mãnh liệt cắn Mạnh Lương Thần một cái, Lạc Khâu Bạch chạy ra bên ngoài, nhưng Mạnh Lương Thần chính tai nghe được hắn gọi tên người khác, giờ phút này căn bản không chế không được hỏa khí, một phen kéo lấy hắn đặt đặt trên bồn rửa tay, ngữ điệu rất cuộc không còn trầm ổn ôn nhu, “Lạc Khâu Bạch, em ở với anh mà còn nghĩ về ai!? Em cái dạng này đi ra ngoài là muốn tìm ai, là người lần trước đi Bentley sao?”

Lạc Khâu Bạch sau thất lưng bị đụng phải một chút, đau đến phát ra một tiếng, di động trong túi áo sáng lên, màn hình sáng lên, hai chữ “Kỳ Phong” vừa lúc xuất hiện trên màn hình.

Mạnh Lương Thần vừa nghĩ tới Lạc Khâu Bạch thể nhưng sẽ bán đứng thân thể, thậm chí hiện tại hắn có khả năng bồi nam nhân họ Kỳ trên giường, hắn ta liền một trận cảm tức, vươn tay tắt đi di động của Lạc Khâu Bạch, ném sang một bên, hắn ta hít một hơi, một phen nắm cầm của Lạc Khâu Bạch hôn lên.

“Ngô!” Tiếng hô của Lạc Khâu Bạch bị ngăn ở trong miệng, khí lực cuối cùng lúc vừa rồi chạy trốn đã tiêu hao hết.

Trước mắt hắn một mảnh vũng huyền, đủ mọi màu sắc kỳ lạ rực rỡ, trong thân thể tê dại, lúc này hắn tuyệt vọng phát hiện, thân thể của chính mình đã buông tha chống cự, đối với ma sát của Mạnh Lương Thần có phản ứng.

Không... Không!

Kỳ Phong! Trong đầu bật ra cái tên này, hắn không biết có hay không, nhưng là hắn chỉ muốn về nhà, không muốn bị thuốc khuất phục cùng Mạnh Lương Thần lần thứ hai đây đưa không rõ.

Chính là giờ này khắc này, trong hoàn cảnh âm tường sấm dậy, tại sao không có một bóng người trong phòng rửa tay, ai còn có thể tới cứu hắn?

Trước mắt ngọn đèn triệt để mơ hồ, hắn như đi vào trong sương mù, cái gì cũng nhìn không thấy, thân thể tựa hồ đã chia lìa ý thức, hắn cười khổ một tiếng, không phải không thừa nhận mình đúng là xui xẻo, mỗi lần hơi hẫ hẫ, vận xui sẽ theo nhau mà đến, không có ngoại lệ.

Lần này ai thấy hắn không vừa mắt mà bị ỉn như vậy? Lạc Khâu Bạch hỗn loạn lắc đầu, cuối cùng buông tha tự hỏi.

Hai chân được mở ra, động tác của Mạnh Lương Thần vô cùng ôn nhu, nhưng vẫn làm cho hắn không tự chủ được sợ hãi, theo bản năng né tránh, bên tai đột nhiên truyền đến thanh âm “Phanh” vang lên, lập tức làm Lạc Khâu Bạch mở mắt.

Trước mắt một mảnh mờ, cửa toilet mở ra, một nam nhân cao lớn bước nhanh đi tới, trọng lượng trên người biến mất.

Chỉ nghe “Phanh” một tiếng, là thanh âm của nắm tay cùng xương cốt va chạm nhau.

Khóe miệng Mạnh Lương Thần chảy máu, hắn ta mãnh liệt đánh vào phía sau tường, sắc mặt âm trầm cơ hồ đáng sợ.

Lạc Khâu Bạch cái gì cũng thấy không rõ, chống tường muốn ngồi xuống, lại phát hiện hắn một tia khí lực cũng không dùng được, theo bồn trượt xuống thiếu chút nữa ngã quỵ trên mặt đất, may mắn một cánh tay rắn chắc hữu lực lập tức nắm lấy hắn.

“... Đa tạ.” Hắn kéo kéo khóe miệng, ngẩng đầu lên mở to hai mắt, muốn dùng sức thấy rõ người đó, kết quả mới vừa ngẩng đầu người này sắc mặt đen lại, đầu đột nhiên bị người phía trước nhấn một cái, tiếp chớp mũi hung hăng mà đụng vào một khuôn ngực cứng rắn, cái mũi đau xót, đau đến nỗi hắn phải kêu lên một tiếng đau đớn, thiếu chút nữa chảy ra nước mắt.

Đây là người nào a... Cảm ơn cũng không muốn nghe ?

Lạc Khâu Bạch chống trên tường, muốn đứng thẳng, kết quả không ngẩng đầu lên lại bị đặt trong ngực người này, thiếu chút nữa hít thở không thông, nước mắt nước mũi trào ra, áo khoác đặt trên thân thể xích lỏa của hắn, hai má tiếp xúc đến vải dệt, có chút giống áo bành tô đại điều quái mấy ngày hôm trước đưa cho hắn.

Không đợi hần hiểu được, cả người đã bị khiêng trên bả vai, trước mắt một mảnh đen kịt, hần dùng khí lực cuối cùng giãy dụa, “Thả... Tôi xuống!”

“Ba” một tiếng, một đại chưởng đập vào trên đùi hần.

Kỳ Phong cắn răng trừng Lạc Khâu Bạch nhích tới nhích lui trên vai, trong mắt ánh lửa hừng hực, con người tối đen sâu không thấy đáy, đang cực lực ép giãn.

“Em câm miệng cho tôi! Không cho phát ra thanh âm gì!” Toàn thân đều bị người ta nhìn thấy còn cố ý dùng thanh âm câu nhân nói chuyện, là muốn cho tất cả mọi người biết tôi bị đeo nón xanh (cầm sừng!) sao!?

Y nóng nảy mở miệng, giống một con sư tử bị xâm phạm lãnh địa.

Lạc Khâu Bạch nhận ra thanh âm của y, nháy mắt sững sốt, ngắt xủ, khí lực toàn thân đã tiêu hao hết, hần không nói nữa, đem đầu chôn ở trên bả vai Kỳ Phong.

Được cứu rồi ...

Kỳ Phong nhìn không chớp mắt khiêng Lạc Khâu Bạch đi, Mạnh Lương Thần lập tức chặn trước mặt y, ánh mắt âm trầm, lạnh lùng, hần ta nheo lại ánh mắt lạnh lùng mở miệng, “Kỳ tiên sinh phải không? Chuyện tôi và Khâu Bạch, không tới phiên anh nhúng tay, mời anh buông hần ra.”

Kỳ Phong lần thứ ba nhìn thấy người nam nhân này, không chỉ tức giận, nếu không muốn nhanh đưa Lạc Khâu Bạch về nhà suy nghĩ, y rất muốn trực tiếp bắt người nam nhân này ra.

Y nhìn Mạnh Lương Thần như đang nhìn một con động vật cấp thấp, một câu cũng không nói, chính là vung tay lên.

Tiếp, từ ngoài toilet tràn vào mười mấy người vệ sĩ, vây quanh, trực tiếp ngăn cản Mạnh Lương Thần.

“Kỳ tiên sinh, anh có ý tứ gì, muốn tại nơi công cộng đánh người sao?”

Mạnh Lương Thần cười lạnh một tiếng, gắt gao nhìn chằm chằm Lạc Khâu Bạch, không có chút nào nhượng bộ.

Lúc này Kỳ Phong không kiên nhẫn quay đầu lại, mặt không đổi sắc mở miệng, “Tôi không đánh anh, bắt quá là thuận tay đẹp bỏ những thứ cản đường thôi, bắt quá nếu anh muốn chặn đường, tôi cũng không ngại đâu.”

Lược hạ lời này, y liếc mắt một cái cũng không thèm nhìn, trực tiếp khiêng Lạc Khâu Bạch đi ra cửa.

Mạnh Lương Thần sắc mặt phát cương, muốn đuổi kịp, lại bị mười mấy vệ sĩ ngăn cản, hần ta chỉ có thể trừng trừng nhìn Lạc Khâu Bạch bị nam nhân khác mang đi, chính mình lại không có biện pháp.

Mà lúc này, Lạc Khâu Bạch bị khiêng trên bả vai biết người đến là Kỳ Phong, rất không chế không được dục vọng trong thân thể, khó nhịn thở hổn hển, thanh âm hỗn xiêu phách lạc từ trong thoát ra, hần không ngừng run rẩy, mồ hôi chảy trên cổ Kỳ Phong, chất nhầy giữa hai chân đã theo đùi chảy xuống dưới...

“Kỳ Phong, nóng...”

Lỗ tai Kỳ Phong bị kích thích đỏ bừng, con người thâm thúy như mực, nghe được thanh âm Lạc Khâu Bạch, y không khống chế được nhanh chóng có phản ứng...

19. Chương 22

Chương 22

Lạc Khâu Bạch ở trong xe, cũng đã chống đỡ không nổi.

Lúc xuân được phát tác, hần căn bản không có cách nào suy nghĩ, dịch thủy dưng mãnh trào ra, đem áo sơ mi đơn bạc cùng hai chân quang lỏa dính một mảnh, trong xe tỏa ra khí tức hormone trên người Kỳ Phong, Lạc Khâu Bạch hai lần nằm xuân mộng, đều có thể ngủ được và vô pháp kháng cự hương vị này.

Hắn như rơi vào nồi cháo nóng, miệng mơ mơ hồ hồ lâu lâu những gì, ngón tay theo bản năng bắt lấy cánh tay Kỳ Phong, bàn tay cứng rắn nắm chặt, tựa hồ đang cực lực nhấn nạy cái gì.

Làn da dính lấy nhau, hắn lại nhớ tới đêm tân hôn hôm đó, hắn tuy rằng uống rượu, cũng không nhớ rõ đại抵 quá rốt cuộc uống Viagra lúc nào, nhưng lại tinh tường nhớ rõ tư vị cực long đầy gân xanh quần quanh rong ruối trong thân thể, hiện giờ nhớ tới da đầu run hết cả lên, hết hồn, kết quả khí quan giữa hai chân lại ướt lợi hại hơn.

Lúc này, trong đầu óc hắn chỉ còn lại một ý niệm trong đầu, nếu tìm được một đồ vật cứng rắn tiến vào trong thân thể giải dương thì tốt rồi...

Hắn vừa buồn bực lại khó chịu, vô lực tựa vào ghế, một bãi thủy không ngừng đi xuống, thậm chí cả dây an toàn đều buộc không nổi hắn, làm cho Kỳ Phong không thể không một lần kéo hắn ngồi ngay ngắn.

Xe chạy như bay đâm trái đâm phải ở trên đường, Lạc Khâu Bạch chỉ chớp mắt lại tuốt xuống dưới, Kỳ Phong vươn tay kéo hắn lại, đầu ngón tay không cẩn thận đụng phải nhũ tiêm đang nhếch lên của hắn.

Thân thể Lạc Khâu Bạch hiện tại rất miễn cảm, bị đụng tới bộ vị mấu chốt, toàn thân như bị điện giật, trong miệng thốt ra một tiếng “Àn...” Xuất phát từ bản năng đè lại tay phải Kỳ Phong, hy vọng y dừng lại lâu một chút.

Kỳ Phong cũng nóng dùng sức bỏ hắn ra, cổ đều đỏ, “Em ngồi đằng hoàng cho tôi, thành thật một chút! Không cần phát ra thanh âm kỳ quái!”

“Kỳ Phong...” Được tính mãnh liệt làm Lạc Khâu Bạch thần trí không rõ, trong lúc nhất thời phân không rõ đâu là hiện thực đâu là trong mơ, chỉ cảm thấy mình rất khát, mà trong tay Kỳ Phong đang cầm một chai nước suối ngon lành, biết rõ hắn sắp chết, lại vẫn keo kiệt không cho hắn uống một chút, làm hắn thập phần nôn nóng, thanh âm đều mang theo bất phục cùng ủy khuất.

“Không cho gọi tên của tôi!”

Bentley thiếu chút nữa liền đụng vào chiếc xe màu xanh bên cạnh, xe quẹo sang một bên, Lạc Khâu Bạch bị quán tính ngã sang trái, vừa lúc đập vào vai Kỳ Phong.

“Em dựa gần như vậy làm gì? Bị người ta hạ được cũng không biết, em là đồ ngốc tử! Nếu tôi không mở điện thoại, dùng định vị tìm được em, em định làm thế nào, lên giường cùng hắn ta sao?!”

Kỳ Phong đem hắn đẩy ra, hô hấp dồn dập, khẩu khí ác liệt cực độ, nhưng phía dưới cũng đã trướng đến phát đau, lúc này lều trại trong tây trang đều muốn bật ra.

Y cực lực không nhìn tới người bên cạnh toàn thân đỏ lên, Lạc Khâu Bạch lộ hết cảnh xuân, nhưng trong đầu tất cả đều là đêm tân hôn, thê tử trong lồng ngực của mình trần trổ khó nhìn.

Chất dịch màu trắng từ giữa hai chân chảy xuống, thanh âm mềm dẻo khàn khàn vang ở bên tai... Kỳ Phong thậm chí lắng một tiếng, nóng nảy hung hăng đạp chân ga.

Đều nói thê tử ba mươi mánh hổ, vì cái gì vợ y mới 25 liền dục cầu bất mãn thành như vậy!?

5 km... 3 dặm... 2 km...

Y một bên tăng tốc độ xe, thật vất vả đến cửa nhà, y ôm Lạc Khâu Bạch nghiêng ngã lão đảo, xông vào cửa, hai người đều chật vật cực độ.

Lạc Khâu Bạch ngã trên giường lớn, gió đêm ngoài cửa sổ rộng mở thổi tới từ từ, nhưng không có thổi tan đi nóng nực trên người hắn.

Hắn cười ngây ngô với hỉ tự đồ thắm trên đầu tường, lưng tung lòi kéo quần áo vốn không nhiều trên người, áo bành tô rộng mở, lộ ra ngực bằng phẳng bóng loáng, hai điểm yên hồng nhỏ trước ngực bại lộ trong không khí lập tức đứng lên.

Lúc này, hắn nhìn thấy Kỳ Phong đã đi tới, tỉ mỉ quan sát đã lâu, xác định là kim chủ nhà mình, tay chân đứng lên, bắt đầu lục tung căn phòng.

Tư thế này đâm tới ánh mắt Kỳ Phong, y đi qua ngăn lại Lạc Khâu Bạch, cực độ không kiên nhẫn hỏi, “Không hảo hảo nghỉ ngơi, em muốn tìm cái gì?”

“Ngô...” Phù dung câu say rượu lại bị hạ được trong đầu tất cả đều mơ hồ, trí thông minh bình thường cũng không biết chạy đi đâu, ngây ngốc ngồi ở trên giường sưng sốt một hồi lâu mới chậm rãi mở miệng, “Tôi đang tìm của anh ... Viagra, anh giấu ở đâu?”

Một câu làm Kỳ Phong mặt thối giống đậu phụ khô, gân xanh trên trán nháy dựng, dùng ý chí lớn nhất mới đè lại Lạc Khâu Bạch lộn xộn, nóng nảy bưng một ly nước lạnh cho hắn, “Không có! Uống.”

Lạc Khâu Bạch cổ họng khô nóng, thuận theo uống nước, liếc mắt một cái thấy hai chân Kỳ Phong, phát hiện nơi đó bành trướng có chút dọa người, tiếp kịp phản ứng, đột nhiên ôm cổ Kỳ Phong, cười to, nhỏ giọng nói, “Nguyên lai anh đã uống thuốc rồi... Vậy bây giờ có thể?”

Nói xong hắn tách ra chân ngồi ở trên đùi Kỳ Phong, giữa hai chân dịch ướt chảy xuống dưới, làm ướt áo sơ mi và quần của Kỳ Phong.

Kỳ Phong cảm thấy mình cũng sắp bị tra tấn chết, nhưng vẫn gắt gao cắn răng không nhúc nhích.

Hắn không quên bác sĩ dặn không được làm chuyện phòng the, hơn nữa đùi của thê tử mới tốt lên một chút, y không thể xằng bậy, nếu không về sau như thế nào sinh hoạt đây?

Nắm thắt lưng hắn, Kỳ Phong đem người vùi vào trong chăn, đè lại tay chân lộn xộn của hắn, quay đầu đi hừ lạnh một tiếng, “Em tự làm tự chịu, có quan hệ gì tới tôi chứ?”

Nói xong, y lãnh mặt xoay người đi vào WC, Lạc Khâu Bạch ngồi tại chỗ, thân thể nóng cháy, chịu không nổi, khó nhịn đứng lên, bắt đầu cam chịu lấy tay tự an ủi phía trước, không ai giúp hắn hắn liền tự giúp mình vậy.

Cảm giác thơm ngọt nảy lên, trong miệng của hắn tràn ra tiếng khàn khàn than nhẹ.

“Ân... Ân...”

Bấp đùi thon dài theo động tác không tự giác rung động, sống lưng cùng thắt lưng cong lên, phù dung câu mê người, một đạo thanh âm, một động tác, nhìn như vô ý lại rất phong lưu.

Kỳ Phong xoay người đi toilet ngừng cước bộ, con người tối đen như mực, lỗ tai thoáng chói đỏ, quay đầu vừa định nói hắn không cần câu dẫn mình nữa, lại phát hiện động tác trên tay Lạc Khâu Bạch, lúc này tiêu sái đi qua vuốt ve tay hắn, “Em đang làm gì đó!?”

Lạc Khâu Bạch trước sau đều không được thư giải, cúi thấp đầu, nửa quỳ ở trên giường thở hổn hển, hắn quay đầu lại nhìn Kỳ Phong, đôi mắt đều đỏ.

Bị thê tử dùng ánh mắt như thế nhìn, bất luận người chồng nào cũng không thể chống cự được.

Kỳ Phong giống như con thú bị nhốt, kịch liệt thở hổn hển, cau mày không kiên nhẫn che ánh mắt Lạc Khâu Bạch, “Em có nhìn tôi cũng vô dụng, đây là trừng phạt tội em về nhà trễ mà còn quần lầy dơ nam nhân.”

Y nhất định phải làm cho hắn đói ba ngày ba đêm, giống kế hoạch lần trước hắn chạy trốn mình, tuyệt đối không uy đại gia hỏa của mình, cho hắn đói chết.

Trong lòng tính toán rất tốt, nhưng khi thấy ngón tay thon dài mềm mại của Lạc Khâu Bạch, tất cả đều hóa thành bọt nước.

Trên tay Lạc Khâu Bạch còn dính đậm dịch của chính mình, còn sền sệt dính dính, hắn đã bị xuân được tra tấn điên rồi, ánh mắt đỏ bừng hỏi y, “Kỳ Phong... Anh rốt cuộc muốn tôi làm sao đây?”

Thanh âm khản, thừa, chuyển, hợp bị dục vọng tra tấn mỗi một mềm yếu, một chữ một chữ đập vào trong lòng Kỳ Phong, nháy mắt làm máu y sôi trào, ngực kịch liệt phập phồng, giăng co trong chốc lát, y từ trong xoang mũi phát ra một đơn âm, đè lên người Lạc Khâu Bạch, mặt không đổi sắc mà nói, “Không có lần sau.”

Lạc Khâu Bạch không biết y rốt cuộc có hứa hẹn gì, giúp hắn giải quyết được tính chỉ một lần này thôi.

Nhưng mặc kệ là cái nào, cũng không phải thứ hấn quan tâm nhất, bởi vì hấn thật sự khó chịu lắm.

Xoay người ghé vào trong ngực Kỳ Phong, nhìn thấy lỗ tai y đỏ lên cùng biểu tình lãnh ngạnh, không biết vì cái gì đột nhiên cảm thấy thực đáng yêu.

Hấn đã không kịp nghĩ ngày mai sẽ như thế nào, lúc này đây hấn quyết định theo bản năng.

Đi lên phá lệ chủ động hôn Kỳ Phong một chút, môi lưỡi gắn bó, cánh môi chia lìa trong nháy mắt, giữa môi hai người xuất hiện một sợi chỉ bạc trong suốt.

Kỳ Phong hô hấp cứng lại, tựa như đã thú chấn động vài cái, máu toàn thân dồn vào tim, mặt đỏ bừng, tim đập nhanh, khí quan phía dưới đứng lên, nhan sắc xanh tím dữ tợn, “Ba” một tiếng đụng vào đùi Lạc Khâu Bạch.

Lạc Khâu Bạch bị hoảng sợ, tiếp chảy ra dịch ướt, đỉnh cứng rắn cọt lên, làm hấn không chế không được ngừng đầu lên phát ra một tiếng than nhẹ.

“Àn...”

Đến cực hạn, nhập cốt tồ ma, đầu Kỳ Phong lúc này oanh một tiếng, hỏa khí bùng nổ.

Gạt phẳng đi lời dặn của bác sĩ, gạt phẳng đi duy trì phát triển, thê tử đã cười ở trên người, làm chồng nếu không đại triển hùng phong, chẳng phải là thật sự bất lực sao?

Kỳ Phong mới vừa thoát khỏi hai mươi tám năm bất lực không tiện nói ra, gầm nhẹ một tiếng, nâng thất lưng của Lạc Khâu Bạch muốn xoay người đè lên, kết quả huyết khí dâng lên trong nháy mắt, căn bệnh thật lâu không xuất hiện đột nhiên phát tác.

Y giống như rối gỗ bị rút pin, dực vọng bùng nổ, khí cụ phía trước càng thêm cứng rắn, nhưng dương khí bị ngăn chặn vô pháp tiết ra ngoài, trong tim đột nhiên một trận quặn đau, ngay sau đó tứ chi run lên, nhất thời vô pháp nhúc nhích!

Lạc Khâu Bạch mắt thấy Kỳ Phong như mãnh hổ lại đột nhiên bị nhuyển nằm ở trên giường, không biết tại sao lại đột nhiên muốn cười.

Kỳ Phong hô hấp dồn dập giống như người bị hạ được, nhìn đại gia hỏa hưng phấn dựng thẳng lên, mặt đen lại, nghiêng răng nói một câu “Không làm”, rồi nhắm hai mắt lại.

Nhưng Lạc Khâu Bạch đã bị được tính triệt để bao phủ, toàn thân tê dại, đầu hỗn loạn, đột nhiên cảm thấy Kỳ Phong vừa rồi ánh mắt kia thậm chí có một chút ủy khuất.

Y làm mình thanh tỉnh, lại không tiếp tục, thật tức chết mà.

Chỉ thấy hấn cười một chút, nhẹ giọng nói “Vây đến lượt tôi”, sau đó chậm rãi tách ra chân, nhắm ngay gia hỏa thật lớn kia vào huyết khẩu ướt át của chính mình...

20. Chương 23

Chương 23

Thân thể đã bị được vật khổng chế, dịch thể trắng mịn chảy ra, nhưng vị trí tiến vào không thích hợp, rốt cuộc không chịu nổi gia hỏa thật lớn của Kỳ Phong, vừa mới đi vào một chút đã rất đau rồi.

Trên trán Lạc Khâu Bạch tất cả đều là mồ hôi, hít một hơi rồi chậm rãi ngồi xuống, đáng tiếc dịch thể của hai người quá ướt, đỉnh cứng rắn mỗi một lần đi vào đều hùng hổ, tản mát ra làm cho người ta sợ hãi, nhưng lúc đi vào, lập tức trượt ra, toàn thân ngứa ngáy.

Lạc Khâu Bạch kịch liệt thở hổn hển, thân thể càng thêm mềm yếu bất kham, hấn chỉ cảm thấy khó chịu, toàn thân ngứa ngáy, nhưng làm thế nào cũng không thể giảm bớt.

Nhíu mày, nhin không được cúi đầu nhìn thoáng qua đại gia hỏa của Kỳ Phong lâu bầu, “Vì cái gì lớn như vậy... Nhỏ một chút thì tốt rồi.”

Hô hấp của hắn nhấp nhô trên khí quan phẳng phiu, làm nơi đó càng thêm trướng đại.

Tim Kỳ Phong trướng đau, toàn thân tê liệt, nơi duy nhất mình vẫn là đằng trước, trước kia nơi đó không phản ứng trấn định một chút sẽ thôi, chính là hiện giờ y đã bị Lạc Khâu Bạch thiêu cháy, nơi đó đứng lên tựa như mạch máu bị nghẽn, trướng đau lại tê dại, quả thực so với khi không phản ứng còn tra tấn người hơn.

“Không phải em tới sao? Động đi.” Kỳ Phong lãnh ngạnh mở miệng, đôi mắt lại xích hồng một mảnh.

Y sốt ruột, Lạc Khâu Bạch so với y càng sốt ruột hơn.

Vô pháp phóng thích lại không thể cởi bỏ được tính, lại có hơi rượu, hắn choáng váng, quay đầu lại xoay người đưa lưng về phía Kỳ Phong quỳ xuống, nói, “Anh giúp tôi thả lỏng... Tôi không có khí lực ...”

Nơi yên hồng bí ẩn hẹp hòi đột nhiên bại lộ trước mắt, giống như trên người Kỳ Phong được tưới một thùng dầu vậy, lồng ngực của y kịch liệt phập phồng, nếu không phải bệnh phát tác, y nhất định sẽ lập tức ném Lạc Khâu Bạch đi, tách ra chân hắn hung hăng đi vào, không cho bất luận kẻ nào nhìn nơi đó của hắn.

“Nhanh lên... Tôi nhịn không được.” Lạc Khâu Bạch quơ quơ thất lưng, thanh âm mang theo hơi nước, mỗi một chữ lưu lại dấu vết.

“Dâm dăng...” Kỳ Phong nghiêng rằng, chớp mắt nhìn chằm chằm vào bí chỗ hơi hơi co rút lại, bắt tay dò xét đi vào.

Tràng thịt lập tức bao lấy đầu ngón tay của y, làm da đầu y tê rần, nháy mắt nhớ tới tư vị gia hỏa của mình đi vào.

“Ngô!” Lạc Khâu Bạch khó nhịn kêu lên một tiếng đau đớn, ngứa ngứa phía sau rốt cục cũng được thoải mái.

Kinh nghiệm đáng thương duy nhất của hắn chính là một lần kia cùng Kỳ Phong, hơn nữa ngay lúc đó thần trí không thể thanh tỉnh hơn so với hiện tại, hiện giờ ngón tay ở trong thân thể, hắn cho rằng chuyện còn lại hẳn là do Kỳ Phong làm.

Nhưng vừa quay đầu lại phát hiện hô hấp của Kỳ Phong sắp phát hỏa, ngón tay đi vào bởi vì cánh tay không có khí lực, chỉ có thể đi vào thăm dò, chớp mũi đều đỏ.

Lạc Khâu Bạch vừa muốn cười lại bất đắc dĩ, đành phải nắm chặt ngón tay Kỳ Phong ra vào ở trong thân thể, mang theo ngón tay ma sát nơi bí ẩn nhất, chỉ vài cái liền tản ra tiếng nước phốc phốc.

Hắn đi theo tiết tấu một bên động ngón tay của Kỳ Phong một bên đưa vòng eo, thực khoái chết, đem ba ngón tay của Kỳ Phong đưa vào để thoải mái một chút, thoải mái ngứa cổ lên, “Ân” một tiếng, khuôn mặt ửng hồng, thấm mồ hôi, vô cùng dụ người.

Ngón tay tại bí chỗ ra vào, ngay lúc Kỳ Phong nhịn không được vừa muốn phát giận, đột nhiên cảm giác có cái gì ẩm áp liếm, ngay sau đó khí quan thật lớn phía trước bị đầu lưỡi ẩm ướt bao vây, một đầu lưỡi mềm mại cọ vài cái, mang theo một tia thăm dò.

Lạc Khâu Bạch liếm vài cái, cảm thấy có chút tanh, nháy mắt nhổ ra, không để ý tới.

Cái này triệt để làm Kỳ Phong nổi giận, nếu đã làm chuyện dâm dăng đến vậy, sao không làm đến cuối cùng? Làm thế tử, em rốt cuộc có đặt mình vào hoàn cảnh người khác suy xét cho chồng mình hay không?

“Em rốt cuộc có làm không? Là tôi phối hợp với em, em đừng chỉ lo cho chính mình!”

Y bình tĩnh nói ra một câu, phần eo dùng sức hướng về phía trước, Lạc Khâu Bạch rút ra ngón tay, cảm thấy không sai biệt lắm, liền dùng đại giả hỏa của Kỳ Phong một lần nữa ngồi xuống...

Lúc này đây phía trước cứng rắn rốt cục hoàn toàn bị nuốt đi vào, vượt mọi chông gai, gát gao bị chống đẩy vài cái.

Lần thứ hai kết hợp sau khi kết hôn, một cái là được hiệu khó nhịn, một cái là căn bệnh phát tác, trong nháy mắt dục vọng đã khô cạn của hai người đồng thời sáng khoái phát ra một tiếng gầm nhẹ.

Kỳ Phong nuốt nước bọt, cảm giác mình giống như bị hút vào, bị gắt gao quấn quanh, bộ vị mẫn cảm nhất lại trường đại một vòng.

“Ách a!” Lạc Khâu Bạch kêu lên một tiếng đau đớn, hai tay chống lên ngực Kỳ Phong, không ngừng lắc lư, cọ xát trong cơ thể một chút.

Hắn căn bản không có kinh nghiệm, lần đầu tiên dùng tư thế như vậy, lực độ nắm giữ không tốt, mỗi một lần đều đau, liền ngứa cổ lên phát ra một chuỗi thống khổ lại sung sướng.

Tóc màu đen bị mồ hôi ướt nhẹp, theo động tác của hắn vẩy ra, Kỳ Phong nhìn thê tử cười ở trên người mình xóc nảy phập phồng, chỉ cảm thấy ánh mắt như bị thiêu đốt, tình triền tăng vọt giống hồng thủy, kinh mạch bị tắc tịt hồ cũng có thể nghe thấy máu tuôn trào gào thét.

Đỉnh càng cứng rắn, không ngừng bành trướng, Lạc Khâu Bạch kịch liệt co rút lại, toàn thân run lên, sóng triền nóng rực cũng rất cực sôi lên.

Chìa khóa lần thứ hai thống tiến, cùm cụp một tiếng mở ra đại môn bị phong bế, ngồi xuống thật mạnh, Kỳ Phong có cảm giác da đầu co rút nhanh.

“A ——!” Phù dung câu phát ra âm rung ngắn ngủi bén nhọn, dây thanh ma sát, bùng nổ tán mẫn toàn bộ căn phòng.

Kỳ Phong kêu lên một tiếng đau đớn, dương khí bị ngăn chặn đã bùng nổ, toàn thân Lạc Khâu Bạch phát run ghé vào trên người Kỳ Phong, ô dịch nóng rực trong cơ thể làm y thất thần.

Lúc này Kỳ Phong đứng thẳng thân thể, mãnh liệt hung hăng hôn, đầu lưỡi tham tiến dùng sức hút vài cái, xoay người đem hắn áp chế.

Lạc Khâu Bạch giống như bọt biển, căn bản vô lực giãy dụa, vô tri vô giác trong đầu có cái gì chợt lóe qua, người này không phải mới vừa không động đây sao, lúc này như thế nào lại tinh khí mẫn phần?

Đáng tiếc suy nghĩ này không đợi hắn cân nhắc hiểu được, Kỳ Phong liền tách ra chân hắn lần thứ hai đỉnh tiến vào, động tác vừa nhanh vừa mạnh, hận không thể ép hắn, cuồng phong mưa rào đánh úp lại.

“Ấn... Chậm, chậm một chút! Ấn... A!” Lạc Khâu Bạch toàn thân vô lực chỉ phát ra âm rung mềm mại, đã bị Kỳ Phong che miệng lại, quát lớn một tiếng, “Đừng ép tôi đem em giết chết ở trên giường!”

Nói xong, khí quan cứng rắn đứng lên, đoạt lại quyền chủ động từ Lạc Khâu Bạch, đem hắn lần thứ hai cuốn vào tình triền.

Dược hiệu lần thứ hai dâng lên, Lạc Khâu Bạch thật vất vả mới thanh tỉnh một chút lại căn nuốt sạch sẽ, hắn dị thường khô nóng, trong thân thể khó chịu lợi hại, mơ hồ rất nhiều “Mau hơn chút nữa” “Sâu một chút” “Thật thoải mái” linh tinh nói chuyện không đầu, dẫn phát nam nhân một lần lại một lần lửa giận, càng thêm hung mãnh tiến công.

Phù dung câu khàn giọng, điên phong lần thứ hai tiến đến, đầu óc trống rỗng, gắt gao hàm trụ nam nhân, cảm giác một cổ nước ấm nóng phun ở sâu trong...

Tình dục qua đi, chính là sáng sớm hôm sau tỉnh lại, toàn thân đau nhức như mới gặp phải tai nạn xe cộ.

Nằm ở trên giường, Lạc Khâu Bạch nhu nhu mắt nhấp nhem, trong phòng chỉ có một mình hắn, ngoài cửa sổ dương quang đã lên cao, hắn nhất thời đều không nhớ mình đang ở đâu.

Xoay người muốn ngồi xuống, sau thắt lưng đột nhiên truyền đến một trận đau đớn, ngay sau đó trước mắt mờ đi, đầu vô tri vô giác, như là say không còn biết gì.

Chờ một chút, say... ?

Lạc Khâu Bạch sững sờ một chút, trong đầu hiện lên vô số đoạn ngắn, hắn nhớ rõ mình ở quán rượu, bị hạ được, đương nhiên cũng nhớ rõ bị Mạnh Lương Thần ngăn ở WC, còn có... Cũng không biết xấu hổ quần lấy Kỳ Phong lẫn lộn một đêm trên giường...

Ký ức triền miên đem qua vọt vào trong đầu.

Nơi đó bị Kỳ Phong đẩy ra nhiều lần, còn không được như ý dây dưa không bỏ bỏ lên người y, thậm chí chủ động liếm đại điều của y, thật là hần?!

Lạc Khâu Bạch bị dọa, xốc chân lên cúi đầu nhìn thấy, toàn thân cao thấp xanh tím, giữa hai chân càng rối tinh rối mù, đều tỏ rõ chuyện phát sinh tối hôm qua là thật.

Hần ai thán một tiếng, mãnh liệt trùm chần, hận không thể lập tức ngủ, phát hiện đây chỉ là ác mộng.

Lúc này cửa phòng răng rắc một tiếng mở ra, Lạc Khâu Bạch không động đây, quyết định giả chết.

Tiếng bước chân trầm ổn hữu lực dừng ở bên giường, Kỳ Phong từ trên cao nhìn xuống thấy Lạc Khâu Bạch đem mình cuộn thành trái bóng, khóe miệng thực đậm cong lên một chút.

Này xem như thẹn thùng? Trên giường quỳn rũ câu nhân, dưới giường tỏ ra nội trợ cái gì, thật làm cho người ta hết cách.

“Uy, đứng lên.”

Lạc Khâu Bạch nghe được thanh âm Kỳ Phong, thân thể nháy mắt cứng đờ, không kêu lên tiếng nào. Sáng sớm đã gặp đại kim chủ bị mình dây dưa một đêm, thật sự rất xấu hổ.

Đại điều quái tính tình cổ quái như vậy, nói gì đây? Chẳng lẽ là nói “Ngại ngừng, tôi ngày hôm qua cường bạo anh, anh bỏ qua cho a ha ha a” ? Nhớ tối cũng rất ngu ngốc...

”Có nghe hay không, đừng làm cho tôi lặp lại lần thứ hai, nếu không chúng ta liền tiếp tục chuyện tối ngày hôm qua.”

Kỳ Phong từ trong xoang mũi phát ra một tiếng, căn cứ vào những gì Lạc Khâu Bạch biết, lúc này y hẳn là tâm tình không tồi.

Kiên trì xốc lên góc chần, hần thấy được khuôn mặt tuần tú góc cạnh của Kỳ Phong kia, nhất thời sắc mặt có chút không nhin được, gãi tóc, hần cũng không biết nên nói cái gì, tươi cười: “Sớm, buổi sáng tốt lành.”

Trên mặt của hần còn hơi đỏ, ở cổ tất cả đều loang lổ dấu hôn, đầu bù tóc rối, ngày thường thì lười nhác còn trên giường thì phong lưu, có vẻ ngốc nghếch, đại đại lấy lòng Kỳ Phong.

Y đem bữa sáng đưa đến trước mặt Lạc Khâu Bạch, “Rửa mặt, ăn cơm.”

“A?” Lạc Khâu Bạch còn chưa kịp phản ứng, lúc này Kỳ thiếu gia không phải nên tức giận chỉ trích việc tối hôm qua hần làm sao, đột nhiên nói chuyện ôn hòa như vậy là sao?

Nghĩ đến đây, hần đánh giá Kỳ Phong từ trên xuống dưới, lúc này mới phát hiện y mặc áo polo màu lam nhạt phối hợp với quần màu nâu nhạt, hoàn toàn khác với y phục trắng đen vạn năm không đổi.

“Hôm nay có chuyện gì không? Anh như thế nào... Thay đổi quần áo?”

Kỳ Phong liếc mắt một cái, đem một cái túi đưa cho hần, bên trong cũng là quần áo như vậy, trừ bỏ số đo là khác, còn lại đều giống.

“Hôm nay theo tôi ra ngoài.”

Lạc Khâu Bạch sững sốt một chút, tiếp lắc đầu, “Anh đi đi, tôi không thích hợp đi theo, lại nói hôm nay tôi muốn về công ty một chuyến, hợp đồng còn chưa có ký, tôi phải...”

“Không có gì không thích hợp, em cứ theo tôi đi.”

Kỳ Phong mặt không đổi sắc ngắt lời, “Những thứ này đều có thể bớt thời giờ làm tiếp, nhưng hôm nay em không thể đến trễ.”

Lạc Khâu Bạch không hiểu, “Có hoạt động gì mà tôi phải đi?”

Kỳ Phong thực đậm nở nụ cười một chút, lấy ra giấy đăng ký kết hôn nói, “Hôm nay về nhà ăn bữa cơm đoàn viên, em có thể kính trà cho ông nội, chẳng lẽ tôi không nên mang em đi?”

Lạc Khâu Bạch nháy mắt ngây ngẩn cả người, nửa ngày không nói được một câu.

Hắn không dám tin nhìn Kỳ Phong liếc mắt một cái, lại sờ sờ cổ một mảnh xanh tím, bộ dạng này của hắn, nếu thấy Kỳ lão gia, chẳng phải là muốn bị lột da sao?!

21. Chương 24

Chương 24

Lạc Khâu Bạch quay đầu đi nhìn thoáng nam nhân đang lái xe, lại cúi đầu nhìn nhìn quần áo trên người mình và y, quay đầu nhìn ra cửa sổ xe lộ ra một biểu tình đau khổ.

Xe chậm rãi đi, hắn cảm thấy như đang lên đầu đài.

Một người đàn ông, không chỉ cùng một người đàn ông khác kết hôn, bây giờ còn trắng trợn mang người về nhà, gọi là “Lễ nghi sau kết hôn”, nhưng đối với Lạc Khâu Bạch lại là tìm đường chết, a không, phải là buộc hắn đi chịu chết.

Hắn nghĩ, nếu như mình là một ông lão tính hướng bình thường, đầu tóc hoa râu chống gậy, nếu thấy tôn tử mang theo đàn ông về nhà, nhất định lấy gậy chỉ vào “Nam hồ ly tinh” kia.

Cái chân đột ngột co rút đau đớn, Lạc Khâu Bạch nhìn cây cối ngoài cửa sổ, nuốt nước bọt nói, “Kia cái gì... Anh xem chúng ta có nên dừng xe mua một chút đồ không? Đi gặp lão nhân gia mà tay không cũng không tốt a.”

“Tiền trong sổ tiết kiệm của em còn chưa đủ mua hai bồn hoa lan cho ông nội, tỉnh lại đi.”

Kỳ Phong không có ý gì, chẳng qua chỉ nói sự thực thôi, kết quả làm Lạc Khâu Bạch ghen nửa ngày không nói câu nào.

Tôi đương nhiên biết các người có tiền, nhưng đây là vấn đề lễ tiết, tuy nói mua lễ vật không đúng vẫn sẽ bị lột da, nhưng ít nhất trên đường còn có thể lãng phí một chút thời gian, không cần nhanh đi chịu chết như vậy được không?!

Lạc Khâu Bạch khóc không ra nước mắt, nhu nhu thái dương, ngồi phịch trên xe một bộ dáng nửa chết nửa sống.

Kỳ Phong quay đầu lại liếc mắt một cái, khóe miệng thoáng gợi lên.

Người điều khiển vào cửa, lại bởi vì một chén trà liền thẹn thùng thành cái dạng này, thật là một thê tử biệt nữ còn tự làm khổ mình.

Kỳ Phong mỉm cười hít một hơi, càng thêm dùng sức đạp chân ga, trong lòng càng thêm chờ mong ngày toàn gia đoàn viên.

Tốc độ xe lại nhanh hơn, Lạc Khâu Bạch ại thán một tiếng, đưa tay đặt nửa bên mặt, ở trong lòng kêu khóc: đại điều quái con mẹ nó anh lại đi nhanh như vậy lão tử liền xuống xe!

Suy nghĩ của hai người mạch não lại một lần nữa hoàn toàn khác nhau, khi xe chạy đến cửa Kỳ gia, Lạc Khâu Bạch đã chuẩn bị tinh thần bị mắng.

Nhưng tình tiết trong dự đoán cũng không có phát sinh, trong biệt thự phi thường an tĩnh, khi Kỳ Phong lôi kéo tay hắn đi tới, trong phòng quần gia nhìn thấy y, lập tức vui vẻ ra mặt chào đón, “Thiếu gia, ngài trở lại rồi? Tôi đây liền đi thông báo cho lão gia!”

Hắn hoàn toàn không tỏ vẻ nghi hoặc cùng kinh hoàng với Lạc Khâu Bạch, gật đầu cười, rất nhanh lên lầu.

Lần thứ hai đến Kỳ gia, Lạc Khâu Bạch như ngồi trên đồng lửa, khi lão gia chống gậy đi xuống lầu, tim của hắn đã muốn bay ra ngoài.

“Tiểu Phong về rồi à, mau tới đây cho ông nhìn xem có béo lên không?” Tiếng cười của Kỳ lão gia truyền đến, khi nhìn thấy Lạc Khâu Bạch trong nháy mắt, ánh mắt dừng một chút.

Ông không có mù, tự nhiên cũng nhìn thấy Kỳ Phong và Lạc Khâu Bạch là tình lữ, ánh mắt lóe ra một chút, làm Lạc Khâu Bạch tưởng mình hoa mắt, lão gia cười tủm tỉm vỗ vỗ bờ vai của hắn, “Tiểu Lạc cũng tới a, so với lần trước thấy đẹp lên không ít.”

Lão gia hiền lành, làm Lạc Khâu Bạch mở rộng tầm mắt. Chẳng lẽ lão gia còn không biết Kỳ Phong đã cùng hắn kết hôn, nếu không sao lại dùng loại thái độ này đối với hắn?

Lần trước đến Kỳ gia, lão gia nhiệt tình thì có thể hiểu rằng ông ấy không biết, tưởng hắn là bạn của Kỳ Phong, kia lúc này đây là tình huống nào? Dựa theo phim truyền hình hào môn cầu huyết, lúc này không nổi trận lôi đình đem hắn đuổi ra khỏi cửa, tuyệt đối là phạm sai lầm.

Trong lòng nghìn mối tơ vò, nhưng trên mặt vẫn cứ lộ ra tươi cười, “Lão gia ngài nói lời này là không đúng đâu, ngài mới là phong thái không giảm, càng già càng dẻo dai a.”

Kỳ lão gia ha ha mỉm cười, tiện tay đem vài quả cam trên bàn đưa cho hắn, “Con đứa nhỏ này còn nói ngọt, ngồi xuống đi, đừng đứng góc ở đó, buổi tối muốn ăn cái gì, ta kêu nhà bếp đi làm.”

Lạc Khâu Bạch thụ sủng nhược kinh, không kịp tự hỏi lão gia vì cái gì tốt với hắn như vậy, hai tay tiếp nhận quả cam, “Lão gia, con tự mình làm là được, ngài không cần phải để ý đến con.”

Cha mẹ chết sớm, hắn không có kinh nghiệm cùng trưởng bối ở chung, nhưng hắn chiếu cố cha bệnh nặng nhiều năm như vậy, cũng hiểu biết chút ít, nhìn người hầu mang nước trà lại, vội vàng tiếp nhận, rót cho Kỳ lão gia một chén trà, một tiếng “Lão gia ” đều đã đến bên miệng, lại đột nhiên bị Kỳ Phong bắt lấy cánh tay.

“Gọi ông nội.”

“...” Da đầu Lạc Khâu Bạch tê rần, nhanh chóng nháy mắt cho ý: Tổ tông ai, anh không cần gấp như vậy, anh sợ lão gia nghĩ không ra tôi bắt cóc tôn tử duy nhất của ông hay sao?

Chống lại ánh mắt của Lạc Khâu Bạch, Kỳ Phong nhú mày.

Tuy rằng em chủ động mới vừa gặp mặt liền muốn xưng trà như thế, làm chồng tôi thực vui mừng, cũng hiểu được em từ khi kết hôn đến hiện tại đã chờ giờ khắc này đã lâu rồi, nhưng là đáng trà không thay đổi xưng hô, còn gọi cháu đầu sao?

Kỳ Phong bắt vì sở động nhìn hắn, bàn tay vẫn luôn nắm cổ tay của hắn, một bộ dáng hoàn toàn không cần thương lượng.

Lạc Khâu Bạch xưng một ly trà đứng ở tại chỗ, sửa miệng cũng không phải, không thay đổi khẩu hình miệng cũng không phải, nhất thời không biết như thế nào cho phải, nhưng thấy Kỳ Phong sắc mặt càng ngày càng thối, ngày hôm qua mình bị hạ được, Kỳ Phong ra tay cứu giúp, hắn thầm than một hơi, cuối cùng thỏa hiệp.

Dù sao đều là tử lộ, còn không bằng thỏa hiệp, hắn gơ chén trà lên, tươi cười, “... Ông nội, uống trà.”

Thanh âm mềm dẻo vang lên làm người ta thực khó cự tuyệt.

Biểu tình của Kỳ lão gia nháy mắt trở nên có chút khó coi, tuy rằng vẫn còn tươi cười, nhưng ý cười trong mắt lại biến mất không còn một mảnh.

Kỳ thật, ông cũng không chán ghét Lạc Khâu Bạch, ngược lại đối với đứa bé này rất có hảo cảm, trong lòng thực cảm tạ hắn đứng lúc xuất hiện bên người Kỳ Phong.

Nhưng cảm ơn cùng nhận một người nam nhân trở thành bạn đời của tôn tử duy nhất là hai chuyện khác nhau, ông không muốn nhập làm một.

Ông nhất thời không có tiếp chén trà kia, không khí nháy mắt trở nên ngưng trệ.

Vào lúc này, Kỳ Phong đột nhiên không có hành động gì, vươn tay rót một ly trà, đặt móng ngồi vào bên cạnh Lạc Khâu Bạch, học bộ dáng của hắn gơ chén trà lên nói, “Ông nội, chúng con kết hôn nhiều ngày như vậy, hôm nay mới trở về nhìn ông thật sự là bất hiếu, con và Khâu Bạch lấy trà đáp lễ, kính ông một ly.”

Trên mặt của y vẫn không có biểu tình gì, ánh mắt nghiêm túc chuyên chú, nhưng khóe miệng lại không tự giác mím lại, mang theo một chút kiên quyết.

Trong lúc nhất thời, Lạc Khâu Bạch ngây ngẩn cả người, gắt gao thu hồi tay, trong đầu đột nhiên bật ra một ý tưởng, Kỳ Phong đây là muốn tìm đường chết, mang theo hắn một đi không trở lại ...

Kỳ lão gia hít mắt lại, nhìn Kỳ Phong đứa cháu mà mình yêu thương nhất, suýt nữa không đứng vững, tôn tử duy nhất của ông lại dùng phương thức này ép buộc ông.

Kỳ Phong vẫn duy trì tư thế không nhúc nhích, Lạc Khâu Bạch cũng không rõ, cũng không dám tùy tiện buông tay xuống, ba người cứ như vậy giằng co, thời gian tựa hồ cũng ngừng lại vào giây phút này.

Qua không biết bao lâu, Kỳ lão gia cúi đầu nở nụ cười, ánh mắt già nua hiền lành, tùy tay tiếp nhận chén trà trong tay Lạc Khâu Bạch và Kỳ Phong, uống một hơi cạn sạch, “Hai hài tử này bất thành linh như vậy, khiến cho lão nhân ta nhất thời không kịp phản ứng.”

Chén trà xanh ngát, hương thơm từ trong chén phiêu tán tỏa ra, giống như giăng co vừa rồi chưa từng phát sinh qua.

Kỳ lão gia lời kéo Lạc Khâu Bạch và Kỳ Phong nói chuyện trong chốc lát, lại hỏi hai người gần đây thế nào, cuối cùng hỏi đến thân thể Kỳ Phong.

“Tiểu Phong, con gần đây cảm giác thế nào, còn thường xuyên phát bệnh không?”

Lời nói này thực mật mờ, ánh mắt Kỳ Phong ngừng trên người Lạc Khâu Bạch một chút, khóe miệng cong lên khó hiểu, “Đã khá hơn nhiều, cho dù là ngẫu nhiên phát bệnh, con cũng sẽ uống thuốc, ông nội không cần lo lắng.”

Kỳ lão gia thở phào một hơi, thần sắc căng thẳng cũng giảm bớt rất nhiều, liếc Lạc Khâu Bạch một cái, áp chế vui sướng mà còn lo lắng trong mắt.

“Cho dù số lần phát bệnh có ít đi, cũng không chứng minh cái gì cả, lát nữa Tôn đạo trưởng cũng tới đây ăn cơm, để ông ta xem cho con, đồng thời xem Tiểu Lạc một chút luôn.”

Lạc Khâu Bạch nghe được như lọt vào trong sương mù, không rõ bệnh tim của Kỳ Phong vì cái gì cần đạo sĩ đến trị, lại càng không hiểu được hắn bản thân vui vẻ không có bệnh gì, vì cái gì cũng cần xem bệnh.

Lúc đang mơ màng, phía sau cửa “Răng rắc” một thanh âm vang lên, quản gia cung kính dẫn một đạo sĩ mặc trường bào xám, râu dài đi đến.

”Thật sự là nhắc Tào Tháo, Tào Tháo tới, đạo trưởng, tôi vừa định để ông nhìn Tiểu Phong một cái, ông đã tới rồi.”

Tôn đạo trưởng hàm tiểu gật đầu, hàn huyên vài câu, đột nhiên ngồi trên ghế sofa ở phòng khách nhìn Lạc Khâu Bạch, kinh ngạc nhíu mày.

Không nghĩ tới phù dung câu cũng ở nơi này, càng không nghĩ chỉ ngắn ngủn vài ngày, khí chất cả người đều thay đổi.

Nếu như nói lần trước là hòn đá không chút nào thu hút, lần này đã biến thành hoa mai phác ngọc (ngọc thô chưa mài dũa), động tác chưa từng thay đổi, nhưng mỗi cái giờ tay nhắc chân đã có tư thái phong lưu, người chỉ cần liếc mắt một cái, có thể lập tức nhìn ra người này đã thất thân.

Ông ta nhìn thoáng qua Kỳ Phong, vuốt râu mép bật cười, “Thiếu gia, Lạc tiên sinh, chúc mừng.”

Lời như thế bị một đạo sĩ nói ra, làm Lạc Khâu Bạch xấu hổ gãi gãi tóc, bị người mang theo thâm ý ngầm nhìn, có cảm giác trở thành một bình hoa được giám định và thưởng thức, nhin không được nghiêng người, dịch đến sau lưng Kỳ Phong.

Hành động này chỉ theo bản năng ỷ lại và tín nhiệm, nhưng Kỳ Phong phi thường hưởng thụ, đuôi lông mày giãn ra hiếm thấy.

Thê tử của y vào được phòng bếp, thượng được giường, quan trọng là đặc biệt ỷ lại vào mình, làm một người chồng, y cảm thấy mình đã thành công.

Điện thoại trong phòng ngủ vang lên, Kỳ lão gia đi lên lầu nghe.

Trong phòng khách, Tôn đạo trưởng cầm tay Kỳ Phong, nghiêm túc xem mạch cho y.

Kỳ Phong từ trước giờ không quan tâm cái gọi là quái bệnh cũng không tin Tôn đạo trưởng mê tín dị đoan, hiện giờ Lạc Khâu Bạch ở ngay bên cạnh, y càng vô tâm suy nghĩ những điều này, vẫn luôn nắm ngón tay của hắn ngăm ngúa, chuyển sang ngón áp út đeo nhẫn kia của Lạc Khâu Bạch.

Chung quanh tất cả đều là người hầu, Tôn đạo trưởng còn ngồi gầy vẹo, cứ như vậy bị Kỳ Phong kéo tay vừa xoa lại nắm, Lạc Khâu Bạch cả người không được tự nhiên, nghĩ tới đêm qua hành vi phóng đảng của mình cười ở trên người Kỳ Phong như vậy, hai lỗ tai đều đỏ.

Bắt tay chỉ một chút trều ra bên ngoài sẽ lập tức bị Kỳ Phong hung hăng mà trừng liếc mắt một cái.

Lạc Khâu Bạch bắt đắc dĩ, dùng khí lực, mãnh liệt thu hồi tay mình lại, Kỳ Phong hừ lạnh một tiếng, cánh tay đập mạnh trên bàn, đen mặt không vui mở miệng, “Em thu tay về làm gì? Đưa tay đây!”

Uy! Anh có thể đừng lớn tiếng như vậy được không!

Bên cạnh người hầu nhin không được xì cười lên tiếng, Lạc Khâu Bạch quần bách cổ đều đỏ, hân vinh viễn không thể lý giải suy nghĩ cổ quái của đại điều quái.

Tôn đạo trưởng thu hồi tay, vuốt râu mép, vẻ mặt vừa lòng cười, “Thiếu gia, huyết mạch của ngài đã lưu thông hơn rất nhiều, ấn đường (chỉ phần nằm giữa hai lông mày) và khí đông tích tụ cũng lui hơn phân nửa, thêm một thời gian nữa, nhất định có thể khỏe mạnh, tim sẽ bớt đau, chuyện giường chiếu phải làm thực hài hòa.”

Lạc Khâu Bạch lập tức phun ra nước trong miệng, đạo sĩ kia sao mỗi lần đều nói ra lời không biết xấu hổ như vậy chứ.

Kỳ Phong ánh mắt giãn ra, khoe miệng thậm chí còn cười như trẻ con, gật đầu “Ân” một tiếng.

TMD, con mẹ nó anh còn thừa nhận? Hai người các người ở trước mặt tôi đùa giỡn sao? Bệnh tim cái gì, chưa nghe nói qua trái tim cùng kê kê còn con mẹ nó hợp nhau!

Lạc Khâu Bạch quả thực đã mở rộng tầm mắt, một bên áo sơ mi hơi ướt, một bên cảm thán, Tôn đạo trưởng kêu hắn vươn tay ra, “Lạc tiên sinh, tôi cũng giúp cậu xem mạch. Nhìn cậu sắc mặt hồng nhuận, hiển nhiên tinh lực dư thừa, nhưng chuyện phòng the quá độ, thân thể sẽ không khỏe, để bản đạo cẩn thận xem một chút, thiếu âm bổ dương, hai người cũng có thể bổ sung cho nhau.”

Lời này nói ra, như thế nào nghe đều có một loại ý tứ “Nam nhân thận tốt, cậu tốt tôi cũng tốt”.

Lạc Khâu Bạch mặt đỏ hết lên, lấp ba lấp bắp, “Đạo trưởng... Tôi cũng không cần đâu, thật sự, tôi rất tốt, ông xem cho Kỳ Phong là được rồi.”

Câu này ý chỉ Kỳ Phong thận không tốt, làm mặt của y nháy mắt đen một nửa, không phân trần kéo cánh tay Lạc Khâu Bạch đặt ở trên bàn, mặt không đổi sắc mở miệng, “Nhìn cổ của em chỉ biết em nhất định thận không tốt, muốn giấu bệnh sao?”

Lạc Khâu Bạch dùng một chút, nhớ tới trên cổ toàn là dấu hôn của Kỳ Phong, lúc này toát hết mồ hôi.

Những lời này giấu ở trong lòng sẽ chết sao? Sẽ chết sao!

Tôn đạo trưởng vuốt râu mép nở nụ cười, thuận thế bắt tay của Lạc Khâu Bạch.

Phù dung câu kinh mạch vững vàng, róc rách như nước, huyết khí lưu thông, cơ bắp bành trướng co rút lại, đè ép thân thể bí ẩn, sức khỏe giữ vững.

Dương khí quán nhập sẽ thay đổi thể chất của phù dung câu, đây chỉ có danh khí nội mị danh khí mới có mạch giống như vậy.

Cẩn thận vuốt mạch của Lạc Khâu Bạch, ông sửng sốt, ánh mắt hơi hơi trợn to, mày không không chế nhịu lên, tựa hồ nhận thấy được cái gì cổ quái, trên mặt vừa mang theo một tia hưng phấn lại giống như lo lắng.

Này... Nhưng không ổn a!

22. Chương 25

Chương 25

Nhìn sắc mặt của Tôn đạo trưởng, Kỳ Phong hơi nhú mày, “Đạo trưởng, thân thể cậu ấy có phải có vấn đề gì không?”

Về mặt của ông ta quá mức nghiêm túc, con ngươi tối đen nhìn chăm chăm một chỗ, làm người ta cảm thấy nghiêm túc. Lạc Khâu Bạch vốn cũng không tin mấy việc mê tín này, đồng ý cho Tôn đạo trưởng bắt mạch cũng bất quá là lễ phép mà thôi, hoàn toàn không tin ông ta có thể nhìn ra cái gì, nhưng giờ phút này nhìn thấy thần sắc của Kỳ Phong, trong lòng không tự giác cũng nảy lên một cổ khẩn trương.

“Đạo trưởng, tôi sẽ không thật sự bị bệnh chứ? Tôi đây cần phải khóc.” Lạc Khâu Bạch trêu ghẹo một tiếng, muốn giảm bớt một chút không khí căng thẳng.

Kỳ Phong quay đầu liếc nhìn hẩn một cái, nhẹ nhú mày, đem qua phù dung câu còn sinh long hoạt hổ lắm, tiểu đệ đệ ở phía trước lúc ẩn lúc hiện, sao có thể xảy ra vấn đề gì.

Chẳng lẽ là cùng hẩn âm dương song tu, ngược lại sẽ thương tổn gì với thân thể?

Tôn đạo trưởng nhìn Lạc Khâu Bạch một cái, trong mắt quang mang phức tạp chợt lóe, cũng không hiểu là có ý gì.

Ông ta thả tay xuống, phỉu phỉu cổ tay, về mặt thoải mái mà khoát tay áo, “Nhìn hai cậu khẩn trương kìa, yên tâm đi, Tiểu Lạc cậu rất khỏe, không có vấn đề gì lớn.”

“Kia biểu tình nghiêm túc vừa rồi của ngài là có ý gì...” Lạc Khâu Bạch nhin không được hỏi một câu.

Tôn đạo trưởng sờ sờ râu mép, ha hả mỉm cười, “Chỗ nào có ý gì? Tôi chỉ là kinh ngạc cậu cùng thiếu gia hôm qua mới động phòng, như thế nào hôm nay dương khí trong cơ thể còn sung túc như vậy thôi, bản đạo làm nghề y nhiều năm, gặp được chuyện lạ sẽ ở trong lòng cẩn thận cân nhắc, chắc dọa đến cậu, cậu đừng trách tôi nha.”

Những lời này trực tiếp làm Lạc Khâu Bạch á khẩu không trả lời được, nhất thời xấu hổ tay cũng không biết nên để chỗ nào, chẳng lẽ lúc này hẩn phải khiêm tốn khoát tay nói “Đâu có, tôi bất quá là thiên phú dị bẩm thôi, đạo trưởng đừng nghiêm trọng thế.”

Thấy rất ngốc sao? Bị áp bức cả đêm mà dương khí còn sung túc, thật sự không có gì để kiêu ngạo.

Lạc Khâu Bạch không hoài nghi nữa, Tôn đạo trưởng lại lấy ra thuốc tư âm bổ dương hằng ngày, dặn dò vài câu liền đi lên trên lầu xem mạch cho Kỳ lão gia.

Trong lúc này Kỳ Phong vẫn luôn không nói gì, quỷ dị trầm mặc, thẳng đến khi Tôn đạo trưởng bước lên lầu, y mới ngẩng đầu lên, trong ánh mắt tràn đầy thâm thúy và hoài nghi.

Thê tử của y dễ bị gạt, cũng không có nghĩa y cũng dễ bị gạt.

Lão đạo sĩ này ở Kỳ gia nhiều năm như vậy, khi xem mạch có bộ dáng thế nào mà mình chưa thấy, khi nào sắc mặt ập ập ứng sắc mặt nghiêm trọng như vậy? Vừa rồi về mặt của ông ta không thể đơn giản như vậy, vừa rồi ông ta xem mạch cho Lạc Khâu Bạch nhất định tìm được bí mật gì, không thể quang minh chính đại nói ra.

Nhưng bí mật này rốt cuộc là cái gì? Kỳ Phong suy tư trong chốc lát, chậm rãi nhú mày.

Lúc Tôn đạo trưởng gõ cửa đi vào phòng ngủ, Kỳ lão gia vừa vặn nói chuyện điện thoại xong, đang ngồi trên xích đu, trên bàn một là một chậu hoa lan.

Thần sắc của ông ta đen tối không rõ, nhìn không ra là hỉ hay là giận, nghe được động tĩnh ngẩng đầu nhìn thoáng qua, hỏi, “Bệnh Tiểu Phong ra sao? Thân thể nó hiện tại như thế nào?”

Tôn đạo trưởng gật đầu, trầm ngâm một khắc, chậm rãi mở miệng, “Có ‘lô đỉnh’, bệnh của thiếu gia so với hai tuần trước đã khá hơn nhiều, dương khí tích trữ trong cơ thể nhiều năm cũng sơ tán mở ra, hiện tại

huyết mạch đã thông, tứ chi tê liệt tim đau sẽ càng ngày càng ít, chỉ cần cùng lô đỉnh một ít thời gian nữa, thiếu gia sẽ không bị căn bệnh này tra tấn nữa.”

Kỳ lão gia trên mặt hiện lên vui sướng, nhíu mày, “Nói cách khác, hiện tại đã có thể hoàn toàn xác định Lạc Khâu Bạch chính là ‘lô đỉnh’ định mệnh của Tiểu Phong phải không?”

Tôn đạo trưởng do dự một chút, cuối cùng vẫn gật đầu.

Kỳ lão gia trầm mặc, trên mặt biểu tình vừa vui vẻ lại lo lắng, cuối cùng thở dài, “Đạo trưởng, ông mới vừa nói nếu ở chung một đoạn thời gian nữa, rốt cuộc là bao lâu?”

“Cái này phải xem thể chất của ‘lô đỉnh’, giống như nữ ‘lô đỉnh’ thể chất mảnh mai, nếu thường xuyên giao hợp, sẽ tổn hại thân thể, đến lúc đó nguyên khí bị đại thương sẽ bất lợi cho kí chủ khôi phục. Bất quá... Lạc Khâu Bạch là nam nhân, lại là danh khí có thể chất nội mị hiếm thấy, phỏng chừng khí lực sẽ tốt hơn, hơn nữa tôi thấy thiếu gia rất thích hắn, hơn nữa tuổi trẻ lại nếm thử hương vị mới, phỏng chừng... Sẽ tốt.”

Một câu làm lão gia đứng lên, ánh mắt phức tạp, chắp tay sau lưng ở trong phòng đi tới đi lui nói, “... Ý của ông là chỉ cần Tiểu Phong cùng nó thượng giường nhiều hơn, nó sẽ khỏe mạnh hơn?”

“Phải là như vậy.”

Lão gia dừng một chút, không tiếng động cười cười, “Tốt lắm, cùng lắm thì cho Tiểu Phong tái hồ nháo vài ngày, chơi đủ rồi bệnh cũng sẽ khỏi, không uống tôi hao hết tâm lực thay nó suy nghĩ.”

Nhìn vẻ mặt của ông, Tôn đạo trưởng có tâm sự, do dự một chút mới mở miệng, “Lão gia... Tuy là vậy, nhưng là tôi vừa rồi xem mạch cho Lạc Khâu Bạch phát hiện một việc... Thật sự là không ổn a.”

Một câu này làm Kỳ lão gia khó hiểu, cau mày quay đầu, “Có ý tứ gì? Chẳng lẽ là ‘lô đỉnh’ này thân thể còn có vấn đề gì, sẽ ảnh hưởng bệnh tình của Tiểu Phong sao?”

Tôn đạo trưởng muốn nói lại thôi, chỉ cảm thấy mình gật đầu cũng không được lắc đầu lại cũng không xong, do dự một chút cuối cùng hít một hơi, cúi người tiến đến bên tai lão gia thấp giọng nói.

Mỗi một chữ nói ra, Kỳ lão gia sắc mặt liền khó coi, đến cuối cùng triệt để hỏi, “Lời này là thật?”

Tôn đạo trưởng sắc mặt phức tạp gật đầu, “Thiên chân vạn xác, tôi vừa rồi lúc nhận thấy được cũng thực kinh ngạc, nhưng đây đích thật là danh khí mới có phản ứng, ai cũng không có, tôi sợ cứ như vậy... Hai hài tử này càng khó tách ra.”

Kỳ lão gia sắc mặt ngưng trọng, khoát tay áo ngắt lời, trầm mặc hồi lâu mới chậm rãi mở miệng, “Đạo trưởng, không cần nói nữa, tôi hiểu được ý tứ của ông, chuyện này tôi sẽ hảo hảo suy xét.”

Trong phòng nhất thời lâm vào tĩnh mịch, mà so với việc trên lầu, nhà bếp dưới lầu lại náo nhiệt.

Món ngon buổi tối đã chuẩn bị hoàn tất, đầu bếp cùng người hầu đều bị lệnh cưỡng chế rời đi, nhà bếp to như vậy chỉ còn lại có hai người.

Kỳ Phong đang đeo một cái tạp dề, mặt thoắt cảm một miếng thịt bò, động tác cứng ngắc, căng thẳng, giống như cái y đang cầm không phải là một miếng thịt, mà là một thứ gì đó có thể nhảy dựng lên công kích y, chuẩn bị sẵn sàng đón quân địch, bộ dáng như đi đánh trận, thân hình cao lớn đeo tạp dề hồng ca rô ở bên hông, có vẻ cực kỳ buồn cười.

Lạc Khâu Bạch đứng ở bên cạnh muốn cười lại không dám cười, vẫn luôn gắt gao cúi đầu, sợ không cẩn thận mà cười to, nhìn đến hai bả vai đều phát run.

Lúc này chợt nghe “Bang bang” hai tiếng, Kỳ Phong nổi bão, y thật sự không có cách nào dựa theo yêu cầu của Lạc Khâu Bạch cắt thịt thành những miếng nhỏ được, rõ ràng không kiên nhẫn băm thịt.

“Uy, không phải như thế, chúng ta phải làm thịt bò xào, cũng không phải bánh chéo thịt bò.”

Lạc Khâu Bạch há miệng, không nhịn được cười, cười lăn cười bò.

“Câm miệng không cho cười!” Kỳ Phong đen mặt, tiếp tục cùng thịt bò chiến đấu, khoe miệng gắt gao mím chặt, phi thường không vui nhìn Lạc Khâu Bạch một cái.

Nói cái gì “Thừa dịp cùng người nhà đoàn tụ, anh là tôn tử nếu có thể chủ động xuống bếp, nhất định sẽ làm cho lão gia rất vui vẻ”, hoàn toàn không biết bị sao nữa! Đừng tưởng rằng em làm nũng cầu xin tôi, tôi sẽ không sinh khí!

Nhìn biểu tình của y, Lạc Khâu Bạch biết y đang suy nghĩ gì, cười hì hì đứng lên nói, “Vừa rồi chúng ta không phải đã nói rồi sao, anh nấu cơm tôi chỉ huy, anh làm chuyện khác người như vậy, cứ cho là lão gia sẽ không so đo, anh cũng có thể bày tỏ tấm lòng hiếu thảo, hướng chi, muốn anh nấu cơm ngon, lão gia vừa nghe là tôi chỉ điểm, vừa vận được thơm lây, ông cũng sẽ cảm động.”

Kỳ Phong cầm dao không nói lời nào, cũng không nhìn Lạc Khâu Bạch một cái.

“Được được, ngoan nha, coi như tôi cầu xin anh còn không được sao, lát nữa ăn cơm rồi, không nhanh lên sẽ không kịp.”

Thanh âm mềm dẻo của phù dung câu vang lên bên tai, thân hình rắn chắc cao lớn của Kỳ Phong cứng lại một chút, không tình nguyện hừ một tiếng, “Đây là em cầu xin tôi, tôi chỉ phối hợp với em thôi.”

Lạc Khâu Bạch hé miệng cười trộm, gật đầu, “VẬY anh phải hảo hảo phối hợp với tôi, trước đem ướp thịt bò với muối và tiêu đi.”

Kỳ Phong liếc mắt nhìn hấn, tùy tay trao một lọ muối đổ vào thịt bò.

“Chờ một chút, nhiều quá, nhiều nhất là ba muống thôi, ăn nhiều muối không tốt cho lão nhân gia.”

“Ba muống?” Kỳ Phong nhú mày, đột nhiên buông xuống đồ trong tay, xoay người vào nhà bếp trong ngăn kéo lấy ra một hộp thuốc, vẽ mặt nghiêm túc cầm muống muối đổ vào, một bên gắt gao nhìn chăm chăm, giống như đang làm thí nghiệm hóa học.

Lạc Khâu Bạch dở khóc dở cười, nhanh chóng ngăn y lại, “Có ai làm cơm như anh chứ, anh cứng nhắc quá không linh hội được lạc thú khi nấu ăn gì cả.”

Kỳ Phong lại nóng nảy, nhú mày, không kiên nhẫn nói, “Như vậy không được như thế kia cũng không được, em rốt cuộc muốn thế nào? Không cần em chỉ huy, nếu không em làm đi?”

Thê tử của y tuyệt đối là cố ý tra tấn y! Quả thực là tùy hứng! Đừng cho là tôi sẽ nhiều lần bao dung em.

Lạc Khâu Bạch đã sớm hiểu được tính tình y, lúc này cũng không sinh khí, cười tủm tỉm, “Được, là tôi không nói rõ ràng, để tôi làm cho.”

Nói xong hấn vén tay áo lên, rửa tay, cầm miếng thịt bò thuần thực mà ướp thêm gia vị, muối, bột ngọt, tiêu, ngũ vị hương... Xắt nhỏ bỏ vào trong bát, hấn cúi đầu, bình thản nhu hòa, khéo miệng vô ý thức nhếch lên, ôn nhuận kiên nhẫn.

Hấn cẩn thận mà giảng giải cho Kỳ Phong những gia vị này có tác dụng gì và dùng như thế nào cho hợp lý, nhưng ánh mắt của Kỳ Phong vẫn luôn nhìn hấn, căn bản không có nghe.

Cất kỹ gia vị, muốn cho vào bên trong thêm một chút nước tinh bột, lúc vịn vôi nước, một đôi tay rộng lớn hữu lực đột nhiên ôm thắt lưng hấn từ phía sau.

Lạc Khâu Bạch sững sốt một chút, sau đó thấy một cái tạp dề màu hồng đang ở trên thắt lưng, cánh tay Kỳ Phong mang theo nhiệt độ, thân thể cao lớn hơi cong, đầu tựa vào bờ vai của hấn.

“Tôi, tôi tự mình làm được rồi.” Lỗ tai của Lạc Khâu Bạch bị hô hấp của Kỳ Phong phun vào hơi hơi đỏ lên, vội vàng để lại đôi tay lộn xộn của y, muốn lấy lại tạp dề.

Nhưng Kỳ Phong không đồng ý, gắt gao nắm chặt tạp dề, không để cho hấn cự tuyệt nói, “Tôi làm cho.”

“Em tiếp tục nấu cơm, tôi nhìn.”

Một đôi tay cọ đi cọ lại trên bộ vị mẫn cảm nhất của mình, rõ ràng là một động tác đơn thuần, lại làm người ta có chút mơ màng.

Lạc Khâu Bạch gãi gãi tóc, cả người đều không được tự nhiên, bất quá cũng không có cự tuyệt, trong lòng thấy may mắn trong này không có những người khác, nếu không thật sự là mất mặt.

Đeo tạp dề cho hần xong, cánh tay của Kỳ Phong vẫn không buông hần ra, bờ ngực cực nóng dính sát vào lưng Lạc Khâu Bạch, sau lưng bay tới hương vị sữa tắm của y, không khí trong phòng an tĩnh cực kỳ, Lạc Khâu Bạch có cảm giác phía sau lưng, hô hấp của nam nhân gần trong gang tấc, tim của hần đột nhiên đập nhanh.

Đây là lần đầu tiên hai người hoàn toàn thanh tĩnh, thân mật khăng khít ôm nhau, chuyện tối hôm qua của bọn họ, Lạc Khâu Bạch cũng không có tâm hoảng ý loạn như bây giờ.

Đều do nơi này quá yên lặng, mới để hần nghe được tiếng tim đập hỗn loạn của chính mình.

“Như thế nào còn không làm? Ông nội còn đang chờ ăn cơm.”

Thanh âm của Kỳ Phong từ phía sau vang lên, trầm thấp nồng ấm, Lạc Khâu Bạch nhất thời luống cuống tay chân, thiếu chút nữa đổ đồ ăn vào trong nôi.

“... Anh ôm tôi như vậy, tôi không có cách nào làm, anh buông tôi ra được không?”

Lạc Khâu Bạch kéo khẻ miệng, dùng sức cười tự nhiên một chút, Kỳ Phong cũng không có dừng, trực tiếp đáp lại hai chữ “Không được”.

Bị trực tiếp cự tuyệt như vậy, Lạc Khâu Bạch nhất thời không biết nên làm như thế nào, kiên trì bỏ thịt bò vào trong nôi.

“Tu” một tiếng, miếng thịt bò trơn mềm liền biến sắc, trong không khí bay ra mùi hương nồng đậm của tiêu.

Kỳ Phong cúi đầu, dùng sức ngửi, chớp mũi xẹt qua tóc của y và tóc của Lạc Khâu Bạch, thấp giọng nói một câu “Thật là thơm”, cũng không biết rốt cuộc là nói mùi hương của thịt bò, hay là Lạc Khâu Bạch y đang ôm trong ngực.

“Xong rồi giờ tới anh làm, tôi đã chuẩn bị xong hết rồi, lát nữa đến tôi.”

Hô hấp của Lạc Khâu Bạch có chút loạn, tim lý do trốn thoát cánh tay của Kỳ Phong.

Hai tay Kỳ Phong ngăn chặn đường đi của hần, cầm tay đang cầm chảo của Lạc Khâu Bạch, năm ngón tay nắm chặt, “Tôi sẽ không buông, em mang tôi đi theo đi.”

“Nhưng mà...”

“Bây giờ không phải nên lật chảo sao? Một mặt thịt đều phải chiên chín.” Kỳ Phong không để ý tới câu nói kế tiếp của Lạc Khâu Bạch, ghé vào lỗ tai hần lầu bầu một câu, thân thể cao lớn đi theo động tác lật chảo của Lạc Khâu Bạch.

Lạc Khâu Bạch bị hoàn toàn bao vây trong ngực Kỳ Phong, trước người là chảo nóng sôi trào, phía sau là bờ ngực cực nóng, trước sau đều nóng làm mặt của hần lại đỏ vài phần, luống cuống cầm muống lăn qua lộn lại, cũng không rõ rốt cuộc là ai dạy ai.

Kỳ Phong nhìn Lạc Khâu Bạch trong ngực, khẻ miệng cong một chút, mới vừa rồi tâm tình nóng này khi nấu cơm bị tra tấn cũng hồi phục lại, thậm chí còn có chút hưởng thụ quá trình này.

Nhìn thịt bò nấu xong để trên bàn, Kỳ Phong cầm đũa gấp một miếng đưa đến bên miệng Lạc Khâu Bạch, trên mặt lại đỏ ửng, “Nếm thử tay nghề của tôi.”

Một câu này làm Lạc Khâu Bạch bật cười ra tiếng, vừa rồi tâm tình khẩn trương nháy mắt tan thành mây khói.

Rõ ràng y thái thịt, nhưng hần làm hết, đại điều quái này còn nói đây là thủ nghệ của y.

Hé miệng nếm một miếng, Lạc Khâu Bạch cũng không ý thức được hai người đang đứng cùng một chỗ, tư thế dứt cho người khác ăn có bao nhiêu mờ ám.

Chớp mũi tràn đầy mùi khói lửa củi gạo, làm Lạc Khâu Bạch có chút hoảng hốt, một mình hần phiêu bạt nhiều năm như vậy, luôn luôn tìm kiếm người có thể ở bên cạnh mình, nhưng vẫn chưa tìm được.

Hần ngẩng đầu nhìn Kỳ Phong, ngạc nhiên phát hiện mình lại có thể hiểu được ý cười bên trong, trái tim lại đập nhanh vài phần, hần cảm thấy chuyện này thật không ổn...

Một màn này bị Kỳ lão gia không biết khi nào đứng ở cửa phòng bếp đều nhìn thấy hết, không khí giữa hai người, cho dù là người mù cũng nhìn ra được.

Hắn nhìn thoáng qua Lạc Khâu Bạch, ánh mắt triệt để trầm xuống dưới, không còn có ý cười gì nữa, chống gậy xoay người rời đi, trong lòng đột nhiên có một chủ ý...

23. Chương 26

Chương 26

Hai người đem đĩa thịt bò mất bao công sức mới nấu được bưng lên bàn, bữa cơm đoàn viên chính thức bắt đầu.

Kỳ lão gia ngồi ở ghế chủ tọa, bên phải là Kỳ Phong, bên trái là Lạc Khâu Bạch, đối diện là Tôn đạo trưởng chỉ ăn chay. Bốn người ngồi xuống, Kỳ lão gia liếc mắt một cái thấy được trên bàn thịt bò vụng về, không cười hỏi, “Là ai làm?”

“Kỳ Phong làm.”

“Khâu Bạch làm.”

Hai người đồng thời mở miệng, ánh mắt trên không trung gặp nhau, Lạc Khâu Bạch kinh ngạc nhíu lông mày, chớp chớp đôi mắt ý bảo: đại diện quái anh ngốc à, anh phải nói cho lão gia anh tự mình làm cơm để nhận lỗi với ông, anh lại đổ lên người tôi nếu xảy ra chuyện gì thì sao, đồ ăn đúng thật là tôi làm, anh cũng không thể ăn ngay nói thật như thế chứ.

Kỳ Phong đã hiểu ánh mắt của hắn, trên mặt không có biểu tình gì, nhìn hắn một rồi thôi, từ trong xoang mũi không tiếng động phát ra một đơn âm, lưỡi giải thích.

Y sẽ không nói cho Lạc Khâu Bạch, nói như vậy hoàn toàn là để hắn lưu lại ấn tượng tốt trước mặt ông nội, kết quả hắn còn không hiểu tình hình.

Kỳ lão gia lắc đầu, nói với Lạc Khâu Bạch, “Con không cần nói giúp cho Tiểu Phong, ta nhìn nó lớn lên từ nhỏ, còn không biết nó cần bản không biết nấu cơm sao? Món ăn này là con làm đi?”

Lạc Khâu Bạch gãi gãi tóc, nhất thời không biết nên nói thật hoặc nói dối, lúc này Kỳ Phong ngẩng đầu trừng mắt liếc hắn một cái, như là đang nói: Lúc này còn không biết tranh công, tôi sao có bà xã ngốc như vậy.

“Ách... Đúng vậy, bất quá thịt bò là Kỳ Phong thái, y giúp con làm, lão gia, ngài nếm thử xem, có thích hay không.”

Lạc Khâu Bạch vẫn cứ không sửa miệng, hắn cảm thấy thân phận của mình như vậy thật sự không hợp cách xưng hô này, huống chi một người đàn ông mới nhìn thấy trưởng bối hai lần, liền cùng tôn tử gọi thân thiết là ông nội, rất thiếu lễ phép, nhân gia ngoài miệng tuy rằng không nói, nhưng trong lòng sẽ không thoải mái, hắn chỉ cần lão gia cao hứng là được rồi, những thứ khác tự mình hiểu lấy.

Lão gia gắp lên một miếng bỏ vào trong miệng, chậm rãi nhấm nuốt, tiếp cười gật gật đầu, “Tuy rằng nấu cũng không được tốt lắm, nhưng mùi vị không tệ, đây lại là món Tiểu Phong nấu, ta cần phải ăn thêm mấy miếng nữa.”

Nói xong ông lại gắp dưa bỏ vào chén của Lạc Khâu Bạch, “Con cũng đừng nhìn thôi, động dưa a, con đứa nhỏ này gầy quá, ăn nhiều một chút đi.”

Lão nhân gia nói làm Lạc Khâu Bạch thụ sủng nhược kinh, vội vàng gật đầu, Kỳ Phong nhìn bộ dáng ngơ ngác ngây ngốc của hắn, khóe miệng nhanh chóng gợn lên một tia tươi cười, cũng cầm chén bắt đầu ăn cơm, chỉ ăn món thịt bò xào của Lạc Khâu Bạch, còn đồ ăn khác căn bản không có động dưa vào.

Trên bàn cơm không khí vô cùng hài hòa, Lạc Khâu Bạch chưa từng nghĩ qua Kỳ gia lại khoan dung với hắn như vậy.

Cho dù là người thường, nếu con trai trưởng đi giáo cơ (làm gay), đều có khả năng sẽ nháo đến long trời lở đất, huống chi Kỳ gia lại là hào môn vọng tộc. Kỳ gia dễ dàng tiếp nhận mình như vậy, không chỉ không bài xích, ngược lại thái độ nhiệt tình hiền lành, nghĩ như thế nào đều cảm thấy kỳ lạ, Lạc Khâu Bạch càng nghĩ càng không hiểu, trong lòng đều khó hiểu, hoàn toàn không dám phớt lờ.

Sau khi ăn cơm xong, người hầu bắt đầu thu dọn bàn, lão gia uống vài hớp nước, chống gậy đứng lên nói với Lạc Khâu Bạch, “Tiểu Lạc a, lát nữa con có việc gì không? Nếu không có việc gì con theo lão già này lên lầu tâm sự đi.”

Nhắc tới chuyện này, Kỳ Phong nháy mắt quay đầu lại, con người đen tối không rõ, cầm tay Lạc Khâu Bạch nói, “Ông nội, vừa lúc con cũng nhớ hồng trà trong phòng ông, con lên lầu với ông.”

Nói xong y kéo tay Lạc Khâu Bạch bước đi, hạ quyết tâm nhất định phải cùng hần như hình với bóng.

Đây là tư thái bảo hộ theo bản năng, làm Tôn đạo trưởng ngồi bên cạnh lo lắng nhũu mày, quay đầu nhìn Kỳ lão gia.

Lão gia tử như không để ý, cười một hơi, “Con tiểu tử thú vị này, thật không hiểu thuận, trong phòng ngủ ta có nhiều hoa cỏ như vậy, ngày thường người hầu tới thu dọn ông còn lo lắng, con lại tay chân vụng về, trước kia phá hỏng vài chậu lan của ta rồi, hiện tại thật vất vả Tiểu Lạc mới đến, ta kêu nó giúp lão già này, con còn không nguyên ý?”

Một câu nói vô cùng tự nhiên, Kỳ Phong tìm không thấy lý do để phản bác, nhất thời mím môi, Lạc Khâu Bạch trộm kéo góc áo y, lắc lắc đầu, quay đầu lại nói với Kỳ lão gia, “Ba ba của con khi còn sống cũng thích trồng hoa trồng cỏ, nhưng con một chút chân truyền cũng không học được, hôm nay vừa lúc cùng lão gia thỉnh giáo một chút.”

Lão gia ha hả mỉm cười, Lạc Khâu Bạch đi lên dìu ông lên lầu, tại chỗ ngoặt còn không quên quay đầu, hướng Kỳ Phong làm mặt quỷ, lộ ra một tia trấn an tươi cười.

Kỳ Phong lúc này nhũu mày, thân hình dừng vài giây, đứng dậy liền muốn theo sau, lại bị Tôn đạo trưởng ngăn cản.

Ông vuốt râu mép, cười nói, “Thiếu gia đừng vội, lão gia tung hoành thương giới cả đời, lại là từ tiểu thương, sao có thể làm khó một tiểu bối? Thiếu gia là người phóng khoáng, đừng vì chuyện như thế mà mâu thuẫn với lão gia. Huống hồ bản đạo vừa lúc có một số việc muốn nói cho cậu, không biết thiếu gia muốn nghe hay không?”

Kỳ Phong mặt không đổi sắc, thần sắc lãnh đạm liếc mắt nhìn ông ta, “Đạo trưởng, nếu ông muốn nói chuyện bệnh tật của tôi, vậy đừng nói nữa, cơ thể của tôi rất tốt, về sau sẽ càng tốt, hiện tại không hứng thú nghe việc này.”

Nói xong y lập tức liền đi lên trên lầu, lúc này Tôn đạo trưởng ở phía sau gọi y lại, vẻ mặt sâu không lường được mở miệng, “Nếu là về thân thể của Lạc tiên sinh, thiếu gia cũng không muốn nghe sao? Vừa rồi khi tôi xem mạch cho Lạc tiên sinh, bản đạo không tin thiếu gia một chút manh mối cũng không nhìn ra.”

Một câu làm cho Kỳ Phong dừng lại, xoay người nhũu mày, trên mặt tràn đầy không vui, nhưng rốt cuộc không đi lên lầu nữa.

So với dưới lầu thần thần bí bí, người ở trên lầu Lạc Khâu Bạch cũng không nhẹ nhàng hơn.

Hần đi theo lão gia vào phòng ngủ, thần thái tự nhiên, thậm chí còn chủ động nói chuyện cho lão gia cười, chọc cho ông cười toe tóe, nhưng trong lòng hần rất rõ ràng, cái gọi là xem hoa xem cỏ chỉ là cái cớ, sau lưng rốt cuộc là có ý gì, hần không thể hiểu, nhưng là đã tới bước này chỉ sợ trốn cũng không thoát.

Gãi tóc, hần ở trong lòng cân nhắc lát nữa khi vào phòng lão gia sẽ nói với hần cái gì, là uy hiếp? Hay lợi dụng? Hay trực tiếp vứt cho hần một cái chi phiếu, “Thỉnh cậu rời đi cháu của ta, cậu cần bao nhiêu tiền?”

Thật sự là hao tổn tâm trí, loại lời thoại cũ rích trên phim truyền hình ...

Như vậy rất lạc quan nhỉ, Lạc Khâu Bạch ngược lại tức cười.

Đẩy cửa ra, đập vào mắt chính là cửa sổ sát đất, trong phòng ngủ sáng ngời, nơi nơi đều là dụng cụ gỗ lim, bên cửa sổ là xích đu, ngồi xuống cũng có thể nhìn thấy ngoài ban công hoa cỏ rực rỡ, sum suê, quả thực giống hội chợ hoa.

“Ngồi đi, cứ xem nơi này như nhà mình, đừng câu nệ.” Lão gia ngồi trên xích đu, vén cổ tay áo, tùy tay vuốt ve hoa lan vàng trong chiếc chậu màu trắng.

Lạc Khâu Bạch mím môi, vừa định ngồi ghé dựa cách xa lão gia một khoảng cách, lại bị ông lập tức ngăn lại, “Con đứa nhỏ này, ngồi xa như vậy làm gì? Lão già ta đáng sợ như vậy sao?”

Nói xong ông hiền lành nở nụ cười, vỗ vỗ người bên cạnh nói, “Tiểu Lạc con ngồi ở đây, trò chuyện với ta, ngày thường Tiểu Phong cũng tán gẫu với ta một hai lần, nếu không ta đây sẽ buồn chết, ha ha.”

Cuồng phong mưa rào trong dự đoán hoàn toàn không xuất hiện, Lạc Khâu Bạch càng ngày càng không hiểu tâm tư của lão gia, chẳng lẽ ông gọi mình lên, thật sự chỉ là ngắm hoa nói chuyện phiếm vài câu, không có ý tứ gì khác?

Lạc Khâu Bạch nghi hoặc, đứng dậy ngồi vào bên cạnh Kỳ lão gia cười nói, “Lão gia ngài chỉ nói vậy thôi, Kỳ Phong bình thường bận nhiều việc, hôm nay được nghỉ ngơi một chút là đã đến đây thăm ngài.”

Phàm là trưởng bối, kỳ thật đều là bộ dáng này, trước mặt người ở bên ngoài đều nói hài tử nhà mình không tốt chỗ này không tốt chỗ kia, nhưng nếu nghe được người khác khen hài tử của mình, trong lòng lại đặc biệt cao hứng, Lạc Khâu Bạch lặn lội trong giới giải trí nhiều năm, dù cho chỉ là một diễn viên hạng ba, đạo lý đối nhân xử thế vẫn rất hiểu rõ.

Quả nhiên những lời này làm lão gia phi thường hưởng thụ, ông ha ha mỉm cười, điểm điểm chop mũi Lạc Khâu Bạch hít một tiếng “Con đứa nhỏ này a, nói năng ngọt như vậy.”

Nói xong ông cầm chậu hoa lan bên cạnh để lên trên bàn, mở miệng nói, “Kỳ thật, việc trồng hoa cũng giống như việc nuôi con vậy, phải có nhiệt tình và tinh lực, che chở gấp đôi còn phải lo lắng nó có đâm mưa dãi nắng không.”

“Giống như chậu hoa lan này, ta mua trong buổi đấu giá hơn một ngàn vạn, mấy lão bằng hữu đều nói ta hồ đồ, lại vì một chậu hoa lan mà ném đi nhiều tiền như vậy, còn không bằng để vui chơi giải trí, đầu tư chút cổ phiếu, còn có tiền hoa hồng. Nhưng ta không cảm thấy như vậy, thiên kim khó mua trong lòng thấy tốt, hoa lan hiếm có trên đời cũng chỉ có một chậu, tựa như cháu của ta cũng chỉ có một mình Kỳ Phong, ta dành hết tâm tình yêu thương, che chở nó, cho nó những gì tốt đẹp nhất, con nói có đúng không Tiểu Lạc?”

Khẩu khí hoàn toàn không có một chút công kích, nhưng Lạc Khâu Bạch vẫn cảm thấy chột dạ, cảm thấy lão gia đang nói mình.

Hắn sắc mặt như thường nở nụ cười một chút, quyết định tránh đi đề tài nguy hiểm này, giả vờ, “Lão gia tử đem hoa lan so sánh với con cháu, dùng tâm tư chăm sóc hoa cỏ, thật lợi hại a.”

Kỳ lão gia nhướng mày liếc hắn một cái, ánh mắt tương tự Kỳ Phong ánh mắt ánh lên quang mang, tựa hồ không dự đoán được Lạc Khâu Bạch sẽ thông minh như vậy.

Ông dừng một chút, khoát tay, “Lợi hại thì làm được gì, nhiều nhất cũng chỉ được xưng trưởng bối.”

Nghe được từ “Trưởng bối”, sắc mặt Lạc Khâu Bạch thay đổi, trong lòng có dự cảm không ổn, ngay lúc hắn cho rằng giây tiếp theo lão gia sẽ nói thẳng ra hết, ông lại lấy chậu hoa trên bàn dọn đến ban công, tùy tay cầm lấy bình nước bên cạnh tưới hoa, hoàn toàn không tiếp tục đề tài vừa rồi.

Lạc Khâu Bạch sững sốt một chút, không rõ lão gia rốt cuộc có ý gì, trầm mặc một lúc đứng dậy ra ban công hỗ trợ, hai người chăm chú tưới hoa, mỗi người lại suy nghĩ những chuyện khác nhau, trong lúc nhất thời không ai nói gì.

Lúc này, lão gia đã tưới hoa xong, đặt bình nước xuống, đánh vỡ trầm mặc, ông ngẩng đầu như vô ý nở nụ cười một tiếng, “Tiểu Lạc, con giờ phút này trong lòng có phải đang nghĩ ta sẽ đối phó con như thế nào, hoặc là kinh ngạc ta vì cái gì sẽ dễ dàng đồng ý trưởng tôn của Kỳ gia lại cùng một người nam nhân kết hôn?”

Trong lòng Lạc Khâu Bạch “Lộp bộp” một tiếng, biết trọng điểm đã tới.

Thấy hần không nói lời nào, lão gia thấp giọng cười cười, cầm lấy một chiếc khăn tay tơ lụa xoa xoa tay, “Hài tử ngọc, yên tâm đi, ta sẽ không làm khó dễ con, lại càng không dùng quyền thế của Kỳ gia chèn ép con, về sau trong giới giải trí con có yêu cầu gì, Kỳ mô ta có thể giúp được gì, sẽ hết lòng giúp.”

Nghe xong lời này, Lạc Khâu Bạch lộ ra biểu tình nghi hoặc khó hiểu.

Chỉ thấy lão gia thở dài một hơi, nhìn cánh hoa lan liếc mắt một cái, trên mặt lộ ra mỗi một của người già, như nhớ ra cái gì đó xót xa lắm, làm ông già thêm vài phần.

“Lúc ta còn trẻ, rất coi trọng sự nghiệp, thậm chí đem sự nghiệp làm gia tộc lớn mạnh phát triển trở thành mục tiêu suốt đời, hoàn toàn không để mắt đến gia đình và người thân. Cha của Tiểu Phong... Cũng là đứa con duy nhất của ta, nó chết quá sớm, khi biết được tin này ta từ công ty chạy về nhà, nó đã tắt thở, thậm chí suy kiệt không cứu chữa được, con dâu của ta thương tâm quá độ chỉ vài ngày sau cùng đi theo. Năm Tiểu Phong mới bảy tuổi, ta người đầu bạc tiền kẻ đầu xanh, trong lòng thật sự rất tuyệt vọng, khi đó chỉ còn lại có nó bồi ở bên cạnh ta.”

“Cho nên ta khi đó liền thể rằng, nhất định phải hảo hảo chiều cố tôn tử duy nhất này, nó từ nhỏ đã hiểu chuyện trưởng thành sớm, bất cứ chuyện gì cũng đều không cần ta lo lắng, nhưng ta vẫn muốn cho nó những gì tốt nhất trên thế giới, có thể nói đem tình cảm ta dành cho ba nó đặt ở trên người nó, nó chính là sinh mệnh của lão nhân ta, nếu nó có yêu cầu gì, ta nhất định sẽ đáp ứng.”

Sắc mặt của Lạc Khâu Bạch tái nhợt đi, những điều lão gia nói như cho hần một cái bạt tai, làm hần hiểu được là mình hồ nháo, dẫn đến một lão nhân vì dung túng cho tôn tử, mà thoái nhượng đến nước này.

Miệng mấp máy, một câu “Thực xin lỗi” đều đã đến bên miệng, lão gia đột nhiên hít một hơi, ánh mắt tuyệt vọng không biết làm thế nào, thanh âm lộ ra tuyệt vọng, “Kỳ Phong nó căn bản sống không đến 30 tuổi, ta... Còn có thể làm như thế nào, nó muốn làm cái gì ta đều nguyện ý, nếu trời có trừng phạt, cũng có lão nhân ta thay nó chịu...”

Lạc Khâu Bạch sững sốt một chút, không hiểu ông nói gì, gian nan mở miệng, “Chờ một chút, lão gia... Cái gì gọi là căn bản sống không đến 30 tuổi?”

Kỳ Phong xoay người đi vào phòng khách, nhìn thoáng qua trên lầu, không kiên nhẫn mở miệng “Đạo trưởng, có lời gì nhanh nói đi, tôi còn có chuyện quan trọng phải làm.”

Tôn đạo trưởng sờ râu mép, trên mặt lộ ra điểm tươi cười, lấy ra một cuốn sách cũ kỹ ố vàng, đưa cho Kỳ Phong nói, “Thiếu gia, trước tiên hãy xem cái này, xem xong, mặc dù tôi không nói, ngài cũng có thể hiểu được.”

Kỳ Phong sắc mặt càng thối, ở nơi này cùng lão đạo sĩ, y thà nguyện ý đi lên lầu tìm Lạc Khâu Bạch.

Y hừ lạnh một tiếng, tùy tay lật lật, khi nhìn thấy hai chữ kia, không tự giác nhíu mày, “Nhục thực? Đây là cái gì, cùng thân thể của Khâu Bạch có quan hệ gì?”

Tôn đạo trưởng áp chế sầu lo trong lòng, ý vị sâu sa cười nói, “Tôi tu hành nhiều năm, bản đạo luôn luôn chuyên chú âm dương lưỡng nghi, đối với phong nguyệt cùng phòng thuật cũng không hiểu biết nhiều, nhưng thiếu gia nếu tìm được ‘lô đỉnh’, tôi tự nhiên sẽ vì thiếu gia mà nghiên cứu, gần đây tôi luôn tìm kiếm sách lão tổ tông đã để lại, rốt cục tôi tìm được cuốn phong nguyệt phổ có giải thích tỉ mỉ rõ ràng.”

“Trên tay thiếu gia là một quyển trong Phong Nguyệt · Trầm Mạch Thiên trong lúc đó có ghi lại một đoạn, là về danh khí sau khi phá thân, kinh mạch cùng huyết khí thay đổi, bên trong có nhắc tới kỹ càng, mỗi một loại danh khí khi phá thân qua thể chất đều sẽ thay đổi, loại thay đổi này là vì tìm được ‘Nhục thực’ thích hợp nhất cho mình, tựa như một cái chìa khóa chỉ có thể tìm được ổ khóa, hoặc là giống chìa khóa tìm kiếm ‘lô đỉnh’ vậy, danh khí đối với ‘nhục thực’ cũng sẽ có phản ứng, nếu ‘nhục thực’ càng phù hợp, lực ảnh hưởng với danh khí càng lớn, nếu thường xuyên làm chuyện phòng the, thể chất của danh khí sẽ trở nên càng ngày càng yếu lại nhục thực, đối mặt với nhục thực cũng sẽ phá lệ ham muốn tình dục nhiều hơn, khi rốt cuộc không thể lý khai, hình thành chìa khóa chỉ khế.”

Một đồng danh từ chưa từng nghe thấy đột nhiên nện vào đầu, cho dù là Kỳ Phong không dễ dàng bộc lộ cảm xúc, cũng hơi hơi giật mình.

Y hoài nghi lỗ tai của mình có nghe lầm hay không, còn cố ý nhìn sang bốn phía, chung quanh toàn bộ là đồ vật hiện đại, hoàn toàn không giống nơi cổ đại, chính là người đang đứng trước mặt y lại đang nói mấy thứ mê tín dị đoan, làm y có một loại cảm giác rối loạn.

Qua thật lâu, thân thể y động một cái, ngẩng đầu nhìn chăm chăm vào Tôn đạo trưởng nói, “Ông vừa rồi xem mạch cho Khâu Bạch, chính là phát hiện thể chất của hắn thay đổi?”

Tôn đạo trưởng hàm tiếu, “Không sai, Lạc tiên sinh kinh mạch và huyết khí đã chuyển tới trạng thái thích hợp nhất để mây mưa (hoan ái), thay đổi này đều là vì chờ đợi nhục thục.”

Những lời này làm sắc mặt Kỳ Phong đen thêm vài phần, trong xoang mũi phát ra một tiếng hừ lạnh.

Cái gì gọi là chờ đợi nhục thục, ý nói trừ y là chồng ra, còn có thể có người khác bính thê tử của y, quả thực là không biết phải trái, y sẽ chờ xem ai dám làm!

Trong lòng tuy rằng nghĩ như vậy, nhưng y vẫn không tình nguyện mở miệng hỏi, “Ý của ông là chỉ cần làm được đầy đủ, danh khí sẽ nhận chủ? Có cụ thể số lần không?”

Nếu có cụ thể số lần, y sẽ ghi nhớ vào điện thoại, mỗi ngày lấy ra nhìn một cái, cũng không tin không giải quyết được chuyện thê tử của mình.

Tôn đạo trưởng cười khở, vội vàng xua tay, “Lý luận là như thế này, về phần cụ thể số lần, bản đạo cũng không biết, thiếu gia... Chính ngài suy nghĩ đi.”

Những lời này lấy lòng Kỳ Phong, khoe miệng y thực đậm cong lên một chút, vừa lòng từ trong xoang mũi phát ra một đơn âm.

Làm y còn lo lắng trên người Lạc Khâu Bạch có bệnh nặng gì, trong lòng luôn luôn bồn chồn, hiện giờ chuyện vừa nghe dĩ nhiên là một chuyện tốt, nhìn Tôn đạo trưởng đều thuận mắt thêm vài phần.

‘Nhục thục’ a... Miễn cưỡng được thông qua đi.

Kỳ Phong hừ một tiếng, lại đem cuốn sách viết tỉ mỉ rõ ràng kia nhét vào trong túi áo khoác, chuẩn bị trở về nhà hảo hảo nghiên cứu.

Đồng hồ kêu “Đồng —— đồng —— đồng” chỉ 9 giờ, không khí căng thẳng cũng làm người ta hít thở không thông.

Lạc Khâu Bạch hít một hơi, môi run run hai cái, vẫn cứ không thể tin được những lời mình vừa nghe, hắn dùng sức kéo khoe miệng, tươi cười cứng ngắc, “Ngài... Đừng nói giỡn, lão gia ngài là đang lấy con ra làm trò cười phải không? Kỳ Phong không phải có bệnh về đường sinh dục với lại bệnh tim sao, cả bác sĩ và Tôn đạo trưởng đều nói y đã khá hơn nhiều, hơn nữa hiện tại khoa học phát triển như vậy, như thế nào sẽ sống không đến 30 tuổi?”

“Ta hà tất lừa con làm gì.” Kỳ lão gia nhìn chăm chăm vào Lạc Khâu Bạch, “Ta như thế nào sẽ lấy sinh mệnh của Tiểu Phong ra nói giỡn? Nếu là có thể làm cho nó sống qua 30 tuổi, nếu muốn lấy tính mạng của ta đổi cho tính mạng của nó, ta cũng cam tâm tình nguyện.”

Nói tới đây ông nhu nhu thái dương, trong mắt khàn khàn, vô lực nói, “Tây y trung y, thậm chí là thầy tướng số, có thể xem qua đều đã xem qua, Tiểu Phong trời sinh là số khắc thê (không lấy vợ được), đời này đã định trước cô đơn chết sớm, nếu muốn nó sống lâu, cũng chỉ có thể tìm một cái người sinh vào ngày rằm kết hôn với nó để xung hỉ...”

Lạc Khâu Bạch như sét đánh ngang tai, sững sốt một chút tiếp cười nhạo một tiếng, “Lão gia, thầy tướng số nói ngài cũng tin sao? Hiện tại bọn bịp bợm giang hồ nhiều lắm, tùy tiện nói hươu nói vượn vài câu, ngài liền tin tưởng?”

Kỳ lão gia mím môi, trong mắt đều là áy náy, “Ta cũng không tin đâu, nhưng bệnh của Tiểu Phong rất nghiêm trọng, ngay cả nó cũng tin mà, lúc ấy gặp con, nó phát hiện con chính là người sinh vào ngày rằm nó muốn tìm, chỉ có thể ngựa chết trở thành ngựa sống.”

Nói xong ông run rẩy bắt lấy bàn tay lạnh lẽo của Lạc Khâu Bạch, tuổi già sức yếu lại tuyệt vọng phi thường từ trong cổ họng phát ra thanh âm khan khàn, “Hài tử... Ta biết chuyện này là Tiểu Phong có lỗi với con, nhưng là... Xin con tha thứ một lần cho nó, nó làm vậy chỉ vì khát vọng được sống, Tiểu Phong nó từ nhỏ bị ta làm hư ... Bắt con đến kết hôn với nó là để xung hỉ (cưới con dâu để giải trừ vận xui), cũng là nhất thời đầu óc mê muội, ta làm ông nội không thể trốn tránh trách nhiệm, con oán giận ta cũng được, hận ta cũng được, đừng trách Tiểu Phong.”

Lạc Khâu Bạch đầu óc trống rỗng, hắn cảm thấy đây là trò cười hơn nửa đời người hắn đã nghe qua.

Xung hỉ... Hắn là một đàn ông, thế nhưng bị người ta dùng để xung hỉ?

Đầu ngón tay khổng lồ chế không được phát run, hắn nuốt nước bọt, “Cho nên... Đây là nguyên nhân của ngài?”

Lão gia không nói lời nào, gian nan nhắm mắt lại, “Con cũng thấy đấy... Bệnh của Tiểu Phong thật sự bởi vì con nên đã khá hơn nhiều, con là ân nhân của Tiểu Phong, ta không thể báo đáp hết.”

Lạc Khâu Bạch im lặng, tầm mắt hỗn loạn nhìn chằm chằm đồng hồ quả lắc trên tường, đầu ông ông tác hưởng.

Tất cả nghi hoặc tại giờ khắc này rốt cục có đáp án, lần đầu tiên vào Kỳ gia, nghe được đó là sinh nhật y liền cao hứng cười toe toét nói là người một nhà, tôn tử cùng nam nhân kết hôn, lão gia cũng dung túng mặc kệ, còn có... Buổi tối hôm nay thái độ hiền lành thụ sủng nhược kinh...

Nguyên lai chỉ là bởi vì mạng của hắn quá tốt, bất tự rất đúng, mới như vậy dễ dàng tiến vào Kỳ gia.

Trước kia hắn còn mặt dày mày dạn nghĩ, Kỳ Phong có lẽ thật sự có khẩu vị độc đáo, mới có thể tìm hắn, hiện tại mới hiểu được mặt mình còn không bằng bất tự, có lẽ Kỳ Phong lần thứ hai nhìn thấy hắn, nhìn thấy cũng không phải là hắn, mà là hắn trên mặt viết bốn chữ “Âm năm âm nguyệt”.

Chân tướng như vậy làm Lạc Khâu Bạch cảm thấy mình ở trong mắt Kỳ Phong có lẽ căn bản không phải một người, mà là một dụng cụ không có sinh mệnh, dùng để bảo vệ mạng sống.

Ánh mắt đột nhiên có chút đau đớn, hắn nhớ tới trước một tiếng trước hai người còn ở bên nhau, cười đùa làm một bàn thịt bò xào, nhưng vì cái gì trong một thời gian ngắn, hết thấy đều thay đổi?

Lạc Khâu Bạch không biết mình làm sao rời khỏi phòng ngủ của Kỳ lão gia, đầu óc trống rỗng.

Khi hắn đi xuống cầu thang nhìn thấy Kỳ Phong, cũng không biết phải dùng thái độ gì đối mặt y.

Kỳ thật Kỳ Phong cũng không có gì sai, bọn họ ngay từ đầu chỉ là giao dịch, hôn lễ kia cũng bất quá chỉ là hình thức.

Nếu như nói hắn trước kia còn không rõ thân phận của Kỳ Phong như vậy tại sao nhất định phải cùng mình kết hôn, bây giờ hắn đã hiểu, trước kia hắn cho rằng “Kỳ Phong bất lực cho nên muốn tìm người biết bí mật của mình ném thử tư vị khi kết hôn”, hiện tại xem ra hoàn toàn là một trò cười.

Hắn rõ ràng ngay từ đầu cũng xem đây là một trò chơi, hiện tại rốt cuộc đau khổ vì cái gì?

Lạc Khâu Bạch không biết, hắn chỉ biết trong lòng bây giờ rất khó chịu, không phải rất đau, lại vô thanh vô tức vô xâm nhập trong tim, một vết thương sâu thẳm.

Lạc Khâu Bạch, mày lại trở nên nghiêm túc vì một trò chơi, đúng là ngu ngốc.

Lúc đi xuống cầu thang, Kỳ Phong đã lái xe ở dưới cửa chờ hắn, khi mở cửa xe, biểu tình của Kỳ Phong rất nhạt, nhưng vẫn không che giấu được Lạc Khâu Bạch.

Hắn thực kinh ngạc mình lại rõ ràng mỗi một cảm xúc của người nam nhân này như vậy, mới hơn hai tuần mà thôi, hắn lại cố gắng thử tiếp cận một người.

“Vừa rồi ông nội nói gì với em?” Ở trên xe Kỳ Phong hỏi hắn.

“A, không có gì, nói chuyện phiếm thôi.” Lạc Khâu Bạch cười cười, mặt mày cong lên, vô tư.

Hắn cảm thấy mình còn có thể cười được chứng minh mình không lún sâu vào trò chơi này, may mắn thật, chưa chìm được còn có thể nổi lên bờ.

Về sau chỉ nói giao dịch thôi, không nói chuyện tình cảm, rất tốt... Đối với ai cũng tốt.

24. Chương 27

Chương 27

Nhìn dưới lầu xe đã đi, Kỳ lão gia về mặt ngưng trọng ngồi ở trên ghế, nắm chặt gậy thật lâu không nói gì.

Lúc này cửa phòng mở ra, Tôn đạo trưởng đi tới, nhớ tới vừa rồi sắc mặt của Lạc Khâu Bạch khi rời đi, trong lòng đã đoán được lão gia đã nói với hắn điều gì đó, gắt gao nhứt mảy, không đồng ý nói, “Lão gia, tôi hiểu được ngài không nguyện ý để thiếu gia và nam nhân cùng một chỗ, nhưng hiện tại bệnh của cậu ấy còn chưa hết, ngài sao có thể không đợi được qua cầu rút ván như thế? Ngài không nghĩ đến cảm thụ của hài tử kia sao?”

Kỳ lão gia ngẩng đầu lên, sắc mặt âm trầm, nhu nhu thái dương chậm rãi mở miệng, “Đạo trưởng, ông thấy tôi tung hoành thương giới nhiều năm như vậy, đạo lý dễ hiểu như vậy ông còn không hiểu sao? Nhưng tôi cũng là bất đắc dĩ. Đứa bé kia là ân nhân của Kỳ gia, tôi làm việc này sớm hay muộn cũng sẽ gặp báo ứng, nhưng tôi không chỉ là ông nội của Tiểu Phong, vẫn là gia chủ Kỳ gia, làm việc không thể như đàn bà được, cũng không có thể mắt mờ trừng trừng nhìn huyết mạch của Kỳ gia chôn vùi ở trong tay tôi. Thiếu đứa bé kia, tôi sẽ cố gắng hoàn lại, đồ gì của Kỳ gia cũng có thể cho nó, duy chỉ có đoạn tử tuyệt tôn (ý là không thể để Kỳ gia không có người nối dõi) là không được.”

“Vừa rồi ông cũng nói, phù dung câu trên người đứa bé kia sẽ nhận chủ, vạn nhất Tiểu Phong biến thành nhục thực, hình thành chìa khoá chỉ khế, Lạc Khâu Bạch sẽ càng ngày càng quấn Tiểu Phong, đến lúc đó, hai người nếu có tình yêu, chẳng phải là càng khó chia tay sao? Đau dài không bằng đau ngắn, tôi tình nguyện làm chuyện ác.”

Nói tới đây ông thở dài một hơi, “Tính tình của Tiểu Phong tôi hiểu rất rõ, một khi nó đã quyết định chuyện gì nó cũng sẽ không dễ dàng buông tay, trông cậy vào chuyện nó hết hy vọng với Lạc Khâu Bạch, phỏng chừng chờ tôi vào quan tài cũng không thấy được ngày đó. Nhưng Lạc Khâu Bạch không giống, nó là hài tử thông minh, tôi chỉ nói thật cho nó biết, nó tự nhiên sẽ minh bạch đây chỉ là giao dịch, một khi biết rõ thân phận của mình, nó sẽ chặt đứt tâm tư của nó đối với Tiểu Phong, đến lúc đó, Tiểu Phong có làm thế nào cũng không có tác dụng gì.”

Nếu thật sự đơn giản như vậy thì tốt rồi, Tôn đạo trưởng không đồng ý trong lòng, ông cảm thấy Kỳ lão gia tựa hồ xem nhẹ tính cố chấp của Kỳ Phong. Vừa rồi ông phụng mệnh đem chuyện thể chất biến hóa của Lạc Khâu Bạch nói cho lão gia, lại không nghĩ rằng kết quả lại xấu như vậy, trong lúc nhất thời u sầu, “Lão gia, ngài chẳng lẽ không nghĩ qua, đứa bé kia biết mình bị lợi dụng, trong cơn tức giận vô mông chạy lấy người thì làm thế nào?”

“Nó sẽ không.”

Kỳ lão gia gắt gao mân mím môi, như cố gắng thuyết phục mình, chần chừ nhìn ngoài cửa sổ nói, “Nếu nó dễ xúc động như vậy, tôi tuyệt đối sẽ không dùng chiêu này kích tướng, bởi vì nếu làm không tốt sẽ lưỡng bại câu thương (cả 2 bên đều thiệt hại). Nhưng Lạc Khâu Bạch là một người thông minh lại biết tiến lùi, mặc kệ là trái với điều ước, hay là phát triển trong giới giải trí, nó sẽ không ly khai Kỳ Phong, tôi tin tưởng nó sẽ tự cân nhắc, quan trọng là...”

Nói tới đây ông dừng một chút, nghĩ đến trước khi ăn cơm, trong nhà bếp giây phút thoáng qua kia, Lạc Khâu Bạch tựa vào trong ngực Kỳ Phong, cười vui vẻ như vậy, vẻ mặt như vậy tuyệt đối không phải giả vờ.

Tâm tình áy náy lại mâu thuẫn, ông lắc đầu, mềm lòng, híp mắt nói, “Tôi thấy rằng, Lạc Khâu Bạch không phải là không có tình cảm gì với Tiểu Phong, chính miệng tôi nói cho nó biết, Tiểu Phong sống không quá 30 tuổi, là bởi vì có nó bệnh tình mới chuyển biến tốt đẹp, lúc này nếu nó đi, chẳng khác nào mất đi Tiểu Phong đi chịu chết, cho nên... Tôi đánh cược, đánh cược nó sẽ vì Tiểu Phong mà mềm lòng lưu lại.”

Nói ra những lời này, ông lại già đi vài phần, trong mắt xẹt qua tự trách cùng xấu hổ.

Dùng phương thức nham hiểm như vậy làm thương tổn một hài tử hiền lành, trong lòng của ông cũng rất áy náy, nhưng làm gia chủ của Kỳ gia không thể không lãnh khốc tuyệt tình.

Tôn đạo trưởng cũng không nói một lời nào, miệng mấp máy, hết nửa ngày mới nói một câu, “... Ông không sợ thiếu gia biết sẽ hận ông cả đời sao?”

Kỳ lão gia kéo khoe miệng, tự giễu, “Tôi là ông nội của nó, nó sẽ không vì một người ngoài mà trở mặt với tôi, huống chi, nó và Tiểu Lạc còn trẻ, cuộc đời về sau còn dài, có lẽ... Thời gian trôi qua, hai người tự nhiên sẽ phai nhạt tình cảm.”

Câu nói sau cùng, không biết là đang nói ra sự thật, hay đang an ủi chính mình. Tôn đạo trưởng hiểu được, không nói thêm nữa, nhưng trong lòng cũng hiểu được, tính tình của Kỳ Phong tuyệt đối không dễ lừa gạt như vậy.

Lúc này, ông đột nhiên cảm thấy may mắn vừa rồi gạt lão gia, đem chuyện nhục thực cùng chìa khoá chỉ khế nói cho Kỳ Phong. Ông là một “Thầy thuốc”, phải nói ra sự thật, cũng không muốn Kỳ Phong và lão gia trở mặt nhau, hủy đi nhân duyên của con người, ông làm không được, cho nên phải có nghĩa vụ đem chuyện này nói cho hai người.

Hiện tại hai người cũng biết nội tình, để xem ai là người tìm ra câu trả lời cuối cùng.

Nghĩ đến Kỳ Phong và Lạc Khâu Bạch, trong mắt che dấu ý cười, Tôn đạo trưởng không tin, Kỳ Phong sẽ dễ dàng buông tha bệnh tim của mình, lại càng không tin Lạc Khâu Bạch nhu hòa kiên cường như vậy, sẽ bởi vì lời nói của một bên tùy tiện rời đi Kỳ Phong.

Về đến nhà, Lạc Khâu Bạch giống thường ngày tắm rửa, đọc kịch bản, thậm chí cố ý bảo Kỳ Phong, nói mình đã đói bụng muốn ăn chút gì đó, nên muốn nấu mì.

Hết thấy như cũ, buổi sáng ngủ dậy còn hỗn loạn bất kham, trong phòng ngủ còn lộn xộn, đã được quét dọn sạch sẽ, trong phòng treo đèn tường mờ nhạt, chiếu vào ga giường máu trắng, lộ ra vài phần ẩm áp.

Không có gì khác trước cả, thậm chí khi Lạc Khâu Bạch cười rộ lên biểu tình đều không có một chút sơ hở, nhưng Kỳ Phong vẫn cảm thấy có gì đó không thích hợp.

Lạc Khâu Bạch buông xuống tô mì nóng, xoa xoa bàn tay dính nước, “Này, trứng gà cà chua của anh, 12 giờ rồi cũng đừng ăn nhiều, sẽ bị đầy bụng đi ngủ sớm một chút đi.”

Kỳ Phong kỳ thật căn bản không muốn ăn, chỉ là muốn tìm lý do cùng Lạc Khâu Bạch nói chuyện, nhưng nhìn thấy hân bộ dáng nhần nhục chịu đựng, lại phi thường không cao hứng.

Đưa tay bắt lấy tay Lạc Khâu Bạch, kéo hắn ngồi trên ghế bên cạnh mình, “Em ngồi xuống ăn chung đi.”

Lạc Khâu Bạch cười cười, “Tôi không đói bụng, lát nữa còn phải đọc kịch bản. Vốn hôm nay không về công ty ký hợp đồng đã chọn điền Trịnh Hoài Giang rồi, ngày mai chính thức quay tôi còn không thuộc lời thoại, nhất định sẽ bị anh ta mắng chết.”

Nói xong hân tránh đi tay của Kỳ Phong, xoay người đi ra ngoài, thái độ tự nhiên, tươi cười ôn hòa, hoàn toàn nhìn không ra trong lòng hân đang kịch liệt phập phồng.

“Không cho đi.” Kỳ Phong lại một lần bắt lấy cổ tay của hân.

Rõ ràng y thực thích bộ dáng cười tủm tỉm bình thường của thê tử, cũng không biết vì cái gì, hiện tại đột nhiên cảm thấy tươi cười như vậy có chút chướng mắt. Y không biết Lạc Khâu Bạch rốt cuộc làm sao vậy, cũng muốn hỏi lại ngại ngừng mở miệng, cảm thấy loại hành vi này, phi thường làm người ta khinh thường, làm chông y không thể bụng dạ hẹp hòi như vậy.

Loại tâm tình mâu thuẫn bất ổn này, làm y rất nóng nảy, cũng không biết là mình giận dữ vì cái gì, cầm lấy đĩa mà gây lung tung trong bát, trong chốc lát nói cà chua “Khó ăn”, trong chốc lát nói trứng gà với hành lá “Hương vị rất nhạt”.

Lạc Khâu Bạch trước kia thấy hành vi buồn bực của y, chỉ cảm thấy buồn cười, nhin không được đùa y, thích y tạc mao, cười tùm tùm dồ. Nhưng hiện tại, cảnh tượng y chang, lại bởi vì hai chữ “Xung hỉ” hoàn toàn thay đổi hương vị, làm hấn bắt đầu hoài nghi tính tình kỳ cục của Kỳ Phong, có lẽ căn bản không phải buồn bực, mà là thật sự căn bản không thích hấn.

Nghĩ đến hôn lễ hoang đường và hợp đồng chớp nhoáng hơn nửa tháng trước, hấn mím môi, nhất thời không chế không được cảm xúc, một tay cướp đũa trong tay Kỳ Phong, ăn một hơi.

“Hương vị cũng ngon mà, anh sao có nhiều tật xấu như vậy, không thích thì vứt đi, không cần miễn cưỡng chính mình.”

Nhìn hấn rốt cục lộ ra một chút cảm xúc, Kỳ Phong ngược lại yên tĩnh, tai đỏ lên, đoạt bát trong tay Lạc Khâu Bạch đem tới trước mặt mình, to tiếng nói, “Ai nói với em là tôi không thích! Nhiều chuyện...!”

Y nói một câu, cầm lấy đũa gấp mì trong bát, nhét hết vào miệng.

Lạc Khâu Bạch nhìn thấy, đột nhiên cảm thấy mình ở trong mắt Kỳ Phong cũng giống như sợi mì, lựa chọn hấn cũng không thật sự thích, mà là bởi vì đã đói bụng, vì thỏa mãn nhu cầu, chỉ có thể miễn cưỡng nuốt vào trong bụng, nhưng không cho phép người khác cướp đi, thật sự là kỳ cục lại còn trẻ con nữa.

Nghĩ đến đây, trong lòng Lạc Khâu Bạch trào ra một cỗ hỏa khí. Giờ này khắc này, hấn thật sự có một loại xúc động, hận không thể tiến lên nắm lấy cổ áo của Kỳ Phong, hỏi y rốt cuộc có phải đem mình trở thành công cụ xung hỉ hay không, nếu y trả lời có, mình liền lập tức mặc kệ.

Nhưng vừa nhìn thấy Kỳ Phong vừa nói khó ăn, một bên cẩn thận đem nước và hành tất cả đều nuốt vào trong bụng, hấn lại cảm thấy mình không thể xúc động như vậy.

Ngay từ đầu hai người cùng một chỗ mục đích cũng không thuần khiết, Kỳ Phong làm đại kim chủ của hấn, dựa theo hợp đồng ước định, giúp hấn rất nhiều, thậm chí bởi vì hấn, mình được diễn vai nam chính. Những điều này hấn trước kia nằm mơ cũng không dám tưởng tượng, nhưng Kỳ Phong toàn bộ giúp hấn làm được, để hồi báo, hấn cũng có thể thành thành thật thật cùng Kỳ Phong cùng một chỗ.

Dù sao, người mua đồ chỉ cần bỏ tiền ra, người bán không ai lại hỏi: Tiên sinh, xin hỏi ngài mua tiểu minh tinh này chỉ dùng để xung hỉ trên giường sao?

Kỳ Phong từ bắt khi đầu đã không có lừa gạt hấn, cũng không có cho hấn hứa hẹn gì, là hấn phá hủy quy tắc chỉ nói giao dịch không nói chuyện tình cảm, hiện tại bị dày vò cũng là tự làm tự chịu, không trách được những người khác.

Nhân gia lại không thích mày, mày liền tâm động, lại có tư cách gì chỉ vào nhân gia mắng: Ông dựa vào cái gì đem tôi ra làm công cụ lợi dụng!?

Cũng không phải toàn thể giới đều là cha mẹ mày, mày không có tư cách yêu cầu người toàn thể giới đều tốt với mày, đạo lý kia Lạc Khâu Bạch hiểu được, cho nên tuyệt đối không làm chuyện ngu ngốc như vậy.

Bất quá, hấn cũng không phải ngốc tử, sẽ không trăm phần trăm tin tưởng Kỳ lão gia, cho nên có một số việc hấn muốn chính miệng Kỳ Phong chứng thực: “

Hôm nay, lão gia nói với tôi một việc.” Lạc Khâu Bạch đột nhiên nghĩ đến cái gì, đột nhiên mở miệng.

Đây là lúc trên đường đến hiện tại, lần đầu tiên hấn chủ động mở miệng, Kỳ Phong sắc mặt rốt cục giảm bớt, từ trong xoang mũi phát ra một đơn âm, ý là mình nghe được.

Lạc Khâu Bạch cười cười, vuốt cằm nói, “Lão nhân gia ông ta nói cho tôi biết, anh khi còn bé thầy tướng số nói anh sống không đến 30 tuổi, thật không?”

Một câu làm Kỳ Phong đang uống nước sặc một cái, sắc mặt của y đột nhiên biến đổi, đôi mắt sắc bén nheo lại, vốn là khuôn mặt không đổi sắc nháy mắt lạnh như băng.

Y cầm cái chén, mím môi thật chặt, một câu cũng không nói.

“Uy, đừng nghiêm túc như vậy, thầy tướng số nói mấy thứ này đều là nói hươu nói vượn, anh chẳng lẽ còn để ý loại chuyện này? Tôi nói anh nghe, khi còn bé tôi đi theo mẹ coi bói, người ta nói cả đời của tôi nhất

định sẽ đại phú đại quý trở thành long phượng, kết quả hiện tại tôi thế nào? Cho nên những gì thầy tướng số nói đều là gạt người, anh chia sẻ một chút đi, hai ta ai bị sập hố (lừa đảo) nhiều hơn.”

Lạc Khâu Bạch lắc cánh tay Kỳ Phong một chút, trên mặt vẫn cười tươi, chính là trong lòng đang nhìn đến sắc mặt Kỳ Phong trong nháy mắt, đã lạnh lùng hơn.

Cả căn phòng thật im ắng, Lạc Khâu Bạch cười lạnh, lúc này có vẻ xấu hổ.

Ngay tại lúc hấn cho rằng Kỳ Phong không trả lời mình, y đột nhiên quay đầu, nhìn chăm chăm vào Lạc Khâu Bạch nói, “Em yên tâm, có em ở bên, cho dù có nguyên rửa tôi chết tôi cũng không chết, đừng nói là 30 tuổi, cho dù là cả đời cũng không.”

Hấn không biết lão gia rốt cuộc cùng Lạc Khâu Bạch nói chuyện gì, nhưng đề tài này quá mức nguy hiểm, y phá lệ lựa chọn trốn tránh, tuyệt không muốn nói thật ra.

Trước kia y không quan tâm chuyện sinh tử của mình, thậm chí mỗi một lần phát bệnh, y còn thanh thoi, nhưng hiện tại không giống như vậy, y biến thành một người nhất gan, sợ chết sợ nguy hiểm, vừa nghĩ tới nếu mình chết, sẽ không còn được gặp lại Lạc Khâu Bạch, trong lòng bắt đầu cảm thấy khủng hoảng.

Cho nên y hận không thể cùng Lạc Khâu Bạch lên giường, như vậy bệnh của y sẽ khỏi nhanh một chút, nhanh hết một chút, y muốn cùng Lạc Khâu Bạch sống mãi, ít nhất phải chờ tới lúc tóc hoa râu, như vậy hẳn là bách niên giai lão?

Kỳ Phong nghĩ như vậy, lại lo lắng Lạc Khâu Bạch không tin, hừ lạnh một tiếng mặt không đổi sắc mở miệng, “Tôi sẽ không để cho em thủ tiết đi tìm người khác đâu, đừng hy vọng nữa.”

Lời của y làm người ta ghen chết, Lạc Khâu Bạch phản ứng nửa ngày mới nói một câu, “Cho nên... Ý của anh là, chỉ cần tôi ở bên cạnh anh, anh sẽ vẫn sống?”

Kỳ Phong nhú mày liếc Lạc Khâu Bạch một cái, cảm thấy thê tử của mình buộc y phải thổ lộ, y phải nói mấy từ như đồng sinh cộng tử mới vừa lòng, chẳng lẽ em thích nghe lời ngon tiếng ngọt sao?

“Tôi đã nói em là thuốc của tôi, có thuốc đương nhiên không chết, em chẳng lẽ không nghe thấy?”

Lời y nói làm Lạc Khâu Bạch dừng một chút, qua nửa ngày mới kịp phản ứng, gãi gãi tóc, cười gật đầu, “A, những lời này nguyên lai là ý tứ này...”

Nguyên bản hấn cho rằng đây đúng là mấy câu buồn nôn thôi, hiện tại mới biết được Kỳ Phong chính là ăn ngay nói thật, căn bản không có ý khác, là hấn tưởng tượng nhiều thôi.

Xung hỉ bảo trì mạng sống, chẳng khác nào thuốc cứu mạng? Thì ra là thế...

Dường như không có việc gì lại hi hi ha ha hai câu, hấn bưng lên bát dưa, xoay người đi vào bếp.

Nếu lúc trước còn hoài nghi lời lão gia nói, hiện tại nghe Kỳ Phong nói như vậy, hấn đã triệt để xác định chuyện này là sự thật.

Nguyên bản hấn cho là mình sẽ rất khó chịu, nhưng sau khi xác định, đột nhiên tỉnh táo lại, trong lòng không có cảm xúc nào cả.

Hấn nghĩ rằng, chắc chỉ cảm thấy mất thể diện mà thôi, nhưng lúc mới vừa biết chân tướng sau khi đau đớn và khiếp sợ, hiện tại trong đầu hấn chỉ còn lại có một ý nghĩ: không cam lòng!

Ngay từ đầu Kỳ Phong trêu chọc hấn, mục đích không phải là xung hỉ bảo mệnh, trêu chọc chính là trêu chọc, nếu đem mình trở thành cái đạo cụ, cần gì phải làm ra những chuyện làm người ta hiểu nhầm chứ.

Nếu ngay từ đầu ăn ngay nói thật, hấn cũng sẽ không mặc kệ mình mơ hồ bị người nam nhân này mê hoặc, nhưng hiện tại một nửa trái tim đều đã rơi xuống nước, mới cho hấn biết chân tướng, chẳng phải đều là chuyện tố cho Kỳ Phong sao?

Lạc Khâu Bạch càng nghĩ càng ủy khuất, mím môi, trong lòng đột nhiên có một chủ ý lớn mật.

Hợp đồng không hủy được, ly hôn cũng không phải làm liền được, cho nên sau này hắn sẽ an phận thủ thường sắm vai “Đạo cụ tốt”, giúp kim chủ đại nhân giữ được tính mạng, nhưng trong lúc này hắn cũng không tính toán nhường nhịn người tính tình vừa thối vừa độc miệng này.

Nếu Kỳ Phong không thích hắn, hắn càng muốn khiêu chiến, trước kia cùng Mạnh Lương Thần cùng một chỗ, hắn đặt mình ở vị trí hèn mọn, đáng tiếc hắn ta ngoại trừ để lại cho hắn một đoạn ký ức khó quên, cũng không có gì khác.

Vì cái gì hắn nhất định phải bị người xem thường, không thể để cho người khác tới làm khổ hắn? Nếu như có thể để Kỳ Phong lợi dụng mình đã vậy tính tình còn ác liệt hơn hẳn chủ động truy đuổi hắn, chẳng phải là chuyện thú vị sao?

Lạc Khâu Bạch nhếch khóe miệng, mắt xéch hiện lên một tia tinh quang hiểm độc hiếm thấy.

Lúc trước ở Kỳ gia, hắn bị chân tướng đột ngột đánh ngã, đầu óc trống rỗng, căn bản không biết phản ứng như thế nào, hiện giờ đã hiểu được hết thảy, tâm lý muốn trả thù tựa như vòi phun dững mãnh tiến ra, trong lúc nhất thời đem tất cả chuyện thất hồn lạc phách vừa rồi cọ rửa sạch sẽ, trong lòng nghiêm túc cùng dứt khoát chưa bao giờ có.

Tôi không bội ước, nhưng hiện tại cũng không có tình cảm với anh, anh muốn tôi xưng hô bảo mệnh cho anh cũng không sao, xin anh đừng chân tâm đến đối lấy!

25. Chương 28

Chương 28

Kỳ Phong bị mùi hương của thức ăn làm tỉnh ngủ.

Y híp mắt, đưa tay ngăn trở ánh nắng chiếu vào trong khe hở trên bức màn, một tay khác theo bản năng muốn ôm người bên cạnh, kết quả cánh tay dừng ở trên gối đầu, Lạc Khâu Bạch lại không thấy bóng dáng, nguyên bản vị trí của hắn đã lạnh đi, thực hiển nhiên đã ly khai một lúc rồi.

Sờ di động trên đầu giường, mới bảy giờ sáng, hắn đi đâu?

Đối với Lạc Khâu Bạch lười nhác, Kỳ Phong đã quen rồi, bình thường lúc mình rời giường đi làm, hắn tuyệt đối còn ngủ mê, ai kéo đều không đứng dậy, hôm nay mặt trời mọc lên từ phía tây sao, sao lúc này không thấy bóng người đâu.

Tùy tay mặc áo sơ mi, mang dép lê đi ra khỏi phòng, đi ngang qua cửa nhà bếp, nhìn thấy thân ảnh vội vội vàng vàng của Lạc Khâu Bạch, y lập tức đứng lại.

Lạc Khâu Bạch mặc tạp dề cầm một cái bao nhỏ, trên bếp nóng là bánh bao trắng mập, mềm nhũn, hương vị mê người tỏa ra.

Kỳ Phong kinh ngạc nhũn mày, không đợi y mở miệng, Lạc Khâu Bạch chợt nghe thấy động tĩnh quay đầu, tươi cười, “Anh tỉnh rồi sao? Đi rửa mặt đi, bữa sáng đợi hai phút nữa là có thể ăn.

”Hắn hơi cong miệng, khiến cho người ta nhìn không được muốn đến gần, khóe miệng trong sáng tươi cười bị nhiệt khí trong nồi làm cho có chút mờ hồ, nhưng thanh âm mềm dẻo như đã đẩy ra mây mù, toàn thân không nhẹ không nặng mà xoay một vòng.

Kỳ Phong dừng một chút, đưa ánh mắt dịch sang một bên, giơ nắm tay lên khụ một tiếng.

Phù dung câu chết tiệt, sáng sớm cố ý trêu chọc y.

Rửa mặt xong, y đến bàn ăn trước mặt, nhìn thất lưng bé nhỏ của Lạc Khâu Bạch, bởi vì mới vừa rồi không có ôm được mà hơi hơi bất mãn, “Em sáng sớm không ngủ, làm mấy thứ vô dụng này làm gì?”

“Anh không đi làm sao, tôi vừa lúc không có việc gì, làm điểm tâm cho anh.” Lạc Khâu Bạch cầm vỉ hấp bánh bao, trong tay còn cầm một đĩa dấm.

Dùng đôi đũa trắng ngà gắp một cái đặt ở trong chén của Kỳ Phong, hần vô ý mở miệng nói, “Ném thử xem thế nào, thời gian hơi gấp, tôi chưa kịp bóc vỏ tôm, anh nếu muốn ăn để tôi bỏ vào tủ đông, sáng mai có thể dùng.”

Bánh bao thơm ngào ngạt, cắn một miếng liền chảy ra hơi nước nồng đậm, bên trong là măng mùa đông và nấm hương, dùng muỗng bỏ vào miệng, lớp vỏ mỏng cùng lớp nhân, lưu lại trong miệng.

Tuy rằng không có gì đáng giá, nhưng lại tiêu phí tinh lực và thời gian, khéo miệng Kỳ Phong cong lên một chút, trong lòng thật cao hứng nhưng trên mặt lại bất mãn, “Em làm cái này làm gì? Sao không gọi người ta mang tới?”

“Anh thích không?” Lạc Khâu Bạch không trả lời vấn đề của y, ngược lại chuyển đề tài.

Kỳ Phong mím môi, húp nước trong muỗng, từ trong xoang mũi không nhẹ không nặng hừ một tiếng, “Coi như cũng khá.”

Nói xong lời này, y đem tầm mắt dịch sang nơi khác, che dấu tâm tư của mình khẩu thị tâm phi.

“Nếu thích, về sau mỗi ngày tôi đều làm cho anh.” Lạc Khâu Bạch cười cười, tựa hồ cũng không quan tâm Kỳ Phong trả lời thế nào.

Từ trong tủ quần áo lấy ra áo khoác cùng cà vạt, khoát lên trên ghế, túi da cùng chìa khóa xe đồng thời đặt ở bên cạnh, “Những thứ anh cần khi đi làm đều để ở đây, còn thiếu cái gì anh nói cho tôi biết, tôi giúp anh lấy.”

Thê tử ngoài dự đoán thuận theo ôn hòa, làm chồng vốn phải cảm thấy thỏa mãn, nhưng Kỳ Phong lại cảm thấy Lạc Khâu Bạch hơi kỳ lạ.

Nhìn trên bàn bữa sáng nóng hổi thơm nức, còn có quần áo chỉnh tề để ở một bên, tất cả Lạc Khâu Bạch đều sắp xếp gọn gàng ngăn nắp, nhưng Kỳ Phong vẫn cảm thấy phi thường không cao hứng.

Loại cảm giác này giống như đột nhiên giữa hai người xuất hiện một khoảng cách, rõ ràng vẫn là người kia, tính tình vẫn ôn hòa dễ nói chuyện, nhưng dường như lại có một khoảng cách nào đó.

Trước mắt Lạc Khâu Bạch thoát nhìn nghe lời cực kỳ, y trước kia đã nghĩ thê tử của mình phải ngoan ngoãn phục tùng, hiện giờ nguyện vọng đã được thực hiện, y lại nhớ tới Lạc Khâu Bạch bộ dáng ba hoa đầu khí với y trước kia hơn.

Trong lòng tức giận, y đem chén đĩa đẩy ra bên cạnh, cầm lấy mấy thứ lật vạt trên ghế sofa, bình tĩnh nói, “Cà vạt này màu sắc và hoa văn không hợp”, “Ai nói hôm nay muốn mang giày màu cà phê?”, “Cái áo khoác này đâu có hợp với quần em có mắt không hả” ...

Nói tràng giang đại hải, giống như đồ Lạc Khâu Bạch chuẩn bị cho y, y đều không vừa mắt.

Lạc Khâu Bạch thủy chung cười như không cười nhìn y, chờ đến khi Kỳ Phong không nói nữa, hần cầm lấy cà vạt, không phân trần để lên cổ của y, tay phải không biết là hữu ý hay vô ý đặt ở trên ngực Kỳ Phong, cong khéo miệng thấp giọng nói, “Còn nói sao? Không nói, có thể im lặng để tôi thất cà vạt cho anh không?”

Một câu này làm Kỳ Phong ngừng công kích, lửa nóng đột nhiên bị dập tắt, lập tức không có kiêu ngạo, nhìn đôi tay đặt ở trên ngực mình, lỗ tai Kỳ Phong đỏ lên, ngoài miệng thầm mắng một câu, thân thể lại bất động.

Lạc Khâu Bạch cẩn thận giúp y thất cà vạt, vuốt lên cổ áo, đem túi da đưa cho y nói, “Về sau anh có cái gì không hài lòng thì nói, dù sao tôi đều theo anh, anh không thích tôi chọn mấy thứ này, cùng lắm thì lần sau anh chọn xong tôi sẽ giúp anh mặc vào là được.”

Từ áo khoác đến cổ áo, từ cà vạt đến cổ tay áo, Lạc Khâu Bạch đều cẩn thận tỉ mỉ, nhìn thê tử nghiêm túc vì mình chỉnh lý, hỏa khí trong lòng Kỳ Phong đều tan thành mây khói, khoảng cách cũng bị nói ra không ít.

Có lẽ... Cảm thấy Lạc Khâu Bạch bất hòa với y chỉ là ảo giác nhất thời thôi?

Thắt nút thắt cuối cùng, Lạc Khâu Bạch hôn một chút lên gò má y, cười nhu hòa, “Trên đường chú ý an toàn.”

Kỳ Phong mím môi, đầu bối vì nụ hôn mà đơ vài giây, xúc cảm mềm mại của đôi môi mềm mại giống như bàn chải quét một chút vào đầu của y, làm y tim đập nhanh, sắc mặt cổ quái lại không được tự nhiên phanh một tiếng đóng sầm cửa.

Y chưa bao giờ có cảm giác mãnh liệt như vậy, thê tử của mình nhất định lại cố ý câu dẫn y!

Nhìn bóng dáng rời đi của y, Lạc Khâu Bạch rất nhẹ nở nụ cười một chút, xoa bóp bả vai đau nhức, xoay người lên lầu.

“Đạo cụ xung hỉ” làm đến cùng cương vị công tác với kim chủ đại nhân nhẫn nhục chịu đựng thật mẹ nó mệt a, bất quá hẳn luôn luôn kiên nhẫn mười phần, mục tiêu kiên định, phải chiếm được tâm của Kỳ Phong.

Ngáp một cái, hẳn vùi đầu vào trong chăn, chuẩn bị ngủ, vừa lúc đó, di động đột nhiên vang lên.

Là thanh âm của Trịnh Hoài Giang, “Tà Dương Ca hôm nay thử phục trang, tám giờ rưỡi, không cho cậu đến trễ.”

Lạc Khâu Bạch vừa nghe tin này lập tức lấy lại tinh thần, ngẩng đầu nhìn đồng hồ, miệng lập tức há to.

Trịnh lão sư, đã tám giờ rồi ngài mới gọi điện thoại cho tôi, là bảo tôi bay đi sao?!

Nghiêm khắc mà nói, Lạc Khâu Bạch chưa bao giờ chân chính tham gia một bộ phim nào, trước kia diễn mấy vai nhỏ, lời thoại nhiều nhất chỉ là binh lính của nhân vật chính trong Tà Dương Ca, tuy rằng lời thoại chỉ có 3 câu, năm đó lại làm cho hắn hưng phấn cả một đêm, thậm chí cả năm mơ đều cười cao hứng.

Mà hiện tại, hắn âm kém dương sai đóng vai nam chính, lại một lần nữa cùng Tà Dương Ca kết duyên, chính là không biết duyên này là nghiệt duyên hay thế nào.

Chạy như bay, Lạc Khâu Bạch vẫn đến muộn mười phút, thang máy chậm chạp, ở cửa đã tụ tập rất nhiều người, hắn không ngừng nhìn đồng hồ, sợ mình lần đầu tiên tới lại lưu lại ấn tượng xấu.

Cầu thang bên cạnh đều bị nhân viên thiết bị di chuyển đồ đạc chất đống như nệm cối (kiến chui còn không lọt), hắn không đi qua được, đúng là lo lắng mà, xa xa đi tới mười mấy người, chính giữa vây quanh một nam nhân mặc tây trang xanh ngọc, tiêu sái bước đi, phái đoàn kia phải gọi một chữ lớn.

Lạc Khâu Bạch ngẩng đầu nhìn thấy, khoe miệng lúc này co rút, tại sao lại là Lý Thiên Kỳ...

Lý Thiên Kỳ đeo một cái kính râm, bỏ tay vào túi đi tới, bên cạnh vệ sĩ tự động quét đường cho anh ta, cửa có nữ sinh chờ đã lâu, vừa nhìn thấy anh ta đến, lập tức kích động vượt lên muốn kí tên, lại bị vệ sĩ hung thần ác sát bên cạnh quát lớn đuổi về.

Nhìn bộ dạng anh ta, Lạc Khâu Bạch nhìn không được trong lòng cười nhạo một tiếng, lúc trước như bạch tuộc trượt trên người Kỳ Phong, sao lại đắc ý như vậy.

Chẳng lẽ anh đem mình trở thành bức xạ hạt nhân, nhìn thẳng người khác một chút, sẽ lập tức gây ra tai nạn chết người sao?

Lạc Khâu Bạch đứng ở trong đám người, nhìn người này một cái, có một số việc không cần điều tra, hẳn cũng có thể đoán được.

Mấy hôm trước hắn mới vừa đả bại Lý Thiên Kỳ lấy được vai nam chính, buổi tối đoàn phim tụ hội, mình đã bị người ta hạ được, sao lại trùng hợp như thế? Ngay cả khi hắn lẫn lộn trong giới giải trí ba năm, đắc tội không ít người, nhưng những “Quý nhân” đó cũng không thể làm vậy, họ không thể nào vì một chút lông gà mà tìm hắn tính sổ.

Lạc Khâu Bạch không phải ngốc tử, tự nhiên nghĩ thông, nhưng là có một số việc bất đắc dĩ như vậy, mặc dù mảy may biết anh ta hại mảy may, không thể làm gì, nghệ sĩ có thân phận lớn như thế nào cũng không cách nào làm gì được Lý Thiên Kỳ, nhiều nhất có gặp mặt thì đi đường vòng còn hơn.

Trong lòng nghĩ như vậy, thang máy đến.

Lạc Khâu Bạch đi theo đám người vào bên trong, một bước còn chưa đi vào, lại đột nhiên bị ngăn chặn, vài vệ sĩ mặc đồ đen hùng hổ nói, “Các người đi ra đi, đây là thang máy chuyên dụng, muốn đi thì đổi thang máy!”

Có mấy người nhân viên nóng nảy, “Dựa vào cái gì! Còn không biết thứ tự trước sau, chúng tôi đến sớm tại sao phải nhường các người?”

“Các người là ai chứ, nơi này tới phiên các người nói chuyện sao?” Vài người vệ sĩ quát lớn một câu, đối với Lý Thiên Kỳ đang không kiên nhẫn khom người mỉm cười, “Kỳ ca, mời vào.”

Lý Thiên Kỳ lãnh mặt, nhìn không chớp mắt tiêu sái đi vào, lúc này đột nhiên nghe được một tiếng cười nhạo, ngẩng đầu lập tức thấy được Lạc Khâu Bạch, lúc này sắc mặt liền đen.

Lại là hắn...

“Cậu cười cái gì?”

Lạc Khâu Bạch nhún vai, vẻ mặt kinh ngạc, “Lý tiên sinh là thiên vương, đoạt thang máy của tiểu lâu la chúng tôi còn chưa tính, hiện tại chẳng lẽ tôi cười một chút anh cũng muốn quản sao?”

Lý Thiên Kỳ bị nghẹn một chút, trước công chúng, vô luận nói cái gì đều là sai lầm, trong lúc nhất thời cách kính râm đều có thể cảm giác được ánh mắt lợi hại của hắn.

Bên cạnh vệ sĩ kiến thức không tốt, tiến lên một bước muốn động thủ, “Cậu lại là đứa nào? Nhìn mặt mũi cậu thật bình thường, có trang điểm cũng diễn không được vai phụ, lá gan cũng không nhỏ ha.”

Lời này vừa nói ra, Lạc Khâu Bạch nở nụ cười, gãi tóc nói, “Tôi chả là ai cả, mà là nam chính.” Mà nam thứ đúng là Lý Thiên Kỳ.

Lý Thiên Kỳ sắc mặt khó coi đến cực hạn, nghiêng răng nói “Đi.”

Tiếp hừ lạnh một tiếng đi vào thang máy, khi cửa thang máy khép lại trong nháy mắt, anh ta hung hăng trừng mắt nhìn Lạc Khâu Bạch một cái, từ đầu đến cuối không biết làm như thế nào.

“Đại bài” vừa đi, ở đây không ít người đều nở nụ cười, lúc chờ thang máy, ai cũng không chú ý tới Lạc Khâu Bạch đang đứng ở góc, hơn nữa lần đó tụ hội bọn họ cũng không có đi, cho nên không biết Lạc Khâu Bạch.

Hiện giờ nghe hắn nói mình là nam chính, thế mới biết người này chính là Nhạc Triều Ca được đạo diễn khâm điểm.

Trong lúc nhất thời, tất cả mọi người đối với người mới dung mạo bình thường nảy sinh hảo cảm, tính tình tốt như vậy, người lại khiêm tốn không kiêu ngạo, đầu năm nay đã không thấy nhiều lắm.

Lạc Khâu Bạch vừa rồi chính là nhìn không vừa mắt Lý Thiên Kỳ bộ dáng kiêu ngạo, nhin không được cười nhạo một tiếng, không nghĩ tới lại làm nhiều người tán đồng.

Đứng ở trong thang máy, bọn họ tụm năm tụm ba trò chuyện.

Trong đó một người nghĩ đến Lý Thiên Kỳ như là nghĩ đến cái gì đó, đột nhiên mở miệng, “Nhìn bộ dáng Lý Thiên Kỳ vừa rồi, cũng chính là bề ngoài thôi. Trước có một câu lạc bộ XX, mấy ngày hôm trước bị cảnh sát hỏi thăm, nói là bên trong có buôn bán hóa chất không hợp pháp, Lý Thiên Kỳ cũng bị liên lụy, nghe nói cảnh sát đều thỉnh anh ta đi uống trà nhiều lần rồi đó.”

Lạc Khâu Bạch nghe xong, kinh ngạc nhíu mày, không nhiều lời nói, câu lạc bộ XX không phải là nơi lần trước mở tiệc sao, lại bị cảnh sát tới?

Chợt nghe bên cạnh có người hỏi, “Cái gì gọi là buôn bán thuốc không hợp pháp? Chẳng lẽ là buôn lậu thuốc phiện a, đây chính là tội lớn, anh nói lung tung như vậy không sợ gặp họa sao.”

“Này, không phải thuốc phiện, nhưng là cũng không khác thuốc phiện là mấy uống thứ đó vào thần trí sẽ không rõ, thường xuyên dùng giao dịch ở trên lầu, nghe nói trên lầu có người báo tin, nói trong câu lạc bộ

nhân viên phục vụ đều lén lút buôn bán với khách thứ này, không nghĩ tới là sự thật. Lý Thiên Kỳ dính vào loại chuyện này, lo cho bản thân còn không xong, hôm nay còn dám kiêu ngạo như vậy.”

Một câu làm người ta thổn thức không thôi, ngay lúc mọi người đang bàn tán, Lạc Khâu Bạch lại mím môi, trong lòng nhin không được hoài nghi, việc này có thể có liên quan với việc mình lúc trước bị kê đơn không?

Nếu có liên quan, người báo cáo sau lưng là ai, chẳng lẽ là... Kỳ Phong sao?

Hắn không kịp suy nghĩ, điện thoại cũng vang lên.

Thang máy dừng lại, hắn lập tức chạy ra ngoài, trực tiếp bị người dẫn vào phòng hóa trang, nhất thời bỏ qua suy nghĩ này.

Bởi vì là phim cổ trang, không đơn giản thoải mái như phim hiện đại, cho nên đối với diễn viên yêu cầu cũng nghiêm khắc, có một nam diễn viên tóc ngắn, diện mạo anh tuấn tiêu sái, nhưng khi đội tóc giả nặng trĩch lên liền trở nên không ra gì, đoàn phim cũng không dùng nam diễn viên đó nữa.

Cho nên khi Lạc Khâu Bạch mặc trường bào lam lũ đi ra, ở đây không ít người đều phát ra một tiếng thở nhẹ.

Bởi vì thật sự là rất thích hợp ...

Tính về diện mạo, Lạc Khâu Bạch chỉ có thể coi là thanh tú, góc cạnh phân minh cũng không phù hợp với thẩm mỹ của đại bộ phận hiện tại, nhưng là đầu tóc phóng khoáng lại hơi hỗn độn tóc rũ xuống, che khuất nửa khuôn mặt, một đôi mắt xéch nửa híp, có vẻ vừa biếng nhác lại sắc bén, giống như trên người tự nhiên mà mang theo một phong cách cổ trang, mặc trường bào màu xanh, giống như kiếm khách ngao du sơn thủy.

Ai ai cũng nhìn mê mẩn Nhạc Triều Ca như vậy nửa ngày, tối thần kỳ chính là không sợ làm hỏng hình tượng rắn rỏi mà Mạnh Lương Thần đã tạo ra, nhân vật kia trên người Lạc Khâu Bạch cũng không làm mất đi bản chất linh hồn cuồng ngạo bất kham kia, trong lúc nhất thời mọi người tựa hồ cũng hiểu được dụng ý của đạo diễn.

Sâm Xuyên vừa lòng gật đầu, đi qua vừa định chụp lấy bả vai của Lạc Khâu Bạch, lúc này cách đó không xa đột nhiên truyền đến tiếng vỗ tay.

Ở đây mọi người nghe được động tĩnh đều ngừng đầu, nam nhân chậm rãi đi tới, Lạc Khâu Bạch sững sờ một chút, hơi mở to hai mắt, dĩ nhiên là hắn!?

26. Chương 29

Chương 29

“Nhạc Triều Ca, còn chưa có chụp ảnh quay phim người liền nhập diễn như vậy, người làm trăm áp lực a.” Một đạo thanh âm trầm thấp truyền tức vang lên, trong giọng nói mang theo ý cười.

Nam nhân một thân áo gấm long bào, nội sam màu trắng bên ngoài là trường bào vàng chói, bên hông treo một khối ngọc bội hình con rồng, xa xa đi tới khí chất bức người, trên mặt treo ý cười, mặc dù phía sau đi theo không ít trợ lý, lại không tự cao tự đại, một bộ tư thái nho nhã, nghênh ngang đã đi tới.

Dĩ nhiên là Diệp Thừa?!

Lạc Khâu Bạch không dám tin mở to hai mắt, không nghĩ tới người sắm vai Giản Đồng chính là hắn.

Thanh danh của Diệp Thừa tuyệt không hơn Mạnh Lương Thần, tiếng lành đồn xa nghiêm túc chuyên nghiệp, hắn diễn rất tốt, trên cơ bản nhân vật gì cũng đều có thể diễn, mặc kệ là bác sĩ tâm lý biến thái, hay là thiếu gia nhà giàu thâm tình chân thành đều có thể diễn dễ dàng như trở bàn tay, vào nghề ba năm, lấy được các giải thưởng lớn nhỏ, được mọi người biết đến về khả năng diễn xuất.

Ảnh đế cấp bậc đại bài như vậy, ở trong mắt Lạc Khâu Bạch như đứng ở xa vậy, cho dù có chặt đứt cổ, khả năng cũng không nhìn được một góc áo của người đó nữa, nhưng hiện tại người này đứng ở trước mặt mình, về sau còn sẽ cùng hắn diễn, với hắn mà nói không khác gì một viên đạn đập vào đầu.

Lạc Khâu Bạch hơi dao động, nhất thời không biết nên mở miệng như thế nào.

Hai người vào nghề cùng năm, người ta hiện tại đã là ảnh đế, mình còn là một diễn viên hạng ba còn không bằng tiểu diễn viên nữa, chênh lệch như vậy làm hắn có xúc động muốn lấy giấy bút xin chữ ký.

Ý nghĩ cổ quái này xuất hiện, hắn cảm thấy mình thật sự rất xuống giá, sống như một con dế nhũi, nhịn không được nở nụ cười.

Lúc này Diệp Thừa chạy tới trước mặt hắn, trong tay phe phẩy cây quạt, cười liếc hắn một cái nói, “Nhạc Triều Ca, người thấy trầm mà lại không hành lễ, thật to gan! Không thấy trầm đang đeo long bài trên lưng sao?”

Một câu này triệt để làm Lạc Khâu Bạch bị hạ gục, hắn chưa từng nghĩ đến đại danh鼎鼎 Diệp Thừa lại không có một chút khiêm nhượng, nhưng lại như vậy

Nín cười, hắn chủ động vươn tay, “Cầu hoàng đế, lần đầu gặp mặt thỉnh chỉ giáo nhiều hơn, về sau thiên hạ của người đều là ta, ai nhìn thấy người sẽ nhớ đến long bài.”

Nghe được thanh âm của hắn, Diệp Thừa kinh ngạc nhíu mày, bên cạnh Sâm Xuyên đỡ trán, “Hai người các cậu không cần nhập diễn như vậy chứ?”

Hai người liếc nhau, ha ha mỉm cười, Diệp Thừa nắm chặt tay Lạc Khâu Bạch, “Diệp Thừa, hợp tác vui vẻ.”

Lạc Khâu Bạch trong lòng toát ra bốn chữ “Thụ sủng nhược kinh”, gật đầu cười nói, “Bị Diệp tiên bối nắm chặt như vậy, hại tôi đêm nay không muốn rửa tay nha.”

Diệp Thừa sửng sốt một chút, nín cười vỗ vai Lạc Khâu Bạch một cái, giả bộ khóc, “Nhạc Triều Ca, người dám nói trầm bẩn? Trầm thật thương tâm.”

Mọi người chung quanh, bao gồm Lạc Khâu Bạch đều cười vang lên, có vài người có bản lĩnh này, mặc dù là lần đầu tiên gặp mặt, cũng có thể nhanh chóng làm cho người ta nảy sinh hảo cảm, nghĩ đến về sau có thể cùng người như vậy hợp tác, mặc dù là phải gặp Mạnh Lương Thần cùng Lý Thiên Kỳ, Lạc Khâu Bạch cũng đã bắt đầu mong đợi.

Thời điểm đang hé miệng cười, một bên đột nhiên truyền đến tiếng cười quen thuộc, “Diệp Thừa, anh gây áp lực như vậy, khó diễn a.”

Lạc Khâu Bạch thân hình cứng đờ, nhìn thấy Mạnh Lương Thần đi tới, lúc này sắc mặt liền trầm xuống dưới.

Hắn đã sớm dự đoán được hôm nay tới chắc chắn sẽ phải gặp Mạnh Lương Thần, thậm chí tâm lý đều đã chuẩn bị kỹ càng, nhưng giờ phút này nhìn thấy người nam nhân này, trong đầu óc vẫn cứ không chế không được hiện ra lần trước chuyện đã xảy ra trong phòng rửa tay, nhất thời làm hắn nắm chặt tay.

“Lương Thần, cậu hôm nay không phải nói không tới sao??” Sâm Xuyên kinh ngạc hỏi một câu.

“Hôm nay các nhân vật quan trọng đều phải thử phục trang, tôi không đến sẽ thấy sốt ruột, còn không bằng trực tiếp đến đây.”

Mạnh Lương Thần đi từ từ đến, một ánh mắt tối đen từ đầu đến cuối đều không có rời đi Lạc Khâu Bạch, giống như những lời này nói ra cho một mình hắn nghe.

Từ ngày đó mất mở trường trường nhìn Lạc Khâu Bạch bị Kỳ Phong mang đi, hắn ta vẫn luôn muốn tìm cơ hội gặp hắn một lần, nhưng Lạc Khâu Bạch gần đây giống như bốc hơi, căn bản không thấy bóng dáng đâu, thật vất vả chờ đến ngày hôm nay, hắn ta cho rằng rốt cục có cơ hội gặp mặt, vừa rồi lại nhìn thấy bộ dáng Lạc Khâu Bạch cùng người khác hi hi ha ha, trong lòng nhất thời nhịn không được liền đi ra.

Ánh mắt quen thuộc của hắn ta lại mang theo độ ẩm, nhưng Lạc Khâu Bạch căn bản không cho hắn ta phản ứng nào, thậm chí không thèm nhìn hắn ta, tựa như đang nhìn không khí.

Một đêm kia chuyện Mạnh Lương Thần làm, tương đương với việc chặt đứt tình nghĩa cuối cùng của hai người trong ba năm qua, hiện giờ lại biểu hiện như vậy cho ai nhìn đây? Lạc Khâu Bạch nhịn không được ở trong lòng cười nhạo một tiếng.

Mạnh Lương Thần trình diện, làm không khí hiện trường có chút gượng gạo, nhân viên đều chạy loạn, không ai tiếp tục nói giỡn nữa.

Bên này nhân viên đang khẩn trương chuẩn bị bối cảnh, máy quay, một bên kia Sâm Xuyên đã đem kịch bản phim đưa cho Lạc Khâu Bạch và Diệp Thừa.

Lạc Khâu Bạch sắm vai Nhạc Triều Ca, hoá trang tuy rằng cường ngạo bất kham, trường thân ngọc lập, nhưng hình tượng hẳn khác hẳn Nhạc Triều Ca trong lòng người xem, hẳn thân hình không đủ lớn, trên người cũng không có cơ bắp ngăm đen, vốn tưởng rằng hình tượng hẳn như vậy, không hợp với Giản Đồng mỹ thiếu niên diện mạo tinh xảo tinh tế, sao có thể diễn xung đột đây, ai có thể nghĩ đến lại đi tìm Diệp Thừa một nam nhân cao lớn anh tuấn, như vậy không bất ngờ sao?

Nghi vấn này còn chưa kịp hỏi, Lạc Khâu Bạch cũng đã tìm được đáp án trong kịch bản.

Tân kịch bản của Tà Dương Ca hoàn toàn thay đổi nội dung phim, Nhạc Triều Ca cùng Giản Đồng trừ bỏ tính cách không thay đổi, hình tượng nhân vật hoàn toàn đổi khác, Nhạc Triều Ca không phải là con người rần rở “Cao lớn uy mãnh” nữa, mà biến thành thân hình như gió, cũng vẫn là tà kiêu khách. Mà Giản Đồng cũng không còn nhã nhặn tuấn tú, mà là chân chính quân lâm thiên hạ, để vương độc ác nham hiểm.

Trong đó có một cảnh, Giản Đồng tự mình dẫn dắt thân binh truy đuổi Nhạc Triều Ca, đi vào sâu trong núi, mấy ngàn binh mã lại bị Nhạc Triều Ca châm độc làm mất mù, hoảng để giả ngã nhào xuống ngựa, bị Nhạc Triều Ca bắt lấy.

Nhạc Triều Ca một lòng muốn đoạt lại thiên hạ thuộc về mình, lấy được ngọc tỷ (ấn của vua), không thể giết Giản Đồng, liền điểm huyết đạo của hắn, nguy trang thành hai huynh đệ bị lạc đường trong núi.

Đi tới một ngọn núi, vách núi cao chót vót, bên cạnh là vách đá, nhưng chỉ có bay qua núi lớn, mới có thôn trang có thể xin nước uống.

Giản Đồng không thể động cũng nhìn không thấy, thân thể cao lớn bị Nhạc Triều Ca cột vào phía sau, trên người độc khí tràn ngập, sắc mặt tím đen, vì thiếu nước cùng trọng thương, hắn đã hấp hối.

Nhạc Triều Ca thân hình gầy yếu, một thân công phu, nhưng công “Người chết” vẫn hao tổn sức lực, hắn gắt gao leo lên núi đá, trên người còn chảy máu loãng, cắn răng, ánh mắt dứt khoát lại kiên định, hắn quay đầu lại nhìn thoáng qua Giản Đồng, trên mặt lãnh ý, “Cầu hoàng đế, ta hiện tại không cho người chết, có nghe thấy không?”

Khuôn mặt anh tuấn của Giản Đồng hiện ra tử khí, môi khô nứt run rẩy, tựa hồ tại dốc hết toàn lực đang nói gì đó, “Nước... Nước...”

Nhạc Triều Ca mặt không đổi sắc, tiếp tục đi về phía trước, thân thể sau lưng càng ngày càng lạnh, hắn dùng hai tay lại, cuối cùng lấy bình nước bên cạnh ra, đem những giọt nước cuối cùng đưa tới bên miệng Giản Đồng, lộ ra một ý cười tự giễu.

Nước chui vào trong miệng, trong ánh mắt Giản Đồng hiện lên một tia ngoan độc, chớp một cái, một cây chủy thủ hung hăng mà thống vào giữa lưng Nhạc Triều Ca...

Khiếp sợ, trào phúng, không cam lòng đã sớm ngờ tới... Ánh mắt cuộn cuộn nổi lên bão táp.

Hai người suốt đời đối địch, người chết ta sống, thân thể cao lớn của Giản Đồng bao trùm Nhạc Triều Ca, gắt gao ôm chặt, bọn họ bám vào một tảng đá, bị một sợi dây thừng nhiễm máu tươi trói cùng một chỗ, giờ khắc này là vĩnh hằng.

“Răng rắc “

Một tiếng động vang lên, một màn này dừng trên màn hình.

Sâm Xuyên vỗ vỗ tay, trong mắt là hưng phấn, “Phi thường tốt! Khâu Bạch, Diệp Thừa tôi dám cam đoan báo Trương Hải này một khi truyền ra ngoài, nhất định sẽ bị cướp giật như điên!”

Một cảnh này là trung tâm của áp phích, cũng là ảnh chụp để khảo nghiệm diễn xuất, tuy rằng nơi này là Studio, không cần leo núi, cảnh này sẽ do hậu lý chỉnh lại, nhưng đối với Lạc Khâu Bạch lần đầu “Điện giật” mà nói, tuyệt đối là nhiệm vụ gian khổ, nhưng ông ta không nghĩ tới Lạc Khâu Bạch bị “Chủy thủ” đâm

trúng trong nháy mắt, ánh mắt giãy dụa lại nắm chắc tốt như vậy, có thể nói hoàn toàn không kém người có kinh nghiệm phong phú như Diệp Thừa.

Nhân viên trong trường quay đều nhập diễn, nghe được đạo diễn nói mới hồi phục tinh thần lại, nhin không được trầm trồ khen ngợi Diệp Thừa cùng Lạc Khâu Bạch.

Bên cạnh mấy nữ sinh không biết vì cái gì lại kích động như vậy, không ngừng hét chói tai “Rất có CP cảm!” khiến cho Lạc Khâu Bạch không hiểu ra sao.

Lúc này, Sâm Xuyên đem ảnh chụp đưa cho Mạnh Lương Thần cười nói, “Lương Thần, cậu thấy thế nào, nếu không có vấn đề gì hôm nay tới đây thôi, hậu kỳ xử lý xong, vừa lúc có thể bắt kịp việc tuyên truyền cho cuối tuần.”

Mạnh Lương Thần liếc ảnh chụp, ngẩng đầu nhìn chằm chằm Lạc Khâu Bạch đang cùng Diệp Thừa nói chuyện phiếm, hoàn toàn không để ý đến hần ta, mím môi, nửa ngày mới nở nụ cười, lắc đầu nói, “Tôi cảm thấy không được.”

“... Không được?” Sâm Xuyên sững sốt một chút, hoài nghi mình có nghe lầm hay không.

Đối thoại của hai người làm mọi người chú ý, Lạc Khâu Bạch ngẩng đầu, vừa lúc thấy Mạnh Lương Thần gần từng tiếng nhìn hần nói, “Phim của tôi không cần bán cho hủ nữ xem, Nhạc Triều Ca cùng Giảns Đồng không hề có quan hệ, lại đánh ra hương vị đồng chí, ông cảm thấy tổng cục sẽ xét duyệt cho qua sao?”

Nghe xong lời này, Sâm Xuyên chần chờ.

Toàn trường quay một mảnh tĩnh mịch, Diệp Thừa nhú mày, Lạc Khâu Bạch trực tiếp ở trong lòng cười.

Lúc trước Mạnh Lương Thần cùng Tô Thanh Lưu là người yêu, không phải phim giả tình thật sao? Huống chi hần cùng Diệp Thừa chẳng có quan hệ gì, Mạnh Lương Thần loại có thể đem cái cớ này ra để phủ quyết, thật không biết là tâm tư quỷ quái gì!

Chuyện ảnh chụp tạm thời bị gác lại, áp phích chậm chạp không được động tới, ý chỉ mọi người phải chụp tấm ảnh khác, thẳng đến khi chụp được bức hình thích hợp mới kết thúc công việc.

Sâm Xuyên cho thời gian 20 phút nghỉ ngơi, lát nữa lại tiếp tục quay phim, Lạc Khâu Bạch không nguyện ý cùng Mạnh Lương Thần chung một không gian, rõ ràng đứng dậy đi toilet.

“Máu” đỏ tươi dính trên mặt, phi thường không thoải mái, hần tát nước vào mặt, mới vừa ngẩng đầu, một đôi tay cầm khăn đưa tới trước mặt.

Mạnh Lương Thần trong gương không hề chớp mắt nhìn hần, ánh mắt lợi hại lại chuyên chú.

Lạc Khâu Bạch bị tức nở nụ cười, hần thật không biết vì cái gì lại như vậy, gặp được người không muốn gặp.

Hần không để ý đến Mạnh Lương Thần, bỏ qua khăn mặt, lập tức đi ra ngoài.

“Khâu Bạch.”

Mạnh Lương Thần lập tức gọi lại hần, “Chờ một chút, anh có chuyện muốn nói với em.”

Lạc Khâu Bạch không quay đầu lại, quyết định giả ngốc, “Nếu như bởi vì chuyện vừa rồi, anh là nhà đầu tư, tôi là người làm công, phim là của anh, anh cao hứng như thế nào đó là việc của anh, không cần giải thích với tôi làm gì.”

“Đây chỉ là một chuyện.” Mạnh Lương Thần nói, “Anh còn thiếu em một câu thực xin lỗi.”

Lạc Khâu Bạch mặt cứng ngắc một chút, “Mạnh tiên sinh, anh mỗi lần gặp đều nói với tôi một câu ‘Thực xin lỗi’, nói nhiều như vậy anh không biết ba chữ này rất rẻ mạt sao? Năm đó hòa bình chia tay, anh không cần xin lỗi tôi, chuyện hiện tại, anh là ông chủ nên không cần giải thích cho tôi.”

“Anh nói chuyện đêm hôm đó kia!” Mạnh Lương Thần lập tức nắm lấy cổ tay của hần, thanh âm khàn khàn, “Khâu Bạch, anh chỉ là một người đàn ông thôi, không phải thánh nhân, nhìn thấy bộ dáng của người mình

thích, căn bản nhin không được... Em biết anh thích em, vừa nghĩ tới qua đêm đó em sẽ trở thành của anh, anh nhất thời bị ma quỷ ám ảnh nên mới...”

“Không cần nói đến đêm hôm đó!” Hỏa khí của Lạc Khâu Bạch lập tức bốc lên, dùng sức rút ra cổ tay của mình, “Tôi không biết anh thích tôi, tôi chỉ biết anh thích Tô Thanh Lưu, hơn nữa chuyện đó không liên quan tới tôi, tôi đã có người mình thích, nhưng y tuyệt đối sẽ không phải anh!”

Một câu này làm Mạnh Lương Thần sắc mặt trầm một chút, nuốt nước bọt, “Em nói ‘Y’ là ai, Kỳ Phong sao?”

Nhắc tới cái tên này, hần tự giấu nử nụ cười một chút, “Đúng, trừ y ra cũng sẽ không có người khác tổn nhiều tâm tư như vậy đối phó với anh.”

“Anh có ý gì?” Lạc Khâu Bạch dừng một chút.

Mạnh Lương Thần hít một hơi, kéo kéo khóe miệng nói, “Có người tạo áp lực cho công ty, đem mọi công việc của anh đều gác lại, 6 phim điện ảnh 3 phim truyền hình, 4 quảng cáo, tất cả đều thay đổi người, vốn là hôm nay anh có tham gia lễ trao giải điện ảnh, nhưng hai giờ trước, nhà tổ chức gọi điện thoại cho anh nói nhà đầu tư có mâu thuẫn với anh, không cho phép anh lên sân khấu, cho nên anh bây giờ là người rảnh rỗi.”

Lạc Khâu Bạch sững sốt một chút, nhất thời phản ứng không kịp.

Những điều này là do... Kỳ Phong làm? Vì cái gì y vẫn luôn gạt mình chưa bao giờ nói cho mình, đây là chuyện gì đã xảy ra? ‘

Khâu Bạch, nếu việc này đều là do em bày mưu đặt kế anh không có lời nào để nói, nhưng em thật sự cảm thấy Kỳ Phong yêu em sao? Y có thân phận như thế nào, em so với anh sẽ rõ ràng hơn, người một tay che trời, hiện tại chỉ thấy em mới mẻ, không cho phép người khác đụng vào đồ của y, nhưng một khi y chán ngấy, sẽ không chút do dự đá em đi, đến lúc đó y sẽ không nhân từ như anh đâu.”

“Đủ rồi!”

Một câu này đụng đến nỗi đau của Lạc Khâu Bạch, sắc mặt của hần lúc trắng lúc xanh, những lời Kỳ lão gia nói văng vẳng bên tai.

“Nó chỉ xem con như công cụ bảo mệnh, nó kết hôn với con chỉ vì sống sót, con không cần tự mình đa tình.”

“Mạnh Lương Thần, anh không có tư cách nói y như vậy!” Lạc Khâu Bạch bình ổn cảm xúc, hít một hơi.

Mạnh Lương Thần nói không sai, nếu Kỳ Phong thật có thể làm cho hần tin tưởng trăm phần trăm, mình cũng sẽ không dễ dàng bị kích động như vậy, nhưng mặc kệ mục đích tiếp cận của Kỳ Phong là cái gì, rốt cuộc có thích mình hay không, nhưng ít ra trong lòng hần có người nam nhân này, cho nên không cho phép người khác tùy ý chỉ trích y, ai cũng không được!

“Lúc trước anh cùng Tô Thanh Lưu chia tay, không phải chủ động tìm đến tôi hay sao? Anh rõ ràng còn yêu hần, cũng biết tôi thích anh, còn cố ý đến trêu chọc tôi, cho tôi hy vọng! Lúc trước người nói muốn cùng một chỗ là anh, người nói chia tay cũng là anh, lúc anh đá tôi đi có một tia do dự hay không? Có chỗ nào nhân từ hơn Kỳ Phong chứ!”

Một khi trêu chọc đến miệng vết thương đã đóng vảy, trong tim liền thổi gió lạnh tới, chuyện cũ không không chế được chui vào trong đầu.

Khi đó, Tô Thanh Lưu đã là ảnh đế nổi tiếng, khi đó diễn Tà Dương Ca , lại một lần đẩy hần hướng về nơi cao nhất của ảnh đàn.

Hần đứng ở nơi tiên phong trong giới giải trí, không ai có thể sánh kịp, nhưng người phong nhã tài hoa thế nào, cũng diễn không thể đột phá hơn hần, cũng vì danh hiệu quá lớn, làm hần khó chịu phiền não, cũng trong thời gian này, hần và Mạnh Lương Thần cơ hồ mỗi ngày đều cãi nhau.

Lạc Khâu Bạch ba năm trước đây làm tiểu người hầu trong đoàn phim, Mạnh Lương Thần buồn khổ không chỗ phát tiết, mỗi ngày đều tìm hần uống rượu, nói với hần chuyện của mình và Tô Thanh Lưu.

Thầm mẩn thật sự là chuyện bất đắc dĩ, mày biết rõ người này đều nói về tên của người khác, lại vẫn sẽ bởi vì hắn ta mỗi ngày cùng mình ăn một bữa cơm mà vui sướng không thôi.

Lạc Khâu Bạch cho là mình che dấu rất tốt, vẫn đứng trên cương vị người hầu mà đối xử tốt với hắn ta, thẳng đến một ngày, Mạnh Lương Thần uống rượu, mở to ánh mắt sương mù hỏi hắn, “Khâu Bạch, em thích anh không?”

Hắn khẩn trương nói không ra lời.

Mạnh Lương Thần đột nhiên gắt gao mà ôm hắn, thống khổ giãy dụa, “Em thật tốt... Nếu Thanh Lưu có thể giống như em thì tốt rồi.”

Sau đó Lạc Khâu Bạch mới biết được, Tô Thanh Lưu sắp đóng một bộ phim có liên quan tới đạo Thiên Chúa, dứt khoát kiên quyết theo đạo Thiên Chúa, nhưng đạo Thiên Chúa bài xích đồng tính luyến ái, tín ngưỡng mãnh liệt làm hắn thống khổ giãy dụa, một lần cuồng loạn khắc khẩu, Mạnh Lương Thần mỗi một bất kham, cuối cùng lựa chọn chia tay, Tô Thanh Lưu dứt khoát kiên quyết bay đi Châu Âu.

“Khâu Bạch... Em có nguyện ý cùng một chỗ với anh không?” Mạnh Lương Thần gắt gao mà lôi kéo tay Lạc Khâu Bạch, cười hỏi hắn.

Ngày đó sau buổi trưa dương quang phi thường tốt, Lạc Khâu Bạch đều hoảng hốt, thứ đồ mình không chiếm được lại đưa đến tận cửa, hắn không kháng cự được hấp dẫn lựa chọn nắm chặt Mạnh Lương Thần.

Bọn họ giống tình nhân, xem phim, nấu ăn hết thấy đều làm trong ổ chăn.

Nhưng hai người thủy chung không tiến hành đến một bước cuối cùng, giống như ước định gì đó vậy, chờ đến lúc nguy hiểm lập tức sẽ dừng lại, Lạc Khâu Bạch cũng không quan trọng chuyện tình dục, hắn cảm thấy chỉ cần ở bên nhau là tốt rồi, có quan hệ xác thịt hay không cũng không hề gì, thẳng đến một ngày Mạnh Lương Thần biết được tin Tô Thanh Lưu chết...

Ngày đó mưa to, Mạnh Lương Thần nhận được tin từ bác sĩ y khoa ở Châu Âu, Tô Thanh Lưu bởi vì cô độc tự bế hơn nửa thương tâm thống khổ, lựa chọn tự sát.

Mạnh Lương Thần che nửa bên mặt, nghiêng ngả lão đảo ngồi trên máy bay đi Châu Âu, khi đó hắn ta thậm chí đều không nhìn Lạc Khâu Bạch lấy một cái, hắn ta khóc, hốc mắt đỏ bừng tràn đầy nước mắt, hắn ta nói, nếu không phải hắn ta nói chia tay, Tô Thanh Lưu cũng sẽ không cô độc đến chết, nếu như không lựa chọn Lạc Khâu Bạch, Tô Thanh Lưu có lẽ sẽ còn sống.

Lạc Khâu Bạch liền hỏi hắn ta một câu, “Anh hối hận sao?”

Mạnh Lương Thần gật đầu, xoay người bước đi, đi Châu Âu tìm Tô Thanh Lưu, cứ như vậy bỏ một mình Lạc Khâu Bạch tại sân bay...

Chuyện cũ sắc bén như dao, hết sức cay nghiệt.

Lạc Khâu Bạch phục hồi lại tinh thần, nhìn nam nhân sắc mặt bất định trước mặt, cười lạnh một chút, gần từng tiếng nói, “Kỳ Phong cũng không tốt, cũng là tôi nguyện ý, anh không có tư cách nói xấu y.”

“Anh cũng biết tôi luôn luôn bao che khuyết điểm, anh lần sau còn nói như vậy, tôi sẽ không khách khí!”

Nói xong lời này, hắn đẩy ra Mạnh Lương Thần sắc mặt đột nhiên trắng bệch, cũng không quay đầu lại đẩy ra cửa toilet.

Không một chút do dự.

27. Chương 30

Chương 30

Từ khi đi ra từ toilet, thời gian nghỉ ngơi cũng hết.

Sâm Xuyên cùng vài nhà sản xuất thương lượng một chút, vẫn tiếc nuối hình ảnh hai người gắt gao ôm chặt nhau vừa rồi, Bình Nhung nhìn lên bức ảnh trên sân khấu, một lần nữa làm lại áp phích mới.

Lúc Nhạc Triều Ca bắt đầu quen biết Giản Đồng, họ cũng không biết thân phận của đối phương, nghĩ người kia là tri kỷ của mình, nâng chén nhìn nhau mỉm cười. Lần thứ hai gặp nhau thì xông ra “Chém giết” nhau, Giản Đồng nhắm mắt lại ngồi trên long y, Nhạc Triều Ca ở sau lưng dùng kiếm khóa lại cổ họng của hắn, khước mũi phun máu, ánh mắt lạnh lạnh nhìn màn hình, mà hai người sau lưng đứng ở giữa hai người, xếp thành một hàng.

Hai tổ tạo hình đối với Lạc Khâu Bạch mà nói không có khó khăn gì, hắn không bị những lời nói của Mạnh Lương Thần ảnh hưởng, nghiêm túc quay phim, tiếp tục xem người nào đó như không khí.

Mà Mạnh Lương Thần từ khi đi ra từ toilet, cả người có chút mơ hồ, rờn rã một buổi chiều, không tiếp tục gây khó dễ nữa, trầm mặc ngồi ở chỗ kia, vẫn luôn quan sát Lạc Khâu Bạch, ánh mắt thâm trầm không biết suy nghĩ cái gì.

Đến 6 giờ chiều, áp phích rất cực thuận lợi hoàn thành, bởi vì nhân viên đoàn phim đều là lần đầu tiên hợp tác, cũng không biết là ai đề nghị đồng thời chụp hình, được mọi người tán thành.

Lạc Khâu Bạch lúc này còn mặc đồ diễn màu chàm trên người chưa kịp thay ra, kéo tay áo thật dài đi vào trong đám người, lúc này Diệp Thừa bị mấy nữ nhân viên xin chữ kí có chút chật vật, lúc bước tới, thiếu chút nữa đụng vào trường kiếm trên tay Lạc Khâu Bạch.

Anh ta “tê” một tiếng che mũi, nhú mày, giả vờ giận nói, “Nhạc Triều Ca, ngươi không thấy ta bị truy đuổi thê thảm như vậy sao, hiện tại lại còn nhân cơ hội đánh lén, thật sự là ác độc mà!”

Lạc Khâu Bạch cũng bị anh ta đụng phải lảo đảo một chút, thấy bộ dáng đùa giỡn của anh ta, giờ kiểm vùng lên cười nói, “Ngươi biết cái gì, ta đây thừa dịp ngươi bệnh muốn lấy mạng ngươi, không phục sao?”

“Hắc, ngươi đồ phản tặc mà còn hăng hái quá, hôm nay ta phải cho ngươi biết tay giang hồ ai sợ ai chứ.” Nói xong anh ta xắn lên tay áo long bào, hai tay duỗi ra, làm bộ muốn cùng Lạc Khâu Bạch so tài cao thấp.

Người chung quanh vừa nghe thấy, sôi nổi la hét muốn xem đại chiến ba trăm hiệp.

Hai người vốn thích đùa giỡn, lúc chụp hình có tán gẫu với nhau, thời gian ngắn ngủi một ngày đã xưng huynh gọi đệ, lúc này đùa giỡn, cười nháo thành một đoàn, nhân viên chung quanh cũng gia nhập chiến cuộc, chia làm hai phe “Đảng phản tặc” và “Đảng Ủng đế”, một bên cổ vũ vừa cười vừa chụp ảnh, trường quay lúc đó vô cùng náo nhiệt.

Lúc này Sâm Xuyên và Mạnh Lương Thần từ đằng xa đi tới, mọi người nháy mắt lặng ngắt như tờ, không phải sợ hãi, mà là vì hóa trang của Mạnh Lương Thần.

Hắn ta mặc quần áo giống như đúc của Nhạc Triều Ca, trường bào lam lữ, trường kiếm nhập mặc, dáng người cao ngất, khí chất lãnh ngạnh cường hãn, trong nháy mắt tái hiện lại nhân vật kinh điển ba năm trước đây.

Lạc Khâu Bạch dừng một chút, mặt lạnh xuống.

Hắn làm “Nhạc Triều Ca” này còn chưa tìm được lối ra, Mạnh Lương Thần lại mặc thành cái dạng này, hắn ta có ý gì?

Mạnh Lương Thần như không nhìn thấy ánh mắt của hắn, nghiêng người đứng vào bên cạnh Lạc Khâu Bạch, Sâm Xuyên vừa lòng gật đầu nói, “Trước có nhà sản xuất đề nghị tuyên truyền Nhạc Triều Ca phiên bản cũ, tôi còn cảm thấy không cần thiết, hiện giờ mới cảm thấy đây thật là một ý kiến hay, Lương Thần, lần này cần ủy khuất cậu nhà đại đầu tư hấp dẫn ánh mắt của khán giả một chút rồi.”

Mạnh Lương Thần cười cười, dư quang dừng trên người Lạc Khâu Bạch ngừng một chút nói, “Thấy ông nói những lời này, áp phích của Khâu Bạch và Diệp Thừa bị tôi xóa bỏ, tôi cũng phải làm cái gì đó để đền bù tâm tình cho họ, có phải hay không?”

Nghe xong, biểu tình của mọi người không đồng nhất.

Lạc Khâu Bạch ở trong lòng cười nhạo một tiếng, Mạnh Lương Thần xóa bỏ tấm hình hắn chụp với Diệp Thừa, chính mình tự thân ra trận, đây là cố ý diễn cho hắn xem sao? Chẳng lẽ là hắn ta không đối phó được Kỳ Phong, chỉ có thể tìm quân địch sao?

Lạc Khâu Bạch ác liệt nghĩ, lúc này chợt nghe Lý Thiên Kỳ đứng ở phía sau đột nhiên cười nhạo một tiếng, làm bộ như nói giỡn, “Mạnh ảnh đế, anh cũng ác quá. Anh như vậy không phải sẽ giết chết Nhạc Triều Ca phiên bản mới sao? Đến lúc đó mấy tiểu cô nương đều chỉ lo đến nhìn anh, ai còn lo lắng cho Khâu Bạch của chúng ta a?”

Những lời này nghe như nói đùa, nhưng từ miệng Lý Thiên Kỳ nói ra, lại mang theo vui sướng khi người ta gặp họa.

Mạnh Lương Thần chỉ cười, không trả lời, Diệp Thừa liếc mắt nhìn anh ta, hơi nhăn mặt, đứng sang bên cạnh.

Lạc Khâu Bạch đen mặt, thủy chung không nói được lời nào, lúc này trên màn hình đang chụp các diễn viên, Mạnh Lương Thần giơ tay lên, giống như anh trai ôm bờ vai của hắn.

Một tiếng động vang lên, chiếu xuống hình ảnh Lạc Khâu Bạch và Mạnh Lương Thần.

Ảnh chụp xong, nhiệm vụ một ngày rốt cục hoàn thành, Diệp Thừa cười với các nhân viên nói, “Mọi người hôm nay vất vả rồi, buổi tối không cho ai đi hết, tôi mời mọi người ăn cơm.”

Cả trường quay náo nhiệt hẳn lên, mọi người đều không nghĩ tới ngày đầu tiên khởi quay có thể được ảnh để mời cơm.

“Diệp ảnh đế, anh hào phóng quá nha? Bào ngư vi cá phải kêu 2 phần, tôi ăn một phần, chưa lại một phần, cho thấy bữa cơm này cao cấp thế nào!”

“Đi, đừng để tôi chọn tam lấy tứ, đừng nói nhảm nữa, buổi tối hôm nay cho các người chỉ dám nhìn không dám ăn, cho chưa cái miệng tham lam!”

Diệp Thừa phỉ nhổ bọn họ một hơi, nhìn thoáng qua Lạc Khâu Bạch không nói lời nào, ôm bờ vai của hắn, “Nhạc Triều Ca, vừa rồi một ván kia còn chưa phân thắng bại, chúng ta uống rượu đi, người không thể không đi.”

Kỳ thật Lạc Khâu Bạch thật sự không muốn đi, hôm nay Mạnh Lương Thần quấy nhiễu hắn cả một ngày tâm tình không tốt, thật vất vả mới kết thúc công việc, hắn hận không thể lập tức trở về nhà ngủ.

Lúc này Mạnh Lương Thần như hiểu được tâm tư của hắn, cười mở miệng nói, “Diệp Thừa, cậu không thấy Khâu Bạch mệt sao, cậu đại ảnh đế không cho tân nhân mặt mũi a, uống rượu ai là đối thủ của cậu được đây?”

“Cũng không thể nói như vậy, tôi đây là ‘Hoàng đế’ sao có thể thiếu ‘Phản tặc’? Người ‘Nhạc Triều Ca’ hiện tại chính là nhà đầu tư, tôi lại không dám mời anh đi, chỉ có thể tìm Khâu Bạch, như vậy sao có thể gọi không cho mặt mũi chứ?”

Mạnh Lương Thần không có lời nào để nói.

Lạc Khâu Bạch bị Diệp Thừa trêu ghẹo, nhìn anh ta chớp chớp đôi mắt với mình, nhất thời nhịn không được nở nụ cười một tiếng, người này nhất định là cố ý.

Nhìn thấy Mạnh Lương Thần không vui, Lạc Khâu Bạch trong lòng thoải mái.

Không để ý hắn ta, cười với Diệp Thừa nói, “Đi, vậy chúng ta liền uống rượu tranh cao thấp, lần này nhất định cho người tè ra quần.”

Diệp Thừa cười to, “Đến a, ai sợ ai.”

Hai diễn viên chính cười đùa rời đi, một đám nhân viên chậm rãi đi theo, thân phận của Mạnh Lương Thần không cách nào đi theo được, chỉ có thể mắt nhắm mắt mở nhìn thân ảnh của Lạc Khâu Bạch biến mất trước mắt, gắt gao mà nắm chặt tay.

Ngồi trên xe, hướng về quán bar.

Lạc Khâu Bạch nhìn đồng hồ, đã qua 6 giờ tối, trong đầu đột nhiên hiện lên bộ dáng nóng nảy của Kỳ Phong, theo bản năng lấy điện thoại di động ra, ngón tay đặt trên hai chữ “Kỳ Phong”.

Thiếu chút nữa đề xuống, hấn dừng ngón tay lại.

Không được, hấn không thể nhân nhượng cho đại điều quái kia nữa, trước kia tính tình hấn hiền lành, nguyện ý bao dung nam nhân tính tình cổ quái, cũng nguyện ý làm vợ, dùng tất cả biện pháp chiều cổ y, làm y cao hứng.

Nhưng hiện tại đã không giống, hấn phải làm Kỳ Phong đau khổ, vì hấn đã giao ra chân tâm trước, tuyệt đối không chủ động nữa, chỉ chuyên tâm làm “Đạo cụ” thôi.

Cái tên kia, độc ác như vậy, rõ ràng là lợi dụng mình, còn mỗi ngày bày ra một bộ dáng cao quý lãnh diễm, tính tình thối như vậy, cũng chỉ có mình chịu đựng y, cho nên hấn bất quá là đi theo đoàn phim ăn một bữa cơm, vì cái gì còn muốn thông báo cho y?

Mở ra hộp thư và những cuộc gọi nhỡ, không có bất kỳ tin nhắn và cuộc điện thoại nào của Kỳ Phong.

Chứng minh một ngày hôm nay, đại điều quái căn bản không hề liên lạc với hấn một lần.

Hấn buổi sáng nay còn làm bữa sáng cho y, tự tay mặc quần áo cho y, thật sự là một người không có lương tâm.

Lạc Khâu Bạch bĩu môi, một lần nữa đem di động nhét vào túi áo, quyết định không đem chuyện này nói cho Kỳ Phong.

Dù sao dựa theo hợp đồng, hấn chỉ cần nhẫn nhục chịu đựng kim chủ, không phản kháng là được, phạm là kim chủ nói, hấn phải ngoan ngoãn làm theo, vô luận là nấu cơm mặc quần áo hay là chuyện khác, chỉ cần Kỳ Phong nói hấn đều phải làm theo.

Nhưng hôm nay kim chủ đại nhân căn bản không có nói gì với hấn, cũng chưa cho hấn bất cứ mệnh lệnh gì, chứng minh bây giờ là “Thời gian tan tầm”, hấn có quyền lợi sử dụng thời gian của mình.

Xe cứ đi, Lạc Khâu Bạch không biết lúc này Kỳ Phong đang ngồi ở trong phòng làm việc, mặt có bao nhiêu thối.

Y nhìn qua nhìn lại cái di động, suốt một ngày như vậy, khi thê tử thất cà vạt cho y, lúc theo y đi ra cửa, động tác này lặp lại không biết bao nhiêu lần.

Đồng hồ đã chỉ 8 giờ, di động vẫn cứ yên tĩnh nằm ở trên bàn, không kêu một tiếng.

Y cau mày, lãnh mặt, đi qua đi lại trong phòng làm việc, trong lòng có bao nhiêu không vui.

Y không rõ thê tử của mình rốt cuộc muốn chơi tới khi nào, chẳng lẽ hấn không biết chồng mình chưa về nhà sao, muốn lật mềm buộc chặt sao?

Nhớ tới buổi sáng, trong nhà bếp nhìn thấy Lạc Khâu Bạch vì y mà chuẩn bị bữa sáng vội trước vội sau, khoe miệng Kỳ Phong rất cục có chút buông lỏng.

Thất lưng của Lạc Khâu Bạch thực nhỏ nhắn, nhớ tới khiến cho y nhịn không được muốn từ phía sau lưng đem hấn kéo vào trong ngực, mùi hương của thức ăn tựa hồ còn bay trong mũi, tựa như thanh âm của phù dung câu tươi cười vậy, rờn rã một ngày, không có lúc nào là không lay động thần kinh của y.

Trên người của hấn có mùi hương rất nhẹ, không phải mùi hương của nước hoa, Kỳ Phong hình dung không được, nhưng y rất thích.

Lạc Khâu Bạch đứng vị trí rất gần y, ngón tay chạm vào hấu kết y, cà vạt phát ra thanh âm vải dệt, y chỉ cần cúi đầu có thể hôn lên môi thê tử, quan trọng là hấn lúc này còn ngẩng đầu nhìn mình liếc mắt một cái, ánh mắt kia rất sắc nhọn, quả thực làm người ta kim lòng không đành.

Kỳ Phong mím môi, kéo kéo cà vạt, hô hấp có chút khó khăn.

Ngoài cửa sổ gió thổi trên mặt, y nhớ tới đôi môi mềm mại ướt át của thê tử, biết rõ y ghét nhất sắc dụ, còn cổ tình dùng thủ đoạn độc ác như vậy, chẳng lẽ hấn đoán không ra chính mình thích nhất là môi hấn sao?

Loại phương pháp câu dẫn trắng trợn này hoàn toàn không hợp! Buổi sáng y nên quát lớn hấn, làm hấn một lần nữa rồi lại một lần.

Di động đột nhiên rung lên một chút, Kỳ Phong ánh mắt sáng ngời, cầm lên.

Kỳ thiếu, đã lâu không gặp, hôm nay buổi tối có rảnh thì cùng huynh đệ uống một chén đi? —— Chương Húc Kỳ Phong nháy mắt tối sầm, đem di động ném trên bàn, miệng thầm mắng một câu, không có một tin nhắn nào, lại nhấn vào lúc này, hiện tại ai rảnh cùng cậu lêu lổng chứ.

Di động dừng ở trên bàn phát ra “Phanh” một tiếng, văng ra ngoài rất xa.

Kỳ Phong uống một ngụm cà phê, vừa cẩn thận lật xem nhật ký cuộc gọi, vẫn không có tin tức gì của Lạc Khâu Bạch.

Y hít một hơi, cảm thấy làm chồng, nếu vô pháp thỏa mãn yêu cầu của thê tử thực rất mất mặt, nếu Lạc Khâu Bạch muốn câu dẫn y, lạt mềm buộc chặt với y, cho nên cả ngày nay y cố nén xúc động, không liên lạc với Lạc Khâu Bạch, cho hấn cơ hội chủ động tìm mình, dù sao buổi sáng cũng dốc sức câu dẫn y.

Nhưng suốt một ngày, y tưởng rằng buổi trưa hấn sẽ mang cơm đến phòng làm việc của mình, muốn mình thỏa mãn dục vọng của hấn, nhưng cả một cuộc điện thoại cũng không có, làm chồng y cảm thấy mình bị phớt lờ.

Nếu là trước mặt là thê tử, y nhất định không chút do dự đè hấn trên cửa ra sức hôn vài cái, hôn đến khi hấn mềm nhũn trong lồng ngực mình thở dốc, làm cho phù dung câu phát ra thanh âm dễ nghe câu nhân.

Vừa lúc đó, y tùy ý lên mạng, tài khoản Weibo trong công ty đột nhiên nhảy ra, y tùy tay mở lên, đột nhiên thấy tin tức giải trí có tên của Lạc Khâu Bạch.

Theo bản năng mở ra, nhìn thấy nội dung, mặt của Kỳ Phong trong nháy mắt lại đen một tầng.

28. Chương 31

Chương 31

Vừa lúc đó, y tùy ý lên mạng, tài khoản Weibo trong công ty đột nhiên nhảy ra, y tùy tay mở lên, đột nhiên thấy tin tức giải trí có tên của Lạc Khâu Bạch.

Theo bản năng mở ra, nhìn thấy nội dung, mặt của Kỳ Phong trong nháy mắt lại đen một tầng.

Tiêu đề chỉ là một dòng chữ màu vàng rất nhỏ, thoạt nhìn cũng không thu hút, nhưng đặt ở vị trí cao nhất trong trang, người ta muốn không chú ý cũng khó.

Tân bản Tà Dương Ca hôm nay chính thức khởi quay, tạo hình Nhạc Triều Ca nổi bật, tân nhân Lạc Khâu Bạch lấy được khen ngợi của ảnh đế Mạnh Lương Thần

Một câu ngắn gọn, tin tức lớn.

Kỳ Phong cũng không quan tâm công việc của Lạc Khâu Bạch, y biết gần đây hấn có đóng một bộ phim, nhưng lúc này nhìn thấy ba chữ “Mạnh Lương Thần”, Lạc Khâu Bạch cả ngày nay đều có khả năng cùng người nam nhân này cùng một chỗ.

Nghĩ đến di động cả ngày nay không có động tĩnh, Kỳ Phong sắc mặt âm trầm.

Nhìn thấy rõ ràng là hình đoàn phim chụp ảnh chung với nhau, Lạc Khâu Bạch đứng ở giữa, đội tóc giả, hoá trang anh tuấn tiêu sái, mà đứng bên cạnh hấn là Mạnh Lương Thần, cũng mặc phục trang giống hấn, một tay ôm bả vai của hấn, ôn nhu cười.

Hai người đứng sóng vai, cử chỉ thân mật, Lạc Khâu Bạch thấp hơn Mạnh Lương Thần một cái đầu, hai người cao thấp đứng cạnh nhau cùng mặc quần áo giống nhau, trong mắt Kỳ Phong tựa như “Quần áo tình nhân”.

Y không thể không thừa nhận, Lạc Khâu Bạch khi ăn diện rất đẹp, đôi mắt xéch nhíu lên, phong lưu như vậy, động tác của hai người như vậy, nhưng hiện tại y hoàn toàn không có tâm tư nào để thưởng thức, toàn bộ ánh mắt đều đặt vào status mới nhất Mạnh Lương Thần viết trên Weibo.

Mạnh Lương Thần V: Tìm đã lâu chờ đã lâu, rốt cục chờ đến Nhạc Triều Ca của tôi, hẳn chính là người trong lòng tôi đã chọn, @Lạc Khâu Bạch cố lên.

Phía dưới Weibo là ảnh chụp của Lạc Khâu Bạch, hẳn một tay cầm kiếm, nghiêng đầu nhìn chỗ khác, tóc bị gió thổi bay, ánh mắt tựa hồ mang theo ý cười.

Ảnh chụp này là hẳn ta cầm di động chụp được, nhưng bởi vì góc độ rất chuẩn, nhìn qua giống như Lạc Khâu Bạch bởi vì hẳn ta chụp mà thẹn thùng.

Bình luận phía dưới Weibo nổ tung, một đám cô nương ồn ào cái gì “Tân bản Nhạc Triều Ca hảo mạnh” “Giống như phát hiện một cặp đôi mới!”, cũng có người nghi ngờ Lạc Khâu Bạch bộ dạng không suất, diễn Nhạc Triều Ca là đập hư nhân vật linh tinh khó nghe gì đó, tóm lại phi thường náo nhiệt.

Kỳ Phong nắm chặt con chuột máy tính, mặt không đổi sắc nhìn màn hình, ánh mắt thâm sâu, làm vẻ mặt của y thoát nhìn phi thường lãnh ngạnh.

Lúc y không thể nhịn được nữa chuẩn bị gọi điện thoại cho Lạc Khâu Bạch, con chuột trên tay trượt xuống màn hình phía dưới, một tài khoản Weibo khác hiện lên.

Diệp Thừa V: Hôm nay đoàn phim tụ hội, nắm lấy cơ hội một lần [trái tim][trái tim][trái tim], @Lạc Khâu Bạch mau đến nhìn xem có phải tôi đẹp trai hơn cậu hay không? ()

Phía dưới là hình hai người chụp chung, Lạc Khâu Bạch và Diệp Thừa trên màn hình, cười lộ ra hàm răng trắng, trong tay Lạc Khâu Bạch còn cầm con cua, cười sáng lạn.

Tươi cười sáng lạn như vậy, Kỳ Phong chưa từng thấy qua.

“Phanh” một tiếng, y gấp máy tính lại, sắc mặt vô cùng khó coi.

Bấm số điện thoại nhà, nghe tiếng dì Trương, bà vừa nghe Kỳ Phong nói muốn tìm Lạc Khâu Bạch, vội vàng nói, “Thiếu gia, Lạc tiên sinh giờ còn chưa về, ngài có chuyện muốn tìm hẳn, có cần tôi chuyển lời không?”

Sắc mặt Kỳ Phong triệt để trầm xuống dưới, ánh mắt thâm thúy không chút gợn sóng, khóe miệng gắt gao mím lại, đáp “Không cần”, không đợi dì Trương hỏi “Ngài có trở về ăn cơm không” đã tắt điện thoại.

Buổi tối không về nhà, không báo cho y, còn cùng nam nhân khác đi ra ngoài lêu lổng, trong lòng hẳn còn có mình không?!

Trong lòng phẫn nộ, từ nhỏ đến lớn chưa từng có, bị quái bệnh sống không đến 30 tuổi, còn bị tiên đoán cả đời khắc nghiệt, y còn khinh thường không quan tâm, hoàn toàn không để ở trong lòng, nhưng hiện tại, lại bởi vì Lạc Khâu Bạch mà biến thành cái dạng này.

Y lấy một liều thuốc, cảm thấy mình hôm nay chờ đợi cả ngày quả thực là buồn cười.

Nghẹn nửa ngày, cuối cùng bấm số điện thoại của Lạc Khâu Bạch.

Tiếng chuông vang lên, Lạc Khâu Bạch có hơi say, lúc nghe điện thoại, thanh âm có chút lơ mơ.

“... Kỳ Phong.”

Thanh âm vi ách mềm dẻo bình thường nghe cũng đã rất lọt tai, hiện giờ bị còn ngấm, càng mang theo một chút biếng nhác, trực tiếp kích thích màng tai của kí chủ.

Toàn thân Kỳ Phong cứng đờ, thậm chí một câu, buộc chặt khóe miệng trầm giọng nói, “Lạc Khâu Bạch, em hiện tại đang ở đâu?”

Lạc Khâu Bạch cũng không biết trên Weibo xảy ra chuyện gì, hoặc là nói hẳn chỉ là một nghệ sĩ hạng ba, căn bản không có mấy người chú ý hẳn, lúc trước công ty Khải Đức có yêu cầu mở Weibo, cũng chỉ là tạo

ra rồi để đó, Weibo cũng không có viết cái gì, cho nên hắn cũng không có quen, càng không biết ảnh chụp của mình hiện tại đã bị truyền đi khắp nơi.

Hắn nghe được thanh âm không vui của Kỳ Phong, cho rằng y bởi vì mình không có gọi điện thoại báo cáo nên sinh khí, thực đậm nở nụ cười một chút nói, “Tôi thấy hôm nay anh không tìm tôi, còn tưởng rằng anh có việc, không cần tôi thay anh làm, cho nên mới không điện thoại cho anh, tôi có nói cho dì Trương tôi không có về nhà.”

“Tôi hỏi em đang ở đâu, làm gì, với ai! Ai quan tâm em có gọi điện thoại cho tôi không?”

Thanh âm lạnh như băng của Kỳ Phong chui vào trong lỗ tai của Lạc Khâu Bạch, làm hắn sửng sốt một chút, bĩu môi, phải rồi, lần này lại là hắn tự mình đa tình, xem ra buổi sáng tốt với y như vậy cũng phí công, bất quá nếu kim chủ đã lên tiếng, xem ra hắn phải phải trở về phục mệnh.

“Tôi cùng bạn bè trong đoàn phim ăn một bữa cơm, hiện tại trở về, anh có ăn cơm không? Có cần tôi mua cơm cho anh không?”

Bạn bè? Mạnh Lương Thần, hay là người họ Diệp kia?

Tình nhân cũ còn chưa dứt khoát, hiện tại lại vì một nam nhân khác, bây giờ còn chưa về nhà, rốt cuộc em là ai hả bà xã?

Kỳ Phong rất muốn đem Lạc Khâu Bạch từ cái nơi mù mịt chướng khí kia kéo đi ra, y chán ghét người của mình bị bất kỳ kẻ nào lấy danh, vừa nghĩ tới thanh âm của phù dung câu không phải chỉ một mình mình có thể nghe được, những người khác cũng có thể nghe được, thậm chí còn giống Mạnh Lương Thần lần trước, động tay động chân với Lạc Khâu Bạch, y sẽ không nhẫn nại.

Nhưng mỗi lần hắn không về nhà, mình cũng giống trống khua chiêng đi tìm người, chẳng phải là nói cho Lạc Khâu Bạch biết mình sẽ không ly khai hắn?

Kỳ Phong lạnh mặt, hừ lạnh một tiếng, không muốn trở về càng tốt, ai lo chứ!

Đáp lại “Không cần”, y cúp điện thoại, không cùng Lạc Khâu Bạch nhiều lời.

Lạc Khâu Bạch nhìn chằm chằm điện thoại một hồi lâu, sắc mặt cũng có chút khó coi, nhưng vừa nghĩ tới nếu mình cúi đầu với Kỳ Phong, về sau y chỉ càng kiêu ngạo hơn, cho nên cho dù y có nói cái gì cũng không thể nhượng bộ.

Trong phòng Diệp Thừa hô một tiếng, “Khâu Bạch, làm gì đó? Tất cả mọi người đang chờ cậu này!”

“Tới đây.” Lạc Khâu Bạch cười cười, đem di động nhét vào túi áo, đi vào phòng.

“Như thế nào? Sao nói chuyện điện thoại lâu thế?” Diệp Thừa cười hỏi.

“A, không có gì, con mèo trong nhà cáu kỉnh thôi, thật đau đầu a.”

“Này, tôi cũng thế, trước kia tôi có nuôi một con mèo da báo, tiểu tử kia ngạo kiêu muốn chết, cho nó ăn một trăm chén tôm nó còn quấy nhiễu tôi, kết quả tôi trong lúc tức giận không cho nó ăn, vài ngày sau nó liền ngoan ngoãn ngoe nguẩy cái đuôi cọ cọ chân tôi, nói cho cậu biết a, tật xấu này phải trị.”

Lạc Khâu Bạch nhin không được nở nụ cười một chút, gật đầu nói, “Đúng, đích thật phải trị.”

Cúp điện thoại không được mấy phút, di động của Kỳ Phong liền vang lên.

Y tưởng Lạc Khâu Bạch biết sai, chuẩn bị mềm giọng cùng hắn giải thích, khéo miệng mới vừa buông lỏng, kết quả vừa thấy màn hình, lại là “Chương Húc”.

“Kỳ thiếu, anh thật đúng là tự cao tự đại, tội gọi điện thoại cho anh nhiều như vậy, anh cũng không nghe, rốt cuộc có còn coi tôi là huynh đệ không?”

Chương Húc nói năng ngọt xớt, Kỳ Phong đúng là tâm tình không tốt, “Cậu mỗi ngày ứng phó tiểu tình nhân còn không xong, tìm tôi làm gì? Tôi hiện tại rất phiền, không có rảnh chơi với cậu đâu, cậu tìm người khác đi.”

Nói xong y muốn tắt điện thoại, Chương Húc nóng nảy, “Ai ai đừng cúp! Tôi thật vất vả mới từ nước ngoài trở về một chuyến, anh lại đối xử với tôi như vậy? Tốt xấu gì hai ta cũng có tình nghĩa nhiều năm a!”

Nói đến tình nghĩa, không thể không nói đến Chương gia chuyên sản xuất vật liệu xây dựng và buôn bán thiết bị, bọn họ hợp tác cùng Kỳ gia, hai nhà chơi với nhau nhiều năm, Kỳ Phong từ nhỏ đã lớn lên cùng Chương Húc.

Đáng tiếc tiểu nhi tử của Chương gia, thật sự không ra gì, ngay lúc Kỳ Phong quản lý rõ ràng ngăn nắp Kỳ thị, vị thiếu gia này còn đang tán gái tiêu tiền ở nước ngoài, đúng thật là vô trách nhiệm.

“Bởi vì cậu mới từ nước ngoài trở về, tôi mới lười gặp cậu, ai biết cậu mỗi ngày cùng nhiều người lên giường như vậy, có nhiễm HIV hay không?”

Kỳ Phong lần thứ hai bùng nổ, Chương Húc sớm quen tính tình cổ quái của bạn mình, cười hắc hắc, “Tôi nói anh nghe? Sao vừa mở miệng ra là như nổ súng vậy, không phải là thất tình chứ?”

Nói xong chặc chặc hai tiếng, “Nhất định là vậy, anh lão xử nam ngàn vạn năm bất lực, nói đến tình yêu, người khác cũng chịu không nổi anh, nói cho tôi biết có phải hay không, tôi là chuyên gia tình cảm, giúp anh tham mưu một chút.”

“...” Kỳ Phong lãnh mặt, mặt không đổi sắc nói ra một chữ “Lăn” .

“Nha, xem ra là thật a?” Chương Húc cười vui, “Nguyên lai tôi nói anh là lão xử nam, anh lại đáp một chữ ‘Lăn’, đáp ngắn gọn hữu lực như vậy, nhất định là bị chọt đúng chỗ đau.”

Kỳ Phong sắc mặt đen như đáy nồi, không nói được một lời.

Chương Húc bên kia nở nụ cười, nhận ra là không đúng, thu liễm vài phần, nghiêm mặt nói, “Giờ này anh còn ở trong văn phòng, xem ra thật sự có tâm sự.”

Kỳ Phong nhíu mày, lúc này cửa văn phòng mở ra.

Chương Húc mày rậm mắt to đi đến, ăn mặc như con khổng tước, bỏ tay vào túi đi đến, phát phát tay nói, “Đi thôi, cùng huynh đệ đi uống vài chén, mặc kệ có chuyện gì cũng quên hết đi.”

Kỳ Phong không nghĩ tới người này lại tìm tới cửa, mặt không đổi sắc.

Trầm ngâm một chút, cầm lấy áo khoác tây trang đứng lên, “Thấy cậu lặn lội đường xa, tôi mới đi cùng cậu.”

Không phải không về nhà sao, tôi cũng không về, đi, đi uống rượu.

Ngồi ở quán bar, Kỳ Phong dùng đưa ly thủy tinh trong tay, Whiskey pha trộn với đá lạnh, phát ra thanh âm va chạm.

Chương Húc lải nhải bên tai, mà y cũng không có phản ứng gì, trong lòng luôn luôn suy nghĩ chuyện mình và Lạc Khâu Bạch.

Y chưa từng yêu ai bao giờ, nhưng cũng không phải ngốc tử, trên thương trường y tàn nhẫn dứt khoát, tuy rằng tình cảm cũng không hiểu mấy, nhưng ít ra cũng có cảm giác.

Y cảm thấy gần đây, mình và thê tử xuất hiện một vấn đề lớn.

Tuy rằng Lạc Khâu Bạch chỉ cần không có công tác, đều sẽ tận chức tận trách giúp y chuẩn bị cơm, thu thập quần áo, sớm muộn gì cũng sẽ chủ động ôn nhu “Sớm an / hôn chúc ngủ ngon”, thậm chí không còn giống như trước khấn trương khi ngủ ở bên cạnh mình, hơn nữa mình nói cái gì y đều sẽ làm tốt, nhưng là không đúng... Loại cảm giác này rất không tốt.

Y không biết vợ chồng mới cưới ở chung như thế nào, có lẽ “Tương kính như tân” (Tôn trọng nhau như khách) là hình thức lý tưởng, nhưng Kỳ Phong không thích, y cảm thấy thái độ của Lạc Khâu Bạch giống như ứng phó vậy, làm cẩn thận, nhưng không thân mật và ý lại như trước.

Hiện tại Kỳ Phong tình nguyện muốn thê tử giống khi mới kết hôn, sẽ bởi vì mình tiếp cận mà then thùng nóng nảy, cũng sẽ quật cường cùng y tranh luận phản kháng, mà không phải nhẫn nhục chịu đựng giống như bây giờ.

Lời này y không có cách nào nói ra, bởi vì Lạc Khâu Bạch sở tác sở vi (làm đến nơi đến chốn) quá mức hoàn mỹ, y có muốn nói cũng không có cơ mà nói.

Đáng sợ nhất chính là động tác của phù dung câu, trong mắt mình chẳng khác nào câu dẫn, một nụ cười của hắn đều làm y cảm thấy có thâm ý khác, nhưng khi y chờ mong động tác kế tiếp của thê tử thì người này lại sẽ ngừng lại, tựa như buổi sáng hôm nay rõ ràng chủ động hôn y, buổi tối lại cùng tình nhân cũ và nam nhân khác dây dưa không rõ, làm Kỳ Phong phi thường nóng nảy, giờ phút này muốn bóp nát ly thủy tinh trong tay.

Những lời này có đánh chết Kỳ Phong cũng sẽ không nói.

Nhưng hiện tại đối mặt với đứa bạn lớn lên từ nhỏ với mình, còn là một công tử ăn chơi, tự xưng là chuyên gia tình cảm Chương Húc, y uống chút rượu, dựa theo thực tế mà nói.

Chương Húc nghe xong, phun ra một ngụm rượu, mở to hai mắt không dám tin nhìn y nói, “Anh nói anh có đối tượng!?”

Kỳ Phong nhú mày liếc hắn một cái, “Có vấn đề gì sao?”

“Ngoan nào, ai không có mắt có thể để ý anh? Anh không phải bị bắt lực sao, tương đương với mỗi họa cho nhân gia, tôi nói Kỳ Phong, đạo hạnh của anh cao hơn tôi nhiều, tiểu đệ bội phục bội phục!”

Kỳ Phong liếc mắt một cái, ném cái ly xuống bàn, phát ra một tiếng choang, thanh âm không lớn lại làm Chương Húc lập tức ngậm miệng.

Y từ trong xoang mũi hừ một tiếng, trầm giọng nói, “Tôi bắt lực hay không không cần cậu quan tâm, cậu ngoan ngoãn trả lời cho tôi, không cần lắm miệng.”

“Thao, chuyện giường chiếu mới quyết định quan hệ của anh với người yêu có tốt hay không? Anh đã bắt lực, nhân gia có thể giúp anh mới lạ đó.” Chương Húc liếc mắt, uống một ngụm rượu, lại hưng phấn, hề hề nói, “Nói, người đó của anh bộ dáng thế nào, xinh đẹp không? Hôm nào mang đến cho tôi xem, tôi phải nhập gia tùy tục tùy theo tài năng mà dạy bảo, anh không biết hiện tại lòng của tiểu cô nương nghĩ gì đâu, đó là một việc khó nghiền ngẫm, làm sao biết cô ấy sáng nắng chiều mưa, tính tình thất thường ...”

“Câm miệng.” Câu nói kế tiếp hắn còn chưa nói xong đã bị Kỳ Phong lạnh lùng ngắt lời, “Ít nhiều lời đi, hắn không giống cậu đâu.”

“Làm như là thần tiên hạ phàm không bằng.” Chương Húc bĩu môi.

“Tôi thấy tự nhiên là tốt nhất.” Kỳ Phong nhướn mày, mặt không đổi sắc.

Chương Húc không có lời gì để nói, gãi gãi tóc nói, “Kỳ Phong a, tôi cảm thấy, anh hiện tại phải thay đổi quan niệm, không phải nói thiên hạ chỉ cần là nam nhân đều sẽ mơ ước bà xã của anh, anh quan niệm cái quan niệm này rất vụn vụn.”

Kỳ Phong hừ một tiếng, không nói chuyện, nghĩ thầm cậu biết cái đích gì, thê tử của tôi là danh khí, cậu có sao?

Vừa thấy biểu tình của Kỳ Phong như đã tiếp nhận, Chương Húc lại bắt đầu lái nhải, “Tính tình anh thối như vậy, không có mấy người có thể chịu được, nói thương yêu, quan trọng là phải biểu đạt tình yêu với người ta, anh cả ngày than mặt, người biết thì nghĩ anh ngại ngùng nói ra, người không biết còn tưởng anh táo bón.”

Kỳ Phong mặt đen lại, liếc mắt, “Chương Húc, cậu muốn chết phải không? Có phải muốn tôi đem chuyện tốt của cậu nói cho Chương lão thái gia?”

“Ai ai, đừng a, tôi nói thật mà!” Chương Húc nóng nảy, kéo kéo cổ áo sơ mi nói, “Anh xem, đối tượng của anh cũng không phải con giun trong bụng, làm sao biết anh nghĩ như thế nào? Cô ấy mỗi ngày đều giúp anh làm việc nhà, còn ngoan ngoãn phục tùng anh, nữ nhân như vậy rất khó kiếm được, anh còn cảm thấy

cô ấy lãnh đạm với anh, chứng tỏ hành động của anh làm cho cô ấy nản lòng thoái chí, anh nếu không mau chấn chỉnh, không chừng mấy ngày nữa cô ấy chạy theo người khác.”

Một câu này đã kích động Kỳ Phong, gắt gao cau mày, khẩu khí nóng nảy nói, “Vấn đề là bọn tôi đều đã lên giường, hần còn muốn tỏ về gì nữa?”

Chẳng lẽ Lạc Khâu Bạch cảm thấy y là người có thể làm loạn trên giường sao?

Chương Húc mắt trợn trắng, “Tôi một tuần cũng lên giường với vài người, điều này có thể nói lên điều gì?”

“Tôi cảm thấy vấn đề lớn nhất của hai người là không hiểu nhau, anh cứ đi theo tôi học hùng biện, cam đoan nữ nhân đều chết mê chết mệt.”

Kỳ Phong nhú mày lại, vẻ mặt ghét bỏ liếc Chương Húc một cái.

“Tôi cho anh biết, nếu anh cảm thấy thật sự không nói cho cô ấy hiểu được, liền trực tiếp đem người đặt trên tường dùng sức hôn, hôn xong liền trực tiếp ném lên trên giường dùng sức làm, chỉ cần tiểu huynh đệ của anh cứng lên, cho dù là nam nhân cũng phải hóa thành nước.”

“...” Kỳ Phong không nói lời nào.

Chương Húc nói càng hăng, kêu thêm một chai Whisky, uống vài hớp nói, “Anh trường tôi cũng vô dụng, là huynh đệ mới chia sẻ tuyệt chiêu cho anh, anh chỉ cần làm theo lời tôi, cho dù nam nhân có đến quấy rầy vợ của anh, cô ấy cũng sẽ một lòng với anh.”

Nói xong hần gọi phục vụ, muốn lấy giấy bút, viết nhăng viết cuội, lưu loát viết hai trang, trượng nghĩa nhét vào trong tay Kỳ Phong, làm biểu tình không cần khách khí.

Kỳ Phong hừ lạnh một tiếng, ghét bỏ vỗ vỗ tay áo, khẩu khí khinh thường nói “Nhiều chuyện”, nhưng không có đem tờ giấy kia ném xuống.

Lạc Khâu Bạch khi về đến nhà, đã gần 11 giờ khuya.

Đoàn phim một đám người phi thường hợp ý, hơn nữa Diệp Thừa lại náo nhiệt, mọi người cùng nhau uống rượu, đồng thời đánh bài, còn âm âm chơi nói thật, gây sức ép cho hần ép hần uống rượu.

Đẩy ra cửa nhà, trong phòng một mảnh tối đen, im ắng không một chút thanh âm.

Hần thực kinh ngạc Kỳ Phong là người làm việc và nghỉ ngơi vô cùng quy luật, lúc này không có ở nhà.

“Di Trương? Di Trương di còn ở đây không?”

Lạc Khâu Bạch kéo ra cổ áo sơ mi, mang dép lê đi vào trong.

Bình thường chỉ cần mình và Kỳ Phong không ở nhà, di Trương thẩm sẽ lưu lại giữ nhà, lúc này Kỳ Phong không về, bà đi đâu rồi?

Lạc Khâu Bạch một bên gọi, một bên sờ soạn công tắc đèn trên tường.

Thấy ở huyền quan có một người đang ngồi, cầm trong tay một điều thuốc.

Lạc Khâu Bạch hoảng sợ, “... Kỳ Phong? Anh về rồi sao không bật đèn.”

Hần vừa dứt lời, bên chân đột nhiên có cảm giác có đồ vật lông xù nào cọ cọ, hần không kịp phản ứng, đồ vật có lông xù đó đột nhiên phát ra tiếng kêu “Miêu ~ miêu ~”.

Lúc này hần rốt cục tìm được công tắc đèn, đèn sáng lên trong nháy mắt, hần thấy được một chú mèo nhỏ lông màu trắng.

Tiểu tử kia mềm nhũn cọ tới cọ lui trên chân, chớp mũi phấn hồng, đối với hần thập phần thân thiết.

“Đây là... ?” Lạc Khâu Bạch kinh ngạc, xoay người ôm tiểu tử kia lên, vừa ngẩng đầu đã thấy được Kỳ Phong đang ngồi trên ghế sofa.

Y dập tàn thuốc đi tới, thân thể cao lớn rắn chắc mặc áo sơ mi màu đen, cổ áo rộng mở một nửa, lộ ra một làn da màu đồng tinh trắng, ánh mắt thâm thúy sắc bén không hề chớp mắt nhìn Lạc Khâu Bạch, khuôn mặt anh tuần mờ nhạt dưới ánh đèn.

Lạc Khâu Bạch nhất thời không kịp phản ứng, yết hầu có chút khô, hần thừa nhận mình thật sự chỉ là một người phạm, chịu không nổi mỹ sắc dụ hoặc, đặc biệt người này vẫn là Kỳ Phong.

Tiểu bạch miêu tròn vo lăn vòng trong lồng ngực của hần, Lạc Khâu Bạch phục hồi lại tinh thần, kéo kéo khóe miệng, “Anh đã tới rồi, sao còn chưa ngủ?”

“Chờ em.”

Kỳ Phong lời ít ý nhiều nói hai chữ, da đầu Lạc Khâu Bạch nhất thời run lên.

Hần cảm thấy chuyện này thật không hay, hần không trở về nhà cũng không nói cho Kỳ Phong, sau lại gọi điện thoại tám phần lại chọc nam nhân tính tình cổ quái này, mặc dù mình cố ý làm cho y kinh ngạc, không nguyện ý chịu đựng tính tình thối của y, nhưng không có nghĩa là có thể chống cự trả đũa của Kỳ Phong.

Hần gãi gãi tóc, cười nói, “Anh chờ tôi làm gì? Muốn cho tôi nhìn tiểu miêu này sao?”

“A, đúng rồi, tôi thấy tiểu tử kia nhìn quen mắt lắm, sao có chút giống tiểu tử lúc trước tôi chụp quảng cáo nhìn thấy?”

Kỳ Phong “Ân” một chút, khuôn mặt anh tuần không lộ vẻ gì.

“Ân” là có ý gì? Kim chủ đại nhân anh có thể cho tôi câu lời chắc chắn không, tôi làm sao đoán đây?

Lạc Khâu Bạch không biết nên nói cái gì, cái đuôi xù xù của tiểu miêu quét tới quét lui trên cánh tay, hơi ngứa một chút.

“Cái kia... Tiểu miêu thực đáng yêu, tôi rất thích, không nghĩ tới anh còn nhớ rõ tiểu tử này, ân... Cảm ơn anh, đã khuya rồi, ngày mai tôi còn phải quay phim, tôi tắm rửa trước.”

Nói xong hần ôm tiểu miêu muốn lên lầu, lúc này cánh tay lại bị người ta kéo.

Kỳ Phong sắc mặt cổ quái liếc hần một cái, lôi kéo hần đi về phía trước, ngã vào sofa, y cầm lấy một bó hoa hồng lớn giấu ở trên bàn nhỏ, đưa qua, “Cầm đi.”

Lạc Khâu Bạch bối rối, Kỳ Phong nhìn hần không nói lời nào, cường ngạnh nhét vào trong tay của hần, lỗ tai dưới ánh sáng mờ nhạt, hiện lên một tia đỏ ửng.

Ho nhẹ vài tiếng, tựa hồ quyết tâm muốn nói cái gì.

29. Chương 32

Chương 32

“Khi tôi lái xe đi ngang qua thấy hoa đẹp.”

Kỳ Phong mặt không đổi sắc mở miệng, Lạc Khâu Bạch bị nghẹn một chút, hần cho rằng Kỳ Phong có chuyện quan trọng muốn nói, kết quả trầm mặc lâu như vậy chỉ nói câu này?

Không khí trong lúc nhất thời có chút ngưng đọng, Lạc Khâu Bạch xấu hổ, đưa tay gãi tóc, tiểu miêu trong ngực cũng học bộ dáng của hần, giơ lên tiểu móng vuốt múa may trên mặt.

“Ách... Rất đẹp, cái kia, sao hôm nay anh lại đột nhiên như vậy... Kỳ quái như vậy?”

Kỳ Phong mím môi, đưa cánh tay lên, nhìn kỹ đều phát hiện động tác của hần có chút cứng nhắc.

“Sao vậy, em không thích?”

“Không phải, những thứ xinh đẹp ai cũng thích a, ha ha a.” Lạc Khâu Bạch cười gượng vài tiếng, cố gắng muốn giảm bớt xấu hổ.

Hắn vốn cho rằng lúc Kỳ Phong gọi điện thoại cho hắn, đã triệt để phần nộ, mình trở về y đã rất tức giận rồi, dù sao tính tình cổ quái và kiêu ngạo của Kỳ Phong, căn bản sẽ không cho phép bất luận kẻ nào xem nhẹ y.

Chính là tất cả chuyện đó đều không có phát sinh, Kỳ Phong không chỉ không giận dữ vì chuyện vừa rồi, thậm chí còn vô duyên cớ vô cớ tặng quà cho hắn, thật sự quá cổ quái, làm hắn nhin không được miên man suy nghĩ.

Kỳ Phong hừ một tiếng, từ trên cao nhìn xuống liếc hắn một cái, lỗ tai lại có điểm đỏ lên, “Thích còn hỏi nhiều như vậy làm gì?”

Nói xong y cầm tay Lạc Khâu Bạch đi vào nhà bếp, lúc này trong nhà bếp tỏa ra hương thơm, đẩy cửa ra là một bàn thức ăn ngon, trên bàn còn mấy cây nến và Sâm panh, ánh nến lóe ra, hương thơm kiều diễm.

Tiểu bạch miêu từ trong ngực Lạc Khâu Bạch, Miêu Miêu đi về phía ngọn nến, thân thể béo lùn chắc nịch lặn qua lặn lại trên khăn trải bàn, thiếu chút nữa đem mấy cái đĩa trên bàn ném xuống đất.

Kỳ Phong lúc này tức đến khó thở tiến lên một bước, đem tiểu miêu xách lên, quát lớn một tiếng, “Việc chính của tao còn chưa làm xong, mày đừng phiến nữa!”

Tiểu miêu không rõ cho nên chớp mũi hướng về phía y không hài lòng kêu lên, móng vuốt hồng nhạt múa may trên không trung.

Lạc Khâu Bạch nhin không được cười lên tiếng, hắn cảm thấy một màn trước mắt này thật sự rất buồn cười, rất giống đại miêu và tiểu miêu.

Ngọn đèn mờ ám, Kỳ Phong ngẩng đầu trừng mắt nhìn Lạc Khâu Bạch, đi đến bên cạnh ấn mở nhạc.

Tiếng đàn du dương phát ra, là River Flows In You, Lạc Khâu Bạch cười đến lợi hại hơn.

Nếu vừa rồi hắn còn không hiểu ra sao, lúc này đã rõ, quả thực đúng là ngốc tử.

Hắn đứng ở cửa, đứng xa ánh nến, ánh sáng chiếu không tới hắn, chỉ có thể nhìn thấy khuôn mặt mờ mờ, nhưng ánh mắt của hắn rất sáng ngời, tiếng cười thực đậm, thanh âm của phù dung câu phiêu tán trong tiếng đàn dương cầm, làm cả phòng nhiễm không khí ái muội.

Kỳ Phong nhìn hắn nhìn thật lâu, nuốt nước bọt liên tục.

“Không cho cười, lại đây ăn cơm.”

Lạc Khâu Bạch ý cười càng đậm, “Đã hơn 11 giờ, hơn nữa tôi đã ăn rồi.”

Hắn biết rất rõ ràng ý của Kỳ Phong cũng không phải là ăn cơm, nhưng cố ý giả ngu đùa hắn, trong lòng có một chút xúc động, hắn chưa từng nghĩ Kỳ Phong lãnh ngạnh kiêu ngạo sẽ làm ra chuyện như vậy, đây không phải là chân tâm hắn đã chờ đợi sao?

“Ăn rồi thì lại đây bồi tôi ăn.” Kỳ Phong không kiên nhẫn mở miệng, che dấu sự xấu hổ của mình, tiến lên kéo tay Lạc Khâu Bạch ngồi lên trên ghế bên cạnh.

Lạc Khâu Bạch dở khóc dở cười, chờ đến khi Kỳ Phong ngồi ở bên cạnh mình, cong ánh mắt hỏi y, “Kỳ Phong, anh không phải có lời gì muốn nói với tôi sao?”

“... Ai nói tôi có lời muốn nói với em?” Kỳ Phong nhướn mày nhìn hắn, mặt không đổi sắc ăn cơm.

Anh không nói gì với tôi, còn làm quá như vậy sao? Lạc Khâu Bạch thấy y biệt nữu tính tình lại dễ nổi điên, ý cười trên khóe miệng càng sâu.

Hắn vốn đã chuẩn bị kỹ càng cùng Kỳ Phong chiến đấu lâu dài, dù sao những gì Kỳ lão gia nói vẫn luôn làm hắn canh cánh trong lòng, tuy rằng không đau nhưng cũng có chút chán ghét. Dù sao khi không thích một người, hắn lãnh đạm và lợi dụng, cũng có thể mỉm cười, nhưng khi bắt đầu để ý, trong lòng nhin không được muốn nhiều hơn.

Hắn không nguyện ý lợi dụng thân thể và quan hệ, cho nên nếu Kỳ Phong có một chút đáp lại với hắn, hắn sẽ lập tức mềm lòng.

Quay đầu đi, nhìn khuôn mặt nghiêng nghiêng của Kỳ Phong, trong lòng Lạc Khâu Bạch càng mềm dịu hơn, đề lại tay y nói, “Anh không có gì muốn nói với tôi, nhưng tôi có lời muốn nói với anh.”

Kỳ Phong ngẩng đầu lên, nhướn mày liếc hắt một cái, phớt lờ tình giống như đang nói “Nói nhanh đi, không cần quấy rầy tôi.”

Lạc Khâu Bạch hé miệng nở nụ cười, vuốt đầu tiểu béo miêu, thấp giọng nói, “Hôm nay... Ân, thực xin lỗi.”

Kỳ Phong không nghĩ tới thế tử lại giải thích với mình, sững sốt một chút, tiếp tức giận hừ một tiếng, “Tôi cũng không biết em đang nói cái gì.”

“Hôm nay cùng đoàn phim đi ra ngoài ăn cơm tôi hẳn là phải chủ động gọi điện thoại cho anh, chuyện này là tôi không đúng, anh không sinh khí còn chuẩn bị nhiều như vậy, kỳ thật... Tôi rất vui vẻ.”

Hắn theo bản năng gảy ngón tay của Kỳ Phong, đầu ngón tay dài nhỏ mang theo độ ấm. Đôi mắt xé cong lên, đồng tử màu đen mang theo thần sắc nhu hòa, nhẹ giọng nói xong, ba chữ cuối cùng mang theo ý cười.

May mắn nhà bếp ánh sáng quá mờ, che dấu lỗ tai đỏ bừng của Kỳ Phong.

Y nóng nảy rút tay về, “Buồn cười, tôi vì cái gì phải sinh khí vì loại chuyện nhảm chán này?”

Lạc Khâu Bạch bật cười, “Ân” một tiếng, ôm lấy tiểu miêu, nắm cái đuôi lông xù của nó quét qua cánh tay Kỳ Phong, “Được, anh không sinh khí, là tôi bụng dạ hẹp hòi.”

“Nói nhiều điều vô nghĩa như vậy làm gì, ăn cơm đi.” Kỳ Phong liếc mắt nhìn hắn, tiếp tục ăn thịt bò.

Lúc này dây động tác nhanh lên rất nhiều, như không thể chờ đợi được muốn làm chuyện gì.

Buổi tối Lạc Khâu Bạch uống rượu, bụng trướng đến lợi hại, không muốn ăn, một bên đùa với tiểu miêu một bên hát theo tiếng đàn dương cầm.

Hắn cảm thụ nhạc rất tốt, mỗi âm đều chuẩn, tiểu miêu tựa hồ thực thích thanh âm của hắn, không ngừng mà lăn vòng trong lồng ngực hắn, lộ ra cái bụng tròn vo.

Mà Kỳ Phong ngồi một bên tựa hồ không nhẹ nhàng như vậy, hạ phúc theo thanh tuyến của phù dung câu không ngừng buộc chặt, có một cỗ nhiệt lưu nảy lên, theo xương sống bùng nổ toàn thân.

Chết tiệt... Lại tới nữa!

Hắn nhìn ánh mắt sáng ngời cùng khóe miệng đang vẽ lên của Lạc Khâu Bạch, bước lên, cơm cũng không ăn, ném dụng cụ trên bàn qua một bên, đứng lên giữ chặt tay Lạc Khâu Bạch.

“Anh làm gì?” Lạc Khâu Bạch lão đảo một chút, tiểu miêu lập tức nhảy sang chỗ khác.

Kỳ Phong không trả lời, thay đổi âm nhạc, đáp hai chữ “Khiêu vũ”.

“Hả?” Lạc Khâu Bạch lại ngây ngẩn cả người, người này đang ăn cơm, tại sao lại muốn khiêu vũ?

“Tặng hoa, ăn cơm, khiêu vũ? Có cái gì không đúng?” Kỳ Phong liếc mắt nhìn hắn, không đợi Lạc Khâu Bạch kịp phản ứng đã nâng hắn lên.

Kỳ công tử nhảy một cách máy móc, vừa thấy là biết luyện tập trong các bữa tiệc, mà Lạc Khâu Bạch cũng không phải không biết, mấy thứ lờ lợc gì đó trong giới giải trí nghệ sĩ đều phải biết.

Nhưng vấn đề là hai người là đàn ông, như vậy sao khiêu vũ?

“Chờ một chút, tối rồi đừng có loạn thất bát tao được không?” Lạc Khâu Bạch một bên cười một bên lui, nhưng Kỳ Phong ôm thắt lưng hắn chặt quá không chịu buông tay.

Hai người hoàn toàn chậm hơn tiết tấu, không phải tôi đập anh thì là anh đập tôi, hỗn loạn thành một đoàn, nhiều lần hai người đều theo bản năng bước về phía trước, trán đụng vào nhau đau chết đi được, bên cạnh tiểu miêu xem đến cao hứng, không ngừng mà “Miêu Miêu” đi theo.

“Ngốc tử, lãng mạn, em hiểu hay không?” Kỳ Phong tức giận liếc hắt một cái.

Lạc Khâu Bạch bị biểu tình vô cùng nghiêm túc của y làm nở nụ cười, trong lòng như có cái gì ấm áp chảy vào, hần dừng bước, hai tay lớn mật đè lại đầu Kỳ Phong.

Trước đây hần cũng không có hứng thú làm ra chuyện phạm thượng như vậy, nhưng vào giờ phút này có lẽ bởi vì có cớ, lại có lẽ là Kỳ Phong cho hần hy vọng, hần thấp giọng nói, “Kỳ Phong, lãng mạn không phải vậy.”

Tiếp, hần hôn lên môi Kỳ Phong.

Kỳ Phong lập tức bất động.

Từ buổi sáng đôi môi mình mơ ước rốt cục như ý nguyện dán đi lên, mang theo hương vị quen thuộc, nhẹ nhàng gặm cắn bờ môi của y, cảm giác thấm ướt, đôi mắt gần trong gang tấc, lông mi yên tĩnh, tựa như Lạc Khâu Bạch.

Y tạm dừng một giây, sau đó mãnh liệt đem Lạc Khâu Bạch ép trên tường, mưa rền gió dữ hôn.

“Ngô!” Lạc Khâu Bạch bị sắc một cái, không biết người này tại sao lại nóng nảy như vậy.

Đôi môi cực nóng môi cắn mở bờ môi hần, cường ngạnh tiến vào, chớp mũi tất cả đều là hương vị của Kỳ Phong, thân thể rắn chắc ngăn chặn đường lui của hần, đầu Lạc Khâu Bạch bắt đầu ông ông tác hưởng.

Kỳ Phong cũng cố gắng nghe lời Chương Húc dẫn dắt, chỉ nghĩ đem người trước mắt nuốt vào trong bụng, y đã lâu không phát tác quái bệnh, nhiệt lưu nóng bỏng ở trong thân thể tán loạn không chỗ phát tiết.

“Được, được rồi, dừng lại, dừng lại một chút...” Lạc Khâu Bạch bị hôn cơ hồ hít thở không thông.

Kỳ Phong lại không buông tha hần, vươn tay cởi ra nút áo của Lạc Khâu Bạch, bàn tay đã vói vào trong áo sơ mi.

Lạc Khâu Bạch hôm nay quay phim cả ngày, buổi tối lại uống rượu, lúc này chỉ cảm thấy cả người mệt mỏi, nếu không bởi vì Kỳ Phong chuẩn bị, hần đã sớm chui chân.

Lúc này đè lại tay của Kỳ Phong, lắc lắc đầu, môi đỏ hồng, “... Tôi ngày mai còn phải quay phim, lần sau đi...”

Ngày mai cảnh quay đầu tiên chính là bị quan binh triều đình đuổi giết, một đánh mười, không chỉ bị truy đuổi, còn có kỵ mã đuổi theo, tuy rằng hần cũng có chút chịu không nổi trò đùa lần này của Kỳ Phong, vừa nghĩ tới ngày mai thất bại sẽ đau đến không nổi, lúc này thật sự không dám tìm đường chết.

Nói xong hần áy náy hướng Kỳ Phong cười cười, trấn an không ngừng mà hôn lên bờ môi của y, hai tay vuốt ve sống lưng nam nhân nhỏ giọng nói, “Anh đừng nóng giận...”

Kỳ Phong lúc này mặt lạnh, không nói một câu, càng dùng sức đè lại Lạc Khâu Bạch, dùng sức gặm hôn cổ của hần cùng xương quai xanh.

Lạc Khâu Bạch bị y gây sức ép sau thất bại đều mềm nhũn, miệng “Nha nha” phát ra thanh âm đứt quãng, hai tay đẩy y ra, tựa hồ muốn cùng y giải thích chuyện ngày mai.

Đáng tiếc Kỳ Phong vừa nghe thấy thanh âm của hần càng thêm không khống chế được chính mình, tình triều như nước sôi phun trào khắp cơ thể, từ ngày đó Lạc Khâu Bạch bị người ta hạ được tới nay, hai người ngay cả một động tác thân mật đều chưa làm qua, lúc này y hao hết tâm tư muốn cho Lạc Khâu Bạch vui vẻ, vì cái gì hần còn muốn cự tuyệt mình?

Tiểu bạch miêu ở bên cạnh vẽ mặt kinh ngạc nhìn hai người giao triền cùng một chỗ, không rõ chuyện gì xảy ra.

Kỳ Phong tay vén lên quần áo của Lạc Khâu Bạch, kéo đai lưng của hần, lộ ra cái mông tròn, Lạc Khâu Bạch toàn thân như bị điện giật sợ run cả người, thở hổn hển đỏ mặt, nhin không được cười cầu xin tha thứ, “Kỳ Phong, ân... Thật, thật đừng làm rộn, tôi hôm nay không muốn... Buông tha tôi đi, lần sau lại nói...”

“Tôi nghĩ nhìn lại... Kịch bản ngày mai, hơn nữa lần đầu tiên... Ân a, cùng ảnh đế hợp tác, tôi không thể thua quá khó coi...”

Hắn dứt quãng nói xong, tận lực không phá hư không khí hòa hợp của hai người, nghĩ thầm làm việc này, Kỳ Phong còn muốn uống thuốc, uống thuốc đối với thân thể cũng không tốt, không muốn miễn cưỡng, hơn nữa muốn lui, nếu Kỳ Phong không cần uống thuốc cũng cứng lên, chỉ cần y kiên trì, mình cũng nguyện ý giúp y dùng miệng làm.

Đáng tiếc Kỳ Phong vừa nghe thấy hắn nhắc đến nam nhân khác, thân thể nháy mắt cứng ngắc, nghiêng rằng, “Ý của em là em vì một người xa lạ, cự tuyệt tôi?”

Lạc Khâu Bạch biết y hiểu lầm, vội vàng giải thích, “Không phải, ý của tôi là chúng ta đã mệt rồi, về sau hai ta đều cùng một chỗ ... Ngô!”

Câu nói kế tiếp bị Kỳ Phong lập tức ngăn chặn, toàn thân y nóng đến lợi hại, giống như quái bệnh tái phát, y nhấn đến toàn thân đều bùng nổ, phù dung câu còn không ngừng dùng thanh âm câu dẫn y.

Nếu chủ động hôn y, vì cái gì lại lùi bước, ném y sang một bên? Bọn họ là vợ chồng, làm loại chuyện này vốn là chuyện thiên kinh địa nghĩa.

Nụ hôn của y mang theo độ ẩm cuồng nhiệt, cơ hồ muốn đem Lạc Khâu Bạch hoả táng, hắn vốn không muốn kháng cự, chỉ cần đừng gây sức ép cho mình eo mỗi lưng đau, hắn hận không thể đem người nam nhân này ôm vào trong ngực.

Ngẩng đầu lên, hắn chủ động gặm cắn môi Kỳ Phong, hai người gât gao ôm nhau, môi răng phát ra tiếng nước chập chập.

Kỳ Phong cúi đầu một hơi ngậm nhũ đầu của hắn, Lạc Khâu Bạch sợ run cả người, “Ngô” kêu lên một tiếng đau đớn, gia hỏa phía trước cũng ngạnh đứng lên.

...

Da đầu Lạc Khâu Bạch đều đã tê rần, trong đầu còn duy trì một chút thanh tỉnh, nhắc tay đầu hàng, “Ân... Anh nha trước... Buông ra! Đừng hôn chỗ này... Tôi sợ anh, anh uống thuốc đi... Tôi, tôi dùng miệng cho anh! ...”

Hắn tựa vào trên tường, bị Kỳ Phong gây sức ép hai chân như nhũn ra, quần áo rộng mở lộ ra bờ ngực trơn bóng bằng phẳng.

Dưới ánh nến mờ nhạt, làn da nhợt nhạt hiện lên một tầng đỏ ửng, ngực của hắn kịch liệt phập phồng, môi hồng, ướt át, tản ra mùi hoặc...

Kỳ Phong nhìn thấy thê tử hoạt sắc sinh hương như vậy, ánh mắt tối sầm xuống, như một mãnh thú, nhìn chăm chăm vào con mồi, hầu kết lặn lộn, tình triều gần 30 năm mới phá vỡ rốt cuộc vô pháp khống chế phun dững mãnh tiến ra, y tiến lên, một bàn tay chặt chẽ nắm chặt cổ tay Lạc Khâu Bạch, một tay khác tham tiến quần của hắn, vuốt ve nơi thần bí.

“Anh người này!” Lạc Khâu Bạch không nghĩ y lại cố chấp như vậy, mình đã giải thích như vậy rồi, vừa buồn cười vừa tức giận đẩy y một chút, “Con mẹ nó anh gây sức ép nhiều như vậy, vì muốn lên giường với tôi?”

“Không phải sao?” Bất kể gây sức ép ra sao, cuối cùng cũng vì mục đích này?

Kỳ Phong không ngừng hôn bờ môi của hắn, quyết định lúc này sẽ không nhân nhượng, Chương Húc có lẽ nói đúng, bá vương ngành thượng cung mới là hữu hiệu nhất.

Hắn cả ngày đều cùng người khác cùng một chỗ, cái gì Mạnh Lương Thần, Diệp Thừa...

Những người này đều có thể nhìn thấy Lạc Khâu Bạch, chỉ có y là không được. Rõ ràng lúc nào cũng có thể đọc kịch bản, sao phải nhất định là lúc hai người thân mật nói ra, huống chi cho dù là không diễn, hắn cũng muốn làm khó Kỳ Phong y, đáng tiếc thê tử của y cả cái này cũng đều không hiểu, tình nguyện vì chuyện khác mà thỏa hiệp, cũng không nguyện ý cùng mình thân thiết, kết hôn đã hơn một tháng, bọn họ mới lên giường hai lần, đạo lý gì chứ?

Động tác của y càng ngày càng kịch liệt, trên người triều dâng thổi quét mà đến, hận không thể trực tiếp đem Lạc Khâu Bạch nuốt vào trong bụng.

Lạc Khâu Bạch lúc này lại ngây ngẩn cả người, vừa rồi tươi cười bởi vì y nói mà cứng ngắt.

Xa xa còn có một bó hoa hồng, ngọn nến trên bàn cũng không có tắt, tiểu miêu tròn vo bởi vì xem không hiểu hai đại nhân du hý mà trốn dưới bàn liếm tiểu móng vuốt...

Tiệc tối với hoa hồng, ánh nến khi khiêu vũ...

Đồ vật lãng mạn, vào giờ khắc này trở nên có chút chói mắt.

Hắn tránh đi nụ hôn của Kỳ Phong, nhỏ giọng nói, “Tôi nghĩ anh muốn nói gì với tôi, không nghĩ tới vẫn là lên giường.”

Những lời này Kỳ Phong không có nghe ra, y nâng mặt Lạc Khâu Bạch, dùng môi bao trùm hẳn, trái tim đập nhanh.

Lạc Khâu Bạch chớp chớp đôi mắt, cảm thấy hốc mắt có chút xót, được, bắt quá là không vui mừng thôi, cũng không có gì.

Kỳ Phong hôn không ngừng mà dừng ở cổ của hắn, triệt để kéo áo Lạc Khâu Bạch, nghẹn ngừng cả đêm, vào giờ khắc này như mãnh hổ thoát khỏi nhà giam, hung mãnh lao tới, lại mềm nhẹ rơi xuống đất.

Hắn nói, “Khâu Bạch, tôi rất thích em.”

Nói xong, ngọn nến vừa vắn tắt, nhà bếp tối sầm lại, y đỏ bừng mặt.

Lạc Khâu Bạch buồn cười, chủ động hôn một chút bờ môi của y, “Nhìn anh, bắt quá chỉ là lên giường thôi, lại đi tặng hoa làm bữa tối có ánh nến, làm nhiều như vậy mảnh lời cũng không chê mệt, anh nói thẳng không được sao?”

Nói xong, hắn chủ động cởi toàn bộ quần áo trên người, ném lên trên ghế, thân thể xích lõa đứng ở trước mặt Kỳ Phong, ôm cổ y nói, “Vừa rồi là tôi hồ đồ, tôi không nên cự tuyệt anh, lần sau sẽ không, bắt quá anh hãy nhẹ một chút, đừng đùa giỡn, thất lưng của tôi chịu không nổi.”

Thân thể hắn dựa vào quá gần, hương khí tiến vào mũi.

Chớp mũi Kỳ Phong có chút ngứa, ngoài cửa sổ ánh trăng rọi vào, y mơ mơ hồ hồ nhìn thấy thân thể trơn bóng và cái mông tròn của Lạc Khâu Bạch.

Nhìn không được vươn tay sờ, làn da bóng loáng làm người ta luyến tiếc.

Lạc Khâu Bạch đứng ở nơi đó tùy ý để y sờ, cười đến sáng lạn, “Kỳ Phong, anh hôm nay dùng chiêu này rất chán, một chút sáng ý cũng không có, cũng không biết là hoa hoa công tử lại không đứng đắn như vậy, tối sao ngốc như vậy lại mắc mưu, kỳ thật hiện tại cả tiểu cô nương cũng sẽ không ăn bữa tối lãng mạn này đâu, biết không?”

“Hơn nữa, anh người này, thật sự không thích hợp lãng mạn ôn nhu đâu, vừa rồi khiêu vũ anh đập tôi rất đau, nếu là người khác, đừng nói lên giường, trực tiếp trở mặt chạy lấy người anh tin hay không? Bắt quá, hai ta không giống, ai bảo chúng ta là vợ chồng hợp pháp, anh trực tiếp nói cho tôi biết đây là nghĩa vụ vợ chồng không được sao, về sau nhớ đừng bày vẽ như vậy.”

Nói xong lời này, hắn liếm liếm môi, vươn tay cởi bỏ nút áo sơ mi của Kỳ Phong, động tác hào phóng căn bản không giống vừa rồi.

Kỳ Phong mặt hồng một mảnh, trong thân thể tình triều không ngừng khởi động, hận không thể lập tức vùi vào trong thân thể phù dung câu hồn xiêu phách lạc trước mắt, nhớ tới hai lần trước, loại cảm giác này như khắc vào trong tủy, làm hạ phúc y buộc chặt đến phát đau.

Nhưng Lạc Khâu Bạch nói như là mang theo khối băng, cảm giác này giống như tỉ mỉ thiết kế một cái bẫy hoàn mỹ, chờ con mồi ngoan ngoãn dính bẫy, con mồi lại nhảy vào, về mặt khinh thường cười nhạo trình độ y quá thấp, làm y có một loại cảm giác thẹn quá thành giận.

Kỳ Phong toàn thân cao thấp trong chốc lát nguội lạnh, không bị dày vò.

Y đã nghiêm túc nói cho Lạc Khâu Bạch tâm ý của mình, hẳn vì cái gì vẫn là loại phản ứng nhần nhục chịu đựng? Hít một hơi, y nhìn Lạc Khâu Bạch, không quan tâm tình triều mãnh liệt phập phồng, cũng đột nhiên không có hứng làm nữa.

“Lên lầu, tắm rửa.” Kỳ Phong cắn môi, cầm lấy quần áo phủ lên người Lạc Khâu Bạch, ôm hẳn lên lầu, phía sau là Miêu Miêu.

Lạc Khâu Bạch cũng không phản kháng, cười ôm bờ vai của y hỏi, “Kỳ công tử lại không làm? Đây là đùa sao, cởi quần khiến cho tôi xem cái này a?”

Kỳ Phong không nói lời nào, ngẩng đầu một hơi cắn môi Lạc Khâu Bạch, ngăn chặn miệng hẳn, trong lòng uất ức.

Y mãnh liệt ôm Lạc Khâu Bạch lên lầu, đem hẳn đặt ở bồn tắm lớn, chặt vật đi vào toilet.

Giải quyết vấn đề sinh lý xong, y ngồi trong thư phòng, hút thuốc, trên bàn cầm hai tờ giấy, mặt trên rồng bay phượng múa điều thứ nhất là Dùng lăng mạn làm cho đối phương cảm nhận được thành ý của anh, nhất định phải đầy đủ lăng mạn, tỷ như hoa hồng, ánh nến, khiêu vũ, đều là lựa chọn không tồi đi.

Điều thứ hai là Tiểu động vật là bằng hữu của nhân loại, theo số liệu khoa học điều tra, 80% nhân loại đều không thể kháng cự mị lực của tiểu động vật, cùng người yêu nuôi nấng sủng vật, chia sẻ giống như lạc thú nuôi dưỡng baby, có thể nhanh chóng kéo khoảng cách gần hơn, tuyệt đối sẽ thu phục được người ấy

Cửa thư phòng “Hắt xì” một thanh âm vang lên, một tiểu thịt cầu tròn tròn xông vào, tiểu miêu phát hiện có người ở trong phòng, cao hứng mà bổ nhào vào chân Kỳ Phong, ù ù “Miêu ~” một tiếng.

Kỳ Phong đen mặt, mặt không đổi sắc dùng bút màu đen vẽ hai chữ X lớn.

Tuyệt chiêu chó má, một chút tác dụng cũng không có, chỉ biết người kia không đáng tin cậy.

30. Chương 33

Chương 33

Kỳ Phong một đêm không ngủ, Lạc Khâu Bạch bên cạnh tắm xong liền nằm xuống, nghiêng người đưa lưng về phía y, cả một đêm đều không có đổi tư thế, vẫn không nhúc nhích, dị thường an tĩnh.

Hai người đồng sàng dị mộng, trong phòng ngủ không khí có chút áp lực.

Không biết cái gì, Kỳ Phong mơ mơ màng màng đang ngủ, sáng sớm hôm sau, khi ánh mặt trời chiếu xuống, y cảm giác ngực một trận khó chịu, ở trong chăn như có cái gì chui tới chui lui, làm cho y không ngủ được, mở mắt nhập nhèm buồn ngủ, vừa nhấc đầu nhìn thấy khuôn mặt béo ú của con mèo.

Tiểu tử nằm trên ngực y phát hiện y tỉnh, cao hứng mà lắc lắc cái đuôi, Miêu Miêu kêu hai tiếng, dùng chân chạm vào nút áo y.

Kỳ Phong quay đầu đi, người bên cạnh đã trống không, một bàn tay xé rách tiểu miêu, y mặt không đổi sắc hỏi han, “Mẹ mày đâu?”

”Miêu nha?” Tiểu miêu nghiêng đầu, liếm liếm móng vuốt không biết y đang nói cái gì.

”Dưỡng mày cũng không biết có ích lợi gì.” Kỳ Phong liếc mắt một cái, vừa nghĩ tới chuyện tối ngày hôm qua, sắc mặt càng tệ, tùy tay mặc áo sơ mi, mang theo tiểu tử kia đi xuống lầu.

Dưới lầu an tĩnh, một người cũng không có.

Trên bàn để bánh chẻo chiên và sữa, trên ghế đã chuẩn bị tây trang và cà vạt, bên cạnh có để tờ giấy Lăn này có bánh chẻo anh thích ăn với lại tô đã bóc vỏ, bất quá nhớ rõ hâm nóng rồi hãy ăn, tôi đi quay phim, hôm nay đúng hạn sẽ gọi điện thoại cho anh, PS: Phong Phong béo đã ăn cá, không cần lại cho nó ăn nữa -- Khâu Bạch

”... Phong Phong?” Kỳ Phong sắc mặt có chút vẩn vơ, cúi đầu nhìn thấy tiểu miêu ghé vào bên chân ghế đầu nhìn y.

Tiểu tử kia tựa hồ đối với hai chữ "Phong Phong" này có phản ứng, nghi hoặc "Miêu" một tiếng.

Kỳ Phong sắc mặt càng thối, con mèo ngọc này cùng tên với y? Thê tử của y là thành tâm trả thù chuyện tối ngày hôm qua sao?

Y mặt không đổi sắc ôm lấy tiểu miêu, nhìn bốn phía chung quanh, trong không khí mùi hương thức ăn đã phai nhạt, dùng tay đụng vào, bánh chèo đã nguội, tiểu miêu trong ngực tựa hồ cũng đói bụng, quơ móng vuốt muốn uống sữa trên bàn.

Xem ra Lạc Khâu Bạch đi đã lâu, lâu đến căn phòng to như vậy đã không còn khí tức thơm ngọt của phù dung cầu.

Nguyên lai buổi sáng cho dù nhần nhục chịu đựng nấu cơm cho y, làm việc nhà, ít nhất Lạc Khâu Bạch vẫn còn trước mắt, lần này cả người đều mất, chẳng lẽ hẳn không nguyện ý nhìn mình đến vậy sao?

Kỳ Phong mím môi, ánh mắt lạnh băng, ánh mắt đảo qua cái bàn, cơm thừa canh cạn tối hôm qua đã không thấy bóng dáng, bó hoa hồng kia an tĩnh trong bình hoa, chứng tỏ kế hoạch đêm qua không thành công.

Thuận miệng ăn vài miếng bánh chèo, y không muốn ăn, đeo cà vạt chuẩn bị đi làm, điện thoại vang lên, vừa thấy số điện thoại, y lập tức nhíu mày.

"Kỳ Phong, mấy chiều kia tôi dạy cho anh dùng được không?" Thanh âm của Chương Húc từ ống nghe truyền đến.

Kỳ Phong tâm tình khó chịu, nghe được "Đầu số gây tội" sắc mặt càng kém, lãnh ngạnh đáp, "Không. Mấy cái chiêu số của cậu không đáng tin, tin tưởng cậu chắc thành quỷ quá."

Chương Húc chắc chắc hai tiếng, "Anh chưa thử qua làm sao biết không đáng tin? Tôi thấy anh tám phần ngại ngùng đúng không nói cho tôi biết đi, ha ha ha!"

"Cậu thực phiền, không có việc gì tôi cúp điện thoại." Kỳ Phong lạnh như băng ngắt lời hẳn, mặt không đổi sắc thoát nhìn có chút dọa người, khiến cho tiểu miêu trong lồng ngực của y đều sợ tới mức miêu một tiếng.

"Chờ một chút Kỳ Phong, là huynh đệ mới quan tâm anh, anh rốt cuộc có làm theo lời tôi bảo hay không, hai cái kia không được, mặt sau còn có đòn sát thủ mà? Dựa theo lời anh nói, người kia không có khả năng không có tình cảm gì với anh, anh chỉ cần hơi chút kích thích, quan trọng là anh, anh rốt cuộc có dùng cũng vô dụng a!? Uy uy? Nói chuyện a?"

"Cậu sao huyền não như vậy chứ, cái gì đòn sát thủ, lừa gạt bạn giường của cậu đi." Kỳ Phong lười nói thêm cái gì, trực tiếp cúp điện thoại, lưu lại Chương Húc ở đầu kia điện thoại không ngừng mà "Uy uy uy."

Mặc quần áo tử tế, dì Trương cũng tới, đem tiểu miêu lưu lại, y cũng không quay đầu lại ngồi lên xe Bentley.

Đi một đường, Kỳ Phong nhìn ra ngoài cửa sổ xe, sờ sờ nhần kết hôn trên tay, ma xui quỷ khiến lại lấy ra tờ giấy kia của Chương Húc.

Y khinh thường hừ lạnh một tiếng, nhìn chăm chăm dòng cuối cùng ghi là "Đòn sát thủ" thật lâu, cuối cùng mặt không đổi sắc lấy điện thoại di động ra gọi một cú điện thoại.

"Giúp tôi xác định một chút hôm nay trong đoàn phim của Lạc Khâu Bạch có người nào, đúng, tôi hiện tại muốn có danh sách."

Cúp điện thoại, Kỳ Phong nheo lại ánh mắt, nghĩ đến buổi sáng hôm nay thê tử dậy sớm như thế, càng thêm quyết tâm, dù sao tình huống bây giờ càng nguy cấp hơn, y tạm thời tin tưởng Chương Húc một lần.

Trong chốc lát, trợ lý gửi đến đầy đủ danh sách, Kỳ Phong quay đầu xe đi về phía ngược lại.

"Nhạc Triều Ca, ta muốn nhìn xem người hôm nay còn có thể chạy trốn tới chỗ nào!"

Một hắc y nhân vừa bước, nhảy lên không trung, lợi kiếm trong tay vung lên, mưa to trút xuống trên chuôi kiếm phát ra thanh âm bùm bùm, đâm vào ngực của người áo xanh cách đó không xa.

Trên con ngựa trắng, người áo xanh thân hình chưa động, hơi hơi ghé mắt, gió thổi trên đầu hắt, lộ ra một ánh mắt cương trực, khóe miệng cong lên, cuồng ngạo nở nụ cười một chút, rút kiếm ra khỏi vỏ, lúc phong kiếm đã bức đến chóp mũi trong nháy mắt đột nhiên dừng lại, thân hình như chim, cao cao nhảy lên, như một trận cuồng phong thổi quét, ngạnh sinh buộc hắc y nhân lui lại mấy bước.

Trên không trung đánh vào, hắc y nhân bị đánh trúng miệng phun máu tươi, lại là một kiếm từ phía sau lưng, Nhạc Triều Ca nhắc chân đá, kiếm chém ra, thấy máu phun ra trong cổ họng.

Thủ hạ run rẩy vài cái, từ trên cao hung hăng rơi xuống, người áo xanh xoay người một cái, mũi chân chạm vào lá trúc một chút, con ngựa trắng chạy tới, hắt sạch sẽ lưu loát nhảy lên, khóe miệng cười, "Trương đại nhân, người không phải là đối thủ của ta."

Trương đại nhân mặc hắc y, ở trên thêu hoa văn màu bạc, thân thể cường tráng trên mặt lộ ra một tia châm biếm, "Cũng chưa chắc đâu!"

Giơ tay lên, mấy chục tinh binh nhảy ra, vây quanh Nhạc Triều Ca.

"Ta phụng mệnh, tróc nã phạm nhân Nhạc Triều Ca, bắt được tặc nhân sẽ có thưởng!"

Hoa mai trận trong đại nội theo thứ tự, tay cầm xiềng xích, đồng thời đi lên, Nhạc Triều Ca bắt đắc dĩ lắc đầu, "Xem ra hôm nay không đến thương lượng ? Kia cũng chỉ..."

"Không khách khí!" Vừa dứt lời, hắt rút kiếm, như lá trúc ngã xuống, người sau tiến lên nhảy vào trong đám người, lưỡi kiếm nhiễm huyết sắc, rất nhiều người đã ngã xuống.

Đúng lúc đang vô cùng lo lắng, Trương đại nhân mãnh liệt xuất ra ám tiễn có độc, Nhạc Triều Ca một bên né tránh công kích, ám sa (vải mỏng) trên mặt lại bị gió lạnh thấu xương nhắc lên, dừng ở trong màn mưa.

Hắt ngừng đầu, bây giờ là mùa đông, màu da trắng, môi lại đỏ hồng, mưa to ướt tóc, dính vào trên mặt, lộ ra một đôi hàn quang mắt xé.

Xiềng xích nhân cơ hội đánh tới, một Bạch y nhân đột nhiên xuất hiện, tay cầm quạt giấy, mãnh liệt đánh lui truy binh, kêu Nhạc Triều Ca "Đi!"

Hai người không chút nào ham chiến, nhảy lên không trung, tức điểm lá trúc, Nhạc Triều Ca quay đầu lại huyết sáo, con ngựa trắng gào thét chạy theo.

Trong nháy mắt, hai người đã không thấy bóng dáng, quan binh còn muốn đuổi theo, Trương đại nhân lại mãnh liệt khoát tay, "Đừng đi theo, đó là Hoàng Thượng!"

"Cắt!"

"Mọi người diễn tốt lắm."

Đạo diễn rút cục hô tạm dừng, thả lỏng, Lạc Khâu Bạch thở phào một hơi, lúc này đầu đầy mồ hôi, eo mỗi lưng đau.

Trợ lý đưa qua một cái khăn, bao bọc hắt, chỉ cảm thấy toàn thân đều lạnh thấu.

Một màn này là Lý Thiên Kỳ sắm vai phụ tá đắc lực của hoàng đế, ở ngoài sáng phụ trách đuổi giết, Giản Đồng thì ở trong chỗ tối, kẻ không thành, lấy thân phận tri kỷ xuất hiện, tiếp cận Nhạc Triều Ca.

Bởi vì cảnh này là lần đầu tiên hai nhân vật chính gặp nhau, cho nên cực kỳ quan trọng, tối hôm qua Lạc Khâu Bạch ngủ không ngon, liều mạng dốc toàn lực, cảnh diễn này suýt nữa mệt lả rồi.

Lý Thiên Kỳ khinh miệt nhìn thoáng qua Lạc Khâu Bạch tay chân mềm nhũn, đi đến một bên ngồi xuống, mười mấy trợ lý đi lên giúp hắt lau tóc.

Lúc này Diệp Thừa đồng dạng một thân ướt đầm cười kêu trợ lý lấy một ly trà nóng đưa qua, "Mệt muốn chết rồi đi? Lần đầu tiên chính là thống khổ như vậy, bảo đảm cậu eo mỗi lưng đau chân rút gân, uống chút nước ấm, trong chốc lát hai ta còn phải tiếp tục."

"Cám ơn." Lạc Khâu Bạch tiếp nhận, xoa thắt lưng liên tục cười khỏ, "Vừa rồi đứng ở trên lá trúc, chợt nghe tiếng rắc vang lên, tôi thật sợ rớt xuống biến thành bán thân bất toại. Vẫn là Diệp ảnh để cậu lợi hại, treo lâu như vậy, xuống dưới còn không có việc gì."

Diệp Thừa cười to, ngồi gần lại nhỏ giọng nói, "Nói cho cậu biết bí mật, kỳ thật tôi vừa rồi rất muốn kéo quần, vấn đề sinh lý đầy ắp trong đầu, cho nên không có nghĩ đến những thứ khác, hiện tại cậu nhắc tới chân tôi còn run."

Lạc Khâu Bạch hì hì bật cười, dùng khăn mặt lau bọt nước trên mặt, cúi đầu nháy mắt lộ ra miếng dán cổ.

Diệp Thừa nhú mày, thấp giọng hỏi, "Cổ cậu... Làm sao vậy?"

Lạc Khâu Bạch theo bản năng dùng tay kéo kéo cổ áo, cười xua tay, "Không có việc gì, ngày hôm qua bị đại miêu cào vài cái, trầy da chút thôi, không có gì đáng ngại."

Ngoài miệng nói như vậy, chính là trong lòng lại cảm khái. Đại miêu nhà hắn không chỉ móng vuốt sắc bén, miệng cũng thực độc, đêm qua gặm vài cái, hôm nay buổi sáng soi gương lưu lại vài chỗ xanh tím, hắn không muốn dán, nhưng cổ dính dấu hôn sao quay phim, bị người ta nhìn thì làm sao?

Nhắc tới chuyện tối ngày hôm qua, hắn lại đau dạ dày.

Hắn thực may mắn Kỳ Phong để lại mặt mũi cho mình, không kiên trì làm, nhưng là vết rách đã có, hai người đồng sàng dị mộng tư vị thực không xong, hắn không muốn sáng sớm rời giường đã chiến tranh lạnh, đành phải làm xong bữa sáng, tối trường quay sớm.

"Uy, cầm di động làm gì? Muốn gọi điện thoại cho ai a?" Diệp Thừa vỗ bờ vai hắn, nháy mắt trêu đùa nói, "Bộ dạng cậu như vậy như nhớ đến đại miêu a, hay là trên cổ là bị người ta hôn?"

Lạc Khâu Bạch cười tròng hắc liếc mắt một cái, "Diệp ảnh để cậu sao bát quái vậy chứ, vừa rồi kéo quần có vấn đề sao?"

"Uy uy, cậu nói nhỏ thôi! Mất hình tượng a!"

Diệp Thừa vội vàng che cái miệng của hắn, hai người đang mặt đối mặt, cách đó không xa đột nhiên phát ra một tiếng thét kinh hãi, làm Sâm Xuyên và Mạnh Lương Thần đều quay đầu lại.

Lúc này một đám người đang bưng đồ đi vào, cầm đầu chính là nam nhân cao lớn anh tuấn, sắc mặt lạnh lùng, bên cạnh trợ thủ che dù cho y, trời đang mưa, trên người y lại có mấy hạt mưa nhỏ.

Nhìn thấy người tới, Lạc Khâu Bạch mở to hai mắt.

Kỳ... Kỳ Phong?! Y tới nơi này làm gì?

Mạnh Lương Thần không vui nheo lại ánh mắt, ngẩng đầu nhìn Lạc Khâu Bạch, bên cạnh Lý Thiên Kỳ, càng lấp bắp kinh hãi, trên mặt hiện lên một tia đỏ ửng.

Chung quanh không rõ chân tướng nghị luận sôi nổi, không biết nam nhân anh tuấn này là ai, nhưng người có chút đạo hạnh trong giới giải trí vẫn nhận ra người này, lúc này một nhà sản xuất cười chào, "Kỳ thiếu, hôm nay cái gì thổi ngài tới đây? Ngài đây là đến...?"

Kỳ Phong mặt không đổi sắc, ánh mắt thâm thúy đảo qua đám người, y nhìn thấy Lạc Khâu Bạch, đồng tử co rút lại, trên mặt lộ ra biểu tình cổ quái, tầm mắt dịch xuống, rơi xuống trên người của người khác, không nhìn Lạc Khâu Bạch một cái.

Y khoát tay áo, sắc mặt không thay đổi, "Quý Tổ là điền sản của Côn Luân, tôi thuận đường tới, đưa chè ngọt cho đoàn phim luôn, ông vội thì cứ đi, không cần ở đây với tôi, đến giờ tôi tự nhiên sẽ đi."

"Ngài xem ngài kia, chúng tôi có thể thuê bãi trúc viên của Côn Luân đã thực vinh hạnh, sao có thể làm phiền ngài đến tặng đồ, này thật sự là... Khó xử quá!"

"Được, ông đi đi, tôi tìm một chỗ ngồi, không có việc gì đừng tới tìm tôi, cũng không cần nói việc này cho truyền thông đâu, nhớ kỹ?" Y tìm cái ghế dựa ngồi xuống, nhướng mày nhìn nhà sản xuất, động tác không chút để ý nào.

Lời này nói ra làm nhà sản xuất không nói gì nữa, gật đầu cung kính ly khai.

Ông ta vừa đi, hiện trường thần kỳ an tĩnh, tất cả mọi người hiểu được, đại công tử tập đoàn tài chính Côn Luân đến đây cũng không phải đùa, y vô duyên vô cớ đến trường quay, nhất định là có mục đích riêng, về phần mục đích này rốt cuộc là vì ai, thì không ai biết.

Ở đây có không ít phụ nữ xinh đẹp, ngày thường chỉ nghe nói qua thanh danh của Kỳ gia, lúc này thấy Kỳ Phong còn trẻ như vậy, hơn nữa diện mạo anh tuấn xuất chúng, ngồi ở trên ghế sòng lưng thẳng tắp, họ hận không thể bày ra bộ dáng xinh đẹp nhất của mình, họ chỉ cần ở một đêm với y cũng đủ rồi.

Đáng tiếc, ánh mắt của Kỳ Phong thủy chung nhìn chằm chằm một mảnh rừng trúc trước mắt.

Rừng trúc cách đó không xa là nơi nghỉ ngơi, lúc này Lạc Khâu Bạch đang ngồi ở đó học lời thoại, y thấy hắn, nhưng vẫn lãnh mặt không hề nhìn hắn một lần.

Lạc Khâu Bạch cúi đầu, kịch bản trong tay một chữ cũng học không vào, tầm mắt nhịn không được hướng về trên người Kỳ Phong.

Hắn kỳ thật không bình tĩnh như vậy, trong lòng rất xấu hổ, rất muốn biết người này chạy tới đây làm gì, lại nhịn không được muốn chạy qua đó nói với y, ngăn trở những đôi mắt đang nhìn chằm chằm đại điều quái nhà hắn cả trai lẫn gái.

Chính là trước mắt có rất nhiều người, hắn lại không thể đi qua được, chỉ có thể ngồi tại chỗ dầy vò. Trường quay là nơi thị phi, làm không tốt sẽ truyền ra bên ngoài, đến lúc đó mình sẽ trở thành mục tiêu soi mói, Kỳ Phong bị loạn thất bát tao sẽ không hay.

Thở dài, hắn lại nhìn thấy một nữ nhân phóng điện với Kỳ Phong, nhịn không được ở trong lòng mắng một câu.

Mẹ nó, đại điều quái rốt cuộc có biết hiện tại có bao nhiêu ánh mắt theo dõi y hay không? Không hảo hảo đi làm, chạy đến đây làm cái quái gì!?

Kỳ Phong không động thanh sắc ngồi ở chỗ kia, vốn cho rằng thê tử nhìn thấy mình tổng sẽ có hành động, cho dù lên tiếng gọi cũng được, nhưng Lạc Khâu Bạch không làm gì cả, thậm chí còn cùng nam nhân khác cười cười nói nói, dường như vừa rồi y không thấy, cái tên họ Diệp kia đang động thủ động cước với thê tử của y!

Trợ thủ phân phát xong mấy trăm chén chè rồi đi xuống, Lý Thiên Kỳ cảm chén chè, ánh mắt tỏa sáng, tâm dương khó nhịn, từ lần đó ở bữa tiệc tách ra, hắn không gặp được Kỳ Phong, lúc này lại ở trường quay gặp được, vậy hắn còn có cơ hội thử lại một lần không?

Nhìn đồng hồ, lát nữa không có cảnh diễn, hắn nhịn không được đứng lên, giơ lên đi động làm bộ như đang gọi điện thoại, đi đến bên người Kỳ Phong, thấp giọng cười nói, "Kỳ công tử, lại gặp mặt."

Kỳ Phong không ngẩng đầu, ánh mắt thẳng tắp dừng trên người Lạc Khâu Bạch.

Lạc Khâu Bạch hình như cũng có dự cảm nhìn về bên này, Kỳ Phong giơ lên một tia tươi cười, cảm hất sang bên cạnh nói với Lý Thiên Kỳ, "Ngồi đi."

Lý Thiên Kỳ sững sốt một chút, hoàn toàn không nghĩ tới lần này Kỳ công tử lại nói chuyện tử tế với mình.

Dừng một chút, hắn tươi cười ngồi bên cạnh Kỳ Phong, "Nguyên lai Kỳ công tử còn nhớ rõ tôi, tôi tưởng rằng anh đã quên rồi chứ."

Kỳ thật Kỳ Phong thật sự không nhớ hắn là ai, thẳng đến khi hắn mở miệng, mới chậm rãi có ấn tượng, lúc này sắc mặt thực khó coi.

"A, là cậu."

Lý Thiên Kỳ cười càng tươi, bởi vì hắn có cảm giác chung quanh đều đang nhìn họ, ngồi sát vào, hắn thấp giọng nói, "Kỳ công tử, hôm nay sao lại đến trường quay?"

Kỳ Phong nhướn mày, liếc Lạc Khâu Bạch một chút, "Đến nhìn một người."

"Đây là bí mật a... Là ai vậy, tôi biết sao? Người này vận khí thật tốt." Lý Thiên Kỳ thì thầm nói, cố ý bày ra tư thái quen biết với Kỳ Phong, thanh âm nũng nịu.

"Trách không được bình thường như vậy, nguyên lai sau lưng có chỗ dựa vững chắc."

"Xí, thì sao chứ, cho dù là tìm Lý Thiên Kỳ hẳn, hai nam nhân ân ái trước công chúng thật ghê tởm."

"Hừ... Cô nhỏ giọng thôi!"

Sau lưng hai nữ nhân nghị luận sôi nổi, Lạc Khâu Bạch cười cười, ngẩng đầu nhìn, cách màn mưa nhìn không thấy ánh mắt hắn bốn bề sóng dậy.

Lúc này Lý Thiên Kỳ cả gan kéo góc áo Kỳ Phong, thanh âm càng thêm mềm mại, "Kỳ công tử, anh nói đi, rốt cuộc là anh tới tìm ai?"

Kỳ Phong căn bản không để ý hắn nói cái gì, nghe tai trái ra tai phải, ánh mắt đều đặt trên người Lạc Khâu Bạch, hắn rút cục ngẩng đầu nhìn chính mình cùng Lý Thiên Kỳ, khóe miệng của y gợi lên, lộ ra nụ cười hiếm thấy, ghé bên tai hắn thấp giọng nói, "Cậu đoán xem."

Lý Thiên Kỳ nở nụ cười, tiếng cười cho dù chui qua màn mưa cũng còn nghe được.

Ngồi ở phòng nhỏ phía dưới Mạnh Lương Thần nhìn thấy một màn này, quay đầu nhìn Lạc Khâu Bạch.

Ánh mắt hai người trên không trung gặp nhau, Mạnh Lương Thần ôn nhu mỉm cười thương hại, biểu tình như đang nói "Em thấy chưa, anh đã nói rồi, y đối với em sẽ không nghiêm túc, em không tin anh."

"Sắp quay rồi, đừng ngồi nữa." Lạc Khâu Bạch vặn vẹo người, không nhìn nữa, đứng lên đuổi thất lưng.

"Sắc mặt của cậu rất kém, có phải vừa rồi mắc mưa không?" Diệp Thừa cau mày hỏi hắn.

"Rất kém sao? Rõ ràng là suất khí bức người." Lạc Khâu Bạch lấy điện thoại di động soi, cười tủm tỉm mà nói, "Ở trong này càng ngồi càng lạnh, còn không bằng đứng lên hoạt động, đi thôi, đừng ở chỗ này nữa, mưa càng thêm phiền lòng."

"Kia ăn chè đi, cái này còn nóng." Diệp Thừa đem chén trên bàn lại, ném một hơi, "Mùi vị không tệ, cậu nếm thử xem."

Lạc Khâu Bạch nở nụ cười, nói, "Cũng không phải cho chúng ta, vô duyên cố vô cố chiếm tiện nghi làm gì?"

Nói xong, hắn không nhìn Kỳ Phong lấy một cái, trực tiếp xoay người bước đi, lúc bước ra khỏi lều, gió lạnh thổi vào, hắn hít hơi một cái.

Kỳ Phong thân hình vừa động, cơ hồ muốn đem áo khoác của mình đưa cho hắn, thậm chí muốn trực tiếp cầm tay hắn kéo đi.

Nhưng vừa nghĩ tới lời Chương Húc dặn dò, lại dừng lại.

"Đòn sát thủ này phải chú ý tâm ngoan thủ lạt (nham hiểm), tử chiến đến cùng, tuyệt địa phùng sinh (dồn người ta vào tử địa), cố ý thân cận người khác, cho người mình thích ăn dấm chua, phản ứng của cô ấy càng lớn chứng tỏ cô ấy càng để ý anh, chờ cô ấy ý thức được anh phải cầm tay cô ấy, căn bản để cô ấy có cảm thấy nguy cơ mãnh liệt, từ nay về sau tuyệt đối sẽ đem nhìn mỗi mình anh, một lòng một dạ với anh! Một chiêu này trăm trận trăm thắng, nhưng mấu chốt là phải độc ác, anh mà mềm lòng sẽ kiếm củi ba năm thiêu một giờ, đến lúc đó cô ấy mà chạy theo người khác là toi."

Nhìn bóng dáng Lạc Khâu Bạch, Kỳ Phong lần đầu tiên có cảm giác thấp thỏm.

Mẹ nó, đòn sát thủ rốt cuộc có tác dụng hay không!?

Buổi tối, Kỳ Phong làm bộ như xã giao rất bận, cố ý về nhà rất khuya.

Vừa vào cửa phát hiện Lạc Khâu Bạch đã ở nhà chờ y, hai người vừa thấy mặt nhau còn có chút xấu hổ, lúc y tháo cà vạt, Lạc Khâu Bạch đã đi tới giúp y cởi áo khoác.

Kỳ Phong thụ sủng nhược kinh, cảm thấy chiêu thức lần này nhất định là hữu dụng, lúc này khóe miệng tươi cười, "Em hôm nay tại sao về sớm như vậy?"

Lạc Khâu Bạch nhún vai, cười nói, "Anh về quá muộn, mới cảm thấy tôi về sớm, ăn cơm chưa? A đúng rồi, trễ như thế chắc anh ăn rồi, tắm rửa đi, tôi pha nước ấm cho anh."

Nói xong hần xoay người lên lầu, Kỳ Phong bắt lấy tay hần, "Em không sinh khí?"

Lạc Khâu Bạch sững sốt, trầm mặc một chút mới chậm rãi mở miệng, "Đúng, tôi thực sinh khí."

Kỳ Phong khoe miệng tươi cười càng thêm rõ ràng, sinh khí chứng tỏ để ý, đây là kết quả y muốn thấy.

"Bất quá hiện tại đã không hề gì."

Câu nói kế tiếp làm biểu tình Kỳ Phong cứng lại, y mãnh liệt nhíu mày, sắc mặt trầm xuống, "Cái gì gọi là không hề gì?"

Lạc Khâu Bạch nhu nhu thái dương, nói, "Quên đi, anh vừa về nhà, đừng nói những điều mất hứng, anh tắm rửa đi, có chuyện gì lát nói."

"Em nói rõ ràng, em không hề gì cái gì? Em thấy tôi cùng người khác cùng một chỗ, trong lòng không khó chịu?!" Kỳ Phong không thỏa hiệp, gắt gao nắm chặt cổ tay của hần, ánh mắt tối đen thâm thúy dưới ánh đèn trở nên nóng nảy.

Lạc Khâu Bạch cũng vậy, cảm xúc trong một ngày cũng bùng lên, hần mím môi, gần từng tiếng mà nói, "Tôi đương nhiên khó chịu, anh đến trường quay ở trước mặt tôi cùng Lý Thiên Kỳ anh em em, cũng như sát dao vào tim tôi, biết tại sao không? Bởi vì tôi thích anh."

"Kỳ Phong, tôi từ trước tới giờ chỉ thích qua hai người, người thứ nhất tôi không muốn nói, người thứ hai chính là anh, tôi không biết bắt đầu từ lúc nào, nhưng chờ tôi ý thức được đã không còn kịp rồi." Trong tim hần rất đau, hốc mắt đỏ lên, "Đúng, tôi thiếu tiền anh, lúc trước nếu không có anh giúp tôi chuyển tới Tinh Huy, tôi hiện tại còn ở trong công ty Khải Đức chạy ngược chạy xuôi, cả đời không cách nào lộ diện trên màn ảnh, cho nên tôi nguyện ý lưu lại, nhưng anh nghĩ tôi là gốc tử sao? Nếu chỉ bởi vì tiền, tôi có thể bán thân bán gan trả lại cho anh, hà tất ở lại chỗ này xung hỉ bảo mệnh cho anh?"

Kỳ Phong sắc mặt một trận hồng một trận xanh, trong mắt dâng lên ngạc nhiên, làm y nhất thời không thể phản ứng.

Lạc Khâu Bạch nói... Thích y?

Hần một phen nắm lấy tay Lạc Khâu Bạch, nhất thời hấp tấp nóng nảy cũng không kịp khống chế, làm cánh tay của hần đỏ lên, "Câu nói sau cùng của em là có ý gì? Em làm sao mà biết được?"

Lạc Khâu Bạch tự giấu cười cười, "Chẳng lẽ không đúng sao? Kỳ Phong, anh nói thật đi, anh sợ dĩ tìm tới tôi, thật không phải bởi vì tôi là người sinh âm năm âm nguyệt bát tự chó má gì đó, vừa lúc có thể giảm bớt bệnh tình của anh, cho anh bình yên vượt qua 30 tuổi?"

"Này phong kiến mê tín tôi con mẹ nó căn bản không tin, cũng chính là gặp được anh tôi mới biết được." Hần hít một hơi, ổn ổn cảm xúc, "Nhưng là, mặc kệ có phải thật vậy hay không, tôi cũng không thể nhìn anh chết, anh bảo tôi kết hôn với anh, anh có thể sống qua 30 tuổi, tôi sẽ tin, cho nên tôi ở lại, tôi cũng không cần anh có tình cảm với tôi hay không!"

"Ngày hôm qua tôi đã nói, tôi cũng thích em, em còn muốn thế nào!?"

Lạc Khâu Bạch bị đùa nở nụ cười, "Àn, anh cũng thích tôi, cho nên ngày hôm qua nói xong, anh hôm nay lập tức đi tới trường quay tìm người khác, phương thức thích của anh cũng thật đặc biệt."

Kỳ Phong sắc mặt xanh mét, gắt gao mà nắm chặt tay, y giống như một con thú bị nhốt, nhưng lại không biết phát tiết như thế nào.

Y không thể nói cho Lạc Khâu Bạch biết hôm nay mình làm như vậy chỉ vì làm hần sinh khí, chỉ là vì muốn hần cũng tức giận với mình, đơn giản như vậy, hết thấy lại có tác dụng ngược lại, y hoàn toàn vô pháp khống chế.

Kỳ Phong trong xoang mũi phát ra tiếng thở dốc ồ ồ, hai người đứng đối diện nhau, không khí lạnh băng.

Lạc Khâu Bạch xoa mặt nói, "Thôi đi, nói này nói kia cũng không có ý nghĩa, nên tôi đã nói xong, hôm nay tôi cũng nghĩ thông suốt, anh ở cùng một chỗ với tôi cũng chỉ là muốn lên giường, tôi đây liền bỏ phần một chút, không giả mồm cái lão già ngăn cản anh đi tìm người khác, nếu không sẽ cảm thấy thực khó coi. Bất quá chúng ta đã kết hôn, anh ít nhất đừng ở trước mặt tôi như vậy, tôi... Không thoải mái."

Nói xong hắn như đã hết toàn bộ khí lực, nhìn Phong Phong béo sớm sợ tới mức lui tụt một bên, nhịn không được nở nụ cười một chút, ôm lấy tiểu tử kia, thở phào một hơi đi lên lầu.

Kỳ Phong một phen kéo lấy hắn, vịn bờ vai của hắn, hai mắt xích hồng, "Lạc Khâu Bạch, tôi thừa nhận lúc trước tìm tới em chỉ là bởi vì bất tự của em, nhưng là..."

"Đủ rồi, đừng lặp lại nữa, tôi đã biết, hôm nay mắc mưa, đầu rất đau, tôi đi ngủ trước."

Lạc Khâu Bạch thật sự không có dũng khí nghe lời nói thật, đành phải nhấc tay đầu hàng, hành vi của Kỳ Phong hôm nay làm hắn nản lòng thoái chí, nhức đầu, không nguyện ý làm đầu đau thêm.

Kỳ Phong không biết giải thích như thế nào, sắc mặt khó coi đến cực hạn.

Cái miệng của y rất làm biếng, rất nhiều thời điểm cũng không nguyện ý nói nhiều lời, nhưng hiện tại y muốn nói, lại không biết nói từ đâu, dù sao ngay từ đầu y đã sai, cho nên giải thích như thế nào chung quy cũng là sai lầm.

Bóng đêm thâm trầm, ngoài cửa sổ mưa càng lớn.

Kết hôn hơn một tháng tới nay, hai người lần đầu tiên ngủ khác giường, một người ở trên lầu, một người ở dưới đất, tất cả đều cả đêm mất ngủ.

Từ sau đêm khắc khẩu đó, Lạc Khâu Bạch và Kỳ Phong xảy ra chiến tranh lạnh.

Lạc Khâu Bạch vẫn cứ mỗi ngày buổi sáng làm bữa sáng, chuẩn bị quần áo và tư liệu, mà Kỳ Phong cũng như khối băng đông lạnh, mặt lạnh hoàn toàn không lộ vẻ gì, yên lặng mà ăn cơm, trầm mặc đi làm, hai người không ai nói với ai một câu.

Căn phòng mỗi ngày đều là một mảnh tĩnh mịch, chỉ có Phong Phong béo mỗi ngày Miêu Miêu kêu, giống như tiểu đáng thương bị ba mẹ bỏ qua.

Nhưng ngày vẫn tiếp tục, tình cảm rối loạn, sự nghiệp của Lạc Khâu Bạch thuận buồm xuôi gió.

Tà Dương Ca thuận lợi quay phim, trước đoàn phim chụp hình tải lên Weibo cũng làm cho Lạc Khâu Bạch được nhiều người biết đến hơn, tương ứng, công ty cũng bắt đầu an bài cho hắn những công tác khác.

Hôm nay, Trịnh Hoài Giang kêu hắn mặc trang phục, lái xe chở Lạc Khâu Bạch đi.

Ngồi ở trong xe, Lạc Khâu Bạch vẫn luôn nhắm hai mắt ngủ, lười biếng, một câu cũng không nói.

Trịnh Hoài Giang nhìn qua, tháo xuống mũ chụp của hắn, "Uy, đứng lên, nhìn biểu tình cậu như nhà có tang ấy."

"Diêm vương gia... Ngài tạm tha tiểu nhân đi, đây không phải là không có công tác sao, cho tôi ngủ một chút đi." Lạc Khâu Bạch không mở mắt, dịch thân mình tiếp tục ngủ.

"Trang phục lần này là trang phục quốc tế hàng đầu, đại bài minh tinh và người mẫu mới được mặc, cậu có cơ hội từ trên trời rớt xuống, còn không chuẩn bị sẵn sàng, còn chờ đến khi nào đây?"

Một câu nói cay độc vô cùng, Lạc Khâu Bạch ai thán một tiếng, vừa mở mắt, hốc mắt phía dưới đen như mắt mèo, Trịnh Hoài Giang vừa thấy lại nhịn không được lườm hắn một cái, "Cũng không biết cậu gần đây làm sao nữa, mỗi ngày một bộ dáng nửa chết nửa sống, phỏng chừng trong chốc lát lên sân khấu vì che khuất xanh xao của cậu, make-up phải dùng hết một hộp phấn."

"Trịnh diêm vương, tôi vốn không muốn đi, đi cũng chỉ giúp vui, những cái đó make-up sẽ không để ý tới tôi đâu."

”Vậy cậu cũng phải tươi tắn một chút cho tôi! Cậu yên tâm không ai nhìn thấy mặt cậu đâu, cậu đem móng và chân lộ ra là OK rồi.”

Độc mồm độc miệng dẫn tới Lạc Khâu Bạch cười lên tiếng, hấn lại nhịn không được nhớ tới Kỳ Phong.

Đến hội trường, Lạc Khâu Bạch mới phát hiện Trịnh Hoài Giang nói đúng, hơn phân nửa đều là những người mẫu đứng đầu, thường xuyên xuất hiện trên các sân khấu thời trang quốc tế, còn lại cũng đều là minh tinh.

Bởi vì chủ đề lần này là trang phục nam mùa hè, cho nên quần áo vải dệt đều rất nhẹ mỏng, nhưng bên ngoài sân khấu nhiệt độ vẫn thấp, gió to vẫn thổi vào. Lạc Khâu Bạch bị an bài mặc một bộ áo sơ mi màu trắng bán trong suốt, trên đùi là quần màu xanh bó sát người, được vài người chung quanh khen, nhưng khi hấn soi gương thời điểm lại cảm thấy có chút hở hang, còn không bằng che kín một chút, ít nhất còn ấm áp.

Ngay từ đầu, minh tinh và người mẫu đều đợi ở dưới sân khấu, phân đoạn đầu tiên là nhà đầu tư lên cắt băng, lúc này ngọn đèn chiếu xuống, hiện trường vang lên âm nhạc, một người nam nhân cao lớn đi lên.

Y mặc tây trang chỉnh tề màu đen, dáng người tinh tráng, vai rộng hông hẹp, dị thường đẹp mắt, trên cổ áo sơ mi màu trắng là một cái nơ vuông, tôn lên khuôn mặt vuông vức của y.

Nhìn thấy y, Lạc Khâu Bạch không nói gì, tim đập nhanh.

Kỳ Phong...

Hắn mỗi ngày đều có thể nhìn thấy nam nhân, dưới một mái hiên lúc này đang đứng dưới ánh đèn, thật tỏa sáng, dùng ánh mắt sắc bén quan sát chứng sinh.

Nguyên lai hôm nay y cũng tới nơi này, trước đó cũng không biết, cũng đúng, hai người đã nửa tháng không nói chuyện với nhau, y sao có thể nói với mình.

MC dài dòng nói lời đạo đầu, tiếng vỗ tay vang lên, cô cười nói, ”Hiện tại trước mặt chúng ta là Kỳ tiên sinh của tập đoàn tài chính Côn Luân, cũng là nhà đầu tư của chúng ta lần này, mời lên sân khấu cắt băng!”

Tiếng vỗ tay lại vang lên như sấm, Kỳ Phong tiêu sái bước lên, mặt không đổi sắc nhìn bốn phía.

Lạc Khâu Bạch biết rõ dưới đài tối đen một mảnh, mình sẽ không bị phát hiện, còn theo bản năng dịch sang bên cạnh một người mẫu cao lớn, không nguyện ý xấu hổ khi hai người nhìn nhau.

Âm nhạc tạm dừng, y điều chỉnh micro một chút, phát biểu lưu loát tiếng Anh, thần thái tự nhiên cường hân, trời sinh đã vậy.

Lạc Khâu Bạch chưa từng thấy qua bộ dáng này của y, trong nhà tính tình cổ quái, cùng người hiện tại này tinh anh sắc sảo, nam nhân trên sân khấu có vẻ càng thêm chói mắt, anh tuần hơn.

Lạc Khâu Bạch tiếng Anh tạm tạm, nói chuyện giao lưu còn có thể, hấn chỉ nhìn thấy Kỳ Phong không ngừng mà nói lời mình nghe không hiểu, trong lòng có chút mất mát.

Mây nhìn xem, hai người bọn mày vốn là hai thế giới, cái gọi là khác nhau một trời một vực không gì hơn, cũng không có gì đáng kinh ngạc, đây là số mệnh rồi.

Đúng lúc ngắt người, nhân viên bên cạnh vỗ vỗ hấn, nhỏ giọng nói, ”Lạc tiên sinh, lập tức bắt đầu diễn rồi, anh phải ra hậu trường chuẩn bị.”

Ai? Đại điều quái chưa nói điều ngữ xong mà, sao bọn họ còn muốn lên sân khấu?

Lời này còn chưa kịp hỏi, bên cạnh liền có nhân viên công tác không ngừng lặp lại, ”Trong chốc lát âm nhạc vang lên nhóm người mẫu lên, nhất định chấm dứt trước khi cắt băng!”

Lạc Khâu Bạch thu hồi ánh mắt, đi theo nhân viên công tác.

Lúc này tiếng Anh lưu loát rốt cục xong, âm nhạc vang lên, nhóm người mẫu sôi nổi bước lên, Lạc Khâu Bạch bị an bài lúc cuối cùng.

Lúc này âm nhạc bị đẩy lên cao trào, Lạc Khâu Bạch là minh tinh khách quý, lên sân khấu còn có người giới thiệu.

Bước ra hậu trường trong nháy mắt, ngọn đèn chói mắt, dưới đài tối đen một mảnh, người mẫu đã nói đuôi nhau xuống, hần tùy tính tiêu sái đi ra ngoài, bị gió to thổi đến sợ run cả người, trên mặt dùng sức tươi cười, có cảm giác bị chói mắt.

”Phía dưới sân khấu chính là nghệ sĩ mới, Lạc Khâu Bạch!”

Tiếng vỗ tay vang lên, Kỳ Phong quay đầu đi, thấy được Lạc Khâu Bạch, y không nghĩ tới ở chỗ này lại thấy thân tử của mình, mặt không đổi sắc trên mặt lộ ra biểu tình hơi hơi không vui và kinh ngạc.

”Kỳ tiên sinh, cắt băng xin đi bên này.”

Nhân viên công tác đi lên chỉ dẫn, Kỳ Phong đi theo, vừa vặn vị trí cắt băng là nơi Lạc Khâu Bạch trình diễn, hai người cơ hồ gặp thoáng qua, đứng sóng vai.

Lần này nhà tổ chức có ý tưởng mới, khi cắt băng, sau lưng sẽ rơi xuống một quả cầu thủy tinh, đèn Led bên trong sẽ phát ra chủ đề trình diễn lần này.

Kỳ Phong mím môi, cầm kéo lên, ánh mắt hướng về Lạc Khâu Bạch.

Lạc Khâu Bạch có thể cảm giác được ánh mắt quen thuộc, trong lúc nhất thời đều quên mình ở chỗ nào, nhin không được quay đầu nhìn Kỳ Phong một cái, ánh mắt hai người trên không trung giao hội, lại đồng thời dịch sang một bên, đều chưa quên mình còn đang chiến tranh lạnh.

Gió to vù vù thổi mạnh, sau lưng phát ra tiếng vang, bên cạnh có nhân viên công tác không ngừng thúc giục, ”Kỳ tiên sinh, nhanh cắt băng đi, hôm nay gió quá lớn, cắt xong ngài còn đi nghỉ ngơi.”

Kỳ Phong kỳ thật còn muốn nhìn Lạc Khâu Bạch thêm vài lần, nhưng vì không cho phép, y hạ xuống cây kéo, đỉnh đầu phát ra tiếng vang rầm rầm cùng gió to vù vù hỗn loạn cùng một chỗ.

Lạc Khâu Bạch làm khách quý là phải chụp ảnh chung với quả cầu thủy tinh, hần đứng tại chỗ, trộm liếc Kỳ Phong một cái.

”A!” Lúc này có người đột nhiên hét lên một tiếng.

Lúc tất cả mọi người không kịp phản ứng, cái giá hơn mười thước sau lưng kịch liệt lung lay, trái cầu thủy tinh thật lớn bị lung lay sắp đổ, Lạc Khâu Bạch thấy tình thế không ổn, chạy sang bên cạnh, chính là mọi chuyện diễn ra quá nhanh, quả cầu thủy tinh rơi xuống trong nháy mắt, giá đỡ bị gió to thổi rung động, trọng lực thật lớn rơi xuống, mãnh liệt rơi xuống dưới, Lạc Khâu Bạch căn bản không kịp trốn!

”Khâu Bạch!”

Thanh âm quen thuộc hoảng sợ kêu lên một tiếng, Lạc Khâu Bạch ngẩng đầu thấy được Kỳ Phong, đầu óc trống rỗng.

Kỳ Phong phấn đấu quên mình chạy về phía hần, hai người lăn qua một bên.

Mấy miếng hàn nối cùng thiết giá rơi xuống, Lạc Khâu Bạch hoảng sợ muốn đẩy Kỳ Phong, hần phát hiện người nam nhân này ôm hần chặt như vậy, dùng toàn bộ lưng bao trùm hần, kín kẽ, cường ngạnh lại kiên quyết...

”Oanh” một tiếng vang thật lớn, hiện trường một mảnh đại loạn.

Nói một ngàn một vạn câu anh yêu em, đùa giỡn đủ loại đều vô dụng.

Chỉ có trước lúc sinh tử, mới biết được ai thực sự yêu mình.

31. Chương 34

Chương 34

Lạc Khâu Bạch nằm mơ, mơ về những chuyện trước kia.

Trong mơ hắn mới vừa tốt nghiệp đại học, vẻ mặt non nớt, bên trong đôi mắt có tâm sự, bộ dáng ngây thơ, người khác nói cái gì hắn đều tin, còn ngây ngô, nhìn nhận vấn đề rất đơn giản, cảm thấy trên đời này không có gì là không làm được.

Cho nên khi biết được cha đang bị bệnh nặng, hắn lau khô nước mắt, tìm tất cả biện pháp kiếm tiền.

Nhưng, hắn liều mạng làm công, nhưng đều không đủ để cha trị bệnh.

Hắn mắt mở trừng trừng nhìn thân nhân duy nhất của mình chết, lại không thể làm gì, khi đó có người nói cho hắn, giới giải trí có thể kiếm tiền, kiếm rất nhiều rất nhiều tiền, hắn có bệnh thì vái tứ phương, mình biết mình không có khả năng, vẫn là kiên trì quyết định xông vào một lần, kết quả càng thêm thảm thiết...

Hắn căn bản không có thời gian suy xét mình thích cái gì, am hiểu cái gì, cái gọi là ca hát diễn kịch hoặc là làm người mẫu, trong mắt của hắn không có gì khác nhau, chỉ cần có thể kiếm tiền là được, cho nên vô luận khổ đau thế nào, hắn đều không sợ hãi.

Có một lần, hắn đóng thế cho một diễn viên, yêu cầu từ trên lầu mấy chục mét nhảy xuống, nhưng loại công tác này không có dây bảo hiểm cũng không ai nguyện ý, hắn vừa hỏi giá tiền, nói là được năm trăm đồng, đủ để cha được mấy gói thuốc bổ, hắn không hề nghĩ ngợi đồng ý.

Chuyện ngoài ý muốn cũng phát sinh, lúc hắn nhảy xuống, dây bảo hiểm đứt, hắn ở giữa không trung, mắt mở trừng trừng nhìn mình từng chút từng chút một đi xuống, dưới lầu tất cả đều là tiếng thét, một khác kia không ai có thể giúp hắn, hắn giống như cảm nhận được đau đớn, gắt gao mà nhắm mắt lại, toàn thân cuộn lại...

Lúc này đột nhiên có một đôi bàn tay ấm áp, gắt gao mà nắm chặt cánh tay của hắn kéo về phía trước, ánh mặt trời rất chói mắt, hắn không nhìn thấy khuôn mặt người đó, lúc được cứu vớt, hắn ngã trên người y, cánh tay gắt gao ôm y, cơ hồ làm người ta hít thở không thông, lại mang theo nhiệt độ nóng bỏng an toàn, làm hắn nhận không được vươn tay chạm đến...

Cánh tay truyền đến một trận đau đớn, ánh mặt trời chói mắt, hắn run lên một chút, sau đó tỉnh lại, phát hiện mình đang nằm trên giường bệnh, trên tay gắn dây truyền nước biển.

"Cậu tỉnh?" Trịnh Hoài Giang khép lại báo, vừa thấy hắn muốn ngồi xuống, vội vàng ngăn cản, "Cậu đừng lộn xộn, cậu muốn biến cánh tay thành bánh bao à?"

Lạc Khâu Bạch chớp chớp đôi mắt, nhìn quanh bốn phía, đưa tay nhu nhu thái dương, chậm rãi hồi tưởng lại hết thấy mọi chuyện.

Cũng nhớ tới Kỳ Phong đang chiến tranh lạnh với mình hơn nửa tháng, lại sống chết cứu hắn...

Trịnh Hoài Giang nhìn hắn khoát tay, lập tức đè lại hắn nhú mày, "Lộn xộn cái gì! Khuôn mặt vốn bình thường, bây giờ còn phá, đừng sờ loạn để lại sẹo bây giờ, Tinh Huy không cần người quái dị đâu."

Anh ta vừa nói như thế, Lạc Khâu Bạch mới cảm thấy đau trên mặt, đụng đến di động trên đầu giường, nhìn màn hình, nhìn khuôn mặt băng bó hơn nửa ngày, có chút dọa người.

"Hiện tại biết sợ rồi? Tìm đường chết làm gì chứ, khi tôi tới nơi, thật hận không thể đuổi cậu đi, tôi thấy cậu căn bản không có phúc làm mình tỉnh, đi trình diễn còn làm tổn thương khuôn mặt, cũng không biết làm ăn cái gì, may mắn lần này chỉ hơi bầm tím, không có sưng, nếu không xem cậu khóc đến mức nào."

"Dù sao mặt tôi cũng là khuôn mặt của người qua đường, sưng đỏ còn có thể phân biệt được tôi mà." Lạc Khâu Bạch ngoài miệng nói đùa một câu, nhưng trong lòng không yên chút nào.

Nếu hắn bị như vậy cũng gọi là nghiêm trọng, vậy Kỳ Phong che chắn cho hắn sẽ như thế nào? Nghĩ đến nam nhân kia tính tình cổ quái lại kiêu ngạo, tim của hắn mãnh liệt co rút lại,

"Trịnh lão sư, sân khấu bên kia rút cuộc... Thế nào?" Lạc Khâu Bạch gian nan hỏi một câu.

Trịnh Hoài Giang nhún vai nói, "Còn có thể thế nào? Khi tôi tới đó, hiện trường đã sơ tán rồi, tình huống cụ thể cũng không rõ ràng lắm, nói là người bệnh đều bị đưa đến bệnh viện, hắn là không trở ngại, chính là đại công tử của Kỳ gia bị thương không nhẹ, nghe nói lúc bị đưa đi, đã bất tỉnh nhân sự."

Lạc Khâu Bạch sắc mặt trắng bệch, mím môi thật chặt một câu cũng nói không nên lời.

"Cậu hiện tại mình còn lo không xong, còn quản người khác làm gì? Cậu ở đây tự chăm sóc mình, dưỡng thương cho tốt không được đi đâu hết." Trịnh Hoài Giang không nhìn ra sắc mặt hần đang cứng ngắc, lãnh đạm mở miệng, lốt sau lưng hần cái gối, cầm lấy quả táo.

Lạc Khâu Bạch nửa ngày không nói chuyện, bàn tay giấu ở trong chăn đều nắm chặt đến trắng bệch.

Qua thật lâu, hần tươi cười nói, "Trịnh lão sư, tôi cam đoan sẽ hảo hảo dưỡng thương, bất quá dạ dày tôi có chút khó chịu, không muốn ăn táo, anh có thể giúp tôi mua bát cháo không?"

Trịnh Hoài Giang không vui nhường mảy liếc hần một cái, "Tật xấu của cậu cũng không ít nha."

Nói xong, hần xoa xoa tay, lãnh mặt ly khai phòng bệnh.

Cửa phòng bệnh "Răng rắc" một tiếng đóng lại, Lạc Khâu Bạch nhìn qua cửa sổ nhìn thấy Trịnh Hoài Giang rời đi, lập tức ngồi xuống, không chút do dự lấy ra dây truyền nước biển trên mu bàn tay.

Vài giọt máu rơi trên sàn nhà, hần cũng không để ý, thất tha thất thểu đẩy ra phòng bệnh chạy ra ngoài.

Lạc Khâu Bạch giống như đứa ngốc, hơn phân khuôn mặt còn đeo băng gạc mặt, hỏi thăm nơi nơi, rốt cục tìm được phòng bệnh của Kỳ Phong.

Dọc theo đường đi tâm tình của hần phức tạp khó có thể nói ra, ngón tay lạnh lẽo, trong lòng bàn tay tất cả đều là mồ hôi, hần bức thiết muốn gặp Kỳ Phong, xem y bị thương thế nào, chính là lời Trịnh Hoài Giang vừa nói làm tim của hần rất đau, vừa nghĩ tới khả năng nhìn thấy Kỳ Phong trọng thương hôn mê, hần rất sợ hãi và tuyệt vọng.

Thật vất vả tìm được tới nơi, cửa phòng bệnh VIP không ít vệ sĩ đang đứng, vừa thấy hần đến, lập tức vươn tay ngăn trở.

"Thực xin lỗi tiên sinh, nơi này là phòng bệnh tư nhân, không cho phép người khác tự tiện vào."

"Tôi là tới thăm bệnh, Kỳ Phong có phải ở đây hay không? Tôi muốn vào thăm y."

Lạc Khâu Bạch vội vàng giải thích, vệ sĩ lại lắc đầu nói, "Xin lỗi, cái này tôi không tiện nói ra, thiếu gia đang tĩnh dưỡng, không cho người khác vào, tiên sinh mời trở về đi."

"Tôi không phải, tôi là..." Lạc Khâu Bạch muốn nói mình không phải người ngoài, tôi là vợ hợp pháp của người kia, nhưng lời nói đã đến bên miệng lại nghẹn.

Vệ sĩ cả ngày đi theo bên người Kỳ lão gia đều không nhận ra hần, hần sao còn mặt dày mày dạn nói ra những lời như thế.

Hần không lùi bước, cố ý muốn vào, vệ sĩ cũng không chút nào buông lỏng.

Tiếng vang ngoài cửa truyền vào trong phòng, Kỳ Phong nhận ra thanh âm của Lạc Khâu Bạch, ho khan vài tiếng, trầm giọng nói với trợ thủ bên cạnh, "Ai cho các người ngăn cản hần, cho hần vào đi."

Ngồi ở bên cạnh Kỳ lão gia vừa nghe thấy, lập tức nhíu mày, lớn tiếng quát, "Hồ nháo!"

"Không cho hần tiến vào." Ông quay đầu phân phó một tiếng, nắm lấy tay Kỳ Phong nói, "Tiểu Phong, con hiện tại mới vừa tỉnh, trên người còn bị thương, yêu cầu tĩnh dưỡng, Lạc Khâu Bạch lúc nào cũng có thể gặp, không phải lúc này."

Kỳ Phong rút tay về, nhắm mắt tựa vào gối đầu, sắc mặt tái nhợt, "Tôi nói, cho hần vào."

"Tiểu Phong, con rốt cuộc hồ nháo đủ chưa!" Nghe được tôn tử lãnh ngạnh nói, Kỳ lão gia quát, "Ta đồng ý cho con cùng nó cùng một chỗ, hoàn toàn là vì nó có thể cứu con, cũng không phải cho con đem mạng sống cho nó! Con hiện tại bị thương nặng như vậy, phải hảo hảo nghỉ ngơi cho ta, chuyện khác không bàn nữa."

Kỳ Phong mở to mắt, bên trong đôi mắt sắc bén còn mang theo tơ máu, há miệng thanh âm khàn khàn, "Ông nội, ông nếu biết con vì hần cả sinh mệnh cũng không muốn, nên hiểu được con có ý gì với hần."

Nói xong y ngẩng đầu nhìn vệ sĩ chung quanh, gần từng tiếng mà nói, "Lần sau, nhìn thấy hần nếu ai dám ngăn cản, chính là đối đầu với tôi."

"Kỳ Phong!" Kỳ lão gia run run, nhưng lại không có biện pháp giận dữ với Kỳ Phong đang bị thương.

"Cho hần đi vào đi, ông nội." Kỳ Phong ho khan một tiếng, trên mặt một chút biểu tình cũng đoán không ra, lại cường ngạnh nói, "Hần là thê tử của tôi."

Kỳ lão gia gắt gao nắm chặt gậy, tựa hồ còn muốn nói gì, bên cạnh vẫn luôn không nói chuyện Tôn đạo trưởng ngăn ông lại, lắc lắc đầu.

Kỳ Phong rốt cuộc có bao nhiêu cố chấp, làm ông nội không thể không biết, một khi nó đã quyết định bất luận kẻ nào cũng không thể thay đổi, trước kia, hiện tại vẫn vậy, nó đã là người cầm quyền của Kỳ gia, không phải là tiểu hài tử trong tay mình nữa.

Kỳ lão gia hừ lạnh một tiếng, nói "Con hãy tự chăm sóc bản thân, ngày mai ta lại đến thăm con sau đó xoay người đi ra phòng bệnh.

Lúc này không khí ngoài cửa vẫn như căng thẳng, Lạc Khâu Bạch không chút nào lùi bước, mặc kệ vệ sĩ ngăn cản như thế nào, đều nhất định phải thấy Kỳ Phong một lần.

Cửa phòng "Răng rắc" một tiếng mở ra, Kỳ lão gia đi ra, vừa nhìn thấy Lạc Khâu Bạch, ánh mắt trào ra một tia phức tạp lại cực độ không vui.

"Ông... Kỳ lão gia." Lạc Khâu Bạch vốn muốn gọi "Ông nội", nhưng nghĩ đến tình cảnh hiện tại lại sửa lại.

Kỳ lão gia "Ân" một tiếng, híp mắt liếc hần một cái nói, "Tiểu Lạc, trên mặt còn bị thương, sao không ở trong phòng bệnh hảo hảo nghỉ ngơi, chạy đến nơi này?"

Vừa nhìn thấy ông, Lạc Khâu Bạch tiến lên một bước vội vàng hỏi, "Lão gia, con là tới nhìn Kỳ Phong, y bị thương thế nào? Có thể cho con nhìn y không?"

Nhắc tới cái này, sắc mặt Kỳ lão gia càng thêm khó coi, nếu không ngại Lạc Khâu Bạch là 'lô đỉnh' định mệnh của Kỳ Phong, ông không thể bội bạc, thật sự rất muốn đem "Đầu số gây tội" này đuổi đi.

Ông nhú lại mày trầm mặc một hồi, trầm giọng nói, "Còn có thể thế nào? Lần này xem như tổ tông phù hộ, lúc giá đỡ ngã xuống bị hộp đèn bên cạnh chắn một chút, không trực tiếp nện trên người Tiểu Phong, bất quá đầu bị khâu mấy mũi, tay gãy xương, trên người còn bầm tím, phải hảo hảo tĩnh dưỡng."

Khẩu khí của lão gia phi thường chói tai, nhưng nghe thấy Kỳ Phong bị thương nhẹ hơn dự đoán, Lạc Khâu Bạch cũng nhẹ nhõm một hơi, cả người như đột nhiên mất khí lực, cúi đầu xuống, trong tim đau từng đợt.

Nhìn dáng vẻ của hần, Kỳ lão gia nhú mày, duy trì phong độ không lộ ra thái độ không vui, từ trong xoang mũi hừ một tiếng nói, "Đi thôi, con cũng đừng hô to gọi nhỏ ở ngoài này, để cho người khác thấy còn ra thể thống gì, nếu con đã đến, vào đi."

Nói xong lời này, ông trực tiếp mang theo Tôn đạo trưởng và trợ thủ rời khỏi.

Lạc Khâu Bạch biết lão gia không thích hần, dù sao là ông nội, đều không nguyện ý nhìn đến bảo bối tôn tử của mình vì một "Công cụ" không chút liên quan bị trọng thương, huống chi là con trai trưởng đích tôn của Kỳ gia.

Nhu nhu thái dương, hần không kịp cố kỵ này nọ, hít một hơi, chậm rãi đẩy ra phòng bệnh.

Trong phòng bệnh an tĩnh cực kỳ, một người cũng không có, chỉ có một người nằm trên giường.

Lạc Khâu Bạch trước bị Trịnh Hoài Giang dọa, đã chuẩn bị tốt nhìn thấy Kỳ Phong toàn thân cầm đầy dây tròng thương bất tỉnh, nhưng hôm nay mặc dù biết Kỳ Phong không nguy hiểm đến tính mạng, trong lòng vẫn nhịn không được thấp thỏm.

Đi qua từ từ, hần thấy được nam nhân lộ ra một nhúm tóc ngắn màu đen, đầu còn quấn băng gạc thật dày, vẫn không nhúc nhích, như đang ngủ.

Đầu khâu, tay gãy xương, bầm tím cả người...

Những thứ này hiện lên trong đầu, hần hít một hơi, ngồi vào bên giường, nhin không được vươn tay vuốt ve đầu y.

Kết quả ngón tay mới vừa chạm vào tóc, nam nhân lại đột nhiên mở mắt, nhìn thấy đầu ngón tay của hần, lập tức nhú mày.

Tầm mắt của hai người cứ như vậy nhìn nhau, làm Lạc Khâu Bạch trở tay không kịp, kinh ngạc nhìn y, nửa ngày mới nghẹn xuất một câu, "... Anh tỉnh?"

Tóc của Kỳ Phong phi thường hỗn độn, mặc áo bệnh nhân màu xanh có vài phần suy yếu, thân thể cao lớn ở trong chăn, sắc mặt cổ quái, lạnh nhạt, "Em tới làm gì?"

"Tôi tới thăm anh một chút." Lạc Khâu Bạch mím môi, trong lúc nhất thời không biết nên nói cái gì.

Hai người chiến tranh lạnh hơn nửa tháng, lần đầu tiên nói chuyện, không khí cũng thật xấu hổ.

"Mặt của em làm sao vậy?" Kỳ Phong dịch chuyển thân thể, rốt cục thấy rõ khuôn mặt che băng gạc của Lạc Khâu Bạch, lập tức sắc mặt càng tệ hơn.

Lạc Khâu Bạch lắc đầu, nhếch môi cười cười, "Không có việc gì, không có sưng, Trịnh Hoài Giang nói sẽ không lưu lại sẹo, hơn nữa tôi toàn thân cao thấp cũng đều tốt, anh không cần lo lắng."

"Còn có... Cảm ơn anh."

Nói xong ba chữ, hần vươn tay kéo lại chăn của Kỳ Phong, thanh âm mềm mại, mang theo tình nghĩa.

Nhìn đầu ngón tay trắng bệch của thê tử, Kỳ Phong mãnh liệt đem chăn rút về, "Không cần tự mình đa tình, tôi chỉ là đứng ở đó, căn bản không phải tận lực đi cứu em. Hơn nữa tôi cũng chỉ hỏi một tiếng mà thôi, em không cần cho tôi công đạo rõ ràng như vậy."

Lạc Khâu Bạch sững sốt một chút, lại lần nữa kéo lại góc chăn, "Anh muốn nghe hay không đều không hề gì, là tôi đã nghĩ thông suốt, cũng hy vọng anh có thể thành thật nói cho tôi biết, thân thể của anh... Hiện tại thế nào?"

"Tôi rất tốt, không chết được, em hiện tại đã thấy được, có thể đi ra ngoài không?" Kỳ Phong cứng rắn mở miệng, chính là ánh mắt vẫn nhìn Lạc Khâu Bạch, những lời này chưa đủ sinh khí.

Y tựa hồ ý thức được vấn đề này, đem hết thấy quy kết thấy mình nằm, Lạc Khâu Bạch đứng, cho nên mới không đủ khí thế, chống thân mình muốn ngồi dậy.

"Ai, anh đừng động, anh muốn lấy cái gì tôi giúp anh lấy." Lạc Khâu Bạch ngăn y lại, theo bản năng nắm cổ tay của y, sau đó kinh ngạc mở to hai mắt.

Kỳ Phong lập tức rút tay về, đầu nghiêng qua một bên, khuôn mặt lạnh băng không nói chuyện.

Lạc Khâu Bạch nhìn tay mình, mặt trên còn lưu lại hơi ấm và mồ hôi của Kỳ Phong, hần nhin không được ngẩng đầu nhìn nam nhân, lỗ tai y đỏ một chút.

"... Anh thẹn thùng?" Lạc Khâu Bạch mím môi nở nụ cười, đánh bạo đi lên phía trước vài bước, ngón tay đụng đến lỗ tai nóng bỏng của nam nhân.

"..." Kỳ Phong gắt gao cau mày, sắc mặt cổ quái không cách nào hình dung, ánh mắt sâu thẳm, nhưng lúc này đây lại không tránh đi tay của Lạc Khâu Bạch, chỉ lạnh như băng hừ một tiếng, "Em giỡn cái gì vậy?"

Lỗ tai cực nóng, Lạc Khâu Bạch không hề chớp mắt nhìn đồng tử mang theo ánh mắt ôn nhu của y, nhìn chăm chú, tóc của Kỳ Phong đều dựng đứng lên.

Sống sót sau tai nạn, nhiệt lưu trong lòng bùng lên, nói không nên lời là tư vị gì, ngoài cửa sổ dương quang chiếu vào trong suốt, cả căn phòng đều nhiễm ánh sáng chói lòa.

"Kỳ Phong, vì sao anh phải cứu tôi?" Lạc Khâu Bạch hỏi.

Kỳ Phong nghiêng đầu, ngữ khí mang theo tức giận, "Nói mấy lần em mới hiểu đây, tôi căn bản không muốn cứu em, đây chẳng qua chỉ là trùng hợp!"

"Chính là anh lúc ấy hô tên của tôi, tôi nghe được rành mạch."

"Em nghe lầm." Kỳ Phong mím môi thật chặt, ánh mắt luôn luôn đảo quanh khuôn mặt che bằng gạc của Lạc Khâu Bạch, càng nhìn càng khó chịu, càng khó chịu lại càng muốn nhìn, tựa hồ là nhìn như vậy, có thể đem băng gạc bóc ra.

Lỗi tai sẽ nghe lầm, miệng sẽ nói sai, nhưng thân thể sẽ sao?

Con người là một động vật ích kỷ, không vô duyên vô cớ yêu hận tình cừ, cũng không vô duyên vô cớ buông tha tính mạng của mình đi bảo vệ người khác.

Lạc Khâu Bạch ở trong lòng khe thở dài một cái, như vừa mới trải qua ác mộng, trải qua chuyện lần này hẳn đột nhiên hiểu được người nam nhân này, so với hắn tưởng tượng còn không tự nhiên hơn.

Y giống như hũ nút, chuyện gì cũng giấu trong bụng, làm người ta vừa yêu vừa hận.

Mỉm cười, Lạc Khâu Bạch cố chấp ấn tay y nói, "Kỳ Phong, tôi không phải là công cụ bảo mệnh sao?"

"Câm miệng! Tôi nói không phải!" Nhắc tới vấn đề mấu chốt, Kỳ Phong càng thêm nóng nảy.

Lạc Khâu Bạch như ý nguyện gọi lên khoe miệng, rốt cục nắm chắc cái đuôi nhỏ của nam nhân, "Vậy tôi là cái gì?"

Kỳ Phong lại một lần lãnh mặt ngậm miệng không nói, hô hấp lại dồn dập vài phần.

Lạc Khâu Bạch gạt gao mà nắm lấy tay y, đem cái tay không bị thương kia, không ngừng mở đầu ngón tay ra từng ngón một, sau đó đem năm ngón tay của mình để vào trong khe hở, gạt gao nắm cùng một chỗ, mười ngón giao triển.

"Anh muốn lợi dụng tôi kéo dài sinh mệnh cho anh, nhưng anh vì tôi, thiếu chút nữa mất mạng, anh năm nay mới 28? Còn không đến 30 tuổi đã muốn chết, vậy anh kết hôn với tôi, chẳng phải là uống phí sao? Chẳng lẽ, anh muốn hủy hôn?"

Kỳ Phong hầu kết cao thấp, ánh mắt thâm thúy nhìn chằm chằm Lạc Khâu Bạch, thầm mắng một tiếng, vô cùng nghiêm khắc quát lớn, "Tôi từ khi kết hôn cũng chưa có hối hận!"

Vừa dứt lời, Lạc Khâu Bạch cúi đầu hôn lên bờ môi của y.

Băng vải trên đầu Kỳ Phong ma sát trán Lạc Khâu Bạch, băng gạc trên mặt Lạc Khâu Bạch quát sát Kỳ Phong, hai người gần bó như môi với răng, căn phòng yên tĩnh không một chút thanh âm.

Kỳ Phong đoạt lại quyền chủ động, cho hả giận một hơi cắn môi Lạc Khâu Bạch, dùng sức dục nước bọt trong miệng hắn, tựa hồ muốn đem đôi môi mềm mại triệt để ăn vào trong bụng, mang theo nóng nảy cùng vội vàng.

Hừ, cùng y chiến tranh lạnh lâu như vậy, mới ngoan ngoãn đến lấy lòng, nên phải hảo hảo trừng phạt!

Lạc Khâu Bạch mặc cho y hôn, môi răng không ngừng trút xuống, chờ đến khi hai người "Nhân sĩ thương tàn" thở hổn hển, hẳn rồi đầu Kỳ Phong, mắt xéch sặc sỡ loá mắt, "Nếu không hối hận, tôi bây giờ có thể theo đuổi anh?"

"Cái gì?" Kỳ Phong nhú mày, băng vải trên đầu cùng dáng người cao lớn tinh tráng, có vẻ cổ quái lại... Đáng yêu.

"Chẳng lẽ không phải sao? Chúng ta cũng đã kết hôn, giấy đăng ký kết hôn cũng có, giường cũng đã lên, một giây trước anh còn hôn, chẳng lẽ anh muốn trở mặt?"

"Nói hươu nói vượn." Kỳ Phong quát lớn một tiếng, sắc mặt vừa đen vừa thối, ánh mắt đã có chút mơ hồ, như ngại ngùng đối diện với Lạc Khâu Bạch.

Lạc Khâu Bạch buồn cười một tiếng, giống như bạch tuộc bò lên giường, sắc mặt Kỳ Phong càng thêm khó coi, nóng nảy mở miệng "Em đi xuống!"

"Anh đừng lộn xộn a, vạn nhất đụng tới mặt tôi, sẽ hủy dung đó." Kỳ thật Kỳ Phong bị thương nghiêm trọng hơn hẳn rất nhiều, nhưng hắn cố ý nói như vậy, nam nhân không có cử động nữa, nhưng lại phi thường không cam nguyện, cũng không biết tính tình ra sao, mặt than, trong lỗ mũi phát ra thanh âm ồ ồ.

Lạc Khâu Bạch như nguyện nằm đến bên người nam nhân, hai người rõ ràng đang cùng nằm trong chăn, chiến tranh lạnh hơn nửa tháng tới nay đây là lần đầu tiên đồng giường cộng chằm.

Kỳ Phong toàn thân đều cứng ngắc, tay bị thương vẫn rất đau, y không dám lộn xộn, miệng vết thương phía sau lưng càng ẩn ẩn đau, nhưng y luyện tiếu động một chút, thê tử chủ động bò lên giường của y, nhưng y cái gì cũng không thể làm, này rõ ràng cố ý tra tấn y.

Lạc Khâu Bạch vừa lên giường cũng không nói nữa, nằm ở trên gối đầu, thoải mái phát ra một tiếng kêu rên.

Kỳ Phong từ trong xoang mũi phát ra đơn âm, cứng rắn ở trong lòng hừ một tiếng: quả nhiên là câu dẫn!

"Em, xích lại vào ngực tôi" Kỳ Phong giang hai cánh tay, không mẫn không nhạt mở miệng, lỗ tai dưới ánh mặt trời chiếu xuống phẳng phát có chút trong suốt.

Lạc Khâu Bạch bật cười ra tiếng, nhẹ nhàng tránh đi miệng vết thương của y, đem đầu đặt ở lồng ngực của y.

Kết quả mới vừa đụng tới thân thể nam nhân, y lại đột nhiên nóng nảy đẩy hắn ra một chút, mặt đỏ ửng, "Kháo gần như vậy không cần phát ra thanh âm dâm đẳng như vậy!"

Lạc Khâu Bạch này không nghĩ dưới tình huống như vậy, y còn có thể nói ra lời như thế, sững sốt một chút, lại muốn đùa y, ngửa đầu hôn cằm y, hạ giọng nhỏ giọng nói, "Dâm đẳng gì chứ, tôi chỉ nở nụ cười một tiếng thôi, chỗ nào dâm đẳng? Lại nói anh luôn luôn uống thuốc mới cương, hiện tại đều bị thương thành như vậy, xem anh làm sao."

Phù dung câu cố ý đè thấp thanh âm, ngữ điệu hơi hơi khàn khàn cuối cùng mang theo một chút câu dẫn, lập tức khơi mào hỏa khí của Kỳ Phong.

Y nóng nảy đẩy Lạc Khâu Bạch ra một chút, "Đều nói con mẹ nó em đừng dùng loại thanh âm này nói với tôi! Tôi chỉ có thể cứng lên với em, em còn không biết sao!?"

Một câu này làm Lạc Khâu Bạch sững sốt nửa ngày, trên người đang bị thương cũng quên, chớp chớp đôi mắt, đưa tay sờ đầu Kỳ Phong, thật sợ y gặp chuyện không may.

"Trình độ hùng biện của anh cũng hay thật, còn chỉ cứng lên với tôi, anh lừa gốc tử sao?"

Lời này vừa thoát ra, Kỳ Phong giống như bị người ta đào ra bí mật kinh thiên động địa, từ trán đến cổ đều đỏ, lại như không cam lòng, cường thế lại lãnh ngạnh cầm tay Lạc Khâu Bạch nói, "Cởi quần cho tôi."

"Anh làm gì vậy... Rõ ràng đang là ban ngày." Lạc Khâu Bạch bị tính tình nói phong chính là vũ của y khiến cho vừa bực mình vừa buồn cười, nam nhân tính tình cổ quái một chút biện pháp cũng không có.

Kỳ Phong nhìn hắn bất vi sở động, dùng cánh tay không bị thương, cầm tay Lạc Khâu Bạch kéo xuống quần bệnh nhân của mình, lộ ra đại gia hỏa còn không có ngẩng đầu lên.

Đỏ thắm, gân xanh quần quanh, dọa người... Lạc Khâu Bạch liếc mắt một cái đã cảm thấy hai mắt của mình muốn bị mù.

Cái gì gọi là phung phí của trời, lớn như vậy!

"Đủ rồi, đừng đùa giỡn lưu manh! Nhanh chóng mặc vào, lát nữa hộ sĩ đi vào!" Lạc Khâu Bạch cũng không rõ vì sao hai người rõ ràng là đến hoà đàm, như thế nào liền mặc danh kỳ diệu đem đề tài chuyển đến đại điều của người nào đó.

Kỳ Phong không phản ứng hắn, không quan tâm thương thế, vẫn cứ bắt tay tham tiến trong quần áo bệnh nhân của Lạc Khâu Bạch.

Quần áo bệnh nhân màu trắng rộng thùng thình, Lạc Khâu Bạch rất gầy, tìm tòi phía trong không cần tốn nhiều sức đụng đến nhũ đầu, Kỳ Phong dùng tay vuốt ve, còn thỉnh thoảng kích thích nơi mẫn cảm sau lưng của Lạc Khâu Bạch.

”Ân... Con mẹ nó anh... Rốt cuộc muốn làm gì a! Ân...” Lạc Khâu Bạch trốn tránh, nhưng là chỗ bị mẫn cảm da đầu run lên, trong cổ họng không chế không được trào ra thanh âm kêu rên đứt quãng.

Kỳ Phong mím môi, ánh mắt thâm thúy gắt gao nhìn chăm chăm vật áo cùng thắt lưng nhỏ nhắn của Lạc Khâu Bạch, trên tay tiếp tục kích thích hấn phát ra âm thanh.

Chẳng được bao lâu, hấn đột nhiên dùng sức liếm nhũ tiêm, Lạc Khâu Bạch không kịp đề phòng ”A” một tiếng, âm cuối đều mang theo run rẩy.

”Cúi đầu, nhìn.” Kỳ Phong đề lại cổ Lạc Khâu Bạch.

”Nhìn cái rắm a!” Lạc Khâu Bạch gặp phải một thân hỏa, khẩu khí nóng nảy, theo bản năng nhìn xuống, nháy mắt cứng lại rồi.

Hấn mắt mở trừng trừng nhìn đại gia hỏa của Kỳ Phong chậm rãi ngẩng đầu, biến trưởng, biến ngành, phía trước chảy xuống tinh dịch trong suốt...

Lúc này Kỳ Phong tìm được phía trước, vuốt ve vài cái gia hỏa trong quần Lạc Khâu Bạch, hấn run run hai cái, ”Thao... Đừng néo, ân...”

Một thanh âm vang lên, đại điều lại cứng vài phần.

”Nhìn thấy không, tôi chỉ ngành đứng lên với em.”

Lạc Khâu Bạch há to mồm, rõ ràng hấn chuẩn bị tốt kịch bản ngôn tình gương vỡ lại lành, như thế nào đột nhiên liền biến thành ... Phim khoa học viễn tưởng!?

Kỳ Phong cầm tay hấn đặt trên đại gia hỏa phẳng phiu, độ ẩm cực nóng làm phỏng lòng bàn tay của hấn, Lạc Khâu Bạch trợn mắt há hốc mồm, hồng hết từ đầu đến gót chân.

”Này... Rốt cuộc là xảy ra chuyện gì?”

32. Chương 35

Chương 35

“Này... Rốt cuộc là xảy ra chuyện gì?”

“Cái gì xảy ra chuyện gì.” Kỳ Phong ghét bỏ liếc hấn một cái, xoay đầu sang một bên, một bộ hoàn toàn không hợp tác, nhưng trên mặt lại đỏ ửng.

Lạc Khâu Bạch nửa ngày mới kịp phản ứng, lần này căn bản không cho Kỳ Phong cơ hội phản bác, cầm bả vai nam nhân vội vàng nói, “Đương nhiên là...”

Hấn thiếu chút nữa đem “Nhanh như vậy ngành đứng lên anh làm như thế nào” thốt ra, chính là nói đến bên miệng lại cảm thấy quang minh chính đại hỏi ra lời như thế thật sự rất xấu hổ, lỗ tai nhiễm hồng, thấp khụ một tiếng tiếp tục nói, “Đương nhiên là... Anh vì cái gì chỉ đối với tôi... Kia cái gì.”

Một câu làm Kỳ Phong lâm vào trầm mặc, dưới ánh nắng chói mắt, lỗ tai lại nhiễm hồng một chút.

“Hiện tại em đều thấy được, còn hỏi như vậy làm gì! Em nhất định phải dám lắng nghe được chính miệng tôi nói, mới hết hy vọng phải không?” Kỳ Phong lớn tiếng mở miệng, cũng không thấy người phía trước còn ngơ ngác, thô lỗ đem chân kéo sang một bên, cứng ngắc đứng lên, không nói chuyện với Lạc Khâu Bạch.

Lạc Khâu Bạch bị nghẹn một chút, nhìn nam nhân, nghẹn cổ họng, thậm chí không nhớ lúc này đang ở trong bệnh viện, nắm chặt trên thân nam nhân kéo sang bên cạnh.

Nếu trước kia tính tình cổ quái của đại điều quái hắc còn có thể đoán ra đại khái, ý tứ chân thật cũng có thể nghĩ ra, lần này hắc nhĩn không được, con mẹ nó từ khi kết hôn đến bây giờ còn không rõ ràng đối tượng của mình có cứng hay không sao!?

“Kỳ Phong, anh nói rõ ràng cho tôi, đừng trốn tránh vấn đề!”

Hắc cảm bả vai của Kỳ Phong không buông tay, một bộ dáng muốn đạt mục đích thì không bỏ qua.

Kỳ Phong chưa từng thấy qua thê tử của mình cố chấp không nói lý lẽ như vậy, trong lúc nhất thời hai mắt một bể, hừ lạnh một tiếng, mặt than ngậm miệng không nói.

Bộ dáng này của y làm Lạc Khâu Bạch nở nụ cười, nếu không phải cố kỵ hai người đều là “Nhân sĩ thương tàn”, Kỳ Phong còn cứu hắc một mạng, hắc thật muốn tự mình động thủ cạy mở đầu của y nhìn xem bên trong rốt cuộc là cấu tạo cái gì.

Nghĩ đến đây, Lạc Khâu Bạch hít một hơi, trong đầu óc đột nhiên chợt lóe linh quang, hắc gọi lên khoe miệng cười cười, nhẹ nhàng bao trùm sau lưng nam nhân, dùng đầu ngón tay chọc chọc sống lưng bị thương, thấp giọng nói, “Kỳ Phong, anh không nói phải không?”

Kỳ Phong đột nhiên cứng đờ, không mở mắt.

“Được, tôi hiểu, anh không nói tôi cũng không ép anh.” Lạc Khâu Bạch đứng dậy, xốc chăn lên xuống giường, “Tôi vốn cho rằng trải qua sự việc lần này, hai ta sẽ không có ngăn cách, chính là anh nói như vậy một nửa lưu một nửa, căn bản không nói thật với tôi, lúc trước kết hôn, chúng ta ở trước mặt cha sứ thì sẽ thẳng thắn thành thật, nhưng anh đều gạt tôi, vậy thôi đi, ly hôn cho rồi.”

Một câu này làm Kỳ Phong mãnh liệt quay đầu, ánh mắt lạnh thấu xương.

Y nghiêng răng, “Em nói một câu ly hôn thử xem.”

Lạc Khâu Bạch nở nụ cười một chút, đứng lý hợp tình nói, “Tôi sao không dám, trước anh cùng Lý Thiên Kỳ tôi còn chưa tính sổ với anh, hiện tại tôi hỏi anh cái này có quá phận sao?”

“Nếu nói đã nói rồi, cũng đừng che che dấu dấu, anh nếu không nói rõ ràng anh cùng Lý Thiên Kỳ là xảy ra chuyện gì, nếu không nói rõ ràng cho tôi biết, chúng ta ly hôn.”

Ngày thường Lạc Khâu Bạch là một người biết nặng nhẹ, làm việc cũng sẽ cho đối phương con đường sống, đây là lần đầu tiên hắc cường ngạnh và không nói lý như thế bức bách Kỳ Phong, thần thái kiên quyết, mặt không đổi sắc, giống như nếu không nghe được đáp án, thật sự sẽ không chút do dự trở mặt.

Người bình thường tính tình ôn hòa, nổi giận lên càng kiên quyết, Kỳ Phong trong lúc nhất thời cứng lại, nhìn nửa bên mặt bị thương của Lạc Khâu Bạch, quay đầu sang một bên, “Không ly hôn.”

Lạc Khâu Bạch băng trụ lập tức nhĩn không được tươi cười, mặt không đổi sắc mở miệng, “Vậy anh nói cho tôi biết, vì cái gì chỉ đối với tôi có phản ứng, tôi trong lòng anh có vị trí gì?”

Hắc đoán tới đoán lui, hắc yêu cầu Kỳ Phong cho hắc cảm giác an toàn, không sợ già mồm, không thức thời.

Kỳ Phong nhìn chằm chằm vào hắc, nửa ngày sau đột nhiên từ trong xoang mũi phát ra một đơn âm cổ quái, ánh mắt nhìn ngoài cửa sổ, trầm giọng nói hai chữ, tiếp lỗ tai toàn đồ.

“Lô đỉnh.”

Một từ cổ quái làm Lạc Khâu Bạch sững sốt một chút, hai chữ này hắc đều biết, chính là hiểu ra lại hoàn toàn không biết là có ý gì.

“Cái gì lô đỉnh?”

Kỳ Phong nhú mày, đồng tử màu đen cuộn cuộn nổi lên sóng to gió lớn, bình tĩnh một chút, như hạ quyết tâm.

“Tôi chỉ có cảm giác với em, là bởi vì em là ‘lô đỉnh’ định mệnh, không có em tôi sẽ chết.”

Lần này nói càng mơ hồ, Lạc Khâu Bạch cảm thấy sự tình phát triển càng ngày càng không khoa học, nhịn không được lại đưa tay sờ soạng một chút trán của y, cau mày nói, “Đây không phải là không phát sốt sao? Tôi đã nói với anh là phải đứng đắn, anh lại nói cái gì.”

Kỳ Phong nóng nảy sờ loạn tay hắn, dùng sức nhứ lại mày, cùng thê tử của y giao lưu sao lại khó khăn như vậy.

“Em sao ngốc như vậy, tôi giải thích rõ ràng như vậy, em còn muốn thế nào?”

Giải thích cùng không giải thích có cái gì khác nhau sao?

Lạc Khâu Bạch ở trong lòng khinh thường, “Anh rốt cuộc có thể hảo hảo nói chuyện hay không, nếu không muốn nói thật, vậy lỵ hôn.”

Một câu làm Kỳ Phong sắc mặt thối không cách nào nhìn, y nhứ mày thâm mắng một tiếng, mặt trưởng đến đỏ bừng, thê tử của y hôm nay phiền quá, đừng tưởng rằng phát giận tôi sẽ thỏa hiệp, làm chồng tôi chỉ là rộng lượng khiêm nhượng em mà thôi.

Y cổ quái nhìn Lạc Khâu Bạch một cái, trầm giọng mở miệng, “Kỳ gia có một loại quái bệnh của nam nhân, mỗi lần phát bệnh tình triệu toàn thân sẽ tăng vọt, huyết mạch không thông, phát bệnh trong tim đau nhức, tứ chi tê liệt, nghiêm trọng hơn sẽ ngất, hơn nữa loại quái bệnh này mỗi khi phát tác, sẽ tăng thêm một lần, thẳng đến khi kinh mạch nổ tung, trái tim suy kiệt mà chết, mỗi một đời sẽ xuất hiện, không may mắn thoát khỏi, tôi chính là một trong số đó.”

Lạc Khâu Bạch ngẩn người, không biết Kỳ Phong sao đột nhiên nhắc tới chuyện này, chính là nhìn mặt y không giống nói giỡn, nhịn không được đưa tay đặt lên trái tim của y hỏi, “Cho nên... Anh kỳ thật không có bệnh tim, mà là di truyền? Bệnh kia với chuyện anh tìm tới tôi có quan hệ gì sao?”

Nghe xong lời này, Kỳ Phong đỏ mặt, thấp khụ hai tiếng mới chậm rãi mở miệng, “Nhà của chúng tôi tổ tiên hơn phân nửa đều chết vì quái bệnh này, thẳng đến khi ông nội của tôi, gặp Tôn đạo trưởng. Ông ta nói nguyên nhân bệnh là bởi vì trong cơ thể dương khí tích góp từng tí một, vô pháp thư giải mới có thể chết bất đắc kỳ tử, biện pháp duy nhất giải quyết chính là tìm được người sinh ra vào năm âm năm âm nguyệt, làm ‘lô đỉnh’ bảo mệnh.”

“Mà em... Chính là ‘lô đỉnh’ tôi muốn tìm.”

Lạc Khâu Bạch há hốc miệng, cảm giác như như tiếng sấm ngang tai. Hắn nhéo mình, có thể thấy đau không phải nằm mơ, nhưng từ miệng của Kỳ Phong nói ra đúng tới phong kiến mê tín rất cuộc là xảy ra chuyện gì?

“Khái... Vui đùa cái gì vậy! Có bệnh chẳng lẽ không phải tìm bác sĩ sao, anh như thế nào sẽ tin chuyện loạn thất bát tao này? Hơn nữa, tôi là cái gì, gọi là gì, a ‘lô đỉnh’, kia lại cùng chuyện anh bắt lực có cái gì quan hệ?”

Kỳ Phong mặt càng đỏ hơn, ánh mắt nhìn chằm chằm vào Lạc Khâu Bạch, như chim ưng tập trung vào con mồi.

“Tôi cũng không tin, nhưng sự thật chính là như thế, lão gia tìm được bà nội, cho nên ông bây giờ còn sống tốt, mà tôi tìm được em, cho nên tôi rất ít tái phát bệnh, hơn nữa...”

Nói tới đây, y dừng một chút, đột nhiên đem đầu dịch sang một bên đối diện với Lạc Khâu Bạch, nhạt nhèo nói, “Loại bệnh này người ta gọi là kí chủ gặp được ‘lô đỉnh’ định mệnh mới có thể... Có phản ứng.”

Lạc Khâu Bạch nửa ngày không nói chuyện, nhìn ánh mắt của hắn tựa như đang nhìn người ngoài hành tinh.

Kỳ Phong bị hắn nhìn chăm chú nhứ mày, phiền toái trừng hắn liếc mắt một cái, dịch đầu sang một bên, “Em nhìn cái gì vậy! Biết tôi chỉ có thể ngạnh đứng lên với em, cao hứng, đắc ý sao?”

Lạc Khâu Bạch bị phản ứng của y đùa nỡ nộ cười, căn bản không tiếp tục truy vấn, trong đầu đột nhiên có cái gì chợt lóe qua, “Chờ một chút, nói như vậy, lần đầu tiên tôi nhìn thấy anh, anh kỳ thật không uống

xuân được, mà là quái bệnh phát tác, nhưng bởi vì Lý Thiên Kỳ không phải 'lô đỉnh' của anh, cho nên anh ngạnh không đứng dậy?"

"Câm miệng, ai cho em lặp lại!" Kỳ Phong quát lớn một tiếng, sống lưng càng cứng ngắc.

Lạc Khâu Bạch tuy rằng vẫn chưa hiểu rõ hết, nhưng không biết vì cái gì đột nhiên cũng rất muốn cười, trên thực tế hẳn thật sự làm như vậy, không nín được cười lên tiếng, hơn nữa càng cười càng lớn, cuối cùng chảy cả nước mắt.

Phù dung câu mỉm cười như không có việc gì, trực tiếp làm Kỳ Phong bốc lên hỏa khí.

Y chặt vật nóng nảy che miệng hẳn, trầm giọng quát lớn, "Không cho phát ra thanh âm phóng túng như vậy, em rốt cuộc muốn tôi lặp lại bao nhiêu lần nữa! Em —— quả thực mất thể diện!"

Nhìn nam nhân ở trước mắt bị thương, đầu còn quấn băng vải, cơ hồ bị đụng đau còn cực lực che dấu, Lạc Khâu Bạch cười ngửa tới ngửa lui, đánh bạo nâng mặt của y, cười tùm tùm hỏi, "Kỳ Phong, có người nói anh thực đáng yêu chưa?"

"... Em lại nói từ ghê tởm như vậy thử xem." Kỳ Phong một tay vuốt ve hẳn, mắt lạnh thoáng nhìn, sắc mặt như sương, nhưng cùng sắc mặt của y đối lập chính là đại gia hỏa phía dưới của y cao cao nhếch lên.

Tuy rằng 'lô đỉnh' rốt cuộc là cái gì, Lạc Khâu Bạch vẫn không hiểu ra sao, nhưng hẳn hiện tại cũng không quan tâm vấn đề này, nhìn chằm chằm phía dưới của người nào đó, hẳn cảm thấy vừa then thùng lại mới mẻ.

Nhịn không được dùng tay huých một chút, đại gia hỏa kia nháy mắt muốn nhảy ra, dâng trào.

"Em muốn chết đúng không?" Kỳ Phong hai mắt xích hồng, ồ ồ thở dốc.

Lạc Khâu Bạch vẻ mặt ngạc nhiên, cổ không làm Kỳ Phong nhần đến mức tận cùng, lẩm bẩm nói, "Đây là đạo lý gì... Trên thế giới nhiều người sinh vào năm âm năm âm nguyệt, sao anh cũng chỉ có phản ứng với tôi?"

Đại điều quái không phải là cố ý lừa gạt hẳn đi?

Vừa dứt lời, Kỳ Phong dùng cánh tay không bị thương một phen kéo lấy Lạc Khâu Bạch, không để ý vết thương trên người, lập tức đặt hẳn ở trên giường, trầm giọng nói, "Bởi vì thanh âm của em rất âm đẳng."

Lạc Khâu Bạch đẩy y một chút, tức giận nói, "Anh mới âm đẳng." Cả nhà anh đều âm đẳng.

Câu nói kế tiếp hẳn không nói ra, cười như không cười nói, "Đừng đề tôi, tôi còn chưa hỏi xong. Anh nói cái gì 'lô đỉnh', kí chủ tôi nghe không hiểu, tạm thời tin tưởng những thứ này là thật, nhưng này cũng không chứng tỏ tôi tin tưởng anh lúc trước nói muốn kết hôn không phải vì lợi dụng tôi. Nhìn anh với Lý Thiên Kỳ, ai biết anh không có lên giường với hẳn."

Kỳ Phong sắc mặt lúc này đen lên, Lạc Khâu Bạch không sợ hãi chút nào nhìn lại, khóe miệng mang ý cười.

Hai người nhìn nhau nửa ngày, khóe miệng của Kỳ Phong tà ác câu lên một chút, độ cung rất nhỏ, Lạc Khâu Bạch gằn trong gang tấc cũng không phát hiện.

"Được, chuyện này em muốn nghe nói thật hay nói dối?"

Lạc Khâu Bạch tươi cười, nhớ tới ngày đó Kỳ Phong đi tới trường quay cố ý đi tìm Lý Thiên Kỳ, lúc này lông mày khẽ nhướn, "Tôi chỉ nghe nói thật."

Kỳ Phong gật đầu, không nói gì cả, trực tiếp bắt đầu tay kia cởi đi quần áo của Lạc Khâu Bạch.

"Anh lại muốn làm gì?" Lạc Khâu Bạch không nghĩ tới chỉ ngần ngừ một giờ, nam nhân này lại tính toán đùa giỡn lưu manh hai lần!

Kỳ Phong không trả lời, lập tức kéo lấy áo của hẳn, dùng sức kéo, mấy nút áo lúc này rơi xuống, một đôi chân rắn chắc phẳng phiu cường thể ngăn chặn đầu gối lộn xộn của Lạc Khâu Bạch, động tác trên tay không do dự chút nào.

Lạc Khâu Bạch nóng nảy, dùng sức đẩy y, “Mẹ nó, tôi nói anh đứng đắn mà anh cứ như vậy! Anh buông tay cho tôi, quần áo của tôi!”

Hắn quần quai, đụng phải tay Kỳ Phong, y “Tê” kêu lên một tiếng đau đớn, vết thương trên người bị rách ra, máu thấm lên băng gạc.

“Tôi hiện tại cả người đều là thương tích, đầu cũng vừa mới khâu, em muốn tôi đi gặp diêm vương sao?”

Kỳ Phong nói xong, tay tiếp tục cởi quần áo Lạc Khâu Bạch, không vì mình bị thương mà chần chừ cái gì.

Lạc Khâu Bạch vừa thấy tư thế này, không dám cử động nữa, đại diện quái này bị thương là vì hắn, y nói cái gì cũng không có thể nhượng bộ y lần thứ hai.

Tay chân không dám dùng sức, Lạc Khâu Bạch ngoài miệng lại không cam yếu thế, “Nhắc tới Lý Thiên Kỳ anh liền phản ứng như vậy.”

Kỳ Phong đột nhiên nhíu mày, cúi đầu tinh chuẩn hôn bờ môi của hắn, đem câu nói kế tiếp của Lạc Khâu Bạch đều ngăn ở trong cổ họng, phát ra “Nha nha” kêu rên.

Đầu lưỡi đụng vào răng nanh, liếm liếm khắp ngõ ngách trong cổ họng Lạc Khâu Bạch, thẳng đến khi hắn thở hồng hộc, người ửng hồng, Kỳ Phong buông hắn ra, từ trên cao nhìn xuống trầm giọng mở miệng, “Em không phải muốn nghe nói thật sao? Tôi hiện tại sẽ nói thật cho em biết.”

Lúc này quần áo Lạc Khâu Bạch đã hoàn toàn bị Kỳ Phong cởi ra, sống lưng bóng loáng đều lộ ra bên ngoài, khuôn ngực bằng phẳng, hai khối nhũ hạt gập được không khí lạnh đứng lên.

Khỏe môi Lạc Khâu Bạch còn dính nước bọt, trong ngực kịch liệt phập phồng, mặt trên hai điểm tiên diễm phập phồng, Kỳ Phong cúi đầu cắn một cái, không nặng không nhẹ cắn một hơi.

“Ngô!” Lạc Khâu Bạch kêu lên một tiếng đau đớn, “Con mẹ nó anh... Là chó à!”

Kỳ Phong không đáp lại hắn, như đắm chìm trong thế giới của mình, gần từng tiếng mà nói, “Em có biết tôi mỗi ngày nhìn thấy em đều có cảm giác gì không? Tôi đã nghĩ sẽ làm như thế này, đem em từ đầu tới đuôi liếm hết, cắn nơi này của em, mỗi lần tôi cắn, em sẽ lập tức bắn lên, miệng phát ra thanh âm tôi thích nghe nhất.”

“...” Lạc Khâu Bạch bị những lời nói thô tục hiềm thấy của Kỳ Phong sợ ngây người, nửa ngày không phát ra âm thanh, nhưng trên mặt đã hồng.

Lúc này, tay của Kỳ Phong đã tìm được bên trong quần của hắn, ngón tay cách quần lót vuốt ve cái mông tròn, lặng lẽ mở miệng, “Nơi này của em đặc biệt mềm mại, tôi không biết người khác là bộ dạng thế nào, dù sao em rất mềm mại, mỗi lần tôi bính liên kịch liệt co rút lại, tựa như hiện tại, em xem, cách một tầng vải dệt cũng giống như muốn đem đầu ngón tay của tôi nuốt vào đi.”

Lạc Khâu Bạch hoàn toàn ngốc, vừa rồi nam nhân biệt nữ, như thế nào liền... Đột nhiên biến thành như vậy?

Hắn toàn thân nóng lên, lông mi bởi vì lời thoại dâm tà của Kỳ Phong mà run rẩy, chính là thân thể không cách nào khống chế, thật sự có cảm ứng với Kỳ Phong, lồi vào co rút nhanh, đầu ngón tay của Kỳ Phong đã tham tiền vào một chút, vải dệt bị nhét vào huyết khẩu, ma sát làm da đầu hắn run lên, nhắc tay đầu hàng, “Đủ rồi! Anh đừng nói nữa, tôi không muốn nghe! Anh không cần phải nói!”

“Là em muốn nghe sự thật.” Kỳ Phong mặt không đổi sắc trần thuật.

Y hôn hầu kết Lạc Khâu Bạch, ma sát giữa hai chân hắn, “Biết tôi vì cái gì không cho em nói chuyện không, bởi vì thanh âm của em thật sự rất ác liệt, tôi vừa nghe đến thanh âm của em liền khống chế không được, em mỗi lần lên giường, tôi đều ngạnh không được, chỉ muốn hung hăng mà đi vào, cho thân thể em gắt gao bao bọc tôi.”

Lạc Khâu Bạch ai kêu một tiếng, lại không thể thật sự đánh Kỳ Phong, đưa tay che ánh mắt ghen ngào nói, “Tôi... Tôi không nghe anh nói nữa! Chuyện của anh và Lý Thiên Kỳ tôi cũng không hỏi, câm miệng câm miệng!”

“Em hỏi tôi, là em muốn nghe, vậy phải nghe tôi nói hết.”

Kỳ Phong đè trên người hắn, hôn nửa bên mặt bị thương của Lạc Khâu Bạch, ngạnh vật phía trước đã không thể chờ đợi được và chạm đứng lên, “Tôi cá tính lãnh cảm, đối với bất luận kẻ nào đều không có hứng thú, cho nên khi gặp gỡ một người âm thầm âm nguyệt, cũng sẽ không phản ứng, bất quá em không giống, thấy em tôi mới biết mình nguyên lai thích như vậy.”

“Tôi chỉ cùng một người trên giường, đó chính là em.”

Ngữ khí bình thản phập phồng, lại hiệu quả mạnh như vậy, làm đầu của Lạc Khâu Bạch nổ tung, hắn mất thể diện lại quần bách, cuộn thân thể lại, thật sự không biết xử lý như thế nào.

Chính là Kỳ Phong căn bản không buông tha hắn, ôm hắn vào trong ngực, nghiêng thân mình nằm ở bên cạnh hắn, đại gia hỏa không ngừng mà va chạm hông hắn, dịch ướt sũng dính ướt quần của hắn, mỗi một lần đều chạm vào bí chỗ, như tùy thời tùy chỗ đều muốn mãnh liệt xông vào.

Trong miệng của y phát ra ồ ồ kêu rên, hô hấp cực nóng phun vào cổ Lạc Khâu Bạch, y theo bản năng cúi đầu liếm hắn một chút, Lạc Khâu Bạch không chế không được “Ân” một tiếng, đại gia hỏa lại cứng thêm, Kỳ Phong đè lại tay hắn đặt ở trên, thanh âm trầm thấp khàn khàn không ngừng vang lên, “Em nhìn xem, nó thấy em mới có thể biến thành cái dạng này, đều tại em.”

“Trừ em ra, tôi đối với những người khác căn bản không có cảm giác nào, cho nên không có người khác, chỉ có em.”

Lạc Khâu Bạch như bị hỏa đốt, toàn thân run run, từ hàm răng nói ra một câu, “Anh... Con mẹ nó anh nói thật dễ nghe!”

Kỳ Phong vươn tay cởi quần của hắn, “Ba” một tiếng đánh vào trên đùi hắn, Lạc Khâu Bạch “A”, mất thể diện gằm nhẹ một tiếng, “Anh người này có xấu hổ hay không!”

Kỳ Phong mặc kệ hắn nói gì, tiếp tục lời của mình, há miệng, thanh âm khàn khàn lại mang theo nôn nóng cùng oán giận, “Tôi tặng hoa cho em em không cần, tôi chỉ là muốn lên giường với em có gì sai sao? Em là thê tử của tôi, không tìm em lên giường còn có thể tìm ai?”

Lạc Khâu Bạch mở to hai mắt, trên đùi lại bị nam nhân dùng sức cắn một hơi, không cam tâm, “Em không để ý tới tôi, tôi đi tìm em, nhưng em còn cùng nam nhân khác câu kết làm bậy! Tôi mới là chồng em, em nhìn người khác lại không được! Liếc mắt một cái đều không được!”

Đùi bị đánh có cảm giác bị mất thể diện, Lạc Khâu Bạch chôn khuôn mặt trong lòng bàn tay, lại phần nộ thở hổn hển nói, “Thúi lắm! Tôi thông đồng với ai, là anh cùng Lý Thiên Kỳ thông đồng mới đúng chứ!”

“Cái gì chó má Lý Thiên Kỳ, Vương Thiên Kỳ, tôi ngay cả tên hắn đều không nhớ kỹ, ai biết hắn đang làm gì? Tôi nói với hắn, em mới nhìn tôi một cái, đã không nói lời nào, em ngay cả nhìn cũng không nhìn tôi, em làm thê tử kiểu gì thế?”

Nói xong lời cuối cùng, Kỳ Phong không phập phồng nhưng còn làm nũng.

Lạc Khâu Bạch bối rối, trong lòng vẫn luôn lẩn tránh, cứ như vậy bị Kỳ Phong rút xuống, trong lúc nhất thời đầu của hắn hỗn loạn, mà ngay lúc hắn không kịp phản ứng, nam nhân lập tức tách hai chân hắn ra.

“Em còn muốn nghe nói thật?” Kỳ Phong mím môi, giống đỉnh núi gắt gao ôm chặt Lạc Khâu Bạch, không chút do dự hôn bờ môi của hắn.

Lạc Khâu Bạch bị y gây sức ép thở hồng hộc, quay đầu đi há mồm thở dốc, “Anh... Trước chờ một chút! Tôi còn có chuyện nói...”

“A, ra là còn muốn nghe, chúng ta đây liền tiếp tục.”

Kỳ Phong vươn tay vuốt ve ngạnh vật phía trước Lạc Khâu Bạch, không dùng bất cứ kỹ xảo nào, thân thể không ngừng mà đỉnh về phía trước, mặt không đổi sắc, ánh mắt lại lộ ra tia khiếp người, “Tôi hiện tại rất muốn X em.”

Chân tướng rõ ràng, Lạc Khâu Bạch còn chưa kịp phản ứng, lúc này bị Kỳ Phong gây sức ép, đầu tiên là toàn thân run lên, khuôn mặt lại nhanh chóng sung huyết.

“Con mẹ nó anh... Dừng tay! Chúng ta phải hảo hảo nói chuyện... Dừng! Dừng xoa nhẹ... Thao!”

“Em khoái chết đi, phía trước đều đỏ.” Kỳ Phong mặt không đổi sắc mở miệng, lúc Lạc Khâu Bạch không chế không được, trán toát ra mồ hôi, toàn thân buộc chặt, phía dưới đã trướng phát đau, động tác không ngừng.

Lạc Khâu Bạch chưa kịp nói ra, đã bị Kỳ Phong khơi mào hỏa khí.

“Tôi muốn liếm em.” Kỳ Phong nói, Lạc Khâu Bạch kinh hách, cúi đầu vùi vào trong chăn, hé miệng ngậm vào hân...

“Ngô ân!” Lạc Khâu Bạch giống bị sấm sét bổ trúng hung hăng mà sợ run cả người.

Kỳ Phong không có kỹ xảo gì liếm hân, răng nanh đụng vào, nói thật cũng không thoải mái, chính là nghĩ đến đây là Kỳ Phong, người kiêu ngạo, cũng thích hân, thậm chí vì hân suýt nữa đánh mất tính mạng, vừa mới biết được chân tướng trong lòng buồn vui lẫn lộn, căn bản không chế không được chính mình, cả người ở trên giường không ngừng lắc lắc, muốn thoát khỏi khổ hình ngọt ngào.

Lần đầu tiên bị khẩu giao, Lạc Khâu Bạch căn bản kiên trì không được bao lâu, dùng sức nhéo bả vai Kỳ Phong, ách thanh, “Buông ra! Tôi... Tôi không được! Anh buông ra!”

Kỳ Phong bắt vì sở động, dùng sức hút...

Lạc Khâu Bạch phát ra một tiếng thét chói tai, hầu kết quay cuồng, không chế không được cứ như vậy tiết ra...

Kỳ Phong mặt không đổi sắc phun ra, dính vào trên tay hướng về hai chân Lạc Khâu Bạch vẽ loạn, ngoài miệng trầm giọng nói, “Lần này hân là đủ trơn, em rất phóng túng.”

Lạc Khâu Bạch thần tình đỏ bừng, dùng sức đá chân, “Không... Không được, nơi này là bệnh viện! Ít nhất chờ đến buổi tối! Anh... Dừng động ...”

Đang nói, Kỳ Phong đã tham tiến một ngón tay.

Đúng lúc này, cửa phòng đột nhiên “Răng rắc” một thanh âm vang lên, một hộ sĩ bưng thuốc đẩy cửa vào, Lạc Khâu Bạch cả người đều bối rối, người còn chưa tiến vào trước, mãnh liệt tiến vào trong chăn.

“Ai? Giường 46 người đâu?”

Trong chăn, Lạc Khâu Bạch dùng sức cắn Kỳ Phong một chút, đỏ mặt mạo huyết, giờ khắc này hân thật hận không thể đâm chết.

Kỳ Phong bị phá hỏng chuyện tốt, mặt toàn đen, từ trong chăn, nóng nảy khinh thường, lạnh như băng nói, “Ồ đây.”

33. Chương 36

Chương 36

Đảo mắt, Lạc Khâu Bạch đã nằm trong bệnh viện nhiều tuần.

Hân bị thương không nặng, chỉ có trên mặt bị thương ngoài da một chút, trải qua vài ngày trị liệu đã hoàn toàn kết vảy, tuy rằng thoát nhìn hồng toàn bộ có chút dọa người, nhưng chỉ cần không đụng sẽ không đau.

Huống chi, hân thật sự chán ghét mùi trong bệnh viện, chỉ muốn sớm về nhà, chính là Kỳ Phong chết sống không đồng ý, còn lãnh mặt một bộ không thương lượng nói, “Vốn bộ dạng không dễ nhìn, còn không hảo hảo dưỡng thương, em đi ra ngoài, người ta không biết còn tưởng rằng tôi đánh bà xã, em cố ý hại tôi.”

Một câu này làm Lạc Khâu Bạch dở khóc dở cười, nghĩ thầm rằng, nhân gia đâu có rảnh quan tâm loại chuyện này.

Bất quá hắn không dám nói ra cho Kỳ Phong, đành phải ngoan ngoãn tiếp tục ở lại bệnh viện, giống sâu mọt, mỗi ngày ăn ngủ, ngủ ăn, ngược lại so với khi hai người chiến tranh lạnh nửa tháng béo lên ba bốn cân.

Bởi vì trên mặt có thương tích, Lạc Khâu Bạch không thể không tạm dừng công tác trong công ty, Tà Dương Ca bên kia cũng chậm tiến độ, vì thế hắn phi thường áy náy, cố ý gọi cho Sâm Xuyên, kết quả không biết như thế nào lộ ra hết, kế tiếp vài ngày đoàn phim người người đều tới thăm hắn, Diệp Thừa càng khoa trương, mua hết hoa trong cửa hàng, khiến cho phòng bệnh hắn giống triển lãm hoa.

Đương nhiên, trong lúc này, Mạnh Lương Thần cũng tới thăm hắn, nhưng Lạc Khâu Bạch làm bộ như đang ngủ để ứng phó qua loa, không nguyện ý cùng hắn ta nói chuyện.

Mỗi ngày trong phòng bệnh đều phi thường bận rộn, không phải người này đến tặng hoa, thì người kia đến đưa cơm, khiến cho Lạc Khâu Bạch đáp ứng không xuể, thậm chí không có thời gian đi tìm Kỳ Phong.

Liên tục hai ngày không gặp mặt, trong lòng hắn có chút nhớ, chờ đến khi người make-up đi rồi, nhịn không được lấy điện thoại ra gọi điện thoại.

Kết quả điện thoại lập tức bị bên kia cúp, liên tục ba bốn lần đều là như vậy.

Lạc Khâu Bạch còn tưởng rằng Kỳ Phong giống mình, phải ứng phó khách nhân, dù sao thân phận của đại điều quá so với hắn cao hơn nhiều, bị thương một lần không biết bao nhiêu nhân vật nổi tiếng quan tâm, người trước ngã xuống, người sau tiến lên nịnh bợ, không có thời gian nghe cũng bình thường, chính là năm sáu lần đều là như thế, Lạc Khâu Bạch liền nhắn tin cho Kỳ Phong.

Anh hiện tại có rảnh không? Tôi đi tìm anh được không?

Tin nhắn như chìm xuống biển, không có hồi âm, Lạc Khâu Bạch gãi gãi tóc, thử gọi điện thoại lại, kết quả lần này gọi được.

Kỳ Phong cũng không nói lời nào, chỉ có tiếng hít thở, Lạc Khâu Bạch cười tủm tỉm hỏi y, “Anh làm gì mà không nghe điện thoại a? Hôm nay thân thể có tốt lên một chút nào không, đầu còn đau hay không?”

Kỳ Phong trầm mặc thật lâu, mới không mặn không nhạt hừ một tiếng, “Không biết.”

“Không biết a? Tôi liền qua phòng bệnh thăm anh.” Lạc Khâu Bạch cười đùa y.

“... Không cần.” Lúc này đây người nào đó lo lắng rõ ràng không đủ, “Tôi muốn nghỉ ngơi, em mỗi ngày cùng nhiều người không đứng đắn nói chuyện, đừng quấy rầy tôi đi ngủ.”

Lạc Khâu Bạch sững sốt, không đợi phản ứng, điện thoại đã bị cắt.

Hắn nhìn chăm chăm điện thoại trong chốc lát, hơn nửa ngày mới kịp phản ứng, người này không phải là nhìn thấy đoàn phim mỗi ngày đều tìm mình, ăn dấm đi?

Nghĩ vậy cũng có khả năng, Lạc Khâu Bạch không nín được cười lên tiếng, tìm hộ sĩ hỏi, buổi sáng có một nam nhân đầu bị thương đến đây không, y chỉ đạo qua một vòng lại đi rồi.

Nghe xong lời này, Lạc Khâu Bạch tưởng tượng, đại điều quá trên đầu dán băng gạc, thật vất vả quyết định “Người có địa vị cao lại đầu hàng nhân nhượng trước người có địa vị thấp” tìm mình, kết quả đang ở trước cửa do dự bồi hồi, tự hỏi làm sao đi vào mới không bị mất mặt, đã có người nhanh chân đến trước, nhìn người khác có thể đi vào đi ra, y vào không được, người này khẳng định lại sinh hồn đổi.

Nghĩ đến loại chuyện này, Kỳ Phong rất có khả năng, Lạc Khâu Bạch lại cười ngây ngô, từ trong tủ quần áo lấy ra một cái cà men, trực tiếp cầm đi bệnh viện đối diện.

Trừ bỏ lần đầu tiên đi tìm Kỳ Phong bị vệ sĩ ngăn lại bên ngoài, thời gian khác, những người hộ vệ kia thấy Lạc Khâu Bạch thường xuyên qua lại, gặp mặt liền sẽ ân cần thăm hỏi một câu “Lạc tiên sinh, lại tới nhìn thiếu gia a?”

Kết quả hôm nay đến, cửa lại dị thường an tĩnh, những vệ sĩ nguyên bản canh giữ ở cửa không biết đi nơi nào.

Lạc Khâu Bạch có chút kinh ngạc, nhìn bốn phía, khinh thủ khinh cước đi tới cửa, vừa muốn đẩy cửa đi vào, kết quả thấy cửa không có đóng ở trong đúng một loạt vệ sĩ áo đen, thanh âm cứng rắn của Kỳ Phong từ trong truyền đến:

“Đem lời tôi vừa mới nói lặp lại một lần.”

Bọn vệ sĩ nhìn nhau, tựa hồ có chút xấu hổ, nhưng vừa nhìn thấy Kỳ Phong mặt không đổi sắc lại có điểm bờ ngỗ, kiên trì cùng kêu lên, “Về sau cho dù là hộ sĩ hay bác sĩ, cho dù là đến kiểm tra phòng, không gõ cửa cũng tuyệt không cho vào!”

Kỳ Phong “Ân” một tiếng, không mẫn không nhạt nói, “Còn gì nữa?”

“Nhìn thấy Lạc tiên sinh vào cửa, cho dù là thời gian hay địa điểm, toàn bộ lảng tránh, nhìn không thấy, nghe không được, không biết!”

Kỳ Phong vừa lòng nhíu mày, “Đi đi, không có chuyện của các người, đi xuống đi.”

Bọn vệ sĩ xoay người đi ra ngoài, lúc này Lạc Khâu Bạch mới lập tức kịp phản ứng, mặt đều hồng.

Y nói với vệ sĩ như vậy sao!? Cái gì gọi là nhìn không thấy, nghe không được, lời này như thế nào nghe đều cảm thấy không thích hợp.

Trong đầu óc không chế không được lại hiện ra ngày đó mình tìm đến Kỳ Phong, bị chị hộ sĩ ngăn ở trong ổ chặn ra không được, đi cũng không xong, hần thắp khụ một tiếng, gãi gãi đầu, đang nghĩ tới mình có nên đi vào hay không, lúc này cửa phòng mở ra, trong đó một vệ sĩ vừa nhìn thấy hần, lập tức kinh ngạc hỏi, “Lạc tiên sinh, anh đã đến rồi như thế nào không đi vào?”

Trong phòng bệnh truyền ra một tiếng ho khan, Lạc Khâu Bạch có chút xấu hổ, cười cùng bọn họ lên tiếng chào hỏi, lúc đi tới, vệ sĩ còn cực kỳ chuyên nghiệp giúp hần khép cửa phòng lại.

Bên miệng Kỳ Phong còn dính nước, tựa hồ mới vừa rồi bị sặc nước, trên mặt đỏ ửng, tiếp lại khôi phục mặt không đổi sắc, như vậy không biết là vì lời nói mới rồi bị Lạc Khâu Bạch nghe thấy mà xấu hổ, hay là bởi vì lúc nãy nói dối là buồn ngủ, kết quả không chỉ không ngủ còn bị thê tử phát hiện.

Y tựa vào cái đệm phía sau, liếc Lạc Khâu Bạch, không mẫn không nhạt hỏi, “Em tới làm gì?”

Một màn này bị Lạc Khâu Bạch thu hết vào mắt, hần đột nhiên cảm thấy lúc này Kỳ Phong còn ngại ngùng, nhẹn không được gọi lên khoe miệng, đi qua nói, “Vừa rồi trong điện thoại không phải nói, tôi tới thăm anh một chút, tôi vừa rồi ở dưới lầu mua đồ ăn, cũng không biết hợp khẩu vị của anh không, ném thử đi.”

Nói xong hần mở cà men ra, bên trong là món tôm bóc vỏ Kỳ Phong thích nhất, tôm thịt màu trắng xen lẫn với dưa leo xanh biếc, tầng phía dưới còn có cháo bí ngô hầm nhuyễn vàng óng ánh, tất cả đều là món ăn có lợi cho việc khôi phục thân thể.

Thời gian này, Lạc Khâu Bạch không có việc gì liền chạy sang đây thăm Kỳ Phong, đứng nhìn hần bản thân cũng bị thương, chính là mỗi ngày đều đưa cơm cho Kỳ Phong, hôm nay là canh củ từ gà mái, ngày mai là gà tơ hải sâm, hận không thể lập tức đem Kỳ Phong ăn thành đại béo.

Kỳ Phong mỗi lần đều nói đồ ăn hần đưa đặc biệt khó ăn, bộ dáng ghét bỏ, nhưng đồ ăn dinh dưỡng Kỳ gia đưa tới y không có động tới, đồ ăn Lạc Khâu Bạch đưa tới y ăn hết không thừa một miếng.

Trải qua một đoạn thời gian điều trị và trị liệu, thương thế của Kỳ Phong đã tốt hơn phân nửa, đầu cũng tháo băng gạc, chỉ còn lại một bàn tay vẫn chưa thể tốt lên, nhưng sắc mặt lại bị Lạc Khâu Bạch điều trị khỏe mạnh rất nhiều.

Y nhìn thoáng qua cà men, nói một câu “Không khẩu vị”, quay đầu qua chỗ khác.

Lạc Khâu Bạch đã sớm quen rồi, ngồi ở bên cạnh y cười hỏi, “Nghe nói anh hôm nay đi sang phòng bệnh tìm tôi? Sao không đi vào, tôi mỗi ngày đều ngóng trông thương thế của anh có thể khỏe nhanh một chút, chủ động tới tìm tôi.”

Nghe xong lời này, sóng mắt Kỳ Phong hiện lên vài tia vui mừng, mặt không đổi sắc nói, “Em suy nghĩ nhiều quá, tôi không có chuyện gì vì cái gì muốn đi tìm em?”

Nói tới đây y dừng một chút, quay đầu nói, “... Bất quá em đã nói, tôi sẽ gắng gượng suy xét một chút.”

Lạc Khâu Bạch nhú mày, cầm tay y quơ quơ, cong ánh mắt, “Vắt vả cho anh, tôi sẽ ở trong phòng bệnh chờ anh.”

“Anh yên tâm, đoàn phim đã thăm hết rồi, tôi cũng không có bạn bè và người thân khác, trong phòng bệnh của tôi sẽ không có những người khác, anh chừng nào thì có thể đến.”

Nghe xong lời này, Kỳ Phong lập tức rút tay ra, trên mặt hiện lên một tia cao hứng cùng thẹn thùng nóng nảy.

“Ai hỏi em nhiều như vậy, ăn cơm.”

Nói xong y cầm đũa lên, gấp miếng tôm đưa đến bên miệng Lạc Khâu Bạch, đen mặt nói, “Cái này quá lớn, vừa thấy cũng rất ngon, em tới ăn.”

Y dùng phương thức vòng vo như vậy để diễn tả tình yêu, Lạc Khâu Bạch buồn cười, hé miệng nuốt vào.

Kỳ thật lúc trước Kỳ Phong nói với hắn, kêu hắn ở nơi này, như vậy hai người cũng không cần mỗi người một nơi, nhưng bệnh viện rất ngơ long hỗn tạp, lần trước trình diễn đã nháo đến như vậy, paparazzi khắp nơi, hận không thể đào ra tin tức của Kỳ gia, lúc này hai người ở trong một phòng thật sự không sáng suốt.

Huống chi, Kỳ Phong bị thương còn chưa khỏi, hai đại nam nhân ghé vào đồng thời, buổi tối cũng ngủ không ngon, còn không bằng hắn mỗi ngày chạy qua chạy lại, cũng đỡ phải ồn ào.

Nghĩ đến đây, Lạc Khâu Bạch nói, “Kỳ Phong, tôi nghĩ nhà chúng ta giường lớn, đều tại anh không cho tôi về nhà... Tôi hận không thể hiện tại nằm trên giường lăn ra ngủ.”

Ánh mắt Kỳ Phong đột nhiên tối sầm lại, gắt gao nhú mày.

Thê tử của y đang ăn cơm còn nói đến giường, còn như vậy ác liệt nói đến chuyện giường chiếu sau khi về nhà, kia phải chờ tới năm nào tháng nào!?

Vừa nghĩ tới chuyện bị hộ sĩ phá hỏng chuyện tốt, Kỳ Phong sắc mặt trầm xuống, “Không cần phải chờ đến khi về nhà, em hôm nay ở lại đây, tắm sạch sẽ, chúng ta tiếp tục chuyện lần trước.”

Lạc Khâu Bạch tôm còn nghẹn trong cổ họng, thiếu chút nữa nuốt không được, đã nhiều ngày như vậy, người này như thế nào còn muốn tiếp tục chuyện lần trước, không cho y yên tĩnh trong chốc lát, nhưng coi mình là cái “Bếp lò”, tôi muốn là một cái “Thiết côn”, xem y còn dám dễ dàng nói ra lời nói không biết xấu hổ không.

Đúng lúc hai người đang lo lắng, ngoài cửa vang lên tiếng đập cửa, thanh âm vệ sĩ vang lên, “Thiếu gia, hộ sĩ đến thay thuốc.”

Kỳ Phong lãnh mặt, há mồm muốn cự tuyệt, Lạc Khâu Bạch nhanh chóng ngăn lại y, “Thay thuốc mà thôi, anh sợ hãi?”

“...” Một câu làm Kỳ Phong không phản đối, mắt mở trừng trừng mà nhìn hộ sĩ đẩy cửa tiến vào, hơn nữa lần này lại là nữ nhân kia!

Nhìn thấy người tới, Lạc Khâu Bạch cũng có chút xấu hổ, lần trước hắn ở trong chăn né đã lâu, chờ đến lúc người đi rồi mới xám xịt chạy trốn, tuy rằng không bị người vạch trần chuyện tốt, nhưng trong lòng vẫn có chút sợ hãi, nhịn không được đánh võ trầm mặc cười hô, “Vắt vả cho chị, giữa trưa ăn cơm còn cố ý đi một chuyến.”

Hộ sĩ căn bản không biết phát sinh cái gì, ngọt ngào mỉm cười, “Sao lại vậy, đây là trách nhiệm của tôi, kỳ thật là tôi quấy rầy các người ăn cơm đi?”

“Phải.” Kỳ Phong mặt không đổi sắc bật ra một chữ, không khí lúc này có chút xấu hổ.

Hộ sĩ không rõ, Lạc Khâu Bạch nhanh chóng pha trò, “Kia cái gì... Bạn của tôi đầu bị thương, cho nên tính tình có chút cổ quái, không phải cố ý, chị đừng để ý a.”

Kỳ Phong nhú mảy, ánh mắt nóng nảy, bị người nam nhân này dùng ánh mắt như đào phần mộ tổ tiên nhà cô nhìn chăm chú hai lần, hộ sĩ cũng có chút chịu không nổi, nhanh chóng thay thuốc chạy ra ngoài cửa.

Lạc Khâu Bạch thở phào một hơi, chợt nghe Kỳ Phong đột nhiên nói một câu, “Em cùng nữ nhân kia rất quen thuộc?”

Nếu không em tươi cười với cô ấy là có ý gì.

Chẳng lẽ em không biết cô ấy quấy rầy vợ chồng chúng ta liên lạc tình cảm sao? Có phải cô ấy giúp đỡ em chạy trốn một lần, cho nên em mới như vậy khách khí với cô ấy như vậy, còn dám nói tôi là bạn bè của em, có phải muốn tôi đem giấy hôn thú lấy ra cho cô ấy nhìn em mới hết hy vọng?

“A?” Lạc Khâu Bạch sửng sốt một chút, không kịp phản ứng là xảy ra chuyện gì.

“Không ăn.” Kỳ Phong đặt đĩa xuống, mệt mỏi nhắm mắt lại.

Mới vừa rồi còn tốt mà, sao đột nhiên liền biến thành như vậy? Lạc Khâu Bạch không hiểu ra sao, “Tay anh lại đau sao?”

Kỳ Phong không nói lời nào, Lạc Khâu Bạch gãi gãi tóc, nhìn đồ ăn còn dư, cân nhắc một hồi lâu, như có chút hiểu được.

Hắn phát hiện mình chỉ cần tự kỷ một chút muốn hỏi, hơn phân nửa sẽ đoán trúng ý tứ của Kỳ Phong, “Cái kia... Anh sẽ không vì tôi cùng nữ nhân nói chuyện ăn dầm chứ? Anh liền như vậy... Thích tôi sao?”

Quả nhiên Kỳ Phong phút chốc mở mắt, hung hăng liếc mắt một cái, xoay thân mình, lộ ra lỗ tai lại hồng không cách nào nhìn.

Tâm Lạc Khâu Bạch nhảy loạn, không biết vì cái gì, thế nhưng cảm thấy nam nhân như vậy biệt biệt nữ nữ ngẫm thừa nhận, so với trực tiếp nói “Tôi thích em” còn kích thích hơn.

Này... Có tính là ngoài kinh hỉ ngoài ý muốn?

Hắn liếm liếm môi, hít một hơi, đi lên hôn một chút lên tai nam nhân, lúc nam nhân vừa muốn nóng nảy phát giận ôm y ở sau lưng, không chế không được ngáy ngồ cười.

Kỳ Phong không kiên nhẫn đẩy hắn, “Em ngồi xa tôi một chút, không cần dính vào!”

Lạc Khâu Bạch không buông tay, trong lòng không ngừng mà bành trướng, hắn cắn lỗ tai nam nhân một chút, nhỏ giọng nói, “Anh tốt như vậy, lại tặng hoa, còn ngốc nghếch vì tôi bị thương, tôi luyến tiếc buông anh ra.”

Ngực Kỳ Phong kịch liệt phập phồng, phía sau lưng cứng ngắc giống tảng đá, cả hô hấp đều nhanh đình chỉ.

Lúc này chợt nghe phù dung câu cười nói, “Kỳ Phong, anh chính là nhà của tôi.”

Kỳ Phong mặt hoàn toàn đỏ, như muốn xuất huyết, thân thể cao lớn rắn chắc cứng ngắc, trong lòng mừng như điên.

Y nóng nảy nắm chặt cầm Lạc Khâu Bạch, hung hăng mà gặm cắn môi hắn, “Câm miệng!”

Lạc Khâu Bạch cười ha ha, vươn ra đầu lưỡi cọ bờ môi của y, nếm hương vị cháo bí đỏ.

Hai người ngồi ở trên giường, trong chốc lát hôn một chút, trong chốc lát ăn một chút, Lạc Khâu Bạch kỳ thật có chút ý tứ, nhưng lúc này đây Kỳ Phong lại đẩy hắn ra, hơn nữa không có bất luận hành động gì.

Lạc Khâu Bạch vĩnh viễn không rõ trí não của nam nhân, bắt quả nhìn bộ dáng nóng nảy của y, lại thẹn thùng, vừa lúc lúc này Trịnh Hoài Giang gọi điện nói buổi chiều muốn tới bệnh viện, Lạc Khâu Bạch không nói gì thêm nữa, cười tủm tỉm mang theo cả men ly khai phòng bệnh.

Đi được nửa đường, hắn nhận được tin nhắn của Kỳ Phong, đúng sáu chữ: Thương tích đã tốt, 8 giờ

Lạc Khâu Bạch không hiểu ra sao, nhìn đồng hồ, đã là buổi chiều 2 giờ, hắn cân nhắc nửa ngày cũng không hiểu được đại điều quái lạ đang làm cái trò gì, cuối cùng gãi gãi đầu, nhét di động vào túi áo.

Màn đêm buông xuống, âm thanh tịch mịch.

Lạc Khâu Bạch bận cả một ngày, đi ngủ sớm, bệnh viện buổi tối đúng 10 giờ là tắt đèn, hắn gọi điện thoại cho Kỳ Phong mà không có ai bắt máy, đành phải nhắn tin Ngủ ngon cho y, nằm ở trên giường không dậy một lúc đã ngủ.

Trong phòng bệnh yên tĩnh cực kỳ, trong không khí tỏa ra mùi hoa thực đậm, lúc này cửa phòng bệnh “Răng rắc” một tiếng mở ra, một bóng dáng cao lớn từ từ tiến vào.

Cửa phòng bệnh vì phòng ngừa ban đêm xảy ra chuyện ngoài ý muốn nên không có khóa lại, Lạc Khâu Bạch không bị thanh âm đánh thức, vẫn ngủ say, chấn trên người trượt xuống, lộ ra bộ đồ bệnh nhân màu xanh, để sát vào một chút, có thể nhìn thấy theo hô hấp phập phồng của hắn lông mi cùng khóe mắt rất xinh đẹp.

Người xưa nói, đuôi mắt đẹp, sẽ hiểu về nhân tâm, cũng không phải không có đạo lý.

Ngoài cửa sổ ánh trăng nhạt màu chiếu vào trong phòng, càng thêm tô điểm cho khuôn mặt góc cạnh của nam nhân, lúc này y cúi đầu, không hề chớp mắt cúi đầu nhìn người trên giường, từ hốc mắt đến mũi, lại từ môi đến đôi chân thon dài.

Vươn tay, y chậm rãi sờ lên vết sẹo đã kết vảy trên mặt Lạc Khâu Bạch, miệng vết thương đang khép lại, Lạc Khâu Bạch cảm thấy hơi ngứa nhếch môi, đưa tay gạt đi hai cái, ngủ tiếp.

Hắn không nói lời nào, thật là một nam nhân không thu hút, nhưng tư thế nằm nghiêng cuộn tròn này làm lộ ra đôi chân xinh đẹp, đường cong hoàn mỹ, sống lưng thẳng tắp, xương cốt của thanh niên dẻo dai và thon dài, toàn thân đều trắng, chỉ có môi ở trong bóng đêm đỏ hồng.

Tổ hợp như vậy, làm y bị mê hoặc.

Kỳ Phong càng nhìn càng thích, cúi đầu bao trùm trên người hắn, không chút do dự cắn môi Lạc Khâu Bạch, ngón tay không quần bằng vải kéo quần sau lưng Lạc Khâu Bạch, lộ ra quần lót màu trắng.

Lạc Khâu Bạch chỉ cảm thấy hô hấp càng ngày càng khó khăn, trên người cũng như bị quỷ áp càng ngày càng nặng, từ trong xoang mũi phát ra một tiếng kêu rên, tiếp mơ mơ màng màng mở mắt, vừa nhấc đầu liền thấy được một bóng đen, da đầu hắn run lên, theo bản năng bắt đầu giãy dụa.

Kỳ Phong thả đầu gối ra, tay phải nhấn một cái, chế trụ động tác của hắn, vươn ra đầu lưỡi liếm đến môi hắn, cau mày lạnh lùng nói, “Em không giữ lời.”

Vừa nghe thanh âm này, Lạc Khâu Bạch nhận ra, kinh ngạc mở to hai mắt, “Đại... Đại điều quái?”

Hắn cả kinh dọa gọi biệt danh của Kỳ Phong đang ở sau lưng mình, lúc này bị nam nhân cắn cổ, không vui hỏi, “Em gọi ai?”

Lạc Khâu Bạch “Tê” một tiếng, mới vừa rồi còn nửa mê nửa tỉnh lập tức tỉnh táo lại, “Kỳ Phong, anh buổi tối không ngủ, chạy tới nơi này làm gì?”

Kỳ Phong đang làm chuyện xấu bị chột dạ, tiếp tục hôn cổ và ngực Lạc Khâu Bạch, trên tay còn không ngừng xoa nắn đùi hắn, “Tôi gửi tin nhắn cho em, đừng nói là em không thấy.”

“Chờ, đợi lát nữa, con mẹ nó anh... Có thể hay không thành thật một chút, mỗi lần đều cuồng tình như vậy.” Lạc Khâu Bạch nhận không được khinh thường, dùng sức đẩy y vài cái, thở hổn hển nói “Anh... Nói tin nhắn giữa trưa?”

Chính là câu kia Thương tích đã tốt, 8 giờ ?

Kỳ Phong hừ lạnh một tiếng, “Em còn nhớ rõ.”

Y đè lên người Lạc Khâu Bạch, thuận tay tách ra chân hắn, đầu gối đỉnh đến bên trong, một bàn tay tiếp tục cỡi y phục trên người Lạc Khâu Bạch.

Lạc Khâu Bạch thấy vậy, nhanh chóng ngăn trở, vội vàng nói, “Anh, anh đừng cỡi! Tôi nhớ rõ cái gì? Tôi không hiểu được anh muốn nói cái gì.”

Kỳ Phong thực đậm nở nụ cười một chút, y rất ít cười, cho nên tươi cười phù dung sớm nở tối tàn, trực tiếp làm tim Lạc Khâu Bạch đập nhanh một nhịp.

Ngoan ngoãn... Đại điều quái đây là chuẩn bị muốn dùng mỹ nhân kế sao? Vậy hần xin hàng...

“Thương thế của tôi đã tốt, tay không cần dùng lực, em muốn tôi sờ như thế cũng được.” Nói xong, hần cởi áo Lạc Khâu Bạch ném sang một bên.

Khẩu khí không có nửa điểm phật phùng, giống như đang trần thuật sự thật, liếc mắt nhìn xương quai xanh của Lạc Khâu Bạch, “Khoảng cách buổi chiều 2 giờ, đến khi bệnh viện tắt đèn tổng cộng 8 giờ.”

“Lần trước em nói, ít nhất phải chờ tới tối, hiện tại... Bầu trời tối đen.” Nói xong hần cởi quần của mình, lộ ra đại gia hỏa.

Lạc Khâu Bạch mắt mở trừng trừng, giống bị chọc mù, ai kêu một tiếng, vừa bực vừa thẹn thùng nhanh chóng quay đầu đi, “Kỳ Phong tôi trước kia sao lại không nhìn ra anh biến thái như vậy!”

Kỳ Phong bắt vi sở động, cũng không sinh khí, ngược lại tâm tình không tồi, khoe miệng cong lên ôm lấy thê tử, chậm rãi phủ lên bộ vị giữa hai đùi của hần, trầm giọng nói, “Ban ngày em vẫn luôn lặp lại trong phòng bệnh của em không có người, không phải câu dẫn tôi tới tìm em sao? Vừa nói phải chờ tới khi về nhà mới nguyện ý ở trên giường, một bên còn nói tôi chính là nhà của em, hiện tại ‘Nhà’ của em đến, em chuẩn bị sẵn sàng đi.”

“Em nói xem, tôi có khi nào không đáp ứng yêu cầu của em, àn?” Kỳ Phong cúi đầu liếm hôn vành tai và cổ của Lạc Khâu Bạch, ngón tay đã bắt đầu vuốt ve giữa hai chân, “Ngày đó bị hộ sĩ phá hỏng, hiện tại dạ thâm nhân tĩnh, không có người tùy tiện xuất hiện, chúng ta có phải nên thực hiện nghĩa vụ vợ chồng không?”

Lạc Khâu Bạch lại một lần nghĩ đến ngày đó miệng của Kỳ Phong không ngừng nói ra những lời nói thô tục, mất thể diện làm mặt đỏ rần, bị đụng đến bộ vị mẫn cảm, hần ngứa cổ kêu lên một tiếng đau đớn, “Ngô... Ân, tới địa ngục đi vợ chồng... Nghĩa vụ! A...”

Phía trước bị dùng sức nhéo một chút, không tính là ôn nhu, lại làm cho Lạc Khâu Bạch hưng phấn lên, hần vì phản ứng của mình mà cảm thấy mất thể diện.

Kỳ Phong dùng một bàn tay ngăn lại cổ của hần, đẩy lên trên, làm Lạc Khâu Bạch dựa trên đầu giường, hai chân tách ra, tư thế này có thể hoàn toàn thấy phản ứng của nhau.

Lạc Khâu Bạch lần này nhìn trực tiếp ngạnh khối của Kỳ Phong, thật sự bởi vì lời nói của y, phía trước càng cứng, phía trước chảy xuống chất lỏng trong suốt, vừa lúc chảy ra trên đùi hần, nháy mắt cả gian phòng ẩm lên, như một chậu nước sôi trực tiếp tưới vào đầu của hần vậy.

Hần vô pháp khống chế, toàn thân đỏ bừng, Kỳ Phong cúi đầu chôn ở lồng ngực của hần không ngừng hút, chỉ vài cái hai khối hồng hạt giống cục đá cứng rắn đứng lên.

“Ha... !” Lạc Khâu Bạch rên một tiếng, muốn đẩy Kỳ Phong ra, cúi đầu lại thấy được mái đầu màu đen của nam nhân.

Bởi vì khâu, tóc của nam nhân phải cắt ngắn, một vết sẹo chói mắt ở trên, còn đỏ, mà miệng vết thương này là vì hần mới để lại ...

Nghĩ đến đây, Lạc Khâu Bạch càng vô pháp khống chế nóng lên, hần bình thường cũng không trọng dục, lại vì Kỳ Phong mà không cách nào kháng cự, giống như một loại bản năng, mà bản năng này vào giờ phút này làm hần toàn thân sôi trào.

“Ách a... Đủ... Đủ rồi! Không cần hút...” Hần đẩy y ra, lại đẩy không được, bàn tay ấn cổ nam nhân, quả thực giống như ôm y cần điểm hồng hạt, luyện tiết để y rời ra.

Phù dung câu phá thân chỉ cần động tình, tiếng nói chỉ trong một thoáng sẽ trở nên thiên hồi bách chuyển, giống vô số sợi lông chim ma sát toàn thân, làm xương cốt cả người đều ngứa ngáy, lỗ đỉnh có phản ứng mãnh liệt với kích thích.

Ánh mắt Kỳ Phong nháy mắt xích hồng, trào ra ánh lửa cực nóng, thân thể mãnh thú đang ngủ đông, kịch liệt phập phồng, cơ bắp tinh tráng hở ra, mồ hôi tinh mịn chảy xuống.

Y lập tức nâng lên một chân Lạc Khâu Bạch, đặt trên vai mình, phía trước đã vận sức chờ phát động.

Lạc Khâu Bạch lại đột nhiên thở dốc ngăn lại, “Chờ một chút...”

Kỳ Phong đã đi vào một chút, bực tư vị quá mỹ diệu, y cơ hồ dùng khí lực toàn thân mới không trực tiếp thẳng tiến đi vào, kịch liệt hô hấp, “Có chuyện nói mau!”

Lạc Khâu Bạch nhìn y dùng một bàn tay, một bàn tay khác đang bị thương đè nặng bên giường, khẳng định sẽ đau, nhìn không được ai thán một tiếng, sắc mặt đỏ bừng buông xuống chân mình, đem Kỳ Phong đẩy ngã xuống giường, chính mình cười ở trên người y.

Tư thế biến hóa, làm phía trước đi vào càng sâu, hai người đồng thời kêu lên một tiếng đau đớn, thở hồng hộc.

Lạc Khâu Bạch từ trên cao nhìn xuống, liếm liếm môi, nhan sắc yên hồng phụ trợ cho đồng tử đen bóng, lúc này mắt xé chỉ có một mình Kỳ Phong, không có người khác.

Hắn xấu hổ và giận dữ gục đầu xuống, một giọt mồ hôi chảy xuống trên ngực Kỳ Phong, hơi hơi khàn khàn nói, “Như vậy sẽ thoải mái một chút.”

Một câu nháy mắt châm hỏa khí toàn thân Kỳ Phong, làm lý trí y toàn bộ bị đốt rụi.

Chiến tranh lạnh trường cửu, phỏng đoán, ôm chầm và mừng như điên, còn có vô số cảm xúc khác của Lạc Khâu Bạch tham lam toàn bộ dâng lên, hắn cũng chịu không được, mãnh liệt hướng lên trên đỉnh đầu, nam căn lập tức chôn đến sâu bên trong...

“Ngô!” Lạc Khâu Bạch run run một chút, hai tay chống hai bên đầu nam nhân, tóc dính vào trên mặt, khuôn mặt bình thường càng trở nên mị hoặc.

Hắn phối hợp động tác của Kỳ Phong chậm rãi ngồi xuống, tư vị nhập thể của ngạnh khối giống như bàn ủi, nóng bỏng, cứng rắn ... Còn mang theo khí lực không thể ngăn cản, đem cả người hắn đều tràn ngập.

Hơi hơi khó chịu, ngay sau đó nảy lên một cổ thơm ngọt, hắn kinh ngạc thân thể của chính mình lại thích ứng nhanh như vậy.

Đây là lần đầu tiên hắn hoàn toàn thanh tỉnh cùng Kỳ Phong X yêu, cũng là lần đầu tiên hắn rõ ràng cảm giác được nam nhân cường hãn đến như vậy.

Nghĩ đến người này chỉ thuộc về hắn, Lạc Khâu Bạch không chế không được phát ra một tiếng, ngửa cổ cắn môi, “Kỳ... Kỳ Phong!”

Phù dung câu kêu là xuân được thần kỳ nhất trên thế giới, chỉ cần một âm sẽ làm động trời, Kỳ Phong dùng sức đỉnh lên trên, ‘lô đỉnh’ định mệnh phù hợp với y như vậy, ai cũng vô pháp ra sức, gia hỏa của mình đi vào chỗ sâu nhất, cái miệng nhỏ nhắn gât gao bao trùm đại gia hỏa cực nóng của mình, trương thả thổ nạp, làm toàn thân y run lên, trong đầu chỉ muốn đem người này hung hăng vẩy ở trên người mình, không bao giờ chia lìa.

Lúc này đây, không giao dịch, không nghi kỵ, chỉ còn lại tình yêu...

“Kỳ Phong, mau nữa một chút... Ngô! A...”

Lạc Khâu Bạch đứng đưa thất lưng, đi theo tiết tấu không ngừng mà phát ra thanh âm thơm ngọt, thân thể giống một mỹ nhân xà hồn nhiên thiên thành mị, không phải nữ khí, mà tương phản, là nam nhân mị, làm cho không người nào có thể ngăn cản...

Tới cao trào, Kỳ Phong ngẩng đầu lên tìm kiếm môi Lạc Khâu Bạch, Lạc Khâu Bạch phúc chí tâm linh, cúi đầu đem tất cả tiếng kêu rên tuổi vào miệng nam nhân.

Cơ thể cực nóng bùng nổ, toàn thân huyết mạch sôi trào, giường phát ra thanh âm chi dát, bóng đêm nhiễm hồn xiêu phách lạc...

Bóng đêm liêu nhân, không gì hơn...

34. Chương 37

Chương 37

Đêm dài, hai người liêu chết triền miên, giống như muốn đem nhiệt tình cả đời này tiêu hao trong đêm nay, đầu chạm đầu, tứ chi giao triền cùng một chỗ, thân thể thủy chung vẫn duy trì tư thế, ai cũng không nguyện ý rời đi ai.

Lạc Khâu Bạch sợ tay của Kỳ Phong bị thương, không cho y dùng lực, chính mình ghé vào trên người y, không ngừng đưa thân mình, hai đầu gối đều bị ma sát đau đớn, mồ hôi chảy xuống dưới, lướt qua miệng vết thương đã kết vảy, còn mang theo đau đớn rất nhỏ, huyết khẩu bị chống đối cơ hồ mất đi trực giác, nhưng hần vẫn luyện tiếu buông ra nam nhân ở trước mắt, cuối cùng mệt đến hư thoát, trực tiếp ghé vào ngực nam nhân, miệng tràn ra hừ thanh âm khàn khàn.

Kỳ Phong nghiêng người, đem mặt hần ép xuống trên giường, ngạnh vật trong thân thể theo tư thế thay đổi, tại nơi bí chỗ xoay một vòng tròn, vừa lúc đánh vào nơi mẫn cảm nhất của Lạc Khâu Bạch.

Hần ngẩn ngui bén nhọn kêu một tiếng, thân thể bị Kỳ Phong đặt xuống giường, bắt đắc dĩ bắt lấy tay vịn trên giường bệnh, nửa quỳ ở trên giường, nhếch đuôi lên, cắn bản cổ không làm mất thể diện, theo bản năng kêu tên Kỳ Phong, lại nghênh đón tiến công càng hung mãnh.

Chăn đơn lam sắc trên giường bị mồ hôi của hai người làm ướt đầm, ướt sũng thành một đoàn, hai người tiết ra liên nghỉ ngơi, chờ đến sáng triều đi qua lại không biết là ai chủ động, lại một lần nữa lâm vào vực sâu, chờ đến khi bụng của Lạc Khâu Bạch giống như bị Kỳ Phong rút dây, chướng bụng, nhiệt dịch phía sau dừng mãnh tiến ra, mặt trời ngoài cửa sổ đã hơi hơi sáng lên...

Lạc Khâu Bạch nằm ở trên người Kỳ Phong, mệt mỏi, huyết khẩu phía dưới rất đau, hai chân mềm nhũn.

Điên cuồng X yêu như vậy, hần chưa bao giờ nếm thử qua, lúc này nhớ tới có chút mất thể diện, thở hổn hển lắc đầu, “Không được... Muốn nghỉ ngơi trong chốc lát, đừng gây sức ép nữa nếu không sẽ chết mất.”

Kỳ Phong không nói chuyện, vươn ra hai tay cứng như thép ôm hần vào trong ngực, ánh mắt thâm thúy của nam nhân mang theo âm áp, trên mặt còn đỏ ửng, “... Cảm miệng, không muốn ai X thì không cần nói.”

Biết rõ đã gây sức ép một đêm, còn cố ý phát ra thanh âm biếng nhác khàn khàn, rõ ràng muốn tiếp tục câu dẫn y.

Nóng nảy nói xong, lại bởi vì thanh âm của Lạc Khâu Bạch mà ngạnh vài phần, mà lúc này y cúi đầu, Lạc Khâu Bạch đã mệt đến nỗi ghé vào trên bả vai y ngủ, bộ dáng nghiêng đầu, hơi ngốc, nhưng mắt xé khấp kín lại phiếm một tầng đỏ tươi, nhiệt tình vui vẻ.

Kỳ Phong trong lòng vừa động, cúi đầu hôn hôn hần.

Căn phòng an tĩnh cực kỳ, chỉ còn lại tiếng hít thở của nhau, hương vị quen thuộc của phù dung câu trong ngực làm người ta an tâm, Kỳ Phong cũng trầm mặc nhắm hai mắt lại.

Thời gian im ắng trôi qua, lúc hai người nặng nề lâm vào mộng đẹp, đột nhiên truyền đến tiếng di động.

Kỳ Phong cau mày xoay người, vùi đầu vùi vào trong chăn, không muốn dậy, Lạc Khâu Bạch nhu nhu ánh mắt, nhắm mắt lại, chờ ý thức được điện thoại di động của mình vang lên, cầm lên, cũng không thấy rõ dãy số.

“... Uy?”

Thanh âm của hần mang theo giọng mũi sau tình triều dày đặc, điện thoại đầu bên kia dừng một chút, tiếp truyền đến thanh âm lạnh như băng của Trịnh Hoài Giang, “Cậu hiện tại đang làm gì đó?”

“Ngô... Trịnh lão sư a...” Lạc Khâu Bạch ngáp một cái, mơ mơ màng màng, “Tôi đang ngủ...”

Vừa nghe đến làn điệu lười nhác của Lạc Khâu Bạch, Trịnh Hoài Giang hung hăng nhíu mày, hít một hơi, thanh âm giận dữ, “Lạc Khâu Bạch! Cậu thật sự không biết chết sống! Bên ngoài đã nháo vậy rồi, cậu còn ngủ ngon?!”

Hắn gào thét lạnh ngạnh làm Lạc Khâu Bạch tỉnh giấc, ngẩng đầu nhìn thoáng qua đồng hồ trên đầu giường, đã 8 giờ sáng, mà Kỳ Phong nằm ở một bên còn đang ngủ say. Hắn vội vàng che ống nghe, thật cẩn thận xốc chăn lên muốn xuống giường, kết quả hai chân vừa mới động, đã bủn rủn thiếu chút nữa quỵ trên mặt đất, sau thất lực như không đứng dậy nổi.

Lạc Khâu Bạch nhin không được “Tê” một tiếng, điện thoại đầu bên kia Trịnh Hoài Giang nghe được thanh âm của hắn, dùng khẩu khí ép hỏi, “Cậu bây giờ không ở trong bệnh viện, đi ra ngoài lêu lổng phải không?”

“Không không, tuyệt đối không! Mặt của tôi như vậy, còn có thể đi lêu lổng với ai.” Lạc Khâu Bạch hạ giọng nhanh chóng phủ nhận, hắn không dám cam đoan Trịnh Hoài Giang sẽ chấp nhận quan hệ của mình và Kỳ Phong, vạn nhất không chấp nhận, mình chắc chắn sẽ bị “Diêm vương” nhốt vào mười tám tầng địa ngục, vĩnh viễn không siêu thoát.

Nghe xong lời này, Trịnh Hoài Giang mới lạnh như băng “Ân” một tiếng, Lạc Khâu Bạch lão đảo vào toilet, mới dám hơi chút thả lỏng thanh âm, cười hì hì nói, “Trịnh lão sư, rốt cuộc xảy ra chuyện gì, anh sáng sớm gọi điện thoại cho tôi có việc gì sao?”

“Dừng cọt nhả đi! Tôi hỏi cậu, lúc cậu bị thương vì cái gì không nói cho tôi biết là đại công tử Kỳ gia cứu cậu?” Trịnh Hoài Giang cắn chặt răng, “Nếu cậu nói cho tôi biết chuyện này sớm, tôi còn có thể nghĩ ra đối sách, không đến mức hiện tại lâm vào cục diện bị động như vậy!”

Lạc Khâu Bạch sững sốt một chút, không rõ Trịnh Hoài Giang như thế nào đột nhiên nhắc tới Kỳ Phong, trong lòng lập tức có dự cảm bất hảo, “Cái gì mà cục diện bị động, Trịnh lão sư ngài rốt cuộc đang nói cái gì?”

Điện thoại đầu bên kia Trịnh Hoài Giang hít một hơi, tiếp cười lạnh một tiếng, “Còn có thể là cục diện gì?”

“Hôm nay tôi lên mạng biết được một chuyện, có một người trên Weibo tải lên một đoạn video, bên trong là sự cố phát sinh trên sân khấu thời trang, hình ảnh đại công tử Kỳ gia không để ý an nguy, không chút do dự lao về phía cậu. Hiện tại đoạn video này đã truyền khắp nơi trên mạng rồi, tất cả mọi người đều đoán cậu là tiểu tình nhân Kỳ thiếu gia bao dưỡng, Lạc Khâu Bạch, cậu nói rõ ràng cho tôi, cậu và công tử Kỳ gia rốt cuộc là quan hệ gì?”

Một câu làm Lạc Khâu Bạch bối rối, hắn há miệng thở dốc, trong lúc nhất thời không nói được gì.

Video... Video Kỳ Phong cứu hắn truyền trên mạng? Kia chẳng khác nào...

Lạc Khâu Bạch ồ ồ cảm xúc, vừa nghĩ tới Kỳ Phong bị dính vào, căn bản không kịp cố kỵ chính mình, “Trịnh lão sư, chuyện này là chuyện ngoài ý muốn, Kỳ thiếu gia vừa mới cứu tôi, tôi có thể công khai cảm ơn y, Kỳ công tử chỉ làm việc tốt thôi.”

“Hiện tại cảm ơn đã chậm rồi!” Trịnh Hoài Giang bên kia lộn xộn, tựa hồ đang vội vàng đi đâu, “Tôi hiện tại lập tức tới phòng bệnh của cậu, tôi tới đó liền, không được để ai vào, đến nơi, chúng ta sẽ nghĩ biện pháp.”

Vừa nghe cái này da đầu Lạc Khâu Bạch đều nổ tung, đại điều quái hiện tại thân thể trần truồng còn nằm ở trên giường, này nếu như bị Trịnh diêm vương thấy thì làm sao!?

“Có chuyện gì tôi đi tìm anh là được, Trịnh lão sư anh không cần đến! Tôi hiện tại đang đầu bù tóc rối, ngài thấy khẳng định chịu không nổi!”

“Tôi muốn giải quyết vấn đề, cậu toàn thân trùng giòi tôi cũng không xen vào, tôi còn có một tầng nữa sẽ lên tới, lát nữa cậu tốt nhất nên nói thật với tôi.”

Nói xong lời này, Trịnh Hoài Giang liền cúp điện thoại.

Lạc Khâu Bạch lúc này rất bối rối, cảm di động đứng ở tại chỗ sững sốt vài giây, kêu một tiếng, cũng không quan tâm eo mỗi lưng đau, lão đảo chạy ra WC, xốc lên chăn, mặc quần áo.

Kỳ Phong bị hấn gây sức ép làm tỉnh, đỉnh đầu loạn phát, đen mặt ngồi xuống, cau mày không vui hỏi, “Em động thủ động cước làm gì?”

“Ai nha không còn thời gian giải thích đâu, anh mặc quần áo đi, đúng rồi, chỗ này của tôi có kính râm và khẩu trang, anh đeo lên đi, nhớ rõ khi đi ra ngàn vạn lần đừng để người ta thấy mặt của anh!”

Lạc Khâu Bạch cầm lấy áo sơ mi nhét lên người Kỳ Phong, đem qua hai người gây sức ép lâu lắm, quần áo, chăn đơn tất cả đều loạn thành một đoàn, ướt sũng dính chất lỏng không rõ, căn bản đã không cách nào mặc vào.

Hai tay vừa chạm vào ngực Kỳ Phong, bị một đôi bàn tay to đè lại, biểu tình Kỳ Phong cực kỳ khó coi, nghiến răng nói, “Em đã lên giường với tôi, lại muốn trở mặt? Hiện tại đuổi tôi đi, đem tôi trở thành cái gì!”

Những lời này không phải là lời kịch của tôi sao? Đây là phòng của tôi, anh hơn nửa đêm trộm vào, gây sức ép làm thất lưng tôi như bị chặt đứt, bây giờ còn oán giận tôi?

Không đúng, mình hiện tại vì cái gì loạn thất bát tao!

Khâu Bạch gỡ gỡ tóc, nhanh chóng nói, “Tôi không có đuổi anh đi, lát nữa có người tới, hấn mà thấy hai ta trong bộ dạng này liền xong đời!”

“Không phải ngày hôm qua em nói phòng bệnh của em sẽ không có người khác sao, chỉ dùng chờ tôi sao, àn?” Kỳ Phong bắt vì sở động, đè lại Lạc Khâu Bạch.

Nếu đã hứa thì phải làm, hiện tại còn muốn y đi chỗ khác, còn xem y là chồng nữa không?

Lạc Khâu Bạch giờ phút này gấp gáp lắm rồi, nếu không bởi vì tình huống bộc phát, hấn cũng luyến tiếc kêu Kỳ Phong đi, chính là mắt thấy Diêm vương gia sắp giá lâm, Kỳ Phong mà không đi sẽ không kịp!

Nhắm mắt lại, ôm cổ nam nhân hôn lên, sắc mặt Kỳ Phong đỏ ửng lên, hấn lấp bắp mở miệng, “Chỉ một lát thôi, lát nữa tôi đi tìm anh ăn sáng, được không?”

Một câu này làm Kỳ Phong dụ đi vài phần, y hừ lạnh một tiếng, xem như ngầm thừa nhận.

Trong lòng Lạc Khâu Bạch vui vẻ, không kịp phản ứng, đã bị Kỳ Phong lập tức nắm cổ, tiếp môi bị nam nhân nuốt vào...

Đúng lúc này, cửa phòng vang lên, Lạc Khâu Bạch giống như bị điện giật, muốn đẩy Kỳ Phong ra phía sau bức màn, kết quả người còn chưa có dậy ra, cửa phòng bên ngoài đã bị đẩy ra.

Trong nháy mắt, ba người hai mặt nhìn nhau.

Giờ này khắc này, Lạc Khâu Bạch trên người chỉ mặc áo sơ mi, lộ ra cặp đùi, Kỳ Phong còn thâm hơn, thân thể tinh trắng còn lộ ra bên ngoài, trên người chỉ có chiếc quần lót màu đen, cũng như không mặc gì.

Hai người dây dưa cùng một chỗ, một đen một trắng hai màu da, ở trên còn loang lổ dấu hôn, người bên cạnh bức màn nhắm chặt, quần áo xung quanh giường bệnh, giấy vệ sinh lung tung, trong không khí còn thoang thoảng hương vị tanh nồng, chỉ cần là nam nhân sẽ không thể không biết đây là gì.

Trịnh Hoài Giang thực hiển nhiên không nghĩ tới trong phòng Lạc Khâu Bạch sẽ thấy một màn như vậy, vẻ lạnh lùng ngày thường, trong lúc nhất thời cũng ngây ngẩn cả người.

Lúc này, Kỳ Phong cực độ không vui nhú mày, ánh mắt sâu thẳm, lãnh mặt đem Lạc Khâu Bạch nhét vào bức màn bên cạnh, dùng thân thể ngăn trở hấn, không cho người khác nhìn một chút, hoàn toàn không ý thức được mình lộ ra còn nhiều hơn hấn, cau mày nói, “Đi ra ngoài, chúng ta mặc quần áo.”

Giờ khắc này, Trịnh Hoài Giang tái mặt, Lạc Khâu Bạch yên lặng mà che trán, mặt thể diện hận không thể lập tức đi chết...

Ba người lần thứ hai mặt đối mặt, đã là hơn một giờ sau.

Trong phòng bệnh mở cửa sổ, không khí tươi mát tràn vào, ánh mặt trời chiếu khắp phòng, vừa rồi những đồ vật khó coi đều bị thanh lý, nhưng Lạc Khâu Bạch vẫn đứng ngồi không yên, có một loại chột dạ bị người ta phát hiện chuyện xấu.

Kỳ Phong ngược lại phi thường lạnh nhạt, mặc quần áo sạch sẽ vệ sĩ đưa tới, lãnh mặt, một bàn tay cầm Ipad xem cái gì, một tay khác theo bản năng cầm ly cà phê thêm đường Lạc Khâu Bạch bưng lên.

Mà Trịnh Hoài Giang mới khiếp sợ xong, lại khôi phục lãnh tĩnh, giờ phút này liếc mắt nhìn cái cổ xanh tím loang lổ của Lạc Khâu Bạch, lộ ra ánh mắt phức tạp lại ý vị sâu xa, làm Lạc Khâu Bạch càng thêm quần bách.

“Kỳ thiếu gia, sự tình chính là như vậy.” Trịnh Hoài Giang ho khan một tiếng, đánh vỡ trầm mặc, “Vốn là sự cố lần này đã xử lý xong, lúc ấy truyền thông cũng không để ý nhiều, nhưng đột nhiên chuyện lại thành ra như vậy, bất quá nếu ngài ở trong này, sự tình cũng dễ giải quyết hơn.”

Kỳ Phong hứng thú nhìn video trên Ipad, nhìn một lần lại một lần, tựa hồ hoàn toàn không đem chuyện này để ở trong lòng.

Lạc Khâu Bạch có chút đau đầu, lấy điện thoại di động ra lên Weibo, chuyện này đã trở thành đầu đề trên đó, bên trong nghị luận sôi nổi, nhưng lí do thoái thác trên cơ bản chính là mấy chữ “Bị bao dưỡng” “Đồng tính luyện ái”.

Đầu năm nay vĩnh viễn không thiếu mấy chuyện bát quái như thế này, người thừa kế của tập đoàn tài chính tiếng tăm lừng lẫy Côn Luân lại vì một nghệ sĩ vô danh tiểu tốt mà nguy hiểm đến tính mạng, vốn là khiến cho người ta cảm thấy mờ ám, hơn nữa Lạc Khâu Bạch lưu lạc trong giới giải trí nhiều năm đều không có nổi danh, gần đây lại đột nhiên bộc lộ tài năng, mặc kệ nghĩ như thế nào đều làm cho người ta rất khả nghi.

Trịnh Hoài Giang trầm ngâm một khắc, nói ra ý của mình, “Kỳ thiếu gia, đầu năm nay tốc độ truyền bá tin tức trên Internet thật sự quá nhanh, chỉ cần chúng ta chậm một giây thôi, là đã bị truyền bá hơn vạn thứ, cho nên, nếu ngài còn tin tưởng bản lãnh của tôi, đem việc này giao cho tôi xử lý, tôi sẽ tìm hacker phong tỏa tin tức cắt bỏ video, vài ngày sự tình sẽ ổn định.”

“Đương nhiên, Kỳ thiếu gia nếu nguyện ý tự mình xử lý sẽ tốt hơn, vòng du và truyền thông khẳng định sẽ không làm Kỳ gia mất mặt mũi, chỉ cần ngài nói ra, việc này phỏng chừng sẽ tan biến như bọt nước. Bất quá... Đây phải xem ngài có nguyện ý uống phí tâm trí hay không thôi.”

Trịnh Hoài Giang thăm dò, nhưng trong lòng kỳ thật đã nắm chắc, hắn lưu lạc trong giới giải trí nhiều năm như vậy, là người đại diện kim bài, hắn nhìn ra được Kỳ Phong có tình cảm với Lạc Khâu Bạch, về phần tình cảm này có thể bảo trì bao lâu hắn không biết, nhưng nếu không nhanh chóng đả thông kim chủ, về sau nhất định sẽ hối hận, đây chính là đạo lý.

Nghĩ đến đây, hắn lại nhìn Lạc Khâu Bạch, lộ ra một tia nghiền ngẫm tươi cười, giống như đang nói, nhìn không ra bộ dáng của cậu còn có thể có chỗ dựa lợi hại như vậy, khó trách y nguyện ý cứu cậu, thật không biết cậu vận khí cứ thế nào.

“Bọn họ nguyện ý như thế nào thì như thế đó, tôi không có hứng thú động thủ.” Kỳ Phong không mở miệng, bưng lên ly cà phê uống một hơi.

Một câu làm hai người đối diện đều ngây ngẩn cả người, Trịnh Hoài Giang không nghĩ tới Kỳ Phong lại cự tuyệt, Lạc Khâu Bạch không biết đầu óc người này ngốc đến thế.

Nhìn không được đưa tay đánh y một chút, nhỏ giọng nói, “Thừa dịp sự tình còn chưa ồn ào, anh hiện tại không động thủ còn muốn chờ tới khi nào? Đừng quên anh đại biểu cho Kỳ gia, quan hệ với tiểu minh tinh như tôi, còn bị chụp lên cái mũ đồng tính luyện ái, về sau có chuyện gì anh tự chịu đi.”

Lạc Khâu Bạch tuyệt không để ý mình sẽ bị người khác nói như thế nào, lời đồn này kia, chỉ cần không bị nắm nhược điểm, nhiều nhất là hắn bị đưa ra làm đề tài tán gẫu thôi, dù sao hắn cũng không có thanh danh gì lớn, lần này chỉ cần quan hệ với Kỳ Phong không bị phát hiện, hắn phỏng chừng cả đời cũng không lên được đầu đề.

Nhưng Kỳ Phong không giống với hần, đầu năm nay mọi việc buôn bán đều chú ý tới “Nhân phẩm”, đồng tính luyến ái vẫn chưa thể hoàn toàn được chấp nhận, dính đến mấy chuyện này, hơn phân nửa đều là sỉ nhục, Kỳ Phong ở trong giới chính thương, nếu như bị chụp lên cái mũ không vẽ vang này, về sau sẽ như thế nào?

Nghĩ đến đây, thần sắc của hần càng thêm lo lắng, nhưng Kỳ Phong lại bấu môi, phi thường không vui trềng mắt nhìn hần, đem cái chén “Phanh” một tiếng ném ở trên bàn.

Thê tử của y đã vậy còn không nguyện ý công khai chuyện của bọn họ, muốn người làm chồng như y cả đời này không thể thấy được ánh sáng sao!

Nếu không cố kỵ thanh danh của Lạc Khâu Bạch, y đã sớm đem chuyện kết hôn của hai người nói ra cho cả thiên hạ biết, còn phát tán ra trên mạng rồi?

Nghĩ đến đây, y từ trong xoang mũi phát ra một tiếng khinh thường, Lạc Khâu Bạch không rõ y sao lại sinh khí, nhịn không được nhú mày, vẻ mặt lo lắng.

Kỳ Phong thấy vẻ mặt của hần, tuy rằng trong lòng phi thường không tình nguyện, nhưng vẫn không mặn không nhạt mở miệng nói, “Phong tỏa tin tức tuy rằng đơn giản, nhưng đối với em có tốt không?”

Nghe xong lời này, Lạc Khâu Bạch nghi hoặc nhướng mày, “Vậy là sao?”

Kỳ Phong vẻ mặt ghét bỏ liếc mắt một cái, lạnh lùng hừ một tiếng, thê tử của y sao ngốc như vậy, đã nói rõ ràng như vậy, y sao vẫn nghe không hiểu.

Lạc Khâu Bạch bị vẻ mặt của y đùa nỡ nộ cười, lúc Trịnh Hoài Giang không thấy nhéo y một phen, trềng mắt nhìn, giống như đang nói: Anh có ý gì?

Lỗ tai Kỳ Phong hiện lên một tia đỏ ửng, đem chân cứng rắn dịch sang một bên, chậm rãi mở miệng, “Ngày đó trên sân khấu có vài trăm người, mỗi người đều có di động có thể chụp ảnh, ta phong tỏa một cái, sẽ có cái thứ hai, cái thứ ba... Ai có thể cam đoan về sau còn có thể có người phát tán ra hay không, huống chi, lúc ấy hiện trường có vài cái máy quay, còn có thể theo dõi thăm dò, sao tôi có tinh lực ứng phó một đám người như vậy?”

Trịnh Hoài Giang mím môi, sắc mặt nghiêm túc, “Kỳ thiếu gia ý là... Không để ý lời đồn đãi, mặc kệ nó? Nhưng sự nghiệp của Khâu Bạch vừa mới khởi bước, lúc này chịu không nổi sóng gió như thế này.”

Kỳ Phong cười lạnh một tiếng, lộ ra thần sắc khôn khéo, không nói gì, lại giống như đã sớm tính toán kỹ càng, cho dù giờ phút này đầu của y còn quần băng gạc, vẫn không giảm cường thế quả quyết.

Bộ dáng này, cùng bộ dáng tính tình cổ quái khi đối mặt với Lạc Khâu Bạch hoàn toàn bất đồng, giống như lần đó nam nhân già dặn trên sân khấu nói tiếng Anh lưu loát, mà hiện tại người nam nhân này chỉ thuộc về hần, chỉ có hần có thể nhìn thấy bộ dáng ngượng ngùng của y.

Lạc Khâu Bạch không kìm lòng hé miệng nở nụ cười, tựa hồ đột nhiên hiểu được ý của Kỳ Phong, “Ý của anh là không phải giải thích mà che dấu? Chúng ta hiện tại vội vã phong tỏa tin tức, tương đương giấu đầu hở đuôi, ngược lại để cho người khác cảm thấy khả nghi, càng thêm tin tưởng chuyện này là thật, nhưng nếu chúng ta ngồi yên không để ý đến, hoàn toàn làm bộ như không thấy, bọn họ cũng bắt quá chỉ có một video, chúng ta không có nhược điểm khác, đến lúc đó lời đồn đãi lắng xuống, những cái đó chỉ như góp vui, nhiều nhất cũng coi như một việc vui, không ai tin chuyện của hai chúng ta là thật.”

Nói xong lời này, hần không để ý Trịnh Hoài Giang ở đây, dưới bàn vuốt ve tay nam nhân.

Kỳ Phong trên mặt hiện tia tươi cười không ai nhận ra, mặt lạnh, mặt không đổi sắc nói một câu “Coi như em không đến nỗi ngu ngốc”, nhưng tay dưới bàn không có rút ra, ngược lại nắm lấy tay Lạc Khâu Bạch.

Bộ dáng này của hai người, dẫn tới mí mắt Trịnh Hoài Giang nhảy giựt.

Hần nhìn thoáng qua Kỳ Phong mặt không đổi sắc, trong lòng không thể không bội phục, vị Kỳ công tử này dùng chiêu lấy lui vì tiến xác thực lợi hại, bằng thân phận của y có thể hạ lệnh phong tỏa toàn bộ tin tức, những người có video trong tay, cũng có thể thần không biết quỷ không hay bị hủy diệt, đến lúc đó lừa dối, căn bản không có người đem nước bắn bắt đổ trên người y.

Chính là y không lợi dụng cơ hội tốt này, ngược lại mặc kệ nó, mặc cho sự tình nháo lộn, thoát nhìn như y chịu thiệt, nhưng cẩn thận suy nghĩ, hẳn trên thực tế y đang dùng thân phận của mình làm mồi nhử, âm thầm giúp Lạc Khâu Bạch chế tạo một tin tức giả, nếu video không phát tán ra ngoài, hai người cũng sẽ không có tổn thất, mà dù cho có phát tán, Lạc Khâu Bạch cũng sẽ được người ta nhớ mặt.

Dù sao một mình hẳn cố gắng, chỉ sợ diễn năm sáu phim mới có thể được người ta nhớ đến, mà hiện tại chỉ cần có quan hệ với Kỳ gia, Lạc Khâu Bạch sẽ tự nhiên nổi lên.

Tuy rằng loại thanh danh này thoát nhìn giống như là mặt trái, nhưng mới vừa nói như vậy, chỉ cần không có chứng cứ xác thực, tất cả chỉ là lời đồn, làm sao xử lý mới là bí quyết của mình tình gặp may, thực hiện nhiên Kỳ Phong đúng là cao thủ trong thương giới, còn cao thủ hơn cả người đại diện đã có thâm niên.

Nghĩ đến đây, hẳn nhìn thoáng qua Lạc Khâu Bạch, khoe miệng gợi lên, không thể không cảm thán, người này thật sự là tích đức ở đời trước, gặp phải đại quý nhân khổ tâm vì mình bày mưu nghĩ kế như vậy.

Nửa tháng sau, thương tích của Kỳ Phong rốt cục ổn định, có thể về nhà tĩnh dưỡng, mà vết thương trên mặt Lạc Khâu Bạch cũng đã hoàn toàn khép lại, tuy rằng lúc lên da non có màu sắc hơi khác mấy nơi khác, hơi thiếu hồng, nhưng chỉ cần trang điểm một chút, đã hoàn toàn không ảnh hưởng gì.

Một hồi sống sót sau tai nạn, làm hai người hơn một tháng không về nhà, hôm nay xuất viện, dì Trương đã sớm nấu đồ ăn chờ đợi hai người về nhà, Phong Phong béo được nuôi nấng trắng trẻo mập mạp, so với khi hai người rời đi thì đã béo lên một vòng, khi hai người về, quả thực giống một cục thịt cầu đạp nước lăn lại đây.

Vì thế Lạc Khâu Bạch cười ha ha, nắm đại mặt của tiểu tử kia, miệng vẫn luôn nhắc tới “Phong Phong hảo ngoan” “Phong Phong thật mạnh” “Phong Phong hôn tao một chút”, kết quả không biết như thế nào, liền dẫn tới Kỳ Phong thần tình đỏ bừng, đóng sầm cửa phòng nửa ngày không nguyện ý xuống lầu ăn cơm, Lạc Khâu Bạch cười trộm đi lên đùa y, hai giờ sau mới đi ra, môi không biết vì cái gì đặc biệt hồng, như là bị người nào cắn, đối với Phong Phong béo tỏ vẻ phi thường nghi hoặc, trong nhà có con a miêu lớn như vậy.

Hơn một tháng rảnh rỗi, Lạc Khâu Bạch chậm trễ rất nhiều công tác, ở nhà nghỉ ngơi vài ngày, bắt đầu làm việc liên tục.

Bởi vì trước Tà Dương Ca đã bởi vì hắn mà tiến độ rất chậm, Lạc Khâu Bạch không muốn chậm trễ thời gian, mới vừa xong công việc sáng sớm đã đi quay phim, lúc này đoàn phim còn chưa có khởi công, hắn ngồi ở trên ghế, một bên đọc kịch bản, một bên chờ make-up đến, hôm nay hắn có diễn lời thoại chi, hồ, giả, đã (trợ từ dùng trong văn ngôn, diễn tả lời văn hoặc lời nói không rõ ràng) nhưng cổ văn tối nghĩa khó đọc, hắn phải lặp đi lặp lại, đến cuối cùng trực tiếp đem kịch bản đặt trên mặt, ở trong lòng yên lặng mà ngâm nga.

Lúc này, cửa phòng bị đẩy ra, vài diễn viên đi đến, cũng không có nhìn thấy Lạc Khâu Bạch ở trong góc, một bên thay quần áo một bên hi hi ha ha nói chuyện phiếm.

“Ai, cậu xem video chưa?”

“Video gì?”

Vừa hỏi như vậy, nữ nhân kia nhỏ giọng nói, “Chính là cái video đại công tử Kỳ gia cứu Lạc Khâu Bạch đó, các cậu không nghe nói sao? Gần đây trên mạng đều truyền đi, tôi nói đạo diễn như thế nào tuyển Lạc Khâu Bạch làm nam chính, nguyên lai là có chỗ dựa.”

“Cái này a, đã sớm thấy rồi. Lại nói tiếp, tôi thật không nghĩ tới Khâu Bạch có thể cùng Kỳ thiếu gia có quan hệ, thật sự là người không có tướng mạo. Trước kia Kỳ đại công tử chưa bao giờ có scandal, kết quả một cái scandal duy nhất chính là cùng đại nam nhân, ai... Đầu năm nay a, nam nhân tốt đều biến thành gay.”

Một câu làm chung quanh cười vang, trong đó một người nam nhân mở miệng, “Không phải gay cũng không thích vẻ ngoài của cậu đâu ha.”

“Tôi làm sao? Bộ dạng tôi có chỗ nào kém, Kỳ công tử chứng mắt tôi là bởi vì giới tính bất đồng. Bất quá, Kỳ công tử này khẩu vị cũng thật kỳ lạ, thế nhưng sẽ thích người tướng mạo thường thường như vậy, Lý Thiên Kỳ kia nói như thế nào cũng xinh đẹp hơn Lạc Khâu Bạch?”

Nhắc tới Lý Thiên Kỳ, tiếng nghị luận càng lớn, hơn phân nửa còn kèm theo châm chọc, “Miễn bàn Lý Thiên Kỳ đi, các cậu không biết nha, ngày đó trên mạng mới vừa tuôn ra video Kỳ thiếu cùng Khâu Bạch, Lý Thiên Kỳ mặt tái xanh, ha ha ha ha...”

“Ha ha ha... Không sai không sai! Biểu tình kia tôi ấn tượng quá sâu sắc! Lúc trước Kỳ thiếu đến đoàn phim chúng ta thăm dò, hắn một bộ thuốc cao bôi trên da chó đực hạnh đi lên, kết quả không phải chỉ nói với hắn mấy câu, nhìn hắn đáng về đặc ý, như con chó trong lãnh cung của Hoàng Thượng, đi đường lỗ mũi lên tận trời, kết quả như thế nào, Kỳ thiếu lại để ý Khâu Bạch, căn bản không để ý chút nào tới Lý Thiên Kỳ, này thì nịnh nọt, hảo tho!”

“Uy uy... Nói nhỏ chút, Lý Thiên Kỳ và Lạc Khâu Bạch không ở trong này, các cậu cũng không sợ tai vách mạch rừng (dù có giữ bí mật đến đâu thì khả năng tiết lộ vẫn có thể xảy ra) a?”

Khơi dậy một đám người trên đùa, sôi nổi phát tay nói, “Yên tâm, Khâu Bạch không phải đang nằm viện sao, đạo diễn cho hắn diễn sau, hôm nay khẳng định không tới.”

“Huống chi, Lý Thiên Kỳ là đại bài, thang máy đều không cho phép tôi và hắn chờ chung, lúc này mới buổi sáng 6 giờ, đại bài sẽ không tới sớm như thế đâu, nếu không sao gọi là cái đuôi hoa chứ.”

Thốt ra lời này, tất cả mọi người cười văng lên, “Lý Thiên Kỳ đặc ý như vậy, làm như minh tinh trong toàn đoàn phim vậy, lần này Khâu Bạch xem như cho hắn hai cái miệng, tuy rằng đời này đuổi không kịp Kỳ thiếu, nhưng thấy hắn như vậy, vẫn là vô cùng thích!”

Vừa dứt lời, cửa phòng nghỉ phanh một tiếng bị đẩy ra, trên hành lang ánh sáng chiếu vào, chiếu vào khuôn mặt vụn vụn của Lý Thiên Kỳ.

Một đám người nháy mắt ngừng công kích, Lạc Khâu Bạch nằm ở một bên mặc niệm một câu A di đà phật, tuy rằng có kịch bản đặt ở trên mặt không biết xảy ra chuyện gì, nhưng có cảm giác không phải là chuyện tốt.

Lý Thiên Kỳ từ từ tiến vào, phía sau là vệ sĩ, ánh mắt kia tựa hồ muốn hảo hảo giáo huấn mấy người đang nói chuyện huyền thuyên.

Mà đúng lúc này, di động trong túi áo Lạc Khâu Bạch đột nhiên vang lên.

Lý Thiên Kỳ lúc này dừng lại, “Ai tránh ở nơi đó! Đi ra, nếu không đừng trách tôi không khách khí!”

Phòng nghỉ sáng lên, tất cả mọi người đưa ánh mắt đặt ở trên người của hắn, Lạc Khâu Bạch lần này thật không có biện pháp, bất đắc dĩ cầm kịch bản lên, đám người đang khiếp sợ, xấu hổ cười cười, “Kia cái gì... Tôi vừa rồi đang ngủ...”

Lý Thiên Kỳ nhìn thấy hắn, xanh mặt, thật sự không dám bảo vệ sĩ lên trước một bước.

35. Chương 38

Chương 38

Lý Thiên Kỳ lúc này dừng lại, “Ai tránh ở nơi đó! Đi ra, nếu không đừng trách tôi không khách khí!”

Phòng nghỉ sáng lên, tất cả mọi người đưa ánh mắt đặt ở trên người của hắn, Lạc Khâu Bạch lần này thật không có biện pháp, bất đắc dĩ cầm kịch bản lên, nhìn đám người đang khiếp sợ, xấu hổ cười cười, “Kia cái gì... Tôi vừa rồi đang ngủ...”

Lý Thiên Kỳ nhìn thấy hắn, xanh mặt, thật sự không dám bảo vệ sĩ lên trước một bước.

Trong lúc nhất thời, toàn bộ phòng nghỉ lặng ngắt như tờ.

Những người vừa rồi đang nói huyền thuyên trợn tròn mắt, ai cũng không nghĩ tới Lý Thiên Kỳ sẽ xuất hiện ở trong này, càng không nghĩ tới nhân vật chính trong scandal Lạc Khâu Bạch lại đang ở trong phòng, nghe hết những điều bọn họ nói.

Tất cả mọi người như bị chặt đứt cổ, không phát ra âm thanh nào, trong lòng vừa khấn trương lại vừa chờ mong, cúi thấp đầu nhìn Lý Thiên Kỳ và Lạc Khâu Bạch, tựa hồ cũng đang chờ trò hay.

Này có tính là... Tân hoan cực ái đại đấu pháp không?

Nhìn thấy mọi người ở đây thần thái không đồng nhất, Lạc Khâu Bạch không biết sao lại có chút muốn cười, mới vừa rồi còn cao hứng phần chân thảo luận hẳn được Kỳ Phong bao dưỡng, giống như sợ người khác không nghe thấy, lúc này đều biến thành người câm.

Hắn sờ sờ chóp mũi, nhìn vệ sĩ trước mặt khí thế hừ hừ, còn mấy nhân viên khúm na khúm núm, cười nói, “Mới sáng sớm mà mọi người làm gì vậy? Đã 8 giờ rồi, các người không làm việc sao, lát nữa Sâm Xuyên thấy được, sẽ mắng chửi đó.”

Một câu giải vây cho mọi người ở đây, vài người nhìn nhau, tuy rằng muốn xem náo nhiệt nhưng ngại vệ sĩ của Lý Thiên Kỳ ở đây, bảo mệnh quan trọng hơn.

“Phải phải, Khâu Bạch anh nói đúng, chúng tôi đi trước, không thì phiền lắm.” Nói xong bọn họ xoay người vội vã đi ra ngoài, lại bị vệ sĩ của Lý Thiên Kỳ chặn đường đi.

Vệ sĩ áo đen lãnh mặt, bộ dáng hùng hổ, giống như chỉ cần Lý Thiên Kỳ không mở miệng sẽ không cho bất cứ người nào rời đi, một đám người cơ hồ cầu xin giúp đỡ, Lạc Khâu Bạch bất đắc dĩ bĩu môi, cũng không biết mình có phải có bất tự tốt hay không, mỗi lần xảy ra mấy việc bê bối như vậy đều bị hắn bắt gặp.

Ở trong lòng hít một hơi, hắn cầm kịch bản đứng lên, “Hơn một tháng không có tới đoàn phim, kịch bản và lời thoại đều mới lạ, các người biết biên kịch hiện tại ở đâu không? Phiền toái dẫn tôi đi, tôi nghĩ trước khi chụp ảnh quay phim tìm hắn tâm sự.”

Lời này nhìn như đang tùy ý, nhưng ở trong trường hợp này, rõ ràng là chuyện đại sự, vừa có thể làm cho những người này nhanh chóng rời đi, cũng đỡ phải xung đột với Lý Thiên Kỳ.

Nhưng ai biết Lý Thiên Kỳ vẫn không nhượng bộ, hung hăng trừng Lạc Khâu Bạch, một bộ hôm nay không nói cho rõ ràng thì không được đi.

Lạc Khâu Bạch ở trong lòng khinh thường, người này có bệnh sao? Người khác nói huyền thuyên, tôi cũng là người bị hại, anh ở trong này đấu đá gì với tôi chứ?

Lúc cả 2 bên căng thẳng, di động của Lạc Khâu Bạch lại một lần vang lên, vừa rồi lúc điện thoại reo, hắn chưa kịp nhìn, lấy ra vừa thấy tên trên màn ảnh, lúc này khóe miệng co rút, đại điều quái này có mắt hay không, cứ chọn thời điểm này gọi điện thoại cho hắn.

Tiếng chuông không ngừng vang lên trong căn phòng tĩnh mịch, giống như Lạc Khâu Bạch không nghe điện thoại sẽ vẫn tiếp tục kêu, thanh âm ong ong có vẻ dị thường đột ngột, Lạc Khâu Bạch không có cách nào, đành phải kiên trì nghe.

“... Uy?”

“Hôm nay em không làm điểm tâm.”

Thanh âm không vui của Kỳ Phong vang lên trong điện thoại, lúc này y đang ngồi ở trước bàn ăn, dùng nĩa đâm món trứng ốp la mà đầu bếp làm, nhưng bởi vì không phải thê tử làm, y một chút khẩu vị cũng không có.

Anh người này cố ý gọi điện thoại hai lần để nói những lời này?

Lạc Khâu Bạch bất đắc dĩ nở nụ cười một chút, “Hôm nay em muốn đi quay phim sớm một chút, chưa kịp làm, buổi tối bồi bổ cho anh nha.”

Kỳ Phong từ trong xoang mũi phát ra một tiếng hừ lạnh, miễn miễn cưỡng cưỡng chấp nhận, hai người trong lúc nhất thời đều không nói lời nào, Lạc Khâu Bạch nhìn bốn phía, nhìn không được nhỏ giọng nói, “Nếu không có gì cúp điện thoại đi, em còn có chút việc muốn...”

“Anh rất muốn.” Kỳ Phong cứng rắn đột nhiên cắt lời hắn, Lạc Khâu Bạch sửng sốt một chút, lỗ tai đều đỏ.

TMD... Đây là buổi sáng 8 giờ, oang oang cái gì a! Anh ăn bữa sáng còn có thể nhớ thương chuyện trên giường, rốt cuộc có biết xấu hổ hay không, anh cũng không nhìn xem chung quanh tôi có bao nhiêu ánh mắt đang nhìn!

Lạc Khâu Bạch xấu hổ khụ một tiếng, hai mắt một bết, phá lệ tắt điện thoại của Kỳ Phong, hấn thật sự không cách nào mặt dày mày dạn trước mặt người khác cùng đại điều quái tâm tình.

Tắt điện thoại, Lạc Khâu Bạch gãi gãi tóc, lỗ tai đỏ ửng còn không có thối lui, người chung quanh không rõ nhưng sắc mặt của Lý Thiên Kỳ lại vắn vẹo lợi hại hơn.

Hấn gắt gao nắm chặt tay, mu bàn tay đều toát ra gân xanh, người khác nghe không ra thanh âm của Kỳ Phong, nhưng hấn nghe được rất rõ ràng, Lạc Khâu Bạch này rõ ràng trước mặt mọi người cho hấn một bạt tai, ám chỉ sau lưng mình có chỗ dựa là Kỳ thiếu gia!

Lạc Khâu Bạch lười đoán tâm tư của hấn, lúc này hết kiên nhẫn, ngáp một cái, quay đầu lại cười tủm tỉm nói, “Lý tiên sinh, trường quay tuy rằng lớn, nhưng dù sao cũng không phải nhà anh, vệ sĩ của anh không hiểu chuyện, vạn nhất bị người ta nhìn thấy, làm chủ đề cho báo chí cũng không hay đâu.”

Lý Thiên Kỳ không động thanh sắc nhìn hấn một cái, ngăn chặn lửa giận trong lòng, ra hiệu cho vệ sĩ.

Vệ sĩ áo đen tuân lệnh, dịch khai thân mình chừa ra lối đi nhỏ, ở đây vài người khác thở phào một hơi, nhanh đi ra ngoài, sợ chậm một bước sẽ bị chiến hỏa của hai người lan đến.

Lạc Khâu Bạch nhú lông mày không nói chuyện, cuối cùng bước ra cửa phòng, lúc này Lý Thiên Kỳ đột nhiên gọi lại hấn.

“Lạc Khâu Bạch, cậu không cần đặc ý, coi chừng vui quá hóa buồn.”

Những lời này làm Lạc Khâu Bạch sửng sốt một chút, nở nụ cười một tiếng, quay đầu lại nói, “Không nhọc Lý tiên sinh quan tâm, tôi luôn giữ khuôn phép, không thể so với anh, nên cũng không có gì.”

Lý Thiên Kỳ cười lạnh, híp mắt chậm rãi tới gần, cúi đầu hạ giọng nói, “Cậu không cần ở trong này giả ngu, cậu hiện tại cùng Kỳ thiếu gia cũng đừng cho rằng mình có quyền thế gì, tại cái vòng luẩn quẩn này, cậu vẫn còn non lắm.”

Nói xong hấn nắm cánh tay Lạc Khâu Bạch, đặc ý nói, “Nhìn diện mạo này của cậu, cũng bắt quá là người vô danh tiểu tốt, lúc tôi lên giường với Kỳ Phong, cậu còn không biết ở nơi nào bú sữa nữa, không cần ở trong này một bộ tiểu nhân đặc chí.”

Những lời này trực tiếp làm Lạc Khâu Bạch tức cười, nếu vừa rồi hấn vẫn còn một bộ dáng không hề gì, lúc này hấn thật sự sinh khí.

Nửa híp mắt liếc Lý Thiên Kỳ một cái, trong ánh mắt mang theo khinh thường cùng châm chọc. Hấn luôn luôn hiền hoà ôn thuận, nhưng không có nghĩa là không còn cách nào khác, ánh mắt sắc bén tràn ra, thế nhưng làm Lý Thiên Kỳ khó hiểu cảm thấy bị áp bức.

Hấn nở nụ cười một tiếng, đem cánh tay Lý Thiên Kỳ rút ra, chậm rãi tiến đến bên tai anh ta, nhỏ giọng nói, “Nếu anh nói trên giường, chính là lần đó tại bữa tiệc, anh xoa cả nửa ngày y đối với anh cũng không phản ứng, tôi đã biết. Nguyên lai người xám xịt bị đuổi đi cũng gọi là lên giường, Lý tiên sinh, thụ giáo.”

Một câu làm sắc mặt Lý Thiên Kỳ đột nhiên biến đổi, đưa tay muốn giáo huấn Lạc Khâu Bạch.

Lạc Khâu Bạch một phen nắm lấy cổ tay của anh ta, rõ ràng gầy hơn Lý Thiên Kỳ, lại mang theo cường hấn, trong ánh mắt không chút nào thoái nhượng, như đang bảo vệ lãnh địa, gần từng tiếng nói, “Lý tiên sinh, tôi xin khuyên anh một câu, không phải vật của anh ngàn vạn đừng đụng vào, anh lại nhiều lần tìm tôi gây phiền toái, tôi cũng có thể không so đo, nhưng là Kỳ Phong thì không được, chúng tôi hiện tại cùng một chỗ, này với anh hoàn toàn không có vấn đề gì, con chó bị chọc còn nhảy tường, Lý tiên sinh anh hãy tự giải quyết cho tốt.”

Nói xong lời này, hấn bỏ tay Lý Thiên Kỳ ra, lập tức đi ra ngoài.

Vệ sĩ ở ngoài cửa còn muốn ngăn trở, Lạc Khâu Bạch lại cười lạnh một tiếng, đẩy ra bọn họ đi ra ngoài, hoàn toàn không một chút e ngại.

Bọn vệ sĩ quay đầu lại trưng cầu ý kiến của Lý Thiên Kỳ, lại nhìn thấy anh ta nghiêng răng nghiêng lợi, vốn tưởng rằng có thể dạy dỗ Lạc Khâu Bạch một chút, lại không nghĩ rằng Kỳ Phong lại đem chuyện của mình nhất ngữ nhất thập nói cho hắn, thật mất thể diện, nhưng vừa nghĩ tới Kỳ Phong vừa rồi nói chuyện điện thoại, chỉ có thể mắt mở trừng trừng nhìn Lạc Khâu Bạch đi ra ngoài, một chút biện pháp cũng không có.

Xuất viện xong lần đầu tiên trở lại đoàn phim, Lạc Khâu Bạch liền cảm thấy không khí bất đồng, Studio mọi người mặc kệ cả trai lẫn gái nhìn thấy hắn đều cười, tranh nhau đi lên nói chuyện phiếm với hắn, nhiệt tình hỏi thăm thân thể của hắn, nghe nói mặt hắn bị thương, càng thêm cảm động, sôi nổi an ủi “Tiểu thương mà thôi” “Chăm sóc sẽ tốt thôi” “Có đau hay không, chỗ này của tôi có thuốc mỡ” ...

Những người này nhiệt tình thái quá, xác thực dọa Lạc Khâu Bạch nhảy dựng, trước kia hắn ở trong đoàn phim nhân duyên tuy rằng cũng không tồi, nhưng tuyệt đối không đến mức ân cần thăm hỏi như thế này.

Cho tới trưa, hắn nhận được đồ ăn, thức uống, đoàn phim đầy rẫy bánh trái, ai cũng tranh nhau nói với hắn mấy câu.

Đối với cái này Lạc Khâu Bạch không hiểu ra sao, lại không nỡ cự tuyệt hảo ý của người khác, cười đến quai hàm đều đau, chung quanh vẫn cứ không ngừng có người tranh nhau cùng hắn nói chuyện phiếm, mà so sánh với ở dưới, phái đoàn chỗ môn đình của Lý Thiên Kỳ lại vắng vẻ, nguyên bản mặc kệ nịnh bợ hay vứt bỏ, ít nhất sẽ biểu hiện ra ngoài rõ ràng như vậy, nhưng hiện giờ chung quanh anh ta chỉ có vài trợ lý, những người đã từng nịnh bợ anh ta đều không thấy bóng dáng.

Anh ta ngồi ở một bên, sắc mặt phi thường nóng giận, tiểu trợ lý bưng một ly cà phê nóng đưa qua, “Kỳ ca, hôm nay hậu viên sẽ lại tổ chức họp fan, lúc này đang ở ngoài Studio chờ anh, anh xem có phải nên dựa theo quy củ cũ, đuổi bọn họ đi, đừng ảnh hưởng tới anh?”

Tiểu trợ lý đi theo anh ta vài tháng, đã tìm hiểu thói quen của đại minh tinh, anh ta chán ghét họp fan, oán giận các cô riu ra riu rít, kỳ thật là sĩ diện, sợ hãi mình biểu hiện không tốt, bị người khác truyền ra.

Vốn tưởng rằng lần này cũng đuổi người đi, không nghĩ tới Lý Thiên Kỳ hơi hơi dừng một chút, cười cười, “Cho bọn họ vào đi, đi từ xa đến cũng không dễ dàng, tôi không thể mỗi lần đều làm vậy.”

Tiểu trợ lý kinh ngạc, không nói gì thêm nữa, lập tức chạy đi ra ngoài.

Trong chốc lát mười mấy nữ hài cầm lightstick và mấy gói quà đi tới, vừa nhìn thấy Lý Thiên Kỳ lập tức hưng phấn phát tay, hô to “Kỳ Kỳ tôi ủng hộ!”.

Lý Thiên Kỳ đứng lên phát phát tay, đi theo bọn họ nói chuyện phiếm, thái độ ôn nhu thân thiết, dẫn tới từng nhóm tiểu cô nương thét chói tai.

Đứng ở xa xa Lạc Khâu Bạch thấy một màn như vậy, nhú lông mày lại cúi đầu tiếp tục đọc kịch bản, lúc này Sâm Xuyên đi tới ngồi xuống bên cạnh hắn.

“Khâu Bạch, thân thể có khỏe không? Cậu mới vừa xuất viện đã trở lại diễn, cũng thật chuyên nghiệp.”

Lạc Khâu Bạch mím môi cười cười, “Thân thể tôi đã hồi phục, hơn nữa đã làm chậm trễ tiến độ rất nhiều, nếu không chuyên nghiệp một chút, tôi sợ đạo diễn sẽ keo kiệt, trừ tiền lương của tôi.”

Sâm Xuyên ha ha mỉm cười, nhìn nghiêng Lạc Khâu Bạch, trên mặt lộ ra một tia xấu hổ lại cổ quái, “Hồi phục đã tốt rồi, tôi vừa rồi nghĩ đến một điểm quan trọng.”

“Nhạc Triều Ca chạy trốn trên đường, trên mặt bị độc tiễn hoa làm bị thương, vừa lúc phù hợp bộ dáng hiện tại của cậu, hóa trang là xong, nếu cậu thấy không có vấn đề, hôm nay bắt đầu cảnh 73 đi, bắt quá... Cậu cảm thấy khó xử cũng không có quan hệ gì, cùng lắm thì về sau lại dán vết sẹo giả cho cậu là được.”

“Cảnh 73?” Khẩu khí của Sâm Xuyên làm Lạc Khâu Bạch có chút nghi hoặc, hắn tùy tay lật lật kịch bản, phát hiện đây là một cảnh đánh nhau, lời thoại bên trong cũng không nhiều, nhưng đối thủ cùng hắn diễn cũng là —— Lý Thiên Kỳ.

Hai người cãi nhau toàn đoàn phim đã rõ như ban ngày, tuy rằng không ai nói ra, nhưng sau lưng đều biết hết, lúc này cho bọn họ diễn chung, quả thực là sợ chưa đủ loạn.

Khó trách biểu tình của Sâm Xuyên kỳ quái thế, nguyên lai là như vậy...

Hắn gãi gãi tóc, hướng bốn phía nhìn nhìn, “Hôm nay Diệp Thừa không có tới sao? Tôi phần lớn đều diễn với anh ta, tôi nghĩ nên nói chuyện với anh ta đã.

Sâm Xuyên thở dài, vẻ mặt khó xử, “Tôi ngay từ đầu cũng nghĩ như vậy, nhưng Diệp Thừa đi tỉnh chưa thông báo kịp, hôm nay chỉ sợ là không về được, bộ phận quay phim cũng không có, hôm nay lại chỉ có cậu và Lý Thiên Kỳ ở đây, cho nên tôi nghĩ muốn quay nội dung này cho xong.”

Lời này được một đại đạo diễn nổi danh nói ra đã khó, hơn nữa Sâm Xuyên tính tình lại tốt, với Lạc Khâu Bạch còn có ơn tri ngộ, lúc hắn bị thương nằm viện, đã chậm trễ tiến độ rất nhiều, hiện giờ chỉ vì một Lý Thiên Kỳ mà chọn tam lầy tứ, thật sự có chút chuyện bé xé ra to.

Lạc Khâu Bạch tưởng tượng như vậy, cũng không có gì xấu hổ, cười phất phất tay nói, “Đạo diễn ngài không cần giải thích với tôi nhiều như vậy, ngài có khó xử của ngài, ngài nói như thế nào tôi đều phối hợp.”

Sâm Xuyên thở phào nhẹ nhõm, cười vỗ bờ vai của hắn nói, “Vây cậu đi thay quần áo đi, hai mươi phút sau chuẩn bị.”

Nội dung cảnh 73 cũng không phức tạp, chính là Nhạc Triều Ca bị Giản Đồng gài bẫy nên bị bắt, bị giam trong nhà tù bị tra tấn khảo vấn, triều đình biết được chân tướng việc đối Thái tử năm đó, thế muốn huyết thống hoàng thất, cho nên lúc biết được Nhạc Triều Ca mới là Thái tử chân chính, ám độ trần thương (bí mật) mua chuộc, giúp Nhạc Triều Ca vượt ngục, sống hay chết là nhờ vào đêm nay.

Trong phòng giam âm u, không thấy một chút ánh sáng, bọt nước tí tách nện xuống, trên mặt một bãi nước lênh lênh, nhìn kỹ mới phát hiện nơi đó dĩ nhiên là một vũng máu loãng.

Nhạc Triều Ca cúi thấp đầu, áo lót màu trắng đã bị đòn roi đánh loang lổ vết máu, hắn thủy chung không nói lời nào, một roi lại hung hăng mà trút xuống, vang trong không khí.

“Ba!” Một roi, da tróc thịt bong.

Trong cổ họng Nhạc Triều Ca phát ra tiếng vang vù vù, mồ hôi làm ướt đầm miệng vết thương, hắn đau đớn toàn thân không chế không được phát run, thân thể lại vẫn không nhúc nhích.

“Người nói hay không! Người ám sát bệ hạ, mưu phản triều đình, có hay không!?”

Thanh âm bén nhọn của canh ngục Đại Lý vang lên, Nhạc Triều Ca cười nhạo một tiếng, phù dung câu bị đè thấp hơi hơi khàn khàn, “Lời này người hẳn nên nói với bệ hạ của người, triều đình này rốt cuộc là ai mưu phản, ha ha ha...”

“Người to gan!” Canh ngục lại một roi hạ xuống, lại bị người đè lại, ngẩng đầu vừa thấy là Trương đại nhân.

Gã nở nụ cười một chút, ý bảo canh ngục đi trước, dùng roi xoa cằm Nhạc Triều Ca, con người mang theo trào phúng, “Nhạc Triều Ca, người chết đến nơi, còn không nhận tội? Người nhận tội, bệ hạ có thể sẽ cho người chết toàn thân, không nhận tội, ngũ mã phanh thây, bào cách (dùng sắt nung đỏ đốt da người, đây là 1 kiểu tra tấn thời xưa) cung hình (hoạn, thiến – 1 nhục hình thời xưa)... Cho người chịu.”

“Trương đại nhân, người bắt quá chỉ là con cẩu, cần ngược lại chủ nhân, trở về nói cho Giản Đồng, lúc trước hẳn nửa chết nửa sống trên vách đá, quỳ xuống cầu ta cứu hắn, bệ hạ của người nhìn thấy ta đều phải quỳ xuống, người là cầu sao dám nói chuyện với ta, người thật to gan!”

“Người!” Khóe mắt Trương đại nhân muốn nứt ra, “Hảo hảo hảo, người còn chưa thấy quan tài chưa đổ lệ, chúng ta đây liền chơi trò chơi.”

Nói xong gã cầm lấy một khối bàn ủi, một bàn tay kéo xiềng xích trên người Lạc Khâu Bạch, mãnh liệt lôi kéo về phía trước, mắt thấy liền muốn đem bàn ủi đặt ở trên người Lạc Khâu Bạch, đúng lúc này ——

Nhạc Triều Ca đột nhiên một cước nâng lên, mãnh liệt đem Trương đại nhân đá xuống mặt đất, tiếp xiềng xích trên người lại mở ra, hắn cầm lấy xiềng xích siết cổ Trương đại nhân, sau đó chạy trên bậc thang.

Ở sâu trong thâm lao, bậc thang mấy chục cái, Nhạc Triều Ca nhảy lên trên, muốn chạy trốn ra ngoài, Trương đại nhân mãnh liệt bắn ra độc tiễn, sượt qua gò má của hắn.

Nhảy lên, cho Nhạc Triều Ca một cước, Nhạc Triều Ca đánh lại một quyền.

“Phanh!”

Dựa theo kịch bản, Lý Thiên Kỳ phải trừng lớn mắt lên tiếng rồi ngã xuống đất, rồi bắt lấy bắp chân Lạc Khâu Bạch ném hẳn sang một bên, mà tay của Lạc Khâu Bạch đánh trúng ngực gã, gã đích xác mở to hai mắt, lại theo động tác của Lạc Khâu Bạch, mãnh liệt ngã về phía sau, mắt mở trừng trừng té xuống thang lầu, phát ra một tiếng thống khổ kêu rên.

Toàn trường tĩnh mịch.

Cả người Lạc Khâu Bạch đều cứng lại, hẳn chỉ làm giả động tác thôi, căn bản không dùng một phần khí lực, Lý Thiên Kỳ làm sao có thể lăn xuống cầu thang!

Ngắn ngủi yên lặng, một đám người đều vọt lên nhìn Lý Thiên Kỳ, Sâm Xuyên vội vàng lớn tiếng hô “Cắt!”

“Cậu thế nào?”

“Thương tổn đến chỗ nào, chỗ nào đau? Còn có thể cử động không?”

“Cổ chân có chuyện hay không, hay là xương cốt gãy rồi?”

Lý Thiên Kỳ thống khổ phát ra kêu rên, che chân, đầu đầy mồ hôi lạnh, “Đau quá...”

Trong lúc nhất thời Sâm Xuyên đều nhú mào, có người hô “Mau gọi xe cứu thương!” “Cậu nằm xuống đã, không cần lộn xộn, vạn nhất xương cốt bị thương sẽ phiền toái.”

Trong lúc nhất thời toàn trường đại loạn, Lạc Khâu Bạch nhìn Lý Thiên Kỳ cuộn thân mình, đau đến nỗi không ngừng phát ra thống khổ, xa xa là fan của anh ta, lúc này tất cả đều nóng nảy, muốn đi về phía trước, miệng còn hô “Kỳ Kỳ bị thương!” “Người này có phải diễn kịch không, dùng sức như vậy rõ ràng là cố ý!”

“Hắn chính là Lạc Khâu Bạch gần đây được phú thương bao dưỡng?”

“Kháo! Hẳn rõ ràng là cố ý chèn ép Kỳ Kỳ của chúng ta! Cho hắn chết đi!”

Fans có bao nhiêu khùng bổ, căn bản không cách nào tưởng tượng được, nhân viên trong Studio liệu mạng ngăn trở, cũng ngăn không được những nữ sinh phần nộ, bọn họ mắt mở trừng trừng nhìn thần tượng của mình bị người khác đả thương, đã sớm đỏ mắt, khóc òa, làm không khí hiện trường càng thêm căng thẳng.

Lạc Khâu Bạch đứng tại chỗ, vẫn duy trì phong độ, khoe miệng thậm chí còn mang theo tươi cười, càng bị người ta hăm hại hẳn càng không thể mất đi phong độ.

Hắn đích xác không nghĩ tới Lý Thiên Kỳ lại dùng thủ đoạn hèn hạ như vậy, thật sự là quá ngây thơ, hiện tại ngôn tình cầu huyết cũng không thiếu cảnh tượng như vậy?

Hắn hít một hơi, chậm rãi đi ra ngoài, ngồi ở phòng nghỉ, lúc này bên tai truyền đến tiếng xe cứu thương.

Lý Thiên Kỳ bị nâng lên cáng, một đám nhân viên vây quanh, đầu của anh ta toát mồ hôi lạnh, một bộ dáng thống khổ, mà lúc đi ngang qua Lạc Khâu Bạch, ánh mắt của anh ta dịch sang một chút, trong mắt lóe ra quang mang ngắn ngủi, cầm giờ lên, lộ ra tươi cười như mong muốn.

Một màn này lướt qua, không ai phát hiện, bất quá Lạc Khâu Bạch xem ở trong mắt, thật nực cười, từ đầu đến cuối không lộ ra phần nộ nào.

Lý Thiên Kỳ bị nâng đi, toàn bộ trường quay trong lúc nhất thời một mảnh an tĩnh, tất cả mọi người trộm nhìn Lạc Khâu Bạch, mà hắn đang cúi đầu xem kịch bản, một bộ dáng hết thấy đều là ngoài ý muốn, hẳn cũng không thêm để ý.

Trước khi quay, tất cả mọi người biết Lạc Khâu Bạch và Lý Thiên Kỳ có mâu thuẫn, hiện giờ diễn giả làm thật, hạ độc thủ với tình địch không phải không có khả năng.

Động cơ hoàn toàn hợp lý, không nghi ngờ không được.

Nhưng vẫn có vài người, một bên thu thập hiện trường, một bên nhỏ giọng lầu bầu, “Khâu Bạch bộ dáng kia làm sao có thể đẩy ngã Lý Thiên Kỳ bộ dáng cao lớn?”

“Cũng không hẳn, có thể sử dụng nhiều khí lực có thể đẩy hẳn lẫn xuống bậc thang...”

“Tôi không tin Khâu Bạch là người như thế, bất quá Lý Thiên Kỳ vì Kỳ thiếu gia mà thương tổn tới bản thân sao?”

“Này ai biết a...”

Vài người nói nhỏ, truyền vào lỗ tai Lạc Khâu Bạch, hẳn hít một hơi, đột nhiên cảm thấy đặc biệt nhàm chán, cầm lấy di động gửi tin nhắn cho Kỳ Phong.

Uy, đều tại anh, bất quá em sẽ hảo hảo bảo vệ anh, không ai có thể giành được anh! (3)

Kỳ Phong nhìn thấy tin nhắn, lúc này phun ra cà phê, vì ánh mắt kinh ngạc của thư ký mà đổ bừa lên tai.

36. Chương 39

Chương 39

Khi Lạc Khâu Bạch về đến nhà đã qua nửa đêm, Lý Thiên Kỳ bị thương, vô hình chung lại tăng thêm công việc cho Lạc Khâu Bạch, Diệp Thừa cùng vài diễn viên khác không có ở đây, hẳn không thể một mình độc diễn, ánh mắt nghi kỵ cùng phỏng đoán của mọi người, làm liên tục một buổi chiều đến cả đêm, chờ đến khi về nhà, chỉ cảm thấy toàn thân xương cốt đều tan.

“Kỳ Phong, em đã về.”

Kêu khẩn cổ họng, không có ai phản ứng, hẳn tại huyền quan thay dép lê xong, đi vào phòng, mới vừa đi tới phòng khách, liền thấy được Kỳ Phong đang cãi nhau với Phong Phong béo.

Lời này không khoa trương chút nào, bởi vì giờ phút này Kỳ Phong thật sự đen mặt, một bàn tay cầm Phong Phong béo, một tay khác chỉ vào mũi nó, không biết nói gì đó làm Phong Phong giương nanh múa vuốt, thân mình béo lùn chắc nịch vằn vẹo.

“Câm miệng, có nghe thấy không.” Kỳ Phong không vui híp mắt.

“Miêu Miêu Miêu!” Phong Phong kháng nghị, cái đuôi xù xù xoay tới xoay lui.

“Còn dám tranh luận?” Kỳ Phong cười lạnh một tiếng, “Tốt lắm, từ hôm nay trở đi mày không cần ăn cơm, lúc nào nhận sai, lúc đó được ăn cơm.”

“Miêu nha ——!” Phong Phong giãy dụa, tiểu móng vuốt loạn cong nơi nơi, một bộ muốn cùng Kỳ Phong liều mạng.

Kỳ Phong vừa lòng nhú lông mày, mặt không đổi sắc nói, “Nhớ kỹ, mày về sau gọi Tiểu Bạch, không gọi Phong Phong, nếu tao nhìn thấy người khác gọi mày Phong Phong, mày mà có phản ứng, tự gánh lấy hậu quả.”

Nghe đến đó, Lạc Khâu Bạch không nín được cười lên tiếng, áp lực cả ngày cũng nháy mắt chuyển biến tốt đẹp.

Cười vỗ vỗ tay, “Phong Phong, đến bên này.”

Phong Phong béo bị gây sức ép đến tấc mao gặp được cứu tinh, nghe được thanh âm của Lạc Khâu Bạch một khắc kia ánh mắt đều sáng, “Miêu nha ~” một tiếng, móng vuốt chụp đến trên mũi Kỳ Phong, tiếp linh hoạt nhảy xuống sofa, như cục thịt nhào vào trong tay Lạc Khâu Bạch.

“Phong Phong, hôm nay sao vậy không nhớ tao sao?” Lời này mặc dù là nói với tiểu miêu, nhưng ánh mắt của Lạc Khâu Bạch thủy chung đều đặt ở trên người Kỳ Phong, bộ dáng trêu đùa, làm ánh mắt của y đều cong lên.

Kỳ Phong nhìn hẳn một cái, lỗ tai hơi hơi hiện lên một tia đỏ ửng, mặt không đổi sắc từ trong xoang mũi phát ra đơn âm, về nhà đã chơi đùa với con mèo ngốc này, y ngồi ở chỗ này cũng không thấy, trong mắt còn có người chồng này không? Làm y đợi cả đêm.

Lạc Khâu Bạch nhìn Kỳ Phong không nói lời nào, cười đi qua ngồi vào bên cạnh y, “Em cho rằng lúc này anh đã lên lầu nghỉ ngơi, không nghĩ tới còn có tinh thần bồi Phong Phong chơi đùa.”

“Vui đùa cái gì vậy, ai muốn cùng con mèo ngọc này chơi đùa.” Kỳ Phong mặt không đổi sắc mở miệng, tiếp ánh mắt nhìn chăm chăm vào Lạc Khâu Bạch, mím môi thật lâu sau cũng không nói một câu.

Lạc Khâu Bạch bị y nhìn chăm chú đến không hiểu ra sao, trừng mắt nhìn, đầu không tự giác mà nghiêng một chút, Phong Phong cũng bắt chước hẩn nghiêng đầu, “Anh nhìn em làm gì?”

Lời này vừa nói ra, sắc mặt của Kỳ Phong lúc này trở nên càng thối, nhúu mày lạnh lùng nói, “Em không có gì muốn nói với anh sao?”

“... A? Em phải nói cái gì sao?” Lạc Khâu Bạch sờ sờ chóp mũi, lầu bầu một câu, đầu sáng ngời, “Anh không phải nói trứng ốp la buổi sáng? Xin lỗi, em quên mất, anh hiện tại muốn ăn không? Muốn ăn em đi làm cho anh.”

Hẩn đánh giá Kỳ Phong chắc là có ý này, nam nhân tính tình cổ quái a, nói chuyện vòng vo, hơn nữa đặc biệt giữ lời hứa, một khi đã nói sẽ không đổi ý, phỏng chừng lúc này không cao hứng nhất định là bởi vì mình về quá muộn, không thực hiện lời hứa buổi sáng.

Buông xuống tiểu miêu, hẩn kéo tay áo đi vào nhà bếp, lại bị Kỳ Phong lập tức nắm lấy tay.

“Ai nói muốn ăn trứng ốp la, em cảm thấy anh sẽ là vì một cái trứng ốp la chờ em cả một ngày sao?”

Khóe miệng Lạc Khâu Bạch vừa kéo, anh muốn...

Kỳ Phong nhìn sắc mặt hẩn, càng thêm khó chịu, trừng hẩn một cái, khóe miệng gắt gao mím lại.

Phù dung câu chết tiệt, buổi chiều nhắn (3) tin nhắn dâm đăng như vậy, gặp mặt lại làm bộ như cái gì cũng không biết, câu dẫn chồng mình còn không phụ trách, em hay lắm?!

“Em buổi chiều không hảo hảo diễn, còn nhắn tin lăng lơ làm gì?”

Buổi chiều em quay phim, còn bị Lý Thiên Kỳ chém một đao sau lưng, chỗ nào có rảnh mà lăng lơ?

Không đúng, mình vì cái gì phải thừa nhận, con mẹ nó anh mới lăng lơ!

“Được rồi được rồi, anh không ăn trứng ốp la thì thôi, dù sao em có làm gì, anh đều cảm thấy là lăng lơ, lão tử quen rồi còn không được sao?” Lạc Khâu Bạch nhún vai, giúp tiểu miêu ngồi ở trên ghế sa lông gặm quả táo.

Một câu làm mặt Kỳ Phong đỏ lên một tầng, thê tử của y cứ như vậy thừa nhận, quả thực là... Quả thực là không biết mặt thể diện!

Trong lòng tuy rằng quát lớn như vậy, nhưng lại đặt mông ngồi ở bên người Lạc Khâu Bạch, đen mặt vô vô chân, “Nằm lại đây.”

Lạc Khâu Bạch đã sớm biết y sẽ như vậy, cười hắc hắc, ngửa mặt nằm lên, tiểu miêu đi theo ngã chổng vó lộ ra cái bụng, hẩn thư thái duỗi thắt lưng, phát ra “Ân” một tiếng, tiếp cọ cọ chân Kỳ Phong, “Rất cực đã về nhà ... Mẹ chết em.”

Nói xong lời này, hẩn cũng cảm giác được cơ đùi đang kề sát hai má mình chợt căng thẳng, một bàn tay đột nhiên đẩy hẩn một chút, “Không cho phát ra thanh âm này, em không thể an tĩnh sao!”

Ngẩng đầu lên là chiếc cằm kiên nghị của Kỳ Phong, y cổ cổ quái quái nhìn phòng khách một cái, không cúi đầu nhìn Lạc Khâu Bạch trong ngực, khóe miệng lại cong lên, hai tay buộc chặt gắt gao ôm chặt thê tử vào trong ngực.

Lạc Khâu Bạch không nín được nở nụ cười một tiếng, cầm Phong Phong cọ mu bàn tay của Kỳ Phong, “Anh thật giống Phong Phong, em vừa nhìn thấy liền đặc biệt cao hứng, xuất phát từ nội tâm, chỉ cần có các người, gặp được chuyện gì em cũng không lo lắng.”

Lỡ tai Kỳ Phong hồng lợi hại hơn, đem tay bị móng vuốt của tiểu miêu chà rút về, hừ lạnh một tiếng, “Em lại so sánh anh với con mèo ngọc này, còn có, nó gọi Tiểu Bạch, đừng đặt tên loạn thất bát tao đi.”

Lạc Khâu Bạch hì hì nở nụ cười một chút, ngồi xuống đem tiểu miêu tới trước mặt Kỳ Phong, làm bộ như kinh ngạc nhướn mày nói, “Phong Phong tên này dễ nghe a, em đặc biệt thích, tiểu miêu khẳng định cũng thích, không tin anh xem.”

“Phong Phong, miêu cho ba ba một cái.”

“Miêu nha ~ ~”

“Phong Phong, xoay cho ba ba một chút.”

“Miêu ~ miêu ~” Tiểu bạch miêu quả nhiên nghe lời, cái đuôi đi theo.

Lạc Khâu Bạch ha ha mỉm cười, tà áo vươn tay đi xuống, “Phong Phong, cho ba ba nắm kê kê của con một chút.”

“Đủ rồi cầm miệng!” Kỳ Phong then quá thành giận, nóng nảy đem người kéo lên, đặt ở sô pha, “Em muốn nắm ai, àn? Em trừ bỏ anh còn muốn nắm ai?!”

Lạc Khâu Bạch cảm thấy mỹ mãn, nhìn người vừa hùng hổ vừa anh tuấn bức người trước mặt, hân gọi lên khoe miệng, vươn tay nắm cổ y, hai cái đùi cũng đi lên, đung trên thân nam nhân, tay chân dài trên ghế sô pha có chút bất tiện, bất quá hân cũng không thêm để ý cái này.

Liếm liếm môi, hân đi qua, cắn lỗ tai Kỳ Phong, trầm giọng nói, “Trừ bỏ kê kê của Phong Phong, những thứ khác em tuyệt không cảm thấy hứng thú.”

Kỳ Phong lúc này toàn thân đều cứng lại, trên mặt ửng hồng, ngực kịch liệt đập phồng, một hơi cắn môi Lạc Khâu Bạch, đem tiếng cười kinh ngạc của hân nuốt vào trong bụng, công thành đoạt đất tiến vào khoang miệng của hân, tiếng thở dốc ồ ồ phun tại cánh mũi hai người, mang theo độ ẩm nóng rực.

Lạc Khâu Bạch ngửa đầu phối hợp, hai tay ở sau lưng chậm rãi vuốt ve sống lưng nam nhân, căng thẳng trong lòng rốt cục vào giờ khắc này thả lỏng, sợ hãi rộng lớn khôn cùng, rốt cục bình tĩnh.

Lý Thiên Kỳ chém hân một đao sau lưng, hân không phải giống như mặt ngoài làm như không có việc gì, trong lòng không chế không được lo âu, không dám tưởng tượng sau đó sẽ phát sinh cái gì, nhưng hiện tại ôm Kỳ Phong, trong lòng hân thư thái rất nhiều.

Hai người hôn xong, lúc tách ra có một sợi chỉ bạc, đồng tử thâm thúy của Kỳ Phong nhìn chằm chằm vào Lạc Khâu Bạch, trầm giọng nói, “Em hôm nay rất kỳ lạ, chuyện gì xảy ra?”

Y rất ít chủ động quan tâm một việc, điều này làm cho Lạc Khâu Bạch hơi hơi kinh ngạc, không nghĩ tới nam nhân này tâm tư kín đáo như vậy.

Lắc lắc đầu, hân nở nụ cười một chút, “Nào có chuyện gì, anh suy nghĩ nhiều quá.”

“Em ở trước mặt anh phân tâm, xem ra mị lực của anh còn chưa đủ.”

Y phát hiện mình chỉ cần tự kỷ khen chính mình, Kỳ Phong liền sẽ dị thường kích động hưng phấn, quả nhiên hô hấp nam nhân nặng vài phần, xoay người đem hân đặt ở trên ghế sô pha, trên cao nhìn xuống, không vui trầm giọng nói, “Cậu dẫn anh nên em phải phụ trách.”

Ngón tay sờ trong ngực, Lạc Khâu Bạch cười gật gật đầu, đáp “Đương nhiên” tiếp muốn ngửa đầu hôn y, kết quả lúc này trong phòng khách đột nhiên truyền đến hai tiếng ong ong.

Di động đặt ở trên bàn sáng hai cái, đây là thanh âm tin nhắn, Kỳ Phong thấy Lạc Khâu Bạch vươn tay sờ, dưới ánh đèn mờ nhạt trong phòng khách, mặt của hân bị ánh đèn huỳnh quang chiếu sáng, một tầng tái nhợt, tiếp hân kéo kéo khoe miệng, trong ánh mắt hiện lên một cảm xúc phức tạp, tiếp đem di động ném về sô pha, cười nắm mặt Kỳ Phong nói, “Chúng ta tiếp tục.”

Thần sắc của Lạc Khâu Bạch không tránh được ánh mắt Kỳ Phong, trong lòng y khác thường, một phen đè lại tay hân, “Xảy ra chuyện gì?”

“Àn? Không có việc gì a.”

Lạc Khâu Bạch nhún vai, cười vô tư tới vô tâm, Kỳ Phong nheo lại ánh mắt, hai lời chưa nói trực tiếp cầm di động, Lạc Khâu Bạch nhanh chóng ngăn đón, còn bị đại điều quái giành trước một bước, hắc gãi gãi tóc, lộ ra một tia cười xấu hổ.

Tiếp quả nhiên nghe được thanh âm lãnh ngạnh cực độ nóng nảy của Kỳ Phong, “Đều như vậy còn nói không có việc gì?!”

Di động bị ném tới trên bàn, trong hộp thư tất cả đều là tin nhắn của Trịnh Hoài Giang, mà trên màn hình rõ ràng là hình chụp Lạc Khâu Bạch đem Lý Thiên Kỳ đẩy xuống cầu thang.

Sáng sớm hôm sau, trên đầu đề tin tức giải trí truyền thông tất cả đều là một nội dung.

“Tin nóng! Người mới không từ thủ đoạn, Lý Thiên Kỳ bị hãm hại!”

“Chuyện đen tối của nam chính Tà Dương Ca bị đưa ra ngoài ánh sáng, Lạc Khâu Bạch chấp nhận quy tắc ngầm, Lý Thiên Kỳ bị thay thế.”

“Lý Thiên Kỳ gặp đòn hiểm, hoàn cảnh sinh tồn của nghệ sĩ —— quy tắc ngầm trong giới giải trí, xin lấy lại công bằng cho nghệ sĩ!”

Các loại tin tức làm người nghe kinh sợ đập vào mắt, chữ đỏ như máu, đâm vào mắt, các diễn đàn truyền thông lớn, Weibo, Internet... Tất cả đều bị các tin tức giật gân tràn ngập, đầu đường ngõ nhỏ đều nghị luận sôi nổi.

Các loại tin tức đầu đề, hình chụp Lý Thiên Kỳ bị Lạc Khâu Bạch đẩy xuống cầu thang bị phóng đại, văn tự hai bên còn thêm hai ảnh chụp nhỏ, một hình Lý Thiên Kỳ được đưa lên cang, hình ảnh thống khổ, một hình khác là Lạc Khâu Bạch đang mỉm cười, nhìn theo anh ta rời đi Studio.

Hai ảnh chụp hấp dẫn kịch tính, giống như người thắng cười nhạo sự thất bại, đại tiêu đề bắt mắt, làm người ta nhìn không được miên man bất định, trò cầu huyết khôi hài, giống như bọn họ cho dù không ở hiện trường, cũng có thể tưởng tượng bộ dáng kiêu ngạo ương ngạnh của Lạc Khâu Bạch.

Truyền thông nháo đến thiên hôn địa ám, Weibo, diễn đàn cũng không yên tĩnh.

Có video trên vòng du, bên trong quay rõ Lạc Khâu Bạch đem Lý Thiên Kỳ đẩy xuống cầu thang.

“Ngày hôm qua cùng vài hảo tỷ muội đi thăm đoàn phim Tà Dương Ca, Kỳ Kỳ rất nhiệt tình nghênh đón chúng tôi, ôn nhu suất khí không thể chê! Vài người chúng tôi ở lại hiện trường xem cuộc vui anh ấy cũng không có ngăn trở, nhưng ai biết lại thấy một màn ác liệt ghê tởm như vậy chứ, người mới thật sự không biết xấu hổ, vốn phải cầu cạnh thỉnh giáo, vậy mà còn động thủ đánh người, người như thế nên biến mất khỏi giới giải trí!”

“Lạc Khâu Bạch không phải là nhân vật chính mấy ngày nay ồn ào huyên náo được bao dưỡng đó sao? Trách không được ở trường quay dám kiêu ngạo đánh người, nguyên lai là sau lưng có chỗ dựa, hiện tại nam nhân đều bán thân, thật sự ghê tởm!”

Chửi rửa cùng những lời nói châm chọc trong khoảng thời gian ngắn, sau mấy chục bình luận, đột nhiên có người nhảy ra, “Tà Dương Ca không tiếp tục quay, nam chính phải là Lý Thiên Kỳ, kết quả nhà đầu tư đều nói, không có bất luận lý do bị mà một tiểu minh tinh không ai để ý lại được ưu đãi như vậy, còn không phải bởi vì ‘Tân nhân’ có chỗ dựa, Lý Thiên Kỳ thật sự là bất tự không tốt, đầu năm nay muốn trở nên nổi bật rất khó khăn!”

“LS lời này không đúng, Lạc Khâu Bạch cũng không phải ‘Tân nhân’ gì hắn đã ra mắt hơn ba năm, quảng cáo quần lót đều bị người ta vứt bỏ, trước kia chỉ là diễn 1 vai nhỏ không có lời thoại, người như vậy được người bao dưỡng mới có thể diễn nam chính, vậy tôi cũng có thể làm ảnh đế, không tin có thể xem: w.xxoo.com”

Ngồi ở trong phòng có màn che, Lạc Khâu Bạch một bên lên mạng, một bên ăn cam nhìn hình ngày xưa của mình tất cả đều bị đào ra, hắc ngược lại phi thường bình tĩnh, chỉ vào màn hình quay đầu lại cười nói,

“Anh mau nhìn này, em cười không có chút cứng ngắc nào, đặc ý thêm một chút thì tốt rồi, nếu không sẽ không phụ trợ Lý Thiên Kỳ dốc sức biểu diễn.”

Máy tính bị phanh một tiếng khép lại, trên mặt Kỳ Phong kết một tầng sương, biểu tình đông lạnh trước nay chưa có, ánh mắt thâm trầm.

Y liếc Lạc Khâu Bạch một cái, không nói gì, trực tiếp cầm lấy di động muốn đi ra ngoài.

Lạc Khâu Bạch nhìn thần sắc y không đúng, nhanh chóng ngăn lại, “Hiện tại bên ngoài đều là phóng viên, anh lúc này muốn đi đâu?”

“Tuyên bố kết hôn.”

Kỳ Phong lạnh lùng ném lời này, vén một góc màn nhìn ra bên ngoài, quả nhiên cách đó không xa ở phía cây cối phát hiện mấy cái máy quay, sắc mặt càng thêm lạnh lùng.

Lời y nói làm Lạc Khâu Bạch sửng sốt một chút, tiếp theo bị sặc, kịch liệt ho khan vài tiếng, nhanh chóng xua tay.

“Anh điên rồi sao? Việc này cần bản cùng anh không có quan hệ gì, anh đừng xen vào. Đây là chuyện đùa giỡn sao, anh không nghĩ đến chính mình sao, dù sao cũng phải nhìn lại nhà anh và Kỳ lão gia chứ.”

“Em không nguyện ý?” Kỳ Phong nhíu mày trừng mắt.

Thê tử của y nguyện ý bị oan uổng, cũng không nguyện ý cùng y công khai thân phận, này có ý tứ gì?

Lạc Khâu Bạch vừa thấy vẻ mặt của y, chỉ biết y hiểu sai, cầm tay y, mười ngón tay đan vào nhau, chậm rãi nói, “Em so với bất luận kẻ nào đều hy vọng hai ta có thể công khai với người khác, dù sao đều đã đăng ký kết hôn, chúng ta là vợ chồng hợp pháp, nói ra xem ai còn có thể nói ba nói bốn.”

Khóe miệng Kỳ Phong thoáng dịu đi, chợt nghe Lạc Khâu Bạch cười nói, “Sự tình lần này là do em quá sơ suất, để Lý Thiên Kỳ thừa dịp, bất quá xét đến cùng là anh cũng không cẩn thận, mới gặp phải người không đúng đắn. Lý Thiên Kỳ hướng về phía em, nguyên nhân rất đơn giản, bởi vì anh là của em, anh ta cả đời nghĩ cũng đừng nghĩ, cho nên anh ta mới nóng nảy muốn dùng thủ đoạn bỉ ổi như thế, lúc này hai ta công khai quan hệ, ngược lại có thể giải quyết anh ta, nhưng sau đó vô luận em làm chuyện gì, có bao nhiêu cố gắng, phỏng chừng đều phải bị người ta chụp cho cái mũ chõ dứa, đối với em như vậy thực không công bằng.”

“Huống hồ, việc này nếu để anh ra ngoài giải quyết, em tránh ở sau lưng, chứng tỏ em không có năng lực gì, em chẳng phải bị đả bại bởi Lý Thiên Kỳ?”

“Kỳ Phong, anh là của một mình em, em muốn tự mình giải quyết, đây là quyền lợi của em, không phải sao?”

Phù dung câu cười rất vui vẻ, khóe miệng nhếch lên, ánh mắt tỏa sáng, thanh âm bách chuyển thiên hồi vang lên bên tai Kỳ Phong, làm lỗ tai y hồng, lộ ra một tia tươi cười đặc ý.

Y tựa hồ cũng biết mình thất thố, khựng một tiếng lại đen mặt, không kiên nhẫn bỏ tay xuống, mặt không đổi sắc nói, “Vậy em muốn thế nào?”

“Em có cách.” Lạc Khâu Bạch chớp chớp đôi mắt, mắt phượng sáng ngời, giờ khắc này mặc dù hấn bị mọi người công kích, hấn cũng không sa sút, ngược lại ý chí lạc quan tràn đầy.

Chê cười, tình địch tìm tới cửa hạ chiến thư, nếu hấn không tự mình xử lý, quả thực rất xin lỗi lúc trước Lý Thiên Kỳ hạ chén xuân được kia cho hấn!

“Trịnh lão sư ở bên ngoài có quan hệ tốt, còn mượn thủy quân và hacker, phỏng chừng không được bao lâu, tin tức Lý Thiên Kỳ cố ý sẽ bị phong tỏa, sau đó lúc này khi Kỳ thiếu gia anh minh thần võ của chúng ta lên sân khấu... Ngộ!”

Nhìn bộ dáng thần thái phi dương của thê tử, tâm Kỳ Phong nhảy loạn, đột nhiên ngăn chặn bờ môi của hấn.

Chết tiệt, thê tử của y lại khen y, cho là em ngưỡng mộ chồng em, nhện không được đùa giỡn, nhưng cũng là lời nói thật, cũng phải phân rõ trường hợp, thật sự là làm người ta hao tổn tâm trí.

Hồ hấp của Lạc Khâu Bạch đều bị Kỳ Phong ngăn ở trong cổ họng, y hôn từ trong ra ngoài một lần, mới liếm liếm môi buông hắt ra, mặt không đổi sắc lỗ tai đỏ bừng nói, “Được, em tiếp tục nói.”

Lạc Khâu Bạch sững sốt vài giây, lỗ tai cũng đỏ bừng.

Xin anh đó... Anh không phân rõ trường hợp đùa giỡn lưu manh còn chưa tính, hôn xong lại ra vẻ bình tĩnh đỏ mặt là có ý gì? Hôn có bản lĩnh thì đừng đỏ mặt a.

Hai người liếc nhau, không khí nháy mắt trở nên có chút xấu hổ, giống như chuyện vừa rồi bị Lý Thiên Kỳ hăm hại bay ra ngoài không gian, làm hai người nháy mắt đều khựng một tiếng.

Kỳ Phong nóng nảy trừng mắt liếc mắt một cái, một bộ dáng “Nhanh lên nói không cần nhìn chằm chằm anh”, dẫn tới Lạc Khâu Bạch nở nụ cười một chút, ngoắc ngón tay với y, đi lên thấp giọng nói cái gì.

Nghe hắn nói xong, Kỳ Phong nhũ lông mày, không mặn không nhạt từ trong xoang mũi phát ra đơn âm, không nói gì, xoay người lên lầu.

“Anh người này rốt cuộc không nghe thấy em nói cái gì sao, như thế nào nói đi là đi, ít nhất phải phản ứng chứ a, ư! Phong Phong gọi anh đấy!”

Lạc Khâu Bạch ở sau lưng gờ chân, nam nhân đen mặt đi vào cửa phòng, căn bản không quay đầu lại.

Lúc này Phong Phong béo ăn quá nhiều cá khiêu lại đây, hướng về phía Lạc Khâu Bạch nghiêng đầu “Miêu?” Giống đang hỏi: Mẹ gọi con phải không miêu?

“Bao dưỡng ” “Đánh người ” ồn ào huyền não não loạn cả một ngày.

Tuy rằng với quy tắc ngầm loại chuyện này đã là “Quy tắc chức nghiệp”, cho dù là dân chúng bình thường cũng đã thấy nhưng không thể trách, nhưng chân chính có thể giống Lạc Khâu Bạch bị quang minh chính đại nói ra, hơn nữa scandal lần này làm hắn cũng được nhắc đến nhiều, một người thừa kế tập đoàn tài chính Côn Luân tiếng tăm lừng lẫy, một người khác là thần tượng ấu trĩ nổi lên gần đây, trong lúc nhất thời ba chữ “Lạc Khâu Bạch” bị đem lên đầu nơi sóng to gió lớn.

Trước kia mặc kệ biết hắn hay không biết hắn, hiện tại đều nhớ kỹ cái tên này, Lý Thiên Kỳ người bên này đang hoài nghi, nhìn ảnh chụp, Lạc Khâu Bạch thật sự là nam nhân bình phàm, bộ dạng chỉ có thể xem như có mắt có mũi, tuyệt đối không anh tuấn xuất chúng, Kỳ đại thiếu gia trong vô số người, sao có thể coi trọng Lạc Khâu Bạch, rốt cuộc là mắt mù hay là thẩm mỹ kém? Hay là nói... Căn bản chỉ là một hồi giả dối hư ảo?

Giới giải trí bát quái, loại tin tức quan hệ bất chính như thế này, mặc dù tất cả mọi người thích nghe ngóng, nhưng cũng không phải gốc tử, cũng sẽ suy xét đâu là thật đâu là giả.

Cũng trong thời gian này, đột nhiên có mấy người già đăng trên Weibo.

“Trên thang máy đều không cho phép người khác đứng chung, thật không nhìn ra chỗ nào yếu thế nữa.”

“Ở trường quay đùa giỡn đại bài, quay phim thì đến trễ, ghen tị mạnh như vậy, mẹ biết không?”

“Không khi dễ người mới thì thôi đi, người mới sao lại đi khi dễ chứ? Lại nói tiếp, tôi còn nhớ rõ thiếu gia đó có một lần đi ngang qua trường quay, anh ta còn vội vàng đi lên, sao lòng đầy căm phẫn chỉ trích người khác làm gì?”

Những lời này tuy rằng không chỉ tên nói họ, nhưng cũng hiểu rõ, là đang nói về Lý Thiên Kỳ.

10 giờ tối, trên diễn đàn đột nhiên có người tung lên một đoạn video, nội dung vừa lúc là Lý Thiên Kỳ trong trường quay Tà Dương Ca , vì lên thang máy, cho vệ sĩ đem những người khác ngăn ở bên ngoài, vừa lúc xác minh những lời trên Weibo nói.

Trong lúc nhất thời chiều hướng thay đổi, Lý Thiên Kỳ đùa giỡn đại bài, vài video được tung lên, có không ít người sôi nổi nói, Lạc Khâu Bạch ở trường quay tính tình rất tốt, cũng khiêm tốn với người khác, căn bản

không phải người kiêu ngạo ương ngạnh, bọn họ cũng chưa từng thấy qua cái gọi là “Kỳ thiếu gia đón đưa hân.”

Lạc Khâu Bạch vừa tỉnh dậy, trời đã tối rồi, Kỳ Phong để lại tờ giấy nói có việc đi ra ngoài, hân cũng không để ý, lên võng du, nhìn thấy tất cả những video của Lý Thiên Kỳ đều được đưa lên, thuận tay tắt máy tính.

Đây chính là thứ hân nhọc lòng tìm thấy, hiện tại đã phát huy tác dụng, thật đáng mừng.

Hân đứng lên duỗi thắt lưng, gãi gãi cái bụng của Phong Phong béo.

Lý Thiên Kỳ thông minh, hân cũng không ngu ngốc, lúc trước tại trường quay tên kia rõ ràng đang diễn kịch, hân mặt ngoài tuy rằng thần sắc không động, cũng không phải ngốc tử bị người ta chà đạp, mặc cho người khác hất nước bẩn lên người mình cũng không có đối sách ứng phó.

Lúc này, Trịnh Hoài Giang gọi tới, “Tin tức đã phong tỏa, Kỳ Phong gọi một cú điện thoại, truyền thông ngoan ngoãn, không dám nói một câu.”

“Lại nói tiếp, tôi ngược lại bị tiểu tử cậu hãm hại, tôi cho rằng Kỳ Phong giúp cậu chuyện này, không nghĩ tới tiểu tử cậu trong tay nắm bắt nhược điểm của Lý Thiên Kỳ, cũng không biết nói trước cho tôi một tiếng.”

Lạc Khâu Bạch sửng sốt, không hiểu xảy ra chuyện gì, “Nhược điểm nào? Anh nói những video Lý Thiên Kỳ đùa giỡn đại bài?”

“Cậu còn muốn giả ngu? Đòn sát thủ này cậu cũng quá độc, cũng không chịu lộ ra một chút với tôi.” Trịnh Hoài Giang nở nụ cười một tiếng, ngữ khí thoải mái.

Lạc Khâu Bạch lúc này càng bối rối, hân chính là nhờ Kỳ Phong ngăn chặn tin tức, thuận tiện đem mấy video của Lý Thiên Kỳ đăng lên trên mạng, cho anh ta vừa ăn cướp vừa la làng thôi, còn đòn sát thủ gì khác đâu?

“Trịnh lão sư, anh nói cái gì, tôi nghe không hiểu?”

Trịnh Hoài Giang cười, “Quên đi, cậu trực tiếp xem TV đi, TV nói rõ ràng hơn tôi nhiều.”

TV? Lạc Khâu Bạch sửng sốt một chút, mở TV, Trịnh Hoài Giang nói cứ mở kênh thời sự.

“Trải qua mấy tháng điều tra cùng tra hỏi, chúng tôi đã nắm giữ đầy đủ chứng cứ, S thị câu lạc bộ XX, đối tượng khả nghi tổ chức bán dâm, bán mê được trái pháp luật, thuốc kích thích, cảnh sát đã chính thức hạ lệnh điều tra, bắt được đối tượng khả nghi, Lý Thiên Kỳ chính thức bị tạm giam.”

Hình ảnh chợt lóe, trên màn hình lớn là ảnh chụp đối tượng khả nghi được cảnh sát tuyên bố, không phải người khác, cũng không phải trọng danh, đúng là người bị hại trong vụ “Đánh người” —— Lý Thiên Kỳ.

Trong bệnh viện có rất nhiều phóng viên, tin tức trong bệnh viện chặt như nêm cối, khi cảnh sát đến, đèn flash chớp liên tục.

Microphone, máy quay vây quanh vài người cảnh sát.

“Ngài cảnh sát, có thể tiết lộ một chút vụ án của Lý Thiên Kỳ không?”

“Anh ta sẽ vô tù sao? Chuyện này cùng chuyện hôm nay anh ta bị đánh có phải có quan hệ không?”

...

Vấn đề nối tiếp vấn đề, liên hoàn pháo đánh úp lại, cảnh sát vòng qua cánh phóng viên, lập tức đi vào bệnh viện.

Chân quần băng gạc, thoát nhìn hoàn toàn không giống như người rơi từ mấy chục tầng lầu, lệnh bắt giam sáng ngời, “Lý tiên sinh, chúng tôi hoài nghi ngài cùng một nhóm người bán dâm phi pháp, chế tạo và tiêu thụ được cấm phi pháp, thỉnh ngài đi theo chúng tôi.”

Cả người Lý Thiên Kỳ đều ngỡ ngàng, ngũ quan đoan chính nháy mắt trắng bệch, anh ta đặc ý cả ngày, thậm chí còn chưa kịp chúc mừng thắng lợi, đã tới tình trạng này.

“Các người lầm rồi! Tùy tiện bắt người là phạm pháp, tôi muốn thấy luật sư!”

Thanh âm của anh ta cất cao, mang theo sợ hãi cùng chột dạ, trên mặt khiếp sợ, nóng nảy lại không cam lòng tất cả đều bị camera trung thực chụp lại, theo hiện trường trực tiếp, chiếu lên TV.

Điều khiển từ xa trong tay Lạc Khâu Bạch rút xuống dưới, hẳn thật không nghĩ tới sự tình sẽ biến thành như vậy.

Lý Thiên Kỳ tiêu thụ thuốc cấm...

Đầu của hắn có cái gì chợt lóe qua, chẳng lẽ lần này cùng lúc trước hắn bị người hạ được có liên quan, vậy tại sao chuyện này sớm không được xử lý, cố tình chờ cho tới hôm nay thiên hạ đại loạn mới xảy ra?

Chẳng lẽ nói, lần này cả ông trời cũng giúp hắn?

Tắt TV, đem điều khiển từ xa ném sang một bên, Kỳ Phong ngồi ở trong phòng làm việc, mặt không đổi sắc nhìn ngoài cửa sổ.

“Kỳ tiên sinh, hợp đồng đã chuẩn bị tốt, tin tức tuyên bố sẽ cũng đã hoàn tất, sẽ chờ chỉ thị tiếp theo của ngài.”

Kỳ Phong gật gật đầu, đứng lên, ngón tay theo bản năng gảy nhấn trên ngón áp út, “Sau nửa giờ nữa, khi tôi bảo thì đi làm ngay.”

Y vốn căn bản không hứng thú với chuyện của người khác, nhưng Lý Thiên Kỳ lần này cố tình đụng phải hòng sủng, đụng vào người y yêu thương nhất, đừng trách y không khách khí.

Ai bảo cậu ta đụng ai không đụng, cố tình đụng phải thê tử của Kỳ Phong y.

37. Chương 40

Chương 40

Bóng đêm bao phủ, ngoài cửa sổ rực rỡ hoa cỏ.

Chuyện Lý Thiên Kỳ bị cảnh sát hỏi thăm giống như một quả bom nguyên tử, bùng nổ trong giới giải trí, vốn tưởng rằng chuyện gièm pha Lạc Khâu Bạch được phú thương bao dưỡng, kiêu ngạo ương ngạnh ức hiếp tiền bối đã là vấn đề đóng thuyền, lúc trời đã tối đột nhiên đến biến chuyển một cái, điều này làm cho tất cả mọi người trợn mắt há hốc mồm, nhin không được cầm di động, máy tính, lên trên mạng đăng thêm chuyện mới, tất cả đều chờ mong tình tiết phát triển.

Tin tức của Lý Thiên Kỳ được đưa ra ánh sáng.

Đùa giỡn đại bài, ghen tị tâm cường, xa lánh tâm nhân... Ngôn luận xôn xao, chẳng sợ “Fan của Kỳ” can không tha, phủ định hoàn toàn thần tượng của mình không phải là người như thế, cũng chống cự không nổi tan đàn xẻ nghé.

“Kỳ Kỳ nhất định là bị người hãm hại, anh ấy bình thường căn bản là không ra vào mấy quán bar, làm sao có thể giúp cậu lạc bộ buôn bán thuốc cấm, anh ấy nhất định là vô tội, sẽ an toàn trở về!”

Cảnh sát tuyên bố sẽ mở cuộc điều tra, Fan của Kỳ như cũ giả vờ nhìn không thấy nghe không được, có người nhin không được phỉ nhổ, “Cậu là cha Lý Thiên Kỳ hay mẹ anh ta, anh ta làm gì cậu cũng biết? Vẫn là nói, fan cuồng cho rằng cảnh sát cũng bị mua chuộc sao, không có bằng chứng tùy tiện bắt người sao, ngu ngốc a!”

Song phương cãi lộn, sự tình phát triển đến cực diện bế tắc.

Mặc dù là nhân phẩm của Lý Thiên Kỳ thật sự có vấn đề, còn bị cảnh sát bắt, nhiều nhất cũng chứng minh lời nói của anh ta có hơi nước, lại không thể hoàn toàn rửa sạch chuyện Lạc Khâu Bạch đánh người, dù sao cổ chân của Lý Thiên Kỳ bị thương cũng không phải là giả, hơn nữa nếu như không có núi dựa, hẳn đột nhiên được vai “Nam chính”, cũng đích xác giải thích không thông.

Kỳ Phong đại khái lật lật bài đăng trên mạng, nhìn thấy nghi ngờ như vậy, nhin không được cười lạnh một tiếng, đồng tử thâm thúy đông lạnh, bấm một dãy số.

Điện thoại truyền đến, y mặt không đổi sắc mở miệng, “Vừa rồi những thứ chuẩn bị xong có thể truyền đi, gọi Trịnh Hoài Giang chuẩn bị, đây là lúc lên sân khấu.”

Cúp điện thoại, y đi vào phòng họp.

Lúc này Lạc Khâu Bạch đang nằm trên sofa, cùng Phong Phong chơi đùa, bên cạnh TV vẫn luôn mở, kênh giải trí vẫn chiếu qua chiếu lại mấy tin tức cũ, mà hắn lại không có tâm tư xem, ngược lại cầm di động lẩn qua lẩn lại.

Ngón tay vẫn luôn đặt trên hai chữ “Kỳ Phong”, suy xét có nên gọi hay không.

Đại diện quá đi từ trưa đến tối, cũng không thấy bóng người, hôm nay là ngày quan trọng, vụ việc hắn làm “Nam chính trong Scandal” đột nhiên biến mất, làm Lạc Khâu Bạch nhin không được hoài nghi, chuyện Lý Thiên Kỳ bị cảnh sát bắt kỳ thật chính là Kỳ Phong một tay khống chế.

Nghĩ đến khuôn mặt lạnh lùng của y, Lạc Khâu Bạch gãi gãi tóc, càng nghĩ càng có khả năng, nhin không được dè xuống dây số chuẩn bị gọi, trong TV lại đột nhiên truyền ra thanh âm quen thuộc.

Vừa ngừng đầu, dĩ nhiên là Trịnh Hoài Giang.

Anh ta đã lâu không xuất hiện trước công chúng, nhưng kim bài nổi danh vừa xuất hiện, hiện trường đã ồn ào náo nhiệt.

Anh ta mặt không đổi sắc bước lên, sau lưng là màn ảnh thật lớn, mặt trên có một chuỗi đèn nhỏ chói mắt, hai chữ TH chói lóa, đây đúng là ký hiệu của Tinh Huy.

“... Đối với sự kiện ồn ào huyền ảo ‘Đánh người’ mấy ngày gần đây, nhân vật chính Lạc Khâu Bạch và Lý Thiên Kỳ cùng ở trong Tinh Huy, phát sinh chuyện như vậy, ai cũng không nghĩ tới, tôi hôm nay đại diện cho công ty, có nghĩa vụ cũng như trách nhiệm, tổ chức ra buổi họp báo, cho các vị đồng nghiệp lời giải thích rõ ràng.”

Lạc Khâu Bạch nhìn chằm chằm màn hình nửa ngày, kinh ngạc.

Vị Diêm vương gia này quyết định mở họp báo, mình làm nghệ sĩ dưới tay anh ta, là đương sự, sao không biết chuyện này? Đứng ra phát biểu, anh ta rốt cuộc muốn nói cái gì?

Đúng lúc này, các phóng viên sôi nổi giơ microphone hỏi, “Trịnh tiên sinh, Lý Thiên Kỳ cùng Lạc Khâu Bạch đều ở trong công ty Tinh Huy, lần này xảy ra chuyện như vậy, ngài tin tưởng ai?”

“Tinh Huy lúc này mở họp báo, có phải quyết định hai vị nghệ sĩ ai đi ai ở hay không? Lý Thiên Kỳ bị tạm giam, công ty sẽ bảo vệ sao?”

“Lạc Khâu Bạch thật sự được người ta bao nuôi sao? Hắn cùng Kỳ phong của tập đoàn tài chính Côn Luân rốt cuộc là quan hệ như thế nào, ngài có thể trả lời một chút không?”

...

Một câu lại một câu, Trịnh Hoài Giang sắc mặt không thay đổi, khoát tay, chậm rãi mở miệng, “Thứ nhất, đối với việc tư của nghệ sĩ, công ty không có ý kiến. Thứ hai, công ty không có thiên vị ai, cũng không thích ai hơn ai, chỉ lựa chọn tôn trọng sự thật, mà hiện tại, tôi đại diện công ty, đem sự thật nói cho các vị.”

Nói xong anh ta phất phất tay, màn ảnh sau lưng sáng lên, hình ảnh lác lác vài cái, chiếu ra một hình ảnh, là video trên mạng, Lý Thiên Kỳ bị Lạc Khâu Bạch đẩy xuống cầu thang.

Đang lúc các phóng viên cho rằng, Tinh Huy điều tra sự thật chính là nhận định Lạc Khâu Bạch đánh người, lại đột nhiên cảm thấy hình ảnh có chỗ nào không đúng.

“Phim Tà Dương Ca hiện nay còn đang khẩn trương quay phim, dựa theo quy củ cũng không công bố trước, nhưng một cảnh này có liên quan đến thanh danh của hai người, công ty mất rất nhiều khí lực mới lấy được đoạn phim lúc đó, máy quay quay rất rõ ràng.”

Trong đoạn phim là Lạc Khâu Bạch mãnh liệt đẩy, dưới chân Lý Thiên Kỳ không vững, bị hụt chân... Đúng lúc này, Trịnh Hoài Giang đột nhiên tạm dừng, ngón tay điểm vài cái nói, “Đây chính là sự thật, bây giờ tôi tua chậm lại, quý vị nhìn kỹ sẽ phát hiện...”

Câu nói kế tiếp anh ta cũng không nói gì, ánh mắt của mọi người đều hướng lên màn hình, hình ảnh thông thả động, động tác chậm lại, khi Lạc Khâu Bạch lại một lần giơ tay lên chuẩn bị đẩy Lý Thiên Kỳ, có người đột nhiên kinh ngạc kêu một tiếng, “Tay hắn không đụng tới Lý Thiên Kỳ!”

Lời này vừa nói ra, toàn trường đều mở to hai mắt, Trịnh Hoài Giang âm thầm gọi lên khoe miệng, đem tốc độ chỉnh chậm hai mươi lần, một lần nữa tua lại.

Ánh mắt mọi người như dao, gắt gao nhìn chăm chăm lúc hai người đụng nhau, hình ảnh quá mức rõ ràng, mỗi một động tác đều in đậm, tốc độ chậm lại làm nhất cử nhất động của hai người đều phóng đại vô số lần, lúc này, Lạc Khâu Bạch lần thứ hai vươn tay, hình ảnh dừng, Trịnh Hoài Giang kéo gần màn ảnh.

Trên màn ảnh to như vậy, bàn tay của Lạc Khâu Bạch và quần áo của Lý Thiên Kỳ chỉ có một khoảng cách rất nhỏ thật sự không thể nhận ra!

Trong lúc nhất thời, các phóng viên đều ngây ngẩn cả người, thất thần ngẩn ngủ qua đi, ánh sáng chói lên, trong lúc nhất thời toàn bộ phòng sáng như ban ngày.

Nguyên bản video trên vòng du đều dùng di động để quay, hình ảnh mặc dù là rõ ràng nhưng không thể so sánh với máy quay, huống chi người phát tán video đều là fan hâm mộ của Lý Thiên Kỳ, bọn họ vốn đứng ở xa, hình ảnh lại càng không thuyết phục.

Không thể nghi ngờ, Trịnh Hoài Giang đưa ra video chính là sự thật, Lạc Khâu Bạch vô tội!

Tất cả phóng viên đều kích động sôi trào, hận không thể lập tức ghi lại giây phút độc nhất vô nhị này, Lạc Khâu Bạch ngồi ở trước TV nước đều phun ra, sợ tới mức Phong Phong “Ngao” một tiếng nhảy dựng lên, từ trên ghế sofa rơi xuống, lăn vòng vòng.

Việc quay Tà Dương Ca là chuyện cơ mật, toàn bộ trường quay ngay cả hắn là nam chính đều không có cách nào vào phòng kỹ thuật xem một chút, Tinh Huy cũng sẽ không tùy tiện vì một tiểu nghệ sĩ mà tổn nhiều tâm tư như vậy, huống chi Trịnh diêm vương lại cầm trên tay “Chứng cứ” lợi hại như vậy, lúc chuyện gièm pha mới vừa truyền ra thì không lấy ra, còn chờ đến hiện tại?

Cho nên, có thể khẳng định... Sau lưng Trịnh Hoài Giang khẳng định còn có một nhân vật lợi hại hơn giúp hắn tẩy thoát hiểm nguy, mà người này tám chín phần là...

Kỳ Phong.

Lạc Khâu Bạch đỏ mặt, trong lúc nhất thời ngồi không yên, cầm lấy quần áo chạy ra ngoài, chính là vừa nghĩ tới ở ngoài cửa có phóng viên, muốn nhìn thấy Kỳ Phong lại càng khó.

Nhìn không được lấy điện thoại di động ra, gọi cho Kỳ Phong, điện thoại vang lên vài tiếng trực tiếp tắt, tựa như Kỳ Phong bình thường thối mặt, mặt không đổi sắc cũng không biết có tâm tư kỳ quái gì.

Thời gian này, buổi họp báo vẫn còn tiếp tục, Trịnh Hoài Giang sau khi thông báo tin tức xong, lấy ra một bản tuyên bố.

“... Lý Thiên Kỳ là một thành viên trong Tinh Huy, chuyện phạm tội buôn bán thuốc cấm, chúng tôi sẽ khiển trách và cũng lấy làm tiếc, đích thật là công ty giám thị không nghiêm, mới dẫn đến nghệ sĩ xuất hiện vấn đề này. Đối với việc cậu ta cố ý tạo ra tin tức giả, chèn ép người mới và còn làm cho công ty suýt nữa mất một số tiền lớn trong bộ phim tiếp theo mà chúng tôi chế tác để bồi dưỡng người mới, cạnh tranh ác liệt như vậy, chúng tôi sẽ không nhân nhượng, kiên quyết thực hiện đóng băng công việc của cậu ta, đương nhiên công ty cũng sẽ hết sức phối hợp với công tác điều tra của cảnh sát, còn xin các vị đồng nghiệp cùng với dân chúng giám sát phê bình.”

Vài câu nói khách sáo cùng lí do thoái thác, cân nhắc cẩn thận mang theo ý vị sâu sa.

Lý Thiên Kỳ một khi dính vào pháp luật, sự nghiệp diễn xuất cũng sẽ bị phá hủy, lúc này nếu Lạc Khâu Bạch thật sự ra tay đánh người, công ty giải trí cũng nhất định sẽ vứt bỏ, ném Lý Thiên Kỳ đi, lúc này mới dự họp báo, không thể nghi ngờ rũ bỏ trách nhiệm của công ty.

Quan trọng là, những lời này nghe như là bác bỏ Lý Thiên Kỳ, trên thực tế lại hướng mọi người tới “Tiếp theo sẽ bỏ ra một số tiền lớn vào một bộ phim để bồi dưỡng cho người mới.”

Quả nhiên lời này vừa nói ra, phóng viên lập tức bắt lấy cơ hội hỏi, “Trịnh tiên sinh, mọi người đều biết, Tinh Huy hàng năm đều đầu tư chế tác một bộ phim lớn được nhiều người khen ngợi, dựa theo lệ thường vẫn luôn chọn những diễn viên kiệt xuất nhất được diễn, vì cái gì lúc này lại phá lệ bắt đầu dùng người mới? Người mới này có phải là Lạc Khâu Bạch?”

Trịnh Hoài Giang hừ cười một tiếng, “Các anh chị cũng nói nguyên lai đều dựa theo lệ thường, lệ thường mà không phải điều lệ, có thể đánh vỡ, công ty chưa từng nói qua chế tác điện ảnh chỉ cho ảnh đế và diễn viên đóng, công ty yêu cầu mới mẻ, bồi dưỡng người mới có tiềm lực mới là chiều hướng phát triển, diễn viên là linh hồn điện ảnh, chúng tôi chỉ chọn đúng, không chọn người xa hoa.”

Nói tới đây anh ta dừng một chút, thần bí khó lường nở nụ cười, “Huống chi... Đối với Lạc Khâu Bạch, tôi chỉ có thể nói đã xem qua hắn biểu diễn, hắn trời sinh làm diễn viên, lần này công ty đầu tư phim mới, nhân vật rất thích hợp với hắn, thỉnh các vị mong chờ.”

Nghe xong lời này, toàn trường ồ lên, Trịnh Hoài Giang có thể đánh giá cao như vậy với nghệ sĩ nhỏ, quả thực là trước đó chưa từng có.

Trong lúc nhất thời, đã không còn quan tâm đến chuyện của Lý Thiên Kỳ, ánh mắt mọi người đều đặt ở trên người Lạc Khâu Bạch.

Bị nghệ sĩ đang nổi tiếng ghen tị, được người đại diện kim bài khen, chưa bao giờ diễn qua vai chính lần đầu tiên được đóng vai chính trong Tà Dương Ca đầu tư cả triệu, thậm chí Tinh Huy còn vì hắn mà chọn ra vai diễn phù hợp...

Được lão thiên chiếu cố vận khí tốt, lại có khuôn mặt bình phàm... Giờ khắc này, mọi người đều rất hứng thú, hận không thể sớm một chút nhìn xem Lạc Khâu Bạch rốt cuộc có bao nhiêu lợi hại.

Một đêm này, Lạc Khâu Bạch từ một nghệ sĩ mắt xám mày tro, biến hóa nhanh chóng, thành người thần bí được vạn người chờ mong, Lạc Khâu Bạch ngồi trước TV nửa ngày không kịp phản ứng, cầm điều khiển từ xa ngơ ngác mà nhìn màn hình, Ipad một bên đăng hàng loạt tin tức về hắn, mà hắn sờ sờ chóp mũi, cùng Phong Phong mắt to tròng đôi mắt nhỏ, tựa hồ vẫn không có cách nào lý giải, mình tại sao liền biến thành “Trời sinh làm diễn viên” từ miệng của Trịnh diêm vương, người này rốt cuộc là lấy bao nhiêu tiền của đại điều quá, nói ra những lời buồn nôn như vậy?

Không khoa học chút nào...

Lạc Khâu Bạch ngồi ở trên ghế sofa, vẫn cứ không kịp phản ứng, lúc này di động đột nhiên vang lên, hắn ngơ ngác, lúc này vô tri vô giác tiếp điện thoại, đều không nhìn kỹ dãy số trên màn ảnh.

“... Uy, ai vậy?”

“...” Điện thoại đầu kia không trả lời.

Lạc Khâu Bạch lại uy vài tiếng, điện thoại đầu kia đột nhiên truyền đến thanh âm không vui, “Em không nhớ số điện thoại của anh.”

“... A?”

Thanh âm trong điện thoại càng thêm nóng nảy, “A cái gì a, nhanh lên.”

Lạc Khâu Bạch bị gọi về, nghe được thanh âm quen thuộc, ánh mắt sáng ngời, “Kỳ Phong?! Điện thoại của anh đã gọi được, em gọi cho anh, anh đều không nghe, đêm hôm khuya khoắt, chung quanh chúng ta đều là phóng viên, anh chạy đi đâu?”

Hắn nói một tràng, Kỳ Phong bên kia không đáp, nhưng có nghe hừ một tiếng, như không muốn trả lời.

Lạc Khâu Bạch đang muốn nói với y, cầm điện thoại không nín được nở nụ cười một tiếng, “Kỳ Phong... Anh nói thật đi, Trịnh Hoài Giang mở họp báo có phải anh bảo không? Anh đưa Tinh Huy bao nhiêu tiền? Anh sao có đoạn phim Tà Dương Ca trong tay Sâm Xuyên? Anh sao có thể phá của như vậy, phải tiết kiệm một chút, nếu không về sau cả mèo Phong Phong lương của anh đều nuôi không nổi.”

“Em sao nhiều lời như thế? Ai sẽ giúp em chứ, thật sự là ừ ừ cạc cạc.” Kỳ Phong khẩu khí cứng rắn, Lạc Khâu Bạch không cần nhìn cũng có thể tưởng tượng ra y cau mày lỗ tai lại hồng toàn bộ.

Hắn đang chuẩn bị đùa y hai câu, tiếp kéo người về nhà, còn không đợi mở miệng, Kỳ Phong lại đột nhiên nói, “Em mở TV lên, kênh 78 của nhà chúng ta.”

Lạc Khâu Bạch tuy rằng đã thích ứng mạch não nhảy nhót của y, nhưng lúc này vẫn có chút bối rối, “Xem TV làm gì? Em xem TV cả đêm rồi...”

“Loạn thất bát tao làm gì! Nhanh mở TV đi!”

Kỳ Phong nóng nảy nói xong lời này, ngay lập tức cúp điện thoại, Lạc Khâu Bạch trước khi cúp điện thoại, giống như mơ hồ nghe được một câu “Kỳ tiên sinh, có thể bắt đầu.”

Bắt đầu cái gì? Lạc Khâu Bạch trừng mắt nhìn, lại cầm lên điều khiển từ xa.

Mà lúc này, Kỳ Phong đứng ở cửa phòng họp đem di động nhét vào túi áo, than mặt thâm mắng vài câu, cũng không biết là ngại ngùng hay khấn trương, tóm lại thư ký ở bên cạnh rất kinh ngạc, người lãnh đạo trực tiếp lỗ tai đột nhiên trở nên thật là đỏ... Thật là đỏ...

“Kỳ tiên sinh, các phóng viên đã vào vị trí của mình.”

Kỳ Phong gật gật đầu, thu hồi thần sắc trên mặt, trong nháy mắt sắc mặt lạnh lùng, một thân tây trang màu đen, nâng lên ánh mắt sắc bén trầm tĩnh, giống như vừa rồi nam nhân lỗ tai hồng là người khác vậy.

Cửa từ từ mở ra, căn phòng hội nghị lớn, đèn đuốc sáng trưng.

Kỳ Phong đi tới, đèn flash liên tiếp.

Các phóng viên đang nhìn Kỳ Phong, hưng phấn ngón tay đều nắm không vững micro, ngày hôm nay thật sự là bận chết, không ngừng mà làm cho bọn họ mỗi một giây phút kham, nhưng người thừa kế của tập đoàn tài chính Côn Luân lần đầu tiên quang minh chính đại xuất hiện trước mắt mọi người, bản thân cũng đã lên đầu đề các bản tin tài chính và kinh tế, hưởng chi, Kỳ gia lúc này triệu tập phóng viên, khẳng định là có chuyện quan trọng.

Kỳ Phong mặt không đổi sắc, bộ dáng mệt mỏi, tựa hồ đối với sự tình gì đều không có hứng thú, lại càng không thích giống như con khỉ bị người ta vây xem, nhưng hiện tại y có chuyện quan trọng muốn nói.

Y không nói gì, mặt mày sắc nhọn, MC gật gật đầu, mở ra microphone.

“... Gần đây chuyện có liên quan tới Kỳ tiên sinh đang xôn xao, tôi tin các vị đã biết, nơi này không cho lắm lời. Kỳ tiên sinh cũng không nguyên ý để ý tới mấy tin tức nhỏ như thế này, nhưng các vị bằng hữu truyền thông nên nhiệt tình trợ giúp, nếu không tin tức sẽ càng ngày càng nghiêm trọng, ảnh hưởng tới bản thân Kỳ tiên sinh, ảnh hưởng tới tập đoàn tài chính Côn Luân, bởi vậy tập đoàn tài chính Côn Luân lựa chọn mở họp báo hôm nay, làm sáng tỏ một ít tin tức bịa đặt, thỉnh các vị chú ý, hiện tại sẽ chính thức bắt đầu, nếu có quấy rầy, bảo an sẽ chủ động đuổi ra ngoài, cảm ơn.”

MC tươi cười, nhưng mỗi một lời nói ra đều sắc nhọn, phân minh chứng tỏ Kỳ thiếu gia đối với scandal lần này có bao nhiêu bất mãn, trong lúc nhất thời truyền thông không ai lên tiếng, ai cũng không dám tùy tiện trêu chọc người của tập đoàn tài chính Côn Luân.

Kỳ Phong nhẹ nhúu lại mày liếc người MC một cái, tựa hồ ghét bỏ thái độ của anh ta quá tốt, nói chuyện quá chậm, chậm trễ việc mình về nhà.

MC bị đại thiếu gia trừng, phía sau lưng lạnh cả người, lấy ra tài liệu đã chuẩn bị phát cho mỗi phóng viên, mở miệng nói, “Mọi người đều biết, Kỳ gia hàng năm đều quyên góp phúc lợi cho những trẻ em nghèo khó vùng núi hơn 500 vạn, bản thân Kỳ Phong tiên sinh cũng là một người lấy việc giúp người làm niềm vui nhưng nói năng vụng về, tài liệu trong tay các anh chị là sổ tiền hàng năm Kỳ gia quyên góp cùng ý kiến phản hồi của những người được trợ giúp, mặt trên ghi chép rõ ràng, Kỳ tiên sinh cứu trợ người bị thương, cô nhi số lượng nhiều đếm không xuể, chứng tỏ rõ ràng, Kỳ tiên sinh thích làm người khác vui vẻ.”

Nghe xong lời này, Kỳ Phong âm thầm hừ lạnh một tiếng, thật không biết phòng Marketing/PR nghĩ như thế nào lại nghĩ ra phương án tồi như thế này.

Chó má thích làm người khác vui, nghe như xen vào việc của người khác, quyên tiền loại chuyện này là cố ý nói sao?

Các phóng viên lặng ngắt như tờ, đều nghe rõ.

Giải thích đơn giản chính là: Các người trọn to mắt mà nhìn, Kỳ thiếu gia vẫn luôn là một người tốt, cứu người đã thành thói quen.

Lúc này, MC lại lấy ra một tờ giấy sức khỏe tiếp tục nói, “Một đoạn thời gian trước, Kỳ Phong tiên sinh tham dự sân khấu trình diễn thời trang của đài T, ra tay cứu Lạc Khâu Bạch tiên sinh, mình trọng thương phải nhập viện, tin tưởng các vị cũng có nghe thấy, nhưng hảo tâm làm việc thiện lại biến thành quan hệ không chính đáng, điều này làm cho chúng tôi lấy làm tiếc, không rõ các vị truyền thông bây giờ cả đạo đức tối thiểu cũng không biết? Hy vọng các vị truyền thông có thể tuân thủ quy tắc đạo đức, vì danh dự đã bị tổn hại của Kỳ Phong tiên sinh và Lạc Khâu Bạch tiên sinh đăng báo giải thích.”

Kỳ Phong nhú mày, khó có thể đồng ý lời nói của MC.

Đúng vậy, những paparazzi này đích thật là không có đạo đức, đem chuyện vợ chồng hợp pháp ra nói xấu thành ở chung phi pháp, đây là đang phỉ báng y, y hoàn toàn có thể truy cứu trách nhiệm pháp luật của họ.

Các phóng viên nuốt một ngụm nước bọt, lần này cũng lĩnh hội được.

Gọn gàng dứt khoát chính là: Kỳ thiếu gia là người tốt, cứu Lạc Khâu Bạch chẳng qua là một cái nhắc tay thôi, mới không phải quan hệ bao dưỡng gì cả, các người đồ ma cà bông (người Thượng Hải gọi người dân lang thang trong thành phố không có công ăn việc làm đang hoang phí xin xỏ hay trộm cắp để sống là ma cà bông. Những tên này thường rất gầy ốm) đều câm miệng.

MC dài dòng nói xong, rốt cục đến vấn đề chính, Kỳ Phong đã phi thường không kiên nhẫn.

Nếu không bởi vì thê tử không cho y công khai quan hệ, nếu không phải vì rửa sạch ác danh thê tử bị y bao dưỡng, y sẽ không để cho bọn người kia khoe khoang, cái gì giúp người làm niềm vui, một cái nhắc tay, cùng việc y cứu vợ có quan hệ gì?

Thê tử của mình, tôi nguyện ý làm bất cứ giá nào này để cứu hần, người khác có tư cách gì nói ba nói bốn.

Dưới đài phóng viên nơm nớp lo sợ mà nhìn Kỳ, hai mặt nhìn nhau, tất cả mọi người bị thái độ trách cứ lãnh ngạnh của Kỳ gia khiến cho luống cuống tay chân, nói là hợp báo, không bằng nói là đại hội phê bình, tuy rằng không điểm danh tên họ, nhưng ý tứ phi thường hiểu được, nói trắng ra là: Các người tốt nhất quản cho tốt cái miệng, không nên nói bậy nói bạ chọc tới Kỳ gia, nếu không các người đừng mong được ăn ngon.

Nhưng thái độ cường thế làm người ta không dám phản bác, Kỳ thiếu gia ngồi đối diện khí thế quá mạnh mẽ, chỉ cần liếc mắt một cái đã cảm thấy bị ánh mắt của y đông lạnh thành băng.

Lúc này một phóng viên đánh bạo hỏi, “Kỳ... Kỳ tiên sinh, dựa theo ý của ngài, tôi không thể lý giải như vậy, lúc ấy trên sân khấu vô luận người đứng bên cạnh ngài là ai, ngài cũng sẽ cứu?”

Anh đứng ở nơi đó khẳng định sẽ rất thảm.

Kỳ Phong lạnh như băng liếc mắt nhìn anh ta, mặt không đổi sắc nói, “Cậu chừng nào thì thành người phát ngôn trang phục đẳng cấp cho Kỳ gia, tôi không cần trả lời vấn đề này.”

Những lời này làm tất cả mọi người sửng sốt một chút, tiếp mở to hai mắt.

Cái gì gọi là... Người phát ngôn trang phục đẳng cấp cho Kỳ gia? Chẳng lẽ là nói...

Trong lúc nhất thời, tất cả mọi người đều không quan tâm vệ sĩ mặt lạnh đứng chung quanh, sau tiếp trước hỏi:

“Kỳ tiên sinh, ý của ngài là Lạc Khâu Bạch chính là người phát ngôn trang phục kế tiếp cho Kỳ gia?”

“Ngài vừa rồi phủ định quan hệ bao dưỡng với Lạc Khâu Bạch, hiện tại lại đột nhiên chỉ định hần làm người phát ngôn, này chẳng lẽ không phải gián tiếp thừa nhận quan hệ của ngài với hần?”

“Ngài vẫn luôn cường điệu truyền thông đưa tin bịa đặt, kia xin hỏi ngài cùng Lạc Khâu Bạch rốt cuộc là quan hệ như thế nào?”

...

Những câu hỏi liên tiếp như súng máy đập vào mặt, Kỳ Phong híp mắt, sắc mặt đã phi thường không vui, lúc này Lạc Khâu Bạch đang ngồi trước TV nhìn lên thấy vẻ mặt của y, lúc này đỏ trắn, đại diện quá một khi lộ ra biểu tình này, chứng tỏ y đã rất phấn nộ, lát nữa sẽ không trực tiếp đuổi đám phóng viên ra khỏi cửa chứ?

Kỳ Phong giờ phút này đích xác tức giận phi thường, y phi thường chán ghét người khác chỉ trở Lạc Khâu Bạch, thậm chí còn có ý đồ truy vấn quan hệ vợ chồng của bọn họ.

Tôi lấy thê tử tôi, các vị hỏi quan hệ như thế nào, các vị vẫn luôn nói chúng ta là "Quan hệ không chính đáng", này con mẹ nó không gọi là tin tức bịa đặt thì gọi là gì?!

Y vẫn luôn mím môi không nói lời nào, Lạc Khâu Bạch có chút lo lắng y sẽ phát giận, đang sốt ruột, nhìn thấy hầu kết nam nhân cao thấp lặn động một cái, ngẩng đầu nhìn đối diện máy quay, ánh mắt sáng quắc, không hề chớp mắt, giống như nhìn xuyên thấu qua màn ảnh, nhìn người quan trọng nhất đời mình.

Trong nháy mắt, TV bên kia tìm Lạc Khâu Bạch đập nhanh liên hồi, chợt nghe nam nhân trầm thấp mở miệng:

"Không phải kế tiếp, mà là hiện tại."

Y nhìn bốn phía, từ trong tay thư ký tiếp nhận một phần văn kiện, mặt không đổi sắc đặt sát máy chiếu, màn hình lớn chiếu một hợp đồng hơn một ngàn vạn.

"Lúc trước tôi cứu Lạc Khâu Bạch, hắn đã ký hợp đồng làm người phát ngôn mới của Kỳ gia, ngày đó trên sân khấu, hắn đúng là lấy thân phận người phát ngôn để tham dự, chẳng qua tôi còn chưa kịp tuyên bố, đã xảy ra chuyện ngoài ý muốn." Nói xong y dùng ngón tay chỉ vào hợp đồng, "Trong hợp đồng đã viết rõ, trong thời gian làm việc nếu bị thương, Kỳ gia sẽ bồi thường cho hắn gấp 10 lần cùng bảo hiểm tương ứng, cũng chính là bồi thường 1 triệu."

"Tôi là thương nhân, tại ngôn thương, sẽ không tùy tiện thâm hụt tiền mua bán, lúc ấy tôi có đủ khả năng trong phạm vi, vì cái gì không thuận tay cứu hắn, ngược lại muốn ném 1 triệu này đi?"

Nói tới đây, y cười lạnh một tiếng, ánh mắt sắc bén, trong lúc nhất thời người ở đây cũng không dám đối diện.

Ngồi ở trước TV Lạc Khâu Bạch há to miệng, đêm nay hắn đã bị kích động hơi nhiều, thế cho nên hiện tại cũng không biết nên bày ra biểu tình gì.

Hắn nhìn hợp đồng trên kia, có một dấu tay đỏ, lúc này đỏ khốc đỏ cười, đại diện quá lúc nào trộm lấy ngón tay của mình ấn lên?

Này người phát ngôn cho tập đoàn tài chính Côn Luân cũng không phải là nói đùa, vật phẩm Kỳ gia đều sang quốc tế, bình thường đều là minh tinh quốc tế tranh đoạt mới có, nhưng hiện tại người này cứ như vậy dễ dàng nói ra, như ném đi một phần tiền trong tay, không thêm để ý chút nào, quả thực là phá của!

Vì để tẩy thoát "Gièm pha" cho tôi, không cần thật sự nói cho toàn thế giới chứ... Đến lúc đó anh hối hận thì nói sao với truyền thông đây?

Lạc Khâu Bạch sờ sờ chóp mũi, lại vừa bực mình vừa buồn cười.

Lúc này, đầu kia của TV, phóng viên đều sợ ngây người, trong lúc nhất thời toàn trường tĩnh mịch, không có một người nói chuyện.

Nếu trước sự cố trên sân khấu Lạc Khâu Bạch chính là người phát ngôn của Kỳ gia, như vậy Kỳ Phong thuận tay cứu hắn hoàn toàn hợp tình hợp lý, hơn nữa bộ dạng Lạc Khâu Bạch cũng không được tốt lắm, khuôn mặt bình phàm, dựa theo đạo lý hắn là cũng sẽ không phù hợp khẩu vị của Kỳ thiếu gia, tưởng tượng như vậy, thật sự là rất có sức thuyết phục, Lạc Khâu Bạch như thế nào đều không giống như được bao dưỡng.

Nhưng hiện tại mọi người quan tâm nhất là: Lạc Khâu Bạch nếu như không được bao dưỡng, hắn như thế nào làm người phát ngôn cho Kỳ gia?!

Kỳ Phong nói cũng nói xong, nhìn biểu tình của phóng viên, y biết lời mình nói có tác dụng.

Mặt không đổi sắc đứng lên, y trầm giọng nói, “Chuyện này không chỉ ảnh hưởng xấu đến tôi, cũng ảnh hưởng đến danh dự của Lạc Khâu Bạch, dù sao chuyện này cũng ảnh hưởng Kỳ gia, Kỳ gia sẽ cùng hấn ký hợp đồng phát ngôn sản phẩm, về sau hấn là người phát ngôn điền sản cho tập đoàn tài chính Côn Luân.”

Nói xong lời này, y xoay người bước đi, lưu lại phóng viên đang trợn mắt há hốc mồm cùng mọi người đang xem TV.

Hợp đồng phát ngôn trang phục cho tập đoàn tài chính Côn Luân có giá trị hơn 1000 vạn, người phát ngôn chẳng khác nào... Đào được vàng, đây là đãi ngộ cho siêu sao đại bài quốc tế a!!

Một đêm này, báo chí truyền thông đều điên rồi, đầu đề các tin tức giải trí đều chỉ có một tên “Lạc Khâu Bạch”.

Một ngày, hai mươi bốn giờ, hấn từ một người xấu xa, nhân phẩm ác liệt còn bị dính mác đồng tính luyến ái được bao dưỡng, biến thành tân sủng của giới giải trí.

“Đánh người ” cùng ”bao dưỡng” được xóa bỏ, Lạc Khâu Bạch lần đầu tiên được nhiều người chú ý, sự nghiệp huy hoàng bắt đầu.

38. Chương 41

Chương 41

Một hồi phong ba trôi qua, Lạc Khâu Bạch thay đổi cục diện, tuy rằng hấn chiếm được tin tưởng của công ty cùng hợp đồng phát ngôn hơn 1000 vạn của Kỳ gia, nhưng không phải chỉ được khen ngợi không mà trên mạng cũng không thiếu người hoài nghi hấn, thậm chí vẫn chỉ trở quan hệ của hấn với Kỳ Phong.

“Cũng không phải vận may trên trời rơi xuống, chiêu số nổi danh của Lạc Khâu Bạch thuận lợi như vậy, chỗ dựa sau lưng không phải Kỳ Phong, cũng nhất định là người khác.”

“Nói miệng suông không có bằng chứng không được đâu, đến lúc đó chiếu phim sẽ biết được hấn rốt cuộc có lợi hại như vậy hay không.”

...

Ngôn luận như vậy tràn ngập internet, liên tục nhiều tuần đều không có biến mất, về “Tân nhân thần bí” trong Tinh Huy tranh luận càng lúc càng lớn, có người tràn ngập chờ mong với hấn, có người thì cười nhạt, mặc kệ thanh danh của hấn tốt hay xấu, tất cả mọi người không phải không thừa nhận, bọn họ đích xác hứng thú với Lạc Khâu Bạch, đều chờ phim của hấn ra.

Đối với một tân nhân vừa mới khởi sắc mà nói, không thể nghi ngờ là một bắt đầu rất tốt, dốc sức trong giới giải trí, hiện giờ mặc kệ Lạc Khâu Bạch có thực lực hay không, ít nhất hấn hấp dẫn nhiều ánh mắt, hơn nữa còn là người phát ngôn mà Kỳ gia chỉ định, bối cảnh như vậy, không ít thương nhân cùng nhà quảng cáo chú ý, sôi nổi vươn ra cánh ô liu với hấn, đều muốn có quan hệ dễ dàng với Kỳ gia.

Trong lúc nhất thời, giá trị con người của Lạc Khâu Bạch tăng lên, Trịnh Hoài Giang càng bắt lấy cơ hội cho hấn đóng vài kịch bản, mỗi ngày chạy đôn chạy đáo đến phim trường với một số công việc khác, đối với Lạc Khâu Bạch lười nhác đúng thật là một thách thức không nhỏ, khổ không thể tả, nhưng làm cho hấn đầu đầu không phải cái này, mà là thời gian gần đây thân thể của mình biến hóa.

Nhắc tới điều này, từ sau hôm scandal được sáng tỏ, vốn Lạc Khâu Bạch được rửa sạch oan khuất đánh người, thoát khỏi ác danh “Quan hệ không chính đáng” với Kỳ Phong, đây đối với hai người mà nói đúng là chuyện vui.

Chính là Kỳ Phong ngày ấy từ bên ngoài về vẻ mặt không vui, oán giận Lạc Khâu Bạch không nguyện ý cùng y công khai quan hệ, còn nói cái gì “Em căn bản không xem người chồng là anh để vào mắt” “Em phải thực hiện nghĩa vụ của thê tử bồi thường anh” mê sảng không biết xấu hổ, không phân trần, làm hấn cả đêm, Phong Phong béo trên bụng đều run rẩy, cả đêm miêu miêu miêu không ngừng.

Lạc Khâu Bạch bị làm chân đều mềm nhũn, cuối cùng cũng không biết mơ hồ nói nói khùng điên gì, đến khi đại điều quái phun trào một lần cuối cùng, y trầm giọng nói, “Rõ ràng kêu ở trong phòng, Tiểu Bạch lại kêu ở ngoài phòng, hai người sao kêu lớn tới vậy?”

Một câu thô tục không biết xấu hổ, trực tiếp kích thích Lạc Khâu Bạch, lửa nóng trong thân thể dâng lên, hần từ trong ra ngoài đều rất nóng, trong cơ thể mặc danh kỳ diệu trào ra sóng nhiệt, toàn thân nóng bỏng, ngửa đầu nhìn người phía trước đang chảy mồ hôi, bắt đầu phát run, gia hỏa vừa mới mềm xuống, liền đứng lên...

Phản ứng liên tục như vậy, chưa bao giờ có, sau đó Lạc Khâu Bạch nghĩ tới liền xấu hổ và giận dữ, đại điều quái không biết xấu hổ, vốn hần cho rằng phản ứng của thân thể là bình thường, nhưng hần lại phát hiện không ổn.

Thời gian gần đây, hần chỉ cần thấy Kỳ Phong thì toàn thân nóng lên, đổ mồ hôi tía tai, nếu lúc này đại điều quái tùy tiện bính hần một chút, hần lập tức có phản ứng, như uống xuân dược.

Tỷ như hiện tại, cửa sổ ngoài phòng ngủ đã sáng, Lạc Khâu Bạch mở mắt nhập nhèm, phát hiện mình đang nằm trên giường lớn trong nhà, trên vai dựa vào một người đầu tóc đen tuyền, một đôi tay rắn chắc hữu lực siết chặt thắt lưng hần, chủ nhân đôi tay còn đang buồn ngủ, cặp mắt thường ngày lãnh ngạnh một khi đóng lại liền lộ ra ôn hòa, lông mi theo hô hấp phập phồng, nam nhân vào giờ khắc này có vẻ dị thường anh tuấn, còn mang theo một tia trẻ con khó phát giác.

Lạc Khâu Bạch chớp chớp đôi mắt, thân thể bắt đầu nóng lên, thật sự không ổn, rất không ổn ...

Thật cẩn thận xóc lên chăn, trong ổ chăn hai người tứ chi giao triền, tình cảnh như thế Lạc Khâu Bạch đều không nhớ rõ, từ sáng tới tối hần đều an an tĩnh tĩnh nằm ở vị trí của mình, nhưng sáng sớm hôm sau sẽ phát hiện bị ôm vào trong ngực nam nhân, lần nào cũng vậy, không một lần ngoại lệ.

Đối với cái này, Lạc Khâu Bạch cùng nam nhân kháng nghị, “Anh có thể mỗi ngày đừng giống như bạch tuộc hay không?”

Trả lời hần chính là Kỳ Phong xem thường không buông ra, giống như cánh tay sắt.

Mà giờ khắc này, Kỳ Phong ôm thắt lưng hần, bởi vì đang ngủ, cánh tay trầm tĩnh lại, cánh tay vừa vặn đụng đến phía trước của Lạc Khâu Bạch, nam căn thẳng tắp xinh đẹp vừa lúc dán vào da thịt y, đỉnh còn dính chất lỏng trong suốt, dính ướt cánh tay Kỳ Phong, nhan sắc tiên diễm tôn lên làn da màu mật ong của Kỳ Phong, có vẻ phá lệ mất thể diện.

Lạc Khâu Bạch mãnh liệt buông chặn xuống, hít một hơi thật sâu.

Lại tới nữa... Thời gian gần đây rốt cuộc là như thế nào khiến cho chỉ cần đụng tới đại điều quái một chút liền sẽ biến thành như vậy, hần... Không phải hần phải trở nên dâm dăng chứ?

Nghĩ đến đây, Lạc Khâu Bạch mặt càng đỏ hơn, ngừng thở, thật cẩn thận nâng lên cánh tay Kỳ Phong, cạo xuống ga giường, móng cũng uốn éo dịch ra bên ngoài, cách xa nam nhân nguy hiểm này một chút.

Nhưng ai biết cửa đột nhiên truyền đến thanh âm, Phong Phong “Miêu nha” một tiếng, giọng rất vang dội a.

Kỳ Phong bị đánh thức, cau mày mở to mắt, lúc này nửa thân mình Lạc Khâu Bạch đã dịch xuống giường, vừa nhìn thấy y tỉnh, da đầu tê rần, cả người cũng không dám cử động nữa.

“Anh... Anh tỉnh a, ha, ha.”

Lạc Khâu Bạch hỏi một tiếng, tận lực che dấu nam căn phía trước có phản ứng, nói, “Cái kia... Anh tiếp tục ngủ, Phong Phong đói bụng, em đi làm đồ ăn cho nó.”

Nói xong hần khom lưng xuống đắp chăn cho Kỳ Phong, trong lòng một mực yên lặng niệm “A di đà phật”, mong Kỳ Phong nhanh ngủ tiếp.

Nhưng ai biết Kỳ Phong một phen nắm lấy cổ tay của hần, sắc mặt cực độ không vui, “Em sáng sớm xoay móng với anh làm gì?”

Trời đất chứng giám, tôi cũng không có xoay mông với anh.

Lạc Khâu Bạch ở trong lòng khinh thường, lại sợ Kỳ Phong phát hiện phía trước hắn có phản ứng, cười gượng vài tiếng nói, “Em đang mắc vệ sinh, anh đừng đụng em, em đi một chút rồi ra liền.”

Nói xong hắn rút ra cánh tay của mình, cảm thấy bị Kỳ Phong nắm chặt làn da như là bị phỏng, lúc này còn nóng bừng.

Thật sự là rất không xong ... Ai có thể nói cho hắn biết vì cái gì làm một lần, hắn lại đột nhiên biến thành ấm nước!

Luống cuống tay chân xốc lên chặn, hắn cong thắt lưng che bụng chạy, Kỳ Phong lại ngồi xuống, ở sau lưng kéo hắn lại đây, đen mặt nhìn hắn từ đầu tới đuôi, cau mày nói, “Mặt của em sao hồng như vậy? Có phải ngày hôm qua quay phim bị cảm lạnh không?”

Nói xong y đưa tay liền muốn sờ đầu Lạc Khâu Bạch, Lạc Khâu Bạch nhanh chóng lui về phía sau một bước, “Ai đừng đừng!”

“Em không cảm lạnh, liền... Liền thật sự là mắc vệ sinh, sắp nghẹn rồi, anh đừng ngăn em, em sắp đái dầm rồi.”

Hắn biết Kỳ Phong có tính khiết phích, cố ý nói lời như thế làm Kỳ Phong cách mình xa một chút, quả nhiên sắc mặt Kỳ Phong càng thối, vẻ mặt ghét bỏ nhìn hắn một cái.

Lạc Khâu Bạch ở trong lòng mừng thầm, đang chuẩn bị đi vào phòng vệ sinh, Kỳ Phong lại xốc lên chặn, không kiên nhẫn nói, “Anh cũng đi.”

Đại ca, tôi đi DIY (tự sướng) a, anh đi theo tôi làm sao làm!

Lạc Khâu Bạch nhất thời cứng đờ, Kỳ Phong đã từ trên giường đi xuống, hai người đều có thói quen ngủ trần, lúc này y đứng ở bên giường, thân thể cao lớn rắn chắc hoàn toàn lỏa lồ đi ra, cơ bụng tung hoành cùng đại gia hỏa kích cỡ khả quan còn chưa có ngẩng đầu lộ ra, nháy mắt chọc mù ánh mắt Lạc Khâu Bạch, tiếp thân thể hắn càng nóng, mặt giống như sung huyết đỏ mề hời.

Kỳ Phong nhìn hắn sắc mặt cổ quái, lại vẫn luôn che đàng trước, nhịn không được đè lại tay hắn, Lạc Khâu Bạch còn chưa kịp phản ứng, thấy được gia hỏa phía dưới kia đã đứng nghiêm.

Trong lúc nhất thời, trong phòng an tĩnh lạ thường.

Lỗi tai Kỳ Phong đỏ bừng, nóng nảy nói, “Em quả thực... Quả thực không biết xấu hổ! Buổi sáng đã đứng lên làm cái gì?”

Lạc Khâu Bạch thực vô tội, hắn còn muốn hỏi vì cái gì vừa nhìn thấy Kỳ Phong liền biến thành như vậy, trong lòng có chút không cam lòng, nhịn không được cãi lại, “Đây là phản ứng bình thường của nam nhân buổi sáng, anh bất lực hơn hai mươi năm, đương nhiên không cách nào lĩnh hội.”

“... Em nói ai bất lực?” Kỳ Phong mặt nháy mắt lạnh xuống dưới, tới gần một bước, khoe miệng mang theo châm chọc, “Àn?”

Nháy mắt khoảng cách được kéo gần, làm toàn thân Lạc Khâu Bạch không khống chế được nóng bừng, nam nhân tựa như nổi lên hỏa khí, chỉ cần tới gần sẽ cảm thấy nguy hiểm, sẽ bị y giết chết.

Ho khan hai tiếng, hắn lui về phía sau một bước, kéo dài thanh âm nói, “Cái này... Kỳ thật, ý của em là nói...”

Lúc này không chạy liền mẹ nó là gốc tử!

Lạc Khâu Bạch ở trong lòng la hét, bắt lấy cơ hội chạy ra ngoài, một bàn tay đột nhiên ngăn lại hắn, đem hắn vút đến trên giường, thân thể tinh tráng hữu lực mãnh liệt áp đi lên, ngăn chặn Lạc Khâu Bạch.

Da thịt dán vào, làm da đầu run lên, Kỳ Phong đè lại cảm hắn, hôn xuống dưới, một bàn tay đi xuống nhu lộng nam căn đang cứng lên của Lạc Khâu Bạch.

Toàn thân Lạc Khâu Bạch đều bị làm bỏng, nhiệt khí nóng bỏng từ tứ chi toàn thân dưng mãnh tiến ra, trào ra kêu gào, khớp xương vang rảng rắc, tựa như cái chìa khóa đang mở ra ổ khóa.

“Ngô... Anh, anh buông ra!” Lạc Khâu Bạch bị loại cảm giác này dọa đến, hấn phải cách xa Kỳ Phong.

Chính là Kỳ Phong lại căn bản không buông tay, tự tôn của nam nhân bị xúc phạm cực độ nóng nảy, thanh âm khàn khàn của phù dung câu, khí quan phía trước chậm rãi đứng lên.

Một người chồng đều không có cách nào chịu đựng bị thê tử cười nhạo bất lực ở trên giường, mà thê tử của y dục cầu bất mãn, lại tình nguyện tự mình giải quyết trong phòng vệ sinh, cũng không nguyện ý tìm người bên cạnh, loại nhục nhã này quả thực không cách nào nhẫn nhịn.

Kỳ Phong quyết định lấy lại phong độ, cúi đầu hung ác hôn môi Lạc Khâu Bạch, động phần eo, không ngừng mà chống đối về phía trước, hai cây gậy đã cứng rắn nóng lên chạm vào nhau, ma sát, nóng lên, chất lỏng dính dính phát ra làm người ta mặt đỏ tai hồng, Lạc Khâu Bạch toàn thân nóng chảy, cố tình chống cự tiến công của Kỳ Phong.

Đây là nơi hấn sợ hãi, bởi vì nếu về sau thân thể hấn biến thành cái dạng này, hấn phát hiện mình càng ngày càng không thể ngăn cản Kỳ Phong đòi lấy, chỉ cần nam nhân này kháo đi lên, hấn bắt đầu hai chân như nhũn ra, trong đầu óc mạc danh kỳ diệu hiện ra hình ảnh khó coi, dẫn tới hấn toàn thân run rẩy, da đầu hung phần run lên.

“Được, được rồi ... Đừng néo, nhanh lên!”

Lạc Khâu Bạch triệt để đầu hàng, dưng đưa thất lưng, thanh âm của hấn như bọc một tầng hơi nước, làm xương cốt tê tái, Kỳ Phong trên tay cứng lại, lúc Lạc Khâu Bạch thét lên kinh hãi, động thân về phía trước, y cắn răng nói, “Anh có bất lực không, à?”

Thịt heo tiến sâu vào, nhiệt độ thân thể cơ hồ đã sôi, hấn cảm giác tóc gáy toàn thân mình dưng đứng lên.

Loại phản ứng dâm dăng này, làm Lạc Khâu Bạch cảm thấy dị thường mất thể diện, hấn không muốn thừa nhận mình đích xác càng ngày càng dâm dăng, chỉ có thể không ngừng lắc đầu.

“Đừng néo... Kỳ Phong... Con mẹ nó anh buông ra, buông tay!”

Hấn cực lực muốn cách xa nam nhân một chút, nhưng Kỳ Phong tựa như một đỉnh núi, vững vàng ngăn chặn hấn, không động dấy, “Anh còn chưa chứng minh mình có cứng hay không, sao có thể tùy tiện buông tay, em lẳng lơ như vậy, anh muốn hảo hảo biểu hiện.”

Nói xong động tác của y càng lúc càng nhanh, hai cây thịt nghiền áp cho nhau, Lạc Khâu Bạch ngửa cổ lên phát ra một tiếng kêu rên, toàn thân đều phiếm hồng.

Nghe được thanh âm của hấn, hô hấp của Kỳ Phong càng thêm ồ ồ, nắm chặt nam căn hai người, mạnh mẽ xoa nắn, trán hai người chạm nhau, lúc lên cao trào, Kỳ Phong mạnh mẽ hôn môi Lạc Khâu Bạch, thanh âm nức nở bị ngăn chặn, hai người đồng thời bắn ra...

Nhìn tình dịch trên tay, lỗ tai Kỳ Phong phiếm hồng, nghiêng rằng, khẩu khí như đang làm nũng oán giận, “Anh thật sự chịu đủ em rồi, em dùng tất cả các biện pháp câu dẫn anh!”, tiếp cầm ngón tay ướt sũng tham tiến vào trong thân thể Lạc Khâu Bạch.

Y vốn thông cảm thê tử gần đây vội vàng làm việc, thật vất vả mấy ngày nay, cho nên mới chịu đựng không bính hấn, kết quả thê tử của y nhện không được, vậy y còn do dự cái gì?

Lại một ngón tay đi vào, thân thể của phù dung câu sốt cao, tựa hồ kêu gọi kí chủ, Lạc Khâu Bạch bị phản ứng thân thể của mình dọa đến, ở trên giường né đi, vất hết óc nghĩ rốt cuộc làm sao để tránh được một kiếp này, mà lúc này, Kỳ Phong lại càng hung hăng, tiến thương súng vào...

Lúc tiến vào, Lạc Khâu Bạch ở trong lòng ai kêu một tiếng, hoàn hoàn... Thao, hấn tại sao có thể trở nên dâm tiện như vậy?

Mà đúng lúc này, tiếng chuông cửa đột nhiên vang lên, hai người đồng thời cứng đờ, lúc này là ai đến?

Tiếng chuông cửa liên tục vang , Kỳ Phong mặt hắc giống đáy nồi, “Mặc kệ!”

Nói xong muốn tiếp tục, Lạc Khâu Bạch nhanh chóng ngăn trở, “Chờ đã, đợi lát nữa đi! Chỗ này không có nhiều người, nói không chừng là chuyện gấp gáp, anh mau đi xem một chút.”

Kỳ Phong gắt gao cau mày, tiếng chuông cửa làm cho sắc mặt y phi thường kém, ở cửa Phong Phong béo nghe được thanh âm kêu to lợi hại hơn, trong lúc nhất thời gà bay chó sủa.

Ai vô duyên như vậy lúc này đi gõ cửa?

Kỳ Phong đứng dậy xuống giường, không vui phủ thêm quần áo, đi ra ngoài, Lạc Khâu Bạch thở phào một hơi, xông vào nhà vệ sinh.

Lúc này, Kỳ Phong đã xuống dưới lầu, thích thú bị người khác phá hỏng, ánh mắt của y sắc bén muốn đâm chết người.

Mở ra cửa phòng, quản gia ở nhà cũ đứng ở cửa, vừa nhìn thấy Kỳ Phong đi ra, cung kính mà kêu một tiếng, “Thiếu gia.”

Nhìn thấy người tới, Kỳ Phong sắc mặt cũng không có một tia chuyển biến tốt đẹp, lạnh như băng mở miệng hỏi, “Ông tới làm gì?”

Quản gia cúi cung hành lễ, gần từng tiếng nói, “Lão gia hôm nay cố ý để cho tôi tới thỉnh thiếu gia về nhà cũ một chuyến, lão gia có chuyện quan trọng muốn thương lượng với ngài.”

Quản gia mặc dù là người hầu, nhưng đi theo Kỳ lão gia nhiều năm, trong Kỳ gia địa vị cũng không nhỏ, hiện giờ Kỳ lão gia không gọi điện thoại kêu Kỳ Phong trở về, ngược lại phái lão quản gia này đến thỉnh người, có thể thấy được lần này sự việc rất quan trọng.

Kỳ Phong đương nhiên cũng hiểu được đạo lý này, trong lúc nhất thời nhú mày, “Có chuyện gì không thể nói trong điện thoại? Ông trở về nói cho ông nội, tôi gần đây rất bận, qua một thời gian nữa sẽ trở về thăm ông.”

Nói xong y muốn đóng cửa, quản gia lại gọi, “Thiếu gia, ngài đã hơn một tháng không về nhà cũ, lão gia bị bệnh, ông ấy... Rất nhớ ngài.”

Thốt ra lời này, Kỳ Phong sắc mặt biến đổi, tay cầm cửa run run, thân hình không cử động.

Lạc Khâu Bạch tấm xong đi ra, sốt cao rút cục rút đi, ngồi ở trên ghế một bên lau tóc, một bên thở ra.

May mắn mới vừa rồi không có làm đến bước cuối cùng, hắn bây giờ còn không hiểu được vì cái gì chỉ cần tới gần đại điều quái, cả người nóng lên chân nhuễn, lúc này nếu muốn làm nữa, hắn thật không biết thân thể mình còn có thể đột phá phản ứng vô liêm sỉ hay không, may mắn...

Lúc này cửa phòng đẩy ra, Kỳ Phong mặt không đổi sắc đi đến, Lạc Khâu Bạch vừa thấy y, trên mặt lại đỏ ửng, khụ một tiếng hỏi, “Vừa rồi là ai đến?”

“Quản gia nhà cũ.” Kỳ Phong đi qua giúp hắn lau tóc, “Ông ta nói lão gia bị bệnh, kêu anh hôm nay trở về nhìn xem.”

Lạc Khâu Bạch thoáng kinh ngạc, vừa định trả lời, di động để ở một bên đột nhiên vang lên, cầm điện thoại lên.

Trong ống nghe, thanh âm của Trịnh Hoài Giang truyền đến, “Cậu hôm nay kết thúc nghỉ ngơi, hiện tại thu thập hành lý, hai giờ sau có mặt ở sân bay.”

Lạc Khâu Bạch sửng sốt một chút, không kịp phản ứng là xảy ra chuyện gì, “Lúc này đột nhiên kêu tôi đến sân bay làm gì?”

“Tà Dương Ca quay đã hơn phân nửa, hôm nay phải đi Y thành chọn cảnh, cậu nhanh thu thập một chút, không được đến trễ, máy bay không chờ đâu.”

Điện thoại cúp, Lạc Khâu Bạch bất đắc dĩ cười cười, “Làm thế nào đây, lần này không cách nào cùng anh về nhà ...”

Lạc Khâu Bạch đi theo đoàn phim lên máy bay, Kỳ Phong không có cách nào quang minh chính đại đi theo, thay đổi một chiếc xe không thu hút, chỉ có thể đưa người đến cửa sân bay.

Lúc xuống xe, Kỳ Phong vẫn bối vì mới vừa rồi không có làm xong chuyện cứ thấy canh cánh trong lòng, lúc Lạc Khâu Bạch lấy hành lý xuống xe, y đi theo đồng thời mở cửa xe ra.

Vòng qua cốp xe, y nắm lấy tay Lạc Khâu Bạch, đen mặt không nói lời nào, không hề chớp mắt nhìn Lạc Khâu Bạch.

Hai đại nam nhân, vẫn là hai nam chính trong scandal gần đây, ở cửa sân bay đông người, nắm tay, thấy thế nào đều làm cho người ta tò mò.

Bởi vì Kỳ Phong tới gần, thân thể Lạc Khâu Bạch lại bắt đầu xôn xao đứng lên, hắn đè thấp mũ cùng kính râm, nhìn không được cười nói, “Được rồi, em vài ngày nữa sẽ về, chúng ta còn như vậy, sẽ thành đầu đề cho báo ngày mai.”

Kỳ Phong từ trong xoang mũi phát ra một tiếng hừ lạnh, vẫn không buông tay, nhìn thoáng qua thê tử mặt mày vui vẻ, y lãnh đạm mở miệng, “Em cũng không có gì muốn nói với anh sao?”

Nhiều ngày như vậy đều phải không thấy được, làm thê tử biểu hiện hiền lành tri kỷ của em ở chỗ nào? Làm chồng anh đã ám chỉ cho em nhiều như vậy, chẳng lẽ em không nói nổi một câu “Em không rời xa anh” sao!?

Vẻ mặt của y rất cổ quái, ánh mắt nửa híp hiện ra tâm tình cực kỳ không vui, nhưng khóe miệng lại gắt gao mỉm lại, có vẻ dị thường lãnh ngạnh.

Nhưng Lạc Khâu Bạch biết nam nhân này đang chờ mong cái gì, mới có thể lơ đãng toát ra vẻ mặt.

Không nín được nở nụ cười một chút, hắn đưa tay nhìn đồng hồ, đùa y, “A, em nhớ ra rồi, đồ ăn cho mèo Phong Phong đã hết, anh phải nhớ kỹ mua cho nó, buổi sáng em đã cho nó ăn, không cần cho nó ăn cái gì nữa, khi trở về em muốn kiểm tra cân nặng của tiểu tử kia, nó thật sự rất béo.”

Quả nhiên lời này vừa nói ra, Kỳ Phong mặt đen, “Con mèo béo ngốc kia thành như vậy cũng là tại em, con hư tại mẹ.”

Lạc Khâu Bạch ha ha mỉm cười, đánh giá mọi nơi một chút, tiếp nhéo một chút lỗ tai y, “Cút đi, rõ ràng là cha không dạy con! Lão tử là nam.”

Lúc này, điện thoại thúc giục của Trịnh Hoài Giang lại reo lên, Lạc Khâu Bạch giả vờ kinh hoảng “A” một tiếng, nói một câu “Sắp muộn rồi, có việc điện thoại đi” tiếp xách hành lý muốn đi vào trong, Kỳ Phong từ phía sau hung hăng mà kéo hắn về, lần này cảm xúc rõ ràng càng nóng nảy, “Đến trễ thì đến trễ, em trả tiền máy bay là được!”

Vé máy bay thực quý biết không...

Lạc Khâu Bạch bĩu môi, nhìn sắc mặt thối đến biến thành màu đen của Kỳ Phong, nở nụ cười, như là đột nhiên nghĩ đến cái gì đó, đưa tay tháo xuống khăn quàng cổ, choàng lên cổ Kỳ Phong, đầu hai người vô cùng gần.

Giờ khắc này, Kỳ Phong cảm thấy có cái gì ầm ập phun tại chóp mũi, ngay sau đó môi Lạc Khâu Bạch dán lên.

Nụ hôn chuồn chuồn lướt nước hơi lướt qua, nụ hôn ngắn ngủi, môi chia lìa, Kỳ Phong thậm chí cảm thấy đây như một giấc mơ.

Khi khăn quàng cổ rơi xuống, hai người vẫn đứng đối diện nhau, giống như vừa rồi hết thấy đều không có phát sinh.

Lạc Khâu Bạch trừng mắt nhìn Kỳ Phong, tiếp ôm y một chút, người bên ngoài vừa thấy chính là huynh đệ chia lìa ôm nhau, mặt của hắn lại bối vì tới gần nam nhân mà quỷ dị nóng lên, thiên hồi bách chuyển, thanh âm hơi hơi khàn khàn vang lên, hắn nói, “Kỳ Phong, anh phải nhớ em đó.”

Hai người tách ra, Kỳ Phong toàn thân cứng ngắc giống tảng đá, Lạc Khâu Bạch nhẹ giọng nói “Anh nhớ em thì khi em đến nơi, ngàn vạn lần đừng đến trường quay, nếu như bị người ta bắt gặp được, em liền... Bắt anh hỏi”, nói xong hắc hắc ha ha cầm lấy hành lý, lúc Kỳ Phong còn không có kịp phản ứng, nhanh như chớp xông vào đại sảnh sân bay, miệng còn la hét “Ngọa tào xong đời! Lần này đến muộn, nhất định sẽ bị Diêm vương gia mắng chết!!”

Nhìn bóng dáng như gió thổi của Lạc Khâu Bạch, Kỳ Phong không động, đen mặt, khăn quàng cổ màu đen trên cổ bị gió thổi bay, làm lộ tai xích hồng càng thêm chói mắt.

Nửa ngày, y phục hồi lại tinh thần, nóng nảy thẳm mẳm một tiếng: Em không cho anh đi, anh sẽ không đi sao? Câu dẫn anh như vậy, xem anh đến lúc đó X chết em!

39. Chương 42

Chương 42

Kỳ Phong chở Lạc Khâu Bạch ra sân bay xong, về nhà thay đổi một bộ quần áo về nhà cũ.

Hơn một tháng chưa có về nhà, nhà cũ hết thấy đều giống như trước, y mới vừa đậu xe xong, quần gia đội lâu ngày đã tiến lên đón, “Thiếu gia, ngài đã về. Nước ấm cùng trà chiều đã chuẩn bị xong, ngài muốn tắm rửa rồi ăn một chút gì lót dạ, hay trực tiếp trở về phòng nghỉ ngơi?”

Kỳ Phong khoát tay áo, cởi áo khoác cầm trong tay, “Lát nữa tôi còn có việc, hiện tại trực tiếp nhìn ông nội, ông ở trong phòng sao?”

Quần gia sững sốt một chút, tiếp lắc lắc đầu nói, “Lão gia mấy ngày nay thân thể không tốt, bác sĩ kêu ông ở bên ngoài phơi nắng, lúc này đang ở trong hoa viên nghỉ ngơi, tôi đi thông báo một tiếng, ông thấy ngài nhất định sẽ thật cao hứng.”

Nói xong tươi cười đi, Kỳ Phong ngăn lại lắc lắc đầu, “Không cần, tôi tự mình đi.”

Nói xong lời này, cả cửa phòng đều không vào trực tiếp xoay người đi ra hoa viên.

Hôm nay mặt trời lên cao, ánh mặt trời chiếu khắp hoa viên, xa xa nghe thấy thanh âm kinh kịch, vòng qua mấy chậu cây, y nhìn thấy Kỳ lão gia nằm ở xích đu cùng Tôn đạo trưởng ở bên cạnh trò chuyện.

Nhìn sắc mặt lão gia, Kỳ Phong nhíu mày lại, đi qua gọi một tiếng “Ông nội”.

Lão gia vừa nhắc đầu liền thấy được tôn tử, lúc này nở nụ cười, vẫy tay, “Tiểu Phong về rồi a, ta mới vừa nhắc tới con, xem như con biết trở về nhìn ta một cái.”

Kỳ Phong đứng ở trước xích đu, gật gật đầu, không nói gì.

Lão gia tiểu a a vỗ vỗ ghế dựa bên cạnh, lôi kéo tay y nói, “Đã lâu không gặp đại tôn tử của ta, lại đây ngồi, để ông nội hảo hảo nhìn xem, ta có cảm giác con gần đây gầy đi, có phải công việc quá mệt mỏi không?”

Kỳ Phong không trả lời, ngồi vào bên cạnh trầm giọng hỏi, “Nghe nói ông nội bị bệnh, chỗ nào không thoải mái, cần đi bác sĩ không?”

Lão gia dừng một chút, tiếp kéo kéo khóe miệng, “Cảm nhẹ thôi, không có gì trở ngại, chủ yếu là nhớ con, cho nên mới kêu quần gia đi tìm con.”

Nói xong ông phất phất tay với người hầu, “Đi pha trà mang lại đây, thiếu gia đi xa khăng định sẽ khát nước, lấy chút quả mới mua vỏ cứng ít nước, Tiểu Phong thích ăn những cái đó.”

Bên cạnh Tôn đạo trưởng vừa nghe lời này, cười với Kỳ Phong, “Lão gia nhắc tới cậu vài ngày rồi, hôm nay vừa thấy được cậu rất cao hứng đó.”

Nhìn lão gia thần thái tự nhiên, Kỳ Phong nhấp hé miệng, “Ông nội tựa hồ thoát nhìn không sinh bệnh?”

Những lời này làm không khí lạnh lùng, lão gia quay đầu, tươi cười liếm đi, ánh mắt mang theo vài tia không vui, “Tiểu Phong, ta nuôi con từ nhỏ đến lớn có phải uổng phí rồi không, con muốn ta bị bệnh lắm phải không?”

Kỳ Phong lắc lắc đầu, trầm giọng nói, “Ông hiểu lầm, con không có ý này, nhìn thấy ông không bệnh con vui lắm, chẳng qua con không nghĩ tới ông dùng lý do như vậy gạt con về nhà, nếu ông không sinh bệnh con cũng tới vấn an ông, ông làm vậy làm gì?”

Biết lão gia sinh bệnh, y chạy vội vàng về đây, kết quả lão gia bệnh gì cũng không có, sớm biết như vậy hẳn nên chờ vài ngày, chờ Lạc Khâu Bạch về, hai người đồng thời về nhà cũ, mà không giống như bây giờ, lập tức ngăn cách hai người, mình còn bận việc.

Nghĩ đến đây, Kỳ Phong bắt đầu dĩ nhiên, đã già đầu rồi, lão nhân còn trẻ con như vậy, nếu lão gia lừa y về, y tự nhiên sẽ không tới đây, bất quá nếu lão gia không sinh bệnh, y buổi tối sẽ đi mua vé máy bay đi Y thành, hẳn là còn kịp đi tìm Lạc Khâu Bạch.

Đưa tay nhìn đồng hồ một chút, không nghĩ tới động tác này chọc giận lão gia, ông bình tĩnh đập bàn, “Con mới vừa về nhà liền không ngừng nhìn đồng hồ, đã không kiên nhẫn vậy rồi? Kỳ Phong, trong mắt con còn có ông nội hay không!”

Nói xong ông kịch liệt ho khan, mặt tái nhợt đi vài phần, ngực kịch liệt phập phồng, thậm chí còn không thở nổi.

Kỳ Phong nhăn lại lông mày, vội vàng giúp ông ngồi xuống, “Như thế nào đột nhiên ho lợi hại như vậy, gần đây vẫn luôn như vậy sao?”

Lão gia một bên ho một bên bỏ ra cánh tay của y, tức giận che trái tim nói, “Con lo việc của con đi, quản người sắp vào quan tài như ta làm gì?”

Nói đến đây, mặt ông đỏ bừng lên, trên trán còn toát ra mồ hôi.

Nhìn thấy tình hình này, Tôn đạo trưởng bên cạnh giúp ông thuận khí, hơi bất mãn nói với Kỳ Phong, “Thiếu gia, lão gia cũng không có lừa cậu, ông ấy đích thật là sinh bệnh, trước bác sĩ còn nói phổi của ông ấy rất yếu, kêu ông ấy điều dưỡng, vài ngày gần đây tốt lên một chút, cậu nói như vậy với ông ấy thật sự rất không nên.”

Kỳ Phong thân hình bất động, hơi hơi mở to hai mắt, “Ông nội, chuyện lớn như vậy sao không nói cho con biết?”

“Nói cho con biết... Khụ khụ... Có ích lợi gì? Con mỗi ngày chỉ lo cùng Lạc Khâu Bạch đánh như sam, tình chàng ý thiếp, có rảnh quản ta chết sống đâu!”

Kỳ Phong ho khan, ngửa đầu tựa vào ghế hồi sức, xích đu theo động tác lúc ẩn lúc hiện, thoát nhìn rất thương tâm.

Kỳ Phong không muốn nghe lão gia dùng khẩu khí như vậy nhắc tới thê tử của mình, nhưng thời điểm này y cũng không thể nói thêm cái gì, đưa tay giúp ông xoa ngực, nói, “Ăn, là con không đúng, con phải đến thăm ông nhiều hơn, ông đừng nóng giận, uống chút nước đi.”

Uống nước xong, sắc mặt của lão gia rốt cục tốt lên một ít.

Liếc Kỳ Phong, ông hừ lạnh một tiếng, chậm rãi mở miệng, “Được rồi, không sao, con là bảo bối tôn tử của ta, còn có thể thật sự sinh khí với con? Lần sau không cho dùng khẩu khí này với ta.”

Nói xong nâng nâng tay với người hầu, “Đi kêu người mang đến, nói thiếu gia đã đến.”

Người hầu gật gật đầu, xoay người rời đi, Kỳ Phong không rõ, cau mày hỏi, “Ông nội, ông hôm nay cố ý bảo con trở về, không có khả năng chỉ là bởi vì thân thể của ông đi? Ông rốt cuộc muốn làm gì?”

“Lát nữa con sẽ biết, ngồi ở chỗ này tâm sự với ông.”

Lão gia lại ho khan vài tiếng, không trả lời vấn đề, đưa tay đùa với Tiểu Quỷ Hoa trong lồng sắt đang riu riu rít, bên cạnh Tôn đạo trưởng nhìn Kỳ Phong liếc mắt một cái, lộ ra lo lắng.

Kỳ Phong không có tâm tình nói chuyện phiếm, chính là phụ họa lão gia.

Trong chốc lát, người hầu mang theo một bác sĩ mặc áo choàng trắng đi tới, cười gật gật đầu với Kỳ Phong.

“Ông nội, này có ý gì?” Kỳ Phong nhú mày hỏi.

Kỳ lão gia cười khoát tay áo, “Tuy rằng thân thể của con hiện tại đã tốt hơn phân nửa, nhưng dù sao còn chưa tới 30 tuổi, không thể phớt lờ, ta kêu bác sĩ đến, con phải hảo hảo phối hợp kiểm tra, không được phớt lờ thân thể của chính mình.”

Đi một vòng lớn, lại nói có chuyện quan trọng muốn thương lượng với y, chẳng lẽ chỉ vì kiểm tra thân thể sao?

Kỳ Phong cảm thấy việc này thực buồn cười, thân thể y có khỏe hay không, chính mình rõ ràng nhất, từ khi tìm được ‘lô đỉnh’, ngay cả quái bệnh tra tấn y từ lâu đều thật lâu không có tái phạm, hiện giờ cũng bởi vì lão gia sinh bệnh, cho nên cũng đem y từ đầu tới đuôi kiểm tra một lần, không khỏi chuyện bé xé ra to.

Cự tuyệt đã đến bên miệng, nhưng nghĩ tới vừa rồi lão gia ho quá nặng, y lại nuốt vào trong bụng, phối hợp bác sĩ xắn tay áo lên.

Cái gọi là kiểm tra, không phải dùng máy móc, điện tâm đồ linh tinh gì đó, bác sĩ kia kiểm tra một chút khung xương y, lại đo chiều cao cân nặng linh tinh, cuối cùng còn hỏi y có bệnh di truyền không, tóm lại là một ít việc kiểm tra nhỏ nhặt.

Cuối cùng, Kỳ Phong đã phi thường không kiên nhẫn, lúc này bác sĩ mở ra hộp thuốc đặc chế, lấy ra ống tiêm cùng ống nghiệm plastic, một bên cầm cùn i ốt đè lên cánh tay của y tìm mạch máu, vừa cười nói, “Kỳ tiên sinh, ngài không cần khẩn trương, tôi chỉ lấy một chút máu của ngài thôi.”

Máu chậm rãi chảy vào ống nghiệm plastic, bác sĩ rút ra kim tiêm, “Đương nhiên đây là bước đầu tiên, lát nữa tôi sẽ cầm máu của cậu về bệnh viện phân tích, xác định thể chất cậu hoàn toàn khỏe mạnh thích ứng, buổi tối sẽ tiến hành bước thứ hai thu thập.”

Kỳ Phong nheo lại ánh mắt, “Cái gì khỏe mạnh thích ứng, bước thứ hai thu thập là cái gì?”

Bác sĩ kinh ngạc nhú lông mày, tựa hồ không nghĩ tới Kỳ Phong không biết, bên cạnh Kỳ lão gia lạnh lùng trừng mắt, tiếp cười nói, “Không có gì, chẳng qua là quá trình kiểm tra thân thể bình thường thôi, đừng lo lắng.”

“Đêm nay ta đã bảo nhà bếp dừng canh xương heo cốt bò, con uống mấy chén, lần thứ hai thu thập dừng để mình có nhiều áp lực. Tôn đạo trưởng tính qua, Lạc Khâu Bạch cùng một chỗ với con đã hơn hai tháng, bệnh của con chắc đã tốt lên một phần ba, làm mẽ thanh dịch hẳn là không có vấn đề.”

Kỳ Phong thay đổi sắc mặt, y đứng lên, mặt lạnh lùng, mãnh liệt tới gần vài bước, “Ông rốt cuộc có ý gì?! Ông thu thập mấy thứ này làm gì!”

Sắc mặt của Kỳ lão gia cũng trầm xuống dưới, lấy ra một tập ảnh chụp bên cạnh đưa qua, “Những nữ nhân này ta đã thay con chọn qua, toàn bộ đều thân thể khỏe mạnh, khuôn mặt xinh đẹp, con chọn một người để tương lai làm mẹ đứa nhỏ.”

Lời kia vừa thốt ra, Kỳ Phong lúc này nhú mày, đôi mắt cuộn cuộn nổi lên mưa rền gió dữ.

Máu, mẽ thanh dịch, còn có hài tử... Nữ nhân, giờ khắc này nếu y còn không rõ Kỳ lão gia có ý gì quả thực đúng là ngốc tử.

Y rất ít cười, giờ phút này lại giận dữ cười, khoe miệng châm chọc, “Mang thai? Khổ cho ông!”

Lão gia bất vì sở động, ho khan vài tiếng, thần thái thoải mái nói, “Con không cần lo lắng, hiện tại kỹ thuật đã phát triển, rất ít có sơ suất, nhưng lại có thể sàng lọc mẽ thanh tử chọn con cái, con muốn sinh con gái cũng không có vấn đề.”

“Con đã kết hôn, con không cần hài tử.”

Kỳ lão gia hí mắt, “Con kết hôn cũng không, cũng không ảnh hưởng đến hậu duệ của Kỳ gia, khụ khụ... Khụ...”

Nói xong ông quay đầu nói với bác sĩ, “Việc nhà tôi đã làm ngài chê cười, ngài ra phòng khách uống trà chiều đi, buổi tối tôi chờ tin tức tốt của ngài.”

Bác sĩ bị tầm mắt lạnh như băng của Kỳ Phong làm phía sau lưng lạnh cả người, đã sớm muốn đi, lúc này xem như có lý do, cầm lấy hộp thuốc đi ra ngoài.

Lúc này, Kỳ Phong cùng lão gia đang giằng co, không ai nhường ai, bên cạnh Tôn đạo trưởng không biết làm thế nào, tựa hồ khuyên bảo cũng không có tác dụng.

Bác sĩ quay đầu, bước nhanh, đột nhiên sau lưng phác đi lên một cái bóng đen, chợt nghe Kỳ lão gia hét lớn một tiếng “Ngăn ông ta lại!”

Nhưng vệ sĩ còn chưa hành động, hộp thuốc trong tay ông ta đã bị ném đi, ông máu bị Kỳ Phong mãnh liệt đoạt lại, một vệ sĩ mãnh liệt tiến lên, y cười lạnh một tiếng, “Tôi xem ai dám!”

Vừa dứt lời, ông máu bị y mở ra ném xuống, cục đá trên đường dính máu đỏ tươi.

“Phanh” một tiếng, ông nghiệm rơi xuống, y một cước đạp thành mảnh nhỏ.

Trong lúc nhất thời toàn bộ hoa viên một mảnh tĩnh mịch.

Ánh mắt của Kỳ Phong rất sắc bén, trên mặt kết thật dày một tầng trong suốt, làm cho người ta sợ hãi ai cũng không dám tới gần một bước.

“Đều rút cho tôi.”

“Tôi xem ai dám!”

Kỳ Phong chậm rãi đảo qua hoa viên, vệ sĩ, người hầu, bác sĩ, Tôn đạo trưởng... Cuối cùng rơi xuống trên người Kỳ lão gia.

Gia tôn hai người, cách xa nhau mấy bước, lần đầu nháo đến vậy, làm tất cả mọi người xung quanh sợ ngây người.

Trong mắt bọn họ, thiếu gia tuy rằng tính tình cổ quái lãnh đạm, nhưng tuyệt đối không nóng nảy như vậy, giờ khắc này y hung ác tựa như một con dã thú bảo vệ lãnh địa của mình, tuyệt không cho phép bất luận kẻ nào nhiều lời.

“Không nghe? Lăn.” Thanh âm của y không phập phồng, thanh âm bình thản, nhưng thanh tuyến lại lạnh như băng.

Kỳ lão gia không nói chuyện, Tôn đạo trưởng ở bên trong và tất cả mọi người rất nhanh ly khai, trong lúc nhất thời toàn bộ hoa viên chỉ còn lại hai người.

Lão gia ho khan vài tiếng, dùng khăn tay dịch dịch khóe môi, xoay ngồi lên ghế, “Con trưởng thành, đủ lông đủ cánh, cũng dám nói với ta như vậy? Đừng quên, ta là ông nội của con.”

Kỳ Phong bước qua cục đá loang lổ máu, từng bước một tiêu sái đối diện lão gia, từ trên cao nhìn xuống nói, “Ông cũng nhớ rõ là ông là ông nội con.”

“Ông hao hết tâm tư, vừa lúc Khâu Bạch không có ở đây gạt con về, thật sự là nhọc lòng. Bất quá ông nội, con có thể nói cho ông biết, mặc kệ có hài tử hay không, đời này con cũng sẽ không cùng một nữ nhân sinh ra một hài tử, ông như vậy là bức con bất trung với gia đình của mình, bất trung với thê tử của chính mình.”

Sắc mặt Kỳ lão gia nguyên bản còn lạnh nhạt, “Phanh” một tiếng, ông vỗ mạnh lên bàn, “Không cần nói đến Lạc Khâu Bạch với ta, một người nam nhân, gọi là thê tử gì, Tiểu Phong ta thấy con là bị phù dung kia mê hoặc, cả nam nhân hay nữ nhân đều không phân biệt được!”

Kỳ Phong mặt không đổi sắc, ánh mắt âm trầm, “Con mặc kệ hần là nam hay là nữ, kết hôn, hần chính là thê tử của con.”

“Hoang đường!” Ngực Kỳ lão gia kịch liệt phập phồng, ho khan vài tiếng, chỉ vào Kỳ Phong nói, “Trước không cần nói hần trong giới giải trí làm những chuyện dơ bẩn kia, liền nói con gần đây vì nó làm những chuyện hoang đường.”

“Con tưởng ta mắt mờ không xem tin tức sao? Hai người các con nháo mọi người đều biết, nếu đổi lại là nữ nhân, truyền thông sẽ căn xé Lạc Khâu Bạch không tha, còn không phải hai người các con quan hệ căn bản không bình thường, người đời đều cảm thấy đáng xấu hổ, ta nhục nhã thay cho các con!”

“Đủ rồi! Ông nội, lúc trước ông biết hẳn là ‘lô đỉnh’ định mệnh của con, cũng không phải là thái độ này với hẳn, ông không thể vong ân phụ nghĩa, đây là ông khi còn bé đã dạy con, nhưng ông bây giờ đang làm gì?!”

Một câu càng thêm khơi dậy lửa giận của lão gia, ông ho kịch liệt, chống xích đu thở hổn hển, “Đúng là bởi vì ta tri ân báo đáp mới không có đuổi đi Lạc Khâu Bạch, thậm chí đều không có bức con cùng nữ nhân kết hôn, chính là cho con sinh ra một hài tử, Lạc Khâu Bạch nên vừa lòng đi!”

“Con nguyện ý cùng nam nhân, ta không quản, Lạc Khâu Bạch cũng đích thật là ân nhân của Kỳ gia, cho nên về sau chuyện của hai người các con ta cũng sẽ không nhúng tay. Nhưng là, ta nhượng bộ cũng có giới hạn, con cùng nó cùng một chỗ có thể, nhưng phải cho Kỳ gia lưu lại huyết mạch, đoạn tử tuyệt tôn ta không đáp ứng, về sau chết còn có thể diện đi gặp tổ tông sao!”

“Không có khả năng.” Kỳ Phong lạnh như băng vút ra ba chữ, khóe miệng gắt gao mím lại, ngẩng đầu ánh mắt kiên định sáng quắc nói, “Ông sinh dưỡng phụ thân, đã hoàn thành ‘Huyết mạch truyền thừa’ rồi, đi gặp tổ tông cũng đúng lý hợp tình, là phụ thân mệnh số không tốt, sớm đi, cái này chỉ có thể trách ông trời, cùng ông không có bất cứ quan hệ nào.”

“Cho nên, đoạn tử tuyệt tôn, không mặt mũi gặp mặt tổ tông là chuyện của một mình con.”

“Con ——! Khụ khụ... Ăn nói khùng điên gì đó!”

“Không phải sao?” Kỳ Phong nhếch khóe miệng, “Tôn đạo trưởng tính qua cho con, con là trời sinh khắc thể khắc tử (không vợ không con), đã định trước không sinh được nhi tử chăm sóc người thân trước lúc lâm chung, ông hà tất phải làm trái ý trời?”

Nói xong lời này, y xoay người bước đi.

Kỳ lão gia toàn thân run run, “Con vì người ngoài, cả ông nội nuôi lớn con mà con cũng muốn ném?”

Kỳ Phong trường thán một hơi, “Hắn không phải người ngoài, hẳn là người yêu của con.”

“Còn có ông nội, lần sau không cần nói chuyện sinh hài tử với con, ông biết đó, con một khi đã quyết định ai cũng không cách nào thay đổi, con chỉ ngạnh lên với Lạc Khâu Bạch, ông bức con cũng chỉ uống phí tâm cơ.”

Nói xong, y không chút do dự rời đi hoa viên, lưu lại Kỳ lão gia thần tình đờ bưng cùng một bãi đỏ tươi...

Sắc trời trầm xuống dưới, trên đường sáng đèn.

Kỳ Phong nói đi là đi, tuyệt đối không ở lại một giây đồng hồ, Kỳ lão gia được người hầu dìu vào phòng, liều mạng muốn cản Kỳ Phong, nhưng vệ sĩ ai cũng không dám động thủ với đại thiếu gia, Kỳ Phong chỉ cần một ánh mắt đã làm họ lạnh cả người, cảm giác bị dã thú lườm, không rét mà run.

Kỳ Phong thông suốt tiêu sái tiến ra ga ra, không chút do dự khởi động xe, người hầu canh giữ ở một bên không dám ngăn đầu, đều làm bộ như không phát hiện, sợ chọc tới Kỳ gia.

Bentley đi đến cửa, chỗ rẽ đột nhiên xuất hiện một người, ngăn cản đường đi của y.

Nhìn Tôn đạo trưởng đang đứng trước mặt, Kỳ Phong không vui nhú mày, không chút do dự đạp chân ga.

Tôn đạo trưởng vẫn cố chấp ngăn ở phía trước, đi theo xe lui về phía sau.

Kỳ Phong đạp phanh lại, sắc mặt âm trầm, cửa sổ xe mở ra lộ ra nửa khuôn mặt của Tôn đạo trưởng.

“Thiếu gia, tôi có một số việc muốn nói với cậu.”

“Không cần.” Y không quên lão đạo sĩ hay cản nhằn, đang đứng một bên.

“Tôi không tới khuyên cậu đồng ý sinh hài tử, cũng không phải phụ mệnh lão gia đến khuyên cậu, nói thật, hôm nay lão gia như vậy tiền trăm hậu tấu (hành động trước báo cáo sau), tôi cũng không đồng ý, nhưng tôi là người ngoài cũng không biết làm thế nào, cậu cùng lão gia tranh chấp tôi sẽ không nhúng tay,

cái này cậu có thể yên tâm, nếu không lúc trước tôi cũng sẽ không dễ dàng nói cho cậu biết chuyện 'nhục thược'."

Nhắc tới 'nhục thược', Kỳ Phong nheo lại ánh mắt, "Ông rốt cuộc muốn nói cái gì?"

Tôn đạo trưởng nửa ngày không mở miệng, sờ sờ râu mép, hạ giọng nói, "Thiếu gia, còn nhớ tôi đã từng đưa cho cậu một quyển sách chép tay Phong Nguyệt · Trầm Mạch Thiên ? Bên trong ghi lại tình tường chuyện nhục thược cùng chìa khoá chi khế."

Kỳ Phong từ trong xoang mũi trong phát ra đơn âm, xem như đáp lại, "Cho nên?"

"Khi trở về thiếu gia có từng xem qua?"

Kỳ Phong chậm rãi tức khởi mây, bản chép tay này đích xác nằm trong ngăn kéo trong phòng, nhưng ngày ấy cầm nó, y cùng thê tử lâm vào chiến tranh lạnh, khi đó y sút đầu mẻ trán thật sự không có tâm tư nhìn mấy thứ này, đã quên, hôm nay nếu đạo sĩ kia không nhắc nhở, y còn thật không nhớ rõ có một quyển sách như vậy.

Nhìn vẻ mặt của y, Tôn đạo trưởng cũng đoán được y cũng không có xem qua, vuốt râu mép nhỏ giọng nói, "Thiếu gia không xem cũng không sao, bản đạo hôm chỉ muốn nói với ngài."

"Sau khi danh khí phá thân, thể chất phát sinh biến hóa, thân thể hấp thu dương khí càng nhiều, thể chất thay đổi lại càng nhanh, tục ngữ nói nguyệt mãn thì mệt, khi đạt tới cực hạn, danh khí sẽ cuộn cuộn không ngừng hấp thu dương khí thổ nạp đi ra, lúc này cũng là lúc hẳn tìm được 'nhục thược' định mệnh."

Lại là lảm nhảm này, làm người ta căn bản nghe không hiểu, Kỳ Phong nhíu mày, nắm tay lái, "Muốn thảo luận chuyện y thuật của đạo gia các người, tôi nghĩ ông tìm lộn người. Tôi rất bận không rảnh nghe."

Nói xong y muốn đi, Tôn đạo trưởng lại một lần ngăn lại y, "Thiếu gia đừng vội, nghe bản đạo nói xong đã."

"Cùng việc một mực phản đối, bản đạo kỳ thật càng bằng lòng gặp phong nguyệt phổ mới nhìn đến chìa khoá chi khế. Danh khí lúc thổ nạp dương khí, thân thể sẽ có phản ứng mãnh liệt, gặp được 'nhục thược' thích hợp, thân thể sẽ sốt cao lên, sinh lòng nhớ nhung, thẳng đến khi dương khí toàn bộ kích phát ra, lại một lần nữa được 'nhục thược' lấp đầy, loại phản ứng này mới có thể triệt để biến mất."

"Bản đạo cũng không muốn hỏi nhiều chuyện ngài và Lạc tiên sinh, nhưng thiếu gia, ngài nhất định phải nhớ kỹ, một khi Lạc tiên sinh có loại phản ứng này, ngài cần phải nắm lấy cơ hội, nếu không cả đời sẽ bỏ lỡ thời cơ hình thành chìa khoá chi khế. Đến lúc đó, lão gia muốn tách các người ra càng dễ như trở bàn tay."

Nói xong lời này, Tôn đạo trưởng sờ sờ râu mép, đứng lên, không nói thêm một câu vô nghĩa.

Kỳ Phong nhìn ông ta một cái, đạp chân ga đi vào trong bóng đêm.

Ngoài cửa sổ gió đêm thổi vào, y vuốt cằm cẩn thận cân nhắc, sốt cao lên, sinh lòng nhớ nhung... Phản ứng này như thế nào sao nghe quen tai như vậy, giống như trước vừa mới nhìn qua trên người Lạc Khâu Bạch...

Y thành phong cảnh tuyệt đẹp trứ danh.

Đặc biệt Y thành có một trấn nhỏ, bởi vì kẹp giữa hai đỉnh núi lớn, bình thường hơi nước không lưu thông, mặc dù là đầu mùa xuân, nơi này vẫn ẩm áp ướt át như trước, thực vật tươi tốt, nước chảy khắp nơi, tựa như một tòa thành Giang Nam.

Ở phía nam, có một suối nước nóng thiên nhiên, đi vài bước có thể thấy suối nguồn, hơi nước lượn lờ, trong không khí đều mang theo hơi nước, mặt trên còn trần ngập mùi cỏ xanh, theo hướng nam chính là một tòa núi lớn che chắn cho hơi nước, ngọn nguồn dưới chân núi liên tiếp là đại thác nước, cách rất xa có thể nghe được tiếng dòng nước âm âm vang lên, làm tâm người ta như nhảy lên theo nước suối.

Đoàn phim Tà Dương Ca lần này quay ngoại cảnh ở đây.

Lạc Khâu Bạch vui vẻ cười nói đi theo đoàn phim đến nơi này, trên máy bay mới biết được nguyên bản đoàn phim định quay ngoại cảnh, kéo dài một tháng, khi đó xuân về hoa nở, cảnh sắc sẽ hấp dẫn hơn nhiều,

nhưng không biết nguyên nhân gì, đoàn phim định ra khách sạn mà sau một tháng tất cả phòng đều bị đặt hết, đoàn phim sợ không kịp, bắt đầu dĩ mới xuất phát trước.

Đương nhiên mấy chuyện này Lạc Khâu Bạch cũng không để ý, trong lòng thậm chí còn có chút may mắn.

Hắn cũng không quên thời gian này đụng tới đại diện quái kia, toàn thân nóng lên phản ứng cổ quái, trước hắn còn phiền muộn, thân thể của mình sao lại gặp tình huống này, mỗi ngày đều cùng Kỳ Phong gặp mặt quả thực tra tấn, hiện giờ đoàn phim đại ân, hắn cuối cùng được cứu trợ.

Rời xa đại diện quái, phản ứng của hắn cũng không có thuốc mà khỏi, mỗi ngày đi quay, chạy xô, đoàn phim cũng không có Lý Thiên Kỳ gây rối, ngày trôi qua cũng coi như không tồi.

Trong lúc này, hắn mỗi ngày đều gọi điện thoại cho Kỳ Phong, hai người cũng không biết nói cái gì, tóm lại nói chuyện khoảng một hai giờ, thẳng đến khi Lạc Khâu Bạch ôm di động ngủ. Hắn cũng hỏi Kỳ Phong ngày đó về nhà cũ Kỳ gia thế nào, thân thể lão gia như thế nào, nhưng nam nhân mỗi lần đều nói sang chuyện khác, nếu lắng sang chuyện khác không được sẽ nóng nảy cúp điện thoại, hơn nữa chết sống không cho Lạc Khâu Bạch cúp điện thoại, cũng uy hiếp: “Nếu em dám cúp điện thoại, anh lập tức đi tới đoàn phim.”

Lạc Khâu Bạch dở khóc dở cười, cười uy hiếp, “Được a, vậy anh đến a, đừng quên em trước khi đi đã nói, anh dám đến em sẽ bắt anh truy hỏi, chúng ta chờ xem.”

Kỳ Phong liền lập tức cúp điện thoại, lặp lại hành vi, đối với việc này Lạc Khâu Bạch đã quen, cũng làm không biết mặt, đùa nam nhân là chuyện hứng thú của hắn.

Bởi vì tiến độ lúc trước, toàn đoàn phim còn dư ra phân đoạn của Lạc Khâu Bạch nhiều nhất, mấy ngày nay vừa lúc quay Nhạc Triều Ca đã biết được thân phận Thái tử của mình, tránh ở bên trong núi nghỉ ngơi lấy lại sức, chuẩn bị cùng Giản Đồng tử chiến, trong lúc đó có không ít cảm ỷ vệ đánh bất ngờ, tất cả đều bắt hắn tự mình ra trận.

Ngày hôm đó, hắn ra oai, cầm kiếm muốn từ thác nước lao xuống, kết quả ai ngờ ngày đó gió to, ra oai không xong, khi hắn lao xuống, lắc lư một cái, trực tiếp ném hắn sang tảng đá ở bên cạnh, đụng phải cánh tay.

Kỳ thật không cũng phải thương tích nghiêm trọng, không tổn thương đến xương cốt, chỉ động máu ở bên ngoài, thoát nhìn có chút dọa người, buổi tối khi Kỳ Phong gọi điện thoại, hắn trôi chảy nói một câu, Kỳ Phong nửa ngày không nói chuyện.

Qua một hồi lâu mới đáp lại “Ngốc tử”.

Lạc Khâu Bạch cũng biết nam nhân này sẽ không nói những lời hay ho gì, nhún vai cười nói, “Đúng vậy, em không chỉ ngốc mà ánh mắt còn có vấn đề, nếu không cũng chướng mắt anh.”

Nửa ngày điện thoại đầu kia không có thanh âm, tiếp phanh một tiếng có gì đó rớt, Lạc Khâu Bạch nghĩ đến đây nam nhân phỏng chừng lại đổ lỗi tai, nhện không được cười ha ha.

Ngày hôm sau, mặc dù bị thương, vẫn muốn diễn, Lạc Khâu Bạch cắn răng diễn trận đánh, mồ hôi ướt đầm chạy đến khu nghỉ ngơi uống nước, lúc này di động trong túi áo vang lên, hắn vừa thấy dây số lập tức cảnh giác nhìn chung quanh, tìm được cái một góc nghe điện thoại.

“Anh nghĩ sao mà giờ này gọi điện thoại cho em?”

Kỳ Phong từ trong xoang mũi phát ra đơn âm, lạnh như băng nói, “Anh chuyển phát nhanh cho em một chai thuốc trị đau khi té ngã có hiệu quả cao, phỏng chừng buổi tối sẽ tới nơi, em nhớ rõ kiểm tra và nhận.”

“A?” Lạc Khâu Bạch sững sốt một chút, tiếp dở khóc dở cười, “Không cần, đoàn phim cũng có hộp thuốc, anh gửi thuốc mỡ từ xa như vậy, rất phiền phức.”

“Em sao nói nhiều như vậy? Gửi cho em thì em nhận đi, thuốc này hiệu quả có thể so với mấy thứ loạn thất bát tao kia sao?”

Khẩu khí của Kỳ Phong có chút hung dữ, giống như thuốc này là gia sản, còn mang theo một tia đắc ý.

Lạc Khâu Bạch cười đáp ứng, chỉ ngóng trông đồ chuyển phát.

Quay cả ngày, trời bắt đầu tối, Sâm Xuyên biết Lạc Khâu Bạch bị thương, kêu hấn về khách sạn nghỉ ngơi.

Đi trên hành lang, điện thoại của Lạc Khâu Bạch vang lên, thanh âm của Kỳ Phong truyền đến, “Uy, nhanh đến nhận hàng, không phải anh đã kêu em nhớ rõ kiểm tra và nhận sao?”

Lạc Khâu Bạch nghi hoặc nhíu lông mày, dùng bả vai kẹp lấy di động, một bên đi vào phòng, một bên cãi lại, “Không, nhân viên chuyển phát nhanh căn bản không gọi điện thoại cho em, em không...”

Cửa phòng mở ra, câu nói kế tiếp tự động biến mất.

Phanh một tiếng cửa phòng đóng sầm, nghênh đón hấn là một cái ôm chầm cực nóng.

Nam nhân trước mắt là người đang ở xa ngàn dặm Kỳ Phong.

40. Chương 43

Chương 43

Lạc Khâu Bạch đứng ở tại chỗ nhìn nam nhân ở trước mắt, ánh mắt chớp chớp, không kịp phản ứng, mà lúc này môi của Kỳ Phong đã hạ xuống.

Động tác của y có chút thô lỗ, đem người nghênh vào cửa cũng chờ không kịp, trực tiếp đem Lạc Khâu Bạch đặt ở ván cửa hôn môi, khí tức quen thuộc giao triền, tràn ngập tại chớp mũi hai người.

Khi đầu lưỡi Kỳ Phong đã tham tiến vào, Lạc Khâu Bạch mới rốt cục phục hồi lại tinh thần, sững sốt một chút chủ động đưa tay ôm nam nhân, ngửa cổ lên không chút nào thoái nhượng, môi răng giao triền, hôn triền miên mà lưu luyến.

Bọn họ đã bao nhiêu lâu không gặp mặt, năm ngày? Hay mười ngày?

Lạc Khâu Bạch toan ngọt mãnh liệt nẩy lên, toàn bộ lồng ngực đều toát ra bọt khí, không ngừng bành trướng, tim của hấn đập càng lúc càng nhanh, dường như muốn nhảy ra từ cổ họng.

Đầu lưỡi của Kỳ Phong càng thêm linh hoạt, hai tay vuốt ve sống lưng thê tử.

Trên người y có mùi thuốc lá, ngực rắn chắc gắt gao ngăn chặn đường lui của Lạc Khâu Bạch, da thịt dán vào nhau, bệnh của Lạc Khâu Bạch thật vất vả mới khỏi lại một lần hiện lên, đầu nóng lên, hô hấp dồn dập, trong lúc nhất thời chân như nhũn ra.

Hôn xong, nam nhân vẫn không buông tha bờ môi của hấn, Lạc Khâu Bạch dựa vào cửa thở dốc, “Anh... Sao anh lại tới đây?”

“Em bị thương.” Kỳ Phong trầm giọng nói, giở lên tay áo Lạc Khâu Bạch, thấy được một khối xanh tím.

Y chán ghét giải thích, cũng không nguyện ý nhiều lời, rất nhiều lần y muốn mở miệng, nhưng Lạc Khâu Bạch nghe đã hiểu, bởi vì hấn bị thương, chỉ là chút máu ứ đọng, người nam nhân này cũng chạy ngàn dặm tới đây.

Thình lình xảy ra kinh hỉ, làm Lạc Khâu Bạch cong ánh mắt, “Uy, anh đọc tiểu thuyết ngôn tình hay sao mà nói ra lời này?”

Chuyển phát nhanh mình lại đây, cầu huyết quá, người khác sử dụng có lẽ là giả, nhưng người này là Kỳ Phong, Lạc Khâu Bạch không thể không thừa nhận.

Lỗ tai Kỳ Phong hiện lên một tia đỏ ửng, tiếp xị mặt cho hấn một ánh mắt “Em nhiều lời quá”, lời kéo hấn ngồi vào trên giường, từ trong rương tìm ra một chai thuốc mỡ, hướng cánh tay của hấn về loạn.

Thuốc mỡ màu trắng, vẽ loạn tóa ra hương khí thảo nhiên, hơi lạnh tiến vào làn da, thật sự hữu hiệu.

Lạc Khâu Bạch cười nói, “A, nguyên lai Kỳ công tử còn có lòng đảm đương vai anh nhân viên chuyển phát nhanh, bắt quá anh phục vụ chu đáo như vậy, ngày mai anh đi, em sẽ boa cho anh ít tiền boa nha? Ví tiền lại xẹp rồi, thật sự là đau đầu.”

“Ai nói với em ngày mai anh đi?” Kỳ Phong nhú mày, không vui liếc mắt nhìn hần.

“Hôm nay là chủ nhật? Ngày mai anh không cần đi làm?”

“Anh không đi làm, công ty đóng cửa, Kỳ gia cũng sẽ không có ngày hôm nay.”

Nhắc tới công việc, Kỳ Phong lộ ra cường thế cùng quả quyết, khẩu khí không thể nghi ngờ, mang theo dứt khoát.

Bộ dáng này làm Lạc Khâu Bạch hì hì nở nụ cười một tiếng, hít một hơi nằm ngửa ở trên giường, “Các người thổ hào thật sự rất thích gây thù chuốc oán, công ty của mình muốn không đi liền không đi, dáng vẻ không giống như người nghèo chúng tôi a, bị thương còn phải tiếp tục công tác, thật sự là hâm mộ ghen tỵ.”

“Anh nuôi em.” Khẩu khí của Kỳ Phong cực kỳ nghiêm túc, giống như đang nói chuyện quốc gia đại sự, hoàn toàn không có một chút nói giỡn.

Y đã sớm chán ghét Lạc Khâu Bạch chạy loạn nơi nơi, không chỉ ở bên ngoài xuất đầu lộ diện, lả lơi đưa tình cho mọi người nhìn, còn bị thương, thê tử của tôi dựa vào cái gì cho người khác nhìn? Bị thương đoàn phim các người bồi thường được sao?

“Thôi đi. Em là đại nam nhân, cũng không phải tiểu béo miêu Phong Phong kia, anh nuôi cái rắm a.”

Lạc Khâu Bạch cười đáp y một cước, Kỳ Phong lại bởi vì xưng hô “Phong Phong” mà nhú mày, nắm lấy chân của hần thuận thế đè lên, hai người ở trên giường lăn qua lăn lại.

Kỳ Phong hỏi hần “Em có nhớ anh không”, Lạc Khâu Bạch chính là cười ha ha không nói lời nào, xoay người động thủ nắm lỗ tai y.

Cùng nam nhân áp sát vào nhau cũng giống như bị phỏng, không ngừng tỏa ra nhiệt khí.

Hai người trong chốc lát cướp cò súng, thân thể đã bình phục của Lạc Khâu Bạch lại xông xáo lên, giống như nham thạch nóng chảy, tay chân hần như nhũn ra, bên trong giống như bị đào bới, nhìn thấy Kỳ Phong, đột nhiên cực độ khát vọng cái gì có thể lấp đầy chính mình.

Loại phản ứng mất thể diện này, làm hần ho khan vài tiếng, đỏ mặt bình tĩnh rút lui cổ, nói, “Khách sạn nhiều người ở đây, Kỳ thiếu gia lỗ mãng tiến vào cũng không sợ người khác phát hiện, tối rồi, anh nhanh trở về phòng đi.”

Nghe xong lời này, Kỳ Phong nhú mày, sắc mặt không vui tới gần, “Em muốn đuổi anh đi?”

Thê tử của y rốt cuộc hiểu không hiểu cái gì gọi là lãng mạn? Chồng vào nhà, còn xử sự như thế, chứng tỏ không đem y để vào mắt.

Nhiệt độ toàn thân không ngừng nóng lên, Lạc Khâu Bạch không dám thân cận quá, lấy gối đầu hướng trên người y vỗ một chút, cười như không cười nói, “Đuổi anh đi là nhẹ, em đã nói như thế nào, đã bảo không cho anh tới? Anh không chấp nhận? Hiện tại anh ở trong phòng em, cũng có khả năng bị người ta phát hiện.”

Kỳ Phong nóng nảy trừng hần một cái, chính là bởi vì đáp ứng em chuyện nhàm chán như vậy, anh mới nhịn nhiều tuần, nếu không anh có thể cho em đi nhiều ngày như vậy?

Nhưng rốt cuộc y vi phạm lời hứa, nhìn thấy thê tử cười tủm tỉm, y tức giận vung tay, “Anh không có đặt phòng.”

Lạc Khâu Bạch sững sốt một chút, “Vậy hôm nay làm thế nào?”

Kỳ Phong không nói gì, trực tiếp bắt đầu cởi quần áo, Lạc Khâu Bạch vốn cả người nóng lên, còn chưa kịp ngăn cản, nam nhân đã cởi hết áo, vươn tay muốn cởi quần.

“Ai ai, hảo hảo nói chuyện, anh đột nhiên cởi quần áo làm gì?”

Kỳ Phong không phản ứng, vươn tay cởi quần, thân thể tinh trắng lộ ra, lập tức làm Lạc Khâu Bạch đỏ mặt.

Y xốc lên chặn trực tiếp tiến vào ổ chăn, từ đầu đến cuối không nói một câu, tựa hồ đang dùng hành động nói cho Lạc Khâu Bạch buổi tối y chuẩn bị làm như vậy.

Thao... Đại điều quái con mẹ nó anh cuồng khoe thân sao? Mỗi lần đều không thông đạo lý mà bắt đầu cởi quần áo!

Lạc Khâu Bạch bị hành vi sói lang của y dọa đến, cũng không dám thân cận quá, kéo kéo chăn, đưa ánh mắt để qua một bên, nói, “Bên ngoài tất cả đều là người của đoàn phim, anh đừng làm rộn ... Nếu không anh ở trong này, em đi tìm phòng khác?”

Hắn lo lắng không chỉ có chuyện là bị người khác phát hiện, càng sợ hãi chính là thân thể mình hiện có phản ứng, sợ sẽ không khống chế được!

Kỳ Phong thấy Lạc Khâu Bạch do dự, sắc mặt trở nên vừa thối lại vừa cứng, không phân trần kéo cánh tay Lạc Khâu Bạch, mạnh mẽ dùng một chút lực đem người kéo lên trên giường, đè lại tứ chi, cường ngạnh nói, “Không ly hôn, không phân giường, em dám đi ra ngoài, anh sẽ nói cho toàn thế giới, em là thê tử.”

Lạc Khâu Bạch bị lời nói hùng hồn của Kỳ Phong kích thích, yên lặng lau mồ hôi, kỳ thật công khai quan hệ, hắn một đại nam nhân bị gọi thành “Thê tử” mới thật khủng bố đi?

Đối với hiểu biết của hắn về Kỳ Phong, nếu tái kiên trì, đại điều quái nhất định nói được thì làm được.

Hầu kết cao thấp lẫn lộn, hắn nuốt một ngụm nước bọt, liếc ngực Kỳ Phong, khí quan giống như đều xông vào đứng lên.

Quên đi, nhấn nhịn, cùng giường sẽ cùng giường đi, hắn không tin mình sẽ bị sắc dụ.

Xốc lên chặn, hắn nằm vào, Kỳ Phong tắt đèn, trong phòng nháy mắt tối đen.

Lạc Khâu Bạch cách xa nam nhân, toàn thân giống như hỏa thiêu, lúc này Kỳ Phong bính hắn một chút, phát hiện hắn cứng ngắc giống cá chết, nhịn không được hừ lạnh một tiếng, “Yên tâm, bộ dáng bị thương của em xấu như vậy, còn trông cậy anh có hứng thú với em?”

Lạc Khâu Bạch ở trong lòng ai thán một tiếng, ngàn vạn lần đừng dùng cái từ tình thú này, tôi con mẹ nó hiện tại đầu óc đều là tính (tính dục)!

Kỳ Phong miệng tuy rằng vừa thối lại vừa cứng, nhưng giờ phút này tuyệt không tốt hơn Lạc Khâu Bạch chút nào, khi y vào cửa phòng nghe được thanh âm của phù dung câu cũng đã hóa đá, hưởng hồ hai người nhiều tuần không gặp mặt, thượng một lần còn bị quản gia phá hỏng, y đã sớm ghen sắp phát hỏa.

Nếu không vì Lạc Khâu Bạch vừa mới bị thương, y sao sẽ nhấn đến hiện tại? Thật sự là thê tử không hiểu phong tình!

Liếc Lạc Khâu Bạch, y hừ một tiếng, cổ nén khát vọng mãnh liệt nghiêng người, đưa lưng về phía Lạc Khâu Bạch không nói một câu.

Dù sao y lần này đến sẽ không đi một mình, vài ngày nữa y sẽ quan sát chặt chẽ Lạc Khâu Bạch, cũng không cho phù dung câu chết tiệt này dám tìm ‘nhục thực’ khác!

Nhìn lưng y, Lạc Khâu Bạch thở phào một hơi, sợ Kỳ Phong không để ý đến dị trạng thân thể xấu hổ của hắn, thật sự làm, ngày mai xác định không quay được, Sâm Xuyên nhất định lấy đao chém hắn.

Hai người đều có ý xấu, tuy rằng khát vọng là một việc, nhưng ai cũng không nói ra.

Kỳ Phong bởi vì sáng sớm đã lên máy bay, không đầy một lúc đã ngủ, ngược lại Lạc Khâu Bạch vẫn luôn bị thân thể sốt cao quấy nhiễu, giống bánh chéo lẫn qua lộn lại, không có chút nào buồn ngủ, ngược lại càng ngày càng miệng khô lưỡi khô, phía trước phẳng phiu đem quần lộn ướt, Lạc Khâu Bạch đem đầu vùi vào chăn ai thán một tiếng, không biết mình như thế nào đột nhiên trở nên dâm dăng như vậy.

Sáng sớm hôm sau, trời còn chưa sáng, Lạc Khâu Bạch liên tỉnh, cả một đêm lẫn qua lộn lại, không chỉ không bình ổn hỏa khí, ngược lại còn làm hắn càng thêm nóng rực, gần như nhìn thấy đuôi rắn chắc của Kỳ Phong lộ ra ngoài chăn, cũng sắp chảy máu mũi, bắt đầu dĩ đành phải mang theo cái đuôi đi quay phim.

Trước khi rời đi, hắn để lại cho Kỳ Phong tờ giấy, dặn dò, y ngàn vạn lần không được ra khỏi phòng, khách sạn từ trên xuống dưới tất cả đều là người của đoàn phim, vạn nhất có người nào phát hiện, sẽ nổi lên phong ba bão táp.

Trong lòng lo lắng lại vui sướng, nhớ trong phòng kia chỉ có đại điều quái, nghĩ y có rời giường hay không, có ăn cơm hay không, có nghe lời hắn dặn ở lại trong phòng hay không...

Loại tâm tình thấp thỏm này tựa như khi còn bé nuôi một con mèo đen nhỏ vậy, hắn đặt tiểu tử kia ở trong rương, giấu ở dưới giường, cố ý làm cho nó ngậm miệng, vừa sợ hãi tiểu tử kia chạy đến lại lo lắng bị cha mẹ phát hiện, thế cho nên khi đi học đều đứng ngồi không yên, muốn trở về đem tiểu tử kia ôm vào trong ngực, nhìn nó ngạo kiều ngoe nguẩy đuôi, lãnh mặt không để ý tới người, một bộ cậu đã cứu tôi là theo lý thường phải làm.

Đại điều quái thối mặt cùng tiểu miêu giống nhau, làm Lạc Khâu Bạch nhìn không được nở nụ cười một tiếng, bên cạnh Diệp Thừa cười liếc nhìn hắn một cái, “Ồi uy, người nào đó hôm nay như thế nào cao hứng như thế? Vừa rồi lúc diễn, một bên đánh giết, một bên cười tươi như hoa, nháo như vậy a.”

Lạc Khâu Bạch mãnh liệt sắc mặt một cái, không ngừng ho khan, chột dạ sờ sờ chóp mũi, “Cậu cao lớn thô kệch, lại dùng khẩu khí gà mẹ như vậy nói với tôi? Tôi nổi hết cả da gà.”

Diệp Thừa ha ha mỉm cười, tiếp tục đùa giỡn, quơ quơ tay áo thêu long vân, anh anh nói, “Nào có ~ rõ ràng là cậu không có hảo ý tươi cười với nhân gia, còn không cho phép nhân gia thẹn thùng một chút sao?”

Nói xong anh ta thật sự dùng tay áo bưng kín mặt, còn nhéo hai cái, Lạc Khâu Bạch trực tiếp phun ra, chung quanh cười thành một đoàn.

Lúc này Sâm Xuyên cười đi tới, lật lật kịch bản nói, “Khâu Bạch, kịch bản tiếp theo cậu xem chưa?”

Cùng Tà Dương Ca so sánh, tân kịch bản cải biến rất nhiều, bởi vì phải đuổi kịp nhịp độ, cho nên biên kịch đều vừa quay vừa viết, ngày hôm qua Lạc Khâu Bạch mới cầm kịch bản buổi tối hôm nay, kết quả còn chưa kịp đọc, Kỳ Phong lại đột nhiên xuất hiện, hiện giờ Sâm Xuyên vừa hỏi, Lạc Khâu Bạch nhất thời có chút chột dạ, lắc lắc đầu, “Xin lỗi đạo diễn, tôi còn chưa xem.”

Sâm Xuyên lộ ra một tia tươi cười cổ quái, bên cạnh Diệp Thừa chắc chắc hai tiếng, “Khó trách a khó trách, tôi nói cậu mà đọc kịch bản tối hôm nay rồi, làm sao có thể còn cười đến vui vẻ như vậy?”

Lạc Khâu Bạch không hiểu ra sao, theo bản năng hỏi, “Cảnh diễn buổi tối hôm nay làm sao vậy?”

Sâm Xuyên cười nhún vai, “Khâu Bạch, cậu hẳn đã xem qua nội dung cũ? Cậu có nhớ hay không, Nhạc Triều Ca bị Giản Đồng tính kế đẩy xuống huyền nhai (vách núi), tìm được đường sống trong chỗ chết gặp một cao nhân, người đó võ công cao cường, trong đó có lui cốt công.”

Đã từng, Mạnh Lương Thần diễn qua, Lạc Khâu Bạch đều có thể đọc lâu lâu, thần thái đều sẽ không quên, huống chi là đây là bộ phim có ý nghĩa sâu nặng với hai người, hắn càng khắc sâu.

Gật gật đầu nói, “Sau đó, Nhạc Triều Ca thừa dịp Giản Đồng mang phi tử đến ngoài ôn tuyền nghỉ mát, dùng lui cốt biến thành một vị nữ tử trẻ tuổi đến ám sát hắn sao, tôi nhớ rõ.”

Nói xong lời này, Diệp Thừa cười càng to hơn, Sâm Xuyên gật đầu nói, “Trong kịch bản cũ, Lương Thần thân hình cao lớn cường tráng, thật sự không thích hợp diễn vai nữ, cho nên để diễn viên nữ đóng thay, nhưng tôi cùng biên kịch thương lượng một chút, tân bản của chúng ta muốn đột phá, cậu cũng không phải Lương Thần và Diệp Thừa thân hình rắn rỏi, cho nên diễn vai nữ hẳn là không thành vấn đề, như vậy Nhạc Triều Ca cũng thống nhất, so với phiên bản cũ phù hợp rất nhiều.”

Nghe xong lời này, Lạc Khâu Bạch há to miệng, nửa ngày mới nghẹn nói ra một câu, “Đạo diễn... Ý của ngài là cho tôi diễn vai nữ nhân?!”

Diệp Thừa nhìn thấy vẻ mặt của hắn lập tức cười to, vỗ vỗ bờ vai của hắn nói, “Đi thôi thiếu niên, cậu nếu dám hy sinh, cậu xem tôi như vậy, muốn thế vai đạo diễn cũng không cơ hội, đây là kỳ ngộ cũng là khiêu chiến, huynh đệ sẽ yên lặng chúc cậu may mắn.”

“Đạo diễn, cái này thật không... Tôi không có kinh nghiệm a, như thế nào diễn?”

Lạc Khâu Bạch lấp bắp, dẫn tới Sâm Xuyên cũng theo Diệp Thừa nở nụ cười, “Tôi biết, quyết định này tương đối đột ngột, biên kịch cũng chỉ đột phát ý tưởng, bất quá đoàn phim có sẵn quần áo, cậu thử một chút, nếu thật sự không hợp, sẽ đổi nữ diễn viên.”

“Bất quá cảnh sắc nơi này đều có sẵn, vừa vặn có thể quay cảnh Giản Đồng xuất cung, nếu mấy ngày nay không quay được đoạn này, thì để diễn sau vậy.”

Một câu nói kia làm Lạc Khâu Bạch khó xử, bởi vì nếu lúc trước hắn không bị thương kéo dài tốc độ của toàn bộ đoàn phim, Sâm Xuyên cũng sẽ không khó xử như vậy.

Trong lúc nhất thời hắn do dự, Sâm Xuyên thu hồi biểu tình vui đùa, nghiêm mặt nói, “Khâu Bạch, nói thật, đây là tôi cố ý cho cậu cơ hội, không phải tôi cố ý làm khó dễ cậu, mà là tôi cảm thấy thực lực của cậu thật sự có thể thử một lần, chúng tôi đã thảo luận, việc thế vai này có thể giúp ích cho phim, đứng đắn mà nói, người ngoài tranh luận lớn với cậu như vậy, cậu hẳn là muốn chứng minh chính mình, cho mình một đề tài, dù sao không phải diễn viên nào cũng dám thế vai, cái này để khảo nghiệm bản lĩnh, một khi cậu làm được, đây là tư bản, tôi nghĩ cậu hiểu ý của tôi. Đương nhiên cậu nếu thật sự không tiếp thu được, tôi cũng không ép cậu, cậu là do tôi tự mình chọn, tôi cho cậu tự do, cũng tin tưởng thực lực của cậu.”

Không thể nghi ngờ lời Sâm Xuyên nói phi thường có đạo lý, Lạc Khâu Bạch không phải không hiểu được.

Hắn bị nói có chút ngượng ngùng, gãi gãi tóc, suy nghĩ trong chốc lát gật gật đầu “Cái kia, nếu không... Thì thử xem? Đạo diễn ông nhất định đừng cười tôi a.”

Sâm Xuyên tươi cười, Diệp Thừa hưng phấn nhún mồm, lộ ra chờ mong kịch vui.

Kỳ Phong cả ngày đều ở trong phòng khách sạn không có việc gì, nếu lúc này có người đẩy cửa tiến vào, nhất định sẽ phát hiện về mặt cửa y có bao nhiêu thối.

Từ buổi sáng y vừa tỉnh dậy, Lạc Khâu Bạch cũng chỉ lưu lại một tờ giấy, không thấy bóng người, điều này làm cho y phi thường không vui, gọi điện thoại cho hắn, cũng vẫn luôn tắt máy không ai nghe.

Kỳ Phong biết Lạc Khâu Bạch nhất định lại vội vàng quay phim, hận không thể lập tức mở cửa phòng trực tiếp đi ra ngoài.

Kỳ Phong y có khi nào co đầu rụt cổ như vậy, y cho tới bây giờ chưa từng thua, cho dù là hiện tại quang minh chính đại tiêu sái đi ra ngoài, những người trong đoàn phim đó có thể làm gì y?

Chính là nhìn bút tích quen thuộc của thê tử cùng khẩu khí dạn dỏ, y thật sự không nguyện ý gây phiền toái cho hắn, chỉ có thể nóng nảy ở trong phòng xem TV trong một ngày.

Không trung dần dần tối sầm xuống, hoàng hôn buông xuống, y gắt gao cau mày, đưa tay nhìn đồng hồ, cũng đã 7 giờ tối, phù dung câu chết tiết còn chưa về, thậm chí cả điện thoại đều không gọi cho y, quả thực là buồn cười, để chồng trong phòng, tự mình phong lưu khoái hoạt bên ngoài, rốt cuộc có một chút tự giác của thê tử không?

Kỳ Phong càng nghĩ càng nổi giận, đen mặt, không một chút biểu tình, nhưng trong lòng lại cẩn thận cân nhắc, chờ Lạc Khâu Bạch trở về, y sẽ hảo hảo “Giáo huấn” hắn.

Đúng lúc không vui, điện thoại của y đột nhiên vang lên, lấy lại đây vừa thấy dĩ nhiên là tin nhắn của Lạc Khâu Bạch Người nào đó có nhớ hay không em đã nói qua, anh mà đến trường quay, em sẽ bắt anh truy hỏi? (3)

Cả ngày, em chỉ nhận một câu như vậy? Cái ký hiệu âm đang đó lại là xảy ra chuyện gì!?

Kỳ Phong sinh khí đem di động ném tới trên giường, không để ý tới, kết quả di động lại vang lên một tiếng.

Người nào đó khẳng định đem di động ném sang một bên cố ý không phát hiện, em đã sớm đoán được.

Kỳ Phong gắt gao cau mày, lười trả lời tin nhắn trực tiếp gọi điện, kết quả lại bị cúp.

Thê tử của y cũng dám cúp điện thoại của y, quả thực là... To gan lớn mật!

Di động lần thứ hai rung một chút, Chuyện đã đáp ứng không có làm, người nào đó phải bị trừng phạt, sau khách sạn có một đồi núi, đi qua đó là một suối nước nóng không ai dùng đến, hôm nay buổi tối 11 giờ, em ở nơi đó chờ anh (3)

Kỳ Phong bị “Hôn” hai lần, lỗ tai hơi hơi phồng hồng, y gắt gao cau mày, hừ lạnh một tiếng đem di động ném sang một bên.

Khi mặt trời sáng lạn, thê tử của y cả ngày không về liếc y một cái, lúc này cũng dám nói muốn trừng phạt y, thật sự là mạc danh kỳ diệu, cả gan làm loạn! Em cho là nói như vậy anh sẽ đi sao, phu cường (kỷ cường làm chồng) ở chỗ nào?

Kỳ Phong ngoài miệng thầm mắng một câu, ánh mắt không khống chế vài chữ “Buổi tối 11 giờ”, tiếp lãnh mặt tiếp tục xem TV, mà ánh mắt lại thủy chung tập trung vào đồng hồ bên phải, căn bản không nhìn TV rốt cuộc đang chiếu những thứ gì.

Bước qua bụi hoa, quần áo hồng y thướt tha, tiếng nhạc vang lên, một đôi chân trần trắng nõn chậm rãi bước trên cầu thang cẩm thạch.

Giản Đồng ôm phi tử mặc cẩm phục hoa y trong ngực, cầm một chén rượu, ánh mắt lại bị bị giai nhân hấp dẫn, nàng thực gầy, cũng rất cao, không giống nữ tử bình thường, tựa hồ còn có chút anh khí, nhưng làn da trắng nõn lại được găm vóc hồng sắc tô điểm vô cùng tinh tế, dáng người xinh đẹp tuyệt trần, trong đại điện múa kiếm.

Hoa hồng sắc, y phục hồng sắc, lụa mỏng hồng sắc che đầy mặt của “Nàng”, chỉ lộ ra một đôi mắt xé, tiếng nhạc cổ vang lên, nàng múa kiếm càng lúc càng nhanh, lụa mỏng giơ lên, thủy chung không thấy mặt của nàng, nhịp trống dày đặc vang lên, nàng từng bước một đi đến chỗ hoàng đế đang ngồi.

Cổ của nàng mang theo chuông, che hơn phân nửa đường cong, theo động tác mang theo tiếng vang, thật là dễ nghe, ánh mắt của Giản Đồng hoàn toàn đều dừng trên người nàng, lúc này nữ tử đã gần trong gang tấc, dung đưa tay áo, kiếm đi theo gió, cơ hồ không có thu liễm.

Phi tử bên cạnh có chút sợ, muốn lui cổ lại, Giản Đồng thấp giọng mỉm cười, đưa tay nhẹ nhàng bắt lấy góc áo nữ tử, lại bị nàng linh hoạt né tránh, sau đó một bàn tay tiến đến, ôm lấy tay áo hoàng thượng, lôi kéo hắn đi vào sân nhảy.

Giản Đồng ha ha mỉm cười, cầm lấy cổ tay nàng từng bước một đi xuống bậc thang, lúc này nhạc càng nhanh, nàng nhảy càng lúc càng nhanh, cuối cùng thu thế nhảy lên cao, tóc màu đen phất qua hai má Giản Đồng, Giản Đồng nhắm mắt lại...

Đúng lúc này, hàn quang đột nhiên phát ra, nhuyễn kiếm không hề uy hiếp lại còn cất giấu một cây chủ thủ sắc bén có độc, hướng về phía tim Giản Đồng hung hăng đâm vào, trong nháy mắt máu tươi chảy ra...

“Cắt!”

“Rất tốt, qua cảnh!”

Thanh âm của Sâm Xuyên truyền đến, nhân viên công tác đều vỗ tay, Lạc Khâu Bạch một than ngồi dưới đất, tứ ngã chống vó lau mồ hôi, tháo xuống lụa mỏng hồng sắc trên mặt, thiếu chút nữa thiếu khí.

Buổi tối trước khi quay phim hắn còn không cảm thấy gì, chờ đến lúc mới vừa quay phim, hắn đã cảm thấy không được bình thường, cho dù không đụng tới Kỳ Phong, thân thể hắn đều nóng lợi hại, như là rốt cuộc áp chế không được, nham thạch nóng chảy không ngừng cuộn cuộn trong thân thể, hai chân cũng bắt đầu nhũn ra.

Cẩn rằng quay, hắn đều cảm giác mình đã hoàn toàn đầu hàng, nếu không bởi vì quần áo rất nặng, đã sớm lộ ra, quần đã ướt, hắn xấu hổ cũng không dám nói.

Lúc này, Diệp Thừa “Túi huyết” còn “Mạo huyết” trong ngực đã đi tới, cười nói, “Khâu Bạch, cậu vừa rồi quay mặt thật là đỏ a, mặc y phục nữ liền thẹn thùng đi? Ha ha ha...”

“Nhanh lăn đi, đừng làm rộn.” Lạc Khâu Bạch toàn thân đều cuộn cuộn nhiệt khí, sợ Diệp Thừa phát hiện, cong thắt lưng phát phát tay với Sâm Xuyên, “Đạo diễn, tôi có thể về phòng không? Cánh tay đau.”

Sâm Xuyên vừa lòng gật đầu, “Được rồi, hôm nay cậu diễn rất tốt, Khâu Bạch, tôi dám cam đoan một khi phim được trình chiếu, cậu nhất định sẽ có rất nhiều fan hâm mộ nữ, ha ha.”

“Đi thay quần áo đi, hôm nay vất vả rồi.”

Vừa nghe lời này, Lạc Khâu Bạch như được đại xá, gật gật đầu đáp ứng một tiếng, xoay người bước đi, Diệp Thừa vốn muốn nói chuyện phiếm với hắn, kết quả vừa nhắc đầu đã thấy hắn chạy mất.

Kim phút không ngừng chuyển động, thời gian một chút đi qua, TV đã thay đổi không biết bao nhiêu kênh, đồng hồ rất cục chỉ 11 giờ.

Kỳ Phong không nguyện ý đi sớm, nếu không có vẻ rất không thể chờ đợi được, sẽ làm hư thể tử, như vậy không tốt.

Cho nên y từ khách sạn đi ra ngoài, đeo kính râm cùng mũ, dọc theo đường đi cúi đầu cũng không có ai chú ý, thời gian này đoàn phim còn đang quay, chung quanh không có nhiều người, y không biết đường đi, đi một vòng còn hỏi chung quanh mới tìm được suối nước nóng không dùng phía sau núi mà Lạc Khâu Bạch nói.

Lúc này, thời gian đã hơn 11 giờ rồi, Kỳ Phong có chút không vui cau mày, xuyên qua rừng cây, miết đến suối nước nóng nhiệt khí lượn lờ xa xa.

Bởi vì còn chưa bị khai phá, cho nên nơi này không phải bãi tắm chuyên nghiệp, chính là “Hỗ to” thiên nhiên, lúc này yên tĩnh, chung quanh là cỏ cây, một bóng người đều nhìn không thấy.

Mặc danh kỳ diệu chạy đến địa phương quỷ quái này làm gì?

Kỳ Phong lãnh mặt, bỏ tay vào túi dọc theo tiểu lộ đi vào.

Hơi nước dày đặc phủ vào mặt, mơ hồ y nhìn thấy một tia hồng sắc, nhẹ nhõm mày, y đi tới, lúc này trước mắt hết thấy rất cục rõ ràng.

Y nhìn thấy Lạc Khâu Bạch ngồi ở một bên, mặc y phục nữ...

Trong nháy mắt, Kỳ Phong cứng lại, nhìn chằm chằm thân ảnh kia, hoài nghi hai mắt của mình có vấn đề.

Lạc Khâu Bạch nghe thấy động tĩnh quay đầu lại, cũng không biết là bởi vì hơi nước hay nguyên nhân khác, sắc mặt hắn ửng hồng, trên mặt ướt sũng, như chảy mồ hôi. Trên tóc còn có chưa cởi ra tóc giả, tóc dài màu đen rũ xuống trên mặt đất, cùng cổ tay áo hồng sắc cùng hoa văn màu đen dung hợp cùng một chỗ.

Hết thấy thoát nhìn thật sự rất đẹp, nhưng trong lòng Lạc Khâu Bạch tuyệt đối không tốt đẹp như thế, thân thể của hắn có phản ứng cổ quái làm diễn phục của đoàn phim bị dơ, hắn không dám cởi ra trong phòng hóa trang, bất quá đang nhìn thấy ánh mắt của Kỳ Phong, hắn biết mình làm đúng rồi.

“Anh đến muộn nửa giờ.”

Lạc Khâu Bạch há miệng, thanh âm có chút khàn khàn, thực hiển nhiên là bị phản ứng cổ quái của thân thể gây sức ép.

Hầu hết Kỳ Phong lẫn lộn, con ngươi trầm xuống, y đến gần, ánh mắt gắt gao mà nhìn chằm chằm chiếc cổ trắng nõn thon dài của Lạc Khâu Bạch cùng cổ áo hồng sắc khô nóng bị hắn kéo ra.

“... Em cố ý?”

Lạc Khâu Bạch từ chối cho ý kiến, hắn đích thật là cố ý.

Đêm qua hắn bị sắc đẹp của đại diễn viên hấp dẫn, nhưng cả ngày hôm nay hắn thật sự có chút gian nan, không có cách nào chịu đựng phản ứng thành thực của thân thể, mà chỉ có Kỳ Phong có thể giúp được hắn.

Cho nên cái gọi là trừng phạt, bất quá chính là cố ý đùa với y thôi.

Hắn đứng lên, trường bào ma sát phát ra tiếng vang tạt tạt, đi qua cầm tay Kỳ Phong.

Kỳ Phong giống như bị phồng, mãnh liệt trỗi khai, hung hăng mà trừng mắt nhìn Lạc Khâu Bạch, ngực kịch liệt phập phồng, hai mắt xích hồng, nóng nảy quát lớn, “Em lẳng lơ cho ai nhìn, àn? Con mẹ nó em

mặc thành như vậy rồi cuộc... Rồi cuộc có biết mất thể diện hay không!? Em là đại nam nhân, quả thực là... Anh cũng không biết nên nói như thế nào!”

Lạc Khâu Bạch sững sốt một chút, nhìn Kỳ Phong từ lỗ tai đến cổ toàn đỏ, nhin không được lập tức nở nụ cười, kỳ thật Kỳ Phong phỏng chừng là thích đi? Nhìn lỗ tai sẽ biết.

Cùng là nam, hẳn hiểu được nam nhân về điểm này sẽ có ham mê ác liệt, đương nhiên hẳn cũng thực ác liệt, tỷ như hiện tại.

Hắn ngăn chặn hỏa khí trong thân thể, bộ dáng buồn rầu sờ sờ chớp mũi, cố ý nói, “Anh... Không thích? Vậy thôi, vốn là em cố ý mặc cho anh nhìn, nếu không thích, em cởi ra.”

Nói xong hắn kéo ra miếng vải hồng sắc, mặt trên cột chuông, đình linh linh vang, nhắm thẳng vào xương cốt của người khác.

Quần áo rất rộng, cởi bỏ đai lưng, cổ áo liền mở ra, làn da bóng loáng trắng nõn hiện ra, hô hấp của Kỳ Phong ồ ồ cơ hồ chói tai.

Y hỏi, em lẳng lơ cho ai nhìn

Hắn nói, em cố ý mặc cho anh nhìn

Đây chẳng khác nào cố ý phát tao với y!?

Quần áo từng chiếc rơi xuống, vạt áo hồng sắc rơi trên mặt đất phát ra âm thanh ma sát, thực nhanh, quần của Lạc Khâu Bạch liền rơi xuống, lộ ra đôi chân thon dài trắng tấp, thấp thoáng phía dưới vạt dệt hồng sắc, Kỳ Phong nhìn thoáng qua, chớp mũi bắt đầu ngứa, tiến lên, một phen đè lại tay hắn, “Không cho cởi!”

“Nhìn đi, còn nói không thích, không thích anh còn không cho em cởi? Vậy anh rồi cuộc muốn thế nào?”

Kỳ Phong càng tới gần Lạc Khâu Bạch càng nóng hơn, lửa nóng xông vào càng ngày càng lợi hại, hẳn lúc này cũng không quản được thân thể của chính mình vì cái gì sẽ biến thành như vậy, tóm lại hẳn nhin không được, hôm nay vô luận như thế nào cũng phải đem đại điều quái này ăn vào trong bụng!

Lạc Khâu Bạch ngăn chặn mu bàn tay của Kỳ Phong, độ nóng lên vào trong da thịt Kỳ Phong, phù dung câu đem đầu tựa vào trên bả vai y, hai tay vuốt ve sống lưng và đùi của nam nhân.

Cười tủm tỉm nói, “Biết em hôm nay muốn trừng phạt anh thế nào không?”

Thanh âm thiên hồi bách chuyển của phù dung câu vang lên bên tai, nhẹ nhàng bên ôn tuyền ướt át, nhẹ nhẹ từng đợt từng đợt tiến vào trong lỗ tai Kỳ Phong, may là đêm động phòng hoa chúc hôm đó, tự tay phá thân ‘lô đỉnh’ của mình, y đều không có cảm giác thanh âm của thê tử mình có uy lực như vậy, biếng nhác, sênh sếch ... Vừa lúc ngứa ngáy, Kỳ Phong ngạnh lên sợ run cả người.

“Câm miệng! Không cho nói!” Kỳ Phong cứng ngắc lắc đầu, cả người hóa đá, có vẻ cực kỳ không kiên nhẫn, chính là phía dưới đã có phản ứng.

Y có thể cảm giác được nhiệt độ nóng bỏng trên người Lạc Khâu Bạch, cũng có thể cảm giác được thân thể của thê tử trở nên khác, trước kia hẳn mềm dẻo, thon dài, giống một gốc cây bạch dương thẳng tắp, mà hiện tại hẳn như cành cây, quấn quanh ở trên người, làm trái tim y không cách nào hô hấp.

Kỳ Phong nghĩ tới Tôn đạo trưởng nói, vẫn là bản chép tay Phong Nguyệt · Trầm Mạch Thiên .

Y biết, chìa khoá chi khế của phù dung câu rồi cực đến.

Lạc Khâu Bạch nhìn lỗ tai đỏ bừng của y, buồn cười, nắm cằm nam nhân, hôn lên, nhỏ giọng nói, “Em muốn... Đem anh lột da sách cột găm thành tro, đừng sợ, em sẽ ôn nhu.”

41. Chương 44

Chương 44

Hầu kết Kỳ Phong cao thấp lẫn lộn, ôn tuyền bên cạnh phủ nhiệt khí vào mặt, làm sắc mặt của y ửng hồng.

Lập tức vuốt ve tay của Lạc Khâu Bạch ở trên người y, chau mày, chạm lung tung vào vạt áo, khăn khăn mở miệng, “Em mặc quần áo tử tế cho anh! Thành thật một chút!”

Kỳ Phong không dám nhìn Lạc Khâu Bạch, bàn tay quơ lung tung, Lạc Khâu Bạch nhìn bộ dáng nhẩn nại của y, cố ý tiến lên phía trước một chút, bàn tay thô ráp lập tức đụng phải hạt nhô ra, Lạc Khâu Bạch kêu lên một tiếng đau đớn, mặt Kỳ Phong lúc này lại đỏ một tầng, giống như bị điện giật, mãnh liệt rút tay về, lại bị Lạc Khâu Bạch lập tức đè lại.

“Ai, anh người này không nói lý, nói em mặc quần áo, còn cố sờ loạn trên người của em, anh thật lưu manh.”

Lạc Khâu Bạch cười như không cười liếc nhìn y một cái, tiếp đem tay y đặt lên trên ngực cọ xát, làn da ngày một nóng bị Kỳ Phong đụng tới, vui sướng cơ hồ run rẩy, Lạc Khâu Bạch ngẩng đầu lên “Ngô” một tiếng, khăn khăn mở miệng, “Lúc này mới gọi lưu manh, đại điều quái anh phải học hỏi...”

Làn da lộ một mảng lớn ở bên ngoài, nhũ tiêm bị kích thích đứng thẳng lên, nhan sắc yên hồng cùng vạt áo hồng sắc cùng hô ứng, tóc màu đen rơi xuống vuốt ve cánh tay Kỳ Phong, ngứa ngáy tê dại.

Lòng bàn tay bị cọ, miệng của phù dung câu đứt quãng thở dốc, Kỳ Phong chỉ cảm thấy đầu ông ông tác hưởng, toàn thân tình triều mãnh liệt bùng lên, nghiêng rằng, “Em muốn chết có phải hay không?”

Thanh âm khăn khăn vang lên bên tai, như lời cảnh cáo cuối cùng của dã thú trước khi công kích, Lạc Khâu Bạch tà mị liếc nhìn y một cái, nở nụ cười rất nhẹ, hai tay linh hoạt đem áo sơ mi của Kỳ Phong kéo ra, ngón tay đụng phải bộ vị cứng rắn mẫn cảm của nam nhân, “Không phải em muốn chết, là anh... Muốn chết.”

Vài chữ cuối cùng hấn dán sát vào lỗ tai Kỳ Phong, thân thể sốt cao toàn bộ đều dán vào trong ngực nam nhân, đồng tử màu đen bị hơi nước mê hoặc nhìn hấn, gằn từng tiếng, “Em sẽ bính anh thoải mái sao? Anh không phải chỉ ngạnh đứng lên với em sao, bây giờ nên biểu hiện một chút cho em nhìn chứ?”

Nói xong giải khai đai lưng, dây lưng bị Lạc Khâu Bạch rút ra, ném lên trên phát ra “Phanh”.

Nội khổ màu đen bên trong, đại gia hỏa đã ngẩng đầu.

Lạc Khâu Bạch bị tra tấn một ngày, khi nhìn thấy thứ này, toàn thân dâng lên một cỗ run rẩy.

Hấn thật sự không muốn thừa nhận mình không thể chờ đợi được như vậy, nhưng hấn không chế không được, giống như vừa nhìn thấy Kỳ Phong liền biến thành cái dạng này.

Ngón tay thon dài xoa bóp cách vài dệt, vốn là đại gia hỏa cũng đã có phản ứng bị hấn bính liền không khống chế nhảy lên một chút, Lạc Khâu Bạch cơ hồ bất không được, kinh ngạc cười cười, “Con mẹ nó anh như thế nào lại lớn như vậy...”

Thê tử ca ngời không thể nghi ngờ là thứ thuốc hưng phấn, Kỳ Phong mãnh liệt áp hấn lên trên tường, hung hăng xé áo Lạc Khâu Bạch mà găm lên, nghiêng rằng nghiêng lợi nói, “Em liền như vậy thiếu X, bộ dáng dâm dăng như vậy, cả khách sạn cũng chờ không kịp?”

Lạc Khâu Bạch ngẩng đầu cắn lỗ tai y, phù dung câu nóng lên tựa như rượu ngon bị bốc hơi, mỗi một âm đều có thể say lòng người, “Anh không biết là ở bên ngoài so ở với trong phòng càng kích thích hơn sao?”

Nói xong hấn mãnh liệt khấp khí quan trong tay, Kỳ Phong đau hô một tiếng, đột nhiên dựa vào tường rũ xuống, dùng răng nanh cắn khổ màu đen, kéo xuống, lúc này khí quan hồng sắc chôn ở trong bụi cỏ nồng đậm bật ra, hấn không chút do dự vươn ra đầu lưỡi liếm một chút.

Kỳ Phong hít một hơi, cơ bụng 6 múi lộ ở bên ngoài đột nhiên kéo căng, trong cổ họng không chế không được phát ra một tiếng ồ ồ gầm nhẹ, bàn tay hoàn toàn không khống chế, là bản năng xâm lược của giống đực, lập tức đè xuống đầu Lạc Khâu Bạch.

Từ trên cao nhìn xuống, y thấy được thê tử nửa quỳ trên mặt đất, diễn phục hồng sắc nửa cởi nửa mặc trên người hấn, xương bả vai thon dài kéo dài xuống phía dưới, thắt lưng bị vài dệt hồng sắc che khuất, hai luồng thịt vì tư thế này mà nhếch lên, tóc rũ xuống, nửa che khuất mặt của hấn, sợi tóc màu đen, một đôi mắt xé sáng bóng, không phải thật đẹp, nhưng chính là hồn xiêu phách lạc.

Đây là 'nhục thực' mà phù dung câu tìm kiếm, nội mị giống như bình rượu bị lật úp, hương vị thuần hậu trút xuống, Kỳ Phong căn bản không có cách nào tưởng tượng, nếu lúc này y không ở trong này, Lạc Khâu Bạch có thể đem bộ dạng như vậy lộ cho người khác nhìn.

Nghĩ đến đây, trong lòng y dâng lên một cổ độc chiếm dục mãnh liệt, vừa muốn đem người ném trên mặt đất, trực tiếp giáo huấn, Lạc Khâu Bạch lại căn phía trước của y một hơi, cười nói, "Anh gấp cái gì? Là em trừng phạt anh, anh đừng quên."

"Em dám nhiều lời một chữ thử xem!" Kỳ Phong bị dục vọng thiêu đốt, khẩu khí khàn khàn lại mang theo khó thở.

Kết quả Lạc Khâu Bạch cũng không sợ hãi, không nhẹ không nặng nhượng mảy liếc y một cái, tiếp há miệng hoàn toàn nuốt vào hỏa nóng...

"Tê ——" Kỳ Phong gầm nhẹ một tiếng, ấn thứ đã nổi lên gân xanh trên cánh tay Lạc Khâu Bạch.

"Em im miệng cho anh, ai dạy em làm chuyện dâm dăng như vậy!"

Y quả thực giống dã thú phát cuồng khiển trách Lạc Khâu Bạch, nhưng thân thể lại không chế không được run rẩy, miệng tuy rằng vừa thối lại vừa cứng, nhưng mạch máu toàn thân đều bị Lạc Khâu Bạch gắt gao khắp.

Y không biết còn có thể như vậy, thê tử của y trước kia cũng không có dâm dăng như hiện tại, nhưng bị khoang miệng nóng hổi bao bọc, đầu lưỡi mềm mại lượn qua lượn lại, khi thì phác hoạ khe rãnh, khi thì liếm láp lỗ nhỏ trên đỉnh, làm tình triền toàn thân y bùng lên.

Y biết đầu lưỡi thê tử có bao nhiêu mềm mại, y trước kia dùng miệng ném qua, nhưng hiện tại, những cái đó trước kia y chưa từng để vào mắt, lại thành hung khí trí mạng.

Một chút lại một chút thổi mạnh, quần quanh y, độ ẩm nóng bỏng làm nhuyễn thịt trong cổ họng run rẩy, nơi phát ra thanh âm làm y thần hồn điên đảo, hiện giờ lại ngậm vào y... Nơi bắn như vậy.

Hung khí cự đại của nam nhân, Lạc Khâu Bạch cố sức nuốt cũng không nuốt được sâu hung khí thật lớn này, chỉ có thể dùng đầu lưỡi liếm một chút, nước bọt không khống chế chảy xuống dưới, phát ra tiếng nước chập chập.

Theo tiếng hút, Kỳ Phong gầm nhẹ một tiếng, khí quan lại trướng đại, trướng đến nỗi làm môi Lạc Khâu Bạch đau, nhưng nhìn Kỳ Phong hai mắt xích hồng, hầu kết lẫn lộn, hần lại càng thêm dốc sức liếm, gần như thế này, nhiệt độ toàn thân hần như sôi sục, trong quần càng ướt hơn, hận không thể lập tức đem người nam nhân này nuốt vào bụng.

Hút thật mạnh, yết hầu của Kỳ Phong đột nhiên phát ra một tiếng gào thét nặng nề, như tiếng vang hoắc hoắc của dã thú khi thỏa mãn, phía trước không khống chế bắn ra...

Lạc Khâu Bạch trốn tránh không kịp, bị sặc một cái, tránh né, ô dịch màu trắng vẩy vào trên mặt, tóc đen ướt sũng cùng diễn phục hồng sắc, hơi nước tràn ngập.

Kỳ Phong ồ ồ thở hổn hển, toàn thân cơ bắp nổi lên, sắc mặt ửng hồng nhìn Lạc Khâu Bạch, tiếp sinh khí chà sát mặt của hần.

Lạc Khâu Bạch trốn, đưa tay lau mặt, dưới mí mắt Kỳ Phong, đem thứ không sạch sẽ liếm vào, cười bĩu môi, "Thật ngon..."

Kỳ Phong mặt đỏ như máu, nghiến răng "Không biết liếm gì", tiếp nóng nảy tiến lên, kéo ra quần áo Lạc Khâu Bạch, một hơi ngăn chặn bờ môi của hần, hai tay khắp lộn hai đóa anh hồng trước ngực, Lạc Khâu Bạch kêu một tiếng, thất lưng đều mềm nhũn.

Trên mặt đất lạnh lẽo, vải dệt hồng sắc dưới đất, tóc đen hỗn độn dính vào trên mặt, sống lưng, còn có trên ngực bằng phẳng bóng loáng.

Kỳ Phong khắp còn chưa đủ, mai phục đầu một hơi cắn hai khối cao thấp, cắn Lạc Khâu Bạch lại run run một chút, "Tê... Mẹ nó, anh cắn nhẹ thôi!"

“Đó cũng là em tự tìm! Ai bảo em cố ý câu dẫn!” Kỳ Phong cắn răng xé rách quần áo Lạc Khâu Bạch, bàn tay tìm tòi đi vào lập tức đụng đến khí quan ướt sũng lây lội của Lạc Khâu Bạch.

“Anh... Ân... Mới phát hiện sao?” Lạc Khâu Bạch kêu rên, khiêu khích liếc y một cái, hai chân thon dài thấp thoáng phía dưới váy hồng sắc, có một loại giới tính thác loạn làm huyết mạch sôi sục dị dạng.

Kỳ Phong hô hấp dồn dập, thềm mắng một tiếng, đưa tay xé quần áo trên thắt lưng hắn, đưa tay xoa nắn đùi, phần hện nói, “Anh cho em phát tao! Cho em phát tao!”

“A! Thao... Quần áo là của đoàn phim, anh đừng xé!” Lạc Khâu Bạch nhanh chóng cầm vạt áo, lại nghe đến “Thứ nha” một tiếng, làn váy tơ lụa hồng sắc bị Kỳ Phong xé rách.

Lạc Khâu Bạch không kịp mắng y, một chân tiến vào giữa hai chân, Kỳ Phong dùng xương bánh chè cọ xát thứ phẳng phiu đã sớm ngẩng đầu chảy nước ngay phía trước, khí quan còn ma sát rồn và búng, phát ra tiếng nước tư tư, “Em cũng không phải nữ nhân, còn sợ anh xé y phục của em?”

Kỳ Phong trầm thấp mở miệng, lập tức làm Lạc Khâu Bạch tao đến không được, toàn thân sốt cao, hai đùi đều hưng phấn run lên.

“Em sao chảy nhiều nước vậy? Bất quá chỉ sờ, đã lộng ướt quần anh.” Đầu gối của Kỳ Phong dùng sức áp, Lạc Khâu Bạch đột nhiên kêu lên, rút chân về, cố ý đè thấp đầu của y, làm y cúi đầu nhìn.

Tây trang màu xám lưu lại một tầng lớn nước, có chút dịch dính lên, cùng màu trắng không sạch sẽ cùng một chỗ.

Lạc Khâu Bạch đỏ mặt, vươn tay cầm gáy y, thở hổn hển nói, “Anh sao nhiều lời như vậy... Nhanh chóng làm, làm việc... Em khó chịu chết...”

Cả một ngày sốt cao, vẫn luôn nghẹn ở trong thân thể không phát tiết, lúc này bị Kỳ Phong chơi lộng, hắn đã sớm chống cự không nổi, giữa đầu cầm quần áo, miệng không ngừng thở dốc.

Phù dung câu đặc biệt trong thời kì này, dục vọng đối với ‘nhục thục’ rất kinh người, hắn chủ động nâng lên một chân đặt trên vai Kỳ Phong, đem bộ vị bí ẩn nhất của mình lộ ra, liếm liếm môi, không hề chớp mắt nhìn Kỳ Phong, “Nhanh chóng tiến vào... Em đã nghẹn chết...”

Cái nhìn này làm Kỳ Phong phát cuồng, y nhìn chăm chăm huyết khẩu thần bí yên hồng, hô hấp không tự chủ được co rút lại, mỗi một nếp uốn đều cuộn mình đứng lên, cùng tràng dịch hỗn hợp cùng một chỗ, đem nơi đó nhiễm ướt, một ngón tay tiến vào trong co rút lại, thế nhưng cứ như vậy nuốt vào một chút.

Kỳ Phong rốt cuộc chịu không nổi kích thích, mu bàn tay nổi gân xanh đều rút ra, thềm mắng một tiếng, mãnh liệt đem mình đâm đi vào.

“Ách a... !” Lạc Khâu Bạch đột nhiên phát ra một tiếng tiếng kêu, âm cuối lại mang theo sáng khoái run rẩy, như là thỏa mãn lại như là thống khổ.

Làn da bóng loáng trắng nõn trong phút chốc nhiễm một tầng mực đỏ ửng, dục vọng tăng vọt đánh úp lại, ở bên trong thân thể gào thét, toàn thân huyết mạch đi theo gào thét, cơ bắp đột nhiên co rút lại, gắt gao cuốn lấy đại gia hỏa xâm nhập.

Kỳ Phong chỉ cảm thấy như bị hút trụ, vùi vào một nửa, tràng thịt liên tầng tầng lớp lớp hấp thụ, tuyệt vời hơn những gì hai người muốn, như chờ mong đã lâu, nhiệt tình hiếu khách không ngừng mà nuốt, giống như ăn không no, lại giống chờ mong con mồi thật lâu, làm toàn thân Kỳ Phong trào ra một cỗ run rẩy.

“Em nói lỏng ra một chút!” Y xấu hổ và giận dữ lại nóng nảy bóp đùi Lạc Khâu Bạch.

Lạc Khâu Bạch đứng là khó nhìn, giữa đầu hì hì nở nụ cười một tiếng, cố ý dùng sức nhéo, “Ân... Em muốn là... Không nhanh một chút, con mẹ nó... Thật cảm giác không cho anh tiến vào.”

Một câu châm thuốc nổ, Kỳ Phong mặt lúc này đen, tiếp cười lạnh một tiếng, đem mình trườn đi ra, tiếp hung hăng tiến vào, lập tức xuyên qua Lạc Khâu Bạch.

“A!” Lạc Khâu Bạch run run một chút, ngạnh khối vừa lúc đỉnh vào có chút ngứa ngáy, lúc này giống như bị tia chớp bổ trúng, ngón chân đều cong lên.

“Lần này cảm giác đến, à?” Kỳ Phong một chút lại một chút lộng chỗ máu chốt, Lạc Khâu Bạch tách ra hai chân càng rộng.

“Không... Không cảm giác, à... Anh giống như cây tăm, ai có thể cảm giác đến... ! Anh mạnh một chút, đúng, nơi đó...”

Lạc Khâu Bạch mạnh miệng, thân thể rốt cục được giải khát lại sung sướng run rẩy, nhiệt độ nóng bừng, hẳn cảm thấy mình sắp bị nấu chín, chỉ có đem Kỳ Phong toàn bộ nuốt vào trong bụng, hẳn mới mát mẻ một chút.

Biểu tình của Kỳ Phong cơ hồ dữ tợn, bị thê tử của mình nghi ngờ loại chuyện này, nam nhân không thể chịu được.

Y liều mạng lộng sâu vào bên trong. Mỗi một nơi đều tiến sâu nhất có thể, chỉ chừa một khoảng nhỏ bên trong, Lạc Khâu Bạch còn chưa kịp thở, lại mãnh liệt đâm vào, giảo lộng ở bên trong, kích thích Lạc Khâu Bạch không ngừng phát ra tiếng kêu, gất gao mà nắm chặt vật áo hồng sắc, tay bởi vì dùng sức mà trắng bệch.

“Kỳ Phong... Kỳ Phong!”

Một tiếng gọi của phù dung câu, thanh âm khàn khàn mềm dẻo, toàn thân bởi vì lửa nóng mà lui cùng một chỗ, đầu không ngừng chớp lên, khoe môi yền hồng dính nước bọt, dính ướt gắm vóc hồng sắc cùng chuông kim sắc.

Đây là rượu nguyên chất được mở ra, cũng sớm đã hưởng qua tư vị, nhưng khi ném qua, mới phát hiện thế nhưng ở trong có Càn Khôn, rượu thuần hậu lên men trong không khí càng tỏa ra hương khí nồng đậm, chỉ có người có thể thưởng thức rượu mới phát hiện, ném một lần liền say, cũng không biết đến tột cùng là người ném rượu, hay là rượu câu nhân.

Kỳ Phong hô hấp dồn dập, nhìn thê tử bị mình gây sức ép pháp phòng, tim đập nhanh lại nghiêng rằng nghiêng lợi.

Y cảm thấy mình tựa như một người đang chờ đợi kiểm duyệt thay thế bổ sung, đến tột cùng có thể được phù dung câu lựa chọn hay không vẫn không biết, y càng khoái trá, vừa nghĩ tới về sau Lạc Khâu Bạch có khả năng còn sẽ lơ lửng với những người khác như vậy, Kỳ Phong không thể chịu đựng được, ánh mắt xích hồng, dính vào càng sâu, như là hận không thể dính vào trong dạ dày.

“A... Quá... Quá sâu! Kỳ Phong...”

Lạc Khâu Bạch nức nở một tiếng, trước nay chưa từng sâu như vậy, da đầu hẳn run lên, hỗn loạn cắn mu bàn tay mình.

“Thoải mái sao, à? Cái em muốn không phải chỉ có anh?”

Ngón tay của Kỳ Phong đè lại miệng Lạc Khâu Bạch, cúi đầu dùng đầu lưỡi gầy nhũ tiếm hẳn, dùng sức hút, như muốn hút ra cái gì.

“Àn a! Anh đừng hút... Thao, đau chết!”

Lạc Khâu Bạch dùng sức lay động, bàn tay muốn ngăn cản Kỳ Phong, lại chết sống không muốn rời đi trói buộc của y, nham thạch nóng chảy càng bùng nổ trong thân thể, trước mắt một mảnh đen kịt, hẳn cảm thấy mình bị thiêu cháy.

“Nhanh trả lời anh! Em chỉ lắng lơ thành như vậy với anh?”

Kỳ Phong hí mắt, ánh mắt sắc bén, nhìn Lạc Khâu Bạch không trả lời, cắn răng rút ra.

Thân thể Lạc Khâu Bạch đã đến cực hạn, thật vất vả đem Kỳ Phong ăn vào miệng, lúc này vừa muốn lên cao trào đã bị cường ngành kéo xuống, thân thể trống rỗng, so với trước còn khủng bố nhiệt lượng hơn làm hẳn nôn nóng lắc đầu, cắn răng đỏ mặt, cam chịu gặt đầu, “Vâng... Vâng! Chỉ có anh, em chỉ lắng lơ... Lắng lơ với anh...”

Kỳ Phong tươi cười, tiếp càng tách ra chân của Lạc Khâu Bạch, hung hăng xuyên vào.

Lạc Khâu Bạch mở to hai mắt, lần này cả thanh âm đều phát ra không được, cao cao ngửa cổ, lộ ra hầu kết.

Xương bả vai lùi về phía sau, hình thành một sợi dây nổi đất, không tiếng động giống như rượu bốc hơi, bên cạnh là ôn tuyến tỏa ra hơi nước, Kỳ Phong miệng khô lưỡi khô, gắt gao ôm thắt lưng hắn, đem người ôm vào trong ngực, một hơi cắn bờ môi của hắn.

Đột nhiên thay đổi tư thế, ngạnh khối đi vào càng sâu, Lạc Khâu Bạch phát ra một tiếng kêu rên, toàn thân sóng nhiệt hội tụ cùng một chỗ, nơi bị đụng đến trong thân thể yếu ớt kia, đột nhiên nổ mạnh, lửa nóng từng mảnh nhỏ tràn vào tứ chi toàn thân, kích thích hắn mãnh liệt cuộn mình.

Đột nhiên hòa vào một chỗ, tầng tầng lớp lớp chạm tới, một vòng một vòng đem hắn cuốn lấy, trong nháy mắt đồng thời buộc chặt, trong cổ họng Kỳ Phong phát ra một tiếng khàn khàn gầm nhẹ, rốt cuộc không chế không được, đỉnh ở chỗ sâu nhất mãnh liệt bắn ra...

Trừ dịch ẩm nóng tràn vào trong thân thể, mang theo một cỗ xung lượng, đánh vào trên vách đá nóng lên làm Lạc Khâu Bạch run run, cũng bắn ra.

Sóng nhiệt ở trong thân thể một hồi lâu rốt cục cũng chấm dứt, Kỳ Phong chậm rãi ma sát ở bên trong, một cảm giác thanh lương tiến vào trong thân thể họ, Lạc Khâu Bạch mệt mỏi, cầm đặt trên vai Kỳ Phong, thở hổn hển, cao trào đi qua, nhất thời không thể mở mắt.

Trong đầu óc hỗn loạn, nhất thời không thể suy nghĩ, Lạc Khâu Bạch giống như nghe được thanh âm răng rắc, tựa như một ổ khóa tìm được chìa khóa duy nhất của mình, thân thể bị đâm vào, trong đầu có ấn tượng phai mờ, chìa khóa vặn mỗi một cái, mỗi một góc cạnh, hắn đều nhớ rõ rành mạch, thậm chí lực phủ ngũ tạng cũng giống như là vì cái chìa khóa này mà cải biến hình dạng.

Trừ bỏ bụng còn phát ra nhiệt bên ngoài, toàn thân Lạc Khâu Bạch bị sốt cao cuối cùng cũng bình ổn xuống dưới, tinh thần tốt hơn rất nhiều, nếu không phải bởi vì dị vật quá mức rõ ràng, hắn đều quên mình vừa rồi làm cái gì.

Lúc này, đôi môi nóng ẩm đột nhiên rơi xuống, kéo thần trí hắn.

“Không cho thất thần!” Kỳ Phong không vui liếc nhìn hắn một cái, chồng còn ở trước mắt, thê tử còn dám thất thần, đây không phải là vừa rồi cố ý câu dẫn y?

Gắt gao nhìn chằm chằm Lạc Khâu Bạch, trong lòng y có một chút bất an.

Nhìn phù dung câu này cũng không có cái gì biến hóa, như vậy rốt cuộc có tính là không hình thành chìa khóa chi khế?

Nhìn hai lỗ tai ửng hồng của Kỳ Phong, Lạc Khâu Bạch nở nụ cười một chút, xê dịch thân mình cọ xát đại gia hỏa của Kỳ Phong, cúi thấp đầu ngại ngùng sờ sờ chóp mũi nói, “Cái kia... Anh còn làm được sao? Em giống như... Lại có điểm muốn ...”

Hắn thực kinh ngạc mình lúc này lại không bởi vì kịch liệt tình triêu mà mệt mỏi, ngược lại càng thêm luyện tiếu rồi đi nam nhân, thậm chí vừa nhìn thấy bờ ngực rắn chắc cùng khuôn mặt anh tuấn, thân thể lại bắt đầu xôn xao đứng lên.

Nhưng hiện tại hắn đã chịu trách nhiệm không nhiều như vậy, chỉ muốn đem nam nhân từ đầu tới đuôi ăn một lần.

Tình sự qua đi phù dung câu còn không có biến mất mị hoặc, thanh tuyến biếng nhác nhẹ từng đợt từng đợt phiêu bên tai, làm Kỳ Phong lập tức lại có phản ứng.

Y hung hăng mà trừng mắt nhìn Lạc Khâu Bạch, lỗ tai ửng hồng, một câu vô nghĩa cũng không nói, trực tiếp đem hắn ấn ngã xuống đất, lại một lần đỉnh vào, Lạc Khâu Bạch cười kinh hô, dùng hành động nói cho thê tử y rốt cuộc được không.

Hai người gây sức ép thật lâu, Lạc Khâu Bạch chưa từng phát hiện mình khát vọng Kỳ Phong như vậy, mặc dù nhiệt độ thân thể đã xuống xuống, ký ức ở sâu trong còn không ngừng muốn an ủi, làm hắn muốn duy trì tư vị này.

Vốn Kỳ Phong muốn cự tuyệt lời mời của 'lô đỉnh', hướng chi thanh âm của phù dung câu quả thực muốn giết chết y, hai người tựa như thoát ly văn minh hiện đại, dã thú trốn tại nơi sơn lâm tùy ý qua lại, quên mình ở đâu, cũng quên chung quanh rốt cuộc có người không, trong mắt chỉ còn lại đối phương.

Chờ đến khi hai người đều chân nhuyễn, rốt cuộc đã là rạng sáng hai ba giờ.

Kỳ Phong cứng rắn kiên trì kêu Lạc Khâu Bạch tắm rửa, mặt lại hồng, bị Lạc Khâu Bạch cười sau khi đi ra, nóng nảy, nói Lạc Khâu Bạch không chỉ bị bệnh mù màu còn có bệnh quáng gà.

Lạc Khâu Bạch biết tính tình cổ quái lại biệt nữ của y, cười trộm không hé răng, chờ đến khi ngâm nước nóng, mệt đến nỗi một ngón tay không nâng lên được, hai người lúc này mới nhớ tới phải về khách sạn.

Một phen hồ nháo đi qua, quần áo hai người đều bẩn không thể mặc, diễn phục hồng sắc của Lạc Khâu Bạch bị Kỳ Phong xé rách thành mấy mảnh vải, chỉ có thể miễn cưỡng che lên người.

Lạc Khâu Bạch trừng mắt nhìn Kỳ Phong liếc lộ ra biểu tình "Đều tại anh".

Kỳ Phong mặt không đổi sắc từ trong xoang mũi phát ra đơn âm, hừ lạnh một tiếng, "Em cảm thấy anh mua không nổi quần áo?"

Thác loạn thành như vậy, Lạc Khâu Bạch cũng lười cãi lại, diễn phục đã ô uế, nói, "Hiện tại hơn nửa đêm tuy rằng không có người nào, nhưng hai ta vẫn tách ra đi."

"Em muốn như vậy trở về?" Kỳ Phong lạnh như băng liếc mắt một cái, em có tự giác của thê tử hay không, thân thể trần truồng chỉ có thể để anh xem, chẳng lẽ em không hiểu?

"Vậy làm sao bây giờ? Em cũng không thể mặc đồ nữ trở về, vạn nhất trên đường gặp phải người, tưởng em là quý thì làm thế nào?" Lạc Khâu Bạch cười cười, cầm y phục đã cuộn lại ở trong tay nói, "Anh đi trước đi, 20 phút sau em ra."

Kỳ Phong không vui nhíu mày, đem quần áo vừa mới mặc cởi ra, lộ ra cơ bắp rắn chắc.

Lạc Khâu Bạch nhanh chóng đưa ánh mắt dịch sang một bên, tránh sắc dụ, tức giận nói, "Em nói chính sự với anh, anh cởi đồ làm gì?"

Kỳ Phong không phản ứng, ném áo sơ mi lên đầu Lạc Khâu Bạch, lạnh như băng nói hai chữ "Mặc vào, cùng đi."

Lạc Khâu Bạch sững sốt một chút, tiếp bữu môi, "Đều là nam nhân dựa vào cái gì, anh có thể mặc, em lại không được?"

Nói xong hắn đưa áo sơ mi qua, "Y phục của anh anh mặc, em liền như vậy trở về. Hai ta mà bị người thấy, ngày mai có thể treo cổ."

Mặt Kỳ Phong lại trầm một chút, mặt không đổi sắc cởi quần.

Mắt thấy đại điều quái muốn cởi hết đồ, Lạc Khâu Bạch nhanh chóng ngăn lại, hắn cũng không muốn lại nhìn đại gia hỏa kia, "Đủ rồi a, buổi tối còn lỏa thể làm gì."

Kỳ Phong đem quần ném cho hắn, không thấy xấu hổ khi lỏa thể, mặt không đổi sắc nói, "Em mặc quần áo của anh, chúng ta cùng đi, nếu không anh liền như vậy đi về, em chọn đi."

Lạc Khâu Bạch nửa ngày không khép lại miệng.

Người này rốt cuộc có biết xấu hổ hay không, lời như thế cũng nói được. Em chỉ để thân trần, anh trần truồng toàn thân cùng đại điều a, nếu ở trên đường bị tiểu cô nương thấy, tuyệt đối nói anh là lưu manh!

Liếc thân thể tinh tráng cùng đại gia hỏa của Kỳ Phong, Lạc Khâu Bạch xem thường, thật sự không tình nguyện bị người ta nhìn, rơi vào đường cùng đành phải nhắc tay đầu hàng, "Được được được, Kỳ thiếu gia nói cái gì thì là cái đó, em mặc đồ của anh là được?"

Kỳ Phong từ trong xoang mũi phát ra đơn âm, "Ân" một tiếng, cầm giương lên, lộ ra một bộ dáng "Biết rồi em còn không nhanh mặc vào".

Lạc Khâu Bạch vừa buồn cười vừa tức giận, hắn không có cách nào, mặc xong quần áo, Kỳ Phong vừa muốn ôm hắn đi, bị kiên quyết phản đối, không vui cau mày đi xuống chân núi.

Dọc theo đường đi Kỳ Phong thân trần vẫn cứ nhàn nhã, tinh anh bức người, ngược lại Lạc Khâu Bạch lo lắng đề phòng, vừa đi một bên cảnh giác nhìn, còn đứng cách ra.

Lúc này, Kỳ Phong ở sau lưng không mặn không nhạt nói, “Đừng đi nhanh thế, bị anh X lâu như vậy, em đi nhanh như vậy không mệt mỏi sao?”

Lạc Khâu Bạch bị chọc giận, Kỳ Phong từ phía sau đi tới, cường ngạnh muốn dìu hắn, cự tuyệt không chút do dự, một bộ dáng “Anh cũng như vậy, anh còn không biết tốt xấu”.

Hai người do dự, eo mỗi lưng đau rất cực đến khách sạn, lúc này đã quá muộn, đoàn phim đã sớm ngủ, trên hành lang im ắng một người cũng không có.

Lạc Khâu Bạch đeo kính râm và mũ cho Kỳ Phong, lo lắng đề phòng đi vào trong, dọc theo đường đi bình an vô sự, đã tới phòng, Lạc Khâu Bạch tìm thẻ mở cửa phòng, lo lắng cho rằng rơi mất ở ôn tuyến, Kỳ Phong mặt không đổi sắc nói, “Mở lại một phòng.”

“Em không mang tiền...” Lạc Khâu Bạch hạ giọng.

Khóe miệng của Kỳ Phong quỷ dị câu lên một chút, chậm rãi nói, “Anh có.”

“Bất quá, dùng tiền của anh mượn phòng có điều kiện.”

Lạc Khâu Bạch thật sự là phục rồi, đỡ trán nói, “Nơi này tất cả đều là máy quay, anh đừng làm rộn, nhanh chóng đưa tiền cho em, anh trốn đi, em đi đây.”

“Hôn anh một chút.” Kỳ Phong mặt không đổi sắc mở miệng, từ trong túi quần lấy ví ra, bên trong có một xấp tiền, “Hôn một chút đi.”

Anh có thể đứng ở chỗ này thời khắc mấu chốt đùa giỡn không?!

Lạc Khâu Bạch dùng sức gãi gãi tóc, nhìn nam nhân nghiêm túc, hắn không chút nghi ngờ y nói được làm được.

Rơi vào đường cùng, hắn hôn một cái, kết quả ngẩng đầu trong nháy mắt, nam nhân đột nhiên dùng sức ép hắn lên tường, mãnh liệt hôn.

“!” Lạc Khâu Bạch cả kinh tóc đều dựng thẳng lên, một bên đẩy y, một bên khẩn trương nhìn hai bên.

Lúc này cửa đối diện đột nhiên mở ra, Lạc Khâu Bạch run run, ngay sau đó ngã ngàng, nhưng Kỳ Phong đưa lưng về phía cửa phòng, vẫn cứ hôn môi hắn, căn bản không biết xảy ra chuyện gì.

Giờ khắc này, Lạc Khâu Bạch thật sự có một loại cảm giác tai họa sắp xảy ra, mắt mở trừng trừng nhìn cửa phòng mở ra, từ bên trong đi ra một người.

Nhìn thấy người này, Lạc Khâu Bạch mãnh liệt mở to hai mắt, mà Kỳ Phong cũng cảm giác đến hấn kỳ lạ, theo ánh mắt chậm rãi quay đầu lại.

Thấy được Mạnh Lương Thần sắc mặt đột nhiên thay đổi.

Ba người đứng đối diện.

Cứ như vậy, rạng sáng, đụng vào nhau như vậy.

42. Chương 45

Chương 45

Ánh mắt Mạnh Lương Thần dừng trên người Lạc Khâu Bạch, hắn mặc áo sơ mi rộng thùng thình, mặc dù có cài nút, vẫn lộ ra xương quai xanh hẹp dài, trên cổ là hồng ngân ái muội không rõ, một cái đê lên một cái, thoát nhìn hết sức chói mắt. Cặp đùi còn mặc diễn phục hồng sắc, kiểu dáng vừa thấy là biết trang phục của nữ, mặt trên còn dính dịch màu trắng, vừa thấy có thể đoán được hấn vừa rồi trải qua chuyện gì.

Khóe môi gắt gao mím lại, ngón tay không tự giác mà nắm chặt lại, lúc này Kỳ Phong đứng đối diện chặn tầm mắt của hắn ta, cặp mắt bình tĩnh, không có chút gợn sóng, thân thể lại theo bản năng chặn Lạc Khâu Bạch, ánh mắt như vậy không thể nói rõ là chán ghét hay thị uy, nhưng lại áp bách mười phần, giống như y đang nhìn một người xa lạ, căn bản không quan tâm.

Trong lúc nhất thời, trên hành lang yên tĩnh không tiếng động, hai nam nhân trầm mặc đối diện, không khí ngưng trệ đến cực hạn.

Lúc này một bàn tay vói vào trong quần Kỳ Phong, sờ soạng vài cái, lấy ra một cái ví, “Thẻ phòng phỏng chừng để quên bên cạnh ôn tuyền, chúng ta đi lấy phòng khác đi.”

Nói xong Lạc Khâu Bạch mở ra ví Kỳ Phong, từ bên trong rút ra mấy tờ tiền, cười giơ lên, “Nhiều đây chắc đủ rồi, anh ở đây chờ em một chút.”

Động tác của hắn quá mức thành thạo, cũng quá quang minh chính đại, giống như đã làm như vậy vô số lần, căn bản không ý thức được hành vi của hai người thân mật ra sao.

Mạnh Lương Thần ở đối diện nhìn hắn không hề chớp mắt, ánh mắt thâm trầm, Lạc Khâu Bạch và hắn ta liếc nhau, lộ ra một tia lễ phép lại xa cách, tiếp cầm tiền xoay người bước đi.

Trừ bỏ khiếp sợ ban đầu, từ đầu đến cuối hắn đều không có nhìn Mạnh Lương Thần một chút, chính là đem hắn ta trở thành một người xa lạ giống như ánh mắt của Kỳ Phong.

Lúc này Kỳ Phong bắt lấy cổ tay của hắn, khóe mắt cong lên, nhìn không ra hỉ hay giận, nhưng ánh mắt lại giống như kể ra y giờ phút này tâm tình không tồi, “Em quên anh mới vừa nói cái gì?”

Lạc Khâu Bạch sờ sờ chớp mũi, lộ ra bất đắc dĩ lại sùng nịch, hắn cũng không biết người nam nhân này trẻ con như thế, phải khoe khoang một chút sao.

Nhìn hắn không tỏ vẻ, Kỳ Phong đem hắn kéo vào trong lồng ngực của mình, vươn ra 4 đầu ngón tay nói, “Hôn một chút, em cầm bốn tờ.” Cho nên còn không nhanh hôn?

Ngực Mạnh Lương Thần phập phồng hai cái, ánh mắt đột nhiên trầm xuống, hắn ta nhìn hai người trước mắt, cảm thấy mình thật buồn cười, nhiều như vậy, thậm chí không khí chung quanh không là gì, người thức thời đã sớm làm bộ như không thấy được gì mà đi qua bên cạnh rồi, lý trí nói cho hắn ta biết, nhưng hắn ta lại không động chân, ánh mắt không chế không được gắt gao khóa lại trên người Lạc Khâu Bạch.

Hắn ta không tin Lạc Khâu Bạch thật sự sẽ ở trước mặt hắn ta làm ra chuyện như vậy, hắn ta biết cậu nam nhân này có một tâm hồn vô cùng mềm mại, nắm đó chính là như vậy, hiện tại khẳng định cũng sẽ không đổi.

Mà Lạc Khâu Bạch lại lộ ra một tia “Thật không có cách nào”, theo tư thế của Kỳ Phong tiến lên, hôn một chút bờ môi của y, cười rộ lên còn mang theo hơi nước ướt át của ôn tuyền, nhột nhạt đỏ tươi, mang theo từng đợt xuân sắc nhẹ nhẹ.

“Dư lại ba cái cho em thiếu nha, như vậy có thể đi chưa?”

Thanh âm của Lạc Khâu Bạch hơi hơi khàn khàn, mang theo biếng nhác cùng mỗi một, không chỉ chui vào trong lỗ tai của Kỳ Phong, càng chui vào lỗ tai Mạnh Lương Thần.

Hắn ta cảm thấy ánh mắt mình rất đau đớn, ngực như có cái gì đột nhiên nổ tung, như có một con dao sắc bén đâm vào, không đau, nhưng lại không cách nào chịu đựng.

Hắn ta hít một hơi, tươi cười nói, “Đã trễ thế này, Khâu Bạch, em cùng Kỳ công tử thật là có nhã hứng.”

Thanh âm của hắn ta không lớn, lại xỏ vào lỗ tai, Lạc Khâu Bạch dừng lại, tiếp cười gật đầu cùng hắn ta chào hỏi, “Lâu như vậy không gặp Mạnh tiên sinh, vừa lên đã để anh xem bộ dáng mất mặt như vậy, thật sự là chê cười.”

Mạnh Lương Thần sắc mặt biến đổi, nhú mày nhìn Kỳ Phong, tựa hồ không nghĩ tới Lạc Khâu Bạch lại cùng vị đại thiếu gia này vui đùa.

Kỳ Phong gắt gao cau mày, có vẻ thập phần không vui, lỗ tai phấp phồng, đẩy Lạc Khâu Bạch thấp giọng khiển trách, “Em nhiều lời như vậy làm gì? Còn không đi.”

Tuy rằng anh không để ý tình nhân cũ của em trước mặt đem ba cái hôn còn dư lại bồi thường trở về, nhưng chồng em còn đứng trước mặt, em còn nhiều lời?

Nói xong, y ngại ngùng, nắm lấy tay Lạc Khâu Bạch, muốn đồng thời cùng hắn đi thuê phòng.

Lạc Khâu Bạch chỗ nào dám cùng Kỳ Phong đồng thời xuất hiện, nhanh chóng rút tay về nói, “Em đi một mình, anh ở đây chờ em.”

Kỳ Phong không kiên nhẫn liếc Mạnh Lương Thần, hừ lạnh một tiếng, “Hành lang này có ai đâu, em kêu anh ở trong này làm gì?”

Sắc mặt Mạnh Lương Thần càng thêm khó coi, trong ánh mắt hiện lên phần nộ, lần này cả Lạc Khâu Bạch đều bắt đầu dỗi.

Kính nhờ... Đại diện quái, anh không thể bớt ấu trĩ một chút sao?

Kỳ Phong nhướng mày, lộ ra một bộ biểu tình “Em thấy anh nói không đúng?”.

Có người đột nhiên xuất hiện ở trong này nhìn chằm chằm thê tử của tôi nửa ngày, tôi không đánh đã thực nhẫn nhịn, hơn nữa tôi một chút cũng không có quên, hắn ta đã từng thừa dịp em bị hạ được mà làm chuyện bẩn thỉu gì, lúc này không động thủ chứng tỏ chồng em đã tốt lắm rồi.

Hai người do dự, áo rộng thùng thình của Lạc Khâu Bạch bị kéo ra vài cái nút, lộ ra ngực bóng loáng bên trong, còn có nhũ đầu yên hồng mới vừa rồi bị vắn, hai người đang tranh chấp, nhưng đuôi lông mày cũng nhíu lại, mỗi một vẻ mặt đều mang theo tình nghĩa.

Mạnh Lương Thần cũng nhìn không được nữa, gắt gao nắm chặt tay, nhin không được kêu một tiếng, “Khâu Bạch...”

Thanh âm của hắn ta trầm thấp thuần hậu, Lạc Khâu Bạch vì nghe hắn ta lúc diễn nói với nữ nhân vật chính một câu kia “Anh yêu em”, cố ý mua CD, ghi âm đoạn phim ngắn lưu trong MP3 làm một khúc nhạc nghe đi nghe lại, lúc ban đầu chia tay, trong tim rất đau đớn, hắn lấy ra nghe, lừa mình dối người an ủi mình, qua một đoạn tình yêu chỉ có hắn cam tâm tình nguyện.

Nhưng hiện tại, Lạc Khâu Bạch không còn vì thanh âm của hắn ta mà dừng lại, nhưng thân hình bất động, lại cùng Kỳ Phong bởi vì ai đi mượn phòng mà ấu trĩ cãi lộn.

Lúc này chợt nghe “Phanh” một thanh âm vang lên, không biết là thẻ mở phòng trong quần áo ai rơi ra, rơi trên thảm trải sàn.

Lạc Khâu Bạch nhặt lên thẻ phòng, mở cửa, Mạnh Lương Thần theo dõi hắn cũng không quay đầu lại, đột nhiên có chút khựng hoảng, hắn ta sợ hãi về sau càng khó tiếp cận được người yêu mà mình đã từng đẩy ra, nhin không được lại kêu một tiếng “Khâu Bạch”.

Lúc này cửa phòng “Răng rắc” một thanh âm vang lên, Kỳ Phong không kiên nhẫn đem Lạc Khâu Bạch đẩy mạnh đi, không cho hắn cơ hội tơ tưởng nam nhân khác, quay người lại, chống lại tầm mắt của Mạnh Lương Thần.

Giờ khắc này ánh mắt của Mạnh Lương Thần cơ hồ sắc bén giống đao nhọn, mà Kỳ Phong cũng không sợ hãi chút nào, ánh mắt sắc bén, như đế vương dã thú công khai địa bàn, nhướng mày liếc hắn ta một cái, con ngươi hai người tóe ra ánh lửa, khóe miệng của Kỳ Phong gợi lên một tia cười lạnh, đưa tay khép cửa phòng lại.

Từ đầu đến cuối, Lạc Khâu Bạch đều không có đáp lại Mạnh Lương Thần.

Giờ khắc này, trong mắt Mạnh Lương Thần giống như là tận lực làm chậm tốc độ trên màn ảnh, cửa phòng chậm rãi đóng cửa, hắn ta mắt mở trừng trừng nhìn thân ảnh Lạc Khâu Bạch một chút biến mất, tơ lụa đỏ tươi trước mắt chợt lóe, “Phanh” một thanh âm vang lên, cửa đóng chặt, như là triệt để ngăn cách hai thế giới.

Mạnh Lương Thần hít một hơi, nhìn chăm chăm cửa phòng trong chốc lát mới hồi phục tinh thần lại, lúc này hẳn ta mới phát giác thân thể của mình hoàn toàn cứng lại.

Lạc Khâu Bạch sáng sớm tỉnh lại, đã cảm thấy phi thường không thoải mái, hẳn nằm ở trên giường ngủ, chính là thân thể giống như là ngã vào bột biển, như thế nào cũng không có khí lực, đầu cũng mơ mơ hồ hồ, toàn thân mệt mỏi.

Hắn cả đêm qua bị Kỳ Phong gây sức ép, lúc này mới mệt mỏi thế này.

Ngoài cửa sổ mới vừa tờ mờ sáng, đồng hồ báo thức liên vang lên, lại là một ngày quay phim đầy nhanh tốc độ, Lạc Khâu Bạch ai thán một tiếng, vùi đầu vào gối, trong bụng nóng hầm hập, toàn thân cũng nóng hầm hập, xương cốt toàn thân cũng giống như bị người ta bẻ lại liều mạng đứng lên, vô luận dùng tư thế gì đều không thoải mái.

Hắn lặn qua lộn lại làm Kỳ Phong tỉnh ngủ, nhìn hẳn khó chịu như vậy, nam nhân đứng lên tìm nhiệt kế cho hẳn, 37 độ, sốt nhẹ.

“Ngày hôm qua đều rửa sạch hết rồi, như thế nào còn phát sốt?” Kỳ Phong cau mày thì thào tự nói, đen mặt, lại cẩn thận giúp hẳn đắp chăn.

Lạc Khâu Bạch vô lực đấu võ mồm với y, lảo đảo từ trên giường đứng lên, lấy 2 viên thuốc trong vali nuốt vào, lại lảo đảo bò lên giường, tiếp tục giả chết.

“Ừ, muốn đi bác sĩ không?”

“Đi cái điếu a... Nhất định là phong hàn, em nằm một chút thì tốt rồi... Ai... Sắc đẹp lắm người a, từ nay về sau quân vương không tảo triều, sao lát nữa trẫm đi quay phim đây!”

Lạc Khâu Bạch cổ họng khàn khàn, đêm qua la quá nhiều, nghĩ đến đêm qua ở suối nước nóng cả một đêm, mặt của hẳn còn có chút hồng, từ bụng đến toàn thân toát ra từng đợt nhiệt khí.

Một câu “Sắc đẹp” làm lỗ tai Kỳ Phong đỏ ửng, y hừ lạnh một tiếng, nóng nảy ném cái chén xuống bàn “Phanh” một tiếng, “Cầm miệng của em lại!”

“Đêm qua là ai phát tao mặc thành cái bộ dạng kia câu dẫn anh? Biết rất rõ bên ngoài lạnh còn không mặc nhiều một chút, đây là hậu quả do em không biết xấu hổ đó!”

Lạc Khâu Bạch vừa quay đầu lại miết đến vẻ mặt của y, sừng sốt một chút bắt đầu cười ha ha, hẳn thật không rõ vì cái gì đại điều quái da mặt lại mỏng như vậy, tùy tiện đùa y, liền sẽ không được tự nhiên then thùng thành cái dạng này.

Cùng Kỳ Phong chui trong ổ chăn mơ hồ trong chốc lát, Lạc Khâu Bạch liền không thể không đứng lên mặc quần áo, tuy rằng Kỳ Phong hung tợn ngăn cản, nhưng hẳn vẫn không nguyện ý làm chậm trễ đoàn phim, đầu nóng hối liền đi đến trường quay.

Kết quả chuyến đi này, còn không bằng không đi, khi hẳn vừa đi vào trường quay, nhìn thấy mọi người đang náo nhiệt tụ họp, đang cao hứng phấn chấn thảo luận cái gì.

Hắn cười hỏi, “Các người làm sao vậy, đều đến đây cả rồi?”

Bên cạnh một nữ diễn viên kích động nói, “Khâu Bạch mau tới đây, chuyện tốt a! Hôm nay đạo diễn mới quyết định nè, lát nữa có thể mở rộng tầm mắt!”

“Đúng đó đúng đó! Tôi đã sớm mong chờ ngày này, không nghĩ tới hôm nay rốt cục đã đến.” Tiểu cô nương bên cạnh phụ họa.

“Rốt cuộc chuyện gì a, các người đúng là hoa si.” Lạc Khâu Bạch nhin không được cười, chạm vào Diệp Thừa bên cạnh, tên kia xốc kịch bản trên mặt, vẻ mặt bất đắc dĩ nhún vai, “Tôi không có gì hứng thú, nhưng không biết cậu có hứng thú hay không, nói nhỏ cậu nghe, tới rồi kìa.”

Nói xong ngoắc cằm, không đợi Lạc Khâu Bạch kịp phản ứng, chợt nghe đến một đám nữ nhân bên cạnh la hét.

Lúc này Sâm Xuyên mang theo một nam nhân mặc trường bào tím đi tới, đỉnh đầu hắn ta đeo băng cảm thạch, một thân hoa phục phụ trợ khí vũ hiên ngang, khoe mắt được trang điểm cong lên, kéo dài đuôi mắt thâm thúy, thêm vài phần tà mị.

Mà người nam nhân này không phải ai khác, đúng là Mạnh Lương Thần.

Lạc Khâu Bạch sững sốt một chút, trong lòng không thể nói rõ là tư vị gì, đêm qua mới vừa thấy hắn ta, hiện giờ lại gặp ở trường quay, thật không biết nên nói sao.

Bất quá, Mạnh Lương Thần không phải nhà đầu tư sao? Như thế nào đột nhiên xuất hiện với dạng này.

Lúc này, Mạnh Lương Thần cùng Sâm Xuyên chạy tới trước mặt, đạo diễn cao hứng phần chấn cùng người chung quanh nói gì đó, Mạnh Lương Thần đi đến trước mặt Lạc Khâu Bạch, hướng hắn cười cười, “Khâu Bạch, lại gặp mặt.”

Nếu không tính đêm qua, đây là lần đầu tiên hai người gặp mặt sau 3 tháng, Lạc Khâu Bạch mím môi, “Anh sao lại ăn mặc như vậy?”

“Diễn vai khách mời.”

“Diễn vai khách mời?” Lạc Khâu Bạch lập lại một chút, chợt nghe Mạnh Lương Thần trầm giọng mở miệng, “Đúng, anh diễn vai Triệu Thanh Tùng.”

Lạc Khâu Bạch neho lại ánh mắt.

Triệu Thanh Tùng chỉ là một nhân vật rất nhỏ, diễn không quá 15 phút, có quan hệ thiên ti vạn lữ với Nhạc Triều Ca.

Y là sư phụ của Nhạc Triều Ca, năm đó Nhạc Triều Ca lưu lạc dân gian, khổ cực không nơi nương tựa, mười hai tuổi Triệu Thanh Tùng nhặt được hắn, thu nhận hắn làm đồ đệ, cũng truyền cho hắn tuyệt thế võ công, sau lại bởi vì Nhạc Triều Ca có quan hệ với Giản Đồng, đối với đồ đệ mình yêu thương rất bất hòa, thậm chí khi hai người làm tri kỷ, ước định sống vai giang hồ bất ly bất khí (không rời), còn từng ám sát Giản Đồng.

Vì vậy nên không cho phép bên người Nhạc Triều Ca có bất luận bằng hữu hay sư phụ gì, có tính chiếm hữu dục quá cao với đồ đệ, năm đó lúc chiếu phim, đã có người mịt mờ chỉ ra, nhân vật kia là đồng tính luyến ái, chẳng qua bị những ân oán giang hồ trong phim làm phai mờ.

Hiện giờ, Mạnh Lương Thần biết rõ Nhạc Triều Ca là ai diễn, lại đột nhiên diễn vai khách mời kia là có ý gì?

Lạc Khâu Bạch nhu nhu thái dương, làm bộ như không đoán được, cố ý tươi cười ngây ngô gật gật đầu, “A như vậy a, Mạnh ảnh để thật sự rất keo kiệt nha, để tiết kiệm tài chính, ngay cả mời một diễn viên cũng giảm bớt a, để sống qua ngày sao?”

Mạnh Lương Thần nhìn chằm chằm vào hắn, ký tên cho fan hâm mộ nữ xong, làm bộ như thảo luận kịch bản, tiến đến bên tai Lạc Khâu Bạch thấp giọng nói, “Khâu Bạch, không cần giả ngu, em đoán được anh vì ai mới đồng ý diễn nhân vật kia. Bộ phim này là tâm nguyện chưa hoàn thành của chúng ta, anh không tin em không có chút chờ mong nào vào lần hợp tác này.”

Lạc Khâu Bạch lui một bước, bảo trì một khoảng cách an toàn, nhún vai nói, “Thực xin lỗi, tôi không biết, cũng không muốn biết.”

Nói xong lời này, hắn xoay người bước đi, lưu lại Mạnh Lương Thần đứng tại chỗ, nhìn chằm chằm bóng lưng của hắn.

Diễn với Mạnh Lương Thần cho tới trưa, Lạc Khâu Bạch thật sự mệt mỏi hết sức. Ánh mắt nóng bỏng của Mạnh Lương Thần làm hắn phi thường khó chịu, đặc biệt khi hai người lại diễn cảnh hết sức ái muội, điều này làm cho hắn càng thêm đau đầu, nhiệt độ trên người cũng tăng thêm vài phần.

Lúc diễn, Triệu Thanh Tùng rút kiếm ngăn lại đường đi của Nhạc Triều Ca, ánh mắt sáng quắc mang theo tình nghĩa vô hạn nhìn hắn hồi, “Triều Ca, ngươi vì một người Giản Đồng, không thể chờ đợi được rồi đi,

cả sư phụ cũng không cần? Tình nghĩa sư đồ nhiều năm như vậy là cái gì, người đừng quên lúc người nước sôi lửa bỏng, chỉ có ta cứu người.”

Chống lại ánh mắt thâm trầm lợi hại của Mạnh Lương Thần, Lạc Khâu Bạch cười cười, hắn cảm thấy lời thoại này rất hay, nghe không giống như đang diễn, mà là Mạnh Lương Thần nói ra chân tâm.

Thế đạo vĩnh viễn là như vậy, khi bạn đề tiện, nhân gia lãnh khốc vô tình, còn khi bạn lãnh khốc vô tình, hắn ta lại bắt đầu đề tiện.

Nghĩ đến đây, Lạc Khâu Bạch cảm thấy mình nên nói chuyện với Mạnh Lương Thần một chút, triệt để chặt đứt tình nghĩa cuối cùng của hai người.

Giữa trưa nghỉ ngơi, Lạc Khâu Bạch toàn thân mệt mỏi, đầu choáng váng, trong bụng lặn qua lộn lại, giống như ruột và dạ dày đang đánh nhau, làm hắn không muốn ăn gì, mà ngay cả Diệp Thừa đem lại đây, món thịt kho tàu hắn rất thích lúc này đều mệt mỏi không có khẩu vị.

Trường quay rất loạn, hắn trực tiếp đi vào phòng hóa trang nghỉ ngơi, trên mặt úp kịch bản, hắn nghe được tiếng cửa phòng mở ra.

“Khâu Bạch?” Mạnh Lương Thần đẩy cửa tiến vào, thanh âm mang theo kinh hỉ, “Em cố ý ở chỗ này chờ anh sao?”

Cùng hắn ta nhận thức lâu như vậy, đã từng mù quáng sùng bái hắn ta, nhớ rõ người nam nhân này có thói quen mỗi lần nghỉ trưa đều sẽ đến phòng nghỉ, quả nhiên lần này cũng không có sai.

Lạc Khâu Bạch xốc lên kịch bản trên mặt, gật gật đầu, hỏi hắn, “Anh có rảnh không, đi ra ngoài uống cà phê.”

Mắt Mạnh Lương Thần sáng rực lên, Lạc Khâu Bạch làm bộ như không phát hiện.

Quán cà phê vang lên tiếng âm nhạc du dương.

Mạnh Lương Thần không nhìn menu, trực tiếp phát phát tay, “Một ly đá, một ly cà phê đen, cảm ơn.”

“Anh nhớ rõ em thích uống cà phê đen, nói là nâng cao tinh thần, hiện tại không có thay đổi chứ?” Hắn ta cười hỏi Lạc Khâu Bạch, thanh âm ôn nhu trầm thấp.

Lạc Khâu Bạch rất muốn nói hắn đã thật lâu không có uống cà phê đen, bởi vì Kỳ Phong thích thêm sữa, cho nên hắn đều đã bỏ thói quen trước kia, bất quá hắn rất cuộc cũng không nói ra, dù sao hắn hiện tại choáng váng đầu hoa mắt, buổi chiều còn muốn quay, không bằng uống một ly cà phê đen để nâng cao tinh thần.

Đối thoại ngắn gọn, hai người cũng không nói nữa, nếu không bởi vì quán cà phê tiếng âm nhạc lớn, không khí hắn là rất bức bối.

Sau 12 giờ bầu trời ấm áp, ánh vàng rực rỡ chiếu vào cửa sổ sát đất, ngoài cửa sổ lá cây đã mọc mới, lại là một mùa xuân mới.

Bồi bàn bưng lên cà phê, Mạnh Lương Thần hình như có cảm giác như vậy mở miệng, “Thời gian qua thật nhanh, chúng ta đã biết nhau 4 năm.”

“Anh nhớ rõ khi mới vừa nhìn thấy em, em còn để đầu đinh, mặc áo sơ mi trắng, vẻ mặt trẻ con còn hết lần này đến lần này giả làm người lớn, bộ dáng kia của em, hiện tại nhớ tới thật là thú vị.”

“Lương Thần, tôi không muốn nói chuyện trước kia.” Lạc Khâu Bạch mở miệng ngắt lời hắn ta.

Xưng hô này làm Mạnh Lương Thần sững sốt một chút, bởi vì Lạc Khâu Bạch đã lâu không gọi hắn ta như vậy, một lần gọi như vậy vẫn là lúc hai người chia tay ở sân bay.

“Xin lỗi.” Hắn ta miễn cưỡng nở nụ cười một chút, “Không sai, trước kia anh làm nhiều chuyện sai, em nhất định không muốn nghe, là anh không tốt, không nên nói chuyện không vui, vậy hiện tại, có thể nói chuyện làm em cao hứng một chút.”

“Anh gần đây bận quá, trong lúc nhất thời không thể đến trường quay Tà Dương Ca, trong khoảng thời gian này có chuyện gì anh bỏ qua không?”

“Lương Thần, như vậy sẽ không tốt, ngày hôm qua anh tận mắt nhìn thấy tôi cùng Kỳ Phong ở cùng một chỗ, chẳng lẽ không có gì muốn nói sao?”

Lạc Khâu Bạch thật sự không nguyên ý cùng hắn ta giống như trước không hề cố kỵ nói chuyện phiếm, bọn họ không phải người yêu, thậm chí cả bạn bè cũng không phải, chỉ là hai người xa lạ, nhưng sao lại giả vờ như cái gì cũng không phát sinh?

Nhắc tới chuyện tối ngày hôm qua, mặt Mạnh Lương Thần lập tức trầm xuống, ngón tay ấn mạnh trên ly.

“Khâu Bạch, em nhất định phải nói đến người khác trước mặt anh sao? Em biết rõ anh có ý gì với em mà, đêm qua cố ý cùng y diễn cho anh xem không biết là thực nhằm chán sao? Cứ cho là Kỳ Phong có quyền thế, có thể giúp được em, nhưng em là người của công chúng, đêm hôm khuya khoắt cùng y, không biết là... Anh thật không biết em như thế nào biến thành như vậy.”

Sắc mặt của hắn ta thực khó coi, một bộ dáng vô cùng đau đớn, Lạc Khâu Bạch ngược lại nở nụ cười, “Bộ dáng thế nào? Anh muốn nói tôi không biết liêm sỉ, hay muốn nói tôi không biết xấu hổ ôm đùi kim chủ?”

Mạnh Lương Thần trầm mặc, nhưng nắm chặt tay lại, chứng tỏ chấp nhận.

Lạc Khâu Bạch bật cười, khoát tay áo, “Tôi cùng người tôi yêu lên giường có cái gì không thể? Quốc gia nào quy định người yêu không thể phát sinh quan hệ?”

“Mạnh Lương Thần, anh đừng tự cho là đúng, cảm thấy mình lúc nào cũng đúng, anh nắm đó trong lòng có người khác, không hề quan tâm tới tôi, dựa vào cái gì chúng ta đã chia tay, anh còn cho rằng tôi muốn thủ thân như ngọc vì anh, anh có tư cách gì chỉ trích tôi?”

“Huống hồ, đây là tôi nguyện ý, ngày hôm qua cũng là tôi cầu Kỳ Phong đến X tôi, anh thấy không quen cũng không có việc gì, dù sao điều này cũng sẽ không ảnh hưởng, tôi thích y, không có chút quan hệ gì với anh cả.”

Sắc mặt của Mạnh Lương Thần biến đổi, khóe miệng gắt gao mím lại, mỗi một câu một chữ của Lạc Khâu Bạch, ngón tay của hắn ta liền nắm chặt, lại nghĩ tới đêm qua thấy được một màn kia.

“Cho nên? Khâu Bạch, em muốn anh làm như thế nào, nhìn thấy người mình thích cùng người khác quần áo không chỉnh tề, còn ở trước mặt anh tình chàng ý thiếp, em nói cho anh biết anh phải làm thế nào!”

Nói xong lời cuối cùng hắn ta gần như thất thố, Lạc Khâu Bạch lắc lắc đầu, “Anh không thích tôi, anh chỉ là không thích cảm giác đồ vật bị người khác đoạt đi thôi.”

Mạnh Lương Thần nở nụ cười một chút, vươn tay lướt qua cái bàn không cho Lạc Khâu Bạch phản ứng, lập tức gắt gao nắm lấy tay hắn, “Anh rất rõ ràng mình muốn gì, anh biết em không tin, nhưng anh chỉ muốn em như vậy là đủ rồi.”

“Lúc trước anh đã làm rất nhiều chuyện sai trái, không muốn bỏ lỡ nữa, em và Kỳ Phong cùng một chỗ cũng không hề gì, nhưng em không thể ngăn cản anh một lần nữa theo đuổi em, anh có thể cùng y cạnh tranh công bằng, cho em biết anh nghiêm túc thế nào.”

Lạc Khâu Bạch rút tay ra, nghĩ đến Kỳ Phong nếu biết cánh tay này bị người khác nắm, nhất định sẽ nổi giận lôi đình, theo bản năng, dùng khăn trải bàn xoa xoa.

Hắn bưng lên ly cà phê uống một hơi, vị đắng của cà phê đen đi vào miệng, hắn lú lười, buồn nôn, có chút ghê tởm, hắn vội vàng đẩy cái ly ra.

“Đây không phải là chuyện cạnh tranh công bằng, tôi hôm nay tới tìm anh là vì nói rõ ràng chuyện này, vô luận anh một lần nữa diễn xuất, hay bất luận cái gì cũng không có ý nghĩa gì.”

Mạnh Lương Thần nghi hoặc nhíu mày, tiếp cười cười, “Anh nói rồi, em có cự tuyệt cũng không hữu dụng.”

“Tôi đã kết hôn với Kỳ Phong.”

Lạc Khâu Bạch ngắt lời hắn ta, ngữ khí vững vàng.

Tươi cười của Mạnh Lương Thần biến mất, như bị đông lạnh thật lâu sau không có phản ứng, một lát sau mới cố sức kéo kéo khóe miệng, “Khâu Bạch, trò đùa này tuyệt không buồn cười, hai người nam nhân kết hôn cái gì?”

Lạc Khâu Bạch không nói chuyện, từ trong túi lấy ra một cái nhẫn, trước mắt Mạnh Lương Thần đeo vào ngón áp út trên tay trái.

“Tôi không nói giỡn, tôi đã kết hôn nửa năm rồi, nhẫn này bởi vì tôi đi quay phim không cách nào đeo được, nhưng không đeo không có nghĩa là hôn nhân này không có hiệu lực. Anh có thể đăng tin này lên báo, nhìn chiếc nhẫn trên tay Kỳ Phong có cùng dạng hay không.”

“Tôi trung thành với hôn nhân, cũng trung thành với người chồng hợp pháp của mình, cho nên không cần phải nói, anh không cần phải như vậy, làm cả hai người chúng ta thêm buồn rầu.”

Giờ khắc này, sắc mặt của Mạnh Lương Thần đột nhiên tái nhợt, tựa vào lưng ghế, đây là án tử hình cho hắn ta, làm hắn ta rốt cuộc không phát ra thanh âm nào.

Hắn ta đột nhiên nhớ tới năm kia hắn ta dứt khoát ném đi Lạc Khâu Bạch, lao tới Châu Âu đi tìm một nam nhân khác, Lạc Khâu Bạch đứng sau lưng hắn ta có phải có cùng tâm tình như hắn ta giờ phút này hay không?

43. Chương 46

Chương 46

Một khúc nhạc du dương, quán cà phê lâm vào trầm mặc ngán ngùi.

Sau 12 giờ ánh mặt trời theo thời gian trôi qua chậm rãi đổ xuống, lưu lại vết lốm đốm trên bàn, tựa như quan hệ lúc này của hai người.

Không có tiếng âm nhạc trong phòng, không khí ngưng trệ tới cực điểm.

Lạc Khâu Bạch hít một hơi, từ trong túi lấy ra mấy tờ tiền đặt ở trên bàn chậm rãi mở miệng, “Những gì nên nói tôi cũng đã nói xong, Lương Thần, tôi không muốn làm cho Kỳ Phong có hiểu lầm gì, cho nên về sau trừ bỏ quan hệ công việc bên ngoài, tôi sẽ không một mình gặp mặt anh nữa.”

Mạnh Lương Thần phục hồi lại tinh thần, khóe miệng gợi lên một tia chua xót, ánh mắt dịu dàng thắm thiết trào ra tịch liêu, “Ngay cả làm bạn bè cũng không thể? Khâu Bạch, cứ cho là em với anh không phải người yêu, ít nhất cũng là tri kỷ, anh biết về em cũng như em biết về anh, chúng ta ở chung nhiều năm như vậy cũng không phải là giả.”

Lạc Khâu Bạch lắc lắc đầu, mím thật chặt khóe miệng nói, “Tôi chưa bao giờ tin sau khi chia tay còn có thể làm bạn bè, người có thể nói ra lời như thế chỉ chứng minh anh căn bản không quan tâm đoạn tình cảm này, ích kỷ một chút, tôi tuyệt đối làm không được khi nhìn người mình thích cùng một chỗ với người khác, còn có thể cười chúc phúc, cho nên tôi cũng không có thể làm bạn bè với anh, bất luận chuyện gì làm Kỳ Phong không vui tôi cũng sẽ không làm.”

Nói xong lời này, hắn cười lễ phép với Mạnh Lương Thần, xoay người bước đi.

“Các người căn bản không thích hợp.”

Lạc Khâu Bạch dừng bước, hắn có chút buồn rầu cười cười, quay đầu nói, “Lương Thần, nể tình tôi đã từng sùng bái anh nhiều năm như vậy, có thể đừng dùng khẩu khí này phá hư ấn tượng tốt tôi dành cho anh không? Tình cảm này như cũng như nước uống, ấm lạnh tự biết, anh không phải anh ta làm sao biết chúng tôi có thích hợp hay không?”

“Anh không phải anh ta, nhưng anh hiểu em.”

Ánh mắt Mạnh Lương Thần trở nên sắc bén, nhìn chằm chằm vào Lạc Khâu Bạch chậm rãi mở miệng, “Mỗi một câu của em đều không ly khai Kỳ Phong, yêu hèn mọn như vậy em không một mỗi sao?”

“Tôi biết anh muốn nói cái gì, anh cố ý chửi bới phá hỏng tình cảm của tôi dành cho Kỳ Phong, anh có biết bộ dáng hiện tại của mình ra sao không?”

“Nhắc tới Kỳ Phong, em ngay cả linh hồn cũng đều ném đi, luôn mồm nói em không thể để cho y hiểu lầm, em không thể để cho y không vui, yêu để ý cẩn thận như vậy, cùng em năm đó có gì khác.”

Lạc Khâu Bạch trầm xuống, hần cười lạnh một tiếng, “Anh đã cũng biết tôi năm đó có bao nhiêu hèn mọn, còn có thể theo lý thường phải hưởng thụ như vậy, hiện tại không có tư cách nói như thế!”

Ánh mắt Mạnh Lương Thần thâm trầm, “Đúng, năm đó là anh sai, cho nên anh bởi vì biết mình có bao nhiêu quá đáng mới muốn khuyên em đừng giẫm lên vết xe đổ đó.”

“Em một khi thích ai bất kể phải trả giá như thế nào cũng có thể hạ thấp giá trị bản thân, nhưng em có nghĩ cùng một chỗ với y sẽ phải trả giá thế nào không?”

Lạc Khâu Bạch nở nụ cười, “Chúng tôi đã kết hôn, cho dù có trả giá đau đớn thế nào cũng sẽ không thảm hại như năm đó anh đã gây ra cho tôi.”

Mạnh Lương Thần lắc lắc đầu, vẻ mặt chắc chắn nhìn hần, “Em sai rồi, đúng là bởi vì các người đã kết hôn, em mới có thể đau đớn hơn so với chúng ta năm đó.”

“Tình yêu là chuyện của hai người, nhưng hôn nhân là chuyện của hai gia đình. Kỳ gia là loại gia đình này, chỉ cần động một ngón tay đã có thể nghiền nát em, gia tộc, danh dự, hậu đại, chênh lệch dòng dõi... Những việc đó sẽ làm em suy sụp, em sẽ không hạnh phúc. Kỳ Phong hiện tại yêu em, quan hệ hôn nhân không ngang hàng, chẳng khác nào một cái cây không có rễ, chờ tới khi nào chất dinh dưỡng bị hiện thực hút khô rồi, tình yêu cũng chỉ là chút cành khô nát vụn mà thôi.”

Những lời này giống như nguyên rửa làm sắc mặt Lạc Khâu Bạch triệt để lạnh xuống dưới, cơn sốt nhẹ của hần còn chưa bớt, lúc này buồn nôn càng thêm lợi hại.

Hần nhìn chằm chằm Mạnh Lương Thần, thậm chí đã đoán được ánh mắt thương hại của hần ta, chậm rãi nở nụ cười, đồng tử trong suốt không còn chút độ ẩm, chỉ còn lại trào phúng.

“Ân, cho nên? Anh nói nhiều như vậy rốt cuộc muốn nói cái gì?”

“Lựa chọn của em so với lựa chọn của chúng ta năm đó hậu quả sẽ tệ thảm hơn, vì cái gì không quay đầu lại? Anh sẽ không gây áp lực cho em, chúng ta chỉ cần trở lại như trước là tốt rồi, lúc trước anh thiếu em nhiều như vậy, em chỉ cần nguyện ý trở về bên anh, anh có thể cho em hạnh phúc, anh vì em mà thần hồn điên đảo, em ở trên người của anh có thể đánh anh chửi anh, trả thù như vậy không tốt sao?”

Lạc Khâu Bạch lại nở nụ cười, ung dung gật gật đầu, “Ra vẻ... Không tồi.”

Mắt của Mạnh Lương Thần sáng rực lên vài phần, nhin không được đưa tay đi sờ mặt của hần, liền nhìn Lạc Khâu Bạch lui một bước nói, “Vậy kết hôn đi, chỉ cần anh dám kết hôn với tôi, nói cho mọi người biết quan hệ của chúng ta, tôi sẽ trở về, thế nào?”

Mạnh Lương Thần lập tức cứng lại, nửa ngày không nói chuyện, do dự nháy mắt, Lạc Khâu Bạch cười nhẹ một tiếng, ánh mắt sáng quắc, “Nhìn đi, đây là điểm khác biệt giữa anh và Kỳ Phong.”

“Nếu không phải tôi ngăn đón, Kỳ Phong hận không thể nói cho mọi người quan hệ của chúng tôi, mặc kệ gia đình của y như thế nào, ít nhất y dám kết hôn với tôi, mà anh thì sao? Anh luôn miệng nói nếu tôi chọn y nhất định sẽ ngã thảm hại hơn, nhưng anh ngay cả việc thừa nhận sự tồn tại của tôi cũng không dám, loại quan hệ này nếu như có thể hạnh phúc chắc thành quỷ rồi. Kỳ gia có tiền cũng không có quan hệ gì với tôi, cho dù có người cản trở, tôi vẫn kiên trì, bởi vì y cho tôi tin tưởng, mà không phải giống như anh, không có hành động gì chỉ nói phét mà thôi.”

“Mạnh Lương Thần, anh thật thâm độc, mặt ngoài có thể tiếp tục làm thiên vương ảnh đế, sau lưng gặp Tô Thanh Lưu, hiện nguyên hình, tiếp tục đóng vai xa lạ với tôi? Chuyện ngu xuẩn như thế làm một lần đã ghê tởm cả đời.”

Sắc mặt Mạnh Lương Thần thoáng chốc trắng bệch, lời của Lạc Khâu Bạch giống như con dao đâm vào tim hần ta, so với việc nghe hần nói đã cùng người khác kết hôn càng đau đớn hơn.

“Khâu Bạch, em đang trốn tránh vấn đề, chúng ta nhất thời không thể công khai quan hệ, ít nhất anh có thể dùng quan hệ ngang hàng quan tâm em, chiều cổ em, mà sẽ không giống Kỳ Phong dùng thân phận đè nặng em, em ở trước mặt y vĩnh viễn kém hơn một bậc, yêu như vậy thật hèn mọn.”

Lạc Khâu Bạch nhíu lông mày, “Ai bảo anh là tôi thấp kém hơn y?”

Vừa dứt lời, di động đặt ở trên bàn đột nhiên vang lên, ánh mắt hai người đột nhiên dừng lại, đồng thời thấy được trên màn ảnh cái tên —— Kỳ Phong.

Mạnh Lương Thần trầm xuống con người, gắt gao nắm chặt ly cà phê, ánh mắt Lạc Khâu Bạch lóe ra một chút, trút được gánh nặng, cân nhắc một chút nghe điện thoại, dù sao hấn hiện tại cũng ở trong phòng, không có người ở bên cạnh nghe lén.

“Em ở đâu?”

Thanh âm trầm thấp cứng rắn truyền đến, Lạc Khâu Bạch gãi gãi tóc, “A, ở bên ngoài quay phim, anh làm gì?”

“Em hỏi nhiều như vậy để làm gì?” Kỳ Phong cổ quái trầm mặc một chút, tiếp tức giận mở miệng.

Y đề thấp mũ trên đầu ở trong nhà thuốc chọn lựa, một bên chọn một bên thầm mắng, “Đây là nhà thuốc gì, thuốc trị cảm mạo chỉ có mấy thứ như vậy, vừa thấy là biết không có nề nếp gì cả.”

Y lầu bầu bị Lạc Khâu Bạch nghe thấy được, nhin không được nở nụ cười một tiếng, “Anh mua thuốc cho em sao?”

“Đừng tự mình đa tình.” Kỳ Phong không mẫn không nhạt cãi lại, rõ ràng đều đem tất cả thuốc cảm mạo bỏ vào trong giỏ, “Anh chỉ sợ cái người ngu ngốc ngày hôm qua bị X quá độ, có chút đồng tình thôi.”

“A...” Lạc Khâu Bạch tiếp tục cười, “Anh ở trong nhà thuốc, thuận đường mua hai hộp bao cao su đi.”

“...” Bên kia không nói, nửa ngày sau mới đột nhiên truyền đến một tiếng quát lớn, “Đã kết hôn mua thứ đó làm gì?”

Những lời này nâng lên, Mạnh Lương Thần ngồi đối diện một câu cũng không bỏ sót, sắc mặt cứng ngắt.

Hắn ta cũng không biết một người nam nhân đối với bạn đời cùng giới tính, trước công chúng cũng dám nói ra không chút che dấu nào, thậm chí người này là Kỳ Phong.

“Em phát sốt, mua cái này còn không bình thường sao? Anh không nguyện ý thì thôi, dù sao em có bị bệnh hay không với anh cũng không có quan hệ gì.”

“...” Bên kia lại không nói, qua nửa ngày mới nóng nảy thấp giọng nói, “Vì cái gì còn có vị hoa quả? Hình xoắn ốc là cái gì, em toàn nghĩ đến mấy thứ loạn thất bát tao.”

Lạc Khâu Bạch hí mắt nở nụ cười, nghe được Kỳ Phong bên kia chọn lựa, hấn nói, “Kỳ Phong, buổi tối hôm nay em sẽ về khách sạn sớm một chút.”

Kỳ Phong không nói, tựa hồ như bị lấy lòng, khóe miệng cong lên một chút, đưa tay nhìn đồng hồ, trầm mặc nửa ngày, mới “Àn” một tiếng, nửa ngày sau lại bổ sung một câu, “Anh hôm nay trên mạng tìm được phương pháp massage, chuyên môn trị liệu chứng đau đầu, em còn không sớm trở về, ai nguyện ý làm cho em.”

Nói xong y cho Lạc Khâu Bạch thời gian phản ứng, lập tức cúp điện thoại.

Thẳng đến khi ông nghe truyền đến thanh âm đồ đồ, Mạnh Lương Thần mới hồi phục tinh thần lại, nhìn Lạc Khâu Bạch tươi cười sáng ngời, ánh mắt tối đen lại.

Lúc này đã không cần Lạc Khâu Bạch nói thêm cái gì, sự thật đã cho hấn ta một cái bạt tai vang dội.

Mỗi một câu nói của Kỳ Phong đều lãnh ngạnh khó có thể câu thông, nhưng ý tứ lại minh bạch, một người cảm mạo phát sốt, sẽ không cự tuyệt bất cứ yêu cầu của bạn, thậm chí còn tăng giá trị con người, vì bạn đau đầu nhức óc sẽ cam tâm tình nguyện học massage... Làm sao có thể chỉ là vui đùa một chút, làm sao có thể ngông nghênh kiêu ngạo.

Hắn ta biết mình thua, thua triệt để.

Nhìn sắc mặt lụn bại của hắn ta, Lạc Khâu Bạch cảm thấy như vậy đã đủ, hắn đem di động nhét vào túi đứng lên, “Không còn sớm nữa, tôi đã đáp ứng Kỳ Phong về sớm rồi, nếu như không có gì quan trọng chúng ta đừng gặp mặt nữa.”

Nói xong hắn xoay người đẩy ra cửa phòng.

Mạnh Lương Thần ngồi ở trên ghế thật lâu nói không nên lời, qua nửa ngày như đột nhiên nghĩ tới điều gì, đuổi theo.

Hắn ta chặn Lạc Khâu Bạch dưới hàng cây trước quán cà phê, nhịn không được ôm hắn, “Nếu, anh nói là nếu, nếu như không có Kỳ Phong, em có thể cho anh thêm một cơ hội không?”

Ánh mắt của hắn ta nóng rực, cơ hồ muốn làm bỏng Lạc Khâu Bạch, như muốn dốc hết khả năng muốn nhớ lại khoảnh khắc này, loại cảm giác này làm hắn ta giống như trở về năm đó Tô Thanh Lưu rời đi, khi đó hắn ta lựa chọn buông tha, vì cái gì lúc này lại lựa chọn kiên trì?

Lạc Khâu Bạch đẩy hắn ta ra, bảo trì một khoảng cách, dị thường kiên quyết nói, “Sẽ không, mặc kệ có Kỳ Phong hay không cũng sẽ không.”

“Tôi sẽ không làm một người bị động đứng một chỗ, hạnh phúc phải dựa vào chính mình tranh thủ, vĩnh viễn không có người ở tại một chỗ chờ anh, năm đó khi anh đi, tôi mới hoàn toàn hiểu được đạo lý này, cho nên... Tái kiến.”

Nói xong lời này, hắn xoay người đi trước.

Lúc này đây, Mạnh Lương Thần không đuổi theo nữa, hắn ta chỉ biết Lạc Khâu Bạch có một tấm lòng mềm mại, lại quên hắn là một con người quật cường khi quyết định cũng sẽ không quay đầu lại.

Hắn ta biết mình có lẽ đã vĩnh viễn mất đi Lạc Khâu Bạch, con người đã thật lòng thật dạ yêu thương hắn ta, hiện giờ lại quyết liệt xoay người mà đi.

Trên thế giới chỉ có thời gian cùng người si tình, thiên kim (thời giờ quý giá) không đổi, nhưng hắn ta đã không còn cơ hội vãn hồi nữa.

Một tháng quay ngoai cảnh chấm dứt, Tà Dương Ca rốt cục đã kết thúc quay.

Lạc Khâu Bạch cùng Kỳ Phong không cần mỗi ngày che che giấu giấu ở trường quay làm “Công việc bí mật”, hai người đều thở phào một hơi, “Khải hoàn quay về”, tâm tình của Kỳ Phong có chút đắc ý, cùng Lạc Khâu Bạch rời đi khách sạn, y quang minh chính đại xuất hiện tại sân bay, nhưng lại làm bộ vô tình gặp được Lạc Khâu Bạch còn chào hỏi vài người quen.

“Lạc tiên sinh cũng tới nơi này? Thật tình cờ.”

Người nào đó mặt không đổi sắc nói dối, làm hại Lạc Khâu Bạch thiếu chút nữa đem nước trái cây trong miệng phun ra, gần đây hắn rất thích ăn thức ăn chua ngọt, uống nước chanh là một trong số đó.

“Ha ha... Đúng vậy, không nghĩ tới có thể ở sân bay gặp Kỳ tiên sinh.”

Bên cạnh Mạnh Lương Thần sắc mặt đông lạnh, ánh mắt của Diệp Thừa đầy hứng thú đối tới đối lui trên người “Vô tình gặp được” này, Sâm Xuyên tiếu a a chào hỏi, “Kỳ tiên sinh cũng tới Thanh Nguyên? Sao lúc trước tôi không thấy nhỉ.”

Kỳ Phong gật gật đầu, “Côn Luân muốn chọn nơi phong cảnh đẹp khai phá đất, cho nên tôi đến đi dạo.”

Sâm Xuyên ha ha mỉm cười, “Vây phong cảnh này cậu hài lòng không?”

Ánh mắt của Kỳ Phong chuyển lên người Lạc Khâu Bạch, mặt không đổi sắc gật gật đầu, “Nước quá nhiều, rất tốt.”

“Khụ khụ... Khụ khụ!” Lạc Khâu Bạch lần này là thật sự sặc, lỗ tai giấu dưới mũ lưỡi trai cũng đỏ.

Thao... Đại điều quái sao lại không biết xấu hổ như thế!

“Lạc tiên sinh, chẳng lẽ đối với ‘Phong cảnh’ Thanh Nguyên không hài lòng?”

Kỳ Phong tà mi liếc hắt một cái, Lạc Khâu Bạch cười cười, “Như thế nào lại vậy, vừa lòng vô cùng, thực tủy tri vị, cả đời cũng không quên.”

Mạnh Lương Thần nghe không nổi nữa, xách hành lý đi sang một bên, Kỳ Phong vừa lòng “Ân” một tiếng, đeo lên kính râm, mặt không đổi sắc ngồi xuống một bên, lưu lại một mặt không lời gì để nói, cười với Sâm Xuyên, liền tiếp gật đầu nói, “Không sai không sai, đích thật là phong cảnh bên này tuyệt đẹp, địa linh nhân kiệt, phong thủy bảo địa (người giỏi đất thiêng, phong thủy trù phú) a!”

Trở lại S thị, Tà Dương Ca tiến vào giai đoạn hậu kỳ chế tác và tuyên truyền.

Không cần mỗi ngày đi sớm về khuya đuổi kịp tiến độ quay phim, cường độ công tác của Lạc Khâu Bạch cũng giảm bớt rất nhiều, Trịnh Hoài Giang nhìn hắt mỗi ngày an nhàn, liền sắp xếp cho hắt vài phim truyền hình.

Hôm nay, Lạc Khâu Bạch tham gia casting xong, lười biếng cuộn tròn ở phía sau xe ngủ.

Trịnh Hoài Giang vừa lái xe vừa quay đầu lại thấy hắt ngủ ngon, nhin không được mở miệng, “Tôi thật hoài nghi cậu là lợn chết đầu thai, như thế nào từ Thanh Nguyên trở về liền biến thành bộ dáng nửa chết nửa sống này, đã một tháng rồi, chẳng lẽ cảm mạo còn chưa khỏi?”

Lạc Khâu Bạch ngáp một cái, “Tôi cũng không biết a, đã qua thời gian dài như vậy, vẫn luôn phát sốt nhẹ, nói là cảm mạo đi, tôi cũng không xì nước mũi hay ho khan cái gì, hơn nữa đi bệnh viện kiểm tra cũng không có bệnh gì, bác sĩ sụp hồ (lừa đảo) kia nói với tôi một câu “Cậu tinh thần hậm hực dẫn đến thần kinh nóng sốt mất thăng bằng, lão tử mất thăng bằng cái tổ tông.”

Nói xong hắt trở mình, nằm ngửa, xoa bụng, một bộ lười biếng phơi nắng.

Trịnh Hoài Giang nhíu mày, “Vẫn là cả người không có sức lực?”

Lạc Khâu Bạch “Ân” một tiếng, khoát tay áo, “Yên tâm đi, không có gì đâu, phỏng chừng là quá mệt mỏi, phỏng chừng nghỉ ngơi vài ngày thì tốt rồi.”

“Bộ dạng cậu như vậy, Kỳ Phong cũng mặc kệ?” Trịnh Hoài Giang vừa nói, một bên đưa đồ ăn đã chuẩn bị sẵn cho hắt.

Lạc Khâu Bạch bận việc cho tới trưa rất đói bụng, mở ra cà men, vừa ăn vừa cười nói, “Y quán như vậy không nhiều sao? Lúc trước thiếu chút nữa phá tan bệnh viện, sau lại mua một đồng thực phẩm bảo vệ sức khoẻ bảo tôi ăn, tôi hiện tại nhớ tới hương vị dầu cá kia đều buồn nôn.”

Nói xong hắt gắp miếng thịt cá bỏ vào miệng, kết quả còn chưa nuốt xuống, dạ dày liền nghiêng trời nghiêng đất, nhin không được nôn khan vài cái, suýt nữa là ói ra hết xe của Trịnh Hoài Giang.

Trịnh Hoài Giang la lên, dừng lại xe, gắt gao cau mày nói, “Tuy rằng công tác vội, cậu cũng phải chăm sóc tốt cho thân thể, tôi cũng không muốn mang theo tàn binh bại tướng chạy đâu, còn ra thể diện gì của Trịnh Hoài Giang nữa.”

Lạc Khâu Bạch phát phát tay, cười hì hì nói, “Không có việc gì, anh đừng khẩn trương, nhìn anh keo kiệt thế, tôi thật nôn ra trong xe anh.”

Nói xong hắt từ trong túi lấy ra mấy viên thuốc kích thích tiêu hóa nhét vào miệng, “Tôi hiện tại đã ăn mấy thứ ngọt này, ăn chua cũng không tẻ lắm, anh muốn vài miếng không?”

Trịnh Hoài Giang trừng hắt, “Đi bác sĩ khám chưa? Nói như thế nào?”

“Còn có thể nói như thế nào.” Lạc Khâu Bạch cười cười, “Trước kia thức đêm quay, không ăn cơm đúng giờ bị đau dạ dày, lúc này mới biến thành như vậy, bác sĩ đưa cho tôi mấy viên thuốc đau dạ dày, tôi uống mấy lần cũng không muốn ăn gì.”

“Như thế nào, Diêm vương gia anh đau lòng tiểu nhân a? Vậy cho tôi làm việc ít thôi, cũng đỡ tôi phải mệt chết, cơm chưa ăn đã bị anh mất.”

“Đừng cợt nhả đi.” Trịnh Hoài Giang lật lật sổ trong tay nói, “Chiều hôm nay với buổi tối cậu tạm thời nghỉ đi, bắt quá sáng mai tôi sẽ đón cậu chụp quảng cáo công ích.”

Lạc Khâu Bạch sững sốt, “Chờ một chút, không phải nói lát nữa phải về công ty họp sao? Như thế nào đột nhiên hủy bỏ.”

Trịnh Hoài Giang hừ hừ hai tiếng, cười như không cười nói, “Có người không cho cậu đi, tôi cũng không có biện pháp.”

Đang lúc Lạc Khâu Bạch nghi hoặc, điện thoại của hắn đột nhiên vang lên, vừa thấy dãy số là Kỳ Phong.

“Em hiện tại đang ở đâu? Sau nửa giờ nữa, anh đón em.”

Lạc Khâu Bạch há to miệng, Trịnh Hoài Giang nhún vai hiểu được, người chiếm dụng thời gian là Kỳ Phong.

“Anh muốn dẫn em đi đâu? Như thế nào đột ngột như vậy, em buổi chiều còn có...”

“Hủy đi.” Cậu nói kế tiếp không đợi hắn nói xong, đã bị Kỳ Phong cắt lời, “Chuyện gì cũng quan trọng bằng thân thể em.”

Lời này vừa ra, Lạc Khâu Bạch theo bản năng gãi gãi tóc, ách... Như vậy a.

Khóe miệng của hắn vô ý thức gợi lên, lỗ tai không khống chế có chút đỏ lên, nháy mắt thỉm mù Trịnh Hoài Giang bên cạnh.

Vốn Lạc Khâu Bạch cho rằng Kỳ Phong muốn dẫn hắn đi khám bác sĩ, dọc theo đường đi nhện không được nói với y “Khám bao nhiêu lần cũng không cần thiết đâu”, nhưng Kỳ Phong căn bản không đáp, trầm mặc lái xe, chờ xe về hậu viện nhà cũ Kỳ gia, Lạc Khâu Bạch mới ý thức, “Không phải nói khám bệnh sao? Như thế nào đột nhiên tới nơi này, sớm biết rằng muốn tới nhìn lão gia, em đã mang theo chút lễ vật, tay không như vậy cũng quá khó coi đi...”

Kỳ Phong liếc mắt một cái, vẫn không nói lời nào, chính là lôi kéo tay hắn ra khỏi xe.

Trước nghe nói lão gia sinh bệnh, Lạc Khâu Bạch liền hỏi ông bị sao, có nghiêm trọng không, nhưng Kỳ Phong một mực không đáp, lúc ấy hắn đi nơi khác quay phim không đến thăm lão gia đã thực thất lễ, hiện giờ đến, thấy thế nào đều không thể nào nói nổi.

Trong lòng lo lắng, quần gia cười tiến lên đón, vừa nhìn thấy Lạc Khâu Bạch đi theo bên cạnh, biểu tình dừng một chút hỏi tiếp, “Thiếu gia, Lạc tiên sinh, các người tới.”

“Là tới vấn an lão gia sao? Kia thật không khéo, lão gia hôm nay đi bệnh viện kiểm tra, thiếu gia ngài hiện tại tới bệnh viện chắc không kịp rồi.”

Kỳ Phong đang chờ lúc lão gia không ở nhà, “Ân” một tiếng, cũng không phản ứng, lập tức vào trong phòng.

“Thiếu gia ngài cuối cùng đã trở lại, lão gia sẽ cao hứng lắm, hai người là người một nhà sao có thể oán hận nhau, trở về là tốt rồi. Ngài lần này nhận sai với lão gia, mới mang Lạc...”

Câu nói kế tiếp của quần gia bị ánh mắt lạnh như băng của Kỳ Phong ngăn ở trong cổ họng, Lạc Khâu Bạch không hiểu ra sao, không rõ Kỳ Phong cùng lão gia rốt cuộc xảy ra, chuyện gì, quan hệ gì tới hắn, lúc này Kỳ Phong hừ lạnh một tiếng, mặt không đổi sắc nói, “Quần gia, ngài bao nhiêu tuổi rồi, nói nhiều hơn với trước kia, có cần tôi nói với phòng tài vụ, cho ông về nhà nghỉ ngơi một chút?”

Lời này vừa nói ra không khác nào muốn khai trừ người khác, quần gia sắc mặt biến đổi, không dám nói thêm cái gì.

Lạc Khâu Bạch liếc nhìn biểu tình Kỳ Phong, cũng hiểu được tính tình người này rất thối, người nào cũng không chịu được cái miệng của y, phỏng chừng lúc này mình còn nghi hoặc, sẽ không nhận được đáp án, nên không nói gì thêm.

Hai người lập tức đi trên lầu, vừa lúc ở chỗ ngoặt đụng phải Tôn đạo trưởng.

Trong tay của ông ta cầm một quyển sách cổ, nhìn thấy Kỳ Phong sững sốt một chút, vừa kêu một tiếng “Thiếu gia”, ánh mắt lại đảo sang Lạc Khâu Bạch.

Ông nhìn hẩn nhìn một hồi lâu, ánh mắt kinh ngạc nhú nhú, có chút không dám tin mở to hai mắt, ánh mắt nở rộ.

Lạc Khâu Bạch bị ông nhìn chăm chú có chút sợ hãi, xấu hổ cười gượng, “Cái kia... Tôn đạo trưởng, đã lâu không gặp.”

Tôn đạo trưởng cười sờ sờ râu mép, làm tư thế mời, “Thiếu gia cùng Lạc tiên sinh phỏng chừng là đặc biệt tìm bản đạo đi? Vào trong đi.”

Trong thư phòng chất đầy đủ loại văn sử sách cổ, trong không khí bay mùi lư hương, khói lượn lơ, trên tường là hình bát quái, hết thấy đồ vật đều có vẻ hư ảo.

Lạc Khâu Bạch không có tin vào mấy chuyện mê tín này, nhưng nhìn bộ dáng nghiêm túc của Kỳ Phong, lại không nói gì đem cổ tay của mình rút về.

Lúc này Tôn đạo trưởng xem mạch cho hẩn, vuốt râu mép, nhú mày hỏi, “Lạc tiên sinh, lần cuối ngài cùng thiếu gia sinh hoạt vợ chồng là vào lúc nào?”

“...” Lạc Khâu Bạch bị vấn đề này lôi đến, nửa ngày không nói một câu.

Lão đạo sĩ lỗ mũi trâu này vì cái gì mỗi lần nhìn thấy hẩn đều hỏi cái này loại vấn đề này? Chuyện phòng the của người khác, có quan hệ gì với ông?

Nhìn hẩn không trả lời, bên cạnh Kỳ Phong mím môi nói, “Đại khái một tháng trước, lúc chúng tôi đi Thanh Nguyên.”

“...” Biểu tình của Lạc Khâu Bạch càng thêm đau đầu.

Đại diện quái, này cũng không phải lúc nghiên cứu khoa học, nói chuyện có cần nghiêm túc như vậy không!

Tôn đạo trưởng gật đầu, vuốt râu mép trầm ngâm trong chốc lát nhìn chăm chăm Lạc Khâu Bạch hỏi, “Lạc tiên sinh, từ lần sinh hoạt vợ chồng trước đến hiện tại, ngài có cảm giác gì không thoải mái?”

Mặt Lạc Khâu Bạch ghen đỏ bừng, hẩn thật sự chịu không nổi quần bách, lắp bắp nói, “Sốt nhẹ, choáng váng đầu, buồn nôn, còn thường xuyên cảm thấy trong bụng lặn qua lộn lại, như có cái gì thay đổi.”

Tôn đạo trưởng tươi cười càng rõ ràng, “Kia nhìn thấy thiếu gia có xúc động muốn sinh hoạt vợ chồng không?”

Lạc Khâu Bạch cảm thấy đầu óc của mình đều bị lão đạo sĩ này đập mạnh, nhưng nhìn ánh mắt vô cùng đứng đắn của lão nhân gia lại ngại ngần nói dối, khụ một tiếng, như có như không “Ân” một tiếng.

Khóe miệng của Kỳ Phong ngay lúc đó cũng gợi lên độ cung rất rõ ràng, bình thường y rất ít khi cười với Tôn đạo trưởng.

Thu hồi cánh tay, ánh mắt của Tôn đạo trưởng kinh hỉ đến khó có thể che dấu, ông cười vỗ vỗ bả vai Lạc Khâu Bạch nói, “Lạc tiên sinh không cần khẩn trương, cậu chỉ là khí huyết không lưu thông mà thôi, không có bệnh gì đâu, là thiếu gia quá khẩn trương.”

“Chỗ này của tôi có một phương thuốc, cậu bảo nhà bếp sắc lên, kêu bọn họ cho cậu uống thuốc tráng dương lột dạ là được.”

Lạc Khâu Bạch đưa cho Kỳ Phong một cái, biểu tình “Anh xem, tôi nói tà môn ma đạo không thể tin, anh nhìn đi, bệnh gì cũng không nhìn ra”.

Hẩn vốn liền không nguyện ý cùng lão nhân tìm hiểu chuyện của người khác ở chung, lúc này kêu hẩn lấy thuốc, hận không thể sớm một chút rời đi địa phương quỷ quái này, cầm thuốc nhanh như chớp chạy xuống.

Cửa phòng rầm rầm một tiếng đóng lại, Kỳ Phong nhìn theo thân ảnh của Lạc Khâu Bạch biến mất, lập tức quay đầu.

Lúc này, Tôn đạo trưởng đứng lên hành lễ với y, vuốt râu mép vô cùng phấn chấn nói, “Chúc mừng thiếu gia, phù dung cầu đã hình thành chia khoá chỉ khế, về sau Lạc tiên sinh cả đời sẽ không ly khai ngài, mà

quái bệnh của thiếu gia phỏng chừng sẽ khỏi nhanh thôi. Bần đạo không nghĩ tới khi sinh thời còn có thể xảy chuyện hiếm lạ như trong sách cổ này, thật sự là... Kích động không lời nào có thể diễn tả được.”

Kỳ Phong nhếch khóe miệng, có vẻ tâm tình rất tốt, thực hiển nhiên y đoán được một đêm kia ở Thanh Nguyên có tác dụng.

Bất quá nghĩ đến Lạc Khâu Bạch gần đây thân thể không yên ổn, nhịn không được nhú mày nói, “Chìa khoá chỉ khế sau khi kết thành đối với thân thể phù dung câu có tổn hại gì không?”

Đạo trưởng lắc đầu, “Sẽ không, cái này khẳng định sẽ không.”

“Thiếu gia ngài không cần canh chừng chuyện phong nguyệt này quá mức, thời cổ tinh thông âm dương song tu có thể kéo dài tuổi thọ, đây là đối với song phương đều có chỗ tốt, nếu là người thường sẽ cho rằng ‘lô đỉnh’ sẽ dương dương hư ảo, nhưng danh khí sẽ không, danh khí sở dĩ quý báu hiếm thấy, chính là bởi vì toàn thân đều quý báu, một khi cùng ‘nhục thục’ thành chỉ khế, thân thể càng ngày càng tốt, âm khí sung túc, cũng vừa lúc giải quái bệnh của thiếu gia ngài.”

“Nhưng Khâu Bạch vô duyên vô cớ sẽ phát sốt buồn nôn?”

Tôn đạo trưởng sờ sờ râu mép, trầm ngâm trong chốc lát mới chậm rãi mở miệng, “Bần đạo dù sao cũng là lần đầu tiên hiểu biết việc này, cũng không hoàn toàn hiểu hết, nhưng có thể khẳng định, danh khí khi tìm được ‘nhục thục’ trong một thời gian sẽ xuất hiện dục vọng tăng vọt, một khi tìm được nhục thục, cả đời cũng sẽ không có lại lần thứ hai, hơn nữa sau khi chìa khoá chỉ khế hình thành, thể chất của danh khí sẽ thay đổi, cho nên Lạc tiên sinh khó chịu phỏng chừng là bởi vì vào giai đoạn này, không cần lo lắng.

“Cái gì gọi là thể chất thay đổi? Sẽ biến thành cái dạng gì?” Kỳ Phong nhăn lại lông mày.

Tôn đạo trưởng dừng một chút, bắt đầu dĩ nhún vai, “Cái này bần đạo thật sự không biết, bởi vì chưa từng gặp qua ví dụ thực tế, bất quá sách cổ có ghi lại, phạm là người có danh khí, kinh thục thành khế, lục phủ ngũ tạng, kỳ kinh bát mạch toàn bộ sẽ tái sinh, để ‘nhục thục’ điều chỉnh đến mức thích hợp nhất trong thân thể phong nguyệt, thậm chí sẽ có nhiều con, bất quá cực kỳ hiếm thấy, hơn nữa trước kia đều là nữ tử mới có, cụ thể bần đạo cũng không rõ ràng lắm, chỉ có thể do thiếu gia phát hiện.”

Kỳ Phong nhú mày, không nói chuyện.

Tổng cảm thấy lời lão đạo sĩ lỗ mũi trâu này nói vô cùng kì diệu, rốt cuộc đáng tin hay không?

44. Chương 47

Chương 47

Khi Kỳ lão gia từ bệnh viện kiểm tra về đến nhà, Kỳ Phong cùng Lạc Khâu Bạch đã đi rồi.

Ông nằm ở trên giường nhắm mắt dưỡng thần, trên người đắp một cái chăn màu đỏ, ánh sáng trong phòng hôn ám cực kỳ, làm mặt ông đen tối không rõ.

Tôn đạo trưởng đẩy cửa vào, liền nhìn thấy cảnh tượng như vậy.

Ông lắc lắc tay áo nói, “Lão gia, ngài tìm tôi.”

Lão gia nghe được thanh âm mở to mắt, ánh mắt sắc bén, gật gật đầu “Ân” một tiếng, vẫy vẫy tay, “Đạo trưởng đừng đứng ở cửa, tiến vào nói chuyện đi.”

Đóng lại cửa phòng, Tôn đạo trưởng đi đến bên giường, nhìn nhìn lão gia nói, “Lão gia, hôm nay đi bệnh viện kiểm tra bác sĩ nói như thế nào? Nhìn sắc mặt ông không tốt lắm, có phải không thoải mái không, không bằng bần đạo giúp ông lấy mấy vị thuốc bổ dưỡng đi.”

Kỳ lão gia khoát tay áo, “Không cần, ho khan thôi, không có gì trở ngại, tôi biết đạo trưởng tâm địa Bồ tát, bất quá... Ông hiểu được, tâm tư bây giờ của tôi, chỉ sợ uống nhiều thuốc bổ cũng không có tác dụng gì.”

Ông mặt không đổi sắc, ánh mắt dừng ở trên người Tôn đạo trưởng.

Tôn đạo trưởng nhìn vẻ mặt của ông biết ông muốn nói cái gì, lúc này ở trong lòng cười khổ một tiếng, tiếp tục giả ngu nói, “Lão gia nói đúng, bản đạo lẩm miệng.”

Kỳ lão gia cầm lấy chén trà bên cạnh uống một hơi, khụ vài tiếng, giống như vô ý nói, “Đạo trưởng, nghe nói hôm nay tôi không ở nhà, Tiểu Phong mang theo Lạc Khâu Bạch về đây?”

Tôn đạo trưởng biết chuyện này cũng không thể gạt được, gật gật đầu không nói chuyện.

Kỳ lão gia đem chén trà để lên trên bàn, cười lạnh một tiếng, “Nó có thời gian, đem nhà này nháo một trận cũng không thấy hồi cải, lần này đoán chắc tôi không có ở nhà, liền lập tức đem người mang về, dụng tâm kín đáo đi?”

“Tôn đạo trưởng, ngài không ngại nói cho tôi biết, Tiểu Phong cố ý tránh đi lão già này, đặc biệt tới tìm ngài làm gì? Lại nói tiếp, tôi rất tò mò.”

Kỳ lão gia cười thực hiền lành, nhưng trong ánh mắt không có nửa độ ấm.

Tôn đạo trưởng ở trong lòng hít một hơi, biết một kiếp này mình đã định trước là chạy không khỏi.

Vốn ông vô ý bị dính vào ân oán của hai ông cháu Kỳ gia, mặc kệ là Kỳ lão gia hay Kỳ Phong, với ông mà nói đều phải thẳng thắn thành khẩn, cho nên ông sẽ không thiên vị bên nào cả, phàm là bọn họ tìm tới cửa hỏi ý kiến, ông nhất định sẽ nói, nếu bọn họ không hỏi, ông cũng sẽ không chủ động nói ra.

Hôm nay Kỳ Phong mang Lạc Khâu Bạch tìm đến, Tôn đạo trưởng cũng không tính toán nói cho người khác biết, chính là, Kỳ lão gia nếu đã hỏi thẳng, ông cũng không có cách nào giấu diếm.

Sờ sờ râu mép, ông mím môi gật gật đầu, “Không sai, thiếu gia hôm nay đích xác tìm đến tôi, mục đích rất đơn giản, bởi vì... Phù dung câu tìm được ‘nhục thực’.”

Kỳ lão gia thay đổi sắc mặt, nhíu mày, “Ông nói Tiểu Phong được thân thể Lạc Khâu Bạch lựa chọn?”

Tôn đạo trưởng vừa nhắm mắt, gật gật đầu, “Đúng vậy, không chỉ như thế, hai người bọn họ còn hình thành chìa khoá chi khế, một khi phù dung câu tìm được ‘nhục thực’, thân thể sẽ nhớ kỹ người đó, thể chất cũng sẽ càng thêm ý lại ‘nhục thực’, cho nên về sau ngài còn muốn làm cho Lạc tiên sinh rời đi thiếu gia, chỉ sợ không dễ dàng như vậy.”

“Hoang đường!” Đột nhiên cất cao thanh âm, làm Kỳ lão gia không hô hấp được, mãnh liệt ho khan, ông gắt gao nắm chặt sàng đan, ánh mắt lãnh ngạnh.

Chìa khoá chi khế hình thành, ‘nhục thực’ cùng danh khí sẽ ý lại lẫn nhau, ông đã sớm biết, vừa nghĩ tới thân thể cổ quái của Lạc Khâu Bạch, vẻ mặt của ông càng thêm đông lạnh.

Vì bệnh của Kỳ Phong, ông lúc trước cũng không thể tùy tiện đuổi Lạc Khâu Bạch, lúc nào cũng nhắc nhở nó, Kỳ Phong vì một người nam nhân mà làm Kỳ gia đoạn tử tuyệt tôn, hiện giờ chìa khoá chi khế đã hình thành, Kỳ Phong thậm chí vì cậu nam nhân này mà đoạn tuyệt với mình, chuyện ông lo lắng rất cực vẫn xảy ra...

Kỳ lão gia càng nghĩ càng sốt ruột, ông cảm thấy mình bị Lạc Khâu Bạch cậu nam nhân này đẩy vào đường cùng, vô luận đi tới đi lui đều là tử lộ.

Ông sống cả đời khi nào bị quản chế như vậy!?

Nhịn không được, ông kịch liệt ho khan, Tôn đạo trưởng sợ ông thật sự khó thở hơn, nhịn không được mở miệng trấn an, “Lão gia, con cháu đều có phúc của con cháu, ngài cũng đừng vì vậy mà bức bối, vừa rồi tôi bắt mạch cho thiếu gia, quái bệnh của thiếu gia cơ bản đã khỏi hẳn, đây là chuyện tốt, ngài hẳn là cao hứng mới đúng.”

Kỳ lão gia bất động, phút chốc mở to hai mắt, “Đạo trưởng, ông mới vừa nói cái gì? Quái bệnh của Tiểu Phong đã khỏi hẳn?”

Tôn đạo trưởng gật đầu, khoe miệng tươi cười, “Không sai, tôi cẩn thận kiểm tra thân thể của thiếu gia, huyết mạch ứ trệ đã khơi thông, tim cũng bớt đau, trong thân thể âm dương cân bằng sẽ không bị dày vò nữa, chỉ cần để ‘lô đỉnh’ điều trị thêm, đừng nói là 30 tuổi, cho dù là sống 70 tuổi cũng dư dả.”

Mắt Kỳ lão gia sáng rực, khoe miệng mang theo ý cười, vừa lòng gật gật đầu, “Không uống công tôi mất thể diện của Kỳ gia cho nó cùng nam nhân kết hôn, cuối cùng cũng có hồi báo.”

Nói tới đây sắc mặt ông hồng nhuận vài phần, ho khan cũng giảm bớt, con người tinh quang chợt lóe, “Nếu Lạc Khâu Bạch thật sự cứu mạng Tiểu Phong, Kỳ gia chúng ta phải biết báo đáp, ông nói đúng không Tôn đạo trưởng?”

Nói xong, khoe môi ông cong lên một chút, biểu tình trên mặt bị ánh sáng hôn ám trong phòng che đậy, đêm ngày đen tối, làm Tôn đạo trưởng nhất thời nhìn không rõ.

Thời gian này, Lạc Khâu Bạch lại bận rộn.

Tà Dương Ca rốt cục hoàn thành hậu kỳ chế tác cùng xử lý hiệu ứng, tiến vào đến giai đoạn cuối cùng là tuyên truyền.

Lạc Khâu Bạch làm nam chính, trong phim ảnh chiếm phần lớn phân lượng, áp phích dán lên, được rất nhiều sự chú ý, đặc biệt ảnh chụp Diệp Thừa cùng hắn trên vách núi máu đầy người, binh lính chém giết cùng một chỗ, càng mặc danh kỳ diệu được các diễn đàn lớn chú ý “Tương ái tương sát” danh hào, bị một đám tiểu cô nương ngao ngao kêu “Hảo mạnh hảo mạnh”.

Trước khi chiếu phim, đoàn phim đăng lên trước hai đoạn phim, một cái là Nhạc Triều Ca cùng tri kỷ Giản Đồng, trường kiếm giang hồ khoái ý ân cừu, một cái là hai người trở thành kẻ thù không đội trời chung, không chết không được máu rơi đầy đường, hai đoạn tiết tấu hoàn toàn tương phản, tăng thêm thích thú cho người xem.

Lúc này có người lại phát hiện, cánh hoa xuất hiện giữa các diễn viên cũng có thanh âm, chỉ có Lạc Khâu Bạch bị cố ý lau sạch, khi hoa đang rung động âm nhạc vang lên, mọi người chỉ có thể nhìn thấy hắn không ngừng khép mở miệng, nhưng không biết hắn đang nói cái gì.

Không có âm nhạc làm nền, ánh mắt của Lạc Khâu Bạch cùng động tác được phóng đại, không ai biết được hắn muốn biểu đạt cái gì, chỉ nhú mày một hồi, vô thanh thắng hữu thanh, 15 phút ngắn ngủi đi qua, làm người xem nhìn thật kỹ mới đột nhiên phát hiện, cho dù không có thanh âm, Lạc Khâu Bạch tân nhân diễn xuất hoàn toàn không thua kém đại bài siêu sao!

Trong lúc nhất thời, chú ý của mọi người đối với Lạc Khâu Bạch trước nay chưa cao lắm, thậm chí có người cố ý đi tìm tác phẩm trước kia của hắn, muốn nghe thanh âm của hắn, lại không thu hoạch được gì.

Hắn không có tác phẩm tiêu biểu, thậm chí lời thoại linh tinh đều bị bối cảnh âm nhạc át đi, hết thấy đều bí ẩn, làm người ta thích thú đến cực hạn.

Bất quá, mấy chuyện này cùng Lạc Khâu Bạch không có nhiều quan hệ, bởi vì hắn thật sự quá bận, không chỉ muốn quay còn muốn ngủ, trời đất bao la, đi ngủ là quan trọng nhất, hắn nhắm mắt lại mệt đến ngủ quên, không có nhiều tâm tư quan tâm.

“Lạc thúc thúc, chơi với bọn con đi, đừng ngủ!”

“Đúng đúng, Lạc thúc thúc là đồ đại lười, máy quay vừa xong, liền nhàn hạ đi ngủ, xấu hổ xấu hổ.”

“Lạc thúc thúc, mẹ con nói tham ngủ sẽ mập đó, mau đứng lên chơi với bọn con đi!”

Một đám trẻ con vây quanh ghế dựa của Lạc Khâu Bạch, mồm năm miệng mười nói lời này, có người cầm gót áo hắn, có người nắm mũi hắn, còn có người lắc hắn... Náo loạn cả trường quay.

Lạc Khâu Bạch bất đắc dĩ mở to mắt, ngáp một cái, “Chú nói nhóm tiểu tổ tông tại con, chú hôm nay đều cùng các con chơi cho tới trưa, còn chưa đủ? Hôm nay có muốn ăn kẹo không?”

Một đám tiểu ma tinh ngoan ngoan cầm miệng, la hét “Muốn muốn, Lạc thúc thúc”!

Lạc Khâu Bạch dụi mắt, nhìn mấy đứa nhóc ánh mắt sáng ngời, buồn rầu lại dung túng cười cười.

Hôm nay là quay quảng cáo mà tập đoàn tài chính Côn Luân đầu tư để xây dựng cô nhi viện, chủ đề là yêu thương các cô nhi, che chở cây non, mấy tiểu bằng hữu vây quanh hắn đều là mấy hài tử của cô nhi viện phụ cận, vừa tới trường quay, một bộ dáng sợ người lạ, Lạc Khâu Bạch vì đỡ bọn chúng vui vẻ, liền dùng

mấy trò ma thuật nhỏ lúc ấy học được biểu diễn cho chúng, còn cùng đàn cho các tiểu tử kia chơi, liền chơi cho tới trưa, kết quả mặc danh kỳ diệu liền thành “Vua hài tử”.

Mà ngay cả đạo diễn bên cạnh cũng nhin không được cười nói, “Khâu Bạch, cậu cũng có duyên với hài tử ha, thật nhìn không ra cậu chưa kết hôn nha.”

Đối tượng là Boss của ông, lời này tôi sẽ tùy tiện nói cho ông biết sao?

Lạc Khâu Bạch cười cười không nói chuyện, liếc mắt thấy một cậu nhóc cách đó không xa, đang kéo một con chó trên cỏ, kết quả dùng sức thật mạnh, lập tức lẩn vòng, giống tiểu thịt cầu lẩn một chút, hần nở nụ cười một tiếng, vội vàng lấy điện thoại cầm tay ra chụp rồi gửi cho Kỳ Phong.

Anh nói Phong Phong béo, hay là tiểu shota béo này?

Không cần quấy rầy anh làm việc.

Kỳ Phong lạnh như băng đá, Lạc Khâu Bạch không cho là đúng, Phong Phong, nếu anh làm việc sẽ không nhấn tin lại cho em nhanh như vậy ()

Câm miệng!

Kỳ Phong lần này than thở, Lạc Khâu Bạch không cần đoán đã biết y hiện tại nóng nảy không được tự nhiên, cười hắc hắc tiếp tục nhấn tin. Lại nói tiếp em còn chưa thấy qua ảnh của anh khi còn bé, anh khi còn bé nhất định đáng yêu hơn hiện tại nhiều.

Nhắn tin xong, hần nằm ở trên ghế tiếp tục ngủ, chờ mong Kỳ Phong lát nữa gọi tới.

Quả nhiên không đến một lát, di động đặt trong túi áo liền vang lên, Lạc Khâu Bạch cười tủm tỉm, “Kỳ Phong, nói anh đáng yêu là khích lệ anh.”

Trong điện thoại bất động, trầm mặc một lúc, lúc Lạc Khâu Bạch cảm thấy có chút không đúng, bên kia lại truyền đến thanh âm lễ phép lại xa lạ, “Lạc tiên sinh, chào ngài, tôi là thư ký của Kỳ tiên sinh, xin hỏi ngài chiều hôm nay có rảnh không, Kỳ tiên sinh muốn mời ngài ăn bữa cơm đạm bạc.”

Lạc Khâu Bạch sững sốt một chút, cầm lấy di động vừa thấy là một dãy số hoàn toàn xa lạ.

Kỳ tiên sinh? Kỳ Phong sao, khẳng định không có khả năng, mới một giây trước đại diện quái còn vừa mới cùng hần nhấn tin, lúc này sao lại kêu thư ký gọi cho hần, gặp mặt hần.

Như vậy có khả năng Kỳ tiên sinh chỉ có thể là... Kỳ lão gia.

Nụ cười trên mặt Lạc Khâu Bạch dừng một chút, lễ phép kỹ càng tỉ mỉ hỏi một câu, “Cô nói Kỳ tiên sinh là Kỳ lão gia sao?”

“Đúng vậy, không biết ngài buổi chiều có rảnh hay không?”

Nếu không rảnh cũng muốn nói có rảnh, hướng chỉ thủ đoạn của Kỳ lão gia hần cũng không phải không lĩnh giáo qua, lúc này gọi điện thoại cho hần, hơn phân nửa đã sớm tìm hiểu lịch làm việc của hần, nếu như mình mở miệng cự tuyệt, không chỉ không lễ phép còn thua trận, thật sự không cần thiết.

Nghĩ đến đây hần cười cười, gật đầu, “Đương nhiên rồi.”

“Trước nghe nói Kỳ lão gia sinh bệnh, tôi hần phải sớm chủ động đi thăm, hiện giờ còn để lão nhân gia tự mình mời, thật sự rất áy náy, cô giúp tôi chuyển lời, buổi chiều tôi nhất định sẽ tới.”

Thư ký nói xong địa chỉ cùng thời gian xong liền tắt điện thoại.

Lạc Khâu Bạch cầm di động mím khóe miệng, cẩn thận cân nhắc trong chốc lát, có chút không hiểu lão gia đột nhiên bí mật muốn gặp hần là có ý gì.

Chẳng lẽ là bởi vì lão gia cùng Kỳ Phong gần đây có vấn đề sao? Kia cùng hần có quan hệ gì?

Trước lúc hần đi Thanh Nguyên quay ngoại cảnh, Kỳ Phong vẫn luôn né tránh chuyện của lão gia, khi đó hần muốn đi thăm, lại tìm không thấy thân phận thích hợp, chỉ có thể thối lui đến khoảng cách an toàn nhất, đỡ phải để lão gia nhìn không vừa mắt, nhưng chẳng lẽ cũng là lỗi lầm?

Ngàn tư trăm tưởng, Lạc Khâu Bạch tìm không thấy đáp án, không nghĩ nữa.

Lời mời đã đưa đến trước mặt, không thể thoái lui.

Lần đầu tiên bí mật gặp mặt, Lạc Khâu Bạch không dám hàm hồ, thay đổi trang phục chỉnh tề, trước nửa giờ đã tới trà lâu, vừa vào cửa lại phát hiện lão gia đã đến.

Lão gia khoe miệng mỉm cười, nhìn hần chỉ vị trí đối diện, “Đến ngồi đi, muốn uống chút gì không, Thiết Quan Âm thế nào?”

Lạc Khâu Bạch gần đây vẫn luôn buồn ngủ mệt mỏi, khẩu vị cũng vẫn luôn uể oải, càng không dám uống nước trà đặc, khoát tay nói, “Con uống Thiết Quan Âm sẽ bị say trà, nước lọc là được rồi.”

Lão gia cũng không kiên trì, ăn vài miếng trà bánh xong, bưng chén uống một hơi, tựa hồ cũng không vội mở miệng.

Lạc Khâu Bạch đem lễ vật đã chuẩn bị tốt đầy qua, cười nói, “Trước nghe nói lão gia thân thể không tốt lắm, con cũng chưa kịp đi thăm, thực hổ thẹn nên mua một ít đồ hy vọng lão gia sẽ thích.”

Mở hộp ra, bên trong là thạch học (được) lá màu xanh biếc tốt nhất, lá trà ngon đứng đầu, cũng hợp với sở thích yêu trà của lão gia.

Ông cười như không cười nhìn Lạc Khâu Bạch, đem lễ vật để qua một bên, “Con là hài tử có nhân lực, có tâm, so với Tiểu Phong tốt hơn nhiều.”

Nhắc tới “Kỳ Phong” chẳng khác nào trọng điểm đến.

Lạc Khâu Bạch cong lên khoe miệng, “Lão gia ông nói chơi thôi, Kỳ Phong ngày đó nghe nói ngài bị bệnh, hai lời chưa nói trở về nhà cũ, con sao so được. Huống chi, hài tử là con cháu của ông, ông chắc là có yêu cầu rất nghiêm khắc.”

Đối với vấn đề này, lão gia lộ ra một tia cười lạnh, trên mặt lại khôi phục không gợn sóng, “Tiểu Lạc a, gần đây nghe nói phim con đóng sắp chiếu, thanh danh cũng lên không ít, chúc mừng.”

“... Không có ạ, lão gia ngài khen trật rồi.”

“Sao lại khen trật? Hồng phổ biết hạng nghe, Tinh Huy cũng coi trọng con, Tiểu Phong cũng giúp con, bây giờ còn là người phát ngôn của Kỳ gia chúng ta, chờ thêm vài ngày nữa phim chiếu, sẽ rất náo nhiệt, nhiều hoa tươi cùng vỗ tay như vậy đối với người thường mà nói cả đời cầu còn không được, Tiểu Lạc a, con phải biết đâu là đủ.”

Lạc Khâu Bạch sửng sốt một chút, hần không phải ngốc tử, tự nhiên có thể nghe ra ý của lão gia.

“Lão gia, trước là con cùng Kỳ Phong không đúng, liên lụy thanh danh Kỳ gia, làm ông lo lắng, việc này để con giải thích, con cam đoan về sau sẽ không tái phát sinh loại chuyện này.”

Lão gia tươi cười, lắc lắc đầu, nhìn chằm chằm vào hần nói, “Con sai.”

“Chỉ cần con còn một ngày tồn tại trong giới giải trí, loại sự tình này sẽ vĩnh viễn không ngừng phát sinh, giống như quan hệ của Tiểu Phong với con, giới giải trí loại địa phương này có thể có vài người sạch sẽ, trong bùn mà không nhiễm bùn rất ít.”

Lời này giống như cảm khái giới giải trí hỗn loạn, nhưng rõ ràng là châm chọc Lạc Khâu Bạch xuất thân không sạch sẽ.

Hần cũng không động khí, híp mắt nhượng mày mỉm cười, “Lão gia yên tâm, con có không sạch sẽ cũng không tính toán thừa nhận Kỳ Phong với con là gì, cho nên ông có thể yên tâm, người ngoài sẽ không làm chúng con liên lụy đâu.”

“Phanh” một tiếng, chén trà ném ở trên bàn, trà nóng bên trong hắt ra, có vài giọt hắt ra trên tay Lạc Khâu Bạch, nháy mắt nóng đỏ da thịt.

“Con nháo tới gièm pha, cuối cùng lại muốn Kỳ gia giúp con, này còn gọi không liên lụy? Nếu không phải con còn luẩn quẩn trong cái vòng hỗn tạp này, làm sao có thể làm ra chuyện loạn thất bát tao như vậy?”

Lạc Khâu Bạch lạnh mặt, hấn nở nụ cười một chút, vuốt chóp mũi cân nhắc trong chốc lát mới chậm rãi mở miệng, “Cho nên? Ý của ông có phải bởi vì con là người ở trong giới giải trí dơ bẩn, cho nên không cho con và Kỳ Phong ở cùng một chỗ?”

“Cái này quá cũ rồi... Lão gia, ông không biết hiện tại phim truyền hình đều không có mấy chuyện như vậy rồi không? Hơn nữa ông kêu con rời đi Kỳ Phong có phải trễ rồi không, chúng con đều đã kết hôn, ông nói những lời này thật sự rất kỳ quái, đúng rồi, còn có chi phiếu đâu, lúc này không phải nên đưa ra mấy tờ ngân phiếu sao?”

Lão gia kịch liệt ho khan, mặt đỏ vài phần, ngực cũng khó thở.

“Ta không phải khua môi múa mép, cũng không bảo con rời đi Tiểu Phong.”

Lạc Khâu Bạch nheo lại ánh mắt, lão gia ngẩng đầu không hề chớp mắt nhìn hấn, thấp giọng lại ho khan vài tiếng, “Ta không phải bức con, mà là cầu xin con. Ta sẽ không để con rời đi Tiểu Phong, chỉ hy vọng con suy xét rõ ràng.”

Nói xong ông vươn ra cánh tay già nua, cầm mu bàn tay Lạc Khâu Bạch đặt ở trên bàn, ánh mắt khàn khàn nói, “Ta nghĩ con hẳn là hiểu được làm một người ông, ta hy vọng cháu của mình làm một người bình thường có thể cùng nữ nhân kết hôn sinh con, nhưng con đối với chúng ta có ân, ta thật sự không thể bức Tiểu Phong cùng nữ nhân kết hôn, thương tổn con, con là nam nhân ta cũng nguyện ý cho con lưu lại, coi như Kỳ gia chúng ta bồi thường cho con.”

Nói xong ông lại kịch liệt ho khan một trận, giống như muốn ho hết cả ra, “Ta đã 70, cũng sắp phải ra đi, nhưng ta vừa nghĩ tới nếu mình chết, tôn tử lúc nào cũng có khả năng bị giới giải trí gièm pha vây quanh cuộc sống, ta sẽ không được thái bình.”

“Tiểu Lạc, con là hài tử tốt, cũng hiếu thuận với ta, để hồi báo ta sẽ không để cho Tiểu Phong cưới nữ nhân, đây là giới hạn cuối cùng của ta, mà con nếu vẫn xem ta là ông nội của Tiểu Phong, coi như con thương cho lão nhân gia ta, giúp ta khuyên nhủ Tiểu Phong, để ta trước khi nhắm mắt có thể nhìn chắt trai một lần.”

“Chắt trai” ba chữ thật mạnh đập vào đầu Lạc Khâu Bạch, hấn sững sốt thật lâu mới kịp phản ứng lão gia rốt cuộc là có ý gì, không dám tin nhìn ông, “... Ông nói con khuyên Kỳ Phong cùng người khác sinh hài tử?!”

Lão gia không ngừng ho khan, cổ hết sức khoát tay nói, “... Nếu con cũng giống ta ở tuổi này sẽ hiểu được, hài tử rất quan trọng, không cần kết hôn, chỉ cần sinh con là có thể, Tiểu Lạc con hiểu chuyện như vậy, chẳng lẽ thật sự nhẫn tâm để Kỳ gia chúng ta đoạn tử tuyệt tôn?”

“Tiểu Phong không hiểu chuyện, làm lòng ta lao lực quá độ, ta thật sự không có biện pháp khác... Tiểu Lạc, con cũng thấy đó ta đã đặt nửa chân vào quan tài rồi, khuyên nhủ nó đi, ta đã đồng ý cho con vào cửa, có mấy người sẽ đồng ý loại chuyện này, con thật sự muốn cho ta chết không nhắm mắt sao!?”

Những lời này đánh thức Lạc Khâu Bạch, hấn rốt cục hiểu được Kỳ Phong lúc trước vì cái gì nhắc tới chuyện lão gia liền ngậm miệng không nói, nguyên lai lúc trước lão gia có lẽ cũng nói với y lời giống vậy, yêu cầu như vậy.

Hấn như đang nghe được chuyện gì đó hoang đường, nửa ngày cũng không biết nên bày ra biểu tình gì.

Nguyên lai đồng ý cho hấn tiến vào cửa Kỳ gia đã là ban ơn, cho nên hấn có nghĩa vụ khuyên bảo Kỳ Phong sinh ra hài tử, nếu không sẽ vong ân phụ nghĩa, là đầu sỏ gây tội cho việc Kỳ gia đoạn tử tuyệt tôn!

Đây là suy luận chó má gì! Ngay từ đầu mục đích của Kỳ Phong tiếp cận hấn chính là vì chữa bệnh, hiện giờ đã biết hấn chạy không thoát, cho nên có thể dùng thái độ ban ân này bức hấn sao?

Cảm xúc dao động quá mạnh, Lạc Khâu Bạch đầu vầng mắt hoa, dạ dày cũng rất đau, tựa hồ lại bắt đầu sốt nhẹ.

Kỳ lão gia liếc mắt nhìn hần, khoe miệng gọi lên một tia cười lạnh, đột nhiên ho khan, cả nước mắt đều chảy xuống, ông gắt gao nắm chặt tay Lạc Khâu Bạch, như là nắm chặt cọng rơm cứu mạng cuối cùng, thanh âm run rẩy khàn khàn, “... Một hài tử mà thôi, chờ đến khi ta chết, sẽ không còn uy hiếp gì nữa, Tiểu Phong thích con như vậy, về sau những gì của Kỳ gia cũng là của con, con trong giới giải trí sẽ đạt được nhiều thứ, con chỉ cần khuyên nhủ để Tiểu Phong gạt đầu đồng ý, lui khỏi giới giải trí, để hài tử về sau có hoàn cảnh sạch sẽ, đừng để nó tuổi nhỏ liền dính vào giới giải trí, Kỳ gia sẽ không bạc đãi con, đến lúc đó Tiểu Phong cùng gia sản đều là của một mình con, như vậy còn chưa đủ sao...”

Lạc Khâu Bạch nghe đến đó cười lên tiếng, ở ngoài cười nhưng ánh mắt lạnh như băng, hần gắt gao nắm lấy ngón tay của mình, mu bàn tay đều trắng bệch.

Gia sản hàng triệu, ăn không phải trả tiền, không có nữ nhân tới chen chân, độc chiếm Kỳ Phong cả đời... Điều kiện mê người cỡ nào a, nếu hiện tại gạt đầu, hần chẳng phải là cả đời vô lo, triệt để cùng điều ti nói tạm biệt sao?

Nhưng một khi hần đáp ứng, mình lại thành cái gì?

Một người không có ước mơ, chỉ có thể làm một ký sinh trùng dựa vào người khác mà sinh tồn!

Kỳ lão gia luôn mồm đều là “Ta muốn hồi báo con” “Con đối với Kỳ gia có ân”, chính là có người nào hồi báo, lại khinh bỉ mình không bằng con kiến, dùng thái độ thương hại ban ơn nói ra điều kiện như vậy, chẳng lẽ lúc này hần còn phải buông tha tôn nghiêm quý xuống đất “Tạ chủ long ân” sao?!

Lạc Khâu Bạch không ngừng cong lên khoe miệng, hần nhìn Kỳ lão gia không ngừng ho khan, trầm mặc đưa qua khăn tay, qua một hồi lâu mới chậm rãi mở miệng, “Lão gia, đừng kích động, đối với thân thể không tốt. Con hiểu tâm tình của ngài, nếu con là ngài có lẽ cũng sẽ bảo cháu của mình lưu lại hài tử.”

Nghe xong lời này, lão gia lóe lóe mắt, tiếp ho khan cười cười, “... Ta biết con là hài tử thông minh.”

“Những lời này ông thu hồi đi, con thật sự không thông minh, bởi vì con đặc biệt muốn chết.”

Kỳ lão gia sắc mặt cứng đờ, nhìn Lạc Khâu Bạch vẻ mặt thông dong sờ sờ chớp mũi, không chuyển mắt nhìn ông nói, “Nếu Kỳ Phong nguyện ý thụ tinh nhân tạo, con sẽ không phản đối, y là con trai độc nhất trong nhà, còn sản nghiệp lớn cần người kế thừa, con hiểu cho nên tuyệt đối sẽ không ngăn trở, lại càng không cùng người thụ tinh tranh giành tinh nhân, con không nhỏ nhen như vậy, ngài đừng lo lắng.”

“Nhưng, hiểu cũng không chứng minh con sẽ giúp đỡ, con tôn trọng ý kiến của Kỳ Phong, nếu y nguyện ý con tuyệt đối sẽ không nói hai lời đưa y đi bệnh viện, nhưng nếu y kiên quyết phản đối, con sao lại can thiệp? Y mới là ba ba hài tử, con kết hôn với y, nhưng không phải người cha thứ hai của hài tử, ngài kêu người ngoài đi khuyên bảo người khác làm cha, thực buồn cười?”

Nói tới đây, sắc mặt Kỳ lão gia triệt để âm trầm xuống, “Lạc Khâu Bạch, ta khuyên con cẩn thận suy xét một chút, ta sẽ không cho con cơ hội thứ hai.”

Lạc Khâu Bạch bắt vi sở động, gọi lên khoe miệng, không sợ hãi chút nào nhún bả vai tiếp tục nói, “Về phần rời khỏi giới giải trí, con không cần suy xét, hiện tại con có thể nói cho ông biết, không có khả năng.”

“Con tôn trọng ông là ông nội Kỳ Phong, cho nên sẽ hiểu thuận với ông, chiều cố ông, nhưng nói cho cùng con với ông cũng chỉ là người ngoài, ông hôm nay có thể đồng ý cho con nhiều như vậy, có lẽ ngày mai có thể lập tức đá con đi, là nam nhân phải chú trọng sự nghiệp, nếu không chẳng thà một lần nữa đầu thai lại.”

“Huống chi, con hiện tại cũng làm ra tiền, trông cậy vào ngày nào đó Kỳ gia có phá sản, con là vợ sẽ nuôi Kỳ Phong, nếu rời khỏi giới giải trí, không có tiền thì không thể được, Kỳ Phong sẽ do ông phụ trách sao?”

Một câu cuối cùng, Lạc Khâu Bạch cơ hồ cười ra, sắc mặt của hần tuy rằng thoát nhìn mệt mỏi, nhưng ánh mắt lại vô cùng kiên định sáng ngời, không ai có thể lay động.

Nói xong những lời này, hần không để lại tiền, xoay người bước đi.

Nếu lão gia đến uy hiếp hần, vậy hần cũng không tái khách khí mà trả tiền trà làm gì, huống chi vừa rồi hần cũng đã mua trà cho ông cũng vài ngàn, tốn tiền a!!

“Khụ khụ... Khụ... Lạc Khâu Bạch, con sẽ hối hận.”

Thanh âm của lão gia từ phía sau truyền đến, Lạc Khâu Bạch nghe thấy cũng không quay đầu lại.

Đã đi, nếu lựa chọn hần tuyệt không hối hận.

45. Chương 48

Chương 48

Ngày một tháng tư, ngày cá tháng tư.

Trải qua một năm quay phim cùng chế tác hậu kỳ, Tà Dương Ca được nhiều người mong chờ rốt cục cũng chiếu.

Hơn ba năm trước, bản cũ Tà Dương Ca một khi chiếu phim, liền sáng tạo chuyện thần thoại mới, doanh thu được 12 triệu 5000 vạn ổn định đứng đầu, năm đó giành được giải thưởng lớn, nhiều năm như vậy không một bộ phim nào có thể gây kỳ tích như vậy.

Trong lòng nhiều người xem, nhân vật của Mạnh Lương Thần cùng Tô Thanh Lưu đã được phân tâm, được tôn sùng là vai diễn kinh điển, hiện giờ tân bản Tà Dương Ca chiếu, Nhạc Triều Ca thân thể cường tráng tuần dật cùng Giản Đồng ôn nhuận nhã nhặn, lại hoàn toàn thay đổi, làm người xem hứng thú.

Nhưng chỉ có vậy vẫn không đủ, dựa theo quy luật, phim được phục chế hình ảnh phải thật phần kích, nội dung phải thoải mái, có bản cũ Châu Ngọc, tân bản được nhiều người chú ý, sau một khoảng thời gian, sẽ lập tức lắng xuống, có thể nói là thành công cũng do nguyên tác nhưng thất bại cũng do nguyên tác, cho nên nếu cam đoan một bộ phim muốn được đại hồng đại tử (chú ý), phải mạo hiểm.

Một đoạn thời gian trước, Lạc Khâu Bạch cùng đại công tử Kỳ gia có scandal xôn xao, hần lại lấy thân phận người mới đạt được tin tưởng của công ty Tinh Huy cùng tập đoàn tài chính Côn Luân, vốn là ánh mắt của hần rất có nét, trên đoạn phim có cánh hoa, hần diễn xuất rõ như ban ngày, hơn nữa tận lực bị đè ép thanh âm, hấp dẫn nhiều người xem cùng nhà phê bình điện ảnh.

Mà đội hình chưa từng cường thế như thế, ảnh đế Diệp Thừa gia nhập liên minh cùng Mạnh Lương Thần Nhạc Triều Ca nguyên bản đóng vai khách mời cũng hấp dẫn một số bạn fan hâm mộ, hơn nữa bộ phim này vẫn là bộ phim cuối cùng của Lý Thiên Kỳ trước khi bị bắt, lúc trước anh ta hâm hận Lạc Khâu Bạch sau đó lại bị cảnh sát bắt giữ, hiện giờ cũng là một đề tài để người ta thảo luận

Một đêm trước khi phim chiếu, vé đã được mua sạch, thậm chí mua trước một tuần cũng rất khó.

Lần đầu ngày đó, lúc tuyên truyền ở ngoài rạp chiếu phim quốc tế Casar mọi người xếp một hàng dài, Lạc Khâu Bạch mặc trang phục nhung xanh biếc như con khổng tước, ngồi ở ghế sau hậu trường, chơi game trên điện thoại.

Bên cạnh Diệp Thừa nói nhiều, miệng không ngừng lép nhép, rõ ràng mặc lễ phục suất khí, tóc cũng được chải chuốt ra dáng trí thức, anh ta một chút cũng không thể hiện ra phong độ “Trí thức” chút nào, trong tay cầm bạch thịt dê tỏi, không ngừng bỏ vào trong miệng, một bên ăn còn một bên miết cà men của Lạc Khâu Bạch.

“Tôi nói cậu chẳng lẽ không khản trương sao? Lần đầu công chiếu, tôi hiện tại khản trương tay chân đều đỏ mồ hôi.”

Lạc Khâu Bạch thiếu chút nữa bị nghẹn, dở khóc dở cười nói, “Diệp ảnh đế, kinh nghiệm của cậu phong phú hơn tôi nhiều, lúc này khản trương cái gì? Còn có, cậu đừng có ăn nữa được không? Cậu không sợ lát nữa nói chuyện, há miệng ra toàn là vị tỏi sao.”

“Tôi khản trương a! Tôi căng thẳng nên mới ăn đó chứ.” Diệp Thừa bỏ một miếng tỏi vào miệng, ăn thơm nức, còn không quên đưa một miếng gừng lên trước mặt Lạc Khâu Bạch, “Cậu ném thử đi, cái này đặc biệt ăn ngon, trợ lý của tôi xếp hàng 2 tiếng ở phòng riêng của Triệu gia mới mua được, nghe nói là Từ lão bản tự mình xuống bếp đó nha, nói nhỏ nghe, cậu ăn một hơi sẽ biết.”

Mùi thịt dê khiến Lạc Khâu Bạch nhanh chóng che cái mũi, hẳn trước kia rất thích ăn thịt dê, nhưng từ khi khẩu vị không tốt, hẳn đối với mấy thứ này xin miễn cho kẻ bất tài, lúc này dùng sức lắc đầu nói, “Thôi cậu ăn đi, tôi chưa cho cậu đó, cẩn thận đừng để nghẹn, không thì đầu đề tin tức ngày hôm nay sẽ biến thành: Diệp Thừa để ăn tôi bị nghẹn chết.”

Diệp Thừa chờ hẳn nói những lời này, cười hắc hắc cầm cà men của hẳn, Lạc Khâu Bạch chịu không nổi hương vị này, nhanh chóng cầm chai nước uống một hơi.

Đây là hỗn hợp nước trái cây buổi sáng Kỳ Phong cố ý chuẩn bị, có táo, cam cùng sơn trà, đen thù lù, bị Lạc Khâu Bạch cười ghét bỏ, bị người nào đó nóng nảy lại không vui túm cổ hơn nửa giờ, hiện tại miệng còn có chút tê.

Nghĩ đến Kỳ Phong, Lạc Khâu Bạch trộm vào nhà vệ sinh gửi tin nhắn cho y.

Buổi sáng hôm nay đi gấp, chưa kịp nói cho anh, buổi chiều anh có thể đi không, em mời anh đi xem phim. Hẳn chưa nói chuyện Tà Dương Ca công chiếu, bởi vì hẳn cũng không muốn Kỳ Phong bỏ việc tới cổ vũ hẳn, lại nói lần đầu chiếu, hẳn còn phải cùng đoàn phim tuyên truyền, Kỳ Phong và hẳn hai người cũng không có thể minh bạch sóng vai đi xem trước công chúng, cho nên hẳn muốn buổi chiều, rủ y đi, để Kỳ Phong bồi hẳn, chia sẻ vui sướng phim đầu tiên của mình được chiếu.

Trong chốc lát di động rung một chút, Kỳ Phong nhắn lại, Không rảnh, trong nhà có phòng chiếu phim, buổi chiều ai rảnh đi xem phim.

Khẩu khí cứng rắn, cả dấu chấm tròn cũng rõ ràng, cho dù không thấy người, Lạc Khâu Bạch cũng có thể tưởng tượng ra bộ dáng cau mày lạnh mặt của đại điều quái kia.

Thiệt, không đi thì không đi, hung dữ như vậy làm gì, trong nhà có phòng chiếu phim với việc cùng em đi xem phim là một chuyện sao? Thật sự là không hiểu phong tình!

Lạc Khâu Bạch hướng về phía màn hình làm cái mặt quỷ, vừa định trả lời tin nhắn, chợt nghe trợ lý gõ cửa, “Lạc tiên sinh, còn có năm phút đồng hồ là bắt đầu, thân thể ngài không thoải mái sao? Có cần tôi bảo đạo diễn kéo dài thời gian không?”

“Ai không cần, tôi lập tức đi ra ngoài.” Lạc Khâu Bạch đáp một tiếng, vội vàng đem di động cất vào túi áo mở cửa phòng.

Cuối cùng trước khi bắt đầu, diễn viên chính đều đứng chờ ở cửa, Lạc Khâu Bạch đứng ở cửa nhắm mắt lại hít một hơi, lúc này trái tim rốt cục bắt đầu không tự chủ được điên cuồng nhảy lên.

Phanh —— phanh —— phanh!

Hẳn biết cửa mở ra, ngênh đón hẳn là bắt đầu mới trên con đường diễn nghệ, 5——4——3——

Đây là một phần thi hẳn giao ra cho mình, kết quả như thế nào khó có thể đoán trước, nhưng là...

2——1——!

Cửa mở ra, tiếng hét điên cuồng truyền đến, mở mắt ra, ánh đèn flash chớp nhoáng.

Hẳn biết mình sẽ không oán giận không hối hận.

Nghi thức long trọng, truyền thông cùng phóng viên, rất nhiều người tới tham gia hoạt động lần này, trong tay bọn họ giữ lighstick và các banner đủ mọi màu sắc, miệng kêu tên thần tượng của mình, “Diệp Thừa” “Mạnh Lương Thần” liên tiếp, lúc này đột nhiên có người kêu, “Tiểu Bạch cố lên!”

Lạc Khâu Bạch kinh ngạc đi theo thanh âm, là một tiểu cô nương to con, giơ lên ba chữ “Lạc Khâu Bạch”, vừa nhìn thấy hẳn đi qua lập tức kích động mà kêu lên, hướng về phía hẳn kích động phát tay.

Hẳn cho tới bây giờ không biết mình cũng có fan hâm mộ, thậm chí cũng không biết họ thích hẳn vì cái gì, trong lúc nhất thời có chút không thích ứng, mặt đỏ rần, hẳn không ngừng nói “Chào các bạn”, cũng không biết những fan đó có nghe thấy hay không, lúc này Diệp Thừa bên cạnh cũng thấy, nắm bờ vai của hẳn nhe ra hàm răng trắng hướng về màn ảnh, đám tiểu cô nương kia lập tức kêu càng điên cuồng.

Lạc Khâu Bạch lần đầu tiên cảm nhận được cảm giác có fan hâm mộ, thẳng đến khi cùng đoàn phim bước lên thảm đỏ cũng chưa phục hồi lại tinh thần, phim bắt đầu chiếu, người hâm mộ cùng người xem lục tục đi vào, mấy diễn viên lớn cũng chỉnh trang lại từ phía sau cũng đi vào xem.

Một khắc trước khi vào rạp, di động của Lạc Khâu Bạch đột nhiên vang lên, hấn ra hiệu cho Sâm Xuyên, ý bảo bọn họ đi vào trước, mình vào sau. Bởi vì ở hậu trường, trừ bỏ nhân viên đoàn phim ra không có người khác, Sâm Xuyên cũng không để ý, gật gật đầu cùng Mạnh Lương Thần và Diệp Thừa đồng thời vào phòng chiếu phim.

Trong lúc nhất thời hành lang chỉ còn lại có Lạc Khâu Bạch cùng hai vệ sĩ, hấn cũng không biết là ai lại gọi điện thoại vào lúc này, lấy điện thoại cầm tay ra vừa muốn nghe, sau lưng đột nhiên có một người, gắt gao ôm hấn.

Lạc Khâu Bạch hoảng sợ, thiếu chút nữa tưởng là fan cuồng, vừa muốn quay đầu lại đã bị hôn một hơi.

Hương vị quen thuộc truyền đến, y miết một bên cằm.

Ngẩn ngừ kinh ngạc, hấn nhìn không được cười huých y, “Uy, không phải anh nói không đến xem phim sao? Lúc này sao lại ở đây?”

Kỳ Phong mím môi, lỗ tai đỏ ửng, tức giận “Anh nguyện ý rồi, em quản nhiều như vậy làm gì?” Cường ngạnh kéo cánh tay của hấn đi ra ngoài.

Y không rõ thê tử của mình vì cái gì trở thành như vậy, buổi sáng anh muốn cùng em đi tới buổi công chiếu, buổi chiều cũng sẽ không thả em đi, đương nhiên buổi chiều sẽ không lãng phí thời gian xem phim nữa! Dễ hiểu như vậy rồi cuộc cũng không rõ, không phải nói vợ chồng tâm linh tương thông sao, vì cái gì thê tử của mình khó giao lưu như vậy, thật sự là làm cho người khác khó hiểu!

Quay đầu lại, Lạc Khâu Bạch mới nhìn thấy Kỳ Phong, sửng sốt một giây nhìn không được cười ha ha.

Đại diện mặc áo gió màu đen, trên cổ đeo khăn quàng cổ lông dê, che hơn phân nửa khuôn mặt, mũ màu đen và kính râm, cả người tối như mực, nếu không bởi vì thanh âm của y và hương vị quen thuộc, Lạc Khâu Bạch thiếu chút nữa tưởng mình gặp xã hội đen.

Nghiêng mình, lách qua Kỳ Phong, hấn nhìn hai anh vệ sĩ cách đó không xa đã quay lưng đi, lúc này nghe không được nhìn không thấy, đồng thời ngẩng đầu nhìn trời, thực hiển nhiên bọn họ sớm đã bị Kỳ Phong mua chuộc, Kỳ Phong đã tính toán hết rồi.

Lạc Khâu Bạch ha ha cười, kéo khăn quàng cổ của Kỳ Phong nói, “Anh thật đáng yêu, ha ha ha... Anh cho là mình đóng phim điệp viên sao?”

“Ba!” Một tiếng, Kỳ Phong vuốt ve tay hấn, nóng nảy trầm giọng nói, “Câm miệng!”

Nếu không bởi vì gắng gượng mà đồng ý giấu diếm hôn sự của chúng ta, anh cũng không cần mặc thành cái bộ dáng ma quỷ xuất hiện ở trong này. Thê tử của mình, mà còn phải yêu đương vụng trộm như thế, còn không phải bởi vì anh sủng em!

Cho dù nhìn không thấy khuôn mặt nghiêm túc của nam nhân, Lạc Khâu Bạch cũng có thể đoán được giờ phút này y nhất định là không được tự nhiên lại thẹn thùng.

Hấn cười lẫn cười bò, lúc này nam nhân đưa cho hấn một cái bình thủy, tức giận nói, “Em rốt cuộc muốn xem phim không, không xem thì thôi, anh đi.”

Nói xong y xoay người bước đi, Lạc Khâu Bạch mở ra bình thủy, bên trong là nước ép trái cây vị chua tươi ngon, bởi vì dạ dày hấn gần đây vẫn luôn không thoải mái, Kỳ Phong cường chế cấm hấn ăn đồ lạnh, cho nên nước trái cây này đều đã đun sôi.

Nhìn bóng dáng cứng rắn của nam nhân, Lạc Khâu Bạch cười tủm tỉm chạy chậm hai bước, chạy lên gọi y, “Kỳ Phong? Kỳ Phong... Kỳ Phong?”

“Câm miệng!”

“Em sao lại thích anh như vậy.” Lạc Khâu Bạch đùa y một chút, Kỳ Phong lúc này dừng lại, cổ đều cứng lại.

Lúc này Lạc Khâu Bạch đắc ý cười hắc hắc, kéo cánh tay của y vuốt vuốt túi áo y, “Vé đâu, anh để chỗ nào? Phim sắp bắt đầu, coi như giết thời gian đi xem với em.”

“...” Kỳ Phong không nói, mím môi, qua một hồi lâu mới từ trong túi lấy ra hai tờ vé xem phim, khẩu khí không tốt nói, “Anh chỉ tùy tiện xem, không phải vì em.”

Lạc Khâu Bạch cười càng to hơn, gật gật đầu nói, “Vất vả cho anh rồi.”

Bởi vì Tà Dương Ca lần đầu chiếu đã chật ních người, thư ký không mua được vé VIP, Kỳ Phong rất tức giận, bắt đắc dĩ chỉ có thể mua vé thường.

Hai người đi vào rạp chiếu phim, quảng cáo đã chiếu được một lúc, rạp phim tối như mực, ánh mắt mọi người đều hướng lên màn ảnh, ai cũng không chú ý tới hai nam nhân ở hàng cuối cùng.

Lạc Khâu Bạch đeo mũ và kính râm cho Kỳ Phong, cởi âu phục trên người, chỉ mặc một chiếc áo sơ mi và quần đen, bình thường không chút nào thu hút, không khiến cho bất luận kẻ nào hoài nghi, mà Kỳ Phong lần đầu tiên cùng nhiều người xem phim như vậy, vẫn luôn cau mày, thực hiển nhiên vì sai lầm của thư ký mà không vui.

Lạc Khâu Bạch tâm tình phi thường tốt, hẳn chưa từng nghĩ qua có thể cùng Kỳ Phong tại biển người chật chội này làm chuyện mà tình nhân 15 tuổi mới có thể làm, loại cảm giác này thực mới mẻ, cũng thực kích thích, nếu không chú ý bọn họ sẽ bị phát hiện, làm tiêu đề cho báo chí ngày hôm sau, bất quá loại cảm giác này giống như khi còn bé làm chuyện xấu sợ bị phát hiện cũng làm cho người ta phi thường thỏa mãn.

Rạp chiếu phim rộn ràng nhốn nháo, thẳng đến khi quảng cáo chấm dứt, toàn bộ phòng mới hoàn toàn an tĩnh lại.

Tiếng sáo du dương vang lên, tiếng gió sà sạt phát phơ, lá trúc xanh biếc động đậy theo gió, âm thanh uyển chuyển từ mỗi một chiếc lá trúc theo khe hở mà chảy xuôi, không trung xanh thẳm chậm rãi phiêu hướng, tiếng vó ngựa truyền đến, một người áo xanh ngồi trên xe ngựa, cầm trong tay một cây sáo bạch ngọc, Bạch y nhân bên cạnh đánh lén, hẳn nghiêng đầu tránh đi, nhảy lên rừng trúc, vừa quay đầu lại lộ ra một đôi mắt xéch mang theo ý cười, Bạch y nhân theo sát, cười một hơi, “Nhạc Triều Ca, người xấu lắm!”

Tiếng sáo cùng tiếng cười càng phiêu càng xa, hai thân ảnh xuyên qua lá trúc, đó là một thiếu niên khí phách, sôi nổi, chính trực & khỏe mạnh, nháy mắt hoàng hôn tứ phía, một đàn quạ đen từ phía chân trời xẹt qua, màn ảnh càng kéo càng xa, vùng trời yên bình bị phá vỡ, hoàng hôn buông xuống, lúc này miếng ngói hồng truyền đến một tiếng gào thét, “Sát!”

Thiên quân vạn mã đạp phá điện Kim Loan, người áo xanh máu tươi đầy người, trên thân kiếm một giọt máu rơi xuống, “Tích thập ——” một tiếng.

Màn hình hiện lên, một tiếng khóc cực kỳ bi thương truyền đến, tiếng sáo lần thứ hai truyền đến, trên màn ảnh xuất hiện phụ đề thật lớn:

Tác phẩm của công ty giải trí hữu hạn quốc tế Tinh Huy

Sản xuất: Mạnh Lương Thần

Đạo diễn: Sâm Xuyên

—— Tà Dương Ca

Phụ đề đỏ như máu bị màn hình cắn nuốt, toàn bộ rạp chiếu phim lâm vào một màn tối đen, không nghe không thấy gì cả, tĩnh mịch, âm hưởng truyền đến thanh âm khàn khàn:

“Ta cuối cùng cho rằng, cả đời sẽ không mặn không nhạt trôi qua, thẳng đến khi gặp gỡ y mới hiểu được, có vài người tựa như cướp giật.”

Thanh tuyến mềm dẻo nhỏ nhẹ, rất trầm thấp, thậm chí giống như lằm bằm lầu bầu, cũng không có tận lực nói cho ai nghe, nhưng vô khổng bất nhập (ở mọi nơi) mỗi một âm tiết đều được phóng đại vô hạn, thanh

âm của hắn giống như bám vào trên da thịt, còn chưa kịp lau đi đã xâm nhập vào xương cốt, lập tức tràn vào huyết mạch toàn thân.

Tất cả mọi người đều ngây ngẩn, thậm chí có người còn ngoáy lỗ tai của mình, ngẩn ngừ trầm mặc, rạp chiếu phim xôn xao.

“... Là thanh âm của ai?”

“Thanh âm sao lại kỳ quái như vậy, tôi vừa nghe đã cảm thấy toàn thân như nhỏ lại...”

“Đúng đúng, chính là cảm giác này! Tôi còn tưởng rằng lỗ tai tôi có vấn đề! Lúc nhìn thấy cánh hoa không nhớ rõ có thanh âm này a?”

Tiếng nghị luận tất tất tác tác truyền đến, Lạc Khâu Bạch xấu hổ gãi gãi tóc, hắn không biết là thanh âm của mình có vấn đề gì, hơn nữa cũng không nghe ra là vấn đề gì, kéo kéo Kỳ Phong, nhỏ giọng nói, “Chẳng lẽ tất cả mọi người với anh đều có quái bệnh sao? Không thể chứ...”

Kỳ Phong cực độ không vui hừ lạnh một tiếng, lập tức rút tay ra, quay đầu đi lạnh như băng liếc hắn một cái, “Đừng tự mình đa tình, lúc quay phim em không thể nói chuyện bình thường một chút sao, em rất cuộc muốn câu dẫn bao nhiêu người?!”

Lạc Khâu Bạch sửng sốt một chút, cảm thấy ủy khuất lại buồn cười, hắn không hiểu được đại điều quái đang nói cái gì, dù sao trong đầu người nam nhân này, hắn vô luận nói cái gì đều là câu dẫn người khác, chỉ do đầu y có bệnh.

Màn hình sáng lên, Nhạc Triều Ca với một kiếm đã giết chết một cấm y vệ đánh bất ngờ sau lưng, trên con ngựa trắng cũng không có lay dấn một chút máu nào, hắn từ trên tử thi lấy ra một khối lệnh bài, cầm ở trên tay suy nghĩ một chút, bàn tay nắm chặt, lệnh bài hóa thành bột phấn, hắn cười lạnh một tiếng, “Ta Nhạc Triều Ca có tài đức gì, lại gặp phải lão hoàng đế, việc này có đảo ngược cũng thật thú vị.”

Âm điệu đồng dạng lần thứ hai vang lên, gió thổi vãi mỏng trên mặt hắn, lộ ra nửa khuôn mặt.

Lúc này có người nhỏ giọng kinh hô: “Này... Là thanh âm của Lạc Khâu Bạch!?”

Theo hình ảnh chuyển động, khuôn mặt cùng thanh âm của Lạc Khâu Bạch chồng lên nhau, lúc nhìn thấy cánh hoa, diễn xuất của hắn cùng thanh âm được tách ra, khán giả căn bản không kêu giống như vậy, những phim điện ảnh và truyền hình trước của hắn, hắn vẫn luôn làm nền, rất ít nói chuyện, cho nên căn bản không có người chú ý tới hắn có một thanh âm nghe hay như vậy!

Trách không được đoàn phim lúc có cánh hoa lại cố ý che đi thanh âm của hắn, nguyên lai đây mới là điểm thu hút lớn nhất của Tà Dương Ca ?

Trong lúc nhất thời người xem đều nhập tâm, tất cả đều mong chờ Lạc Khâu Bạch lên sân khấu nhiều hơn, để bọn họ nghiền cứu một chút, tiếng nói của hắn rất cuộc là xảy ra chuyện gì.

Kỳ Phong hừ lạnh một tiếng, sắc mặt đã khó coi đến cực hạn, Lạc Khâu Bạch bị phản ứng của y đùa nở nụ cười, cầm chai nước trái cây đưa đến bên miệng y, “Uy, người nào bốc hỏa vậy, uống chút nước trái cây, vị chua cũng không tệ lắm.”

Thê tử tự tay đưa tới bên miệng, Kỳ Phong miễn cưỡng uống một hơi, không mặn không nhạt từ trong xoang mũi phát ra đơn âm, dường như tưởng rằng xum xoe như thế anh sẽ tha thứ cho em.

Hung tợn mà trừng hắn, “Sớm muộn gì có một ngày anh phải bắt em rời khỏi giới giải trí.”

Lạc Khâu Bạch cười hắc hắc, không nói chuyện.

Phim vẫn còn tiếp tục, Nhạc Triều Ca bị cấm y vệ phục kích, Giản Đồng ngụy trang thành hiệp sĩ gặp chuyện bất bình cứu hắn, hai người hợp nhau, cách nói năng không tầm thường, dần dần trở thành tri kỷ.

Hai người cùng luyện kiếm, đấu võ mồm so chiêu, sẽ vì một con gà mà gây chiến, cũng sẽ chia sẻ áo da cừu trong mùa đông khắc nghiệt, người xem sẽ bởi vì chuyện hai người nháo đến gà bay chó sủa mà ôm bụng cười to, cũng sẽ vì Giản Đồng vì Nhạc Triều Ca mà chấn cấm y vệ bắn độc tiên, vì Nhạc Triều Ca mà rơi lệ.

Theo nội dung phim phát triển, thân phận hoàng đế của Giản Đồng bị bại lộ, y nhiều lần mưu sát Nhạc Triều Ca, đẩy hẳn vào đường cùng, lúc này Nhạc Triều Ca mới hiểu được lúc trước y xả thân cứu giúp bất quá chỉ là khổ nhục kế, tuyết rơi dày đặc, tri kỷ ngày xưa rút dao chém nhau, Giản Đồng trọng thương, Nhạc Triều Ca cuối cùng động lòng trắc ẩn, không cho y một dao cuối cùng.

Máu đỏ tươi nhuộm đầy tuyết trắng, Nhạc Triều Ca bắt lấy tay đầm đìa máu tươi của Giản Đồng, khàn giọng hỏi y, “Nếu chúng ta buông xuống thù hận, giống như trước ẩn cư, người không phải hoàng đế giả, ta cũng không phải Thái tử thật, chỉ làm hai người gốc gác vô ưu vô lự, người có nguyện ý hay không?”

Giản Đồng kịch liệt ho khan, miệng phun ra máu, “... Người... Nằm mơ...”

Một cây chủy thủ tẩm độc đâm vào trái tim Nhạc Triều Ca.

Tình nghĩa đã chảy về hướng đông, Giản Đồng được cấm y vệ cứu, bắt đầu đuổi giết Nhạc Triều Ca tới cùng. Mẫu thân Nhạc Triều Ca, sư phó bị y sát hại, tâm tử tình diệt, Nhạc Triều Ca phát thệ phục quốc, nằm gai nếm mật (chịu mọi gian truân vất vả), vượt mọi chông gai, hẳn tìm cao nhân trong triều, thảo phạt bạo quân hưng binh mưu phản.

Giản Đồng mặt ngoài khiêm tốn ôn hòa, kì thực tâm địa ác độc, giành ngôi vị hoàng đế sau khi tẩm máu hoàng cung cùng tiền triều, chưa bị cưỡng chế, sớm đã bị người ta phủ định ngôi vị hoàng đế, hiện giờ Nhạc Triều Ca lấy danh nghĩa chân mệnh thiên tử hưng binh, lay động người trong triều, trong ngoài cấu kết, lúc Giản Đồng phái mười vạn binh duy độc hoàng thành, cách trở Nhạc Triều Ca tiến công, tướng lãnh lại chủ động quy phục, mở cửa nghênh đón, Nhạc Triều Ca không bỏ phí người nào, liền đánh tới môn khẩu hoàng cung.

Đêm hôm đó, ánh lửa đỏ hừng hực cháy lên nửa kinh thành, thổ địa dưới chân đều chấn động, xa xa có thể nghe được tiếng chém giết vô cùng thê thảm cùng tiếng quát to, Nhạc Triều Ca đánh đầu thắng đó; không gì cản nổi, áo xanh cầm kiếm, thậm chí cả áo giáp đều không cần, bước qua vô số thi thể từng bước một mà đi tới trước mặt Giản Đồng.

Đất đều là máu tươi, Giản Đồng bỏ đi long bào, mặc trường bào nguyệt sắc (xanh nhạt) ngồi trên long ý, nhìn Nhạc Triều Ca áo xanh cầm kiếm chậm rãi đi tới, tiếng sáo uyển chuyển lại vang, giống như năm đó hai người mới gặp nhau, chỉ tiếc chuyện cũ đã không còn, gặp lại, hai người đều không còn là hai thiếu niên vô tư nữa.

“... Đồng ca, tóc huynh đã bạc.”

Nhạc Triều Ca cười, đồng tử chớp lên, thanh tuyến của phù dung câu mang theo âm rung khàn khàn, đi vào trong lòng người.

Giản Đồng trong nháy mắt hốc mắt đỏ, y gắt gao nắm chặt tay vịn trên long ý, cười gật đầu, “Đúng vậy, Tiểu Nhạc người cũng già rồi.”

Hai người yên lặng đối diện, ngoài điện Kim Loan là tiếng chém giết long trời lở đất, máu tươi chảy đầy, lập tức vấy lên trên đại môn.

“Ta luôn luôn nghĩ, nếu tái kiến người sẽ là quang cảnh gì, ta sợ người đến, nhưng trong lòng lại có chút chờ đợi, kỳ thật nếu ta không phản kích người sẽ đến nhanh một chút, nhưng ta lại không dám nhìn thấy người, bởi vì ta sợ mình sẽ nhìn không được giết người, như vậy ta sợ sẽ không còn được gặp lại người nữa?”

Nhạc Triều Ca gắt gao mím môi, ánh mắt tiêu sát, khóe miệng lại mang theo chút tự giễu, “Kỳ thật ta lại ngóng trông, lần đầu tiên nhìn thấy người ái mộ tín nhiệm người, người lại không giết ta, đỡ phải đi đến ngày hôm nay.”

“Thanh vân sơn trúc tử có khỏe không? Ta nhớ rõ năm đó người còn khắc lên hàng chữ nhỏ, khắc tên ta và người, một cái tên, gọi là gì...”

“Giản ca trúc, bởi vì ta sợ năm đó vừa chia tay, chúng ta sẽ không nhận ra đối phương, có thể đi tới cây cột chỗ đó, như vậy cho dù bao lâu cũng không sợ không nhận ra được.”

Giản Đồng cười đến chảy nước mắt, “Giản ca trúc... Có ích lợi gì, rốt cuộc cho dù gặp lại cũng không quen, rất tốt, rất tốt.”

Nói xong lời này, y đi xuống long ỷ, từng bước một tiêu sái đến trước mặt Nhạc Triều Ca.

Hắn cao hơn nhiều, giống hai huynh đệ năm đó, vươn tay ôm lấy hắn, “Người đã cao như vậy ...”

Một cây chủy thủ đâm vào sau tim Nhạc Triều Ca, máu tươi chảy xuống ướt đầm quần áo màu xanh, hắn bất vi sở động, nhắm mắt lại hô hấp dồn dập, lông mi không ngừng rung động.

Hắn mắt mở trừng trừng nhìn Giản Đồng trượt xuống dưới, áo bào trắng trước ngực ướt đầm máu tươi, cuối cùng ngã trên mặt đất.

Trên tay Nhạc Triều Ca nắm chặt chủy thủ, Giản Đồng hơi thở mong manh nhìn hắn một lần cuối cùng, cười gật đầu, “... Đúng, ta như thế nào... Quên, người đã nói, sẽ không cho ta lần thứ ba... Cướp... Cơ hội đánh úp...”

Một tiếng “Tiểu Nhạc” cuối cùng cũng không nói ra, Giản Đồng rút cuộc không động dậy.

Một giọt nước mắt rơi xuống sàn đá lạnh như băng, Nhạc Triều Ca toàn thân run rẩy, đi qua từ từ, dùng cánh tay dính máu đè lên mắt y, hốc mắt đỏ bừng, “Ta sẽ không vì người mà chảy một giọt nước mắt, tuyệt đối sẽ không.”

Tiếng sáo du dương lần thứ hai vang lên, tiếng chuông được gõ, thái dương nhuộm một màu đỏ, rừng trúc xanh biếc kia cũng nhuộm máu đỏ tươi.

Nhạc Triều Ca đứng ở dưới bậc thang, nhìn nhi tử 6 tuổi của Giản Đồng đi từng bước một tiêu sái đến điện Kim Loan.

“Ngô hoàng vạn tuế vạn tuế vạn vạn tuế!” Triều thần quỳ lạy.

Tái ngẩng đầu, hoàng hôn bốn phía, hắn tóc bạc, khom lưng, dắt một con ngựa trắng, đi trong rừng trúc dưới ánh hoàng hôn vắng vẻ xanh biếc.

Ánh mặt trời chiều chiếu xuống, gió thổi sào sạt lên lá trúc.

Thanh âm già nua khàn khàn, thổi một tiểu khúc nhẹ nhàng, rừng trúc che phủ y bào màu xanh.

Có lẽ hắn đang tìm kiếm cây trúc có khắc tên kia, thanh âm đùa giỡn của thiếu niên truyền đến.

Y nói: “Nhạc Triều Ca, người xấu lắm!”

Hắn cãi lại, “Là người đánh lén.”

Màn ảnh dừng ở trên rừng trúc xanh ngắt hiện lên một dòng chữ nhỏ, con ngựa trắng ghé vào một bên, bên cạnh là đất vàng, vô tì vô danh, sống đến cuối đời.

“—— Thẳng đến khi gặp gỡ y mới hiểu được, có vài người tựa như cướp giết.”

Mười giây đồng hồ sau, tiếng sáo du dương bay xa, màn hình màu đen chậm rãi hiện ra phụ đề đỏ sẫm.

Diễn viên chính:

Nhạc Triều Ca: Lạc Khâu Bạch

Giản Đồng: Diệp Thừa

...

Cùng lúc đó, đèn sáng lên, rạp chiếu phim đèn đuốc sáng trưng.

Kỳ Phong nhìn Lạc Khâu Bạch, gắt gao nắm lấy tay hắn, thực hiện nhiên hắn đang nhập diễn.

46. Chương 49

Chương 49

Tà Dương Ca nổi như cồn, nổi đến nỗi nhà đầu tư và Tinh Huy cũng không ngờ tới, ngày đầu công chiếu thành công như vậy đối với toàn bộ đoàn phim mà nói đã một tin tức tốt, ai cũng không nghĩ tới sau ngày

thứ hai công chiếu, thành tích hầu như tăng thêm gấp bội, áp lực cũng giảm bớt, trong thời gian ba ngày doanh thu cũng đã thoải mái tăng lên 100 triệu.

Thành tích như vậy đã phá vỡ kỷ lục ba ngày năm đó của bản cũ, thậm chí tốc độ còn nhanh hơn, mặc dù có một số tin cho rằng đoàn phim cố ý xào nấu đề tài, gia tăng tình tiết nam phần nữ trang (nam mặc đồ nữ) thật sự là găm chấp vãi thô, nhưng đại bộ phận người xem vẫn đánh giá cao Tà Dương Ca.

“Đã lâu lắm rồi không được xem bộ phim xúc động như vậy.”

“Người diễn Nhạc Triều Ca, gọi là gì, Lạc Khâu Bạch đúng không? Thanh âm của anh ấy làm tôi xúc động hai lần.”

“Tiểu bạch nữ mạnh chết! Cùng hoàng đế và sư phụ đều hảo xứng hảo xứng! Phe Diệp x Lạc hay Mạnh x Lạc cái gì, thật khó chọn a! P/S: Rõ ràng là họ đều trưởng thành nhưng vì sao tôi cảm thấy có mùi gian tình.”

“Muốn huynh đệ hay là muốn quốc gia, tân bản này tăng cường xung đột, tân nhân biểu hiện không tầm thường, không thua ảnh đế, khen một cái.”

Diễn đàn trên Internet thảo luận khí thế ngất trời, tin tức truyền thông đưa tin cũng kinh thiên động địa.

Thanh danh của Mạnh Lương Thần và Diệp Thừa đã chứng minh sức hút phòng vé, truyền thông tranh nhau đưa tin, tiêu điểm đều đặt vào Lạc Khâu Bạch tân nhân gần đây được tranh luận sôi nổi.

Hắn vốn có tư chất thường thường, lại có scandal quần thân, rất nhiều người lấy đủ loại mục đích đi xem nhưng cũng có vài người đi xem là vì hắn.

Chờ đến khi ra khỏi rạp chiếu phim mới phát hiện, Nhạc Triều Ca nhân vật được xem như linh hồn của điện ảnh đã được hắn biến tấu linh hoạt, thậm chí không ai quan tâm hắn là ai, lại ít nhiều dính vào scandal, một khắc kia hắn chính là Nhạc Triều Ca, mặc kệ là nam nhân khi lãnh ngành chém giết, hay là nữ nhân khi quyến rũ phong tình, hay khi thanh âm khiến cho da đầu run lên...

Không thể nghi ngờ làm người khắc sâu ấn tượng, đáng giá nhớ lại.

Trong lúc nhất thời, điện thoại của Trịnh Hoài Giang gặp bão, những đạo diễn và nhà sản xuất trước kia căn bản khinh thường tiểu minh tinh, giờ lại sôi nổi dồn dập chờ mong được hẹn gặp Lạc Khâu Bạch.

Trước hắn quay quảng cáo cho tập đoàn tài chính Côn Luân, cũng trong thời gian được các đài phát, trên màn ảnh, hắn mặc bộ đồ thể thao màu trắng cùng một đám tiểu hài tử chơi đùa, chạy trốn trên cỏ, cười vô tư, giống đại nam hài ngốc nghếch, vô hình chung cũng đưa tới một số fan hâm mộ là các dì lớn tuổi.

Điện ảnh gây bão, nhân khí đại nhiệt, Lạc Khâu Bạch cũng có một nơi cổ động mình, nơi đó thường trú một đám sinh vật cổ quái (hủ nữ), chuyên môn viết cái gì Giản Đồng x Nhạc Triều Ca cao H (Diệp x Lạc hiện đại thiên) cả đời này duy vọng quân an Bệ hạ, sư phụ chúng ta đi làm giáo cơ (làm gay) (Mạnh Diệp Lạc 3P thân nhập) những thứ linh tinh làm người ta không hiểu, tùy tay click vào, hiện lên hình ảnh hai người đàn ông lộ da thịt làm người đổ mặt tím đập.

“Phanh” một tiếng, máy tính bị đóng lại, bàn làm việc cũng lay động theo.

Kỳ Phong mặt không đổi sắc ngồi ở trên ghế, chau mày, thoát nhìn phi thường không vui.

Y rất hối hận, ngay từ đầu y không nên để phù dung câu tiến vào giới giải trí! Trước kia y rất phóng túng với thể tử của mình, mới có thể cho phép y đóng phim đôi phong bại tục (làm bại hoại thuần phong mỹ tục) như vậy, còn có những bạo dân gì đó trên mạng, rốt cuộc có mắt hay không, từ nơi này nhìn ra thể tử của y cùng nam nhân khác có cảm giác điệu tây bì (CP)!

Đúng rồi, cảm giác điệu tây bì (CP) lại là thứ chó má gì?

Kỳ Phong gắt gao cau mày, tâm tình đã ác liệt tới cực điểm, lúc này tại phòng cách vách truyền đến tiếng bước chân, Lạc Khâu Bạch bưng một bàn đồ ăn đi ra, hướng hắn cười phát phát tay nói, “Anh ở đó làm gì, mau tới đây ăn cơm, hôm nay em làm món cà chua chiên anh thích ăn này, nếm thử đi.”

Bởi vì gần đây công việc bận rộn, làm Kỳ Phong mảnh liệt bất mãn, Lạc Khâu Bạch bị Trịnh diêm vương mắng xé xác, dứt khoát kiên quyết bắt hẩn ở nhà nghỉ ngơi một ngày.

Tin tức bên ngoài kinh thiên động địa, hẩn lại không có gì ảnh hưởng, dù sao với điền sản Kỳ gia, cũng không có mấy người tìm hẩn.

Kỳ Phong không mẫn không nhật tiêu sái đến nhà bếp, nhìn một bàn đồ ăn, biểu tình vẫn cứ không giảm bớt.

Lạc Khâu Bạch cười hỏi y, “Ai lại chọc giận anh không cao hứng vậy, biểu tình còn thối hơn bụng của Phong lúc nó đói nữa?”

Kỳ Phong từ trong xoang mũi phát ra đơn âm, quyết định không cùng thê tử “Trên tinh thần hồng hạnh xuất tường” nói chuyện, tùy tay mở ra tờ báo, kết quả vừa thấy tiêu đề lại là Tà Dương Ca, mặt trên là ảnh chụp Lạc Khâu Bạch nam phần nữ trang ám sát Giản Đồng, lúc này sắc mặt của y càng khó nhìn, tiện tay ném báo sang một bên.

Lạc Khâu Bạch nhìn thoáng qua, lập tức hiểu được nam nhân tức giận cái gì, từ ngày đầu tiên công chiếu đại điển quái liên biến thành cái dạng đức hạnh này, rõ ràng sinh khí còn không nói ra, giấu ở trong lòng nhãn mặt, người sắp 30, như thế nào còn biệt nữ như vậy.

Cười lắc đầu, hẩn xoay người nhật lên tờ báo trên mặt đất, vò lại thành quả bóng, chuẩn bị ném vào thùng rác, đỡ đại điển quái tính tình cổ quái lại ăn dấm bậy bạ, kết quả giở mặt sau tờ báo, phía dưới có một phần tin tức tài chính và kinh tế, vừa lúc là về tập đoàn Côn Luân.

“Ai? Kỳ Phong, công ty anh lên báo a, anh được phỏng vấn?”

Lạc Khâu Bạch mở báo ra, đang muốn cẩn thận nhìn, Kỳ Phong như đột nhiên nghĩ tới điều gì, đột nhiên đứng dậy, nóng nảy đoạt báo trong tay hẩn.

Lạc Khâu Bạch không nhượng bộ, lắc mình, rốt cục thấy được toàn bộ, sửng sốt một chút, ngẩng đầu nhìn thoáng qua Kỳ Phong, lại cúi đầu xem báo, nửa ngày sau mới đột nhiên buồn cười rộ lên.

Không vì cái gì khác, bởi vì trong đây có mấy tấm ảnh, đúng là ảnh Kỳ Phong lúc còn đi học.

Đại khái là phóng viên vì bày ra thành tích xuất sắc từ nhỏ đến lớn của Kỳ Phong, quan hệ nổi tiếng, cho nên cố ý đăng lên mấy tấm hình chụp tập thể, có tiểu học, cũng có sơ trung, nhưng lại sợ người xem không phát hiện ra, cố ý tô vòng tròn đỏ.

“Anh khi còn bé còn đeo khăn quàng đỏ và mũ nhỏ a? Ha ha ha... Thật đáng yêu!”

Lạc Khâu Bạch chỉ vào ảnh chụp cười ha ha, ảnh chụp nam nhân, từ nhỏ đã mặt than rồi, cho dù là chụp hình tập thể cũng nhìn không ra một chút tươi cười, mặt than, biểu tình không kiên nhẫn khi nhìn mấy ảnh, tuy rằng là con hạc suất khí xinh đẹp trong bầy gà, nhưng khuôn mặt không đổi sắc mặt còn hơi béo, đôi mắt tròn hoe không có sắc bén như bây giờ, biểu tình tương đối nghiêm túc, nhưng lại đáng yêu làm người ta muốn bóp nhéo.

“Câm miệng của em lại, sao nhiều lời như thế!” Lỗ tai của Kỳ Phong đều đỏ, lãnh mặt cướp tờ báo.

Ảnh chụp này y không nghĩ cũng biết là lão gia đưa cho người khác, ông thích nhất là để người khác biết y là tôn tử duy nhất, hận không thể cho toàn thế giới biết tôn tử ông nổi tiếng từ nhỏ, thư ký đem tờ báo này để trên bàn y, nhắc nhở y đọc, y lại bởi vì chuyện của Lạc Khâu Bạch mà quên mất, tùy tay nhét vào túi da mang về nhà, lúc này mới bị thê tử nhìn thấy thật mất mặt!

“Ai, anh đừng thẹn thùng đi, em còn chưa nhìn xong, cho em nhìn một cái đi.”

Lạc Khâu Bạch cùng y cướp qua cướp lại, Kỳ Phong đâu thể nào nhượng bộ, cứng rắn trừng hẩn, cầm báo xoay người lên lầu, Lạc Khâu Bạch đã sớm biết tính tình cổ quái của nam nhân này, phỏng chừng chờ đến khi hai người tóc đều trắng xoá, y cũng sẽ không lấy ra ảnh chụp cho mình nhìn, cho nên lúc này có cơ hội hẩn đương nhiên sẽ không bỏ qua, huống chi hẩn rất muốn biết khi còn bé đại điển quái đến tột cùng là bộ dáng thế nào.

Hẩn ngăn lại đường đi của y, một bộ dáng không cho tôi xem tôi không cho đi.

“Tránh ra.”

Lỗ tai Kỳ Phong đỏ lên, khẩu khí càng thêm nóng này, vươn tay muốn đẩy hắn ra, lúc này Lạc Khâu Bạch che dạ dày nói, “Em đã choáng váng buồn nôn, anh còn bá đạo như vậy, không cho em xem báo sao? Không cho thì thôi.”

Nói xong hắn xoa thái dương, vẻ mặt không thoải mái đi vào phòng khách, không phản ứng Kỳ Phong.

Ngã lên sofa, hắn than một hơi, “Ai...”

Kỳ Phong nhìn hắn thật không thoải mái, gắt gao mím môi, hơn nửa ngày mới lãnh mặt đi qua, đem báo để vào trong tay hắn, lãnh mặt cứng rắn nói, “Muốn xem thì xem lệ đi, anh còn vứt đi.”

Lạc Khâu Bạch ở trong lòng giơ lên chữ V, cười hắc hắc, nhìn chằm chằm ảnh chụp Kỳ Phong khi còn bé, nhìn chằm chằm cậu bé năm sáu tuổi, mặc tiểu tây trang màu đen, cầm giấy khen, nhin không được cười nói, “Gien nhà của anh thật tốt, từ nhỏ đã là đại mỹ nhân, còn đa tài đa nghệ như vậy.”

“... Cầm miệng, ít dùng từ ghê tởm như vậy đi!”

Kỳ Phong quay đầu đi không nhìn hắn, Lạc Khâu Bạch nhìn nam nhân thân hình cao lớn trước mắt, lại cúi đầu nhìn hình y khi còn bé, đột nhiên nhin không được hỏi, “... Kỳ Phong, anh có ... Muốn sinh hài tử?”

“Đầu em đập mạch sao?” Kỳ Phong nhú mày.

“Không phải, em cảm thấy nếu có hài tử, khi sinh ra khẳng định cũng sẽ giống anh khi còn bé đáng yêu như vậy, tiểu hài tử... Ân, mềm mềm lại nghịch ngợm, em cũng thích.”

Hắn cố gắng nói uyển chuyển một chút, không muốn giải thích nhiều, kỳ thật hắn cũng không thật sự muốn theo ý lão gia, khuyên bảo người yêu làm thụ tinh nhân tạo, hắn có thể tiếp nhận hài tử của Kỳ Phong, nhưng nghĩ đến đây thì trong lòng cảm thấy lạ.

Nhưng vừa rồi nhìn thấy ảnh chụp Kỳ Phong khi còn bé, hắn lại có điểm tâm động.

Có lẽ... Kỳ Phong không phải không thích tiểu hài tử, nhưng ngại quan hệ với hắn nên mới kiên quyết cự tuyệt. Nhưng vừa nghĩ tới Kỳ Phong ưu tú như vậy, về sau đã định trước không có hậu đại, chờ đến khi già, thậm chí không có cách nào lấy ra ảnh chụp khi còn bé, kiêu ngạo nói cho con mình “Nhìn đi, đây là ba ba của con”.

“Tiểu hài tử có cái gì mà thích? Vừa xấu vừa phiền toái.”

“Sẽ không a, đó là bởi vì anh chưa trải qua cảm giác của người cha thôi, tựa như Phong Phong béo vậy, anh nói nó vừa ngốc lại tham ăn, mỗi ngày đúng hạn phải cho nó ăn, người làm chuyện này chẳng phải anh sao?”

“Anh chưa trải qua, em trải qua rồi sao?” Kỳ Phong lạnh lùng liếc hắn, cầm lấy tờ báo, “Hôm nay em rất cuộc làm sao vậy, nhiều lời như thế, nhàn rồi không có việc gì làm sao? Em cũng biết anh mỗi ngày đều phải vì một con xuẩn miêu hao phí thời gian, vậy về nhà giúp anh một chút, đừng đem tinh lực đặt ở mấy chuyện nhàm chán đó nữa, cũng không cần ở trong giới giải trí làm mấy chuyện loạn thất bát tao đó.”

Lạc Khâu Bạch bắt đắc dĩ sờ sờ cái mũi, kỳ thật Kỳ Phong không cần vì một mình mình mà không cần hài tử, hắn rất muốn một tiểu hài tử xinh đẹp giống đại điều quái khi còn bé, dù cho không phải con ruột cũng tốt.

“Điều này sao lại nhàm chán, anh có cố kỵ không muốn em đi, vậy em với anh cùng đi được không? Như vậy trong nhà sẽ có nhiều tiểu tử, nhớ tới cũng rất náo nhiệt.”

Kỳ Phong lập tức quay đầu, sắc mặt không vui nói, “Em còn muốn anh cùng nữ nhân khác sinh hài tử?! Em rất cuộc có biết mình đã kết hôn, em có xem đây là gia đình hay không!”

Lạc Khâu Bạch bị nghẹn một chút, lúc này dở khóc dở cười.

Tôi con mẹ nó chính là bởi vì có gia đình, mới có thể nói cho anh loại chuyện này!

“Sao chứ, bộ dạng em xấu như vậy, hơn nữa đầu cũng ngốc, sinh hạ hài tử khăng định không thông minh bằng anh, cho nên anh muốn sinh hài tử hay không đều không hề gì. Em chỉ là thích tiểu hài tử mà thôi, nếu như là hài tử của anh em khăng định sẽ càng thích, chuyện em muốn đi tìm nữ nhân có quan hệ với nhau đâu? Đầu anh bị hư sao?”

Câu nói kế tiếp hắn còn chưa kịp nói xong, đã bị Kỳ Phong đột nhiên đề lên trên ghế sofa, nóng nảy lại sinh khí ngăn chặn bờ môi của hắn.

“!” Lạc Khâu Bạch bị sắc một cái, tiếp môi bị nam nhân hung hăng cắn một hơi.

“Anh không cần hài tử.” Kỳ Phong đứng thẳng thân thể, từ trên cao nhìn xuống hắn, đồng tử màu đen thâm trầm.

Lạc Khâu Bạch theo dõi y, rất muốn hỏi y “Anh kiên quyết cự tuyệt rốt cuộc là vì cái gì? Em cũng đã đồng ý, anh lại bắn khoăn cái gì?”, chính là lời này đến bên miệng vẫn không muốn nói ra, trong lúc nhất thời trong phòng khách chỉ có Phong Phong béo không rõ cho nên miêu đến miêu đi, ngoe nguẩy cái đuôi, lăn thành một quả cầu, đôi mắt trông mong nhìn hai ba ba hôn môi.

Lúc này, Kỳ Phong mở miệng, “Quái bệnh của Kỳ gia đã di truyền rất nhiều năm.”

“Em có thể hiểu được cảm giác khi anh vừa sinh ra đã biết mình sẽ chết khi nào, cho dù không quan tâm cũng nhìn không được mỗi ngày đếm ngược sống qua ngày không?”

Lạc Khâu Bạch sửng sốt, lần đầu nghe được Kỳ Phong nói trực tiếp như vậy, nam nhân này tựa như hiểu ánh mắt của hắn, cho dù không cần mình mở miệng, cũng đã đoán được ý của hắn.

“Trước khi 30 tuổi, không may mắn tìm được ‘lô đỉnh’, người bất hạnh sẽ tử vong, cho nên anh không cần hài tử, nếu sinh ra mà bị tra tấn như vậy, anh tình nguyện không cần sinh bọn chúng ra để chúng chịu khổ.”

“Chính là... Bệnh của nhà anh không phải di truyền cách một đời sao? Hơn nữa hiện tại khoa học kỹ thuật phát triển như vậy, có lẽ... Chờ đến khi anh có hài tử, bệnh nhà anh chắc không sao.”

Kỳ Phong cười lạnh một tiếng lắc lắc đầu, “Anh trời sinh khắc thê khắc tử, có lẽ đợi không được cách một thế hệ, hài tử của anh cũng bị anh khắc chết.”

Lạc Khâu Bạch bật cười, “Loại mê tín này anh cũng tin?”

Kỳ Phong trừng hắn, trên mặt hiện lên biểu tình không vui, không phân trần cường ngạnh hôn lên.

Lạc Khâu Bạch bị biểu tình nghiêm túc của y đùa nở nụ cười, ngẩng đầu lên nắm lỗ tai nam nhân, trong lòng nghĩ muốn hảo hảo nói chuyện, cũng không biết đại diệu quái lại không nói gì, đột nhiên sinh khí.

Môi tách ra, Kỳ Phong quát lớn một tiếng, “Mặc kệ em tin hay không, tóm lại em đừng mơ tưởng anh sẽ có hài tử, mỗi ngày nhìn bộ dạng giống em như đực đi qua đi lại trong phòng, quả thực phiền toái!”

Nói xong y lấy báo trong tay Lạc Khâu Bạch, xé thành mảnh nhỏ ném vào thùng rác, vừa nghĩ tới lần này lời nói của mình tương đương biểu đạt chiếm hữu dục với thê tử, đã cảm thấy mình quá mức sùng ái thê tử, mấy lời ngon tiếng ngọt, không quá mức buồn nôn, như vậy không tốt.

Lạc Khâu Bạch cân nhắc hiểu được ý tứ của y, cười thoải mái, “Uy, kỳ thật anh cũng thích tiểu hài tử mà, em nghe vú Trương nói, anh đều xưng ba ba với Phong Phong béo. Đối với tiểu động vật còn như vậy, huống chi là tiểu hài tử.”

Kỳ Phong không phản ứng, Lạc Khâu Bạch tiếp tục đùa y, lôi kéo tay y nói, “Anh đừng không nói lời nào a, anh không nói lời nào coi như anh chấp nhận.”

Kỳ Phong mím môi không lên tiếng, lúc hai người đang hồ nháo, di động đặt ở trên lầu đột nhiên vang lên.

Y như tìm được lý do rời đi, cứng ngắc rút ra cánh tay của mình, xoay người đi lên trên lầu.

“Uy, người nào đó sao giống tiểu hài tử, mỗi lần đều lấy cớ trốn tránh vấn đề.”

Thanh âm của thê tử ở dưới lầu vang lên, Kỳ Phong ghen nửa ngày đáp, “... Không ghét.”

Đóng sầm cửa thư phòng, lưu lại Lạc Khâu Bạch một mình ở trong phòng khách, khổng chế không được cười lên tiếng.

Kỳ thật dựa theo tính tình cổ quái của nam nhân, nói không ghét chẳng khác nào là thích?

Ân... Nhất định là vậy.

Lên lầu nghe điện thoại, là tổng giám đốc bộ phận ở nước ngoài của công ty gọi tới, tập đoàn tài chính Côn Luân gần đây đang cùng nhà thiết kế trang phục nổi danh của Ý tiến hành bàn bạc, chuẩn bị xuất khẩu vải vóc giá cao, một khi thảo luận xong sẽ buôn bán thượng triệu, loại quan hệ này có chiếm giữ được thị trường mới là quan trọng, đều là bậc cha chú gặp mặt trao đổi, nhưng một đoạn thời gian này thân thể của Kỳ lão gia ngày càng sa sút, hơi chút nhúc nhích, sẽ thở hổn hển, căn bản không có cách nào đi xa.

Cho nên lần trao đổi này là do Kỳ Phong đảm nhiệm.

Bởi vì chuyện đột nhiên xảy ra, Kỳ Phong mới vừa nhận được thông tin lập tức bay đi Italy, nhưng mấy việc trao đổi này trước giờ vẫn luôn là Kỳ lão gia làm, nhiều chi tiết Kỳ Phong cũng không rõ ràng, hai ông cháu lần trước kịch liệt khắc khẩu, nhìn nhau đều sinh chán ghét, cho nên hai người lúc trước khi xuất phát cũng không có gặp mặt, lão gia chỉ đem hạng mục cụ thể phân phó công việc cho quản gia, để ông ấy đi theo Kỳ Phong sang Italy.

Sáng sớm hôm sau, trời còn chưa sáng, Kỳ Phong đã rời giường chuẩn bị lên máy bay.

Lạc Khâu Bạch toàn thân mệt mỏi, dạ dày cũng không quá thoải mái, ở trên giường xoay đi xoay lại, còn nửa mê nửa tỉnh.

Lúc này, Kỳ Phong kéo hần từ trong chăn, mặt không đổi sắc nói, “Chọn một cái cà vạt.”

Đề tài này lập lại vô số lần, trước kia Lạc Khâu Bạch còn chọn sai, bất quá hiện tại mặc dù là nhắm mắt lại cũng có thể biết Kỳ Phong muốn đeo cái nào.

“Ngô... Chọn màu xanh đi.”

Hần cũng không rõ vì cái gì đại điều quái chung tình với cà vạt này như vậy, tuy rằng màu sắc không tồi, nam nhân đeo lên cũng thực anh tuấn, nhưng vì sao mỗi lần đều là một cái này?

Mơ mơ màng màng chỉ tay, Kỳ Phong đem cà vạt đưa cho hần, “Đeo lên cho anh.”

Lạc Khâu Bạch bị y gây sức ép như vậy rất nhiều lần, từ từ nhắm hai mắt xoay người ngồi xuống, mơ mơ màng màng đeo lên cổ cho y, tiếp chống lại ánh mắt lên án của nam nhân, nhịn không được cười đứng lên, ngáp đi vào nhà bếp, “Được được được, em đã hiểu, anh đừng nhìn em như vậy, không phải là trứng ốp la sao, chờ, em làm cho anh.”

Bị Kỳ Phong biểu thị như vậy, Lạc Khâu Bạch cũng hết buồn ngủ, ngồi ở bàn ăn nhìn Kỳ Phong lễ tiết chu đáo nhả nhận ăn bữa sáng, nhịn không được hỏi y, “Nói, vì cái gì mỗi lần anh đi bàn chuyện làm ăn em phải chọn cà vạt cho anh, còn muốn em làm bữa sáng cho anh?”

“Anh thích, em có ý kiến sao?” Kỳ Phong nhướng mi, không mặn không nhạt mở miệng, biểu tình có chút cổ quái.

Thê tử của y sao ngốc như vậy, căn bản không rõ chồng có chuyện quan trọng cần làm, mặc vào quần áo thê tử chuẩn bị cùng ăn bữa ăn thê tử tự mình làm, mới có thể nhớ kỹ hương vị gia đình, trở về sớm một chút.

Lạc Khâu Bạch đối với nam nhân cổ quái biệt nữ này đã sớm quen, lúc này cũng không tái truy vấn, cười nhìn y ăn xong, trước khi y đi lại giúp y chỉnh cổ áo cùng cà vạt.

“Lát nữa em còn có một tiết mục phát sóng trực tiếp, không có cách nào tiễn anh ra sân bay, lần sau sẽ bổ sung, còn có chính là... Ân, cố gắng công tác.”

Nói tới đây, hần cười hôn một chút lên môi nam nhân.

Lỗ tai Kỳ Phong lập tức đổ lên, y nóng nẩy trừng mắt nhìn Lạc Khâu Bạch, ở trong lòng thầm mắng một tiếng, đem hân đặt trên cửa kính hôn hai cái.

Hôn xong, y cứng rắn đáp “Sớm muộn gì anh cũng phải đem em ra khỏi giới giải trí!”, xoay người bước đi.

“Chờ một chút.” Lạc Khâu Bạch ở sau lưng gọi y lại, tiến lên một bước, lúc nam nhân còn không kịp phản ứng, hôn một cái lên chóp mũi y, “Về sớm một chút, chờ anh về nhà, còn có... Ân, không cần nhớ em.”

Ai sẽ nhớ em, thật sự là tự mình đa tình!

Thê tử của y phiền toái như vậy, sách có nói đây là chiêu câu dẫn y, công việc của chồng rất quan trọng, anh không biết làm thế nào mà lại dung túng em làm nũng, em cũng phải phân rõ trường hợp chứ.

Từ trong xoang mũi phát ra một tiếng hừ, y xoay người bước đi.

Giữa ánh bình minh, mặt của y rất hồng, động tác khởi động xe đều cứng ngắc, như là bị người ta chọc thủng tâm sự.

Kỳ Phong đi trong chốc lát, xe của Trịnh Hoài Giang đã tới rồi.

Chương trình lần này gọi là Ngu Nhạc Tối Tiên Tuyền, là chương trình vương bài (át chủ bài), thu tỉ lệ người xem dẫn đầu, MC miệng lưỡi sắc bén, nổi danh nói về những vấn đề hóc búa, thường xuyên đào ra bí mật mà nhiều minh tinh không muốn tiết lộ, cho nên vẫn luôn được khán giả nhớ đến.

Mặt khác, chương trình này và những chương trình tổng hợp khác bất đồng ở chỗ, nó không phải thu trước, mà là phát sóng trực tiếp, bởi vậy càng thêm khảo nghiệm năng lực tùy cơ ứng biến của nghệ sĩ. Nếu phát huy tốt, có lẽ sẽ làm cho rất nhiều người xem phát hiện nghệ sĩ có gì sáng chói, sẽ trở thành fan, nhưng nếu phát huy không tốt, bị bắt được khuyết điểm, cũng rất có khả năng trở thành một vết đen cả đời rửa không sạch.

Đối với Lạc Khâu Bạch “Tân nhân” vừa mới nổi mà nói, không thể nghi ngờ vừa là kỳ ngộ (cơ hội) lại vừa là khiêu chiến, cho nên hân hết sức coi trọng chương trình lần này, vì có thể làm cho mình biểu hiện tốt một chút, không đến mức bị MC xảo quyết hỏi nhiều, hân từ một tuần trước đã xem hết tất cả các tập, đã hiểu biết đầy đủ với lưu trình của chương trình, nhưng hiện tại vẫn có chút khẩn trương.

Trong phòng hóa trang, diễn viên chính còn chưa tới, Diệp Thừa đang kẹt xe, chỉ có Mạnh Lương Thần cùng Lạc Khâu Bạch hai người họ.

Trải qua một lần lúng túng tại quán cà phê, hai người thủy chung vẫn duy trì khoảng cách, không có chuyện bất đắc dĩ trên cơ bản sẽ không nói chuyện, mà hiện tại Mạnh Lương Thần đột nhiên đến bên người Lạc Khâu Bạch, nắm chặt tay hân nói, “Khâu Bạch, đừng khẩn trương, MC Vương Thần này tuy rằng miệng lưỡi độc địa, nhưng chỉ cần em cùng ông ta đánh Thái Cực, ông ta vì tỉ lệ người xem cũng sẽ không hỏi những vấn đề quá mức hóc búa.”

“Đến lúc đó, nếu em thật sự không thể trả lời, hãy đẩy vấn đề qua cho anh.”

“Không cần, tôi có thể ứng phó, còn có... Cảm ơn anh.”

Lạc Khâu Bạch kỳ thật hiểu được Mạnh Lương Thần lúc này có ý tốt, nhưng hân thật sự là không thích cùng hân ta lại có bất luận tiếp xúc thân mật gì, dịch ghế sang bên cạnh một chút, rút tay mình về.

Đúng lúc này cửa phòng đột nhiên “Răng rắc” một tiếng mở ra.

Một người đàn ông đầu tròn béo mập đi vào, ánh mắt quét qua trên người Lạc Khâu Bạch cùng Mạnh Lương Thần, nhướn mày mỉm cười, “Nha, Mạnh ảnh đế và Lạc Khâu Bạch đều ở đây, tôi có xem Tà Dương Ca, thật sự là rất cảm động, hôm nay có thể mời các cậu đến tham dự chương trình, thật là vinh hạnh của tôi a!”

Đang nói chuyện chính là MC Vương Thần, một đôi mắt tam giác khôn khéo, vừa thấy đã biết là người thủ đoạn và linh hoạt, Lạc Khâu Bạch cũng hiểu được người như thế không dễ chọc, cười gật đầu, “Thần ca, ngài khách khí rồi, lần đầu tiên tôi tham gia Ngu Nhạc Tối Tiên Tuyền một chương trình lớn như vậy, lúc này phải khẩn trương, lát nữa còn phải nhờ ngài quan tâm, tôi mới không mất thể diện có phải hay không?”

Vương thần không rõ quét mắt nhìn hần một cái, tiểu a a xua tay, “Lời này nói, tôi không tha thứ nổi, Mạnh ảnh đế, lần này ánh mắt của cậu thật đúng là độc ác, tuyển được ‘Người nổi nghiệp’ miệng lưỡi thật ngọt.”

“So ra còn kém anh, có phải hay không lão Vương?”

Ba người cười hoà hợp êm thấm, lúc này nhân viên hậu trường đến thúc giục, sẽ bắt đầu phát sóng trực tiếp.

Vương Thần cười cáo từ, Lạc Khâu Bạch cảm thấy ánh mắt của ông ta dừng ở trên người mình thật không thoải mái, nhưng cụ thể như thế nào hần không thể nói ra, đổi quần áo xong, hần đi theo đoàn phim ra hậu trường.

Âm nhạc vang lên, đèn laser lóng lánh, trước sân khấu là tiếng vỗ tay.

Lời đạo đầu ngắn gọn xong, Vương Thần tình cảm mãnh liệt dâng trào nói, “Phía dưới là đoàn phim vạn người chờ mong Tà Dương Ca đang đi vào hiện trường! Vỗ tay nào!”

Cửa mở ra, ánh đèn laser chớp nháy, Lạc Khâu Bạch đi đến trước sân khấu, không biết vì cái gì, trước kia đoàn phim đi tuyên truyền, bên cạnh hần vẫn luôn là Diệp Thừa, nhưng lúc này đây Diệp Thừa đứng cách hần hai người, theo sát hần lần lượt là diễn viên khách mời Mạnh Lương Thần.

Lạc Khâu Bạch nghĩ Mạnh Lương Thần là nhân viên chủ chế, lại là nhà sản xuất, đứng ở chính giữa cũng không có gì đáng trách, nghĩ như vậy nên cũng đã bình thường trở lại.

Phần trước là phần giới thiệu đại khái Tà Dương Ca cùng bộ phận hậu trường, khán giả nhiệt tình, dưới đài không ít người giơ lên ba chữ “Lạc Khâu Bạch”.

Lạc Khâu Bạch tuy rằng không có nhiều kinh nghiệm trên sân khấu, nhưng cũng coi như gặp may, hơn nữa tính cách cũng không góc cạnh, cho nên cũng hữu kinh vô hiểm vượt qua, sau khi âm nhạc thay đổi, phân đoạn thứ ba “Vấn đáp minh tinh” đã đến.

Vô số minh tinh năm đó đều “Chết thảm” tại phân đoạn này, thậm chí có người bị thất thố đều có thể bị đào ra chuyện riêng tư khi bạn gái chia tay vì phách chân (ngoại tình), cho nên Lạc Khâu Bạch cũng rất sợ hãi.

Vương thần hỏi Diệp Thừa, Sâm Xuyên mấy vấn đề, bọn họ toàn bộ đều đánh Thái Cực vượt qua, chờ đến Mạnh Lương Thần, Vương Thần đột nhiên chuyển đề tài, cười tủm tỉm nói, “Rất nhiều fan nói, Mạnh ảnh đề xuất đạo đã được 5 năm, vì cái gì vẫn chưa có bạn gái? Hoặc là... Kỳ thật sớm đã có người mình thích mà không tiện nói ra?”

Một câu sắc bén vô cùng, ám chỉ Mạnh Lương Thần là gay, bất quá hần ta mặt không đổi sắc cười xua tay, “Tôi tham gia chương trình hai lần, ông cũng hỏi tôi vấn đề này, lão Vương ông không phúc hậu a, đáp án lần trước, ông nói tôi vẫn chưa yêu ai làm sao có thể chứ, bất quá duyên phận cưỡng cầu không nên, tự nhiên sẽ có.”

Tứ lạng bạt thiên cân, không trả lời thẳng thắn, Vương Thần cười cười, tựa hồ đã sớm biết đáp án, cũng không có dây dưa, ngược lại chuyển sang hỏi Lạc Khâu Bạch, “Kia Khâu Bạch thì sao? Thích người như thế nào? Cậu không muốn được thể nhân chúc phúc, không muốn yêu ai sao?”

Lạc Khâu Bạch nghĩ nghĩ, lúc này hần vô luận là gạt đầu hay lắc đầu đều là sai, gạt đầu khẳng định sẽ bị truy vấn, lắc đầu sẽ có vẻ giả, trấn định cười mở miệng, “Tôi cũng muốn được thể nhân chúc phúc, nếu thực lòng yêu, ai cũng không sai, vậy không có gì mà không chịu nhận giúp đỡ chứ.”

“A ~~ Xem ra Khâu Bạch là loại hình yêu thật lòng, mặc kệ người ta có đồng ý hay không, chỉ cần yêu liền sẽ vô oán vô hối sao? Bất quá trước kia có một bằng hữu trên mạng đưa ra một vấn đề, vừa lúc cùng vấn đề hôm nay có chút quan hệ, không biết Khâu Bạch có thể giúp tôi giải thích một chút không.”

Nói xong, màn hình lớn đột nhiên lóe lên hình ảnh, là một bức ảnh.

Toàn trường sững sốt, không một chút thanh âm, Lạc Khâu Bạch nhìn thấy ảnh chụp trong nháy mắt triệt để bối rối, sắc mặt đột nhiên trắng bệch.

Bởi vì trong ảnh chụp, đúng là ngày ấy tại quán cà phê, Mạnh Lương Thần đuổi theo bắt lấy tay hắn, bởi vì góc độ chụp, hai người nghiêng đầu cùng một chỗ, liếc mắt một cái nhìn qua giống như đang hôn!

47. Chương 50

Chương 50

Một đêm kia, người xem trước TV đều tròn tròn mắt, nhìn chăm chăm “Cảnh hôn môi” trên màn ảnh không kịp phản ứng, sau đó quảng cáo hiện lên.

Dựa theo lệ thường, nửa giờ sẽ có năm phút đồng hồ quảng cáo, nhưng lúc này quảng cáo phải kéo dài, ước chừng 15 phút, cũng không có dấu hiệu bắt đầu chương trình.

Cùng lúc đó, điện thoại của chương trình gặp bão, tỉ lệ xem ảnh chụp trong nháy mắt, tăng vọt năm sáu lần.

Trước màn ảnh, ảnh chụp kia bị phóng đại, mặc dù cũng không rõ ràng, nhưng liếc mắt một cái có thể nhìn ra hai người trong hình đứng là Lạc Khâu Bạch đang nổi lên gần đây, còn có ảnh để Mạnh Lương Thần.

Trong lúc nhất thời, internet nổ tung, mà không khí trong hiện trường ngưng trệ tới cực điểm, âm nhạc vào giờ khắc này cũng dừng lại, ánh mắt mọi người đều dừng trên người Lạc Khâu Bạch, ánh mắt khiếp sợ, tìm tòi nghiên cứu, bất quá, chán ghét giống như lưỡi dao phóng vào hai người.

Dưới đài Trịnh Hoài Giang cùng người đại diện của Mạnh Lương Thần, kinh nghiệm đầy mình, giờ khắc này cũng trầm xuống. Phát sóng trực tiếp kiêng kị nhất là việc sửa chữa kịch bản lâm thời, không tôn trọng người xem, cũng cực độ thương tổn khách quý, mặc dù Vương Thần là người sản xuất chương trình, ai cho ông ta lá gan lớn như vậy làm ra loại chuyện này!?

Trịnh Hoài Giang phần nộ chạy đến hậu trường lý luận với đạo diễn, cường ngành chặt đứt chương trình, trước tiên phát quảng cáo, không còn cách nào khác để ngăn chặn chuyện đã xảy ra vừa rồi, người này trước kia tất cung tất kính với anh ta, cũng không dám khó xử nghệ sĩ Tinh Huy, cũng không biết đột nhiên tại sao vì tăng tỉ lệ người xem, kiên quyết không chịu nhận lỗi, trong lúc nhất thời hậu trường một mảnh đại loạn.

Mà chương trình trước sân khấu phải tiếp tục, Trịnh Hoài Giang cùng nhân viên trong Tinh Huy đã bắt đầu tìm đường lui, nhưng bọn họ cũng không có cách nào trong nháy mắt xóa sạch trí nhớ người xem, lúc này dùng sức mạnh xóa hết ảnh chụp, cũng sẽ làm người ta cảm thấy giấu đầu hở đuôi, ngược lại sẽ làm sự tình càng thêm lâm vào cục diện bế tắc.

Thời gian từng giây từng phút đi qua, 15 phút can thiệp đều không đủ, lại càng không thể chấm dứt chương trình, đèn sáng lên trên sân khấu, chiếu sáng khuôn mặt Lạc Khâu Bạch, chương trình vô luận như thế nào đều phải tiến hành.

Trịnh Hoài Giang gắt gao nhìn chăm chăm hắn, muốn nói: Lạc Khâu Bạch, kế tiếp cậu muốn làm như thế nào?

Âm nhạc vang lên, Vương Thần cười tủm tỉm nói, “Hoan nghênh trở lại, nơi này là chương trình mỗi tuần không thể bỏ qua Ngu Nhạc Tối Tiên Tuyển !”

“Trên sân khấu chúng ta đang nhắc tới chuyện tình ái của các vị minh tinh, Khâu Bạch nhắc tới mình vẫn coi trọng việc thật lòng, chuyện này cùng ảnh chụp với Lương Thần có phải nằm trong phạm trù này?”

Lạc Khâu Bạch ngồi ở trên ghế cao, hai tay ở trong quần gấu gao nắm chặt, trong lòng đã rất tức giận, lúc này vẫn tươi cười.

Thất thố vừa rồi khi nhìn thấy ảnh chụp trong nháy mắt hoàn toàn bị che dấu, hắn biết giờ này khắc này có thể cứu hắn chỉ có chính mình.

Vuốt cằm, hắn nhìn màn hình lớn cười gật gật đầu, “Này trình độ photoshop cũng không tồi a, sao lại tìm được hay vậy, khiến cho tôi thiếu chút nữa cho là mình thật sự cùng Mạnh ca.”

“Bất quá Mạnh ảnh đế, anh có nghe thấy không, vồng hữu nói hai ta là ‘Chân ái’, rất không đáng tin đi? Cười chết tôi, ha ha...”

Nói xong hần vỗ vỗ bả vai Mạnh Lương Thần, khi cười ánh mắt đều mị hoặc, hoàn toàn nhìn không ra một tia run sợ.

Mà bên cạnh Mạnh Lương Thần sắc mặt không thể tốt hơn so với hần, tuy rằng trên mặt vẫn phong độ, nhưng hai người nhận thức nhiều năm như vậy, đã sớm quen thuộc ánh mắt của nhau, Mạnh Lương Thần chớp lên ánh mắt, thực hiện nhiên khiếp sợ không thể so với Lạc Khâu Bạch, giờ này khắc này, bọn họ thành châu chấu đứng trên sợi dây.

“Vi sư không chiếm được tâm đồ nhi, vồng hữu đều thay tôi bất bình, nhìn một cái, hình ảnh của hai ta đã như vậy, điều này có phải chân ái?”

Hai người kẻ xướng người hoạ, mặt không đổi sắc, trước màn ảnh bọn họ tỏ ra bộ dáng huynh đệ, hoàn toàn đem “Cảnh hôn môi” này trở thành chuyện vui để trêu chọc.

Tâm tình cùng vẻ mặt của Lạc Khâu Bạch hoàn toàn tương phản, lúc này trong lòng bàn tay toàn bộ đều là mồ hôi, sau lưng cũng thấm ra mồ hôi lạnh. Ngày ấy trong quán cà phê hai người gặp mặt, vốn là bí mật, Mạnh Lương Thần lại là người có thanh danh, nếu đây là phóng viên cố ý chụp, sẽ không chờ đến hiện tại mới tuôn ra.

Thực rõ ràng, có người ở sau lưng hạ độc thủ, mà scandal này một khi bị lộ ra, Mạnh Lương Thần cũng sẽ bị tha xuống nước, đây đối với hần ta không tốt chút nào, cho nên Lạc Khâu Bạch tin tưởng chuyện mổ gà lấy trứng, tuyệt đối sẽ không phải hần ta làm, nhưng rốt cuộc là ai, tại nơi đây sống ngọn gió gièm pha như vậy, mục đích của người đó rốt cuộc là Mạnh Lương Thần, hay là... Hần Lạc Khâu Bạch!?

Diệp Thừa không nói lời nào, nhìn Lạc Khâu Bạch, đột nhiên sáp lên, vẻ mặt không cam nguyện lâu bầu, “Thần ca, anh cũng quá không phúc hậu! Tôi mới là CP chính quy với Khâu Bạch, vồng hữu lại không photoshop ảnh chụp hai chúng tôi đã thương tổn trái tim tôi, anh còn muốn kích thích tôi, tuyệt đối là cố ý!”

Diệp Thừa nói chuyện hi hi ha ha không đứng đắn, trên Weibo cũng thường xuyên nói Lạc Khâu Bạch cái này cái kia, rất nhiều người xem cũng biết hai người bọn họ là hảo huynh đệ, lúc này anh ta vừa mở miệng, tương đương ám chỉ Mạnh Lương Thần cùng Lạc Khâu Bạch cũng là quan hệ huynh đệ, vô hình chung cũng giúp Lạc Khâu Bạch một phen.

“Uy uy, cầu hoàng đế người đủ rồi, ngày đó người đăng ảnh chụp chúng ta không phải người sao?”

Lạc Khâu Bạch đùa Diệp Thừa một hơi, ba diễn viên chính hi hi ha ha, anh một câu tôi một câu, hóa mục nát vi, làm đảo điên không khí hiện trường cứng ngắc khiếp sợ, dưới đài tiểu cô nương nhìn ba đại nam nhân công khai bán hủ, nhện không được kích động mà ngao ngao gọi, không khí cũng bị đẩy về phía cao trào.

Lúc này, người xem mới kịp phản ứng, cái gọi là cảnh hôn môi kỳ thật lại là chiêu trò tăng tỉ lệ người xem?

Có một số việc chính là như vậy, giả cũng là thật thì thật cũng là giả, bạn càng che che lấp ngậm miệng không nói, ngược lại càng người ta cảm thấy bên trong có Càn Khôn, nếu không nói gì, ngược lại làm người ta cảm thấy không phải thật.

Đôi mắt tam giác của Vương thần hiện lên tinh quang, ý vị sâu sa nhìn Lạc Khâu Bạch, không tái dây dưa vấn đề này, ngược lại cười khoát tay nói, “Này đều là vồng hữu, tôi lại nằm trên đầu súng, bất quá không có việc gì, tôn chỉ của chương trình là vì minh tinh, mà lộ ra chân tướng, người xem nói có đúng không?”

Nhất hô bá ứng, hiện trường phi thường náo nhiệt, vừa rồi ảnh chụp kia giống như cục đá giữa sông, tuy rằng chỉ là bọt nước, thanh âm lại nghe được rất nhỏ, sau khi phân đoạn vẫn đáp chấm dứt, khán giả đã không chú ý chuyện vừa rồi, nhưng khi âm nhạc vang lên, ngón tay Lạc Khâu Bạch vẫn còn run, dạ dày lại gào thét, trong lòng không thoải mái.

Ngồi vào xe Trịnh Hoài Giang, hần thở phào một hơi, mỗi một nhắm mắt lại.

Trịnh Hoài Giang vỗ vỗ bờ vai của hần, “Vất vả cho cậu, vừa rồi tôi thật sợ cậu trên đó nếu hơi vô ý sẽ bị nắm chắc nhược điểm, may mắn cậu biểu hiện phi thường xuất sắc. Vương Thần kia vì muốn tăng tỉ lệ

người xem cả chuyện này cũng làm được, Tinh Huy sẽ không tha thứ cho ông ta, cậu đừng quá lo lắng, thả lỏng tâm tình đi, bây giờ về nhà trước, hay ăn một chút gì?”

Lạc Khâu Bạch lắc lắc đầu, nhắm mắt lại nửa ngày mới nói một câu, “Là thật ...”

“Cái gì thật?”

“Tôi nói... Tôi cùng Mạnh Lương Thần là thật, trước khi biết Kỳ Phong...”

Tay lái Trịnh Hoài Giang lung lay, đầu xe thiếu chút nữa đụng vào cột điện, anh ta mãnh liệt quay đầu lại, không dám tin, nhưng lại rất nhanh trấn định xuống dưới, nhu nhu thái dương nói, “Cho nên lần này không phải tin đồn vô căn cứ, cậu ngày đó thật sự cùng Mạnh Lương Thần hôn môi!?”

Lạc Khâu Bạch hít một hơi, tự giễu đem chuyện lúc trước hấn gặp Mạnh Lương Thần trong quán cà phê nói ra, “Buồn cười, tôi rõ ràng là đi theo hấn ta nhất đao lưỡng đoạn (đoạn tuyệt), trong mắt người khác, liền thành lên lút hện hồ. Tôi cũng thật sự là ngốc, ngày đó như thế nào đầu óc bị động kinh hện hấn ta ra gặp mặt!”

Trịnh Hoài Giang cũng ý thức được tính nghiêm trọng, nếu ảnh chụp là thật, vậy chứng minh Lạc Khâu Bạch bị người ta chụp hình, vậy hôm nay việc ảnh chụp bị photoshop là không đúng.

“Nhớ kỹ, cậu bây giờ trở về nhà, vài ngày tới tôi sẽ giúp cậu hủy công tác, nếu không có chuyện gì đặc biệt cậu đừng ra ngoài, tôi sẽ lập tức về công ty cùng phòng PR thương lượng bước tiếp theo, nếu gặp phải phóng viên, nhất định nhớ rõ đừng nói gì cả.”

Lạc Khâu Bạch gật đầu, không nói thêm, nhưng bàn tay vẫn đỏ mồn mồn, sau lưng cũng lạnh cả người.

Khi về đến nhà, trời đã tối đen, trước khi kết thúc chương trình, trên internet và truyền thông đã đưa tin kinh thiên động địa, các diễn đàn lớn cũng tranh luận, bất quá hiện tại đã an tĩnh không ít, thực hiện nhiệm vụ phòng PR của Tinh Huy đã bắt đầu hành động.

Nhưng trong lòng Lạc Khâu Bạch vẫn có dự cảm bất hảo, tra tấn làm hấn đứng ngồi không yên, một trong phòng trống rỗng, đi tới đi lui chỉ có tiếng bước chân của mình, lúc này hấn có cảm giác không có Kỳ Phong ở nhà lại trống rỗng như vậy, lạnh lẽo như vậy.

Hấn không biết Kỳ Phong đã thấy tin tức này chưa, có thể nổi trận lôi đình không, nhưng hấn cũng đã bắt đầu tưởng tượng ra bộ dáng của nam nhân.

Chỉ cần nghe một chút thanh âm cũng được a, ít nhất so với một mình hấn ngồi ở trong phòng tối đen miên man suy nghĩ cũng an tâm nhiều.

Lạc Khâu Bạch nhin không được lấy điện thoại di động ra bấm dãy số quen thuộc, ông nghe truyền đến tiếng máy móc “Thực xin lỗi, số điện thoại bạn gọi hiện không liên lạc được”.

Hấn cười khổ một tiếng, đúng rồi, từ S thị đến Italy cũng mười mấy tiếng, đại điều quái hiện tại phỏng chừng còn ở trên máy bay?

Vậy cũng tốt, ít nhất y sẽ không nhìn thấy mấy chuyện loạn thất bát tao này, sự tình sẽ càng ngày càng lớn, hấn phải xử lý tốt, đến lúc đó Kỳ Phong trở về, nhất định sẽ gió êm sóng lặng, hết thủy cũng giống như chưa phát sinh.

Bên tai truyền đến thanh âm “Đô đô đô”, Lạc Khâu Bạch cúp di động.

Dù sao sự tình cũng đã xảy ra, hấn cũng không tin, mấy ảnh chụp này có thể làm hấn cùng đường!

Rạng sáng một ngày tháng 5.

Truyền thông đã in ấn báo chí cùng tạp chí, Hôm qua Ngu Nhạc Tối Tiên Tuyền đào ra scandal của Mạnh Lương Thần cùng Lạc Khâu Bạch kỳ thật ai cũng không tin là thật, chương trình giải trí mà, chủ yếu sẽ phóng đại, hướng chi đây cũng là một thủ đoạn, các phóng viên cũng không nghĩ nhiều, dùng mấy tin tức này làm mánh lới, cũng chỉ sơ lược nội dung cụ thể.

Nhưng sau khi báo chí được in ấn, bọn họ lại nhận được bưu kiện từ giới võng hữu.

Bưu kiện là hai đoạn băng ghi hình, một trong số đó là cảnh trong một quán cà phê, 1 phút 30 giây sau, Lạc Khâu Bạch cùng Mạnh Lương Thần xuất hiện trong màn ảnh, hai người ngồi đối diện, tuy rằng nghe không được thanh âm, nhưng có thể nhìn thấy hai người thân mật.

Đoạn băng thứ hai, lại là bụi hoa ven đường trước cửa quán cà phê Khẩu Bắc, Mạnh Lương Thần đuổi theo ôm Lạc Khâu Bạch, hai người cũng không biết nói cái gì đó, chẳng được bao lâu thì xuất hiện cảnh tượng như trong ảnh chụp.

Hai đoạn video như vậy, trực tiếp làm giới truyền thông bùng nổ, chương trình hôm qua, Lạc Khâu Bạch cùng Mạnh Lương Thần nói “Cảnh hôn môi” chỉ là vớ vẩn photoshop, nhưng hiện tại cả video đều đã có, thực hiển nhiên hai người ngày hôm qua nói dối!

Một người là ảnh đế danh tiếng vô cùng tốt, lại nhiều năm không có bạn gái.

Một người đang đứng giữa đầu ngọn gió, trước đó không lâu còn dính scandal “Đồng tính bao dưỡng”.

Hai người đồng thời diễn vai Nhạc Triều Ca, Mạnh Lương Thần đóng vai người thâm mến đồ đệ trong tân bản, nếu tin tức là thật, không thua gì một trái bom nguyên tử trong giới giải trí.

Tin tức này tới thật sự là quá nhanh quá mạnh, các tiểu thuyết gia đam mỹ thậm chí không kịp viết bản thảo, lên Weibo lan truyền video.

Hai đoạn video này đăng lên lúc trời còn chưa sáng, bùng nổ toàn bộ internet, đông đảo vớ vẩn điên cuồng đăng lại, mắng chửi, xem náo nhiệt, ồn ào ... Tóm lại loạn thành một đoàn.

Lạc Khâu Bạch bị chuông điện thoại di động điên cuồng oanh tạc đánh thức, đêm qua hần chờ điện thoại của Kỳ Phong, kết quả không đợi được điện thoại, mình ngược lại nằm di động ngủ.

Di động liên tục không ngừng rung lên, đến nỗi hết pin, hần vội vàng sạc, tưởng Kỳ Phong đến Italy rồi, kết quả tất cả đều là người đại diện, phóng viên, đạo diễn, bằng hữu, nhà sản xuất... Hộp thư cũng bị đủ loại truy vấn chuyện hần cùng Mạnh Lương Thần.

Lúc này điện thoại của Trịnh Hoài Giang lại reo lên, hần vừa nghe lập tức thiên toàn địa chuyển.

Tay chân run rẩy mở ra máy tính, trên mạng hỗn loạn làm da đầu hần run lên, quả nhiên việc nên tới vẫn tới, ngày hôm qua Vương Thần làm khó dễ chỉ là chuyện nhỏ, hôm nay mới là bão táp!

“Mẹ nó, Vương Thần bên kia rõ ràng là bị mua chuộc, công ty tra không được bọn họ là do ai chỉ thị, ngày hôm qua chỉ là lời dẫn, dẫn đến sự tình hôm nay, rõ ràng là nhắm vào cậu!”

Lạc Khâu Bạch nhìn hai đoạn video, toàn thân lạnh run, khóe miệng gợi lên một tia cười lạnh.

Lúc này nếu hần còn không rõ, quả thực liền thành ngốc tử.

Ngày hôm qua Vương Thần đưa ra cái gọi là “Cảnh hôn môi” hỏi hần vấn đề nan giải như thế, hần có trả lời như thế nào cũng đều là sai. Nếu thừa nhận ảnh chụp là thật, chẳng khác nào thừa nhận quan hệ của hần cùng Mạnh Lương Thần, nếu như nói ảnh chụp là giả, hôm nay hai đoạn video này, trước mặt mọi người là nói dối, công chúng càng bất mãn, đây quả thực là bức hần vào ngõ cụt!

Hít một hơi, hần bình ổn cảm xúc, mặc kệ tình trạng tệ như thế nào, hần không thể ngồi chờ chết, mặc kệ là ai ở sau lưng đâm hần, hần cũng không thể dễ dàng thỏa hiệp.

Hần nhanh chóng mở miệng, “Trịnh lão sư, mời hợp báo đi, thật hay giả, trong tay bọn họ có thể nắm chứng cứ đơn giản chỉ là tôi và Mạnh Lương Thần lén lút gặp mặt, tôi có thể đi tìm phục vụ bàn trong quán cà phê, giải thích giữa chúng tôi căn bản không có gì.”

“Hợp báo nhất định sẽ mở, nhưng hiện tại phải làm chính là khống chế lời đồn trên mạng, bây giờ phải tìm Kỳ Phong, đại thiếu gia nói một câu, vấn đề gì của cậu đều giải quyết được, việc còn lại để tôi xử lý.”

Nhắc tới Kỳ Phong, Lạc Khâu Bạch ách thanh.

Hần ăn ngay nói thật nói Kỳ Phong đi công tác, căn bản không ở nhà, Trịnh Hoài Giang mắng một tiếng “Này con mẹ nó rốt cuộc là ai chọn lúc này hạ độc thủ!”, tiếp anh ta dặn dò Lạc Khâu Bạch vài câu, liền vội vàng cùng công ty tiếp tục thương lượng kế hoạch.

Lạc Khâu Bạch ngồi ở trên ghế sofa, Phong Phong béo nằm trên đùi hắn.

Đã qua một ngày một đêm, Kỳ Phong vì cái gì vẫn không có tin tức gì? Trước kia chưa bao giờ như vậy, y đến tột cùng đi nơi nào?

Nghĩ đến Kỳ Phong hiện giờ không có tin tức, cho dù là bên ngoài nháo đến ồn ào huyền ảo cỡ nào.

Cầm di động gọi, thủy chung không có ai nghe, trong ống nghe vẫn luôn là tiếng tút tút.

Bên ngoài phóng viên đang chờ, bọn họ cầm trường thương đoản pháo, tùy thời tùy chỗ đều phải đem hắn ăn tươi nuốt sống.

Lạc Khâu Bạch phi thường bất an, đem Phong Phong ôm vào trong ngực, gửi tin nhắn cho Kỳ Phong Anh đến Italy chưa, sao không nghe điện thoại? Em ở đây rất tốt, anh bên kia thuận lợi không? :)

Hắn muốn nói một câu Kỳ Phong, giúp em, nhưng ngón tay nhất đốn, có lẽ Kỳ Phong nếu biết chuyện nhất định sẽ không chút do dự trở về, nhưng hắn không thể mỗi lần gặp chuyện đều dựa vào Kỳ Phong, so với scandal của mình, hắn kỳ càng hy vọng Kỳ Phong ở nước ngoài bình an thuận lợi, không buồn phiền như ở nhà.

Tin nhắn giống như chìm vào biển rộng, vẫn không có hồi âm, một dấu chấm câu đều không có.

Kỳ Phong ở nước ngoài, ngồi trong phòng hội nghị, cơ hồ phiền chán nhìn đồng sự thao thao bất tuyệt.

Đó là lão quỷ hồng mao, mặc âu phục đủ màu sắc và hoa văn, dùng ngôn ngữ Italy y nghe không hiểu, trao đổi một ngày, vẫn không ra kết quả.

Kỳ Phong nhú mày, luôn luôn nhìn đồng hồ, phiên dịch lần thứ ba nói, “Chris tiên sinh nói, tập đoàn tài chính Côn Luân lần trước cung cấp vải dệt có lượng foóc-man-đê-hít quá mức, chúng ta phải bồi thường cho họ, nếu không không có cách nào tiếp tục hợp tác.”

“Thứ nhất, thuốc nhuộm của Côn Luân toàn bộ đều cao hơn tiêu chuẩn quốc tế, chúng tôi vẫn luôn chú ý an toàn, không có khả năng tồn tại foóc-man-đê-hít quá mức, Chris tiên sinh nói chuyện phải có chứng cứ, không có chứng cứ thỉnh ngài không cần cần quấy. Thứ hai, thời giờ của tôi có hạn, nếu ngài còn dây dưa foóc-man-đê-hít nữa, như vậy tôi sẽ không ở lại đây, khi nào ngài nguyện ý theo tôi nói chuyện làm ăn, tôi sẽ tự đến.”

“Không không, Kỳ tiên sinh, lần này chúng ta trao đổi có đề cập đến bí mật thương nghiệp, anh đã thấy được thiết kế mới nhất, chúng tôi có nghĩa vụ vì phẩm bài mà giữ bí mật, thỉnh Kỳ tiên sinh an tâm một chút chờ nóng giận, chúng ta đang nói chuyện hợp tác? Hôm nay phải nói chuyện làm ăn trước, Kỳ tiên sinh hẳn là nên tôn trọng luật lệ chức nghiệp của chúng tôi, không được tùy ý ra vào.”

Vòng tới vòng lui, hồng mao quỷ vẫn lải nhải những lời này, bởi vì lĩnh vực mà Côn Luân hợp tác với bọn họ là định chế, cho nên công trường cũng được thiết lập tại nông thôn, nhân viên phi thường tập trung, cơ hồ thợ may trước kia đều không cùng ngoại giới giao lưu, một khi tiến vào phòng hội nghị, máy móc gì cũng không thể mang theo, chỉ có thể giao cho nhân viên canh giữ ở công trường.

Hoàn cảnh như vậy làm Kỳ Phong phi thường không vui, may mà không có triển khai, nếu không phải để phẩm bài này của Kỳ gia tiến vào chiếm giữ thị trường Italy, y đã sớm chạy lấy người.

Y đã một ngày một đêm không gọi điện thoại cho thê tử, trong lòng thật sự lo lắng, trên má bay không thể gọi còn chưa tính, chờ máy bay đáp xuống, di động lại bị quản gia quăng xuống hồ, căn bản không cách nào dùng.

Y vốn định dùng điện thoại công cộng, kết quả lại không nhớ được số, đến nhà xưởng, càng thêm không có thời gian gọi cho Lạc Khâu Bạch, đành phải đem di động cùng SIM giao cho quản gia đứng ngoài công trường đem đi sửa chữa.

Nghĩ đến việc này, y nhu nhu thái dương, lại một lần đưa tay nhìn đồng hồ, đơn giản còn có 5 tiếng nữa trời sẽ tối, y phải giải quyết xong trước khi trời tối, sớm giải quyết hồng mao quỷ, rồi đi cái nơi quỷ quái cả điện thoại cũng không gọi được!

Scandal của Lạc Khâu Bạch cùng Mạnh Lương Thần đến chiều đột nhiên có biến chuyển.

Mạnh Lương Thần cũng là vương bài của Tinh Huy, lúc này đột nhiên bị tính kế, hấn ta và Lạc Khâu Bạch đều gặp chuyện lớn, Tinh Huy thấy hai nghệ sĩ đang hồng bị tha xuống nước, không có khả năng ngồi yên, lão tổng Lý Khắc thậm chí trực tiếp tự thân xuất mã tổ chức họp báo.

Ông thực hiểu được: Lạc Khâu Bạch cùng Mạnh Lương Thần chẳng qua là bạn bè bí mật gặp nhau, cái gọi là Mạnh Lương Thần đuổi theo “Ôm lấy” Lạc Khâu Bạch, còn có cảnh “Hôn môi” của hai người căn bản là góc độ quay thôi, có người cố ý vu oan hãm hại, cũng ám chỉ đây là đối thủ cạnh tranh của Tà Dương Ca, Tinh Huy phải có trách nhiệm truy tố pháp luật vụ việc này.

Nghe xong lời này, có phóng viên nghi ngờ, Lạc Khâu Bạch hai lần bị dính mác “Đồng tính”, hẳn rồi cuộc có phải đồng tính hay không?

Lý Khắc lắc lắc đầu, “Đây là việc tư của nghệ sĩ, cùng họp báo lần này không có liên quan, hướng hồ, cũng bởi vì hấn diễn một vai nam nhân hữu tình nghĩa khí, có thể cho rằng hấn là đồng tính? Đúng là trò cười. Hồng thì gặp thị phi nhiều, hấn có thể bị chửi bới, có thể được ca ngợi, danh tiếng là con dao 2 lưỡi, các vị cũng không phải người trong cuộc làm sao biết hết được.”

“Hai người đều là nghệ sĩ của Tinh Huy, công ty đương nhiên phải bảo vệ bọn họ, nói như vậy, có vài câu có thể xem là thật?”

Bên cạnh Trịnh Hoài Giang cười cười, “VẬY anh làm phóng viên, mục đích tới nơi này chính là hấn không thể xác nhận hai người bọn họ là đồng tính luyến ái, mục đích như thế, không phải là nhìn một phía mà đánh giá toàn bộ sao? Làm việc phải có chứng cứ, tôi có chứng cứ, anh có sao?”

Nói xong hai vệ sĩ mang đến hai người bồi bàn ở quán cà phê hôm đó, đều có thể chứng minh, Lạc Khâu Bạch cùng Mạnh Lương Thần đích xác không có làm qua chuyện “Ôm chằm” & “Hôn môi”.

Trong lúc nhất thời, phóng viên cũng tìm không ra chứng cứ khác có thể xác định hai người là đồng tính, sôi nổi hỏi, “Nếu chân tướng quý công ty giải thích là như vậy, như vậy ngày hôm qua hai người trên Ngu Nhạc Tối Tiên Tuyền, vì cái gì không ăn ngay nói thật, ngược lại nói hình ảnh là do photoshop?”

Trịnh Hoài Giang đã sớm dự liệu được chuyện này, lúc này cười lạnh một tiếng, “Vốn chỉ là phóng đại chuyện ‘Hôn’, chuyện giả dối hư ảo như thế nào gọi là ăn ngay nói thật? Chẳng lẽ muốn nói, chúng tôi chỉ đi uống cà phê, không làm chuyện này, đến lúc đó các vị xem chẳng phải là muốn hỏi: Đều cùng đi uống cà phê, nói chưa làm qua ai tin chứ? Tôi nghĩ các vị đều hiểu, hướng chỉ là nghệ sĩ, nói chút ít để bảo vệ mình, không ảnh hưởng toàn cục thì không có gì đáng trách.”

Một câu dẫn tới toàn trường cười to, tuy rằng cũng không phải tất cả mọi người tin tưởng Tinh Huy, nhưng không thể nghi ngờ hai vị bồi bàn xuất hiện, có thể rửa oan cho Lạc Khâu Bạch.

Trong lúc nhất thời, thảo luận trên mạng đều tiêu tán không ít, đại đa số người vẫn tin tưởng thanh danh cùng uy tín của Tinh Huy.

Lạc Khâu Bạch ngồi ở trước TV, tâm tình ngày hôm nay có thể nói là thay đổi rất nhanh, lúc này rốt cục thấy được thắng lợi sau ánh rạng đông, thở phào một hơi, ôm Phong Phong béo hôn hai cái, nắm khuôn mặt béo của nó, lại nhớ đại điều quái.

Lần này hữu kinh vô hiểm, cuối cùng tránh được một kiếp, chỉ hy vọng khi đại điều quái về nước, lời đồn có thể bình ổn, nếu không nếu dựa theo tính tình cổ quái nóng nảy của tên kia, không chừng sẽ bùng nổ chiến tranh gia đình.

Khi tất cả mọi người cho rằng mọi chuyện đã xong, họp báo sắp kết thúc, một phóng viên ngồi ở cuối, đội mũ màu đen cùng kính râm đột nhiên mở miệng, “Đều nói Tinh Huy tốt, cũng sẽ không làm ra chuyện tổn hại cho người xem, nhưng lúc này lại có thể nói dối là có ý gì?”

Thanh âm không lớn, nhưng lại làm mọi người chú ý, Trịnh Hoài Giang nhíu mày, “Vị phóng viên này, những chuyện nên giải thích chúng tôi đã nói xong, anh có liều chết cũng không được gì đâu.”

“Liều chết? Ha ha ha...” Người nọ đột nhiên cười ha hả, đột nhiên lấy ra một xấp ảnh chụp, bảo an không kịp ngăn cản tình huống này, mãnh liệt rơi trong không trung.

Ảnh chụp giống như tuyết trắng rơi khắp nơi, phóng viên đều theo bản năng chụp lấy, trong lúc nhất thời hiện trường loạn thành một đoàn.

Chợt nghe người nọ nói, “Lạc Khâu Bạch cùng Mạnh Lương Thần không phải đồng tính luyến ái? Đây mới là chân chính chê cười đi! Năm đó Tô Thanh Lưu còn chưa chết, hai người bọn họ liền ở cùng một chỗ, Lạc Khâu Bạch vẫn luôn là người thứ ba chen giữa Mạnh Lương Thần và Tô Thanh Lưu, hơn nữa, năm đó Tô Thanh Lưu chết cũng bởi vì hắn cố ý chen chân!”

Trong lúc nhất thời, tất cả mọi người lúng túng, cúi đầu vừa thấy ảnh chụp, nhân vật chính đúng là ba người Lạc Khâu Bạch, Mạnh Lương Thần và Tô Thanh Lưu.

Trên ảnh chụp, là Mạnh Lương Thần tay trong tay với Tô Thanh Lưu đi dạo trong công viên, còn có ảnh Mạnh Lương Thần cầm ly kem dứt cho Lạc Khâu Bạch, còn có ảnh chụp Lạc Khâu Bạch làm diễn viên phụ trong Tà Dương Ca ...

Ba người, không hề nghi ngờ, ảnh chụp làm bằng chứng!

Cùng thời gian đó, toàn bộ internet đều tuôn ra tin tức kinh thiên động địa này, nếu hai đoạn video trước đã gây ra sóng to gió lớn, chuyện hiện tại quả thực muốn đem toàn bộ giới giải trí bùng nổ.

Mạnh Lương Thần cùng Tô Thanh Lưu không phải huynh đệ, mà là người yêu nhiều năm, Tà Dương Ca nguyên lai là phim giả tình thật!

Nguyên lai Lạc Khâu Bạch đã sớm diễn qua Tà Dương Ca, biết rõ hai người là người yêu, còn cố ý chen chân, hiện tại lại còn diễn tân bản Tà Dương Ca!

Tô Thanh Lưu năm đó chết bởi vì áp lực tinh thần quá lớn, nội tâm buồn khổ cô độc, mới lựa chọn nhảy lầu chấm dứt sinh mệnh, nguyên lai cùng Lạc Khâu Bạch có quan hệ!

...

Vô số lời đồn đãi nổ tung trên mạng, chuyện không thể khổng chế được, đồn Lạc Khâu Bạch vào đường cùng.

Không, tôi không phải... Không phải người thứ ba!

Tôi không có chen chân!

Tôi không bức Tô Thanh Lưu chết!

Lạc Khâu Bạch ngồi ở trước máy tính, toàn thân cứng ngắc, sắc mặt trắng bệch, tay hắn không ngừng run, nhìn dòng chữ chói mắt trên màn ảnh, chỉ cảm thấy mình đang gặp ác mộng vô pháp tỉnh lại, mỗi khi hắn nhìn thấy ánh rạng đông, mới phát hiện ác mộng mới lại một lần bùng xuống.

Hắn nâng đầu, che mắt lại, Phong Phong béo bên cạnh bị hắn dọa, không ngừng mà Miêu Miêu gọi.

Lạc Khâu Bạch rất lạnh, hắn cuộn mình trên ghế, lạnh đến phát run.

Hắn lúc này rất hy vọng Kỳ Phong có thể xuất hiện, chỉ cần một cái ôm chầm, nhưng... Không, cái gì cũng không có.

Trong phòng trống rỗng chỉ có một mình hắn, bên ngoài đều là phóng viên, hắn không dám bật đèn, cũng không thể phát ra âm thanh, như là bị thế giới vứt bỏ, chỉ còn lại có Phong Phong còn lại với hắn, nhưng hắn không muốn Phong Phong béo.

Trên thế giới không kín không kẽ, che dấu càng sâu, sẽ lưu lại dấu vết, Tô Thanh Lưu cùng Mạnh Lương Thần như thế, Lạc Khâu Bạch cùng Mạnh Lương Thần càng như thế.

Kết giao một năm, chưa bị ai phát hiện, thực bởi vì Lạc Khâu Bạch lúc ấy căn bản không ai chú ý, mà lúc đó địa vị của Mạnh Lương Thần lúc đó lại cao, phóng viên có chứng cứ cũng sẽ không dễ dàng lấy ra trên chọe ảnh để số một trong giới giải trí, cho nên chuyện vẫn luôn giấu diếm lâu như vậy.

Nhưng, giờ khắc này, không biết ai có năng lực lớn như vậy, có thể thu thập nhiều thứ linh linh như vậy, thế cho nên Lạc Khâu Bạch cũng quên, toàn bộ đều đăng lên trên mạng, trăm phương ngàn kế, không thể chờ đợi được, một ngày cũng chờ không nổi.

Trên mạng đã rất hỗn loạn, trên diễn đàn tuôn ra ảnh chụp, càng đưa tới vô số lời trách móc.

“Khó trách Lạc Khâu Bạch đóng được vai trọng yếu như Nhạc Triều Ca nguyên lai không phải Kỳ gia để hấn đi cửa sau, mà là Mạnh Lương Thần giúp tiểu tam.”

“Cũng không phải, công tử Kỳ gia phỏng chừng là dương đông kích tây, đừng quên Mạnh Lương Thần là người của Tinh Huy, đại ảnh để an bài tân nhân vào công ty, Tinh Huy giúp đỡ hấn như vậy, nguyên lai dựa núi là vậy.”

Kế tiếp vông hữu không ngừng đào ra, thậm chí có người tuôn ra ghi chép sức khỏe tinh thần của Tô Thanh Lưu ở Châu Âu, còn có một ít ảnh sinh hoạt của anh ta.

Ảnh chụp khi anh ta tiêu tụy, sắc mặt khô vàng, mỗi ngày vào giáo đường nghe giảng đạo, rất tiêu tụy.

“Thật đáng thương... Đi giáo đường nghe giảng đạo là để làm cho mình quên mất tra nam cùng tiểu tam đi? Chúa cũng cứu không được anh ta...”

Lúc Tô Thanh Lưu tinh thần yếu ớt nhất, có người tìm được ảnh chụp, Lạc Khâu Bạch vẻ mặt tươi cười đeo kính râm cùng Mạnh Lương Thần nói gì đó, thoát nhìn mặt mày hồng hào, cả người đều tràn đầy hạnh phúc, hoàn toàn đối lập với Tô Thanh Lưu.

Người người đồng tình với kẻ yếu, mặc dù đó cũng không thật sự là chân tướng, cũng sẽ theo bản năng lựa chọn bảo vệ kẻ yếu.

Người chết vi tôn, người còn sống vĩnh viễn không thắng được người đã chết, Tô Thanh Lưu chết, thế cho nên mọi người đối với Lạc Khâu Bạch càng chán ghét cực độ.

Những người trước đó nhìn thấy hấn cùng hài tử chơi đùa trên quảng cáo, họ nói cuộc đời họ chán ghét nhất là tiểu tam, lại càng chán ghét nam tiểu tam hơn, cuối cùng còn dựa vào điều này mà diễn nam chính, hại chết vợ cả, nhìn thấy quảng cáo của Lạc Khâu Bạch đều hận không thể lập tức đổi kênh.

Lạc Khâu Bạch nhìn màn hình trắng tinh, toàn thân đều chết lặng.

Hắn giống như không biết chữ Trung Quốc, nhìn chằm chằm những lời chữ rửa, rõ ràng xem hiểu, lại làm như không hiểu.

Trịnh Hoài Giang điện thoại tới tấp, cả Diệp Thừa cùng Sâm Xuyên bạn tốt đều đứng ngồi không yên, không ngừng dùng tất cả phương thức liên lạc với hấn, nhưng Lạc Khâu Bạch thủy chung không nghe, ngồi ở trên ghế cầm di động, nhiều lần gọi cho Kỳ Phong.

Không ai nghe...

Như vĩnh viễn sẽ không nghe được điện thoại của y nữa.

Hắn không biết Kỳ Phong rốt cuộc có biết nơi này tốt cùng chuyện gì xảy ra không, hay y cái gì cũng biết, cho nên mới triệt để thất vọng, cả điện thoại cũng không nghe.

“Miêu...” Phong Phong béo ỉu xiu ghé vào một bên, liếm tay hấn.

“Mày... Mày đói bụng? Tao đi làm đồ ăn cho mày.” Lạc Khâu Bạch vô tri vô giác đứng lên, thiếu chút nữa trượt chân, dạ dày sông cuộn biển găm, hấn buồn nôn choáng váng hoa mắt, chậm rãi ngồi chồm hổm trên mặt đất.

Phong Phong béo tiến đến trước mặt hấn, ngửa đầu nhìn hấn, đột nhiên tiểu móng vuốt bị một giọt nước dính ướt.

Nó theo bản năng liếm liếm, thấy mặn mặn.

“Miêu?”

Phong Phong cọ hấn, Lạc Khâu Bạch vuốt đầu của nó, thanh âm của phù dung câu khàn khàn.

“Phong Phong, tao không phải người thứ ba... Tao không...”

“Anh đừng nóng giận ... Có thể gọi điện thoại cho em không?”

“Em không phải cố ý giấu anh đi gặp Mạnh Lương Thần, ngày đó em chỉ muốn nói với hắn ta rõ ràng, em còn cho hắn ta nhìn nhẫn kim cương...”

Hắn lằm bằm lầu bầu, vùi đầu vào gối, toàn thân không có khí lực.

Lạc Khâu Bạch mày tỉnh lại một chút... Không phải chỉ là scandal sao! Có gì đặc biệt, con mẹ nó mày nhìn bộ dạng của mày đi! Hèn nhất! Ngu ngốc!

Hắn hít một hơi, ngẩng đầu lên, cẩn thận nghĩ gửi tin nhắn cho Kỳ Phong Kỳ Phong, anh ở đâu ở Italy? Em muốn đi tìm anh

Di động đã sớm đặt ở trên bàn, đột nhiên vang lên một chút, bên trong phòng họp, Kỳ Phong bị Chris cuốn lấy, còn dây dưa vấn đề foóc-man-đê-hít quá mức, ông ta cung cấp số liệu phân tích kỹ càng tỉ mỉ, Italy bên này Kỳ Phong không cách nào xử lý.

Ngoài cửa quán gia nhìn thoáng qua, cầm lấy di động thấy được tin nhắn của Lạc Khâu Bạch, không động thanh sắc, bấm xóa.

Vô thanh vô tức, không ai phát hiện.

Di động đột nhiên vang lên một chút, Lạc Khâu Bạch vội vàng nhìn thấy, lúc này đây đích thật là Kỳ Phong, chỉ có một câu Rời khỏi giới giải trí, nếu không ly hôn

Lạc Khâu Bạch nhắm hai mắt lại, nửa ngày không ngẩng đầu lên.

Lúc này Trịnh Hoài Giang gọi tới, liên tục không ngừng, tựa hồ hắn không nghe sẽ tiếp tục gọi.

Lạc Khâu Bạch kéo kéo khoe miệng dùng sức nở nụ cười một chút, đưa tay nghe điện thoại.

Tiếp điện thoại đầu kia truyền đến tiếng gào thét: “Khâu Bạch, rốt cuộc là xảy ra chuyện gì? Kỳ gia đột nhiên mở họp báo, muốn xóa bỏ thân phận người phát ngôn của cậu! Cậu cùng Kỳ Phong rốt cuộc làm sao vậy!?”

48. Chương 51

Chương 51

Toàn bộ đại sảnh đầy ắp người, phóng viên đều tụ tập ở trong này, chờ đợi tin tức.

Trong thời gian này, giới giải trí thoải mái phập phồng, scandal của Lạc Khâu Bạch cùng Mạnh Lương Thần, Tô Thanh Lưu cũng bị cuốn theo, mà trở nên càng thêm rắc rối phức tạp.

Trên mạng nổ tung, nhà báo cũng không nhàn rỗi, cả ngày đều chạy ngược chạy xuôi, vừa theo dõi bằng ghi hình, giấy tiếp theo Tinh Huy liền mời dự họp báo, kết quả Kỳ gia lại đột nhiên mời họp báo, bọn họ mừng rỡ.

Đội trong chốc lát, cửa mở ra, hai trợ lý hắc y phụ giúp đẩy xe lăn đi đến.

“Là Kỳ lão tiên sinh!”

“Lần này cả Kỳ lão tiên sinh đều tự mình đứng ra làm sáng tỏ?”

“Đại thiếu gia Kỳ gia đi đâu vậy, sao chủ tịch lại tự thân xuất mã?”

...

Hiện trường nghị luận sôi nổi, ai cũng biết Kỳ gia rất thần bí, trên cơ bản chuyện lớn nhỏ đều giao cho cấp dưới đi làm, cả Kỳ Phong đều rất ít lộ diện, huống chi “Lão thái sơn” này, trong lúc nhất thời đèn chớp liên tục.

Kỳ lão gia mặc tây trang phẳng phiu, chẳng qua thoát nhìn thân thể cũng không tốt, ho khan nhiều lần.

Cấp dưới bên cạnh giúp ông rót ly một trà sâm, ông ngẩng đầu ra hiệu, MC gật gật đầu, “Hoan nghênh mọi người tham gia họp báo của tập đoàn tài chính Côn Luân..”

Một chuỗi lời dạo đầu, MC rút cục tiến vào vấn đề chính, “... Hôm nay mời họp báo, mục đích rất đơn giản, để tuyên bố một việc, hiện tại mời Kỳ lão tiên sinh tự mình tuyên bố quyết định.”

Vỗ tay xong, Kỳ lão gia mở mắt, ho khan vài tiếng nói, “Tôi tin mọi người hôm nay cũng đều thấy được tin, khụ... Khụ khụ... Tôi muốn nói gì mọi người cũng có thể đoán đại khái. Tập đoàn tài chính Côn Luân vẫn luôn muốn khách hàng vừa lòng, nhiều năm qua các giới bằng hữu vẫn duy trì việc phát triển cho tới hôm nay. Khụ... Danh dự cùng phẩm chất vẫn luôn là thứ mà công ty chúng tôi nhiều năm qua vẫn kiên trì quán triệt.”

“Cho nên, công ty chọn lựa người phát ngôn vô luận là hình tượng hay khí chất, cũng đều yêu cầu phẩm hạnh tốt, nhưng chuyện của Lạc Khâu Bạch tiên sinh gần đây làm công ty không cách nào chấp nhận. Làm người phát ngôn, hấn tổn hại hình tượng công ty, cùng ý tưởng kinh doanh của công ty không hợp, điều này làm cho chúng tôi cũng bất đắc dĩ.”

“Cho nên cơ hội lần này, tôi lấy thân phận chủ tịch tuyên bố, từ hôm nay trở đi công ty sẽ giải trừ quan hệ với Lạc Khâu Bạch tiên sinh, công ty đơn phương giải trừ hợp đồng, công ty nguyện ý bồi thường, khụ khụ... Khụ... Cũng chúc cho sự nghiệp về sau của Lạc Khâu Bạch tiên sinh, có thể cố gắng hơn nữa.”

Phóng viên tiếp tục truy vấn, “Xin hỏi Kỳ lão tiên sinh, lúc trước người tuyên bố Lạc Khâu Bạch đảm nhiệm vai trò người phát ngôn là Kỳ đại thiếu gia, vì cái gì lần này tuyên bố hủy bỏ không phải anh ấy, mà là ngài chủ tịch tự mình nói?”

“Kỳ thiếu gia cùng Lạc Khâu Bạch rốt cuộc là quan hệ như thế nào? Không phải do ảnh hưởng lần này, cho nên mới quyết định đơn phương hủy bỏ hợp đồng?”

“Kỳ gia đơn phương chấm dứt hợp đồng, hơn nữa nguyện ý bồi thường, có phải ngụ ý Kỳ thiếu gia cho Lạc Khâu Bạch ‘Phí chia tay’?”

...

Liên hoàn pháo liên tiếp, Kỳ lão gia ho càng lợi hại, bên cạnh vệ sĩ ngăn lại không ngừng, lão gia khoát tay áo, suy yếu nói, “Thứ nhất, công ty chấm dứt hợp đồng với Lạc Khâu Bạch, chính là xuất phát từ suy xét thương nghiệp, cùng tư tình không quan hệ, việc tư của Lạc Khâu Bạch tiên sinh cùng Côn Luân không quan hệ. Thứ hai, Kỳ Phong vốn chỉ là quan hệ làm ăn với Lạc Khâu Bạch, thỉnh các vị không cần phỏng đoán quan hệ của hai người, lúc này đây là bởi vì nó vừa mới xuất ngoại, mà sự tình lại quan trọng, tôi làm chủ tịch mới tự mình giải thích, chỉ đơn giản như vậy.”

Nói xong những lời này, ông nhắm hai mắt lại một mỗi không nói thêm nữa, phóng viên còn muốn đuổi theo, MC lập tức ngắt lời, “Xin lỗi các vị, thân thể của Kỳ lão tiên sinh không khỏe, hôm nay kết thúc ở đây, thỉnh các vị có thể trật tự rời khỏi.”

Thốt ra lời này xong, Kỳ lão gia được trợ lý phụ giúp ly khai đại sảnh, chung quanh toàn bộ đều là vệ sĩ, không ai có thể tới gần, phóng viên cũng chỉ có thể đứng ở tại chỗ giương mắt nhìn.

TV ơng ơng liên tục vang, thân ảnh của Kỳ lão gia biến mất trên màn ảnh.

Lạc Khâu Bạch nắm chặt điều khiển từ xa không nói gì, sau một lúc lâu mới chậm rãi cười rộ lên, tiếng cười càng lúc càng lớn, như không thể ức chế.

Hắn không ngờ, những thủ đoạn hãm hại như vậy, mục tiêu chính xác, đơn giản muốn đem hấn đuổi ra giới giải trí, có thể thu mua được chương trình TV, còn có thể khống chế dư luận, thậm chí có thể đào ra chuyện cũ của hấn cùng Mạnh Lương Thần và cả Tô Thanh Lưu, căn bản không phải người bình thường có thể làm được.

Kỳ lão gia...

Hắn nhắm mắt lại gắt gao nắm chặt tay.

Hắn vẫn luôn lừa mình dối người, không muốn nghĩ chuyện sẽ tới mức này, đã sớm đoán được là Kỳ lão gia hạ thủ, hắn cũng tận lực không thêm nghĩ nữa, không đoán, bởi vì chúng có vết trên mặt, đánh hắn một quyền, hắn cũng không nguyện ý phỏng đoán người nhà của Kỳ Phong.

Nhưng một tia kỳ vọng cuối cùng cũng theo tin tức này của Kỳ gia mà tan biến.

Nếu người độc thủ phía sau còn chưa xuất hiện, Kỳ lão gia chỉ là đối tượng hoài nghi do lừa mình dối người, như vậy hiện tại lão nhân gia ông ta không thể chờ đợi được đứng ra, xé bỏ quan hệ cuối cùng của hắn với Kỳ gia, cần bản hiểu được: Kỳ gia không chào đón mày, mày lần đi.

Trên thế giới sao lại trùng hợp như vậy, tất cả mọi chuyện đều trong một ngày mà đưa ra ánh sáng, mà lúc này lại cố tình xuất hiện lúc Kỳ Phong xuất ngoại, tỉ mỉ, đánh bước nào, củng cố bước ấy, xây dựng thiên la địa võng chờ hắn chui vào.

Lạc Khâu Bạch mím môi cười lạnh một tiếng, chết lặng.

Thậm chí lúc này hắn còn thanh thản, cân nhắc ngày đó cùng Kỳ lão gia gặp mặt.

Ông nói: “Để Kỳ Phong có một hài tử, rời khỏi giới giải trí, Kỳ gia không làm con chịu thiệt đâu”

Còn nói: “Lạc Khâu Bạch, con sẽ hối hận.”

Đúng vậy, hắn đích thật hối hận, hắn hối hận mình còn muốn cùng lão gia nước sông không phạm nước giếng, cho rằng chỉ cần hắn cùng Kỳ Phong cùng một chỗ, hết thảy đều không có vấn đề.

Nguyên lai hắn đã sớm thành cái đinh trong mắt người khác, cái gai trong thịt, thậm chí không tiếc khí lực cũng phải đem hắn đuổi ra khỏi giới giải trí, làm hắn vĩnh viễn không xoay người được.

Đem điều khiển từ xa ném tới một bên, hắn tắt TV cùng máy tính, toàn bộ thế giới rất cực an tĩnh, hắn nhìn căn phòng tối đen, trong lúc nhất thời đều không biết mình đến tột cùng là đi chỗ nào.

Dốc sức cùng cố gắng trong nhiều năm như vậy, trong một đêm, cứ như vậy mà nước chảy về biển đông ...

Lúc này, di động đột nhiên vang lên, tiếng chuông vang liên tục không ngừng, Lạc Khâu Bạch thật sự không thể ứng phó, nhắm mắt lại vẫn không nhúc nhích, dù sao hắn biết này không phải là cú điện thoại kia.

Nhưng điện thoại vẫn cố chấp vang lên, tựa hồ lần này hạ quyết tâm vô luận như thế nào đều phải nghe cho được.

Lạc Khâu Bạch rốt cục đứng lên, ông nghe truyền đến thanh âm Diệp Thừa.

Hai người ai cũng không nói chuyện, sự tình nháo thành như vậy, Lạc Khâu Bạch cảm thấy mình đã không còn mặt mũi gặp bạn bè.

“Nè, Tiểu Nhạc, nghe được thanh âm của tôi sao?” Diệp Thừa khẩu khí nhẹ nhàng, như hoàn toàn không biết bên ngoài chuyện gì xảy ra.

Thanh âm của anh ta làm Lạc Khâu Bạch mỉm cười, trong xoang mũi lại có chút lên men, lúc này người có thể nguyện ý nói chuyện với hắn phỏng chừng có vài người.

“... Nghe không ra, không biết là ai, quấy rầy điện thoại tôi?”

Lạc Khâu Bạch tươi cười nói giỡn, Diệp Thừa bên kia ông nghe cười theo một chút, trong lòng thả lỏng, trầm mặc nửa ngày mới trầm giọng nói, “Nghe cậu nói vậy tôi an tâm, tôi nghe Trịnh Hoài Giang nói không liên lạc với cậu được, tôi thật sợ cậu còn muốn nhảy lầu.”

“Tới địa ngục đi.” Trong lòng Lạc Khâu Bạch cũng rất cảm kích, “Yên tâm đi, cho dù trời sập xuống dưới, tự sát nhảy lầu chuyện buồn nôn như vậy tôi cũng không làm đâu.”

“Lời này nói được tôi thích nghe nha, trời sập xuống dưới cũng không phải chuyện lớn, không phải bị người vu hãm sao, cây ngay không sợ chết đứng.”

Lạc Khâu Bạch sững sốt một chút, cười khổ nói, “Làm sao cậu biết tôi bị người vu hãm, chuyện tôi là tiểu tam chen giữa Mạnh Lương Thần cùng Tô Thanh Lưu, cậu bây giờ còn dám gọi điện thoại cho tôi, cũng không sợ bị người ta biết chụp cho cậu cái mũ ‘Phe tiểu tam’?”

Diệp Thừa cười nhạo một tiếng, “Tôi còn sợ cái này? Lão tử chỉ tin tưởng ánh mắt của mình, tôi đã sớm nhìn ra Mạnh Lương Thần có ý với cậu, trong lòng cậu kỳ thật có người khác đi? Huống hồ, nếu cậu thật sự có ý với hần ta, còn tránh mặt hần ta mỗi lần gặp nhau?”

Lạc Khâu Bạch kinh ngạc, nửa ngày cũng không nói gì, “... Cậu như thế nào sẽ biết?”

“Tôi cái gì không biết? Lúc hai ta vừa mới chụp áp phích cho đoàn phim, bị Mạnh Lương Thần lần lượt quấy phá, cậu tưởng tôi mù, không biết sao?” Nói tới đây Diệp Thừa thu hồi ý cười, nghiêm túc nói, “Khâu Bạch, giới giải trí có rất nhiều chuyện, bị người vu hãm cũng không đáng sợ, đáng sợ là cậu bị chèn ép từ nay về sau không gượng dậy nổi, lúc này huynh đệ không giúp cậu, còn ai giúp cậu?”

Lạc Khâu Bạch trầm mặc, thở dốc một câu cũng nói không nên lời, xoang mũi thấy chua xót.

Dùng sức kéo kéo khoe miệng, hần hít một hơi, “Diệp Thừa... Đa tạ cậu, thật sự cảm ơn cậu...”

“Đừng có như vậy, huynh đệ không chấp nhất.” Diệp Thừa mở miệng, suy nghĩ trong chốc lát, đột nhiên mở miệng, “Khâu Bạch, kết thúc Tà Dương Ca, công ty cho tôi nghỉ một thời gian, trong nhà lại muốn an bài tôi đi nước ngoài học thanh nhạc, vừa lúc tôi cũng chuẩn bị học năm nhất.”

Lạc Khâu Bạch nhất thời không kịp phản ứng anh ta vì cái gì hiện tại nhắc tới chuyện này, theo bản năng phụ họa, “Àn, tốt lắm, vừa muốn làm ảnh đế vừa muốn làm ca sĩ, Diệp Thừa cậu cũng đa tài quá.”

“Tôi muốn hỏi một chút cậu có nguyện ý đi với tôi không.”

Lạc Khâu Bạch nháy mắt ngây ngẩn cả người, Diệp Thừa tiếp tục nói, “Tôi biết có hơi đột nhiên, bắt quá tôi không có ý gì khác, chỉ là muốn cậu suy xét một chút.”

“Khâu Bạch, nói ra thì thật không biết xấu hổ, tại cái vòng luẩn quẩn này tôi thấu hiểu nhiều hơn cậu, tại cái nơi đầu sóng ngọn gió này, cậu tuyệt đối không được kiêu căng, mà phải bảo vệ mình, cậu nổi danh quá nhanh, hiện giờ gặp loại chuyện này, nếu muốn tránh đầu sóng ngọn gió, tuyệt đối phải đảo ngược suy nghĩ của mọi người. Huống chi, cậu bị vu hãm, scandal như thế này cũng không phải một chốc có thể sáng tỏ, núi xanh còn đó, lo gì thiếu củ đùn.”

Lạc Khâu Bạch chần chờ, nửa ngày cũng không nói gì.

Hần biết Diệp Thừa nói không phải không có lý, nhưng nếu phải rời khỏi nơi này...

Diệp Thừa nghe hần không nói lời nào, nhin không được tiếp tục nói, “Tôi nghĩ cậu nên đi với tôi, cũng không chỉ để giúp cậu, tôi đã sớm thấy được giọng của cậu rất tốt, mấy lần đi KTV, người có âm chuẩn cũng không hay bằng cậu, tôi cảm thấy cậu có thể thử một chút ở phương diện này, coi như là đi du lịch đi, cũng đỡ phải ở đây lo lắng.”

Câu nói kế tiếp lại khôi phục tính cách cợt nhả của Diệp Thừa, Lạc Khâu Bạch nắm chặt điện thoại, ánh mắt đảo qua phòng, cuối cùng dừng lại trên người Phong Phong béo đã ngủ.

“Diệp Thừa đa tạ cậu đã vì tôi mà suy nghĩ chu đáo như vậy... Bắt quá tôi vẫn muốn suy nghĩ một chút.”

“Cậu muốn suy nghĩ trong bao lâu? Ngày mai tôi khởi hành rồi.”

“Tôi cũng không biết... Tôi còn có rất nhiều chuyện chưa xử lý xong, tôi không thể đi như vậy được.”

Diệp Thừa vừa nghe khẩu khí của hần, cũng không tái truy vấn, hàn huyên vài câu, cười nói một câu “Tôi chờ tin tốt của cậu” sau đó cúp điện thoại.

Lạc Khâu Bạch nắm chặt điện thoại, nhìn quanh căn phòng.

Hiện tại chỉ có căn phòng này là liên hệ cuối cùng của hần và Kỳ Phong, cho nên chỗ nào hần cũng sẽ không đi, cố chấp ở lại căn phòng này, Kỳ Phong nếu không trở lại, hần vẫn sẽ chờ đợi.

Nhìn màn hình đưa tin về Lạc Khâu Bạch, anh ta cao hứng, mở ra hòm thư nhấn lại Anh rốt cuộc là ai? Sao lại vô duyên cố vô cố nhấn cho tôi nhiều tin về Lạc Khâu Bạch như vậy?

Bưu kiện không ai đáp, anh ta nói linh linh với màn ảnh máy tính.

Anh ta không phải không hoài nghi qua những video cùng ảnh chụp kia, thậm chí còn cố ý tra địa chỉ IP, nhưng hết thấy không thu hoạch được gì, hiện tại đã xóa hết mấy thứ đó, cũng vẫn không biết người này đến tột cùng là ai, gửi cho anh ta mấy thứ này có mục đích gì.

Màn hình huỳnh lam chiếu sáng khuôn mặt vắn vẹo, người nọ để tóc húi cua, liếc mắt một cái đã biết anh ta nhất định mới từ trong ngục giam lao động cải tạo ra.

Lý Thiên Kỳ không cách nào hình dung bộ dạng mình bây giờ như thế nào, từ khi anh ta bị công ty phong sát, bị bắt giam, trải qua những ngày vô cùng gian nan, thanh danh đều bị hủy hoại chỉ trong chốc lát, mà Lạc Khâu Bạch lại càng ngày càng nổi, không chỉ thành “Sủng nhi” của Kỳ gia, cũng bởi vì Tà Dương Ca rất có tiếng tăm, vinh dự đó vốn là của anh ta, là hấn đoạt đi vai Nhạc Triều Ca của mình, thậm chí phim ảnh, anh ta cũng không có tư cách tham gia hoạt động tuyên truyền, điều này làm cho anh ta phần uất bất bình, lúc nào cũng nghĩ làm cách nào trả thù Lạc Khâu Bạch.

Kết quả lão thiên mở mắt, anh ta mới vừa ra tù không bao lâu, lại nhận được bưu kiện nặc danh.

Nội dung bên trong rất đơn giản, chỉ cần đem ảnh chụp cùng video tuôn ra, anh ta sẽ nhận được một trăm vạn tiền lời, đây đối với anh ta một nghệ sĩ bị đóng băng mà nói, quả thực là vận may từ trên trời rơi xuống.

Cho nên, anh ta căn bản không có suy nghĩ gì, không chút do dự lựa chọn tin tưởng, dù sao anh ta cũng đã trắng tay, đương nhiên muốn Lạc Khâu Bạch cũng chết theo, làm hấn cũng ném thử tư vị bị mọi người đạp đổ!

Lý Thiên Kỳ tắt máy tính, thở phào một hơi, chuẩn bị cùng “Kẻ thần bí” đòi thù lao.

Máy tính phát ra “Đing” một thanh âm vang lên, trợ lý gõ cửa vào, thấy được Kỳ lão gia nằm ở xích đu nhắm mắt dưỡng thần.

“Lão gia, Lý tiên sinh hồi phục bưu kiện, chúng ta sẽ trả cho anh ta sao?”

Kỳ lão gia nhướng mi, cười lạnh một tiếng, “Lý Thiên Kỳ không thể chờ đợi được, chuyện này cậu ta làm không tôi, đưa tiền cho cậu ta, lúc gửi tiền bí mật một chút, đừng lưu lại dấu vết.”

Trợ lý gật gù đầu, đứng ở tại chỗ không hề nhúc nhích, tựa hồ đang do dự muốn nói cái gì.

“Còn có chuyện gì sao? Không có việc gì còn chưa đi xuống?”

Trợ lý do dự một chút, vẫn mở miệng, “Lão gia, tôi còn có một việc không rõ, ngài nắm trên tay nhiều tư liệu như vậy, không trực tiếp đưa cho truyền thông, ngược lại đưa cho Lý Thiên Kỳ, còn muốn đưa một trăm vạn? Hơn nữa, ngài như thế nào khẳng định Lý Thiên Kỳ nhất định sẽ ngoan ngoãn nghe theo.”

Kỳ lão gia ho khan vài tiếng, trên mặt cười như không cười, “Cậu ta đã làm theo không phải sao?”

“Cậu ta lúc trước bị hại thảm như vậy, đã sớm ghi hận trong lòng, hiện tại có cơ hội báo thù còn có tiền, có ngọc mới không làm. Huống chi, chuyện này nếu Kỳ gia trực tiếp động thủ, tương đương bán cho truyền thông, tôi không ngu như vậy. Đến lúc đó mặc kệ kết quả như thế nào, sau lưng độc thủ đều là Lý Thiên Kỳ, cùng Kỳ gia một chút quan hệ cũng không có, chúng ta cũng là ‘Người bị hại’ không phải sao?”

Vẻ mặt của ông mang theo ý cười, nếp nhăn trên mặt thậm chí còn mang theo hương vị hiền lành.

Phía sau lưng trợ lý lạnh cả người lạnh cả người, nhin không được nhỏ giọng hỏi, “... Lão gia, kỳ thật tôi vẫn luôn muốn hỏi, ngài làm vậy không sợ thiếu gia sau khi trở về sẽ sinh khí sao?”

Kỳ lão gia liếc mắt, kịch liệt ho khan vài tiếng, “Sinh khí thì sao?”

Trên thế giới này làm bất cứ chuyện gì đều có đại giới, muốn đạt tới mục đích nhất định phải có hy sinh, không bắt buộc dĩ ông cũng không nguyện ý dùng thủ đoạn như vậy, nhưng thực đáng tiếc, Lạc Khâu Bạch không phải người thức thời, cho hấn đường lui quang minh chính đại, chỉ cần đáp ứng sinh hài tử, rời khỏi giới giải trí sẽ áo cơm vô ưu, hấn lại cố tình không đi, Kỳ gia cũng chỉ có thể dùng chút thủ đoạn cường ghê cho hấn biết, có đáp ứng hay không không phải do hấn định đoạt.

Huống chi, Kỳ Phong sinh khí thì có thể làm gì, bất quá chỉ là nam nhân, nó còn ngay cả gia sản cũng không cần, nửa đời sau đoạn tuyệt quan hệ với ông nội?

Tình yêu, bất quá chỉ là một giọt nước mà thôi, dung hợp lẫn nhau, giống như ai cũng vô pháp chia lìa, lúc chia năm xẻ bảy, có lẽ sẽ đau, nhưng không phải không có đối phương sẽ sống không được.

Trợ lý không biết trả lời sao, chỉ có thể thấp giọng mở miệng nói, “Lão gia đều có tính toán... Tôi đương nhiên đoán không được, bất quá biện pháp có thể làm cho Lạc Khâu Bạch rời đi thiếu gia nhiều như vậy, vì cái gì nhất định phải làm cho hắn rời khỏi giới giải trí? Hắn rời khỏi giới giải trí, không chỗ nương tựa, chẳng phải là càng không lý khai thiếu gia?”

“Như vậy không tốt sao? Rời đi giới giải trí cái nơi bẩn như vậy, hắn không tiền không thế, Kỳ gia là đường lui cuối cùng của hắn, đến lúc đó nhìn hắn còn cứng như vậy không. Không có những cái đó hao tổn tâm tư, cũng không có vòng hoa hay tiếng vỗ tay, hắn sẽ thấy rõ mình có bao nhiêu cân lượng, đến lúc đó hắn đều phải xài đồ của Kỳ gia, nào còn có mặt mũi ngăn cản Kỳ Phong muốn sinh hài tử?”

Trợ lý âm thầm sợ run cả người.

Lão gia trước mắt bình thường nhìn vô hại, nhưng rốt cuộc vẫn là người cầm quyền Kỳ gia, thủ đoạn cùng tâm cơ tàn nhẫn.

Một chiêu lấy lui làm tiến, không chỉ ngăn chặn đường lui của Lạc Khâu Bạch, làm hắn chỉ có thể ngoan ngoãn làm ký sinh trùng tại Kỳ gia, nghe theo bài bố của Kỳ gia, còn không có vi phạm lời thề lúc trước không đuổi Lạc Khâu Bạch đi, quả thực là nhất tiễn song điêu (một mũi tên trúng hai con chim)!

Trợ lý không nói thêm, xoay người đi chuyển tiền cho Lý Thiên Kỳ.

Lúc này chuông điện thoại reo lên, người hầu dưới lầu nghe, chạy tới nói, “Lão gia, quản gia điện thoại tới.”

Kỳ lão gia nhíu nhíu mí mắt, cầm lên ống nghe.

Khi đêm đến, sắc trời bắt đầu tối, Chris vẫn cứ lải nhải dây dưa.

Kỳ Phong càng phát ra phiền toái, ngón tay vô ý thức chạm vào di động trên bàn, con người lạnh như băng, môi gắt gao mím lại, tựa hồ đang suy nghĩ gì đó.

Di động sửa xong, hắn gọi điện thoại cho Lạc Khâu Bạch rất nhiều, nhưng không ai nghe hoặc đã tắt máy.

Loại tình huống này chưa từng xảy ra, trước kia mặc kệ Lạc Khâu Bạch có bận quay phim, đều sẽ nghe, nếu trước là bởi vì di động y bị hư liên lạc không được, như vậy hiện tại lại là xảy ra chuyện gì?

Kỳ Phong cau mày, sắc mặt cứng ngắc, càng cảm thấy lần này đi Italy đều rất kỳ lạ.

Mặc kệ là Chris dây dưa cố tình gây sự, hay là việc phong bế công trường, hay là bị quản gia phá hư di động...

Không đúng.

Y bị hồng mao quỷ cuốn lấy, căn bản không kịp suy nghĩ, hiện giờ cẩn thận tưởng tượng, quản gia tại Kỳ gia công tác vài thập niên, chưa bao giờ như vậy, như thế nào sẽ mới vừa xuống máy bay đột nhiên điện thoại bị hư, này... Rất trùng hợp.

Bàn vang thật lớn.

Chris còn đang lải nhải bị hoảng sợ, dừng lại.

Kỳ Phong đứng lên, căn bản không phản ứng, xoay người đi ra ngoài.

“Kỳ tiên sinh, anh không thể đi, trước khi giao dịch đạt thành, anh phải dựa theo quy tắc, nếu không không thành giao!”

Kỳ Phong lạnh lùng liếc ông ta một cái, tiếp tục đi về phía trước, hồng mao quỷ chạy lên trước ngăn trở, Kỳ Phong mãnh liệt cầm cổ áo ông ta ép lên trên tường, dùng tiếng Anh gần từng tiếng nói, “Ông nói đã đủ nhiều, muốn tái ngăn trở, tôi không để ý dùng sức mạnh ngăn mồm ông lại!”

Lược hạ lời này, y lập tức đi ra khỏi phòng họp, lưu lại Chris.

Kỳ Phong lập tức đi tới khách sạn, từ khi xuống máy bay, y vẫn luôn ăn ở trong nhà xưởng, mà bởi vì điều khoản phải giữ bí mật, thư ký cùng trợ lý đều không thể đi theo, chỉ có thể cùng quản gia ở tại nhà xưởng.

Dọc theo đường đi, y liên tục gọi điện thoại cho Lạc Khâu Bạch, vẫn không ai bắt máy, mà người chung quanh không có ai, điện thoại công cộng cũng không có, dự cảm bất hảo trong lòng càng ngày càng mãnh liệt, tổng cảm thấy Lạc Khâu Bạch rất khác thường, nhất định là đã xảy ra chuyện gì!

Trong khách sạn, điện thoại vẫn tiếp tục.

“Những chuyện tôi đã an bài ông làm thế nào?”

Thanh âm của Kỳ lão gia từ trong ống nghe truyền đến, quản gia cảnh giác nhìn bốn phía, thấp giọng nói, “Lão gia yên tâm, Chris đã dựa theo ý của ngài tận lực bám trụ thiếu gia, hơn nữa tôi cũng dựa theo phân phó của ngài, mượn cơ hội lấy được di động thiếu gia, ở bên trong cài virus, mặc kệ là điện thoại hay tin nhắn, virus đều sẽ tự động che chắn.”

“Rất tốt, ông nghĩ biện pháp bám trụ Tiểu Phong, phỏng chừng không được bao lâu Lạc Khâu Bạch sẽ ngoan ngoãn cúi đầu.”

“Nhưng lão gia... Tôi cảm giác thiếu gia đã thấy khả nghi, nếu cậu ấy kiên trì phải về nước, tôi cũng ngăn không được cậu ấy.”

“Vậy giấu hộ chiếu, chẳng lẽ chuyện đó cũng không làm được?”

Quản gia sửng sốt một chút, nhin không được mở miệng, “Giấu hộ chiếu? Đây... Lão gia, tôi làm sao dám, trước vì chận liên hệ của thiếu gia cùng Lạc Khâu Bạch, tôi đã làm hư điện thoại của cậu ấy, hơn nữa tôi còn trộm gửi tin nhắn yêu cầu Lạc Khâu Bạch rời khỏi giới giải trí, thiếu gia căn bản sẽ không tái tin nhiệm tôi, hộ chiếu quan trọng như vậy, tôi có mấy lá gan cũng không dám lộn xộn a...”

Kỳ lão gia không vui, “Nếu ông cả một ngày đều không trụ, ông cũng không cần làm việc ở Kỳ gia.”

Nói xong lời này, ông cúp điện thoại, quản gia đứng ở công trường, vẻ mặt nôn nóng.

Do dự thật lâu, ông bắt đầu lục tung phòng, ông từ nhỏ nhìn thiếu gia lớn lên, đối với thói quen của y nhất thanh nhị sở.

Ông biết Kỳ Phong thích đem những thứ quan trọng để vào một cái bao, mỗi ngày để lên tủ đầu giường...

Chậm rãi mở ngăn kéo, ông thấy được hộ chiếu, vươn tay rút ra, vừa lúc đó, một bàn tay đột nhiên đè xuống cổ tay của ông.

Quản gia hoảng sợ, vừa nhấc đầu thấy được Kỳ Phong đang đứng sau lưng.

“Thiếu... Thiếu gia...”

Sắc mặt của Kỳ Phong âm trầm đáng sợ, cú điện thoại vừa rồi một chữ y cũng đều nghe hết.

Đồng tử thâm thúy nhấc lên sóng to gió lớn, bàn tay của y buộc chặt, nghiêng răng, “Lão gia làm cái gì với Khâu Bạch?”

Quản gia không dự đoán được lúc này Kỳ Phong không có ở nhà xưởng, ngược lại sẽ xuất hiện tại khách sạn, ông bị dọa, sắc mặt tái nhợt, “Không... Không, thiếu gia ngài hiểu lầm, lão gia ông ấy kỳ thật... A!”

Câu nói kế tiếp còn chưa nói xong, Kỳ Phong mãnh liệt tức giận, bình sinh đây là lần đầu tiên y phần nộ như vậy, thanh âm đều mang theo hàn khí, “Nói!”

Quản gia đau nhức, sợ run, cũng không dám giấu diếm, “Lão gia ông... Ông ấy đem chuyện của Lạc Khâu Bạch cùng Mạnh Lương Thân cho truyền thông... Mục đích làm hấn rời khỏi giới giải trí...”

Đồng tử của Kỳ Phong kịch liệt co rút lại, huyết thái dương đau đớn.

Kỳ thật không cần đoán y cũng biết lần này tuyệt đối sẽ không phải chuyện tốt gì, nhưng y vẫn không tin người thân của mình lại là người ác độc tàn nhẫn như thế, thậm chí lão gia lúc buộc y thụ tình, y vẫn gọi ông một tiếng “Ông nội”, nhưng ông lại lừa mình, dùng thủ đoạn ngoan độc đối phó người yêu của y!

Sắc mặt của Kỳ Phong một trận trắng xanh, cầm lấy hộ chiếu cùng tiền đi ra ngoài.

“Thiếu gia ngài không thể đi! Ngài nếu trở về, lão gia khẳng định sẽ khai trừ tôi, nề tình tôi từ nhỏ nhìn ngài lớn lên, ngài ngàn vạn lần đừng trở về! Coi như tôi van cầu ngài ... Chúng tôi đều là vì ngài a!”

“Phanh!”

Kỳ Phong nhấn nạy đến cực hạn, một cước đá văng, “Ông nguyện ý vì lão gia mà không bằng con chó, bắt quá ông chó quên, Kỳ gia này rốt cuộc là do ai định đoạt! Không có tôn tử, lão gia là người sắp xuống mồ, còn muốn phản loạn sao!?”

Nói xong y giống như nghĩ tới điều gì, đột nhiên âm lãnh mỉm cười, lấy hộ chiếu của quần gia ra xé thành mảnh nhỏ, lúc quần gia cực độ hoảng sợ thét lên, y kéo cổ áo ông ta, vỗ mặt ông nói, “Trương bá, ông chọn sai chủ rồi, ông đã nghe lời lão gia vậy rồi, vậy một mình ông ở lại Italy đi, không cần về nước.”

“Ông, đã bị khai trừ rồi!”

Lược hạ lời này, y cũng không quay đầu lại đi ra khỏi phòng.

Làm ăn cái con mẹ, Kỳ gia cái con mẹ, y hiện tại cái gì cũng không muốn, chỉ muốn thấy Lạc Khâu Bạch!

Mua vé máy bay, ngồi hơn mười mấy tiếng trên máy bay, Kỳ Phong rốt cục chạy về S thị.

Nhưng tình thế còn nghiêm trọng hơn y tưởng tượng, toàn bộ S thị cơ hồ giống như bị scandal của Lạc Khâu Bạch oanh tạc, phố lớn ngõ nhỏ ồn ào huyền ảo.

Nghe những tin đồn, những chỉ trích đó, trong lòng y như nổi lên cuồng phong, không chỉ phần nộ mà còn hồi hận cùng đau lòng.

Y chưa từng nghĩ qua, mình chỉ rời đi trong thời gian ngắn ngủi, hết thấy đều đã long trời lở đất.

Nhớ tới trước khi đi, Lạc Khâu Bạch giúp y đeo cà vạt, làm trứng ốp la, còn có câu nói trước khi chia tay kia: “Trở về sớm một chút, em chờ anh về nhà, không cần nhớ em”, ngón tay của y không tự chủ được phát run.

Y muốn cho Lạc Khâu Bạch những thứ tốt nhất, đặt hẳn ở trong tim, nhưng lúc này đây lại bởi vì y cùng người nhà của y, đem Lạc Khâu Bạch bức đến đường cùng.

Lạc Khâu Bạch bình thường luôn mỉm cười, tốt tính, gặp được chuyện như vậy hẳn sẽ như thế nào? Lúc hẳn không liên lạc với mình được, bị toàn thể giới chỉ trích, làm sao có thể chống đỡ?

Kỳ Phong căn bản không dám nghĩ, tim của y đang quặn đau.

Không kịp suy nghĩ, y cũng không có về nhà cũ cùng lão gia giằng co, trực tiếp liều mạng hạ lệnh cho cấp dưới, vận dụng mạng lưới quan hệ của Kỳ gia, phong tỏa toàn bộ tin tức của Lạc Khâu Bạch, nếu không lập tức huỷ bỏ nơi đưa tin, lập tức khởi tố bọn họ, về sau cũng sẽ vĩnh viễn cho họ vào sổ đen Kỳ gia, triệt để phong sát tuyệt không hợp tác.

Trên mạng đại đại tiểu tiểu, nửa giờ ngắn ngủi bị cắt bỏ không còn một mảnh, trước một ngày còn điên cuồng đưa tin, hận không thể đem gốc gác Lạc Khâu Bạch đào ra tận gốc, bây giờ đồng thời chấm dứt, ai cũng không nhắc lại chuyện gièm pha này.

Y ngồi trong xe về nội thành, gọi điện thoại cho thư ký, “Đúng, thông báo cho truyền thông, buổi chiều lấy danh nghĩa Kỳ gia tổ chức họp báo. Không lão gia gì sát! Hiện tại chủ là tôi, tôi nói làm thì làm!”

Cúp điện thoại, y gắt gao mà nắm lấy nhẫn trên ngón áp út, mặc kệ gièm pha như thế nào, y phải nói rõ ràng, Lạc Khâu Bạch không phải tiểu tam chó má gì, mà là vợ hợp pháp của Kỳ Phong y.

Lúc này điện thoại dồn dập vang lên, thanh âm suy yếu và nóng nảy của lão gia truyền đến, “Tiểu Phong ta thấy con điên rồi! Mới vừa xuống máy bay cả nhà cũng không về, còn vận dụng nhiều người như vậy! Con lập tức đình chỉ cho ta, nếu không đừng trách ta trở mặt vô tình!”

Ông một bên rống, một bên ho, mặt như sắp chết.

Mà Kỳ Phong lại bất vi sở động, lạnh như băng mở miệng, “Ông nội, chuyện ông làm lát nữa con sẽ tính rõ ràng, con không phải con rối, ông cũng đừng mơ tưởng can thiệp vào. Hảo hảo dưỡng bệnh, ngàn vạn lần đừng nóng giận, nếu không ông phỏng chừng còn chưa nhìn thấy Khâu Bạch cùng đường, cũng đã tức chết rồi.”

“Con ——! Khụ khụ... Khụ! Con sao lại nói với ta như vậy! Kỳ Phong, ta là ông nội của con! Khụ... Khụ... Ta hiện tại dùng thân phận chủ tịch ra lệnh cho con về nhà!”

Kỳ Phong cười nhạo, kiềm chế không tức giận.

“Chủ tịch? Không có tôn tử, ông làm chủ tịch được vài năm không? Ngàn vạn lần đừng ép con động thủ, ông nội, nếu con còn coi Kỳ gia là nhà, vậy cái nhà này về sau đã định trước không phải do ông định đoạt, nếu con không cần cái nhà này, ông phỏng chừng sẽ phải cô độc sống quãng đời còn lại không chỗ nương tựa, hảo hảo hiểu rõ, ông là người thông minh, không nên ép con.”

Nói xong lời này, y tắt điện thoại, cùng lúc đó, Kỳ lão gia vỗ ngực suýt nữa muốn hít thở không thông, người hầu loạn thành một đoàn.

Ông run run rống lên với trợ lý, “Đi... Đi gọi cổ đông công ty đến! Không có thanh danh Kỳ thiếu gia... Khụ khụ... Ta xem nó còn vì nam nhân mà kiêu ngạo nữa không!”

Ông cấp huyết công tâm, lập tức ho ra một búng máu, cấp dưới đều sợ, vội vàng xoay người đi ra ngoài, chuẩn bị lấy danh nghĩa chủ tịch tổ chức đại hội cổ đông.

Mà đúng lúc này, ngoài cửa đột nhiên tràn vào một đám hắc y, tất cả đều là những người Kỳ Phong trước kia giúp đỡ, chỉ nghe mệnh lệnh của y, nguyên lai chưa bao giờ xuất hiện, bởi vì y cảm thấy không cần, trong nhà có bảo an là đủ rồi, nhưng lúc này, đám người kia nhận mệnh lệnh của thiếu gia, trực tiếp bao vây nhà cũ Kỳ gia.

Vệ sĩ ở nhà cũ toàn bộ hành động, nhưng ngại quan hệ với Kỳ Phong, không ai thật sự dám động thủ, mà đối phương cũng không để ý, vọt vào cắt dây điện thoại, lấy đi di động của mọi người, nhìn chằm chằm Kỳ lão gia, dù sao thiếu gia kêu bọn họ làm thế nào, bọn họ liền làm như thế đó, những người khác bọn họ không quan tâm.

Trợ lý cùng cấp dưới bị Kỳ Phong ngăn chặn, căn bản ra không được, càng miễn bàn triệu tập đại hội cổ đông gì đó, người của Kỳ lão gia toàn bộ đều không ở trong này, hiện tại gọi điện thoại cũng đã không kịp.

Trong lúc nhất thời, Kỳ lão gia bị nhốt, bị tôn tử vây ở trong nhà, quyền cước đều thi triển không được.

Công ty không biết ông cháu Kỳ gia xảy ra chuyện gì, vừa thấy thiếu gia đột nhiên trở về, bọn họ cũng phục tùng mệnh lệnh, cho tới trưa, scandal của Lạc Khâu Bạch đã bị khổng chế.

Tình thế có chút biến chuyển, Kỳ Phong đã mệt đứt hơi, y ngồi máy bay mười mấy tiếng, sau đó lại cùng Kỳ lão gia lâm vào giằng co.

Hiện giờ rốt cục có thể thả lỏng, y ngồi ở trong xe, rốt cục cầm lên di động, nhìn trên màn ảnh ba chữ “Lạc Khâu Bạch”, trong lúc nhất thời không dám dè xuống.

Chuyện bên ngoài rốt cuộc như thế nào, Lạc Khâu Bạch đã hoàn toàn không để ý tới.

Hai ngày liên tục bị gây sức ép, làm hấn thêm choáng váng buồn nôn, lúc này ngủ say trên giường, di động vang lên.

Lại là một dãy số xa lạ, hấn mơ mơ màng màng nghe, điện thoại đầu kia không có thanh âm.

Lạc Khâu Bạch sợ hãi lại là paparazzi, vừa muốn cúp, người nọ mở miệng kêu tên của hấn, “... Khâu Bạch.”

Trước mắt hoảng hốt một chút, Lạc Khâu Bạch cho là mình nghe lầm.

Người nọ mở miệng, “Là anh.”

Lạc Khâu Bạch đều ngây ngẩn cả người, hấn giống như đã nhận không ra thanh âm của Kỳ Phong, há miệng thở dốc, một câu cũng nói không nên lời.

“Anh đã trở về, còn có... Thực xin lỗi.”

Kỳ Phong luôn luôn kiếm lời trước mặt thế tử, y sẽ không nói những lời ngọt ngào, cũng không biết thời gian này rốt cuộc nên nói cái gì để bù lại vết thương bị xé rách của hắn.

Lạc Khâu Bạch nghe được những lời này, hầu kết cao thấp lăn động một cái, nhanh chóng nhắm mắt lại, nước mắt rơi xuống dưới.

“... Ân.”

Hắn cũng không biết phải mở miệng như thế nào, hai ngày này đã xảy ra rất nhiều chuyện, hắn rõ ràng có rất nhiều điều muốn nói với Kỳ Phong, nhưng hắn không mở miệng được.

“Em khóc?” Thanh âm của Kỳ Phong kịch liệt co rút lại, rõ ràng không có gì phập phồng, nhưng thanh âm Lạc Khâu Bạch lại run rẩy.

Hắn không nín được nở nụ cười một chút, “Không.”

Đây là tiếng gõ cửa, trong điện thoại đồng thời truyền ra thanh âm, “Anh đang đứng ở cửa, mở cửa cho anh.”

Lạc Khâu Bạch đã không có tâm tình lại đi quan tâm Kỳ Phong rốt cuộc là tại sao trở về, trước vì cái gì không nghe điện thoại, người hắn chờ rốt cục đã đến, tựa như một hồi ác mộng, rốt cục tỉnh lại.

“Răng rắc” cửa phòng mở ra.

Lạc Khâu Bạch còn chưa kịp phản ứng, đã bị đẩy mạnh, tiếp theo bị đặt ở trên tường, nụ hôn nóng bỏng hạ xuống.

Hắn căn bản không kịp thấy rõ nam nhân, mặt của hắn có chút đau.

Trái tim đột nhiên đình chỉ, tận lực khắc chế, Lạc Khâu Bạch cái gì đều không muốn hỏi, gắt gao mà ôm nam nhân ở trước mắt, chủ động hôn, đoạt quyền chủ động.

Hai ngày xa cách, giống như ngăn cách một thế giới.

Trên mặt Lạc Khâu Bạch còn có chút nước mắt, đều bị Kỳ Phong liếm hết, y nâng mặt của hắn, dùng sức hôn, giống như muốn đem người này khảm vào trong ngực, căn bản không dám buông tay.

Hai người tựa như kẻ điên, dùng sức xé rách đối phương, dùng hết thấy biện pháp xác định đối phương bình yên vô sự.

Tái ngắt đầu lên, ánh mắt hai người chớp lên, há miệng, dĩ nhiên là một câu, “Anh/em gãy...”

Lạc Khâu Bạch buồn cười một tiếng, vuốt cái mũi nói, “Ai, tổng cộng hai ngày, có thể gãy nhiều ít, hai ta ngốc chết.”

Hắn không đề cập tới chuyện gièm pha, cũng không hỏi Kỳ Phong đi nơi nào, vén tay áo lên nói, “Nhìn anh này, như con khỉ ấy, xấu chết. Đi tắm rửa đi, em đi làm đồ ăn, bắt quá mấy ngày nay đồ ăn trong nhà đã bị em ăn hết, phỏng chừng không dư lại bao nhiêu.”

Nhìn hắn dường như không có việc gì, Kỳ Phong hít một hơi, một cái bắt được tay hắn lên sô pha, ánh mắt thâm thúy khóa lại ánh mắt của hắn, suy nghĩ rất nhiều, nhưng không biết nên mở miệng như thế nào, chỉ có thể dùng phương thức biểu đạt đơn giản nhất nói, “Tin nhắn kia không phải anh gửi, điện thoại di động của anh bị hư.”

Rốt cuộc là tin nhắn nào, không cần cố ý nói rõ, Lạc Khâu Bạch cũng đoán được.

Hắn ngay từ đầu không nguyện ý đoán là lão gia, cho nên hắn không ngừng tìm nguyên nhân, không rõ Kỳ Phong rốt cuộc vì cái gì không cùng hắn liên lạc, thẳng đến khi đọc tin tức, hắn đã triệt để xác định hết thấy đều là âm mưu của lão gia, đây là trả thù với “Lô đỉnh”.

Cho nên, Kỳ Phong nếu có hành động không bình thường đều có lý do.

Thấy Lạc Khâu Bạch không nói lời nào, Kỳ Phong có chút lo lắng, “Không cần sợ hãi, anh sẽ bảo vệ em, không có ai có thể thương tổn em, cho dù là người nhà của anh cũng không thể.”

Lạc Khâu Bạch gật đầu “Ân” một tiếng, vẫn không nhiều lời, xoay người đi vào bếp.

Kỳ Phong vội vàng ngăn lại hắn, lần này sắc mặt đều thay đổi, y cũng không biết biểu đạt gì, rất nhiều lần, y cảm thấy thể tử của mình hẳn là hiểu được, cho nên hiện tại thể tử bởi vì y mà bị thương, trong lòng y vô cùng lo lắng, “Anh cam đoan chuyện em và Mạnh Lương Thần, không ai nhắc lại nữa, anh đã ngăn chặn truyền thông rồi, bọn họ tuyệt đối không dám động thủ lần nữa. Người gọi Vương Thần, anh cũng tuyệt đối sẽ không buông tha, em muốn trả thù như thế nào cũng có thể, chỉ cần em cao hứng, em muốn anh làm như thế nào đều được.”

Nói xong y lại sợ Lạc Khâu Bạch không tin, gắt gao nắm chặt tay hắn, “Buổi chiều anh sẽ mở họp báo, công khai quan hệ của chúng ta, em là người của Kỳ gia, không ai dám nói người yêu của Kỳ Phong là tiểu tam, em phải tin anh, anh sẽ xử lý tốt, em chỉ cần cho anh một chút thời gian.”

“Ai thiếu em anh đều sẽ hoàn trả gấp bội, em cười với anh một cái, anh... Rất khó chịu.”

Kỳ Phong chưa bao giờ dùng khẩu khí hèn mọn như vậy nói chuyện, y mím môi, thanh âm khàn khàn.

Xoang mũi của Lạc Khâu Bạch có chút chua xót, cười đem 10 ngón tay bỏ vào khe hở trên bàn tay nam nhân, “Em vẫn luôn tin tưởng, anh không cần nói với em nhiều như vậy, những tin nhắn đó, yêu sách đó, em chưa bao giờ cho rằng là của anh.”

“Bất quá công khai quan hệ thì không cần, bởi vì... Em nghĩ, chúng ta nên tách ra một thời gian.”

Kỳ Phong nửa ngày nói không nên lời một câu, y gắt gao cau mày, môi tái nhợt, y dùng sức nắm chặt tay Lạc Khâu Bạch, nắm đến hắn đều cảm thấy đau đớn.

“Không có khả năng! Chúng ta vì cái gì phải tách ra? Nếu đơn giản là người khác nói hươu nói vượn, anh sẽ đi xử lý, không ảnh hưởng đến chúng ta.”

Lạc Khâu Bạch trầm mặc một hồi, đem chuyện hai ngày này bồi hồi ra.

“Đây không phải là vấn đề của anh, mà là của em.”

Nói cũng đã nói, sẽ không thể vấn hồi, hắn không hề chớp mắt nhìn Kỳ Phong chậm rãi mở miệng, “Kỳ Phong, anh có nghĩ qua cảm thụ của em không? Đã xảy ra chuyện này, anh bảo em coi tất cả cái gì cũng không phát sinh, mặt mày hớn hở với anh cùng một chỗ, thậm chí còn thường xuyên gặp mặt ông nội?”

“Chuyện này là ai làm, chúng ta đều rõ ràng. Mục đích của Kỳ lão gia chính là muốn anh sinh một đứa con, sau đó bức em rời khỏi giới giải trí, chỉ có thể phụ thuộc vào Kỳ gia.”

“Kỳ gia không phải do ông định đoạt.” Kỳ Phong sắc mặt tái nhợt, đồng tử co rút lại.

“Kia có thể thay đổi cái gì?” Lạc Khâu Bạch cười khổ, “Em là nam nhân, em rất coi trọng sự nghiệp, nhưng lúc em vất vả cực khổ nhất, người nhà của anh tự tay ném em xuống địa ngục, hiện tại tất cả mọi người đều nhận định em là tiểu tam, em không còn đường để đi. Đây là điều Kỳ lão gia hy vọng, em không có tiền không có thế, không có việc làm không có người thân, chỉ có một mình, cho nên ông ấy chặt đứt đường lui của em, chỉ có thể ngoan ngoãn cùng anh về Kỳ gia, làm ký sinh trùng không có tiếng nói.”

“Vậy tại sao không công khai quan hệ? Nói cho mọi người quan hệ của chúng ta, như vậy... Đáng xấu hổ sao? Anh không muốn gạt người, buổi chiều họp báo em cùng đi với anh, anh sẽ một lần nữa tuyên bố thân phận người phát ngôn của em, những gì của em, kẻ nào cũng không thể cướp đi.”

Nghe được hai chữ “Họp báo”, Lạc Khâu Bạch cười nhạo một tiếng, “Không có gì đáng xấu hổ, cho dù công khai cũng cứu không được em. Anh có thể ngăn chặn truyền thông cùng báo chí, nhưng có thể ngăn chặn miệng lưỡi thiên hạ sao? Cho dù anh có phong tỏa tin tức, những chuyện gièm pha này cũng bị người ta ghi tạc trong đầu, lúc này anh công khai quan hệ, không phải giúp em, mà hại mình.”

“Huống hồ...” Nói tới đây, hắn hít một hơi, nhắm mắt lại nói, “Kỳ lão gia đã đơn phương hủy bỏ hợp đồng, ám chỉ mọi người, em đã bị Kỳ gia ném đi, trong mắt mọi người em gây tội cho Kỳ gia, sẽ không có quảng cáo nào cho em, này với em mà nói là lần thứ hai phong sát...”

“Em đã bị đuổi, anh lại tuyên bố kêu em trở về, không phải cố ý đánh vào mặt mình sao? Người khác nhìn thấy Kỳ Phong chường quần công ty, lật lọng, không có uy tín như vậy, đùa vui với giới truyền thông, lại sẽ nghĩ như thế nào về anh, em sao có thể mặt dày mày dạn trở về?”

Kỳ Phong phần hận lại suy sụp nhắm mắt lại, há miệng thanh âm khàn khàn trầm thấp, “... Là anh... Không hảo hảo bảo hộ em.”

“Anh có thể rời đi Kỳ gia, không tiền không thế không người thân, anh đi với em, như vậy... Có thể chứ?”

Lạc Khâu Bạch cắn môi, lắc lắc đầu, dùng sức cười, “Không tốt, tuyệt không tốt.”

Hắn vươn tay vuốt ve áo sơ mi cùng cảm của Kỳ Phong, “Em thích đại điều quái, một bộ dáng xem thường chúng sinh, gia thất tốt, có tiền nhiều hù chết người ta, ăn uống không lo, khẩu thị tâm phi cũng sẽ bị người dung túng.”

“Cho nên em muốn rời đi, em sẽ không thích anh nữa.” Nói tới đây, mắt của hắn đắm lệ, phù dung câu khàn khàn, “Huống hồ, anh là người thừa kế của Kỳ gia, hòa thượng chạy không được miếu, hai chúng ta chạy đến chân trời góc biển, em tin tưởng Kỳ lão gia cũng có biện pháp tìm ra chúng ta, đến lúc đó em chẳng phải sẽ bị gây sức ép sao?”

Kỳ Phong hai mắt xích hồng, trong ánh mắt tất cả đều là tơ máu, đồng tử màu đen đắm nước, một mảnh tĩnh mịch cùng hoang vắng.

Y cắn chặt môi, không nói được lời nào.

Lạc Khâu Bạch gục đầu xuống, tựa vào bờ vai của y, hai người gắt gao kề vai, ai cũng không nói chuyện, sau 12 giờ, dương quang xuyên thấu qua cửa sổ thủy tinh chiếu bóng dáng bọn họ trên mặt đất, giống một bức họa, vĩnh viễn sẽ không chia lìa.

“Kỳ Phong, coi như em cầu anh... Em thật sự không có biện pháp tiếp tục ở đây, anh cho em đi được không?”

Kỳ Phong không nói gì, toàn thân cứng ngắc.

“Em luôn ở trong phòng này chờ anh trở về, em không muốn làm cho hai chúng ta tách ra không minh bạch, cho nên em nhất định phải nói rõ ràng cho anh.”

“Em... Không cần anh sao?” Kỳ Phong gian nan quay đầu lại, y nhìn Lạc Khâu Bạch, đồng tử thâm sắc chảy xuống nước mắt, nện ở mu bàn tay Lạc Khâu Bạch.

Nam nhân cao lớn kiên nghị vào giờ khắc này giống như một hình khuyến bị chủ nhân vứt bỏ, tự tôn không cho phép y khẩn cầu, nhưng tâm của y rất đau đớn, sợ hãi, y biết phù dung câu không lý khai nhục thực gì đó, đều là nói thôi, kỳ thật vẫn là y không lý khai được Lạc Khâu Bạch.

Hắn là người duy nhất trên đời này của y, cũng là người mình thích nhất...

Hiện tại, cứ như vậy ném y đi.

Lạc Khâu Bạch toàn thân phát run, nước mắt đảo quanh trong hốc mắt.

Hắn không thể khóc, hắn sợ mình khóc, liền sẽ mềm lòng.

Hắn thậm chí đã nhớ rõ cảm giác khi chia tay Mạnh Lương Thần, nhưng tuyệt đối sẽ không giống như bây giờ đau đến tận xương cốt.

Nhưng hắn thật sự không có cách nào vứt bỏ hết thấy, không tôn nghiêm, cả đời nhìn sắc mặt người khác, ký sinh trùng ăn nhờ ở đậu, không thể nghi ngờ, ông ta là đầu sỏ gây tội, nếu người này không phải người nhà Kỳ Phong, hắn thậm chí có xúc động muốn đồng quy vô tận (cùng đến chỗ chết)...

Càng thống khổ, lại càng muốn cười vui vẻ, hắn ôm bả vai Kỳ Phong, đem mặt mình giấu ở sau cổ của y, không cho y nhìn thấy biểu tình thương tâm muốn chết của mình.

“Đứa ngốc, cũng không phải sinh lý tử biệt, em chỉ là đầu óc rối rắm, muốn đi giải sầu, không có biện pháp, anh cũng biết em gần đây thật sự là rất ‘Hỏa’, muốn đi ra ngoài đi một chút, phóng chùng đi ở trên đường cái đều có người tìm em xin chữ kí, ha ha...”

Một giọt nước mắt nện ở sau lưng Kỳ Phong, Kỳ Phong cảm thấy chính mình bị phổng.

Y gắt gao mà ôm lấy Lạc Khâu Bạch, tìm có để hấn ở lại, thậm chí muốn mãnh liệt khóa hấn lại trong nhà, không để hấn đi.

Nhưng, y luyến tiếc...

Y muốn cho Lạc Khâu Bạch những gì tốt nhất trên thế giới, nhưng cái gì cũng không có làm, cũng bởi vì quan hệ của y, bức hấn đến bức đường cùng, y còn mặt mũi gì lưu lại người ta?

Hai người ai cũng không nói, Lạc Khâu Bạch hi hi ha ha đi nấu cơm, im bất không đề cập tới chuyện gièm pha kia, mặc kệ bên ngoài nháo đến long trời lở đất, bọn họ chỉ muốn hưởng thụ giờ khắc này.

Lạc Khâu Bạch làm thức ăn ngon, buổi tối hai người còn uống chút rượu đỏ, phù dung câu sắc mặt hồng nhuận, ôm Kỳ Phong không hề hình tượng hô to “Tiểu biệt thắng tân hôn (tạm chia tay), đại điều quá uống nhiều hơn đi!”

Thân thể của Lạc Khâu Bạch không tốt lắm, chỉ uống một chút, Kỳ Phong ngược lại bị nhiệt tình của thê tử khiến cho đỏ mặt tía tai, uống hơn phân nửa bình.

Hai người trở lại phòng ngủ, liền hồ thiên hồ mà làm XX, Kỳ Phong nhớ Lạc Khâu Bạch dạ dày không thoải mái, trên cơ bản cũng chưa tiến vào, dùng tay giải quyết mấy lần, ngồi máy bay lâu như vậy, sau khi say liền ôm thật chặt Lạc Khâu Bạch ngủ.

Lạc Khâu Bạch cơ hồ cả một đêm không ngủ, hấn gửi tin nhắn cho Diệp Thừa Diệp Thừa, chuyện cậu nói tôi đã suy nghĩ rõ ràng, tôi đi với cậu

Ngày hôm sau chờ Kỳ Phong lần thứ hai tỉnh lại, Lạc Khâu Bạch đã đi rồi.

Hấn cơ hồ không mang cái gì theo, trừ bỏ tiền thù lao trong Tà Dương Ca cùng vài quảng cáo, Kỳ Phong cho hấn tiền hấn nhất quyết không mang.

Đầu giường đặt một tờ giấy, mặt trên là chữ viết quen thuộc:

Phong Phong, em sợ hai người đều khó chịu, cho nên lựa chọn đi không từ già, tha thứ cho em.

Chờ em tìm được lý do có thể ngang hàng đứng ở bên cạnh anh, em sẽ trở về, cho nên đừng lo lắng cho em.

Đúng rồi, nhắn em cầm đi, anh đừng mơ tưởng đưa cho người khác, ha ha (3)

PS: Em yêu anh

49. Chương 52

Chương 52

Dương quang sáng lạn, chiếu lên trên người, cho dù mùa đông trời mưa, cũng sẽ không làm cho người ta lạnh run.

Điều này làm Lạc Khâu Bạch đã quen với thời tiết ẩm ướt âm hàn ở S thị cảm thấy thực thoải mái, hấn luôn luôn chán ghét trời mưa, thời tiết sáng sủa làm người ta nhiệt tình mười phần.

Hấn đẩy nôi sơ sinh đi dạo trong công viên, chung quanh hoa cỏ đều xanh, trên trời bay mấy đóa mây trắng, tiểu tử kia vẻ mặt ngạc nhiên nhìn không trung, miệng phát ra y y nha nha.

Lạc Khâu Bạch cầm nhạc phổ, cố gắng đọc, miệng còn ngân nga giai điệu như có như không, nghe thấy thanh âm nhi tử, hấn cúi đầu xoa xoa khuôn mặt tròn vo của tiểu tử kia, “Lạc Đoàn Đoàn, con lại nhìn thấy gì?”

“Nha... Y nha...”

Tiểu tử kia mỗi lần nghe được thanh âm của ba ba đều sẽ có phản ứng, tuy rằng bé mới có ba tháng, nhưng đã có thể nhận thức ai là người một nhà, thế cho nên mỗi lần nhìn thấy mặt ba ba, nó đều sẽ vô ý thức phát ra chút ý tứ hàm xúc không rõ, khuôn mặt nhỏ nhắn còn lộ ra tươi cười, tựa hồ đáp lại ba ba.

Lạc Khâu Bạch theo ánh mắt của bé nhìn lên trời, nhìn thấy mấy đám mây trắng tròn xoe, nhin không được cười đùa nhi tử, “Con không thấy được mình nên mới cao hứng như thế?”

Hắn vươn tay chỉ lên trời, “Nhìn thấy đám mây kia sao? Bộ dạng con chính là cái dạng này, tròn trịa, như cái nắm.”

“Ngô?” Tiểu tử kia cố sức ngược đầu nhìn theo hướng Lạc Khâu Bạch chỉ, hiện tại bé đã đối với “Đoàn Đoàn” “Nắm” hai từ này có phản ứng, mắt to chớp chớp, tựa hồ đang hỏi ba ba đột nhiên gọi bé làm gì.

Nhi tử ngốc ngốc làm Lạc Khâu Bạch nở nụ cười, hắn vươn tay đi điểm cái mũi nhỏ, Đoàn Đoàn há cái miệng còn chưa mọc răng phát ra tiếng cười nha nha, thuận thế ngậm ngón tay Lạc Khâu Bạch, lộ ra hai má lúm đồng tiền nhỏ.

“Chỉ biết làm nũng, cũng không biết giống ai, con kỳ thật là bản cũ thăng cấp của đại điều quái?” Lạc Khâu Bạch kéo chần lên người tiểu tử kia, bọc bé lại giống như cái bánh trôi nước, chỉ lộ ra đôi mắt nhìn đồng tây.

Lúc này bé thấy được thái dương, cao hứng động hai cái chân, thân thể tròn trịa lay động trong nôi.

Lạc Khâu Bạch vừa muốn nói cho bé biết, không được nhìn thẳng thái dương, đầu của tiểu tử kia đột nhiên cúi xuống dưới, thái dương trông lên ánh mắt của nó.

“Nha... ?” Tiểu tử kia đột nhiên cảm giác trước mắt tối sầm, cái gì cũng nhìn không thấy, giống như bị đè xuống, đầu theo bản năng nghiêng sang một bên, rất giống một tiểu hổ đang phơi bụng giữa thái dương.

Lạc Khâu Bạch cười đội nón, đứng lên đuổi thất lưng, nhắm mắt lại hít một hơi.

Hắn đến California đã hơn một năm, lúc mới bắt đầu cũng vất vả, chỉ muốn tìm một chỗ tránh đi những nơi vạn kiếp bất phục, đến hiện tại từ từ thích ứng, hắn cảm thấy cũng không có gì khó khăn.

Diệp Thừa vào trường âm nhạc nổi tiếng toàn thế giới, trừ bỏ quy chế nhận học sinh ở bên ngoài, trường học còn hợp tác với nhiều công ty đĩa nhạc toàn cầu, thiết lập phòng học đặc biệt, chuyên môn huấn luyện nghệ sĩ và ca sĩ, hàng năm học sinh tốt nghiệp trong lớp này, cơ hồ trong giới ca hát đều phát triển không tồi, điểm này làm Lạc Khâu Bạch càng thêm cảm thấy may mắn.

Trường học điều kiện rất tốt, hắn ở ký túc xá một mình, Diệp Thừa có thân thích ở bên cạnh, không ở lại trường học, cho nên rất nhiều thời điểm, Lạc Khâu Bạch đều đọc lai độc vãng (đơn độc), hắn học đàn, học đàn cầm, luyện tập phát ra tiếng... Làm mình bận rộn, không thêm nghĩ đến những chuyện loạn thất bát tao, cũng không để cho mình rảnh rỗi suy nghĩ đến Kỳ Phong.

Nhưng, có đôi khi nấu một tô mì ăn liền, hắn sẽ theo bản năng hỏi một câu “Kỳ Phong, anh có muốn ăn hay không”, nhưng mỗi khi lời này thốt ra, hắn mới ý thức được căn phòng trống rỗng không có ai.

Trước kia không phải chỉ một mình sao, hiện tại kết hôn qua liền không sống một mình được sao?!

Hắn hưng hăng mắng chính mình hai câu, tiếp tục vui đầu vào công việc, nhìn điệu nhạc, lại bận rộn sinh hoạt.

Hắn cũng không có nói cho Kỳ Phong mình đi đâu, lúc trước nếu lựa chọn rời đi, hắn không muốn dài dòng dây dưa. Hắn muốn có thời gian bình phục sự nghiệp đã bị đả kích trầm trọng, cũng cần thời gian cẩn thận tự hỏi hắn nếu tiếp tục cùng Kỳ Phong, đối mặt lại là Kỳ lão gia thì hắn sẽ xử sự như thế nào.

Hắn biết hết thấy cũng không phải Kỳ Phong sai, nhưng hắn không biết làm thế nào, nếu có thể buông tha điểm mấu chốt cùng Kỳ lão gia mỉm cười xóa hết thù hận, tiếp tục giống như trước cùng Kỳ Phong nị nị oai oai, hắn cần gì một mình chạy tới nước Mỹ?

Lúc trước lão gia hao hết tâm tư chia rẽ bọn họ, nếu biết “Nam tai họa” còn cùng tôn tử dây dưa không rõ, ai có thể cam đoan ông có thể đem nanh vuốt đuổi đến nước Mỹ không?

Lạc Khâu Bạch rất sợ, hắn chỉ muốn sống những ngày thái bình, hưởng chi... Bây giờ có Đoàn Đoàn.

Đứa bé này tồn tại đối với Kỳ gia có ý vị như thế nào hắn phi thường rõ ràng, lão gia lúc trước có thể vì “Hải tử” không rõ ràng mà bức hắn đến tuyệt cảnh này, có thể thấy được chán ghét hắn, nếu biết mình là

một “Quái vật” bắt nam bắt nữ, cố ý chạy đến nước Mỹ để đối phó hấn, đoạt đi tiểu tử kia, hấn nên làm cái gì bây giờ?

Hấn hiện tại chỉ có Đoàn Đoàn, lúc trước lão gia làm như thế nào hấn cũng lười so đo, nhưng nếu ông ta đoạt đi bảo bối này, hấn sẽ liều mạng, cho nên hấn lựa chọn vì tư lợi, thậm chí cả Kỳ Phong đều không có lộ ra một chút, bởi vì hấn đánh cuộc không nổi.

Cúi đầu nhìn tiểu tử đang cười vui vẻ kia, Lạc Khâu Bạch gắt gao mím môi, thần sắc càng kiên định.

Một năm trước khi hấn mới đến, vốn tưởng rằng rốt cục có thể vững vàng sống, tiểu tử kia lại giống bom hẹn giờ lập tức đảo lộn hết.

Hấn không biết bụng mình càng ngày càng lớn, hơn nữa cảm giác mỗi một buồn nôn càng nhiều, buổi sáng sẽ nôn ọe, sẽ không muốn ăn gì. Ngay từ đầu hấn còn an ủi mình đại khái chỉ là áp lực tinh thần, hơn nữa thay đổi khí hậu, nội tiết mất cân đối, cho nên mới dẫn đến béo phì. Nhưng loại tình huống này càng ngày càng nghiêm trọng, hấn rất gầy, toàn thân cao thấp đều không mập, duy độc một cái bụng lớn, an ủi mình béo phì đều không có khả năng.

Diệp Thừa cũng phát hiện hấn không đúng, hảo tâm mang theo hấn đi phòng khám tư nhân của chú mình kiểm tra, sau đó chính là... Long trời lở đất.

Ngày nào đó, bao quát Lạc Khâu Bạch ở bên trong ba người tất cả đều sợ choáng váng, làm siêu âm, hấn cũng không biết xảy ra chuyện gì, trong bụng lại đột nhiên xuất hiện một đoàn thịt...

Hấn hoàn toàn bị dọa, Diệp Thừa cũng khiếp sợ nhìn hấn, nửa ngày nói không nên lời, may mắn chú của Diệp Thừa làm nghề y nhiều năm, trấn định làm kiểm tra tử mĩ cho Lạc Khâu Bạch, kết quả càng thêm xác định kia một đoàn thịt là cái gì, bởi vì nó đã quá rõ ràng.

Làm một người nam nhân, Lạc Khâu Bạch hiện tại đều không cách nào miêu tả tâm tình vừa sợ hãi lại khiếp sợ này, chú của Diệp Thừa đem những gì có thể làm kiểm tra đều làm một lần, nhưng đều có kết luận như cũ, ai cũng không cách nào giải thích hấn một đại nam nhân, trong bụng như thế nào sẽ đột nhiên xuất hiện việc này.

Khi đó, Lạc Khâu Bạch thật cảm thấy mình bị ông trời đùa cợt.

Chẳng lẽ bị chữ rửa cùng nói xấu còn chưa đủ, còn muốn làm hấn biến thành một quái vật bắt nam bắt nữ?

Hấn chỉ muốn giữ khuôn phép, an an ổn ổn sống, hấn thậm chí đều không cầu mình có thể đại hồng đại tử, nhưng vì cái gì ông trời vẫn muốn lần lượt vui đùa hấn.

Ngày đó ngồi ở quán cà phê, Lạc Khâu Bạch cầm ly ca cao nóng vẫn cảm thấy tay chân lạnh run, hấn mặc áo khoác dày bọc mình lại, cúi đầu nhìn bụng của mình đều cảm thấy không chịu nổi.

Diệp Thừa cũng không thể tốt hơn hấn, nhưng tính tình nhanh mồm nhanh miệng làm anh ta không nín được thấp giọng hỏi, “Kia cái gì... Cậu có thể nói cho tôi biết đứa nhỏ này ... Ách... Một ba ba khác, là ai?”

Như dội một chậu nước lạnh vào Lạc Khâu Bạch, hấn lúc này mới phục hồi lại tinh thần, ngay sau đó đầu cùng cổ đỏ lên.

Trước hấn rất sợ hãi, thế cho nên đều quên chuyện này, hiện tại đột nhiên kịp phản ứng, trong lúc nhất thời mất thể diện xấu hổ một câu cũng nói không nên lời.

Kỳ Phong...

Cũng chỉ có có thể là Kỳ Phong.

Hấn sống hơn nửa đời người cũng chỉ cùng người nam nhân này lên giường...

Hết thấy đều hỗn loạn, Lạc Khâu Bạch vô tri vô giác trở lại ký túc xá, trong óc ong ong vang. Hấn cảm thấy thật sự là rất buồn cười, mình đột nhiên biến thành quái vật bắt nam bắt nữ, mà Kỳ Phong là nam nhân đã định trước khắc thẻ khắc tử đã có hài tử, hai người bọn họ là nam nhân thể nhưng...

Sự tình phía sau, Lạc Khâu Bạch nghĩ không nổi nữa, sợ hãi mãnh liệt làm hấn không biết làm sao cho phải.

Nhìn bụng của mình càng ngày càng lớn, hấn không thể không bỏ dở việc học, dọn ra một chỗ yên lặng ngoài trường.

Hấn không dám ra cửa, thường xuyên sợ hãi, vật nhỏ sinh trưởng ở trong thân thể, hấn sao lại lấy ra... Nghĩ đến rất nhiều, để tâm vào chuyện vụn vặt, hấn thậm chí muốn lấy cây dao phá vỡ bụng của mình, đem tiểu quái vật kia đào ra.

Nhưng đến thời gian này, tiểu tử kia như có cảm ứng, đột nhiên kịch liệt chộp lên, làm Lạc Khâu Bạch cũng mềm lòng.

Tha hương ở dị quốc, tịch mịch, hấn thường xuyên cùng Diệp Thừa gặp mặt, cũng chỉ cô độc. Khi đó hấn ở nhà, nếu có tiểu miêu tiểu cẩu chắc rất tốt, vừa nghĩ tới về sau có lẽ sẽ có tiểu tử bộ dạng giống Kỳ Phong xuất hiện, lúc nào cũng khắc khắc làm bạn với hấn, tựa như nhìn thấy đại điều quái khi còn bé, cái loại cảm giác này rất mê người, làm hấn căn bản vô pháp cự tuyệt.

Pháp luật California cho phép đồng tính kết hôn, chú của Diệp Thừa kiến thức rất nhiều, đối với chuyện của Lạc Khâu Bạch trừ bỏ khiếm sợ lúc ban đầu, còn lại chính là cẩn thận mà dặn dò cùng kiểm tra.

Diệp Thừa cũng không bởi vì chuyện này mà bất hòa, ngược lại thường xuyên giúp hấn học bổ túc, làm hấn không bỏ lỡ nhiều chương trình học.

Thời gian 10 tháng cũng không dài, nhưng với một người có bí mật sợ bại lộ, hấn cảm thấy sống một ngày như một năm.

Qua 10 tháng, hấn nằm trong phòng phẫu thuật, qua một giờ, bụng của hấn bị rạch ra, sống hay chết cũng không biết, một khắc kia hấn thật sự chịu không nổi dày vò về ký ức, cái gì tự tôn, cái gì âm mưu hãm hại, hấn đã không quan tâm, chỉ muốn nghe thấy thanh âm của Kỳ Phong.

Đáng tiếc, lúc hấn quyết định bấm dây số kia, Kỳ Phong lại không gọi được.

Y thay đổi di động, hai người triệt để mất đi liên hệ, tách ra như vậy.

Lạc Khâu Bạch nhắm mắt lại, nhin không được cười khổ, này con mẹ nó đều là thiên ý, xứng đáng cho hấn một người ở trong này biến thành quái vật, cũng xứng đáng đại điều quái không biết mình có bảo bối.

Đem di động ném sang một bên, hấn cũng không quá khó chịu. Kỳ Phong lần này cùng hấn đoạn tuyệt, không có giống trước kia chuyên quyền độc đoán bắt hấn về, đã thành thực rất nhiều, hấn nghĩ, lúc này đây có lẽ hai người đều hiểu được, chỉ có song phương đồng thời cường đại đứng lên, nghênh đón mưa gió, mà hiện tại chẳng qua chỉ là một quá trình vượt qua gian nan mà thôi.

Chẳng qua, lúc này đây Kỳ Phong bỏ lỡ, chờ lần sau gặp mặt, nam nhân tính tình lại quái lại thói có thể trực tiếp bị dọa hay không.

Vừa nghĩ tới biểu tình của nam nhân, Lạc Khâu Bạch sẽ không nhin được nở nụ cười, cả thuốc tê đâm vào da thịt cũng tan thành mây khói.

Hấn nghĩ, lần thứ hai sau khi tỉnh lại, nhất định sẽ có một Kỳ Phong nhỏ siêu cấp đáng yêu cùng hấn gặp mặt đi?

Kết quả ánh mắt đầu tiên nhìn thấy tiểu tử kia, hấn quả thực ngạc nhiên, bé giống như trái khoai lang gào khóc trong lồng ngực của hấn, hấn nhìn chăm chính mình trong gương, vừa cẩn thận nghĩ tới diện mạo của đại điều quái, nội tâm thật sự có chút đau thương...

Vì cái gì so với hấn bộ dạng còn xấu hơn, nói gì mà đại mỹ nhân Kỳ Phong!

Nghĩ đến lúc ấy luống cuống tay chân, Lạc Khâu Bạch cười nhẹ ra tiếng, Đoàn Đoàn trong xe nhìn thấy ba ba nở nụ cười, mình cũng ngao nga ngao nga cười ngây ngô.

Hiện tại tiểu tử kia, đã không còn là trái khoai lang. Khuôn mặt, mặt mày gian tà giống y Kỳ Phong, nhìn nhi tử ngốc hồ hồ, Lạc Khâu Bạch nhớ tới Kỳ Phong nếu bày ra biểu tình như vậy, sẽ rất đáng yêu, nhin không được, vươn tay đụng tiểu kê kê nó, vừa buồn cười lại trêu ghẹo nhỏ giọng nói, “Đoàn Đoàn, con cũng không chịu thua kém, mặt lớn lên giống đại điều quái là được rồi, chỉ cần nơi này đừng cùng y di truyền là tốt rồi...”

“Nha... ?”

Tiểu tử kia nghiêng đầu, ở một quốc gia khác, Kỳ Phong đột nhiên hất xì.

Thư ký mím miệng cười trộm, “Kỳ tiên sinh, đây là có người nhớ anh đi?”

Kỳ Phong lạnh như băng liếc nhìn cô một cái, quay đầu tiếp tục nghe công nhân báo cáo, khuôn mặt lạnh lùng, biểu tình đã có điểm cổ quái, lỗ tai còn quỳ dẹt một chút.

Nhất định lại là phù dung câu chết tiệt!

50. Chương 53

Chương 53

Lạc Khâu Bạch lấy tai nghe ra, lấy bút viết “WH” lên bản nhạc, đứng lên đuổi thất lưng.

Trên màn hình máy tính là một blog âm nhạc riêng tư tương đối bí ẩn, bình thường chỉ có một ít người am hiểu âm nhạc mới có thể tụ tập ở trong này, vòng hữu thực khó tìm tới nơi này, cho nên Lạc Khâu Bạch yên tâm lớn mật che giấu danh tính, dùng biệt danh “White Hill”, mỗi lần hoàn thành “Bài tập” của trường hẳn đều sẽ đăng lên trang chủ, cùng mấy chuyên gia âm nhạc giao lưu tâm đắc, mình cũng hưởng thụ quá trình này.

Một năm ở California, bởi vì Đoàn Đoàn, hẳn không thể không gián đoạn việc học, trường học cũng phê chuẩn cho hẳn tạm thời nghỉ học, nhưng thời gian không chờ người, hẳn không muốn ở Mỹ lãng phí nhiều thời gian, cho nên lúc bụng to lên, chỉ có thể mỗi ngày tránh ở trong nhà, hẳn vẫn kiên trì mỗi ngày đọc điệu nhạc, luyện thanh, Diệp Thừa cũng thường xuyên đến dạy hẳn, học ở trên mạng, tra các loại tư liệu.

Không có cách nào đi học, hẳn cũng không nguyện ý cam chịu, trước kia mặc dù là chụp quảng cáo không thích, hẳn đều sẽ nghiêm túc phối hợp, hiện giờ hẳn đã có cơ hội học cao đẳng âm nhạc, lại càng không nguyện ý bỏ qua cơ hội.

Có lẽ hẳn không có thiên phú, đổi lại hẳn càng nhiệt tình biểu diễn, nhưng hẳn phát hiện khi hát những ca khúc đó, ghi lại nốt nhạc, sẽ làm tâm tình của hẳn trở nên phi thường tốt, trong thế giới âm nhạc, không ai nhìn thấy mặt của hẳn, cũng không có ai biết hẳn chính là Lạc Khâu Bạch thanh danh bữa bãi kia.

Người khác chỉ nghe được thanh âm của hẳn, mỗi một lần tiến bộ cùng cố gắng, đều sẽ được lão sư cùng vòng hữu nhiệt tình khen ngợi, điểm này làm hẳn một lần nữa có thêm tự tin, nhiệt tình với âm nhạc cũng càng ngày càng cao, tự học cũng thêm động lực, thậm chí 10 tháng sau, hẳn trở về lớp học, tất cả mọi người thực kinh ngạc hẳn lại tiến bộ như vậy, không một môn nào bị rớt.

Hiện giờ, cuộc thi cuối kì còn có một môn cuối cùng sẽ kết thúc, mà môn cuối này, cũng là nhược điểm của Lạc Khâu Bạch.

Khởi điểm của hẳn thấp hơn các học sinh khác rất nhiều, đặc biệt học sinh khi học xong đã được công ty đĩa nhạc ký hợp đồng, luyện tập sau đó ra nước ngoài, viết ca khúc cho ca sĩ, chuẩn bị nâng cao một bước, hẳn từ lĩnh vực biểu diễn chuyển sang âm nhạc, toàn bộ lớp học chỉ có một mình hẳn, cho nên áp lực cũng đặc biệt lớn.

Hẳn học “Biên khúc cùng biểu diễn”, yêu cầu học sinh phải viết và hát, năng lực biên khúc chiếm một nửa điểm trong toàn bộ khóa học, nếu điểm quá thấp, hẳn sẽ trực tiếp lưu ban.

Nghĩ đến đây, Lạc Khâu Bạch thầm than một hơi, dùng sức nhu nhu tóc, bắt đầu dĩ cầm bút viết bậy trên giấy, trong đầu trống rỗng.

Bình thường lão sư cũng sẽ an bài bọn họ viết ca khúc ở nhà rồi đưa cho ông, Lạc Khâu Bạch cũng chỉ dám đăng trên mạng để ứng phó cuộc thi cuối kỳ, căn bản không muốn lấy chúng ra.

Bây giờ còn có một tuần là thi rồi, ca khúc còn chưa xong, vậy phải làm sao bây giờ?

“Nha a...”

Lúc này, trong phòng ngủ đột nhiên truyền đến tiếng khóc.

Lạc Khâu Bạch nghe được động tĩnh nở nụ cười một chút, buông xuống giấy bút đi vào bếp pha sữa bột, đi vào phòng ngủ nhìn tiểu tử kia cầm đồ chơi, mắt to còn dính nước mắt, một bộ đáng thương, “Đoàn Đoàn, không phải gà Tiểu Hoàng đang chơi vui sao, như thế nào đột nhiên khóc?”

“Nha nha nha nha...” Đoàn Đoàn khóc càng thêm ủy khuất, mặt tròn đỏ bừng, dùng sức nghiêng đầu muốn đi tới trong ngực Lạc Khâu Bạch.

Bởi vì còn quá nhỏ, thân thể không động đậy, chỉ có thể giống tiểu thịt cầu ở trên giường xoay, Lạc Khâu Bạch nhìn cười, ôm nó vào trong ngực, “Ít giả bộ đáng thương đi, gào khóc lâu như vậy, cả nước mắt cũng không thấy, con một giờ trước vừa mới uống sữa, tại sao lại đói bụng? Thằng nhóc này, chỉ có khi đói bụng mới nhớ ba, bình thường chỉ biết cùng gà Tiểu Hoàng chơi.”

Lạc Khâu Bạch hoàn toàn không chú ý tới khẩu khí của mình giống như đang ăn dấm, Đoàn Đoàn y nha hai tiếng, kim đầu tử thuận thế chảy xuống dưới, dùng hành động nói cho ba ba, nó thật sự “Độc sức” khóc.

Lạc Khâu Bạch bị nhi tử đả bại, nhắc tay đầu hàng cười nói, “Được được, cho con uống sữa, tiểu cật hóa.”

Bình sữa đưa qua, Đoàn Đoàn lập tức nín khóc, thu hồi nước mắt, ừng ực ừng ực uống đặc biệt hăng hái, trong chốc lát hết một chai, trừng mắt nhìn ba ba, tiếp lại bắt đầu gào khan đợt hai, ý là: Còn chưa ăn no.

Lạc Khâu Bạch dở khóc dở cười, quát nhi tử, “Tiểu cật hóa, con phải cho ba ăn chứ, An Ny cách vách nửa tháng mới hết một thùng sữa bột, con một tuần đã hết rồi, béo lên về sau sẽ không đẹp trai đâu.”

“Nha nha nha nha...” Tiểu tử kia bất vi sở động tiếp tục kêu gào.

“Không cho ăn.”

“Nha nha nha...”

“Ăn nhiều sẽ phun sữa!”

“Nha nha nha...”

Hai phụ tử bắt đầu cà kê, đấu võ mồm, cuối cùng Lạc Khâu Bạch bị nhi tử làm nũng, cho bé uống thêm bình sữa, tiểu tử kia uống xong nấc lên, phi thường không tình nguyện liếc Lạc Khâu Bạch, nằm ở trên giường tròn tròn mắt, không khóc cũng không nháo nhưng không ngủ được.

Cuối cùng Lạc Khâu Bạch không có biện pháp, đành phải xuất đòn sát thủ, mở radio chỉnh kênh âm nhạc, trước kia tiểu tử kia chỉ cần nghe radio, không đầy một lúc sẽ lập tức ngủ, trăm thử trăm linh.

Trong không khí truyền đến tiếng vang sần sật, radio phát nhạc nhẹ, tiểu tử kia còn muốn cùng ba ba chiến đấu, nhưng sau khi ngáp, liền ngậm một ngón tay mà ngủ.

Lạc Khâu Bạch thở phào một hơi, chiếu cố tiểu hài tử loại chuyện này, hần vẫn không quá thuần thực, nhẹ nhàng đắp chăn cho bé, hần một lần nữa cầm lấy bút, tiếp tục đấu tranh vì cuộc thi.

California giữa trưa mặt trời chiếu xuống nắng vàng, dương quang màu vàng xuyên thấu qua cửa sổ thủy tinh chiếu vào trong phòng, hết thấy đều ấm áp, trong phòng yên tĩnh phát ra tiếng âm nhạc êm ả, giống thường ngày.

Lạc Khâu Bạch cầm bút, trầm tư suy nghĩ vẫn không thu hoạch được gì, lúc này cũng có điểm buồn ngủ.

Thanh âm ngọt ngào của MC qua đi, truyền đến thanh âm sần sật, trong chốc lát bên tai liền vang lên tiếng đàn dương cầm, âm nhạc thư hoãn mềm nhẹ vang, giống như con sóng yên tĩnh róc rách chảy xuôi, mỗi một âm đều quen thuộc.

Lạc Khâu Bạch nhắm mắt lại, buồn ngủ chậm rãi qua đi, hần cũng sốt một chút, mở mắt.

Hần kinh ngạc nhìn chằm chằm radio, bởi vì tiếng đàn dương cầm này thật sự quá quen thuộc —— River Flows In You, Kỳ Phong đã từng cầm một bó hoa hồng, lúc đêm khuya, đốt sáng ngọn nến, mời hần khiêu vũ, khi đó âm nhạc chính là khúc đàn dương cầm này.

River Flows In You

Em vĩnh viễn chảy xuôi trong trí nhớ anh

Mặc dù lúc ấy, kết cục của một đêm kia thật sự phi thường tồi tệ, hai người không vui, nhưng Kỳ Phong lúc ấy giờ hoa hồng, lỡ tai đồ bừa tránh đi ánh mắt của hắn, khẩu thị tâm phi lại cố gắng tỏ ra lãng mạn... Bây giờ nghĩ lại lại giống một bàn tay mềm mại, lập tức chạm vào tim Lạc Khâu Bạch, làm hắn nhin không được nở nụ cười.

Ký ức trong lòng chậm rãi chảy xuôi, thời gian một năm thật sự rất dài, giờ khắc này hắn đột nhiên muốn lập tức nhìn thấy đại diện quái.

Ngoài miệng nhin không được đi theo âm nhạc ngâm nga đứng lên, Đoàn Đoàn nằm trên giường, nghe nhạc ngủ rất say sưa, miệng mở ra, môi hơi hơi chu, mặt mày tươi rói, miệng vô ý thức phát ra chút đơn âm, tựa hồ đang nằm mộng đẹp, hay là theo ba ba cùng ca hát.

Bộ dạng bé thật sự rất giống Kỳ Phong, nhất là khi ngủ, Lạc Khâu Bạch đếm trên đầu ngón tay, lúc này ở đó đã là đêm khuya, Kỳ Phong có phải cũng giống Đoàn Đoàn mộng đẹp không?

Nhẹ nhàng ôm tiểu tử kia, trong lòng Lạc Khâu Bạch có loại cảm xúc khó hiểu, trong đầu óc có cái gì chợt lóe qua, nhân tình hắn sáng lên, đột nhiên có gì quan trọng, cầm lấy bút hí hoáy trên giấy.

Ngày hôm sau là cuối tuần, không cần đi học, Lạc Khâu Bạch mang theo Đoàn Đoàn đi siêu thị mua đồ, đột nhiên nhận được điện thoại của Diệp Thừa, hẹn gặp hắn ở quán cà phê trước cổng trường.

Khi hắn đến, Diệp Thừa còn chưa tới, hắn liền lấy ra nhạc phổ tối hôm qua tiếp tục sửa chữa.

Lúc này bên cạnh có mấy học sinh đang nói chuyện.

“Cậu nghe có nói gì không, Peter, học sinh năm trước đại diện trường chúng ta biểu diễn bên ngoài, cuộc thi biên khúc cuối kì được hạng nhất nhưng không đạt yêu cầu.”

“Thiệt hay giả? Cha cậu ta không phải là nghệ sĩ violon chuyên nghiệp sao? Hơn nữa lão sư cũng cũng nói cậu ấy rất có thiên phú, biên khúc với cậu ấy mà nói hẳn là không khó?”

“Này ai biết, nghe nói cuộc thi năm nay, không phải lão sư đến chấm điểm, mà là chuyên gia ngoài trường, cho nên đặc biệt nghiêm khắc, tôi biết được vài học sinh đi trước đều rớt một môn này.”

“Tiêu đời... Học kỳ này bởi vì bệnh viêm phổi chết tiệt phải nghỉ một tháng, vừa lúc thi biên khúc, lần này chết chắc rồi!”

Tiếng nói chuyện tiến vào tai Lạc Khâu Bạch, Lạc Khâu Bạch gãi gãi tóc, run rẩy.

Cậu nghỉ một tháng, tôi nghỉ 10 tháng, nếu không tự học, hiện tại đều lưu ban, tôi chẳng phải chết chắc sao...

Cúi đầu nhìn điệu nhạc, Lạc Khâu Bạch cảm thấy áp lực càng lớn.

“Ai...”

Hắn nhin không được trường thán một hơi, Đoàn Đoàn nằm ở trong xe, nghe được thanh âm của hắn nghiến đầu, miệng còn phát ra “Ngô ngô nha nha”, tựa hồ như hỏi ý kiến ba ba.

“Cha con phỏng chừng sẽ rớt, mà cha rớt sẽ không trở về tìm mẹ con, tìm không thấy mẹ con, cha con phải ở trong này lưu ban một năm, lưu ban một năm sẽ tốn hơn mười vạn, hơn mười vạn con có biết là sao không? Chính là có thể mua rất nhiều rất nhiều sữa bột, làm nhà chúng ta sung sướng, cho nên nếu cha con rớt, sữa bột cũng không có.”

Cái gọi là mẹ tự nhiên là chỉ Kỳ Phong, Lạc Khâu Bạch lúc người nào đó không ở bên người, tận tình, vô cùng vui vẻ chiếm tiện nghi.

Đoàn Đoàn mở to mắt, miệng há to, tựa hồ tưởng thật, nha a ~ một tiếng lộ ra biểu tình đáng thương.

Kỳ thật Lạc Khâu Bạch cũng hiểu được nó hiện tại căn bản là nghe không hiểu hắn nói, nhưng vẫn bị nhi tử vô cùng phối hợp đùa nở nụ cười, “Nghe được ăn con liền có biểu tình này, tuyệt không lo lắng việc học

của cha con, cha dường con được gì chứ? Rõ ràng cha cũng không cần con, trực tiếp đem con tìm mẹ, được không?”

Nói xong hần vươn tay chọc tiểu tử kia, Đoàn Đoàn khanh khách cười to, miệng ngao nha ngao nha, đưa tới chung quanh không ít người cười.

Lúc này Diệp Thừa đẩy cửa vào, vừa lúc nghe được Lạc Khâu Bạch mới vừa nói nói, ngồi xuống xoa xoa đầu hỏi, “Cái gì mẹ a? Đây không phải cậu sinh sao?”

Giọng anh ta lớn, tuy rằng dùng quốc ngữ, Lạc Khâu Bạch một trận khấn trương, vội vàng hướng bên cạnh nhìn nhìn, trừng anh ta, “Cậu không thể nói nhỏ chút à? Cậu còn là ảnh đế, hiểu văn minh lễ phép không, đừng để tôi mất mặt được không?”

Diệp Thừa cười hắc hắc, chột khuôn mặt Đoàn Đoàn, “Làm nhĩ tử, vậy cậu gạt ba nó trộm nói cho tôi biết, cậu là mẹ nó đi?”

Lạc Khâu Bạch hung hăng khinh thường, một phen ôm lấy nhĩ tử, “Đừng đứng trước mặt con tôi nói thô tục, cậu hôm nay cố ý hện tôi ra có chuyện gì?”

Nhắc tới cái này, Diệp Thừa gật đầu, rốt cục nghĩ tới chính sự.

Anh ta chà xát tay, tựa hồ có chút không biết nên biểu đạt ra sao, Lạc Khâu Bạch bị anh ta đùa nỡ nộ cười, “Rốt cuộc chuyện gì, làm Diệp ảnh đế khó mở miệng?”

Diệp Thừa do dự một chút, thu hồi biểu tình vui đùa nghiêm túc nói, “Công ty chuẩn bị tốt rồi, tôi mấy ngày nữa bắt đầu tập luyện.”

Lạc Khâu Bạch cười gật đầu, “Ân, kia thực tốt a, chúc mừng cậu.”

“Trong đó có mấy ca khúc xưa, yêu cầu hát đệm cùng độc thoại, tôi muốn hỏi cậu có hứng thú hay không?” Nói xong cái này, Diệp Thừa cũng hiểu được có chút quẫn bách, dù sao một năm trước nếu Lạc Khâu Bạch không bị người vu hãm, hẳn hiện tại có khả năng trở thành hồng tinh nhất tuyến, hiện giờ đề xuất loại này yêu cầu này, không khác gì đánh vào mặt hần.

“Khâu Bạch, tôi không vũ nhục cậu, cũng không phải cảm thấy địa vị của tôi cao hơn cậu, tôi chỉ là cảm thấy thanh tuyến của cậu thật sự tốt, nếu không hảo hảo lợi dụng thật sự là phung phí của trời, cậu cũng biết... Đây chỉ là một chuyện, tôi cảm thấy thanh âm của cậu rất bắt tai, cho nên mới...”

Về mặt của anh ta thực thành khẩn, nói xong lời cuối cùng còn có chút ngượng ngùng, Lạc Khâu Bạch sững sốt một chút, tiếp theo nở nụ cười, “Công ty của các cậu khẳng định có rất nhiều người chuyên nghiệp, cậu cho tôi cơ hội không sợ tôi đập đổ sao?”

“Sẽ không, một năm này cậu cố gắng như vậy, tôi đều thấy được, bắt quá chỉ vài câu đơn giản, khẳng định không thành vấn đề.” Nhắc tới cái này Diệp Thừa bắt đắc dĩ bĩu môi, “Trước tôi cũng nghĩ qua bảo cậu đi theo công ty chúng tôi ký hợp đồng, còn đem ca khúc của cậu đưa cho vài người cấp cao xem qua, đáng tiếc...”

Câu nói kế tiếp anh ta chưa nói, Lạc Khâu Bạch cũng hiểu được, cùng tên của mình dính dáng, công ty nào cũng sẽ không chấp nhận, huống chi không có tên của hần, hiện tại giới âm nhạc kinh tế đình trệ, ít công ty nguyện ý kí tên.

Lạc Khâu Bạch biết Diệp Thừa cố gắng giúp hần tranh thủ cơ hội, cho dù là hát bè cũng tốt, trong lòng có chút cảm động, cười hỏi anh ta, “Trả thù lao sao? Ít nhất cũng phải cao đó?”

Diệp Thừa vừa nghe hấp dẫn, lập tức cười gật đầu, “Đương nhiên, thù lao rất tốt, tôi biết một mình cậu mang theo Đoàn Đoàn cũng không dễ dàng, vừa nộp học phí vừa sinh hoạt, trước kia về điểm này thù lao sẽ không đủ, nếu ngại ít, tôi cũng trước...”

Nói đến một nửa, anh ta lập tức kịp phản ứng, “Được a, cậu cố ý chê cười tôi!”

Lạc Khâu Bạch ha ha mỉm cười, “Tôi nói muốn tiền cậu còn tưởng thật, không có tiền liền hỗ trợ huynh đệ?”

Hai người nhìn nhau mỉm cười, Lạc Khâu Bạch hỏi, “Cậu hôm nay vì cái này hẹn tôi? Trong điện thoại nói thắng không được sao.”

Nhắc tới cái này, Diệp Thừa cười thần bí, “Đương nhiên không phải, hôm nay cho cậu xem cái này, nhìn này.”

Nói xong từ trong bao lấy ra đơn tuyên truyền, “Tôi tại công ty bên kia nghe được, công ty giải trí quốc nội hợp tác với trường học chúng ta, còn có mấy người bên truyền hình nước Mỹ, muốn tổ chức cuộc thi sáng tác, tôi cảm thấy cơ hội lần này không tồi, cậu có muốn thử một chút hay không?”

“Sáng tác ca khúc?”

Diệp Thừa gật đầu, “Đúng, lần này toàn bộ là internet, không giới hạn đất nước cùng độ tuổi, ca khúc đều đăng lên internet, một khi trúng tuyển, có thể trực tiếp ký hợp đồng, có thể sản xuất đơn khúc EP.”

“Điều kiện hậu đãi như vậy?” Lạc Khâu Bạch hơi hơi giật mình, phát hành album phí tổn phi thường cao, phải chọn lựa ca sĩ có chuyên môn, ký hợp đồng xong không nhất định có thể trăm phần trăm ra album, hướng chỉ là bỏ phiếu trên internet, “Đây là công ty giải trí, như thế nào hao tổn tiền bạc như vậy? Tinh Huy sao?”

Diệp Thừa cười khoát tay áo, “Đương nhiên không phải, Tinh Huy vẫn luôn tấn công điện ảnh và truyền hình, giới âm nhạc vẫn luôn là yếu điểm của bọn họ. Công ty này gọi là công ty đầu tư giải trí quốc tế Lưu Bạch, vừa mới thành lập không lâu, nhưng phát triển rất mạnh, nghe nói đã tạo ra nhiều nghệ sĩ đang nổi tiếng, lần này lại ngàn dặm xa xôi chạy đến nước Mỹ chọn người, muốn khai thác thị trường hải ngoại, thật không biết sau lưng công ty này rốt cuộc là ai, ngứa mắt như vậy.”

“Lưu Bạch... ?” Lạc Khâu Bạch theo bản năng lặp lại một lần, đích xác không có nghe nói qua công ty này.

“Đúng vậy, lại nói tiếp cậu cùng công ty này rất có duyên phận, cậu xem không chỉ trong tên đều có một chữ ‘Bạch’, hơn nữa bọn họ tại hải ngoại chỉ định học viện âm nhạc là trường chúng ta, tôi nếu không chuẩn bị ra đĩa, khẳng định cũng đi thử xem, dù sao trường học âm nhạc cũng học qua, nếu không tham gia thử trình độ, quả thực phí một năm này!”

“Khâu Bạch, đây là cơ hội tốt, nếu thắng sẽ có thể quay về giới giải trí, thử một lần cũng tốt a.”

Lạc Khâu Bạch làm sao có thể không tâm động, hắn cũng không phải thánh nhân, một năm trước thảm như vậy, hắn làm sao không muốn ngóc đầu trở lại, rửa sạch ô danh, một lần nữa thực hiện giấc mộng của hắn!

Nhưng... Những ca khúc gọi là “Bài tập” thật có thể lấy ra sao?

Lạc Khâu Bạch sững sốt một chút, nắm chặt tay.

Mặc kệ nó, đánh cuộc đi, ít nhất còn có hy vọng, nếu đừng khí tham gia đều không có, hắn cả đời cũng không có khả năng thành công, càng không thể đường đường chính chính xuất hiện tại Kỳ gia.

Cẩn thận cất kỹ đơn tuyên truyền, hắn nhéo nhéo mắt nhि tử cười nói, “Cậu nói đúng, tôi phải tham gia.”

Buổi sáng thứ hai, Lạc Khâu Bạch đến công ty đĩa nhạc của Diệp Thừa, bởi vì phía sau màn tất cả đều là phái đoàn của nước Mỹ, cho nên đại bộ phận đều là người ngoại quốc, hắn cũng không lo lắng bị người ta nhận ra.

Diệp Thừa đưa bản nhạc cho hắn, trực tiếp dẫn hắn lên phòng thu âm, dọc theo đường đi còn hưng phấn nói cho hắn biết, lúc này công ty mới đến tổng giám chế tác album âm nhạc, chính là đại thần, tuy rằng cổ quái, nghiêm túc, còn thường xuyên mặt than, nhưng trong chốc lát gặp mặt ngàn vạn lần chó khấn trương như thế nào như thế nào...

Bị lão hữu lừa nhảm, Lạc Khâu Bạch vốn không khấn trương cũng khấn trương.

Hắn lần đầu tiên tới nơi này, tuy rằng ở trong trường học cũng có tập luyện, nhưng rốt cuộc thiết bị còn kém công ty đĩa nhạc nhiều.

Đi vào, những thiết bị cao cấp làm Lạc Khâu Bạch hưng phấn lại mới lạ, trước kia hẳn là thường dân, nhưng hiện tại nhiều ít đã hiểu biết, tự nhiên cũng biết loại địa phương này đối với người đam mê âm nhạc là một giấc mộng lớn.

Phòng thu âm xa xa có một nam nhân cao gầy, chung quanh vây quanh một vòng người, trong tay cầm nhạc phổ đang nói gì đó.

Lúc này Diệp Thừa cười đi lên chào hỏi, “Chào, Ngô tổng giám, hôm nay tôi dẫn theo bạn tốt của tôi, đây chính là Lạc Khâu Bạch trước đó tôi đã đề cập qua nhiều lần, hẳn hôm nay giúp tôi hát đệm.”

Lúc này, nam nhân quay đầu, cau mày, thoạt nhìn phi thường khó có thể tiếp cận.

Lạc Khâu Bạch chỉ nhìn thoáng qua, lúc này lú lẫm, hẳn cuối cùng hiểu được Diệp Thừa vừa rồi có ý gì. Bởi vì người nam nhân trước mắt này chính là ca sĩ Hoa Kiều nổi danh ở nước Mỹ hơn bốn mươi tuổi vẫn là cây đại thụ trong giới âm nhạc, được xưng chế tác kim bài, giáo phụ (cha mẹ đỡ đầu) giới âm nhạc —— Ngô Bản.

“Hát đệm?” Ngô Bản nhú mày, nhướng mi nhìn Lạc Khâu Bạch.

Phía sau lưng Lạc Khâu Bạch có chút sợ hãi, cười chào hỏi, “Ngô tổng giám, xin chào.”

Hắn nói tiếng Trung, Ngô Bản nhú lông mày.

Bên cạnh Diệp Thừa cười gật đầu, “Đúng, hẳn rất lợi hại, tôi học một năm thanh nhạc mà hẳn học mấy tháng trình độ cũng không sai biệt lắm, hơn nữa kế tiếp hẳn còn muốn tham gia cuộc thi sáng tác cá khúc của công ty giải trí Lưu Bạch, Ngô tổng giám ngài chỉ giáo một chút nha.”

Diệp Thừa cùng công ty giao tiếp tốt, Ngô Bản cũng là lão hữu của anh ta, quả nhiên Ngô Bản mím môi, mặt không đổi sắc nói với Lạc Khâu Bạch, “Hát đệm có lẽ phải khảo hạch, không có bản lĩnh, tôi có chỉ giáo cũng không hữu dụng.”

“Cậu đi theo tôi, đi sang phòng cách vách, tôi gật đầu cậu mới có tư cách đến phòng thu âm.”

Nói xong ông ta xoay người bước đi, Diệp Thừa nóng nảy, “Lão Ngô, ông cũng quá hà khắc rồi, hát đệm mà thôi, có cần làm lớn như vậy không? Mặt mũi của tôi ông cũng không cho sao?”

Lạc Khâu Bạch nở nụ cười, Ngô tổng giám tính tình xác thực thối, nhưng cũng rất thú vị.

Hắn vỗ vỗ bả vai Diệp Thừa, bày ra một bộ mặc cho số phận, tiếp đi theo Ngô Bản đi ra ngoài.

Hắn kỳ thật đã dự liệu sẽ có khảo hạch, dù sao làm album cũng không phải đùa giỡn, một khi định ra sẽ không thể thay đổi, bất quá nhân vật lớn như vậy khảo hạch, hẳn vẫn thực khắt khe, vừa đi vào trong phòng, chống lại ánh mắt áp bách của Ngô Bản, lòng bàn tay đều toát mồ hôi.

Bất quá, cho dù là khảo hạch không thành công, ít nhất được lão sư chỉ điểm qua, ngẫm lại cảm thấy thực kích động.

“Cậu học biên khúc chuyên nghiệp?” Ngô Bản đi thẳng vào vấn đề, một câu vô nghĩa cũng không có.

Lạc Khâu Bạch gật đầu, “Đúng, bất quá chỉ học sơ sơ thôi, trước kia là một thường dân.”

Ngô Bản hừ một tiếng, “Tôi mặc kệ cậu đã học bao lâu, chỉ cần chuyên nghiệp phải dựa theo quy củ của tôi.”

“Biên khúc chuyên nghiệp chú trọng là trình độ biên khúc, nếu cậu học chính là cái này, dùng châm ngôn của người Trung Quốc chính là, thuật nghiệp chuyên tấn công, dù sao cũng phải có tác phẩm sáng tác chứ đúng không?”

Lạc Khâu Bạch sửng sốt, tiếp gãi gãi tóc ngại ngùng nở nụ cười, “Có...Bất quá chỉ là mấy bài nhỏ, tất cả đều là sơ sơ mà thôi.”

Ngô Bản liếc hắn một cái, vươn tay nói, “Vây lấy một cái ra, nhạc phổ cùng nhạc đệm có không? Không có viết một phần cho tôi.”

Lạc Khâu Bạch không nghĩ tới ông ta trực tiếp như vậy, sững sốt một chút hỏi, “Cái kia... Không phải khảo hạch hát đệm sao? Tôi cũng không thể được lựa chọn ca khúc sao?”

“Không thể, một học sinh biên khúc chuyên nghiệp ngay cả hát bài của mình cũng không tốt, còn có tư cách gì hát bài của người khác.” Ngô Bản liếc mắt một cái, lạnh như băng nói, “Có phải không viết được? Cái gì biên khúc chuyên nghiệp, đều là nói không?”

Một câu trạc đến thần kinh Lạc Khâu Bạch, hẳn là người nghiêm túc, không chỉ đối với mình, đối đãi bất cứ chuyện gì đều là như thế.

Cho nên, nếu phải quyết một năm cố gắng này, tính tình bướng bỉnh của hắn cũng nổi lên.

“Viết khẳng định sẽ viết, bất quá không phải nói chơi, còn phải để ngài đến đánh giá.” Lạc Khâu Bạch trực tiếp trả lời, lấy ca khúc cùng nhạc đệm chuẩn bị ứng phó cuộc thi cuối kì ra.

Ngô Bản tiếp nhận nhạc phổ, tùy ý xem qua, lông mày khẽ nhướn nói, “Làm học sinh biên khúc chuyên nghiệp, cậu phải biết, yêu cầu của tôi sẽ rất cao, dù cậu chỉ đến hát đệm, tôi cũng sẽ không hạ thấp tiêu chuẩn. Một khi cậu hát ca khúc của mình, tôi không chỉ kiểm tra thanh tuyến cùng chuẩn âm, ca khúc cùng ca từ cũng phải đạt tiêu chuẩn, cho nên nếu tôi cảm thấy trình độ không xong, cho dù cậu hát tốt, tôi cũng sẽ không cho cậu vào phòng thu âm, hiểu rõ rồi nói cho tôi biết đáp án, tôi có thể cho cậu 30 giây suy xét.”

Lạc Khâu Bạch âm thầm ở trong lòng cười vắng lên, trực tiếp hết chỗ nói rồi.

Không cho hắn hát bài của những người khác, chỉ có thể hát ca khúc của mình thì thôi đi, hiện giờ hát ca khúc của mình yêu cầu còn rất cao, này chẳng khác nào hai bên đều che lại đường lui?

Hắn lắc lắc đầu, tuy rằng vẫn khấn trương, nhưng biểu tình trên mặt cũng rất thản nhiên, “Ngài nói đúng, làm học sinh biên khúc chuyên nghiệp, tôi phải hát ca khúc của chính mình, nếu hiện tại buông tha, ít nhất tôi cũng phải cho ngài xem qua điệu nhạc, này với tôi mà nói thực kinh hỉ, nếu ngay từ đầu tôi lựa chọn hát bài của người khác, tôi hiện tại chỉ sợ đã bị ngài đuổi ra ngoài, không phải sao?”

Ngô Bản âm thầm khơi mào khoe miệng, “Cậu cũng không phải ngốc.”

Nói xong ông ta đem nhạc đệm của Lạc Khâu Bạch bỏ vào máy tính, mở lên, “Hiện tại khảo hạch chính thức bắt đầu.”

Tiếng đàn dương cầm vang lên, như dòng nước ôn nhu triển miên chảy xuống ở trong phòng làm việc, là bài River flows in you.

Tiếp nhạc đệm làm Đoàn Đoàn cười khanh khách, cùng tiếng đàn dương cầm giao điệp cùng một chỗ, lập tức làm cho cả phòng đều yên tĩnh trở lại.

Lạc Khâu Bạch nghĩ tiểu tử kia khi nghe đoạn nhạc đệm này, đầu nghiêng sang một bên, ánh mắt đen láy cong lên, miệng y y nha nha phát ra âm thanh, chậm rãi nhắm hai mắt lại.

Nghe đoạn nhạc quen thuộc này, hắn an tĩnh lại, giờ khắc này cái gì đều không nghĩ, cái gì Ngô Bản, cái gì khảo hạch... Giờ khắc này đều cùng hắn không quan hệ, hắn tưởng tượng thấy chính mình đang cùng nhi tử chơi, tựa như ở nhà.

Tiếng âm nhạc vẫn còn tiếp tục, hắn đi theo âm phù dùng giọng mũi hừ, hết thấy yên tĩnh không tiếng động, trong nhạc đệm tiểu tử kia nằm trong ổ chăn mềm mềm, lúc ba ba suy nghĩ thoải mái phát ra thanh âm nha nha.

Đàn dương cầm theo tiếng Lạc Khâu Bạch ngâm nga càng lúc càng xa, lời dần chấm dứt, có hai người trong phòng làm việc nhất thời chỉ còn lại có thanh âm mềm dẻo của Lạc Khâu Bạch, không có nhạc đệm gì, thể giới an tĩnh, hắn nhắm mắt lại, hát :

“Tay anh dày rộng ôn nhu

Cho em một lý do để luyến tiếc

Em không phải đi một mình

Còn có thiên sứ lặng lẽ giữ lại

River flows in you

Em luôn luôn nhớ đến anh

River flows in you

Tiếng cười của thiên sứ anh có nghe thấy không...”

Thanh âm mềm nhẹ tựa như tiếng cười nhỏ của hài tử khi đến trưa, trong nhạc đệm tiểu tử kia bởi vì ba ba làm trò hề khi thì y y nha nha khi thì khanh khách cười không ngừng, Lạc Khâu Bạch nhớ rõ lúc mở đoạn nhạc này, tiểu tử kia lập tức bắt được ngón tay của hắn ngậm trong miệng, giống mỗi lần chơi đùa, nhẹ nhàng cắn.

Tiểu tiểu, đầu lưỡi thắm ửng hiện ra, thanh âm mềm nhẹ của Lạc Khâu Bạch đều mang lên ý cười, trước mắt không kìm lòng nổi hiện ra lỗ tai hồng của Kỳ Phong, ý cười càng đậm.

Ca từ đọc thuộc lòng, làn điệu ôn nhu, dương quang buổi sáng xuyên qua bức màn, tiến vào trong phòng, bụi bặm trong không khí đều phát động.

Phụ tử cách âm nhạc vào giờ khắc này chân thật như vậy, cho dù không nhìn thấy, cũng làm cho người ta nhận không được hiện ra hình ảnh như vậy.

Phù dung câu thiên hồi bách chuyển, chậm rãi tưởng niệm, mỗi một âm phù cũng giống như chui vào trong xương cốt, hắn vẫn luôn nhắm mắt lại, nụ cười trên mặt thỏa mãn, ai cũng không biết bài hát này rốt cuộc vì ai mà làm, vì ai mà hát.

Khi âm cuối của Lạc Khâu Bạch rơi xuống, nhạc đệm khi Đoàn Đoàn chơi đùa kết thúc, nha a nha a hai tiếng, lần thứ hai vang lên tiếng đàn dương cầm, cùng thanh âm của tiểu hài tử đồng thời càng lúc càng xa...

Một khúc nhạc kết thúc, Lạc Khâu Bạch mở mắt.

Ngồi ở đối diện Ngô Bản hí hóp mắt, sắc mặt bí ẩn, cũng không biết rốt cuộc đối với Lạc Khâu Bạch có vừa lòng không.

Lạc Khâu Bạch hít một hơi, hắn lần đầu tiên hát trước mặt người khác, kỳ thật viết bài hát này ước nguyện ban đầu rất đơn giản, hắn chỉ muốn nhớ tới đại biểu quá, nghĩ đến hai người lúc trước cùng một chỗ, muốn lưu lại kỷ ức mà thôi.

Ngô Bản thủy chung không nói lời nào, Lạc Khâu Bạch có chút thấp thỏm, “Ngô tổng giám... Tôi biểu diễn hoàn tất.”

Ngô Bản vẫn không nói lời nào, qua nửa ngày, lúc Lạc Khâu Bạch cho rằng mình thất bại, ông ta lại đột nhiên đứng lên, đi từ từ lại đây.

“Thanh âm của cậu là xảy ra chuyện gì?”

“Cái gì... Thanh âm?”

Ngô Bản không hỏi lại đi xuống, ông ấy lần đầu tiên nghe được thanh âm cổ quái của Lạc Khâu Bạch, thanh âm thanh thúy, còn chút khàn khàn, nhưng mỗi một thanh âm hắn phát ra giống như là chui vào trong não, đây là chiêu kỳ quái gì?

“Ngô tổng giám, tôi lần này khảo hạch, ngài...”

Ngô Bản ngẩng đầu, nhướn mày, “Đáp án của tôi là...”

Ông gắt gao mà nhìn chằm chằm Lạc Khâu Bạch, đột nhiên cười lạnh một tiếng, đem nhạc phổ để sang một bên, “Trình độ này cũng tới tham gia hát đệm? Cậu biết mình tề thể nào không! Chuẩn âm cùng kỹ xảo hoàn toàn đều không có, cậu một năm tại học viện học cái gì vậy?”

“Có chút kiến thức cũng sẽ không giống cậu hát như vậy.”

Ông gằn từng tiếng nói xong, chau mày, hiện ra không kiên nhẫn.

Lạc Khâu Bạch sững sốt một chút, hẳn không phải không nghĩ tới sẽ bị Ngô Bân phê bình, nhưng triệt để phủ định như vậy, phi thường mất mát...

Quả nhiên hẳn cố gắng tự học, cũng vĩnh viễn so ra kém những người trời sinh thiên phú sao?

“Cậu cần bản không có tư cách tham gia sáng tác ca khúc, tôi khuyên cậu đừng vọng tưởng nữa, cậu còn trông cậy vào việc làm ngôi sao ca nhạc, đừng nói giỡn!”

Ngô Bân dày đặc châm chọc, Lạc Khâu Bạch thay đổi sắc mặt một chút, trong lòng không biết từ đâu dấy lên một cỗ hỏa khí, có lẽ về sau hẳn nhớ lại sẽ hối hận, nhưng lúc này hẳn có chút nhịn không được.

“Ngô tiên sinh, tôi chưa từng nghĩ qua phải làm ngôi sao ca nhạc, tôi chỉ là muốn cố gắng làm tốt, tôi học thanh nhạc, hơn nữa học cũng không đủ ưu tú, nhưng ít nhất tôi muốn tham gia thử thách một chút, nhìn xem người khác và cũng xem mình có khuyết điểm gì, này cùng ngôi sao ca nhạc không có bất cứ quan hệ nào, nếu như nói giấc mơ, tôi càng nguyện ý làm ảnh đế.”

Ngô Bân hí mắt nhìn hẳn, “Tôi không muốn nghe, tóm lại cậu không có tư cách hát đệm, đơn giản như vậy.”

Lạc Khâu Bạch rất phong độ gật gật đầu, “Tôi hiểu được, đa tạ Ngô tổng giám chỉ điểm.”

Nói xong hẳn nở nụ cười một chút, “Ít nhất ngài nói cho tôi biết, mình không ngốc hồ hồ đi thi đấu, là vạn hạnh cỡ nào.”

Nói xong hẳn nói “Cám ơn”, cầm lấy nhạc phổ cúi đầu với Ngô Bân, mở cửa đi ra ngoài.

“Chờ một chút.”

Ngô Bân đột nhiên gọi lại hẳn, “Đem nhạc phổ lưu lại.”

Lạc Khâu Bạch cước bộ nhất đồn, nghi hoặc quay đầu.

Ngô Bân cười, “Cậu tuy rằng hát rồi tinh rồi mù, nhưng bài hát này viết cũng không tệ lắm, nếu vòng thứ nhất đã bị đào thải, tuần sau mang nhạc phổ tới nơi này.”

Lạc Khâu Bạch kinh ngạc mở to hai mắt, theo bản năng cúi đầu, đột nhiên phát hiện nhạc phổ có rất nhiều chỗ sửa chữa, thật sự so với chính mình viết lưu loát rất nhiều.

Giờ khắc này, ánh mắt của hẳn lập tức liền sáng.

51. Chương 54

Chương 54

Kỳ Phong khép lại văn kiện, sắc trời ngoài văn phòng đã hoàn toàn tối đen, hoàng hôn tứ hợp, những tòa nhà cao tầng chỉ còn lại có phòng làm việc của y vẫn sáng.

Cửa sổ thủy tinh chiếu vào, mặt của y so với một năm trước càng thêm kiên nghị lãnh ngạnh, ngũ quan anh tuấn, đồng tử tối đen sâu thẳm, thoát nhìn so với trước kia càng thêm khó tiếp cận.

Y cầm lấy khung ảnh trên bàn, nhìn chằm chằm vào nam nhân ôm Phong Phong béo cười tươi, yên lặng mà tính thời gian.

Một năm lẻ một tháng, y và thê tử của mình đã tách ra lâu như vậy.

Một năm này, S thị đã xảy ra quá nhiều chuyện.

Kỳ Phong vận dụng mọi quan hệ của Kỳ gia xóa đi hết mọi tin tức bịa đặt về Lạc Khâu Bạch, năm đó truyền thông công khai nói xin lỗi Lạc Khâu Bạch, Vương Thần bị Kỳ lão gia mua chuộc, nhưng ai cũng không biết chỉ trong ba ngày ngắn ngủi, quan viên nhận hối lộ đã bị cảnh sát tra ra hối lộ, tổ chức bán dâm, rửa tiền, sự nghiệp diễn viên bị phá hủy, ba ngày trước khi chuyện gièm pha của Lạc Khâu Bạch bộc phát, tài khoản của ông ta đột nhiên có một khoản tiền lai lịch không rõ, mà đến xế chiều hôm đó, trong hòm thư xuất hiện một bưu kiện tên là “Cảnh hôn môi”.

Ngoại giới một mảnh ồ lên, Vương Thần cùng đường đứng trước giới truyền thông nước mắt giàn dụa, rốt cục thừa nhận mình bị mua chuộc, mới cố ý tung tin tức giả, mà người sau lưng là ai ông ta cũng không rõ ràng lắm, nhưng ông ta chỉ lấy tiền làm việc thôi.

Chứng cứ vô cùng xác thực, mọi người bình tĩnh đại ngộ, chuyện của Lạc Khâu Bạch cùng Mạnh Lương Thần nguyên lai chỉ là một bẫy được thiết kế tỉ mỉ, nếu thật sự có người hạ độc thủ, hai ngày ngắn ngủi, nhiều chuyện về Lạc Khâu Bạch đột nhiên xuất hiện tới tấp cũng có nguyên nhân.

Hơn nữa Vương Thần một mực chắc chắn đó là “Tin tức giả”, quan hệ của Lạc Khâu Bạch và Mạnh Lương Thần đột nhiên trở nên khó bề phân biệt.

Khi phong ba đi qua, cũng có không ít người bắt đầu hoài nghi, ngay từ đầu truyền thông cùng diễn đàn đều một mực chắc chắn Lạc Khâu Bạch là tiểu tam, Mạnh Lương Thần bắt cá hai tay, nhưng khi ảnh chụp tung ra, chỉ thấy họ đút kem cho nhau, cũng không có thân mật gì hơn.

Đổi góc độ mà nói, hai nam nhân làm động tác như vậy đích xác có chút quá mức thân mật, nhưng điều này cũng không xác định hai người có tư tình, hướng chỉ ba đương sự, Lạc Khâu Bạch mai danh ẩn tích, Mạnh Lương Thần im lặng không nói, người duy nhất có thể đưa ra đáp án là Tô Thanh Lưu đã chết, quan hệ của ba người càng thêm khó có thể định luận.

Ngay từ đầu, ở trên mạng nghi ngờ này vừa hé mở, liền sẽ bị mấy lời chỉ trích cực đoan “Chủ nghĩa phản tiểu tam” bác bỏ, nhưng theo tài khoản của Vương Thần cùng bưu kiện hai thứ này vừa công khai, người phản đối cũng càng ngày càng nhiều.

Giới giải trí thị phi nhiều như vậy, có bao nhiêu chân tướng có thể liếc mắt một cái liền nhìn thấu? Từ đầu đến cuối, ba đương sự, ngay cả người nhà của Tô Thanh Lưu thậm chí đều không đứng ra giải thích, ngược lại làm người ta cảm thấy có chút giả tạo.

Lúc hướng gió bắt đầu thay đổi, Kỳ Phong càng không để ý tiền vốn cùng tinh lực, mời đến một số chuyên gia IT, tìm gần tới nửa năm, rốt cục tìm ra người nặc danh đó, đối với nhóm “Võng hữu” tiến hành công kích Lạc Khâu Bạch, tất cả đều lệ thuộc một công ty “Thủy quân”, thậm chí mỗi người đều nói, thành công sau lần bê bối này phải nhận được ít nhiều thù lao, đều bị đào ra.

Hơn một ngàn thủy quân, mấy chục vạn địa chỉ IP, tất cả mọi người cảm thấy Kỳ Phong điên rồi, Kỳ lão gia chỉ nói “Con giúp Lạc Khâu Bạch chính là trở mặt, con còn mê muội thì đừng bước vào cửa Kỳ gia!”, nhưng Kỳ Phong vẫn bắt vi sở động.

Sau khi mọi chuyện được đưa ra ánh sáng, trên mạng lại một lần sóng to gió lớn.

Thế đạo vĩnh viễn là như vậy, quần chúng sẽ không thật sự quan tâm rốt cuộc là thật hay giả, bọn họ chỉ cần xem náo nhiệt là đủ rồi, một khi người có tiếng nói đã khổng chế dư luận, không thể nghi ngờ đó là một hồi điên cuồng tẩy não, đa phần đều nói Lạc Khâu Bạch sai, cho nên nếu ai nghi ngờ sẽ thành “Phe tiểu tam”, bị hàng vạn hàng nghìn thủy quân nguyên rửa tổ tông, thời điểm này còn có vài người đứng ra, tin Lạc Khâu Bạch là người bị hại.

Trong lúc nhất thời, tranh luận về Lạc Khâu Bạch đã không còn nghiêng về một phía “Tiểu tam”, một lần nữa nhìn về bối cảnh của hắn, cha mẹ đều mất, một mình hắn cố gắng làm việc, chăm chỉ chuyên nghiệp tiếng lành đồn xa, kết hợp với những tấm ảnh chụp hắn đóng vai phụ, nếu hắn thật sự hại chết Tô Thanh Lưu vì tâm cơ, vì cái gì Mạnh Lương Thần đại ảnh đế, nhiều năm như vậy đều không giúp hắn một phen, ngược lại sau khi Tô Thanh Lưu chết nhiều năm như vậy, mới để cho hắn đóng phim, hơn nữa diễn vẫn là phim Tô Thanh Lưu đóng năm đó Tà Dương Ca, phàm là người yêu bình thường, cũng sẽ không còn muốn cùng người yêu cũ có cái gì liên quan đi?

Chỉ trích dần dần ít đi, tuy rằng ngại những ảnh chụp đó, nửa tin nửa ngờ Lạc Khâu Bạch, nhưng hết thảy đều đã phát triển theo chiều hướng tốt.

Lạc Khâu Bạch ẩn lui, chuyện gièm pha này cũng biến mất, đến nay không có ai nhắc lại.

“Đồng đồng”

Tiếng đập cửa vang lên, thư ký đẩy cửa vào.

Kỳ Phong từ trong ký ức phục hồi lại tinh thần, úp khuôn hình lên trên bàn, không vui nhú mày, “Làm sao vậy?”

Thư ký vô cùng tò mò với khuôn hình trên bàn, cô đã thấy lão bản vô số lần cầm nó, nhưng mỗi lần cô xuất hiện, lão bản liền úp xuống, lộ ra một bộ dáng lạnh như băng, làm cho cô muốn nhìn cũng không dám tiến lên một bước.

“Kỳ tiên sinh, nhà tài trợ bên Mỹ đã liên hệ với học viện âm nhạc, phương án cuộc thi lần này đã ghi chép tỉ mỉ trong văn kiện này, thỉnh ngài xem qua.”

Kỳ Phong tiếp nhận văn kiện nhìn thoáng qua, nhìn chằm chằm hai chữ “Nước Mỹ”, không nói gì.

Hiện tại hai chữ này đã thành nơi vừa ngọt ngào vừa dày vò, cùng quốc gia này không có vấn đề gì, y luôn luôn chán ghét ngoại quốc, chỉ là bởi vì nơi đó có thê tử của y, cho nên y phải chịu đựng.

Một năm, y đã không còn điện thoại cho thê tử, thậm chí không có tin nhắn, y nhớ lần đầu tiên gặp mặt đã bị ‘lô đỉnh’ mê mẩn đến thần hồn điên đảo, y chỉ sợ đã quên thanh âm của Lạc Khâu Bạch.

Y cố ý thay đổi số điện thoại di động, còn khóa đi phòng tân hôn, y cố gắng hoàn toàn ngăn cách thê tử, tận lực rời xa hẳn, biết hẳn đi Mỹ, cũng làm bộ như không biết, vé máy bay dễ dàng như vậy, phù dung câu nhàn rỗi như vậy, nhưng y một lần cũng không đi, thậm chí đi nơi khác công tác cũng tránh khả năng tới nước Mỹ.

Y không biết thê tử có nhớ y không, cũng không dám suy nghĩ, y sợ mình một khi nghe được một âm nào của Lạc Khâu Bạch, không chế không được muốn đem hẳn về bên cạnh mình.

Có một lần Chương Húc rủ y uống rượu, nói đến chuyện này, cả kính phun rượu ra, “Anh bị thần kinh sao!? Kỳ Phong anh cũng đã lớn rồi, còn cùng vợ chơi ‘Ai không phản ứng trước coi ai cúi đầu trước’, tôi con mẹ nó cũng không biết nói anh có cái gì tốt! Anh có chỉ số thông minh cao từ trong tay lão gia lấy được cổ phần công ty, độc lập sáng lập công ty giải trí, sẽ không phải do cảm xúc EQ thấp mà không đem vợ trở về!?”

Kỳ Phong lãnh mặt nhìn anh ta, “Cậu biết cái đích gì.”

Đáp ứng chuyện của thê tử là chuyện phải làm, thiếu một giây cũng không thể, đây là mấu chốt của chồng, cậu cho là người người đều cởi quần cho cậu, mặc kệ có phải vợ hay không đều làm bừa!?

Lúc trước y đáp ứng để Lạc Khâu Bạch đi, cho hẳn tự do sẽ không thể dễ dàng đổi ý. Nếu y không bảo vệ tốt thê tử, nếu không phải do âm mưu quỷ kế của lão gia, Lạc Khâu Bạch cũng sẽ không bị thương tích chất chồng, cùng đường lựa chọn rời đi.

Những điều này là do y tạo nghiệt, y không muốn Lạc Khâu Bạch khó chịu, cũng không có mặt mũi không giải quyết hết chuyện của hẳn mà gọi điện thoại cho hẳn, có đôi khi y nghĩ, quên hết tất cả, y liền mua vé máy bay đi nước Mỹ đem người mang trở về, đặt trên giường hung hăng X, giáo huấn hẳn đi không từ già.

Nhưng vẫn còn lý trí, y biết mình một khi tìm được Lạc Khâu Bạch, chẳng khác nào lão gia cũng tìm được hẳn, lão gia sẽ không từ thủ đoạn, lúc trước có thể hại Lạc Khâu Bạch một lần, có thể hại Lạc Khâu Bạch lần thứ hai, khi không hoàn toàn vây khốn thể lực của lão gia, y cũng không dám nói giỡn an nguy của thê tử.

Một năm thật dài, mỗi ngày trôi qua y đều đếm, nhiều lần đi ngang qua căn phòng của hai người, y cũng nhìn không được đi vào, ngồi xuống một đêm, cầm di động suy nghĩ thật lâu cũng không dám bấm dây số kia.

Khi đó tại Italy, y không nhớ kỹ, hiện tại y đã nhớ, cũng không dám bấm...

“Kỳ tiên sinh, Kỳ tiên sinh?”

Thư ký nhỏ giọng gọi, Kỳ Phong phục hồi lại tinh thần, gắt gao mím môi, “Thông báo cho nhân viên đi, ngày mai liền xuất phát, vé máy bay cùng yêu cầu cô phụ trách thông báo bọn họ.”

Lúc này đây, tìm ca sĩ hải ngoại tại nước Mỹ, chẳng qua chỉ ngoài ý muốn mà thôi.

Y chỉ đi công tác, tuyệt đối không phải đi tìm thê tử, cho nên không vi phạm ước định, cũng cùng chức trách của chồng hoàn toàn không có vấn đề gì, đến lúc đó thê tử của y không có lý do gì trách cứ y không giữ lời hứa.

Đi ra ký túc xá, lái xe đã chờ.

Tòa nhà cao tầng đứng vững tại thành thị, bị bóng đêm bao phủ, cửa trắng sắc đèn neon sáng lên bảng hiệu thật lớn: Công ty đầu tư giải trí quốc tế Lưu Bạch.

Đây là một đế quốc hoàn toàn mới trong giải trí, một người tự tay tạo ra.

Xe đi trước, trong bóng đêm chạy đến viện dưỡng lão trong ngoại ô.

Kỳ Phong cầm chén súp người hầu đã chuẩn bị, đi từ từ vào, đẩy ra phòng bệnh VIP.

Bên trong là một lão nhân sắc mặt khô vàng nhưng ánh mắt vẫn bén nhọn đang nằm, ông không ngừng ho khan, tựa vào đầu giường đọc báo, khi nhìn thấy Kỳ Phong tiến vào, sắc mặt lập tức trầm xuống.

“Ông nội.” Kỳ Phong mặt không đổi sắc kêu một tiếng, đi đến ghế bên cạnh ngồi xuống, đem canh để qua một bên, “Con đến thăm ngài.”

Kỳ lão gia ho khan một tiếng, cười lạnh nói, “Thăm ta? Hiện tại trong mắt con còn có ông nội? Con làm ta thất vọng rồi!”

“Chuyện trong nhà không làm, giao tiếp với giới giải trí bẩn thỉu, con không biết rằng người ở bên trong đó có bao nhiêu ghê tởm? Khụ khụ... Khụ... Điền sản, dệt nghiệp, đều là thể diện của chúng ta, con làm việc này có phải cả liêm sỉ con cũng không muốn!?”

“Điền sản Côn Luân cùng dệt nghiệp, con không có vấn đề gì.” Kỳ Phong lạnh như băng mở miệng, “Con hiện tại mặc dù là cổ đông lớn nhất của Côn Luân, nhưng con đã rời khỏi vị trí tổng giám đốc, ông làm chủ tịch nguyện ý kêu ai làm thì làm, con chỉ là cổ đông, chia hoa hồng thì tốt rồi, thủ hạ của ông chỉ là tiểu binh, ông không có quyền ra lệnh cho con.”

“Khụ... Khụ khụ... Ta là ông nội của con!”

Kỳ Phong mặt không đổi sắc gạt đầu, “Con đương nhiên biết ông là ông nội con, nếu không con cũng sẽ không phí mỗi tuần đều đến làm nghĩa vụ phụng dưỡng. Ông yên tâm, vô luận thân thể ông như thế nào, con đều sẽ vẫn luôn hiếu thuận với ông, nhưng con đã 30 tuổi, không cần người giám hộ thay con quyết định, hơn nữa con cũng không phải công cụ, con muốn hài tử thì con tìm cách không phải ông thay con làm, cho nên đừng tốn công vô ích, đối với thân thể không tốt.”

Một năm này, y nuốt 1/3 cổ phần công ty trong tay lão gia, cộng thêm cổ phần cha lưu lại cùng cổ phần y có, đã hoàn toàn khống chế tập đoàn tài chính Côn Luân, nanh vuốt của lão gia cũng không dám vươn ra, y biến thành người đệ nhất trong Kỳ gia, cũng nhìn thấu mục đích của lão gia.

Ông muốn một công cụ nghe lời, chỉ cần không nghe lời, sẽ không tiếc hết thấy hủy diệt, Lạc Khâu Bạch bị như thế, y cũng bị như thế.

Cho nên y muốn tìm tất cả biện pháp nuốt lấy nửa giang sơn của Kỳ gia, tay cầm hơn phân nửa cổ phần công ty cũng tuyệt đối không phải vì lão gia mà làm công. Cổ phần công ty là của y, gia sản nghiệp là của y, lão gia muốn tìm người kế thừa, cũng phải xem y có nguyện ý hay không.

Hiện tại cái nhà này là Kỳ Phong y định đoạt.

“Làm càn! Khụ khụ... Kỳ gia cũng không đáng tới giới giải trí, ta đều là bị Lạc Khâu Bạch nhuộm bệnh, con bây giờ còn muốn vì nam nhân bỏ của chạy lấy người, cả gia tộc cũng không cần!”

Kỳ Phong gợi lên khóe miệng, “Ông ít hại người đi, tích đức một chút, tin tưởng thân thể sẽ tốt hơn nhiều.”

“Ông hiện tại phát sầu cũng không phải lo cho gia tộc, mà là con không cho ông tôn tử, ông dùng quân cờ sai rồi, đáng tiếc cho 30 năm của con, hiện tại đã chán ghét, thân là tôn tử con chỉ muốn kết thúc nghĩa vụ phụng dưỡng là đủ rồi, pháp luật cũng không quy định tôn tử phải làm con rồi, về sau ông tiếp tục lo cho điền sản cùng dệt nghiệp của ông, con quản công ty giải trí của con, nước sông không phạm nước giếng.”

“Con ——! Con muốn Kỳ gia đoạn tử tuyệt tôn!? Ta làm cũng chỉ vì tốt cho con! Ta thật hối hận lúc trước không ác với Lạc Khâu Bạch một chút, chặt đứt đường lui của con! Ta nếu còn có con trai cùng tôn tử, khụ khụ... Con cho là mình còn có thể kiêu ngạo như vậy? Đừng quên, tại đây ta mới là trưởng bối!”

“Nhưng cái nhà này ông không còn làm chủ.” Sắc mặt của Kỳ Phong triệt để âm trầm xuống dưới, y đứng lên nhìn chằm chằm vào ông nói, “Ông nội, việc ông làm con sẽ nhớ cả đời, nếu ông còn u mê không tỉnh con sẽ không để ý đem chuyện ông làm với Lạc Khâu Bạch nói ra hết. Đến lúc đó tập đoàn tài chính Côn Luân coi như xong, nhưng Lưu Bạch còn tồn tại, Kỳ gia một phần tiền cũng không thể thiếu, con cũng không sợ mất danh dự, chẳng qua ông một ‘Nhà từ thiện’ đại danh lại dùng thủ đoạn bẩn thỉu như vậy hại một tiểu bối, nói ra chỉ sợ thanh danh cũng giữ không được.”

“Con ——!” Lão gia vỗ ngực.

Kỳ Phong giúp ông vỗ vỗ ngực, rót một ly trà sâm, giúp ông thông khí, cầm lấy áo khoác của mình đứng lên.

“Ông nội, đừng ép con đi đến một bước này, con hy vọng ông trường mệnh trăm tuổi, cũng hy vọng ông tự giải quyết cho tốt.”

“Sáng mai con sẽ đi Mỹ, chuẩn bị cuộc thi, ông nội, chờ con về con sẽ đến thăm ông.”

Nói xong lời này y ly khai phòng bệnh, nghe được Kỳ Phong chấp mê bất ngộ cùng giới giải trí liên lụy không rõ, lão gia đều vắn vẹo, một chút biện pháp cũng không có, Kỳ Phong đã sớm không còn là Kỳ Phong một năm trước, nếu là trước kia nó còn trẻ con, hiện tại sát phạt quyết đoán như vậy, không ai có thể ngăn trở y.

Sáng sớm hôm sau, sắc trời còn chưa sáng, Kỳ Phong liền lên máy bay đi California.

Lạc Khâu Bạch mang theo Đoàn Đoàn đi theo Ngô Bản vào phòng thu âm.

Đây là lần đầu tiên hắn tới phòng thu âm, cũng là lần đầu tiên nhìn thấy nhiều thiết bị cao cấp như vậy, học đã hơn một năm, trình độ thanh nhạc tuy rằng vẫn không được tốt lắm, nhưng là đối với bản thân hắn mà nói cũng đã tiến bộ rất nhiều, ít nhất hiện tại nhìn thấy mấy thứ này đều hiểu biết một ít, không đến mức há miệng mất mặt.

Ngô Bản tại giới âm nhạc địa vị cao, có thể được vị đại sư kiến thức rộng này chỉ giáo, Lạc Khâu Bạch vừa kích động lại thấp thỏm, hắn mơ mơ hồ hồ được lão gia khích lệ, đến hiện tại vẫn không phục hồi lại tinh thần, nhìn về mặt của hắn, Ngô Bản ha hả mỉm cười, nếp nhăn trên mặt hiện rõ, ngược lại so với trên lớp học thân thiết rất nhiều.

“Có phải suy nghĩ tôi vì cái gì kêu cậu tới thu âm?”

Lạc Khâu Bạch sửng sốt một chút, ngại ngần gật đầu “Ân” một tiếng, Đoàn Đoàn trong lồng ngực của hắn động hai cái, mắt to nhìn Ngô Bản, cùng ba ba nhất trí.

Lão gia nở nụ cười một chút, động thủ nhéo nhéo mặt tiểu tử kia, tiếp tùy tiện ngồi xuống ghế dựa, giơ một ngón tay nói, “Thứ nhất, tri thức của cậu thật sự rất kém cỏi, khi hát hoàn toàn không có kỹ xảo, nếu dựa theo kỹ xảo đến bình luận của trường, tôi cho cậu không đạt yêu cầu đã nhân từ rồi.”

Da đầu Lạc Khâu Bạch một trận run lên, lão gia giơ lên hai đầu ngón tay, “Thứ hai, ca khúc cậu viết chỉ có thể tính là tạm tạm, làn điệu tuy rằng có thể đọc thuộc lòng nhưng rất đơn giản, người không có nhạc lý phỏng chừng tùy tiện viết cũng có thể biên xuất một đôi lời. Còn có ca từ của cậu, trừ bỏ gieo vần tạm tạm, cùng rất nhiều bài tình ca thối rữa trên đường cũng không có gì khác biệt, có thể nói, ca khúc cậu viết vừa thối lại tục, hoàn toàn không thể hiện được tố chất gì của một học sinh chuyên nghiệp của học viện âm nhạc.”

Nghe xong lời này, Lạc Khâu Bạch xấu hổ mặt đỏ rần, nắm quần một câu cũng nói không nên lời.

Tuy rằng hắn đối với trình độ của mình cũng tự mình hiểu lấy, nhưng bị giáo phụ âm nhạc quốc tế phê bình cái gì cũng sai, vẫn rất dễ kích người...

“Ách... Ngô lão sư, ngài có phải hay không ở trong trường học ngại ngừng mà trực tiếp mắng ác như vậy, cho nên mới cố ý kêu tôi đi theo ngài đến đây? Tôi... Cái kia, về sau sẽ sửa lại, đa tạ ngài.”

Hắn chân tay luống cuống lại có điểm ngốc, làm lão gia không nín được nở nụ cười, ông ta mỉm cười, Đoàn Đoàn cũng cười theo, tuy rằng tiểu tử kia cũng không biết sao lại cười.

Ngô Bân vỗ vỗ bả vai Lạc Khâu Bạch, “Cậu cho mình là nhân vật nào, tôi ở trong trường học còn cần cho cậu mặt mũi?”

Lạc Khâu Bạch xấu hổ đầu cúi thấp hơn.

“Bất quá...”

Lão gia kéo dài âm điệu, Lạc Khâu Bạch nghi hoặc ngẩng đầu, chợt nghe ông ta nói, “Kỹ xảo có thể học sau, biên khúc từ từ cũng sẽ quen, nhưng chỉ có cảm giác chân tình cùng thanh âm cuốn hút là không có cách nào phục chế, mà cậu lại làm được hai điểm này.”

“Cho điểm ca khúc của cậu, chia ra một phần hát, hai phần soạn nhạc, ba phần dùng từ, một trăm phần tình cảm ôn hoà. Quan trọng là, ca khúc của cậu tuy rằng viết không được tốt lắm, bất quá tôi thích.”

Lạc Khâu Bạch kinh ngạc nhíu lông mày, “Ngài vì nguyên nhân này mới để tôi đến phòng thu âm?”

Tiêu chuẩn của đại sư cũng quá thấp đi...

Nhắc tới đây, lão gia có chút tự phụ hừ một tiếng, “Hiện tại giới âm nhạc bị thương nghiệp hóa rất nghiêm trọng, chỉ cần không phải người cầm cùng ngũ âm không được đầy đủ, tùy tiện một chút đã ra album, nhưng một ca khúc chân tình đều không có, sao có thể dẫn động người khác?”

“Tình ca tình ca, trước hữu tình mới có ca, tôi không biết cậu bởi vì sao mà cho ra bài hát này, nhưng cậu cho tôi một cảm giác ôn nhu, còn có cảm giác về gia đình và người yêu, điểm này thực trân quý.” Nói tới đây Ngô Bân nở nụ cười một chút, đột nhiên giống ông cụ chớp chớp đôi mắt, “Kỳ thật, tôi càng muốn hỏi chính là, cậu mang theo nhi tử đồng thời ca hát, có phải muốn tưởng niệm mẹ của nó? Ngô... Hát động tình như vậy, cô ấy nhất định là mỹ nữ đi?”

Lạc Khâu Bạch sắc mặt một cái, cúi đầu nhìn Đoàn Đoàn mặt mày tương tự Kỳ Phong, giữa đầu nhìn trời, “Ách... Rất xinh đẹp.”

Lần đầu tiên gặp mặt đã cảm thấy người nào đó là đại mỹ nhân... Tuy rằng đại diện của đại mỹ nhân ngay lúc đó làm mù mắt của hắn, nhưng không thể che dấu khuôn mặt cùng bộ dáng của đại diện vẫn hợp khẩu vị của hắn.

Nghĩ đến lần đầu tiên hai người gặp nhau, Lạc Khâu Bạch nhin không được cười rộ lên.

Ngô Bân liếc mắt nhìn hắn, cười nhạt, “Nhắc tới bà xã lại lộ ra biểu tình này, người trẻ tuổi, trước hết để cho cậu cùng nhi tử ra ngoài nấu cháo điện thoại với vợ một tiếng sau, rồi trở về hát?”

Nếu thật có thể liên hệ, một tiếng không thành vấn đề, bà xã hắn trực tiếp bắt hắn về.

Lạc Khâu Bạch vuốt cái mũi cười cười, Đoàn Đoàn trong ngực nha a một tiếng, ngáp, ngủ không đủ liền về mặt không vui, quả thực rất giống mẹ nó.

Trong phòng thu âm Ngô lão gia đợi cho tới trưa, rốt cục hát xong bài hát này, vốn Lạc Khâu Bạch không muốn thu thanh âm Đoàn Đoàn vào, cảm thấy một khi làm thành ca khúc, mang theo thanh âm y y của tiểu hài tử sẽ có vẻ không nghiêm túc.

Bất quá lão gia lại mãnh liệt phản đối, nhất định phải thu thanh âm Đoàn Đoàn để cho nên tiểu tử kia vốn không ngủ đủ, nghe được ba ba ca hát liền có tinh thần làm theo, khi ca hát liền ngủ gà ngủ gật, tới tới lui lui mấy lần liền không cao hứng, khuôn mặt bánh bao đáng thương, đôi mắt trông mong nhìn ba ba, tựa hồ như lên án cái gì, dẫn tới Lạc Khâu Bạch cùng lão gia không ngừng cười.

Lần đầu tiên ghi hình cảm giác phi thường mới mẻ, Lạc Khâu Bạch ngay từ đầu không thích ứng, sau lại cảm thấy rất thú vị, được lão gia chỉ điểm, hắn càng hát càng tốt, sau khi ra thành phẩm còn có chút bồi hồi.

Lão gia đem thành phẩm từ đầu tới đuôi nghe xong một lần, nhất là Lạc Khâu Bạch cùng Đoàn Đoàn, lộ ra tình cảm phụ tử nồng đậm, cơ hồ chỉ cần nghe được có thể tưởng tượng hình ảnh người một nhà thiên luân chi nhạc, người cha chờ đợi người yêu.

“Khâu Bạch, tôi muốn đem bài hát này đăng lên trang web của tôi, trên đó đều là tác phẩm của học sinh mà tôi thấy vừa lòng, bình thường có không ít fan hâm mộ đều lên đó, cũng có thể giúp bài hát này mở rộng, cậu nguyện ý không?”

Lạc Khâu Bạch sững sốt, tiếp do dự.

Ngô Bán nhìn vẻ mặt của hắn, cười khoát tay áo nói, “Cậu không nguyện ý cũng không sao, dù sao cậu mới là tác giả chân chính của bài hát này, bất quá tôi rất thích bài hát này, có thể coi như cậu vì tôi mà hát một lần, tôi lên lút cất giấu cũng không tồi.”

“Không, không phải không nguyện ý. Ông có thể thích bài hát này tôi rất vui vẻ, tôi chỉ là...”

Cũng không dám đăng lên cho công chúng thấy ba chữ “Lạc Khâu Bạch” kia thôi.

Một năm qua, hắn không muốn nghĩ cũng không muốn nhìn tới bất luận cái gì liên quan tới giới giải trí, Diệp Thừa cũng thông cảm tâm tình của hắn, cũng không nói với hắn, cho nên hắn cũng không biết thanh danh của mình thối thành bộ dáng thế nào, nếu đem ba chữ “Lạc Khâu Bạch” kia đứng chung với giáo phụ âm nhạc tương đương ném vào mặt vị ân sư này, cũng làm cho hắn một lần nữa trở lại tầm mắt người khác.

Hắn thật vất vả mới bình tĩnh, nếu lại một lần bị phá hỏng nên làm cái gì bây giờ?

Hắn do dự trong chốc lát, nhìn ánh mắt thành khẩn của Ngô Bán, lại cảm thấy không cách nào nói ra lý do, chỉ có thể cười gật đầu, “Có thể được Ngô lão sư đăng lên website không biết hâm mộ chết bao nhiêu người, tôi nếu có da mặt dày từ chối thì bất kính quá, bất quá có thể nào không dùng ba chữ Lạc Khâu Bạch?”

Ngô Bán liếc mắt một cái liền nhìn ra hắn có nỗi niềm khó nói, cũng không hỏi nhiều, cười nói, “Vậy cậu muốn đổi thành cái gì? Tên tiếng Anh Kevin sao?”

Lạc Khâu Bạch gãi tóc suy nghĩ trong chốc lát, “Ân... Liền kêu White Hill, hoặc là trực tiếp viết tắt thành WH, có hàm nghĩa.”

“WH?”

Mới vừa hạ cánh xuống California, ngồi ở trong xe Kỳ Phong dừng một chút, nhíu mày, “Lần này là cuộc thi đấu sáng tác, người này vì cái gì không dùng tên thật, người này không đọc tin tức kỹ càng tí mĩ sao?”

Thư ký lật xem tư liệu ghi danh, lắc lắc đầu quay người lại nói, “Bài hát này là lão sư học viện âm nhạc đề cử, không có tin tức kỹ càng tí mĩ, tên đầy đủ gọi White Hill, nghe nói dự thi là ca khúc tiếng Trung.”

“White Hill?” Kỳ Phong lập lại một lần.

Màu trắng ... Đồi núi?

52. Chương 55

Chương 55

Cuối tuần, học viện âm nhạc cũng không có chương trình học, thời gian này lúc bình thường, trong sân trường đều vắng vẻ, không thấy vài học sinh, mà hiện tại toàn bộ trong sân trường đều náo nhiệt sôi nổi, nơi nơi đều xuất hiện ruy băng đủ mọi màu sắc, các học sinh tập hợp lại, có người cầm nhạc khí, có người mặc quần áo diễn xuất, cười cười nói nói, sôi nổi đi vào lễ đường.

Bất quá, Lạc Khâu Bạch giờ phút này cũng không quan tâm, bởi vì hắn cầm nhạc đệm mà Ngô Bán vì hắn sửa chữa tí mĩ chuẩn bị đi ghi danh.

Lần này công ty giải trí Lưu Bạch tổ chức thi sáng tác ca khúc yêu cầu hai bước: ghi danh trên internet cùng ghi danh tại hiện trường, khi ghi danh trên mạng xong còn phải đến hiện trường xác nhận tư liệu, địa điểm ghi danh đều thiết lập tại trung tâm thành phố, muốn ghi danh đều phải sắp xếp đại đội, nhưng bởi

vì học viện âm nhạc là đơn vị lần này cuộc thi chỉ định, cho nên trong trường học tại ký túc xá có điểm ghi danh, thuận tiện cho giáo viên và học sinh.

Lạc Khâu Bạch nhìn đồng hồ, 10 giờ sáng, trong nhà sửa bột và tã giấy đã hết, hần ghi danh xong sẽ mang theo Đoàn Đoàn đi siêu thị, buổi chiều tiếp tục sửa chữa ca khúc, quả thực bận tui bụi.

Cước bộ của hần rất nhanh, vốn là cho rằng có thể nhanh ghi danh xong rồi trở về làm chính sự, ai có thể nghĩ đến nơi ghi danh quả thực rất tấp nập.

California buổi sáng trời nắng nóng rát da mặt, Lạc Khâu Bạch đợi gần một tiếng, bị phơi nắng muốn cháy da.

Bên cạnh một đám nữ sinh Hoa kiều cao hứng phấn chấn thảo luận cái gì.

“Các cậu biết không, xế chiều hôm nay chủ tịch công ty giải trí Lưu Bạch đích thân đến trường chúng ta diễn thuyết, đại bộ phận học sinh đều phải tham gia.”

“Thiết... Đây có cái gì mà kích động, nghe được hai chữ chủ tịch kia tôi đã hình dung ra hình tượng đại thúc hói đầu bụng bự rồi.”

“Vậy là cậu không biết nội tình rồi, tôi có người thân trong giới giải trí, cậu ấy nói cho tôi biết công ty giải trí Lưu Bạch phi thường không đơn giản, nghe nói chủ tịch mới 30 tuổi, một tay sáng lập công ty lớn như vậy, cậu nhìn xem, mới hơn một năm liền có người chạy đến trường học chúng ta tuyển chọn, bối cảnh như vậy có mấy người có thể làm được, hơn nữa nghe nói bên người anh ấy chưa từng xuất hiện người yêu, bao nhiêu người chờ ôm đùi anh ấy kìa!”

Cô bé kia càng nói càng hưng phấn, chung quanh cười ha ha, “Ừ, cậu ở Hoa Kỳ lại hoa si thành như vậy, tổ quốc nhân dân biết không?”

“Đúng, đừng hoa si như vậy, bộ dạng suýt còn chưa nói, huống chi nếu điều kiện tốt như vậy, làm sao có thể không có đối tượng, nhất định là có người yêu bí mật.”

Mấy nữ hài tử nói chuyện bị Lạc Khâu Bạch nghe hết, nhin không được ở trong lòng cười lắc lắc đầu.

Này cũng không nhất định, có lẽ vị chủ tịch Lưu Bạch này bất lực, căn bản không cách nào làm xằng bậy?

Nghĩ đến khả năng này, Lạc Khâu Bạch cười càng to, người này chắc ghen cả đời, cũng thật đáng thương, y không tìm nữ nhân là được rồi, bất lực là tai họa, nếu đột nhiên cứng lên, đem hỏa ghen gần nửa đời xối lên một người, càng thêm tai họa.

Lạc Khâu Bạch đầy hứng thú suy nghĩ, càng nghĩ càng cảm thấy không đúng, mãnh liệt phục hồi lại tinh thần.

Hần không phải bị người như thế hại sao! Chó má không cương được, Đoàn Đoàn đều mẹ nó ba tháng!

Lạc Khâu Bạch xấu hổ khụ một tiếng, quyết định cả đời cùng loại “Vương lão ngũ kim cương” này giữ một khoảng cách, có một đại điều quái như vậy đủ rồi, hần cũng không phải tiểu nữ sinh hoa si, buổi chiều diễn thuyết hần càng không hứng thú đến.

Căn nhắc như vậy, thời gian đến nhanh, hơn nửa canh giờ rốt cục đến phiên Lạc Khâu Bạch.

Phụ trách hiện trường ghi danh là người Trung Quốc, cô xem ca khúc Lạc Khâu Bạch đưa tới rồi sau khi ký tên, đột nhiên ý vị sâu sa nhìn hần một cái, “White Hill? Đây không phải là tên thật cũng không phải tên tiếng Anh?”

May mắn Lạc Khâu Bạch đeo kính râm, nếu không thực sự bị nhận ra, hần còn không muốn đem thanh danh “Tiểu tam” rơi vào tay Hợp chủng quốc Hoa Kỳ.

“Cuộc thi cũng không quy định nhất định phải ghi tên thật?”

Hần hỏi lại một câu, nhân viên lại nhìn hần, ghi lại phương thức liên lạc của hần vào một tờ giấy cùng demo ca khúc bỏ vào một túi, bỏ vào trong ngăn kéo.

Lạc Khâu Bạch cười hỏi, “Không dùng tên thật chẳng lẽ còn có đối đãi khác sao?”

“Đương nhiên không phải.” Nhân viên cười cười, hạ giọng nói, “Cuộc thi lần này nói cho cùng là vì lựa chọn ca khúc ưu tú chiếm cứ thị trường trong nước, cho nên người Hoa sẽ phải chịu một chút... Ưu đãi đặc biệt.”

Lạc Khâu Bạch nghi hoặc nhíu mày, cảm thấy chuyện này có chút cổ quái, bất quá không muốn hỏi, nói một tiếng “Cám ơn” xoay người bước đi.

Hắn vừa ly khai, nhân viên kia lập tức gọi điện thoại cho người phụ trách học viện âm nhạc, tựa hồ nóng lòng xác định thân phận của Lạc Khâu Bạch.

Ghi danh xong, đã gần giữa trưa, Lạc Khâu Bạch vội vã chạy về nhà, tiểu tử kia đã đói bụng rồi.

Vừa nhìn thấy hắn tiến vào, lập tức nha ngao một tiếng, từ trong chần vườn ra một cái tay tròn tròn, muốn ôm.

Lạc Khâu Bạch nhanh chóng ôm bé đứng lên, hôn hôn trán của bé, pha chút sữa bột cuối cùng cho bé, nhìn tiểu tử kia cầm bình sữa, bộ dáng lang thôn hổ yết, hắn cười, “Con tiểu cật hóa ăn sạch hết thức ăn, lát nữa phạt con cùng ba ba đi siêu thị, mua rất nhiều rất nhiều sữa bột ăn.”

“A nha... ~()/~” Nghe được hai chữ “Sữa bột”, tiểu tử kia nháy mắt sáng ngời làm mù mắt Lạc Khâu Bạch.

Nhi tử rất ít khi kích động như vậy, trừ phi vì ăn...

Nhìn đến tiểu tử kia ngũ quan rất giống Kỳ Phong, Lạc Khâu Bạch bối rối một chút, đại điều quái mặt than nếu ôm bình sữa lộ ra biểu tình này, kỳ thật... Còn rất mạnh.

Lạc Khâu Bạch không phúc hậu nở nụ cười, mặc quần áo cho tiểu tử kia, có chút buồn bực mình hôm nay thấy cái gì cũng có thể nghĩ đến Kỳ Phong, cái này có chút khác thường.

Ngồi ở trong phòng làm việc Kỳ Phong cổ quái hắt hơi một cái, y nhìn thoáng qua dương quang ngoài cửa sổ, sắc mặt không vui.

Từ khi đi vào địa phương quỷ quái này, y liền mặc danh kỳ diệu hắt xì rất nhiều, nhất định là nơi này thời tiết rất tệ, không thể so với S thị, cũng không biết phù dung câu tại sao lại ở chỗ này sinh hoạt, thật sự là không phẩm vị, chẳng lẽ không biết nói với chồng tìm nơi có khí hậu tương đương S thị sao? Mưa gió, quả nhiên mới một năm mà đã quên mất người chồng này!

Kỳ Phong mặt không đổi sắc, một bàn tay di động trên bàn, một tay khác theo bản năng vuốt phẳng giấy kết hôn trong túi áo, có vẻ không chút để ý, mà trong phòng làm việc còn phát ra demo ca khúc dự thi.

“Tiếp theo là số 45 từ nước Mỹ với ca khúc tiếng Anh Come Back Love.”

Đứng ở một bên thư ký nhớ kỹ danh sách sự thi, vừa muốn đem ca khúc phát ra, Kỳ Phong liền đưa tay ngăn lại, “Mấy ca khúc nước ngoài tôi nghe không vô, mở mấy ca khúc tiếng Trung cho tôi nghe đi.”

“Vâng, Kỳ tiên sinh.” Thư ký gật đầu, vội vã chạy đi ra ngoài, bế một chồng đĩa CD tiến vào, sau đó đem danh sách đóng dấu đi ra.

“Những thứ này là ca khúc ghi danh? Tại sao không có của người gọi là WH? Trước không phải tôi đã cố ý dặn dò các người đem bài hát của cậu ta cho tôi nghe?”

Thư ký sững sốt một chút, lật lật tài liệu trong tay, cũng có chút nghi hoặc nói, “Kỳ tiên sinh, phân phó của ngài tôi đích xác đã truyền đạt, trừ demo của học viện âm nhạc bên kia còn chưa tới, những bài tiếng Trung khác đều ở đây, đích xác không có cái nào gọi là WH.”

“Học viện âm nhạc?” Kỳ Phong nheo lại ánh mắt.

Trước cùng Lạc Khâu Bạch chia lìa, y chỉ biết là hắn đi California, nhưng rốt cuộc đi làm cái gì y hoàn toàn không biết gì cả, cũng khắc chế không đi tìm hiểu, lần này đến Mỹ, lại đi rất gấp, y không kịp phái người đi thăm dò Lạc Khâu Bạch, hiện tại phương thức liên lạc của hai người cũng thay đổi, lại một năm không thấy, WH rốt cuộc có thể là Lạc Khâu Bạch không?

Nghĩ đến đây, y thậm chí dợi không được demo đưa lại, đứng dậy đứng lên đi ra ngoài.

Thư ký bị lão bản làm lúng túng, nhanh chóng ở phía sau hỏi, “Kỳ tiên sinh, demo này còn chưa nghe xong, buổi chiều còn phải đi học viện âm nhạc diễn thuyết, anh hiện tại muốn đi đâu?”

“Không cần phải chờ đến trưa, hiện tại liền xuất phát đi học viện âm nhạc.”

Tim Kỳ Phong đập nhanh, trong lòng như có dự cảm, White Hill tên kỳ quái như vậy, còn là ca khúc tiếng Trung, trên thế giới sao lại trùng hợp như vậy?

Y đi nhanh một chút, mau một chút, chỉ cần có thể nghe được demo của người này, y có thể lập tức nhận ra người này đến tột cùng có phải thê tử không.

Xe chạy như bay, tựa hồ cả một giây đồng hồ cũng không kịp đợi, mà lúc này trên đường cái, Lạc Khâu Bạch ôm Đoàn Đoàn đi ở trên đường.

Bởi vì thời tiết ẩm áp, hai cha con không có mặc quần áo dày, Lạc Khâu Bạch mặc áo sơ mi trắng cùng áo khoác lam sẫm, tiểu tử kia cũng mặc như vậy, trên mũ còn có lỗ tai nhỏ, cái bụng nhỏ tí, ngồi trong địu trước ngực Lạc Khâu Bạch, ánh mắt tò mò.

Hai phụ tử, ba ba dáng người cao gầy thon dài, còn có một nhi tử béo nhỏ, hai gương mặt phương đông, dọc theo đường đi đưa tới không biết bao nhiêu ánh mắt.

Lạc Khâu Bạch đứng ở trước hàng giá, cầm sữa bột cùng tã giấy, cố gắng mà so giá.

Hắn đối với đồ vật của tiểu hài tử dốt đặc cán mai (một chữ cũng không biết), bên người cũng không có ai có thể giúp hắn, ngay từ đầu hắn muốn cho nhi tử những thứ quý nhất, đồ cho Đoàn Đoàn cũng đều là tốt nhất, dù sao hắn chỉ còn một người thân bên người, muốn đem những thứ tốt nhất trên thế giới cho bé.

Nhưng năng lực hắn có hạn, lúc trước tiền phí đóng Tà Dương Ca cùng quảng cáo, bổ sung vào cũng không nhiều, học phí hù chết người, một năm sinh hoạt phí đã hơn mười vạn, mà tiền của hắn một năm đều mua đồ cho Đoàn Đoàn, bình thường vừa lên lớp vừa chiếu cố tiểu tử kia, thời gian làm thêm đều không có.

Hắn không biết mình về sau có thể trở lại giới giải trí hay không, cũng không biết có thể cùng Kỳ Phong tiếp tục không, cho nên có thể tính thì tính, hy vọng kiếm cho nhi tử một ít tiền.

Cầm 2 hộp sữa bột cùng 3 bịch tã giấy, hắn muốn đi qua quầy thực phẩm mua cơm trưa ăn, kết quả di động đột nhiên vang lên.

Ngay từ đầu tiểu tử kia y y nha nha làm hắn không chú ý, chờ đến khi nghe thấy đã có mười mấy cuộc gọi nhỡ, vẫn đều là một dãy số.

Là ai? Người biết hắn ở Mỹ rất ít, người này gọi điện thoại như vậy, mình cũng không biết a.

Lạc Khâu Bạch đang gọi lại, dãy số này lại một lần gọi vào, hắn vừa nghe chợt nghe bên kia dùng tiếng Anh nói, “Cảm ơn trời đất con cuối cùng đã nghe máy!”

“Stephen giáo sư?” Lạc Khâu Bạch sửng sốt nửa ngày mới kịp phản ứng đây là lão sư, vừa lúc phụ trách công tác ghi danh cho cuộc thi lần này.

“Là cuộc thi xảy ra vấn đề gì sao?”

“Đúng, không sai, con hiện tại ở nơi nào? Về trường học nhanh, càng nhanh càng tốt, nếu chậm trễ con sẽ không ghi danh được.”

Thanh âm của Stephen hấp tấp nóng nảy, giống như xảy ra chuyện đại sự.

Lạc Khâu Bạch vừa nghe thấy nghiêm trọng như thế nhanh chóng nói, “Con hiện tại ở bên ngoài, một chỗ không thể quay về, ngài có cái gì quan trọng hiện tại liền nói với con đi.”

“Cuộc thi lần này yêu cầu tên thật, con điền tên không giống visa, công ty giải trí Lưu Bạch không chịu, chúng ta hiện tại phải đưa demo cho bọn họ, hiện tại người phụ trách của bọn họ ở trong phòng làm việc chờ con, trong vòng một tiếng, con phải tới, nếu không hỏng hết.”

Tại sao lại đột nhiên bắt ghi tên thật, trước không phải nói không cần sao? Lão bản này thật không đáng tin!

Lạc Khâu Bạch gỡ gỡ tóc, nhanh chóng đáp ứng, tắt điện thoại mang theo sữa bột cùng tã giấy đi.

Ngồi ở trong ngực tiểu tử kia đột nhiên đứng lên, còn tưởng rằng ba ba muốn đùa với bé, dọc theo đường đi khanh khách cười, còn không ngừng giơ móng vuốt, đem Lạc Khâu Bạch một đến nửa chết nửa sống, ngồi trên xe taxi trực tiếp tới trường.

Stephen cúp điện thoại, hướng Kỳ Phong cười cười.

“Kỳ tiên sinh, Lạc Khâu Bạch lập tức chạy tới, cho tôi hỏi thẳng, vì cái gì đối với một đệ tử, phải dùng tên thật? Cậu ấy ở trong trường học biểu hiện đều không tồi, thân phận không có vấn đề gì, không biết Kỳ tiên sinh lo lắng cái gì?”

Tôi con mẹ nó lo lắng không lấy cớ này thì làm sao lừa phù dung câu đến đây.

Kỳ Phong liếc ông ta, mặt không đổi sắc nói, “Đây là quyết định của công ty, đối với thí sinh Trung Quốc, chúng tôi đều yêu cầu như thế, chẳng qua những người khác đều ghi tên thật, chỉ có cậu ấy không ghi.”

Dù sao công ty là của y, quy định cũng là y lập ra, y muốn làm thế nào thì phải như vậy, nếu không bởi vì muốn tiếp tục hợp tác, y cả giải thích đều không nguyên ý giải thích.

Kỳ Phong thuận miệng lấy cớ, làm Stephen bưng tỉnh đại ngộ, cười gật gật đầu, tiếp tục cùng y nói chuyện phiếm.

Nhưng Kỳ Phong vẫn luôn câu được câu không, trong lỗ tai trừ bỏ demo của Lạc Khâu Bạch, đã không còn quan tâm gì khác.

Trước từ văn phòng vội vã tới đây, nhân viên phụ trách ghi danh đưa cái túi ký tên “WH”, đóng gói demo cho y, thậm chí cả thời gian về văn phòng cũng không kịp, trực tiếp ở trong xe tới đây, Kỳ Phong tim đập thành thịch.

Như nước chậm rãi chảy xuôi tiếng đàn dương cầm vang lên, là bài ca y cả đời cũng không quên được – River flows in you.

Y nghe được thanh âm quen thuộc, giống như chỉ mới ngày hôm qua thôi, vang trong xe.

Phù dung câu mềm dẻo uyển chuyển, tựa như lần đầu tiên hai người gặp mặt, trực tiếp chạm đến trái tim y.

Cơ hồ căn bản không cần tái xác định, người này nhất định là Lạc Khâu Bạch, thê tử một năm chưa từng gặp mặt.

“Tay anh dày rộng ôn nhu

Cho ta một lý do để luyến tiếc

Em không phải đi một mình

Còn có thiên sứ lặng lẽ giữ lại

River flows in you

Em luôn luôn nhớ đến anh

River flows in you

Tiếng cười của thiên sứ anh có nghe thấy không...”

Âm hưởng từ từ bay ra, cơ hồ lập tức phủ đầy tình triêu trong 1 năm của Kỳ Phong, tựa như lần đầu tiên gặp mặt, một câu làm y dậy lên phản ứng, phù dung câu chết tiệt qua một năm còn không quên câu dẫn y!

Lạc Khâu Bạch rời đi một năm, Kỳ Phong một lần nữa biến thành con người lãnh đạm, trừ bỏ quái bệnh làm người ta đau nhức toàn thân nóng bỏng không tái xuất hiện, y giống như lúc chưa gặp Lạc Khâu Bạch, bất luận kẻ nào không thể làm y hứng thú.

Lão gia thậm chí còn kêu nữ nhân tới quyến rũ y, nhưng hết thấy bị y không lưu tình chút nào đuổi đi, đừng nói là huých, liếc mắt người khác y đều ghê tởm như là đụng phải thứ gì đó bẩn.

Nếu là một người chồng mà cả thê tử đều có thể phản bội, không bằng chém phía dưới kia.

“Tiếng Trung thật sự là tuyệt vời, kết hợp với tiếng Anh cũng có thể có vần như thế.” Stephen giáo sư nhắm mắt lại, cảm khái một tiếng.

Kỳ Phong đen mặt, biểu tình không vui, vươn tay tắt đi.

Stephen sững sốt một chút, hoàn toàn không kịp phản ứng là xảy ra chuyện gì, Kỳ Phong đã lãnh mặt đi ra ngoài.

Vợ y hát cho cho một mình y nghe, dựa vào cái gì cho ngoại nhân chiếm tiện nghi? Người ngoại quốc biết cái gì gọi là “Em làm anh tưởng niệm tuôn trào” sao? Thật sự là thất học.

Bất quá, thê tử của y biết công ty giải trí Lưu Bạch là của y, cho nên mới cố ý không biết mất thể diện đi thi, mục đích là vì không biết cách biểu đạt tình cảm với chồng?

Nghĩ vậy, Kỳ Phong hơi hơi nhếch lên khóe miệng, tâm tình không tồi, vừa nghĩ tới chuyện ôm cây đợi thỏ tự tay bắt Lạc Khâu Bạch, hỏa khí trên người lại nóng thêm một chút, thật sự là làm người ta chịu không nổi!

Xe taxi chạy như bay, lúc đến cổng trường đã mất một tiếng đồng hồ.

Lạc Khâu Bạch lòng như lửa đốt xuống xe, trong tay xách bao lớn bao nhỏ, trên người còn mang theo tiểu thị Đoàn Đoàn, mệt thở hổn hển.

Stephen cho thời hạn quá gấp, một tiếng đồng hồ làm hắn về nhà cất đồ cũng không có, nhưng hắn cũng không thể mang theo nhi tử đi gặp lão sư cùng người phụ trách đi?

Kia cũng quá không tôn trọng người ta...

Ấn tượng đầu tiên tệ như vậy, về sau còn thi gì?

Lạc Khâu Bạch lòng nóng như lửa đốt, Stephen thúc giục, hắn thở hổn hển, “Giáo sư, tôi hiện tại đã tới trường, bởi vì tôi vừa rồi cùng nhi tử đi siêu thị, chuyện này lại đột nhiên như vậy, tôi thật sự không kịp về nhà, ngài nếu không để ý... Tôi cũng không thể không mang theo nhi tử đi tìm ngài? Tôi biết sẽ không lễ phép... Nhưng thật sự thật xin lỗi.”

Đoàn Đoàn mới ba tháng, trong trường học có không ít đồng học, không phải quen thuộc, hắn một người ngoại quốc cũng không dám tùy ý đem nhi tử giao cho người khác, ở trong này người duy nhất hắn tin tưởng chỉ có Diệp Thừa cùng chú anh ta, nhưng hiện tại bọn họ đều không ở đây, cho nên hắn chỉ có thể lựa chọn đem nhi tử mang theo bên cạnh mình.

Hắn vốn tưởng rằng Stephen nhất định sẽ sinh khí, không nghĩ tới ông ha ha mỉm cười, hòa ái mà nói, “Không có vấn đề gì, thầy gọi cho con cũng thực đột nhiên, cho nên chuyện này cũng không trách con, tiểu bảo bối thực đáng yêu a, thầy nghe demo, thanh âm của tiểu hài tử không phải thanh âm con của con chứ? Ha ha, vậy mang lại đây đi, vừa lúc thầy muốn nhìn bé. Đúng rồi, con cũng không cần phải gấp, người phụ trách Lưu Bạch vừa vặn đi ra ngoài, con còn thời gian, đi từ từ thôi.”

Lạc Khâu Bạch bắn khoản, hắn liên thanh nói lời cảm tạ, chống đầu gối hít một hơi, nhìn Đoàn Đoàn, nhin không được nở nụ cười một tiếng, nắm mũi bé, “Nhi tử, lát nữa hảo hảo biểu hiện, ngàn vạn lần đừng ngốc hồ hồ cười khanh khách, cũng đừng làm nũng, cho cha con mất mặt.”

Nói xong hắn hôn trán tiểu tử kia một chút, xoay người lên văn phòng.

Từ buổi sáng ghi danh xong, đến giữa trưa ôm Đoàn Đoàn đi siêu thị, Lạc Khâu Bạch cho tới trưa đều chưa đi WC.

Vừa rồi tình huống khẩn cấp, thời gian không chờ người, hắn suýt nữa đã quên, lúc này thần kinh lơ lửng, mắc vệ sinh, hắn sờ sờ tã của tiểu tử kia, thế nhưng đã nặng trĩu.

Dù sao Stephen nói còn thời gian, người sống cũng không thể bị nước tiểu nghẹn chết được.

Nghĩ như vậy, Lạc Khâu Bạch thuận thế lắc đầu, vào nhà vệ sinh.

Ký túc xá im ắng, trong phòng rửa tay trên tầng chót một người cũng không có, Lạc Khâu Bạch đem tã giấy cùng sữa bột để lên bồn rửa tay, nhu nhu cánh tay đau nhức, lấy khăn tay xoa xoa, mới đem tiểu tử kia để lên bàn.

“Đoàn Đoàn, con ngoan một chút, đừng lộn xộn, ba thay tã cho con.”

“Ngô a ~” Tiểu tử kia hoàn toàn không nghe Lạc Khâu Bạch, nằm ở trên bàn đánh bóng bàn, thấy được đèn tường, bé thấy không rõ, nhưng đèn lóe sáng thực xinh đẹp, bé nhin không được vươn tay bắt, hai cái đùi cũng giơ lên.

Lạc Khâu Bạch nhéo mũi bé, giả vờ quát lớn, “Không cho lộn xộn, lát nữa có người vào, bộ đáng cỏi trường của con sẽ bị người khác nhìn.”

Bị nhéo mũi hơi đau, tiểu tử kia cười khúc khích, hoa chân múa tay vui sướng càng thêm không thành thật.

Lạc Khâu Bạch xé mở một bịch tã, cố định hai cái đùi bé, đưa tay nhìn đồng hồ, “Đừng làm rộn, chúng ta phải nhanh, cho cha con đi vệ sinh, nếu không sợ con đái dầm, ba cũng không thay tã cho con.”

Hắn thấp giọng lầu bầu một câu, giục tã lót cũ của tiểu tử kia dọn dạch sẽ, ôm Đoàn Đoàn, hắn xoay người vào bên trong, chuẩn bị tìm một bồn cầu giải quyết vấn đề sinh lý, thuận tiện vứt rác.

Hắn đột nhiên nghe được thanh âm cổ quái, ở cửa nghe không được, đi đến bên trong mới nhận ra, một thanh âm trầm thấp khàn khàn thở hổn hển ... Nam nhân?

Bất quá quá nhỏ, nghe không rõ, Lạc Khâu Bạch có chút xấu hổ, đẩy ra một phòng, lúc này thanh âm ồ ồ cũng ngừng, một trận xả nước, bên cạnh cửa đột nhiên mở ra.

Trong lúc nhất thời, hắn cùng người kia bốn mắt nhìn nhau, lúc này hai người, cộng Đoàn Đoàn đều ngây ngốc.

Lạc Khâu Bạch cương tại chỗ bất động, miệng chậm rãi mở lớn, nhin không được chớp chớp đôi mắt, cho là mình thấy ảo giác.

Hắn sao sẽ nhìn thấy khuôn mặt kia của Kỳ Phong xuất hiện ở trong này!?

Tại California Hoa Kỳ học viện âm nhạc trong phòng rửa tay trên tầng chót.

Hắn như bị điểm trúng huyết đạo, cơ hồ hoàn toàn quên lễ tiết, không chút nào che dấu nhìn nam nhân từ đầu tới đuôi.

Thân cao, hình thể, khuôn mặt kia... Quan trọng là mặt than cau mày kia, lỗ tai đều hồng biểu tình đều giống nhau như đúc!

Này không phải gặp quỷ, hoặc là hắn tưởng niệm nhiều quá xuất hiện ảo giác?

Biểu tình của Kỳ Phong tuyệt không tốt hơn Lạc Khâu Bạch, y tuy rằng đã sớm biết thê tử của mình nhất định sẽ xuất hiện, nhưng đối tượng để mình tự sướng đột nhiên xuất hiện trước mặt, hơn nữa thê tử đã hơn một năm không gặp, ai đều chịu không nổi, này cùng dự đoán của y hoàn toàn không giống!

Mặt của y đỏ bừng, khẩu thị tâm phi, giờ khắc này y thậm chí cũng không biết bày ra biểu tình gì.

Thê tử của y vì cái gì không lại đây, chẳng lẽ còn muốn y tiến lên sao? Làm thê tử em nhìn thấy chồng một năm chưa từng gặp mặt đều không có phản ứng, quả thực... Không biết làm sao!

“Ngô a...” Đoàn Đoàn nhìn Kỳ Phong, chớp chớp đôi mắt, khuôn mặt bánh bao, thuận thể ngậm vào đầu ngón tay.

Kỳ Phong ngược phập phồng, sắc mặt cổ quái quả thực khó có thể hình dung, lúc này y rốt cục ý thức được nơi này còn có người thứ 3.

Y đưa ánh mắt dịch đến trên người tiểu tử kia, Đoàn Đoàn bị y dọa đến, theo bản năng chui vào trong ngực Lạc Khâu Bạch một chút.

Sau đó Kỳ Phong thấy được trong tay Lạc Khâu Bạch cầm sữa bột cùng tã giấy, lúc này trên mặt một trăn xanh một trăn hồng.

Đoàn Đoàn không biết vì cái gì hai đại nhân đều không nói lời nào, lại trộm liếc liếc mắt Kỳ Phong, cười khúc khích, lộ ra hai cái má lúm đồng tiền nhỏ.

Lạc Khâu Bạch dở khóc dở cười, quả thực không cách nào giải thích cái này tình huống này.

Hắn tưởng tượng qua vô số lần cùng đại điều quái gặp mặt, mặc kệ là thâm tình ôm chầm, hay là kích động hôn nồng nhiệt, hay là trong truyền thuyết “Cầm tay nhìn nhau hai mắt đắm lệ, nhưng lại không có từ ngữ nào nói ra” ... Tóm lại không phải như bây giờ!

Vì cái gì hắn cùng Kỳ Phong hai lần gặp mặt, vĩnh viễn không lý khai căn đại điều kia, lần đầu tiên là như thế này, lần thứ hai vẫn là như vậy!

Lạc Khâu Bạch bị ý tưởng điên khùng chọc không nín được nở nụ cười, kiên trì, lên tiếng chào hỏi, “Chào...” Đại điều quái của em.

53. Chương 56

Chương 56

Hắn mở miệng, Kỳ Phong liền xác định mình tuyệt đối không hoa mắt, người trước mắt này là thê tử mình một năm không gặp.

Thanh âm dâm đãng như vậy trên thế giới này không có người thứ hai!

Y chậm rãi tới gần, ánh mắt sắc bén gắt gao khóa lại Lạc Khâu Bạch, nhiệt độ này như là hận không thể đốt cháy hắn.

“Chào gì mà chào, cả anh cũng không nhớ rõ, àn?”

Thanh âm của y lạnh như băng, mới vừa nói liền đem toàn bộ nhà vệ sinh đông lạnh thành khối băng.

Lạc Khâu Bạch còn khiếp sợ, đến hiện tại cũng không rõ hai người như thế nào sẽ dưới tình huống như vậy gặp nhau, nhất định là có vấn đề.

“Không phải, em chỉ là nhất thời không kịp phản ứng...” Lạc Khâu Bạch nuốt một ngụm nước bọt, đem nam nhân từ đầu tới đuôi quét một lần, dở khóc dở cười tươi cười, “Cái kia... Kỳ Phong, anh rút cuộc vì cái gì sẽ xuất hiện ở trong này?”

“Em đây là khẩu khí gì, em thực không muốn gặp lại anh? Nói cho em biết, anh cũng lười thấy em, hôm nay chỉ ngoài ý muốn, đừng tự mình đa tình cho rằng anh cố ý bay đến nước Mỹ thăm em.”

Kỳ Phong không đợi Lạc Khâu Bạch kịp phản ứng liền lớn tiếng mở miệng, giống như nói chậm một chút liền sẽ bị người khác vạch trần, mặt băng lãnh, hai tay còn đặt trong túi quần, vẻ mặt khinh thường nhưng lỗ tai vẫn cứ nóng bừng.

Tôi cũng chưa nói anh cố ý bay tới nước Mỹ tìm tôi, anh vội vã như vậy thừa nhận làm gì...

Lạc Khâu Bạch không kìm lòng nổi gọi lên khoe miệng, ánh mắt đều cong lên.

Hắn đã lâu lắm chưa cùng Kỳ Phong đấu võ mồm, nam nhân khẩu thị tâm phi này chỉ tồn tại trong trí nhớ hắn, hiện giờ ký ức rốt cục sống lại, Kỳ Phong đứng ở trước mặt hắn, tính cách cổ quái lại biệt nữ một chút cũng không thay đổi, trên đời này phỏng chừng rốt cuộc không có một người nào có thể thối như vậy, còn làm hắn thích như thế.

Hắn cười thấp khụ một tiếng, đem Đoàn Đoàn hướng lên trên đà đà, gật đầu “A” một tiếng, “Kia... Bay mười mấy giờ, vất vả anh.”

Kỳ Phong sắc mặt cổ quái, cau mày nhìn Lạc Khâu Bạch thật lâu mới không tình nguyện từ trong xoang mũi phát ra đơn âm.

Y kỳ thật rất muốn nói, tựa như người khác vậy, hỏi một chút Lạc Khâu Bạch một năm này làm gì, như thế nào sẽ đột nhiên học âm nhạc, sinh hoạt được không, có hay không... Nghĩ tới y.

Bất quá những lời này, nhớ tới liền ghê tởm chết, y không thể ở trước mặt thê tử nói những lời buồn nôn như vậy.

Lạc Khâu Bạch nhìn y đối tới đối lui sắc mặt, cũng có rất nhiều lời muốn nói, hắn cũng không tin Kỳ Phong một năm này không liên hệ với hắn, lại trùng hợp đột nhiên xuất hiện ở trong phòng vệ sinh trong học viện âm nhạc như vậy, nhưng lâu như vậy không gặp, mới vừa vừa thấy mặt liền hỏi “Anh vừa rồi ở trong nhà vệ sinh làm gì?” Thật sự mất mặt.

Hai tầm mắt của hai người trên không trung đánh vào đồng thời, lại vội vàng dịch khai, trong lòng tưởng niệm người này, trong lúc nhất thời không biết làm sao.

“Ngô a...”

Đúng lúc này, bị ba ba ôm vào trong ngực tiểu tử kia đột nhiên phát ra âm thanh, như thúc giục ba ba rời đi cái chỗ này, mắt to chớp chớp, hoàn toàn không biết hai đại nhân đang làm cái gì.

Lực chú ý của Kỳ Phong lúc này rốt cục đặt trên người tiểu tử kia, y cau mày không vui nhìn hắn một cái, “Em lấy đâu ra tiểu hài tử?”

“Ách...” Lạc Khâu Bạch sửng sốt một chút, tiếp lỗ tai liền đỏ, vừa rồi mới gặp Kỳ Phong khiếp sợ làm hắn hoàn toàn vứt chuyện trọng yếu này ra sau đầu, hiện tại đột nhiên nhớ tới, mới ý thức tới một vấn đề phi thường nghiêm trọng...

Hắn hoàn toàn chưa chuẩn bị gặp Kỳ Phong, càng chưa nghĩ ra như thế nào đem chuyện kinh thế hãi tục này nói cho đại diện quái, hiện giờ bị y hỏi, hắn nên nói như thế nào a!?

Chẳng lẽ nhẹ nhàng băng quơ nói một câu “Nó là do em sinh ra” sao? Kính nhờ... Đây trong toilet công cộng a, hắn sao nói được!

Sắc mặt của Lạc Khâu Bạch từng đột đỏ lên, sờ sờ chớp mũi, quyết định lái sang chuyện khác.

“Cái này... Kỳ thật đi, tương đối phức tạp, em cảm thấy trước hết để anh làm tốt tư tưởng chuẩn bị, anh xem chúng ta lâu như vậy không gặp, cũng không vội tán gẫu đề tài này đúng không, ha, ha, ha...”

Hắn cười gượng vài tiếng, “Một năm này anh sống thế nào? Tại sao lại đẹp trai như vậy?”

Hắn cực lực mở lời, Kỳ Phong lại hạ quyết tâm nhất định phải hỏi rõ ràng.

Y tới gần, lúc này cũng cố không nhắc tới mình vừa rồi ở trong nhà vệ sinh làm chuyện mất mặt, đem Lạc Khâu Bạch ngăn ở phía sau cửa, nhìn Lạc Khâu Bạch, tiếp gât gao cau mày theo dõi “Thịt cần” chứng mất trong ngực hắn.

Hai người mắt to trừng đôi mắt nhỏ, khoảng cách rất gần.

Đoàn Đoàn bình thường thường xuyên cùng Lạc Khâu Bạch đi ra ngoài chơi, đã quen bị các loại người vây xem, cho nên lúc này thấy “Quái thú thú” cũng không sợ hãi, cười khúc khích, tiếp đem đầu chôn vào trong cổ Lạc Khâu Bạch, không chút khách khí đánh rắm.

Kỳ thật tiểu tử kia chỉ ăn nhiều mà thôi, thanh âm thí thí cũng nhỏ, tã giấy trên mông đều không bị kinh động, nhưng thanh âm thật nhỏ trong nhà vệ sinh yên tĩnh lại bị phóng đại gấp vài lần, hướng chỉ khoảng cách của ba người gần như vậy, mông nó sát mũi Kỳ Phong...

Một khắc kia, Lạc Khâu Bạch phát thệ mặt của Kỳ Phong đều tái.

Hắn nhéo đùi, dùng sức nhin cười, nhưng bả vai còn không ngừng run rẩy, bởi vì cảnh tượng trước mắt thật sự rất khôi hài, hắn lần đầu tiên nhìn thấy Kỳ Phong kinh ngạc như vậy, lại nhìn Đoàn Đoàn trong ngực về mặt đơn thuần vô tội, cái gọi là gặp lại quả thực không lãng mạn.

“Cái kia... Nó vẫn là tiểu hài tử, anh đừng so đo với nó.”

Lạc Khâu Bạch xin lỗi, ý đồ cứu vớt lần đầu gặp mặt khó coi của “Hai cha con”, nhưng sắc mặt của Kỳ Phong đã hoàn toàn không thể dùng từ khó coi để hình dung.

Thê tử của y lại giúp ngoại nhân nói chuyện, bọn họ đã lâu như vậy không gặp, không nói chuyện với y thì thôi, không hỏi y một năm này như thế nào thì thôi, nhưng tiểu sư bát quái rốt cuộc là từ đâu tới đây? Thê tử của y đến tốt cùng có biết hay không, bọn họ gặp nhau lại hoàn toàn bị “Bên thứ ba” này làm hỏng!

Kỳ Phong tức giận cũng không thể đem một nãi oa oa ra trút giận, y đen mặt đứng thẳng thân mình, lúc này tiểu tử kia tựa hồ ý thức được quái thúc thúc đã rời đi, lặng lẽ bắt đầu ngốc hồ hồ cười.

Thật sự là vừa xấu lại xuẩn...

Kỳ Phong lại nhìn thoáng qua, càng thêm tin tưởng vững chắc ý tưởng của chính mình.

“Chúng ta còn chưa có ly hôn đâu, em lại gạt anh ở bên ngoài xằng bậy?” Kỳ Phong nóng giận.

“Không phải thu dưỡng...”

Kỳ Phong không đợi Lạc Khâu Bạch nói xong, liền không kiên nhẫn ngắt lời, “Không phải thu dưỡng thì là cái gì?”

Lạc Khâu Bạch bị nghẹn một chút, ngẩng đầu nhìn trời nói sang chuyện khác, “Anh xem hôm nay ánh mặt trời không tối a... Ha, ha, ha...”

Trong lúc nhất thời hai người lâm vào im lặng, vừa lúc đó, điện thoại của Lạc Khâu Bạch đột nhiên vang lên.

Thanh âm của Stephen truyền đến, “Lạc Khâu Bạch, con sao còn chưa tới? Chẳng lẽ là về nhà với nhi tử? Chuyện thi đấu, con rốt cuộc có tham gia không?”

Lạc Khâu Bạch đột nhiên phục hồi lại tinh thần, lúc này da đầu đều đã tê rần, bởi vì Kỳ Phong đột nhiên xuất hiện, hắn hoàn toàn loạn tay chân, lại quên chuyện quan trọng là ghi danh cuộc thi!

“Xin lỗi giáo sư, con có chút việc, hiện tại lập tức đến ngay!”

Stephen ở bên kia cười ừ một tiếng, “Cũng không cần sốt ruột, mang theo nhi tử khăng định sẽ chậm một chút, nhưng tuân thủ thời gian là được.”

Ổng nghe trong phòng vệ sinh nghe được nhất thanh nhị sở, làm Kỳ Phong lập tức nhú mày, không chỉ có ông già người Mỹ phá hỏng chuyện y cùng thê tử gặp lại, càng bởi vì cái từ “Nhi tử”, trong lúc nhất thời sắc mặt của y đều trầm xuống dưới.

Cúp điện thoại, Lạc Khâu Bạch gỡ gỡ tóc, ôm nhi tử vội vã nói, “Kỳ Phong, em hiện tại có chuyện trọng yếu phải làm, anh chờ em một chút, năm phút thôi. Một năm này em có rất nhiều chuyện muốn nói với anh, nhưng chúng ta đừng ở trong nhà vệ sinh nói được không?”

Kỳ Phong phi thường không vui, vốn muốn nói người em muốn gặp là anh, còn muốn chạy đi đâu?

Nhưng câu cuối cùng của thê tử lại lấy lòng y, có rất nhiều lời muốn nói với y, không phải là nhớ y sao? Không khác lắm.

Về phần cái gì chó má “Nhi tử”, để ra khỏi buồng vệ sinh, phù dung câu muốn giải thích như thế nào.

Hắn từ trong xoang mũi hừ lạnh một tiếng, không mẫn không nhạt liếc Lạc Khâu Bạch, xem như ngầm thừa nhận.

Lạc Khâu Bạch thở phào một hơi, ôm Đoàn Đoàn đi ra nhà vệ sinh, Kỳ Phong ở bên cạnh lãnh mặt đi theo.

Hai người sóng vai mà đi, Lạc Khâu Bạch cho rằng Kỳ Phong muốn chờ hắn cũng không để ý, nhưng Stephen chờ ở cửa phòng làm việc, Kỳ Phong lại còn đi theo, hắn nhanh chóng ngăn lại, dờ khóc dờ cười, “Anh theo em đi vào sao”, kết quả Kỳ Phong không nghe hắn, lập tức đẩy ra cửa văn phòng.

Lạc Khâu Bạch còn phản ứng không kịp, trong phòng Stephen đã tiến lên đón, nhìn thấy hai người đồng thời xuất hiện, ông kinh ngạc nói, “Kỳ tiên sinh, ngài như thế nào cùng Lạc Khâu Bạch đồng thời trở lại?”

Trong phòng trống rỗng, chỉ có Stephen, lúc này Lạc Khâu Bạch cho dù là có ngốc cũng đoán được, đại diện quái chính là người phụ trách công ty giải trí Lưu Bạch!

Nguyên lai Kỳ Phong chính “Vương lão ngũ kim cương”? Đây... Không thể nào đâu, y khi nào thì đặt chân vào giới giải trí?

Không chú ý tới Lạc Khâu Bạch, Stephen thấy được tiểu tử trong lồng ngực của hắn, lúc này kinh hãi chào đón, “Khâu Bạch, đây là con của con sao, lá tiểu tử trong nhạc đệm kia? A thượng đế, bé thật sự rất đáng yêu!”

Nghe thấy “Nhi tử”, biểu tình của Kỳ Phong rất tồi tệ, khi ba người đều vào văn phòng, Lạc Khâu Bạch vẫn chưa phục hồi lại tinh thần, nhìn Kỳ Phong có một loại cảm giác không chân thật.

Lúc này Stephen cười mở miệng, “Tuy rằng Kỳ tiên sinh ngài cùng Lạc Khâu Bạch đã chạm mặt nhau, bất quá tôi vẫn giới thiệu một chút. Vị này chính là Lạc Khâu Bạch, cũng chính là tác giả ca khúc demo ngài tìm. Khâu Bạch, vị này chính là người tổ chức cuộc thi lần này, chủ tịch công ty giải trí Lưu Bạch, Kỳ Phong tiên sinh.”

Lạc Khâu Bạch lúc này rốt cục phục hồi lại tinh thần, vẫn không nhúc nhích nhìn chằm chằm nam nhân.

Người phụ trách hắn muốn gặp lại là Kỳ Phong, ngàn dặm xa xôi bay tới nước Mỹ, đại diện quái làm hắn nhớ thương hơn một năm?

Nước Mỹ nhiều học viện như vậy y không chọn, cố tình chọn ở California, trường mình học, còn có tên công ty giải trí Lưu Bạch...

Trong nháy mắt, Lạc Khâu Bạch tim đập nhanh, ngực không ngừng bành trướng bọt biển, vốn tưởng rằng hết thấy đều phải bắt đầu lại từ đầu, kết quả lại phát hiện trên đời này sớm đã có người bởi vì hắn tính toán hết thấy, thật sự là... Vô pháp ngôn thuyết.

Kỳ Phong đen mặt, không một chút biểu tình, tâm tình bởi vì Stephen nói mà phiền toái, nghĩ thầm tôi còn không hồ đồ đến nỗi ngay cả thê tử của mình còn không nhận ra, ông tới thay hắn giới thiệu, ông là ai, có người chồng như tôi ở đây ông có quyền lên tiếng sao?

Nhìn y, Stephen có chút xấu hổ, đành phải giắt giấy Lạc Khâu Bạch, “Đến đây, chào Kỳ tiên sinh đi, cậu ấy đợi con đã lâu rồi.”

Lạc Khâu Bạch có chút xấu hổ, nghĩ thầm nếu hắn trực tiếp nói cho Stephen quan hệ của mình và Kỳ Phong, có thể dọa đến con người hiền lành nhiệt tình này không?

Ngại với lão sư, hắn ngại ngừng không mở miệng, chỉ có thể giả vờ cùng Kỳ Phong phát phát tay, ánh mắt trộm hướng y một chút, làm bộ làm tịch nhin cười nói, “Kỳ tiên sinh xin chào ngài, đa tạ ngài bớt thời giờ tới nơi này, ngài thật sự cho tôi thực ‘Kính hí’”

Kỳ Phong hừ lạnh một tiếng, sắc mặt âm trầm.

Trước mặt người ở bên ngoài liền làm bộ như không biết y, vừa rồi trong phòng rửa tay lại cùng y do dự, quả nhiên qua lâu như vậy, phù dung câu này một bộ thủ đoạn lạt mềm buộc chặt câu dẫn y cũng không thể khinh thường.

Y không phản ứng thê tử ý tại ngôn ngoại, liếc tiểu oa oa trong ngực Lạc Khâu Bạch, tiểu thịt cầu dính người làm nũng.

Càng nhìn càng không thoải mái, câu “Nhi tử” kia của Stephen càng làm y ghen hờn, y đem văn kiện kẹp ném lên trên bàn, phát ra “Ba” một thanh âm vang lên.

Thê tử của y không phải cố ý làm bộ như không biết y sao? Làm chồng, càng không thể bởi vì sủng ái thê tử mà thỏa mãn hắn.

Không phải mới vừa nói trong phòng vệ sinh không thể cùng y mở miệng nhớ nhung sao, vậy ở trong này hảo hảo nói rõ ràng.

“Lạc tiên sinh, anh nghe xong demo, rất ngạc nhiên em vì ai mà viết?”

Kỳ Phong dùng tiếng Anh không chút khách khí mở miệng, khoe miệng gọi lên độ cung, Lạc Khâu Bạch trộm trừng y, đại điều quái anh đây là quan báo tư thù!

Stephen không phát hiện hai người sóng ngầm mãnh liệt, cười phụ họa, “Đúng vậy Khâu Bạch, thầy cũng rất muốn hỏi, bài hát này con viết cho ai? Tuy rằng tiếng Trung thầy nghe không hiểu, nhưng có thể cảm giác con viết bài hát này nhất định có bỏ vào tình cảm của mình.”

Lạc Khâu Bạch bị hỏi, không trả lời cũng phải trả lời, hần biết Kỳ Phong, cố ý chọc giận hần, cười nói, “Không vì ai, chính là vì con của con mà viết.”

Kỳ Phong mặt trầm xuống dưới, Stephen ha hả mỉm cười, cầm ngón tay trạc trạc khuôn mặt tiểu tử kia, “Là như thế này a, cũng khó trách, có nhi tử đáng yêu như vậy khẳng định vì bé mà muốn lưu lại thứ gì? Bất quá Khâu Bạch, bảo bối này là con thu dưỡng sao? Thầy thấy bộ dạng cũng giống con.”

Ánh mắt của Kỳ Phong giống như dao đảo qua, Lạc Khâu Bạch bồn chồn, hần nghĩ may mắn hần cùng Kỳ Phong đều là nam, Stephen sẽ không biết, nếu không thì ba người bọn họ khẳng định sẽ bị hoài nghi.

Hần xấu hổ sờ sờ cái mũi, nhìn Kỳ Phong đen mặt, đột nhiên rất muốn đùa y, dù sao trước mặt Stephen hần cũng không thể nói thật.

“Nó bộ dạng tương đối giống mẹ nó, mẹ nó là một đại mỹ nhân.”

Lạc Khâu Bạch không minh xác nói hài tử không phải của hần, trước mặt người ở bên ngoài nếu nói không tốt, sẽ bị hoài nghi hần căn bản không có bạn gái, lại có hài tử, hơn nữa hần cũng không có nói sai a, Đoàn Đoàn đích xác rất giống “Mẹ” đại mỹ nhân.

Hần âm thầm cười trộm một tiếng, không nghĩ tới Kỳ Phong biến đổi.

“Tư nha!” Một tiếng vang thật lớn, cái bàn bị đẩy.

Kỳ Phong phút chốc đứng lên, nổi bão, ánh mắt thâm thúy gắt gao nhìn chăm chăm Lạc Khâu Bạch, ánh mắt sắc bén giống như muốn đem hần xé thành mảnh nhỏ, thậm chí tay y đều gắt gao nắm chặt, cả người như từ trong hầm băng đi ra, tóc cũng mang hàn khí.

Trách không được phù dung câu chết tiệt kêu y chuẩn bị tâm lý thật tốt, ở trong nhà vệ sinh cũng do do dự dự không chịu ăn ngay nói thật, hiện tại cả “Mẹ” cũng có, thật xem người chồng như y không tồn tại sao!?

Về mặt của y làm Stephen bị dọa, vội vàng hỏi, “Kỳ tiên sinh, ngài đây là... Làm sao vậy? Có cái gì không đúng sao?”

Kỳ Phong căn bản không phản ứng, tiến lên, một phen kéo cánh tay Lạc Khâu Bạch đi ra ngoài, một câu dư thừa đều không có.

Lạc Khâu Bạch nhìn biểu tình là biết y hiểu sai, có chút nhúc nhích đầu, không biết vì cái gì lại có điểm ngẫm vui vẻ, loại cảm giác này giống như là bạn nuôi một con mèo lớn cực kỳ biệt nữ ngạo kiều, bạn biết rõ chọc giận nó nó sẽ tạc mao cho bạn xem, nhưng bạn vẫn sẽ bởi vì nó tạc mao đáng yêu, nhịn không được một lần lại một lần đùa giỡn nó.

Đoàn Đoàn trước ngực Lạc Khâu Bạch không biết xảy ra chuyện gì, đột nhiên cảm giác ba ba đi thật nhanh, vốn là cũng bởi vì thị lực còn chưa rõ, nhìn trước mắt xoát xoát lui đi qua đủ mọi màu sắc hình dáng, kinh ngạc “Oa” một tiếng, vui vẻ cười khanh khách.

Stephen đáng thương hoàn toàn không kịp phản ứng là xảy ra chuyện gì, không kịp hỏi rõ ràng, Lạc Khâu Bạch cũng đã tiêu thất.

Kỳ Phong lôi kéo Lạc Khâu Bạch đi nhanh ra ngoài, lửa giận từ đồng tử mặc sắc quay cuồng, trên mặt như kết liễu một tầng sương lạnh, chỉ cần nhìn sẽ bị đông lạnh.

Lạc Khâu Bạch bị y kéo đi, vừa muốn che chở Đoàn Đoàn, cười ở phía sau, “Uy uy, anh chậm một chút đi, tiểu tử kia sẽ sinh khí.”

“Câm miệng của em lại!” Kỳ Phong mãnh liệt quay đầu, ánh mắt lạnh thấu xương.

Lạc Khâu Bạch nghĩ nếu mình nuôi một con chó lông xù, lúc này nếu nổ tung, người sau hoàn toàn bị dọa chết khiếp.

Nghĩ đến cảnh tượng kia, hắn không chỉ không sợ hãi ngược lại càng thêm cười ngửa tới ngửa lui, Đoàn Đoàn ngồi ở trước người vẫn luôn vội vàng ngắm phong cảnh về mặt kính ngạc đến ngây người, nghe được ba ba cười, tiếp cũng gật gật cười theo.

“Thằng nhóc nhỏ, con cười cái gì?”

“Y nha ~” Đoàn Đoàn hoàn toàn ngốc nghếch, trên mặt tròn vo còn dính nước miếng, dù sao ba ba cười bé cũng cười, bé thích nhất thanh âm của ba ba.

“Tiểu ngốc mạo.” Lạc Khâu Bạch một bên bị kéo đi về phía trước, một bên cúi đầu hôn mặt nhi tử.

Một màn này làm Kỳ Phong giận không kiềm được, y mãnh liệt dừng bước lại, phía sau Lạc Khâu Bạch thiếu chút nữa đánh vào trên người.

“Em chớ ở trước mặt anh cùng người khác tình chàng ý thiếp! Anh cho em biết Lạc Khâu Bạch, em hôm nay phải nói rõ ràng, cái thằng nhóc quái dị này rốt cuộc là từ đâu tới đây!? Một năm trước anh thả em đi, cũng không phải cho em ra ngoài làm loạn! Em rốt cuộc có biết làm thê tử phải chung thủy hay không, em quả thực... Không biết mất thể diện!”

Y nghiêng răng nói những lời này, bảo trì phong độ, nói không lựa từ.

Y như một con dã thú nóng nảy, bình thường lạnh lẽo đức hạnh, một khi nổi giận lên, quả thực giống hoá tinh địa cầu.

Lạc Khâu Bạch chịu không nổi y, cười thất lưng đều đau, “Anh nói chuyện kỳ quá, Đoàn Đoàn bộ dạng đáng yêu a, cái gì quái dị? Anh một người thành niên cùng tiểu bằng hữu so đo cái gì?”

“Nó không quái dị? Em nghi ngờ thẩm mỹ anh sao?” Kỳ Phong gắt gao cau mày, nhướn mày không lưu tình chút nào châm chọc, “Nhìn mặt nó sẽ đoán được mẹ nó bộ dạng càng xấu, oai cái mũi liếc mắt, khẳng định xấu không cách nào ra cửa đi? Nhìn thẩm mỹ của em, thật sự là tặc tử!”

Lạc Khâu Bạch căn bản cố không lẫn ra cười trên đường cái, cười ha ha, chảy cả nước mắt.

Đại điều quái anh thật sự là rất có tinh thần phê phán bản thân, oai cái mũi liếc mắt, xấu đến không cách nào ra cửa cái gì, vậy cũng nói được!

Hắn cưỡng chế ngưng cười, gật gật đầu, “... Kỳ thật em cảm thấy nhìn rất được, thật sự.”

Vừa nghe thê tử của mình trước mặt y khen người khác, còn chưa xác định thê tử này rốt cuộc là từ đâu tới, cũng làm Kỳ Phong đen mặt.

“Dù được em cũng đã có chủ, hết hy vọng đi!” Y nóng nảy quay đầu lại, muốn cầm tay trái đeo nhẫn của Lạc Khâu Bạch, làm hắn hiểu được cho dù bộ dạng xinh đẹp thanh âm dễ nghe, lại sẽ làm nũng lại sẽ câu dẫn người, cũng là nam nhân đã kết hôn!

Kết quả kéo tay Lạc Khâu Bạch, mặt trên rộng tuếch, nguyên bản ngón áp út cũng không có đeo nhẫn.

Biểu tình của Kỳ Phong giờ khắc này lãnh đến cực hạn, y hít một hơi, kéo Lạc Khâu Bạch vào trong lồng ngực y, xoay người đi vào bụi cỏ, một câu vô nghĩa cũng không có, trực tiếp động thủ cởi nút áo hắn.

“Uy uy anh làm gì?” Lạc Khâu Bạch bị hoảng sợ, nhanh chóng đề lại tay y, “Đây là trên đường cái, nhi tử của em còn ở đây, anh đừng hồ nháo!”

Hắn vừa thoát ra, phàm là có chút lý trí cũng sẽ cân nhắc một chút thâm ý “Nhi tử của em”, đáng tiếc Kỳ Phong đã mất đi lãnh tĩnh bình thường, bất vi sở động tiếp tục cởi nút áo, “Nhẫn đâu, em để ở chỗ nào!”

Nhẫn kỳ thật đeo trên cổ Lạc Khâu Bạch, bởi vì là số lượng kiểu dáng, tại học viện phú hào tụ tập, người có chút nhân lực đều có khả năng nhận ra, hắn không muốn mình cùng Đoàn Đoàn gặp phiền toái, cho nên vẫn luôn giấu ở trong quần áo.

Nhưng hiện tại đại điều quái làm hấn sợ, hai nam nhân ở đầu đường cởi quần áo cái gì, cũng không sợ bị cảnh sát bắt lại.

Hấn vươn tay ngăn trở, Kỳ Phong không thuận theo, hai người đem rừng cây làm hỗn loạn, Đoàn Đoàn ngồi ở dưới bị ba ba bảo vệ, nhìn Kỳ Phong duỗi cánh tay, “Ngao nha” cắn một hơi.

Miệng của bé còn quá nhỏ, răng nanh cũng chưa có, toàn thân mềm mềm, cắn một hơi chỉ gãy ngứa.

Kỳ Phong cũng cảm giác có gì ướt sũng mềm mại, đầu lưỡi mềm mềm liếm liếm da tay của y, quả thực xác định không không ăn được y, đáng tiếc liếm liếm phát hiện không phải sữa bột, cũng không có mềm như ba ba, cứng rắn, còn có chút mặn... Hảo khó ăn a!

Tiểu tử kia thè lưỡi, lộ ra một bộ khổ qua.

Bé hành động, Kỳ Phong sưng sốt một chút, tiếp lỗ tai mặc danh kỳ diệu liền đỏ, bởi vì bị nhục đoàn dán lên, thật sự là mềm mại, nhỏ nhỏ, béo đô đô ...

Y tuyệt không muốn thừa nhận, tiểu sư bát quái có một chút đáng yêu.

Y dừng tay, Lạc Khâu Bạch cũng thả lỏng một hơi, cúi đầu nhìn thấy cổ áo khoác của mình đã bị kéo ra, áo sơ mi hở ra lộ thịt, lúc này có chút hỏa đại.

Vì cái gì một khi cùng đại điều quái dính dáng sự tình đều như vậy, phỏng chừng không có một đôi tình lữ cách xa nhau một năm gặp lại, lại thế này.

Hít một hơi, hấn ngẩng đầu trừng mắt nhìn Kỳ Phong, tức giận kéo cổ áo y đi ra ngoài, “Về nhà! Anh đi theo em, có lời gì về nhà rồi nói! Không nghe em sẽ giận, buổi tối về khách sạn, đừng nghỉ ở tại nhà của em!”

Kỳ Phong sắc mặt cứng đờ, mày gắt gao mà nhăn lại, khuôn mặt kia có bao nhiêu thối, lỗ tai vẫn hồng.

Không vì cái gì khác, chỉ là bởi vì câu kia của phù dung câu “Ở tại nhà của em”, hừ, thê tử của y cuối cùng còn có chút lương tâm.

Hai người thêm một người, không khí quý dị mà đến nhà trọ của Lạc Khâu Bạch.

Dọc theo đường đi Kỳ Phong vẫn luôn lạnh mặt, một bộ người lạ chớ gần, khuôn mặt anh tuấn cùng đáng người cao ngất, người khác cho rằng y là người mẫu catwalk, rất nhiều người chú ý, nhưng y căn bản không có chú ý tới, đôi mắt gắt gao chăm chú vào Lạc Khâu Bạch, đương nhiên còn không quên cùng tiểu sư bát quái mắt to trừng đôi mắt nhỏ.

Lạc Khâu Bạch đặc biệt phiền điểm trên hoa ghẹo nguyệt này của y, dọc theo đường đi hận không thể đem tờ giấy của Đoàn Đoàn đập lên trên mặt y, thật vất vả đến cửa nhà, hấn thở phào một hơi, từ trong túi lấy ra chìa khóa.

“Em ở loại địa phương này?” Kỳ Phong nhíu mày đánh giá, biểu tình có chút ghét bỏ.

Thê tử của Kỳ Phong y biệt thự tiểu lâu đều không ở, khẳng định sống cũng không dư dả, y thực không cao hứng.

“Đúng vậy, tuy rằng không lớn, nhưng một mình em cũng sống được, hơn nữa nơi này thực thoải mái, lại dễ thấy ánh nắng mặt trời, giao thông cũng...”

Chìa khóa cắm cửa, câu nói kế tiếp hấn còn chưa nói xong, cửa phòng từ bên trong mở ra...

“Khâu Bạch cậu đã trở lại, tôi chờ cậu đã lâu.”

Diệp Thừa xoa ánh mắt, ngáp một cái đi ra.

Trong nháy mắt, sắc mặt của Kỳ Phong nháy mắt âm trầm xuống dưới, ánh mắt gắt gao nhìn chăm chăm nam nhân từ trong phòng Lạc Khâu Bạch đi ra.

Lạc Khâu Bạch hít sâu một hơi, không cần quay đầu lại đã có thể cảm giác được sau lưng ánh mắt của Kỳ Phong có bao nhiêu sắc bén.

Giờ khắc này hẳn thực sự có cảm giác muốn đâm chết người, thật sự sợ hãi.

Mẹ Diệp Thừa, lão tử cho cậu cái chìa khóa là tín nhiệm cậu, khi tôi không ở đây cậu tới nơi này chăm Đoàn Đoàn một chút, không phải cho cậu để cậu châm dầu vào lửa đâu!

“...” Trầm mặc, quỷ dị trầm mặc.

Diệp Thừa cảm giác không khí có chút không đúng, mở to mắt vừa thấy, đột nhiên thấy Kỳ Phong mặt cũng hoảng sợ, trực tiếp đến một câu “Ai u tôi đi!”

Này con mẹ nó không phải Kỳ công tử tập đoàn tài chính Côn Luân sao? Y như thế nào sẽ đột nhiên xuất hiện ở trong này!

Diệp Thừa phi thường kinh ngạc, Lạc Khâu Bạch cùng Kỳ Phong cũng không tốt hơn chỗ nào.

Kỳ Phong nhú lại lông mày, dùng một loại ánh mắt dã thú bị xâm chiếm lãnh địa nhìn chăm chăm Diệp Thừa. Y biết người nam nhân này, cầu hoàng đế trong Tà Dương Ca , cùng thê tử của y câu kết làm bậy, còn bị một đám nữ nhân ngao ngao kêu “Cùng một chỗ”.

Sao cậu ta lại xuất hiện trong nhà thê tử, còn một bộ chưa tỉnh ngủ?

Y tiến lên một bước, khóa lại ánh mắt Lạc Khâu Bạch, thần sắc sắc bén nhìn anh ta, mang theo áp bách, “Khâu Bạch, không giới thiệu một chút sao? Em có biết, mấy người râu ria anh luôn luôn không nhớ rõ.”

Những lời này không chỉ lạnh, ý tứ đều có kim châm, ám chỉ Diệp Thừa người này y căn bản không để vào mắt, cho nên căn bản cũng không nhớ được.

Lạc Khâu Bạch đỡ trán, nhìn Kỳ Phong hẳn đều không tin y không biết Diệp Thừa là ai, nhưng tình hình này nếu không giải thích khẳng định càng hỗn loạn, đành phải mở miệng nói, “Đây là Diệp Thừa, bạn của em, trước anh hẳn là gặp qua rồi.”

“Bạn bè? Tùy tiện vào nhà em là bạn bè? Khâu Bạch, em không phải ở một mình sao?”

Kỳ Phong kết một tầng băng, y rất ít khi chủ động công kích, bởi vì y rất làm biếng, cũng nhìn không ra, y rất hiếm gây sự.

Lạc Khâu Bạch cùng Kỳ Phong anh tới tôi đi, Diệp Thừa đều xem ở trong mắt, anh ta giống hồ ly, tầm mắt tại hai người đối tới đối lui, đột nhiên cảm giác mình phát hiện cái gì đó.

Kỳ công tử này chính là đối tượng trong scandal của Lạc Khâu Bạch, trước còn tới đoàn phim thăm hỏi, khi đó Lạc Khâu Bạch nhìn thấy y cùng Lý Thiên Kỳ nói chuyện, thần sắc cả người đều lạ thường, một màn kia anh ta nhớ rõ. Sau đó, sau khi scandal làm sáng tỏ, y cũng không xuất hiện, thậm chí lúc scandal “Tiểu tam” tuôn ra, ánh mắt mọi người đều rơi xuống Mạnh Lương Thần, ngược lại không ai nhắc tới Kỳ công tử bối cảnh thâm hậu, nhưng hiện giờ nghĩ đến...

Ánh mắt của anh ta dừng ở Đoàn Đoàn đang ngậm ngón tay trong ngực Lạc Khâu Bạch, như là phát hiện cái gì, mãnh liệt ngừng đầu lại nhìn Kỳ Phong.

Ngoan ngoãn... Trước kia tại sao không phát hiện, tiểu gia hỏa này bộ dạng cùng Kỳ công tử quả thực là cùng khuôn mẫu a!

Sự tình không phải là anh ta nghĩ chứ...?

Bởi vì chỉ có Diệp Thừa biết bí mật thân thể Lạc Khâu Bạch hiện giờ, hiểu thấu một tầng quan hệ này, anh ta bình tĩnh đại ngộ.

Đây là người được Mạnh Lương Thần đỡ đạn, còn bức Lạc Khâu Bạch vào đường cùng chỉ có thể chạy trốn tới nước ngoài, lúc hắn sinh hài tử đều không xuất hiện?

Diệp Thừa nháy mắt loạn vô số nội dung phim cầu huyết ngược luyến lúc 8 giờ, nhìn Lạc Khâu Bạch chân tay luống cuống, anh ta đột nhiên muốn đùa dai.

“Kỳ thiếu gia, quý nhân hay quên không nhớ rõ tôi thực bình thường, không có quan hệ. Ngài là khách nhân, tiến vào ngồi đi, đừng đứng ở bên ngoài.”

Diễn xuất bộ dáng phó chủ nhân làm Lạc Khâu Bạch xem thường, hung hăng mà trừng mắt: Diệp Thừa con mẹ nó cậu còn thấy không đủ loạn?

Cái gì gọi là heo giả dạng bạn bè, chính là con người này!

Mặt Kỳ Phong giống như bị đông lạnh, hàn khí mặt không đổi sắc nhìn Lạc Khâu Bạch, trực tiếp đi vào.

Lạc Khâu Bạch gãi gãi tóc, ôm nhi tử vào nhà, cố ý hung hăng đạp chân Diệp Thừa, lúc anh ta nhếch miệng hô, nghiêng rằng, “Diệp Thừa, cậu đột nhiên chạy tới làm gì?”

Kỳ thật Diệp Thừa vội tới đưa đĩa CD học thanh nhạc cho Lạc Khâu Bạch, nhưng đợi nửa ngày cũng không thấy người, liền vào nhà chờ, kết quả không cẩn thận ngủ quên mới nảy ra trò hay.

Anh ta đứng bờ vai của hắn, nhướn mi, “Ôi, cậu chê tôi làm chậm trễ hử a? Khâu Bạch, tôi thật không nghĩ tới cậu cùng Kỳ Phong là thật sự, uy uy, cho tôi bạo liêu một chút, Đoàn Đoàn rốt cuộc phải của y không? Tôi đoán không lầm chứ?”

“Cậu đại lão gia sao bát quái như vậy, cút đi.” Lạc Khâu Bạch trừng mắt, trên mặt hiện lên một tia xấu hổ.

Bị lão hữu biết loại chuyện này, thật sự có chút mất mặt...

Hai người tại cửa nói chuyện, bị Kỳ Phong xem ở trong mắt biến thành ý tứ khác.

Thê tử của y trước mặt y cùng nam nhân khác câu kết làm bấy, thật xem y đã chết có phải hay không? Lúc này mới một năm, lại có hài tử không rõ lai lịch, lại cùng nam nhân khác dây dưa, hắn có phải nghĩ mình cho hắn tự do, là có thể vô pháp vô thiên!?

Kỳ Phong càng nghĩ càng sinh khí, đứng lên đi vào cửa, lúc này Lạc Khâu Bạch đưa lưng về phía y, không biết y đã đi tới, nhưng đối mặt hắn Diệp Thừa nhìn nhất thanh nhị sở.

Anh ta vừa thấy biểu tình của nam nhân đã biết y đang suy nghĩ gì, nghĩ thầm còn biết ăn dấm chứng minh vẫn thích Lạc Khâu Bạch, vậy anh ta sẽ thay trời hành đạo, hảo hảo sửa chữa nam nhân làm cho lão hữu một năm đau khổ cũng không xuất hiện.

“Ngô a...” Đoàn Đoàn trong ngực ba ba ngáp một cái.

Diệp Thừa đột nhiên ôm bả vai Lạc Khâu Bạch, ra vẻ ái muội nói, “Mang theo bảo bối một ngày một chết đi, tôi xoa bóp cho cậu, đau thắt lưng sao?”

Nói xong anh ta muốn xoa lưng Lạc Khâu Bạch.

Lạc Khâu Bạch một thân nổi da gà, thần kinh à! Đột nhiên ân cần cái gì?

Hắn đẩy ra, Diệp Thừa lại hi hi ha ha sáp lại, mắt thấy muốn sờ thắt lưng Lạc Khâu Bạch, Kỳ Phong rốt cuộc ngồi không yên, tiến lên nắm lấy tay anh ta, dùng sức đẩy ra.

Thanh âm khàn khàn, giống sư vương tức giận, “Lăn! Cách hắn xa một chút!”

Y vươn tay đem Lạc Khâu Bạch cùng Đoàn Đoàn trong lồng ngực kéo vào người mình, lúc này đây cả phong độ cũng lười bảo trì, chỉ vào cửa mở miệng, “Nơi này là người của tôi, nhà của tôi, lăn! Có nghe hay không, muốn tôi động thủ sao?”

Diệp Thừa mặt ngoài bất đắc dĩ, trong lòng lại cười trộm, trò hay nhìn đủ, anh ta trừng Lạc Khâu Bạch, làm biểu tình tự cầu nhiều phúc, làm bộ “Ừ ừ” đi ra khỏi phòng, không nín được buồn cười rộ lên.

Lạc Khâu Bạch quả thực bị heo giả dạng bạn bè làm tức chết rồi, dùng sức gãi gãi tóc, uy nắm tay, mẹ Diệp Thừa, e sợ thiên hạ bất loạn, lần sau nhìn thấy cậu nhất định lột da cậu!

Cửa phanh một tiếng, chấn động cả mặt đất.

Sắc mặt của Kỳ Phong âm trầm đến đáng sợ, Đoàn Đoàn nằm ở trên giường nhỏ hình như có sở cảm, “Nha” một tiếng nhắm hai mắt lại.

Một bàn tay mãnh liệt kéo cổ áo hắn, đem người đặt ở trên cửa, Kỳ Phong ánh mắt xích hồng, trôi lên tơ máu, “Lạc Khâu Bạch, em muốn chia tay có phải hay không, em muốn quăng anh đi để ở cùng người khác có phải hay không! Anh cho em biết em đừng nằm mơ!”

“Có anh ở đây một ngày em đừng mơ tưởng, em muốn ly hôn!? Không có cửa đâu, anh có chết cũng không cho em làm vậy, anh cho em biết, trừ bỏ anh ra, con mẹ nó em đừng mơ tưởng tìm người khác!”

Y bị những chuyện liên tiếp kích thích, hoàn toàn không thể lãnh ngạnh như bình thường, cả người nóng nảy giống dã thú bị thương.

Y cũng không trực tiếp biểu đạt tình cảm như vậy, thậm chí cả một câu dễ nghe đều phải biệt biệt nữ nữ vòng vo mới bằng lòng nói, Lạc Khâu Bạch hiểu tính tình y, cho nên giờ khắc này không giải thích, mà là nhẹ nhàng nở nụ cười.

Hắn cười mặt mày đều cong lên, mắt xếch tỏa sáng, nhìn chằm chằm Kỳ Phong nói, “Em chưa từng muốn chia tay với anh, trước kia như vậy, về sau cũng vậy.”

“Em muốn một chân đạp hai thuyền?” Kỳ Phong càng thêm giận không kiềm được.

Lạc Khâu Bạch bật cười, thật sự không biết mạch nào của đại điều quái sao kỳ quái như vậy, hai người bọn họ vĩnh viễn là kẻ cùng áp giải, hắn đã nói trực tiếp như vậy, Kỳ Phong lại cố tình không hiểu.

Kỳ Phong nhìn hắn cười, càng thêm tức giận, một năm không thấy mới vừa gặp mặt liền gặp nhiều chuyện liên tiếp, làm y rất cuộc thiếu kiên nhẫn, ngực kịch liệt phập phồng, nóng nảy nói, “Như thế nào, bị anh nói trúng? Em không phải chuẩn bị cùng dã nam nhân kia chứ, em không có liêm sỉ! Anh đều... đều xấu hổ thay em!”

Y càng nói càng không ngừng được, như là đem những lời trầm mặc muốn nói nói hết với thê tử, “Em ở Mỹ đều học những thứ loạn thất bát tao gì!? Anh thấy em ở Trung Quốc học nhiều năm thật uổng phí! Em có biết làm thê tử phải có tam tông tứ đức!?”

Lạc Khâu Bạch bị y chọc cười chết, thật không biết đại điều quái cho ra kết luận loạn thất bát tao gì.

Còn mẹ nó tam tông tứ đức, phi, lão tử là nam nhân.

“Câm miệng! Không cho phép!” Kỳ Phong che miệng hắn, chóp mũi của hai người chạm nhau, “Nếu đã sớm biết em sẽ đến Mỹ, anh lúc trước sẽ không cho em đi, nơi này loạn như vậy, có thể lên giường tùy tiện, có thể so với S thị sao? Đổi phong bại tục! Không biết xấu hổ!”

Hàn khí dâng trào, vung tay lên ném một quyển sách trên huyề quan ném xuống dưới, thiếu chút nữa đụng đến đầu Lạc Khâu Bạch.

Đồng tử co rút lại, nhanh chóng đem Lạc Khâu Bạch ôm vào trong ngực.

Động tác hoàn toàn theo bản năng, Lạc Khâu Bạch rất cuộc nhịn không được, vươn tay ôm cổ nam nhân, cười lớn tiếng.

“Như thế nào, anh còn muốn đánh em sao?”

Làm chồng làm sao có thể đánh thê tử, em cho anh là những dã nam nhân đó sao?

Kỳ Phong hừ lạnh một tiếng, không nói lời nào, hoàn toàn xem thường, nhưng gắt gao ôm Lạc Khâu Bạch không thả lỏng.

Lạc Khâu Bạch cười đủ, cũng đùa đủ, nhìn nam nhân nghiêm túc vừa cảm giận, hắn rất cuộc không nín được, thật sâu mà hít một hơi.

Hắn sờ sờ cái mũi, trên mặt đột nhiên cổ quái đỏ, thấp giọng mở miệng, “Kỳ thật, em cảm thấy anh hắn là đi về hồi Tôn đạo trưởng không đáng tin kia... Ông ấy nói anh khắc thê khắc tử đâu có đúng...”

Những lời này nói mặc danh kỳ diệu, Kỳ Phong nhịn không được nhú mày, tức giận nói, “Em lại muốn nói gì?”

Lạc Khâu Bạch không phản ứng, tiếp tục lầu bầu, “Còn có, em cảm thấy, về sau anh phải nhớ kỹ cho Đoàn nuôi nặng phí. . .”

“Em còn trông cậy anh đưa tiền cho đứa con quái dị của người khác?”

Hai người hoàn toàn kê cùng áp giảng, Lạc Khâu Bạch xem thường, hỏa đại đá y một cước, “Anh mới quái dị!”

“Em đã sớm nói phong kiến mê tín không thể tin, anh còn không nghe! Kết quả làm ra một hài tử!”

“Hài tử nào, em nói loạn thất bát tao cái gì!?” Kỳ Phong nóng nảy, đột nhiên sững sốt, y mãnh liệt nhìn Lạc Khâu Bạch.

Lạc Khâu Bạch thấp giọng ho khan, xấu hổ nhìn trời.

Kỳ Phong bối rối, toàn thân cứng đờ, cái gì gọi là phong kiến mê tín làm ra một hài tử, những lời này là... Là có ý gì?

54. Chương 57

Chương 57

Trầm mặc, toàn bộ phòng một mảnh tĩnh mịch.

Kỳ Phong nhìn Lạc Khâu Bạch nửa ngày cũng không nói một lời nào, ánh mắt thâm sắc nổi lên sóng to gió lớn, bắt đầu cảm thấy phức tạp, đồng tử vẫn không nhúc nhích đặt ở trên người hắn, tựa hồ cả chớp mắt cũng đều quên.

Lạc Khâu Bạch bị y nhìn chăm chăm da đầu run lên, vừa nghĩ tới đề tài làm hắn xấu hổ, nhiều ít có chút không được tự nhiên.

Có một số việc, không phải dễ dàng nói ra, cho dù là với người mình quan tâm cũng vậy.

Mặc dù là đã hơn một năm, hắn vẫn không cách nào tiếp thu biến hóa quỷ dị của thân thể mình, hắn từ đầu đến đuôi là nam nhân, không có gì nữ tính, cũng không phải cái gì chó má nhân yêu (gay), nếu không liên quan đến người miệng không sạch sẽ hắn cũng lười so đo, nhưng người trước mắt chính là Kỳ Phong, người yêu của hắn, đề tài này ngược lại biến thành cấm kỵ.

Hắn phải như thế nào nhẹ nhàng băng qua nói: Em giống nữ nhân sinh con trai?

Cái này khác bạn đời khác phái, kết quả kết hôn xong mới phát hiện thể tử dĩ nhiên là nam nhân đáng sợ, hắn thật sự không thể cam đoan Kỳ Phong tính tình cổ quái có thể tiếp thu được.

Nhưng hắn lại không thể không nói, bởi vì từ đầu đến cuối hắn đều không muốn giấu diếm Kỳ Phong.

Nhu nhu thái dương, hắn hít một hơi, trên mặt còn mang theo đồ mặt nói, “Em một năm qua sống không tốt lắm, tựa như đột nhiên không biết mình còn có thể làm gì, thực cô độc, bất quá tái cô độc em cũng không muốn bỏ anh đi.”

Nói xong hắn nở nụ cười một chút.

Hắn sở dĩ vẫn luôn cười, cũng không phải cố ý làm Kỳ Phong tức giận, cố ý giấu diếm vẫn đề, mà là hắn cười vì hắn không tự tin.

Chân chính hắn là hắn phải lo lắng mới đúng, đại điều quái người này trước kia rất đào hoa, so với hắn chói mắt nhiều như vậy, lại vẫn không tin tưởng tình cảm của hai người bọn họ, nhất định phải nói cái gì xuất quỷ, gặp ở ngoài, thậm chí tam tòng tứ đức đều nói ra.

Hắn đã nói, sau khi về nhà sẽ cùng y hảo hảo nói rõ ràng, hắn vẫn không muốn y lại phát giận, quả thực giống tiểu hài tử.

Kỳ Phong bởi vì hắn nói thân thể cứng đờ, sắc mặt vẫn như cũ đen mặt.

Lạc Khâu Bạch vươn tay ôm y, lại bị y phi thường phiền chán đẩy ra, Lạc Khâu Bạch cũng mặc kệ tính tình thối của y, nhưng không buông tay, vuốt khuôn mặt nghiêng kiên nghị của nam nhân, lông mày giãn ra, “Từ đầu đến cuối không có nữ nhân, cũng không có gì với Diệp Thừa, một năm này em không có quan hệ với ai, đều do anh làm hại, hiện tại anh chẳng lẽ còn muốn em đi tìm người khác?”

Một câu làm lỗ tai Kỳ Phong bạo hồng, lại một lần đẩy ra hần, quát lớn, “Em sao dám dăng như vậy!”

Loại chuyện này y về sau sẽ đi nghiệm chứng, vì cái gì muốn hiện tại nói ra?

“Thật sự, không lừa anh.” Lạc Khâu Bạch lại để sát vào một chút, “Em một năm 10 tháng không thể đi ra ngoài, ghê tởm choáng váng nào có tâm tư, em ngay cả DIY đều không có, trước mặt tiểu hài tử, như vậy không tốt.”

Nghe được thê tử càng nói càng quá phận, Kỳ Phong quả thực chống cự không trụ, gắt gao mím môi không nói lời nào, từ trong xoang mũi tất cả đều là hương vị của phù dung cầu, cả người đều bởi vì Lạc Khâu Bạch đột nhiên tới gần mà cứng ngắc giống như khối gỗ, “Đừng lấy cớ, còn 10 tháng không ra khỏi cửa, em đường thai a?”

Lạc Khâu Bạch gật gật đầu, biểu tình nghiêm túc, tươi cười cũng mất, lòng bàn tay thấm ra mồ hôi.

Kỳ Phong cương một chút, tiếp cười nhạt một tiếng, “Em vui đùa cái gì vậy! Liên tính... Liên tính em muốn che dấu lai lịch của tiểu sử quái kia, cũng không cần lấy cớ vụng về như vậy, loại chuyện hoang đường này cũng làm được, rốt cuộc có chỉ số thông minh hay không?!”

Miệng y độc ác lại cay nghiệt, nhưng ánh mắt lại không tự chủ được hướng lên bụng Lạc Khâu Bạch, lộ ra một bộ bị sét đánh còn cố gắng giữ tỉnh táo, biểu tình cổ quái quả thực không có cách nào hình dung.

Lạc Khâu Bạch tuy rằng đã sớm dự đoán được y sẽ có vẻ mặt này, nhưng khi hần thật sự tận mắt nhìn thấy, lập tức bị buồn cười, khấn trương cùng lo âu cũng không có, trong lòng như đột nhiên buông xuống một khối tảng đá lớn.

“Anh đừng nhìn, là thật.” Hần đỡ khóc đỡ cười ngăn trở Kỳ Phong gắt gao nhìn chằm chằm, nhấc lên quần áo cởi bỏ đai lưng lộ ra bụng.

Mặt trên có một vết sẹo hình con rết, bởi vì thời gian ngắn, không hoàn toàn hết, còn lộ ra một chút thịt sắc màu đỏ.

Đồng tử của Kỳ Phong kịch liệt co rút lại, cả hô hấp đều quên, trong đầu óc bị phóng một chuỗi sấm sét, bùm bùm, đem lý trí của y dập nát.

Ngay lúc y cứng ngắc vừa động không thể động, Lạc Khâu Bạch kéo tay y đặt ở trên vết sẹo, “Tiểu sử bát quái, không đúng phi phi phi, anh mới quái dị, con em lúc ấy bị kéo ra từ nơi này, may mắn là như thế này, nếu không em thật nghĩ không ra phương pháp khác kéo nó ra.”

Kỳ Phong nửa ngày nói không nên lời một câu, khiếp sợ cả sắc mặt đều thay đổi, trên mặt một trận hồng một trận xanh.

Lòng bàn tay phía dưới vết sẹo cao thấp pháp phồng, bộ vị bí ẩn, thê tử toàn thân cao thấp có bao nhiêu bóng loáng y rất rõ ràng, trước kia Lạc Khâu Bạch thái độ ăn thương tổn đến ngón tay y đau lòng nửa ngày, lúc này nhìn thấy vết thương, cả hô hấp đều không xong.

“Đây là... Dùng dao nhỏ mở ra?”

Tay của Lạc Khâu Bạch bao trùm tại mu bàn tay Kỳ Phong, nhìn vẻ mặt của y, nhịn không được nhíu lông mày cười nói, “Bằng không thì sao, chẳng lẽ còn muốn dùng búa? Em và Đoàn Đoàn còn sống sao?”

Kỳ Phong gắt gao nhăn mày, sắc mặt vẫn không hết khiếp sợ, đồng tử màu đen kịch liệt co rút lại, y không rõ, chính mình rõ ràng cưới nam nhân, như thế nào đi ra nước ngoài giới tính đều thay đổi, nước Mỹ quả nhiên là yêu đều, có phải dùng phóng xạ điện tử mới đem thê tử của y làm thành cái dạng này?

Y càng nghĩ càng nóng nảy, cau mày, mưa gió nổi lên, một bộ mắt thấy muốn nổi trận lôi đình.

Lạc Khâu Bạch cũng không biết y rốt cuộc là có ý gì, trong lòng thực thấp thỏm, vừa hy vọng nhìn thấy Kỳ Phong vui sướng, lại sợ hãi y hồi lâu không tiếp thu được đem hắn trở thành quái vật, dù sao chuyện này rất hoang đường, phàm là người bình thường đều sẽ không tin tưởng.

Hắn dè dặt cánh tay y, cố gắng muốn đem sự tình nói rõ ràng, “Anh... Kia cái gì, trước đừng kích động, nghe em nói cho hết.”

“Lúc ấy Diệp Thừa theo giúp em đi phòng khám tư nhân, chú cậu ấy là một bác sĩ, khám cho em từ đầu tới đuôi cũng không tra ra nguyên nhân. Nhưng em thật sự bình thường, không bởi vì chuyện này mà không khỏe, buổi sáng đứng lên tiểu huynh đệ như trước rất dăng trào, không lừa anh.”

Hắn một phen bực bực, sắc mặt của Kỳ Phong càng thêm không xong, nửa câu sau của thê tử một câu y cũng không nghe, sở chú ý đặt ở nửa câu đầu, y một phen nắm lấy cổ tay của hắn, lạnh lùng nói, “Em dựa vào cái gì kêu Diệp Thừa cùng em đi? Cậu ta là ai, có giấy hôn thú với em sao?”

“Vừa rồi em nói nơi này chỉ có một mình em, kết quả khiến cho anh bắt gặp dã nam nhân kia, nếu anh hôm nay không đi theo, ai biết cậu ta đã ở trong này bao lâu! Trách không được em 10 tháng không ra khỏi cửa, có phải đều là cậu ta ở cùng em! Tiểu sữu bát quái chẳng lẽ cũng là của cậu ta!”

Kỳ Phong lập tức lại bùng lên hỏa khí, nghĩ đến vừa rồi đẩy ra cửa nhà thê tử, nhìn thấy nam nhân khác buồn ngủ rồi rời chạy ra, y hỏa đại muốn giết người.

Lúc này y đã hoàn toàn quên so đo Lạc Khâu Bạch là nam nhân vì cái gì sẽ sinh hài tử, đầu óc đều là: Gian phu dám giúp sinh đẻ!?! Thật sự là chán sống!

Lạc Khâu Bạch bị hỏa khí chấn đắc lỗ tai ong ong vang, nhin không được hung hăng xem thường.

Thao, đại điều quái trong óc đều là phân sao? Trọng điểm thác loạn thành như vậy!

Kỳ Phong nhìn hắn không nói lời nào, càng thêm phần nộ, khí lực trên tay không ngừng tăng thêm, ánh mắt âm trầm, nhưng thanh âm lại mang theo khẩn trương, “Có phải bị anh nói trúng, hai ta kết hôn đều hơn hai năm, như thế nào cũng không thấy em sinh đẻ?”

Lạc Khâu Bạch quả thực bị y đả bại, một cỗ hỏa khí nẩy lên, một cái bắt được đầu Kỳ Phong, kéo về phía trước, tiếp không chút do dự thẩu đi lên, ngăn chặn đôi môi nói lưu nói vượn, hung hăng cắn y một hơi!

Cắn hôn, kỳ tích vượt lên nóng nẩy và phần nộ của Kỳ Phong.

Đây là nụ hôn đầu tiên của hai người khi tách ra hơn một năm, hồi ức ngày xưa sớm chiều ở chung đập vào mặt, hương vị của phù dung câu trần ngập tại bên người, một năm tưởng niệm, cùng nội tâm vào giờ khắc này rất cực bị lấp đầy.

Trong cổ họng tràn ngập mùi máu tươi, Lạc Khâu Bạch giảo phá bờ môi của y, nhưng lại luyến tiếc tiếp tục dùng sức, dùng đầu lưỡi liếm miệng vết thương, dùng sức ôm bả vai nam nhân, cướp lấy hô hấp y.

Trên người Kỳ Phong có cỗ long thủy vị rất nhẹ, tựa như năm đó y phủ thêm áo khoác cho mình, mang theo cảm giác rất nặng lại an toàn.

Lúc trước đi không từ già có bao nhiêu thống khổ, hiện tại có bao nhiêu vui sướng.

Một năm, hắn rốt cực lại một lần tự tay ôm nam nhân hắn yêu sâu sắc.

Kỳ Phong thực khoái đạt lại quyền chủ động, đem Lạc Khâu Bạch đặt ở ván cửa, hung hăng quắc trụ đầu lưỡi hắn.

Lạc Khâu Bạch “Ngô” một tiếng, dùng môi tư ma hôn đôi môi kiên nghị của nam nhân, phù dung câu kêu rên, giống một chuỗi điện lưu trực tiếp đánh vào cột sống của Kỳ Phong, làm y thoáng chốc hô hấp đều dồn dập vài phần, bàn tay trực tiếp tiến vào quần áo Lạc Khâu Bạch, vuốt ve bụng bằng phẳng.

Ngay lúc ý loạn tình mê, Lạc Khâu Bạch bắt được cơ hội, trên miệng vết thương lại dùng lực cắn.

Kỳ Phong “Tê” một tiếng, thả lỏng cảnh giác, tiếp theo bị Lạc Khâu Bạch mãnh liệt phản áp đến trên cửa “Phanh” một tiếng kéo lý trí Kỳ Phong.

Hai tay Lạc Khâu Bạch chống trên đầu y, ngực dính sát vào nhau, đầu gối chặn đường lui của Kỳ Phong.

“Đau không?” Hấn liếm liếm vết máu thực đậm trên môi, mắt xéch mang theo ý cười.

Kỳ Phong cứng lại hô hấp, tiếp không kiên nhẫn nhịu mảy, “Đừng tưởng rằng em có thể sắc dụ anh là có thể che dấu vấn đề!”

Lạc Khâu Bạch bị y làm tức chết rồi, nhịn không được chụp bàn tay y, tức giận nói, “Em che dấu vấn đề gì? Em không phải trước khi xuất ngoại vẫn luôn buồn nôn, toàn thân khó chịu, anh đừng nói anh đã quên!”

“Nếu không bởi vì anh, em con mẹ nó một đại nam nhân có bệnh mới có thể lưu lại tiểu hài tử! Anh bắt em nói, em con mẹ nó mang thai con của anh không đi ra ngoài, vẫn bị đánh một đao sinh ra con, anh có nghe hiểu được lời của em không!? Chuyện này cùng Diệp Thừa có quan hệ gì! Anh ăn dấm cái gì, kia năm đó Lý Thiên Kỳ đối với anh giở trò, em còn muốn tức chết rồi!”

“Anh đồ đào hoa! Đi đến nơi nào cũng vậy! Còn chưa có đi diễn thuyết ở trường liên mê mấy tiểu cô nương quý mê ba đạo, vừa rồi trên đường, nhiều người như vậy đều nhìn anh, anh cũng không biết trở về, chỉ biết theo em phát giận! Em như thế nào sẽ thích anh hả!?”

Lạc Khâu Bạch ôn hòa, không phát giận dễ dàng, lúc này nghiêng răng nghiêng lợi, hận không thể cạy mở đầu đại điều quá nhìn xem bên trong đến tột cùng là cấu tạo gì.

“...” Kỳ Phong cả người đều lúng túng, thân thể cao đại cương tại chỗ, đồng tử màu đen kịch liệt co rút lại, cuộn cuộn nổi lên mưa rền gió dữ vô số bọt nước, y mãnh liệt phục hồi lại tinh thần.

Thê tử của y mới vừa nói cái gì...

Con của anh, còn sinh ra? Liên... Chính là tiểu sửu bát quái nằm ở trên ghế sofa!

Kỳ Phong hôm nay đã bị kích thích thật sự rất nhiều, một năm này phần lớn thời gian y đều lười bày ra một chút biểu tình, hôm nay xem như tất cả đều bỏ trở về.

Hầu kết cao thấp lẫn lộn, ánh mắt của y phức tạp lại vì điệu nhìn Lạc Khâu Bạch, gian nan mở miệng, “Cho nên... Anh làm ba ba ... Phải không?”

Lời này vừa nói ra, Lạc Khâu Bạch lại không có lời gì để nói vừa muốn cười, khoe miệng rút nửa ngày, không nín được phì một tiếng bật cười, “Anh cũng quá trì độn.”

Kỳ Phong bị tin tức kinh thiên động địa đầu đầy sao kim.

Y chỉ ngụy trang đi công tác đến Mỹ tìm kiếm thê tử, kết quả không chỉ tìm được thê tử, còn có một đứa con trai...

Từ nhỏ đến lớn đã bị nguyên rửa khắc thê khắc tử sống không đến 30 tuổi, y chưa từng nghĩ sẽ có hậu đại, thậm chí lúc lão gia không tiếc hết thấy bức bách y, y cũng không có thỏa hiệp, nhưng hiện tại thê tử của y cùng hài tử đang ở ngay tại đây, y có một gia đình đầy đủ.

Nhìn vẻ mặt của y, Lạc Khâu Bạch muốn đùa dai trả thù, muốn nói hưu nói vượn, làm y không kiên nhẫn nghe mình giải thích, hiện tại trọn tròn mắt?

Hấn cười trộm trạc bờ vai của y, “Uy, anh không phải còn hoài nghi em cùng người khác chứ? Có cần em lấy báo cáo kiểm tra cho anh xem?”

Kỳ Phong mặt không đổi sắc liếc hẩn một cái, chậm rãi nhả lại mảy, cúi đầu, bắt đầu cởi quần áo Lạc Khâu Bạch, như hoàn toàn không nghe thấy hẩn nói, không để ý Lạc Khâu Bạch ngăn cản, nghi hoặc thấp giọng tự nói, “... Đây là làm như thế nào? Trước kia làm nhiều lần như vậy, như thế nào sẽ chỉ có một đứa?”

Lạc Khâu Bạch cho tới bây giờ theo không kịp mảnh não nhảy nhót của nam nhân, lúc này đột nhiên sững sốt một chút, tiếp từ đầu đến gót chân toàn đổ.

Mẹ, đại điều quá anh chú ý điểm nào a!

Hấn then quá thành giận, dùng sức đẩy y, “Anh có bệnh a! Một... Một đứa anh liên mẹ nó chê ít, không có!”

Kỳ Phong không được như ý thì dây dưa không bỏ, hai tay nâng đùi Lạc Khâu Bạch, đem cả người hắn càng kéo vào trong ngực, mặt nghiêng toàn bộ dán trên bụng hắn, mang hương vị cực nóng hô hấp phun trên làn da, Lạc Khâu Bạch bị ngứa, làm toàn thân Lạc Khâu Bạch run lên.

Từ góc độ của hắn nhìn xuống, vừa lúc nhìn thấy đại diện của Kỳ Phong, lúc này bị trêu chọc, trực tiếp ngẩng đầu, mắt thấy mặt đại diện quái.

Mãnh liệt kích thích làm hắn kêu lên một tiếng đau đớn, càng thêm dùng sức giãy dụa, “Thật không có! anh nhanh chóng đứng lên, đừng đánh vào em!”

Thanh âm của phù dung câu đột nhiên cất cao, toàn bộ trong phòng quanh quẩn, lúc hai người dây dưa, đột nhiên nghe được một tiếng khóc đinh tai nhức óc “Nha a! Nha nha nha nha...!”

Nguyên lai tiểu tử kia bị đánh thức, nằm ở trên ghế sofa chỉ có thể nghe được thanh âm ba ba, lại nhìn không thấy bóng dáng ba ba, lập tức khóc lớn lên.

Lạc Khâu Bạch trừng mắt nhìn Kỳ Phong, luống cuống tay chân mặc quần áo, xoay người vào trong phòng khách.

Kỳ Phong theo sát sau đó, đen mặt, mặt không đổi sắc, con y nhỏ như vậy sao quấy như vậy, còn thể thống gì!

Hai người đi đến sofa, Lạc Khâu Bạch nhanh chóng đem tiểu tử đang khóc đáng thương hề hề kia ôm vào trong ngực, nhẹ nhàng lay động vài cái, tiểu tử kia lập tức dừng lại nước mắt, “Nha a” một tiếng cọt trong ngực ba ba một chút, chớp mũi đỏ bừng, trườn trườn thấp thấp hít hít nước mũi, thấy được quái thúc thúc bên cạnh.

Cùng tiểu tử kia dùng một đôi mắt to tròn trợn nhìn nhau, tim của Kỳ Phong đột nhiên nhảy dựng, tiếp biệt biệt nữ nữ đem mặt dịch sang một bên.

Vừa rồi y chỉ biết nhục đoàn này thoát nhìn thực có gì đó thân thiết, nhưng bởi vì rất tức giận, ánh mắt y đều chú ý đến trên người Lạc Khâu Bạch, căn bản không chú ý tới tiểu tử kia, hiện tại tập trung nhìn vào, má lúm đồng tiền nhỏ, mềm mại, thịt dòn dòn ... Đích xác giống cái nấm.

Nhìn người khác cùng nhìn mình vĩnh viễn không giống, ngọn đèn đánh vào mặt nghiêng của Kỳ Phong, lỗ tai y quỵ dị đỏ.

“Uy, đừng đứng góc a, đem bình sữa trên bàn cho em.” Lạc Khâu Bạch ngược cầm, nhìn Kỳ Phong, không biết vì cái gì cảm thấy đặc biệt muốn cười, người này vĩnh viễn là như vậy, thích khẩu thị tâm phi, trong ánh mắt rõ ràng đều là sáng rọi, nhưng không biết kiên trì nguyên tắc gì, không muốn đứng mười vạn bát trường xa.

Kỳ Phong đen mặt nhìn bình nhỏ màu vàng trên bàn, đưa qua.

Lạc Khâu Bạch lại mở miệng, “Em đang đỡ tay, anh dùng tay thử độ ấm đi, không phồng tay thì cho con uống.”

“Rất xuân.” Kỳ Phong nhú mày, ánh mắt lại nhìn Đoàn Đoàn vẫn không nhúc nhích.

Khuôn mặt trông mong, có một loại phản cảm, Lạc Khâu Bạch cẩn thận cân nhắc một chút, cảm thấy đại diện quái sở dĩ kháng cự, không phải là bởi vì vừa rồi không làm rõ ràng tình huống mắng tiểu tử kia, lúc này cảm thấy áy náy cùng ngại ngùng đi?

Lạc Khâu Bạch càng nghĩ càng cảm thấy có khả năng, không phân trần đem Đoàn Đoàn hướng vào trong ngực Kỳ Phong.

Kỳ Phong căn bản không phòng bị, thân ảnh cao lớn đột nhiên cứng ngắt, hai tay làm ra không dám cử động, sợ mình khí lực quá lớn lập tức bóp chết cái nấm này.

Tiểu tử kia toàn thân đều mềm mềm, khuôn mặt bạch bạch tịnh tịnh, vẻ mặt tò mò nhìn Kỳ Phong, hai người mắt to trừng đôi mắt nhỏ, không khí có chút ỉ ảm.

Lạc Khâu Bạch trộm mím môi nở nụ cười một chút, dường như không có việc gì mà đáp “Anh bế nhi tử, em đi làm đồ ăn”, tiếp xoay người bước đi.

Kỳ Phong chưa bao giờ ôm thứ gì nhỏ như vậy, cánh tay đều cứng lại, vừa muốn tức đến khó thở ngăn cản, tiểu tử kia lại theo dõi ngón tay của y, cúi đầu ngậm trong miệng, duyên duyên, Kỳ Phong vừa rồi thử độ ẩm còn lưu lại sữa bột, tiểu tử kia nếm hương vị, tiếp ngây ngô cười một tiếng, đối với Kỳ Phong cong lên ánh mắt, lộ ra hai cái má lúm đồng tiền nhỏ.

Kỳ Phong lập tức dừng lại, sắc mặt cổ quái, trong tim đập càng lúc càng nhanh.

Đáng giận... Thật sự là giống mẹ con, đừng tưởng rằng con làm nũng, ba sẽ thỏa hiệp.

Y từ trong xoang mũi không nhẹ không nặng phát ra đơn âm, thật cẩn thận ôm Đoàn Đoàn đặt lên ghế sofa, Lạc Khâu Bạch nhìn hai người chung sống hoà bình, vén tay áo lên đi vào phòng bếp.

Trong lúc nhất thời toàn bộ trong phòng khách chỉ còn lại Kỳ Phong đang khiếp sợ, còn có Đoàn Đoàn đang ôm bình sữa.

“...” Kỳ Phong nhìn chằm chằm tiểu tử kia vẫn không nhúc nhích.

“Ngô...” Đoàn Đoàn uống sữa.

“...” Kỳ Phong đen mặt đánh giá bốn phía, xác định Lạc Khâu Bạch một chốc sẽ không đột nhiên xuất hiện, tiện tay trạc bụng nhỏ của bé.

Thịt tròn trịa, như mềm như vậy, trạc một chút.

Y lãnh mặt, lại trạc một chút, lần này là mông, tiểu tử kia “Nha” một tiếng, tựa hồ bị trạc đến ngứa thịt, vui vẻ cười khanh khách, hai con mắt híp lại.

Kỳ Phong nhìn tâm dương vô cùng, cứng ngắc bế bé vào trong lồng ngực của mình, tiểu tử kia nước mũi nước miếng dính đầy.

“... Thật xuẩn.” Kỳ Phong không mẫn không nhạt mở miệng, lỗ tai vẫn cứ đỏ lên.

Tiểu tử kia tựa như một cái bình ẩm áp ở bên cạnh y, toàn thân đều tản ra một mùi sữa, y hô hấp phập phồng.

Loại cảm giác này phi thường vi diệu, giống như là thật sự có cái gọi là huyết mạch hô ứng, làm tâm của y đều mềm mại xuống dưới.

Y nhin không được thấp khụ một tiếng nói, “... Mẹ con thật là mất mặt xấu hổ, để người ngoài tự biên tự diễn.”

“Ngô...?” Tiểu tử kia cắn núm vú cao su, ánh mắt trát a trát, tựa hồ không rõ Kỳ Phong nói.

Kỳ Phong từ trong xoang mũi mặt không đổi sắc hừ một tiếng, “Nói cái gì, mẹ con là đại mỹ nhân, con lớn lên giống mẹ, ba đều thay hấn dọa người.”

“Liên tính phù dung câu bộ dạng xinh đẹp, ở trước mặt ba nói còn chưa tính, còn tới chỗ khác đi thối phòng mình là đại mỹ nhân, có biết mất thể diện không? Con về sau đừng học tặc xấu của mẹ con.”

Trong ánh mắt Kỳ Phong, y căn bản nhìn không ra đại hài tử mấy tháng tương đối giống ai, dù sao y cảm thấy bộ dạng rất tốt, xinh đẹp nên giống thê tử của y.

Đoàn Đoàn “Ngô a” một tiếng, hoàn toàn không biết gì, vươn ra tay nhỏ bé nắm lỗ tai Kỳ Phong.

Tiểu tử kia ngây thơ khả ái, lỗ tai của Kỳ Phong càng thêm đỏ, y nắm tay nhỏ của bé, “Không cho không lớn không nhỏ với ba ba.”

Đây là lần đầu tiên y nói ra hai chữ “Ba ba”, trong lòng trào ra cảm giác thỏa mãn, trong tim đập nhanh.

Tiểu tử kia nắm lỗ tai y, ngạc nhiên “Oa” một tiếng, tiếp tứ trảo hướng vào ngực Kỳ Phong.

Chết tiệt... Y không thể sủng nịch nhi tử như vậy, lần đầu gặp mặt y phải xác lập quyền uy phụ thân, nếu không về sau sẽ bắt chước phù dung câu đồng thời ngồi lên đầu y.

Kỳ Phong lãnh mặt, nghiêm mặt nói, “Hôn ba ba mới cho nắm một chút.”

Tiểu tử kia bị y đối tới đối lui đùa khanh khách mà cười, hai chỉ tay nhỏ bé đánh trên mặt Kỳ Phong.

“Có nghe hay không, hôn ba ba một chút!”

Thanh âm của Kỳ Phong lại trầm vài phần, khóe miệng mím lại, nhưng tiểu tử kia còn quá nhỏ, làm sao có thể nghe hiểu được y nói, Kỳ Phong cũng biết yêu cầu của mình quá áp bách, nhưng y hiện tại cũng đã nhin không được bắt đầu muốn, nếu tiểu tử kia mở miệng gọi y một tiếng “Ba ba” thì rất tốt.

Tiểu tử kia vẫn luôn huy móng vuốt trên mặt Kỳ Phong đánh tới chụp đi, như là tìm được đồ chơi mới, một bên chơi một bên cười.

Kỳ Phong đen mặt mặc bé đùa, khát vọng trong tim áp lực không trụ, y rất nhanh quét chung quanh, tiếp cúi đầu hôn khuôn mặt bé một chút.

Con không hôn ba ba, ba ba hôn con.

Tiểu tử kia bị trát mặt, cao hứng mà “Nha ngao nha ngao” gọi, khóe miệng của Kỳ Phong gợi lên độ cung, cúi đầu tiếp tục cọ cọ khuôn mặt và cổ Đoàn Đoàn, ngoài miệng còn nói, “Ba ba trát trát con, trát con xong lại đi trát mẹ con.”

Y cọ mặt tiểu tử kia, Đoàn Đoàn hưng phấn mà chống vó, lúc này xa xa đột nhiên truyền đến tiếng cười “Hi hi”.

Lạc Khâu Bạch thể nhưng đứng ở cửa, không biết đã nhìn bao lâu.

Kỳ Phong toàn thân cứng đờ, lần này không chỉ là lỗ tai, cổ đều đỏ.

Y lần đầu tiên mất mặt trước thê tử như vậy, quả thực là hình tượng hoàn toàn không có, này tại xuân nhi tử ngây ngô cười!

Buổi tối yên tĩnh, Đoàn Đoàn đã sớm ngủ.

Trước, tiểu tử kia bởi vì trong nhà đột nhiên xuất hiện một “Thúc thúc xa lạ” cùng bé chơi đùa mà hưng phấn mà không ngủ được, lôi kéo Kỳ Phong y y nha nha chơi thật lâu, vẫn phi thường phấn khởi.

Lạc Khâu Bạch hiểu được tâm tình hiện tại của Kỳ Phong, cho nên cố ý ra khỏi phòng để đại điều quái cùng Đoàn Đoàn một mình cùng một chỗ, tiểu tử kia vẫn luôn thực dính hần, muốn thấy hần liền sẽ vẫn không buông tay, cho nên hần đi vào phòng cách vách sửa chữa nhạc phổ.

Chờ đến khi Kỳ Phong rốt cục đem tiểu tử kia dỗ ngủ, đẩy cửa vào, Lạc Khâu Bạch đã ghé vào một đồng nhạc phổ ngủ.

Hần tựa hồ thật sự mệt, trước còn nói phải đợi Kỳ Phong ngủ, kết quả hiện tại thanh âm mở cửa cũng không nghe thấy.

Kỳ Phong chậm rãi đi qua, cúi đầu nhìn thê tử.

Một đôi mắt xéch an tĩnh nhắm lại, lông mi theo hô hấp rung động, trên mặt còn dính một chút mực, tóc loạn thất bát tao, thực hiển nhiên trước vì sửa chữa nhạc phổ mà tốn không ít khí lực.

Thê tử của y vì giấc mộng mà liều mạng, mặc kệ trước đây hay là hiện tại.

Kỳ Phong gần như tham lam nhìn, từ lông mày Lạc Khâu Bạch rơi xuống ánh mắt, lại từ chóp mũi rơi xuống môi, cuối cùng dừng trên bụng bằng phẳng.

Trong một năm, y chỉ có thể nhìn ảnh chụp nhớ khuôn mặt này, trước kia đồng giường cộng chăn, y mỗi buổi sáng đều sẽ nhìn chiếc giường, nhưng trong một năm này chúng đều biến thành xa xỉ.

Tưởng niệm đến cực hạn chính là không cần tận lực suy nghĩ, hần đã tồn tại trong cuộc sống của y, nơi nơi đều là bóng dáng của hần.

Y rất hối hận mình lại thay đổi số điện thoại, cái gì thực hiện lời hứa, cho hần tự do, tất cả đều là phân chó!

Vừa nghĩ tới thê tử rồi đi, cũng đã có Đoàn Đoàn, sự nghiệp bị hủy diệt, y lại để hấn đi, hơn nữa tới nước ngoài lại bị người Hoa mổ bụng, lưu lại vết sẹo dài như vậy, y hận không thể bóp chết chính mình.

Y không có cách nào tưởng tượng Lạc Khâu Bạch chịu đựng thế nào, kiên trì có thể chịu đựng chuyện hoang đường này, lưu lại hài tử của bọn họ.

Lúc chơi với Đoàn Đoàn, y luôn luôn lên mạng tìm tòi các loại tư liệu, chính là về chuyện nam nhân sẽ sinh hài tử, y học căn bản là không có tiền lệ, cho nên ngụ ý thê tử của y thành người đầu tiên, nếu làm không tốt sẽ hi sinh tánh mạng, nhưng y vẫn nhịn xuống.

Một người nam nhân nguyện ý vì một nam nhân khác thoái nhượng loại tình trạng này, y lần đầu tiên gặp mặt còn hoài nghi hấn cùng người khác có tình ý...

Kỳ Phong cau mày, gắt gao nắm chặt nắm tay, trong lòng loạn thành một đoàn.

Y hít một hơi, nhẹ nhàng ôm Lạc Khâu Bạch lên giường bên cạnh.

Lạc Khâu Bạch có động tĩnh, y phục của hấn theo động tác mà nhấc lên một chút, vừa lúc lộ ra bụng bằng phẳng trơn bóng, thắt lưng eo hẹp trong quần, được quần lót màu trắng bao vây lấy, dưới ánh đèn hôn ám lộ ra thân thể màu mật ong mê người.

Hô hấp của Kỳ Phong dồn dập vài phần, y nhịn không được vươn tay xoa, cẩn thận, tựa như trong trí nhớ, vết sẹo màu đỏ thẫm sắc giờ phút này dưới ánh sáng mờ ảo càng thêm kiều diễm.

Đầu ngón tay chạm đến, nhẹ nhàng vẽ đường cong lên người Lạc Khâu Bạch, hấn nặng nề ngủ, phát ra tiếng ngủ say, ban đêm yên tĩnh, thanh tuyến của phù dung câu giống tiếng gió giữa mùa hạ, thổi vào tứ chi toàn thân Kỳ Phong.

Y mím thật chặt khóe miệng, như thế nào cũng vô pháp tưởng tượng nơi này làm sao có thể chứa hài tử.

Rốt cuộc là bởi vì sao?

Nghi hoặc, khiếp sợ cùng cốc thiếu vọng đan chéo cùng một chỗ, y nhịn không được đem quần Lạc Khâu Bạch cởi ra một chút, kéo áo ngủ lên trên, lộ ra hai chân thon dài thẳng tắp cùng hai hạt nhũ tiêm yên hồng.

Kéo cà vạt, cởi áo sơ mi, y chậm rãi lên trên giường, nằm ở bên người thê tử, nhịn không được cúi đầu hôn hôn bờ môi của hấn, bàn tay tham tiến giữa hai chân hấn...

Nơi đó gò đất bạch an an tĩnh tĩnh mà nằm, hình dạng thẳng tắp, lớn nhỏ thực khả quan, tuyệt đối có thể cho một nữ nhân thụ thai, thậm chí kích cỡ điên cuồng.

Không hề nghi ngờ, Lạc Khâu Bạch tuyệt đối là nam nhân, điểm này y làm chồng phi thường rõ ràng.

Ngón tay tiếp tục đi xuống thăm dò, lướt qua túi nang, trên huyết khẩu, y nhịn không được nhú mày, “Nơi này cũng không có cái thứ hai, rốt cuộc là chỗ đó có vấn đề?”

Ngón tay trượt xuống, y chạm đến huyết khẩu, nơi đó nhan sắc yên hồng, gắt gao co lại, gặp được hơi lạnh theo bản năng co rút lại.

Chẳng lẽ nam nhân có khí quan thông qua nơi này, bị giấu ở trong thân thể?

Tim của Kỳ Phong càng nhảy càng nhanh, ánh mắt bán híp, nhịn không được đi vào...

55. Chương 58

Chương 58

Thịt non theo bản năng kháng cự, dốc hết khả năng đem ngoại vật đẩy ra bên ngoài, một năm khép kín làm nơi này rất nhỏ, cơ hồ cả nửa đầu ngón tay tham đi vào thực khó khăn.

“Ngô...”

Lạc Khâu Bạch theo bản năng kêu lên một tiếng đau đớn, mày cau lại, tựa hồ cảm giác thân thể khó chịu, một chân cuộn tròn, vừa lúc kẹp cánh tay Kỳ Phong.

Đồng tử của Kỳ Phong nháy mắt trầm xuống dưới, hô hấp cũng dồn dập vài phần.

Giữa hai chân Lạc Khâu Bạch không ngừng gắt gao dán tay y, mang theo ấm áp, trong cơ thể nóng bừng, bởi vì tư thế thay đổi ngược lại đem ngón tay Kỳ Phong nuốt vào một nửa.

Chết tiệt... Đang ngủ cũng không quên dụ hoặc y.

Kỳ Phong ở trong lòng thầm mắng một tiếng, biểu tình có chút mê hoặc người, y cúi đầu dùng đầu lưỡi liếm liếm chop mũi Lạc Khâu Bạch, lại hôn lên bờ môi của hắn, một tay khác lặng lẽ mà đem một chân Lạc Khâu Bạch nâng lên, phóng sang một bên, lộ ra phong cảnh giữa hai chân.

Huyệt khẩu yên hồng bao vây lấy ngón tay, làm chop mũi y ngứa ngứa, nhin không được xâm nhập vào bên trong.

Thông đạo thật sự rất hẹp hòi, gắt gao mà kẹp chặt y, trong trí nhớ thân thể phù dung câu tư vị như thủy triều nẩy lên, Kỳ Phong liếm liếm môi, chịu đựng tình triều, dùng nước miếng đã ướt một chút, ở bên trong nhẹ nhàng thăm dò, nơi đó trước kia không đồng dạng như vậy.

Vài kích thích rất nhỏ, mặt của Lạc Khâu Bạch nhiễm thượng một tầng hồng nhạt, như là thanh thủy vụng khai một giọt thuốc đỏ, chậm rãi vụng khai, nhưng vẫn không tỉnh lại.

Lúc này Kỳ Phong kinh ngạc phát hiện, nam căn phía trước của Lạc Khâu Bạch, thể nhưng có phản ứng, trên đỉnh chảy một giọt chất lỏng trong suốt, ái muội, tích xuống sàng đan lam sắc, trong cơ thể cũng ướt.

Kỳ Phong nhú mày, mới bính một chút liền dâm dăng như vậy, quả thực so với một năm trước còn dâm dăng hơn.

Đều như vậy còn có mặt mũi nói mình một năm này không quan hệ, thân thể miễn cảm như vậy là xảy ra chuyện gì?

Y bất định nheo lại ánh mắt, vừa muốn tham tiến một ngón tay vào, có cái gì chột lóe trong đầu.

“Phàm là chủ danh khí, ‘nhục thực’ hình thành chìa khóa chi khế, lục phủ ngũ tạng, kỳ kinh bát mạch toàn bộ sẽ tái sinh, vì ‘nhục thực’ mà điều chỉnh đến mức độ thích hợp nhất trong thân thể phong nguyệt, lợi hại thậm chí sẽ có nhiều con nhiều phúc.”

Lời Tôn đạo trưởng nói vang lên, y theo bản năng lập lại một lần.

“Tái sinh, nhiều con nhiều phúc...?”

Ánh mắt của Kỳ Phong đều sáng.

Nếu cái gọi là “Chìa khóa chi khế” mà Tôn đạo trưởng nói là thật, như vậy Lạc Khâu Bạch sở dĩ có Đoàn Đoàn, có phải bởi vì thể chất đã biến hóa?

Nghĩ vậy, ánh mắt của Kỳ Phong lập tức trở nên nóng rực.

Tính toán thời gian, lúc trước Lạc Khâu Bạch toàn thân nóng lên mặc nữ trang tại Thanh Nguyên ở ôn tuyền phía sau núi chờ y, kỳ thật chính là dấu hiệu chờ đợi thành khế, như vậy nói... Khi đó chính mình cũng đã được phù dung câu lựa chọn, thành ‘nhục thực’ định mệnh của hắn?

Tim của y mãnh liệt nhảy lên, yết hầu cũng càng ngày càng khô, nhìn Lạc Khâu Bạch ửng hồng, nam căn phía trước rất cuộc khắc chế không được bành trướng ngẩng đầu.

Kỳ Phong đề lên trên người Lạc Khâu Bạch, không chút do dự đem hai ngón tay cũng dò xét đi vào.

Tràng thịt sốt cao thấp hoạt gắt gao bao trùm, dục cự còn nghênh, vừa muốn đem y dời đi, lại tựa hồ đã chờ rất lâu, nhin không được bao bọc y.

Thật đáng chết... Trước kia cũng đã không biết mất thể diện, hiện tại thể nhưng trở nên càng dâm dăng hơn, đây là điều chỉnh đến thân thể phong nguyệt thích hợp nhất sao?

Kỳ Phong thầm mắng một tiếng, liếm liếm môi, càng muốn biết thân thể Lạc Khâu Bạch rốt cuộc biến thành bộ dáng thế nào, đầu ngón tay không nắm giữ lực độ, lập tức trạc đến trọng điểm.

Lạc Khâu Bạch đang ngủ say đột nhiên run lên một cái, trong cổ họng phát ra tiếng kêu rên trầm thấp ám ách, trên mặt nhanh chóng tích góp từng tí đỏ mặt, tiếp hoảng hốt mở mắt.

Trầm mặc, quỷ dị trầm mặc.

Kỳ Phong không nghĩ tới lộng xảo thành chuyên, nhất thời trên mặt có điểm không nhận được, nhưng biểu tình vẫn cứng rắn, nhìn không ra một chút áy náy.

Lạc Khâu Bạch nửa mê nửa tỉnh nhất thời còn chưa rõ ràng là tình huống nào, dưới ngọn đèn cũng thấy không rõ khuôn mặt của hắn, ngáp một cái hỏi y, “Ngô... Anh trở lại? Đoàn Đoàn đã ngủ chưa?”

“...”

Kỳ Phong không nói lời nào, ngực phập phồng lợi hại, đầu ngón tay chôn ở trong thân thể Lạc Khâu Bạch còn chưa lấy ra, lúc này y cũng không thể nhúc nhích.

Lạc Khâu Bạch bị thanh âm khàn khàn của mình làm hoảng sợ, lúc này mới ần ần cảm thấy chỗ nào không đúng lắm.

Một giọt mồ hôi nóng bỏng trên trán Kỳ Phong chảy xuống, vừa lúc tích trên mũi Lạc Khâu Bạch, giống một giọt nước sôi, hắn sững sốt một chút, ngẩng đầu chống lại ánh mắt thâm thúy như bóng đêm của Kỳ Phong, trong tim đột nhiên nhảy dựng, tiếp chống ván giường muốn ngồi xuống, lại lập tức đọng đến vị trí kia.

Lạc Khâu Bạch cương một chút, mở to hai mắt nhìn, thân thể không tự chủ được co rút lại, cảm giác có dị vật, khuôn mặt đều đỏ lên.

Người này thế nhưng... Thế nhưng thừa dịp hắn đi ngủ làm chuyện không biết xấu hổ!

“Lui cái gì lui, giảo như vậy khẩn trương làm gì?” Kỳ Phong tiên phát chế nhân, không kiên nhẫn mở miệng, trên mặt nhìn không ra hỉ giận, nhưng lỗ tai lại không phải hồng bình thường, sợ Lạc Khâu Bạch gây rối.

Lạc Khâu Bạch bị nghẹn một chút, theo bản năng cãi lại, “Không phải, con mẹ nó buổi tối rồi...”

“Anh đã một năm không sờ, hiện tại thừa dịp buổi tối sờ một chút làm sao vậy?” Kỳ Phong cả tiếng ngắt lời Lạc Khâu Bạch, tiếp đầu ngón tay lại đỉnh vào trong, vừa lúc trạc đến điểm mẫn cảm của Lạc Khâu Bạch.

“Tê!” Lạc Khâu Bạch đảo hít một hơi, da đầu một trận run lên, đỏ khốc đỏ cười, “Con mẹ nó anh lấy ra cho em! Đừng có lấy cớ!”

Kỳ Phong không nghe theo, ngược lại càng dùng lực đè lên, giống một ngọn núi ngăn chặn đường lui Lạc Khâu Bạch, một bàn tay quặc trụ cầm hắn trầm giọng nói, “Lấy cớ? Điều đã hơn một năm không lên giường, em cũng nên thực hiện nghĩa vụ vợ chồng, àn?”

Nói xong y dùng sức đỉnh về phía trước, gia hỏa cứng rắn thẳng trạc trạc trên bụng Khâu Bạch.

“Thực hiện cái đầu a, không phải kêu anh chiếu cố Đoàn Đoàn sao? Anh ném nó chạy vào đây làm cái gì, đi xuống đi xuống, đừng đè em.”

Mặt của Lạc Khâu Bạch trướng đến đỏ bừng, không chỉ bởi vì Kỳ Phong không biết xấu hổ, càng bởi vì thời gian dài như vậy thân thể không bị xâm nhập, đột nhiên xông tới ngoại vật, hắn cũng có chút hoảng hốt hụt hơi.

Hắn đưa tay đẩy y, Kỳ Phong nhú mày, rút tay ra, mặt trên đã dính thủy quang.

“Em xác định hiện tại muốn anh để em đi, đi tìm tiểu tử kia, àn?”

Lau đi ngón tay dính tuyến dịch cùng tràng dịch của Lạc Khâu Bạch, lưu lại một phiến thủy tí, Kỳ Phong trên cao nhìn xuống hắn, vừa rồi sức lực bị người trạc phá chột dạ đã bị thê tử không lưu tình chút nào cự tuyệt.

Lạc Khâu Bạch đều hô hấp không xong, nam nhân rắn chắc hữu lực đặt ở trên người mình, khuôn ngực tinh trắng hấp dẫn, hắn nuốt một ngụm nước bọt, thật sự không muốn thừa nhận mình mỗi một lần đều sẽ dính mỹ nhân kế của đại điều quái.

Lúc này Kỳ Phong đột nhiên đỉnh đầu ngón tay vào trong, hắn “A” một tiếng giơ lên cổ, tiếp như bị điện lưu đánh trúng, nam căn phía trước đều phần khởi đứng lên.

Này đã hơn một năm, hắn cơ hồ chặt đứt niệm tưởng, giống tu sĩ.

Trước kia hắn có nhu cầu còn sẽ tự động thủ giải quyết, hiện tại không có Kỳ Phong hắn cũng không có tâm tư, khi đó hắn cho là mình là “Lô đỉnh” bị đại điều quái hãm hại, hút đi rất nhiều dương khí mới lãnh cảm.

Kết quả hiện tại bị Kỳ Phong tùy tiện bính, thân thể của hắn giống như đột nhiên thức tỉnh, hỏa thiêu hỏa liệu lui đi lên.

Hắn ngưỡng cổ há mồm thở dốc, cố gắng làm cho mình lãnh tĩnh một chút, “Đoàn Đoàn... Còn cách vách, anh đừng xằng bậy.”

Kỳ Phong nhú lông mày, khóe miệng cười, y cúi đầu cắn môi Lạc Khâu Bạch, một bàn tay không ngừng mà ra vào trong thân thể hắn, một tay khác bắt đầu không thể chờ đợi được xé rách áo ngủ Lạc Khâu Bạch, “Tiểu tử kia chơi đùa cả đêm, thật vất vả mới ngủ, sao dễ dàng bị đánh thức như vậy. Hướng chi...”

Y đột nhiên kéo dài thanh âm, thanh âm trầm thấp thuần hậu phả lên mũi và môi Lạc Khâu Bạch, “Anh thật sự rất ngạc nhiên, em rốt cuộc là như thế nào sinh ra hài tử? Anh mỗi lần ở trong này đi vào, đều chảy tới thân thể em, anh không nên hảo hảo kiểm tra một chút sao?”

Nói xong, y tăng lực độ, dùng sức điểm vào nơi mẫn cảm của Lạc Khâu Bạch.

“Ách... Anh đừng... Nha... Đừng xoa bóp!”

Lạc Khâu Bạch ngưỡng cổ há mồm thở dốc, toàn thân phiếm hồng, ý thức được mình phát ra thanh âm quá lớn, nhanh chóng đem đầu chôn vào gối đầu, nhắc chân đá y, “Có cái gì hảo kiểm tra! Mới vừa gặp mặt anh không thể làm chuyện khác sao!”

Rất mất thể diện ... Hắn không nguyện ý nói tới đề tài cấm kỵ, Kỳ Phong lại không muốn nói nhiều lần.

Thanh âm của hắn lơ mơ, bọc một tầng hơi nước ướt sũng, toàn thân Kỳ Phong tình triều menh mông, lại cố nén xúc động, đột nhiên dừng lại động tác, một cái bắt được cổ Lạc Khâu Bạch, buộc hắn đối diện mình.

Lạc Khâu Bạch bị chôn ở gối đầu, khóe mắt đã nhiễm đỏ, trán thấm một tầng mồ hôi, môi yên hồng, Kỳ Phong không hề chớp mắt nhìn hắn, vừa mở miệng thể nhưng mang theo điểm ủy khuất, “... Em không nhớ anh...”

Nếu em nhớ anh, khẳng định đã sớm tách chân ra ở trên giường chờ anh.

Biểu tình yếu thế cực độ hiếm thấy, làm tim Lạc Khâu Bạch đột nhiên mềm nhũn, “Em không...”

“Vậy em nhớ anh sao?” Kỳ Phong híp mắt hỏi hắn, chính là tựa hồ cũng không vội “Anh rất nhớ em, anh mỗi ngày đều nghĩ, muốn nhìn thấy em hắn là như thế nào X em, em làm anh ghen một năm, không tin em sờ sờ đi.”

Đại gia hỏa cứng rắn lập tức đụng vào tay Lạc Khâu Bạch, y oán giận trừng mắt, ủy ủy khuất khuất lầu bầu, “Đều tại em.”

Ba chữ rơi xuống đất, tiếp không đợi Lạc Khâu Bạch kịp phản ứng lại đột nhiên tách ra chân hắn, đem mình đỉnh đi vào.

“Ách a!” Lạc Khâu Bạch kịch liệt run lên một chút, thân thể bị phá khai cảm giác quá mức tiên minh, hắn không kìm lòng nổi ngựa cổ kêu rên.

Cấm dục lâu như vậy, thân thể đã sớm khôi phục khản trí, kích cỡ của đại gia hỏa làm cho người ta sợ hãi toàn bộ tiến vào, trực tiếp đem hắn từ đầu tới đuôi xuyên qua.

Kỳ Phong giống dã thú bị giam hãm rốt cục ra khỏi lồng, phát ra tiếng thở nhẹ nhàng vui vẻ.

Y hoãn một chút, rút ra một chút, tiếp lại từ đầu tới đuôi tiến vào.

Hai người đồng thời run rẩy một chút, Lạc Khâu Bạch thở dốc, một bàn tay gắt gao mà bắt lấy bả vai Kỳ Phong.

“Rất... Lớn ... Anh trước đừng động, em chậm rãi...”

Bị bỏ ra cảm giác mang theo đau đớn, tiên minh tựa như lần đầu tiên, Kỳ Phong nhú lông mày, gọi lên một tia ác liệt tươi cười, “Hài tử đều sinh rồi, như thế nào sẽ đau?”

“Con mẹ nó anh đừng... Thú lắm!” Cũng không phải dùng chỗ này sinh đương nhiên sẽ đau! Huống chi anh không nhìn nhìn mình to thế nào, này mẹ nó là gia hỏa nhân loại nên có sao?!

Lạc Khâu Bạch hung hăng trừng y, lại không biết mình giờ phút này ánh mắt ướt sũng mang theo đỏ ửng, nhướng mày nháy mắt câu dẫn, trực tiếp làm hô hấp của Kỳ Phong thô lên vài phần.

Y thềm mắng một tiếng, thất lưng mạnh mẽ trừu vân, kiên thạch mỗi một lần tiến vào, không hề bảo lưu rút ra, tốc độ lại nhanh, như là đem chờ đợi một năm này tất cả đều bỏ trở về.

“A a! Ân... Chậm, chậm một chút!” Lạc Khâu Bạch bị đau phát ra một chuỗi kêu rên, phù dung câu nháy mắt cất cao đối với kí chủ lực cũng không có ảnh hưởng bởi vì thời gian mà biến mất, giờ phút này lần thứ hai tiến vào Kỳ Phong như được tưới một thùng dầu sôi.

Mẹ, luôn mồm nói đau, còn liên tiếp kêu y chậm một chút, vậy em đừng phát ra thanh âm ác liệt như vậy a!

Thê tử của y hoàn toàn là đang lạt mềm buộc chặt, thể chất đều thay đổi, bính chút liền nổi trên mặt nước, hoàn hảo ý tứ yêu cầu này kia, thật tưởng người chồng này đoán không ra sao?

Kỳ Phong hừ một tiếng, ánh mắt xích hồng một mảnh, cánh tay tinh tráng rắn chắc một phen nắm lấy thất lưng Lạc Khâu Bạch, buộc hẳn ngồi ở trên người mình, đột nhiên biến hóa tư thế, Lạc Khâu Bạch bởi vì trọng lực, lập tức quỳ gối trên giường, hung hăng mà đem thạch khối nuốt sâu vào bên trong.

“A ——!”

Lạc Khâu Bạch bén nhọn kêu một tiếng, cảm thấy mình cũng bị chia làm hai cánh, cơ bắp toàn thân kịch liệt co rút lại.

“Câm miệng!” Kỳ Phong bị hẳn kêu thiếu chút nữa tước vũ khí đầu hàng, thê tử của y rốt cuộc sao có thể dâm dăng như vậy!

“Em gọi lớn tiếng như vậy, lúc này không sợ Đoàn Đoàn nghe thấy được?”

Lạc Khâu Bạch mới vừa rồi bị gây sức ép, nhất thời nhịn không được, lúc này đột nhiên nhớ tới con mình ngay cách vách, hai người bọn họ làm ba ba thể nhưng lại làm bừa như vậy, nháy mắt mất thể diện hận không thể tự sát, đưa tay che miệng lại, thân thể cũng không chế không được co rút lại.

Kỳ Phong bị kẹp đến nỗi phải hít một ngụm khí, võ mông Lạc Khâu Bạch một chút, quát lớn, “Đừng chặt như vậy!”

Vừa rồi trong nháy mắt, y thiếu chút nữa bị phù dung câu khép chết.

Rất đáng giận... Thê tử của y quả thực so với trước kia còn lợi hại hơn, đây là thể chất sau khi biến hóa phù dung câu nội mị sao?

Y hít một hơi, càng thêm dùng sức đỉnh lên trên, cánh tay lại đem Lạc Khâu Bạch dùng sức áp xuống, làm hai người mỗi một lần kết hợp cũng giống như hoả tinh địa cầu.

Cổ họng Lạc Khâu Bạch đều ách, lúc ban đầu không thích ứng, thân thể thơm ngọt vô pháp ngôn thuyết, đem toàn thân của hắn nhiễm hồng, phía trước đã sớm hưng phấn trắng tấp, Kỳ Phong mỗi một lần chớp lên đều va chạm tiểu huyết.

Thạch khối tinh chuẩn trạc đến thân thể của hắn, ra vào, như trào ra từng đạo điện lưu, tứ chi toàn thân.

Phía trước dâng trào đã ướt rồi tinh rồi mù, mặt sau phát ra tiếng nước tư tư, vọng trong phòng.

Kỳ Phong cắn bờ môi của hắn, đem nơi kết hợp giữa hai bộ vị vẽ loạn, trầm giọng nói, “Nhìn em kìa, dâm dăng như vậy, một năm này em không làm bừa? Còn nói một năm không quan hệ, không quan hệ có thể bính một chút em hẳn cảm thành như vậy?”

Y vừa nói một bên dùng sức hướng về phía trước, họa vòng trong thân thể Lạc Khâu Bạch.

Lạc Khâu Bạch kêu lên một tiếng đau đớn, hung hăng trừng y, “Thả anh ... Chó má!”

Kỳ Phong kỳ thật đã sớm biết kết quả, nhưng muốn nghe chính miệng của thê tử nói ra, cố nén xúc động, ngạnh sinh đem của mình trừ đi ra.

“Anh không tin.”

Lạc Khâu Bạch bị y gây sức ép hốc mắt đều đỏ, cổ họng phát khô, toàn thân như treo ở giữa không trung, mắt thấy đã muốn đỉnh, lại ngạnh sinh sinh bị kéo xuống dưới tư vị rất không xong.

Hắn hai mắt một bé, cúi người ôm cổ đại diệu quái, ách cổ họng, mặt toàn đỏ “Chỉ có anh...”

Kỳ Phong tìm đập thành thạch, bị thê tử câu dẫn toàn thân nóng bỏng, nhưng lỗ tai vẫn hồng, làm bộ khinh thường hừ một tiếng, “Này ai biết, dù sao anh cũng chỉ ngạnh lên với em, em lại không có quái bệnh, sao không tìm ai.”

Lạc Khâu Bạch mất thể diện càng thêm lợi hại, ghen nửa ngày mới thốt ra một câu, “Kỳ thật... Em đối với những người khác cũng không phản ứng.”

Kỳ Phong cực lực ngăn chặn khóe miệng, như cũ than mặt, Lạc Khâu Bạch nói, “Em cũng không biết là xảy ra chuyện gì... Dù sao, từ lần đó tại ôn tuyên với anh... Kia cái gì, em đối những người khác ngay cả nhìn một cái hứng thú cũng bị mất.”

“Tại nước Mỹ một năm này, em một chút tâm tư cũng không có, em cũng hoài nghi có phải em bị anh áp bức thành lãnh cảm, còn cố ý xem phim, kết quả vẫn là...”

“Vẫn là không được?” Kỳ Phong nhú lông mày.

“Àn.”

Mặt của Lạc Khâu Bạch càng đỏ hơn.

“Có dùng những đạo cụ loạn thất bát tao chơi đùa không?”

“Kỳ Phong!” Lạc Khâu Bạch đỏ mặt tía tai, đã nhìn ra Kỳ Phong cố ý làm khó dễ, nghĩ đến nam nhân trên giường sẽ trở nên ác liệt như vậy, hắn nhịn không được đá y một cước, “Anh rốt cuộc làm hay không? Nhanh đi, đừng vô nghĩa như vậy!”

Vừa dứt lời, hai đùi của Lạc Khâu Bạch đã bị Kỳ Phong nâng lên, sau đó thạch khối lửa nóng lại một lần kiên định lại hung ác đỉnh tiến vào.

“Àn a...” Lạc Khâu Bạch phát ra một tiếng kêu rên xen vào thống khổ cùng thoải mái, từ góc độ kia hắn có thể nhìn thấy đầy đủ Kỳ Phong tiến vào như thế nào.

Rất mất thể diện... Hắn vội vàng nhắm mắt lại.

Kỳ Phong lại quắc trộ cảm, không cho hắn nhắm mắt, hung ác hôn xuống, càng cường lực lần lượt khởi xương công kích mãnh liệt, khàn khàn nói, “Cho nên về sau em chỉ có thể lên giường với anh, chỉ có anh mới là nhục thực của em.”

Lạc Khâu Bạch mơ hồ nghe được “Nhục thực” từ ngữ cổ quái, không kịp phản ứng, đã bị Kỳ Phong kéo vào vực sâu.

Khi lên cao trào, Kỳ Phong gằm nhẹ, Lạc Khâu Bạch đột nhiên nghĩ đến một chuyện rất đáng sợ, hắn đến bây giờ còn không hiểu được Đoàn Đoàn là như thế nào tới, nếu làm nữa sẽ không...?

Nghĩ đến khả năng này, mặt của hắn nhất thời biến sắc, cuống quýt chống đỡ, “Kỳ Phong lấy ra đi! Không thể... Ân... Lặng đi vào! Lấy ra!”

“Anh nói có thể là có thể!” Kỳ Phong quát lớn một câu, đè lại Lạc Khâu Bạch, mãnh liệt va chạm về phía hắn, Lạc Khâu Bạch kêu la, ngăn chặn thanh âm khàn khàn mềm dẻo của hắn, đem hắn gắt gao mà ôm vào trong ngực, ách lên tiếng, “Khâu Bạch, em nói lúc này đây em còn có thể sinh một đứa nữa không?”

Một câu trạc đến tử huyệt của Lạc Khâu Bạch, hắn toàn thân run run, thể nhưng cứ như vậy phóng thích ra.

Bạch quang hiện ra trước mắt, Kỳ Phong bị tê tử hung hăng giảo trụ, dã thú gào thét một tiếng, Lạc Khâu Bạch thất thần, đem chất lỏng hỏa nóng quán đầy thân thể hắn...

Đều nói từ xa nhập kiệm khó, từ kiệm nhập xa dịch, ý là từ tên khát cái thành mập mạp là chuyện rất dễ dàng, nhưng đem cơm một năm không ăn ăn xong trong một buổi tối, ai mẹ nó chịu được!?

Cả một đêm, Kỳ Phong tựa như uống thuốc, biến đổi đa dạng gây sức ép hắn, từ trên giường làm lên trên ghế, lại từ trên ghế làm lên trên giường, như là đem uất hận một năm xuất ra trên người hắn, thẳng đến không trung hơi hơi sáng mới rốt cục buông tay.

Lạc Khâu Bạch mệt đến cơ hồ tắt thở, cuối cùng một lần bị tràn ngập, hắn hai mắt tối sầm ngủ.

Giờ phút này, dương quang minh mị tiến vào trong bức màn, vẩy vào trên giường, Lạc Khâu Bạch chậm rãi chuyển tỉnh, cúi đầu nhìn cánh tay bên hông mình, mới nhớ tới hành vi phóng đảng đêm qua, lúc này trên mặt có điểm không nhận được.

Nói như thế nào hắn ngay từ đầu còn không đồng ý, kiên quyết chống lại, kết quả bị mỹ nhân kế của đại điều quái dụ hoặc, cuối cùng còn mất thể diện nói gì đó “Em chỉ có thể lên giường với anh, những người khác đều không có cảm giác” linh tinh ăn nói khùng điên, hai đại nam nhân, cách vách là tiểu hài tử, không biết xấu hổ lẫn cả đêm, thật sự là... Thực xin lỗi “Ba ba” xưng hô này.

Đều do đại điều quái!

Lạc Khâu Bạch bĩu môi, lặng lẽ mà nghiêng thân mình nằm ở bên cạnh Kỳ Phong.

Nam nhân ngủ, cùng một năm trước giống như đúc, buông xuống khuôn mặt lạnh như băng cùng tính tình biệt nữ cổ quái, y ngủ giống như hài tử, lông mi nồng đậm chình tề sắp hàng, khuôn mặt kiên nghị, thân thể tinh tráng quang tỏa được thái dương chiếu xuống, mỗi khối cơ bắp đều mê người như vậy.

Khuôn mặt này đã lâu lắm không gặp, trước kia chỉ có thể nhớ, vuốt phẳng ảnh chụp, nhưng hiện tại nam nhân cứ như vậy trầm ổn nằm ở đây, thời gian một năm chia lìa dài lâu cũng đột nhiên trở nên bé nhỏ không đáng kể.

Chỗ này không có người biết hắn là Lạc Khâu Bạch, cũng không có ai sẽ ngăn cản hắn cùng người nam nhân này cùng một chỗ, California cho phép đồng tính kết hôn, cho nên bọn họ tay nắm tay đi dưới ánh mặt trời, cũng không có ai sẽ nói ba nói bốn.

Ân... Như vậy thật tốt, như vậy liền không thể tốt hơn.

Lạc Khâu Bạch hít một hơi, cảm thấy mình đạt được tân sinh, nhìn không được vươn tay lặng lẽ mà vẽ ngũ quan bề ngoài của nam nhân, từ mi cốt bình thẳng đến mũi phẳng phiu, đều nói mũi nam nhân không thẳng thắn cùng phía dưới kia một căn lớn nhỏ có quan hệ trực tiếp, thực hiển nhiên đại điều quái đầy đủ xác minh đạo lý này.

Lạc Khâu Bạch cười trộm, đầu ngón tay rơi xuống môi mím của Kỳ Phong, trong lòng vừa động, trộm hôn một cái.

Chỉ cho phép anh đánh lén sao? Em cũng sẽ.

Lạc Khâu Bạch chưa kịp chiếm tiện nghi của “Mỹ nhân” mà đặc chí, một cánh tay cốt sắt đột nhiên hướng đến, không đợi hắn kịp phản ứng, đã đem hắn đặt ở trên giường, tiếp một tòa “Cao sơn” ép hắn.

“Em mỗi ngày trừ bỏ câu dẫn còn sẽ làm việc khác sao?” Kỳ Phong tức giận mở miệng, thanh âm khàn khàn, ánh mắt thâm thúy sáng quắc, lỗ tai lại lộ ra một chút hồng.

Lạc Khâu Bạch sững sốt một chút, tiếp bình tĩnh đại ngộ, “Kháo, anh giả bộ ngủ!”

Kỳ Phong từ trong xoang mũi không mẫn không nhạt phát ra một tiếng hừ lạnh, “Là ánh mắt đậm đặc của em nhìn anh không thể nhận được nữa mới tỉnh lại.”

“Vậy anh không theo ý em đã mở mắt sao?” Lạc Khâu Bạch miết miệng.

“Đó là bởi vì anh muốn nhìn xem em chuẩn bị dùng thủ đoạn ác liệt gì đến câu dẫn anh, không được sao?” Kỳ Phong than mặt nhướng mày, thanh âm lại không tự giác nâng lên vài phần, chứng minh y lo lắng không đủ, Lạc Khâu Bạch đã thăm dò rồi.

“Được được được, là em câu dẫn anh, vậy anh có thể đề lên không? Em thích bị anh áp đến tắt thở.”

Kỳ Phong không phản ứng hẳn, song chường vừa thu lại, đem hân kéo vào trong ngực, tiếp nhét vào chần, tựa hồ chuẩn bị ôm Lạc Khâu Bạch ngủ.

Hai người gắt gao dính nhau, Lạc Khâu Bạch vốn định chê cười y gây sức ép một đêm, còn không có thể lực, kết quả không đợi mở miệng cũng cảm giác được sau huyết bị một thứ cứng rắn trạc lên.

Lạc Khâu Bạch sững sốt một chút, tiếp kịp phản ứng đó là cái gì, tiếp trên mặt một trận hồng một trận xanh, “Con mẹ nó anh... Tại sao lại... Lại?”

Trước kia bất lực, hiện tại nhất cử liên cương một ngày một đêm, tương phản này có thể yêu cầu ly hôn không!?

“Còn không phải bởi vì em.” Kỳ Phong lãnh mặt hừ một tiếng, lại đỉnh tới trước một chút, tiếp đầu gối tách ra hai chân Lạc Khâu Bạch đi vào.

“... Lần này tại sao lại là em?” Em đều phối hợp cả đêm, anh còn muốn như thế nào nữa? Lạc Khâu Bạch đỏ khốc đỏ cười.

Kỳ Phong không vui nhíu mày, thê tử của y ngốc sao, loại chuyện này còn cần hỏi lại một lần.

“Anh nói, anh chỉ ngạnh lên với em, đây không phải là trách nhiệm của em sao? Em đốt hỏa, đương nhiên là em phải dập lửa, đừng nghĩ trốn tránh trách nhiệm.”

Lạc Khâu Bạch bật cười, “Coi như xong, ngày hôm qua anh ở trong phòng vệ sinh làm cái gì, thật nghĩ em không biết? Khi đó em cũng không ở bên cạnh anh? Ôi, không phải là DIY sao, em cũng sẽ không nói anh xuất quỷ, anh có cái gì ngại ngùng.”

Kỳ Phong lập tức ngồi xuống, sắc mặt nóng nảy, lãnh mặt ghen trong chốc lát mới mở miệng, “Em còn dám nói xạo! Nếu không bởi vì em hát đậm đặc như vậy, còn cố ý tham gia kỳ thi, anh sẽ bởi vì em phù dung câu chết tiết ở trong trường học liền làm chuyện mất mặt như vậy sao!”

Một câu nói kia, mỗi một chữ Lạc Khâu Bạch đều có thể hiểu được, nhưng ghé vào đồng thời làm hân không hiểu?

“Chờ một chút... Cái gì gọi là ‘Em phù dung câu chết tiết’? Phù dung câu là cái quỷ gì?”

Kỳ Phong cương một chút, tiếp xốc lên chần liền xuống giường, một bộ hoàn toàn không chuẩn bị tiếp tục giao lưu.

“Uy uy, anh tại sao lại trốn tránh vấn đề? Kỳ Phong, hỏi thì phải đáp, kháo, anh đi nhanh như vậy làm gì.”

Lạc Khâu Bạch tổng cảm thấy chuyện này có mờ ám, đặc biệt lỗ tai của Kỳ Phong đều đỏ, tuyệt đối là có vấn đề.

Hân xốc lên chần muốn đuổi kịp, kết quả lại quên chính mình ngày hôm qua bị gây sức ép cả một đêm, hai đùi mới vừa buông xuống giường, tiếp nhuyển giống mì sợi, thất lưng một trận toan ma, hân nhận không được “Ấn...” Đau hô một tiếng.

Lúc này đông đông đông tiếng bước chân đột nhiên truyền đến, Kỳ Phong tức giận tiêu sái lại đây, nóng nảy đem hấn ôm ở trên giường, tiếp lỗ tai đỏ hơn, “Đều nói em không cần phát ra thanh âm dâm dăng như vậy! Em rốt cuộc muốn anh nói mấy lần! Em không phải còn muốn ai X?”

Đại gia hỏa phía dưới kia gần Lạc Khâu Bạch, lúc này đã kiêu đến lão cao, thực hiển nhiên đã bị kích thích.

“Tê... Em buồn bực, này cùng thanh âm của em có cái gì quan hệ?” Lạc Khâu Bạch một bên xoa thắt lưng, một bên quay đầu lại cùng Kỳ Phong nói chuyện.

Kết quả mắt mở trừng trừng nhìn ngoạn ý kia dùng mắt thường có thể thấy được, nhanh chóng lại trưởng vài phần, đỉnh đầu thậm ra trọc dịch.

Trong lúc nhất thời Lạc Khâu Bạch có chút bối rối, “Điều này sao hồi...”

“Không cho nói chuyện với nó!” Kỳ Phong càng thêm chặt vật.

Lạc Khâu Bạch sửng sốt tiếp tựa hồ có chút kíp phản ứng, “Anh vẫn luôn nói thanh âm của em đối với anh có ảnh hưởng, còn nói em là phù dung câu, kia phù dung câu cùng thanh âm lại có cái gì quan hệ sao?”

Kỳ Phong bị chọc giận, toàn thân buộc chặt, hô hấp dồn dập, tức giận trừng mắt nhìn Lạc Khâu Bạch, không cần nói, “Phù dung câu là một loại danh khí, chuyên môn câu dẫn nam nhân, chính là em!”

Lạc Khâu Bạch lúc này tròn tròn mắt.

Này mẹ nó lại là chỗ nào phong kiến mê tín? Câu dẫn nam nhân cái muội anh!

56. Chương 59

Chương 59

Lạc Khâu Bạch sửng sốt hơn nửa ngày mới hồi phục tinh thần lại, tiếp cười ha hả, một bên cười một bên còn nắm vân giường.

“Anh đừng lấy cớ, còn chuyên môn câu dẫn nam nhân? Em là thẳng nam, còn phiền toái rồi đó. Lại nói, em diện mạo này, trừ anh mất tàn ra, còn có ai sẽ phản ứng với em?”

Hắn quả thực bị Kỳ Phong đả bại, từ lúc hai người mới vừa nhận thức, vô luận hắn làm thế nào, người này đều cho rằng đó là câu dẫn y, đầu óc mình không khỏe mạnh, còn đổ lên trên người hắn, thật sự là dâm tà mà.

Kỳ Phong sắc mặt tối sầm, thê tử của y cũng dám mắng y mất tàn, biết cái gì gọi là phu thê vi cương sao?

Y đem Lạc Khâu Bạch đặt ở trên giường, vươn tay che miệng, “Đúng, anh mất tàn, em xấu như vậy, nếu không bởi vì em là lô đỉnh của anh, anh cũng sẽ không coi trọng em.”

Lời này nếu đặt ở trên người vợ chồng bình thường, tuyệt đối sẽ tức điên lên, không một người bạn đời nào có thể chịu đựng đối phương nói ra những lời đả thương như vậy.

Nhưng Lạc Khâu Bạch hiểu rất rõ Kỳ Phong khẩu thị tâm phi, hơn nữa cũng phi thường tự mình hiểu lấy, không chỉ không sinh khí, ngược lại vẻ mặt thần nhiên nhún vai phản bác trở về, “Em đích xác bộ dạng không đẹp bằng anh, em thừa nhận a. Lúc trước nếu không bởi vì bộ dạng anh vừa suât lại có tiền, tính tình anh thối như vậy, sao em có thể chịu được anh?”

Kỳ Phong nửa ngày cũng không nói gì, thê tử của y chỉ bởi vì ham tài sản của y mới cùng y kết hôn, nếu y là một con quỷ nghèo, sống không đến 30 tuổi, Lạc Khâu Bạch cũng sẽ không chút do dự ném y, vỡ mộng chạy lấy người sao?

Y ghen nửa ngày hừ lạnh một tiếng, “Nông cạn! Không thể nói lý.”

Lược hạ lời này, tim y bị đè nén, xoay người xuống giường.

Giờ phút này sắc mặt của y rất xanh, đồng tử thâm sắc cực lực che dấu thần sắc mất mát, Lạc Khâu Bạch nhíu lông mày, một cái bắt được cánh tay của y.

Kỳ Phong không kiên nhẫn muốn đẩy khai hẳn, Lạc Khâu Bạch lại cười ở sau lưng ôm lấy y, “Anh xem, anh cũng biết những này nói ra thực nông cạn, kia mới vừa nói em xấu, còn nói chỉ là bởi vì em là lô đỉnh mới tìm em không phải nông cạn sao? Minh có mắt sẽ biết thôi, anh đối với em thế nào em rất rõ ràng, cho nên anh có cái gì ngại ngần không thể nói với em a?”

Thanh âm của hắn rất thấp, khàn khàn cùng biếng nhác.

Kỳ Phong toàn thân cứng đờ, tiếp ánh mắt nhanh chóng dịch sang một bên, trái tim cũng nhảy mắt nhanh hơn một nhịp.

Lạc Khâu Bạch nhìn y không nói lời nào, trêu ghẹo nhử lông mày, tiếp tiến đến bên tai y không nhẹ không nặng cắn một hơi, nhỏ giọng nói, “Kỳ Phong... Nói cho em biết đi, rốt cuộc danh khí là cái gì a?”

Phù dung câu lọt vào tai lập tức nhảy mắt chui qua màng tai đến toàn thân, lỗ tai của Kỳ Phong nhanh chóng sung huyết, nam căn phía dưới kia hung hăng trướng lên một chút.

Chết tiệt, thê tử của y nhất định là cố ý!

Y hít một hơi, toàn thân cứng ngắc giống khối gỗ, qua nửa ngày mới lãnh mặt nói, “... Đây là em cầu anh.”

Lạc Khâu Bạch bị y đả bại, liễu mạng nhện cười, cầm đặt trên bờ vai của y gật gật đầu, ôm thắt lưng nam nhân, lại cắn lỗ tai y.

Sắc mặt của Kỳ Phong càng thêm cổ quái, liền tính làm nũng là quyền lực của em, anh cũng sẽ không nhiều lần dễ dàng tha thứ, hôm nay thuận tiện cho em.

“Trong tay Tôn đạo trưởng có một quyển sách gọi là phong nguyệt phổ, bên trong ghi lại một loại người có thể thông qua thanh âm làm người động tình, người như thế tên là phù dung cầu, cũng chính là em danh khí không biết xấu hổ.”

Nghe xong lời này, Lạc Khâu Bạch há to miệng, nửa ngày mới nghẹn xuất một câu, “Tại sao lại là Tôn đạo trưởng, đều nói ông ta là bọn bịp bợm giang hồ, anh như thế nào vẫn là không tin? Ông ấy nói anh khắc thể khắc tử cả đời độc thân, còn nói anh sống không đến 30 tuổi, hiện tại em với anh còn có Đoàn Đoàn mà.”

“... Đó cũng là bởi vì em.” Nói xong lời này, biểu tình của Kỳ Phong càng thêm cổ quái, thoát nhìn có điểm thẹn thùng.

“Anh... Trước kia lãnh đạm, liền tính tìm được lô đỉnh cũng thạch lại càng không đứng lên, hơn nữa...”

“Anh lãnh đạm!?” Kia ngày hôm qua gây sức ép làm em eo mỗi lưng đau là ai? Lạc Khâu Bạch ghét bỏ liếc mắt nhìn y.

“Em không thích nghe, không thích nghe thì thôi.” Kỳ Phong thẹn quá thành giận, vút cánh tay ra.

Lạc Khâu Bạch nhanh chóng giữ chặt y, “Đúng đúng, anh tuyệt đối lãnh đạm, đều là em câu dẫn anh mới thoát khỏi thuốc, đây là cũng nhảy vọt của điều quái bất lực.”

Kỳ Phong liếc hắn một cái, tiếp không mẫn không nhạt tiếp tục nói, “Lô đỉnh không chỉ yêu cầu người sinh ra trong năm âm nguyệt, còn muốn cầu kí chủ phải có phản ứng, cho nên bệnh của anh chỉ có thể để người sinh ra trong năm âm nguyệt có danh khí đến trị, những người khác căn bản sẽ vô dụng, mà em vừa lúc là một phù dung cầu thanh âm âm dương, lúc này anh mới sống đến hiện tại.”

Này đó giải thích kỳ thật y tuyệt không nguyện ý nói, bởi vì vừa nói ra khỏi miệng quả thực giống như thổ lộ với Lạc Khâu Bạch, điều này làm cho y mất mặt?

Lạc Khâu Bạch bị lời này nói làm bối rối, lúc này đều không để ý xem sắc mặt cứng ngắc của Kỳ Phong, đầu rất nhanh vận động.

Qua hơn nửa ngày, mới nuốt một ngụm nước bọt nghẹn xuất một câu, “Cho nên... Đây mới là nguyên nhân anh lúc trước kết hôn với em?”

Kỳ Phong không nói lời nào, đại biểu ngầm thừa nhận.

Lạc Khâu Bạch lâm vào trầm mặc, cúi đầu thật lâu không mở miệng.

Kỳ Phong tâm bất ổn, ngay tại lúc y cho rằng Lạc Khâu Bạch sinh khí, thê tử của y lại đột nhiên ngừng đầu, ửng hồng cổ quái, “... Lúc trước anh lần thứ hai thấy em liền muốn kết hôn, nói cách khác lần đầu tiên gặp mặt nhất định có chuyện gì xảy ra mới để cho anh nhanh hạ quyết định như vậy, anh còn nói thanh âm của em là danh khí, kia có thể hay không... Anh nghe em nói câu nói đầu tiên, khiến cho anh khởi phản ứng?”

Kỳ Phong lập tức nhú mày lại, tiếp không chỉ là khuôn mặt, trong ngực đều đỏ.

“Em đừng tự mình đa tình!” Y lo lắng có chút không đủ.

Ánh mắt của Lạc Khâu Bạch càng ngày càng sáng, tiếp như là xác nhận cái gì kinh thiên bí vấn, “Cho nên... Anh đối với em kỳ thật là nhất kiến chung tình đúng hay không?”

“Em như thế nào nhược trí như vậy, hèn chi lão sư dạy em như vậy!”

Kỳ Phong bị chột trúng tâm sự, quả thực là nổi trận lôi đình, Lạc Khâu Bạch nhìn phản ứng đã hiểu được.

Hắn sắc mặt cổ quái nhìn Kỳ Phong liếc mắt một cái, tươi cười càng lúc càng lớn, cuối cùng chịu không được cười ha ha.

Hắn thực ngạc nhiên mình không bởi vì bị Kỳ Phong lợi dụng mà sinh khí, có lẽ là bởi vì đã thích, cho nên mới sẽ không so đo này đó, đối góc độ, nếu không phải ban đầu “Lợi dụng”, hắn cũng không có khả năng cùng Kỳ Phong đi đến hiện tại, hướng chi, biết đại điều quái từ lần đầu tiên hai người gặp mặt, cũng đã bị y ăn gấu gao, loại cảm giác ác liệt lại hạnh phúc này quả thực không cách nào hình dung.

Hắn cười quá lợi hại, nghiêng về một bên nhu bụng, “Anh như thế nào ngây thơ như vậy, hiện tại cả học sinh trung học đều không chơi nhất kiến chung tình này, ha ha ha...”

“Em cười đủ chưa!” Kỳ Phong chưa bao giờ mất mặt như vậy, cơ hồ muốn chạy trời chết.

Lạc Khâu Bạch nhanh chóng bắt lấy tay y, nháy mắt nhin cười nói, “Được, em không cười, em còn chưa nói xong đâu, tại sao có thể nói đi là đi?”

Hắn xoay người, nằm ở trên đùi Kỳ Phong, thoải mái duỗi thẳng lưng, loại tư thế thân mật này, Kỳ Phong phi thường hưởng thụ, thân thể cứng đờ nhưng không có tái đẩy ra hắn, nhưng cũng không có tính toán mở miệng.

“Chuyện này đối với em rất không công bằng, anh cùng lão đạo sĩ lỗ mũi trâu nhất định là thông đồng, các người ai cũng biết em là danh khí chó má gì, em là đương sự duy nhất không biết gì, đêm qua anh còn nhắc tới cái gì nhục thực, vậy là cái gì?”

Nhắc tới cái này, Kỳ Phong sắc mặt hơi hoãn, thậm chí trong tròng mắt còn xẹt qua một tia đắc ý.

“Đây là chìa khoá chi khế.”

“... Cái gì?” Lạc Khâu Bạch đảo đảo lỗ tai, không nghe hiểu được.

“Phong nguyệt phổ nói, mỗi danh khí phá thân đều sẽ tự động tìm kiếm một nhục thực định mệnh, một khi tìm được liền sẽ cùng giao hợp với người có thân thể phù hợp hình thành quan hệ khế ước, cả đời chỉ có thể có phản ứng với nhục thực của mình, mà em đã lựa chọn anh, cho nên về sau em đừng câu dẫn người khác, thành thành thật thật đấy, dù sao nếu câu dẫn, em cũng chỉ có thể câu dẫn anh, người khác đừng mơ tưởng động vào một căn lông tơ của em.”

Lạc Khâu Bạch cương nửa ngày, đều không khép lại miệng, hắn đã miễn dịch với phong kiến mê tín của Kỳ Phong, nhưng ai tới nói cho hắn biết, tiểu huynh đệ phía trước kia uy vũ sinh uy như thế nào còn có thể bị Kỳ Phong khống chế, này chẳng khác nào bị hoạn sao?

Nghĩ đến đây, hắn sững sốt một chút, đột nhiên nghĩ đến mình ở Mỹ một năm, đích xác đối với người khác không phản ứng, duy có tối hôm qua Kỳ Phong xuất hiện, hắn liền thiên lôi địa hỏa...

Lúc này sắc mặt đều tái rồi.

“... Điều đó không có khả năng, cái gì chó má em lựa chọn anh, em cảm giác không được?”

Nhìn thấy thê tử rất cục tức đến khó thở, Kỳ Phong gọi lên khoe miệng, híp mắt nở nụ cười một chút, “Em không nhớ rõ? Lúc trước tại ôn tuyến, chính là em quần anh, không phải anh nói em đừng không biết liêm sỉ như vậy, em không nghe, làm chồng anh đương nhiên phải thỏa mãn em, cho nên em lựa chọn anh, anh không có vấn đề gì, đều là em rất dâm dăng.”

Nhắc tới ôn tuyến trì, Lạc Khâu Bạch nghĩ tới một thân nữ trang còn có lúc ấy thân thể liên tục sốt cao khô cạn, nháy mắt đỏ mặt tía tai.

“Được a Kỳ Phong, con mẹ nó anh nhất định là tính kế em! Anh đã sớm biết này đó lại không nói với em, đem em khóa lại chỉ có thể cùng một chỗ với anh, đem qua lại cố ý bức em nói cái gì chỉ có phản ứng với anh ăn nói khùng điên, thật không ra thể thống gì!”

Nói xong, hần lập tức đẩy ngã Kỳ Phong, hung hăng cắn một hơi.

Kỳ Phong nhìn thê tử thẹn quá thành giận, cũng không phản kháng, trên mặt vẫn cứng rắn, nhưng trong ánh mắt tất cả đều là ý cười.

Làm chồng, nên bảo vệ uy nghiêm của mình, thê tử có làm nũng cũng chỉ là hổ giấy.

Lạc Khâu Bạch ngẩng đầu lên, trừng y, tức giận nói, “Ly hôn ly hôn, em phải đáp anh.”

“Anh nói, em là danh khí, tùy tiện phát âm đều có thể câu dẫn, em còn muốn hỏi anh tính tình đã kém còn sau lưng tính kế gia hỏa của em làm gì? Trong người kỹ năng Jack tô như vậy, sao em không thể tìm suất cao mãnh nam?”

Kỳ Phong căn bản nghe không biết cái gì gọi “Jack tô”, chú ý đến câu cuối cùng, lãnh mặt hỏi, “Em còn muốn tìm Mạnh Lương Thần?”

“... A?” Lạc Khâu Bạch đang đùa với đại diện quái, nhất thời không đuổi kịp mạch não y, không rõ y nói lời này, như thế nào đột nhiên nhắc tới Mạnh Lương Thần.

Kỳ Phong xoay người, chau mày, hừ lạnh một tiếng, “Chẳng lẽ không phải? Họ Mạnh đều chạy trốn tới nước ngoài đi, như thế nào, em còn nhớ mãi không quên?”

Lạc Khâu Bạch càng thêm không hiểu ra sao, cân nhắc hơn nửa ngày mới hiểu được, đại khái trong quan niệm của Kỳ Phong, từ “Mạnh” này cùng âm với phong sát, cho nên “Mãnh nam” chẳng khác nào “Mạnh nam”, cũng như cá trong chậu.

Hần đỡ khóc đỡ cười, nằm ở trên giường duỗi thẳng lưng, nhắc tới Mạnh Lương Thần khiến cho hần nhớ tới trước kia, một năm trước gièm pha trí mạng, trong lúc nhất thời tâm tình của hần có chút suy sụp, bất quá vẫn cười nói, “Đừng nói hưu nói vượn, một năm trước sự kiện kia tuôn ra em với hần ta đã định trước cả đời không qua lại với nhau, hần ta đi chỗ nào đều không liên quan gì tới em, mỗi ngày ở trong này nhớ thương anh còn không kịp, chỗ nào ở Mỹ có thời gian nhớ người khác?”

Kỳ Phong ôm hần, sắc mặt cũng trở nên có chút không xong, y hiểu được Lạc Khâu Bạch đang lo lắng cái gì, trầm giọng nói, “Chuyện gièm pha em không cần lo lắng, liên tính họ Mạnh kia trốn ra ngoài, anh cũng có biện pháp giúp em xử lý, em hiện tại chỉ cần lo lắng album có thể bán ra hay không như vậy đủ rồi, mặt khác đều giao cho anh.”

Lạc Khâu Bạch sững sốt một chút, tiếp cho là mình nghe lầm, “Em... Album?”

Kỳ Phong theo lý thường phải làm gặt đầu, “Em yêu cầu một cơ hội một lần nữa trở lại công chúng, ra album là một biện pháp không tồi, lát nữa em theo anh về công ty trực tiếp ký hợp đồng, hiện tại Lưu Bạch có đầy đủ tư cách chăm sóc em.”

Nhắc tới Lưu Bạch, Lạc Khâu Bạch có chút khốn quẫn, bởi vì hần biết được Kỳ Phong có hàm nghĩa gì, Lưu Bạch, lưu lại chính là cái gì “Bạch” không cần nói cũng biết, nhưng hần vẫn cảm thấy chuyện này phát triển có chút ngoài dự liệu của hần, “Kỳ Phong... Anh như thế nào sẽ nghĩ tới tiền quân giải trí? Kỳ lão gia... Không phản đối?”

“Kỳ lão gia” ba chữ này hần nói phi thường gian nan, cực lực làm cho mình không cần có cảm xúc chủ quan.

Mặt của Kỳ Phong triệt để trầm xuống dưới, qua thật lâu cũng không thoả mái nói, "... Em không cần lo lắng, bởi vì... Anh với ông nội có xích mích."

Lạc Khâu Bạch kinh ngạc lập tức ngồi xuống, "Anh... Điên rồi?" Anh vì em sao?

"Cũng không phải vì em." Kỳ Phong gắt gao mím môi, "Anh cùng ông nội có mâu thuẫn oán hận chất chứa đã lâu, không có em cũng vậy. Ông ấy đích xác làm anh rất đau, nhưng loại yêu thương này bắt anh phải hoàn toàn nghe theo ý của ông, ông muốn khuôn mẫu hoàn mỹ, ông hy vọng anh biến thành bộ dáng thể nào, anh nhất định phải biến thành bộ dáng như thế, một khi có ý tưởng của chính mình ông sẽ không chút do dự chèn ép, hoàn toàn không có suy nghĩ tới cảm thụ của anh."

"Ông cho rằng những điều này là tốt cho anh, bởi vì ông là trưởng bối sẽ không hại anh, cho nên anh không muốn giống con rồi nói gì nghe nấy?"

Nhắc tới đề tài trầm trọng này, Lạc Khâu Bạch thở phào một hơi, tự giễu mỉm cười, "Em là nam, ông chương mắt thực bình thường, nếu muốn hài tử cũng không gì đáng trách."

"Nhưng anh không muốn." Đồng tử thâm sắc của Kỳ Phong chớp mắt nhìn chằm chằm vào Lạc Khâu Bạch, gần từng tiếng mà nói, "Vì chính nghĩa, tự tay giết chết người xấu, không phải phạm tội sao? Huống chi, anh là tội phạm sao?"

"Anh là một con người, nhưng ông từ đầu tới đuôi không trưng cầu ý kiến của anh, bắt anh thu thập chất lỏng mẽ thanh, nếu anh không phát hiện, hiện tại hài tử khả năng đã một tuổi. Ông biết rõ em đã cứu mạng anh, lại dùng phương thức cực đoan đem em bức đến đường cùng, lại chưa từng nghĩ nó sẽ hủy diệt em, chẳng khác nào hủy diệt anh."

Ánh mắt của Kỳ Phong cực nóng, Lạc Khâu Bạch hít một hơi, không biết nên trả lời như thế nào.

Qua thật lâu, hần lắc lắc đầu, "Đứa ngốc, anh sao ngốc như vậy, cùng lão gia xích mích, mình mở công ty giải trí cũng vô dụng, chuyện gièm pha của em không phải mở công ty là có thể giải quyết, huống chi, công ty giải trí xài tiền như nước, anh kinh doanh điên sản cùng vài dột biết cái gì giới giải trí?"

Sắc mặt của Kỳ Phong hơi hoãn, dùng một ánh mắt xem thường quét mắt nhìn hần một cái, kia ý là, em hoài nghi chồng mình không có tiền nuôi em? Quả thực là buồn lo vô có.

"Côn Luân trong tay nắm bắt đại bộ phận trang phục phẩm bài quốc tế, cùng giới giải trí và giới thời trang căn bản không cách nào chia lìa, tiền quân giới giải trí là chiều hướng phát triển, trước kia đã sớm có kế hoạch này, khác nhau chẳng qua là công ty là tự anh quản lý."

Nói tới đây y dừng một chút, liếc Lạc Khâu Bạch, đột nhiên khoe miệng gợi lên độ cung, "Huống chi, cùng với việc để công ty khống chế em, động bất động liền có khả năng phong sát em, không bằng cho em đảm đương chức bà chủ."

Lạc Khâu Bạch vốn nghe chăm chú, bị hung hăng sắc một cái, tung chân đá y một cước, "Bà chủ đại gia anh!"

Kỳ Phong bắt lấy chân của hần, mặt không đổi sắc sờ soạng vài cái, nhướn mày Nói, "Em không muốn làm bà chủ? Ông chủ dựa vào cái gì giúp em ra album?"

Nhắc tới cái này Lạc Khâu Bạch vui vẻ, "Không phải nói tham gia thi đấu được nổi tiếng sao, công ty của các người sẽ cho ra album sao? Nói thế nào em cũng có khả năng thắng, Kỳ lão bản chẳng lẽ hiện tại muốn đổi ý?"

Kỳ Phong từ trong xoang mũi trong phát ra đơn âm, "Thi đấu? Em muốn hỏi lộ ông chủ thì không cần, còn muốn tham gia thi đấu? Lui, mấy ngày nay em cùng Đoàn Đoàn chuẩn bị một chút, theo anh trực tiếp về nước."

Y chuyên quyền độc đoán, tiếng nói vừa dứt, cơ hồ là một chuy định giang sơn, biểu tình vừa thấy liền chắc chắn không thể thương lượng đường sống.

Lạc Khâu Bạch bất đắc dĩ cười cười, trảo tóc nói, "Em bây giờ còn không thể cùng anh về nước."

Vừa nghe cái này, sắc mặt của Kỳ Phong lúc này âm xuống dưới, sồn vồ nổi lên, “Không trở về nước em còn muốn ở đây cả đời? Làm người khác biết thê tử của anh mang theo hài tử ở nước ngoài, nói anh ly hôn em phụ trách sao?”

Lạc Khâu Bạch dở khóc dở cười, này mẹ nó cái gì chứ.

“Muốn ly hôn đã sớm ly hôn, còn chờ đến hiện tại?”

Hắn hít một hơi, chậm rãi nói, “Kỳ Phong, em càng muốn về nước hơn anh, vô luận em hiện tại ở Mỹ sống tốt hay xấu, nơi này cũng không phải nhà của em, nếu có khả năng em hận không thể hiện tại lập tức liền nhảy lên máy bay, trực tiếp về S thị đánh một giấc. Nhưng, hiện tại chuyện gièm pha của em còn chưa giải quyết, nếu mặt xám mày tro làm kẻ vô tích sự trở về, lại là một hồi đại chiến nước miếng, em còn không muốn bị người ta phun vào mặt, cho nên em nhất định phải đường đường chính chính tiêu sái về đó, nếu có bị chỉ trích, khi đó ít nhất em cũng có tác phẩm để đứng lên, không thể bị người ta xem thường.”

“Không phải nói trực tiếp ra đĩa nhạc sao? Cái này còn không gọi là tác phẩm để đứng lên?”

Lạc Khâu Bạch hé miệng mỉm cười, trạc mặt Kỳ Phong nói, “Anh làm ông chủ rốt cuộc có biết buôn bán không? Làm album yêu cầu rất nhiều tiền, em hiện tại vốn muốn làm lại từ đầu, hát cũng không được tốt lắm, anh còn muốn lung tung ném tiền vào em, đến lúc đó album bán không được, người kinh doanh thấy em liền ném trứng thối, cái này gọi là tác phẩm để đứng lên sao? Em cũng không muốn Kỳ lão bản thành kẻ nghèo hèn, nếu không phí nuôi nấng Đoàn Đoàn tìm ai?”

Kỳ Phong không vui nhíu mày, “Vậy em muốn thế nào? Ở Mỹ tạo thanh danh rồi về nước? Kia đến lúc đó anh còn sống để thấy nhi tử sao?”

“Phi phi phi, nói hươu nói vượn cái gì đâu không! Trường mệnh trăm tuổi, trường mệnh trăm tuổi...” Lạc Khâu Bạch nhu đầu Kỳ Phong lăm lăm, tức giận liếc mắt một cái, nghiêm túc nói:

“Giới giải trí nước Mỹ có mấy người Hoa có thể xông vào? Điểm ấy tự mình hiểu lấy. Em căn bản không muốn ở Mỹ lâu, chẳng qua muốn tham gia cuộc thi sáng tác ca khúc gốc lần này một lần, mặc kệ kết quả thế nào, ít nhất không thể để một năm em học tập ở đây uổng phí.”

“Anh lần này tổ chức cuộc thi thanh thế lớn như vậy, không chỉ quốc nội, cả hải ngoại đều nóng hổi như vậy, vừa lúc là cơ hội tốt để nổi tiếng. Hình thức thi đấu lần này là bỏ phiếu trên internet, em lại dùng võng danh tại hải ngoại ghi danh, vừa lúc có thể tránh gièm pha của em ở quốc nội, nếu lần này vận khí không tồi có thể vào chung kết, chính là đường đường chính chính tham gia, này so với anh ném tiền cho em để ra album thì quang minh chính đại hơn nhiều.”

“Nếu trực tiếp bị đào thải, em cũng chấp nhận, cảm bằng tốt nghiệp trường âm nhạc liền thành thành thật thật về nước, tiếp tục đóng phim, chỉ sợ không có một ai tiếp tục dùng em. Đến lúc đó nếu có người mắng em là chuột chạy qua đường chạy trốn tới nước ngoài tị nạn, em liền đem giấy chứng nhận vứt lên trên mặt họ, nói cho bọn họ biết lão tử chưa bao giờ trốn tránh, chỉ đi tiến tu, để đứng trước mặt các người, nói cho các người biết lão tử cái gì cũng không sợ!”

Lạc Khâu Bạch nói lời này, một đôi mắt xéch mang theo thần sắc sáng ngời, ánh mắt vô cùng kiên định, bên cạnh Kỳ Phong nhìn hắn một cái, gắt gao mà mím môi, phù dung câu làm y giống như thấy được Tà Dương Ca mới vừa chiếu phim, giấc mộng kiên định, nam nhân dũng cảm dốc sức, tim y đập nhanh, trong lúc nhất thời không nói gì thêm.

Qua thật lâu y mới mặt không đổi sắc mở miệng, “... Em nhất định phải tham gia cuộc thi lần này?”

“Đúng.” Lạc Khâu Bạch gật đầu, “Vô luận kết quả như thế nào, đây đều là công đạo trong một năm của em, ân... Anh sẽ đồng ý sao?”

Hắn kéo kéo ngón tay Kỳ Phong, mặt của Kỳ Phong lúc này cứng đờ, biểu tình càng cổ quái, mãnh liệt rút tay về, ác thanh ác khí nói, “... Liền nói em ngốc em còn không thừa nhận, tham gia thi đấu cuối cùng không phải là muốn theo anh ký hợp đồng? Đi một vòng lớn, cũng không biết đang làm cái gì! Chết tiệt... Em hát dở như vậy, xem ra chỉ có sử dụng việc tư đến bức những giám khảo kia cho em thăng cấp, thật sự là thị sủng mà kiêu! Quả thực không biết gì!”

“Uy uy, em đã nói với anh nhiều như vậy, xem như nói vô ích có phải hay không? Em muốn kiểm nghiệm trình độ chân thực của mình, cũng không phải vì ra album, anh muốn thật sự dùng thân phận đi áp những giám khảo kia, em còn so tài gì? Đến lúc đó muốn truyền ra, ‘Lạc Khâu Bạch khi học toàn điểm xấu, ngủ với lão bản, thời đại nam sắc trong giới giải trí đã đến!’ Nhìn một cái, em ngay cả giải trí cũng không được.”

Kỳ Phong xì mặt không nói lời nào, không vui nhìn hắn một cái, tiếp xem thường, hạ giọng nói một câu “Đây chính là em nói muốn ngủ.”

“Anh nhỏ giọng nói thầm cái gì?”

“Anh nói em hát khó nghe như vậy, không đi cửa sau ai nghe chứ!” Kỳ Phong trừng mắt.

Lạc Khâu Bạch bị tức nổi nộ cười, kỳ thật hắn cũng biết trình độ mình ra sao, nhưng khẩu khí này thật sự muốn đánh, hắn nhìn không được thấu đi lên kê sát lỗ tai y nói, “Anh nói em hát khó nghe? Anh có nghe sao?”

“...” Kỳ Phong bị thanh âm của phù dung câu sát đến, gắt gao xì mặt không nói lời nào, sống lưng lại cứng lại.

“Nói thật, từ khi em dùng thanh âm câu dẫn làm danh khí, em đối với mình càng có tin tưởng rồi đó.” Lạc Khâu Bạch cố nén cười lại gần, môi đã cọ đến vành tai Kỳ Phong, “Nếu không... Em hát cho anh nghe, chính là... Hát cái gì tốt?”

Hắn dè dặt cổ họng nói chuyện, mỗi một âm đều cố ý kéo dài, lỗ tai Kỳ Phong toàn bộ đều đỏ, cũng không biết là bởi vì thanh âm của phù dung câu hay là nhiệt khí Lạc Khâu Bạch phun ra.

Y nóng nảy vừa muốn đẩy ra hắn xuống giường, Lạc Khâu Bạch lại đột nhiên tiến gần, đem y hoàn toàn bao trùm, dùng sức cắn vành tai, cười nói, “Àn, liền hát gọi giường đi được không? Nguyên lai lúc Lý Kim Hâm còn làm thủ hạ, anh ấy thường xuyên buộc em hát cho những lão bản, lần này tiện nghi anh rồi.”

Nói xong y hừ hai tiếng, từ cổ họng phát ra tiếng thở nhẹ, phù dung câu thiên hồi bách chuyển, bình thường không tận lực dùng, đối với kĩ thuật ảnh hưởng cũng đã thực lớn, lúc này cố ý nâng lên, mỗi một âm cuối cũng giống như là móc lên, từ trong lỗ tai tiến vào, chảy vào tứ chi toàn thân.

Lạc Khâu Bạch phát thệ, hắn nhìn đến đại điều quái thực rõ ràng run lên một chút, tiếp lỗ tai đều nổi da gà, đại điều quái trước người quần quanh gân xanh, trực tiếp thẳng tắp tận trời.

Hắn cố nén cười ha ha, bắt tay qua sờ soạng một chút, làm bộ kinh ngạc nói, “Phong Phong, anh không bị bệnh chứ, như thế nào toàn thân nóng như vậy?”

Cơ bắp toàn thân Kỳ Phong co rút lại, ngực kịch liệt phập phồng, rốt cuộc chịu đựng không nổi, mãnh liệt xoay mình, đem Lạc Khâu Bạch đặt ở phía dưới, vỗ đùi hắn, tiếp giận dữ lại hả giận, mặt đỏ thắm cường ghê lại thô bạo ngăn chặn bờ môi của hắn.

“Ngô!” Lạc Khâu Bạch rốt cuộc không nín được cười ha ha đều bị Kỳ Phong nuốt vào trong bụng.

Trước kia đại điều quái không cho hắn nhiều lời, còn gắt gao mà chắc chắn thanh âm của hắn dâm dăng, khi đó hắn cũng không cảm thấy có cái gì, thẳng đến hôm nay tận mắt nhìn thấy, hắn mới ý thức tới thanh âm của hắn có ảnh hưởng lớn với Kỳ Phong như vậy.

Có lẽ đây mới thật là cái gì “Danh khí”?

Mặc kệ nó, tóm lại hắn cảm thấy có “Vũ khí” đùa lộng đại điều quái nhất định càng thêm thú vị.

Hai người miệng lưỡi quần quanh, hai cây súng phía dưới cũng cướp cò, Kỳ Phong bị thê tử gây sức ép toàn thân bốc hỏa, mới vừa tách ra chân hắn chuẩn bị làm tình...

“Nha a! Nha nha nha nha ——!”

Tiếng khóc vang dội của Đoàn Đoàn trong phòng vang lên, đại gia hỏa thẳng tắp thô thạch thiếu chút nữa đã bị dọa mềm nhũn.

Kỳ Phong cương một chút, biểu tình miễn bàn quái thế nào, thẳng nhóc kia vì cái gì mỗi lần đều tìm thời cơ như vậy!?

Lạc Khâu Bạch bị Kỳ Phong đùa nỡ nự cười, đẩy ra hất xuống giường, “Ai, ca hát thật mệt a, Kỳ lão bản anh nhất định phải hảo hảo hồi vị.”

Nói xong lời này, hần khắp khiêng chạy ra khỏi phòng ngủ, Kỳ Phong hắc mặt liền muốn theo kịp, điện thoại của y lúc này vang lên, y tức giận nghe, chợt nghe bên kia rung trời kêu rên:

“Kỳ tiên sinh ngài cuối cùng nghe rồi! Toàn bộ công ty tìm ngài cả ngày! Hôm nay ca khúc dự thi sẽ đăng trên mạng, không được ngài chỉ thị không ai dám động, trong chốc lát sẽ mở cuộc họp, ngài hiện tại ở nơi nào a?”

Thanh âm của thư ký cùng cấp dưới truyền đến, Kỳ Phong nhu nhu mày, tức giận nói, “Được rồi, tôi đang trở về công ty.”

Lúc này, Lạc Khâu Bạch ôm Đoàn Đoàn vừa mới tỉnh ngủ đi tới, ngủ cả một đêm, tiểu tử kia khuôn mặt đỏ bừng, miệng bú sữa, nhìn thấy Kỳ Phong thân thể trần truồng, kinh ngạc mở to hai mắt.

Kỳ Phong cũng hiểu được trước mặt nhi tử quang lỏa như vậy thật sự không uy nghiêm, mặt không đổi sắc kéo chăn lên vắt ở trên lưng.

Tiểu tử kia nấc sữa, nước mũi chảy xuống dưới.

Lạc Khâu Bạch có ý xấu đem nhi tử hướng vào trong ngực Kỳ Phong, tiểu tử kia khoái trá cọ cọ, “Nha a” một tiếng, hướng Kỳ Phong cười ngây ngô một chút.

Thật sự là rất xuân ...

Kỳ Phong lạnh lùng hừ một tiếng, Lạc Khâu Bạch cúi đầu nhặt quần áo, rất nhanh hôn một cái lên mặt nhi tử, kết quả lại bị dán dính như con sên.

Nhi tử ngốc như vậy, y tuyệt không thích.

57. Chương 60

Chương 60

“Bây giờ, hoặc mỹ đức, hoặc được nhiều người biết đến, nhưng nếu bạn đem những thứ trên lên sân khấu, gió lốc tái khởi, tìm kiếm tài năng thâm tàng bất lộ! Nhạc Động Toàn Cầu hôm nay bắt đầu, âm nhạc có bạn mới phấn khích!”

Màn hình Led thật lớn hùng hực khí thế truyền phát tin về cuộc thi sáng tác ca khúc, giống như bộ phim được đầu tư lớn vậy, tuyên truyền sôi nổi náo nhiệt làm người ta đỏ mắt, hơn nữa truyền thông quốc nội bốn phía đưa tin, làm công ty giải trí Lưu Bạch được chú ý với cuộc thi được đầu tư lớn, chưa thi mà đã nóng, thậm chí buổi biểu diễn riêng ở hải ngoại cũng tăng vọt.

Hôm nay là ngày đầu tiên bắt đầu thi, buổi tối 8 giờ, biểu diễn bắt đầu cuộc thi, ca khúc dự thi đều không có ngoại lệ đều phải trải qua khảo hạch hơn hàng tỉ người, quyết định ai đi ai ở.

Để đảm bảo công bằng, tư liệu thí sinh đều giữ bí mật, chỉ đăng ca khúc để lắng nghe, trước vòng chung kết sẽ không công khai ảnh chụp của thí sinh, bảo trì âm nhạc thuần túy, không nhìn không đoán, chỉ nhờ vào lỗ tai của mình, tuyển ra người cảm nhận âm nhạc tốt nhất.

Hình thức mới mẻ, lần đầu tiên trong nước, cho tới nay chưa có công ty giải trí nào để quyền quyết định cho khán giả cả, hiện tại Lưu Bạch làm được, tự nhiên đưa tới vô số fan hâm mộ háo hức, ca khúc dự thi đêm nay cũng thành tiêu điểm của vạ chúng chú mục.

Bất quá cũng không có quan hệ gì với Lạc Khâu Bạch, hần không để ý, cùng với cả ngày run sợ canh giữ ở trước máy tính, đếm trên đầu ngón tay số phiếu của mình, lo lắng mình có thể thua rất thảm không, còn không bằng dành thời gian ngủ nhiều, tỉnh dưỡng một chút thất lưng hần gần đây bị Kỳ Phong áp bức rất nhiều lần.

Sáng sớm hôm nay, Kỳ Phong vội vã về công ty, chờ đến khi Lạc Khâu Bạch mở to mắt, ngoài cửa sổ đã sáng, hần ngáp một cái cũng cảm giác được ngực có một viên cầu gắt gao mà đè nặng, làm hần hít thở không thông.

Hần động thủ đi sờ “Viên cầu”, viên cầu động một cái, lăn một chút thiếu chút nữa ngã xuống, may mắn Lạc Khâu Bạch tay mắt lanh lẹ, nhanh chóng ôm lấy mới phát hiện là tiểu thằng nhóc nhà hần.

Tiểu tử kia ngủ rất quen thuộc, thân thể dô dô chôn ở trong chăn, một cái tay nhỏ bé trao áo ngủ trên người ba ba, khóe miệng chảy xuống nước miếng dính trên mặt, hiện tại thiếu chút nữa lăn xuống, vẫn cứ không tỉnh, tiếp tục ngủ.

“Uy, nhóc, con như thế nào từ trên giường chạy đến nơi đây?” Lạc Khâu Bạch dở khóc dở cười, nhéo tiểu móng một chút.

Tiểu tử kia tỉnh tỉnh mê mê mở to mắt, hí mắt thấy ba ba, tiếp ngáp một cái, một bộ chán ghét ba ba, quấy rầy con ngủ.

“Có phải đại điều quái đem con nhét vào ổ chăn của ba?” Lạc Khâu Bạch nhướn mày, đem nhi tử ôm vào trong ngực, nhịn không được lườm bầu một câu, “Y cũng không sợ mình làm bị thương nhóc.”

Đoàn Đoàn xóc lên mí mắt, tựa hồ muốn hỏi ai là đại điều quái, kết quả không đợi hoàn toàn mở mắt ra, trong lỗ mũi liền thổi ra nước mũi phao phao, tiếp hai mắt một bết lại ngủ.

Lạc Khâu Bạch bị tiểu tử kia đùa nỡ nộ cười, nhìn nhìn sắc trời ngoài cửa sổ, ánh nắng tươi sáng, mấy ngày hôm trước âm lãnh, hần trạc phá nước mũi phao phao của nhi tử hỏi, “Đoàn Đoàn, vài ngày không ra ngoài, ba ba mang con đi phơi nắng thế nào?”

Vốn đang ngủ say tiểu tử kia nghe xong lời này, cố gắng mở to mắt, miệng phát ra “Nha a” một tiếng, tiếp cười khúc khích, đưa tay vỗ một cái chụp đến mặt ba ba, cười hai con mắt cũng bị mất, một bộ không ngủ được cũng muốn đi ra ngoài đùa.

“Không phải ba ngày không đi ra ngoài chơi sao, nhìn con vui chưa kìa.”

Lạc Khâu Bạch cười trạc trạc mặt của bé, cho tiểu tử kia uống sữa, liền ôm bé đi công viên.

Hôm nay là ngày đi làm, buổi sáng công viên ít người, Lạc Khâu Bạch đẩy xe đẩy đi đến một mảnh đất trống, bên cạnh có một gốc cây ngô đồng, mà ở trên phủ kín lá vàng.

Tiểu tử kia cao hứng mà vươn tay bắt lá, kinh ngạc lại vui vẻ y y nha nha gọi.

Lạc Khâu Bạch nhìn bé đùa vui vẻ, nhịn không được lấy điện thoại cầm tay ra chụp, gửi cho Kỳ Phong.

Người nào đó khi còn bé có đáng yêu như vậy không?

Tin nhắn đã chìm xuống đáy biển, nửa ngày không có người trả lời.

Kỳ Phong ngáp một cái, nhìn chăm chăm trên màn ảnh, tiểu tử kia cười đến ánh mắt đều cong lên, sắc mặt cứng đờ đem di động đặt trên bàn, chề cười, y khi còn bé mới sẽ không vì một chiếc lá mà cười xuẩn như vậy.

Không nhẹ không nặng từ trong xoang mũi phát ra đơn âm, cấp dưới đang thao thao bất tuyệt thảo luận cuộc thi đêm nay nháy mắt chớ có lên tiếng, nhịn không được trộm nhìn y, sợ nói gì đó không nên nói, dẫn tới ông chủ sinh khí.

Lạc Khâu Bạch nhìn Kỳ Phong không phản ứng, đã có thể đoán được y giờ phút này có biểu tình cổ quái, vỗ nhi tử, tiếp lại nhắn tin qua.

Di động đặt ở trên bàn lại chấn động, Kỳ Phong nhúu mày, thê tử của y rốt cuộc có biết hay không, nhớ y, cũng phân rõ trường hợp, không biết rằng hôm nay y rất bận sao?

Y mặt không đổi sắc cầm lấy di động, tay trái bưng lên một ly hồng trà uống một hơi, mở tin nhắn.

Trong phòng hội nghị tất cả mọi người tận mắt nhìn thấy ông chủ hung hăng mà sắc mặt một cái, kịch liệt ho khan.

Phù dung câu chết tiệt thế nhưng... Thế nhưng gửi cho y ảnh chụp dân đảng như vậy!

Trên màn hình là một tiểu thị đồ đô, nhìn kỹ có thể liếc mắt một cái nhận ra đây là chim nhỏ của Đoàn Đoàn!

“Ngô a...?” Đoàn Đoàn oai đầu tiểu tử kia vẻ mặt vô tội nhìn ba ba, cười với hắn.

Người nào đó ngoan ý khi còn bé cũng phần nộn như vậy sao? Nhưng bộ dạng không giống a

Lại một tin nhắn đi qua, mặt của Kỳ Phong lúc này một trận hồng một trận đen, lúc này y trả lời, Em sao nhàm chán như vậy, ảnh chụp anh xóa rồi, không cho gửi ảnh chụp không biết xấu hổ như vậy, nếu không trực tiếp hủy bỏ tư cách thi đấu.

Một tin nhắn mới vừa đi qua, một tin nhắn trả lời ngay sau đó, Kỳ Phong không kiên nhẫn mở ra vừa muốn đáp “Không phải nói cho em biết không cho gửi sao”, kết quả vừa thấy lúc này ngây ngẩn cả người.

Ảnh chụp là ảnh Lạc Khâu Bạch, trong lồng ngực của hắn ôm Đoàn Đoàn, một bàn tay giơ di động, một tay khác giơ cánh tay tiểu tử nhăn mặt, bé cười lộ ra hai chiếc răng nanh, tiểu tử kia có mặt bánh bao, cười ánh mắt cũng bị mất, tay nhỏ bé hướng về phía màn ảnh, tựa hồ nghĩ qua ảnh chụp sờ mặt Kỳ Phong.

Ảnh chụp cũng muốn xóa chứ? (3)

Kỳ Phong nhìn ảnh chụp, hô hấp cứng lại, tiếp cổ đều đỏ, ... Vấn đề của em như thế nào nhiều như vậy!

Lạc Khâu Bạch nở nụ cười, cúi đầu nhìn Đoàn Đoàn, tựa như thấy được đại điều quái khẩu thị tâm phi, nhìn không được hôn một cái, Đoàn Đoàn cao hứng “Nha a” một tiếng, cười khúc khích, vùi khuôn mặt vào ngực ba ba, tựa hồ là ngại ngùng.

Hai cha con hồ nháo, một tiếng ho khan nhẹ vang lên, Lạc Khâu Bạch theo bản năng ngẩng đầu, thấy được cách đó không xa có một bà lão ngồi ở ghế dài, nhìn hắn cùng Đoàn Đoàn.

Bà lão đại khái hơn 60 tuổi, tóc hoa râm, trên người mặc váy dài màu đen, thoạt nhìn gia cảnh không tồi, nhưng sắc mặt lại suy yếu tái nhợt. Giờ phút này bà phát hiện Lạc Khâu Bạch đã nhận ra tầm mắt của mình, lúc này thay đổi tầm mắt, nhìn về một bên, thần sắc mang theo chút mất mát.

Lại là bà ấy...? Lạc Khâu Bạch kinh ngạc nhủ lòng mảy.

Đây cũng không phải là lần đầu tiên hắn ở trong này đụng tới vị lão nhân này, trước kia hắn mang Đoàn Đoàn đi dạo công viên, liền thường xuyên gặp bà một mình ngồi ở một bên, có khi đọc sách có khi ngồi ở dưới tàng cây ngắm người, bởi vì đều là gương mặt Á Châu, hắn liền lưu ý một chút, cũng không để vào trong lòng.

Nhưng hắn dù sao tại giới giải trí lẫn lộn nhiều năm như vậy, vẫn luôn một mình, ít nhất cũng quen mấy chiêu số của paparazzi, cho nên rất miễn cảm với chuyện người khác âm thầm quan sát, lúc này mới chú ý tới vị lão nhân này thường xuyên trộm nhìn hắn, mỗi lần hắn muốn đi bắt giữ, bà lại cúi đầu đọc sách, không một chút sơ hở.

Ngay từ đầu Lạc Khâu Bạch đích xác có chút không thoải mái, bắt quá vị lão nhân này ánh mắt không có ác ý gì, thậm chí còn mang theo hàm mộ cùng ôn nhu, điều này làm cho hắn ngại ngùng tiến lên ngăn cản, thậm chí đã thích ứng ánh mắt này.

Bà rốt cuộc vì cái gì nhìn chăm chăm mình cùng Đoàn Đoàn? Bà... Rốt cuộc là ai?

Lạc Khâu Bạch không hiểu ra sao, lúc này một trận gió thổi qua, lá cây kêu sà sạt, lá bay xuống, tiểu tử trong ngực kinh hãi “Nha nha” hai tiếng, vươn tay muốn bắt.

Có thể là thanh âm của tiểu gia hỏa thật là vui, lão nhân gia nhìn không được lại ngẩng đầu hướng bên này nhìn thoáng qua, lúc này đây vừa lúc chống lại ánh mắt Lạc Khâu Bạch.

Lạc Khâu Bạch cười gật gật đầu, còn cảm móng vuốt của tiểu tử kia hướng bà quơ quơ.

Lão nhân gia hơi hơi sững sốt, tựa hồ không nghĩ tới Lạc Khâu Bạch sẽ chủ động chào hỏi, thực đậm cười cười, không nói thêm gì, đứng lên đi ra ngoài.

Bà rất gầy, sống lưng hơi cong, thân thể cũng không tốt lắm, mỗi một bước đều run run rẩy rẩy, như là tùy thời tùy chỗ muốn ngã xuống.

Lạc Khâu Bạch vì bà mà chảy mồ hôi, muốn đi lên dìu bà, cách đó không xa lại đột nhiên xông tới hai chiếc xe đạp của tiểu hài tử, bọn chúng truy đuổi nhau, lái rất nhanh, đột nhiên thay đổi mới đột nhiên phát hiện bên cạnh còn có một lão nhân gia, hét lên một tiếng phanh lại, cũng đã không kịp...

“Cẩn thận!”

Lạc Khâu Bạch hô một tiếng, lão thái thái sửng sốt một chút tiếp dịch sang bên cạnh, nhưng xe đạp vẫn xẹt qua tay bà, làm bà ngã trên mặt đất.

Đoàn Đoàn bị dọa đến, y y nha nha kêu hai tiếng.

Hết thấy phát sinh quá nhanh, Lạc Khâu Bạch cũng trở tay không kịp, sửng sốt một chút, tiếp ôm tiểu tử kia chạy tới.

Lão thái thái sắc mặt tái nhợt như tờ giấy, cơ hồ không có huyết sắc, Lạc Khâu Bạch lắc lắc cánh tay bà, “Phu nhân, phu nhân? Bà có khỏe không?”

Hắn dùng tiếng Anh, bởi vì hắn không xác định lão nhân gia là người nước nào, nhưng lão nhân gia vẫn không nhúc nhích, mày nhíu lại, liền ngắt.

Lạc Khâu Bạch bị hoảng sợ, hai tiểu hài tử bên cạnh vẻ mặt thất kinh, nhất thời khóc lớn lên.

Lúc này công viên cũng không có ai, Lạc Khâu Bạch gỡ gỡ tóc, trấn an hai tiểu hài tử, kêu bọn chúng đi tìm nhân viên công tác đến hỗ trợ, tiếp mang nước ấm cho lão nhân gia uống.

Nhân viên công tác đến, lão nhân vẫn không tỉnh, hơn nữa tìm không thấy trên người bà phương thức liên lạc nào, cũng không biết bà đang ở nơi nào, chỉ nhìn đến một cuốn sách viết tiếng Trung, không có biện pháp chỉ có thể đem bà đưa đi bệnh viện.

Vốn thời gian này, đã không còn chuyện gì liên quan tới Lạc Khâu Bạch, nhưng hai người nói như thế nào cũng coi như “Quen biết cũ”, tuy rằng chưa bao giờ nói chuyện nhiều, nhưng hắn cũng không đành lòng bỏ lại một lão nhân không chỗ nương tựa, ôm nhi tử lên xe cứu thương.

Đến bệnh viện phụ cận, vẫn không tra được tin tức gì của lão nhân ngược Đoàn Đoàn lúc này đã ngủ.

Lúc này bác sĩ đi ra, Lạc Khâu Bạch đi lên hỏi, “Bác sĩ, bà ấy thế nào? Bị thương nghiêm trọng sao?”

“Bà ấy chỉ bị xây xát một chút, ngắt là bởi vì thiếu máu cùng tuột huyết áp, trong chốc lát bổ sung glucose là có thể về. Đúng rồi, cậu là con trai của bà ấy sao? Bình thường sao không chiếu cố bà ấy, bà lớn tuổi rồi không nên gây yếu như vậy, phải bổ sung an-bu-min cùng đường phân, cậu không thể chỉ lo hài tử không để ý lão nhân.”

Nói xong ông nhìn thoáng qua tiểu tử mập mạp trắng trắng trong ngực Lạc Khâu Bạch, uyển chuyển lại dặn dò vài câu, xoay người đi.

Lạc Khâu Bạch sờ sờ chóp mũi, không nói thêm cái gì, nhìn thoáng qua tiểu tử ngủ nước miếng đều chảy ra kia, nhin không được cười trạc bé một chút, “Có nghe hay không nhóc, bác sĩ nói con béo đó.”

Đoàn Đoàn xoay người, tiếp tục bú tay hoàn toàn không để ý đến ba ba.

Lão nhân gia vẫn nửa mê nửa tỉnh, lúc thanh tỉnh nói phải về nhà không nguyện ý ở lại bệnh viện, nhưng còn nói không rõ địa chỉ, Lạc Khâu Bạch cũng không biết có thể đem bà mang đi nơi nào, cuối cùng đem bà mang về nhà.

Thái dương xuống núi, lão thái thái rốt cục tỉnh, bà mê mang nhìn căn phòng xa lạ nhất thời không biết đang ở nơi nào.

Ngồi ở bên cạnh Lạc Khâu Bạch ngừng tay, tháo xuống tai nghe, “Phu nhân, bà tỉnh?”

Lúc này đây hắn nói tiếng Trung.

Lão thái thái phản ứng nửa ngày mới nhớ tới chuyện tại công viên cùng trong bệnh viện, qua thật lâu mới xin lỗi mỉm cười, “Là con đã cứu ta phải không? Đa tạ con, con là hài tử tốt.”

Đoàn Đoàn “Y nha”, đưa tay tò mò muốn đi kiểm tra lão thái thái, bà sưng sốt một chút, tiếp ôn nhu, nhìn Lạc Khâu Bạch, “Ta... Có thể ôm nó một chút sao?”

“Đương nhiên.” Lạc Khâu Bạch cười cười, đem tiểu tử kia bỏ vào trên giường, Đoàn Đoàn cũng không sợ, hoặc là đối bà lão này cũng có ấn tượng, cho nên bị bọc lại còn cong ánh mắt nở nụ cười.

Lão thái thái trên mặt đều nhu hòa, mềm nhẹ chạm vào Đoàn Đoàn, thoạt nhìn phi thường thích.

Lạc Khâu Bạch bưng tới một chén canh nóng đưa qua, “Phu nhân, ăn đi, bác sĩ nói đường máu của bà thấp, phải tăng cường dinh dưỡng về sau mới sẽ không té xỉu.”

Lão thái thái kinh ngạc nhìn Lạc Khâu Bạch, như là không nghĩ tới hắn sẽ tốt với người xa lạ như vậy, bưng chén canh nhất thời không biết nói cái gì, qua thật lâu mới cười mở miệng, “Con đứa nhỏ này như thế nào ngốc hồ hồ, con biết ta là ai không, còn đem ta vào trong nhà của con? Huống chi... Sự tình trước kia, con hẳn là đều phát hiện đi? Ta cho rằng... Con hận không thể cách xa quá lão bà một chút.”

Đem sự tình trước kia nói ra, Lạc Khâu Bạch ngược lại xấu hổ, hắn không biết nên trả lời sao, chỉ có thể thành thật gật đầu, “Trước kia con đích xác chú ý tới, bất quá con cảm giác bà hẳn là không có ác ý với con của con, nếu không sẽ không chờ cho tới hôm nay, cho nên...”

Nói tới đây hắn cười tủm tỉm khoát tay áo, “Dù sao nhìn cũng sẽ không thiếu hai khối thịt, con không để ý, chẳng qua... Con có chút tò mò, bà rút cuộc vì cái gì nhìn chăm chăm con? Là có nguyên nhân sao?”

Nhắc tới cái này, lão thái thái lập tức trầm mặc, Đoàn Đoàn ở trên giường chơi với gà Tiểu Hoàng, bụng đụng tay lão thái thái, giống viên thịt tròn trắng nõn.

Bà cúi đầu nhìn tiểu tử kia, ánh mắt càng suy sụp thương cảm, qua thật lâu mới cười khổ một tiếng, “Kỳ thật cũng không có gì, chỉ là... Ta nhìn thấy con còn có tiểu gia hỏa này nghĩ đến con ta.”

“Con trai của bà?” Lạc Khâu Bạch kinh ngạc nhíu lông mày, tiếp nghĩ đến lão thái thái ở trên đường té xỉu chuyện lớn như vậy đều không có người thân ra mặt, đại khái là gia đình không hòa thuận, không khỏi thay bà khó chịu, khuyên giải an ủi, “Nhi tử cùng mẹ chỗ nào có cái gì không giải quyết được, phu nhân bà đừng khổ sở, con tin tưởng con trai của bà có lẽ chính là...”

Lão thái thái thực đậm nở nụ cười một tiếng, nhìn ngoài cửa sổ từ từ trầm xuống thái dương, vỗ vỗ tay Lạc Khâu Bạch, vừa mở miệng thanh âm khàn khàn, “Hảo hài tử, con không rõ. Con ta...”

“Đời này cũng sẽ không trở lại... Nó đã chết.”

Lạc Khâu Bạch ngây ngẩn cả người, lão thái thái rũ xuống đôi mắt, vuốt đầu Đoàn Đoàn, thanh âm tựa hồ còn mang theo chút ý cười, “Con ta lúc còn rất nhỏ, đại khái cũng giống tiểu tử kia, ta cũng thích mỗi ngày dẫn nó đi dạo công viên, phơi nắng, nó cũng thích lá trên cây. Khi đó ta thật sự hận không thể lúc nào cũng khắc khắc đều ôm nó.”

“Sau này nó trưởng thành, là một tiểu tử rất bảnh.” Nhắc tới nhi tử, lão thái thái mặt tái nhợt tựa hồ cũng mang theo ánh sáng, “Ta không nói giỡn, con ta thật sự rất bảnh, nó rất tài hoa, cũng có muốn có một sự nghiệp chân thành, rất nhiều người thích nó, ta cũng kiêu ngạo vì nó, khi đó nó cũng giống như con.”

“... Con?” Lạc Khâu Bạch chỉ chỉ mình, nếu như nói con trai của bà khi còn bé lớn lên giống Đoàn Đoàn thì thôi, trưởng thành giống hắn cái dạng này, nói như thế nào rất nhiều người đều thích suất ca đi?

Lão thái thái bị hắn đùa nở nụ cười, đứng lên, bà dĩ nhiên là một người khéo ăn khéo nói.

“Đúng, chính là con. Ta nhìn thấy con cùng tiểu tử kia liền sẽ nghĩ tới bộ dáng con ta từ nhỏ đến lớn. Kỳ thật các con cũng không giống, ta chỉ là nói các con thoạt nhìn thực hạnh phúc, kỳ thật con mạnh hơn nó nhiều, ta nhìn ra được con rất coi trọng gia đình, nếu không cũng sẽ không thương con mình như vậy. Bất quá nhi tử của ta còn kém hơn nhiều, nó thường xuyên công tác bốn ba, không bao giờ giống khi còn bé dính ta như vậy, ta một năm thậm chí còn không thấy được nó một lần, chỉ có thể nhìn ảnh chụp mà nhớ nó, khi đó ta đã nghĩ nếu nó bình thường một chút, có lẽ có thể mỗi ngày cùng ở chung lão thái bà ta.”

“Chồng của ta mất sớm, nhi tử còn chưa sinh ra đã ra đi, ta một tay nuôi nó khôn lớn, nó là người thân duy nhất, chính là...”

Nói tới đây bà nói không được nữa, thanh âm đều mang theo nghẹn ngào, “Nó đi rồi, đi rất đột ngột, thậm chí ta còn chưa kịp thấy mặt nó lần cuối cùng, cũng chỉ nhận được tro cốt của nó cùng đi vật.”

“Lần này nó rốt cục có thể lúc nào cũng ở bên ta, nhưng có ích lợi gì đâu?” Bà nở nụ cười một chút, hốc mắt có chút ươn ướt.

Lạc Khâu Bạch một câu cũng nói không nên lời, người chết đã đi rồi, bất luận nói cái gì cũng đều dư thừa.

Hắn rút tờ giấy đưa cho lão thái thái, ôm Đoàn Đoàn lên, trạc tiểu mông bé một chút, tiểu tử kia ươn mặt tròn đi lên hôn lão thái thái một chút, miệng kêu “Nha”.

Lão nhân gia nín khóc mỉm cười, sờ sờ khuôn mặt Đoàn Đoàn, xin lỗi lắc lắc đầu, “Xin lỗi... Ta nói nhiều điều cũng vô dụng, ta nhìn con cùng hài tử cũng đã không tốt, hy vọng con có thể tha thứ cho ta, lần sau... Sẽ không, con yên tâm.”

“Kỳ thật là con cùng Đoàn Đoàn làm bà xúc cảnh sinh tình... Nên nói xin lỗi chính là con.” Lạc Khâu Bạch nhanh chóng khoát tay áo, do dự một chút vẫn là cầm tay lão thái thái, “Phụ mẫu con cũng mất sớm, hiện tại con cũng ở một mình, khi đó con cũng tuyệt vọng như bà, nhưng con vừa nghĩ tới ba mẹ đều ở trên thiên đường nhìn con, nếu con cam chịu bọn họ cũng sẽ thương tâm, cho nên con không muốn nghĩ đến những chuyện bi thương nữa. Con biết là một văn bối nói vậy với bà thật sự là khoe khoang, nhưng mất đi người thân cũng không đáng sợ, đáng sợ chính là bà nhốt mình cô độc một chỗ.”

Lão thái thái sững sờ một chút, qua thật lâu mới chậm rãi cười khẽ, “Ta ngược lại may mắn, gặp phải con hài tử ngốc nguyện ý nghe ta trò chuyện.”

Bà đưa tay vỗ vỗ Lạc Khâu Bạch, “Yên tâm đi, nhiều năm như vậy, ta sống tốt lắm, bình thường ở nhà nghe nhạc một chút, đọc sách, ngày trôi qua, hôm nay cảm ơn con, cũng cảm ơn tiểu bảo bối của con.”

Nói xong bà cười nheo nheo mặt Đoàn Đoàn, “Lần sau gặp mặt, ta còn có thể ôm nó không?”

Lạc Khâu Bạch hé miệng cười, “Đương nhiên, thằng này hướng ngoại, thích nhất cùng người khác làm nũng, chỉ sợ bà đều chịu không nổi nó dính bà thôi.”

Lão thái thái bật cười, chậm rãi đứng dậy xuống giường, Lạc Khâu Bạch vươn tay dìu bà, không cẩn thận bị dây điện trượt chân, lập tức đụng phải tủ đầu giường, nhạc phổ, máy tính cùng tai nghe tất cả đều rơi ở trên giường, phát ra “Rầm” một tiếng vang thật lớn.

Tai nghe bị xả xuống dưới, máy tính phát ra ca khúc dự thi, Lạc Khâu Bạch vội vàng dìu lão thái thái ngồi vào một bên, khốn quẫn nói, “Xin lỗi xin lỗi, bà ngồi đây đi, con dọn dẹp một chút.”

Hắn luống cuống tay chân chỉnh lý nhạc phổ, lão thái thái nghe máy tính phát nhạc đầu tiên là sững sờ, tiếp rất nhỏ nhắn lại mày, bà theo bản năng cầm lấy mấy tấm nhạc phổ rơi vãi, biểu tình trở nên có chút kỳ quái.

“Đây là ca khúc con viết?”

Lạc Khâu Bạch xấu hổ mặt đỏ rần, nhóc con bên cạnh còn e sợ cho thiên hạ bất loạn ở trên giường khách cười, “Àn... Con viết lung tung thôi, bà cũng thích âm nhạc?”

Lão thái thái không trả lời, biểu tình càng thêm kinh ngạc, chỉ chỉ nhạc phổ trên tay, “Bài hát đang phát, là điệu nhạc này? Đây là bài con viết?”

Nói xong bà nhìn thoáng qua màn hình, vừa lúc là trang web của Lạc Khâu Bạch, trong lúc nhất thời biểu tình kinh hãi.

Bà cầm tờ nhạc phổ kia vừa lúc là ca khúc của Lạc Khâu Bạch dựa theo linh cảm từ River Flows In You viết ra, bởi vì duyên cớ mà tham gia cuộc thi, nên gọi là Tưởng Niệm .

Lạc Khâu Bạch gật gật đầu, không nghĩ tới lão nhân gia lại biết, thăm dò hỏi, “Phụ nhân... Bà trước kia chẳng lẽ nghe con hát qua?”

Lão nhân gia dừng một chút, tiếp cười khoát tay áo, “Không, ta chỉ là thực kinh ngạc con đa tài đa nghệ như vậy thôi.”

“Đúng rồi tiểu tử, con có thể nói cho ta biết con tên là gì không? Chúng ta hàn huyên lâu như vậy, ta cũng không biết nên xưng hô thế nào.”

Lạc Khâu Bạch có chút bồn chồn.

Hắn rốt cuộc có nên nói tên thật cho bà?

Suy nghĩ nửa ngày, hắn vẫn quyết định nói thật, cười nói, “Con tên Lạc Khâu Bạch, bà kêu con Tiểu Lạc là được.”

Nghe được tên này, đồng tử của lão nhân gia đều co rút lại một chút, trên mặt lộ ra tươi cười cùng xót xa trong lòng, bà cẩn thận nhìn chăm chăm Lạc Khâu Bạch, trước kia trộm nhìn chăm chăm lâu như vậy cũng không có giống lúc này đây cẩn thận như vậy, ánh mắt của bà quá mức phức tạp, giống như muốn nhớ kỹ bộ dáng Lạc Khâu Bạch thật sâu, lại như là vì xác định cái gì, không ngụyen ý nhìn chỗ khác.

Lạc Khâu Bạch có chút sợ, hắn sợ hãi vị lão nhân này nghe nói qua những cái gièm pha vớ vẩn đó của hắn ở quốc nội, hai người cũng không có bao nhiêu giao tình, liên tính có biết, cũng không có ảnh hưởng, nhưng hắn vẫn cảm thấy khó chịu.

Hầu kết cao thấp lẫn một chút, hắn cố gắng cười tự nhiên mỉm cười, thăm dò hỏi, “Phu nhân, bà biết con?”

Lão nhân gia sững sốt một chút, tiếp phục hồi lại tinh thần, biểu tình trên mặt đều bị bao trùm, thực đậm nở nụ cười một chút, “Đương nhiên, nếu không ta vào công viên nhìn ai?”

Lạc Khâu Bạch tổng cảm thấy quái quái, nhưng lại không nói ra được chỗ nào không được tự nhiên, bất quá chỉ cần không phải biết “Gièm pha” trước kia của hắn là được, hắn cũng không có gì lo lắng, nhin không được cười cười nói, “Phu nhân, bà nói giỡn sao.”

“Phu nhân xưng hô thế nào, cứ gọi phu nhân cảm giác thật kỳ quái.”

Hắn đưa tay gỡ gỡ tóc, lão nhân gia ôn nhu cười cười, vỗ vỗ bờ vai của hắn nói, “Ta họ Tô, con có thể ta là dì Tô.”

Đèn hoa sáng lên, Kỳ Phong chuẩn bị hạng mục cuối cùng trước cuộc thi.

Toàn bộ nhân viên trong công ty giải trí Lưu Bạch hiểu, mặc kệ là theo ông chủ đi Mỹ, hay trấn thủ ở quốc nội, hôm nay toàn bộ tăng ca, toàn bộ tòa nhà đèn đuốc sáng trưng, tràn ngập không khí khẩn trương.

“Kiểm tra internet, phòng ngừa nếu ca khúc dự thi có gặp trục trặc gì sẽ lập tức sửa chữa!”

“Xác minh tư liệu và số thứ tự của thí sinh, Tiểu Trương, cậu sang phòng kiểm tra phần mềm coi có gì trục trặc không?”

“Không có vấn đề!”

“Tổ tuyên truyền liên hệ các nhà đài radio lớn, tăng cường chiếu các đoạn phim với mật độ lớn nhất, Weibo cùng diễn đàn phải bảo trì liên thông!”

... . .

Toàn bộ đại sảnh đang khẩn trương bận rộn, Kỳ Phong gắt gao nhìn chăm chăm màn hình, mỗi một phân đoạn thật nhỏ cũng không bỏ sót, thư ký bưng tới một ly trà, “Kỳ tiên sinh, nghỉ ngơi một chút đi, còn năm phút đồng hồ cuộc thi sẽ chính thức bắt đầu, để chịu đựng một đêm này nữa.”

“Không cần lo cho tôi, tôi biết.” Ánh mắt của Kỳ Phong vẫn không nhúc nhích, trong lòng lại có chút khẩn trương.

Y tuyệt không vì trận đấu mà lo lắng, chuẩn bị đầy đủ hoàn thiện tất cả mọi thứ rồi, hướng chỉ giai đoạn trước mọi người cũng hưởng ứng trên internet, lúc này đây công ty đã ổn định. Y khẩn trương là vì Lạc Khâu Bạch, lúc này đây cuộc thi rất quan trọng với hắn, y đều hy vọng thể tử của mình có thể thắng.

Lúc này điện thoại vang lên, là Lạc Khâu Bạch.

Đứng lên, bên kia khẩu khí thoải mái mà hỏi y, “Còn tăng ca sao? Nghỉ ngơi một chút, đừng liều mạng, kiếm nhiều tiền để không bị đói là được rồi.”

Kỳ Phong không tiếp lời, qua hơn nửa ngày mới hỏi, “Em không khẩn trương?”

Lạc Khâu Bạch đã sớm đoán được y sẽ hỏi cái này, “Em khẩn trương hiện tại trong lòng bàn tay đều là mồ hôi, bắt quá khẩn trương cũng vô dụng, lát nữa bắt đầu mới biết được kết quả.”

Thê tử vừa nói khẩn trương, Kỳ Phong lúc này chịu không nổi, sắc mặt cương thật lâu mới nghẹn xuất một câu, “Yên tâm, nếu phiếu bầu quá thấp anh sẽ kêu hệ thống cho em đứng nhất.”

Lạc Khâu Bạch bật cười, “Anh tha cho em đi, anh tưởng người xem mù sao, hôm nay anh cho em đứng nhất ngày mai công ty lập tức đóng cửa, đến lúc đó phí nuôi nấng của Đoàn Đoàn anh có sao?”

Tiểu tử kia tựa hồ ở bên cạnh hắn, nghe được “Đoàn Đoàn” hai chữ y y nha nha thấu đi lên, dán vào mặt ba ba “Nha a nha ngao”, cũng không biết kích động cái gì.

Kỳ Phong nắm chặt điện thoại, trái tim đập nhanh, khoe miệng cười một chút, nhưng trên mặt không biểu tình, “Anh lừa nói cho em, buổi tối hôm nay anh không về, yên tâm, anh sẽ không nhớ em cùng xuẩn nhi tử.”

Lạc Khâu Bạch cắt một tiếng, đưa tay nhìn đồng hồ, “Còn 30 giây.”

Kỳ Phong không lên tiếng, tựa hồ thật sự khẩn trương hơn Lạc Khâu Bạch.

“Kỳ Phong bắt luận kết quả như thế nào, em sẽ về nước, đừng lo lắng. Còn có, em không trở lại thì cầm ảnh chụp kê kê của nhi tử mà nhìn đi, không cần cảm tạ em, yêu anh ngủ ngon.”

Nói xong lời này, hắn không chút do dự cúp điện thoại, đã tiên đoán được Kỳ Phong bởi vì câu nói sau cùng sẽ nóng nảy bao lâu.

Kỳ Phong để điện thoại xuống, biểu tình cổ quái khó có thể ngôn thuyết, lúc khẩn trương như vậy, thê tử của y còn muốn nói những lời không biết xấu hổ nói làm y thất thần, quả thực tội ác tày trời!

Y than mặt nhìn máy tính, màn hình màu xanh đã bắt đầu đếm ngược...

5——4——3——

Nhạc Động Toàn Cầu chính thức bắt đầu, toàn bộ sáng lên, cuộc thi chính thức khởi động.

Người xem và fan hâm mộ đã chờ trước máy tính, đã sớm không thể chờ đợi được tràn vào.

Ngắn ngủi một phút đồng hồ, toàn bộ số phiếu tăng vọt, mắt mở trừng trừng nhìn mỗi con số không ngừng tăng, mà ánh mắt Kỳ Phong lại gắt gao khóa lại trên con số 34.

Số 34, tên ca khúc: Tưởng Niệm, tác giả: WH, tuyên ngôn dự thi: không có

10 phút số phiếu tổng cộng: 0

40 phút số phiếu tổng cộng: 1

2 tiếng 50 phút số phiếu tổng cộng: 9

...

Kỳ Phong cứ như vậy ngồi hơn 3 tiếng trước máy tính, mắt mở trừng trừng nhìn số phiếu của tất cả mọi người đều tăng vọt, mà số 34 kẹp ở giữa số phiếu ít đến đáng thương.

Cuộc thi ở hải ngoại, ca khúc không phải tiếng Anh cũng rất nhiều, Tưởng Niệm tên này rất phổ thông, thậm chí cả tuyên ngôn dự thi đều không có, sẽ làm vài người chú ý sao?

Lại qua hai giờ, các thí sinh khác tất cả đều đến có mấy ngàn phiếu, nhưng Lạc Khâu Bạch thậm chí chỉ hơn một trăm phiếu, Nhạc Động Toàn Cầu sau 6 tiếng thống kê, Lạc Khâu Bạch đứng thứ 3 ở dưới lên, cơ hồ bị những người khác đè ép.

Mặt Kỳ Phong gắt gao băng lãnh, bỏ tay vào túi nhìn chăm chăm màn hình.

Y đã sớm nói trực tiếp ký hợp đồng, phù dung câu ngu ngốc kia không nghe, công ty đều là nhà mình, không đi cửa sau không phải ngốc sao?

Chết tiệt, quả thực không biết nên nói hần có cái gì tốt, dựa theo xu thế này, hần có thể thắng chắc làm quý!

Y “Phanh” một tiếng buông xuống cái ly, neho lại ánh mắt đề xuống điện thoại, nói với thư ký, “Dựa theo an bài trước tôi nói với cô, tiến hành kế hoạch thứ hai, hiện tại báo với sản xuất và đạo diễn của công ty, tập hợp toàn bộ phim mới trong một năm gần đây, sau đó đem demo của số 34 đưa cho bọn họ, nói cho bọn họ biết đây là chỉ định của công ty muốn thúc đẩy người mới, kêu bọn họ nghĩ biện pháp đề ra cơ hội hát hoặc diễn vai khách mời.”

“Vâng, Kỳ tiên sinh.”

“Còn nữa, tôi nhớ gần đây có mấy người quay quảng cáo đồ uống yêu cầu ca khúc chủ đề, hiện tại liên hệ bọn họ.”

Thư ký xoát xoát nhớ kỹ, Kỳ Phong mím thật chặt khóe miệng.

Hiện tại y cần phải giúp Lạc Khâu Bạch trở nên nổi tiếng, không cho hần lộ diện, cũng muốn lợi dụng hết thầy cơ hội làm bài hát này nổi lên, nếu không giúp được thì tử, quả thực không có mặt mũi làm chồng.

Phân phó xong, mới vừa cúp điện thoại, điện thoại của thư ký lại reo lên.

“Còn có vấn đề gì?” Kỳ Phong nhíu mày hỏi.

“Kỳ tiên sinh, vừa rồi sân khấu có nhận điện thoại, nói có người muốn mời Lạc Khâu Bạch hát cho một đoạn quảng cáo.” Thanh âm của thư ký mang theo kinh ngạc, cô còn chưa làm theo yêu cầu của Kỳ Phong, như thế nào đột nhiên có người chủ động tìm tới cửa.

Kỳ Phong cũng sửng sốt một chút, “Là mấy công ty đồ uống?”

“Không phải, là một công ty quảng cáo từ thiện, muốn Lạc Khâu Bạch hát bài Tưởng Niệm.”

“... Công ty quảng cáo từ thiện?” Kỳ Phong nghe được giật mình, y không phải cảm thấy thì tử không thích hợp với quảng cáo này, mà là không nghĩ tới chủ đề “Năng lượng chính” này, bây giờ còn nguyện ý tìm một người “Gièm pha bên người” là Lạc Khâu Bạch.

“Cái gì? Người chỉ định bài hát này là ai?”

Thư ký do dự một chút, nửa ngày mới mở miệng nói, “Là lão nhân trong quỹ từ thiện toàn cầu Quan Ái, người chỉ định là...”

“Tô Lệ Mân.”

Kỳ Phong ngây ngẩn cả người, không phải Tô Lệ Mân không nổi danh, mà thật sự rất nổi danh.

Biên kịch kim bài số một giới giải trí năm đó, người trẻ tuổi nhất có kịch bản hay nhất được giải Oscar, quan trọng là người đó là nữ, 35 năm trước lúc sự nghiệp huy hoàng nhất đột nhiên kết hôn rồi mai danh ẩn tích, đến nay không có ai gặp bà, có người nói bà đã chết, nhưng không ai dự lễ tang, có người nói bà di dân sang nước ngoài sinh con, nhưng không ai biết con bà là ai, còn có người nói bà lưu lạc đi tình nguyện, nhưng chưa từng nghe qua tung tích của bà...

Nhưng vô luận là thân phận gì, thanh danh như vậy đã đủ kinh sợ giới giải trí.

Mà bà, như thế nào sẽ đột nhiên xuất hiện, đích thân lựa chọn Lạc Khâu Bạch?

58. Chương 61

Chương 61

“Kỳ tiên sinh, đối phương muốn xác định thời gian hẹn Lạc Khâu Bạch, thương lượng cụ thể một chút về công việc, ngài xem chúng ta phải trả lời như thế nào?”

Thanh âm của thư ký vang lên, Kỳ Phong mím môi không nói gì, một lát sau mới chậm rãi mở miệng, “Trước đừng vội, hỏi Lạc Khâu Bạch đã.”

“Tôi lập tức gọi cho Lạc tiên sinh?” Thư ký hỏi.

“Không, để tôi tự gọi cậu ta.” Kỳ Phong nói xong lời cúp điện thoại.

Lúc này là rạng sáng, ngoài cửa sổ tối đen một mảnh, chờ thật lâu mới tới hừng đông, Kỳ Phong nhìn thoáng qua màn hình, lúc này đã không có tâm tình quan tâm đến tiến trình cuộc thi, trầm ngâm trong chốc lát trực tiếp cầm lấy tây trang áo khoác ly khai văn phòng.

“Tô Lệ Mân” tên này tuy rằng vang dội, nhưng y xác định mặc kệ là tập đoàn tài chính Côn Luân hay là công ty giải trí Lưu Bạch, mình chưa hề xuất hiện với người này, hiện giờ Lạc Khâu Bạch đang gấp cấp bách, bà đột nhiên xuất hiện rất cuộc là mục đích gì?

Mang theo nghi vấn, Kỳ Phong một đường lái xe về nhà, đứng ở dưới nhà trọ Lạc Khâu Bạch, y theo bản năng sờ chìa khóa, kết quả nhìn thấy phòng ngủ của thê tử vẫn sáng, chìa khóa một lần nữa dính trong túi, mặt không đổi sắc bấm chuông cửa.

Bấm mấy lần đều không có ai, y bắt đầu “Bang bang phanh” gõ cửa.

Lúc này truyền ra tiếng bước chân vội vã, một bên đi tới huyền quan một bên cảnh giác hỏi, “Ai a?”

Kỳ Phong cũng không tiếp lời, nhìn chằm chằm cửa phòng lộ ra một tia không vui.

Thê tử của y và y thật sự là tâm linh không tương thông, bất quá mới cách một cánh cửa còn hỏi y là ai, lúc này chẳng lẽ không phải trực tiếp mở cửa nghênh đón chồng công tác vất vả một ngày sao?

Mà lúc này ở bên trong phòng Lạc Khâu Bạch hướng mắt mèo vừa thấy, thấy khuôn mặt than, tức giận trừng hấn, ban đêm có vẻ đặc biệt dọa người.

Ngoan ngoãn, đại điều quái anh đêm hôm khuya khoắt phá cửa như vậy làm gì a?

Lạc Khâu Bạch nhanh chóng cửa, vẻ mặt kinh ngạc hỏi, “Kỳ Phong, anh sao lại về? Không phải nói đêm nay tăng ca suốt đêm sao?”

“Anh về em không hài lòng?” Kỳ Phong liếc hấn một cái, lập tức vào trong.

“Làm người ta ghét bỏ.” Lạc Khâu Bạch cười bĩu môi, “Sớm biết là anh, em mới lười mở cửa, cũng không phải chưa đưa chìa khóa cho anh, cũng làm biếng nữa.”

“Anh cao hứng, em có ý kiến?” Kỳ Phong trừng hấn, đem đầu dịch sang một bên.

Thê tử của y căn bản là đầu gỗ, căn bản không biết cái chồng vào nhà muốn gặp nhất không phải cánh cửa, mà là thê tử có thể tự tay mở cửa cho y, thật sự là ngốc tử.

“Được được, tùy anh. Dù sao anh người này thích gây sức ép cho em, buổi sáng chọn cả vật buổi chiều mở cửa, không cho em được yên tĩnh, đều đã hơn một năm tật xấu cũng không sửa.” Lạc Khâu Bạch khoát tay, ngáp một cái, “Nước ấm có sẵn rồi, hơn nửa đêm rồi tắm rửa xong liền đi ngủ đi, em đi xem Đoàn Đoàn.”

Nói xong hấn xoay người đi vào phòng cách vách, Kỳ Phong đột nhiên vươn tay bắt lấy hấn, đem người kéo vào trong lồng ngực của mình, ngửi ngửi cổ Lạc Khâu Bạch, ôm hấn không buông tay, “Không cho đi, thằng nhóc kia ngủ như heo còn thành thật, em đi nhìn nó làm gì?”

Hô hấp của y phun trên làn da Lạc Khâu Bạch, hấn sợ ngứa rứt lui cổ, đưa tay sờ đầu Kỳ Phong, “Như thế nào, anh còn ăn dấm với Đoàn Đoàn a?”

Kỳ Phong không nói lời nào, chính là từ trong xoang mũi phát ra một tiếng không nhẹ không nặng hừ thanh, giống đại hình khuyến cô trụ Lạc Khâu Bạch, hai đùi buộc chặt, môi hôn trên cổ thê tử.

Y thích cái dạng này, trước kia ở quốc nội như thế này, hiện tại ở nước ngoài vẫn là như vậy, Lạc Khâu Bạch biết đây là nam nhân thích “Làm nũng”, bất quá hắn không thể trạc phá, nếu không nam nhân lại sẽ nóng nảy phát giận.

Lạc Khâu Bạch bị y trêu chọc khí tức, lại vừa bực mình vừa buồn cười đẩy y ra, “Được rồi được rồi, chớ hồ nháo, em còn phải lên lầu xem cuộc thi, bị anh chậm trễ bỏ qua fan rồi a, đều tại anh.”

Nghe xong lời này, Kỳ Phong lập tức hừ một tiếng, buộc chặt cánh tay không cho hắn đi, tức giận nói, “Cuộc thi có cái gì mà nhìn! Chỉ bằng trình độ này của em, có mà đứng nhất từ dưới đếm lên, còn trông cậy vào việc có người bỏ phiếu cho em? Số phiếu đáng thương, đếm hết hai bàn tay cũng xong.”

Khi y nói lời này hoàn toàn quên mình tại công ty canh giữ máy tính nhìn tình hình cuộc thi, có thể khản trương hơn Lạc Khâu Bạch rất nhiều.

Lạc Khâu Bạch làm bộ bị thương “Ai thán” một tiếng, trở lại nắm mặt đại điều quái, “Anh người này rốt cuộc không hay nói chuyện, cho dù là lời nói thật cũng không cần nói thẳng ra như vậy?”

Lúc Kỳ Phong chưa về, hắn luôn luôn ngồi trước máy tính một lần lại một lần đếm số phiếu, thấy mình hiện tại đứng thứ ba từ dưới đếm lên, hắn nhất thanh nhị sở. Nói thật, nhìn số phiếu của người khác không ngừng tăng vọt, mà hắn thủy chung trì trệ không tiến, trong lòng có một chút mất mát, bất quá hắn cũng biết, mình không nhìn số phiếu của mình, vẫn không thể nhìn số phiếu của người khác sao? Mình xem cuộc thi là vì nhìn xem có fan nào nguyện ý bầu cho mình, như thế nào, còn không cho phép a?

“Bằng không thì sao?” Kỳ Phong mắt lạnh nhìn hắn, “Anh không nói ra, em sẽ không đếm? Nếu anh nói mới không có mặt mũi tiếp tục nhìn cuộc thi.”

Lạc Khâu Bạch không cam lòng bĩu môi, “Thiết, không nhìn thì không nhìn, dù sao công ty của anh cũng là muốn thu tỉ lệ xem, cuộc thi lần này em đã định trước là chết đuối rồi, hiện tại thu thập đồ về nước đi?”

Dù sao xu thế phát triển đi xuống, hắn đã định trước vô duyên với vòng chung kết, chờ cho đến lúc này thu thập hành trang về nước, còn không bằng hiện tại tính toán cho chuyện về sau.

Nói xong hắn đứng dậy vào phòng ngủ, Kỳ Phong lại ở phía sau đột nhiên kéo hắn lại.

“Em bây giờ còn chưa đi được.”

Trên mặt y không có một chút biểu tình, nhưng trong ánh mắt lại cất giấu ý vị sâu sa, Lạc Khâu Bạch nghi hoặc trừng mắt, giống như đang hỏi vì sao.

Kỳ Phong than mặt, lộ ra một bộ khinh thường, hừ lạnh một tiếng nói, “Hôm nay có người đến tìm em muốn mời em hát quảng cáo, em đi rồi công ty tìm ai đi?”

Vốn y đã định ra kế hoạch phát triển kế tiếp giúp thê tử, kết quả bị sự tình đột ngột này phá hỏng, nếu không bởi vì quảng cáo lần này số tiền thù lao quá lớn, y sẽ không chủ động đem chuyện này nói cho thê tử, thê tử của y phải do y tự tay giúp đỡ, dựa vào cái gì đem cơ hội nhường cho ngoại nhân?

Lạc Khâu Bạch như là nghe không hiểu, kinh ngạc lập lại một lần, “... Quảng cáo tìm em hát?”

Kỳ Phong hừ một tiếng, “Tô Lệ Mân đích thân chỉ định em.”

Nghe được ba chữ “Tô Lệ Mân”, Lạc Khâu Bạch còn cho là mình nghe lầm, thẳng đến chống lại ánh mắt chắc chắn của Kỳ Phong hắn mới hồi phục tinh thần lại, trong lúc nhất thời trực tiếp nói không ra lời. Hắn tại giới giải trí đợi lâu như vậy, tại sao lại chưa nghe nói qua vị biên kịch đại danh “Thần cấp” này?

Chính là lúc Lạc Khâu Bạch mới vào giới giải trí, Tô Lệ Mân cũng đã mai danh ẩn tích, cho tới nay hắn chỉ nghe qua tên của bà, lại không có cơ hội nhìn thấy người thật.

Hắn nhìn chằm chằm Kỳ Phong trong chốc lát, biểu tình trên mặt đổi tới đổi lui, cuối cùng như là nghĩ thông suốt cái gì, chớp mắt hỏi, “Anh tìm bao nhiêu tiền?”

Kỳ Phong lúc này đen mặt, y còn ước gì mình được tiêu tiền, nhưng phù dung câu chết tiệt này có cho y cơ hội sao?

Trực tiếp ra album hẳn không chịu, càng muốn đi tham gia cuộc thi, khiến cho y bị động như vậy, còn bị người khác đoạt trước, quả thực là muốn nhần nhưng không thể nhần!

“Đừng tự mình đa tình, anh tại sao phải vì em mà tiêu tiền?”

“Àn?” Lạc Khâu Bạch lần này hơi chút kinh ngạc một chút, nghi hoặc sờ sờ chớp mũi, “Vậy anh vừa không mất tiền cũng không mất lực, tại sao có thể tìm Tô Lệ Mân? Chẳng lẽ bán đứng nhan sắc, hoặc là anh chính là đứa con trong truyền thuyết mà bà ấy ở nước ngoài sinh hạ sao? Kia cũng không đúng a, Kỳ gia không phải chỉ có anh là cháu đích tôn sao?”

Hắn nhin không được nghĩ ra một loạt mấy cảnh trong phim hào môn cầu huyết, tiếp theo bị ý tưởng của chính mình làm nổi da gà.

“Câm miệng! Không cho nói hươu nói vượn!” Kỳ Phong quát lớn, mặt đều nửa tái rồi nửa xanh.

Thê tử của y trong đầu đều là phân sao? Hoài nghi chồng bất trung với hôn nhân còn chưa tính, còn sẽ nhận sai bà bà, làm thê tử, hiền lành cũng không mà nhàn rồi ở nhà cũng không!

Lạc Khâu Bạch bật cười, “Em không phải khen anh thủ đoạn cao siêu sao, anh có tinh thần linh hội, dù sao có thể làm cho Tô Lệ Mân rời núi, cũng không phải là chuyện dễ dàng, trước kia nhiều đạo diễn xin bà ấy bà ấy cũng không động đâu.”

Nghe thê tử thổi phồng, sắc mặt của Kỳ Phong hơi hoãn, hừ lạnh một tiếng, không mẫn không nhạt nói, “Anh lừa cùng những người này giao tiếp, là bà ấy chủ động tìm tới cửa.”

“Em rốt cuộc có nguyện ý hay không, nói chắc chắn đi.”

Lúc này, Lạc Khâu Bạch mới chính thức bị dọa đến, Kỳ Phong cũng không nói dối, điểm này hẳn hiểu được, cho nên trong lòng càng thêm khiếp sợ, qua một hồi lâu mới nhỏ giọng hỏi, “Kia... Bà có nói vì cái gì tới tìm em không?”

“Không.” Kỳ Phong nhú mày hỏi lại, “Em thật sự không quen bà ấy?”

“Đương nhiên, nếu em quen người như vậy, lúc trước còn kết hôn với anh?”

Lạc Khâu Bạch không cần thận nói thật ra, mặt của Kỳ Phong lúc này đen một tầng, gắt gao đè hẳn lên sô pha, cắn hẳn, cho hả giận bóp móng hẳn.

Lạc Khâu Bạch la lên “Ngô ngô”, nhanh chóng nhấc tay đầu hàng, “Em khai... Nói giỡn! Em chưa thấy qua bà ấy, anh cũng ăn dấm a?”

Kỳ Phong hừ một tiếng, xem như miễn cưỡng buông tha Lạc Khâu Bạch, “Bà còn nói muốn gặp em nói chuyện, em không ước gì đi?”

Lạc Khâu Bạch kỳ thật đối với hát quảng cáo gì đó hứng thú cũng không lớn, ngược lại có chút ngạc nhiên với biên kịch thần bí này.

Bà có phải mai danh ẩn tích lâu lắm mới không biết mình bị gièm pha? Hay là bởi vì thẩm mỹ độc đáo, mới có thể buông tha những đại bài mà chọn ca sĩ gà mờ như mình?

Ách... Kỳ thật cũng không phải không thể nào, dù sao trên thế giới này mạch não kỳ lạ cũng không có một mình đại điều quái.

Hơn nữa, liên tính cuối cùng nhân gia không ủng hộ mình, ít nhất cũng có thể nhìn thấy nhân vật đại danh này, này có thể là cơ hội người khác cả đời không có, hẳn có sao mà không làm?

Nghĩ như vậy, Lạc Khâu Bạch đột nhiên cảm thấy “Ước hội” này có thị phi thì không thể đi, nhưng nếu hẳn nói thẳng ra, đại điều quái khẳng định không cao hứng, tuy rằng trong lòng y nhất định hy vọng mình có thể bắt lấy cơ hội này, nếu không cũng sẽ không cố ý nói ra, nhưng biểu hiện thân cận với người ngoài khẳng định sẽ không thể.

Bởi vì không ai hiểu rõ tính tình cổ quái của đại điều quái cùng chiếm hữu dục y cố chấp hơn ai hết.

Lạc Khâu Bạch cười lắc lắc đầu, nằm ngửa trên ghế sô pha nói, “Em không muốn đi.”

“Hát quảng cáo cũng không phải chuyện gì lớn, anh không nguyện ý cho em đi em sẽ không đi.”

Kỳ Phong mím môi, không vui nói, “Ai quản em, anh cũng không ngăn em đi.”

“Àn... Vậy ý của anh là cho em đi? Nhưng em không muốn đi một mình, nếu không anh cùng đi với em nha, được không?”

Lạc Khâu Bạch chớp chớp đôi mắt, Kỳ Phong đem đầu dịch sang một bên, một bộ như lâm đại địch, nhưng trên mặt lại cổ quái đỏ ửng, nửa ngày sau mới biệt biệt nữ nữ nói, “Anh rất bận, chỉ có một buổi chiều có thể miễn cưỡng đi với em.”

“Kia vất vả cho anh.”

Lạc Khâu Bạch cười trộm, ở trong lòng nói yes.

Xem đi, đối phó đại điều quái chỉ có thể dùng chiến thuật vu hồi (quang co) này, lần nào cũng đúng, bách phát bách trúng.

Thời gian ước định là cuối tuần, hết thấy hạng mục công việc câu thông đều là công ty giải trí Lưu Bạch làm, Lạc Khâu Bạch chỉ cần đến nơi đúng giờ là đủ rồi.

Cách nhà trọ Lạc Khâu Bạch không xa là một quán cà phê. Biết địa điểm thời điểm, hắn còn thực kinh ngạc, bởi vì vị trí hẻo lánh này, bàn việc làm ăn cũng không được tốt lắm, bình thường bên trong căn bản không có nhiều khách hàng, tuyệt không giống người có thân phận “Cao cao tại thượng” sẽ lựa chọn.

Hắn vốn tưởng rằng đối phương sẽ đi nhà hàng cao cấp hoặc là cái gì hội sở tư nhân, vì thế hắn còn cố ý mua âu phục phẳng phiu màu đen và nơ thâm sắc, kết quả lúc đi vào, mới cảm thấy có chút chẳng ra cái gì cả.

Kỳ Phong ngược lại mặc một thân màu đen, tây trang màu đen với áo sơ mi màu đen, ngồi với Lạc Khâu Bạch, quả thực giống hai anh bồi bàn.

Đương nhiên, đây là Lạc Khâu Bạch nói, Kỳ Phong cũng không ủng hộ, đem ly cà phê để sang một bên, không kiên nhẫn nói, “Em nhìn cái gì? Chúng ta rõ ràng giống dất tay đi giáo đường kết hôn.”

“...” Về mặt của Lạc Khâu Bạch như bị sét đánh, cười gượng hai tiếng, yên lặng đỡ trán, nhìn không ra đại điều quái còn giống tiểu nữ sinh ôm ấp tình cảm.

Buổi chiều hai giờ, cửa đúng giờ được đẩy ra, người đến là một nữ nhân ăn diện thập phần tao nhã, một thân váy dài màu đen, tóc cong lên, đeo một chiếc trâm hoa, nếu không bởi vì dáng người cồng lưng cùng một đầu tóc bạc, bà cũng không giống lão nhân 60 tuổi.

Nhìn thấy lão phu nhân đi tới, Lạc Khâu Bạch kinh ngạc mở to hai mắt.

“Dì... Tô!?”

Hắn nhu nhu ánh mắt cơ hồ cho là mình nhìn lầm, lão nhân gia cười cười, “Xin lỗi Khâu Bạch, ta đã tới chậm, đợi lâu sao?”

Bà vừa mở miệng, Kỳ Phong bên cạnh nhú mày, tầm mắt hướng về Lạc Khâu Bạch cùng bà lão, tựa hồ nghi hoặc, thê tử không phải nói không biết Tô Lệ Mân sao, kia hiện tại là xảy ra chuyện gì?

“Dì Tô... Bà...” Lạc Khâu Bạch kinh ngạc lú lẫm, lúc này hắn mới triện phát hiện “Dì Tô a” mình quen không cùng họ với “Tô Lệ Mân” chứ.

“Ta là Tô Lệ Mân, rất hân hạnh được biết các con.” Bà chào hỏi, lại nhìn Kỳ Phong, “Con chính là ông chủ công ty giải trí Lưu Bạch đi? Hạnh ngộ, ta cũng không nghĩ tới con sẽ tự mình tới, với mỗi ca sĩ dự thi, con đều để bụng như vậy sao?”

Một câu nói kia mang theo ý tứ vui đùa, tựa hồ ám chỉ cái gì, Kỳ Phong nhú mày, xuất phát từ lễ phép vẫn gật đầu, đưa lên danh thiếp, “Đối với người nào có tiềm lực, công ty đều sẽ bồi dưỡng. Tô tiên bối, xin chào.”

Lời này tứ lạng bạt thiên cân, vừa không phủ nhận quan hệ của y với Lạc Khâu Bạch, cũng không có khẳng định mình đặc biệt chiếu cố hắn.

Tô Lệ Mân nở nụ cười, nếp nhăn trên mặt nhú lại, khí sắc của bà vẫn có chút suy yếu, bất quá đã khỏe mạnh hơn nhiều so với lúc ở công viên.

Bà nhìn Lạc Khâu Bạch nói, “Con nói đúng, người có tiềm lực phải bồi dưỡng, cho nên hôm nay ta mới cố ý tìm đến Lạc Khâu Bạch, nhìn thấy ta con thực kinh ngạc?”

Là rất kinh ngạc... Lạc Khâu Bạch căn bản không thể tưởng tượng được mình thuận tay cứu lão thái thái, sẽ có cơ hội lớn như vậy.

Hắn gãi gãi tóc, cười nói, “Dạ có chút, con thật không nghĩ tới bà chính là Tô Lệ Mân, trước có nghe qua thanh danh của bà, chưa thấy qua người thật, lần trước ở công viên có mắt như mù, mạo phạm tiên bối, ngại ngừng.”

Lão thái thái cười khoát tay, “Ta rời giới giải trí đã bao nhiêu năm, đã sớm không phải tiên bối gì, lần trước con nhìn thấy ta cũng không phải là khẩu khí này, như thế nào, con không còn muốn gặp ta một lần nữa, về sau có phải cả Đoàn Đoàn cũng không cho ta bế?”

Nghe được bà nhắc tới Đoàn Đoàn, Kỳ Phong càng thêm kinh ngạc, cau mày hỏi, “Trước kia hai người biết nhau?”

Lạc Khâu Bạch gật đầu, cười đem chuyện một năm trước trong công viên như thế nào gặp lão thái thái, lại như thế nào trùng hợp cứu bà nói cho Kỳ Phong.

Kỳ Phong nghe được có người theo dõi thê tử cùng nhi tử y trong một năm, sắc mặt lúc này có chút không dễ nhìn.

Khó trách Tô Lệ Mân chủ động liên hệ Lạc Khâu Bạch, nguyên lai là vì một năm này liếc trộm hắn, bà cho là một cái quảng cáo nhỏ có thể đền bù? Thê tử cùng nhi tử của y trong mắt bà cũng quá không đáng tiền!

Y nghe xong Lạc Khâu Bạch nói gật gật đầu, mặt không đổi sắc mà nói, “A, nguyên lai là như vậy, kia ngược lại đúng dịp, bất quá, nếu Tô tiên bối cả ca khúc của Khâu Bạch đều chưa từng nghe qua, chỉ là bởi vì chuyện này lại yêu cầu hắn đảm đương việc hát quảng cáo, ngược lại làm tôi kinh ngạc.”

Kỳ Phong nói đúng là chuyện Lạc Khâu Bạch muốn hỏi, hắn quay đầu lại nhìn Tô Lệ Mân, chỉ thấy bà sưng sốt một chút, tiếp cười lấy ra một chiếc MP3 đưa cho Lạc Khâu Bạch.

Lạc Khâu Bạch không hiểu nhận lấy, mở ra vừa thấy, bên trong tất cả đều là ca khúc hắn viết.

“Di Tô, cái này là...?”

“Thực kinh ngạc đi, kỳ thật ngày đó tại nhà con, ta nhìn thấy trang chủ âm nhạc của con còn có nhạc phổ.” Tô Lệ Mân như nói cái gì tin đồn thú vị, chậm rãi nói, “Ngô Bân con quen sao?”

“Ngô tổng giám?” Lạc Khâu Bạch càng kinh ngạc, lão thái thái như thế nào có quan hệ với Ngô Bân.

“Ngô Bân là lão hữu của ta, trong vòng luẩn quẩn này chỉ có vài người biết ta định cư ở Mỹ, ông ấy chính là một trong số đó. Lúc ông ấy mới xuất đạo ta đều hơn 40 tuổi, vừa mới gặp gỡ một ‘Tiểu bằng hữu’. Ông ấy biết ta thích nghe ca hát, thường xuyên lấy một ít ca khúc hằng ngày ở thành phố không thường nghe cho ta nghe, ca khúc của con là ông ấy đề cử cho ta.”

Lạc Khâu Bạch trực tiếp tròn mắt, những thứ hắn mang đến cái gì cũng tệ, Ngô tổng giám cả cơ hội đều không cho hắn, thế lại đề cử cho người khác ca khúc của hắn? Đây không phải là nói giỡn đi.

“Ngô lão sư vẫn luôn nói cả đời đều không có gặp ca sĩ trời cho nào.”

“Ông ấy cũng nói vậy với ta.” Tô Lệ Mân bật cười, “Ông ấy nói con hát không đạt yêu cầu, nhưng thanh âm cùng ca khúc đều không tệ lắm, cho nên ta thường xuyên lên trang chủ nghe, con không nghĩ tới ta đây đại niên kỷ còn là một người say mê âm nhạc đi?”

Sắc mặt của Kỳ Phong càng vi diệu, trừng mắt nhìn Lạc Khâu Bạch, mím thật chặt khóe miệng.

Y cũng không biết thê tử còn có trang âm nhạc, phù dung câu chết tiệt còn đem thanh âm của mình tùy tiện đăng lên trên mạng cho người khác nghe, đâm đâm như vậy cũng không biết thu liễm, đây quả thực là tùy ý truyền bá vật phẩm ngân uế sắc tình, đặt chồng là mình ở chỗ nào?

Lạc Khâu Bạch vừa thấy ánh mắt của y biết y đang suy nghĩ gì, dưới bàn nắm tay y, dùng chân cọ y, nháy mắt mấy cái như đang nói: Đừng nóng giận, cùng lắm thì trở về em hát cho anh nghe.

Kỳ Phong hừ một tiếng, ngồi sang một bên, quyết định cách phù dung câu câu dẫn y xa một chút.

Hai người hồ động, lão thái thái không chú ý tới, bà tiếp tục nói, “Thanh âm của con thực đặc biệt, ta vẫn luôn muốn gặp người có thể phát ra loại thanh âm này sẽ có bộ dáng thế nào, nhưng trang chủ của con không có phương thức liên lạc nào, Ngô Bản cũng không nói, cho nên con không biết ngày đó nhìn thấy nhạc phổ ta có nhiều kinh ngạc.”

“Hơn nữa, con lại là ân nhân của ta, ta không có đạo lý nào không đến tìm con.”

Bà nói xong, Kỳ Phong bên cạnh vẫn luôn trầm mặc lại đột nhiên mở miệng, “Nói cách khác, bà vẫn cảm thấy Khâu Bạch hát cũng không được tốt lắm, trước cũng chỉ là bởi vì người quen giới thiệu mới nghe cậu ấy hát, hơn nữa hứng thú cũng chỉ dừng lại ở thanh âm, nếu lần này không bởi vì cậu ấy đã cứu bà, bà cũng sẽ không hạ quyết định tìm cậu ấy, tôi nói đúng không?”

Vấn đề này phi thường sắc bén, đề cập đến ích lợi của Lạc Khâu Bạch, y híp mắt, ánh mắt sắc bén.

Kỳ Phong nói trúng lo lắng trong lòng Lạc Khâu Bạch, hẳn thực kinh ngạc đại điều quái có thể hoàn toàn đoán được suy nghĩ của mình.

Hắn rót thêm nước ấm vào ly của Tô Lệ Mân, cười nói, “Dì Tô, nếu dì thích ca khúc con viết tùy thời có thể cầm, nhưng nếu như bởi vì chuyện ngày đó tại công viên, thật sự không cần vì báo đáp mà cố ý bảo con hát quảng cáo, dì khẳng định còn có lựa chọn khác tốt hơn, ngày đó con cũng chỉ là công nhấc tay, không có gì đâu ạ.”

Ánh mắt của Tô Lệ Mân lóe ra, bà lẳng lặng nhìn chằm chằm Lạc Khâu Bạch, như đang đánh giá, lại như là nghiên cứu, trong ánh mắt có cảm xúc phức tạp dao động, ánh mắt này làm Kỳ Phong phi thường không vui, nghiêng đi thân mình chặn tầm mắt nghiên cứu của bà.

Một lát sau, bà đột nhiên nở nụ cười một tiếng, “Con nhầm rồi, ta lúc trước rời khỏi giới giải trí không ai có thể ngăn cản, hiện tại tái nhậm chức cũng sẽ không bởi vì bất cứ người nào.”

“Quảng cáo này ta đã có kế hoạch từ sớm, là mục đích cùng ước mơ của ta, đồng thời cũng là vì tuyên truyền từ thiện, cùng giới giải trí không quan hệ, cho nên ta cũng không yêu cầu con có trình độ cao, chỉ cần thanh âm có thể đánh động lòng người cũng đã đủ rồi, ta tin tưởng ánh mắt của mình.”

Lời kia vừa thốt ra, Lạc Khâu Bạch cơ hồ tìm không thấy lý do phản bác, thời gian này hẳn thật sự cảm thấy như là có một cái bánh nhân thịt đột nhiên rơi xuống.

Qua một hồi lâu, hắn nuốt một ngụm nước bọt hỏi, “Con có thể hỏi một chút, ước mơ của bà là gì không?”

Tô Lệ Mân sững sốt một chút, tiếp lộ ra một tia chua xót tươi cười, bà ôn nhu nhìn Lạc Khâu Bạch, vỗ vỗ tay hắn nói, “Vì... Con ta.”

“Ta là một mẫu thân rất nhớ nhi tử cùng người nhà, ta trước bởi vì chuyện của mình có viết một câu chuyện ngắn, vừa lúc mấy năm nay ta quá bận rộn cho quỹ từ thiện, quỹ này muốn lấy chủ đề về các cụ già để quay quảng cáo, cho nên ta đem kịch bản này ra, coi như là tư tâm nhiều năm của mình, Khâu Bạch, tình cảm này con có thể hiểu được không?”

Lạc Khâu Bạch hơi hơi há miệng, nói không ra lời, khi Tô lão thái thái biến thành Tô Lệ Mân, chuyện bất hạnh của bà trở nên càng thêm thê lương, bà có thân phận như vậy, mặc dù là tưởng niệm người thân cũng chỉ có thể dùng phương thức như thế để diễn tả đi?

Lão thái thái tránh ở chỗ tối trộm nhìn hắn cùng Đoàn Đoàn, đem lòng nhớ nhung nhi tử đặt ở trên người ngoài, hiện giờ bà bỏ qua nhiều ca sĩ ưu tú như vậy, ngược lại lựa chọn mình người gà mờ, nguyên nhân rất cuộc là cái gì, hắn tựa hồ chân chính hiểu được.

Hắn rất hiểu được tư vị mất đi người thân, trong lòng nhịn không được cảm động, dưới bàn nắm chặt tay Kỳ Phong, cười nói, “Dì Tô, con hiểu được ý của dì, con sẽ hát tốt bài hát này, chúng ta hợp tác vui vẻ.”

Hắn cười vươn ra tay, Tô Lệ Mân đầu tiên là sửng sốt, hốc mắt tựa hồ cũng có chút ươn ướt, bà vươn tay gắt gao cầm tay Lạc Khâu Bạch, lộ ra một ý cười ôn nhu.

Sau khi lão thái thái đi, Lạc Khâu Bạch đuổi thất lưng, lúc này Kỳ Phong lái xe lại đây, hạ cửa kính xuống nhíu lông mày.

Dưới ánh mặt trời ngũ quan anh tuấn của người nam nhân này càng thêm sáng lạn, Lạc Khâu Bạch cảm động, thấu đi lên cúi đầu hôn một chút bờ môi của y.

Mặt của Kỳ Phong đột nhiên bạo hồng, tiếp hưng dữ quát lớn hắn, “Em hồ nháo cái gì!” Lạc Khâu Bạch cười ha ha, lại hôn hai cái, “Đi thôi, chúng ta trở về tìm Đoàn Đoàn.”

Người thân của hắn ngay tại bên người, không uống khí lực, hắn có thể đem y ôm vào trong ngực, hắn phải hảo hảo quý trọng.

Xe đi qua, cuộn cuộn nổi lên một tầng bụi bậm, ánh mặt trời chiếu khắp, chiếu sáng chiếc xe, tựa hồ tượng trưng cho một sự nghiệp mới bắt đầu!

59. Chương 62

Chương 62

Cuộc thi thanh thế to lớn, còn tiến hành hùng hực khí thế, mắt thấy vòng loại trên internet đã qua hơn một nửa, mỗi số phiếu của tuyển thủ dự thi cũng tăng, toàn bộ số phiếu vượt qua 10 vạn, mà Lạc Khâu Bạch mới chỉ có thể đạt đến mấy ngàn phiếu, thậm chí còn rớt xuống mấy phiếu, đứng thứ hai từ dưới lên.

Dựa theo quy định, mỗi khu vực chỉ có 5 người đứng đầu mới có tư cách vào trận chung kết, thực hiện nhiên, thành tích hiện tại của Lạc Khâu Bạch đã cơ bản xác định bị knockout, không đứng cuối cùng đã là vạn hạnh.

Vì thế, Kỳ Phong ngoài miệng châm chọc hắn, không biết phân biệt, không biết tự lượng sức mình, có rất nhiều cơ hội không biết nắm chắc, không muốn đi đường vòng, hiện tại thua thê thảm.

Mỗi lần nghe xong lời này, Lạc Khâu Bạch liền vươn tay cào y, hai người trên ghế sofa đánh thành một đoàn, đến cuối cùng Kỳ Phong rõ ràng buông tha câu thông trực tiếp đem người áp đảo, không quan tâm ngăn chặn cái miệng của hắn, Lạc Khâu Bạch nức nở mắng y lưu manh, đối với cái này Kỳ Phong không thêm để ý chút nào, liếm bờ môi của hắn ở trong lòng hừ lạnh một tiếng, làm chồng chỉ lưu manh với một mình thê tử, cái này gọi là tình so kim kiên!

Lúc hai người hồ nháo, Đoàn Đoàn thường xuyên vây xem, bé thực kinh ngạc vì cái gì mà ba ba đánh quái thú thúc, cũng rất ngạc nhiên quái thú thúc vì cái gì thích đè nặng ba ba, chẳng lẽ là bởi vì nằm trên đệm thịt thực mềm mại sao?

Ngô... Vậy bé cũng muốn nằm.

Vì thế, tiểu tử kia vừa nhìn thấy hai người áp đến đồng thời, liền kích động mà hoa chân múa tay vui sướng, miệng phát ra thanh âm y y nha nha, vừa nhìn thấy quái thú thúc lại nằm trên “Đệm thịt”, càng thêm nóng lòng muốn thử.

Lạc Khâu Bạch mỗi lần nhìn thấy nhi tử nằm ở một bên, mở mắt tròn to, vẻ mặt ngốc nhìn bọn họ, liền xấu hổ và giận dữ đỏ mặt tía tai, nhắc chân đá Kỳ Phong, “Anh không thể ở trước mặt nhi tử làm chuyện không biết xấu hổ như vậy!?”

“Nó lại không hiểu.”

“Vậy nó cũng là hài tử! Không thể nhìn chuyện loạn thất bát tao!”

Kỳ Phong nhìn thê tử kiên quyết phản kháng, đặc biệt không tình nguyện đứng dậy, vẻ mặt ghét bỏ tiêu sái đến bên Đoàn Đoàn, ôm bé xoay người.

Tiểu tử kia mắt thấy ba ba cùng quái thúc thúc đồng thời biến mất, trước mắt biến thành tường, kinh ngạc “Nha...” Một tiếng, xoay xoay tiểu mông, cực lực muốn xoay người về, kết quả bé còn quá nhỏ, ngay cả xoay người cũng không được, chỉ có thể duỗi móng vuốt dùng sức, giống con rùa nhỏ cực lực giãy dụa.

“Lần này nó nhìn không tới.” Kỳ Phong tổng kết một câu, vừa lòng tiêu sái tiếp tục hôn môi thê tử.

Lạc Khâu Bạch suýt nữa bị tức chết, giãy dụa muốn đem nhi tử xoay lại, lại bị vũ lực trấn áp, nhịn không được ở trong lòng mắng to: Đây rốt cuộc là cha ruột sao?!

Cuộc tranh tài sắp kết thúc, vô lực xoay chuyển trời đất, không có áp lực, Lạc Khâu Bạch ngược lại mừng rỡ tự tại, một nhà ba người “Hài hòa ở chung” nhiều tuần, rốt cục cũng đến ngày ước định với Tô Lệ Mân.

Hôm nay Kỳ Phong ở nhà, Lạc Khâu Bạch sẽ không nhờ bà dì cách vách hỗ trợ chăm sóc Đoàn Đoàn, một mình đi đến quỹ từ thiện.

Hắn ở quốc nội cũng có hát quảng cáo, đại khái hiểu biết công tác kế tiếp của mình, đơn giản là vào phòng thu âm hát ca khúc, một lần sửa chữa, hát lại, thẳng đến khi nhà sản xuất hài lòng mới thôi, chuyện khác hắn không cần quan tâm.

Khi gặp được Tô Lệ Mân, bà không có trực tiếp dẫn hắn đi vào phòng thu âm, ngược lại lái xe đến Studio.

Lạc Khâu Bạch có chút kinh ngạc, nhịn không được hỏi bà, “Dì Tô, không phải nói muốn ghi âm sao? Dì sao đột nhiên dẫn con tới chỗ này?”

Tô Lệ Mân tựa hồ có cái gì lo lắng, biểu tình do dự cùng suy tính, trầm mặc một hồi bà cười lắc lắc đầu, “Con đừng hỏi nhiều như vậy, đi theo ta là được rồi.”

Lạc Khâu Bạch trong lòng có chút kỳ quái, bất quá không có tái truy vấn, chắc lão thái thái muốn cho hắn tận mắt nhìn thấy quảng cáo để biểu đạt tốt.

Tới nơi, vừa mới vào Studio liền nhìn thấy vài người mặt co mày cau.

Nhân viên phía sau màn tất cả đều là chế tác kim bài đã từng nổi danh trong giới giải trí, tùy tiện kêu một người từng nổi tiếng, sau lại bởi vì Tô Lệ Mân rời khỏi mà từ từ mai danh ẩn tích, Lạc Khâu Bạch chỉ nhìn liếc mắt một cái liền âm thầm lú lú, quả nhiên lão thái thái là đại biên kịch, chế tác cũng đều là tinh anh.

Bất quá hiện tại đại bài chế tác gì đó, hiện tại tựa hồ gặp vấn đề gì, mấy chục người ghé vào đồng thời, nghiêm túc thương lượng cái gì.

Tô Lệ Mân ho khan một tiếng, nói với Lạc Khâu Bạch, “Những người này đều là lão bằng hữu, mấy ngày nay con sẽ hợp tác với bọn họ.”

Nghe được thanh âm, bọn họ ngẩng đầu lên, Lạc Khâu Bạch cười cùng bọn họ chào hỏi, những người này rất vui vẻ, nói mấy câu liền đứng lên.

Lúc này đạo diễn vội vã tiêu sái lại đây, “Tô lão sư, diễn viên diễn vai mẫu thân hiện tại đã không thể diễn, quảng cáo này cuối tuần phải xong, nếu đến lúc đó không hoàn thành, buổi từ thiện bên kia sẽ phải dời lại ngày tuyên truyền, bà xem phải làm sao bây giờ? Chúng ta đi nơi nào tìm diễn viên có kinh nghiệm đây?”

Lạc Khâu Bạch có chút kinh ngạc, không nghĩ tới lại xảy ra chuyện như vậy, trách không được lão thái thái vẻ mặt lo lắng, nguyên lai là đang lo lắng chuyện này.

Thực hiện nhiên chuyện này toàn bộ tổ công tác đã thảo luận vài ngày, người của bọn họ kỳ thật tìm một lão thái thái tuổi thích hợp thật sự dễ dàng, nhưng hiện tại tổ làm phim ở Mỹ, quảng cáo cũng để người Trung Quốc xem, liền tính hiện tại ở quốc nội tìm một người có kinh nghiệm diễn, cũng phải mất hai ba ngày, quảng cáo sắp phát sóng, bọn họ sao có thể chờ?

Lúc này có người mở miệng, “Tô lão sư, kịch bản là bà viết, bà xem có khả năng điều chỉnh không? Đã ba ngày, nếu không nghĩ ra biện pháp quảng cáo này cũng không thể hoàn thành.”

“Đúng vậy, Tô lão sư, hay bà tính toán theo công thức, dù sao nội dung không có ai quen thuộc hơn bà, bà diễn sẽ thích hợp hơn.”

Tô Lệ Mân lại suy yếu ho khan một tiếng, được Lạc Khâu Bạch giúp đỡ một chút mới khoát tay nói, “Ta cả đời không có diễn trên màn ảnh, cũng không nguyện ý đem khuôn mặt già nua lộ cho người khác, huống chi, có thể quay đã sớm quay, sẽ không chờ đến hiện tại.”

Nói tới đây bà đột nhiên nhìn thoáng qua Lạc Khâu Bạch, trong mắt lộ ra ôn nhu cùng kiên định, “Bất quá, tôi đã nghĩ tới biện pháp giải quyết, nếu là diễn viên, trước mắt liền có một vị.”

Người chung quanh hai mặt nhìn nhau, nơi này tất cả mọi người đều là người làm việc hậu trường, cả đời không đứng ở trên màn ảnh, nếu như nói diễn viên nói, giống như chỉ có...

Ánh mắt mọi người đột nhiên tập trung trên người Lạc Khâu Bạch, hẩn bị hoảng sợ, bọn họ đều nhìn tôi làm gì?

Có người nhíu mày, có người lo lắng, càng nhiều người lộ ra biểu tình kinh ngạc.

Lạc Khâu Bạch không dám tin nhìn lão thái thái, nửa ngày mới lắp bắp nghẹn xuất một câu, “Dì không phải là muốn để con thế vai một cái lão thái thái đi? Bà... Đừng nói giỡn, chuyện này tuyệt không buồn cười.”

Tuy rằng so sánh với ca hát, hẩn vẫn thích diễn xuất, nhưng hẩn còn không đến mức để nổi danh mà không biết xấu hổ, nếu thật sự là như vậy, vậy hẩn tình nguyện không hát ca khúc chủ đề.

Lão thái thái cười lắc lắc đầu, “Ta đích xác hữu ý muốn con đến tham diễn, bất quá không phải thế vai mẫu thân, mà là ta sửa chữa kịch bản, muốn cho con thử diễn vai phụ thân.”

Lời này vừa nói ra, cả Lạc Khâu Bạch và tất cả mọi người sợ ngây người, vai “Lão nhân” có bao nhiêu nặng nề, chỉ cần Tô Lệ Mân tự mình sửa chữa kịch bản, đã là tốt lắm rồi, huống chi Lạc Khâu Bạch, còn là một nam nhân dính gièm pha...

“Tô lão sư, này không ổn đi? Nếu đóng vai ông lão, chúng ta tìm người trẻ cũng có thể làm được, không cần làm lớn như vậy.”

“Cuối tuần trước vừa muốn tìm diễn viên, vừa muốn quay phim, ông xác định thời gian đầy đủ? Huống chi, kịch bản tôi đã sửa xong.” Tô Lệ Mân suy yếu nhướn mày.

“Coi như hoá trang là thông qua đi, hẩn cũng còn trẻ, sao có thể diễn vai người già sức yếu?”

Tô Lệ Mân nhìn thoáng qua Lạc Khâu Bạch, nghiêm túc hỏi hẩn, “Khâu Bạch, con cảm thấy mình có thể không?”

Lạc Khâu Bạch không biết trả lời ra sao, hẩn hiện tại đầu óc có chút loạn. Hẩn đã hơn một năm không diễn rồi, có đôi khi nằm mơ cũng muốn một lần nữa trở lại màn ảnh, hiện tại thật vất vả có cơ hội, cho dù là liều mạng, hẩn cũng muốn thử một lần, so với việc hát ca khúc chủ đề càng làm cho tâm hẩn động.

Việc này nếu là trước kia, hẩn tuyệt đối không chút do dự gật đầu, nhưng hiện tại thanh danh hẩn như vậy chỉ sợ...

Nghĩ đến đây, hẩn thực thản nhiên nhếch khóe miệng, “Lão thái thái, con biết dì có ý tốt, nhưng con không thể hại dì, con ở quốc nội chuyện gì xảy ra, tin tưởng mọi người ở đây, cả dì đều nhất thanh nhị sở, nếu con đồng ý tương đương hại dì, hơn nữa... Con cũng chưa bao giờ diễn vai lão nhân, lần này chỉ sợ làm cho dì thất vọng rồi.”

Ở đây tất cả mọi người không nói chuyện, giới giải trí thị phi như vậy, thực thực giả giả rất khó nói rõ ràng, Lạc Khâu Bạch đến tốt cùng có làm hay không bọn họ không biết, nhưng ít ra thái độ thản nhiên của hẩn làm cho bọn họ thực thương thức.

“Con có thể.” Tô Lệ Mân ho khan một tiếng, vẫy vẫy tay, lấy lại máy tính, nhấn vài cái, phát ra một đoạn video.

Lạc Khâu Bạch cùng tất cả mọi người đi qua nhìn.

Khi phát ra, Lạc Khâu Bạch nhận ra đây là tân bản Tà Dương Ca hẩn diễn.

Hẩn kinh ngạc nhìn lão thái thái, không nghĩ tới bà cả cái này cũng xem qua.

Nhạc Triều Ca cùng Giản Đồng yêu hận tình cừ, giang hồ chém giết, tất cả đều đã là quá khứ, thăng đến khi Giản Đồng bị Nhạc Triều Ca tại Kim Loan điện tự tay giết, bà mới đột nhiên chậm tốc độ lại.

Trên màn hình, đủ loại quan lại triều bái, Nhạc Triều Ca nhìn tiểu thái tử bên hông mình, vẻ mặt đơn thuần kéo góc áo hần hỏi, “Nhạc thúc thúc, phụ vương sẽ không trở về sao?”

Nhạc Triều Ca vuốt ve đầu nhỏ của nhóc, đồng tử lóe ra, như nhìn thấy gì, khóe môi tươi cười, “Phụ vương con... Đã đi rất xa, chờ đến khi quốc gia này mưa thuận gió hoà quốc thái dân an, y sẽ trở lại gặp con, con phải thay y hảo hảo bảo hộ thiên hạ này.”

Lúc này hai mắt hần đã nhiễm sương hoa, ánh mắt yêu thương lại uy nghiêm làm rất nhiều người xem cảm nhận âu sắc, hần tựa như phụ thân, thiên hạ này lại đưa cho người khác, khi tiểu thái tử đăng cơ, hần quỳ xuống đất triều bái, đó lại là một tình thương của cha.

Tiếng sáo triền miên vang lên, lá trúc xanh biếc chảy xuôi, Nhạc Triều Ca bước trên cánh đồng xanh ngắt, còng lưng, đầu bạc, nhìn mưa bay đầy trời và lá trúc, khóe mắt chảy xuống một giọt nước mắt...

Lúc này, Tô Lệ Mân tạm dừng, hình ảnh dừng trên ánh mắt già nua triền miên của Lạc Khâu Bạch.

Ở đây tất cả mọi người đều là người trong nghề, tự nhiên có thể nhìn ra được vẻ mặt như vậy biểu lộ chân tình, quay một quảng cáo cũng như quay một cuốn phim, mấy phút đồng hồ gần ngủi đánh trúng tâm người xem, thực khó, chính là Lạc Khâu Bạch, ít nhất tại Tà Dương Ca có bốn sự này.

Lại nhìn bộ phim này bộ làm mình đi đến điên phong, Lạc Khâu Bạch trong lòng có chút chua xót, hần điều chỉnh vẻ mặt của mình nói, “... Đây là trước kia, con đã thật lâu không diễn xuất, lại nói thanh danh của con cũng không thích hợp quay quảng cáo này.”

“Đây là chuyện ta muốn suy xét.” Tô Lệ Mân cười nắm chặt tay hần, tựa hồ cố động, quay đầu lại hỏi đạo diễn, “Ông cảm thấy sao? Diễn viên tốt như vậy mà không cần, đi tìm đâu xa cũng không phải là phong cách của ông.”

Đạo diễn nở nụ cười một tiếng, đột nhiên cảm thấy chuyện này cũng rất có ý tứ, diễn một vai lão nhân, có thể đóng vai ông lão rất có tính khiêu chiến, hướng chi, kịch bản là Tô Lệ Mân định đoạt, Lạc Khâu Bạch lại đích xác có chút tài năng, ông có sao không làm.

Ông gật gật đầu, hạ quyết định, “Khâu Bạch, đi theo người make-up đi hoá trang đi, trong chốc lát tới thử vai, tôi chỉ cho cậu cơ hội này, muốn diễn hay không quyền quyết định là do cậu.”

Lạc Khâu Bạch chớp chớp đôi mắt, nhất thời không thể tin được lỗ tai của mình, qua một hồi lâu mới hồi phục tinh thần lại, tiếp đi theo người make-up đi vào phòng hoá trang.

Cơ hội gần trong gang tấc, không bắt được là ngốc tử, hướng chi hần thật sự rất khát vọng đóng, cho dù chỉ là màn ảnh nhỏ.

Cái gọi là thử vai cũng không phức tạp, chỉ cần đơn giản diễn, sau đó ở trước màn ảnh tạo dáng như vậy đủ rồi, nhưng khi khuôn mặt của Lạc Khâu Bạch hoàn toàn bị nếp nhăn bao trùm, còng lưng đi ra khỏi phòng hóa trang, làm cho những người ở đây đều phải hít một hơi lương khí.

Bởi vì thật sự là... Rất thích hợp, từ phòng hóa trang ra Studio chỉ có khoảng cách vài bước, thần thái lão niên, bộ dáng đều được hần nắm chắc không sai chút nào.

Hần sờ soạng từ trong phòng đi ra, cầm trong tay một cây gậy gỗ, mỗi một bước đi cũng giống như đang tìm kiếm cái gì, ánh mắt của hần bị che một mảnh vải màu đen, từ đầu đến cuối cũng không nói gì, khuôn mặt già nua, giống như giấy trắng trên mặt chỉ động duy nhất một chỗ, đó là gân xanh trên thái dương.

Đây là Lạc Khâu Bạch kêu người make-up làm thêm vào, tình cảnh này, lại bởi vì chi tiết này càng điểm thêm cho lão nhân cơ khổ không chỗ nương tựa, làm người ở đây thập phần kinh diễm.

Trong kịch bản, Lạc Khâu Bạch sắm vai lão nhân là một người mù, nhi tử chết đi làm ông càng yếu ớt, sợ hãi, mẫn cảm, cả ngày nhốt mình trong thế giới của mình vô pháp tự kiểm chế, bài xích hết thấy người khác.

Lúc này có người đột nhiên tới gần, ông miễn cưỡng co rúm lại một chút, gắt gao mà bắt lấy gậy, kêu tên nhi tử.

Tiểu nam hài sầm vai nhi tử đi lên, một phen ôm ông, kêu một tiếng “Ba ba”, cánh tay của Lạc Khâu Bạch run lên, như là không thể chờ đợi được lại như là bị dọa đi, run rẩy sờ đầu tiểu nam hài, mảnh vải màu đen bị thấm ướt một chút, một giọt nước mắt từ trên mặt trượt xuống dưới.

“... Hảo hài tử.”

Toàn trường đều ngỡ ngàng, không ai nghĩ đến Lạc Khâu Bạch có thể tiến vào trạng thái nhanh như vậy, cũng không có ai nghĩ đến hắn chỉ dùng một câu, lại làm vài người trẻ tuổi ở đây rút nước mắt.

Lúc này, hắn chính là lão nhân đáng thương mất đi nhi tử, thậm chí rất nhiều người ở đây quên, hắn trên thực tế còn chưa đến 30 tuổi.

Đạo diễn kinh hãi, vừa định kêu tạm dừng.

Lạc Khâu Bạch lại đột nhiên ho khan, hắn gắt gao mà ôm nhi tử, hô hấp dồn dập, như là muốn nắm lấy cọng rơm cứu mạng cuối cùng, tiểu diễn viên không ngừng nói “Ba ba con phải đi rồi”, ánh mắt của hắn bị che lại, nhìn không thấy vẻ mặt, nhưng khóe miệng lại câu xuất một tia tươi cười âm ỉ, gian nan lắc lắc đầu, càng thêm nắm chặt cánh tay.

Không khí khô khốc, hắn không ngừng ho, Tô Lệ Mân cũng hiện lên một ánh mắt phức tạp, bên trong bao hàm kinh diễm cùng... Áy náy?

Toàn trường yên tĩnh, chỉ có thể nghe được Lạc Khâu Bạch cực lực áp chế tiếng ho khan, chờ thêm năm sáu phút, hắn đột nhiên không ho, thắt lưng cũng thẳng đứng lên, tháo xuống mảnh vải màu đen, khuôn mặt đỏ bừng, “Dì Tô, con rất cuộc muốn ho bao lâu a? Không tạm dừng, con sẽ tắt thở.”

Toàn trường sửng sốt, tiếp tất cả đều cười lên.

Tô Lệ Mân cười vỗ vỗ bờ vai của hắn nói, “Ta viết kịch bản cũng không có viết mắt của người cha trát miếng vải đen lên, đây là con thêm vào?”

Lạc Khâu Bạch bị người ở đây cười có chút ngượng ngùng, gãi gãi tóc gật đầu, “Trước dì kêu con hát, con cảm kích bản đã xem qua, con biết sẽ diễn như thế nào. Con cảm thấy mặc kệ là mẹ hay cha, trong lòng đều thực kháng cự người ngoài xâm nhập, mặc dù ông đã mù, vẫn sẽ không kìm lòng nổi đem mình phong bế, bởi vì ông không có cách nào tiếp thu sự thật con mình chết đi, cho nên bịt kín ánh mắt là có thể lừa mình dối người, lừa gạt mình hết thấy đều là giả, con ông còn sống.”

Chống lại ánh mắt Tô Lệ Mân, thanh âm của hắn thấp vài phần, xấu hổ nói, “Ân... Con chỉ đoán lung tung, không biết con lý giải vậy có đúng hay không?”

“Con dán nhiều nếp nhăn trên mặt như vậy, còn bịt miếng vải đen, phỏng chừng căn bản không có mấy người sẽ nhận ra con, thiếu một lần hấp thu ánh sáng, con không đau lòng?”

Lạc Khâu Bạch sờ sờ mũi, hạ giọng cười nói, “Kỳ thật, con nói thật, con muốn người khác không nhận ra con, khó có được cơ hội để đi nguyện ý, nếu bởi vì thanh danh của con hủy diệt quảng cáo này, con chẳng phải thành ‘Tội nhân thiên cổ’ sao? Lại nói, con cũng chỉ nghiện diễn xuất, lại không muốn nổi danh thế này, dĩ coi như con đùa giỡn lòng dạ hẹp hòi, cho con đeo miếng vải đen đi.”

Ánh mắt Tô Lệ Mân càng thêm nhu hòa, bà hít một hơi, sờ sờ đầu Lạc Khâu Bạch, “Con thật đúng là hảo hài tử”.

Bà quay đầu lại nhìn đạo diễn, như là đang hỏi “Thế nào, quyết định sao?”

Đạo diễn vươn ra ngón cái với Lạc Khâu Bạch, cười gật đầu, “Lạc Khâu Bạch, chính là cậu.”

Quảng cáo lần này chỉ có mười phút, các cảnh tại Studio đã quay tốt, Lạc Khâu Bạch trên cơ bản chỉ cần hai ngày là quay xong, hơn nữa ca khúc Tưởng Niệm đã hát xong, đạo diễn cùng Tô Lệ Mân nghe xong một lần thực vừa lòng, trực tiếp đem ca khúc cùng đoạn băng đưa đi hậu kỳ chế tác.

Hôm nay là tối thứ sáu, vòng loại Nhạc Động Toàn Cầu đã sắp kết thúc, còn có ba ngày sẽ đếm số lượng phiếu bầu, quyết định kết quả cuối cùng, mà số phiếu của Lạc Khâu Bạch vẫn cứ nửa chết nửa sống, đứng trong danh sách ba người đứng chót, đã định trước vô lực xoay chuyển trời đất.

Lạc Khâu Bạch cũng chặt đứt niệm tưởng, rõ ràng từ bỏ thói quen mỗi ngày lên mạng, mỗi ngày chuyên tâm ở nhà bồi Đoàn Đoàn chơi.

Tiểu tử kia gần đây lại béo một vòng, rõ ràng ăn ít như vậy, lại tăng vài cân, có đôi khi nếu bé tát khỏi kiêu lai, Lạc Khâu Bạch đều suýt nữa ôm không nổi bé.

“Nhóc, con phải giảm béo, Lily cách vách lớn hơn con hai tháng, đều không có tròn bằng con.”

Lạc Khâu Bạch cầm một cây kẹo que chuyển động, thường thường đưa đến bên miệng tiểu tử kia, lúc bé vừa muốn há mồm liếm, lập tức thu hồi, cố nén cười nói, “A đúng rồi, con còn quá nhỏ, không thể ăn đồ ngọt, kia vẫn là ba ăn luôn đi.”

Nói xong tương đương ác liệt đem đường nhét vào miệng, cấp tiểu tử kia “Nha nha” gọi, ghé vào ngực hắn, duỗi tiểu móng vuốt đi bắt, tiểu mông đi theo uốn éo xoay, áp Lạc Khâu Bạch ai kêu một tiếng, “Má ơi, nhóc con sắp đè chết ba, ba mới vừa ăn cơm tối!”

Lạc Khâu Bạch nhanh chóng ôm tiểu tử kia xoay người, chợt nghe có người không kiên nhẫn quát lớn một câu, “Em cũng biết mới vừa ăn cơm chiều, vậy đừng ở trên anh cọ đến cọ đi!”

Nguyên lai Kỳ Phong đang nằm ngửa tại trên ghế sofa xem TV, Lạc Khâu Bạch nằm ở ngực y, Đoàn Đoàn nằm ở trên ngực Lạc Khâu Bạch, ba người nằm chồng lên nhau trên ghế sofa.

Lạc Khâu Bạch ngửa đầu, đầu gối lên cổ Kỳ Phong, cười nói, “Nếu không phải anh chiếm sofa không di chuyển, không cho em xem TV, ai đặt ở trên người của anh, cứng rắn tuyệt không thoả mái.”

“Anh chỉ cho em nằm ở trong ngực anh, lại không để nhóc kia cũng tới giúp vui.” Kỳ Phong đen mặt mở miệng.

Lạc Khâu Bạch gạt đầu, vẻ mặt vô tội, “Đúng vậy, em nằm trên ngực anh, Đoàn Đoàn nằm trên ngực em, có quan hệ gì với anh? Đúng không, nhi tử?”

Nói xong hắn nhéo nhéo mặt nhi tử, tiểu tử kia “Nha ngao nha ngao” hai tiếng, giương mắt nhìn đến quái thú thúc thúc mặt không đổi sắc nhìn bé, nghi hoặc oai đầu, muốn vươn tay sờ mặt Kỳ Phong, lại bị y tránh đi, tay nhỏ bé trạc đến lỗ mũi quái thú thúc thúc.

Biểu tình của Kỳ Phong lúc này sáng lạn, lúc này vươn tay muốn đem tiểu tử kia ôm lại đây hảo hảo “Sửa chữa”.

Tiểu tử kia “Ngô a” một tiếng bị treo ở giữa không trung, tứ trảo đều không có chỗ trảo, lúc này có chút sợ hãi, vươn tay đi bắt tóc Kỳ Phong, ánh mắt mở to.

Kỳ Phong vừa lòng, đem bé một lần nữa bỏ vào trong lòng ngực của mình, tiểu tử kia hừ hừ hai tiếng, tiếp nhếch môi bắt đầu gào khan.

“...” Kỳ Phong toàn thân cứng ngắc, nước mũi bé chảy ra, lỗ tai đều đỏ, “Không cho khóc! Nam nhân khóc thì bộ dáng thế nào!”

“Nó mới mấy tháng thôi.” Lạc Khâu Bạch liếc nhìn y một cái.

“Đó cũng là nam nhân!” Kỳ Phong trừng trở về, cứng ngắc lau nước mũi cho nhi tử, nhưng tiểu tử kia ngược lại xì mũi ra, nước mũi chảy càng thêm lợi hại, thút tha thút thít đáp một bộ dáng đại ủy khuất.

“Anh không được như vậy, ôm đồ nó đi, hôn hôn đầu nó, anh dọa nó đó.” Lạc Khâu Bạch đã sớm đối với thể công “Giả khóc” của nhi tử thấy nhưng không thể trách, lúc này giống như xem náo nhiệt, ngồi ở một bên vậy xem, còn không quên chỉ điểm hai câu.

Kỳ Phong toàn thân cứng đờ, tức giận lâu bầu một tiếng “Sao phiền toái như vậy”, nhưng vẫn đem tiểu tử kia ôm vào trong ngực, không quá tự nhiên lung lay hai cái, “Ba dỗ con, không cho khóc.”

Tiểu tử kia vẫn không cao hứng, rầm rì hai tiếng, ủy khuất oai đầu vùi vào ngực Kỳ Phong, kết quả cái miệng nhỏ nhắn đụng vào nhũ đầu dưới áo sơ mi Kỳ Phong.

“Nha...?” bé kinh ngạc mở to hai mắt, lúc này cũng mặc kệ nước mũi, vẻ mặt ngạc nhiên nhìn “Hòn đá nhỏ” trước mắt, tiếp nha a hé miệng ngậm vào.

Lần này mặt Kỳ Phong trực tiếp tái đi, Lạc Khâu Bạch thổi phù một tiếng, cười đến ngứa tới ngứa lui, “Anh chớ khần trương, phóng thoải mái, nó chỉ tưởng anh là mẹ nó mà thôi.”

Phù dung câu chết tiệt, em yêu cầu anh lát nữa nghiệm chứng trên người em một chút, hai ta rút cuộc ai là mẹ thằng nhóc này?!

Kỳ Phong xanh mặt, nhi tử vẫn tiếp tục phạm xuẩn, trong lúc nhất thời y có muốn vứt bỏ cũng không được, chỉ có thể cứng rắn ngồi ở trên ghế sofa không nhúc nhích.

Lạc Khâu Bạch cười đủ, xách thằng nhóc kia trên người Kỳ Phong xuống dưới, ôm vào trong phòng ngủ.

Chờ đến lúc dỗ tiểu tử kia, hẩn đi ra, Kỳ Phong còn mặt than ngồi ở chỗ kia, cầm cái điều khiển từ xa ấn đến ấn đi, rõ ràng thấy được Lạc Khâu Bạch cũng không lên tiếng, lỗ tai vẫn đỏ ửng.

Lạc Khâu Bạch cười trộm ngồi lên nói, “Đoàn Đoàn là thích anh, mới làm vậy với anh, về sau anh quen thì tốt rồi, thẹn thùng làm chi a.”

“... Anh vì cái gì muốn quen loại chuyện này.” Kỳ Phong vẫn mạnh miệng, bắt quá thần sắc lại bởi vì câu kia “Đoàn Đoàn thích anh” mà thư hoãn rất nhiều, khóe miệng thậm chí đều cong vài phần.

Lạc Khâu Bạch đuổi thất lưng, xoay người nằm ở trên đùi Kỳ Phong, hai người tựa như trước kia ở tân phòng ở quốc nội vậy, không nói lời nào nhưng không khí thực tốt.

Một lát sau, Lạc Khâu Bạch đột nhiên nói, “Kỳ Phong, cuộc thi coi như xong, có đôi khi em cũng nghĩ, lúc trước nên nghe lời anh khuyên bảo, liền sẽ không giống như bây giờ thua thảm như vậy.”

Kỳ Phong nửa ngày không nói gì, qua thật lâu mới vuốt ve tóc Lạc Khâu Bạch, trầm giọng nói, “Anh nuôi em.”

Dù sao công ty là của mình, không có cuộc thi, y cũng có thể một tay giúp đỡ thê tử của mình.

Lạc Khâu Bạch bật cười một tiếng, không tiếp lời, một lát sau mới nói, “Anh tính toán khi nào về nước? Cứ ở Mỹ hoài cũng không phải là biện pháp, sản nghiệp ở S thị anh không lo sao?”

Kỳ Phong từ trong xoang mũi hừ một tiếng, không nói gì.

Thê tử của y nói lời như thế, nếu không bởi vì hẩn ở trong này, mình đã sớm rời đi cái địa phương quỷ quái này.

“Em không đi anh cũng không đi. Em muốn anh rời đi, có thể cùng người họ Diệp kia anh em em chứ gì.”

Lạc Khâu Bạch dở khóc dở cười, việc này rút cuộc cùng Diệp Thừa có cái gì quan hệ, không phải lần trước không cần thận bất gặp sao, đại điều quái còn nhắc lại, thật sự là lòng dạ hẹp hòi.

“Vậy chờ em lấy được bằng tốt nghiệp đi, đại khái còn một tuần, trong lúc này em thu thập một số thứ, anh đi mua vé máy bay, đến lúc đó chúng ta đồng thời về nước, đúng rồi, anh cũng đừng quên Đoàn Đoàn, nếu không mua cho nó, em trở mặt với anh!”

Kỳ Phong nghe xong lời này, sững sốt một chút, đồng tử thâm sắc lóe ra, trong ánh mắt là vui sướng.

Y ôm chặt Lạc Khâu Bạch, qua hơn nửa ngày mới cong môi, cứng rắn nói, “Vậy chờ em một tuần, thật sự là phiền toái.”

Lạc Khâu Bạch thẩu đi lên hôn bờ môi của y, hai người ôn nhu triền miên hôn.

Hẩn tính toán phi thường tốt, một tuần sau, kỳ thi cuối cùng trong trường chấm dứt, hẩn lập tức có thể dọn hành lý, tay trái đại điều quái, tay phải tiểu tử kia, ngứa đầu xoắn bước về nước, ai có thể nghĩ đến sáng sớm hôm sau chuyện bất ngờ phát triển.

Đêm đó, hai người tại trên ghế sofa ôm nhau ngủ, nửa đêm gần sáng, di động Lạc Khâu Bạch đột nhiên điên cuồng rung, tin nhắn tràn vào, còn chưa kịp xem, thiếu chút nữa di động hỏng mất.

Lạc Khâu Bạch hoảng sợ, tỉnh dậy, nhanh chóng ngồi xuống nhìn di động, liên hệ hẳn chính là Diệp Thừa.

Hắn đang nghi hoặc, điện thoại lại một lần gọi vào, chợt nghe anh ta kích động kêu “Khâu Bạch ta kháo! Chuyện lớn như vậy sao không nói cho tôi! Cậu rất không trọng nghĩa!”

“... A? Chuyện gì a?”

Diệp Thừa kích động nói năng lộn xộn nói, “Quảng cáo! Cậu đóng quảng cáo của Tô Lệ Mân! Trời ạ... Cậu lần này quá đỉnh! Lão đầu kia là cậu đi, tôi vừa nghe thanh âm của cậu thì biết! Cậu làm như thế nào, mau nhìn máy tính!”

Lạc Khâu Bạch ngủ đến mơ mơ màng màng, nửa ngày sau mới mãnh liệt phản ứng, nhanh chóng nhìn đồng hồ, hiện tại đã qua 12 giờ, đã là thứ bảy.

Quảng cáo kia của Tô Lệ Mân không phải là cuối tuần phát sóng đi!

Nhanh chóng mở ra máy tính, tìm tìm, kết quả lúc này mới công chiếu mấy giờ, trên mạng lại xuất hiện hơn vạn điều tin tức!

Toàn bộ internet, Weibo còn có diễn đàn, cơ hồ bị tin tức Tô Lệ Mân lao ra giới giải trí công phá, Lạc Khâu Bạch hát và diễn trong quảng cáo đều nằm trong đầu đề các tin tức.

Ba chữ “Tô Lệ Mân” đã đại biểu thực lực, hơn nữa nhóm chế tác sau lưng bà lại là những nhân vật đứng đầu trong giới giải trí, sau 35 năm đồng thời rời núi, còn dẫn theo tác phẩm mới.

Giống như Diệp Thừa nói, đây chỉ là một quảng cáo, thế nhưng có thể nổi thành như vậy!?

Lạc Khâu Bạch vẫn cứ có chút hoảng hốt, tùy tay mở một video, đây là lần đầu hắn xem quảng cáo đầy đủ này.

Không hề nghi ngờ, trình độ biên kịch của Tô Lệ Mân cũng không có bởi vì rời đi giới giải trí mà có chút lui bước, một quảng cáo chỉ có mười phút, cũng vẫn như cũ nhịp nhàng ăn khớp.

Dùng “Phụ thân” thay cho mẫu thân, kịch bản vi điều, quảng cáo này kỳ thật hoàn toàn chỉ là một đoạn phim văn nghệ nhỏ bé.

Câu chuyện nói về một ông lão mắc bệnh si ngốc không thể phán đoán, sống nương tựa nhi tử sau khi nhi tử mất, lâm vào tuyệt vọng cùng sợ hãi, ông là một người mù, vốn quen với bóng tối, từ khi thân nhân rời khỏi, ông sợ hãi, tự giam cầm mình trong không gian chật hẹp. Vì quá nhớ nhi tử ông sinh ra một loạt ảo giác, cho rằng nhi tử còn học tiểu học, mỗi ngày chờ ở cổng trường, giặt quần áo nấu cơm, trên bàn để hai cái chén hai đôi đũa, thậm chí lúc ăn cơm, còn sẽ run run rẩy rẩy gấp đồ ăn cho nhi tử, dặn dò nó ăn nhiều một chút...

Ngày qua ngày, mỗi ngày lặp lại, tất cả mọi người cho rằng ông điên rồi, nhân viên công tác ở xã khu cùng hàng xóm thấy ông đáng thương, liền miễn phí đưa ông đi xem bệnh, mọi người cảm thấy chữa khỏi bệnh là đúng, là từ thiện, nhưng lão nhân cũng rất thống khổ, bởi vì ông phát hiện nhi tử không xuất hiện mỗi ngày nữa.

Ông khóc nháo, nổi điên, cầu những người hảo tâm đưa ông về nhà... Nhưng lại được cường chế chữa bệnh thần kinh, rốt cục có một ngày, bệnh của ông khỏi hẳn.

Hết thấy giống như một giấc mộng thoáng qua, ảo giác biến mất, ông rốt cục biết không phải thế giới này điên, mà là ông điên, nguyên lai nhi tử đã sớm chết, là ông luôn luôn thôi miên mình.

Tất cả mọi người chúc mừng ông chữa hết bệnh, chính phủ cùng hàng xóm còn đưa thức ăn dinh dưỡng cho ông, nhưng ông ở trong căn phòng tối đen mà khóc, bởi vì cho dù là ảo giác cũng tốt, ít nhất ông còn có thể nhìn thấy nhi tử, mà không cần chờ đợi như vậy cho đến cuối đời.

Khúc cuối của quảng cáo là một màn phụ tử đoàn tụ, nhi tử vẫn là tiểu hài tử, mà lão nhân đã tóc trắng xoá, hai phụ tử nói nói cười cười ăn bữa cơm đoàn viên, ngoài cửa sổ khói lửa bay tán loạn, lão nhân kích động mà đem nhi tử gắt gao ôm vào trong ngực.

Nhưng chờ pháo hoa tan đi, ngọn đèn sáng lên, hết thấy ảo giác lần thứ hai biến mất, chỉ có một lão nhân lưng còng, ôm một tấm bia đá lạnh lẽo, mang theo nước mắt lộ ra hạnh phúc ý cười...

Lúc này, đàn dương cầm chậm rãi vang lên, thanh âm vi ách chậm rãi truyền đến:

“Tay con dày rộng ôn nhu

Cho cha một lý do luyện tiếc

Cha không phải đi một mình

Còn có thiên sứ lặng lẽ giữ lại

River flows in you

Con làm cha tưởng niệm tuôn trào...”

Trên màn ảnh màu đen, có dòng chữ thư pháp tái nhợt, “Cha mẹ, không chỉ là chữa bệnh, còn có... Yêu.”

Toàn bộ quảng cáo, nhạc dạo cơ hồ rất chèn ép, nhưng lại phiền tình tới cực điểm, mười phút ngắn ngủi, đại bộ phận khán giả nữ đều khóc từ đầu đến đuôi, mà khán giả nam có chút kiên cường, khúc cuối cùng lúc người cha ôm chặt mộ bia của nhi tử, ảo tưởng ôm chầm thân thể ấm áp của nhi tử, để lại nước mắt.

Rất nhiều người nói, quảng cáo này làm cho bọn họ nghĩ đến cha mẹ của mình, không kìm lòng nổi phải về nhà thăm gia đình. Bọn họ sống trong xã hội phức tạp này bốn ba, giao tranh, cho rằng chỉ cần có nhiều tiền là có thể cho cha mẹ sống tốt hơn, nhưng chỉ có cha mẹ lo lắng cho thân thể họ, không muốn họ đi trước mình một bước, cuối cùng... Để bọn họ ở lại thế giới cô độc lại lạnh lẽo.

Trên mạng điên cuồng, quảng cáo này chỉ ngắn ngủi mấy giờ được nhanh chóng đăng tải, thành đầu đề đứng đầu Weibo, Quảng cáo hằng năm cảm động người xem

Bởi vì câu chuyện xót xa trong lòng mà thổn thức không thôi, có người cảm khái công lực biên kịch không giảm của Tô Lệ Mân, càng nhiều người cảm động nhân vật “Phụ thân” kia cùng bài hát “Tưởng Niệm”.

Rất nhiều vông hữu kinh ngạc, tác giả kí tên là WH, nhưng người hát ca khúc chủ đề rõ ràng là một người trẻ tuổi.

WH rốt cuộc là ai? Thanh âm kỳ lạ như vậy, diễn hay như vậy, nếu như trong giới giải trí, không có lý nào nhận không ra?

Trong lúc nhất thời “WH” cùng “Tưởng Niệm” hai từ khóa này thành hai từ khóa đứng đầu được nhiều người tìm.

Bài hát này giản dị tự nhiên, trình độ biểu diễn cũng thực giống nhau, nhưng kết hợp quảng cáo cùng hình tượng “Phụ thân”, mỗi lần nghe thấy đều cảm động lòng người, làm rất nhiều người nhịn không được muốn biết.

Nhưng tìm kiếm hết trên internet cũng tìm không ra bất kỳ tư liệu nào của WH, cũng không có địa chỉ. Càng nhiều người bắt đầu tìm tòi, có người đột nhiên phát hiện, Nhạc Động Toàn Cầu không chút nào thu hút khu vực hải ngoại cũng có một ca khúc cũng gọi là “Tưởng Niệm”, ca sĩ hát đúng là WH!

Trời dần dần sáng lên, Lạc Khâu Bạch còn ngỡ ngàng, lúc này di động của Kỳ Phong đột nhiên vang lên, y cau mày mơ màng nghe, không cần thận ẩn loa ngoài.

Chợt nghe thư ký ở bên kia khiếp sợ nói, “Kỳ tiên sinh! Lạc Khâu Bạch hấn... Hấn hấn hấn...”

“Hấn làm sao?” Kỳ Phong vừa nghe, lập tức ngồi dậy, ánh mắt vừa lúc cùng Lạc Khâu Bạch vô tri vô giác nghe được.

“Số phiếu của cậu ấy đột nhiên tăng vọt! Chưa tới 8 giờ cũng vượt hơn mười mấy chục người! Công ty đều loạn rồi, cái này chúng ta phải làm gì?”

60. Chương 63

Chương 63

Số phiếu của Lạc Khâu Bạch đã nghịch chuyển toàn bộ công ty Lưu Bạch và những thí sinh dự thi Nhạc Động Toàn Cầu cũng bị dọa đến, ai cũng không biết một đêm này rốt cuộc xảy ra chuyện gì, có thể làm cho một người đứng thứ hai từ dưới đếm lên trong vòng 8 giờ vượt lên mấy chục người, hơn nữa còn không ngừng tăng.

Kỳ Phong bởi vì chuyện này, khẩn cấp chạy tới công ty, mà lúc này toàn bộ diễn đàn Nhạc Động Toàn Cầu cũng nổ tung, không ít fan của ca sĩ khác cũng hoài nghi Lạc Khâu Bạch hack, 5 thí sinh vốn đã yên ổn đứng đầu cũng ngồi không yên, không ngừng nghi ngờ hệ thống công ty Lưu Bạch có xuất hiện lỗi hổng hay không, công ty cũng hiểu được chuyện này bất khả tư nghị, lập trình viên kiểm tra vô số lần, vẫn là tìm không ra Lạc Khâu Bạch có vấn đề gì.

Bởi vì số phiếu của hắn là thật, không có giả chút nào.

Fan của WH trò chuyện:

”Rốt cục cũng tìm được bài hát này! Lúc xem quảng cáo tớ khóc chết! WH cố lên, vì người cha già tớ chảy nước mắt rất nhiều, em sẽ cố gắng ủng hộ anh!”

”Nguyên lai bài hát này cũng là ca khúc anh ấy sáng tác, like một cái!”

”Nhược Nhược hỏi một câu, WH rốt cuộc bao nhiêu rồi? Quảng cáo kia vai phụ thân thật là anh ấy diễn sao?”

”LS, tớ cũng muốn hỏi cái này! Tớ cuối cùng cảm giác thanh âm của anh ấy giống như đã nghe qua ở nơi nào, là một người sao?”

”+1 không phải một người đâu”

”+10086!”

...

Khu thảo luận, cơ hồ biến thành giao lưu về nội dung quảng cáo, có lẽ là Tô Lệ Mân không chịu cùng công chúng giao lưu, quảng cáo cũng là nguyên nhân vô thanh vô thức như vậy, khán giả nhiệt tình không có chỗ phát tiết, thật vất vả tìm được một chỗ như vậy, quả thực bắt nó trở thành nơi thảo luận về Lạc Khâu Bạch.

Dựa theo quy tắc của cuộc thi Nhạc Động Toàn Cầu, mỗi người đăng kí bầu sẽ tặng số phiếu cho thí sinh, cho nên mấy nội dung thảo luận về thân phận WH, vô hình chung cũng sẽ làm phiếu chủ lực cho Lạc Khâu Bạch, theo nhiệt nóng của quảng cáo duy trì liên tục, càng ngày càng nhiều người bị hấp dẫn, thế cho nên vị trí của Lạc Khâu Bạch quả thực giống ngòi hỏa tiễn, cho tới trưa tăng vọt lên đứng thứ 30.

Cuộc thi đã rất nóng, cũng bởi vì quảng cáo của Lạc Khâu Bạch càng thêm đại hồng đại tử, nhảy lên thành quảng cáo đứng đầu.

Di động của Lạc Khâu Bạch từ buổi sáng đã rất bận rộn, Diệp Thừa, Ngô Bán, Tô Lệ Mân... Biết hắn tham diễn quảng cáo, hoặc là thông qua thanh âm đoán ra là của hắn, đều chúc mừng hắn, nhưng bản thân hắn vẫn còn ngỡ ngàng, lúc pha sữa bột cho Đoàn Đoàn, thiếu chút nữa bị phỏng.

Hắn... Đây xem như chó ngáp phải ruồi!?

Hắn thừa nhận Tô lão thái thái viết kịch bản thật sự rất tốt, nhưng hắn chưa từng nghĩ bởi vì một quảng cáo chỉ có mười phút có thể lần thứ hai được nhiều người hoan nghênh như vậy, một lần trở thành đề tài được nhiều người thảo luận như vậy là lúc hắn vẫn có xú danh ”Nam tiểu tam”, hiện giờ đột nhiên được bán nhân thịt đánh trúng, trong lòng loạn thành một đoàn, cũng không biết nên cao hứng hay thấp thỏm.

Thẳng đến khi Kỳ Phong từ công ty trở về, Lạc Khâu Bạch còn ngăn người trên ghế sofa.

Y tháo cà vạt, nhìn bộ dáng ngu si của thê tử, khóe miệng khó phát giác gợi lên.

"Làm sao vậy, bị sợ choáng váng?"

Lạc Khâu Bạch phục hồi lại tinh thần, gãi gãi tóc, "Ách... Có chút, anh lại đây nhéo em một chút, em như thế nào cảm giác như đang nằm mơ."

Kỳ Phong liếc nhìn hần một cái, đi lên quắc trạ cầm hần dùng sức cắn một hơi.

Lạc Khâu Bạch bị đau "Tê" một tiếng, môi đều bị Kỳ Phong giảo phá, "Anh người này là chó sao, sao cứ cắn người."

Kỳ Phong lãnh mặt không nói được lời nào, liếm đi vết máu trên môi nói, "Hiện tại tỉnh chưa? Thu dọn đồ đạc chuẩn bị đi."

"Chuẩn bị cái gì?" Lạc Khâu Bạch nghi hoặc mở to hai mắt.

"Chuẩn bị tham gia trận chung kết." Nhắc tới cái này, Kỳ Phong mặt không đổi sắc, nhưng ánh mắt lại đầy ý dào dạt, quả thực giống hải tử cướp được kẹo đường.

Lạc Khâu Bạch bị kinh hãi, một ngày đều không dám nhìn máy tính, lúc này nghe Kỳ Phong nói như thế, hần cũng không biết nên vui hơn một chút hay buồn nhiều một chút, lấy ra Ipad lên mạng, hần đã đứng thứ 20.

Hần may mắn thở phào một hơi, "Này còn kém hơn 10 người, chuẩn bị cái gì trận chung kết? Em còn chờ tuần sau lấy bằng tốt nghiệp."

Ba ngày này từ người đứng thứ mấy trăm nhảy đến top 20 đã phi thường nghịch thiên, nếu còn chen vào trận chung kết, hần sợ mình không chịu nổi khen ngợi lớn như vậy, huống chi hiện tại đã có người bắt đầu hoài nghi thân phận của hần, nếu tham gia trận chung kết thật sự không sáng suốt.

"Sáng mai mới hết hạn bỏ phiếu, em còn một buổi tối để vượt lên 5 người." Kỳ Phong gọi lên khoe miệng, ánh mắt thâm thúy híp lại, giống mãnh thú tập trung con mồi, thân thể tới gần Lạc Khâu Bạch.

Lạc Khâu Bạch bị ánh mắt của y làm da đầu run lên, cứng ngắc ngửa người, lắp bắp hỏi, "Anh... Anh muốn làm chi?"

Nói xong, Kỳ Phong đã đem cả người hần đặt ở trên ghế sofa, từ trên cao nhìn xuống nắm cầm hần nói, "Muốn đánh cuộc không? Anh cá là em nhất định đợi không được đến cuối tuần sẽ về nước với anh."

Y như đang trêu cợt tiểu thú, khoe mắt nâng lên, trên mặt tuy rằng không có biểu tình gì, nhưng ánh mắt lại kiên định.

Y cũng sớm đã không thể chờ đợi được muốn "Bắt cóc" thê tử về nước, trước là hần năn nỉ mình mới đáp ứng chờ đến tuần sau, nhưng trời biết cho dù một giây y cũng không nguyện ý chờ, hạn không thể hiện tại liền đem phù dung câu chết tiết cùng xuân nhi tử mang đi.

Lạc Khâu Bạch bị y nhìn sợ hãi, lần đầu tiên cảm thấy đại điều quái cường thế làm hần có chút sợ hãi, hầu kết cao thấp lẩn lẩn, hần trấn định "Thiết" một tiếng, "Cả đêm có thể vượt hơn mười người? Đừng nói giỡn, anh cho là quay quảng cáo liền thật có thể đại hồng đại tử a, vừa thấy là biết anh không hiểu giới giải trí, còn mở công ty, đúng là lão thái điều."

Kỳ Phong nhướng mày, "Thì phải đánh cuộc một phen."

"Nếu em thua..." Y cố ý tạm dừng một chút, khoe miệng cong ác liệt, trầm giọng nói, "Nhớ rõ kêu anh một tiếng ông xã."

Lạc Khâu Bạch đại quẫn, đỏ mặt tía tai đá y, "Cái gì a, ghê tởm chết!"

Còn ông xã? Là người lớn, dựa vào cái gì kêu em kêu, mơ giấc mộng xuân thu đi!

Số phiếu của Lạc Khâu Bạch tăng phi thường tốt, thứ tự càng tăng cao, 5 người đứng trước đã cách người thứ 6 một mảng lớn, vắn đã đóng thuyền, hần cũng không tin còn có thể thay đổi.

Nhưng hắn không ngờ rằng người xem đối với nhân vật "Phụ thân" kia rất tò mò, càng xem thường trình độ bất quá của họ, rất nhiều võng hữu đều muốn gặp hắn một lần, vài giờ trước khi hết hạn bỏ phiếu, khu thảo luận điên cuồng bầu chọn, làm hắn vươn lên đứng thứ 5.

Nhìn thấy kết quả này, Lạc Khâu Bạch trợn tròn mắt.

Vượt lên thứ 5 hắn sẽ lập tức phải về nước tham gia trận chung kết, mà tham gia trận chung kết đại giới chính là... Không còn được internet bảo hộ, lại một lần nữa đứng trước mặt hàng tỉ người xem, nghe bọn họ phẩm phán.

Ngụ ý nói cho mọi người, người đã từng dính xú danh, thanh danh bữa bãi Lạc Khâu Bạch một lần nữa trở lại.

Hết thấy phát sinh quá nhanh, Lạc Khâu Bạch bất ngờ, hắn vốn tính toán tốt, lấy bằng tốt nghiệp xong, còn muốn mời Diệp Thừa một bữa coi như cáo biệt, sau đó chậm rãi thu dọn đồ lặt vặt, chuẩn bị hết thấy về nước.

Nhưng trận chung kết Nhạc Động Toàn Cầu quyết định vào tối cuối tuần, phải dự thi đúng hạn, phải diễn tập, hắn cả một ngày chuẩn bị cũng không có.

Kế hoạch đều bị phá hỏng, bằng tốt nghiệp còn chưa lấy, hết thấy đều gà bay chó sủa, Lạc Khâu Bạch muốn chuẩn bị, kết quả mới nói một chút với Kỳ Phong, đã bị y lạnh như băng trừng trở về, tiếp lấy ra vé máy bay đưa tới trước mặt hắn, như vậy giống như đang nói: Em muốn làm bồ câu chạy đi đúng không, nhìn xem.

Đối với cái này, Đoàn Đoàn hoàn toàn ngơ ngác, thẳng đến khi ngồi trên máy bay vẫn không biết làm gì, trên người bé mặc tiểu áo khoác màu vàng sữa, trong tay còn cầm đồ chơi gà Tiểu Hoàng, vẻ mặt ngạc nhiên nhìn chung quanh.

Tiểu tử kia nghi hoặc "Ngô a?" một tiếng, như là đang hỏi chúng ta muốn làm gì.

Kỳ Phong hừ một tiếng, tâm tình không tồi nói, "Mẹ con muốn cùng ba ba cùng nhau về nhà."

Lạc Khâu Bạch ngồi bên cạnh trừng y liếc mắt một cái, "Mẹ anh cái muội, anh hỏi một chút tiểu tử kia, gọi anh ba ba nó đồng ý sao?"

Nói xong hắn ôm nhi tử, hôn hôn trán của bé, "Có phải hay không nhi tử ngoan?"

Tiểu tử kia cũng không biết hai đại nhân đang nói cái gì, bất quá bé nghĩ được hương vị ba ba, cao hứng mà cười khúc khích, tiểu thịt móng vuốt bắt lấy áo Lạc Khâu Bạch, khuôn mặt tròn xoe dán đến trên mặt của hắn cọ cọ, Lạc Khâu Bạch lập tức cười, lấy ra sữa bột đút cho nhi tử ăn.

Bên cạnh Kỳ Phong hừ một tiếng, thằng nhóc này chỉ biết cùng mẹ nó làm nũng, mỗi ngày dính dính, y cũng không có thời gian nói chuyện cùng thê tử, thật sự là bất hiểu.

Y một lần nữa ôm tiểu tử kia trong lòng ngực của mình, bàn tay to che mắt nhi tử, cả tiếng nói, "Đi ngủ."

Tiểu tử kia đột nhiên bị che mắt, "Nha" một tiếng, bắt đầu huy tay nhỏ bé gầy, không nguyện ý xoay đến xoay đi.

Kỳ Phong bắt vi sở động, "Không cho làm nũng, đừng tưởng rằng dùng cách đó đối phó mẹ con là có thể đối phó ba."

Thân thể tròn vo của tiểu tử kia lặn trong ngực Kỳ Phong, làm tiếp viên hàng không bên cạnh cười, vừa vặn lúc này Lạc Khâu Bạch uy sữa bột dính lên, bé dụng thật mạnh, vừa lúc phun vào tay Kỳ Phong, cái mũi nhỏ lúc này nghĩ được tay của quái thúc thúc có vị sữa, kinh ngạc "Y nha" một tiếng, cũng không nhéo, vươn ra đầu lưỡi liếm liếm lòng bàn tay Kỳ Phong, kết quả không có sữa, tiểu tử kia không vui "Nha" một tiếng, mở miệng.

Bị đầu lưỡi nộn nộn liếm, Kỳ Phong run run người, tiếp toàn thân cứng ngắc, phi thường mất tự nhiên thu hồi cánh tay, tiếp đem tiểu tử kia đưa cho Lạc Khâu Bạch.

Con y cũng dám liếm y?! Làm nũng đến loại trình độ này, quả thực... Quả thực là ngoan liệt không thay đổi, y một chút cũng không để mình bị đẩy vòng vòng.

Lạc Khâu Bạch vừa thấy sắc mặt đại diện quái chỉ biết y hơn phân nửa lại bị nhi tử đả bại, cười trộm đem tiểu tử kia đặt ở vị trí an toàn, giúp nó đắp chăn đeo đai an toàn.

Lúc này, máy bay bay lên, không trung màu lam bị phóng đại, tiểu tử kia lần đầu tiên nhìn thấy cảnh sắc như vậy, kinh ngạc lại hưng phấn quơ tay lên trời, miệng phát ra "Ngô a" thét kinh hãi.

Lạc Khâu Bạch nhìn ngoài không trung mênh mông vô bờ, còn có California không ngừng thu nhỏ trước mắt, tâm tình thực vi diệu.

Cách một năm, hần rốt cục phải về nhà, cùng người yêu của hần, còn có hài tử, lúc này đây mặc kệ nghênh đón hần là cái gì, hần cũng không thể dễ dàng ngã xuống.

Máy bay bay lên trời cao, một bàn tay lớn nắm chắc tay hần, đem hần nhét vào túi áo y phục của mình, giồng cho hần sức mạnh, lại như chờ mong đất tay hần về nhà.

Lạc Khâu Bạch nhíu lông mày hướng bên cạnh nhìn, lúc này Kỳ Phong đang nhắm mắt dưỡng thần, trên mặt cứng rắn, một chút cũng nhìn không ra y đang làm chuyện ôn nhu như thế.

"Có anh."

Kỳ Phong nói hai chữ, như nói thêm một chữ nữa sẽ lãng phí, nhưng Lạc Khâu Bạch đã hiểu ý tứ của y.

Y nói, hết thảy có anh, không cần sợ hãi.

Kỳ Phong kỳ thật biết, thê tử của y cũng không có yếu ớt như vậy, dù cho mưa gió, bắt khuất, nhưng y vẫn nguyện ý tận trung với cương vị người bảo vệ, toàn thể giới phản đối hần, y cũng sẽ không chút do dự đứng bên cạnh hần.

Lạc Khâu Bạch cười nắm chặt lòng bàn tay của y, lúc động cơ gầm rú, thừa dịp chung quanh không có người mà đến bên tai Kỳ Phong, thấp giọng kêu một tiếng, "Ông xã."

Lô đỉnh có ảnh hưởng lớn đối với kí chủ, hơn nữa phù dung câu càng thêm tiêu hồn thực cốt, Kỳ Phong mở choàng mắt, nắm tay hần ách thanh ép hỏi, "Em mới vừa nói cái gì?"

"Không nghe thấy a, vậy thôi." Lạc Khâu Bạch cười duỗi thắt lưng, đeo lên miếng massage mắt.

Kỳ Phong ở bên cạnh gần như nóng nẩy nhìn hần, động tác đều không quá tự nhiên, qua một hồi lâu phần nộ mắng một câu "Dâm đảng!", đưa tay捏 đại diện Lạc Khâu Bạch một chút, tiếp phi thường biệt nữ vội vàng đứng dậy đi vào nhà vệ sinh, qua một hồi lâu đều không có đi ra.

Về phần y làm gì... Liền không thể hiểu hết.

Đại khái là đem mầm mống của Kỳ gia vấy vào toàn bộ Thái Bình Dương đi, Lạc Khâu Bạch có chút nghiền ngẫm.

Đã hơn một năm không về S thị, tòa thành thị này cũng không có biến hóa lớn, từng cọng cây ngọn cỏ vẫn vậy, đường cái ngựa xe như nước, so với California bận rộn chật chội hơn nhiều, nhưng nghe giọng nói quê hương quen thuộc, Lạc Khâu Bạch vẫn cảm thấy vô cùng thân thiết.

Xe của Kỳ Phong đã sớm đứng ở sân bay đợi, nhưng Lạc Khâu Bạch nói như thế nào cũng coi như là tiểu minh tinh, xú danh rõ ràng coi như là có "Thanh danh", hần không dám cùng Kỳ Phong tùy thời bị phóng viên theo dõi nói là đi với "Kim Sơn", lúc chưa tới đại sảnh sân bay, liền ôm Đoàn Đoàn cách Kỳ Phong một khoảng cách.

Đối với cái này Kỳ Phong phi thường không vui, y hận không thể cầm tay Lạc Khâu Bạch quang minh chánh đại tiêu sái đi ra ngoài, nói cho mọi người đây là thê tử cùng hài tử của y, nhưng bởi vì có paparazzi, y chỉ có thể cố nén không vui dẫn Lạc Khâu Bạch đi.

Quả nhiên vừa ra sân bay, rất nhiều phóng viên đã vây quanh Kỳ Phong, Lạc Khâu Bạch đeo kính râm cùng khẩu trang, thừa dịp đại điều quái bị người vây quanh, chạy trốn, tiểu tử kia ngồi ở trong địu nhìn ba ba ăn diện kỳ quái, còn có quái thú thúc thúc bị tầng tầng lớp lớp vây quanh, hoàn toàn không cảm nhận được tâm tình giờ phút này của hai người, cao hứng mà khanh khách cười, đưa tới rất nhiều người qua đường vây xem, Lạc Khâu Bạch toát mồ hôi.

"Kỳ tiên sinh, quý công ty lần này tổ chức Nhạc Động Toàn Cầu oanh động như vậy, ngài có cảm tưởng gì?"

"..." Kỳ Phong lãnh mặt tiếp tục đi về phía trước.

"Kỳ tiên sinh, trận chung kết này cuối tuần sẽ bắt đầu, ngài có xem trọng thí sinh nào không?"

Kỳ Phong nhú mày, phóng viên đài truyền hình nào đây? Hỏi vấn đề như vậy không có trình độ, trừ bỏ thể tử của y, y còn nhìn người khác sao?

"Kỳ tiên sinh, gần đây Tô Lệ Mân quay quảng cáo kia, tác giả biểu diễn ca khúc cũng tham gia trận chung kết, ngài biết chuyện này sao? Đối với WH người này, ngài có thể lộ ra tin tức của cậu ấy không?"

Lúc này, Kỳ Phong xuyên thấu qua tầng tầng vây quanh, thấy được Lạc Khâu Bạch, trong lồng ngực của hắn có Đoàn Đoàn chống lại tầm mắt của mình, còn cười huy huy móng vuốt với y.

Thẳng đến khi hai người thuận lợi rời đi sân bay, y mới lạnh giọng mở miệng, "Tư liệu? Nếu tôi tiết lộ, còn ai tham gia trận đấu?"

Phóng viên nói không ra lời, vệ sĩ bên cạnh đi lên, "Tránh ra, tránh ra, Kỳ tiên sinh còn có việc, thỉnh các vị không cần chậm trễ."

Kỳ Phong đi nhanh, hoàn toàn đem phóng viên ở đây trở thành không khí.

Mất thấy Kỳ Phong đi ra sân bay, phóng viên hai mặt nhìn nhau, ai cũng biết Kỳ thiếu gia tính tình phi thường cổ quái, muốn cho y trả lời vấn đề này là không có khả năng, hôm nay có thể làm cho y mở miệng đã là thiên thượng hạ hồng vũ.

Có một tiểu phóng viên hỏi, "Lão sư, hôm nay cái gì cũng không phỏng vấn, trở về như thế nào báo cáo kết quả công tác?"

Lão phóng viên cốc đầu cậu ta, "Ngốc! Kỳ thiếu gia chỉ mở miệng nói về vấn đề của WH, này còn gọi cái gì đều không phỏng vấn? Tôi ngay cả tiêu đề đều nghĩ ra rồi, liền kêu Ca sĩ WH lấy được chú ý của lão tổng công ty giải trí Lưu Bạch, hậu trường thần bí khó bề phân biệt, kính thỉnh chờ mong!"

Vì vậy, đầu đề ngày đó tất cả đều bị "Kỳ Phong" cùng "WH" hai cái tên này chiếm đóng, Lạc Khâu Bạch cũng được thơm lây, mới vừa về nước liền nằm trên đầu đề, trong lúc nhất thời WH rất cuộc có thân phận gì, bộ dạng thế nào, lại một lần nữa làm người xem hứng thú, đối với trận chung kết Nhạc Động Toàn Cầu cuối tuần càng thêm chờ mong.

Vứt bỏ đội săn ảnh, Kỳ Phong mang theo Lạc Khâu Bạch còn có Đoàn Đoàn về biệt thự.

Từ khi Lạc Khâu Bạch đi, biệt thự đã bị Kỳ Phong phong kín, hiện giờ Lạc Khâu Bạch một lần nữa trở về, Kỳ Phong đã sớm phái người quét tước một lần.

Hết thấy đều không thay đổi, mỗi thứ bài trí, sàng đan trong phòng ngủ, thậm chí cả chữ "Hi" dán trên tường cũng còn nguyên.

Khi bước vào phòng, Lạc Khâu Bạch có chút hoảng hốt, giống như vừa mới đi ra ngoài đi làm, hiện giờ rốt cục tan tâm về nhà, nhưng "Đi làm" này ước chừng dùng hơn một năm.

Hắn dùng tay vuốt ve khung cửa, còn có một chậu hoa lan xanh biếc còn tươi mới ở ngoài cửa, nghĩ đến lúc trước mình rời đi, thậm chí đều không dám quay đầu lại nhìn nhà, hắn sợ nếu quay đầu nhìn, hắn sẽ luyến tiếc rời đi.

Đoàn Đoàn trong ngực đến nơi mới, phi thường tò mò nhìn, mắt to, miệng phát ra "Ngô ngô nha nha", tựa hồ đang hỏi đây là chỗ nào.

Lạc Khâu Bạch xoa mặt bé, "Con thích cái chỗ này sao? Về sau chúng ta sẽ ở đây."

Tiểu tử kia nghe không hiểu ý tứ của hắn, nhưng nhìn ba ba nở nụ cười, chính mình cũng ngây ngô cười theo.

Lúc này, chợt nghe "Miêu nha" một tiếng kêu mềm mềm nhu nhu, tiếp Lạc Khâu Bạch cảm giác chân mình bị kéo, một đoàn thịt cầu bạch béo đã phác đi lên, lông xù của tiểu tử kia giống cầu tuyết, chớp mũi phần hồng nhếch lên, ngửa đầu nhìn Đoàn Đoàn mập mập, cái đuôi cao hứng lúc ẩn lúc hiện.

"Đây là... Phong Phong?" Lạc Khâu Bạch kinh ngạc nhướn lông mày, xoay người lại sờ đầu xù của Phong Phong, lúc trước hắn đi vội vàng, căn bản không có cơ hội nhìn nó, thời gian đều qua lâu như vậy, nó còn được Kỳ Phong dưỡng ở nhà, hơn nữa so với trước kia lớn hơn một chút, cũng béo hơn rất nhiều.

Phong Phong thực hiển nhiên nhận ra Lạc Khâu Bạch, vây quanh hắn, vươn tiểu móng vuốt muốn sờ Đoàn Đoàn. Đoàn Đoàn chưa từng thấy qua nó, đôi mắt đen bóng mắt tròn trĩnh, cao hứng mà phát tay khảnh khách cười.

Hai tiểu tử kia làm huyền quan náo nhiệt cực kỳ.

Lạc Khâu Bạch nhin không được quay đầu lại nhìn Kỳ Phong, cười nói, "Em còn tưởng anh bỏ Phong Phong rồi chứ."

Kỳ Phong đưa ánh mắt miết sang một bên, tựa hồ bởi vì làm hết thấy đều bị thê tử thấy được, có chút ngượng ngùng, bệch nữa nói, "Anh nói rồi, nó gọi là Tiểu Bạch, không cho gọi cái tên buồn nôn như vậy."

Lạc Khâu Bạch bật cười, ra vẻ kinh ngạc nói, "Phong Phong tên này thực buồn nôn sao? Có ông xã buồn nôn sao?"

Kỳ Phong bị sắc một cái, tiếp sắc mặt càng thêm đỏ.

Này đó không biết xấu hổ nói ở trên giường thì thôi, thê tử của y lại thích nói lúc bình thường, liền tính y thích nghe, cũng không thể nói trước mặt tiểu hài tử, dâm dăng như vậy thật sự là làm người ta chịu không nổi!

"Câm miệng, không biết xấu hổ." Y than mặt xách Phong Phong, trao tay Lạc Khâu Bạch đi vào trong phòng.

Lạc Khâu Bạch cười trộm, "Trước không phải anh kêu em nói sao, em nguyện đánh cược chịu thua, sao anh còn không hài lòng?"

"..." Kỳ Phong không nói lời nào, đem Đoàn Đoàn đặt ở trên giường trẻ em.

Lạc Khâu Bạch thấy sắc mặt của y càng ngày càng cứng ngắt, ha ha mỉm cười, từ trong hành lý lấy ra quần áo chuẩn bị tắm rửa.

Cái nhà này hắn rất quen thuộc, rời đi đã hơn một năm, hắn cũng không cần thời gian thích ứng, có thể chuẩn xác tìm được đồ vật mình cần.

Ào ào tiếng nước vang lên, dưới lầu có Đoàn Đoàn cùng Phong Phong chơi, Lạc Khâu Bạch thoa một tầng sữa tắm lên người, nghĩ đến chuyện sáng mai diễn tập, không chú ý tới tiếng cửa mở.

Lúc này một cánh tay rắn chắc từ phía sau đột nhiên ôm hắn, Lạc Khâu Bạch hoảng sợ, không đợi mở miệng, người đã bị ép lên trên tường.

Lúc này hắn toàn thân quang lỏa, mà cánh tay kia lại mặc áo sơ mi, Lạc Khâu Bạch có chút mất thể diện, "Kỳ Phong, đừng làm rộn, em đang tắm."

"... Bà xã." Kỳ Phong đột nhiên mở miệng, thanh âm trầm thấp thuần hậu phun bên tai Lạc Khâu Bạch, tiếng nước ào ào, làm thất lạng Lạc Khâu Bạch đều mềm nhũn.

Hắn quay đầu lại, thấy được Kỳ Phong toàn thân ướt đẫm, ánh mắt sắc bén mang theo ách quang, một đôi tay sờ mó đùi cùng sau lưng hắn, khóe miệng gợi lên.

"Anh... Anh làm chi?"

"Thích anh gọi em là bà xã sao?" Kỳ Phong tới gần vài bước, thân thể đã nóng lên, có cái gì cứng rắn để sau thắt lưng Lạc Khâu Bạch.

Da đầu hắn run lên, "Anh... Kia cái gì, mới vừa về nước... Có thể yên tĩnh một chút không?"

"Em lần lượt kêu anh ông xã, không phải hy vọng anh làm như vậy sao?" Kỳ Phong thực chắc chắn mở miệng, căn bản mặc kệ hai người mới vừa xuống máy bay không lâu, trong đầu tất cả đều là câu nói của thê tử trên máy bay.

Lạc Khâu Bạch thấy tình thế không ổn, nhanh chóng nắm lên khăn tắm liền muốn chạy ra bên ngoài, Kỳ Phong lại đột nhiên thống vào thân thể hắn.

"Ách a...!" Lạc Khâu Bạch run run một chút, hắn căn bản không có cách nào kháng cự Kỳ Phong, tựa như nam nhân này nói, phù dung câu căn bản không cách nào cự tuyệt nhục thực.

"Đều tại em, bà xã." Kỳ Phong tùy tiện ra vào vài cái, càn bánh trứng hơn.

"Đừng... Đừng gọi bà xã! Ân... !" Thanh âm Lạc Khâu Bạch giống như nước.

"... Bà xã em đã cương rồi."

Kỳ Phong than nhẹ mãnh liệt tiến vào, Lạc Khâu Bạch "A" một tiếng, bị tiếng nước bao trùm.

"Kêu một tiếng ông xã."

"... Ân... Ông xã cái đại gia anh! A!"

"Gọi không gọi, ân?"

"Thao... . . . Ân! Đừng nhanh như vậy... ! Ông... Ông xã... Đình, đình!"

Tiếng kêu rên của phù dung câu từ trong khe cửa ướt sũng chui ra, dưới lầu Phong Phong cùng Đoàn Đoàn hoàn toàn không nghe được, tiếng nước càng ngày càng kịch liệt, Kỳ Phong thực nhanh chóng minh với thê tử của mình, hai chữ ông xã này nhất định phải dùng đúng trường hợp, nếu không thực nghiêm trọng.

Buổi chiều đầu tiên về nước, hai tiểu nhân ở chung khoái trá, hai đại nhân ở chung càng thêm "Hài hòa", thật sự là một bắt đầu tốt.

"Tí tách -- tí tách --"

Thanh âm bọt nước rơi xuống tựa hồ khi ban đêm yên tĩnh cũng có thể nghe thấy.

Trong viện dưỡng lão, một vị lão nhân già nua tựa vào đầu giường, đeo mắt kính xem TV, mà trên màn ảnh là tin tức tài chính và kinh tế.

Trợ thủ đẩy cửa phòng, cung kính kêu một tiếng, "Lão gia."

Kỳ lão gia ho khan một tiếng, "Điều tra ra rồi?"

"Đúng vậy, đã tìm được nơi của Lạc Khâu Bạch, có thể thấy một năm này hắn đích xác đi California."

"Khụ... Khụ, còn có?"

"Còn có chính là..." Trợ thủ do dự một chút, thấp giọng mở miệng, "Dù sao có thiếu gia bảo hộ, chúng tôi không tìm được chính xác, nhưng hắn tựa hồ không ở một mình."

Kỳ lão gia nhíu mày, "Có ý gì?"

Trợ thủ nhếch môi, "Bên cạnh hắn... Còn có hài tử."

Kỳ lão gia lại ho khan vài tiếng, qua thật lâu mới nheo lại ánh mắt, thấp giọng lặp lại một câu, "Hài tử?"

61. Chương 64

Chương 64

Giới giải trí chưa bao giờ là một nơi thiếu đề tài mới mẻ, người cũ đi rồi, sẽ có người mới tiến vào, như cọng rau hẹ, sinh sôi không ngừng.

Gần đây các tin tức giải trí đều bị “Nhạc Động Toàn Cầu” cùng “Tô Lệ Mân” hai từ khóa này chiếm giữ, mỗi ngày mở báo, mở internet, đập vào mắt tất cả đều là hai việc có liên quan, khán giả cũng không biết mệt, mắt thấy trận chung kết sắp tới, các tin tức nhỏ cũng ừn ừn.

Đương nhiên trừ bỏ những tin tức đáng chú ý bên ngoài, trên mạng còn không ít yêu sách.

Nói lên những yêu sách này, không thể không nói tới hoạt động bình chọn “Niên độ tứ đại giai phẩm”.

Việc bình chọn này diễn ra mỗi năm một lần, chính phủ không tham gia, toàn bộ đều là võng hữu yêu thích bình chọn, chọn phim, còn sẽ chọn một vai diễn tốt nhất, ngang hàng với diễn viên diễn nhân vật đó, cho nên địa vị trong lòng võng dân rất cao. Một năm khen ngợi không ít, nhưng chân chính trầm trồ khen ngợi chỉ có mấy bộ phim, cuối cùng chọn ra tứ đại giai phẩm là: Quyền Vương phim võ thuật, Ái Tình, Hương Bắc Đi phim tình cảm, Nhiếp Hồn phim kinh dị, đương nhiên còn có tân bản Tà Dương Ca.

Trong đó phim được khen ngợi nhiều nhất chính là Tà Dương Ca, tranh luận nhiều nhất cũng là Tà Dương Ca.

Ai cũng biết bộ phim này có bao nhiêu thành công, đội hình có bao nhiêu cường đại, nhưng phim này lại thập phần xui xẻo, mới vừa chiếu một tháng, mấy diễn viên chính toàn gặp chuyện không may, Mạnh Lương Thần cùng Lạc Khâu Bạch giao cơ (làm gay), Diệp Thừa tạm rời khỏi để thu album, Lý Thiên Kỳ vào trại tạm giam, đạo diễn Tô Thanh Lưu còn chết...

Phim điện ảnh dính vào gièm pha tam giác luyến năm đó, đã định trước huyết vũ tinh phong.

Cho nên nếu đề cử trong bộ phim điện ảnh này ai diễn tốt nhất, trên mạng lại nhắc lên cuộc chiến, có người nói Lạc Khâu Bạch biểu hiện không tầm thường, cũng có người nói Diệp Thừa diễn xuất tinh xảo, trong đó đáng chú ý nhất là có người không ngừng nói Lý Thiên Kỳ vai phụ sắc sảo loá mắt, áp đảo nhân vật chính, cái gì Tô Thanh Lưu, Lạc Khâu Bạch bắt quá đều là rác rưởi.

Lời này mới vừa nói ra lập tức bị phỉ nhổ, sau không biết như thế nào, liền có người nói những lời này chính là biệt hiệu của Lý Thiên Kỳ, lúc đầu còn không ai tin, thẳng đến khi có người đem địa chỉ IP của Lý Thiên Kỳ so sánh trên diễn đàn, mới xác nhận đúng là Lý Thiên Kỳ, địa chỉ IP của Lý Thiên Kỳ cũng bị đưa ra ánh sáng.

Đây vốn là chuyện không lớn, bị Nhạc Động Toàn Cầu đề ép, chỉ chiếm một trang báo nhỏ, Lý Thiên Kỳ căn bản không để ở trong lòng, đi tham gia chương trình.

Nằm ở trên ghế trong phòng nghỉ, anh ta thoải mái ăn hoa quả, nhìn yêu sách trên mạng, cười nhạo một tiếng, đem di động ném sang một bên.

Bất quá chỉ bị lộ địa chỉ IP, những paparazzi đó có thể làm gì anh ta, anh ta chẳng quan tâm, đầu năm nay có bao nhiêu minh tinh đầu, hưởng chi anh ta cũng không có nói sai cái gì, Lạc Khâu Bạch đáng thương hiện giờ sớm đã bị đuổi ra khỏi giới giải trí, làm bại tướng.

Một năm này, Lý Thiên Kỳ sống cũng coi như không tồi, tuy rằng Tinh Huy vẫn phong sát anh ta, nhưng anh ta cũng không cam lòng bị ghẻ lạnh, hôm nay ôm đùi, ngày mai bồi giường, tại cái vòng luẩn quẩn này, trả bất cứ giá nào cũng không xấu hổ, không sợ không kiếm ra tiền.

Bất quá anh ta cũng không thể trở lại địa vị lúc trước, lúc trước những trợ lý đi tiêu sái, chạy chạy, hiện giờ chỉ còn lại một người, còn là một người không có mắt.

Tiểu trợ lý chạy chậm lại đây, thật cẩn thận nói, “Kỳ ca, vừa rồi tôi nói chuyện với tổ tiết mục, máy lạnh bị hư rồi, anh đừng ăn hoa quả nữa, lát nữa sẽ lạnh đó.”

Lý Thiên Kỳ vừa nghe liền nhú mày, “Tôi ăn hay không cần cô quản sao? Nhìn cô đi, béo như heo, có mỡ đương nhiên không sợ lạnh!”

Nói xong anh ta ngồi xuống, không thèm để ý bên cạnh còn có người, duỗi tay sai sử trợ lý, “Nếu không phải cô quên mang túi làm ấm tay, tôi còn ở trong này chịu đông lạnh sao? Cô rốt cuộc có thể làm việc không, đầu bị mỡ dính rồi phải không!”

Tiểu trợ lý là một cô bé nữ sinh, bị nhục nhã trước mặt mọi người như thế đã không phải là một hai lần rồi, cô cơ hồ mỗi ngày đều phải bị Lý Thiên Kỳ chửi mắng, lúc này nan kham khóc lên.

“Khóc khóc khóc, chỉ biết khóc! Có người mỗi ngày như nhà có tang đi theo, tôi cũng chịu không nổi!” Lý Thiên Kỳ chán ghét liếc nhìn cô một cái, ném trái chuối tiêu vào mặt cô, “Tôi mặc kệ cô dùng phương pháp gì, nếu không tìm thấy túi làm ấm tay, cô cút cho tôi, đừng nghĩ tôi sẽ tiêu tiền nuôi phế vật như cô!”

Tiểu trợ lý gắt gao nắm chặt tay, nước mắt rơi xuống.

Lúc này, cửa phòng mở ra, đạo diễn đột nhiên tiến vào, “Lý Thiên Kỳ, chuẩn bị xong chưa, lát nữa cậu lên sân khấu với mấy người khác.”

Lý Thiên Kỳ nhìn thấy đạo diễn, biểu tình hung ác kia lập tức biến mất, thay thế là cảnh xuân sáng lạn, cười cầm tay đạo diễn, “Đương nhiên chuẩn bị tốt, đạo diễn ngài nói một câu, tôi sẽ không muốn chết mà chối từ a?”

Anh ta đi theo đạo diễn, tiểu a a rời đi, lúc này chương trình chuẩn bị bắt đầu, trong phòng nghỉ những người khác đều ly khai, tiểu trợ lý lau nước mắt bưng chén hoa quả thừa của Lý Thiên Kỳ đi ra ngoài.

Lúc này, một nam nhân đi tới, cười đưa danh thiếp cho cô, “Tiểu thư, có nghĩ tới đối công ty phát triển không?”

“Anh... Là ai?”

“Cô không cần quan tâm tôi là ai, tôi chỉ hỏi cô, còn muốn tiếp tục đi theo Lý Thiên Kỳ chịu khổ bị khinh bỉ không?”

Tiểu trợ lý dao động, thấu kính của nam nhân sáng lạng, “Tôi hiện tại có một công việc thù lao phong phú muốn giao cho cô, cam đoan cô sẽ có tiền đồ vô ưu, thuận lợi rời đi Lý Thiên Kỳ, không biết tiểu thư cô... Có hứng thú không?”

Kỳ Phong đứng ở cửa phòng tập, xuyên thấu qua kính thủy tinh nhìn Lạc Khâu Bạch trong phòng đang hát theo âm nhạc, khéo miệng lộ ra độ cung nhu hòa.

Còn một ngày nữa là tới trận chung kết Nhạc Động Toàn Cầu mà Lạc Khâu Bạch cũng đang tiến vào giai đoạn cuối cùng.

Lúc trước sở dĩ công ty tổ chức cuộc thi này, mục đích chính là vì khai sáng một phương thức tuyển người, đem quyền lợi giao cho đại chúng, cũng đem âm nhạc thuần túy tăng lên cực hạn, trải qua việc bình chọn lúc vòng loại cùng với việc truyền thông đưa tin, khẩu vị của người xem đã không chỉ có thỏa mãn với việc lắng nghe ca khúc, còn muốn nhìn thấy ca sĩ.

Vì như thế, vì muốn tăng tỉ lệ lên cao nhất, tổ làm phim phải giữ bí mật công tác, mỗi thí sinh đều được cách ly, lúc diễn tập cũng chỉ có một mình người đó hát với dàn nhạc và MC, ngay cả mặt mũi nhau cũng chưa thấy qua, toàn bộ hiện trường diễn tập được canh phòng nghiêm ngặt 4 phía, phóng viên một chút tiếng gió cũng tìm không ra, có thể nói, toàn bộ công ty trừ Kỳ Phong cùng nhân viên công tác bên ngoài, căn bản không có ai biết Lạc Khâu Bạch sẽ lên đài.

Bảo hộ thi thố như vậy, vô hình bên trong sẽ càng tăng thêm áp lực cho thí sinh, lần diễn tập cuối cùng chấm dứt, các thí sinh đều sôi nổi về nhà điều chỉnh trạng thái, chỉ có Lạc Khâu Bạch còn cố gắng luyện tập.

Mồ hôi từ trán của hắn chảy xuống, hắn uống nước một hơi, vạt áo màu trắng tất cả đều ướt, hắn chỉ mặc một chiếc áo T-shirt màu trắng, từ phía sau lưng nhìn, sống lưng thâm màu da, thất lưng bởi vì tư thế này trở nên càng mềm dẻo, đôi chân dài, có vẻ trường thân ngọc lập.

Con người của Kỳ Phong càng thâm, lúc này di động trong túi áo vang lên, y vừa thấy dây số nheo lại ánh mắt, nghiêng người đi sang một bên nghe.

“Kỳ tiên sinh, chuyện ngài an bài đã làm tốt, cô ấy lấy tiền rồi, tin tưởng có thể lấy được thứ chúng ta muốn.”

“Àn.” Kỳ Phong nhíu lông mày, mặt không đổi sắc hỏi, “Chuyện thứ hai sao rồi, những thứ kia gửi cho cậu ta chưa?”

“Đã dựa theo ý của ngài đi làm, lúc này hẳn là đã lấy được.”

Kỳ Phong hừ lạnh một tiếng, lúc này trên mặt rốt cục có chút biểu tình, một đôi mắt màu đen bán híp, mang theo cường ngạnh cùng dứt khoát.

Y nói một tiếng “Rất tốt”, tiếp cúp điện thoại.

Lúc này, Lạc Khâu Bạch đã mệt mỏi, đưa tay nhìn đồng hồ đã tối, lấy điện thoại di động ra bấm số.

Kỳ Phong đang đứng ở cửa, tay rung một chút, y một bên nhìn Lạc Khâu Bạch trong phòng, một bên nghe điện thoại.

Lạc Khâu Bạch cười tủm tỉm “Tiên sinh, xin hỏi ngài yêu cầu thức ăn bên ngoài sao?”

“...” Kỳ Phong nhướn mày, “Tôi đã ăn rồi.”

Lạc Khâu Bạch chớp lấy túi áo, bả vai mang theo di động “A...” Một tiếng, tiếp mở miệng, “Ăn rồi cũng không việc gì, chúng tôi còn cung cấp cơm sau điểm tâm, tùy gọi tùy đến a.”

“Vậy thì có gì ăn ngon?” Kỳ Phong tựa vào trên cửa, nhìn thê tử nhà mình lăm nhăm.

“Đồ ăn ngon thì không dám cam đoan, bất quá có đại soái ca tự mình giao tới cửa, tiên sinh cảm thấy hứng thú sao?”

Kỳ Phong không nói, Lạc Khâu Bạch đã tưởng tượng sắc mặt biệt nữ cổ quái của y, lúc này cười hắc hắc, “Tiên sinh ngài tại sao không nói, cơ hội khó có được, thật sự không lấy một phần? Ông chủ còn nói, chúng tôi còn suy xét tặng một cái hôn môi a.”

“Được, vậy em hôn đi.”

Lạc Khâu Bạch chợt nghe trong điện thoại đột nhiên truyền đến một câu như vậy, tiếp cửa phòng liền rắc rắc một tiếng mở ra, đại diện quái không nên xuất hiện ở trong này, tứ bình bát ổn tiêu sái đến trước mặt hắn, làm hắn nhất thời không kịp phản ứng, “Anh... Sao đến đây?”

“Đến hôn môi.” Kỳ Phong hừ một tiếng, ôm lấy thắt lưng mình mơ ước từ lâu, hôn Lạc Khâu Bạch.

Thân thể ấm áp ngay trong ngực, Lạc Khâu Bạch lầu bầu một tiếng “Mẹ nó, chưa nghe nói qua người mua tự mình tới cửa hàng nhận hàng”, tiếp không phát ra thanh âm gì.

Chờ đến khi hai người đều thở hổn hển, Kỳ Phong thả tay hắn ra trực tiếp lái xe về nhà.

Từ khi bắt đầu khẩn trương diễn tập, chuyện quyết đấu Lạc Khâu Bạch im bất không đề cập tới, Kỳ Phong cũng không hỏi hắn, mấy ngày này, hai người vẫn luôn coi chuyện này không tồn tại, thậm chí Lạc Khâu Bạch đi diễn tập, Kỳ Phong rảnh sẽ tới, cũng không nói cho hắn biết.

Thẳng đến đêm nay, hai người ăn cơm xong, Kỳ Phong mới lấy ra một chiếc hộp đưa cho Lạc Khâu Bạch.

Lúc này Lạc Khâu Bạch ngồi ở trên ghế sofa, Đoàn Đoàn nằm ở trong lòng ngực của hắn, Kỳ Phong tựa vào bên chân hắn, hai tiểu tử kia đã mệt mỏi muốn ngủ, lại bởi vì Kỳ Phong đột nhiên đưa hộp mà tinh thần tỉnh táo.

Đoàn Đoàn vẻ mặt ngạc nhiên “Ngô a” một tiếng, vươn ra tiểu móng vuốt sờ, bên cạnh Kỳ Phong “Miêu Miêu” không ngừng, chui vào trong ngực Lạc Khâu Bạch, cùng Đoàn Đoàn cùng một chỗ, cái đuôi cọ đến cọ đi.

Kỳ Phong không phản ứng bọn chúng, đưa hộp cho Lạc Khâu Bạch bên cạnh, một bàn tay xách một đứa, đem xuẩn nhĩ tử cùng tiểu béo miêu nhắc ra, gờ cầm lên nói với Lạc Khâu Bạch, “Chỉ cho phép một mình em mở ra.”

Lạc Khâu Bạch liếc y nghiêm túc, bật cười một tiếng, “Rốt cuộc là cái gì? Thần thần bí bí.”

Nói xong hắn mở hộp ra, bên trong là tây trang lễ phục màu bạc, túi áo dùng lông chim khổng tước màu xanh lam trang sức, áo sơ mi trắng phối hợp cùng nơ, dùng tay sờ là biết giá trị xa xỉ.

“Đây là... Tặng cho em?” Lạc Khâu Bạch kinh ngạc như rụng mảy.

Đây không phải là vô nghĩa đi, Kỳ Phong nhún mảy liếc nhìn hắn, thê tử của y có đôi khi trì hoãn đích thực làm y khó có thể chịu đựng.

“Trận đấu phải mặc vào, đi thay đi.”

“... Ách... Cái này cũng không cần, em có vài bộ tây trang lưu nhàn, trận đấu không cần phải mặc đồ đẹp như vậy.”

Vốn dĩ công khai lộ diện, còn mặc tao bao như vậy, không chừng bị người ta chửi mắng.

“Anh nói thay.” Kỳ Phong không kiên nhẫn lập lại một lần, “Không thương lượng.”

Thê tử của y tham gia cuộc thi y tổ chức, chẳng khác nào bà chủ của toàn bộ công ty, đương nhiên muốn phải mặc suất khí một chút, làm cho bọn họ đều nhìn, người của Kỳ Phong, cho dù là cách một năm trở về, cũng làm mù mắt người khác.

Lạc Khâu Bạch làm sao có thể đoán không ra tâm tư của đại điều quái, mình tham gia trận đấu, Kỳ Phong so với hắn càng khẩn trương hơn.

Tưởng tượng thấy mình mặc quần áo Kỳ Phong đưa, đứng ở sân khấu của Kỳ Phong, kỳ thật... Cũng là chuyện rất thích.

Đoàn Đoàn nằm ở trên ghế sofa lặn vào trong hộp, cạ đến cạ đi trên vải dệt của âu phục, kinh ngạc há miệng, không xác định lại cạ vài cái, phát hiện thật thoải mái, “Nha ngao” một tiếng bắt đầu ngây ngô cười.

Kỳ Phong đối với tiểu tử kia nhún lông mảy, lộ ra thần sắc “Không hổ là con ta, thật tinh mắt”, Lạc Khâu Bạch bật cười, nhắc tay đầu hàng không tái kiên trì, mới cầm hộp đứng lên, di động để ở một bên đột nhiên vang lên.

Kỳ Phong nhắc lên mí mắt, liền nhìn đến Lạc Khâu Bạch cầm di động nhìn vài lần, lại tùy tay ném tới một bên, bộ dáng thực tùy ý, nhưng nụ cười trên mặt lại cứng ngắc một chút, tiếp trên mặt lộ ra phức tạp lại trào phúng, tốc độ chợt lóe, chờ đến một giây, hắn đã cầm hộp cười nói, “Em đi vào thay quần áo, anh chờ em một lát.”

Hắn che dấu rất tốt, cơ hồ không có sơ hở, nhưng vẫn không thoát khỏi ánh mắt của Kỳ Phong.

Y gọi hắn lại, “Xảy ra chuyện gì?”

“Àn? Nào có gì.” Lạc Khâu Bạch cười khoát tay áo, thân ảnh biến mất đi thay quần áo.

Mạnh Lương Thần đợi thật lâu, tin nhắn đã chìm xuống đáy biển, hắn ta nhìn cảnh đêm quen thuộc của S thị ngoài cửa sổ xe, trong lòng thực không có tư vị.

Trên màn hình máy tính là một phần bưu kiện, bên trong là về Lạc Khâu Bạch, mặt trên ảnh chụp là tất cả những gì hắn sinh hoạt trong một năm, có gièm pha lúc trước của hắn, bị vạn người thóa mạ; Kỳ gia đơn phương ngưng hợp đồng, huỷ bỏ thân phận người phát ngôn, làm hắn bị truyền thông cùng quảng cáo phong sát; còn có hắn ở Mỹ vấp phải rắc rối, không thể không mai danh ẩn tích...

Trừ bỏ ảnh chụp, còn có một tiêu đề chói mắt: Một ngôi sao mới ngã xuống —— Bên thứ ba báo ứng

Mạnh Lương Thần nhắm mắt lại, mũ cùng kính râm che phân nửa khuôn mặt, ngón tay của hắn ta có chút run rẩy, nhiều lần mới tắt đi bưu kiện.

Theo bản năng mở ra một video nhìn không biết bao nhiêu lần.

Đây là quảng cáo của Tô Lệ Mân, trên hình ảnh là người cha già đang rơi lệ ôm thật chặt nhi tử, thần tình xuất hiện nếp nhăn, ánh mắt còn che mảnh vải màu đen, cơ hồ không ai có thể nhận ra được bộ mặt của hắn.

Nhưng Mạnh Lương Thần liếc mắt một cái liền nhận ra, người này chính là Lạc Khâu Bạch.

Động tác nhỏ khi diễn, môi căng đương thời xuất ra ba đường cong, còn có thanh âm quen thuộc kia...

Hết thấy đều giống như gần ngay trước mắt, hắn ta đã biết Lạc Khâu Bạch nhiều năm như vậy, đã từng ôm người nam nhân này trong ngực, hắn ta tuyệt đối sẽ không nhận sai người, đã từng biết Lạc Khâu Bạch vô luận cỡ nào gian nan, đều không cúi đầu, lúc này đây lại bởi vì đả kích này, tên của mình đều biến thành thứ xa xỉ...

Hết thấy đều là hắn ta làm hại.

Lúc trước là hắn ta khiếp đảm, lúc sự tình phát sinh, hắn ta muốn trốn tránh, hắn ta muốn chạy trốn càng xa càng tốt, giống như có thể thoát ly ác mộng Tô Thanh Lưu qua đời cùng tính hướng của mình.

Một năm này, hắn ta đi khắp nơi, cho rằng thời gian có thể chữa lành tất cả, thậm chí cả người đại diện cũng khuyên hắn ta, ra nước ngoài tạm lánh, sau khi trở về dù tính hướng của hắn ta không che dấu được, ít nhất sẽ không hủy diệt sự nghiệp.

Nhưng hắn ta lại quên, so sánh với thương tổn của hắn ta, Lạc Khâu Bạch mới là người bị hại nhiều nhất.

Người đại diện nói không sai, với hắn ta mà nói đau đớn nhất chỉ là xuất quỹ, mình tình xuất quỹ cũng không đại biểu không còn đường để đi, nhưng Lạc Khâu Bạch lại bởi vì chuyện này mà trên lưng bị bêu danh, cơ hồ cả đời không cách nào xoay người, “Tiểu tam” lại hại chết tình địch, đối với hắn cơ hồ là đả kích.

Nếu như mình lúc trước có thể đứng ra, có lẽ hết thấy còn có thể biến chuyển, nhưng... Hắn ta lại nhu nhược chạy thoát, để Lạc Khâu Bạch một mình lúc nước sôi lửa bỏng.

Một năm, hắn ta tránh đi hết thấy tin tức liên quan đến giới giải trí, không có dũng khí đối mặt, thẳng đến hai ngày trước, hắn ta nhận được bưu kiện về Lạc Khâu Bạch, mới biết được thời gian cũng không có chữa trị hết thấy, Lạc Khâu Bạch cũng rất gian nan, hắn ta cho là có Kỳ gia, Lạc Khâu Bạch ít nhất có thể giữ mình, kết quả Kỳ gia lại ở sau lưng hung hăng mà thống hắn một đao trí mạng.

Nghĩ đến lúc trước Lạc Khâu Bạch thề son thề sắt nói, “Kỳ Phong không giống anh” hiện giờ lại như vậy, Mạnh Lương Thần hối hận, ở nước ngoài rốt cuộc không chịu nổi, trực tiếp mua vé máy bay bay trở về nước.

Máy bay đáp xuống S thị, phô thiên cái địa đều là tin tức của Nhạc Động Toàn Cầu, hắn ta không đi hỏi thăm, cũng đã biết WH ngày mai lên sân khấu.

Dũng khí từ đâu có thể làm Lạc Khâu Bạch một lần nữa đứng lên, Mạnh Lương Thần đoán không được, nhưng hắn ta thật sự hối hận khi để Lạc Khâu Bạch một mình nghênh đón bão táp.

Hắn ta gửi tin nhắn cho hắn, Khâu Bạch, anh đã trở về

Không cần kí tên cũng không cần nói thêm cái gì, hắn ta biết Lạc Khâu Bạch biết dãy số này.

Thực xin lỗi Lại một tin nhắn, vẫn không ai để ý.

“Mạnh tiên sinh, ngài mới vừa xuống máy bay, ăn cơm trước hay về khách sạn trước?” Lái xe quay đầu, Mạnh Lương Thần đang suy nghĩ.

Hắn ta trường thán một hơi, nhắn một tin nhắn, nhu nhu trán nói, “Về khách sạn đi, tôi có chút mệt mỏi.”

Trong tin nhắn chỉ có một câu Anh... Muốn gặp em, có thể chứ?

Di động không ngừng vang, Kỳ Phong nhìn thoáng qua tên trên màn hình, cười lạnh một tiếng, không động thần sắc ngồi tại chỗ.

Trong ngực Đoàn Đoàn không biết y vì cái gì đột nhiên lộ ra biểu tình hung dữ như vậy, “Nha nha” hai tiếng, liếm mặt cùng cọ cọ Kỳ Phong.

Mỗi một lần ba ba sinh khí, bé cọ cọ ba ba lập tức không sinh khí.

Khuôn mặt nhỏ nhắn dán lên, trên người tản ra hương sữa, khoe miệng còn dính nước miếng, hai tiểu móng vuốt kéo ra lỗ tai Kỳ Phong, cười ánh mắt cũng bị mất.

Thân thể của Kỳ Phong cứng đờ, ôm cánh tay nhi tử có chút không quá tự nhiên, “Không cho hồ nháo.”

“Ngô a ngô a” tiểu tử kia nhìn biểu tình y vẫn thực khó coi, lại cười khanh khách hôn hôn, đang trách thúc thúc cắn tới tấp tới khuôn mặt y.

Kỳ Phong bị nhi tử hôn toàn nước miếng, thần tình đỏ bừng, đè lại móng vuốt bé, nhú mày quát lớn, “Còn hồ nháo liền đừng trách ba ba không khách khí!”

“... Nha?” Tiểu tử kia ngốc hồ hồ oai đầu, kia ý tứ giống đang nói, ba ba sao thế, vì cái gì sẽ không khách khí với con? Quái thúc thúc hảo ngốc.

Như thế nào xuẩn như vậy... Nhưng lại không nghe lời, một chút quy củ cũng không có!

Kỳ Phong hừ lạnh một tiếng, vẫn biệt nữ, nhưng trên mặt lộ ra phi thường không vui, phủng đầu nhi tử, cắn cái mũi nhỏ của bé.

Đoàn Đoàn bị ngứa cười khúc khích, trào tóc Kỳ Phong không buông tay, lăn qua lăn lại, cọ rất vui vẻ.

Lúc này, Phong Phong nhìn phụ tử hồ nháo cũng phác đi lên giúp vui, thân hình tròn vo toàn bộ nhảy lên đầu Kỳ Phong, thịch trên bụng cơ hồ tròng lên ánh mắt của y.

“Xuẩn miêu! Mày tránh ra!”

Lạc Khâu Bạch vừa đi thay quần áo chợt nghe Kỳ Phong nóng nảy rống, tiếp đập vào mắt chính là một lớn một nhỏ một miêu nháo thành một đoàn, lúc này nhin không được nở nụ cười.

“Các người làm cái gì vậy?”

Phong Phong bị Kỳ Phong xách đứng lên, “Miêu nha” một tiếng thét chói tai, đáng thương dựng thẳng đuôi, Đoàn Đoàn bắt tại trong lồng ngực của y, ngây ngô cười quay đầu lại nhìn ba ba, tiếp kinh hãi “Nha” một tiếng.

Kỳ Phong ngẩng đầu, liền thấy được thê tử đã thay y phục.

Phù dung câu có khuôn mặt thanh tú, nhưng hẳn thật sự có một dáng người đẹp, bả vai rộng mỏng hẹp, tây trang màu bạc mặc ở trên người hẳn, buộc vòng quanh đường cong, hai đùi mặc tây trang màu đen, chân trần, hai màu trắng đen phụ trợ, hai chân thon dài đều có thể nhìn ra mạch máu màu xanh nhạt, đầu ngón chân lộ ra một chút nước hồng, thể nhưng mang theo hương vị câu dẫn.

Quần áo đứng đắn đều bị thê tử của y làm hồng!

Đồng tử của Kỳ Phong càng thâm, yết hầu phát khô, đưa ánh mắt dịch sang một bên, “Lại đây.”

Bởi vì kiện lễ phục này cổ áo không giống tây trang thường, yêu cầu cài nút sau gáy, cam đoan lồng khổng tước hoàn hảo không tổn hao gì, cho nên Lạc Khâu Bạch có chút không mặc được, toàn bộ cổ áo đều mở ra, áo sơ mi cùng xương quai xanh thon dài cùng ngực.

Hắn gãi gãi tóc, xấu hổ tiêu sái đi qua, “Cái kia... Nút này em cài không được, anh cài giúp em.”

Hắn xoay thân mình, cúi đầu chỉ chỉ cổ của mình.

Một đoạn cổ thon dài bóng loáng lộ ra, Kỳ Phong chau mày, ánh mắt lại càng thêm thâm trầm, cầm nút áo vuốt ve cổ áo trước người Lạc Khâu Bạch, đại chưởng vuốt phẳng cổ Lạc Khâu Bạch, ẩn ẩn đi xuống.

Bên cạnh hai tiểu nhân nhìn trông mong, Lạc Khâu Bạch nhanh chóng đè lại tay y, quay đầu lại trừng y, “Anh nhanh chóng cài nút, không cài em cởi ra.”

Kỳ Phong bị ánh mắt câu dẫn đồng tử đột nhiên co rút lại, tiếp ở trong lòng thầm mắng một tiếng, phù dung câu tùy thời tùy chỗ phát tao!

Y mím môi, hừ lạnh một tiếng không nói lời nào, bàn tay đi xuống, xốc lên vạt áo Lạc Khâu Bạch, tìm được giữa hai chân phủ sờ.

Lạc Khâu Bạch bị sờ thực quẫn, nhanh chóng nghiêm mặt nói, “Hôm nay em diễn tập mệt chết đi, anh mà còn hồ nháo, trận chung kết buổi tối mai em sẽ không tham gia.”

Kỳ Phong cứng đờ, nghĩ đến ban ngày thê tử diễn tập mồ hôi đầm đìa, chỉ có thể đem hỏa khí cưỡng chế, nhéo giữa hai chân Lạc Khâu Bạch tàn sát bữa bãi một phen, y trầm giọng nói, “Chờ trận chung kết xong, nhớ rõ đừng cởi quần áo, anh muốn nhìn bên trong quần áo em.”

Lạc Khâu Bạch đầu tiên là đại tao, nhắc chân hung hăng đạp Kỳ Phong một cước, mắng một tiếng “Biến thái”, tiếp nghĩ đến trận chung kết lại hạ mặt.

“Trước khi trận chung kết xong ở lại đi... Nếu như bị nước miếng làm chết đuối, anh liền ôm quần áo của em đi DIY đi, em sẽ không để ý.”

Mặt Kỳ Phong lúc này liền đen, nóng nảy mở miệng, “Nói hươu nói vượn cái gì!”

“Chẳng lẽ không đúng sao? Em hiện tại đều nghĩ, hiện trường có thể có người ném trứng thối vào em không.”

Kỳ Phong nheo mắt lại, qua thật lâu mới gắt gao ôm hân, “Có anh ở đây vĩnh viễn sẽ không, anh cam đoan. Điều em cần phải làm là cái gì cũng không cần nghĩ, hảo hảo biểu hiện, còn lại đều giao cho anh.”

Lạc Khâu Bạch cười “Ân” một tiếng không nói chuyện, kỳ thật trong lòng hiểu được, Kỳ Phong không giúp được hân, chuyện này chỉ có thể một mình hân chịu.

Ban đêm yên tĩnh, hai người ngủ chung.

Lạc Khâu Bạch vội cả ngày, buổi tối lại đọc kịch bản một lần, mới vừa nằm xuống đã ngủ.

Trong phòng yên tĩnh, Đoàn Đoàn ngủ khò khè.

Lúc này di động của Lạc Khâu Bạch đột nhiên sáng lên một chút, Kỳ Phong lúc này mở mắt, đôi mắt dị thường thanh minh, thực hiện nhiên căn bản là không có ngủ, hoặc là nói y đã sớm chờ đợi từ lâu.

Y xác nhận thê tử cùng Đoàn Đoàn đều ngủ say, rút về cánh tay, nhẹ nhàng đem đầu Lạc Khâu Bạch đặt lên trên gối đầu, cầm lấy điện thoại đi ra phòng ngủ.

Mật mã di động Lạc Khâu Bạch chưa từng giấu diếm y, y thuận lợi mở hộp thư, thấy được tên của Mạnh Lương Thần.

Biểu tình mang theo châm chọc, ánh sáng màu trắng đánh vào trên mặt y, làm ánh mắt y càng thêm lạnh như băng.

Khâu Bạch, anh biết hiện tại anh có nói cái gì, em cũng sẽ không tha thứ cho anh, nhưng anh còn muốn nhấn cho em tin nhắn này. Anh thiếu em rất nhiều thực xin lỗi, hiện tại anh cũng không muốn biện giải, nhưng anh hy vọng em có thể cho anh một cơ hội để bù lại.

Anh biết WH chính là em, trận đấu ngày mai một khi em xuất hiện, khẳng định lại vạn kiếp bất phục, cho nên anh nguyện ý ra mặt, cùng truyền thông làm sáng tỏ quan hệ của hai chúng ta năm đó, đem chuyện của Thanh Lưu nói ra hết, Kỳ gia không cần em, anh còn muốn em, anh nguyện ý gánh vác, em có thể cho anh cơ hội này không? Liền tính em hận anh, anh cũng nguyện ý dùng tuổi già bù lại, Khâu Bạch, anh rất muốn gặp em.

Biểu tình của Kỳ Phong so với bóng đêm ngoài cửa sổ còn thêm âm trầm, y không có một chút biểu tình, đồng tử lạnh ý sầm sầm, một lát sau lộ ra một tia châm biếm.

Ngón tay ấn phím, một tin nhắn được phát đi, Được, bây giờ đi, anh ở đâu?

Tin nhắn lập tức được phản hồi lại, những hàng chữ đều mang theo vui sướng, Quán cà phê Tây Tư trước kia chúng ta thường xuyên đi tới, anh chờ đến khi em đến mới thôi

Kỳ Phong xóa tin nhắn, xử lý sạch sẽ, trở về phòng đắp chăn cho Lạc Khâu Bạch cùng Đoàn Đoàn, mặc vào áo khoác đi ra khỏi phòng.

Đêm khuya trong quán cà phê chỉ có một hai phục vụ bàn mệt mỏi buồn ngủ, toàn bộ phòng trống trơn đang vắng.

Mạnh Lương Thần vì muốn thấy Lạc Khâu Bạch, cố ý mặc tây trang thâm sắc, đây là Lạc Khâu Bạch trước kia mua cho hắn ta.

Trong lòng của hắn ta vừa kích động lại thấp thỏm, lâu không gặp như vậy, không thể nghi ngờ hắn ta rất nhớ nhung, một năm này Lạc Khâu Bạch chịu khổ nhiều như vậy, cũng không biết hắn có gầy không.

Cửa thủy tinh bị đẩy ra, một cổ gió lạnh thổi vào, hắn ta kinh hãi ngẩng đầu, lại thấy được người không nên xuất hiện.

Lúc này, Mạnh Lương Thần thay đổi sắc mặt, khóe miệng buộc chặt, “Tại sao là anh?”

Kỳ Phong mặt không đổi sắc tiêu sái đến ghé đối diện ngồi xuống, lạnh lùng mở miệng, “Bởi vì người hẹn gặp anh là tôi.”

Mặt của Mạnh Lương Thần cứng đờ, đồng tử co rút lại lập tức nghĩ tới xảy ra chuyện gì, “Khâu Bạch bây giờ còn cùng một chỗ với anh?”

Nói xong lời này, hắn ta cười lạnh một tiếng, không biết có phải giận hay không, “Hắn sao ngốc thành như vậy, tôi đã sớm nói Kỳ gia không đáng tin cậy, hắn vẫn không chút do dự lựa chọn tin tưởng, kết quả bị hãm hại thê thảm như vậy, thật vất vả về nước lại còn cùng một chỗ với anh.”

Kỳ Phong mặt không đổi sắc, ánh mắt sắc bén nhìn hắn ta, “Không đáng tin cậy chính là anh, ít nhất tôi cho Khâu Bạch một sân khấu trở về, mà chỉ có vài người nào phẳng, ba hoa chích choè, chân chính rơi xuống vực thẳm liền trở thành người nhu nhược, người như thế không xứng làm nam nhân.”

Mạnh Lương Thần bị trạc đến đau nhức, tiếp nhớ tới Kỳ Phong bây giờ là ông chủ công ty Lưu Bạch, đồng tử co rút lại, “Anh câm miệng, đây là chuyện của tôi với hắn, không cần anh nhúng tay! Anh đã đến, vậy cũng nhìn thấy tin nhắn của tôi, ngày mai tôi sẽ mở họp báo, nói rõ ràng chuyện chúng tôi năm đó, chỉ có tôi có thể giúp hắn, Kỳ thiếu gia dù có đại năng lực, cũng không giúp được hắn!”

Kỳ Phong nhún lông mày, dù hắn vẫn ung dung tựa vào ghế, cười nhạt một tiếng, “Vậy sao anh không sớm làm đi? Lúc trước sự tình mới vừa tuôn ra, anh nói lời này có thể cứu hắn, hiện tại qua một năm giấu đầu hở đuôi, có người tin tưởng sao?”

“Tôi cho rằng Mạnh tiên sinh như chó nhà có tang xuất ngoại một năm, nhiều ít cũng có tiến bộ, không nghĩ tới vẫn tư lợi như vậy. Lúc anh muốn bảo toàn thanh danh, bỏ lại Khâu Bạch mà ra nước ngoài, hiện tại muốn công khai, sao chắc chắn Khâu Bạch nguyện ý cùng anh?”

“Anh muốn xuất quỹ, không ai ngăn đón anh, nhưng anh đem xuất quỹ trở thành ban ân, cũng bởi vì nhìn Khâu Bạch đáng thương, cho nên có thể giống như đứa con chó nhỏ trở về dỗ hắn? Lúc trước chuyện anh với Tô Thanh Lưu, tổn thương thê tử của tôi, tôi còn chưa tính sổ với anh, anh bây giờ còn dám nói, không đem hắn hại chết anh không cam lòng phải không!?”

Mạnh Lương Thần hô hấp dồn dập, ngón tay nắm chặt bàn, “Tôi chỉ muốn đem chuyện năm đó nói rõ ràng, giúp hắn rửa sạch oan khuất, như thế nào thành hại hắn!?”

Kỳ Phong chậm biếm càng rõ ràng, híp mắt, trong đêm khuya không có một độ ấm, “Nếu tôi là anh tôi sẽ không làm như vậy.”

“Tôi có mấy vấn đề, hy vọng Mạnh tiên sinh giúp tôi hảo hảo giải đáp một chút.”

“Lúc trước có phải anh chủ động trêu chọc Khâu Bạch? Lúc anh cùng một chỗ với hắn trong lòng còn có người khác, có phải bắt trung với hắn không? Lúc trước Tô Thanh Lưu tự sát, anh dám nói anh không đem trách nhiệm của mình tất cả đều đổ lên trên người Khâu Bạch?”

“Ngay từ đầu trong tiềm thức anh đã cho rằng không có Lạc Khâu Bạch, Tô Thanh Lưu sẽ không chết, không phải anh nói hai người bọn họ sống chẳng phải là càng tự tại sao! Nếu tôi phải nói, người đáng chết

nhất là anh, người nên thân bại danh liệt cũng là anh, hết thấy tất cả đều là người khác thay anh gánh chịu, từ sáng tới tối đi ngủ, nghĩ đến Tô Thanh Lưu chết, còn Khâu Bạch một năm này bị dày vò, anh không sợ quỷ gõ cửa sao!”

Mỗi một câu của Kỳ Phong cũng giống như là lưỡi dao, khẩu khí cùng ánh mắt sắc bén, cơ hồ muốn đem Mạnh Lương Thần lẳng trì, hấn ta nhất thời không dám đối diện với Kỳ Phong, mặt mũi trắng bệch.

Kỳ Phong nhíu nhíu khóe miệng, lãnh ngạnh bổ một đao cuối cùng, “Mạnh tiên sinh, giấu lại mình đã làm gì đi. Hiện tại sự nghiệp của Khâu Bạch vừa mới khởi sắc, anh muốn nhắc lại chuyện xưa, trước kia người khác nhiều nhất chỉ hoài nghi hấn là đồng tính luyến ái, hiện tại anh chuẩn bị gấn cho hấn cái mác gay sao?”

Mạnh Lương Thần suy sụp dùng hai tay đỡ trán, nghĩ đến những tin tức nói xấu còn có quảng cáo Lạc Khâu Bạch che dấu khuôn mặt, hấn ta kịch liệt thở dốc, qua thật lâu mới lên tiếng, “Kỳ tiên sinh, tôi thật không biết nên nói anh ích kỷ hay là vô tư, anh vì chiếm lấy hấn, không cho tôi nói ra chân tướng, muốn hấn cả đời mang theo vết nhơ?”

“Anh sai rồi.” Kỳ Phong nghiêng người, cường thế cường ngạnh giống một đỉnh núi sừng sững không ngã, ngạnh sinh sinh bức lui Mạnh Lương Thần vài bước.

“Anh sớm nên chuộc tội, về phần nói như thế nào mới sẽ không hại Khâu Bạch một lần nữa, Mạnh tiên sinh anh là người thông minh, không cần tôi nhiều lời, Khâu Bạch còn ở nhà chờ tôi, không thấy tôi hấn ngủ không an lòng.”

“Ngủ ngon Mạnh tiên sinh, ngày mai tôi với anh cùng mỗi mắt mong chờ.”

Nói xong lời này, y lãnh mặt không chút do dự xoay người, tây trang màu đen phẳng phiu xẹt qua bàn, lưu lại một bóng dáng cường đại lạnh như băng, chỉ còn lại Mạnh Lương Thần cứng ngắc ngồi tại chỗ.

Đi ra quán cà phê, trong đêm khuya mưa bụi phơ phất, trợ thủ mở ô màu đen che, mở cửa xe.

Kỳ Phong tiến vào xe, nhìn nhìn di động, thê tử chưa có điện thoại.

Trợ thủ khởi động xe, do dự trong chốc lát mới thấp giọng mở miệng, “Kỳ tiên sinh, ngài xác định Mạnh Lương Thần nhìn những thứ ngài cố ý đưa cho hấn ta, hấn ta sẽ dựa theo ý của ngài đi làm sao?”

Kỳ Phong mặt không đổi sắc nhìn ngoài cửa sổ, “Hấn ta sẽ làm.”

Cho dù không, y cũng còn biện pháp khác, trận chung kết ngày mai qua đi... Nhất định sẽ có một hồi huyết vũ tinh phong, y sẽ thanh trừ toàn bộ chương ngại cho thê tử, không tiếc hết thảy đại giới.

62. Chương 65

Chương 65

Một ngày tháng tư, thứ bảy, ngày cá tháng tư.

Trận chung kết Nhạc Động Toàn Cầu vạn chúng chờ mong rốt cục gỡ ra màn che, quảng cáo, truyền thông còn có internet ồn ào huyền ảo, vừa qua 0 giờ ngày thứ bảy, đầu đề đều đổi thành tiêu đề bắt mắt: Ác chiến âm nhạc hết sức căng thẳng, bạn chuẩn bị tốt chưa?

Công ty giải trí Lưu Bạch tài đại khí thô, không chỉ truyền thông quảng cáo đình đám, lẫn lộn tuyên truyền, còn truyền bá sôi nổi trên mạng, người xem chỉ cần bỏ phiếu cho thí sinh mình thích cho trận đấu lúc 8 giờ, mười người sẽ có cơ hội thắng chuyến đi Châu Âu 7 ngày, đi hay ở, chính là lúc này, các fan cũng điên rồi, một ngày không ngừng bầu chọn, mà nhân viên tổ chế tác cũng toàn bộ sẵn sàng đón quân địch, vài giờ sau khi các khâu chuẩn bị cuối cùng cho trận đấu hoàn thành, bầu không khí trong lúc nhất thời trở nên gay gắt.

Trên hiện trường ngọn đèn dầu huy hoàng, đèn neon lóe ra, màn hình Led thật lớn cùng hòa lẫn với ngọn đèn hoa mỹ, tất cả mọi người vội vàng, mọi người đều bận rộn.

Bởi vì toàn bộ thí sinh dự thi đều bị cách ly, không thể gặp mặt, Lạc Khâu Bạch được an bài một phòng nghỉ, thợ tạo mẫu tóc vội tới tạo hình cho hắn.

“Cậu thích kiểu tóc gì? Vuốt một chút tóc về phía trước, sau đó nhuộm đỏ được chứ?”

Thợ make-up là một nam nhân chuyển giới ngực cúp C, nói tới nói lui cũng vắn vẹo, đôi mắt chớp chớp, tóc Lạc Khâu Bạch nhếch lên như Lan Hoa Chi.

Lạc Khâu Bạch nhanh chóng cười lắc đầu, “Không cần, như vậy là được rồi, không cần đổi tạo hình.”

Tóc dựng đứng lên, còn nhuộm đỏ, làm gà tây hay sao?

Thợ make-up trừng hắn, “Chán ghét! Như vậy sao được, tôi nói cho cậu biết a, vài thí sinh khác tạo hình rất công phu, tôi nói như thế nào cũng là người trang điểm cho cậu, sao để cậu thua họ được.”

Lạc Khâu Bạch sững sốt một chút, nghĩ thầm thanh danh tôi như vậy, còn có thể có người trang điểm?

Thợ make-up ý vị sâu sa liếc mắt một cái, nhỏ giọng nói, “Đều là nam nhân tôi hiểu, vừa thấy cậu là biết cậu không chỉ là tiểu tam, thấp lùn, năm đó cậu diễn Nhạc Triều Ca suýt chết, tôi rất thích cậu.”

Lạc Khâu Bạch đầu tiên là kinh ngạc sau đó hỏi anh ta, “Cô cũng có thể nhìn ra?”

“Kia đương nhiên, tỷ tỷ đây cũng có kết giao bạn trai.” Thợ make-up nhếch lên Lan Hoa Chi, một bộ người từng trải.

Lạc Khâu Bạch bị mị nhãn kích thích sợ run cả người, chợt nghe anh ta nói, “Truyền thông nói hươu nói vượn, đó là bởi vì bọn họ không phải đồng đạo, Tà Dương Ca ánh mắt cậu nhìn Mạnh Lương Thần cũng không phóng điện, huống chi...”

Nói tới đây anh ta dừng một chút, tiếp cười run rẩy hết cả người, “Quần áo trên người của cậu là thiết kế mới ở Paris năm nay, 7 con số a ~~ Mạnh Lương Thần một năm không đóng phim, chỗ nào có nhiều tiền như vậy mua cho cậu cái này.”

Nói xong anh ta chớp chớp đôi mắt, nói “Tôi đi lấy bình nước cho cậu”, bỏ chạy đi ra ngoài.

Lạc Khâu Bạch sững sốt nửa ngày, tiếp đỡ khóc đỡ cười, bắt quá trong lòng lại ầm ập dào dạt.

Lúc này khó được có người nguyện ý tin tưởng hắn, mặc kệ là lý do gì, đều cho hắn niềm tin lớn.

Hắn cúi đầu nhìn nhìn y phục trên người, theo bản năng sờ sờ, không nghĩ tới y phục này quý như vậy, đại điều quái đồ bại gia tử.

Nhịn không được lấy điện thoại ra gọi điện thoại cho Kỳ Phong, kết quả bên kia không ai nghe, Lạc Khâu Bạch nghĩ trận chung kết hôm nay đại điều quái nhất định rất bận cũng sẽ không quấy rầy, tựa vào ghế nhắm mắt dưỡng thần.

Một lát sau cửa phòng “Răng rắc” một tiếng mở ra, một đôi tay sờ tóc Lạc Khâu Bạch.

Hắn cả ánh mắt cũng không mở, cười hỏi một câu, “Suất ca, cầm bình nước về rồi a?”

Tiếp cánh tay ở sau lưng ôm hắn, Lạc Khâu Bạch phút chốc mở to mắt, ở trong gương thấy được khuôn mặt anh tuấn của Kỳ Phong.

Hắn đầu tiên là nở nụ cười một tiếng, tiếp lại cảnh giác nhìn nhìn cửa, nhỏ giọng hỏi y, “Sao anh lại tới đây? Hậu trường nơi này người đến người đi loạn như vậy, anh cũng không sợ bị người ta thấy?”

“Anh quản bọn họ.” Kỳ Phong hừ lạnh một tiếng, cánh tay lại chặt thêm vài phần, cầm đặt trên vai Lạc Khâu Bạch, nhìn thê tử trong gương, ánh mắt thâm thúy.

Lạc Khâu Bạch mặc tây trang màu bạc đuôi khổng tước y cổ ý chuẩn bị, tóc vuốt lên lộ ra cái trán đầy đặn, đôi mắt trong gương nhìn y, làm yết hầu Kỳ Phong có chút phát khô.

Lạc Khâu Bạch thấy y nhìn chăm chăm vào mình, nhịn không được đưa tay sờ mặt của y, “Làm sao vậy, có phải thấy em đẹp trai nên bị mù rồi?”

Kỳ Phong khinh thường hừ một tiếng, nhả lại mày, nhưng biểu tình cũng rất mất tự nhiên, qua nửa ngày mới tức giận nói, “Miễn miễn cưỡng cưỡng nói cũng được.”

Lạc Khâu Bạch nhìn cười, vỗ vỗ y nói, “Được rồi, Kỳ thiếu gia thân phận của anh ở trong này xuất hiện không thích hợp, đi thôi, chờ xong rồi, chúng ta cùng nhau về nhà.”

Kỳ Phong vẫn luôn ôm thật chặt hần không nói lời nào, lúc này Lạc Khâu Bạch mới phát hiện y thay đổi tây trang màu đen dài đuôi chim, tóc dùng keo xịt tóc cố định, giống thân sĩ anh tuấn lãnh ngạnh, bất quá hiện tại vị thân sĩ này lại giống một con đại hình khuyển trầm mặc đang quần chủ nhân.

Lạc Khâu Bạch phát hiện y toàn thân căng thẳng, khỏe miệng băng lãnh, trong lúc nhất thời không biết y đang suy nghĩ gì, qua thật lâu, Kỳ Phong mới cứng rắn nói, “Em không cần khẩn trương.”

“Ân?” Lạc Khâu Bạch trừng mắt nhìn, “Em không khẩn trương a. Bất quá chỉ là trận đấu, yên tâm, em chịu được.”

“Anh nói em khẩn trương chính là khẩn trương, không cho già mồm!” Kỳ Phong nhú mày, vẫn cứ đem hần cô vào trong ngực, bất quá mặt đã có điểm đỏ.

Lạc Khâu Bạch cân nhắc trong chốc lát, thổi phồng một tiếng cười ra, “Kỳ Phong, kỳ thật là anh khẩn trương đi?”

Nói xong hần sờ sờ tay Kỳ Phong, bên trong thậm chí có mồ hôi.

Người nam nhân này bình tĩnh, thủ đoạn thiết huyết càng thành thạo, nhưng hiện tại nam nhân cường thế lãnh ngạnh này lại bởi vì mình sắp lên đài mà khẩn trương, cách sống lưng ngực đập nhanh, nam nhân nóng bừng, người trước mặt ở bên ngoài lạnh lùng quyết tuyệt, ở trước mặt mình lại giống tiểu hài tử, thật sự là...

Y, sao có thể đáng yêu như vậy.

Lạc Khâu Bạch thấp khụ một tiếng, che dấu tâm tình, thừa dịp thợ make-up còn chưa có trở về, hần đưa tay nhìn đồng hồ, “Chúng ta còn có 15 phút.”

Kỳ Phong cho rằng hần thúc giục mình đi, lúc này đen mặt, làm thê tử em dám đuổi chồng đi? Nếu không bởi vì lo lắng em sẽ sợ hãi, anh làm gì cố ý chạy đến đây nhìn em, thật sự là không thiện giải nhân ý.

“Anh không đi em có thể làm gì?”

Y không vui mở miệng, Lạc Khâu Bạch cười nói, “15 phút đầy đủ để hôn.”

Nói xong hần cầm cà vạt của Kỳ Phong, đưa cao đại nam nhân đến trước người mình, không chút do dự cắn bờ môi của y.

Lạc Khâu Bạch háo sắc, quả thực muốn đem Kỳ Phong toàn bộ nuốt vào, Kỳ Phong toàn thân cứng ngắc, trên mặt một trận xanh một trận hồng, có một loại cảm giác bị sắc lang quấy rầy, bất quá y thực say mê trong đó, ôm thắt lưng Lạc Khâu Bạch, đoạt lại quyền chủ động, dùng hành động nói cho thê tử, trước đại chiến được chồng cổ vũ rất trọng yếu.

Hai người gắt gao dán vào nhau, ngoài cửa có tiếng bước chân hỗn loạn, loại cảm giác tùy thời tùy chỗ đều bị người quấy rầy cảm kỳ này làm hai người hết hồn, càng thêm khó phân, Lạc Khâu Bạch đem Kỳ Phong đặt ở trên ghế, cười ở trên người y hôn môi, trong lúc nhất thời quên hết mọi thứ.

“Răng rắc ——”

Cửa phòng đột nhiên mở ra, Lạc Khâu Bạch toàn thân cứng đờ, tiếp lui ra phía sau một bước.

Ngọa tào! Lúc này bị bắt gặp có thể chết thảm hay không!?

“Số 34, lập tức mở màn, tôi đưa cậu ra phía sau đài.” Một nhân viên công tác cúi đầu đẩy cửa vào, khi nhìn thấy người trong phòng, sợ hãi nhảy lên, “Kỳ... Kỳ tiên sinh, ngài tại sao lại ở chỗ này!?”

Kỳ Phong đen mặt, ngồi ở trên ghế chưa kịp đứng lên.

Lạc Khâu Bạch xấu hổ chết được, dùng sức chà xát cái trán, may mắn hai người bọn họ mới vừa rồi không có làm chuyện kịch liệt.

Nhìn thoáng qua Kỳ Phong, tiếp tiểu a a tiêu sái đi lên một phen nắm chặt tay y, “Cái kia... Kỳ tiên sinh thật sự là chiêu hiền đãi sĩ, còn cố ý đến xem thí sinh dự thi, vinh hạnh, ha ha, vinh hạnh!”

Kỳ Phong trên mặt tối đen nháy mắt lại như sơn một tầng nước sơn xanh, nhân viên công tác kia bị ánh mắt của ông chủ làm hoảng sợ, cũng không có tâm tư nghĩ nhiều, nhanh chóng vượt mông ngựa, “A a, nguyên lai là như vậy, Kỳ tiên sinh ngài lát nữa lên đài phát biểu, lúc này còn kiên thủ làm việc, thật sự là cho chúng tôi động lực lớn lao.”

Lạc Khâu Bạch muốn cười lại không dám cười, Kỳ Phong trừng hấn, bỏ áo vào túi quần đi ra ngoài, nhìn thoáng qua tên nhân viên công tác kia, dừng lại cước bộ, nhìn thoáng qua trên người anh ta, tính toán trở về trường phạt gia hỏa này ra sao.

Nhân viên công tác bị nhìn phía sau lưng lạnh cả người, trộm nhìn thoáng qua sắc mặt ông chủ, môi đỏ lên, hô hấp không xong, sao có cảm giác bị hôn qua... Nhất định là ánh mắt của anh ta có vấn đề!

Lạc Khâu Bạch đi theo nhân viên công tác đi vào sân khấu, trận đấu đã đến giai đoạn cuối cùng.

MC dạo đầu dâng trào một đoạn tình cảm mãnh liệt, ngọn đèn hiện ra, trên hiện trường tiếng thét của khán giả muốn điếc tai.

Khán giả xem TV cùng trên mạng cũng nhiệt tình không kém, số phiếu được công bố, lại bắt đầu một cuộc đại chiến giữa các fan.

Lạc Khâu Bạch lên sân khấu theo trình tự, cũng không biết là Kỳ Phong cố ý an bài hay là nguyên nhân khác, trước trận đấu hấn không xảy ra chuyện gì, hấn an vị ở phía sau đài xem tiết mục.

Không thể không nói, Nhạc Động Toàn Cầu lúc này trận chung kết thật là ngoạn hổ tàng long, mỗi thí sinh đều chưa từng gặp mặt nhau, chỉ nghe qua nhạc của nhau trên mạng, không hiểu biết toàn diện, hiện giờ nghe nhiều nên thuộc thanh âm, từ trên đài một đám người xuất hiện, không khí hiện trường cũng một lần nữa được đẩy lên cao trào.

Trước lộ tuyến là thí sinh số 3 hát trữ tình, hôm nay đột nhiên chuyển đổi phong cách, đổi thành R&B, phối hợp với vũ đạo, làm toàn trường náo nhiệt hấn, mà sau đó lên sân khấu số 32 cũng không yếu thế, đem ca khúc dự thi gia nhập dân tộc Thái, du dương uyển chuyển, cũng thắng được cả sảnh đường.

Số 33 lên đài xong, kế tiếp chính là Lạc Khâu Bạch.

Hấn đứng ở tại chỗ hít sâu, lòng bàn tay có chút mồ hôi, ngọn đèn trước mắt mang theo lực hấp dẫn trí mạng, đồng dạng cũng làm cho người đầu vầng mắt hoa.

Hấn dùng thời gian một năm mới có dũng khí một lần nữa đứng trước màn ảnh, nhưng một khi mở cánh cửa này ra, chờ đợi hấn rốt cuộc là thiên đường hay là địa ngục, hấn cũng không rõ ràng lắm.

Trái tim đập càng lúc càng nhanh, di động đột nhiên vang lên, là tin nhắn của Kỳ Phong.

Anh dặn dò đi Trương cho Đoàn Đoàn xem TV, đừng để nhĩ tử mất mặt

Lạc Khâu Bạch bật cười một tiếng, trái tim đập nhanh.

Lúc này, ngọn đèn tối sầm xuống, thanh âm của MC tình cảm mãnh liệt dâng trào vang lên, “Xem qua quảng cáo cũng biết, kế tiếp lên sân khấu là ai! Hãy kêu lớn tên cậu ấy lên!”

“WH——!”

Hiện trường sôi trào lên, rốt cục công bố lư sơn chân diện của vị ca sĩ thần bí này.

“Đúng, chính là tác giả ca khúc Tưởng Niệm, WH vạn chúng chờ mong! Phía dưới cho mời số 34, WH xuất hiện!”

Chiêng trống rùm beng vang lên, hiện trường điên cuồng thét chói tai, ngọn đèn rực rỡ loá mắt, làm người ta mắt mở không ra.

Cửa trước mặt Lạc Khâu Bạch chậm rãi mở ra, hần nắm chặt microphone, nhắm mắt lại hít một hơi, nắm chặt tay.

Mặc kệ là thiên đường hay địa ngục, hần Lạc Khâu Bạch cũng phải xông vào một lần!

Cửa mở ra, sương khói hòa lẫn lạnh hóa, một người chậm rãi đi ra, ngọn đèn quá mờ, chỉ có dòng chữ WH thật lớn lóe sáng, người xem đều ngừng thở, nhìn chăm chăm vào một đạo thân ảnh cao gầy.

Lúc này tiếng đàn dương cầm vang lên, có tiếng tiểu hài tử chơi đùa, đạo nhân ảnh kia giờ lên microphone, thanh âm mềm dẻo chậm rãi vang lên.

Đúng, không sai! Chính là bài Tưởng Niệm trên quảng cáo, thanh âm đặc biệt này giống nhau như đúc, người khác căn bản không thể bắt chước!

Lạc Khâu Bạch nắm chặt micro, ánh mắt được hàng vạn hàng nghìn ngọn đèn chiếu xuống, rốt cục dưới đài thấy được Kỳ Phong, nam nhân kia mím thật chặt khóe miệng nhìn hần, mặt phi thường nghiêm túc, ánh mắt thâm sắc dưới ánh sáng hân ám giống như mang theo tình nghĩa thiên ngôn vạn ngữ, trào ra ánh sáng kiên định nhu hòa.

Giờ khắc này, lo lắng bất an của Lạc Khâu Bạch chậm rãi trầm xuống, ngọn đèn quá mờ, hần thấy không rõ mặt Kỳ Phong, lại có thể chính xác nhắm ngay tầm mắt của y, giờ khắc này toàn thế giới giống như đều yên tĩnh trở lại.

“Tay anh dày rộng ôn nhu

Cho em một lý do để luyến tiếc

Em không phải đi một mình

Còn có thiên sứ lặng lẽ giữ lại”

Tiếng ca không có nhiều kỹ xảo vang lên, máy quay đều chuyển đến sân khấu, giờ khắc này, đèn đột nhiên sáng lên, Lạc Khâu Bạch không có chỗ nào che giấu, màn ảnh trước mặt hần được chiếu sáng.

Toàn trường một mảnh tĩnh mịch, thậm chí ánh huỳnh quang đều ngừng.

Mọi người im lặng, thiên biến vạn hóa, nhìn chăm chăm khuôn mặt trên màn ảnh Led, hiện trường, gồm TV & internet toàn bộ công chúng đều sửng sờ.

Sau tĩnh mịch ngắn ngủi, toàn trường ồ lên, kinh ngạc, xem thường, không dám tin, mặc dù là nhạc đệm vang lên xung quanh đều không thể che dấu.

Sao lại là Lạc Khâu Bạch!?

Hần không phải là Lạc Khâu Bạch biến mất gần một năm sao, là tiểu tam hại chết Tô Thanh Lưu sao!

Trời ạ... Hần sao lại là WH!? Tưởng Niệm bài hát này thật là hần viết? Tôi không có cách nào tưởng tượng hần chính là phụ thân trong quảng cáo kia!

... . . .

Trong lúc nhất thời, không chỉ là hiện trường, báo chí, truyền thông cùng internet và các diễn đàn cũng bùng nổ.

Người xem xôn xao, châu đầu ghé tai thảo luận, bởi vì là phát sóng trực tiếp, rất nhiều người xem không thể che dấu thanh âm “Hần sao còn có mặt mũi trở về?” “Lúc trước không phải nói có người ở phía sau màn độc thủ hần sao, hần không phải oan uổng chứ” “Tôi thật không rõ, Nhạc động toàn cầu như thế nào lại tìm hần?” “Có thể yên tĩnh nghe người ta hát không! Muốn ồn ào sao!”...

Toàn bộ hiện trường hỗn loạn bất kham, ngay cả giám khảo dưới đài cũng ngồi không yên, liên tiếp ngắt đầu nhìn Lạc Khâu Bạch, biểu tình phức tạp.

Lạc Khâu Bạch đã sớm dự đoán được sẽ như vậy, hần mắt diếc tai ngơ bỏ qua những lời chửi rửa cùng nghi ngờ, vẫn luôn lặng lẽ nhìn Kỳ Phong, miệng ngâm nga ca.

Giờ khắc này, hẳn không phải tham gia trận đấu, chính là mượn một nơi đem ca khúc viết cho Kỳ Phong hát cho y nghe thôi.

Sắc mặt Kỳ Phong phi thường khó coi, nếu có khả năng y hận không thể ném những người đang chửi rửa ra ngoài, y chịu không nổi bất luận kẻ nào chửi rửa Lạc Khâu Bạch, chính là hiện giờ đã qua một năm, thê tử của y còn bị chửi rửa, có thể nghĩ chuyện lúc trước mới vừa bùng nổ, hẳn có bao nhiêu thống khổ.

Trong lúc nhất thời, phần nộ, tự trách, đau lòng... Cảm xúc đều trộn lẫn, làm y không thể không gắt gao nắm chặt tay, cố gắng giữ tĩnh táo.

Điện thoại của chương trình gặp bão, lưu lượng vồng trang tăng bạo, tổ kỹ thuật cơ hồ tê liệt, tỷ lệ xem Nhạc Động Toàn Cầu cũng bởi vì Lạc Khâu Bạch đột nhiên xuất hiện mà tăng vọt.

Trên mạng nháo đến tít bụi, “Tam giác luyến” năm đó lần thứ hai được nhắc lại, quảng cáo quan ái lão nhân của Tô Lệ Mân cũng một lần nữa được đưa lên, chuyện này không khác một trái bom nguyên tử nhấn vào giới giải trí.

“Tôi vừa nghĩ tới mình lúc trước xem quảng cáo bởi vì một nam tiểu tam lại có thể chảy nhiều nước mắt như vậy, đã cảm thấy mình là một góc X bức.”

“LS+1, tôi đến hiện tại cũng không có biện pháp đem khuôn mặt ‘Ba ba’ kia liên tưởng tới Lạc Khâu Bạch, rất ngược... Tôi không tin anh anh anh!”

Có võng hữu nhanh chóng tìm ra Tà Dương Ca cùng quảng cáo video với hình ảnh đối lập của Lạc Khâu Bạch, có thể nhận ra ngũ quan đối lập, càng thêm xác định Lạc Khâu Bạch thật sự chính là vị “Cha già” lấy nước mắt người xem.

“Bình tĩnh xem xét, diễn xuất và thanh âm của Lạc Khâu Bạch thật sự không tồi, chuyện năm đó cũng không có định luận, chuyện tình cảm cũng không phải phạm tội, sao có thể chỉ trích người ta? Tôi cảm thấy anh ấy rất tuyệt, tôi vẫn thích anh ấy!”

“Ha hả, không định luận? Tô Thanh Lưu chết rồi, còn muốn định luận gì, tiểu tam còn hại chết tình địch, nhân phẩm tâm thần mất trí, so với phạm tội càng đáng sợ hơn! Tẩy chay tiểu tam! Vừa nghĩ tới tôi bầu cho anh ta nhiều như vậy, bây giờ còn ghê tởm!”

...

Hiện trường cùng trên mạng càng ngày càng loạn, Lạc Khâu Bạch thản nhiên tiếp tục hát, MC không thể ngăn cản, nhưng thấy hiện trường cơ hồ không khống chế được, sắc mặt của Kỳ Phong càng ngày càng tệ.

Y lấy điện thoại di động ra bấm một dãy số, “Thứ đã chuẩn bị có thể đem ra, tốc độ phải nhanh.”

“Người kia có động tĩnh sao?”

“Không biết? Không biết hiện tại cũng hiểu được, đừng nói được hay không, tôi sẽ đi làm ngay bây giờ!”

Mới vừa cúp điện thoại, điện thoại của y không ngừng vang lên, vừa thấy dãy số nào cũng có, y phiền chán từ chối không tiếp.

Y vì Lạc Khâu Bạch mà chuẩn bị, nhưng thê tử của y rốt cuộc có thể qua một cửa này không, hết thấy vẫn chưa biết, y đã chặn hết đường lui, đem hết thấy bố trí chu đáo chặt chẽ.

“River flows in you

Em luôn luôn nhớ đến anh

River flows in you

Tiếng cười của thiên sứ anh có nghe thấy không...”

...”

Thanh âm của phù dung câu quanh quẩn trong hiện trường, thanh âm của hắn rất nhẹ, cơ hồ không có khí lực, các thí sinh khác đều vắt óc tìm mưu kế muốn ca khúc của mình biến đổi, biến đổi đa dạng kỹ xảo, nhưng hắn cái gì cũng không làm, chỉ lắng lặng đứng ở nơi đó, chất phác ca.

Kết thúc, hần mở to mắt, hiện trường hoa mỹ cùng ngọn đèn sáng lên, chiếu sáng tây trang màu bạc.

Hần cũng không nhìn toàn trường rốt cuộc là phản ứng gì, trực tiếp đưa ánh mắt nhắm ngay Kỳ Phong, lộ ra một tia giảo hoạt, máy quay bắt giữ hình ảnh này, về mặt của hắn xuyên thấu qua màn hình được vô số người thấy được.

Không khí thật sự xấu hổ, nhưng MC lại không thể không lên sân khấu, kiên trì đi ra mấy lần làm không khí sinh động, hiện trường vẫn một mảnh ong ong tiếng nghị luận, cuối cùng không có biện pháp đành phải nói, “Nghe xong bài hát này, tôi như lại nhìn thấy quảng cáo một lần, thật sự thực động tình a, không biết giám khảo đối với lần biểu diễn này của WH muốn nói gì?”

Đem bóng cao su đá cho giám khảo, 5 người trong lúc nhất thời biểu tình cổ quái lại xấu hổ khó có thể ngôn thuyết, kỳ thật trước trận đấu, bọn họ đều thực thích Tưởng Niệm, đặc biệt vài người trong đó vẫn là fan của Tô Lệ Mân, càng thêm có hảo cảm với WH.

Nhưng hiện tại WH biến thành Lạc Khâu Bạch, hắn không chỉ là một người diễn xuất hay mà hát cũng thực tình cảm, lại biến thành nam tiểu tam xú danh nghìn người chỉ chỗ, thanh danh như vậy, nếu ai dám khen hắn, chẳng phải là sẽ bị chụp mũ “Phe tiểu tam” sao, địa vị hiện tại của họ, ai cũng không ngốc, cùng với nhục một thân, không bằng bo bo giữ mình.

“Xem ra giám khảo đã có đáp án, chúng ta từ bên kia bắt đầu, vậy từ...”

MC nói một nửa, trong tai nghe đột nhiên truyền đến thanh âm lạnh như băng, “Hiện tại mở quảng cáo.”

Kết quả không đợi anh ta kịp phản ứng, đã kết thúc lời nói, anh ta lúc này ra mồ hôi lạnh, cầm microphone nói, “Chuyện hồi hộp như vậy, nên có thời gian nghỉ ngơi một chút, chúng ta hiện tại xem một đoạn quảng...”

Còn chưa nói xong, TV chuyển sang hình ảnh khác, tiếp thân ảnh Lạc Khâu Bạch đã bị quảng cáo thay thế.

Hiện trường một mảnh ồ lên, khán giả nghị luận sôi nổi, Lạc Khâu Bạch đứng ở tại chỗ cũng không hiểu ra sao.

Hắn theo bản năng nhìn lướt qua vị trí của Kỳ Phong, lại phát hiện y biến mất.

Đại điều quái đi đâu vậy? Hắn nắm chặt microphone.

Lúc này, một nam nhân cao lớn, mặc tây trang đuôi chim đột nhiên đi lên, ngón tay cầm microphone gõ vài cái, lực chú ý của người xem nháy mắt bị đẩy đi, vừa nhìn thấy một cổ cảm giác áp bách.

“Đây không phải là Kỳ thiếu gia sao?”

“Đại diện công ty Lưu Bạch lên tiếng.”

“Anh ấy tới đây làm gì?”

Lạc Khâu Bạch nhìn Kỳ Phong cách đó không xa, tim đập mạnh, sợ y nói ra cái gì không lý trí, nhưng Kỳ Phong làm như không thấy hắn, ngược lại nhìn chằm chằm toàn trường cùng 5 giám khảo kia nói, “Lúc nghỉ ngơi, có chút chuyện cần xác minh.”

“Tôi lần thứ hai cường điệu một lần Nhạc Động Toàn Cầu tìm kiếm chính là thanh âm và ca khúc tốt nhất, trừ bỏ âm nhạc cùng bản thân ca sĩ, chuyện khác đều không có liên quan đến đánh giá lần này. Đây là ước nguyện ban đầu của công ty Lưu Bạch, và cũng sẽ luôn quán triệt như vậy.”

“Tôi tin ở đây không ít người xem đều là người yêu thích âm nhạc, danh sách vòng loại cũng đều do các bạn quyết định, mặc kệ ca sĩ trước kia có vấn đề gì, đều không quan hệ tới cuộc thi. Lúc trước nếu có thể đơn thuần thưởng thức âm nhạc, tôi cũng hy vọng mọi người có thể thủy chung như một, nếu không sẽ mất đi ý nghĩa của cuộc thi này.”

Nói xong lời này, toàn trường lặng im, tiếp lại là một mảnh ong ong tiếng thảo luận.

Có người nói, “Nếu biết WH là người như thế, lúc trước căn bản không có người bầu cho cậu ta!”

Lời này đưa tới không ít lời phạ họa Kỳ Phong mặt không đổi sắc nhướn mí mắt, “Nếu ca sĩ không có thực lực, lúc trước các vị có lựa chọn không? Cuộc thi muốn thực lực, người có thực lực chính là người chúng tôi muốn tìm, những thứ bất quải khác cùng trận đấu này có quan hệ sao?”

Một câu ngăn chặn mọi người, trong lúc nhất thời không ít người cảm thấy có chút xấu hổ.

Đích xác, bọn họ dùng ánh mắt nhìn người đích thật là không công bằng.

Đầu đề câu chuyện chuyển, Kỳ Phong nhìn giám khảo không ngừng chảy mồ hôi lạnh, dùng thanh âm cứng cổ nói, “Đương nhiên, Kỳ mạo tin tưởng các vị lão sư chuyên nghiệp rèn luyện hàng ngày, trong chốc lát khẳng định sẽ đánh giá công bằng.”

Nói xong lời này, y đem microphone đưa cho MC, sải bước đi xuống sân khấu, từ đầu đến cuối trên mặt không có một chút biểu tình, cũng không có nhìn Lạc Khâu Bạch.

Lạc Khâu Bạch đứng ở xa xa, nhìn bóng lưng của y, vừa muốn cười lại cảm động.

Mặt ngoài như nhị ngũ tám vạn, kết quả cả một ánh mắt cũng không nhìn hấn, không được tự nhiên cái gì, trong lòng không chừng ngóng trông mình trở về tưởng thưởng y.

Hắn thấy với tính tình biệt nữ của Kỳ Phong càng cảm thấy có khả năng, nhin không được trộm nở nụ cười, nhìn thấy Kỳ Phong ngồi xuống, hấn trừng mắt, nam nhân hừ lạnh một tiếng dịch đầu, hồng quang hoa mỹ trên đài dừng ở trên mặt của hấn.

Trong lúc quảng cáo, đại chiến trên mạng cũng càng ngày càng nghiêm trọng, dựa theo lệ thường, lúc mỗi tuyển thủ đi ra, tổ tiết mục đều sẽ phát quảng cáo, để người xem có đầy đủ thời gian bình chọn, cho nên có mười mấy phút đồng hồ quảng cáo, là có thể làm một tuyển thủ tăng số phiếu.

Nhưng số phiếu trên internet của Lạc Khâu Bạch vốn rất hung mãnh, trong khoảng thời gian này khóa lập vô thu, tất cả mọi người tranh luận chuyện gièm pha năm đó, còn có người nào bỏ hết số phiếu vì tiểu tam.

Quảng cáo chấm dứt, đến lúc phải tuyên bố kết quả.

Dựa theo quy tắc cuộc thi, số phiếu của thí sinh cùng điểm mà giám khảo định đoạt sẽ chiếm theo tỉ lệ 2/8, quyết định ai ở lại.

MC coi như không phát sinh chuyện gì, tiếp tục kích động không khí hiện trường, bất quá Lạc Khâu Bạch hiện tại cũng không quan tâm, hấn không cần đoán cũng biết internet bây giờ nháo thành bộ dáng thế nào, hấn chỉ quan tâm một năm học tập, rốt cuộc có thể được giám khảo khẳng định hay không, đây là ước nguyện ban đầu khi hấn tham gia cuộc thi, chuyện khác đều không quan trọng.

Kỳ Phong gắt gao nhìn chằm chằm 5 giám khảo, ánh mắt sắc bén, ngón tay trong túi theo bản năng cuộn lại, y sẽ không nói cho thê tử của mình, kỳ thật y càng khẩn trương hơn hấn.

Nếu Lạc Khâu Bạch bị đào thải, hấn sẽ càng gian nan...

Ngay lúc nghìn cân treo sợi tóc, điện thoại của y vang lên.

Y nhìn dây số xa lạ, do dự một chút bấm nghe, trên điện thoại người kia nói gì đó, ánh mắt của y đột nhiên sáng lên, đồng tử co rút lại, tiếp trào ra khiếp sợ cùng mừng như điên.

Lúc này, giám khảo hai mặt nhìn nhau, cuối cùng đưa ra đáp án của mình.

3 người đồng ý tiến lên, 2 người không đồng ý ở lại.

Có ý nghĩa số phiếu của người xem mặc dù thiếu một số lẻ, Lạc Khâu Bạch vẫn có thể vào vòng trong.

MC kích động chỉ tay về màn hình lớn, “Chúng ta nhìn một chút bình chọn trên internet từ lúc số 34 biểu diễn đến khi chấm dứt.”

Hình ảnh chợt lóe, số liệu không đến trăm người bình chọn!

Từ vòng loại trên internet đứng nhất, đến trận chung kết đứng cuối cùng, chênh lệch quá lớn.

Nhưng Lạc Khâu Bạch đã sớm dự liệu được sẽ như vậy, hắn cúi đầu, nói một tiếng “Cám ơn”, thực thân nhiên cười cười, ánh mắt như vậy làm rất nhiều người run rẩy động lòng trắc ẩn.

Trên mạng đã có không ít thanh âm tương phản:

“Kỳ thật anh ấy đích thực rất tốt...”

“Có thể làm cho người xem rơi lệ, nội tâm có thể tồi tệ đến đâu? Kết quả như thế rất bất công.”

“Nhỏ giọng thôi, tôi không muốn anh ấy bị đào thải, tôi thực thích Nhạc Triều Ca của anh ấy, vung nắp nồi chạy đi ~~”

...

Không khí ngưng trệ tới cực điểm, MC xấu hổ không biết hóa giải như thế nào, cuối cùng kết quả thống kê đã có.

Lạc Khâu Bạch bị đào thải, từ tiến lên biến thành ở lại.

Ở lại ý nghĩa còn có cơ hội.

Lạc Khâu Bạch nhắm mắt lại hít một hơi, khoe miệng cong lên, hắn sẽ không nhận thua, vĩnh viễn sẽ không!

Trận đấu sắp kết thúc, đại chiến trên mạng lại càng nghiêm trọng, không chỉ lại một lần nữa đem chuyện Lạc Khâu Bạch đổ lên nơi đầu sóng ngọn gió, cũng đem chuyện Mạnh Lương Thần cùng Tô Thanh Lưu nói ra.

Phóng viên tăng ca muốn đem thân phận thần bí của ca sĩ WH chính là nhân vật chính trong gièm pha Lạc Khâu Bạch viết thành đầu đề, chuẩn bị gửi bản thảo đi, nhưng tất cả mọi người lại nhận được một tin càng thêm kính bạo, đủ làm kip nổ vào giới giải trí.

Lạc Khâu Bạch từ trên đài xuống dưới, còn chưa kịp hít thở, điện thoại của hắn liền vang lên.

Hắn vừa nghe lại nghe được thanh âm Trịnh Hoài Giang, hắn vừa khiếp sợ vừa vui mừng lấp bắp, “Trịnh... Trịnh lão sư!? Ngài... Ngài như thế nào sẽ...”

Bên kia truyền đến thanh âm vội vàng che dấu ý cười, “Trước khoan ôn chuyện, xem TV đi! Mạnh Lương Thần về nước, anh ta mời họp báo, công khai phủ nhận quan hệ của hai người!”

63. Chương 66

Chương 66

Mạnh Lương Thần đã lâu không xuất hiện, sau một năm đột nhiên hiện thân, này so với kết quả Nhạc Động Toàn Cầu còn oanh động hơn.

Khi Lạc Khâu Bạch mở TV, phóng viên đã bắt đầu một lúc rồi.

Mạnh Lương Thần như trước anh tuấn bức người, ánh mắt sắc bén ôn nhu, thân hình cao ngất, đáng tiếc hắn ta thoát nhìn tiêu tụy rất nhiều, so ra kém hơn anh khí bùng bùng phần chấn trước kia.

“Hôm nay mời họp báo lần này, chỉ là để sáng tỏ chuyện năm đó, về tôi, Thanh Lưu còn có Khâu Bạch.”

Hắn ta nhắc tới Lạc Khâu Bạch, nhưng không có xưng hô Tô Thanh Lưu, một chữ mang theo khoảng cách, lập tức lỗ tai các phóng viên dựng đứng lên, trong lúc nhất thời đèn flash chớp liên tục.

Phóng viên không chịu nổi, đi lên hỏi:

“Anh mời họp báo, có phải liên quan tới việc Lạc Khâu Bạch tham gia Nhạc Động Toàn Cầu?”

“Anh và Lạc Khâu Bạch đồng thời trở về, có phải muốn mượn cơ hội buộc chặt quan hệ?”

“Mạnh tiên sinh...”

“Mạnh tiên sinh...”

... . .

Hỏi tới tấp, không khí thực nổi loạn, MC không thể không đứng ra duy trì trật tự, nhưng hiệu quả quá nhỏ, Mạnh Lương Thần xua tay, nói, “Từ một năm trước lúc lời đồn truyền ra, tôi với Lạc Khâu Bạch đã hơn một năm không có liên hệ gì, lần này mời họp báo cũng chỉ bởi vì lời đồn ngày đó làm tôi không thể nhận được nữa.”

Hai chữ “Lời đồn” tương đương phủ định tam giác luyến năm đó, các phóng viên nháy mắt im lặng, ánh mắt tỏa sáng nhìn chằm chằm Mạnh Lương Thần.

“Tôi đích thật là đồng tính luyến ái.”

Mạnh Lương Thần trầm mặc một hồi, nói ra một câu như vậy, khiến cho toàn trường ồ lên.

Đèn flash chói mắt, sắc mặt của hắn ta dị thường khó coi, “Nhưng tôi và Lạc Khâu Bạch cũng không có bất cứ quan hệ nào, một năm này bị vũ nhục cùng phỉ báng, không chỉ tôi mà Thanh Lưu đã qua đời rất đau khổ, càng thương tổn lớn với Lạc Khâu Bạch, vì thế tôi muốn xin lỗi sâu sắc, cũng sẽ khởi tố pháp luật chuyện bịa đặt kia.”

Hắn ta gọi mình và Tô Thanh Lưu là “Chúng tôi”, thái độ như vậy lập tức làm phóng viên dưới đài xôn xao lên.

“Mạnh tiên sinh, ý của anh tôi cũng không thể lý giải, anh và Tô Thanh Lưu thật sự giống người ngoài đồn đãi là quan hệ yêu?”

“Đúng, Thanh Lưu đã từng là người yêu của tôi, bắt quá sau khi chúng tôi chia tay, không có bất cứ quan hệ nào với Lạc Khâu Bạch, bởi vì lúc chia tay, tôi còn không thích cậu ấy, từ đầu đến cuối cậu ấy chỉ xem tôi như huynh đệ, căn bản không biết tâm tư của tôi.”

Một câu ngắn gọn bao hàm tin tức quá lớn, trong nháy mắt tất cả mọi người trợn tròn mắt, vài giây sau hiện trường mới xôn xao.

Lời này của Mạnh Lương Thần tương đương với việc nói cho mọi người, đại ảnh đế sẽ thăm mền một diễn viên nhỏ, Lạc Khâu Bạch lập tức từ một tiểu tam chen chân vào tình cảm của người khác, biến thành người bị hại vô tội trúng đạn.

Quân tử vô tội hoài bích có tội, làm bất kỳ ai, nếu như được người khác thăm mền, mình không phát giác được lại bị nói là tiểu tam, cũng rất oan uổng.

Nhưng... Lời này có thể xem là thật sao?

“Dựa theo ý của anh, chuyện anh và Tô Thanh Lưu lúc trước chia tay nguyên nhân là gì?”

“Nếu thật giống ngài nói, Lạc Khâu Bạch không chen chân, Tô Thanh Lưu vì cái gì sẽ hãm hại tự sát?”

“Nếu hai người từ đầu đến cuối không cùng một chỗ, những ảnh chụp kia giải thích làm sao?”

...

Vấn đề lần thứ hai được đánh úp lại, sắc mặt của Mạnh Lương Thần thực tệ, làm một tư thế “Dừng”, nói, “Tôi chia tay Thanh Lưu nguyên nhân gì là chuyện riêng của chúng tôi, không đề cập đến vấn đề lần này, tôi không muốn nói với bất kỳ ai, tiếp theo, người đã chết rồi, thỉnh không cần đem mấy chuyện ác ý này liên hệ với Thanh Lưu đã chết, đây là không tôn trọng với cậu ấy.”

Nói tới đây, hắn ta dừng một chút, “Cuối cùng, về những ảnh chụp trên mạng, tôi chỉ có thể nói, hai nam nhân cùng một chỗ, cùng đi dạo phố ăn cơm sẽ là quan hệ không chính đáng? Tôi đích xác thích Lạc Khâu Bạch, nhưng là chuyện trước đây, tôi và cậu ấy vẫn là bạn bè bình thường.”

Phóng viên trong lúc nhất thời không nói gì.

Lúc trước tuôn ra ảnh chụp, Lạc Khâu Bạch cùng Mạnh Lương Thần chuyện tối thân mật nhất cũng bắt quá là đút kem cho nhau, chứng cứ khác một cái cũng không có, nếu nghiêm khắc mà nói, này nhiều nhất là ái muội, cũng không thể chứng minh hai người là người yêu.

“Kia vai diễn trong Tà Dương Ca thì sao? Nếu không phải anh, Lạc Khâu Bạch một diễn viên vô danh có thể diễn nam chính?”

Sắc mặt của Mạnh Lương Thần lạnh xuống dưới, “Tà Dương Ca tuyển vai là đạo diễn Sâm Xuyên, tôi cũng không có tham dự, hiện trường thử vai đều có băng ghi hình, không tin có thể đi tìm.”

“Nếu Lạc Khâu Bạch thật sự có quan hệ không chính đáng với tôi, các người cảm thấy cậu ấy sẽ nguyện ý diễn phim có Thanh Lưu diễn sao? Huống chi, đoàn phim muốn thực lực, ai có thực lực tự nhiên sẽ có cơ hội, sự thật chứng minh lựa chọn của Sâm Xuyên một chút cũng không sai.”

“Nhưng anh và Lạc Khâu Bạch vì cái gì tại Ngu Nhạc Tối Tiên Tuyển lại nói dối, ảnh chụp ôm hôn trong quán cà phê, giải thích như thế nào?”

Một phóng viên đột nhiên mở miệng, ngôn ngữ dị thường cay nghiệt sắc bén, trong mắt Mạnh Lương Thần hiện lên một tia cười khổ, “Nếu đối là anh, đối mặt với những ảnh chụp giả thì anh sẽ làm sao? Ảnh chụp là giả, quan hệ của chúng tôi cũng là giả, tại sao dùng từ nói dối? Vẫn nói, không thể thỏa mãn bất quáí sao lại gọi là nói dối?”

Phóng viên kia vừa nghe lời này, cũng không cam lòng, gây sự nói, “Nếu anh và Lạc Khâu Bạch là bạn bè bình thường, vậy tại sao một năm trước không đứng ra sáng tỏ, nhất định phải chờ đến hiện tại Lạc Khâu Bạch trở về mới lộ diện?”

Mạnh Lương Thần hít một hơi, như là hạ quyết định lớn, gắt gao nắm chặt tay gần từng tiếng mà nói, “Bởi vì tôi là một người nhất gan, tôi coi trọng sự nghiệp. Ngay từ đầu mới vừa tuôn ra những tin tức giả, tôi cũng không thèm để ý, thẳng đến sau khi chuyện của tôi với Thanh Lưu bị lộ ra...”

“Tôi biết rõ, những yêu sách nói về Lạc Khâu Bạch tất cả đều là nói xấu, nhưng một khi tôi đứng ra chẳng khác nào xuất quỷ, tôi... Lúc ấy do dự, nghĩ thầm thật hay giả, tôi cùng với Lạc Khâu Bạch nếu không có quan hệ gì, sớm muộn gì cũng có một ngày tra ra manh mối, huống chi Thanh Lưu cậu ấy đã chết, sau khi cậu ấy chết tôi còn bị truyền thông quấy rầy, nên muốn đi nước ngoài.”

“Nhưng chuyện nói xấu cùng lời đồn càng ngày càng thái quá, Lạc Khâu Bạch bởi vì chuyện này, sự nghiệp bị hủy hoại chỉ trong chốc lát, hiện tại thật vất vả mới một lần nữa lộ diện, tôi có nghĩa vụ cùng trách nhiệm đem chuyện năm đó nói rõ ràng, hy vọng công chúng cho cậu ấy một cơ hội. Tôi hôm nay chỉ nói như vậy thôi, cảm ơn.”

Nói xong lời này, hắn ta đứng dậy bước đi, toàn trường sững sốt vài giây đồng hồ, đèn flash chớp chớp, phóng viên đều náo nhiệt, giơ di động, ghi âm sôi nổi.

Mà lúc này, MC vội vàng cầm lấy microphone, không chờ bọn họ mở miệng đã nói thẳng, “Hôm nay chấm dứt ở đây, Mạnh tiên sinh còn có việc, thỉnh các vị rời khỏi trong trật tự, phi thường cảm tạ!”

Hiện trường mọi người đều ghen một bụng, nhưng mắt mở trừng trừng nhìn Mạnh Lương Thần rời đi, một chút biện pháp cũng không có, chỉ có thể đứng ở tại chỗ giương mắt nhìn.

Thẳng đến khi trên màn ảnh bắt đầu phát quảng cáo, Lạc Khâu Bạch mới hồi phục tinh thần lại, hắn nhìn thân ảnh Mạnh Lương Thần trên màn ảnh, gắt gao cau mày, vẻ mặt kinh ngạc.

Hắn một chút cũng không có bởi vì Mạnh Lương Thần đột nhiên đứng ra vì hắn nói chuyện có bất luận cái gì kinh hỉ, ngược lại càng thêm mặt có mây cau.

Vốn hắn muốn sáng sớm hôm sau mở họp báo, đem chuyện năm đó nhất ngữ nhất thập nói rõ ràng, mặc kệ có thể được mọi người tán thành không, hắn cũng không muốn giấu diếm, nhưng hiện tại Mạnh Lương Thần lại phá hỏng toàn bộ kế hoạch.

Tuy rằng thoát nhìn, Mạnh Lương Thần đích thật giúp hắn, dù sao những lời hắn ta nói cũng không hẳn là sự thật, chuyện năm đó hai người bọn họ cùng một chỗ vô luận như thế nào đều không gạt bỏ được.

Năm đó Kỳ lão gia không lấy ra ảnh chụp thân thiết hơn, đã dễ dàng làm hắn vạn kiếp bất phục (muôn đời muôn kiếp không trở lại được), hiện giờ thật vất vả một lần nữa trở về, thẳng thắn nói ra chân tướng tuy rằng không phải biện pháp tốt nhất, ít nhất có thể vĩnh tuyệt hậu họa, so với Mạnh Lương Thần hiện tại một mặt phủ nhận quan hệ của hai người tốt hơn nhiều, cho dù trước mắt giúp hắn, ai cũng khó bảo toàn,

phóng viên có thể đào ra nhiều bằng chứng hơn hay không, đến lúc đó bọn họ lừa gạt công chúng, càng thêm khó nói rõ ràng chuyện này.

Lạc Khâu Bạch càng nghĩ càng đau đầu, tâm tình thấp thỏm khấn trương trước trận đấu cũng trở nên nôn nóng, lúc này Trịnh Hoài Giang gọi điện thoại.

“Họp báo xem xong rồi?”

“Àn.”

Trịnh Hoài Giang hoàn toàn không muốn cùng hắn ôn chuyện, đi thẳng vào vấn đề hỏi, “Cậu định làm như thế nào?”

Lạc Khâu Bạch lâu lắm không có nghe được giọng điệu nghiêm túc của anh ta, nhin không được trêu đùa một câu, “Trịnh lão sư, ngài vẫn giống như trước kia, một chút nhân tình cũng không có, không gặp mặt lâu như vậy, vừa gặp đã nói công sự cũng quá vô tình đi? Tốt xấu tôi cũng nhớ thương ngài đã hơn một năm. Lại nói tiếp, ngài làm sao biết tôi đã trở về?”

Trịnh Hoài Giang hừ lạnh một tiếng, “Chuyện này cậu không cần phải xen vào, nếu không phải bởi vì hợp đồng của cậu và Tinh Huy còn chưa giải trừ, tôi vẫn là người đại diện của cậu, tôi mới lười chuyện của cậu. Năm đó cậu rời đi mà không nói tiếng nào, bây giờ còn có mặt mũi cợt nhả với tôi?”

Mặc dù là bị anh ta mắng cẩu huyết lâm đầu, Lạc Khâu Bạch cũng hiểu được nên đặc biệt cao hứng, như lão bằng hữu, làm tâm tình của hắn khá hơn nhiều, “Chuyện năm đó là tôi không đúng, bất quá tôi hiện tại không phải đã trở lại sao, ngài đại nhân nhớ tiểu nhân, còn đuổi theo nhận tôi làm đồ đệ, đồ nhi thật sự vô cùng cảm kích.”

“Ít nói nhảm đi, chờ gặp mặt rồi nhìn cậu, hiện tại nói cho tôi biết, cậu rốt cuộc định làm như thế nào?”

Lạc Khâu Bạch liếm khởi tươi cười, nhếch môi nghiêm mặt nói, “Tôi vốn muốn mở họp báo, đem chuyện năm đó nhất ngữ nhất thập nói rõ ràng, nhưng hiện tại Mạnh Lương Thần đột nhiên đoạt trước, tôi nếu mở họp báo sẽ phản ngược lại tác dụng.”

Trịnh Hoài Giang có kinh nghiệm lão đạo, trầm mặc một hồi nói, “Cái này cậu nói cái gì cũng không thể thông suốt đâu.”

“Xuất quỹ đối với nghệ sĩ mà nói một lựa chọn tồi tệ, nếu không bắt buộc dĩ không nên đi bước này, hiện tại Mạnh Lương Thần giúp cậu cởi bỏ cái mũ đồng tính luyến ái, cậu phải thuận theo tự nhiên, đi một bước tính một bước, xem trên mạng những người đó đối với những lời Mạnh Lương Thần nói có phản ứng gì, nếu có gì thì tái chủ động cũng không muộn.”

Lạc Khâu Bạch gật đầu đáp ứng, cúp điện thoại xong nhu nhu thái dương, thuận tay mở ra máy tính, trên mạng bởi vì Mạnh Lương Thần đột nhiên xuất hiện, nháo càng thêm ồn ào huyền ảo.

Có người thảo luận kịch liệt kết quả trận đấu, có người kinh ngạc Mạnh Lương Thần là gay, càng nhiều người hoài nghi quan hệ ba người là thật hay giả.

“Có cảm giác Mạnh Lương Thần nói nửa thật nửa giả, xem những ảnh chụp đó của anh ấy và Lạc Khâu Bạch, ánh mắt như vậy không giống bạn bè bình thường.”

“Mạnh Lương Thần không phải nói thăm mền Lạc Khâu Bạch sao? Nhìn người mình thích, ánh mắt đương nhiên không giống. Lại nói tiếp Lạc Khâu Bạch cũng đủ xui xẻo, đeo mũ tiểu tam đã hơn một năm, nếu là tôi đã sớm điên rồi.”

“Chỉ nghe Mạnh Lương Thần nói một bên có ích lợi gì, Tô Thanh Lưu đã chết, chết không thể đối chứng sự tình, anh ấy nói như thế nào thì như thế ấy.”

“LS+1, một cây làm chẳng nên non, trên đời này nào có tin đồn vô căn cứ, trừ phi Tô Thanh Lưu sống lại, nếu không tôi thật không tin Lạc Khâu Bạch với chuyện anh ta tự sát một chút quan hệ cũng không có. Nếu tôi yêu cậu, sau khi chia tay với tôi lại thăm mền một người nơi chốn cũng không bằng tôi, không phải tiểu tam, tôi nhìn thấy hắn cũng sẽ không thoải mái.”

...

Quả nhiên, cho dù Mạnh Lương Thần làm như vậy giúp hắn hái thảo ra cái mũ tiểu tam, hắn bởi vì Tô Thanh Lưu chết cũng thể xóa được quan hệ không rõ.

Lạc Khâu Bạch thở dài, nhu nhu thái dương.

Lúc này, Kỳ Phong từ trong phòng tắm đi ra, lặng lẽ nhìn Lạc Khâu Bạch từ phía sau, nhìn Ipad trong tay của hắn mặt trên còn truyền tin Mạnh Lương Thần mời họp báo, vươn tay cướp đi ném sang một bên.

“Họp báo cũng xong rồi, em còn muốn nghĩ đến anh ta bao lâu nữa?”

“Em nghĩ tới anh ta làm gì.” Lạc Khâu Bạch bĩu môi, không nguyên ý để Kỳ Phong vì mình lo lắng, cười tủm tỉm ngồi xuống lau tóc cho y, “Em không phải tò mò anh ta như thế nào sẽ đột nhiên vì em mà nói chuyện. Anh cũng biết anh ta thanh danh cùng sự nghiệp cao hơn người khác, lúc trước cùng chung một chỗ với Tô Thanh Lưu đều che che lấp lấp, hiện tại đột nhiên xuất quỷ, nhưng lại hảo tâm nói chuyện của em, nghĩ như thế nào đều cảm thấy rất kỳ quái.”

Sắc mặt của Kỳ Phong hơi dịu đi chút, mặt không đổi sắc nhíu lông mày, nhẹ nhàng nói, “Không đúng anh ta chỉ cần rút lương tâm thôi.”

“Nếu cần rút sớm đã cần rút, còn chờ đến hiện tại? Em hiểu rất rõ người này, anh ta nếu thật sự muốn xuất quỷ cũng sẽ kéo em làm đệm lưng, tuyên dương cái gì chân ái tối thượng linh tinh, nếu không lúc trước cũng sẽ không gửi tin nhắn cho em.”

Kỳ Phong đã sớm biết chuyện này, bất quá vẫn không vui nhướn mày, “Anh ta nhắn tin cho em?”

Lạc Khâu Bạch cứng đờ, nhanh chóng dùng khăn mặt che khuất mắt đại điều quái, “Ai nha, này đó cũng không phải trọng điểm, nói sai nói sai. Anh nghĩ anh ta tâm cao khí ngạo sĩ diện, như thế nào sẽ đột nhiên giúp em, chẳng lẽ là có quý nhân ở sau lưng chỉ điểm, làm anh ta hiểu ra, cảm thấy chịu không nổi nên mới làm như vậy?”

Hắn lau tóc lung tung cho Kỳ Phong, một bên nói nhỏ, Đoàn Đoàn bên cạnh nằm ở trên bụng Phong Phong, đi theo động tác của hắn lắc đầu.

Kỳ Phong bởi vì một câu “Quý nhân”, khoe miệng gọi lên độ cung, nắm lấy cánh tay Lạc Khâu Bạch nói, “Như vậy không tốt sao? Em mới thi xong, trên mạng hỗn loạn, anh ta giúp em nói chuyện, tương đương giúp em dời đi tầm mắt.”

Lạc Khâu Bạch đầu tiên là nhíu lông mày, trong lòng có chút kinh ngạc, đại điều quái lại vì Mạnh Lương Thần nói chuyện, có chút cổ quái a...

Hắn nhìn y một hồi lâu, trong ánh mắt có cái gì chột lóe, tiếp lộ ra một ý cười ý vị sâu sa, cổ ý xụ mặt mà nói, “Đương nhiên không tốt, quý nhân này cũng ngốc nghếch, biết rõ em một năm đã không lộ mặt, thật vất vả tham gia trận đấu, muốn lên đầu đề gì đó, còn cổ ý xúi giục Mạnh Lương Thần quấy phá, kết quả đoạt đi hơn phân nửa trang báo của em, em có thể cam tâm sao?”

Mặt của Kỳ Phong lúc này liền đen, phù dung câu không biết tốt xấu này!

Một phen xốc lên khăn mặt, y nhíu mày nói, “Lên báo có gì tốt, còn không phải mắng vào lỗ mũi của em, nếu không em hiện tại nói với phóng viên, nói cho người khác biết em cùng dã nam nhân kia rốt cuộc là quan hệ như thế nào! Đến lúc đó cam đoan truyền thông cũng không quan tâm em tham gia trận đấu, trực tiếp cho em lên đầu trang!”

“Uy, em còn chưa nói anh, anh kích động như vậy làm gì? Chẳng lẽ nói...” Lạc Khâu Bạch lướt qua bả vai Kỳ Phong ôm lấy nhĩ tử, cầm chân bé vỗ vỗ mặt đại điều quái, cười hỏi, “Quý nhân châm ngòi anh ta chính là anh?”

Sắc mặt Kỳ Phong cứng đờ, tiếp hiểu được mình bị đùa giỡn, hừ lạnh một tiếng, “Đừng tự mình đa tình, anh vì cái gì hơn nửa đêm đi tìm dã nam nhân kia?”

Nói xong y đứng dậy đi nhanh lên lầu, Lạc Khâu Bạch ôm tiểu tử kia theo sau, tiểu móng vuốt hướng vào hông Kỳ Phong, “Việc này, anh không phải không đi tìm anh ta sao, như thế nào mà hơn nửa đêm?”

Kỳ Phong bị nghẹn, sắc mặt không xong, không nói được một lời xoay người bước đi, thần thái lại mang theo mất thể diện cùng biệt nữ.

Lạc Khâu Bạch ha ha mỉm cười, nhanh chóng ở sau lưng giữ chặt y, cười tủm tỉm mà gọi y, “Phong Phong.”

Kỳ Phong không phản ứng hẳn, tiếp tục đi lên lầu.

Lạc Khâu Bạch đi theo y, tiếp tục gọi y, “Phong Phong, Phong Phong?”

Kỳ Phong mãnh liệt dừng lại, Lạc Khâu Bạch thiếu chút nữa đánh vào trên người y, Đoàn Đoàn trong lồng ngực của hắn cũng hoảng sợ, “Ngô a ngô a” hai tiếng, vẻ mặt ngạc nhiên mà trờng lớn mắt, hít hít cái mũi.

“Làm gì?” Kỳ Phong cả tiếng hỏi.

Lạc Khâu Bạch từ phía sau lưng ôm lấy y, đây là cái ôm đầu tiên của hai người sau khi trận đấu chấm dứt đến nay.

Đứng ở trên đài lưng đeo bêu danh cùng áp lực, đã sớm dự đoán được những lời nói xấu nhưng vẫn khó chịu với những lời đồn nhảm, còn có kiên trì cả ngày thân thể hư thoát... Tất cả đều vào giờ khắc này mai danh ẩn tích, chỉ còn lại có bề vai rộng lớn của người nam nhân trước mắt này.

“Kỳ Phong, cảm ơn anh.”

Hắn không biết Kỳ Phong đến tốt cùng ở sau lưng hắn làm bao nhiêu chuyện, mặc kệ là người xem chỉ chỉ trở trở, hay là Mạnh Lương Thần mình ghét nhất... Thậm chí còn có những thứ hắn nhìn đến, tóm lại, hắn cũng không có khùng hoảng vì gièm pha một năm trước, bởi vì mặc kệ thế nào, hắn cũng không phải một mình.

Lỗi tại Kỳ Phong toàn đồ, y bình thường tuy rằng biệt nữ, lỗi tại thành thực hơn so với miệng của y, nhưng lỗi tại rất ít khi hồng như hiện tại, quả thực giống như thoa một tầng sốt cà chua.

“Thôi... Câm miệng, ai muốn nghe cái này.”

Cơ bắp rắn chắc phía sau lưng cứng ngắc lại, từ đầu đến cuối không quay đầu lại nhìn Lạc Khâu Bạch.

Hai người một trước một sau ôm chầm, ở giữa còn mang theo một khối thịt Đoàn Đoàn, Lạc Khâu Bạch không buông tay, Kỳ Phong cũng không nhúc nhích, tiểu tử kia bị kẹp ở giữa cảm giác “Thiết bản” phía trước cứng quá, bé không thoải mái, nhịn không được há mồm cắn.

Tiểu tiểu nộn nộn, còn chưa có răng, cắn như gãi ngứa, biểu tình của Kỳ Phong nhu hòa xuống dưới, tim đập bùm bùm, xách Đoàn Đoàn, dắt tay Lạc Khâu Bạch đi lên lầu, miệng cứng rắn bài trừ hai chữ: “Đi ngủ”.

Phiên dịch lại, đại khái là hôm nay em vất vả thi đấu, cho phép xuẩn nhi tử ngủ với em, anh miễn cưỡng sẽ không làm gì em, bất quá cũng chỉ có đêm nay, không cần không biết tốt xấu.

Lạc Khâu Bạch nhìn mặt y biết y đang suy nghĩ gì, nhịn cười bị y dắt đi lên lầu.

Quản trận đấu cái gì, gièm pha còn có loạn thất bát tao, giờ khắc này chỉ cần bà xã và hài tử ở cùng là quan trọng.

4 giờ rưỡi, trời còn chưa sáng, nhà báo phát hành bản thảo, đầu đề không thể nghi ngờ là một đêm trước Lạc Khâu Bạch cùng Mạnh Lương Thần ôn ào huyền ảo.

Nhưng bản thảo còn chưa viết xong, vông trạm cùng diễn đàn đột nhiên tuôn ra một tin tức kinh người.

Gièm pha “Tam giác luyến đồng tính” một năm trước, địa chỉ IP giống y như đúc địa chỉ IP của Lý Thiên Kỳ, nói cách khác năm đó người nói Lạc Khâu Bạch là tiểu tam, đúng là người luôn luôn như nước với lửa với hắn Lý Thiên Kỳ!

Cùng thời gian này, mấy nhà vông trung có ảnh hưởng với truyền thông, chủ biên cùng trăm vạn fan hâm mộ thêm phóng viên V đột nhiên đăng lên Weibo.

“Cố ý đem bưu kiện năm đó tòa soạn báo chúng ta thu thập được truyền ra ngoài, thật đúng là vị minh tinh họ Lý kia địa chỉ IP giống nhau như đúc mà.”

“Tuôn ra để thổi phồng chính mình, làm thấp đi danh dự của người khác, tôi phỏng chừng cả đời cũng không nghĩ tới là đó là cậu ta.”

“Hỏi vài công ty, phát hiện bưu kiện này quả thực là của một nhân viên, Tập Tề Thất có thể gọi cái gì long ấy? Bưu kiện như vậy, thật sự là vừa thấy đã giật mình.”

Mấy nhà truyền thông lớn cùng nhau nghiệm chứng tin tức này, phóng viên vông hữu tuôn ra bưu kiện của Lý Thiên Kỳ, càng thêm xác định tin tức là thật.

Trong lúc nhất thời internet lần thứ hai sóng to gió lớn, Lý Thiên Kỳ có mâu thuẫn với Lạc Khâu Bạch mọi người đều biết, lúc trước bởi vì Lạc Khâu Bạch đoạt vai của anh ta tại Tà Dương Ca, anh ta tạo ra khổ nhục kế, cuối cùng lại bị cảnh sát bắt rõ ràng ngay trước mắt.

Lúc trước phóng viên sơ dĩ nhận định Lạc Khâu Bạch chen chân vào tình cảm của người khác, chính là bởi vì cùng một ngày đó lúc tối nhận được một bưu kiện, hơn nữa lúc trước Lạc Khâu Bạch cùng Mạnh Lương Thần tại Ngu Nhạc Tối Tiên Tuyển bị phát tán cảnh hôn môi, lúc này mới có một loạt phỏng đoán cùng chữ rửa.

Sau sự thật đã chứng thực, Ngu Nhạc Tối Tiên Tuyển chủ bá Vương Thần cùng toàn bộ tổ chế tác làm vậy vì lợi ích, nhưng lại có thủy quân phụ trách, rõ ràng là có người ở phía sau màn hạ độc thủ, hiện giờ lại tuôn ra Lý Thiên Kỳ chính là người nặc danh năm đó, muốn tìm ra chứng cứ chân thực thật sự rất khó nói.

Cách một năm, không chỉ đương sự đồng thời xuất hiện, nhưng sự thật như vậy lại được tìm ra, cơ hồ dọc theo đường đi đều có thể nghe được có người thảo luận chuyện này.

Đương nhiên các phóng viên cũng sẽ không bỏ qua Lạc Khâu Bạch.

Biết tin tức này, Lạc Khâu Bạch đã ngồi ở trên xe, đang muốn đi tham gia họp báo của Nhạc Động Toàn Cầu.

Sáng sớm hôm nay, Kỳ Phong không thấy bóng dáng, cũng không để lại cho hắn tin nhắn gì, Lạc Khâu Bạch cân nhắc chắc y có việc, cố ý không đánh thức mình đi làm trước, cho nên không quấy rầy y, đem Đoàn Đoàn giao cho dì Trương, rồi lên xe.

Lái xe là Trịnh Hoài Giang, anh ta quay đầu lại nhìn Lạc Khâu Bạch vẻ mặt khiếp sợ, nhin không được hỏi, “Như thế nào, sợ choáng váng?”

“Không phải, tôi chỉ là có chút kinh ngạc, không nghĩ tới chuyện này sẽ liên lụy với Lý Thiên Kỳ.”

Hắn vẫn luôn cho rằng chuyện này là Kỳ lão gia tự mình động thủ, nhưng hiện tại mới biết được nguyên lai Lý Thiên Kỳ ở bên trong còn sắm vai không nhỏ.

Lúc này đây, nếu không phải bị người ta phát hiện địa chỉ IP, chuyện này có phải vĩnh viễn không có khả năng bị phát hiện?

Nhưng, những phóng viên luôn chỉ trích hắn, như thế nào sẽ đột nhiên đổi hướng gió, đem địa chỉ IP trên bưu kiện chủ động tuôn ra?

Chẳng lẽ lần này cũng là lão thiên mở mắt, âm thầm giúp hắn?

Xe còn chưa dừng, phóng viên canh giữ ở hiện trường đã ùn ùn kéo đến, nhìn thấy Lạc Khâu Bạch, đã vây quanh xe của hắn.

Microphone, di động, máy quay, thanh âm mồm năm miệng mười vang lên.

“Lạc Khâu Bạch, xin hỏi đối với chuyện ngày hôm qua Mạnh Lương Thần mở họp báo, anh có gì muốn nói không?”

“Mạnh Lương Thần nói hai người là bạn bè bình thường, nhưng anh ấy lại thăm mền anh, chuyện này anh không cảm kích sao? Nếu anh biết, có cho mình là bên thứ ba?”

“Anh rút cuộc có phải đồng tính luyến ái không?”

“Trên mạng Lý Thiên Kỳ là người phía sau có âm mưu, chuyện này anh biết không? Nếu bị oan uổng, anh có lời gì nói với anh ta?”

...

Âm thanh bén nhọn lại cay nghiệt vang lên bên tai, Lạc Khâu Bạch nghe được lỗ tai đều đau, khoát tay áo nói, “Xin lỗi, hiện tại không phải thời gian phỏng vấn, tôi không thể trả lời.”

“Nói như vậy anh muốn trốn tránh vấn đề?”

Vấn đề càng ngày càng sắc bén, phóng viên bắt quá chỉ bịa chuyện, dù sao không câu nào có thể trạc đến minh tinh, làm cho hắn không nói ra chân tướng, đây là chuyện tất cả mọi người nguyện ý thấy.

Việc này Lạc Khâu Bạch đều hiểu được, cho nên hắn vẫn luôn ngậm miệng không nói, khóa miệng vẫn luôn mang theo tươi cười, bình tĩnh vào bên trong.

Phóng viên ủa lên, Trịnh Hoài Giang giúp hắn ngăn lại, “Thỉnh các vị tự trọng, có vấn đề gì mời vào trong, Khâu Bạch sẽ không tiếp nhận hình thức phỏng vấn nào, cảm ơn đã hợp tác!”

Thật vất vả vào trong, đã là hơn một giờ sau.

Trước hợp báo các thí sinh đã được phỏng vấn, cũng không có gì nghiêm trọng, hiện trường có chút lạnh lùng, Lạc Khâu Bạch vừa đi vào, rất nhiều phóng viên cũng đi theo, nháy mắt nhồi nhét toàn bộ hiện trường, khiến cho toàn bộ tựa như phóng viên cá nhân của Lạc Khâu Bạch.

Lạc Khâu Bạch đau đầu, thật sự không nguyện ý mới vừa cùng thí sinh khác gặp mặt, liền gây ra cừu hận lớn như vậy, nhưng những phóng viên đó thực hiện nhiên không chuẩn bị buông tha hắn, chờ hắn mới vừa ngồi xuống liền không thể chờ đợi được bắt đầu vấn đề.

Bọn họ lặp đi lặp lại mấy vấn đề, Lạc Khâu Bạch cũng đã sớm có biện pháp đối ứng, phải kết hợp hư và thật.

“Tôi và Mạnh Lương Thần đích xác không có quan hệ gì.” Cho dù có, đó cũng là trước kia, hiện tại đều không có quan hệ gì hết.

“Quan hệ gì mà gọi là bên thứ ba? Một năm trước những lời đồn kia làm tôi rất suy sụp, nhưng tôi chưa bao giờ chen chân vào giữa tình cảm của người khác, hiện tại một lần nữa đứng ở chỗ này không thẹn với lương tâm.”

“Hôm nay là hợp báo Nhạc Động Toàn Cầu, có thể không nên ở chỗ này hỏi vấn đề không liên quan không?”

“Anh nói những gièm pha nói xấu cùng trọng thương, ý là Lý Thiên Kỳ hãm hại anh sao?”

Vấn đề bén nhọn lại nghênh diện, Lạc Khâu Bạch cười cười, “Tôi không biết là ai ở phía sau nhúng tay vào, chỉ có thể nói giả dối vĩnh viễn sẽ không thành sự thật.”

“Nhưng anh căn bản nói mình năm đó không chen chân, chứng cứ đâu, chỉ bằng lời nói của một bên, làm sao tin tưởng lời anh nói là sự thật?”

“Cho dù là Lý Thiên Kỳ hại anh, làm sao chứng minh lời anh ta nói là giả?”

Trong mắt Lạc Khâu Bạch hiện lên một tia bất đắc dĩ cùng phiền chán, đúng vậy, hiện tại liên tính địa chỉ IP của Lý Thiên Kỳ cùng người nặc danh năm đó là một, cũng không có thể chứng tỏ vấn đề gì, trong mắt người khác, thứ anh ta lấy ra càng thật, càng có thể làm hại Lạc Khâu Bạch thân bại danh liệt.

Huống hồ những ảnh chụp đó đều là thật, còn có ai có thể chứng minh Lạc Khâu Bạch không phải tiểu tam?

Hai đương sự nói sao?

Phóng viên kia vừa muốn nói, các người giấu diếm, ai biết là thật hay giả.

Đúng vậy, hiện tại trừ bỏ Tô Thanh Lưu một lần nữa sống lại, nếu không hắn cùng Mạnh Lương Thần có giải thích một vạn lần, người không tin vẫn sẽ không tin.

Phóng viên nhìn Lạc Khâu Bạch đột nhiên trầm mặt, càng thêm khí thế ồ ạt, dùng một bộ dáng hận không thể cạy mở đầu hấn để đào ra chân tướng, gây sự nói, “Tô Thanh Lưu là bởi vì hãm hực mà tự sát, một đoạn thời gian đó vừa lúc là Mạnh Lương Thần chia tay anh ấy, lúc này anh lấy quan hệ bạn bè bình thường ở chung với anh ta, có nghĩ tới sẽ kích thích anh ấy nhảy lầu tự sát?”

Những lời này nghe giống câu nghi vấn, nhưng khẩu khí lại vô cùng chắc chắn, giống như đã nhận định nguyên nhân thật sự Lạc Khâu Bạch hại chết Tô Thanh Lưu.

Lúc này hấn có nói như thế nào nói đều là sai.

Nếu nói, tôi không nghĩ anh ấy sẽ tự sát, tương đương gián tiếp châm chọc Tô Thanh Lưu đầu óc nhỏ bé, nếu nói, tôi nghĩ anh ấy sẽ tự sát, tương đương thừa nhận hấn bức Tô Thanh Lưu chết, đều là ngộ cụt, vấn đề này quả thực rất âm độc!

Lạc Khâu Bạch nheo lại ánh mắt, gắt gao nắm chặt tay, hiện trường nhất thời một mảnh tĩnh mịch, Trịnh Hoài Giang cũng nghe đó là một cái bẫy, cầm lấy microphone vừa muốn chấm dứt vấn đề.

Lúc này, không biết di động ai đột nhiên vang lên, di động kêu lên liên tiếp, ở đây phóng viên hai mặt nhìn nhau, vội vàng lấy ra điện thoại di động của mình, lúc này hơn phân nửa người sắc mặt đều thay đổi.

Ngay lúc họp báo Nhạc Động Toàn Cầu đang diễn ra, chuyện Lý Thiên Kỳ hãm hại Lạc Khâu Bạch lại có diễn biến mới.

Máy tính Lý Thiên Kỳ bị hack, bên trong phát tán một loạt “Ảnh giường chiếu”, tất cả đều là hình ảnh khó coi của nhà sản xuất, đạo diễn, đủ lớn, đầy đủ dùng kỹ thuật che chắn.

Càng đáng sợ chính là, ảnh giường chiếu bị tuôn ra, những thứ khác trong máy tính cũng bị đưa ra ánh sáng, tìm kiếm lịch sử, trong đó vừa lúc có bưu kiện anh ta đưa cho các nhà báo năm đó, còn có ghi chép giao dịch anh ta thuê thuyền quân.

Nếu địa chỉ IP giống nhau còn có thể tìm lý do tẩy thoát hiềm nghi, hiện tại ảnh chụp cùng ghi chép được tuôn ra căn bản không cách nào trốn tránh.

Mà cùng thời gian này, tài khoản ngân hàng trên mạng cũng được tìm thấy, vừa vặn ngày xuất hiện gièm pha một năm trước, tài khoản anh ta đột nhiên được chuyển tới 100 vạn lai lịch không rõ, khi đó anh ta mới ra khỏi trại tạm giam, lại bị Tinh Huy phong sát, sao đột nhiên làm ra nhiều tiền như vậy?

Địa chỉ IP, ký lục bưu kiện, thành linh xảy ra 100 vạn... Đã là bằng chứng Lý Thiên Kỳ hãm hại Lạc Khâu Bạch!

Hơn nữa lại có những hình ảnh “Giường chiếu”, Lý Thiên Kỳ nhất định chết không có chỗ trốn trong giới giải trí!

Chẳng lẽ đây hết thấy thật là một hồi hãm hại của Lý Thiên Kỳ vì ghen tị?

Phóng viên, người xem trên TV, vớ vẩn trên mạng... Trong lúc nhất thời trợn tròn mắt, ngay sau đó trong lòng lại trào ra nổi bắn khoản lớn:

Liên tính Lạc Khâu Bạch thật sự bị oan uổng, nhưng chính miệng Mạnh Lương Thần nói anh ta thích Lạc Khâu Bạch, ai có thể chứng minh Tô Thanh Lưu chết không có quan hệ với hấn?

Hiện trường một mảnh hỗn loạn, phóng viên có lời nói cay nghiệt kia nhin không được thúc giục, “Lạc tiên sinh, xin hỏi vấn đề vừa rồi tôi hỏi ngài? Ngài cho rằng anh ấy nhảy lầu không có quan hệ với ngài?”

“Cái chết của anh ấy không có quan hệ gì với tôi.”

“Ai có thể chứng minh?”

Lạc Khâu Bạch vào giờ khắc này cơ hồ hết đường chối cãi, trừ phi Tô Thanh Lưu sống lại, nếu không còn có thể chứng minh như thế nào!?

Ngay lúc thời khắc đang ngưng trệ, cửa đột nhiên “Răng rắc” một tiếng mở ra.

Một nam nhân cao lớn tinh tráng bỏ tay vào túi đi tới, y một thân hắc y, cường thể lại lạnh như băng, ánh mắt sắc bén đảo qua người ở đây, khí thế quan sát, cuối cùng rơi xuống trên mặt Lạc Khâu Bạch ngồi ở trung gian.

Kỳ Phong!

Lạc Khâu Bạch vào giờ khắc này kinh hoàng một chút.

Y sao lại đột nhiên xuất hiện?

Ánh mắt của mọi người đều đặt ở cửa, lúc va chạm đến ánh mắt lạnh như băng của Kỳ Phong, không kìm lòng nổi toát ra mồ hôi lạnh, lúc này liền nhìn thấy Kỳ Phong nghiêng đi thân mình, làm tư thế “Thỉnh”, tiếp một lão phu nhân mặc váy màu đen, tóc bạc trắng từ từ tiến vào.

Bà liếc mắt một cái, cười nói một câu, “Tôi có thể chứng minh.”

Tô Lệ Mân ——!?

Tất cả mọi người đều ngỡ ngàng, hiện trường một mảnh tĩnh mịch, hơn mười giây sau mới ồ lên, tất cả đều khiếp sợ mở to hai mắt nhìn.

Tô Lệ Mân như thế nào sẽ xuất hiện?

Bà tới nơi này làm gì?

Tô Lệ Mân cùng Lạc Khâu Bạch rốt cuộc là quan hệ như thế nào?

Bà muốn chứng minh như thế nào?

...

Vấn đề liên tiếp tràn ngập đại não, Lạc Khâu Bạch càng kinh ngạc đứng lên, nhịn không được đi lên phía trước một bước, “Dì... Dì Tô?!”

Trong óc hần ông ông tác hưởng, biểu tình khiếp sợ tuyệt không kém hơn những người khác.

Hần nâng lên mí mắt tìm ánh mắt Kỳ Phong, ánh mắt của hai người trên không trung chạm vào nhau, Kỳ Phong hiềm thấy, cơ hồ là phá lệ cười nhạt với hần, phảng phất hòa tan băng tuyết, tựa như biển rộng, mang theo cảm giác an toàn không gì sánh kịp.

Ánh mắt mang theo trấn an, yếu hèn của Lạc Khâu Bạch phát khô, đưa ánh mắt nhìn sang lão thái thái, lúc này Tô Lệ Mân cười vỗ vỗ tay hần, còn trên ghẹo nói một câu “Hài tử ngọc”.

Tô Lệ Mân xuất hiện làm hiện trường thêm cao trào.

Trường thương đoản pháo nhắm ngay vào bà, trong lúc nhất thời cũng không biết làm sao, lão thái thái này có thân phận gì, biên kịch đoạt giải Oscar, vài thập niên này trong giới giải trí cũng không có mấy người, hướng chi bà vừa mới tái nhậm chức không lâu, quảng cáo kia làm cảm động vô số người, ở đây rất nhiều phụ huynh đều là fan của bà.

“Tô lão tiên bối, ngài đột nhiên giá lâm sở vì làm gì?”

“Ngài rốt cuộc cùng Lạc Khâu Bạch là quan hệ như thế nào? Liên tính ngài thích anh ấy, gièm pha của Lạc Khâu Bạch cũng không phải chuyện ngài có thể... Can thiệp.”

Vài phóng viên uyển chuyển mở miệng, Lạc Khâu Bạch cũng nghi hoặc nhìn bà, vừa lúc này Kỳ Phong đang ngồi trên ghế, nhịn không được nhíu mày:

Đại điều quái, anh đem lão nhân gia tới đây rốt cuộc là đang làm gì? Chuyện gièm pha cũng mặc kệ ai có địa vị cao sao?

... Kỳ Phong liếc hần một cái, yên lặng đem đầu chuyển sang một bên, hoàn toàn che chắn thê tử.

Tô Lệ Mân nở nụ cười một tiếng, chậm rãi nói, “Nếu người làm mẹ là tôi cũng không tư cách đứng ra vì nhi tử đã chết mà nói một câu, kia xin hỏi còn có người nào có tư cách?”

Một câu giống như tiếng sấm ở trong phòng hạ xuống, tất cả mọi người sợ run cả người.

Tô Lệ Mân là... Là mẹ của Tô Thanh Lưu!?

Lão thiên... Đây là thật sự!?

Lạc Khâu Bạch hít sâu một hơi, đôi mắt cơ hồ muốn rơi ra, hắn không dám tin quay đầu lại, liền nhìn thấy lão thái thái bình tĩnh gật đầu, ôn nhu tươi cười.

Lạc Khâu Bạch càng thêm khô cổ, Kỳ Phong lại như là đã sớm biết chuyện này, có chút ghét bỏ liếc mắt nhìn hắn, khỏe miệng lại tươi cười.

“Tôi đích thật là mẹ của Thanh Lưu, chẳng qua chuyện này cơ hồ không có ai biết, bất quá hiện tại nó đã... Chuyện này không còn quan trọng nữa.” Lão thái thái lộ ra một tia cười khổ thực đậm.

Phóng viên ngậy ra như phồng phục hồi lại tinh thần, đèn flash chớp không ngừng, trường thương đoàn pháo đề lên, mồm năm miệng mười hỏi:

“Nếu ngài là mẫu thân của Tô Thanh Lưu, vì cái gì khi anh ấy tồn tại trong giới giải trí, lại một chút liên lụy cũng không có?”

“Ngài nói là ngài là mẹ của anh ấy, nhưng vì sao các người đều họ Tô? Cha của Tô Thanh Lưu đâu?”

... . .

Thủy triều vọt tới, lão thái thái bao nhiêu năm chưa thấy qua tình thế như vậy, nhiều ít có chút không thích ứng, Lạc Khâu Bạch theo bản năng dùng tay giúp bà ngăn trở ánh mắt, lão thái thái từ ái tươi cười.

Chờ đến khi tất cả mọi người hỏi xong, bà mới không nhanh không chậm chậm rãi mở miệng, “Thanh Lưu mồ côi cha từ trong bụng mẹ, về phụ thân của nó là ai, đây là chuyện gia đình tôi, không tiện nói ra, bởi vì là nguyên nhân cá nhân của tôi, tôi và chồng cũng không có kết hôn, cho nên nó vẫn lấy họ của tôi.”

“Đại khái là chưa từng thấy qua cha mình, đứa nhỏ này từ nhỏ đã rất mạnh mẽ, có lẽ là bởi vì là con của tôi, phương pháp diễn dịch của nó rất có thiên phú, điểm này tôi đã phát hiện từ lâu, vốn tôi muốn nó theo tôi học viết kịch bản, nhưng nó không đồng ý.”

“Nó càng thích diễn xuất, đem câu chuyện mình thích diễn cho người khác, nhưng người làm mẹ như tôi dù sao tại vòng luẩn quẩn này cũng xem như có chút nhũ danh, nó không muốn bị tôi ảnh hưởng, cũng không nguyện ý để người khác nhắc tới nó là nghĩ tới tôi, mà không phải bản thân của nó. Cho nên tôi thôi lui, đem sân khấu giao cho nó.”

Chỉ với mấy câu này đã đem nghi hoặc của mọi người đều cởi bỏ, uy tín của lão thái thái rất cao, loại chuyện này cũng không cần phải nói dối, tất cả mọi người đã chấp nhận quan hệ của bà với Tô Thanh Lưu.

Trong lòng nhịn không được cảm khái, nếu lúc trước dính uy danh của mẫu thân, có lẽ sẽ không có Tô Thanh Lưu hiện tại.

Bất quá... Tô Lệ Mân nếu là mẹ của Tô Thanh Lưu, biết nhi tử bị người khác gián tiếp hại chết, còn nguyện ý giúp “Hung thủ” nói chuyện là có ý gì?

Người ở đây cũng nhịn không được nghi hoặc, có người mở miệng, “Ngài nói có thể chứng minh Tô Thanh Lưu chết không có quan hệ gì với Lạc Khâu Bạch, chẳng lẽ cái chết của anh ấy còn có nội tình khác?”

Đây đúng là vấn đề Lạc Khâu Bạch muốn hỏi.

Đến nay hắn còn chưa phục hồi lại tinh thần, hắn như thế nào đều không có biện pháp đem lão thái thái quen thuộc này liên hệ với Tô Thanh Lưu, vừa nghĩ tới lão thái thái trước kia nhắc tới nhi tử đã chết đi của mình, trong lòng liền đau xót.

Chỉ bằng công kích cùng nói xấu của người ngoài với hần, lão thái thái cũng không có khả năng đối xử tốt với hần như vậy, nếu hần là người thân của Tô Thanh Lưu, nếu biết nhi tử bị "Tiểu tam" bức chết, sẽ nghĩ đến tất cả biện pháp giết chết đối phương, như thế nào sẽ quên hận thù giúp mình?

Mặc dù Kỳ Phong mặt không đổi sắc, lúc này nhìn thấy nét mặt cổ quái của thê tử cũng muốn cười.

Thê tử của y thật đúng là ngốc, chó ngáp phải ruồi.

Lão thái thái trầm mặc một hồi, chậm rãi lấy ra một gói to, một tầng lại một tầng mở ra, bà rất quý trọng vật phẩm này.

Ánh mắt tất cả mọi người đều bị đồ vật trong tay bà hấp dẫn, ngừng thở nhìn.

Một tầng cuối cùng bị dỡ xuống, bên trong lẳng lẳng nằm một quyển nhật ký, trên bìa là chữ ký tiêu sái tuần dật, đúng là ba chữ "Tô Thanh Lưu".

Phóng viên ở đây thấy qua chữ ký của Tô Thanh Lưu, nhin không được thở nhẹ một tiếng, "Không sai, đây là chữ viết của Tô Thanh Lưu!"

Tim Lạc Khâu Bạch đập thành thịch, hần cũng không biết Tô Thanh Lưu sẽ lưu lại vật như vậy.

Lão thái thái chậm rãi mở ra, Kỳ Phong giúp bà mở máy chiếu, bà đặt nhật ký lên trên, bàn tay lúc đó có chút run rẩy.

Chữ viết rõ ràng có thể thấy được, từ khi Tô Thanh Lưu rời đi S thị, đến châu Âu, mỗi một ngày đều viết kỹ càng tỉ mỉ.

[Ngày 23 tháng 4, Thứ hai, tôi là đồng tính luyến ái tôi có tội, nhưng tôi đã học sẽ không yêu kẻ nào cả, chỉ lắng nghe thanh âm của mình lựa chọn chia tay, để đối phương tìm kiếm tự do, lựa chọn làm người theo đạo Chúa, vì cái gì vẫn đau khổ như vậy?]

[Ngày 7 tháng 8, Thứ tư, tôi về nước, thấy được Lương Thần sống tốt, tôi chân thành chúc phúc cho anh ấy, anh ấy hạnh phúc ít nhất cũng có thể giảm bớt tội nghiệt của tôi. Mẹ lại mang tôi đi khám bệnh, bác sĩ nói chứng uất ức của tôi lại nặng thêm, đại khái tôi sắp điên rồi.]

[Ngày 11 tháng 11, Chủ nhật, hôm nay Paris mưa thật lớn, tôi nghĩ có lẽ tôi phải đi, tôi dơ bẩn như vậy, tìm không thấy tín ngưỡng cũng không thể yêu ai, chúa, con có tội, mẹ yêu quý, con rất nhớ mẹ, con yêu mẹ ----- Tuyệt bút của Tô Thanh Lưu.]

Nhật ký dừng lại ở ngày cuối cùng trước khi Tô Thanh Lưu tự sát, ngày 11 tháng 11, vĩnh viễn độc thân.

Hiện trường trong lúc nhất thời yên tĩnh đến nỗi kim rơi còn có thể nghe, nhật ký, từ đầu tới đuôi không có nói một câu anh ta hận Lạc Khâu Bạch, thậm chí người này còn không xuất hiện, chỉ có thể nhìn thấy một người bệnh mắc chứng trầm uất nghiêm trọng đem mình bức điên, giống như so sánh với tín ngưỡng, ái tình căn bản chỉ là thứ có cũng được mà không có cũng được, cả bản thân anh ta đều không coi ái tình ra gì, không đau khổ vì ái tình thì làm sao có thể đem anh ta bức đến tuyệt lộ?

Tô Lệ Mân chảy nước mắt, "Thanh Lưu có chứng bệnh uất ức rất nghiêm trọng, tôi làm mẹ rất rõ ràng. Nó luôn muốn diễn một bộ phim có đạo Thiên Chúa, nhưng tiếc là nó tự mình thể nghiệm, kết quả là tẩu hỏa nhập ma, sớm biết như vậy tôi sẽ khuyên can nó, nhưng tôi cho rằng nó chỉ say mê nghệ thuật, cũng không có quan tâm nhiều tới nó, chờ đến khi phát hiện đã không còn kịp rồi."

"Cái chết của nó tôi làm mẫu thân thật thất trách, người bị bệnh lâu ngày thật hung ác, tôi không thể bởi vì con mình chết mà làm hại người khác."

Tô Lệ Mân xoa xoa nước mắt, nhìn Lạc Khâu Bạch "Lạc Khâu Bạch cùng việc Tô Thanh Lưu chết không có quan hệ gì, điểm này không có ai rõ ràng hơn so với người mẹ sinh nó ra vẫn luôn làm bạn với nó đến khi nó chết."

"Cho nên, nhìn thấy cậu ấy bởi vì nhi tử của tôi bị người ta nói xấu, sự nghiệp bị hủy hoại chỉ trong chốc lát, tôi rất áy náy, phải bồi thường cho cậu ấy, nếu không... Đây sẽ là nghiệp chướng của nhi tử tôi, cũng xin các vị giơ cao đánh khẽ, nể tình con tôi đã qua đời, vì nó mà tích một chút ân đức, không cần quấy rầy nó an nghỉ!"

Nghe xong lời này, hốc mắt Lạc Khâu Bạch có chút nóng lên, lão thái thái cười cầm tay hắn, Kỳ Phong ở bên cạnh không làm gì, nhưng ánh mắt lại vô cùng kiêu ngạo cùng ôn hòa.

Tô Lệ Mân nói năng có khí phách, phóng viên đại ra gần tới một phút đồng hồ, đèn flash chớp chớp.

Không có chứng cứ nào có lực hơn việc Tô Lệ Mân thừa nhận.

Ngày hôm nay, qua một năm chờ đợi, rốt cuộc trầm oan đã giải, giới giải trí mưa rền gió dữ, internet tất cả đều náo loạn, trên mạng còn náo nhiệt hơn, đầu đề tất cả đều là tên của Lạc Khâu Bạch.

Từ khi giờ khắc này bắt đầu, tin tức bịa đặt không còn ai đề cập tới, gièm pha hãm sâu của Lý Thiên Kỳ, xú danh rõ ràng, hai ngày này, Lạc Khâu Bạch từ một "Nam tiểu tam" ác độ bị nghìn người chỉ trích, biến thành tiêu điểm truy đuổi của truyền thông, hàm ngư phiên thân, hắn, Lạc Khâu Bạch rốt cuộc đường đường chính chính trở lại!

64. Chương 67

Chương 67

Hộp báo chấm dứt, trời đã tối sầm, phóng viên đều vội vã mang theo trường thương đoàn pháo chạy về, hận không thể lập tức viết ra hết, tranh giành đầu đề ngày hôm sau.

Hộp báo Nhạc Động Toàn Cầu rốt cục xong, hiện trường hỗn loạn cũng nháy mắt nguội xuống.

Kỳ Phong cùng Lạc Khâu Bạch chia làm hai phía, vứt bỏ những phóng viên khó chơi kia, thay đổi một chiếc xe không chút nào thu hút chỗ Tô Lệ Mân về nhà.

Ngồi trên xe, Lạc Khâu Bạch xuất thần nhìn cảnh đêm ngoài cửa sổ, vẫn chưa phục hồi lại tinh thần.

Kỳ thật đối với gièm pha, hắn đã chuẩn bị tốt cả đời chịu tiếng xấu thay cho người khác rồi, căn bản không cần tất cả mọi người tin tưởng hắn, dù sao mấy chuyện này, trong lòng mỗi người đều có một lý giải riêng, nếu không tin hắn có giải thích một vạn lần cũng vô dụng.

Nhưng, lúc hắn tới nguy cấp nhất, quanh co nhất, Tô lão thái thái xuất hiện giải thích hết thảy, tảng đá đặt ở trong lòng đã hơn một năm đột nhiên rơi xuống đất, Lạc Khâu Bạch trong lúc nhất thời đều ngốc, cả hưng phấn đều quên.

Kỳ Phong bên cạnh thủy chung không nói được một lời liếc hắn một cái, khoe miệng gợi lên độ cung bị bóng đêm che dấu, "Làm sao vậy, ngốc?"

"... A? Không có." Lạc Khâu Bạch phục hồi lại tinh thần, theo bản năng gỡ gỡ tóc, liếm liếm môi khô.

Kỳ Phong nhìn chằm chằm đôi môi yền hồng bị hắn liếm nổi lên một tầng thủy quang, yết hầu có chút khô, nhìn không được nhửu mà thầm mắng một câu.

Thê tử của y rốt cuộc có biết liếm môi là một loại ám chỉ không!

"Không có gì tại sao không nói? Em trước kia không phải thích dong dài sao? Lúc phóng viên nói chuyện, hiện tại theo anh cùng một chỗ liền..." Kỳ Phong cứng rắn mở miệng, kết quả nói còn chưa xong, lại đột nhiên bị Lạc Khâu Bạch ngắt lời.

"Kỳ Phong, cảm ơn anh."

Kỳ Phong không nghĩ tới Lạc Khâu Bạch ghen nửa ngày lại nói ra một câu như vậy, lúc này cánh tay nắm chặt tay lái cũng cứng đờ, "Ai kêu em nói cái này?"

Vợ chồng còn khách khí như vậy, em quả thực không xem anh là chồng.

Trên mặt y không có một chút biểu tình, thần sắc còn có chút âm tình bất định, Lạc Khâu Bạch liếc mắt nhìn y, nhìn chiếc cằm cùng khuôn mặt nghiêng, đột nhiên có chút muốn cười.

Sống sót sau tai nạn, không phải nên gắt gao ôm chầm nhau tâm sự sao? Vì cái gì hắn cùng đại điều quái vừa mở miệng lại đối thoại kỳ quái như vậy.

Thừa dịp chờ đèn đỏ, Lạc Khâu Bạch đưa tay bao trùm mu bàn tay đặt ở tay lái của Kỳ Phong, nhẹ giọng nói, “Em không nói cái này còn có thể nói cái gì? Người ở sau lưng giúp em là anh? Mặc kệ là Mạnh Lương Thần đột nhiên mời dự họp báo, hay là Lý Thiên Kỳ đột nhiên bị người ta đào ra địa chỉ IP cùng ảnh giường chiếu, thậm chí cuối cùng mời đến Tô lão thái thái, đều là một tay anh làm có phải hay không?”

Mu bàn tay của Kỳ Phong bởi vì thê tử đụng vào có chút nóng lên, rũ xuống con ngươi một lát sau mới mở miệng, “Anh đã nói có anh ở đây em cũng không cần sợ, thì sẽ không nuốt lời. Huống chi...”

Nói tới đây, y đem đầu dịch sang một bên, sắc mặt có chút khó coi, “Nếu không phải bởi vì anh, em cũng sẽ không gặp chuyện như thế này, em ngốc như vậy, anh nhìn không được mới giúp một chút, em không cần cảm kích.”

Miệng y tuy rằng nói như vậy, nhưng sự tình không đơn giản như vậy. Y đầu tiên là lợi dụng mâu thuẫn của Lý Thiên Kỳ và trợ lý, hack máy tính anh ta, tiếp lại dùng kế kích thích Mạnh Lương Thần đang mang áy náy trong lòng, cuối cùng mời Tô lão thái thái này, một mũi tên trúng ba con chim, tầng tầng tiến dần lên, nam nhân có tâm cơ cùng thủ đoạn như vậy, nhưng tình cảm lại rất đơn thuần.

Không cần y nói, Lạc Khâu Bạch cũng có thể đoán được sự tình không đơn giản như vậy, cái mũ “Tiểu tam” này nếu như có thể tùy tiện lấy xuống, hẳn cũng không cần chờ đợi một năm.

Hắn cười lắc lắc đầu, ghé vào lỗ tai Kỳ Phong nói, “Là anh không cho em cảm kích, lẽ vật em sẽ không đưa.”

Thanh âm hơi hơi khàn khàn của phù dung câu vang lên bên tai, Kỳ Phong toàn bộ đều đóng băng, thê tử của y lại có chủ ý gì? Chẳng lẽ nói... Muốn câu dẫn y, sau đó lấy thân báo đáp?

Nghĩ đến thê tử ở trên giường ý cười doanh doanh, cổ họng của y có chút khô, trầm giọng hỏi, “Em muốn đưa cho anh cái gì?”

Lạc Khâu Bạch gãi gãi tóc, vẻ mặt nghiêm túc nói, “Đem Đoàn Đoàn tặng cho anh, để nó từ sáng tới tối ngủ với anh.”

Kỳ Phong đầu tiên là sửng sốt, tiếp hưng hăng trừng mắt nhìn Lạc Khâu Bạch, xuân nhi tử đương nhiên để y ôm, ai hiếm lạ, chỉ cần thê tử, muốn tiểu bóng đèn kia làm gì!

“Em giữ đi.”

Y nóng nảy mở miệng, lúc này đèn xanh đột nhiên sáng lên, y lúc này đạp chân ga, lúc xe khởi động trong nháy mắt, Lạc Khâu Bạch cười trộm đột nhiên thẩu đi lên, hôn lỗ tai y, đôi môi ướt át mềm mại nhẹ nhàng cọ cọ, đầu lưỡi liếm, lưu lại một nụ hôn sắc khí tràn đầy.

Thấp giọng nói, “Đây mới là lẽ vật, gốc tử.”

Xe ở trên đường đột nhiên xoay thành hình chữ S, xe đằng sau mãnh liệt bấm còi, nơi miễn cưỡng nhất của Kỳ Phong bị hôn, toàn bộ má phải thoáng đỏ, y nóng nảy đạp tay lái, tóc đều thiếu chút nữa dựng thẳng lên.

Bởi vì phù dung câu dán bên tai, thanh âm trực tiếp tiến vào màng nhĩ, làm y nháy mắt có phản ứng.

Xe đột nhiên xoay 180 độ, xông lên cầu vượt bên cạnh, Lạc Khâu Bạch bị hưng hăng quăng một chút, thiếu chút nữa đụng vào cửa thủy tinh, buồn cười hỏi, “Anh lại nổi điên làm gì, đây là chỗ nào?”

“Về nhà”

Lạc Khâu Bạch ngốc lảng, tiếp mở to hai mắt, “Một giờ sau là tiệc ăn mừng của Nhạc Động Toàn Cầu, không trực tiếp đi tới đó, về nhà làm gì?”

“Thay quần áo.”

“Nhưng hiện tại em đã mặc lễ phục, còn thay cái gì?” Lạc Khâu Bạch cúi đầu nhìn tây trang màu đen trên người, lại một lần theo không kịp mạch não của đại điều quái.

“Sao em nhiều lời quá, anh nói đổi thì đổi.” Kỳ Phong không kiên nhẫn mở miệng, tốc độ lại không giảm, hai bên cây cối xẹt qua xoát xoát, tay y gắt gao nắm chặt tay lái, mặt quỷ dị hồng, Lạc Khâu Bạch còn muốn tiếp tục hỏi thăm, y nóng nảy trừng mắt, không nhiều lời thêm một câu.

Kỳ Phong dùng tốc độ nhanh nhất lái xe về nhà, lục tung tìm ra tây trang màu bạc đuôi chim khổng tước trước y đưa cho thê tử, ngạnh bức Lạc Khâu Bạch mặc vào, lại kéo hần ra khỏi nhà.

Trong nhà phụ trách hài tử là di Trương, kinh ngạc há to miệng, Phong Phong oa trên ghế sofa, còn có Đoàn Đoàn nằm ở trên bụng nó, nhìn ba ba cùng quái thúc thúc, đồng thời phát ra một tiếng kinh ngạc “Ngô a / miêu nha.”

Thẳng đến khi một lần nữa ngồi trên xe Kỳ Phong, Lạc Khâu Bạch còn không có rõ ràng đại điều quái muốn làm cái gì, đang muốn hỏi ý kiến y vì cái gì nhất định kiên trì muốn mình thay quần áo này, nam nhân nôn nóng mở miệng, “Đeo dây an toàn.”

Lạc Khâu Bạch không rõ cho nên nghe theo, dây an toàn mới vừa phát ra “Cùm cụp”, Kỳ Phong đã đạp chân ga, xe bay nhanh ra ngoài.

Nam nhân tuy rằng tính tình cổ quái, nhưng lái xe luôn luôn vững vàng đánh đá chua ngoa, rất ít khi nôn nóng vội vàng như bây giờ.

Lạc Khâu Bạch nhiều lần mở miệng đều bị y ngắt lời, xe cao tốc đi tới, nửa đường kẹt xe, Kỳ Phong mới giảm tốc độ xe.

“Còn 20 phút, tới kịp, không cần gấp như vậy.” Lạc Khâu Bạch cười nhắc nhở, kết quả nam nhân càng nóng nảy không kiên nhẫn, y không ngừng nhìn đồng hồ, miệng luôn luôn thầm mắng cái gì, thời gian đi qua, y nhìn đồng hồ lần cuối cùng, quyết đoán quay đầu xe, lựa chọn một tiểu lộ cực kỳ yên lặng

Xe cao tốc đi trước, thất chuyển bát chuyển, chờ Lạc Khâu Bạch kịp phản ứng căn bản không phải đường đi tới hội trường, xe đã ra tới nơi hoang vu, bốn phía một người cũng không có, màn đêm yên tĩnh, ven đường toàn bóng cây, thậm chí cả đèn đường cũng không có.

Lạc Khâu Bạch ngỡ ngàng, hần không rõ mình mới vừa lấy ra cái mũ “Tiểu tam”, đang chuẩn bị quang minh chính đại đi tham gia tiệc ăn mừng, như thế nào lại đột nhiên bị Kỳ Phong đưa đến chỗ này?

“Còn có năm phút đồng hồ, chúng ta bị muện rồi, anh là lão tổng không phải còn phát biểu sao? Đem xe đậu ở đây làm gì?”

Kỳ Phong không trả lời hần, trầm giọng đáp, “Xuống xe.”

Lạc Khâu Bạch nghi hoặc liếc y một cái, lời này nếu đặt ở trên người người khác, hần sẽ không chút do dự cho rằng người này đem hần đưa đến nơi hoang vu là chuẩn bị giết người cướp của, nhưng nam nhân ở trước mắt là Kỳ Phong, hần trăm phần trăm tin tưởng, cho nên hần cũng không do dự, cởi bỏ đai an toàn mở ra cửa xe.

Ai biết Kỳ Phong so với hần càng nhanh một bước, một chân mới vừa đạp mặt đất, đã bị một cánh tay tinh tráng hữu lực bắt lấy, cửa sau mở ra, hần bị đẩy ngã ở chỗ ngồi phía sau xe, tiếp một thân thể lửa nóng từ trên cao áp xuống.

Cho đến lúc này, Lạc Khâu Bạch mới rốt cục ý thức được nam nhân chuẩn bị làm gì, trong lúc nhất thời bên tai vang lên một tiếng sấm bùm bùm, thiếu chút nữa phun máu.

Đại điều quái chuẩn bị tại... Tại đây nơi hoang vu cùng hần làm cái kia?!

Vấn đề là, hảo hảo nói chuyện, như thế nào lại đột nhiên biến thành tình huống này, phải tham gia tiệc ăn mừng mà!

Hần vuốt ve cái trán, dở khóc dở cười, không nhẹ không nặng đá y một cước, “Anh có thể đừng nói phong chính là vũ không, chúng ta thật sự bị muện rồi.”

Kỳ Phong liếc hần một cái, đồng tử thâm trầm, vươn tay kéo ra cà vạt, cởi bỏ hai nút áo trước áo sơ mi, trầm giọng nói, “Chính là bởi vì bị muện rồi.”

Y nói chuyện cho tới bây giờ có thể tỉnh liên tỉnh, một chữ vô nghĩa cũng không có, nhưng là ý tứ phi thường hiểu được: Chính là bởi vì bị muện rồi, cho nên rõ ràng không đi.

Lạc Khâu Bạch thực hiện nhiên lĩnh hội, nhanh chóng vươn tay để ở trong ngực y, “Chớ hồ nháo, anh là ông chủ, anh không đi tiệc ăn mừng sao bắt đầu? Hơn nữa, em còn là thí sinh dự thi, không đi không thể nào nói nổi.”

“Em hôm nay được đưa ra ánh sáng đã đầy đủ, không cần chém giết nổi bật của người khác, có thời gian đi ứng phó ruồi bọ, không bằng thực hiện lời hứa của em.”

Nói xong y đã nghiêng người hôn lên, lực đại kinh người, động tác nôn nóng vừa vội vàng, giống như muốn đem Lạc Khâu Bạch toàn bộ nuốt vào trong bụng, làm cho hắn không thể không ngửa cổ, càng ngày càng kịch liệt hôn.

“Ân... Thập... Cái gì lời hứa, em như thế nào... Không biết, ân...” Lạc Khâu Bạch nhìn ra bên ngoài, nơi này hoang vu, cũng sợ bị phóng viên theo dõi.

Kỳ Phong hô hấp dồn dập, như là đã nhấn nạt đến cực hạn, khóa kéo quần của Lạc Khâu Bạch đều không có hoàn toàn mở ra, liền xả xuống dưới, ném tới một bên, thuận tay tách ra hai chân hắn, đem mình chen vào, đùi của Lạc Khâu Bạch đụng tới một khối thịt cứng rắn, lúc này hô hấp cũng loạn theo.

Y... Y y, không phải luôn luôn lái xe sao, này mẹ nó là thời điểm gì mà cương!?

“Lẽ vật.” Kỳ Phong nhú mày, hô hấp nóng bỏng phun vào mặt Lạc Khâu Bạch, vươn tay đi cởi nút áo hắn, răng nanh cắn cổ và xương quai xanh của Lạc Khâu Bạch, bàn tay liêu cao y phục của hắn, tham vào nhu nắm hồng hạt trên ngực.

“Ân ——” Lạc Khâu Bạch kêu lên một tiếng đau đớn, toàn thân thấm xuất một tầng mồ hôi, mặt đỏ rần, “Thập... Cái gì lẽ vật? Không phải mới vừa cho?”

Kỳ Phong hừ lạnh một tiếng không nói gì, động tác lại càng thêm dùng sức phủ sờ, tham tiến nội khó, lúc Lạc Khâu Bạch kêu sợ hãi một cái bắt được hắn, tư ma ngay trước bộ lông, nhu lỏng gia hỏa trong tay, vài cái cũng cảm giác lòng bàn tay bị thấm xuất chất lỏng trong suốt dính ướt.

Kỳ Phong hừ lạnh một tiếng không nói gì, động tác lại càng thêm dùng sức phủ sờ, tham tiến nội khó, lúc Lạc Khâu Bạch kêu sợ hãi một cái bắt được hắn, tư ma ngay trước bộ lông, nhu lỏng gia hỏa trong tay, vài cái cũng đã cảm giác lòng bàn tay bị thấm xuất chất lỏng trong suốt dính ướt.

Thê tử của y cho rằng một nụ hôn là xong? Nếu muốn cảm tạ y, phải có thành ý, lẽ vật như vậy cũng quá có lệ.

Với chồng của mình đều có lệ như vậy, vậy y sẽ lấy được lẽ vật, nói cho thê tử của mình cái gì gọi là “Dùng tuyên tương báo”.

“3 tuần lễ 1 ngày.”

Kỳ Phong đột nhiên trầm giọng nói một vài chữ, Lạc Khâu Bạch bị nắm toàn thân như nhũn ra, khoe mắt đỏ lên, vô tri vô giác ngẩng đầu, “... Cái gì?”

“Khoảng cách lần trước làm nghĩa vụ vợ chồng.” Kỳ Phong nâng lên chân hắn đặt ở trên vai mình, hôn nộn thịt trên bắp đùi của hắn, tức giận nói, “Anh muốn hôn lúc nào thì hôn, lẽ vật không kinh hỉ ai sẽ tiếp nhận?”

Lạc Khâu Bạch lần này rốt cục biết ý tứ của y, lúc này mặt đỏ lên, “Cái này gọi là... Lẽ, lẽ nhẹ tình ý trọng... Ân!”

Kỳ Phong không để ý tới hắn, một hơi ngậm hắn, dùng sức liếm lộng, nhìn động tác của mình, Lạc Khâu Bạch nằm ngửa ra phía sau khó nhìn vẩn vơ, hắn ở trong lòng hừ một tiếng.

Đều là phù dung câu câu dẫn y, liền tính em muốn đưa lẽ, cũng không nên đúng lúc y đang lái xe, tiến đến bên tai y nói chuyện, nếu là em khơi mào, em phải phụ trách!

“A... Không được, anh đừng lộng ... Sẽ làm dư... Quần áo em còn muốn mặc...” Lạc Khâu Bạch gắt gao đập cửa sổ xe, độ ẩm của bàn tay trên cửa sổ lưu lại một ấn tín, tản ra độ ẩm cực nóng.

Kỳ Phong ngoảnh mặt làm ngơ, cọ xát nhũ đầu, không ngừng hút duẩn, Lạc Khâu Bạch gắt gao cắn miệng không để cho mình phát ra âm thanh, da đầu từng đợt run lên, không ngừng lộn xộn nhưng không cách nào xử lý, ý thức được mình nhanh đến, hần vừa nghĩ tới y phục trên người, còn mang theo đuôi chim khổng tước trên quỳ.

CMN! Vẫn là Kỳ Phong đưa, nếu dơ y sẽ đau lòng chết.

Hần trao tay vịn muốn đứng dậy, run run cởi quần áo, nửa bả vai đều thoát ra, Kỳ Phong lại đột nhiên nâng chân hần đưa về phía trước, làm cho hần lập tức ngã, ngăn chặn hần cởi một nửa âu phục.

Kỳ Phong liếm bờ môi của hần, ánh mắt giống như dã thú khóa lại hần, giọng khàn khàn, “Đừng cởi, anh nói, muốn xem em mặc áo quần.”

Lạc Khâu Bạch bị y nói kích thích da đầu một trận run lên, mắt thể diện ai kêu một tiếng, lúc này mới rốt cục hiểu được nam nhân cố ý để hần về nhà thay quần áo là có ý gì.

Nguyên lai y đã sớm tính toán, không về hội trường cùng mình hồ thiên hồ một trận, kết quả bị kẹt xe, nam nhân ngay cả nhẫn cũng nhẫn không được, lúc này mới đem xe chạy đến nơi hoang vu này!

“Anh... Thật sự là rất... Biến thái!” Lạc Khâu Bạch nhắm mắt lại, bởi vì nhục thục tiến công, căn bản không cách nào chống cự, nhịn không được mắng y một câu.

Kỳ Phong bắt vi sở động, ánh mắt nóng lên.

Chê cười, tặng quần áo, không phải để tự tay cởi ra sao, thê tử của y thật sự là không giải phong tình.

Y hút thật mạnh, Lạc Khâu Bạch dồn dập “A” một tiếng, tiếp toàn thân như bị điện giật, mãnh liệt sợ run cả người, tiếp Kỳ Phong cũng cảm giác được trong miệng của mình tràn đầy chất lỏng, có chút không kịp né tránh, vẩy vào trong xe, ghế da màu đen dính dịch màu trắng, trong bóng đêm thâm trầm, có vẻ càng đậm mỹ.

Phù dung câu trời sinh đối với nhục thục có phản ứng, Lạc Khâu Bạch bị Kỳ Phong khiến cho toàn thân bốc hỏa, thở dốc muốn đứng dậy, thấy được nam nhân đặt ở trên người mình, khuôn mặt thô kệch cường hãn, ánh mắt thâm thúy mang theo 8 ngày cốc thiếu, trong bóng đêm, nam nhân anh tuấn bức người, Lạc Khâu Bạch ở trong lòng ai thán một tiếng, nhắm hai mắt của mình, ngực bang bang khiêu, vốn là không có ý tưởng kia, hiện tại cũng có hưng trí.

Làm bậy nha, hần thật sự chống cự không nổi sắc đẹp của đại điều quái.

Kỳ Phong như là đã nhần đến cực hạn, đem dịch không sạch sẽ nhổ ra, cố sức đưa vào trong thân thể Lạc Khâu Bạch, dư lại bên miệng đều bị y liếm sạch sẽ, nuốt vào trong bụng.

Lạc Khâu Bạch thật sự chịu không nổi y, trong óc nghĩ ra một ý tưởng cổ quái.

Nhiều ít Đoàn Đoàn cũng bị đại điều quái sinh nuốt a...

Lạc Khâu Bạch bị suy nghĩ miên man làm thất điên bát đảo, nhanh chóng hôn lên, môi cùng hầu kết của Kỳ Phong bị thê tử liếm, toàn thân quả thực như bị lửa đốt, thâm mắng một tiếng, rõ ràng cả tâm tư khuyếch trương cũng bị mất, trực tiếp nâng thân thể hần lên, hướng lên trên, không chút do dự thống đi vào.

Bất ngờ không kịp đề phòng Lạc Khâu Bạch phát ra một tiếng kêu rên, tiếp nắm chặt xe, đem để lại một chỉ ngân rõ ràng.

... Vì cái gì lớn như vậy...

Hần ngồi xồm trên người Kỳ Phong, bị lần lượt tiến vào, lại hạ xuống thật mạnh, Lạc Khâu Bạch kịch liệt thở dốc, thanh âm vi ách như là bực một tầng hơi nước, nghiêng răng nghiêng lợi, “... Nếu... Ân... Bị người khác thấy em... Ân a... Em với anh ở trong này làm bữa... Cố gắng đều sẽ uống phí ... Anh không thể về nhà gây sức ép sao!”

Về nhà có thằng nhóc lúc nào cũng khắc khắc kề cận em, lão tử khó chịu! Em làm thê tử căn bản không hiểu!

Kỳ Phong bị thanh âm của hắn kích thích hai mắt xích hồng, động tác hung ác đỉnh lộng nói, “Kia vừa lúc, để cho người khác đến xem, người dã nam nhân đuổi không kịp, là anh Kỳ Phong.”

Thanh âm khàn khàn, thái độ mãnh liệt, âm cuối cũng đặc ý dào dạt.

Lạc Khâu Bạch nhìn không được hì hì bật cười, cơ bắp phía dưới cũng căng thẳng, kẹp đến Kỳ Phong sáng khoái gầm nhẹ một tiếng, toàn thân cơ bắp buộc chặt, giống một hung sư tùy thời tùy chỗ chuẩn bị khởi xướng công kích.

Xe bởi vì động tác của họ không ngừng chấn động, xe bị kích động đóng lại, từ cửa sổ thủy tinh nhìn vào, mơ mơ hồ hồ có thể nhìn thấy một nam nhân cao gầy, trên thân mặc tây trang chỉnh tề tinh xảo, vài cọng lông tước rung động trong ngực trắng nõn bằng phẳng, ở dưới lại hoàn toàn xích lõa, lộ ra hai chân trắng tấp, nam nhân hung mãnh tiên công, mà khó nhìn, nếu lúc này có người nhìn qua, vừa thấy có thể phát hiện, thợ săn ảnh cũng không biết kinh thiên thể nào.

“Không... Không được... Anh chậm... Đừng, đừng đừng... Nơi đó mau nữa... Nhanh một chút...”

Đầu của Lạc Khâu Bạch nhiều lần đánh vào nóc xe, trước mắt một mảnh đủ mọi màu sắc, trong óc giảo thành một đoàn, như điện lưu kích thích từ trong xương sống hướng lên trên không ngừng dừng.

Bình thường Kỳ Phong thực không thích Lạc Khâu Bạch phát ra âm thanh, bởi vì gặp phải thanh âm dâm dăng của phù dung câu y chỉ càng thêm phát cuồng, chính là hiện tại y không quan tâm, tựa như Lạc Khâu Bạch trong lòng cũng nghĩ như vậy, hai người cơ hồ là sống sót sau tai nạn, hết thảy về tới ban đầu, điên cuồng ôm chầm.

Y nóng nảy ngăn chặn miệng Lạc Khâu Bạch, “Lúc nhanh lúc chậm, anh dựa vào cái gì phải nghe em?”

Thái độ của y mãnh liệt không nói lý, chính là lại dựa theo ý của Lạc Khâu Bạch, đối với vị trí miễn cảm mà hung ác tiên công, bị biến thành rất ngoan, nhập khẩu cơ hồ đều đỏ, cảm giác thơm ngọt giống sống thần hung mãnh đánh úp lại, hô hấp của Lạc Khâu Bạch càng ngày càng nặng, dùng sức sát nhập, kêu lên một tiếng đau đớn nắm chặt bả vai Kỳ Phong, ngưỡng cổ bắn ra...

Nội đạo kẹp chặt, Kỳ Phong thầm mắng một tiếng, nhưng y luyến tiếc đi ra, thê tử mặc quần áo y đưa, xinh đẹp như vậy, y gắt gao hô hấp, chịu đựng cảm giác mãnh liệt phóng thích, tiếp tục sát nhập.

Lúc này Lạc Khâu Bạch có chút mệt mỏi, tựa vào trên bả vai y, ách thanh hô hai chữ, lúc này kích thích Kỳ Phong mặt đỏ tai hồng, như là bị điện giật, vừa nóng nảy lại nôn nóng, giống như muốn mắng chửi người nhưng lại ngạnh sinh nhìn được, quát lớn một câu “Câm miệng!” Tiếp đem Lạc Khâu Bạch để trên cửa sổ xe, mãnh liệt tiến vào, thống khoái đâm dĩa phóng ra...

Hai người như từ trong nước đi ra, Lạc Khâu Bạch ngửa mặt nằm, một chân chống đỡ đứng lên, ngực đè nặng Kỳ Phong, mồ hôi trên trán rơi xuống nện ở trên mặt Lạc Khâu Bạch, rối tinh rối mù.

Trong lúc nhất thời trong xe yên tĩnh một mảnh, chỉ có hai người thở hổn hển, lúc này mới nghe được đi động Kỳ Phong không ngừng vang lên.

Kỳ Phong không kiên nhẫn cầm lên, bên trong không thể nghi ngờ đều là thư ký cấp & dưới hỏi y đi nơi nào, vì cái gì không đi tham gia tiệc mừng, phóng viên đều hỏi.

Mà Lạc Khâu Bạch bên này cũng lấy ra điện thoại di động của mình, vừa thấy cũng không tốt hơn chỗ nào, truyền thông phổ thiên cái địa tất cả đều là tin tức của hắn, phóng viên nghe nói hắn còn tham gia tiệc ăn mừng, tất cả đều đến nơi đó, Trịnh Hoài Giang hỏi hắn rốt cuộc còn muốn xuất hiện không.

Kỳ Phong sắc mặt rất tệ, trực tiếp đem di động ném sang một bên, Lạc Khâu Bạch buồn cười, cũng trực tiếp tắt máy, y trêu đùa nhìn Kỳ Phong, hôn nam nhân đang tức giận một cái.

“Anh còn muốn.”

Nam nhân cứng rắn mở miệng, trong thanh âm thậm chí còn làm nũng.

Lạc Khâu Bạch vươn tay đi xoa tóc đen của y, “Lẽ vật em mua một tặng một, anh còn không biết đi DIY.”

“Đây không phải là lễ vật, là báo đáp, anh nói tính!” Nam nhân mãnh liệt lược hạ lời này, tiếp thật vất vả lại áp lên.

Xe không ngừng lay động, nơi hoang vu, không ai phát hiện, Lạc Khâu Bạch đột nhiên có một loại áo giáp toàn thể giới chỉ còn lại có hai người bọn họ.

Giới giải trí chó má gì, bên ngoài mưa gió, nơi này xuân sắc dung dung.

Ngày cá tháng tư đối với người thường mà nói, có lẽ là một ngày bình thường, nhưng đối với toàn bộ giới giải trí mà nói, ngày này lại cho mọi người một tin tức kinh thiên động địa.

Mạnh Lương Thần xuất quỹ, Lý Thiên Kỳ lộ ảnh giường chiếu, Tô Lệ Mân cùng Tô Thanh Lưu là mẹ con, Lạc Khâu Bạch hàm ngư phiến thân ...

Tin tức động trời, mọi người trợn mắt há hốc mồm, cũng chính bởi vì tin tức trọng bàng này, lại một lần đem Lạc Khâu Bạch tiến vào tầm mắt công chúng, Tà Dương Ca cùng quảng cáo trước hân đóng cũng lại một lần khiến cho người xem nhiệt nghị.

Rủ bỏ thành kiến một lần nữa xem xét nghệ sĩ mới này, hẳn là Nhạc Triều Ca làm nhiều người thổn thức trong Tà Dương Ca, cũng là người cha già trong quảng làm người xem chảy nước mắt, cũng là ca sĩ thần bí trong Nhạc Động Toàn Cầu ...

Càng ngày càng nhiều người chú ý, rất nhiều người trước kia chỉ nghe qua “Xú danh” của hắn, bắt đầu chân chính chú ý đến Lạc Khâu Bạch, mà không còn gắt gao với scandal của hắn, lúc này mới phát hiện hắn chèn ép ảnh đế, hắn diễn không thua gì Diệp Thừa cùng Mạnh Lương Thần, thậm chí tuổi tác cũng làm không ít người kinh ngạc, nguyên lai hắn diễn cho vui nhưng lại rộng như vậy.

Trong lúc nhất thời thanh danh của như thủy trưởng thuyền cao (nước lên thì thuyền lên), phim mới cùng quảng cáo cũng một lần nữa tìm tới cửa, thậm chí một ít đạo diễn đại bài cũng muốn hợp tác với hắn. Nhưng chuyện này tạm thời cùng Lạc Khâu Bạch không có quan hệ gì quá lớn.

Trên mạng những hư danh kia chỉ là tạm thời, hắn không muốn mình biểu hiện giống người ham lợi, đối với nghệ sĩ mà nói được nổi tiếng là chuyện tốt, nhưng xuất hiện liên tục không ngừng làm người xem nhìn đúng một cái tên cũng cảm thấy mệt nhọc, huống chi hắn mới vừa về nước không lâu, khoảng cách đến trận chung kết cuối cùng của Nhạc Động Toàn Cầu cũng còn một thời gian, hắn cho mình nghỉ ngơi, hảo hảo ở nhà bồi Đoàn Đoàn cùng Kỳ Phong.

Đoàn Đoàn sinh ra ở nước ngoài, chưa bao giờ tới S thị, đi ở trên đường cái nhìn thấy đường phố không giống, nhện không được tò mò, mỗi ngày y y nha nha bắt Lạc Khâu Bạch dẫn bé đi ra ngoài chơi.

Hôm nay, Trịnh Hoài Giang gọi điện thoại cho Lạc Khâu Bạch, hẹn hắn gặp mặt, Lạc Khâu Bạch liền thuận đường đem nhi tử mang bên người.

Lúc này khác với ngày xưa, Lạc Khâu Bạch không dám quang minh chính đại mang theo nhi tử đi dạo, bắt đắc dĩ đeo mũ cùng khăn quàng cổ, mượn một chiếc Santana cũ nát, chở Đoàn Đoàn tới quán trà.

Nơi này vị trí hẻo lánh, bình thường ít người tới, nhưng phong cảnh thanh tịnh đẹp đẽ, lá trúc thơm ngát, chủ quán lại là người quen của Trịnh Hoài Giang, cũng sẽ không nhiều chuyện, cho nên nơi này là nơi tốt để nói chuyện phiếm.

Tiểu tử kia lần đầu tiên tới chỗ như thế, mới lạ vô cùng, mở to mắt nhìn, mặc quần áo lam sắc có lỗ tai thỏ nhỏ, miệng còn ngậm núm vú cao su, làm vài phục vụ bàn nhện không được bật cười.

Trịnh Hoài Giang tới trước Lạc Khâu Bạch, nhìn thấy hắn mang theo tiểu tử kia đi tới, theo bản năng nhú lông mày.

“Tôi thật không nghĩ tới cậu biến mất một năm trở về còn mang theo hài tử, tiểu gia hỏa này ở đâu đến đây?”

Lạc Khâu Bạch kêu một ly bích loa xuân (1 loại trà), cười nói, “Đây là nhi tử của tôi, Đoàn Đoàn, chào chú đi.”

Nói xong hấn gơ lên tiểu móng vuốt của Đoàn Đoàn hướng Trịnh Hoài Giang quơ quơ, tiểu tử kia phối hợp ngây ngô cười một tiếng, hai con mắt đều cong lên.

Trịnh Hoài Giang nở nụ cười một tiếng, “Nha, rất đáng yêu.”

Nói xong anh ta vươn tay đi sờ mặt tiểu tử kia, tiểu tử kia cũng không sợ, cọ cọ lòng bàn tay anh ta, cười “Nha a” một tiếng.

“Là nhi tử của cậu hay là của Kỳ Phong? Tôi không nghĩ tới cậu có lòng như vậy, Kỳ Phong cùng người khác sinh hài tử cậu đều có thể nhiệt tình chiều cổ như vậy.”

Lạc Khâu Bạch bị sắc một cái, khoe miệng co rút, “Ngài từ chỗ nào nhìn ra đây là hài tử của Kỳ Phong cùng người khác sinh? Đây là nhi tử của tôi, không thể giả được.”

Trịnh Hoài Giang cười nhạo một tiếng, ý vị sâu sa nhìn Lạc Khâu Bạch, “A, không phải Kỳ thiếu gia cùng người khác sinh, chẳng lẽ là cậu sinh?”

Lạc Khâu Bạch kịch liệt ho khan, thật sự có chút xấu hổ, tuy rằng Trịnh Hoài Giang là người quen, nhưng hấn cũng không muốn đem chuyện thể chất quái dị nói cho người nào ngoài Kỳ Phong, nhịn không được khoát tay, “Không thể nào, đừng nói bừa.”

Trịnh Hoài Giang chặc chặc hai tiếng, “Nhận nuôi sao? Có phải lúc xuất ngoại bị bệnh tương tư, cho nên mới nhận nuôi hài tử có bộ dạng giống Kỳ Phong? Bất quá tỷ lệ này với so với trúng xổ số còn nhỏ hơn?”

“Bất quá cũng khó trách, lúc ấy Kỳ lão gia hãm hại cậu thảm như vậy, cho tới hôm nay mới xem như hoàn lại sức lực, cậu mê mê hài tử giống Kỳ Phong như vậy, lão gia hỏa kia còn có thể khách khí một chút với cậu.”

Nghe được “Kỳ lão gia”, Lạc Khâu Bạch liền nhức đầu, từ lúc về nước đến hiện tại, hấn vẫn luôn tận lực xem nhẹ người này, không phải hấn nhỏ nhen, mà là không biết nên dùng thái độ gì đi đối diện người hãm hại hấn, cũng là người thân nhất của Kỳ Phong.

Hiện tại đột nhiên nhắc tới người này, hấn lại nhịn không được nghĩ đến những việc kia, lúc này ho khan vài tiếng, không nguyện ý để Trịnh Hoài Giang vì mình lo lắng, vội vàng ôm lấy nhi tử nói sang chuyện khác, “Cái kia... Tôi đột nhiên nghĩ tới, tiểu tử kia nên thay tã lót, tôi bế nó vào toilet.”

Tiểu tử kia “Ngô a” một tiếng, trừng mắt nhìn mình bị ba ba bế lên, còn hướng Trịnh Hoài Giang huy huy móng vuốt, hình như là nói tái kiến.

Toilet không ở gần, muốn đi qua phải đi qua một đường, Lạc Khâu Bạch ôm Đoàn Đoàn chờ đèn xanh đèn đỏ, tiểu tử kia không thành thật, vươn trảo muốn cầm kính râm và khẩu trang của ba ba.

“Ngô a ngô a.” Tiểu tử kia hoa chân múa tay vui sướng, thiếu chút nữa liền muốn đem kính râm của ba ba xả xuống dưới.

Lạc Khâu Bạch nhanh chóng đè lại tiểu móng vuốt, giả vờ cả giận nói, “Không cho hồ nháo, nếu cởi cái này xuống, sẽ có nhiều thợ săn ảnh đuổi theo, đến lúc đó cướp con đi, con sẽ không thấy ba ba.”

“... Nha?” Tiểu tử kia oai cổ, kinh ngạc tròn tròn ánh mắt.

Cầu cầu... Ngô, là giống tiểu động vật béo béo như Phong Phong sao?

Tiểu tử kia nghe không hiểu, cũng thực khó hiểu, cắn núm vú cao su, tay nhỏ bé trảo vạt áo ba ba.

Lúc này mắt thấy đèn xanh sáng, một chiếc xe màu đen có rèm che đột nhiên phóng lại đây, Lạc Khâu Bạch đã cách sang một bước, lại nhanh chóng thu trở về, tiểu tử kia bị hoảng sợ, “Y nha” một tiếng đem đầu vùi vào trong ngực ba ba.

Lạc Khâu Bạch bị phản ứng của bé đùa nở nụ cười, vuốt đầu của bé nói, “Ngốc, một chiếc xe mà thôi, có ba ba bảo hộ con, có cái gì sợ hãi?”

Đoàn Đoàn nghe được thanh âm của ba ba, trộm ngược đầu, tò mò nhìn chiếc xe, núm vú cao su quơ quơ, tiếp như là nhìn thấy gì lại sợ hãi cúi đầu.

Lúc này xe đi qua đột nhiên ngừng lại, trong xe truyền đến tiếng ho khan, “Dừng... Dừng xe!”

Bên cạnh một lão đạo sĩ râu tóc bạc hết nhanh chóng giúp lão nhân kia vỗ ngực, “Lão gia, xảy ra chuyện gì?”

“Khụ... Khụ khụ... Vừa rồi, nam nhân ven đường, ôm tiểu hài tử, ông thấy không?”

Thanh âm của lão nhân có chút không xong, đạo trưởng nhíu mày, “Nam nhân cùng tiểu hài tử? Bần đạo không thấy được, làm sao vậy?”

“Nam nhân kia giống Lạc Khâu Bạch, còn có tiểu hài tử...”

Lão nhân như đột nhiên nghĩ tới điều gì, mở cửa xe muốn xuống xe, vệ sĩ bên cạnh nhanh chóng tiến lên dìu, đạo trưởng cũng đi xuống.

Nhưng đã sớm không còn bóng người, chỗ nào có nam nhân cùng tiểu hài tử.

“Lão gia ngài có phải hay không nhìn lầm rồi, Lạc Khâu Bạch sao sẽ trùng hợp xuất hiện ở trong này, huống chi đứa bé kia là ai?”

Lão nhân gắt gao cau mày, như là cân nhắc cái gì, cẩn thận nghĩ đến thân hình nam nhân, còn có tiểu hài tử vừa rồi ngậm núm vú cao su, cùng mình đối diện, thật sự là quá giống...

65. Chương 68

Chương 68

Toàn bộ trong phòng tối như mực, không có một tia ánh sáng, ngoài cửa sổ bóng đêm dày đặc, phòng to như vậy một thân ảnh cũng không có.

Ông chậm rãi ngồi xuống, chống thân mình, nhưng không có một người trả lời, ông khó hiểu cảm thấy thể lương cùng cô độc, lớn tiếng hô, “Quản gia, cho tôi một chén nước.”

Thanh âm của ông không có một bóng người trong phòng nghe thấy, ông kịch liệt ho khan vài tiếng, rốt cục không chịu nổi tư vị như vậy, chống gậy đi xuống lầu, trong phòng khách dĩ nhiên đèn đuốc vẫn sáng trưng, ngọn đèn ấm áp quất sắc như muốn chiếu một tầng sa mỏng nhu hòa xuống, bên cạnh lò sưởi bùng bùng đốt cháy, mang theo hương vị gia đình.

TV sần sật vang, trên màn ảnh dĩ nhiên là Kỳ Phong công khai xuất quỹ, mà trên ghế sofa là hai người, một người là y, một người khác là Lạc Khâu Bạch, hai người cũng không biết nói cái gì đó, hi hi ha ha ai cũng không chú ý tới tiếng bước chân phía sau, bên kia trên ghế sofa, còn có một tiểu hài tử mập mạp, miệng bé ngậm núm vú cao su, đang đứng trên ghế sofa cố gắng đi về phía trước, nhưng bé quá nhỏ, đi một bước lại té ngã, nhưng cũng không sợ đau, khanh khách ngây ngô cười.

Hết thấy đều an nhàn ấm áp, nhưng trong lòng ông tất cả đều là hỏa khí, nhìn hai người trên ghế sofa, lớn tiếng quát lớn một câu, nhưng không người nào để ý, chỉ có tiểu tử trên ghế sofa lông ngạc nhiên nhìn ông, lộ ra khuôn mặt giống Kỳ Phong khi còn bé.

Trong lòng ông vừa động, nhịn không được vươn tay đi ôm bé, tiểu hài tử tròn vo hoảng sợ liếc ông một cái, tiếp nha nha khóc lớn, dùng tiểu móng vuốt chụp mặt của ông, hiển nhiên là bị dọa sợ.

“Bé ngoan, đừng sợ, cho ông ôm một cái.”

Ông nhẹ giọng dỗ, nhưng đứa bé kia khóc càng ngày càng lợi hại, ủy khuất mặt đều ghen đỏ, nói cái gì đều không cho ông đụng một chút.

Vừa lúc đó đèn trong phòng đột nhiên toàn bộ dập tắt, hết thấy toàn bộ biến mất, toàn bộ phòng khách lâm vào hắc ám, Kỳ Phong còn có tiểu nam hài mập mạp đồng thời tiêu thất, lò sưởi một tia nhiệt khí cuối cùng cũng bị dập tắt, toàn bộ phòng nhất thời lạnh như hầm băng.

Ông mãnh liệt sợ run cả người, tiếp mở mắt, sau lưng bị mồ hôi lạnh sũng nước.

Nguyên lai chỉ là một giấc mộng...

“Lão gia, ngài có khỏe không?” Tôn đạo trưởng cúi đầu vẻ mặt lo lắng nhìn ông.

Kỳ lão gia chống thân mình ngồi xuống, nhớ tới một giấc mộng kia, sắc mặt phi thường không xong, lắc lắc đầu nói, “Không có việc gì, nằm mơ thôi.”

Ông nhắm mắt lại, cẩn thận hồi tưởng tiểu hài tử mập mạp kia, không phải là nam hài lúc ông ở trên đường ngẫu nhiên thoáng nhìn qua sao.

Ông càng nghĩ càng cảm thấy không thích hợp, trước tìm được chuyện Lạc Khâu Bạch bên người có hài tử, càng thêm cảm thấy bất khả tư nghị, nếu ngày đó ở trên đường thấy nam nhân thật là Lạc Khâu Bạch, trong tay của hắn như thế nào sẽ có một hài tử giống Tiểu Phong như vậy?

Tôn đạo trưởng đặt đệm phía sau ông, bưng một chén thuốc lại đây, “Lão gia, uống thuốc trước đi, nhà bếp mới vừa nấu.”

Kỳ lão gia khoát tay áo, ánh mắt phi thường phức tạp, mang theo điểm mê hoặc cùng bất an, Tôn đạo trưởng nhíu mày, suy nghĩ một chút, mới chậm rãi mở miệng, “Lão gia là muốn thiếu gia?”

Nhắc tới Kỳ Phong, Kỳ lão gia lúc này nhíu mày, “Có ý gì?”

“Vừa rồi ngài ngủ, bản đạo bắt mạch cho ngài, phát hiện mạch của ngài kịch liệt di động, vừa thấy chính là tâm thần không yên, hơn nữa...” Ông ta dừng một chút, thật cẩn thận mở miệng, “Lúc ngài ngủ luôn luôn hô hài tử, hài tử, đứa nhỏ chẳng lẽ không phải thiếu gia?”

Kỳ lão gia giận tái mặt, qua nửa ngày mới suy sụp mở miệng, “Nguyên lai ta cũng coi như có con cháu, hiện giờ lại thành người cô đơn.”

“Lão gia hà tất nói như vậy, thiếu gia tuy rằng cùng ngài náo loạn mâu thuẫn, nhưng mỗi tuần đều sẽ đứng hạn đến thăm ngài, cũng hiếu thuận với ngài, lời này nói nặng quá.”

Kỳ lão gia cười nhạo một tiếng, “Nói nặng? Nó lấy đi cổ phần công ty của nó và ba nó, rồi đi Côn Luân tự lập, vì nam nhân mà không nghe lời tôi, sao có thể gọi là hiếu thuận?”

“Nó bức tôi nếu không chấp nhận Lạc Khâu Bạch, sẽ không kế thừa gia nghiệp!”

Nói xong ông ho khan vài tiếng, vừa nghĩ tới hoàn cảnh trong mộng, liền càng thêm bi thương.

Chẳng lẽ ông thật sự làm sai sao?

Không, ông không sai, ông sẽ không cho phép Kỳ gia đoạn tử tuyệt tôn, lại càng không muốn tôn tử cùng nam nhân giao hợp cùng một chỗ, nếu người khác biết trưởng tôn Kỳ gia là đồng tính luyến ái thích nam nhân, ông sẽ vứt bỏ người này.

Tôn đạo trưởng nhìn sắc mặt ông, chỉ biết ông đang suy nghĩ gì, nhất thời nhin không được nói, “Ngài... Còn nhớ rõ hài tử năm đó cùng Đại công tử ở bên ngoài sao? Kỳ thật đó cũng là huyết mạch của Kỳ gia, nếu còn có thể tìm...”

“Làm càn! Khụ... Khụ khụ!” Kỳ lão gia đột nhiên đập bàn, quát lớn, “Tôn đạo trưởng, đừng tưởng rằng ông ở Kỳ gia đã lâu, là có thể hồ ngôn loạn ngữ!”

Tôn đạo trưởng cũng tự biết lỡ miệng, không cẩn thận nhắc tới bí mật của Kỳ gia năm đó, nhưng nghĩ lại lại cảm thấy không nói không được, nhin không được hít một hơi, “Xin lỗi lão gia, tôi lỡ miệng, tôi chỉ cảm khái, nếu đứa bé kia còn sống, không chừng còn có thể lưu lại huyết mạch cho Kỳ gia.”

Kỳ lão gia hừ lạnh một tiếng, “Thiếu Trạch bị nữ nhân ám toán mới làm chuyện như vậy, bản thân nó không thừa nhận, những người loạn thất bát tao, còn không biết từ đâu lại làm ra loại chuyện xấu này với Kỳ gia, tôi đương nhiên lại càng không thừa nhận. Con dâu của tôi chỉ có một, tôn tử cũng chỉ có một, những người khác cùng Kỳ gia có cái gì quan hệ?”

“Huống chi, quái bệnh của Kỳ gia ai cũng trốn không thoát, có một Tiểu Phong là đủ rồi, còn muốn một người có quái bệnh nữa sao?”

Lời này vừa nói ra, Tôn đạo trưởng không nói gì thêm nữa.

Hài tử Kỳ gia, ai cũng sống không đến 30 tuổi, tính tính tuổi, đứa bé kia cũng 30 tuổi, rốt cuộc xem như chôn vùi hương khói Kỳ gia...

Đang lúc phòng đang lâm vào trầm mặc, cửa phòng đột nhiên được gõ.

“Tiến vào.”

Trợ lý cầm một văn kiện thật dày đi tới, “Lão gia, thứ ngài muốn chúng tôi điều tra, đã điều tra được rồi, đều ở trong này.”

Lão gia ho khan vài tiếng, mở ra phong thư vừa thấy, lúc này thay đổi sắc mặt, phát tay kêu trợ lý đi xuống, ông khiếp sợ cùng mê hoặc.

“Làm sao vậy, lão gia?” Tôn đạo trưởng nhin không được mở miệng.

Lão gia mím miệng đem phong thư đưa cho ông ta, Tôn đạo trưởng vừa thấy cũng dị thường kinh ngạc.

Trong phong thư thật dày là một xấp ảnh chụp, nhìn ra là ảnh chụp, trên ảnh chụp đều là Lạc Khâu Bạch, hần xuất hiện tại cửa biệt thự, hoặc là đi xuống từ xe Kỳ Phong, hần che giấu rất kín, đeo kính râm khẩu trang cùng khăn quàng cổ, nhưng người quen thuộc liếc mắt một cái vẫn có thể nhận ra hần.

Trong ảnh chụp, trong lồng ngực của hần hoặc là bên người hần vẫn luôn có một hài tử, đứa bé kia có khi nằm ở trong xe đẩy, có khi ngồi ở địu, thoạt nhìn phi thường hoạt bát, có mấy ảnh được chụp thập phần rõ ràng, có thể đầy đủ nhìn thấy mặt hài tử kia.

Mắt to, mặt tròn, cười rộ lên còn có má lúm đồng tiền, cứ việc nó còn rất nhỏ, nhìn không ra hình dáng rõ ràng, nhưng nhìn kỹ, tước xuất góc cạnh, cùng Kỳ Phong cơ hồ có năm sáu phần tương tự.

Kỳ lão gia kinh ngạc nói không ra lời, nếu trước ông hoa mắt, ác mộng cũng là bởi vì suy nghĩ, ảnh chụp này giải thích như thế nào?

Này chứng minh ngày đó ông tuyệt đối không nhìn lầm, nam nhân kia chính là Lạc Khâu Bạch, về phần đứa bé này...

Tôn đạo trưởng nhìn chằm chằm ảnh chụp, gắt gao cau mày, trên mặt dần dần trào ra khiếp sợ cùng bất khả tư nghị, tiếp lại chuyển thành hoang mang cùng mâu thuẫn.

Kỳ lão gia hít một hơi, nghĩ đến ác mộng, bàn tay đều có điểm không xong, “Đạo trưởng, chuyện này ông thấy thế nào?”

Lạc Khâu Bạch biến mất đã hơn một năm, trở về bên người đột nhiên có hài tử, này vốn cũng rất khả nghi, huống chi, đứa bé này lại giống Kỳ Phong như vậy, nếu như Kỳ Phong có thể đồng ý sinh con, hoặc tìm người khác sinh hài tử, ông đã sớm thỏa hiệp, hai ông cháu sẽ không nháo đến hiện tại.

Cho nên... Đứa bé này rốt cuộc là xảy ra chuyện gì?!

Tôn đạo trưởng vuốt râu mép, cẩn thận cân nhắc, trong lòng đột nhiên trào ra một ý bất khả tư nghị.

“Lão gia, ngài còn nhớ rõ tôi có nói qua với ngài, danh khí một khi tìm được nhục thực, thể chất sẽ phát sinh thay đổi không?”

Kỳ lão gia không biết ông ta đột nhiên nhắc tới chuyện này làm gì, nhúu mày gật gật đầu, “Nếu ông muốn nói chia khoá chỉ khế thì không cần phải nói, bất quá chính là phù dung câu không ly khai Tiểu Phong mà thôi, cái này tôi đã biết, ông không cần nói cho tôi biết, tôi không quan tâm.”

Tôn đạo trưởng lắc đầu, “Cũng không phải như vậy.”

Ông ta gắt gao nhúu lại mi, lại như là hưng phấn, lại như là nghi hoặc, thậm chí cả ghế dựa đều ngồi không yên, không thể không đứng lên đi qua đi lại, “Hình thành chia khoá chỉ khế xong, danh khí ỷ lại nhục thực, phong nguyệt vô pháp chia lìa là bước đầu tiên. Bởi vì danh khí vốn là vật hiếm lạ, muốn hình thành chia khoá chỉ khế khó càng thêm khó, cho nên từ xưa đến nay không có nhiều tiền lệ, sách cổ ngược lại có ghi lại, nói danh khí thành khế sẽ điều chỉnh thân thể, đem thể chất điều chỉnh đến trạng thái phong nguyệt thích hợp nhất, kỳ kinh bát mạch cùng lục phủ ngũ tạng cũng sẽ biến hóa theo, danh khí đổi thể chất, sẽ có nhiều con, sẽ sinh con trai.”

Kỳ lão gia gắt gao cau mày, cẩn thận cân nhắc một chút, đầu như là bị va chạm, “Ý của ông là nói... Danh khí thay đổi thể chất là có thể có thể lưu lại hậu đại?”

“Đạo lý là như thế này, chẳng qua...”

Nghe đến đó, Kỳ lão gia hơi hơi mở to hai mắt, vội vàng hỏi, “Chẳng qua cái gì?”

Tôn đạo trưởng nhíu mày, như là lăm bầm lăm bầu nói, “Chỉ là thể chất như vậy chỉ tồn tại trên người nữ tử, trên người nam tử chưa bao giờ có, bản đạo cũng nói không chính xác rốt cuộc có phải như vậy hay không.”

“Dù sao nam tử dựng dục hậu đại từ xưa đến nay chưa bao giờ có tiền lệ, phù dung câu là danh khí, cũng rất khó nói rõ ràng rốt cuộc có phải thật vậy hay không.”

“Nói cách khác, trước kia không có không có nghĩa là vĩnh viễn không có?” Biểu tình của Kỳ lão gia phức tạp khó có thể hình dung, cầm lấy ảnh chụp nhìn tiểu tử cười mặt mày hơn hở kia, tim đập mạnh, cảnh tượng trong mộng làm ông hoảng hốt, kinh nghiệm thương trường nhiều năm như vậy, lòng bàn tay của ông vào thời khắc này cũng nhận không được đổ mồ hôi.

Tôn đạo trưởng không dám gật đầu, cũng không dám lắc đầu, không nắm chắc ông ta sợ mình một khi nói sai, sẽ có phiền toái, chỉ có thể hàm hồ nói, “Bản đạo chỉ có thể nói, chỉ cần là danh khí thành khế đều có khả năng này, nhưng rốt cuộc có phải thật vậy hay không, cũng chỉ có thể nghiệm thật giả mới biết được.”

“Thử nghiệm thật giả...” Kỳ lão gia cau mày, không tự giác mà lập lại một lần, bàn tay nắm lấy sàng đan, cúi đầu nhìn ảnh chụp, hài tử bị Lạc Khâu Bạch ôm vào trong ngực, trong lúc nhất thời không nói thêm câu nữa.

Bởi vì Tà Dương Ca quá mức náo nhiệt, rất nhiều nhà sản xuất đều rất vừa ý tìm Lạc Khâu Bạch quay phim cổ trang.

Lạc Khâu Bạch tìm một kịch bản cũng không tệ lắm, hôm nay đi thử trang phục.

Nhớ rõ hơn một năm trước, hần muốn đóng nam thứ, trong một ngày mưa, kết quả vẫn là bị người có chỗ dựa đoạt đi, khi đó hần đã nghĩ chính mình phỏng chừng cả đời không “Quý khí”.

Kết quả hiện giờ, phong thủy chuyển biến, lần này hần muốn sắm vai nhân vật vừa lúc cũng là Nhị hoàng tử.

Đó là vở cung đình, hần diễn vai nam thứ phản diện, chuyên môn lục đục với nam chính là Thái tử, từ ngôi vị hoàng đế đến nữ nhân, muốn đoạt hết, là một người mặt ngoài nho nhã vui vẻ, phong lưu phóng khoáng, sau lưng lại tâm ngoan thủ lạt.

Bởi vì tính cách của nhân vật, trang phục của hần phi thường hoa lệ, trong đó đẹp đẽ quý giá nhất là một bộ trường bào màu chàm tú ngũ thảo long, mang bảo kiếm màu bạc, thập phần đáng chú ý.

Đáng tiếc trang phục và đạo cụ tuy rằng đáng chú ý, nhưng mặc vào thật sự là giày vò.

Bởi vì là cổ trang, Lạc Khâu Bạch không thể không mặc, mặc cho thợ make-up kéo tóc của mình lên, làm da đầu hần phát đau.

Thợ make-up là một nữ nhân hơn 30 tuổi, Lạc Khâu Bạch nhanh chóng cầu xin tha thứ, “Tỷ tỷ, tôi bị chị kéo sắp thành người hói đầu, chị không thể bởi vì tôi suất liên kích động như vậy.”

Một câu làm thợ make-up tức cười, “Tới địa ngục đi, chỉ biết ba hoa, nếu tôi đây không hao tâm tổn trí cố sức trau chuốt cho cậu, cậu sao có thể suất như vậy?”

Nói xong cô thuận tay đem lọn tóc mỏng ở sau ót Lạc Khâu Bạch chuốt vào trong, kết quả đột nhiên phát hiện dưới cổ áo Lạc Khâu Bạch tựa hồ có một dấu vết hồng sắc, thoạt nhìn có chút quỷ dị.

Cô nhận không được nhìn thoáng qua, lúc này một bàn tay đột nhiên ngăn lại, “Mỹ nữ, bên kia đạo diễn gọi cô kia.”

Thợ make-up vừa nghe thấy nhanh chóng chạy đi, Lạc Khâu Bạch vừa nhấc tóc thấy Trịnh Hoài Giang, không đợi mở miệng, đã bị anh ta hung hăng trừng mắt nhìn, hạ giọng trầm giọng nói, “Tiểu tử cậu có thể thu liễm một chút không? Cậu mới phải sạch quan hệ với gièm pha kia, bây giờ còn muốn giảo hợp?”

“A...?” Lạc Khâu Bạch sửng sốt một chút, không kịp phản ứng là xảy ra chuyện gì.

Trịnh Hoài Giang xem thường, nhìn thoáng qua cổ của hắn, dùng khẩu hình miệng nói hai chữ “Dấu hôn”.

Lạc Khâu Bạch theo bản năng sờ cổ, tiếp nghĩ cái dấu vết này vẫn là ngày đó ở chỗ hoang vắng kia, bị Kỳ Phong đặt ở trong xe gây sức ép, đều mẹ nó qua vài ngày, còn không có biến mất, thật không biết tên kia có phải chó không.

Hắn xấu hổ nhanh chóng ho khan một tiếng, kéo cổ áo lên, “Nhất thời sai lầm... Nhất thời sai lầm...”

Trịnh Hoài Giang xem thường, hạ giọng nói, “Nhìn cậu, một bộ bị Kỳ Phong gây sức ép thân hư, nếu không phải bởi vì hợp đồng của cậu với Tinh Huy chưa đến kỳ hạn, tôi cũng lười phản ứng cậu.”

Lạc Khâu Bạch đỏ khốc đỏ cười, “Trịnh lão sư, anh hôm nay tới trường quay chính là muốn sỉ nhục tôi?”

Trịnh Hoài Giang hừ một tiếng, đưa qua vài kịch bản, “Trước có không ít nhà sản xuất đều tới tìm cậu, bắt quá phim dở rất nhiều, tôi giúp cậu từ chối rồi, mấy phim cũ nát này, hao phí nhân khí, còn không bằng tập trung tinh lực vào vài bộ hay. Vài kịch bản này là tôi thay cậu chọn, xem trước một chút, thích cái nào.”

Lạc Khâu Bạch gật gật đầu, tùy tay cầm vừa thấy, đột nhiên miết đến một cái tên quen thuộc, “Hàn Chiêu?”

Thiên tài trong giới giải trí, đạo diễn hai năm nay đột nhiên có tên tuổi, mặc dù ở quốc tế được thưởng không ít, nhưng nghe nói người này tính tình phi thường quái gở, rất ít khi chủ động liên hệ diễn viên, cũng rất ít người gặp qua anh ta, lần này có thể làm cho người này tìm tới cửa, cũng thật sự kỳ lạ.

Trịnh Hoài Giang nhíu lông mày, khoe miệng gợi lên ý cười, “Đúng, chính là Hàn Chiêu.”

“Anh ta sao lại tìm tôi? Tôi không biết anh ta, cũng hoàn toàn chưa xuất hiện với anh ta.” Lạc Khâu Bạch không hiểu.

Trịnh Hoài Giang không trả lời, cười nói, “Cậu xem trước kịch bản đã rồi hãy lo chuyện khác.”

Lạc Khâu Bạch rút ra kịch bản, vừa muốn mở ra, kết quả di động đột nhiên vang lên.

Hắn chợt nghe điện thoại đầu kia truyền đến thanh âm vội vàng của dì Trương, “Lạc tiên sinh, xin hỏi ngài hiện tại ở nơi nào? Có vội không?”

Lạc Khâu Bạch vừa nghe bà gấp như vậy, phút chốc ngồi xuống nói, “Con không vội, dì nói chậm một chút, có phải trong nhà xảy ra chuyện gì?”

“Đoàn Đoàn đột nhiên phát sốt, thiếu gia đang đi họp ở tỉnh, không về kịp, ngài cùng thiếu gia không về tôi cũng không dám tùy tiện kêu bác sĩ gia đình tới, ngài nếu không vội về một chuyến đi.”

Lạc Khâu Bạch vừa nghe không dám trì hoãn, tắt điện thoại xin đoàn phim nghỉ, đứng dậy đi ra ngoài.

Trịnh Hoài Giang thấy hắn sắc mặt không tốt, hỏi xảy ra chuyện gì rồi chủ động muốn đưa hắn trở về.

Tiểu tử kia từ khi sinh ra đến hiện tại, vẫn luôn thực khỏe mạnh, chưa bao giờ sinh bệnh, lần này có thể là trái mùa, tiểu tử kia tắm bắt đầu hắt xì, sau không đầy một lúc thì phát sốt.

Chờ Lạc Khâu Bạch về nhà, tiểu tử kia mặt đỏ bừng, trong lỗ mũi còn dính nước mũi, ánh mắt ngập nước đỏ rực mở to, vừa nhìn thấy ba ba, bắt đầu ủy khuất. Lạc Khâu Bạch vẫn luôn đem tiểu tử kia vào trong lòng, thấy nhi tử như vậy, đem bé ôm vào trong ngực, nhẹ nhàng dỗ, “Đoàn Đoàn không khóc a, ba ba cho con sờ sờ, trong chốc lát không khó chịu.”

“... Nha...” Tiểu tử kia kêu một tiếng, khuôn mặt nhỏ nhắn chôn ở trong ngực ba ba, bắt lấy tay Lạc Khâu Bạch, bộ dáng như là hơi chút ly khai ba ba sẽ rất xuống.

“Thực xin lỗi... Lạc tiên sinh, đều tại tôi không lau khô tóc cho Đoàn Đoàn đã cho bé ngủ, thật sự xin lỗi...”

Dì Trương giải thích, Lạc Khâu Bạch cũng biết hài tử đau đầu nhưóc óc thực bình thường, là hấn làm ba ba không thể bảo vệ tốt con, không thể oán giận người khác.

“Dì Trương, dì đừng như vậy, dì đã thực tận tâm, là con bận quá sơ sót Đoàn Đoàn.”

Hấn an ủi lão nhân gia, gọi cho Kỳ Phong, Kỳ Phong vừa nghe Đoàn Đoàn bị bệnh, cũng trực tiếp chạy về nhà.

Lạc Khâu Bạch cho Đoàn Đoàn uống thuốc, dỗ bé đi ngủ, nhưng không hết sốt, ngược lại lợi hại hơn.

Đoàn Đoàn khó chịu, cũng không có hăng hái như vậy, tựa vào trong ngực ba ba, toàn thân nóng hổi, bên cạnh Phong Phong không ngừng mà đảo quanh, “Miêu nha miêu nha” gọi.

Lạc Khâu Bạch nhìn đau lòng, lại kêu bác sĩ đến, kết quả bác sĩ nói hài tử nhỏ như vậy phát sốt, ông không thể tùy tiện lộn xộn, đề nghị trực tiếp đưa đi bệnh viện.

“Nha... Nha a...”

Đoàn Đoàn hút hút nước mũi, phát ra một tiếng thở nhẹ suy yếu, Lạc Khâu Bạch hôn hôn trán của bé, kết quả nóng miệng cũng giống như bị phỏng.

Lúc này hấn cũng không dám trì hoãn, kêu Trịnh Hoài Giang hỗ trợ đưa hấn đi bệnh viện gần đây.

“Cậu ôm hài tử đi bệnh viện, không sợ đầu đề ngày mai không phải cậu đúng không?” Trịnh Hoài Giang dừng lại xe nhện không được mở miệng, “Cậu đem hài tử cho tôi đi, đi xe của tôi trở về, tôi mang nhi tử của cậu đi khám bệnh.”

“Nó lần đầu tiên bị bệnh, bên người thân nhân đều không có sao được?”

Lạc Khâu Bạch cúi đầu nhìn nhi tử nắm chặt quần áo không buông tay kia, lại ôm sát bé vài phần, hấn không thể bởi vì chính mình mà cả nhi tử cũng không để ý.

Liên tính bị phỏng viên bắt được thì sao, nhi tử có cái gì nhận không ra?

Lạc Khâu Bạch nghĩ như vậy liền càng kiên định đi bệnh viện, kéo khăn quàng cổ cùng khẩu trang, đè thấp mũi, ôm nhi tử xuống xe.

Buổi tối bệnh viện rất ít người, Trịnh Hoài Giang hỗ trợ đi vào phòng bệnh, đột nhiên nhận được điện thoại của Tinh Huy, bắt đầu dĩ ly khai.

Bệnh của tiểu tử kia kỳ thật không nặng, chỉ cảm mạo thường, truyền một chai nước biển là được, nhưng bởi vì chưa bao giờ sốt cao, hơn nữa tuổi quá nhỏ, cho nên có vẻ phi thường nghiêm trọng.

Nghe bác sĩ nói xong, Lạc Khâu Bạch nhẹ nhõm.

Nằm ở trên giường bệnh vuốt ve Đoàn Đoàn ngủ say, tiểu tử kia đã hạ sốt, lúc này ngủ ngon.

Lúc này Kỳ Phong điện thoại tới, “Đoàn Đoàn thế nào?”

Nghe thanh âm y chắc đang đi trên đường.

Lạc Khâu Bạch hít một hơi, đuổi thất lưng nói, “Cảm mạo nhỏ thôi, không nghiêm trọng, hiện tại đã hạ sốt, anh đừng gấp.”

Kỳ Phong không nói gì, mơ mơ hồ hồ tựa hồ thâm lắng một tiếng, như là đang lắng chính mình không ở bên người.

Lạc Khâu Bạch cười cười, “Tiểu tử kia hiện tại ngủ rồi, anh muốn nghe nó ngáy sao?”

Kỳ Phong lại không nói chuyện, “Không cần đánh thức nó.”

Lạc Khâu Bạch gọi lên khoe miệng, đem ống nghe phóng tới bên miệng Đoàn Đoàn, tiếng thở nhẹ của tiểu tử kia theo ống nghe truyền đi qua, điện thoại bên kia Kỳ Phong ngồi trong xe không thể nín cười.

“Phát sốt cao như vậy, còn ngủ ngon như vậy, thật là ngu ngốc.”

“Chờ anh phát sốt còn ngốc hơn nó.” Lạc Khâu Bạch phun một câu, Kỳ Phong trầm mặc, qua đã lâu mới chậm rãi mở miệng, “Vài tiếng nữa anh tới, chờ anh.”

Tiếp y không đợi Lạc Khâu Bạch nói chuyện, lại trầm giọng mở miệng, “Anh rất nhớ em, còn có nhi tử.”

Nói xong y như là nhận thấy được mình lại nói lời buồn nôn sến súa như vậy, không đợi Lạc Khâu Bạch mở miệng, tiếp đỏ mặt tía tai cúp điện thoại, dẫn tới Lạc Khâu Bạch sưng sốt nửa ngày mới bật cười.

Đến sau nửa đêm, Đoàn Đoàn hạ sốt, tiểu tử kia rốt cục có chút ý thức lại bắt đầu không thành thật, ngô ngô a a huy tiểu móng vuốt, tựa hồ muốn uống sữa bột.

Lạc Khâu Bạch bọc cho bé áo khoác thật dày, đem tiểu tử kia ôm giống bông vải mới dám ôm bé đi ra ngoài.

Bóng đêm yên lặng, Lạc Khâu Bạch vùi vào khăn quàng cổ, đứng ở ngoài bệnh viện bắt taxi.

“Ngô a...” Tiểu tử kia đem đầu vùi vào ngực Lạc Khâu Bạch, tiến vào trong khăn quàng cổ của ba ba.

“Thằng nhóc này vừa khỏe một chút liền không thành thật, nhắm mắt lại ngủ, không cho hồ nháo.” Lạc Khâu Bạch cười vỗ vỗ tiểu mônng của nhi tử.

Lúc này xa xa ánh sáng đảo qua, một chiếc xe đi tới, Lạc Khâu Bạch đưa tay ngăn trở ánh mắt, đang muốn cố gắng thấy rõ có phải xe taxi không, chiếc xe kia đã đến trước mặt hắn.

Đây là một chiếc xe màu đen có rèm che, cửa kính cũng là màu đen, nhìn không thấy gì bên trong, Lạc Khâu Bạch cảm thấy kỳ quái, ôm nhi tử lui về phía sau một bước, lúc này cửa xe mở ra, một người đi xuống, mở ra cửa xe làm tư thế thỉnh.

Đồng tử Lạc Khâu Bạch sau kính râm kịch liệt co rút lại, tiếp khoe miệng hiện ra một tia cười bất đắc dĩ lại trào phúng.

Trong lòng ngực của hắn Đoàn Đoàn tựa hồ cảm giác ba ba có gì đó, vụng vụng hồ hồ nâng đầu, chống lại một đôi mắt khàn khàn già nua, sợ tới mức bé mở to hai mắt “Ngô a” một tiếng kêu lên.

“Kỳ lão gia, đã lâu không gặp.” Lạc Khâu Bạch mở miệng, thái độ không kiêu ngạo không siểm nịnh.

Lão gia nhìn hắn một cái, cuối cùng đưa ánh mắt dừng ở Đoàn Đoàn, ho khan một tiếng nói, “Lạc Khâu Bạch, có tiện đi theo ta không?”

66. Chương 69

Chương 69

Lão gia nhìn hắn một cái, cuối cùng đưa ánh mắt dừng ở Đoàn Đoàn, ho khan một tiếng nói, “Lạc Khâu Bạch, có tiện đi theo ta không?”

Kỳ lão gia già hơn năm trước một ít, có thể là bởi vì chuyện lấy oán trả ơn, cả người nhanh chóng gầy yếu, đã không có quắc thước giống lúc ban đầu gặp. Ông chống gậy, mặc đường trang xanh đen, tuy rằng sống lưng đã còng, lại vẫn duy trì khí độ cùng ngạo mạn.

Qua một năm, Lạc Khâu Bạch tận lực làm cho mình quên diện mạo của ông, dốc hết khả năng không thêm nghĩ đến người này, bởi vì hắn sợ mình một khi nhớ tới liền sẽ không khống chế được lửa giận, làm ra chuyện không lý trí.

Từ thiên đường bị người ta tha xuống địa ngục, vĩnh viễn vô pháp tưởng tượng, giấc mộng của hắn, sự nghiệp của hắn, tình yêu của hắn và... Nhà, bởi vì lão nhân trước mắt này mà bị hủy diệt, hắn có muốn quên đi những hồi ức này cũng đều không có khả năng.

Chuyện cũ sắc bén, hắn hít một hơi, làm cho mình ổn ổn cảm xúc.

Từ ngày đó trở lại S thị, hắn cũng đã dự đoán được sẽ có một ngày như thế, chẳng qua không nghĩ tới sẽ đến nhanh như vậy.

Trong lòng của hần phật phồng, nhưng trên mặt lại không hiện ra, thậm chí còn lễ phép tươi cười nói, “Xin lỗi Kỳ lão tiên sinh, tôi hiện tại không tiện, nếu như là chuyện công tác ngài liên hệ người đại diện của tôi đi, hiện tại đã tan tầm, tôi còn có việc phải làm, ngại quá xin lỗi không tiếp được.”

Thái độ của hần phi thường cung kính, mặc dù là đeo khẩu trang cùng kính râm, cũng có thể nghe ra khẩu khí hần còn mang theo ý cười, thậm chí lúc gần đi còn không quên cúi đầu với Kỳ lão gia, một chút sai lầm cũng không có.

Lạc Khâu Bạch bước đi, vệ sĩ bên cạnh Kỳ lão gia lúc này ngăn cản đường đi của hần.

Kỳ lão gia không nghĩ tới Lạc Khâu Bạch lại có loại thái độ này, lúc này trong mắt hiện lên một tia không khoái, nhưng nhìn gắt gao tiểu tử đang lui trong ngực ba ba kia, ông lại ho khan một tiếng trầm giọng nói, “Lạc Khâu Bạch, ta muốn nói việc tư với con.”

Lạc Khâu Bạch bình tĩnh đại ngộ, “A, nguyên lai là việc tư, vậy càng không tất yếu, tôi đã không muốn xuất hiện với người cho tôi đại ân nữa, còn việc tư gì?”

Ánh mắt của Kỳ lão gia nháy mắt mị lên, “Lạc Khâu Bạch, con muốn giả bộ hồ đồ sao?”

Nói xong lời này, không đợi Lạc Khâu Bạch mở miệng, tiểu tử kia đột nhiên không thoải mái xoay xoay hông, gió đêm thổi bé có chút lạnh, chớp mũi đỏ rực, nhịn không được “Nha a” một tiếng đem khuôn mặt đều vui vào khăn quàng cổ của ba ba, thúc giục Lạc Khâu Bạch nhanh dẫn bé đi.

Lạc Khâu Bạch xin lỗi mỉm cười, “Kỳ lão tiên sinh, không phải tôi không nể mặt, mà là tôi thật sự không biết ông nói giả bộ hồ đồ là chỉ cái gì, ông cũng thấy đấy, con tôi muốn tôi về nhà, hôm nay xin lỗi không tiếp được.”

Nói xong tươi cười nháy mắt biến mất, trong ánh mắt hiện lên không kiên nhẫn, rốt cuộc lười nói một câu, lách sang vệ sĩ bên cạnh đi thẳng về phía trước.

Vệ sĩ không nghe chủ nhân ra lệnh nhất thời cũng không có cử động, lúc này đối diện góc đường đột nhiên có hai chiếc xe màu đen, một trước một sau hoàn toàn ngăn chặn Lạc Khâu Bạch, trên xe xuống dưới năm sáu người đem hần và Đoàn Đoàn vây quanh, làm tư thế thỉnh với Lạc Khâu Bạch.

Lạc Khâu Bạch lúc này nhăn mày, quay đầu lại nhìn thoáng qua Kỳ lão gia, trầm giọng mở miệng, “Ngài có ý gì, tôi không tán gẫu với ngài, ngài chẳng lẽ còn muốn bắt cóc tôi?”

Kỳ lão gia ho khan vài tiếng, người hầu bên cạnh đưa qua khăn, ông thở hắt hắt một hơi, khẩu khí không xong, “Bất quá là lâu lắm không gặp, muốn cùng cố nhân ôn chuyện thôi, Lạc Khâu Bạch, trước công chúng, con chẳng lẽ gặp mặt lão nhân cũng không muốn?”

Nói xong lời này, ông nhìn thoáng qua tiểu tử kia, gắt gao nắm lấy gậy.

Lão gia nói nghe như thương lượng, chính là sau lưng ý tứ không giống, đơn giản chính là “Con không cần rượu mời không uống lại thích uống rượu phạt, bức ta động thủ”.

Lạc Khâu Bạch sao lại không biết.

Trước công chúng, một nghệ sĩ cùng người trong tập đoàn tài chính Côn Luân đêm khuya đứng ở ven đường, truyền thông đến lúc đó có năng lực tùy ý phát huy sức tưởng tượng, hướng chỉ...

Hần mím thật chặt khóe miệng nhìn thoáng qua Đoàn Đoàn, tiểu tử kia vừa mới hạ sốt, thân thể suy yếu, hần một người giúp đỡ đều không có, nếu cứ đầu làm bị thương hài tử thì sao bây giờ?

Đoàn Đoàn sinh bệnh, Kỳ Phong không ở đây, nguyên lai đã sớm ôm cây đợi thỏ ở chỗ này chờ hần.

Lạc Khâu Bạch nắm chặt tay, trầm mặc một hồi, cười lạnh một tiếng, “Một khi đã như vậy, xem ra chỉ có thể cung kính không bằng thông minh.”

Xe chở Lạc Khâu Bạch một đường đến nhà cũ Kỳ gia.

Chỗ này hần gần hai năm chưa có tới, lần thứ hai nhìn thấy phòng ở quen thuộc cùng hoa viên, hần chỉ cảm thấy dị thường châm chọc.

Lần đầu tiên Kỳ Phong dẫn hấn tới nơi này, Kỳ lão gia còn trông cậy hấn cứu mạng, ân cần ra sao, hiện giờ cảnh còn người mất, thỏ khôn tử chó săn phanh, lần thứ hai trở lại chốn cũ, hấn dĩ nhiên bất đắc dĩ bị người “Thỉnh” lại đây.

Ngồi ở trên ghế sofa, Kỳ lão gia ho khan phi thường lợi hại, ngực kịch liệt phập phồng, một bộ suy yếu.

Uống qua một chén canh thuốc, mới hoãn một hơi, “Người đã già, đã nghĩ tìm người nói chuyện, sinh bệnh bên người cả người nói chuyện đều không có, chỉ có thể gọi con đến giúp ta.”

Ngồi ở trên ghế sofa Lạc Khâu Bạch nhũu lông mày, không nói gì, Kỳ lão gia ho khan lợi hại hơn, dứt quãng nói, “Ta xem tin tức, gần đây con nổi bật, không giảm năm đó, ta ngược lại muốn nói một câu chúc mừng.”

Nhắc tới cái này, Lạc Khâu Bạch nhin không được ở trong lòng cười lạnh một tiếng, “Không dám nhận, vẫn là Kỳ lão gia ngài năm đó an bài tốt, một tiếng chúc mừng này tôi chịu không nổi.”

“Như thế nào sẽ chịu không nổi, làm Tiểu Phong chạy tới nước Mỹ tìm con, ta đã sắp vào quan tài, triều miên trên giường bệnh, đều cảm thấy không bằng ...”

Kỳ lão gia nhìn Lạc Khâu Bạch, lời nói mang theo yếu thế, nhưng trong ánh mắt hiện lên trào phúng cùng không cam lòng, vẫn là bị Lạc Khâu Bạch bắt giữ trong mắt.

Hấn ở trong lòng cười lạnh một tiếng, lúc trước dùng chiêu thức tâm ngoan thủ lạt bức hấn đi, hiện tại cậy già lên mặt ám toán có ý tứ gì?

Còn có người hầu bên cạnh không ngừng nhắc tới bệnh của Kỳ lão gia nghiêm trọng ra sao, không phải cố ý nói cho hấn nghe sao?

Nếu không ngại với Kỳ Phong, hấn tuyệt đối sẽ không ở trong này nhìn một lão nhân diễn kịch, chán ghét nhũu mày, “Kỳ lão gia, ngài rốt cuộc muốn nói với tôi cái gì, thỉnh nói trắng ra, hải tử còn đang sinh bệnh, tôi không có thời gian nghe ngài nói mấy thứ vô dụng đâu.”

Kỳ lão gia lúc này thay đổi sắc mặt, ánh mắt của ông nháy mắt âm trầm xuống, “Lạc Khâu Bạch, đây là thái độ nói chuyện của con?”

Ông mãnh liệt nhịp gậy, “Phanh” một tiếng, tiểu tử kia nằm ở trong ngực Lạc Khâu Bạch bị hoảng sợ, phút chốc mở to mắt, nhìn nếp nhăn, sắc mặt âm trầm của Kỳ lão gia, tiểu thân thể sợ hãi đột nhiên buộc chặt, khẩn trương nắm chặt quần áo Lạc Khâu Bạch, bất an bắt đầu khóc thút thít.

“Nha nha... Nha nha nha...”

Bé vừa khóc, hốc mắt nhanh chóng phiem hồng, nước mắt đại tích đại tích chảy xuống dưới, không ngừng chui vào trong ngực Lạc Khâu Bạch, còn sốt nhẹ đỏ bừng, thanh âm mềm nhũn đều có điểm khàn khàn.

Lạc Khâu Bạch vội vàng kéo bé vào, một bên dỗ bé nói, “Đừng sợ đừng sợ, chúng ta hiện tại trở về nhà, Đoàn Đoàn ngoan, nhắm mắt lại, con bệnh ngủ thêm một lát, khi con dậy chúng ta đã về nhà.”

Tiểu tử kia khóc thút thít vài tiếng, nhận ra thanh âm ba ba, an tĩnh một chút, phát ra một tiếng ủy khuất “Nha...” Tiếp cọ cọ ba ba, mắt to vẫn mang theo bất an.

Ánh mắt của Kỳ lão gia gắt gao chăm chú nhìn tiểu tử kia, trong lòng bàn tay hơi hơi chảy mồ hôi, ho khan một tiếng mềm xuống, “Đứa nhỏ này gọi Đoàn Đoàn?”

Kỳ thật từ khi Lạc Khâu Bạch ôm nhi tử tại cửa bệnh viện gặp gỡ Kỳ lão gia, hấn cũng đã đoán được ông muốn nói cái gì, hiện giờ ông hỏi, liền càng thêm xác minh.

Lạc Khâu Bạch ở trong lòng châm chọc một chút, nếu không phải Kỳ Phong, chỉ sợ sớm đã chán ghét Kỳ lão gia đến tận xương tủy, nếu không phải Đoàn Đoàn, lão gia đã sớm hận không thể đem hấn diệt trừ đi?

“Kỳ lão gia, nó gọi là gì cùng chúng ta hôm nay gặp mặt không có bất cứ quan hệ nào?”

Kỳ lão gia giận tái mặt, “Được, con còn giả ngu, ta đây cũng không vòng vo, hôm nay ta thỉnh con đến chính là vì trong tay con có huyết mạch Kỳ gia, như thế nào gọi không có vấn đề gì?”

Huyết mạch Kỳ gia?

Lạc Khâu Bạch ở trong lòng xem thường, hắn chỉ biết Đoàn Đoàn là nhi tử của mình và Kỳ Phong, nhưng cũng không cho rằng tiểu tử kia là cái gì chó má người thừa kế của Kỳ gia!

Hắn nhin không được nở nụ cười một tiếng, “Lão gia, ngài đang đùa hay sao? Huyết mạch Kỳ gia? Đây là nhi tử của tôi, nó họ Lạc, cùng ngài không có bất cứ quan hệ nào, nếu ngài hôm nay muốn nói với tôi cái này, tôi đây thôi, chúng ta không có gì để nói.”

Một câu triết để châm hỏa khí của Kỳ lão gia, ông ho khan vài tiếng, cầm phong thư trên bàn, cầm gậy đi ra phía trước, “Lạc Khâu Bạch, con còn muốn giả bộ tới khi nào?! Đứa bé này nếu không có quan hệ với Kỳ gia, con nói cho ta nghe một chút đi, nó vì cái gì giống Tiểu Phong như vậy!”

Một xấp ảnh chụp rơi xuống, tất cả đều là ảnh chụp của mình và Đoàn Đoàn.

Đồng tử của Lạc Khâu Bạch co rút lại, nửa ngày mới chậm rãi nở nụ cười, “Ngài thật biết điều, lớn lên giống có thể chứng tỏ vấn đề? Kia trên đời này lớn lên giống nhau cũng có nhiều người, có phải cũng đều là người Kỳ gia không?”

“Huống chi, dựa theo ý của ngài, đứa nhỏ này là của nhà các người, tôi nhàn rồi không có việc gì làm, giúp ngài dưỡng hài tử?”

Kỳ lão gia híp mắt, gắt gao cau mày, như là không cam lòng lại không thể không làm như vậy, thái độ mềm xuống nói, “Ta đã nghe Tôn đạo trưởng nói, thể chất con sau khi thay đổi có thể có hài tử, đứa nhỏ này rõ ràng là có từ khi nào, con cho ta một cái công đạo?”

Lạc Khâu Bạch lộ ra một tia cực kỳ hoang đường, nhíu mày châm chọc nói, “Lão gia, lớn tuổi thì đi khám bệnh, đừng ở trong này ăn nói khùng điên. Ông muốn Kỳ Phong tìm nữ nhân, đã không phải một ngày hai ngày, hay ý tưởng ăn sâu bén rễ cả nam nữ đều phân không rõ đi?”

“Tôi chính là nam nhân, ngài nói huyền diệu như vậy, cũng nghe không hiểu ngài có ý gì.”

“Con ——!” Kỳ lão gia chưa từng nghĩ qua Lạc Khâu Bạch cũng dám ở trước mặt mình trợn tròn mắt nói dối.

“Tôi cái gì?” Lạc Khâu Bạch cười vẻ mặt vô tội, “Ngài nhất định miên man suy nghĩ, nhận định hài tử là tôi sinh, kia lấy ra chứng cứ a? Ngài tận mắt nhìn thấy tôi sinh, hay được bệnh viện chứng minh rồi? Hay là trên tay ngài có giám định DNA? Ngài cái gì đều không có, chỉ bằng vị Tôn đạo trưởng nói liền muốn tới đoạt con tôi, thực buồn cười?”

Thân hình của Kỳ lão gia nhoáng lên một cái, lại bị Lạc Khâu Bạch chọc giận, kịch liệt ho khan vài tiếng, sắc mặt nháy mắt khó coi tới cực điểm.

Ông hiện tại trên tay đích xác không có chứng cứ có thể chứng minh đứa nhỏ trên tay Lạc Khâu Bạch là của Kỳ Phong, cho dù là giám định cha con nhanh nhất cũng phải hai ngày.

Hôm nay nghe thám tử nói Lạc Khâu Bạch mang theo hài tử đi bệnh viện, ông liền trực tiếp đi bắt người, vốn tưởng rằng Lạc Khâu Bạch nhất định sẽ đem việc này trở thành chuyện tốt, nhất ngữ nhất thập đem lai lịch hài tử nói ra, trong tay của hắn nắm bắt huyết mạch Kỳ gia, tiến vào Kỳ gia càng dễ dàng?

Chính là người nam nhân này hoàn toàn không tính toán kêu nhi tử của Tiểu Phong nhận tổ quy tông, ngược lại trợn tròn mắt nói dối, cố tình thấy mình không có chứng cứ làm ông một chút biện pháp cũng không có!

“Lạc Khâu Bạch con đừng một tác lại muốn tiến một thước, muốn làm rõ ràng đứa nhỏ này rõ ràng có phải huyết mạch Kỳ gia không, quả thực dễ như trở bàn tay, con hiện tại nói dối không có nghĩa gì.”

Ông từng bước ép sát, Lạc Khâu Bạch cũng không chút nào thoái nhượng, ôm vào tiểu tử kia, ánh mắt sáng quắc nói, “Này đó cũng không liên can tới ngài, có bản lĩnh ngài lấy ra đi, cho dù là gì đi nữa, cũng không thay đổi việc tôi mới là người giám hộ hài tử, nếu tôi là cha nó, liền có quyền lợi bảo hộ hài tử, ngài là ngoại nhân không tư cách hỏi đến.”

Nói năng có khí phách, Kỳ lão gia nửa ngày không thở nổi, ngồi ở trên ghế sofa ho không ngừng, gắt gao nhìn chăm chăm tiểu hải tử bị Lạc Khâu Bạch bảo hộ, gắt gao nắm gậy, trong nháy mắt đó, Lạc Khâu Bạch cơ hồ cho rằng ông đang nắm xương cốt mình.

Lúc này tiểu tử kia lại tỉnh, chớp chớp mắt to, nhất thời không kịp phản ứng mình ở chỗ nào, “Ngô...” Một tiếng xoay mình, nước mắt lại chảy xuống dưới, bé hút hút nước mũi, ngáp một cái, bộ dáng rất giống một tiểu trư mới vừa tỉnh ngủ.

“Ngô a...” Tiểu tử kia trước mắt vẫn là một mảnh mơ hồ, cũng nhìn không ra rõ ràng rốt cuộc ai là ai, nhìn đến trên ghế sofa có một bóng người, theo bản năng nheo lại ánh mắt cười cười, lộ ra hai tiểu má lúm đồng tiền.

Quá giống... Cùng Tiểu Phong khi còn bé y chang!

Tim của Kỳ lão gia kịch liệt kinh hoàng, theo bản năng tiến lên một bước, đưa tay muốn sờ khuôn mặt tiểu tử kia.

Lúc này tiểu tử kia còn có chút sốt nhẹ, mơ mơ màng màng nhu nhu ánh mắt, nhìn thấy một ánh mắt già nua khàn khan cực nóng, cơ hồ muốn đem bé nuốt vào, tiểu tử kia lập tức tỉnh lại, bèn nhón “A” một tiếng, không một chút dấu hiệu, thê lương khóc nháo.

Lần này Lạc Khâu Bạch đều bị dọa đến, Đoàn Đoàn từ nhỏ đến lớn đều phi thường ngoan, cơ hồ rất ít khóc, liền tính thật sự khóc cũng chỉ một lát, lần này sinh bệnh, nhìn thấy Kỳ lão gia có thể bị dọa thành cái dạng này.

Bé nha nha khóc lớn, hai tay sợ hãi trao qua lại, dùng sức nắm cổ áo ba ba, hai chân đạp qua lại, nước mắt chảy xuống, đem quần áo Lạc Khâu Bạch dính ướt một tảng lớn.

Nếu có thể nói, lúc này khả năng đã sớm khóc kêu “Không muốn không muốn”.

Lạc Khâu Bạch run sợ, cả đêm nhi tử bị cùng một người dọa đến hai lần, là cha mẹ đều chịu không nổi, hần cỏi áo khoác đem nhi tử cẩn thận bao lấy, dùng khăn quàng cổ che khuất mặt tiểu tử kia, vỗ phía sau lưng của bé nhẹ giọng nói, “Đừng sợ bảo bảo, con xem cái gì đều không có đúng hay không, nhắm mắt lại đừng khóc, giấu ở trong ngực ba ba được không, như vậy sẽ không ai dám đến hù dọa Đoàn Đoàn.”

Tiểu tử kia giấu ở trong cổ Lạc Khâu Bạch, khuôn mặt nhỏ nhắn kề sát ba ba, giống như một giấy đồng hồ đều không muốn chia lìa.

Kỳ lão gia vươn tay đứng ở giữa không trung run lên một cái, trong óc đột nhiên hiện ra cảnh trong mơ đêm đó.

Khi đó cũng là như vậy, lúc ông định đụng vào, đứa bé này đột nhiên sợ tới mức khóc lớn lên, ngay sau đó cảnh trước mắt lập tức tiêu thất, chỉ có một mình ông ở lại tại chỗ.

Cảnh trong mơ trở thành sự thật, sắc mặt Kỳ lão gia dị thường khó coi, còn mang theo vài phần suy sụp.

Lạc Khâu Bạch biết đề tài này cũng không nên tiếp tục, ôm Đoàn Đoàn đứng lên nói, “Kỳ lão gia, ông cũng thấy đấy, con tôi cũng không thích ông, có thể phóng chúng tôi đi chưa?”

Kỳ lão gia sững sốt một chút, tiếp như ở trong mộng mới tỉnh, lại khôi phục ánh mắt thâm trầm vừa rồi.

Lần này ông không nói gì, trực tiếp tiến lên vươn tay muốn ôm Đoàn Đoàn, bị Lạc Khâu Bạch lập tức tránh đi.

Sắc mặt của hần cũng thay đổi, nói thẳng, “Kỳ lão gia thỉnh ngài tự trọng, con tôi còn quá nhỏ, bây giờ còn phát sốt, không chịu nổi ngài lặp đi lặp lại nhiều lần kinh hách.”

“Lạc Khâu Bạch con đừng được một tắc lại muốn tiến một thước, đứa nhỏ này không phải của một mình con, con có tư cách gì ngăn trở?” Kỳ lão gia nói.

Lạc Khâu Bạch nhường mảy mĩm cười, “Tôi là người giám hộ của nó, đương nhiên là có quyền lợi bảo hộ hải tử không bị người xa lạ đụng vào, xin hỏi ngài cùng nó là quan hệ như thế nào? Pháp luật thừa nhận sao?”

Kỳ lão gia kịch liệt ho khan vài tiếng, “Người xa lạ? Con đừng quên không có Tiểu Phong, không có Kỳ gia, con cũng không có khả năng một lần nữa trở về, càng không tư cách ở trong này theo ta cò kè mặc cả!”

“Một lần nữa trở về” bốn chữ này tựa như một cây đao, hung hăng mà xé ra vết thương đã kết vảy trong tim Lạc Khâu Bạch.

Một lần nữa trở về, nếu chưa bao giờ rời đi, lại như thế nào sẽ trở về?

Hắn cố gắng khắc chế cảm xúc, bình tĩnh cười nhạo một tiếng, “Đúng vậy, tôi không có quên, đương nhiên càng sẽ ghi nhớ, lúc trước đầu sở gây tội làm cho tôi khổ sở là ai.”

Một câu xé rách ngực cuối cùng, chuyện lúc ban đầu Kỳ lão gia tâm ngoan thủ lạt thế nào, đã không phải bí mật gì.

Kỳ lão gia từ đầu đến cuối không cho là mình làm sai, thậm chí càng hận Lạc Khâu Bạch không dựa theo hy vọng của mình ở lại Kỳ gia, ngược lại gián tiếp tạo thành chuyện quyết liệt của Kỳ Phong và mình, thù mới hận cũ hỗn loạn, ông phần nộ nói, “Đây là thái độ gì của con?! Đừng quên, con đã kết hôn với Kỳ Phong, tối thiểu ta là trường bối của con, con không có tư cách chỉ trích ta!”

“A, nguyên lai ngài còn nhớ rõ chuyện kết hôn.” Lạc Khâu Bạch tâm bình khí hòa nhíu lông mày, “Tôi nghĩ ngài căn bản chỉ nhớ rõ tìm lô đỉnh cho tôn tử.”

Nói xong hắn cười sờ sờ cằm, “Bất quá dựa theo ngài trước kia, không phải nói hôn nhân của tôi cùng Kỳ Phong tại Trung Quốc không có hiệu lực sao, tôi và ngài từ đầu đến đuôi chỉ là người xa lạ, pháp luật của Trung Quốc không quy định tôi phải tận hiếu với một người xa lạ, ngài lại có tư cách gì chỉ trích tôi?”

Nói xong hắn không để ý lão nhân run rẩy, chậm rãi nói, “Đương nhiên, ngài làm lão nhân tôi khẳng định sẽ tôn trọng ngài, ngài nếu ngã sắp xuống, tôi không chụp ảnh cũng sẽ dìu ngài đứng lên, đem ngài đưa đi bệnh viện, nhưng lại sẽ không trả tiền thuốc men, nhưng là người Trung Quốc chú ý tôn lão, tôi không thể vì một lão nhân gia xa lạ, lại bắt hài tử tuổi nhỏ thân với người xa lạ đi? Ngài nói đúng không?”

Nói xong lời này, hắn lễ phép nói, “Kỳ lão tiên sinh, thời gian không còn sớm, tôi phải ly khai, chúc ngài ngủ ngon mộng đẹp.”

Nói xong hắn ôm Đoàn Đoàn, nắm tay nhỏ bé của bé hướng lão gia quơ quơ nói, “Cùng ông nội nói tái kiến.”

Tiểu tử kia chết sống không ngẩng đầu lên, ừ ừ “Nha a” một tiếng, như là kháng nghị, quyết tiểu môn không để ý tới người.

Kỳ lão gia ngồi ở trên ghế sofa, ngực kịch liệt phập phồng.

Thời gian này ông mới ý thức, Lạc Khâu Bạch xa xa ở mặt ngoài nhìn qua nói chuyện không tốt như vậy, hắn trước kia đích thật là ôn nhu nhu hòa, kia cũng chỉ là trước kia, hoặc là nói trước kia hắn có lẽ cũng có một mặt sắc bén bén nhọn như thế, chỉ là đối tượng đối mặt là ai.

Hiện giờ hắn nói ra, cũng không nói thô tục gì, thậm chí lễ phép chu toàn, nhưng những câu nói cũng giống như dao nhỏ, không đánh mà thẳng, sắc bén phi thường.

Toàn bộ trong phòng khách không có người hầu, cửa bị Lạc Khâu Bạch đẩy ra, Kỳ lão gia mãnh liệt ném gậy ngã trên mặt đất, “Phanh” một thanh âm vang lên, tiếp quát lớn một tiếng: “Ngăn nó lại cho ta!”

Vệ sĩ toàn bộ bừng lên, mấy chục hắc y nhân nháy mắt đem Lạc Khâu Bạch và Đoàn Đoàn vây quanh.

Lạc Khâu Bạch như là sớm có chuẩn bị, hoàn toàn không một chút kinh hoảng, thậm chí sắc mặt đều không biến đổi, chậm rãi quay đầu, cười tùm tùm hỏi han, “Kỳ lão gia, còn nhớ rõ trước kia ngài nói với tôi cái gì không?”

Kỳ lão gia ho khan vài tiếng, không kiên nhẫn vung tay lên, “Ta hiện tại không muốn nói nhiều, con hôm nay phải nói rõ ràng lai lịch đứa nhỏ này cho ta, nếu không đừng nghĩ bước ra cửa!”

Lạc Khâu Bạch nhíu mày, cũng không kinh hoảng, một bàn tay che lỗ tai và mắt Đoàn Đoàn, không cho bé nhìn, một bên chậm rãi đi dạo, “Xem ra ngài không nhớ rõ, tôi đây sẽ lặp lại một lần.”

“Ngài nói, tôi trong giới giải trí là người không sạch sẽ, không nuôi được hài tử tốt, cũng cho hài tử sống trong hoàn cảnh không sạch sẽ, nếu tiểu hài tử từ nhỏ theo người như thế, về sau sẽ quen thói.”

Kỳ lão gia gắt gao cau mày, “Con muốn nói cái gì?”

Lạc Khâu Bạch cười nhún vai, “Không có gì, tôi chỉ là cảm khái bệnh hay quên của ngài thôi. Lúc trước nếu nói như vậy, hiện tại lại tới đoạt hài tử với tôi thì làm như thế nào?”

“Đoàn Đoàn từ nhỏ theo người không sạch sẽ lớn lên, hiện tại đều sắp 7 tháng, phỏng chừng lây dính không ít thói quen, sẽ không phù hợp định nghĩa của ngài về hài tử tốt. Kỳ lão gia, ngài bối cảnh tốt, không thể bởi vì không có chất trai ôm, liền đến đoạt hài tử của người khác đi? Huống chi, đứa nhỏ này còn không sạch sẽ như vậy, thật khó cho ngài.”

“Con ——!” Kỳ lão gia hoàn toàn không nghĩ tới chuyện mình lấy cớ lúc trước bức Lạc Khâu Bạch rời đi giới giải trí, hiện giờ thành lý do cho hấn quang minh chính đại không thừa nhận thân phận hài tử!

Trong lúc nhất thời, phần nộ, không cam, đau lòng... Cảm giác rối rắm hỗn loạn, cuối cùng biến thành ánh mắt không cam lòng.

Không có chứng cứ chứng minh hài tử chính là con của Lạc Khâu Bạch cùng Kỳ Phong, nhưng ông đã có thể xác định 8 phần, mắt thấy béo tiểu tử bộ dáng giống Kỳ Phong như vậy ngay trước mắt, ông cũng không được đùng.

“Con không cần đùa giỡn tâm nhân ta, con mạnh miệng cũng vô dụng, con không thừa nhận ta sẽ buộc con thừa nhận, chờ bác sĩ đến, con nghĩ cũng không bỏ được đâu, Lạc Khâu Bạch, đến lúc đó con đừng trách ta không khách khí.”

Ông vung tay lên, vệ sĩ chung quanh tiến lên một bước, Lạc Khâu Bạch nheo lại ánh mắt, cười lấy điện thoại di động ra, ngón tay quay số điện thoại, trên màn ảnh rõ ràng là số báo nguy.

Đồng tử của Kỳ lão gia chợt co rút lại, Lạc Khâu Bạch không kiêu ngạo không siểm nịnh nói, “Được, nếu Kỳ lão tiên sinh không nói lý như vậy, chúng ta nhiều lời không phải không có ích, thỉnh cảnh sát vội tới cho công đạo đi.”

“Đến lúc đó cảnh sát đến, tôi sẽ nhờ ông ấy phân xử, hộ khẩu giấy trắng mực đen, Đoàn Đoàn là con trên danh nghĩa của tôi, tôi là người giám hộ hợp pháp duy nhất của nó, ngài một ngoại nhân dựa vào cái gì đoạt với tôi? Đương nhiên, ngài cũng đừng sợ sự tình nháo đại, tôi mỗi ngày scandal quần thân, không sợ mất mặt, chẳng qua ngài một chủ tịch đường đường chính chính của tập đoàn tài chính Côn Luân, cùng một tiểu minh tinh đoạt hài tử, còn kinh động cảnh sát, nói ra nhiều mối mề a.”

“Ngài khuyên nhủ vệ sĩ một chút, nếu gần thêm bước nữa, đánh thức con tôi, kia nói không chừng tôi sẽ phải nhúng tay vào. Ngày mai liền nói cho phóng viên, Kỳ Phong có quan hệ gì với tôi, tập đoàn tài chính Côn Luân năm đó như thế nào ức hiếp tiểu minh tinh, cùng ảnh khiêu dâm của Lý Thiên Kỳ giao hợp cùng một chỗ, ngài cũng biết phóng viên nói cái gì đều nói được, ngài cũng sẽ bị nói thành là Lý Thiên Kỳ nhập mạc chỉ tân rồi đó. A đúng rồi, còn có, xuất quỹ chuyện này Kỳ Phong đã sớm muốn làm, là tôi vẫn luôn ngăn cản, lần này cuối cùng đã có lý do quang minh chính đại công khai, xem ra phải đa tạ ngài.”

Kỳ lão gia run sợ, hai chuyện ông sợ nhất lại bị Lạc Khâu Bạch gắt gao nắm lấy.

Ông không có khả năng lấy thanh danh Kỳ gia ra nói giỡn, lại càng không cho phép tập đoàn tài chính Côn Luân cùng chuyện Lý Thiên Kỳ buôn bán thuốc cấm, và ảnh khiêu dâm giao hợp cùng một chỗ, là chuyện ông tuyệt đối không thể chịu đựng, người khác biết tôn tử duy nhất của Kỳ gia là đồng tính luyến ái!

“Các người còn... Khụ khụ... Thắt thần làm gì! Còn không đem hài tử cùng đi động đoạt đi!” Ông kịch liệt ho khan, thở dốc, hiển nhiên đã hồ đồ.

“Tôi xem ai dám!” Lạc Khâu Bạch nhìn bốn phía, ánh mắt sắc bén quyết tuyệt.

Người chung quanh đột nhiên dừng lại, tiếp vừa muốn đi lên, Lạc Khâu Bạch gắt gao bảo vệ Đoàn Đoàn bị đánh thức oa oa khóc lớn, cất cao giọng nói, “Kỳ lão gia, tôi xem vệ sĩ của ngài nhanh, hay là điện thoại di động của tôi nhanh!”

Nói xong ngón tay của hắn muốn đè xuống, một vệ sĩ đột nhiên đi lên muốn cướp, thậm chí đều không có kỳ hải tử.

Ngay lúc chỉ mình treo chuông, cửa đột nhiên “Phanh” một tiếng bị đá văng.

Tất cả mọi người bị hoảng sợ, theo bản năng ngẩng đầu liền nhìn thấy ngoài cửa có một bóng đen cao lớn, y sạch sẽ lưu loát thu hồi chân, từ từ tiến vào.

Huyền quan chiếu sáng mặt của y, màu đen rút đi, lộ ra khuôn mặt lạnh lùng.

Kỳ Phong?!

Lạc Khâu Bạch cả kinh mở to hai mắt, vệ sĩ tất cả đều choáng váng, trong lúc nhất thời tất cả mọi người dừng lại, không có một người dám cử động một chút.

Ngồi ở trên ghế sofa Kỳ lão gia lão đảo một chút, chậm rãi đứng lên, trên mặt hiện lên một tia khiếp sợ, tựa hồ cũng hoàn toàn không ngờ rằng Kỳ Phong lại xuất hiện.

Kỳ Phong mím thật chặt khoe miệng, chau mày, khuôn mặt kiên nghị vào thời khắc này không có độ ẩm, đứng rất xa, đều có thể thấy ánh mắt thâm thâm hàn khí.

Y nhìn chung quanh, ánh mắt dừng một chút trên người Kỳ lão gia, tiếp lại chậm rãi dời đi, cuối cùng đưa ánh mắt dịch đến Lạc Khâu Bạch cùng Đoàn Đoàn.

“Tiểu Phong, gặp mặt ngay cả chào hỏi đều không muốn?” Kỳ lão gia không vui mở miệng, trong thanh âm lại mang theo một tia khấn trương, tay nắm chặt gậy không tự giác mà buộc chặt.

Kỳ Phong căn bản không quay đầu lại, tựa như căn bản giống như không nghe thấy, chậm rãi đi đến chỗ Lạc Khâu Bạch.

Vệ sĩ chung quanh lui về bên cạnh, trong lòng đối với Kỳ Phong đại thiếu gia này phi thường sợ hãi, theo bản năng lùi lại.

Mắt thấy y còn có hai bước đã bước đến trước mặt, Lạc Khâu Bạch bước nhanh tiến lên, đầu có chút choáng váng, “Anh... Anh không phải vài tiếng nữa mới đến S thị sao? Như thế nào hiện tại đã tới rồi?”

Anh làm sao tìm được đến nơi này?

Hắn không hỏi gì nữa, Kỳ Phong cũng không trả lời ý tứ của hắn, mặt không đổi sắc mà nhìn thoáng qua Đoàn Đoàn hốc mắt đỏ rực, sờ sờ trán của bé, “Còn sốt nhẹ.”

Y nói ra hai chữ, ánh mắt trầm tĩnh, hoàn toàn không giống như đang giận dữ.

Lạc Khâu Bạch không biết trả lời sao, chỉ có thể phụ họa gật gật đầu, “Không hạ sốt nhanh như vậy.”

Kỳ Phong không nói nữa, ánh mắt đánh giá hắn một phen, xác định hoàn hảo không tổn hao gì, lại sờ sờ mặt Đoàn Đoàn, lúc này mới đột nhiên ngẩng đầu, tập trung tại một người.

Người nọ là vệ sĩ vừa lúc vừa mới chuẩn bị đi lên đoạt di động của Lạc Khâu Bạch.

“Thiếu... Thiếu gia...” Người nọ bị ánh mắt lạnh như băng của Kỳ Phong sợ tới mức rùng mình, hầu kết bắt an lẫn lộn vài cái, vừa muốn trốn sang bên cạnh, lại đột nhiên cảm thấy một trận lạnh thấu xương đập vào mắt...

“A ——!”

Anh ta còn không có nhận thấy được xảy ra chuyện gì, đã bị một chân hung hăng đá trúng, cả người bay xa, thật mạnh đánh vào ngăn tủ bên cạnh, ho ra một búng máu, ôm bụng đau đến một câu cũng không nói ra được.

Người chung quanh nhìn không được kêu sợ hãi một tiếng, tiếp hung hăng ngăn chặn, da đầu một trận run lên.

“Kỳ Phong!” Kỳ lão gia khiếp sợ gầm nhẹ một tiếng.

Kỳ Phong chậm rãi thu hồi chân, lúc này mới đem ánh mắt lạnh như băng đến trên người Kỳ lão gia.

67. Chương 70

Chương 70

“Kỳ Phong!” Kỳ lão gia khiếp sợ gầm nhẹ một tiếng.

Kỳ Phong chậm rãi thu hồi chân, lúc này mới đem ánh mắt lạnh như băng đến trên người Kỳ lão gia.

Kỳ lão gia chưa từng thấy qua ánh mắt lạnh như băng như vậy của Kỳ Phong, lúc này tim run lên, trong ánh mắt hiện lên một tia không dám tin.

Từ nhỏ đến lớn, Kỳ Phong tuy rằng tính tình cổ quái thực khó cùng người khác câu thông, nhưng vẫn luôn tôn kính với ông nội, chưa từng dùng ánh mắt chói mắt như vậy với ông?

Trong lòng sóng lớn mãnh liệt, nhưng trên mặt của ông lại vẫn không động thanh sắc, vẫn duy trì dáng vẻ của người đứng đầu gia đình, hít một hơi trầm giọng nói, “Lâu như vậy không về nhà một lần, cả lễ phép ân cần thăm hỏi tối thiểu cũng bị mất, còn thể thống gì?”

Kỳ Phong mặt không đổi sắc, hoàn toàn không nói gì, đưa ánh mắt thu hồi tới Lạc Khâu Bạch cầm tay hắn đi ra ngoài, trực tiếp đem Kỳ lão gia trở thành không khí.

Lạc Khâu Bạch vẫn không cân nhắc lại đây, Kỳ Phong như thế nào lại đột nhiên xuất hiện, nhưng hắn thật sự không muốn cùng lão gia có bất luận liên lụy gì, nhìn thấy gương mặt già nua cao cao tại thượng, trong lòng hắn liền nảy lên một trận chán ghét, không nhiều lời, đem nghi vấn đặt ở trong lòng.

“Nói cho con, con không nghe thấy?” Kỳ lão gia không vui quát lớn một tiếng, “Vừa vào cửa liền đánh người, trong mắt còn có con còn có ông nội không!?”

Kỳ Phong đột nhiên dừng lại cước bộ nói, “Con không đánh người, mà là đánh chó điên cắn người.”

Lời này vừa ra, tim Kỳ lão gia đập nhanh, đánh chó còn nhìn chủ nhân, Kỳ Phong không từ phân trần đánh vệ sĩ của ông, tương đương cho ông bạt tai.

“Con đứng lại đó cho ta!”

Kỳ lão gia chống gậy ngăn chặn hai người, nhìn thoáng qua Lạc Khâu Bạch sắc mặt đông lạnh cùng tiểu tử bạch béo trong ngực hắn, cuối cùng đưa ánh mắt dừng ở trên người Kỳ Phong, “Nếu ta không tha, chẳng lẽ cả ta cũng muốn đánh?”

Nói xong ông vung tay lên, vệ sĩ không thể không nghe lệnh vẫy đi lên, đem toàn bộ cửa phá hỏng.

Kỳ Phong nheo lại ánh mắt, sắc mặt lạnh lùng, một tia nhẫn nại cuối cùng hết sạch.

Nhìn thấy Lạc Khâu Bạch cùng nhi tử bị một đám vệ sĩ bao vây, trong lòng là một tư vị gì.

Trong tim giống như là bị người gắt gao nắm lấy, phần nộ tựa như mưa rền gió dữ, rốt cuộc vô pháp ức chế bùng lên.

Nếu y tới muộn một bước, Lạc Khâu Bạch cùng Đoàn Đoàn sẽ như thế nào, y cả liên tưởng cũng không dám, mà tất cả đều do một người ban tặng.

Y cười lạnh một tiếng, chậm rãi quay đầu lại, ánh mắt đảo qua vệ sĩ ở đây “Kỳ lão tiên sinh, ngài cho rằng bằng mấy con chó điên này có thể ngăn được con? Hôm nay là cơ hội cuối cùng của ngài, kiên nhẫn của con đã dùng hết, ngài bảo chó nhường đường, không nên ép con động thủ lần nữa.”

Kỳ lão gia vừa nghe cái này, kịch liệt ho khan vài tiếng, thanh âm đều run rẩy, “Con... Con bảo ta cái gì?”

Kỳ Phong nhắm mắt lại, che dấu tia thất vọng, khẩu khí lãnh ngạnh nói, “Kỳ lão tiên sinh, đừng làm cho tôi lặp lại lần thứ hai, gọi người tránh ra.”

“Kỳ lão tiên sinh” bốn chữ, nghe thực lễ phép, chính là lại lập tức xé rách quan hệ gia tôn

Lạc Khâu Bạch cũng bởi vì Kỳ Phong sừng sốt một chút, nắm chặt tay y, không dám tin nhìn y, như là đang hỏi: Anh điên rồi sao?

Kỳ Phong tránh đi ánh mắt của hắn, ánh mắt cường thế lại kiên định, bên cạnh Kỳ lão gia sắc mặt đột nhiên trắng bệch, thân hình nhoáng lên một cái, nếu không phải vệ sĩ đỡ ông, ông thiếu chút nữa ngã nhào trên đất.

Kịch liệt ho khan, lồng ngực của ông kịch liệt phập phồng, như là không chịu được áp lực, ngón tay đều run run, “Con vì người ngoài... Con rút cuộc còn coi đây là nhà của con không?!”

“Đây không phải là nhà của con.” Kỳ Phong mím thật chặt khóe miệng, bàn tay buộc chặt, nắm tay Lạc Khâu Bạch.

“Đêm nay lại một lần nữa ngài thừa dịp con không có mặt tính kế con, nơi này cũng đã không còn là nhà con.”

Kỳ lão gia chưa từng nghĩ Kỳ Phong sẽ nói như vậy, ông cho rằng bất luận như thế nào, Kỳ Phong cũng không dám thật sự làm vậy, mình là trưởng bối của nó, làm những chuyện này cùng vì nó, vì cái nhà này, nó luôn nghe lời mình, nhưng Kỳ Phong lại tuyệt tình như thế.

Trong tim bén nhọn đau, một hơi giấu ở trong lòng, Kỳ lão gia sắc mặt xanh mét, cơ hồ không thở nổi, thanh âm đều run rẩy, “Ta bất quá là thỉnh Lạc tiên sinh tới hỏi mấy vấn đề, hỏi xong liền sẽ thả nó đi, còn chưa đủ khách khí với nó!? Có hài tử chuyện lớn như vậy, con cũng muốn gạt ta, chẳng lẽ ta làm ông hài tử, tư cách làm rõ ràng thân phận hài tử cũng không có?”

Vừa nghe lời này, Kỳ Phong lộ ra một tia châm chọc, “Nguyên lai kêu một đám vệ sĩ vây quanh một người tay không tác sát gọi là khách khí. Ngài rút cuộc chỉ muốn hài tử, vẫn đơn thuần muốn hỏi một chút, trong lòng con rất rõ ràng, khẳng định trong lòng ngài sẽ rõ ràng hơn.”

“Lúc ngài dưỡng đàn chó điên cắn người, ngài có nghĩ tới hài tử còn chưa tới một tuổi, còn sinh bệnh, sắp ngã trên mặt đất, chỗ nào còn có đạo lý?!”

Câu nói sau cùng của Kỳ Phong cơ hồ là từ trong hàm răng rống lên, Kỳ lão gia cắn chặt hàm răng, thanh âm khàn khàn, “Ta muốn kiểm nghiệm huyết mạch Kỳ gia có sai sao? Nếu con nói cho ta sớm một chút đứa nhỏ này là của con, ta cũng không phí nhiều tâm sức như vậy.”

“Kia làm ngài thất vọng rồi.” Kỳ Phong nhìn thoáng qua Đoàn Đoàn, híp mắt gần từng tiếng nói, “Đứa nhỏ này mặc kệ có phải là của con hay không, hiện tại đều cùng ngài không có bất cứ quan hệ nào.”

Kỳ lão gia sắc mặt cứng đờ, bàn tay run rẩy, nếp nhăn đầy đặc khiếp sợ, “Con... Có ý gì?!”

Độ ẩm cuối cùng trong đôi mắt thâm thúy của Kỳ Phong cũng dập tắt, y mặt không đổi sắc mở miệng, “Từ nay về sau, con sẽ không nhận ngài làm ông nội, về phần sản nghiệp Kỳ gia vẫn là tự ngài giữ đi, con cũng không cần.”

Kỳ lão gia lão đảo một chút, gây cơ hồ chống đỡ không trụ thân thể ông, nhìn một nhà ba người gần trong gang tấc, rồi lại giống như xa lạ, ông run run mở miệng, “Tiểu Phong, con đã quên... Từ nhỏ đến lớn ta thương con thế nào sao?”

Kỳ Phong nhắm mắt lại, Lạc Khâu Bạch nhìn thấy hầu kết y lặn động một cái, tiếp lần thứ hai mở to mắt, trong ánh mắt chỉ còn lại có cục diện đáng buồn.

Y không quay đầu lại, từ đầu đến cuối không nhìn Kỳ lão gia một lần, “Người ông làm con đau đớn kia đã bị tự tay ngài sở tác sở vi giết chết.”

Nói xong lời này, y hết kiên nhẫn, cường ngạnh cầm tay Lạc Khâu Bạch đi ra ngoài.

“Không cho đi! Khụ khụ... Khụ... Kỳ Phong! Ngăn nó lại cho ta!” Lão gia kịch liệt ho khan, ở phía sau gằm nhẹ, thanh âm khàn khàn run rẩy.

Vệ sĩ đều xông tới, Kỳ Phong hừ lạnh một tiếng, nhìn như không thấy tiếp tục đi, vệ sĩ ai cũng không dám động thủ, nhưng không thể không ngăn trở.

Vừa lúc đó, một vệ sĩ lá gan lớn phác đi lên, phá hỏng cửa, bên ngoài không biết sao mà vây quanh một vòng vệ sĩ, nhìn thấy Kỳ Phong cùng Lạc Khâu Bạch, cùng kêu lên một tiếng “Kỳ tiên sinh, Lạc tiên sinh.”

Cục diện thoáng chốc nghịch chuyển, hai bên vệ sĩ giằng co, Kỳ lão gia còn muốn ngăn trở đã vô lực xoay chuyển trời đất, lúc này ông nhìn thấy tiểu tử trong ngực Lạc Khâu Bạch tỉnh, nhìn thấy Kỳ Phong, “Ngô a” một tiếng, thanh âm đều mang theo làm nũng, vươn ra hai tiểu móng vuốt, muốn ôm một cái.

Lúc này Kỳ lão gia vẫn nhìn tiểu tử oa trong ngực Kỳ Phong, trộm nhìn bé một cái.

Từ đầu đến cuối, Kỳ Phong cùng Lạc Khâu Bạch đều không quay đầu lại, một nhà ba người ngồi vào trong xe, Kỳ lão gia nhìn cháu của mình càng lúc càng xa, cuối cùng biến mất trong bóng đêm mờ mịt, ông suy sụp run rẩy ngã lên sô pha.

Vệ sĩ lúc này đã lui ra, ngoài phòng tối đen một mảnh, phòng đuốc sáng trưng, nhưng Kỳ lão gia lại thanh lãnh.

Ông tìm được một chất trai, cuối cùng cả tôn tử cũng không có lưu lại, tiếng ho khan to như vậy quanh quẩn trong biệt thự, ác mộng trở thành sự thật, ông thật sự thành người cô đơn.

Kỳ Phong cường ngạnh cầm cánh tay Lạc Khâu Bạch, đi đến xe trước mặt, mở cửa xe ném hắt vào, tiếp cũng không có chỉ thị cho vệ sĩ chung quanh, lập tức ngồi vào ghế lái, một cước đạp chân ga.

Lạc Khâu Bạch phía sau lưng đánh vào lưng ghế dựa, Đoàn Đoàn ngửa đầu phát giác nơi quen thuộc, tiếp lộ ra khuôn mặt nhỏ nhắn cọ cọ trên người ba ba, cũng không có sợ hãi.

“Vừa rồi những người hộ vệ kia...”

“Câm miệng! Không cần nói gì với anh!” Kỳ Phong không đợi Lạc Khâu Bạch hỏi xong, lập tức ngắt lời, đạp chân ga, xe lao đi.

Thẳng đến khi xe tốc độ cực nhanh ra khỏi nhà cũ, phía sau không còn có vệ sĩ, xe mới ngừng lại.

Trong xe lâm vào ngắn ngủi trầm mặc, tiểu tử kia y y nha nha đùa nghịch tiểu móng vuốt.

Kỳ Phong vẫn luôn nhìn ra ngoài cửa sổ, một câu cũng không nói lời nào.

Lạc Khâu Bạch muốn hỏi nhiều lắm, nhưng lúc này lại không biết nói từ đâu, nhịn không được đưa tay đi chụp bờ vai của y, kết quả mới vừa đụng cũng cảm giác được sống lưng Kỳ Phong buộc chặt cứng ngắc, tiếp tay hắt đã bị Kỳ Phong lập tức nắm chắc, sau đó lại như là điện giật cổ quai bỏ ra.

Làn da hai người cùng dán nhau.

Lạc Khâu Bạch nhích lại bên người Kỳ Phong, càng cảm giác sống lưng y cứng ngắc, nhịn không được đưa tay sờ sờ bờ vai của y, “Kỳ Phong, thực xin lỗi.”

Kỳ Phong không nói lời nào, Lạc Khâu Bạch nhếch môi tiếp tục nói, “Hôm nay nếu không bởi vì em, anh và Kỳ lão gia có lẽ không cần...”

“Câm miệng! Anh không muốn nghe cái này.” Kỳ Phong quay đầu, chau mày, sắc mặt phi thường không xong.

Lạc Khâu Bạch nhất thời ách thanh, tiếp cười khổ một chút, “Anh sinh khí cũng được, đều tại em không chiếu cố tốt Đoàn Đoàn, ra ngoài cũng không cẩn thận, nếu hôm nay em xin phép ở nhà, tiểu tử kia cũng sẽ không cảm lạnh phát sốt, cũng sẽ không có gặp chuyện như vậy.”

Nhắc tới cái này, sắc mặt Kỳ Phong càng thêm không xong, cầm tay lái, “Em cũng biết mình không cẩn thận!”

Lạc Khâu Bạch sững sốt một chút, không nghĩ tới Kỳ Phong sẽ phát hỏa như vậy, vừa nghĩ tới là bởi vì mình mới để cho gia tôn Kỳ gia nháo thành hiện tại, hắt nan kham rữ xuống ánh mắt, còn nói một lần “Thực xin lỗi.”

Kết quả Kỳ Phong hỏi, “Em vì cái gì muốn giải thích cho anh?”

“Lạc Khâu Bạch em là đứa ngốc sao!? Lão gia gọi em đi nói chuyện, em liền đi với ông ấy sao? Nếu không phải vệ sĩ nói cho anh biết, em ngốc hồ hồ lên xe, em cùng Đoàn Đoàn xảy ra chuyện thì làm thế nào?!”

Lạc Khâu Bạch sửng sốt một chút, nhất thời không kịp phản ứng.

“Anh... Là bởi vì em mới sinh khí?” Mà không phải vì mâu thuẫn với Kỳ lão gia?

Kỳ Phong hừ lạnh một tiếng, không trả lời, nhưng thái độ đã chứng minh vấn đề.

Lạc Khâu Bạch chậm rãi há to miệng.

Hắn cho rằng Kỳ Phong ít nhất sẽ bởi vì chuyện này oán giận hắn, lại không nghĩ rằng từ đầu tới đuôi đều không phải chuyện này, ngược lại là bởi vì quan tâm mình mới nóng nảy.

“Lúc ấy trên đường cái, em còn mang theo Đoàn Đoàn, chung quanh đều là vệ sĩ, nếu em không đi với ông ấy em còn có thể làm sao?” Lạc Khâu Bạch thuận miệng vừa nói, đột nhiên nghĩ đến một chuyện rất trọng yếu, “Chờ một chút, anh mới vừa nói là vệ sĩ nói cho anh biết, vệ sĩ nào? Sao em không biết?”

Kỳ Phong liếc mắt nhìn hắn, cứng rắn mở miệng, “Em nghĩ mình là ai? Liền tính chỉ có anh mới miễn cưỡng tiếp thu người quái dị như em, tiểu minh tinh chó ngáp phải ruồi, nếu không có vệ sĩ em chết như thế nào cũng không ai biết!”

Lạc Khâu Bạch hơi hơi mở to hai mắt, phương thức biểu đạt biệt nữu cổ quái của Kỳ Phong, “Ý của anh là... Anh phái vệ sĩ âm thầm bảo hộ em? Đây là lúc nào?”

“Nếu là âm thầm bảo hộ, có cần nói cho em biết sao?” Kỳ Phong bĩu môi, bàn tay lại gắt gao nắm lấy tay lái, không vui thấp giọng nói, “Đáng tiếc như vậy cũng vô dụng, vẫn là bị chui vào rọ!”

Y mãnh liệt đập tay lái, loa phát ra chói tai một tiếng “Tích —— “

Quay đầu nhìn ngoài cửa sổ, sống lưng y cứng ngắc, mặt nghiêng gắt gao băng trụ, lông mi run rẩy.

Lạc Khâu Bạch không biết y vì cái gì lại sinh khí, đưa tay bao trùm tay y, nhẹ giọng nói, “Như vậy là tốt, em cùng Đoàn Đoàn hiện tại không tốt, hơn nữa nếu không phải anh xuất hiện đúng lúc, còn không biết sẽ ồn ào đến cái tình trạng gì, hơn nữa... Anh hà tất cùng Kỳ lão gia nháo thành như vậy, không đáng.”

Kỳ Phong không hề động, nhưng Lạc Khâu Bạch có thể cảm giác được trong lòng bàn tay buộc chặt.

Y nhìn ngoài cửa sổ thủy chung không cùng Lạc Khâu Bạch đối diện, qua nửa ngày mới trầm giọng mở miệng, “Không tốt, tuyệt không tốt.”

“Khi đó anh vừa ly khai, lão gia sau lưng động thủ với em, thời điểm đó anh tự nói với mình, về sau vô luận như thế nào cũng không thể để loại chuyện này phát sinh. Nhưng Đoàn Đoàn sinh bệnh, anh không chỉ không ở bên cạnh em, còn để lão gia thực hiện được âm mưu.”

“Nhưng ông không thực hiện được a, không phải em vẫn ở đây sao? Bất quá, anh nói có vệ sĩ đi theo em, vậy tại sao vẫn luôn không xuất hiện, ngược lại đi tìm anh.”

Kỳ Phong trầm giọng nói, “Lão gia mang nhiều người, vệ sĩ đi theo bên cạnh em không thể cứng đối cứng, liền trực tiếp gọi điện thoại cho anh, nói cái gì em tự nguyện cùng đi, đám phế vật kia việc nhỏ cũng làm không được!”

“Còn có em, em sao ngốc như vậy, ông ấy kêu em đi em sẽ đi sao?”

Kỳ Phong càng nóng nảy, thoát nhìn cực kỳ giống phát giận, nhưng thần sắc trong đồng tử lại bán đứng y.

“Em chỉ muốn đi trong trong chốc lát, vài giây đồng hồ thôi...”

Nghĩ đến lúc đá văng cửa phòng, vệ sĩ kia hung thần ác sát phác đi lên, y mãnh liệt đập một cửa sổ xe, phát ra “Phanh”.

“Kỳ Phong.” Lạc Khâu Bạch mở miệng.

“Em vừa muốn làm gì...” Kỳ Phong nhú mày, lãnh mặt quay đầu lại.

Lúc này, Lạc Khâu Bạch đi lên, vài chữ cuối cùng bị nuốt vào giữa môi răng.

Toàn thân Kỳ Phong cứng ngắc vài giây đồng hồ, tiếp hung tợn phản công, đem Lạc Khâu Bạch đặt trên xe, dùng sức hôn trả lại, như đều nuốt vào trong bụng tất cả, động tác vừa vội vàng lại mạnh mẽ.

“Ngô a...” Đoàn Đoàn vẻ mặt ngạc nhiên ngưỡng mặt nhìn, mắt to tròn trừng.

Lạc Khâu Bạch buồn cười muốn trốn, Kỳ Phong lại một bàn tay che mắt của tiểu tử kia, một tay khác đem thê tử một lần nữa kéo trở về tiếp tục hôn.

“Nha...?” Tiểu tử kia đuổi chân, quơ lung tung trong ngực Lạc Khâu Bạch.

Lạc Khâu Bạch đang hôn, cười liếm liếm môi, mở miệng nói, “Đừng áy náy, anh đã làm tốt, cảm ơn anh Phong Phong.”

Mặt Kỳ Phong nhất thời cứng đờ, tiếp trong bóng đêm dày đặc đều có thể nhìn ra hồng sắc, “Không biết em đang nói cái gì, thật sự là tự mình đa tình, anh vì cái gì muốn áy náy, buồn cười!”

Lạc Khâu Bạch nở nụ cười, tâm tình cả một đêm phiền muộn tan thành mây khói.

Kỳ Phong không nói chuyện, nóng nảy lái xe về nhà.

Khi về đến nhà trời cũng sắp sáng, Lạc Khâu Bạch đi tắm rửa, từ phòng tắm đi ra, trong phòng ngủ không có một bóng người.

Hắn có chút kỳ quái, sang phòng cách vách, phát hiện giường lớn oa một lớn một nhỏ.

Đoàn Đoàn đã ngủ, còn khò khè, bên cạnh ôm bé chính là Kỳ Phong, trong tay của y cầm một quyển tranh liên hoàn (dựa theo tình tiết của câu chuyện mà đưa ra rất nhiều bức tranh, nói chung mỗi bức tranh thường có chữ kèm theo để giải thích), cũng đã ngủ.

Từ khi về nước, đại điều quái vô luận có bận như thế nào, chỉ cần Đoàn Đoàn còn tỉnh, y nhất định sẽ đọc truyện cho bé trước khi ngủ, cũng mặc kệ Đoàn Đoàn nhỏ như vậy có thể nghe hiểu không, dù sao chưa bao giờ gián đoạn qua.

Lạc Khâu Bạch lặng lẽ đi qua, có thể là đánh thức Kỳ Phong, y mơ mơ màng màng mở mắt, đưa tay đem Lạc Khâu Bạch kéo lên trên giường, một cánh tay tinh trắng kéo, đem Lạc Khâu Bạch cùng Đoàn Đoàn tất cả đều ôm, thậm chí tỉnh hay không tỉnh, chính là theo bản năng làm xong động tác này lại ngủ.

Lúc này Lạc Khâu Bạch thấy rõ trong tay của y là tranh liên hoàn, mặt trên có một chữ “Ba ba”.

Lạc Khâu Bạch khẽ thở dài một cái, đưa tay sờ sờ khuôn mặt lãnh ngạnh của nam nhân.

Về sau chỉ có nơi này mới là nhà của Kỳ Phong.

Thời tiết dần dần chuyển ấm, trận chung kết Nhạc Động Toàn Cầu cuối cùng cũng sắp diễn ra.

Lạc Khâu Bạch gần đây vừa vội vàng quay phim, vừa chuẩn bị trận đấu, có thể nói thiếu nước phân thân, thường xuyên diễn tập trong phòng vội vàng cả ngày.

Hôm nay thật vất vả nhàn rồi một ngày, Trịnh Hoài Giang lại đưa cho hắn thiệp mời, nguyên lai tối hôm nay là kỷ niệm 15 năm Tinh Huy thành lập, hắn là nghệ sĩ ký hợp đồng có nghĩa vụ tham dự.

Bất quá Lạc Khâu Bạch cũng không muốn đi, hắn tình nguyện ở nhà ngủ ngon, đùa nhi tử cùng đại điều quái cũng lười xã giao.

Ngồi ở trước bàn ăn, hắn vừa ăn cơm một bên nghe Trịnh Hoài Giang nói, “Công ty còn có rất nhiều tài nguyên không dùng đến, buổi tối hôm nay các nhân vật nổi tiếng và những người tai to mặt lớn đều sẽ đến cổ động, thừa cơ hội này tôi đề cử cậu cho vài đạo diễn quốc tế lớn, cậu nên chuẩn bị một chút.”

Lạc Khâu Bạch nắm khuôn mặt tròn của Đoàn Đoàn, nghe nhi tử “Y y nha nha” cười, lập lại một câu, “Trịnh lão sư ngài mới vừa nói cái gì, tôi không nghe thấy.”

Trịnh Hoài Giang lúc này lãnh mặt, “Cậu mỗi ngày làm vợ chăm sóc cho nhi tử, có thể có chút tiến thủ không? Lễ mừng tối hôm nay cậu phải đi.”

Lạc Khâu Bạch bất đắc dĩ nhu thái dương, “Yến hội này đều là địa bàn của tai to mặt lớn, tôi có chút danh thanh đi xem náo nhiệt làm gì, ngài tạm tha cho tôi đi.”

Đang nói lời này, Kỳ Phong từ trong phòng tắm đi ra, nghe nói thế cướp điện thoại trong tay Lạc Khâu Bạch nói, “Cậu ấy buổi tối sẽ đi, cứ như vậy.”

Nói xong y rằng rắc một tiếng cúp điện thoại, hoàn toàn không cho Lạc Khâu Bạch thời gian phản kháng.

“Uy uy, em lại chưa nói muốn đi, anh đáp ứng anh ấy làm gì?” Lạc Khâu Bạch trừng mắt.

“Em không muốn đi?” Kỳ Phong nheo lại ánh mắt, tựa hồ có chút không vui.

“Không muốn, đúng không Đoàn Đoàn, con cũng không muốn ba đi ha?” Hắn điểm chóp mũi của tiểu tử kia, Đoàn Đoàn cười khúc khích, ngậm ngón tay ba ba.

“Không thương lượng, phải đi.”

“Nhi tử không đồng ý!”

“Xuân nhi tử kháng nghị không có hiệu quả.”

Thái độ của Kỳ Phong phi thường kiên quyết, Lạc Khâu Bạch ngay từ đầu còn cảm thấy kỳ quái, dù sao trước kia mình tham gia bất luận hoạt động công cộng gì, đại điều quái đều cực lực phản đối, mặt lạnh một bộ muốn cùng người khác bỏ trốn, lần này còn quá tích cực thật đúng là kỳ quái.

Bất quá nghi vấn này, khi Kỳ Phong thay đổi một thân âu phục màu đen đuôi chim từ trên lầu đi xuống, liền có đáp án.

Nguyên lai người kia cũng phải đi tham gia.

Lạc Khâu Bạch vừa thấy tư thế này, nhin không được mở miệng cười nói, “Liền tính anh muốn đi, em cũng chưa nói nhất định phải cùng đi a?”

Kỳ Phong trừng hắn, “Phu xướng phụ tùy, em làm phu nhân chủ tịch công ty giải trí Lưu Bạch, không đi bộ dáng thế nào?”

Một câu ghen Lạc Khâu Bạch, phu xướng phụ tùy muội anh! Phu nhân chủ tịch muội anh!

“Được được được, em đi.” Lạc Khâu Bạch nhấc tay đầu hàng, vào phòng thay quần áo, phát hiện nguyên lai lễ vật cùng áo khoác tất cả đều không có, “Ai, quần áo của em đâu?”

“Đưa đi giặt rồi.” Kỳ Phong ngồi ở trên ghế sofa, bưng một ly hồng trà nhẹ nhàng nói.

“Giặt? Em mặc cái gì?” Lạc Khâu Bạch cười hắc hắc, ôm nhi tử quơ quơ tiểu móng vuốt, “Không quần áo không cần đi, chủ tịch ngài đi một mình đi.”

Ai biết Kỳ Phong như dự đoán được hắn sẽ nói những lời này, khoe miệng gợi lên một ý cười, đứng lên, trong tủ treo quần áo tìm ra một hộp quần áo đưa qua, “Chỉ có bộ này, em thông qua thì mặc đi.”

Lạc Khâu Bạch vừa thấy quần áo, lúc này da đầu đều đã tê rần, bởi vì quần áo này không khác biệt, đúng là tây trang màu bạc đuôi chim khổng tước trước Kỳ Phong đưa cho hắn.

Lần trước ở trong xe mặc bộ quần áo này để lại hồi ức cảm thú, Lạc Khâu Bạch trực tiếp tẩy sạch sẽ ném vào lãnh cung, không nghĩ tới hiện tại lại bị đại điều quái lấy ra.

Trời biết mặt trên dính qua mẽ thanh dịch của hai người, sao hắn mặc được!?

Cho nên, khi hắn kiên trì mặc bộ quần áo này ra khỏi nhà, chỉ cảm thấy toàn thân cao thấp đều không được tự nhiên, Kỳ Phong ý vị sâu sa liếc hắn một cái, vừa lòng gật gật đầu, “Không tồi, trở về nhớ rõ cởi quần mặc cho anh xem.”

Kỳ Phong nói cho hắn biết yến hội bắt đầu lúc 9 giờ tối, lúc hai người ra khỏi nhà mới có 6 giờ, trên đường đi, đến nơi phỏng chừng cũng sẽ không có nhiều phóng viên.

Lạc Khâu Bạch tưởng tượng như vậy, liền trực tiếp ngồi vào xe Kỳ Phong.

Kết quả đến yến hội mới biết mình triệt để bị lừa, bởi vì bao gồm Trịnh Hoài Giang ở bên trong, không có một người nói cho hắn biết yến hội này còn có nghi thức lên thăm đồ, vừa lúc bắt đầu lúc 7 giờ.

Khi nhìn thấy phóng viên vây quanh hiện trường, Lạc Khâu Bạch ngỡ ngàng, cách thật xa liền kéo cánh tay Kỳ Phong, “Uy uy! Không thể lên phía trước, nếu không hai ta sao xuống xe? Quay đầu về phía sau, em kêu Trịnh Hoài Giang tiếp ứng một chút.”

“Em sợ lên thăm?” Kỳ Phong gắt gao cau mày, thê tử của y sao ngượng ngùng như vậy, đã làm minh tinh, cả thăm dò cũng không dám đi.

“Đương nhiên không phải.” Em sợ hãi chính là hai ta cùng đi! Lạc Khâu Bạch vò đầu.

“Vậy em cảm thấy mình rất tao, ngại ngừng đi cùng người khác?” Kỳ Phong ngăn mày càng khẩn, phù dung câu nội mị cũng không phải đùa giỡn.

Lạc Khâu Bạch quả thực nhanh bị y tức chết rồi, một búng máu tạt trong cổ họng.

“Em tao em vui lòng!”

Kỳ Phong không vui phiết hẳn, ở trong lòng mắng một câu “Không biết mất thể diện”, tiếp không đợi Lạc Khâu Bạch phản ứng liền một cước đạp chân ga, trực tiếp vọt vào cửa lớn nơi phóng viên đang tụ tập.

Lạc Khâu Bạch mắt thấy rất nhiều phóng viên chạy lên, tái ngăn trở đã không còn kịp rồi.

Nhân viên phục vụ mở cửa, Kỳ Phong dẫn đầu xuống xe, bộ dạng anh tuấn, tóc vuốt thẳng, tây trang màu đen phẳng phiu tu thân, quả thực giống thân sĩ mặt lạnh trong lồng kính đi xuống.

Bởi vì là tiệc khánh công của công ty, mời đều là nhân vật nổi tiếng trong hai giới chính thương, cho nên hiện trường giới nghiêm, trừ bỏ truyền thông cùng phóng viên cũng không có fan hâm mộ.

Phóng viên vừa thấy là đại công tử Kỳ gia, sôi nổi nhảy lên, muốn cướp lời, còn không quên mồm năm miệng mười đoán vị Kỳ thiếu gia này dễ dàng không lộ diện, sẽ mời người nổi tiếng hoặc nữ tinh làm bạn gái.

Đèn chớp loang loáng, Lạc Khâu Bạch bị chết, thật không biết nên xuống xe như thế nào.

Lúc này nhân viên phục vụ cố tình hảo tâm giúp hắn mở ra cửa xe, Lạc Khâu Bạch chỉ có thể kiên trì đi ra ngoài.

Trong lúc nhất thời đèn chớp loang loáng, Kỳ Phong cùng Lạc Khâu Bạch đứng chung một chỗ, một đen một trắng, hợp nhau lại càng tăng thêm sức mạnh.

Tất cả mọi người ngây ngẩn cả người, hoàn toàn quên phản ứng.

Khách quý toàn bộ đều là nam nữ phối hợp, như thế nào... Như thế nào Kỳ công tử cùng Lạc Khâu Bạch hai nam nhân lại đồng thời xuất hiện.

Nghĩ đến trước kia hai người dính scandal “Bao dưỡng”, ánh mắt của truyền thông đều sáng, đèn chớp loang loáng liên tiếp, quả thực muốn chọc mù mắt người ta.

“Kỳ tiên sinh, xin hỏi ngài cùng Lạc Khâu Bạch đồng thời xuất hiện là có thâm ý gì sao?”

“Lạc tiên sinh, ngài cùng Kỳ tiên sinh là quan hệ như thế nào?”

“Đã từng có tin đồn ngài cùng Lạc tiên sinh có quan hệ ái muội, hiện giờ ngồi chung một xe, công khai làm nổi bật tâm tư của nhân vật, là dụng ý gì?”

...

Lòng bàn tay Lạc Khâu Bạch có chút mồ hôi, bất quá trên mặt vẫn lạnh nhạt, đi về phía trước cố ý hung hăng đạp Kỳ Phong một cước, đại điều quái e sợ cho thiên hạ bất loạn!

Kỳ Phong bỏ hai tay vào túi, cúi đầu phiết hẳn, không vui nhịu mày, thê tử của y cũng dám đạp y, còn dùng sức như vậy, phù dung câu chết tiệt không biết rằng y hiện tại sở dĩ bỏ tay vào túi, là vì khắc chế chính mình không vươn tay ôm hắn sao? Thật sự là không thiện giải nhân ý!

68. Chương 71

Chương 71

Thăng đến khi hai người đi vào đại sảnh yến hội, phóng viên vẫn cứ theo sát.

Mồm năm miệng cười làm cho lỗ tai ông ông tác hưởng, Lạc Khâu Bạch lúc này thật không biết phải cảm tạ mị lực kinh người của đại diễn quá, hay là bội phục tinh thần bất quá của thợ săn ảnh, bình thường chỉ có một mình hắn xuất hiện đàn phóng viên này cũng không có điên cuồng như hiện tại.

“Kỳ tiên sinh, ngài lần này tới tiệc của Tinh Huy, là cố ý tạo thế cho Lạc Khâu Bạch sao?”

“Lạc tiên sinh, ngài hôm nay mặc quần áo giống ngày đó tham gia trận đấu Nhạc Động Toàn Cầu, xin hỏi này có hàm nghĩa đặc biệt gì sao?”

...

Vấn đề cuối cùng làm Lạc Khâu Bạch hung hăng sắc mặt một cái, dưới chân trơn trượt, thiếu chút nữa ngã quy trên mặt đất, lúc này một cánh tay hữu lực đột nhiên ở sau lưng đỡ lấy hắn, tư thế này cơ hồ giống như là ôm, quan trọng là đỡ lấy thất lực hắn...

“Cẩn thận.” Kỳ Phong nhíu mày liếc hắn một cái, trầm giọng nói ra hai chữ.

Lạc Khâu Bạch xấu hổ da đầu đều đã tê rần, theo bản năng muốn đứng sang bên cạnh, Kỳ Phong lúc này mới không cam lòng thu hồi cánh tay.

Hai người duy trì tư thế này hai giây, chính vì động tác này thật sự làm cho người ta mơ màng, làm tập thể phóng viên thét lên kinh hãi, vài nữ phóng viên thậm chí mất hồn hết lên một tiếng.

Thợ săn ảnh dâng lên thủy triều, lần này trực tiếp ngăn chặn đường đi của hai người, một cây bút ghi âm đột nhiên duỗi đến trước mặt Lạc Khâu Bạch, liên hoàn pháo mở miệng:

“Lạc tiên sinh, ngài cùng Kỳ tiên sinh hôm nay muốn công khai xuất quỹ sao? Ngài rốt cuộc thích nam nhân hay nữ nhân, trước cự tuyệt Mạnh Lương Thần theo đuổi, chẳng lẽ không phải bởi vì ngài không thể tiếp nhận đồng tính luyến ái?”

Lạc Khâu Bạch biết nhất định sẽ bị hỏi vấn đề này, hắn chỉ cần nhẹ nhàng gạt đầu, ngày mai báo chí truyền thông khẳng định sẽ nổ tung.

Một nam nhân thích nam nhân, sẽ không cảm giác được đồng tính theo đuổi? Trong nhật kí Tô Thanh Lưu không có nói tới tên của hắn, cũng nói không rõ hắn rốt cuộc có liên lụy trong tam giác luyến ái năm đó hay không, cứ như vậy đề tài này xem như vĩnh viễn trốn không thoát.

Huống chi, paparazzi là loại động vật giàu sức tưởng tượng nhất trên cái thế giới này, bạn không chú ý, bọn họ sẽ bắt gió bắt bóng (làm theo lời đồn), dựa theo bọn họ, mình cự tuyệt Mạnh Lương Thần, ngược lại cùng Kỳ thiếu gia tài đại khí thô công khai xuất quỹ, kia tuyệt đối chạy không được cái mũ mê tiền trên đỉnh đầu.

Hắn kiên trì, cười khoát tay áo, vất hết óc muốn tìm cái cớ thích hợp, “Mọi người hiểu lầm rồi, hôm nay tôi cùng Kỳ công tử xuất hiện chính là...”

Câu nói kế tiếp hắn còn chưa nói xong, Kỳ Phong lại đột nhiên mặt không đổi sắc ngắt lời hắn, “Tôi cùng Khâu Bạch tới để cùng tuyên truyền trận chung kết sắp tới của Nhạc Động Toàn Cầu.”

Y đương nhiên hiểu được tâm tư thâm tử, nhìn sắc mặt phù dung câu, y biết hắn đang suy nghĩ gì.

Chẳng lẽ hắn cũng cùng mấy paparazzi ngu xuẩn có chỉ số thông minh thấp giống nhau, cho rằng y thật sự sẽ ở loại địa phương này công khai tin vui kết hôn?

Kỳ Phong không vui nhăn lại mày, thâm tử của y đem y trở thành cái gì? Liên tính thật sự muốn xuất quỹ, y cũng sẽ mời hợp báo, làm một buổi tiệc long trọng lại lãng mạn, mới sẽ không ở nơi không phẩm vị này nói ra.

Hiện tại bất quá chính là phương pháp dự phòng trước phóng viên mà thôi, về sau đỡ phải nói hươu nói vượn đả tặc tử của y thôi.

“Lạc Khâu Bạch” cùng “Khâu Bạch” hai từ xưng hô này đừng nhìn chỉ kém một chữ, còn kém thân thiết nhiều lắm.

Lạc Khâu Bạch ở trong lòng thả lỏng, nhin không được liếc mắt đại điều quái, lời này của anh còn không bằng không nói cho rồi, quả thực là càng nói càng đen.

Quả nhiên phóng viên phản ứng càng thêm kịch liệt, đem lửa đạn đều tập trung trên người Kỳ Phong.

“Nếu ngài cùng Lạc tiên sinh chỉ đến tuyên truyền, vì sao lại ngồi chung một chiếc xe?”

“Chẳng lẽ là Kỳ tiên sinh ngài cố ý đi đón Lạc tiên sinh sao?”

“Có vấn đề gì sao?” Kỳ Phong lãnh đạm đảo mắt qua, “Cùng một mục đích còn đi hai chiếc xe, thêm vào chỉ tiêu các người phụ trách sao?”

Lạc Khâu Bạch: “...”

Đường đường là người cầm quyền công ty giải trí, có tiền mua quần áo cao cấp, không có tiền cung cấp lộ phí cho nghệ sĩ, nói ra có người tin sao?!

Phóng viên cũng không nghĩ tới Kỳ Phong sẽ trả lời như vậy, lúc này bị hung hăng ghen một chút, trợn mắt há hốc mồm.

Tiếp có người thực nhanh phục hồi lại tinh thần, tiếp tục theo sát hai người, “Một khi đã như vậy, kia nhị vị vì cái gì đều không mang theo bạn gái?”

Kỳ Phong bị hỏi đến phiền, lạnh như băng nhìn phóng viên liếc mắt một cái.

Đây là tòa soạn báo nhà ai, rốt cuộc bị cái gì? Thê tử của y ngay tại bên cạnh y, còn giựt giây y đi tìm người khác, là thành tâm châm ngòi ly gián sao?

Lạc Khâu Bạch xem như hiểu được ý tứ của y, lúc này có chút muốn cười lại không dám cười, theo như Kỳ Phong nói, đùa dai với phóng viên kia, “Không có biện pháp a, lần này công ty cấp kinh phí quá ít, pho không nổi phí cho bạn gái mua châu báu, hơn nữa xe của Kỳ tiên sinh cũng không có nhiều người như vậy.”

Hai người kẻ xướng người hoạ, phối hợp ăn ý, phóng viên bên cạnh đều trợn tròn mắt, biết rõ lời này căn bản không thể tin, nhưng lại tìm không ra lý do phản bác.

Dù sao, không ai quy định nam nhân không mang bạn gái sẽ nhất định là gay.

Kỳ Phong nhìn Lạc Khâu Bạch, khóe miệng gợi lên độ cung, không để ý chút nào thê tử hình dung y thành quỷ keo kiệt.

Giữ gìn chồng, mà còn yêu ai yêu cả đường đi, cả xe của chồng cũng muốn biểu thị công khai quyền sở hữu, trình độ làm nũng của phù dung câu thật sự là làm người ta không biết làm thế nào.

Mất thấy hai người đi xa, các phóng viên không cam lòng, lại đi qua truy vấn, “Nhạc Động Toàn Cầu có nhiều thí sinh dự thi như vậy, vì sao ngài chỉ đem theo Lạc Khâu Bạch? Chẳng lẽ là ngài kính trọng hắn?”

“Đúng vậy, anh có ý kiến?” Kỳ Phong lười ứng phó, trực tiếp đưa tay ôm bả vai Lạc Khâu Bạch.

Tư thế này hai nam nhân làm không có một chút vấn đề, thoát nhìn nhiều nhất là quan hệ cá nhân của hai người không tồi, y như là cố ý chờ đợi bọn họ chụp ảnh, ôm Lạc Khâu Bạch vẫn không nhúc nhích, mặc cho bả vai Lạc Khâu Bạch đều cứng ngắc cũng không buông tay.

Hiện trường loang loáng đèn, Lạc Khâu Bạch bị y gây sức ép trái tim thiếu chút nữa ngừng đập, khóe miệng không chế không được co rút, chết tiệt, đại điều quái đáng chết anh cố ý khoe khoang đúng không, kia xem ai chơi với ai.

Hắn lộ ra nụ cười tiêu chuẩn, “Nếu tất cả mọi người nhiệt tình như vậy, tôi không làm gì sẽ có lỗi với kỳ vọng của Kỳ tiên sinh.”

Nói xong phóng viên đều nhìn đến, Lạc Khâu Bạch từ thảm đỏ bước sang bồn hoa bên cạnh, rút ra một đóa hoa hồng đưa cho Kỳ Phong, tiếp cũng không biết thấp giọng nói gì đó bên tai y, liền nhìn thấy mặt Kỳ Phong nháy mắt cứng đờ, tiếp giống như bị chạm điện rồi đặt cánh tay trên vai Lạc Khâu Bạch, lỗ tai đỏ hồng.

Một màn này thật sự là rất hử, rất tận lực, nữ phóng viên ở đây khổng chế không được thét lên, quan hệ của hai người biến thành đề tài rộng lớn, càng khó phân biệt.

Đèn flash một mảnh, ánh mắt trên thảm đỏ giờ phút này tất cả đều tập trung vào hai người, Lạc Khâu Bạch thông dong ngẩng đầu, Kỳ Phong than mặt cũng không quay đầu lại vào trong.

“Kỳ công tử vừa rồi thẹn thùng đi, đúng không đúng không?!”

“Ngọa tào, hai người bọn họ rốt cuộc là xảy ra chuyện gì, chân chân giả giả tôi đều không rõ!”

“Đưa hoa hồng cái gì mạnh chết!! Các người nói Lạc Khâu Bạch vừa rồi có thể thổ lộ với Kỳ thiếu gia không?”

“Hử nữ xin tự trọng, không nhìn ra đây là cố ý bán hử sao?”

Trên mạng nổ tung, giả cũng thật thì thật cũng giả, lúc này lại có vài người có thể đoán được, bọn họ YY để tồn tại, mà câu vừa rồi Lạc Khâu Bạch mới vừa nói cũng tuyệt đối không bán hử, mà là quang minh chính đại hô một tiếng “Ông xã”.

Thẳng đến khi bắt đầu yến hội, sắc mặt Kỳ Phong vẫn không tốt lên.

Trời biết phù dung câu đối với kí chủ có ảnh hưởng nhiều thế nào, thanh âm dâm dăng như vậy vang lên bên tai, còn đưa hoa hồng, quả thực... Quả thực là không biết xấu hổ!

Lạc Khâu Bạch liếc mắt nhìn y, trộm cười, đột nhiên cảm thấy tham gia yến hội lần này cũng rất thú vị.

Hai người đồng thời bước vào hội trường, đưa tới không ít ánh mắt, một người là nhân vật nổi tiếng trong thương giới, một người là minh tinh nổi bật gần đây, lại là lúc người khác đều mang theo bạn gái, chỉ có hai người bọn họ sóng vai dắt tay nhau đến, ánh mắt tự nhiên có chút nghiền ngẫm.

Bất quá tại cái nơi danh lợi như thế này, ai cũng sẽ không nói ra, chỉ đi lên nhiệt tình chào hỏi.

Với thân phận của Kỳ Phong, mới vừa bước vào cửa đã bị một đám người xum xoe vây quanh, y phi thường phiền chán, nhưng ngại công sự, y lại không thể không cùng những người này hàn huyên, thừa dịp nhàn rỗi, y cứng rắn dặn dò Lạc Khâu Bạch một câu “Không cho chạy loạn”, sau đã bị một đám người vây quanh.

Lạc Khâu Bạch vốn không thích loại xã giao này, một mình tự do tự tại, bưng một ly sâm panh đứng trước bàn ăn chút gì đó.

Lần này là lễ mừng 15 năm của Tinh Huy, thanh thế to lớn, ngọn đèn dầu huy hoàng, trên màn ảnh Led lớn treo hai chữ “TH” tinh quang rực rỡ, hiện trường phi thường náo nhiệt, ngợp trong vàng son.

Tinh Huy nói như thế nào cũng là công ty giải trí số một số hai của quốc nội, lần này tổ chức lễ mừng sinh nhật, tự nhiên mời tới không ít nhân vật nổi tiếng hai giới chính thương, nhìn minh tinh lớn nhỏ trong công ty cố gắng tạo quan hệ với bọn họ, lời kéo làm quen, Lạc Khâu Bạch có chút chán nản, đưa ánh mắt dịch đến trên người Kỳ Phong cách đó không xa.

Bình thường nhìn y lãnh đạm, nhưng trên thương trường y lại thành thạo, tuy rằng nói không nhiều lắm, nhưng lại chặt chẽ hấp dẫn ánh mắt mọi người ở đây, trầm ổn từng từng, anh tuấn bức người, ánh mắt của mọi người nhìn y đều bốc lên ánh sáng.

Chắc chắn, thật sự là tao bạo a.

Lạc Khâu Bạch cảm khái một câu, mắt thấy một nữ nhân ngực lớn quần áo hở hang lượn lờ đi qua, hần bưng chén rượu đang chuẩn bị lên phía trước nhìn người của mình một chút, ánh mắt đều đặt trên người Kỳ Phong ở xa xa, hoàn toàn không chú ý người trước mắt.

Cũng không biết người nọ là cố ý đi lên, hay là hần không phát hiện, tóm lại trước mắt đột nhiên xuất hiện một bóng đen, chờ Lạc Khâu Bạch chú ý tới đã không kịp, hai người lập tức đụng vào nhau.

Sâm-panh trong chén rượu của Lạc Khâu Bạch lập tức đổ ra, tất cả đều đổ trên quần áo của người đối diện, hần vội vàng lấy khăn tay đưa qua, giải thích, “Xin lỗi xin lỗi, tôi không phải cố ý, ngài có khỏe không?”

Loại địa phương này đánh lên người, phi phú tức quý, nếu không phải nghệ sĩ cùng công ty ký hợp đồng, sự việc sau lưng anh lừa tôi, hơi chút không chú ý sẽ dẫn đến một loạt phiền toái, Lạc Khâu Bạch suy nghĩ một chút liền chóng mặt.

Ai biết người nọ lại cười nhẹ một tiếng.

Lạc Khâu Bạch ngẩng đầu, nhìn thấy khuôn mặt cực kỳ anh tuấn.

Người này thân hình cao lớn, mặc áo khoác tây trang tím sẫm, mặt mày thâm thúy, ánh mắt hẹp dài, khoe môi nhếch lên, nhưng sắc mặt tái nhợt, có loại cảm giác không khỏe mạnh như quỷ hút máu lúc nửa đêm.

Lạc Khâu Bạch cũng không nhận ra anh ta, nếu là nghệ sĩ của Tinh Huy, hẳn đều có thể nhận ra đại khái, nếu mình không biết, hơn phân nửa là khách quý công ty mời đến.

Nhìn vạt áo người này dính rượu, hần có chút khốn quẩn nói, “Xin lỗi, làm y phục của anh dơ, nếu cần tôi sẽ mua đồ mới cho anh, thật sự ngại quá.”

Người nọ vẫn luôn nhìn hần, nghe được thanh âm của hần nhú lông mày, đánh giá hần một chút, trên mặt lộ ra một tia tươi cười khó lường.

Khoát tay áo, tựa hồ hoàn toàn không để ý chuyện này, trực tiếp mở miệng nói, “Lạc Khâu Bạch?”

Lạc Khâu Bạch ngẩn người, có chút kinh ngạc, “Anh biết tôi?”

Nhưng hần với người này một chút ấn tượng cũng không có.

Người nọ đuổi thất lưng, tựa vào bàn bên cạnh, hai đùi giao điệp cùng một chỗ, không trả lời ngược lại cười nói, “Nhìn người thật so với trong hình khỏe mạnh hơn nhiều.”

Những lời này có chút cổ quái, Lạc Khâu Bạch ở trong lòng hơi hơi nhăn lại mày, trên mặt vẫn cười, “Khó được có người nói thật, tôi cũng hiểu được bản thân càng suất một chút, đa tạ anh.”

Người nọ sững sốt, tiếp ha ha mỉm cười, ánh mắt gắt gao khóa trên cổ của Lạc Khâu Bạch, nhìn thoáng qua nơi phát ra dây thanh mới mở miệng, “Cậu rất thú vị.”

“Bất quá, mặt mũi cũng thật lớn, có phải đóng được Tà Dương Ca liền chường mắt những thứ khác không? Khó có được cơ hội tôi chủ động đi tìm diễn viên, cậu đến hiện tại không một chút đáp lại, đau thấu tim tôi.”

Lạc Khâu Bạch trở mắt một chút, phản ứng nửa ngày cũng không nhớ tới người này rốt cuộc là ai, “Xin lỗi, tôi không rõ anh đang nói cái gì, anh là...?”

“Lạc Khâu Bạch.”

Xa xa đột nhiên có người gọi hần, vừa quay đầu lại liền nhìn thấy Trịnh Hoài Giang bước nhanh tới, “Hôm nay vài đạo diễn lớn đều đến, tôi tìm cậu khắp nơi, nghĩ thầm cậu không đến, tôi có tha cũng phải tha cậu lại đây.”

“Diêm vương gia, ngài nghỉ ngơi một ngày địa phủ cũng sẽ không trừ tiền lương của ngài, thật vất vả có một ngày nghỉ ngơi, ngài còn muốn kéo tiểu nhân đi bán mình, còn có thiên lý hay không?” Lạc Khâu Bạch cười chào hỏi.

Trịnh Hoài Giang đang chuẩn bị lãnh mặt mắng, đột nhiên nhìn đến bên cạnh còn đứng một người, tập trung nhìn vào kinh ngạc nhưng mày mao, “Hàn Chiêu?”

Lạc Khâu Bạch dừng một chút, tiếp quay đầu, trong lúc nhất thời cũng kinh ngạc, nhìn không được hỏi một câu, “Anh chính là Hàn Chiêu?”

Hàn Chiêu đạo diễn thiên tài trong giải trí, giải thưởng không ít, tính tình cổ quái, hiếm khi có người gặp qua?

Nam nhân cười cười, lộ ra một tia “Ai nha như thế nào nhanh như vậy đã bị người ta nhận ra”, chủ động vươn tay ra với Lạc Khâu Bạch, “Hàn Chiêu, nếu đã gặp qua đừng nói cái gì lần đầu gặp mặt thỉnh chỉ giáo nhiều.”

Lạc Khâu Bạch cũng cười một tiếng, không nghĩ tới trong lúc vô ý, lại hội ngộ thấy, hắn vươn tay hàn huyền nói, “Cửu ngưỡng đại danh. (Hâm mộ đại danh đã lâu)”

“Các người quen nhau?” Trịnh Hoài Giang nhú mày.

Lạc Khâu Bạch bắt đắc dĩ sờ sờ mũi, Hàn Chiêu chỉ chỉ y phục của mình, “Lúc anh không xuất hiện mấy phút trước, cậu ấy đổ ly sâm panh lên người tôi, tôi hiện tại đang lo lắng có cần hợp tác với cậu ấy không.”

Trịnh Hoài Giang tái mặt, nhìn Lạc Khâu Bạch lộ ra một tia được việc không đủ bại sự có thừa.

Lạc Khâu Bạch nhin không được cười lên tiếng, vừa nhắc đầu lại đột nhiên phát hiện Hàn Chiêu dùng một ánh mắt ý vị sâu xa nhìn chăm chăm vào hắn, cặp mắt thâm sắc khó hiểu làm phía sau lưng của hắn nổi lên một tầng lạnh ý.

Bởi vì ánh mắt như vậy tuy rằng không lợi hại, nhưng đã xuyên thấu qua hắn, có cảm giác như nhìn đến bên trong thân thể của hắn.

Lúc này Hàn Chiêu nói, “Lạc tiên sinh, hiện tại cậu có rảnh hay không? Chúng ta tìm một chỗ nói chuyện đi.”

Trịnh Hoài Giang đang có ý này, chỉ chỉ trên lầu, ý bảo ở trên có phòng trống.

Với thanh danh của Hàn Chiêu, có thể nói hợp tác với anh ta chỉ có lợi không có hại, huống chi Lạc Khâu Bạch cũng đích xác có chút ngạc nhiên với đạo diễn xuất quỷ nhập thần này, cũng không nói thêm gì, đi theo hai người lên lầu.

Rời đi yến hội, Lạc Khâu Bạch nhìn chung quanh muốn tìm thân ảnh Kỳ Phong muốn gọi y, kết quả lại phát hiện y đang cùng nữ nhân ngực bự nói chuyện, nhin không được ở trong lòng thầm mắng một tiếng “Con mẹ nó nói em tao, anh đại điều quái mới tao”.

Quên đi, dù sao hắn đang làm việc, liền tha thứ y, cùng lắm thì trở về không cho y ôm Đoàn Đoàn, lại nói, nam nhân bất lực chỉ có ở trước mặt hắn mới là đại điều quái.

Suy nghĩ trong óc chợt lóe qua, Lạc Khâu Bạch bị ý tưởng của chính mình đùa nỡ nự cười, phát ra tiếng cười nhỏ.

Hàn Chiêu lúc này xoay đầu lại, nhìn hắn một cái, không nói gì.

Thân ảnh ba người thực nhanh biến mất, nữ nhân ngực bự kia cố ý đi lên, đem bờ ngực ngạo nhân đi về phía trước, cắn môi nói, “Kỳ công tử, anh có rảnh không? Chúng ta đi lên lầu tán gẫu một chút, được không?”

Kỳ Phong chán ghét nhìn cô ta một cái, mặt không đổi sắc nói hai chữ, “Quá lớn.”

Nữ nhân kia sững sốt, “... Thập... Cái gì?”

“Tôi thích ngực phẳng, cô cách xa tôi một chút, thật thối.” Kỳ Phong bị mùi nước hoa nồng nặc phả vào phi thường không vui, lãnh mặt lược hạ lời này, hoàn toàn không để ý nữ nhân kia đang ngậy ra như phồng, xoay người bước đi.

Nhưng khi ánh mắt dừng ở vị trí của Lạc Khâu Bạch, thê tử của y không biết đi nơi nào, ngẩng đầu tìm kiếm nơi nơi, y tại cửa thang lầu thấy được thân ảnh Lạc Khâu Bạch, bên cạnh hắn còn đi theo một nam nhân xa lạ.

Nhìn bên cạnh còn có Trịnh Hoài Giang, y từ trong xoang mũi hừ lạnh một tiếng, cũng không có theo sau, bất quá sắc mặt của y trong lúc nhất thời lại trở nên càng thối.

Ngồi ở phòng nghỉ trên lầu, Trịnh Hoài Giang lại trịnh trọng giới thiệu hai người một chút.

Danh tiếng của Hàn Chiêu ở quốc nội không lớn bằng ở nước ngoài, anh ta thích quay những phim phi thường cực đoan ít người xem, đã từng quay một phim văn nghệ bối cảnh điên cuồng, còn chưa có chiếu phim đã bị tổng cục cấm chiếu, nhưng lại là đại thụ được truy phủng ở nước ngoài, được phong là “Cứu vớt tâm linh khác loại”, thậm chí cũng bởi vì bộ phim này mà thu hoạch nhiều giải thưởng đạo diễn giỏi nhất, biên kịch hay nhất, có thể nói phong cảnh vô hạn.

Vòng luẩn quẩn nói một câu như vậy “Muốn bán vé tìm Sâm Xuyên, muốn giải thưởng tìm Hàn Chiêu”, đủ thấy thực lực của Hàn Chiêu trong giới điện ảnh như thế nào.

Bất quá đánh giá của ngoại giới đối với người này lại không tốt như vậy, bởi vì anh ta tuyển diễn viên cũng không nhìn bạn nổi hay không, bạn là thiên vương siêu sao, anh ta cảm thấy không thích hợp cũng sẽ không dùng.

Thế cho nên phim của anh ta thường xuyên tìm diễn viên bình thường đến diễn, chờ đến khi phim hơi khô thê tre (để viết chữ, ví với việc viết xong một tác phẩm), diễn viên nên trông trọt thì trông trọt, nên đi làm thì đi làm, cần bản không dính dáng gì tới giới giải trí, cho nên người gặp qua Hàn Chiêu càng ít, mà ngay cả Lạc Khâu Bạch người ngụ lặn trong giới giải trí nhiều năm, hôm nay mới lần đầu tiên nhìn thấy anh ta.

“Làm sao vậy, nhìn ngốc rồi?” Hàn Chiêu nhướn mày nhìn Lạc Khâu Bạch, khẩu khí có chút không đứng đắn.

Lạc Khâu Bạch ở trong lòng liếc mắt, đại điều quái cái loại “Đại mỹ nhân tuyệt sắc” này mới có thể nhìn ngốc, Hàn tiên sinh ngài còn kém rất xa?

Trong lòng tuy rằng phun tào, bất quá trên mặt vẫn cười nói, “Đương nhiên, lần đầu tiên nhìn thấy người sống, ngấm lại còn có chút kích động.”

Hàn Chiêu cười nhạo một tiếng, cúi đầu hạ giọng nói, “Nếu cậu đóng phim, về sau mỗi ngày đều có thể nhìn thấy người sống.”

Lại là ánh mắt này.

Lạc Khâu Bạch rất kỳ quái, có phải đạo diễn đại bài nào tính tình cũng đều cổ quái như vậy, nhất định phải dùng ánh mắt tìm tòi nghiên cứu phân tích đánh giá người?

Hắn làm bộ như không thấy được ánh mắt của anh ta, thấp khụ một tiếng nói sang chuyện khác, “Hàn đạo diễn, không bằng chúng ta nói tới vấn đề chính đi, ngài lần này tìm tôi rốt cuộc là muốn nói về phim gì?”

Trịnh Hoài Giang bên cạnh vừa nghe, nhin không được trừng hắn liếc mắt một cái, hạ giọng nói, “Tôi không phải đã sớm đem kịch bản cho cậu sao? Cậu đừng nói cả liếc mắt một cái cũng chưa có nhìn.”

Lạc Khâu Bạch vừa nghe cái này xấu hổ sờ sờ mũi, trên thực tế hắn thật sự liếc mắt một cái cũng không có.

Mấy ngày nay, Đoàn Đoàn sinh bệnh, Kỳ lão gia lại không ngừng phiền toái, hắn còn chuẩn bị cho trận tổng chung kết Nhạc Động Toàn Cầu, còn phải vội vàng quay phim, bận việc nên quên.

“... Anh cũng biết tôi gần đây tương đối vội, cái kia...” Lạc Khâu Bạch nghiêng đầu, lập tức lấy cớ, “Anh xem đều tại anh kéo tôi tới tham gia yến hội, nếu không hôm nay tôi có thời gian nhìn kịch bản rồi?”

Hắn cường điệu lý do đưa tới Hàn Chiêu cười khẽ một tiếng, ánh mắt của anh ta cũng thay đổi vài phần, Lạc Khâu Bạch không chú ý, liền nhìn Trịnh Hoài Giang hừ lạnh một tiếng, “Đúng vậy, cậu đặc biệt vội, nghệ sĩ khác cũng không có như cậu, có rảnh nói thương yêu không rảnh...”

Nói tới đây anh ta dừng một chút, không nói thêm gì nữa, vấn đề tình cảm của nghệ sĩ tuy rằng không phải nghiêm trọng gì, nhưng là cấm kỵ cùng bí mật.

Bất quá Lạc Khâu Bạch cũng không sợ, nói thương yêu có cái gì dọa người, huống chi hắn đã kết hôn, cho nên cũng không sợ người khác biết, chỉ cần không nói ra đối tượng, làm sự phiệp của Kỳ Phong và mình gặp phiền toái, ai yêu ai.

Nếu là bình thường, đạo diễn nghe được minh tinh yêu đương, phản ứng đầu tiên chính là “Nguyên lai cậu đang yêu, kia có thể chậm trễ tiến độ quay phim không?”

Nhưng Hàn Chiêu lại như là cũng không quan tâm, tựa như giống như không nghe thấy lấy ra kịch bản đưa qua, “Cậu còn chưa xem qua kịch bản, tôi đây liền đại khái nói một chút nội dung...”

Lạc Khâu Bạch vốn là muốn hỏi anh ta vì cái gì mà chọn mình, dù sao cả nội dung cũng biết, còn không biết lý do lựa chọn mình thật sự có chút kỳ quái.

Bất quá ánh mắt cực nóng của Hàn Chiêu đột nhiên hiện ra, gần từng tiếng mở miệng, Lạc Khâu Bạch lập tức không mở miệng được.

Đừng nhìn tính tình cổ quái của anh ta với giới bên ngoài, cũng đừng nhìn bộ dáng tùy ý của anh ta trước mặt người khác, nói đến diện ảnh thái độ của anh ta trở nên rất nghiêm túc.

Nội dung này tựa như những phim ít người xem trước kia anh ta quay: Phim tâm lý học phạm tội, ở cảnh cực đảm nhiệm chức vị trọng yếu, ý nghĩa hắc tồn tại là đứng ở góc độ tội phạm, phân tích nhân tính, giúp cảnh sát tìm được manh mối cùng chứng cứ.

Nhưng, bao gồm bản thân hắc ở bên trong, ai cũng không biết, ban ngày hắc là người thông minh cơ trí, tiến sĩ tâm lý học nhất chamber kiến huyết, đến buổi tối hắc biến thành người thứ hai, bởi vì trong lòng hắc lý học giống như thiên tài tồn tại, hắc có thể thoải mái dùng thanh âm của mình đoán được ý thức của người khác.

Này có ý nghĩa hắc có thể thoải mái dùng thanh âm của mình giết chết một người, hơn nữa không có chứng cứ gì.

Mà phim này chính là lấy cảm giác hồi hộp làm hành động, trong lòng trợ giúp cảnh sát tìm kiếm manh mối, lại không biết mình nguyên lai chính là kẻ sát nhân kia, nội dung cũng sẽ hồi hộp cực điểm, kéo tở lột kiến vạch trần...

Hai nhân cách lại là đề tài tâm lý phạm tội, có thể nói phi thường phù hợp khẩu vị người xem, nếu như có thể diễn tốt, tuyệt đối hấp dẫn ánh mắt người khác.

Quan trọng là, câu chuyện đơn tuyến, nói cách khác không có cái gọi là nam nữ nhân vật chính, chỉ có một nhân vật chính, chính là nhà tâm lý học tâm thần phân liệt kia, một nhân vật như vậy sẽ đảm nhiệm toàn bộ nội dung phim, không thể nói không có sức ép.

Một người phân sức lực làm hai, còn phải đảm nhiệm hai tính cách hoàn toàn tương phản, đây đối với nhiều diễn viên thực lực mà nói cũng không phải chuyện thoải mái, như vậy...

Hàn Chiêu rút cuộc vì cái gì sẽ tìm hắc? Lạc Khâu Bạch càng thêm nghi hoặc.

“Được, nội dung chính là như vậy, cậu hiện tại có thể cho tôi một câu trả lời thuyết phục rồi, cậu có đồng ý hay không.” Hàn Chiêu dùng ánh mắt sáng quắc nhìn hắc, lông mày nhíu lại.

Lạc Khâu Bạch kỳ thật thật sự tâm động, tại giới giải trí trà trộn nhiều năm như vậy, hắc từ ban đầu chỉ có một đôi lời kịch, đi đến hôm nay, không thể nói không nhấp nhô, cũng chính bởi vì vậy, hắc mới biết được một kịch bản tốt có thể gặp mà không thể cầu.

Không thể nghi ngờ, Hàn Chiêu lấy ra nội dung phim phi thường hấp dẫn hắc, hơn nữa thanh danh của anh ta ở bên ngoài cũng không cần lo lắng chuyện khác, nhưng hắc vẫn không rõ, mình chỉ diễn một phim với nam chính là “Lão tân nhân”, rốt cuộc có gì có thể làm cho anh ta lựa chọn mình?

Vừa lúc Trịnh Hoài Giang ở đây, Lạc Khâu Bạch cũng không có gì băn khoăn, trong lòng nghĩ như thế nào, liền hỏi vậy.

Hàn Chiêu tựa hồ đã sớm dự đoán được hắc sẽ hỏi vấn đề này, cười cười nói, “Chuyện gièm pha của cậu tôi có nghe nói qua.”

Lời này vừa nói ra, Lạc Khâu Bạch cương một chút, cả Trịnh Hoài Giang cũng hơi hơi nhíu mày.

“Tôi cẩn thận quan sát qua, lúc gièm pha phát sinh một năm trước, tính cách của cậu thuộc loại người không đáng để tôi tức giận thì tôi cũng không để tâm làm gì, mà trong Tà Dương Ca biểu hiện của cậu rất đáng tán dương, Nhạc Triều Ca nhân vật kia thuộc loại tính cách mạnh mẽ xâm lược, tương phản với tính cách thực của cậu, cho nên cậu có tiềm chất đóng hai nhân vật, đây là lý do thứ nhất.”

“Thứ hai, chuyện về cậu quá nhiều, mặc kệ là lúc trước đảm nhiệm vai trò người phát ngôn cho Côn Luân của Kỳ gia, hay là sau khi gièm pha, hay là nói cậu tham gia sáng tác ca khúc, đầy đủ kiểm được mảnh lời cho phim trước khi chiếu.”

Anh ta tựa vào ghế nói xong, ngón tay gõ nhịp trên bàn, tựa hồ đang chờ đợi đáp án của Lạc Khâu Bạch.

Lúc này di động Trịnh Hoài Giang đột nhiên vang lên, nguyên lai vũ hội dưới lầu sắp bắt đầu, anh ta có nhiều kinh nghiệm trong Tinh Huy, phải đi xuống nói chuyện.

Anh ta rất tin tưởng vào kịch bản mình chọn cho Lạc Khâu Bạch, nếu không tốt anh ta đã trực tiếp bỏ qua, sẽ không để hấn tới gặp đạo diễn, cho nên mắt thấy Lạc Khâu Bạch đã biết nội dung kịch bản, cũng biết lúc này hấn là để đạo diễn cùng diễn viên giao lưu, nhất thời cũng không có chuyện gì, vồ vồ bả vai Lạc Khâu Bạch nói, “Tôi còn có việc phải đi xuống một chuyến, cậu tán gẫu vài câu với Hàn đạo diễn đi, lát nữa nhớ rõ xuống dưới tham gia vũ hội.”

Nói xong anh ta gật gật đầu với Hàn Chiêu, lại như là nghĩ tới điều gì, trước khi đi ném cho Lạc Khâu Bạch một ánh mắt, tựa hồ nói cho hấn biết phim này anh ta cũng thực tán thành, cơ hội khó bỏ qua.

Lạc Khâu Bạch trừng mắt nhìn, kêu anh ta yên tâm.

Khi cửa phòng “Răng rắc” một tiếng đóng cửa, Hàn Chiêu cười nhú mày, ánh mắt hẹp dài bán híp nhìn Lạc Khâu Bạch hỏi, “Đã suy nghĩ kỹ chưa, tôi tin tưởng ánh mắt của mình, nếu cậu cảm thấy không thành vấn đề tùy thời có thể tiến tổ.”

Lạc Khâu Bạch trầm mặc một chút, đem chén nước trước mặt uống một hơi, ngẩng đầu chắc chắn mỉm cười, “Hàn đạo diễn, vừa rồi ngài nói những lý do đó phỏng chừng đều là hù tôi đi? Tôi cũng không tin.”

“A? Vậy cậu nói xem, vì sao không tin.” Hàn Chiêu ghé sát vào một chút.

Lạc Khâu Bạch mỉm cười, buông chén nước xuống, “Anh nói tính cách tôi cùng Nhạc Triều Ca bất đồng, có thể đóng hai nhân vật, tôi tạm thời còn tin tưởng, chính là nguyên nhân thứ hai nghe rất nhầm.”

“Nghe đồn Hàn đạo diễn có một phim văn nghệ, ở quốc nội chiếu hai tháng mới chỉ bán có hơn 10 vạn vé, nhưng anh vẫn chọn thành viên giống vậy mà quay, này chứng minh anh cũng không thèm để ý một bộ phim có đề tài hay không, tôi làm diễn viên đóng phải có trọng tâm, vốn không nằm trong phạm vi suy xét của anh, hay là, anh căn bản chán ghét loại tin tức đường viên hoa này.”

“Anh tới tìm tôi, tuyệt đối còn có nguyên nhân khác, tôi nói đúng hay không, Hàn tiên sinh?”

Nói lời này, mắt xếch của Lạc Khâu Bạch hơi hơi rủ xuống, dưới đuôi lông mày đều là ý cười, vừa lễ phép khiêm tốn, lại mang theo một cổ truy hỏi kỹ càng dẻo dai.

Đồng tử của Hàn Chiêu trầm xuống dưới, trong ánh mắt lại toát ra ý muốn tìm tòi nghiên cứu phân tích, thậm chí muốn đem hấn toàn bộ nhìn thấu.

Lạc Khâu Bạch bị anh ta nhìn có chút lơ mơ, lúc này Hàn Chiêu lại đột nhiên nở nụ cười, khiêu lông mày, mang theo điểm tà ác, “Cậu muốn biết?”

Nói xong, một bàn tay đột nhiên quắc trụ cằm Lạc Khâu Bạch, cơ hồ đối diện mình.

Sắc mặt Lạc Khâu Bạch khẽ biến đổi, theo bản năng chế trụ cổ tay anh ta “Hàn đạo diễn, anh làm cái gì vậy?”

“Hừ...” Hàn Chiêu dựng thẳng lên ngón trỏ đặt ở trên môi Lạc Khâu Bạch, nhẹ giọng mở miệng, “Bởi vì thanh âm của em, tôi muốn.”

69. Chương 72

Chương 72

Sắc mặt Lạc Khâu Bạch khẽ biến đổi, theo bản năng chế trụ cổ tay anh ta “Hàn đạo diễn, anh làm cái gì vậy?”

“Hừ...” Hàn Chiêu dựng thẳng lên ngón trỏ đặt ở trên môi Lạc Khâu Bạch, nhẹ giọng mở miệng, “Bởi vì thanh âm của em, tôi muốn.”

Ánh mắt của anh ta rất lợi hại, mang theo ý tứ tìm tòi nghiên cứu, Lạc Khâu Bạch nhú mày, tay nắm chặt cổ tay anh ta không có một tia lơ lửng, “Hàn đạo diễn, tôi nghe không hiểu anh có ý gì, chỉ biết anh như bây giờ là không lễ phép.”

“Em có nghe.” Hàn Chiêu nhắm mắt lại, nghiêng lỗ tai, lộ ra khuôn mặt góc cạnh phân minh, “Chính là thanh âm như vậy.”

Anh ta như đang lắng nghe, trầm mặc một khắc đột nhiên mở to mắt, cả người lại ghé sát vào vài phần, cơ hồ muốn dán đến khuôn mặt Lạc Khâu Bạch.

Động tác như vậy rất khác người, Lạc Khâu Bạch biến sắc, lúc này bỏ ra cánh tay của anh ta muốn trốn.

“Là em muốn truy hỏi kỹ càng sự việc, hiện tại tôi cũng không nói gì, em tại sao lại không nghe?” Hàn Chiêu nở nụ cười một chút, thuận thế đem Lạc Khâu Bạch bức đến khắp ngõ ngách, một bàn tay chống lên tường, ngăn chặn đường đi của hắn.

“Tôi chỉ là có điểm tò mò...” Hàn Chiêu không để ý đến Lạc Khâu Bạch, bán híp mắt, ánh mắt càng phát ra nghiên ngẫm, lập tức vươn tay nắm cổ áo hắn.

Đồng tử Lạc Khâu Bạch co rút lại, hoàn toàn không nghĩ tới sự tình sẽ biến thành như vậy, lúc này đưa tay chặn, từ hàm răng bài trừ vài chữ, “Hàn tiên sinh, thỉnh tự trọng.”

Hai người giằng co, không khí nháy mắt ngưng trệ khẩn trương tới cực điểm.

Ngay lúc Lạc Khâu Bạch đang cân nhắc làm sao giáo huấn người này, tay của Hàn Chiêu lập tức đặt trên đỉnh đầu Lạc Khâu Bạch, tháo xuống một mảnh vụn, tiếp cả người đều thối lui, ngồi xuống một bên.

“Trên đầu em có dính cái gì đó.” Hàn Chiêu nhẹ nhàng ném mảnh vụn đi, hai tay giao nhau, cười như không cười, “Được, hiện tại có thể tiếp tục lời mới nói rồi.”

Anh ta nhìn dây thanh Lạc Khâu Bạch, nghiêm mặt nói, “Tôi có nghe qua ca khúc của em, cũng xem Tà Dương Ca mấy lần, tôi chỉ là tò mò dây thanh của em vì sao lại phát ra thanh âm không giống người khác thôi.”

Một loạt động tác của anh ta làm Lạc Khâu Bạch bối rối, qua nửa ngày mới hồi phục tinh thần lại.

Anh ta... Anh ta chỉ là lấy mảnh vụn ra cho mình? Trên đầu rơi xuống mảnh vụn, đại khái là khi yến hội khai mạc, đỉnh đầu dính hoa giấy, nhưng người xa lạ lần đầu gặp mặt sẽ dùng phương thức như thế giao lưu?

Lạc Khâu Bạch nhin không được ở trong lòng trợn trắng, đầu năm nay có phải đạo diễn quốc tế được khen, đều cần nhân, tính cách cổ quái vụn vẹo như vậy?

Hắn thấp khụ một tiếng, cảm thấy có chút xấu hổ, tuy rằng đại điều quái nói với hắn cái kia gọi là gì... Đúng, phù dung cầu, nhưng hắn cho tới bây giờ không cảm thấy thanh âm của mình với người khác có cái gì khác nhau.

Hàn Chiêu giống như hoàn toàn không nhìn thấy sắc mặt hắn, tựa vào trên bàn tiếp tục nói, “Nhân vật bác sĩ tâm lý trong kịch bản, trung tâm chính là có thể dùng thanh âm hạ ám chỉ, cho nên tôi mới có thể tìm tới em, mà thanh âm của em rất tốt, tôi thực thưởng thức cũng thực... Thích.”

Nói xong hai chữ cuối cùng, anh ta nhướng mày nhìn Lạc Khâu Bạch, ánh mắt hẹp dài mang theo bất cần đời.

Lạc Khâu Bạch ở trong lòng “Ha hả” hai tiếng, không mẫn không nhạt cười bỏ, “A, kia cách biểu đạt của Hàn đạo diễn cũng thật đặc biệt.”

Hàn Chiêu sờ sờ cằm, chăm chú vào trên người Lạc Khâu Bạch, “Bên nào cũng thế, phương thức nói chuyện của em như vậy không khiêm tốn cũng đủ đặc biệt.”

“Nếu không thể kiêu ngạo, tôi đây chỉ có thể nói đa tạ.” Lạc Khâu Bạch nhướn mày, trong lòng thở phào một hơi.

Tuy rằng ánh mắt của Hàn Chiêu làm hắn có chút không thoải mái, nhưng vừa nghĩ tới anh ta quay nhiều phim được ít người chú ý tới, tính cách cổ quái này cũng bình thường.

Hàn Chiêu bởi vì câu nói của hắn nở nụ cười một chút, ánh mắt trở nên càng thêm ý vị sâu sa, lược tiếp theo câu “Mạo muội một chút”, tiếp vươn tay tựa hồ muốn chạm đến cổ Lạc Khâu Bạch, Lạc Khâu Bạch dịch nửa bước, cửa phòng lại đột nhiên bị đẩy ra, tay Hàn Chiêu lúc này còn ở giữa không trung.

Lạc Khâu Bạch theo bản năng quay đầu lại, đột nhiên thấy được khuôn mặt lạnh của Kỳ Phong.

Này... Người này như thế nào đến đây?

Hắn bị sắc một cái, không đợi mở miệng, liền nhìn Kỳ Phong từng bước một đi đến.

Sắc mặt của y luôn luôn nhìn không ra hi vọng, bình thường lạnh như băng cho người ta một loại cảm giác xa cách ngàn dặm, nhưng giờ này khắc này, sắc mặt của y càng thêm tệ, đồng tử thâm trầm lạnh như băng, ánh mắt tức cùng một chỗ, cả người đều tản ra hàn khí.

Ánh mắt của y gắt gao khóa trên người Lạc Khâu Bạch, đem hắn nhìn từ đầu tới đuôi, chống lại cặp mắt xé hơi giạt mình nửa ngày, mới đem ánh mắt dừng ở đôi tay của Hàn Chiêu hướng về Lạc Khâu Bạch.

Sắc mặt của y không biến đổi, nhưng đồng tử lại âm trầm xuống dưới.

Lạc Khâu Bạch cũng không biết sao y tìm tới nơi này, nhưng trong tim đột nhiên nhảy dựng, thậm chí có một loại cảm giác có tật giạt mình, nhưng trời biết hắn cái gì đều không có làm a!

Giờ phút này còn có ngoại nhân ở đây, Lạc Khâu Bạch trong lúc nhất thời cũng không biết chào hỏi thế nào, hắn chần chờ làm ánh mắt Kỳ Phong càng thêm lạnh như băng.

Thê tử của y thấy y thế nhưng ngay cả chào hỏi cũng không có, thật sự là rất tốt.

“Nguyên lai là Kỳ tiên sinh, cửu ngưỡng đại danh.” Bên cạnh Hàn Chiêu đột nhiên mở miệng, đứng lên chủ động cùng Kỳ Phong chào hỏi, hoàn lễ mạo vươn ra tay, “Tôi họ Hàn, Hàn Chiêu, thực vinh hạnh nhìn thấy anh.”

Kỳ Phong giống như không nghe thấy, không liếc anh ta một cái, lập tức sang bên Lạc Khâu Bạch, một phen nắm lấy cánh tay của hắn đi ra ngoài.

Da đầu Lạc Khâu Bạch lúc này đã tê rần, không ngừng nháy mắt với y: Đại điều quái, nơi này còn có người, anh nhiều ít thu liễm một chút a!

“Như thế nào, em không nguyện ý?” Kỳ Phong lạnh như băng mà mở miệng.

Lạc Khâu Bạch đương nhiên không phải không nguyện ý, nhưng không đợi mở miệng, Hàn Chiêu lại đột nhiên nở nụ cười một chút, “Kỳ tiên sinh có phải có chút hà khắc với nghệ sĩ hay không, thời gian riêng tư, chẳng lẽ ngài cũng muốn chiếm lấy?”

Kỳ Phong dừng lại cước bộ, lúc này mới quay đầu lại nhìn người nam nhân này, lạnh như băng mở miệng, “Thời gian riêng tư? Khâu Bạch, nói cho anh ta biết, bây giờ là thời gian riêng tư của em sao?”

Y căn bản không nhìn Lạc Khâu Bạch, con ngươi thâm sắc nhìn chằm chằm vào nam nhân đối diện, nắm cánh tay của hắn không có một tia lơ lửng.

Y là thủ trưởng của Lạc Khâu Bạch, cũng là chồng hắn, thời gian công tác cùng thời gian riêng tư chỉ của một mình y, anh có tư cách xen vào việc của người khác sao?

Y lược hạ lời này, không đợi Lạc Khâu Bạch mở miệng, đã kéo hắn đi ra ngoài, Lạc Khâu Bạch cũng biết nam nhân sinh khí, vội vàng tìm lý do nói với Hàn Chiêu, “Xin lỗi a Hàn tiên sinh, tôi đột nhiên nhớ tới còn phải tuyên truyền cho trận tổng chung kết Nhạc Động Toàn Cầu, hiện tại lão tổng đi lên thúc giục, thật sự xin lỗi, tôi phải xin lỗi không tiếp anh được.”

“Nếu là như thế này a, chúng ta có rảnh tái...”

Câu nói kế tiếp Hàn Chiêu còn chưa nói xong, Lạc Khâu Bạch cũng đã bị kéo ra khỏi phòng, thẳng đến khi nhìn thấy thân ảnh của hắn cùng với Kỳ Phong biến mất ở trước mắt, anh ta mới thu hồi biểu tình trên mặt.

Lạc Khâu Bạch bị kéo một đường đi xuống thang lầu, Kỳ Phong bước vừa nhanh vừa vội, sống lưng rắn chắc cao ngất gất gao băng lại, cánh tay căng thẳng, nhìn thấu y giờ phút này cực độ không vui.

“Chậm một chút, chờ một chút.” Lạc Khâu Bạch ở sau lưng mở miệng, Kỳ Phong không phản ứng, cũng không quay đầu lại.

Tuy rằng y lựa chọn thang lầu tới gần thiên môn, giờ phút này đại bộ phận người đều ở dưới lầu tham gia yến hội, nhưng chung quanh còn có chút nhân viên cùng người qua đường, giờ phút này nhìn thấy y dắt tay Lạc Khâu Bạch, cấp tốc đi xuống dưới, đều lộ ra kinh ngạc cùng hoài nghi mình hoa mắt.

“Anh buông tay đã, chỗ này đều là người, hai ta như vậy không được.”

Nơi này tuy rằng không có paparazzi, nhưng đều có nhân vật lớn trong hai giới chính thương, Kỳ Phong nếu như bị người khác bắt gặp được cùng hắn liên lụy không rõ, không chừng sẽ bị nhân gia nghị luận.

Lạc Khâu Bạch nhìn không được thu tay trở về, Kỳ Phong một phen đè lại hắn, tay buộc chặt, gân xanh trên tay đều nhảy ra ngoài, mãnh liệt quay đầu lại thấp giọng quát lớn, “Em còn dám bắt tay rút về một lần thử xem!”

“Anh trước hết nghe em nói, Hàn Chiêu kia là tới...”

“Em còn dám nhắc.”

Kỳ Phong lãnh ngạnh ngắt lời, vừa lúc hai người đi đến một thông đạo, bên trong không có người, y dắt Lạc Khâu Bạch đi vào.

Lạc Khâu Bạch tự nhiên biết sao y tức giận như vậy, người nam nhân này có tính chiếm hữu dục rất cố chấp, hắn tự mình lĩnh giáo qua đã không biết bao nhiêu lần.

Hắn khắc sâu hiểu được đối phó đại điều quái nhất định phải tuân theo đạo lý thuận mao sỏ, nhắc tay đầu hàng, cười giải thích, “Anh người này rất cuộc ăn phi dấm gì, Hàn Chiêu là tới tìm em nói chuyện phim mới, yến hội rất loạn, không có tiện nói, cho nên mới đi lên trên lầu, không tin anh hỏi Trịnh Hoài Giang a, anh ấy lúc ấy cũng có mặt.”

“Ở đây?” Một cánh tay của Kỳ Phong chống lên đầu Lạc Khâu Bạch, đem hắn ngăn ở góc tường, “Anh nhìn thấy rõ ràng chính là em cùng nam nhân kia câu kết làm bậy.”

Lạc Khâu Bạch bị y hình dung nở nụ cười, câu kết làm bậy đại gia nhà anh a!

“Từ ngữ văn học của anh tốt như vậy, thầy giáo số học biết không?”

“Đừng cùng anh vô nghĩa, anh không muốn nghe cái này. Anh không phải kêu em không cần chạy loạn, ở tại chỗ chờ anh, kết quả anh mới chớp mắt em liền chạy theo người khác, ngay cả chào hỏi đều không làm, họ Hàn kia lại là xảy ra chuyện gì? Là em thông đồng với anh ta, hay là anh ta thông đồng với em?”

Nếu anh ta thông đồng với em, lập tức liền đem quy tôn tử tử từ nơi này văng ra a!

Lạc Khâu Bạch tức giận trừng y, “Thiết, anh còn nói em, trước anh cùng nữ nhân ngực bự đánh nhau em đều nhìn thấy, em không phải chỉ đi lên cùng Hàn Chiêu nói chuyện sao, đó là công sự, anh thì sao?”

Vừa nghe cái này, sắc mặt Kỳ Phong càng âm trầm, “Công sự? Công sự anh ta sẽ đưa tay sờ mặt của em?”

Nếu không phải anh vừa lúc thấy Trịnh Hoài Giang từ trên lầu đi xuống mới đi lên tìm người, có phải trực tiếp bắt kẻ thông dâm tại đây?

“Đó là hiểu lầm, hơn nữa anh ta cũng chỉ nghiên cứu một chút dây thanh của em, còn bị em cự tuyệt.” Lạc Khâu Bạch lầu bầu một câu, biểu tình của Kỳ Phong lúc này đã không thể dùng khó coi để hình dung.

Lông mày khê nhướn, khuôn mặt đều đen, cười lạnh một tiếng, “Cự tuyệt? Em còn cảm thấy mình cự tuyệt thực quang vinh đúng không? Trước em không nên phản ứng anh ta!”

Y căn bản không biết họ Hàn kia, nhìn thoáng qua, ánh mắt người nọ nhìn chăm chăm Lạc Khâu Bạch cũng phi thường không thích hợp!

Lạc Khâu Bạch bị y đả bại, “Nếu đó là ý của anh, em cũng không cần đi ra ngoài làm việc, trực tiếp ở nhà chờ chết.”

“Em đã kết hôn, thê tử đã kết hôn đương nhiên không thể cùng nam nhân khác chung một phòng.”

Kỳ Phong nhú mày, khẩu khí quyết tuyệt không có một tia thương lượng đường sống, giống như sự thật nên là như thế.

Lạc Khâu Bạch vừa buồn cười vừa tức giận, nhin không được ở trong lòng xem thường, nói một câu, “Em không nói với gia hỏa nào ngẩn ngửa, em đã đói bụng, anh tránh tránh, em đi ăn cơm.”

Nói xong hần nhiều khai Kỳ Phong liền đi ra ngoài, Kỳ Phong lập tức đem hần kéo trở về, đặt ở trên tường, môi đã dán đến chóp mũi Lạc Khâu Bạch, từ trên cao nhìn xuống bài trừ một câu, “Em còn muốn đi? Em có tin anh ở trong này làm em?”

Cho em hiểu được, phu quyền là không để khiêu chiến.

Lạc Khâu Bạch bị y chọc khí học máu, dùng sức đẩy y, “Cút đi cút đi, anh nam nhân bất lực, em không nói lời nào anh ngược lại ngạnh đứng lên cho em xem!”

Kỳ Phong không nghĩ tới xuẩn nhĩ tử sắp một tuổi, thê tử của y còn dám hoài nghi y không được! Quan trọng là, mới vừa thấy dã nam nhân họ Hàn kia, liền ngạnh, rõ ràng là không để y vào mắt.

Y một hơi cắn môi Lạc Khâu Bạch, hai tay tham tiến âu phục hần, nhu nắm sống lưng cao ngất thon dài, động tác như phóng hỏa.

Lạc Khâu Bạch biết nam nhân này nói phong chính là vũ, nhưng lúc này tùy thời tùy chỗ đều có người vào thông đạo, y liền dám làm chuyện này, quả thực là...

Trải qua bão táp “Gièm pha” trước kia, hần thật sự chịu không nổi loại tin tức này, tim thẳng thẩn đập, nhin không được đẩy Kỳ Phong, cổ né qua trốn đi, tránh đi Kỳ Phong không ngừng hạ xuống toái hôn.

“Buông tay... Buông tay, con mẹ nó anh, về nhà rồi nói!”

Hần dùng sức đẩy y, bị nhục thực gây sức ép có chút khí tức không xong, con người Kỳ Phong trầm xuống, bàn tay đã xóc lên vạt áo nắm nhũ đầu của hần.

Đúng lúc hai người xé rách lửa nóng, âm nhạc chói tai vang lên, ngay sau đó di động đặt trong túi áo Kỳ Phong cũng vang lên mãnh liệt.

Kỳ Phong liềm cắn cổ Lạc Khâu Bạch, không vui mở miệng, “Đừng động nó.”

Lúc này đại loa đều vang lên, radio một lần lại một lần bá báo, “Năm phút đồng hồ sau vũ hội bắt đầu, thỉnh đại gia mang theo bạn nhảy đúng giờ đến đại sảnh tập hợp, cảm ơn”

Dưới lầu đã có tiếng cười cùng tiếng bước chân truyền đến, hiển nhiên là nghe được radio lên lầu tham gia vũ hội, mà vị trí của hai người là tắt kinh chi lộ, lúc này nếu như bị người khác bắt gặp được bộ dáng không chỉnh tề, tuyệt đối xong đời.

Lạc Khâu Bạch âm thầm kêu may mắn, nếu tái gây sức ép đi xuống, hai người sát thương súng cướp cò liền càng khó kết thúc.

“Nhanh chóng nghe.”

Kỳ Phong vẫn không buông ra Lạc Khâu Bạch, cầm lấy túi áo trong di động, chợt nghe cấp dưới bên kia lo lắng nói, “Kỳ tiên sinh, còn có một phút ngai là khách quý phải lên đài nói chuyện, ngai hiện tại ở nơi nào?”

Kỳ Phong bị phá hỏng chuyện cùng thê tử thân thiết, sắc mặt xanh mét, cứng rắn ứng phó, cúp điện thoại.

Lạc Khâu Bạch bắt lấy cơ hội, nhân cơ hội chuẩn bị, Kỳ Phong vừa muốn đem hần trả về, hàng hiên đã có người lên đây, y cực độ không vui nheo lại ánh mắt.

Phù dung câu chết tiệt, em tránh được lần đầu, tránh không khỏi lần sau.

Yến hội thanh thế to lớn, vũ hội càng thêm nhiệt tình dâng trào.

Ở đây tất cả mọi người là nhân sĩ nổi tiếng, đối với khiêu vũ dễ như trở bàn tay.

Kỳ Phong chỉnh lý quần áo, áo mũ chỉnh tề tiêu sái lên đài, ngọn đèn tối sầm xuống, chỉ có đèn tụ quang đánh vào đỉnh đầu của y, giờ khắc này y là tiêu điểm của toàn trường, một ánh mắt thâm thúy đảo qua toàn trường, cuối cùng định tại Lạc Khâu Bạch dưới đài.

Lạc Khâu Bạch trộm hướng y làm cái mặt quỷ, nhìn y bị bàn đánh bóng bàn che hạ thân, cân nhắc trong khoảng thời gian ngắn như vậy, là như thế nào tự mình giải quyết, sau đó nhân mô cầu dạng đi đến trước sân khấu.

Nghĩ như vậy, hắn đem mình chọc cười, Kỳ Phong trên đài trừng mắt nhìn hắn, thanh âm trong nháy mắt đều có điểm ghen.

Chờ y một chút, MC lập tức tiếp nhận microphone, tuyên bố quy tắc vũ hội đêm nay.

Bởi vì ở đây đại bộ phận đều là nghệ sĩ bên trong công ty Tinh Huy, hơn nữa hôm nay lại là sinh nhật, cho nên cố ý bày ra phân đoạn này, để mọi người giao lưu tình cảm, đồng thời cùng nhân vật nổi tiếng trong chính thương tạo quan hệ tốt.

Khi âm nhạc vang lên, mọi người mang theo bạn nhảy tiến vào sân nhảy, ngọn đèn dập tắt, trong bóng tối, người tham dự lập tức rời đi bạn nhảy của mình, tìm kiếm đối tượng kế tiếp tiếp tục nhẹ nhàng khiêu vũ, chờ đến khi đèn lần thứ hai sáng lên, nếu chọn người cùng phái thì bị phạt, chọn người khác phái là có thể tiếp tục tham gia lần tiếp theo.

Hoạt động này, nghe giống như là thân cận đại tái, Lạc Khâu Bạch kỳ thật không có gì hứng thú, nhưng là làm nghệ sĩ trong Tinh Huy hắn lại không thể không tham dự.

Tùy tay mời một nữ minh tinh độc thân xinh đẹp làm bạn nhảy, hắn gia nhập sân nhảy, vũ khúc điệu Waltz thư hoãn triển miên vang lên, trong lúc nhất thời toàn bộ yến hội đều nhẹ nhàng khiêu vũ.

Kỳ Phong không tham dự, chấm dứt phát biểu không biết đi nơi nào, Lạc Khâu Bạch không tìm được y, có chút không yên lòng, cân nhắc rất cuộc có nên đồng ý tham gia phim Hàn Chiêu nói không, đèn đột nhiên tắt.

Trong lúc nhất thời hội trường một chút tinh quang đều nhìn không thấy, nữ sinh hưng phấn kêu lên, hiện trường trong lúc nhất thời cười vang, nháo thanh trộn lẫn cùng một chỗ, tất cả mọi người vội vàng tìm kiếm bạn nhảy.

Trong bóng đêm, Lạc Khâu Bạch bị người tề đến tề đi, bạn gái cũng không biết đi nơi nào, lúc này một đôi tay đột nhiên dắt trụ hắn, lập tức đem hắn kéo vào trong ngực.

Lạc Khâu Bạch hoảng sợ, không đợi phản ứng, hô hấp cực nóng đột nhiên phun đến trên mặt, há miệng ngăn chặn miệng của hắn.

“!”

Hắn trong lúc nhất thời đều ngơ ngàng, theo bản năng giãy dụa, đầu lưỡi người nọ thuận thế tham vào trong miệng của hắn, một đôi tay gắt gao cô thắt lưng hắn, sắc tình lại vuốt ve đùi hắn.

Xoang mũi bay tới hương vị cổ long thủy quen thuộc, Lạc Khâu Bạch lúc này mới mãnh liệt kịp phản ứng, người này dĩ nhiên là...

“Kỳ Phong!?” Hắn đè thấp thanh âm mỏng manh.

Kỳ Phong đem hắn toàn bộ ôm vào trong ngực, quắc trụ cằm hắn hôn càng thêm kịch liệt, hai người phía sau lưng tìm kiếm bạn nhảy đánh tới, ai cũng không nói gì, bởi vì thời điểm này chỉ cần lộ thanh âm liền sẽ bị phát hiện.

Thời gian đèn tắt phi thường ngắn, đèn sáng lên trong nháy mắt, tất cả mọi người muốn bảo trì hình ảnh, nhìn xem có ai bị phạt không.

Mà lúc này một khi bật đèn, Lạc Khâu Bạch cùng Kỳ Phong nháy mắt không chỗ nào che giấu.

Trong lòng run sợ khẩn trương, hỗn loạn hưng phấn khi bị mọi người vây xem tùy thời tùy chỗ đều phải bị ánh sáng cầm kỳ đưa ra, Lạc Khâu Bạch muốn rút tim ra ngoài, bên tai là vũ khúc du dương, nhưng hần lại chỉ có thể nghe thấy tiếng thở dốc của mình cùng Kỳ Phong.

“Anh đã sớm muốn trước mặt mọi người hôn em như vậy.” Kỳ Phong từ trong cổ họng bài trừ vài âm, giống đàn công bat thuần hậu phiêu giữa hai cánh mũi.

Lạc Khâu Bạch ở trong lòng nức nở một tiếng, huyết thái dương thành thạch đập, tựa như đứng ở huyền nhai, tùy thời tùy chỗ đều sắp ngã xuống, lại vẫn tham luyến cảm giác này, lúc này hần không nghĩ đây là nơi công cộng, ôm Kỳ Phong cười.

Lúc này Kỳ Phong đột nhiên buông hần ra, trảo tay hần cấp tốc đi về phía trước, chung quanh tất cả đều là người, hai người giống như chạy nạn.

Khi Lạc Khâu Bạch mới từ trong yến hội tiến ra hậu trường màu đen sau sân khấu, ở bên ngoài đèn nháy mắt sáng lên.

Gần là một màn, bên ngoài là đèn đuốc sáng trưng, hậu trường lại là một mảnh hôn ám, Lạc Khâu Bạch có tật giật mình, giống như là ăn trộm, tim thẳng thần đập, nhin không được tựa vào trên tường cười.

Toàn bộ thân thể Kỳ Phong đề lên, đem hần hoàn toàn bao trùm trong người áp lên tường, cúi đầu nhìn ánh mắt của hần.

Trong bóng đêm, ánh mắt thâm thúy của Kỳ Phong mang theo một tầng phù quang sâu thẳm, vốn là dùng keo vuốt tóc nhưng tóc lại rũ xuống, có mấy sợi rơi trên mặt Lạc Khâu Bạch, kéo ra cổ áo, lộ ra làn da tinh trắng màu mật ong, ở trong bóng đêm tối trầm, thật quyến rũ.

Hỏa khí vừa rồi của Lạc Khâu Bạch cũng tan, thẳm mắng một tiếng “Lại là mỹ nhân kế”, cười nói, “Anh thật sự là e sợ thiên hạ bất loạn, vạn nhất người khác phát hiện chúng ta không xuất hiện thì làm sao?”

Kỳ Phong không trả lời, hỏi hần, “Em thích không?”

Lạc Khâu Bạch bật cười, gật gật đầu.

Kỳ Phong cắn lên thật mạnh, tựa như vừa rồi hai người trong thông đạo, y vội vàng tham tiến trong vật áo Lạc Khâu Bạch, cắn bờ môi của hần, thân thể tiến về phía trước, đỉnh giữa hai chân Lạc Khâu Bạch, trầm giọng hỏi hần, “Vậy em còn đi gặp gia hỏa họ Hàn kia sao?”

“Ừ... Anh như thế nào còn nhớ thương việc này a, em nói anh ta là đạo diễn.”

“Đạo diễn cái rắm! Ánh mắt của anh ta nhìn em đều không đúng, con mẹ nó em cách xa anh ta một chút cho anh!” Kỳ Phong càng thêm dùng sức, không ngừng chống bụng hần, hai người kẹp giữa tấm ngăn sân khấu, ở bên ngoài âm nhạc cùng thanh âm của MC có thể nghe được rành mạch, thậm chí tiếng bước chân đều gần trong gang tấc.

Khí lực y rất lớn, mỗi một lần đều đâm Lạc Khâu Bạch đến thân thể phát run, tấm bên cạnh ngăn phát ra tiếng vang nặng nề, Lạc Khâu Bạch mất thể diện cực kỳ, hần thật sợ vạn nhất tấm ngăn không chắc ngã xuống, hai người triệt để xong đời.

“Anh... Đừng đụng phải... Đây không rắn chắc, thật sự... Đừng làm rộn ...” Hai chân Lạc Khâu Bạch bị y giá đứng lên, tuy rằng không chân chính tiến vào, khí quan hai người cũng chỉ cách vài dẹt ma sát, nhưng loại này bất chúc X giao, còn làm người trong lòng run sợ, lại làm khuôn mặt Lạc Khâu Bạch đều hồng thêu, thậm chí sống lưng hần cũng bởi vì loại cảm giác cầm kỳ này mà bị kích thích, nảy lên một cổ tơ ma.

Kí chủ chỉ có thể có phản ứng với lô đỉnh, tựa như phù dung câu vô pháp cự tuyệt nhục thục.

“Nói a, nói đúng anh bỏ qua cho em, nếu không anh nói được thì làm được, thật sự ở trong này làm em, hậu trường cũng không có người.”

Động tác của Kỳ Phong càng ngày càng hung mãnh, môi kéo ra áo sơ mi của Lạc Khâu Bạch, hồng ngân loang lổ, tấm ngăn như là chống đỡ không nổi hai nam nhân thành niên gây sức ép, phát ra “Dát chi dát chi”.

Lạc Khâu Bạch thật sự rất sợ hãi, không chỉ là trước mặt người khác bị kích thích, còn có tùy thời tùy chỗ đều bị bại lộ, làm cho hắn không thể không mắng, “Anh... Con mẹ nó anh quả thực là cố tình gây sự!”

“Được rồi, em không nói đúng không, vậy trực tiếp đến.” Nói xong y thật sự muốn cởi bỏ khóa quần.

Y vừa nghĩ tới vừa rồi nam nhân kia muốn sờ mặt vợ y, thê tử của y còn trì hoãn không bảo vệ quyền lợi làm chồng của mình liền nổi giận trong bụng.

Nam nhân có một loại trực giác dã thú, y tuy rằng cái gì cũng không thấy được, nhưng biết trước nguy hiểm, ánh mắt họ Hàn kia nhìn Lạc Khâu Bạch, làm y chán ghét, phi thường chán ghét.

“Ai? Kỳ quái, Kỳ tiên sinh như thế nào không thấy?”

“Đúng vậy, nhân số trong hiện trường cũng ít, một lần nữa tính lại một lần?”

Tiếng nghị luận cùng với âm nhạc trong đại sảnh vang lên vào hậu trường, tấm ngăn yếu ớt vào lúc này đột nhiên phát ra “Cột kẹt”.

Da đầu Lạc Khâu Bạch một trận run lên, không chế không được sợ run cả người, nhưng Kỳ Phong thật sự cái gì cũng không sợ, cũng hoàn toàn không quan tâm vấn đề mặt mũi, một bàn tay đã chạm được huyết khẩu của Lạc Khâu Bạch.

“Đủ... Đủ rồi! Hôm nay em... Sai rồi, thật sai rồi, này được chưa?”

Lạc Khâu Bạch mặt đỏ tai hồng, thất lưỡng đều mềm nhũn, Kỳ Phong lúc này mới tâm không cam tình không muốn từ trong xoang mũi phát ra đơn âm, lông mày khẽ nhướn lại va chạm về phía trước, “Còn có, nói em là ai.”

Ngón tay của y tại bí chỗ của Lạc Khâu Bạch tùy ý nhu lỏng, gia hỏa thật lớn trước người cũng bởi vì Lạc Khâu Bạch vừa rồi mà thạch cang lợi hại, mỗi một lần đụng vào nam căn phía trước Lạc Khâu Bạch, đều kích khởi một tầng điện lưu, Lạc Khâu Bạch cũng không chế không được phản ứng, thở hổn hển.

Bên ngoài truyền đến tiếng vỗ tay, yến hội lập tức sắp kết thúc, thực nhanh sẽ có người vọt tới hậu trường, chỉ cần vài bước, hắn cùng Kỳ Phong sở tác sở vi liền sẽ không chỗ nào che giấu.

Nhưng Kỳ Phong hoàn toàn không thu liễm, tấm ngăn cột kẹt làm Lạc Khâu Bạch rốt cuộc không trụ, nhắm mắt lại cắn môi, thấp giọng nói, “Em là của anh.”

“Ngô!” Môi Kỳ Phong đột nhiên hôn lên, ngăn chặn thanh âm của hắn.

Phù dung câu nói ra bốn chữ “Em là của anh” này, lực chấn nhiếp căn bản vô pháp ngăn cản, hô hấp của Kỳ Phong lập tức liền loạn, hung ác lại bá đạo cắn bờ môi của hắn, trên tay nắm bắt gia khóa của chính mình và Lạc Khâu Bạch rất nhanh vận động.

Lạc Khâu Bạch không chế không được kêu rên, ngửa đầu gât gao ôm nam nhân, khi cao trào, Kỳ Phong tại cổ của hắn cắn một hơi thật mạnh.

Em là của anh, của một mình anh, người khác cả nhìn một chút cũng không được.

Hai người chật vật gây sức ép xong, cầm khăn tay xoa xoa, thừa dịp yến hội còn chưa kết thúc, Lạc Khâu Bạch kéo Kỳ Phong chạy vào trong phòng rửa tay.

Hậu trường tối đen không có một bóng người, so sánh với bên ngoài ồn ào, nơi này tĩnh cơ hồ không có một chút thanh âm.

Lúc này, Hàn Chiêu bưng một ly rượu đỏ, từ đằng xa sau bức màn sân khấu màu đen đi ra, nhìn chằm chằm Kỳ Phong cùng Lạc Khâu Bạch biến mất, nhú mày, uống một hơi rượu đỏ, biểu tình trên mặt bị che dấu trong bóng đêm, giờ phút này nhìn không phân mình.

70. Chương 73

Chương 73

Sáng sớm hôm sau, trên báo đều là một nội dung.

“Thần tượng tân duệ Lạc Khâu Bạch cùng CEO công ty giải trí Lưu Bạch Kỳ Phong đêm khuya thân mật, cùng tham dự lễ mừng 15 năm thành lập của Tinh Huy, cử chỉ thân mật, giống người yêu?!”

Tiêu đề đỏ thẫm, hấp dẫn ánh mắt, các đầu đề lớn cũng đăng ảnh chụp hai người.

Trên ảnh chụp là Lạc Khâu Bạch một thân bạch y, cùng Kỳ Phong một thân hắc y dắt tay nhau từ trong xe màu đen đi xuống, lại bởi vì không cẩn thận té ngã, mà được Kỳ Phong ôm thắt lưng, màn ảnh vừa lúc bắt giữ ánh mắt hai người đối diện trong nháy mắt, nhìn qua thật đúng giống nhìn trộm, còn hữu ý.

“... Kỳ Phong tiên sinh công khai tỏ vẻ, chỉ mang một mình Lạc Khâu Bạch tham gia tuyên truyền trận tổng chung kết Nhạc Động Toàn Cầu, là bởi vì có vài phần kính trọng với hắn, cũng ám chỉ Lạc Khâu Bạch chính là quán quân trong cảm nhận của y, tình hình cụ thể và tỉ mỉ thỉnh xem báo hôm nay...”

“Ngàn vạn đại ngôn, dùng số tiền lớn nâng lên, trận chung kết đệ nhất Nhạc Động Toàn Cầu, Kỳ Phong từng vì Lạc Khâu Bạch mà liều mạng, kéo phiếu trên hiện trường, video xem trên: .xxoo.com”;

...

Bài post cùng yêu sách trên mạng ùn ùn, ảnh Lạc Khâu Bạch cùng Kỳ Phong tại tiệc tối trên thềm, tất cả đều bị chế tác thành ảnh Gif, quay chậm, hai người thì thân thân mật mật, hoặc sóng mắt lưu chuyển, dựa theo một ít thuyết pháp trên mạng của vài tiểu cô nương, cái này gọi là “Tràn đầy JQ (gian tình)”, tuy rằng Lạc Khâu Bạch cũng không rõ JQ rốt cuộc là ngoạn ý gì.

Từ khi Lạc Khâu Bạch rửa đi một thân ô thủy, theo Tà Dương Ca lần thứ hai được truyền phát tin cùng hùng hực khí thế mời họp báo, thậm chí còn có một loạt quảng cáo đại ngôn, nhân khí của Lạc Khâu Bạch nước lên thì thuyền lên, cũng nhanh chóng được nhiều fan hâm mộ yêu thích, thậm chí còn đem “Lạc thủy chi tân, khâu sơn sương bạch” trước kia vắng vắng vẻ vẻ đăng lên khiến cho hồng náo nhiệt hỏa, hiện giờ trên mạng bộc xuất tin tức như vậy, tự nhiên cũng ồn ào huyền ảo.

Trong đó có hai bài post nóng nhất, bị quản lý viên trực tiếp thêm mắm thêm muối. Lạc Khâu Bạch tùy tay nhấn một cái, có ảnh Gif, đúng là Lạc Khâu Bạch tùy tay hái được một đóa hoa hồng đưa cho Kỳ Phong. Trong hình ảnh động tác hai người phi thường chậm, cho nên mỗi biểu tình đều bị màn ảnh ghi chép rành mạch, Kỳ Phong lúc nhận hoa hồng trong nháy mắt, đầu tiên là sửng sốt, tiếp lỗ tai đỏ ửng, khóe miệng nhếch lên, giờ này khắc này nhìn qua cơ hồ là thẹn thùng.

Dưới đó là mấy ngàn bình luận, đại bộ phận đều thét chói tai: Ngao ngao! Kỳ thiếu gia mạnh chết!!

Trước kia xem báo cho rằng y mặt than, không nghĩ tới y lại xấu hổ! Ngọa tào, này là chân ái giữa vách đá cùng tiểu bạch!

Chẳng lẽ đây là bản sao hiện thực ôn nhu yếu khí minh tinh công X mặt lạnh thẹn thùng cường thụ?!

LS tự trọng! Đừng vội nghịch điệu tây bì (CP)! Tiểu Bạch vạn năm nằm dưới, ngao kiều ngự thượng ngàn công mới thật tuyệt sắc!!!!

Lạc Khâu Bạch đem tiểu tử kia ôm vào trong ngực, tự động xem nhẹ bốn chữ “Vạn năm nằm dưới” này, chỉ vào mặt Kỳ Phong trên màn ảnh nói, “Nhìn mẹ con, thật sự là bệ nguyệt tu hoa, xinh đẹp, ha ha ha...”

“Ngô a...?” Tiểu tử kia trừng mắt nhìn, tuy rằng nghe không hiểu ba ba đang nói cái gì, nhưng là quái thúc thúc cùng mẹ nguyên lai là một ý tứ nha?

Lạc Khâu Bạch nở nụ cười nửa ngày tiếp tục nhìn bài post, so sánh với khẩn trương và lo lắng yến hội lúc cùng Kỳ Phong công khai, hắn hiện tại đã thấy rõ, tuy nói một người nam nhân cùng người cùng phái sau scandal nhắc lên quan hệ, thấy thế nào đều cảm thấy quái dị, nhưng tựa như Trịnh Hoài Giang nói, hiện giờ là thời đại nam sắc, nhiều ít minh tinh đều bán hũ, ngẫu nhiên lâm vào toàn cục cũng không ảnh hưởng, chỉ cần không có chứng cứ, cũng không có gì lo lắng.

Huống chi... So sánh với tâm tính che che lấp lấp, hiện giờ quang minh chính đại tuôn ra, ngược lại làm hẳn cảm thấy đặc biệt... Ngâm vui vẻ.

Tùy tay nhấn bài post thứ hai, trước còn hòa hòa khí khí, một đám người lại ầm ĩ lên, Lạc Khâu Bạch lui ra ngoài vừa thấy tên bài post, lúc này đầu hơi đổ mồ hôi, nguyên lai cái gọi là các phái điệu tây bì (CP) lại là cuộc chiến của các fan.

Phe Mạnh Lạc nói không đến được mới là tốt nhất, có một loại chân ái gọi là cùng quen với giang hồ, phe Diệp Lạc tỏ vẻ không phục, diễn trong diễn ngoại giả thành thật, phe Kỳ Lạc càng trực tiếp, thống nhất đối ngoại, mắng to: Tương vong giang hồ muội cậu, giả thành thật đại gia cậu, nam tiểu tam, đừng vội khiêu chiến địa vị đại phòng của tôi!

Lời này trực tiếp chọc cho Lạc Khâu Bạch nước mắt đều chảy ra, nằm ở trên ghế sofa cười ha ha, ghé vào trên bụng hân Đoàn Đoàn cũng không biết ba ba đang cười cái gì, tóm lại ba ba cười bé vui vẻ, tiểu móng vuốt mập mập huy đến huy đi, miệng cao hứng “Ngô a ngô a” không ngừng.

Lúc này Kỳ Phong vừa lúc cầm túi da từ trên lầu đi xuống, nhìn thấy hai cha con ở trên ghế sofa cười thành một đoàn, đi qua nhìn mấy tính vừa thấy, lúc này sắc mặt đen một tầng.

“Đây đều là cái gì loạn thất bát tao, bạo dân trên internet một chút tố chất cũng không có.”

“Không a, em cảm thấy rất tốt, không tin anh xem cái này.” Lạc Khâu Bạch cười nhún vai, chỉ vào màn hình nói, “Nhân gia gọi anh đại phòng, thỏa thỏa chính cung, thật sự là tuệ nhãn thức châu.”

Kỳ Phong lãnh mặt nhìn hẳn, từ trong xoang mũi phát ra một tiếng hừ lạnh, “Anh xem như là có mắt không trông đi?”

Mạnh Lương Thần, Diệp Thừa mấy cái kia, có tư cách đánh đồng với người chồng danh chính ngôn thuận là y sao? Còn dùng chính cung từ ngữ ghê tởm như vậy, y tuyệt không để ý dùng tiểu hào phi mã giáp nói cho bọn họ biết, y và thê tử rốt cuộc ai mới là chính cung.

Nói xong y tùy tay bấm vào vài vòng trang, vừa lúc nhìn ảnh Gif Lạc Khâu Bạch tặng hoa cho y, lúc này y cười có chút rõ ràng.

Nhìn một cái, đây mới là võng hữu trình độ có chỉ số thông minh.

Y vừa nhắc đầu, chống lại ánh mắt Lạc Khâu Bạch, lúc này cảm thấy chính mình cười rất rõ ràng, như vậy sẽ ra vẻ quá mức kiêu căng với thê tử, thị sủng mà kiêu, lúc này lại im miệng quay đầu, cầm cà vạt rơi xuống đất lên.

Lạc Khâu Bạch ôm Đoàn Đoàn đi qua, cầm tiểu thịt của Đoàn Đoàn trao mặt Kỳ Phong, “Uy, vợ cả, anh cười hảo dâm dăng a.”

Kỳ Phong lúc này quát lớn một câu “Câm miệng, anh căn bản không cười.”

Tiếp lại kịp phản ứng, lời này tương đương tự động ngầm thừa nhận mình là vợ, phù dung câu chết tiệt.

Lạc Khâu Bạch khổng chế không được buồn cười, một bàn tay kẹp lấy Đoàn Đoàn, một tay khác kéo Lạc Khâu Bạch đặt ở giường, nóng nảy hôn một chút, như là biểu thị công khai chủ quyền mở miệng, “Anh mới làm chồng em, nói rõ ràng!”

Lạc Khâu Bạch cười liếm liếm bờ môi của y, quyết định không tái đùa y, một bên giúp y chỉnh lý cổ áo cùng cà vạt, vừa nói, “Được được, tất cả nghe theo anh, bà, xã, đại, nhân.”

Kỳ Phong lúc này nhú mày, cúi đầu lại hôn xuống dưới, vừa lúc đó, Đoàn Đoàn bị kẹp vào trong ngực đột nhiên giãy dụa vài cái, thật vất vả ngửa đầu nhỏ, thoải mái “Ngô...” Một tiếng.

Động tác của hai đại nhân cứng đờ, môi đều tách ra.

“Ngô a...?” Tiểu tử kia vẻ mặt ngạc nhiên chớp chớp đôi mắt, oai đầu tựa hồ đang suy nghĩ ba ba vì sao và quái thúc thúc, ngô không đúng... Phải là mẹ, hôn nhau.

Ánh mắt của tiểu hài tử trong suốt thấy đáy, ngốc hồ hồ không có tạp niệm, bị ánh mắt như vậy nhìn, Lạc Khâu Bạch có chút xấu hổ, khụ một tiếng, nhin không được trừng mắt nhìn đại điều quái, trách y dạy hư nhi tử.

Kỳ Phong than mặt, vươn tay che ánh mắt tiểu tử kia, chuẩn bị tiếp tục hôn.

Đoàn Đoàn đột nhiên khanh khách nở nụ cười, quơ tứ trảo, cao hứng đánh ngực Kỳ Phong, tiểu tử kia béo tròn, khí lực không nhỏ, Kỳ Phong không phòng bị thiếu chút nữa thả bé xuống.

“Thằng nhóc, con lại muốn làm gì?”

Kỳ Phong cùng nhi tử mắt to trừng đôi mắt nhỏ, nhìn tiểu tử kia xoay đầu, hướng Lạc Khâu Bạch vươn ra hai tiểu móng vuốt, y y nha nha hai tiếng, một bộ muốn ôm.

Lạc Khâu Bạch bị nhi tử ngốc dạng chọc cười, vươn tay đem bé bế vào lòng, tiểu tử kia mới vừa bỏ nhào vào trong ngực ba ba, tiếp dùng cả tay chân bắt lấy lỗ tai Lạc Khâu Bạch, mang theo hương sữa và nước mũi, học bộ dáng Kỳ Phong vừa rồi hôn Lạc Khâu Bạch, lập tức hôn môi ba ba, mặt Lạc Khâu Bạch dính toàn nước miếng.

“Ngô ngao ~” tiểu tử kia cười ánh mắt đều không thấy, mặt bánh bao, bởi vì hôn ba ba mà cao hứng hoa chân múa tay vui sướng.

“Thằng nhóc con tránh ra!” Kỳ Phong nóng nảy quát lớn một tiếng, lập tức đem tiểu tử kia từ trong ngực Lạc Khâu Bạch ôm đi ra, đưa tay liền chụp tiểu mông của bé.

“Nha nha a!” Tiểu tử kia kêu la, ánh mắt đều sợ hãi nhắm lại, kết quả mẹ đánh vào mông tuyệt không đau ai.

“Nha...?”

Đoàn Đoàn tò mò mở to mắt, phát hiện Kỳ Phong căn bản không tha, tay nhỏ bé nắm mũi Kỳ Phong, cao hứng khanh khách nở nụ cười.

Hắc khí bao phủ trên mặt Kỳ Phong, mà bên cạnh Lạc Khâu Bạch lại nhin không được ha ha cười phá lên.

Lạc Khâu Bạch trước có đóng phim cổ trang.

Hắn sắm vai Nhị hoàng tử, tiểu lí tàng đao (bụng bồ đao găm), tâm tư biến hoá kỳ lạ, là một nhân vật phản diện không hơn không kém. Tuy rằng kịch bản viết rất cầu huyết, đơn giản chỉ là câu chuyện hai huynh đệ hoàng thất, đồng thời tranh long ý đoạt thiên hạ, thuận tiện đoạt nữ nhân, nhưng bởi vì chế tác hoàn mỹ, cảnh tượng hoa mỹ, hơn nữa hắn sắm vai nhân vật, cuối cùng thiếu chút nữa hại chết huynh trưởng Thái tử, mục đích đạt được tình yêu của cô gái, cam nguyện bị vạn tiễn xuyên tâm bắn chết trên thành lầu.

Loại nam thứ si tình lại tuyệt tình này, vĩnh viễn nằm yên trong lòng phái nữ, kịch truyền hình mới vừa phát sóng liền an ổn ngồi trên ngai vàng quán quân, vì hắn mang đến nhân khí tuyệt bút, hắn diễn rất ưu tú mà ca khúc Cự Mộ hân hát cũng đứng đầu đủ bảng xếp hạng các tháng, hơn nữa hắn cùng với đại công tử Kỳ gia dính tin đồn với nhau, trong lúc nhất thời hắn nổi bật còn mạnh hơn một ít siêu sao đại bài.

Được đại thụ khen ngợi, hắn tại trận tổng chung kết Nhạc Động Toàn Cầu nhân khí cũng một đường tăng vọt, bởi vì thanh tuyến độc đáo của hắn được giải trí Lưu Bạch giúp đỡ, hắn cũng đoạt giải quán quân đứng đầu, trong lúc chuẩn bị cho trận đấu, Trịnh Hoài Giang giúp hắn hẹn gặp Hàn Chiêu về phim mới.

Trải qua lần trước lần đầu gặp mặt ở yến hội, Lạc Khâu Bạch tin tưởng ngoại giới nói tuyệt không giả, Hàn Chiêu đích thật là người tính tình phi thường cổ quái, nói phong chính là vũ, thực khó thăm dò trong lòng anh ta rất cuộc suy nghĩ cái gì.

Hơn nữa, Kỳ Phong lần trước bởi vì chuyện này mà ăn dấm, trước mặt Hàn Chiêu mặt không chút khách khí kéo hắn đi, có thể nói, Lạc Khâu Bạch cũng không trông cậy vào Hàn Chiêu còn có thể nguyện ý tuyển hắn, cũng không có cường tiến thủ tâm, nhất định phải diễn phim của anh ta.

Vì thế hẳn cùng Trịnh Hoài Giang nói qua một lần, kết quả bị mắng cầu huyết lâm đầu, “Nói cậu ngốc cậu còn thật không thông minh, cậu hiện tại trong tay còn có chiêu bài Hàn Chiêu lớn hơn đại đạo diễn cậu không biết sao?”

“Trước anh không phải đưa cho tôi vài kịch bản sao, đưa tôi xem đi, có một hai cái cũng không tệ lắm, không tất yếu cần phải tuyển cái gì quốc tế đâu.”

“Mấy kịch bản kia đều là phim truyền hình, có một bộ phim là phim kinh dị, kịch bản viết dù tốt đến mấy cũng cho không mang đến bao nhiêu nhân khí cho cậu đâu.”

Nói tới đây, Trịnh Hoài Giang dừng một chút, nhìn hẳn nói, “Lạc Khâu Bạch, cậu hiện tại mới khởi sắc, Tà Dương Ca đã đem cậu đưa đến vị trí rất cao, muốn bán nhiều vé, muốn lực ảnh hưởng cùng danh tiếng đầy đủ, phim truyền hình cậu đóng vài cái này đều xem như một đường, cậu hiện tại thiếu chính là một phim bom tấn, hiểu hay không?”

“Nổi danh muốn đã sớm làm, cậu sắp 30, đem thời gian lãng phí vào mấy phim không có tiền đồ, không bằng ổn thỏa một chút, cùng Hàn Chiêu hợp tác, cậu ta tính tình cổ quái một chút, đóng phim bất quá chỉ mấy tháng, cậu cảm thấy cậu ta tốn nhiều công phu chỉ với một minh tinh gà mờ sao?”

Lạc Khâu Bạch cảm thấy thần kinh khẩn trương.

Thái độ của Hàn Chiêu tuy rằng kỳ quái, nhưng có chút cuồng nghệ thuật đối nhân xử thế có lẽ còn lễ phép, hướng chi... Hẳn không phải không thừa nhận, kịch bản của Hàn Chiêu phi thường hấp dẫn hẳn, hẳn rất muốn khiêu chiến một lần.

Nghĩ như vậy, hẳn bình thường trở lại, đem chuyện ký hợp đồng giao cho Trịnh Hoài Giang xử lý, không tới vài ngày hẳn đã bị thông tri đến Studio thử trang phục.

Lần thứ hai nhìn thấy Hàn Chiêu, anh ta khí sắc vẫn không tốt, sắc mặt thậm chí so với lần đầu tiên gặp mặt còn tái nhợt hơn vài phần.

Anh ta mặc tây trang hữu nhân màu cà phê, miệng ngậm một điếu thuốc, cầm kịch bản cùng nhân viên công tác nói gì đó, xa xa nhìn thấy Lạc Khâu Bạch, cười nhứ mày đi tới.

“Nhị hoàng tử điện hạ, đã lâu không gặp.”

Anh ta vừa mở miệng là xưng hô trong phim Lạc Khâu Bạch vừa mới chiếu kia, Lạc Khâu Bạch lễ phép lại mang theo xa cách cười chào hỏi, “Hàn đạo diễn nói đùa, xưng hô này chịu không nổi, về sau còn phải nhờ ngài chỉ giáo nhiều hơn.”

Hàn Chiêu phun một vòng khói, ho khan một tiếng, cười chọn một chút khóe miệng, “Đúng, lần trước gặp mặt em đi vội vàng như vậy, thiệt nhiều chi tiết cũng không nói gì, phải hảo hảo chỉ giáo một chút.”

“Lại nói tiếp, lần trước tôi còn tưởng sau yến hội muốn tìm em tán gẫu một chút, kết quả em đi rồi, không nhìn thấy em, em không tham gia vũ hội sao?”

Nhắc tới lần trước từ biệt cùng hai chữ “Vũ hội” này, Lạc Khâu Bạch phi thường xấu hổ, bất quá hẳn không nguyện ý cùng Hàn Chiêu nói thêm cái gì, trên mặt lộ ra biểu tình kinh ngạc, cười nói, “A phải không? Kia đại khái là ngài không thấy được tôi đi.”

Hàn Chiêu lại ho khan vài tiếng, thoát nhìn tựa hồ không quá thoải mái, bất quá cũng không có dây dưa vấn đề này, chỉ cười cười.

Hai người lâm vào trầm mặc, vì sao Hàn Chiêu không nói lời nào Lạc Khâu Bạch không biết, dù sao hẳn cũng lười nói, loại chuyện này nói nhiều sai nhiều, còn không bằng không nói.

May mắn lúc này, thợ make-up đến, muốn dẫn Lạc Khâu Bạch đi sang phòng cách vách thay quần áo, hẳn nhân cơ hội này kết thúc đối thoại, xoay người đi theo thợ make-up rời đi, lần thứ hai nghe được Hàn Chiêu ho khan vài tiếng.

So sánh với phim cổ trang mặc đồ rất nặng, mang khăn trùm đầu hay mặc áo giáp, Manh Âm phim hiện đại này hoá trang thoải mái rất nhiều.

Tóc Lạc Khâu Bạch thực mềm, không quá thích hợp với tạo hình chuyên gia tâm lý học phạm tội, cho nên thợ make-up cắt tóc của hắn, lộ ra cái trán trơn bóng cùng lỗ tai xinh đẹp. Áo sơ mi màu xám đậm cùng tây trang phẳng phiu, hơn nữa ánh mắt kim ty, coi như là hoàn thành.

Trang phục như vậy cùng Lạc Khâu Bạch bình thường ăn diện cũng không có gì phân biệt, nhưng khí chất lại thay đổi, hiệu quả thần kỳ tốt.

Hắn bỏ tay vào túi đứng ở dưới đèn trụ quang, một đôi mắt xéch, khóe mắt hơi hơi khơi mào, thoát nhìn kỳ thật có một chút câu nhân, nhưng dưới thấu kính mỏng manh, ánh sáng chợt lóe, đồng tử sắc bén thâm thúy, khóe miệng mang theo một tia vô ý, cảm dục, cơ trí lại... Mang theo một cỗ tà ác vô pháp ngôn thuyết, tựa như ngọc thạch có góc cạnh, tản ra sáng bóng, đụng vào cũng có cảm giác sắc bén.

Hiện trường không ít người vỗ tay khen ngợi, không ít tiểu cô nương càng nhịn không được cười nói, “Không nghĩ tới Khâu Bạch bình thường nhìn ôn hòa không lạnh không nóng, còn có thể cho tôi cảm giác này, thật sự quá tuyệt.”

Bên cạnh Hàn Chiêu nhìn chằm chằm Lạc Khâu Bạch, khóe miệng gợi lên một tia cười, ánh mắt hẹp dài bán nheo lại, một lát sau mới đi từ từ đến trước mặt Lạc Khâu Bạch, gần gũi nhìn mặt hắn.

Hai người đứng ở dưới đèn trụ quang, vị trí sáng ngời chói mắt, chung quanh đều lâm vào hắc ám.

Ánh mắt Hàn Chiêu sắc bén, từ ánh mắt của hắn nhìn đến môi, như là đem chuyện lần trước gặp mặt chưa kịp nhìn tất cả bây giờ nhìn rõ ràng. Người chung quanh không biết đạo diễn đang làm cái gì, Lạc Khâu Bạch lại càng không hiểu được người này rốt cuộc là xảy ra chuyện gì, trong lòng không vui, trực tiếp tháo xuống kính mắt, bán nheo lại ánh mắt.

Cặp mắt kia vốn ôn nhuận trong phút chốc giống như lưỡi dao sắc bén, chói mắt làm người ta không dám nhìn thẳng, kính mắt trong tay bị hắn ném sang một bên, hắn gắt gao chế trụ cổ áo, như là rút cục từ trời buộc phóng xuất ra, đi đến phía trước một bước, lại làm cho Hàn Chiêu hơi hơi lui ra phía sau.

Hắn hạ giọng cười lạnh một tiếng, “Anh như vậy không thể chờ đợi được thấu đi lên là chuẩn bị nghênh đón... Tử vong sao?”

Đây là một câu trong kịch bản Manh Âm .

Cổ ý đè thấp thanh tuyến giống ngọc thạch thô ráp, xỏ lỗ tai lại làm người phía sau lưng run lên, thanh âm của hắn tuyệt không cao, thậm chí giống như đang lặng lẽ nói, nhưng hiện trường quá yên lặng, cơ hồ tất cả mọi người đều nghe được thanh âm của hắn, trong nháy mắt sợ run cả người, trong mắt hiện lên tia không dám tin.

Lần đầu nhìn thấy Lạc Khâu Bạch cũng biết thanh âm của hắn dễ nghe, nhưng chưa từng nghĩ qua thanh âm của hắn cũng có thể tà ác như vậy...

Giống như bị mê hoặc, giống như thật sự thấy được nhân cách thứ hai tà ác dữ tợn giấu trong thân xác nhà tâm lý học của Lạc Khâu Bạch.

Hiện trường trong lúc nhất thời im lặng đến nỗi kim rơi có thể nghe thấy, Hàn Chiêu gần Lạc Khâu Bạch, anh ta sửng sốt trong chốc lát, tiếp trong ánh mắt loang loáng vô pháp che dấu ánh sáng, nửa ngày sau mới lớn tiếng nở nụ cười, lui lại mấy bước, cách một khoảng cách nói, “Khâu Bạch, em cũng thật nhập diễn.”

Lạc Khâu Bạch cố ý nói câu này, kỳ thật chính là vì ám chỉ Hàn Chiêu, hiển nhiên Hàn Chiêu nhất định là nghe hiểu.

Vì thế hắn liền thu hồi biểu tình sắc bén, thoải mái cười nói, “Nếu không chuyên nghiệp một chút, làm sao dám cùng Hàn đạo diễn hợp tác, ngài nói đúng không?”

Hắn cười mở miệng, vừa rồi cái loại cảm giác tà ác thần kinh áp bách tựa như bay xa, thanh âm của hắn vẫn vi ách êm tai, giống như vừa rồi là một hồi ảo giác.

Mọi người lúc này đều phục hồi lại tinh thần, không ai chú ý đến hai người giương cung bạt kiếm, sôi nổi trầm trồ khen ngợi.

Hàn Chiêu thu hồi ánh mắt, sắc mặt lại tựa hồ càng tái nhợt vài phần, cười vung lên bàn tay to “Người đâu, bắt đầu làm việc.”

Nói xong anh ta xoay người bước đi, Lạc Khâu Bạch thở ra một hơi.

Cái gọi là định trang chiếu, kỳ thật cũng không phức tạp, đặc biệt là phim hiện đại, không cần cử chỉ ngôn hành như cổ nhân, khi quay càng thêm dễ dàng thoải mái, khi chụp, Hàn Chiêu không dùng ánh mắt làm người ta không thoải mái nhìn Lạc Khâu Bạch, điều này làm hắn thoải mái không ít, lại thay đổi quần áo, thuận lợi tiến hành công tác, chẳng qua khi kết thúc công việc trời cũng đã tối.

Vội cả ngày, đoàn phim thu hoạch tương đối nhiều, Lạc Khâu Bạch từ phòng hóa trang đi ra, nhân viên công tác đều đi rồi.

Vội cả ngày, đoàn phim thu hoạch tương đối nhiều, Lạc Khâu Bạch từ phòng hóa trang đi ra, hiện trường nhân viên công tác đều đi rồi.

Studio tối như mực, Lạc Khâu Bạch gọi điện thoại cho Kỳ Phong, nói cho vị trí của mình, Kỳ Phong nói lát nữa tới đón hắn, vì thế hắn thu thập xong liền đi ra ngoài.

Ẩn ẩn chú ý tới trong góc phòng lộ ra đèn sáng, còn truyền đến tiếng ho khan cùng kêu rên.

Lúc này đoàn phim tan tành, cả chị quét tước vệ sinh đều đi rồi, ai còn ở chỗ này?

Lạc Khâu Bạch có chút nghi hoặc, cân nhắc có nên đi qua nhìn xem không, trong góc phòng tiếng ho khan càng thêm kịch liệt, sau đó chợt nghe “Phanh”, như là trọng vật rơi xuống đất, tiếng ho khan cũng biến mất, Studio tối như mực trong lúc nhất thời lâm vào tĩnh mịch, nhiều ít có chút dọa người.

Lạc Khâu Bạch suy nghĩ nửa ngày vẫn đi tới, ánh sáng thực mỏng manh, hắn nhìn không tới trong góc phòng rốt cuộc là ai, nhỏ giọng hỏi một câu, “Uy, cái kia... Anh có khỏe không? Có cần hỗ trợ không?”

Bên kia không có thanh âm, Lạc Khâu Bạch đi vài bước, dưới chân đột nhiên đụng tới cái gì, hắn hoảng sợ, lấy điện thoại di động ra chiếu, mở to hai mắt.

Hàn Chiêu? Anh ta làm sao vậy?

Lạc Khâu Bạch vốn cũng không nghĩ xen vào việc của người khác, đặc biệt hắn đã hạ quyết tâm trừ công tác bên ngoài, tránh xa quái nhân Hàn Chiêu một chút, chính là hiện tại mắt thấy còn một người đột nhiên ngã quỵ trên mặt đất không có thanh âm, cho dù là người xa lạ cũng phải duỗi tay đi?

Nghĩ như vậy, hắn nhu nhu thái dương, thăm than chính mình xui xẻo, khom lưng xuống vỗ vỗ anh ta, “Hàn đạo diễn, Hàn đạo diễn? Ngài không có việc gì đi?”

Lúc này Hàn Chiêu đã ngã xuống đất cuối cùng có chút phản ứng, từ ánh sáng di động của Lạc Khâu Bạch nhận ra hắn, kịch liệt ho khan vài tiếng, “A... Là em a.”

Lạc Khâu Bạch vừa thấy anh ta còn có thể nói chuyện, hắn là vấn đề không lớn, dìu anh ta lên ghế, lại mở đèn trong Studio.

Đèn sáng, Hàn Chiêu vốn đã giống quỷ hút máu mặt càng thêm không có huyết sắc, anh ta thủy chung cuộn thắt lưng, tựa hồ rất thống khổ, cùng bộ dáng bèn nhọn cổ quái như là hai người khác nhau.

“Anh sinh bệnh gì, trên người có thuốc không, tôi tìm chút nước cho anh.”

“Không có việc gì... Khụ... Khụ khụ, bệnh cũ, không cần uống thuốc.” Hàn Chiêu khoát tay áo, tựa vào ghế rất cục thư thái một chút.

“Anh là bị bệnh gì? Như thế nào còn có thể từ trên ghế ngã xuống?” Lạc Khâu Bạch hỏi.

Sắc mặt Hàn Chiêu biến đổi, trong ánh mắt hẹp dài có ánh sáng phức tạp hiện lên, tiếp lại bị vẻ mặt cười như không cười bao trùm, “Không chỉ cảm mạo thôi, bệnh đường hô hấp, ho khan cả ngực đều đau, không cẩn thận ngã xuống thôi.”

“Cảm mạo cũng gọi là bệnh cũ?” Lạc Khâu Bạch càng nghĩ càng cảm thấy người này không nói thật.

“Mỗi tháng đều cảm mạo nhiều lần như thế nào không gọi là bệnh cũ?” Hàn Chiêu ho khan vài tiếng, ôm ngực, “Ai nha bị em thấy nghi nan tạp chứng, thật sự là rất dọa người ...”

Lạc Khâu Bạch không thể bỏ mặc người bị thương, mặc kệ là phụ thân đã qua đời, hay Kỳ Phong thường xuyên tìm đau thắt, nhìn mặt Hàn Chiêu không có chút máu, cảm giác bài xích với anh ta cũng ít một chút, cười nhạo một tiếng, “Đúng vậy, này thật đúng là đại tin tức, Hàn đạo diễn đại danh鼎鼎, lại cảm mạo như vậy, không biết tuôn ra truyền thông có thể cho tôi bao nhiêu tiền.”

Hàn Chiêu cười cười, ánh mắt gắt gao khóa trên người Lạc Khâu Bạch, qua nửa ngày mạc danh kỳ diệu nói một câu, “Em hiện đang nói chuyện với tôi, tôi đã cảm thấy khỏe hơn.”

Lạc Khâu Bạch đưa tay nhìn nhìn đồng hồ, lập tức gọi cho Kỳ Phong ước định thời gian, cũng không để ý Hàn Chiêu nói gì đó, từ trong túi lấy ra hộp thuốc lần trước mang Đoàn Đoàn xem bệnh, bác sĩ nói pha thuốc cảm mạo với nước rồi uống.

“Một ngày ba lần, mỗi lần một túi, rất tốt, anh thử xem đi. Anh đã không có gì thì tốt, tôi đi trước.”

Hàn Chiêu bán nheo lại ánh mắt, sắc mặt không tốt lắm, “Sao em mang theo thuốc cho tiểu hài nhi?”

“A, đây là nhi tử của tôi, bất quá chính là thiếu liều lượng một chút, anh tăng liều thuốc lên hẳn là cũng dùng được.”

“Em có nhi tử?” Hàn Chiêu nhăn lại lông mày.

Lạc Khâu Bạch cười cười, “Như thế nào, đoàn phim quy định diễn viên không thể có hài tử sao?”

Nói xong lời này, điện thoại của hắn liền vang lên, hắn vừa thấy dãy số xin lỗi gật gật đầu với Hàn Chiêu rồi ra ngoài.

“Anh đến rồi, em ra cửa sau đi.”

“Nha, vợ cả tốc độ thực nhanh, hôm nay không cần tăng ca a?”

Kỳ Phong ở bên kia không mặn không nhạt hừ một tiếng, “Anh đã tới cửa, em hiện tại hỏi anh vấn đề này không biết là dư thừa sao?”

“Nhanh đi ra, vừa rồi dì Trương nói thẳng nhóc ở nhà cùng Tiểu Bạch đánh nhau, chơi xấu trên bụng Tiểu Bạch, cả sữa cũng uống, đang muốn người trở về dỗ kìa, thật sự là xuẩn thấu, đều tại em.”

Lạc Khâu Bạch vừa nghĩ tới hai tiểu tử kia xoay thành một cái cầu, không nín được cười lên tiếng, “Cả tên mèo đều không nhớ được, cũng không biết ai xuẩn, nhân gia không gọi Tiểu Bạch, có một cái tên dễ nghe là Phong Phong thôi.”

Lúc đại điều quái nóng nảy, Lạc Khâu Bạch nhanh chóng cúp điện thoại, từ một nơi bí mật gần đó nói với Hàn Chiêu, “Hàn đạo, tôi đi trước. Anh sinh bệnh, cũng đi về nghỉ ngơi sớm đi.”

Nói xong hắn phát phát tay muốn đi ra ngoài, Hàn Chiêu lại vươn tay ngăn lại hắn, ho khan một tiếng cười như không cười nói, “Vừa lúc muốn tâm sự chuyện kịch bản với em, vừa lúc hiện tại có thời gian, đi ăn một bữa cơm đi.”

Cánh tay của anh ta như là phát sốt, bất quá Lạc Khâu Bạch cũng không nguyện ý xử lý công sự, hướng chỉ đại điều quái còn ở cửa chờ hắn.

“Xin lỗi, có người chờ tôi, Hàn đạo để lần sau đi, lần sau tôi mời anh, coi như bồi tội hôm nay.”

Nói xong, hắn lễ phép cười cười, lập tức đi ra Studio, không nhìn Hàn Chiêu liếc mắt một cái.

Gần đây scandal của Lạc Khâu Bạch cùng Kỳ Phong xôn xao, tuy rằng không giống “Tam giác luyến” thanh thế to lớn, nhưng bởi vì hai người trước kia có điểm mờ ám, hơn nữa Mạnh Lương Thần trước khi xuất quỷ nói những lời kia, làm tính hướng của Lạc Khâu Bạch vẫn luôn bí ẩn, scandal này cũng bởi vì nhân khí của hắn duy trì liên tục nhiệt độ.

Để tránh nghi ngờ, Kỳ Phong đem xe đậu trong rừng cây nhỏ cách Studio rất xa, y còn thay đổi Bentley trên đường, đi một chiếc bình thường nhất.

Hai người ở trên đường mua chút đồ, đến biệt thự dưới chân núi, Kỳ Phong đột nhiên mở miệng nói, “Ngày mai công ty có việc, anh sẽ đi Singapore một chuyến, chắc ngày kia mới có thể trở về.”

“Ngày kia?” Lạc Khâu Bạch kinh ngạc nhíu lông mày.

Bởi vì ngày mốt chính là ngày mở màn trận tổng chung kết Nhạc Động Toàn Cầu, nếu Kỳ Phong ngày kia mới có thể trở về y phải bỏ qua trận đấu.

Lạc Khâu Bạch thật không để ý Kỳ Phong muốn nghĩ linh tinh, dù sao lại không phải nữ nhân, bởi vì công tác chạy tới chạy lui cũng bình thường, chẳng qua hơi chút tiếc nuối thôi.

“Như thế nào đột nhiên đi công tác?”

“Thu mua đất, Singapore có một khối thổ địa muốn bán đấu giá, anh phải đi xem.” Kỳ Phong nắm tay lái, suy nghĩ trong chốc lát lại trầm giọng nói, “Trận đấu em không cần lo lắng, hiện trường anh đã an bài tốt, có anh hay không có anh cũng vậy, dựa theo số phiếu trên internet của em, chỉ cần không có vấn đề lớn, đứng thứ 3 hẳn là không có vấn đề.”

Kính nhờ... Em nhất định cũng không quan tâm thứ tự, em quan tâm chính là không thể sống vai với anh đi đến trận đấu cuối cùng.

Lạc Khâu Bạch ở trong lòng phun tào một câu, không có ý tứ mở miệng, dù sao việc này một khi nói ra liền có vẻ thập phần già mồm cãi láo, cái gì “Không cho phép nói xui xẻo, em muốn anh lưu lại xem em đấu” linh tinh, hẳn nhớ tới liền một thân nổi da gà, chính mình cũng run rẩy.

“Àn, em biết, ngày mai em đưa anh ra sân bay, thuận tiện buổi sáng làm trứng ốp la cho anh.”

Kỳ Phong vừa thấy thê tử hoàn toàn không có nói việc tham gia biểu diễn, sắc mặt lúc này không tốt lắm.

Thê tử của y nhất định cảm thấy y không trọng yếu, loại chuyện này lại không biết mở miệng, bản lĩnh làm nũng nhất định cũng không thua gì xuẩn nhĩ tử, hiện tại cho em mở miệng em lại không nói, chẳng lẽ em không biết chỉ cần em mở miệng anh sẽ lưu lại sao!?

Lạc Khâu Bạch cũng không biết y vì cái gì đột nhiên sinh khí, chỉ thấy Kỳ Phong hừ lạnh một tiếng, đèn xanh sáng lên, đột nhiên đạp chân ga, xe thẳng hướng đi ra ngoài, thất chuyển bát quái hướng lên biệt thự trên núi.

Mất thấy sắp tới cửa nhà, y đột nhiên đem xe đậu ở một cửa hàng tiện lợi, đeo lên kính râm lập tức mở cửa xe.

Lạc Khâu Bạch không rõ y muốn làm gì, nhanh chóng gọi lại y, “Anh muốn mua cái gì?”

“Bao cao su.”

“...” Lạc Khâu Bạch bị hung hăng ghen một chút, lúc này trên mặt có điểm không nhìn được, “Nhà... Trong nhà không phải là có sao?”

“Anh đi công tác, không đủ dùng.” Kỳ Phong lược hạ lời này, than mặt trực tiếp đóng sầm cửa xe.

Lạc Khâu Bạch cân nhắc nửa ngày, mới hiểu được ý đại điều quái là: Anh ngày mai đi công tác, hôm nay phải làm đủ, nhưng trong nhà không đủ cho anh dùng, cho nên anh hiện tại muốn đi mua.

Búng máu trong cổ họng Lạc Khâu Bạch thiếu chút nữa sặc chết, hung hăng xem thường.

Con mẹ nó anh muốn làm, em còn không muốn phối hợp đâu!

Trong lòng tuy rằng không có lời gì để nói, nhưng xe đậu ở nơi này cũng đủ thấy được, Lạc Khâu Bạch ngồi vào tay lái, mới vừa đem xe dịch vào trong góc, chuẩn bị xuống xe hít thở không khí, không biết thợ săn ảnh từ đâu chui ra, điên cuồng chụp ảnh hắn.

Lạc Khâu Bạch ngây ngẩn cả người, còn không có kịp phản ứng là xảy ra chuyện gì, mấy chục microphone cùng bút ghi âm liền đưa tới trước mặt của hắn.

“Lạc tiên sinh, xin hỏi ngài đối với chuyện trên mạng thấy thế nào?”

“Chuyện nào?” Tôi cũng không biết các người đang nói cái gì, Lạc Khâu Bạch dở khóc dở cười.

“Yêu sách trên mạng nói ngài đã có nhi tử gần một tuổi, xin hỏi có thật không?”

“Hài tử là con ngài hay là nhận nuôi? Có thể nói cụ thể không? Nếu như là con ruột, xin hỏi mẹ hài tử là ai?”

“Video trên mạng, ngón áp út trên tay trái ngài đeo một chiếc nhẫn, xin hỏi đây là chuyện tốt sao?”

“Người yêu của ngài có tiện lộ ra không? Nếu nhẫn có, hài tử cũng có, sẽ phụng tử lập gia đình sao?”

...

Liên hoàn pháo giống thủy triều đập vào mặt, Lạc Khâu Bạch cả người đều bối rối.

Chuyện Đoàn Đoàn sao bị tuồn ra? Hắn vẫn luôn thực cẩn thận, chưa bao giờ đeo nhẫn trước màn ảnh, phóng viên sao phát hiện? Hôm nay luôn luôn vội vàng quay phim, yêu sách trên mạng hắn còn chưa có nhìn, đây rốt cuộc là tình huống nào?!

Giờ khắc này, đầu Lạc Khâu Bạch ong ong vang, hy vọng xa vời lớn nhất không còn là giải quyết phóng viên, mà là ngóng nhìn Kỳ Phong lúc này ngàn vạn lần không cần xuất hiện vô giúp vui!

71. Chương 74

Chương 74

Phóng viên tập hợp lại, đem Lạc Khâu Bạch vây ở ngoài, cái này cũng chưa tính tới chuyện paparazzi khác nghe tin tức.

Trong lúc nhất thời biệt thự yên tĩnh dưới chân núi rộn ràng nhốn nháo, đèn flash chớp ngoáng làm đèn đường một bên sáng ngời.

Lạc Khâu Bạch không có cách nào thoát thân, không rõ tại sao chuyện Đoàn Đoàn cùng nhẫn cưới bị người khác tuồn ra, hắn lại không thể tùy tiện mở miệng, trong lòng vô cùng lo lắng, trên mặt cũng nhất phái thông dong, cười nói, “Hôm nay đã khuya, có chuyện gì chờ ngày mai trực tiếp hỏi ý kiến người đại diện của tôi đi.”

Hắn vừa nói vừa mở ra cửa xe, thợ săn ảnh thật vất vả mới bắt được hắn, làm sao có thể dễ dàng để hắn đi, vây quanh ô tô.

“Lạc tiên sinh, xin hỏi chuyện là như thế nào?”

“Xin hỏi chiếc nhẫn rốt cuộc là anh kết hôn, hay là Kỳ tiên sinh tặng lễ vật cho anh? Kỳ tiên sinh biết anh có hài tử không?”

Vấn đề này rõ ràng là một cái cái bẫy, tương đương muốn biết rõ Lạc Khâu Bạch đã kết hôn rồi có con, hay là quan hệ tình nhân với Kỳ Phong là sự thật, vô luận trả lời ra sao cũng đều sai, nghệ sĩ không chú ý tới sẽ bị ép nói thật.

Lạc Khâu Bạch tự nhiên cũng hiểu được đạo lý này, chỉ cười mà không nói, trong lòng lại nhin không được mắt trợn trắng, nếu thật nói cho anh biết, tôi không chỉ kết hôn sinh tử, mà hài tử vẫn là của Kỳ Phong, chẳng phải hù chết bọn ngu ngốc các anh sao?

Nghĩ vậy, hắn theo bản năng nhìn cửa hàng tiện lợi cách đó không xa, vừa lúc nhìn thấy Kỳ Phong chạy tới quầy thu ngân, trong nháy mắt da đầu đều tê rần, không dám tưởng tượng Kỳ Phong cầm một hộp bao cao su xuất hiện tại đây sẽ dẫn đến hậu quả gì.

Biểu tình trên mặt Kỳ Phong bị kính râm che đậy, nhưng ánh mắt lạnh như băng giống như muốn đông lạnh không khí chung quanh, y vẫn luôn nghiêng đầu nhìn ra bên ngoài, đột nhiên xiết chặt nắm tay phát ra thanh âm cọt kẹt.

“Trước... Tiên sinh, xin hỏi mấy thứ này ngài còn muốn mua không?” Nhân viên thu ngân thấp giọng hỏi một câu, hiển nhiên là bị nam nhân lạnh như băng trước mắt dọa đến.

Hơn nửa đêm đeo kính râm, mặt đều thấy không rõ, còn có sát khí lớn như vậy, không phải muốn đánh người đi?

Kỳ Phong không nói lời nào, bên ngoài phóng viên càng ngày càng nhiều, y thậm chí đã không nhìn thấy thân ảnh của Lạc Khâu Bạch.

Mẹ kiếp!

Y mãnh liệt nắm chặt tay, hộp áo mưa trong tay bị y nắm đều biến hình, trầm mặc một hồi, y lấy điện thoại ra bấm một dãy số.

Cúp điện thoại, y ném hộp áo mưa lên trên mặt bàn, lại chọn hơn mười hộp khẩu vị khác nhau, lấy ví, “Mua hết, bao nhiêu tiền.”

“...” Nhân viên thu ngân kinh ngạc nuốt nước miếng.

Vây truy bên ngoài vẫn còn tiếp tục, Lạc Khâu Bạch nhúc nhúc muốn chết, đang lúc vô cùng lo lắng, từ xa xa một chiếc xe thể thao đột nhiên bay nhanh đến, đánh lạc hướng tầm mắt mọi người, chiếc xe kia như là hoàn toàn không phát hiện đến người trước mắt, người ở nơi nào nhiều liền đi về chỗ đó.

Động cơ gầm rú vang lên, phóng viên cả kinh nhanh chóng trốn sang một bên, lúc này xe dừng lại, Trịnh Hoài Giang bước nhanh xuống xe, vươn tay ngăn lại phóng viên, lạnh lùng nói, “Xin lỗi các vị, bây giờ là thời gian riêng tư của Khâu Bạch, không tiếp nhận phỏng vấn gì cả, cũng không có hứng thú ứng phó, xin tránh ra, cảm ơn.”

Trên đời này có rất ít người có thể làm phóng viên câm miệng, nhưng Trịnh Hoài Giang tại giới giải trí làm người đại diện kim bài, đặc tội anh ta chẳng khác nào chết, hiện tại, thậm chí là minh tinh tương lai, trừ phi không muốn kiếm cơm ăn, nếu không sẽ mất nhiều hơn được, trong lúc nhất thời hiện trường an tĩnh lại.

Lạc Khâu Bạch trong lòng nghi hoặc Trịnh Hoài Giang tại sao lại tới đúng lúc, ánh mắt hướng về Kỳ Phong, liền nhìn y lãnh mặt quơ quơ di động với mình.

Khóe miệng nhú nhú, huyền tâm mới hạ xuống, hần đường hoàng mở miệng, “Nếu tôi có người mình thích, nhất định sẽ chủ động nói cho mọi người, cũng thỉnh mọi người chú ý nhiều hơn trận tổng chung kết Nhạc Động Toàn Cầu ngày mốt, cảm ơn.”

Nói xong hần theo Trịnh Hoài Giang lên xe, các phóng viên vẫn không cam lòng, còn muốn vây truy chặn đường, bảo toàn biệt thự, “Có nghiệp chủ nói các người gây rối, nếu không phải hộ gia đình nơi này thỉnh lập tức rời khỏi, nếu không chúng tôi có quyền báo nguy.”

Thừa dịp này, xe bay nhanh, Lạc Khâu Bạch quay đầu lại nhìn thoáng qua Kỳ Phong, trong lòng ghen khuất, khó có được cơ hội cùng đại điều quái về nhà, kết quả đều thất bại.

Bởi vì bị phóng viên vây truy chặn đường, đến cửa nhà, Lạc Khâu Bạch cũng không dám trở về, chỉ có thể về gian nhà trọ trước kia, giảm bớt phiền toái.

Giờ phút này hần nằm ở trên ghế sofa kêu rên, “Đoàn Đoàn còn ở trong nhà chờ tôi, Kỳ Phong ngày mai lên máy bay, đám paparazzi ngạnh sinh sinh tách người một nhà chúng tôi rất cuộc có nhân tính hay không!”

Trịnh Hoài Giang ném qua một cái đệm vào đầu hần, “Thời điểm nào rồi, cậu còn bắn khoản hài tử bà xã đầu giường, nhìn xem cậu làm chuyện tốt gì!”

“Phanh” một tiếng, Ipad bị ném lên trên bàn. Tuy rằng đã xem qua một lần, bắt quá Lạc Khâu Bạch vẫn cầm lên mở video.

Trên màn ảnh đầu tiên là một trận tiếng kêu của côn trùng, tiếp liền xuất hiện hình ảnh hần ôm Đoàn Đoàn đi trong hành lang bệnh viện, thực hiển nhiên đây là một đoạn theo dõi, hần đeo khẩu trang cùng kính râm, che cẩn thận, chợt thấy, chính là vòng hữu đăng lên, rõ ràng chính là hần.

Không chỉ như thế, khi video truyền phát tin hần nộp tiền, cúi đầu viết tên trên bệnh lịch, màn ảnh rõ ràng có quay trên ngón áp út của hần có một chiếc nhẫn.

Bởi vì chuyện này, trên mạng một mảnh nhiệt nghị. Lạc Khâu Bạch cho rằng chuyện này lại là người sau lưng nhìn hắn không vừa mắt hạ độc thủ, kết quả lật lật bài post mới biết được bất quá chỉ là tiểu hồ sĩ trong bệnh viện, nhận ra hắn sau đó tâm huyết dâng trào đăng lên Weibo của mình, kết quả mới dẫn đến trò khôi hài này.

“Tôi đã sớm nói cậu không thể đưa hài tử đi bệnh viện, kết quả thế nào? Cậu nói cậu sao bất cần như vậy, có phải cảm thấy nhẫn Kỳ thiếu gia tặng cậu đặc biệt quý, cho nên cần phải lộ ra cho nhân gia nhìn?”

Lạc Khâu Bạch cũng thực bất đắc dĩ, ngày đó Đoàn Đoàn sốt lợi hại như vậy, lại là lần đầu bị bệnh, hắn lúc ấy trong đầu đều là tiểu tử kia, ai còn chú ý tới nhẫn có tháo ra chưa?

“Lần này là tôi sơ sót, lúc ấy không suy xét nhiều như vậy.”

Trịnh Hoài Giang nhu nhu thái dương, “Tôi thông cảm cậu làm ba ba lo lắng cho nhi tử, nhưng hiện tại chuyện với Kỳ Phong còn chưa giải quyết, lại bật ra loại chuyện này, cậu chuẩn bị giải quyết như thế nào?”

Lạc Khâu Bạch nguyên bản tưởng rằng sự tình sẽ phi thường nghiêm trọng, ít nhất cũng sẽ nhắc lên hôn ước của hắn cùng Kỳ Phong, thậm chí có khả năng năm đó mình ở nước Mỹ sinh Đoàn Đoàn cũng bị tuân ra, hậu quả thiết tưởng sẽ không chịu nổi, nhưng hiện tại chẳng qua là video hắn mang nhi tử đi khám bệnh mà thôi, hắn không lo lắng.

Nhún vai, cười nói, “Có thể giải quyết như thế nào? Tuôn ra thì tuân ra đi, vốn là tôi cũng không muốn giấu diếm Đoàn Đoàn, lần này bị người ta phát hiện cũng tốt, đỡ phải giải thích.”

“Vấn đề là hài tử từ chỗ nào đến, cậu dù sao cũng phải cấp thuyết pháp chứ? Scandal của cậu chưa bị xóa sạch sẽ, hiện tại lại nhắc lên chuyện nữ nhân, nhân gia sẽ hoài nghi sinh hoạt cá nhân của cậu hỗn loạn hiểu không?”

“Anh cũng nói là hoài nghi, chỉ cần Đoàn Đoàn ở bên cạnh tôi, sớm hay muộn đều sẽ có một ngày như thế, nếu tôi không mở miệng, những phóng viên đó cũng chỉ có thể hoài nghi, ai quy định mang nhẫn ôm hài tử nhất định phải kết hôn với nữ nhân?”

Nghe hắn nói như thế, Trịnh Hoài Giang ngược lại nở nụ cười một tiếng, “Cậu còn bình tĩnh, bất quá vẫn có thể xem là một biện pháp tốt.”

Lấy bất biến ứng vạn biến, chỉ cần bảo trì trầm mặc, mặc cho những phóng viên đó suy đoán lung tung, cũng không thể làm gì Lạc Khâu Bạch, liên tính thật sự bất đắc dĩ muốn nói, có thể nói nhẫn là mình mua, hài tử là nhận nuôi, dù sao phóng viên cũng không có nhiều chứng cứ.

Trịnh Hoài Giang nhìn Lạc Khâu Bạch không tự loạn đầu cũng an tâm, lại dặn dò hắn vài câu rồi ly khai.

Lạc Khâu Bạch bên này an toàn tránh thoát phóng viên, Kỳ Phong bên kia đương nhiên cũng không có nhân rồi, hỏi rõ ràng tình huống xong, lập tức gọi Trịnh Hoài Giang cùng vệ sĩ tới, lái xe, thay đổi một chiếc xe, lúc phóng viên lơ đãng ngênh ngang đi qua.

Cả một buổi tối, vốn đang muốn trước khi đi công tác cùng thê tử ôn tồn một chút, thuận tiện nhìn xuẩn nhi tử, kết quả đều bị paparazzi nhiễu loạn, sắc mặt Kỳ Phong không tốt.

Gửi tin nhắn cho Lạc Khâu Bạch, hỏi địa chỉ xong một đường chạy tới, đến dưới lầu y thuận tay bấm điện thoại cho thê tử, kết quả lại tắt máy, trên lầu cũng tối đen, như là căn bản không có người.

Nói địa chỉ cho mình rồi không thấy, lúc này phù dung câu còn có thể đi nơi nào?

Y nhíu mày, gọi mấy lần vẫn tắt máy, kêu lái xe đi lên lầu. Lúc còn chưa kết hôn với thê tử, y kêu quản gia làm chìa khóa trong gian nhà trọ, cho nên giờ phút này thông suốt mở cửa.

Trong phòng tối đen một mảnh, không có ai, Kỳ Phong lãnh mặt sờ công tắc điện, phát hiện nguồn điện đều bị chặt đứt, lúc đang nghi hoặc, một bàn tay đột nhiên từ phía sau lưng vươn ra trụ cổ của y, tiếp thừa dịp y không phòng bị, đè y lên cửa.

“Nói, cho tiền hay hiến thân, nếu không ngoan ngoãn làm theo, tôi sẽ giết người yêu của cậu.” Một thanh âm trầm thấp khàn khàn truyền đến.

Kỳ Phong mặt không đổi sắc, vẫn không nhúc nhích, “Vậy anh chậm rãi động thủ đi, tôi đi trước, tái kiến.”

Nói xong y muốn đi ra cửa, nhân ảnh áp chế y căn bản không dự đoán được y sẽ nói như vậy, thân hình sửng sốt, tiếp cũng cảm giác được một cỗ hung mãnh, mãnh liệt cô trụ hấn, tiếp không đợi hấn kịp phản ứng liền đem hấn ném tới trên ghế sofa.

“... Mẹ kiếp... Xương sườn đau chết!”

Kỳ Phong hừ lạnh một tiếng, từ trên cao nhìn xuống quặc trụ cầm hấn, vuốt ve gáy hấn, “Tên cướp này làn da không tồi, nếu em đánh không lại anh, liền đến lượt anh đánh cướp, bắt quá em cũng không có tiền, anh chỉ cướp sắc thể nào?”

Thân hình người phía dưới nhoáng lên một cái, tiếp đá y một cước, “Đi đi đi, anh không phải tình nguyện em bị người ta giết cũng thấy chết không cứu sao?”

“Em ngốc như vậy, sẽ nghĩ tới tự sát sao?” Kỳ Phong không mẫn không nhạt cười nhạo một tiếng, một bàn tay ôm thắt lưng nam nhân, chuẩn xác không có lầm lẫn hầu kết hấn.

Lạc Khâu Bạch kêu lên một tiếng đau đớn, tiếp nở nụ cười, “Sao anh nhận ra em?”

Kỳ Phong khinh thường bĩu môi, “Thanh âm đậm đặc như vậy có hóa thành tro anh đều nhận ra.”

Lạc Khâu Bạch đã miễn dịch với từ “Đậm đặc” này, dù sao mạch não của đại điều quái chưa bao giờ có thể sử dụng mạch suy nghĩ của người bình thường, hấn “Thiết” một tiếng, “Không kính, không chơi với anh.”

Nói xong liền muốn đứng dậy rời đi, Kỳ Phong đè nặng hấn không buông tay, đem người đặt ở trong ngực trần trọc, từ trong đến ngoài hôn môi một lần, đem đầu lưỡi tiến vào khoang miệng Lạc Khâu Bạch, cắn liếm lộng, thẳng đến khi trong phòng tối đen chỉ còn lại có tiếng nước chập chập cùng tiếng thở dốc của Lạc Khâu Bạch mới buông hấn ra.

“Vì cái gì không bật đèn cũng không nghe điện thoại?” Kỳ Phong trầm thấp mở miệng.

Lạc Khâu Bạch đưa tay vuốt ve tóc nam nhân nói, “Em sợ paparazzi ở biệt thự bên kia tìm không thấy em sẽ tìm tới nơi này, trước điện thoại vang, tất cả đều là hỏi Đoàn Đoàn cùng nhần, em không muốn trả lời liên tục tiếp tắt di động.”

Kỳ Phong “Ân” một tiếng đem đầu tựa vào trên vai Lạc Khâu Bạch, cơ hồ dùng một loại tư thế đại hình khuyến làm nũng nằm ở trong ngực hấn, vừa mở miệng thanh âm lại kết sương lạnh, “Chuyện này là ngoài ý muốn hay là có người cố ý tính kế em?”

Lạc Khâu Bạch bật cười, “Cám ơn trời đất là ngoài ý muốn, bắt quá nhân duyên của em cũng không kém như vậy, còn có thể đi tới chỗ nào đều có người tính kế em?”

Nói xong hấn đem chuyện hộ sĩ trong bệnh viện nói ra, đem video trên mạng nói ra.

Kỳ Phong trầm mặc nghe xong, ánh mắt bán nheo lại, “Em ngốc như vậy, ai biết đến tốt cùng là không phải ngoài ý muốn, vẫn nên cẩn thận chút.”

“Mấy ngày anh đi công tác, sẽ an bài người bảo hộ em và Đoàn Đoàn, chính em cũng cẩn thận một chút, nếu có phóng viên làm khó dễ em, em cũng không cần khách khí, anh Kỳ Phong không dễ bị khi dễ như vậy.”

Lời này làm Lạc Khâu Bạch phi thường kinh ngạc, hấn dừng nửa ngày chưa nói gì.

Kỳ Phong cau mày nhìn hấn, “Em sao không nói?”

“Phong Phong.” Lạc Khâu Bạch kêu một câu, chậm rãi mở miệng, “Em vốn là nghĩ đến anh muốn thừa cơ hội này công khai, thậm chí sẽ bởi vì em vừa rồi trước mặt phóng viên không nói thẳng quan hệ của hai ta mà tức giận.”

Kỳ Phong cười nhạo một tiếng, “Buồn cười, em xem anh thị phi không phân sao?”

“Liền tính công việc quan trọng cũng là anh tự mình nói, những phóng viên đó tính cái gì vậy, ép hỏi em, vừa thấy là biết không có hảo tâm, lúc gièm pha mới vừa tuôn ra, bọn họ anh đã sớm nhìn không vừa mắt, hiện tại làm sao có thể để bọn họ vừa lòng đẹp ý?”

Khẩu khí của y cường thế hung hãn, quả thực so với Lạc Khâu Bạch là đương sự còn sinh khí hơn.

Lạc Khâu Bạch bị bộ dáng của y đùa nỡ nộ cười, “Nha, nhìn không ra anh quan tâm em nha.”

Kỳ Phong đột nhiên dừng lại, mặt không tự giác đỏ một chút, tiếp cười nhạo một tiếng, “Anh vì cái gì phải quan tâm em, tự mình đa tình.”

Khẩu khí của y đặc biệt ngạnh, âm điệu cũng lạnh như băng, nói cũng không chói tai, nhưng y lại vươn tay ôm Lạc Khâu Bạch, còn cúi đầu hôn một chút trán của hắn.

Loại khẩu thị tâm phi này, làm Lạc Khâu Bạch đỏ khốc đỏ cười, nhéo nhéo mặt của y xoay người đặt trên người y, “Được, em tự mình đa tình. Nhưng anh không quan tâm em, còn cố ý chạy tới nơi này làm gì?”

Thân hình Kỳ Phong cứng đờ, tiếp tức giận mở miệng, “Anh ngày mai đi công tác, em đi rồi ai làm trứng ốp la cho anh? Em đáp ứng rồi, đừng tưởng rằng có phóng viên làm rồi, em có thể không làm chuyện này.”

Lạc Khâu Bạch co rút khóe miệng, tiếp chớp mắt, nghiền ngẫm cười cười, cúi đầu trác môi nam nhân một chút, hạ giọng nói, “A —— Nguyên lai anh nhớ thương chỉ có trứng ốp la a.”

“Kia người nào đó còn cố ý mua cái này làm gì?” Nói xong hắn không biết từ nơi nào lấy ra một hộp áo mưa Kỳ Phong đã nhét vào túi, phù dung câu vi ách quanh quẩn trong phòng tối đen kín không kẽ hở, hồn xiêu phách lạc.

Hồ hấp Kỳ Phong đột nhiên cứng lại, phía dưới nháy mắt cứng lên, lúc này Lạc Khâu Bạch đã cười cởi bỏ quần của y, “Ngày mai phỏng chừng không có cách nào tới sân bay tiễn anh, hôm nay coi như cho anh thực tiễn.”

Nói xong hắn cúi đầu, Kỳ Phong thở hổn hển một hơi, rốt cuộc khắc chế không trụ xoay người đem hắn đặt trên ghế sofa...

Một đêm này điên loạn đảo phượng, hai người từ phòng khách làm trên thảm trải sàn, lại từ thảm trải sàn làm lên trên giường, bên ngoài paparazzi đều tìm hai người, không ai biết bọn họ tránh ở tiểu “Mật thất” này giao triền, gắt gao tương ứng.

Hai người một mỗi liên ôm nhau ngủ, nửa đêm, Lạc Khâu Bạch tỉnh lại, nhìn nam nhân bên cạnh ôm chặt hắn, ngủ say an tĩnh nội liễm, bên tai là tiếng hít thở trầm ổn của nam nhân, hắn nhắm mắt lại lẳng lặng nghe, cơ hồ hoàn toàn nhớ kỹ, nghĩ đến lời nam nhân mới vừa nói, trái tim của hắn đập càng lúc càng nhanh.

Trong đầu óc đột nhiên hiện lên, hắn mở to mắt, ánh mắt sáng ngời, rốt cuộc khắc chế không trụ loại rung động này, lặng lẽ đứng lên tìm giấy bút, viết xuống một chuỗi âm phù.

Sáng sớm hôm sau, Kỳ Phong lên máy bay, rất nhiều phóng viên đi theo, vây đổ sân bay chật như nêm cối, tất cả đều truy vấn y có biết chuyện nhắn trên tay Lạc Khâu Bạch cùng hài tử hay không, làm cho vệ sĩ không thể không xuất động tài năng khống chế cục diện.

Trước khi lên máy bay, Lạc Khâu Bạch gửi cho y một tin nhắn, mặt trên chỉ có một ký hiệu cổ quái <3 >

Kỳ Phong hoàn toàn không biết thê tử đang làm cái gì, gọi điện thoại cho hắn, “Anh sắp lên máy bay.”

“Àn, em mới vừa nhìn đồng hồ, biết anh sắp lên máy bay, trên đường cẩn thận một chút, chú ý an toàn, em chờ anh về.”

Lạc Khâu Bạch bên kia ồn ào, Kỳ Phong biết hắn đang tập luyện cho trận tổng chung kết Nhạc Động Toàn Cầu, điểm này thư ký đã thông báo cho y, cho nên hắn không trực tiếp gọi điện thoại cho mình nói chuyện này, y miễn cưỡng không truy cứu, nhưng đều phải phân biệt, hắn chỉ nói một câu như vậy, có ý tứ gì?

“... Em cũng không muốn nói gì với anh sao?”

“A?” Lạc Khâu Bạch sững sốt một chút, tiếp cười nói, “Em không phải mới vừa nói xong sao? Anh còn muốn em nói cái gì?”

Nhưng em còn chưa có nói em yêu anh!

Kỳ Phong gắt gao cau mày, sắc mặt không xong, “Quên đi, anh sắp lên máy bay, cứ như vậy.”

Nói xong y phanh một tiếng tắt điện thoại, làm thư ký bên cạnh hoảng sợ.

Ngồi trên máy bay, tiếp viên hàng không đã bắt đầu yêu cầu tắt di động, Kỳ Phong vẫn chưa từ bỏ ý định, cuối cùng ném di động sang một bên, vẫn không có điện thoại không có tin nhắn, cái gì cũng không có, chỉ có ký hiệu cổ quái loạn mã.

Phù dung câu chết tiệt! Y đem qua sủng hấn như vậy, hấn hồi báo chồng của mình như vậy.

Nữ thư ký bên cạnh nhìn sắc mặt lão bản thật sự rất không xong, trộm liếc mắt nhìn màn hình điện thoại của y, không thấy tên người liên lạc, nhưng nhìn thấy nội dung ngắn, kinh ngạc nhũu lông mày, cười trộm.

Kỳ Phong quay đầu, mặt không đổi sắc hỏi cô, “Cô cười cái gì?”

“A... Không, không a, tôi chỉ là không cẩn thận nhìn thấy tin nhắn kia của ngài ...”

“Cô biết kí hiệu <3 này?”=”” kỳ=”” phong=”” nhượng=”” màý.”=””>

Nữ thư ký nở nụ cười, “Ai không biết a, cái ký hiệu này là trái tim tách ra phía bên trái, ý là em yêu anh.”

Toàn thân Kỳ Phong nháy mắt cứng ngắc, trên mặt hiện lên một tia kinh ngạc hiếm thấy, tiếp mãnh liệt tắt di động, thấp khụ vài tiếng, không nói gì rồi đi toilet.

Thư ký nhìn chằm chằm lão bản vội vàng, hoài nghi không phải mình hoa mắt chứ, bởi vì cô nhìn thấy lỗ tai Kỳ rất đỏ.

Bởi vì trận tổng chung kết Nhạc Động Toàn Cầu ngày mai mở màn, Lạc Khâu Bạch tạm thời dừng chuyện công tác, Hàn Chiêu bên kia cũng xin nghỉ, chuyên tâm chuẩn bị cho trận đấu.

Địa điểm trận tổng chung kết không tổ chức tại Studio, mà là tổ chức trong sân thể dục lớn nhất trung tâm S thị, có thể chứa hơn vạn người xem, vé một tháng trước cũng đã tranh mua không còn, vé VIP hôm qua ngày đầu tiên bán nửa giờ cũng hầu như không còn, thậm chí cả vé chợ đen bán với giá gấp đôi vẫn cung không đủ cầu.

Lạc Khâu Bạch tự nhận mình là diễn viên, khoảng cách ca sĩ cái từ này còn kém rất xa, đây là lần đầu tiên hấn đứng trên sân khấu lớn như vậy, nhiều người tham dự như vậy, trong lòng vừa hưng phấn lại khẩn trương, cho nên khi tập luyện cũng rất dụng tâm dốc sức.

Lần diễn tập cuối cùng chấm dứt, lúc về đến nhà đã là 11 giờ khuya.

Trừ bỏ buổi sáng kia, cả ngày này Kỳ Phong đều không có liên lạc với hấn, giữa trưa nhàn rỗi, Lạc Khâu Bạch nghĩ y đã xuống máy bay, gọi điện thoại cho y cũng không có ai nghe, sau mấy lần vẫn luôn như thế.

Đại điều quái sẽ không còn vì buổi sáng lên máy bay mà sinh khí đi?

Lạc Khâu Bạch tắm rửa xong, một bên lau tóc một bên suy nghĩ, nghĩ đến biểu tình của Kỳ Phong, nhẹn không được nở nụ cười, hấn cực độ hoài nghi Kỳ Phong căn bản không hiểu tin nhắn của mình, nếu không làm sao có thể có phản ứng này.

Trong lòng đang nghĩ tới, Kỳ Phong điện thoại tới.

Hấn cười tủm tỉm nghe, “Như thế nào, rốt cục gọi điện thoại cho em rồi?”

“...” Kỳ Phong không nói lời nào, từ trong xoang mũi phát ra đơn âm không mặ không nhậ, một lát sau mới mở miệng, “Anh chỉ nói cho em biết anh đến rồi.”

Lạc Khâu Bạch bị tức nở nụ cười, con mẹ nó anh buổi sáng đến Singapore, đến buổi tối mười hai giờ mới nói với em, anh là trên đường bị bắt cóc sao?

“A... Máy bay cũng chậm, chuyển bay trên Singapore không có em tốc độ cũng nhanh quá đi?”

“...” Kỳ Phong lại không nói, y tuyệt đối sẽ không nói cho thê tử, ngày hôm nay y đều nghĩ đến ký hiệu “Em yêu anh” kia, thế cho nên không thể nghe thanh âm của phù dung câu, sợ hãi mình sẽ không chịu được, cả chính sự đều chậm trễ.

Muốn trách thì trách thê tử của y thật sự rất thị sủng mà kiêu, sắc đẹp lắm quốc loại chuyện chỉ số thông minh thấp này y tuyệt đối không thể làm.

Y thấp khụ một tiếng, trầm giọng nói, “Em hôm nay diễn tập thể nào?”

“Tạm tạm, chỉ cần không dọa người là được.” Lạc Khâu Bạch ngửa mặt nằm ở trên giường, cũng không hỏi y rốt cuộc có đoán được ký hiệu kia không, chắc chắn hai tiếng ai thán, “Anh hỏi cái này để làm gì? Dù sao anh lại không trở lại xem.”

Kỳ Phong bị nghẹn một chút, vậy em mở miệng a, em chỉ cần mở miệng anh sẽ trở về.

“Anh chỉ là hỏi một chút chuyện diễn tập, cũng không phải hỏi em.”

“Vậy anh gọi điện thoại cho em làm gì? Công ty nhiều viên chức như vậy, biết nhiều hơn em?” Lạc Khâu Bạch nhin cười.

“...” Kỳ Phong không nói, một lát sau mới mở miệng, “Anh ngủ không được, muốn khảo sát một chút trình độ ca hát của em có phải vẫn tao như vậy, không được sao?”

Lạc Khâu Bạch nở nụ cười, “Được rồi, đương nhiên tốt, nếu ngủ không được nghe khúc hát ru được không?”

Kỳ Phong cương một chút, biết rõ đêm khuya nghe thanh âm của phù dung câu quả thực là tra tấn chính mình, nhưng lại không muốn cúp điện thoại, đúng lúc này, Lạc Khâu Bạch không đợi y mở miệng đã hát lên.

“... Tiểu bảo bối mau mau ngủ, trong mộng sẽ có cha đi theo, cùng con cười cùng con mệt, có cha cùng dựa vào nhau...”

Lạc Khâu Bạch trước kia thường xuyên dỗ tiểu tử kia đi ngủ như vậy, hiện tại Đoàn Đoàn ngay tại bên người, tiểu tử kia đã sớm ngủ, lúc này dựa vào bên người ba ba, một tay nhỏ bé ngậm trong miệng, một tay nhỏ bé trao quần áo ba ba, ngủ thơm ngọt, còn thở khò khè.

Ban đêm an tĩnh cực kỳ, Kỳ Phong không nói chuyện, Lạc Khâu Bạch thấp thấp hát.

“... Hoa nhi tùy lưu thủy, nhật đầu bảo xuân quy, phần diện hàm tiểu vi bất lộ, chủ giác hàm khóa tương tư lệ...”

Hắn vẫn luôn lặp lại vài câu ngắn gọn, thanh âm Kỳ Phong chậm rãi trầm xuống, từ trong ống nghe nhợt nhạt truyền ra.

Lạc Khâu Bạch đoán được y đang ngủ, cười nhẹ nhàng nói, “Kỳ thật có chút tiếc nuối, nếu anh có thể tới hiện trường thì tốt rồi, bất quá công sự quan trọng nhất, Phong Phong, ngủ ngon.”

Hắn hôn một chút lên ống nghe, lại không muốn cúp điện thoại, liền cầm điện thoại nhắm hai mắt lại, cũng ngủ.

Lúc này điện thoại đầu kia Kỳ Phong lại mở mắt.

Trận tổng chung kết Nhạc Động Toàn Cầu rốt cục oanh oanh liệt liệt mở màn, truyền thông tề tụ, hơn vạn người xem cùng kêu lên tên ca sĩ mình thích hoan hô hò hét.

Toàn bộ hiện trường lóe kim quang tinh tinh, huyền lệ loá mắt, trong trời đêm sáng ngời chói mắt, buổi lễ long trọng thanh thế to lớn, hoàn toàn không kém hơn sân khấu dành cho siêu sao đại bài biểu diễn.

Lạc Khâu Bạch cùng vệ sĩ và Trịnh Hoài Giang cùng đi xuống dưới hiện trường, hắn hôm nay mặc tây trang màu trắng, tóc vuốt lên, lỗ tai đeo nhĩ đinh đẹp mắt, trên tóc vấy một tầng bột phấn lam sắc, suất khí bức người, mới vừa xuống xe, fan hâm mộ cùng kêu lên thét chói tai:

“Khâu Bạch! Khâu Bạch!”

“Khâu Bạch cố lên, chúng em đều yêu anh!”

Lạc Khâu Bạch hướng bọn họ cười phất phất tay, lại đưa tới một trận thét chói tai, bên cạnh Trịnh Hoài Giang nhỏ giọng cười nói, “Cậu hiện tại xem như đỏ, tôi cam đoan, chỉ bằng hôm nay cậu phát huy bình thường, số phiếu trên internet cũng có thể giúp cậu đứng trước vài tên.”

Lạc Khâu Bạch cũng chỉ cười cười, lúc này phóng viên đang ngồi xổm bên cạnh đột nhiên đứng lên, vây quanh hắn chặt như nêm cối.

Trước tuôn ra chuyện hài tử cùng nhần, ai cũng không có cơ hội phỏng vấn hắn, hiện giờ người ngay trước mắt, đèn flash chớp chớp, các loại vấn đề lại một lần đập vào mặt.

“Lạc tiên sinh, trên mạng có tuôn ra chiếc nhẫn kim cương anh đeo là số lượng có hạn trên toàn cầu, giá trị hơn 100 vạn, có phải thật vậy hay không?”

“Anh thật sự đã kết hôn sao? Hôm nay mẹ hài tử có cùng anh tham gia trận đấu không?”

“Kỳ tiên sinh vẫn luôn cùng ngài quan hệ thân mật, đêm trước trận đấu đột nhiên bay đi Singapore, là bởi vì anh giấu diếm chuyện kết hôn và có con, mới cùng anh náo loạn không thoải mái sao?”

...

Vấn đề đều quay chung quanh scandal, Lạc Khâu Bạch đã sớm dự đoán được sẽ như vậy, ý vị sâu sa nói, “Về hài tử, tôi chỉ có thể nói hài tử là con tôi như vậy đủ rồi, về phần những thứ khác là chuyện riêng của tôi tôi không cần giải thích. Mọi người không ngại thì hãy đem tinh lực đặt ở trận đấu đêm nay, chúc mọi người hôm nay vui vẻ.”

Nói xong lời này hắn trực tiếp vào hội trường, phóng viên còn muốn truy vấn, lại bị bảo an ngăn cản.

Màn đêm từ từ buông xuống, buổi tối 8 giờ, trận đấu chính thức bắt đầu, hơn vạn pháo bông cháy lên trong sân thể dục, chiếu sáng bóng đêm dày đặc, bên dưới ngũ sắc là tuyên truyền giác ngộ và tiếng thét cùng tiếng vỗ tay.

Các loại đèn huỳnh quang chiếu xuống toàn bộ sân thể dục, lờ lờ nhấp nháy, tựa như một dải ngân hà sặc sỡ.

Thứ tự của Lạc Khâu Bạch là đã định, cho nên lên sân khấu cuối cùng.

Lúc trước tham gia trận đấu chỉ là vì kiểm nghiệm thành quả một năm học tập ở Mỹ của mình một chút, hiện giờ hắn có thể đi đến sân khấu lớn như vậy đã không cần chứng minh. Cho nên đối với kết quả cuối cùng hắn tuyệt không để ý, hoàn toàn đem nó trở thành show diễn để diễn hết mình.

Đứng trên một sân khấu lớn như vậy, hắn đứng ở giữa sân khấu, xa xa có rất nhiều người quơ bảng có đèn huỳnh quang, mặt trên là ba chữ “Lạc Khâu Bạch”.

Hiện trường mấy vạn người, căn bản thấy không rõ khuôn mặt, nhưng sau khi Lạc Khâu Bạch lên đài vẫn theo bản năng tìm bóng dáng của Kỳ Phong, tuy rằng biết rõ người này sẽ không đến.

Giơ lên microphone, hắn chậm rãi hát, mọi người đi theo tiết tấu quơ đèn huỳnh quang, chợt nghe hắn dùng thanh âm độc đáo vì ách chậm rãi hát:

“Anh ban đêm là ban ngày của em, khi em tỉnh sẽ gặp anh trong mộng, chỉ vì muốn gặp em một chút, anh sẽ không phân ngày đêm tưởng niệm...”

Đây là một bài hát xưa, đưa tới hiện trường đại hợp xướng, một khúc kết thúc, hắn cúi đầu chào cảm ơn, tiếng thét liên tiếp vang lên, biển người la lên tên hắn.

Tuyển thụ bị đã định có hai cơ hội biểu diễn, hắn nhìn dàn nhạc, đang chuẩn bị biểu diễn ca khúc tiếp theo, trong tai nghe đột nhiên truyền đến thanh âm ồn ào, tiếp cũng không nghe nhạc đệm, “Bài hát này cậu hảo hảo phát huy, Kỳ tiên sinh đến.”

Trong nháy mắt, Lạc Khâu Bạch lại thất thần, ánh mắt tìm kiếm trong đám người, muốn tìm thân ảnh Kỳ Phong, nhưng tối như vậy, lại không biết y rốt cuộc ở chỗ nào, làm sao tìm được?

Hắn hít một hơi, trên mặt lộ ra tươi cười, gần gũi màn ảnh, mặc kệ là hiện trường, internet hay người xem trước TV, đều nhìn đến thấy cặp mắt xéch kia sáng lên.

Dàn nhạc đã chuẩn bị tốt điệu nhạc, chờ hấn ra hiệu, thấy hấn vẫn không mở miệng, tai nghe cũng truyền đến thanh âm, “Khâu Bạch xảy ra vấn đề gì, sao còn không hát?”

Lạc Khâu Bạch quét mắt qua hiện trường, cười mở miệng, “Bài hát này là tự tay tôi viết, hy vọng mọi người thích.”

Hiện trường vang lên tiếng vỗ tay nhiệt liệt, hậu trường tất cả đều hỗn loạn, bởi vì Lạc Khâu Bạch không hát ca khúc Hưởng Bắc Khứ khi diễn tập, ai cũng không biết hấn muốn hát ca khúc sáng tác, thậm chí giấy tiếp theo liền muốn hát, dàn nhạc cả điệu nhạc cũng không có!

Trong tai nghe truyền đến thanh âm ồn ào vội vàng, “Khâu Bạch cậu làm cái gì, lão bản ở trong này, cậu điên rồi?”

Lạc Khâu Bạch tháo xuống tai nghe, thở phào một hơi, cúi đầu với dàn nhạc, thủ thế tạm dừng, ôm giá đỡ microphone đi tới sân khấu.

“Gần đây rất nhiều người đều hỏi tôi vấn đề này, hiện tại chính là đáp án của tôi.”

Hiện trường cũng không biết hậu trường rốt cuộc xảy ra chuyện gì, chỉ nhiệt tình vỗ tay, Lạc Khâu Bạch nhắm mắt lại, ngăn cách hết thấy tiếng ồn, chậm rãi hát lên.

Hấn vừa mở miệng tất cả mọi người đều hơi bối rối, bởi vì ca khúc này không có ca từ, từ đầu tới đuôi đều là ngâm nga.

Nhưng cách mấy chục giây, những fan cầm bảng sáng đèn huỳnh quang ghi “Lạc Khâu Bạch” như là đột nhiên nghĩ tới điều gì, kích động thất thanh hét chói tai, lấy điện thoại di động ra, điên cuồng chụp ảnh, có một chút kích động muốn nhảy lên, phóng viên cũng hiểu được, mãnh liệt mở to hai mắt, tiếp khiêng máy quay nhắm ngay Lạc Khâu Bạch.

Hiện trường triệt để sôi trào lên, tiếng hát của Lạc Khâu Bạch thậm chí đều bị tiếng hét chói tai của biển người bao phủ.

Kỳ thật hát trong sân thể dục to chứa vạn người như vậy, chuẩn âm sẽ bị quấy nhiễu, hấn hát cũng không tốt, hát như vậy trong trận đấu cũng coi là tiêu chuẩn, nhưng hấn lại cười đến mặt mày đều cong lên, ánh mắt dưới đài chậm rãi chăm chú.

Kỳ Phong, cả fan đều hiểu được, anh hiểu chưa?

72. Chương 75

Chương 75

Thời gian trận đấu cho tuyển thủ đai định lần thứ hai biểu hiện kỳ thật cũng không dài, nhiều nhất cũng chỉ ba phút đồng hồ.

Khi Lạc Khâu Bạch hát xong, không khí hiện trường đạt tới cao trào, fan hét chói tai nhắc lên một biển người, đèn loang loáng bốn phương tám hướng, trong sân thể dục tối đen to như vậy, tựa như chân trời rực rỡ lóng lánh tinh thần.

Trên hiện trường rất nhiều người không phải fan của Lạc Khâu Bạch cũng không biết đến tột cùng xảy ra chuyện gì, cũng không rõ bài hát một ca từ cũng không có chỉ ngâm nga hát vì sao lại oanh động như vậy.

Chung quanh là tiếng ồn ào hét chói tai, tựa hồ có người vẫn luôn cầm di động hò hét cái gì đó, càng ngày càng nhiều người hiểu được là xảy ra chuyện gì, đồng thời ồn ào theo.

Lạc Khâu Bạch bị tiếng ồn ào nháo đến có chút ngượng ngùng, tháo xuống microphone cúi đầu, nói một tiếng “Cảm ơn mọi người”, lại trêu ghẹo nói, “Người đó thực thẹn thùng, các người không cần ồn ào.”

Một câu nói kia, tựa như một trái bom nguyên tử nổ tung, khán giả càng thêm điên cuồng hét chói tai, toàn trường truyền đến một trận cười vang.

Lạc Khâu Bạch cầm microphone đi xuống, paparazzi rớt cuộc ngồi không yên, kiêng trường thương đoàn pháo chạy theo, fan hò hét liên tục không ngừng, không khí hiện trường cơ hồ không khống chế được, bảo an không thể không xuất động, ngăn lại phóng viên, lúc này mới có thể để trận đấu tiếp tục tiến hành.

Trước sân khấu ồn ào, hậu trường càng thêm hỗn loạn bất kham. Nhân viên phía sau màn đều bị Lạc Khâu Bạch khiến cho hết hồn, tuy rằng năng lực khống chế của hắn phi thường tốt, một chút cũng không bại lộ, thậm chí người xem đến hiện tại còn không biết Lạc Khâu Bạch đổi ca khúc, nhưng khi phát sóng trực tiếp xuất hiện loại chuyện này, tâm tình quả thực giống đang ngồi trên xe.

Thậm chí giờ phút này không khí càng thêm náo nhiệt, nhân viên công tác đều lâm vào nhiệt nghị, trong đó có không ít người quan hệ rất tốt với Lạc Khâu Bạch, tất cả đều không hiểu ra sao.

“Khâu Bạch bình thường không phải người bốc đồng như vậy, cậu ấy rốt cuộc đang làm cái gì?”

“Đây chính là trận chung kết a! Tôi còn cược với bà xã, cậu ấy nhất định có thể giành quán quân, tôi có tiền a!”

“Trời ạ... Tôi đều nhanh bị cậu ấy lừa chết, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, sao cậu ấy đột nhiên đổi ca khúc?”

Lúc này người phụ trách liên lạc tuyển thủ cũng ngỡ ngàng, không dám tin mở to hai mắt, trong đó một người nuốt một ngụm nước bọt, nói lắp mồm miệng, “... Được, giống như, sau khi cậu ấy nghe được lão bản đến mới... Mới đột nhiên thay đổi ca khúc...”

Hiện trường một mảnh tĩnh mịch, hậu trường to như vậy bởi vì câu này nháy mắt lặng ngắt như tờ.

Dừng vài giây đồng hồ, mọi người hít một hơi lương khí, tiếp mãnh liệt bưng kín miệng người này.

Mẹ kiếp, nhìn trộm cũng không cần tùy tiện nói ra a! Nếu lão bản biết chúng ta đều chết chắc!!

Tim Lạc Khâu Bạch đập nhanh, từ trước sân khấu đến hậu trường vài bước hắn cũng chờ không được, cơ hồ chạy về phía trước, lúc này ở xa xa Trịnh Hoài Giang cầm đồ của hắn bước nhanh đến, thấy hắn bắt đầu thẳng mặt phê đầu, “Lạc Khâu Bạch hôm nay thi xong cậu theo tôi về Tinh Huy, tôi phải phạt cậu tên lớn mật dám giải ước, mẹ nó, tôi bị bệnh tim đều bị cậu gây sức ép!”

“Diêm vương gia tha mạng, anh chờ tôi tìm được Kỳ Phong, sau đó tùy tiện anh xử trí.” Nói xong hắn từ trong tay Trịnh Hoài Giang cầm điện thoại di động của mình, bấm dãy số Kỳ Phong, ba bước rồi hai bước chạy trốn, lưu lại Trịnh Hoài Giang một mình ở tại chỗ gương mặt nhìn.

Điện thoại vẫn luôn gọi không được, trong lòng bàn tay Lạc Khâu Bạch tất cả đều là mồ hôi, một bàn tay đột nhiên từ bên cạnh bắt lấy hắn, tiếp mãnh liệt ấn đến trên tường.

Hương vị quen thuộc đập vào mặt, thân thể cao đại rắn chắc áp lên, giống một đỉnh núi nguy nga hoàn toàn bao trùm Lạc Khâu Bạch.

Biểu tình của Kỳ Phong miễn bàn có bao nhiêu không xong, trên người còn mang theo khí tức phong trần một mối, lúc này khuôn mặt đều băng lạnh, chau mày, hiển nhiên tức giận không nhẹ, “Lạc Khâu Bạch, em nói cho anh biết em đang làm cái gì, nói a! May là anh đến hiện trường xem trận đấu, nếu ngày mai anh mới về, anh có thể bị em làm tức chết!”

Mặt của y đen như đáy nồi, ngực kịch liệt phập phồng, thậm chí cả khoe mắt đều hiện lên khí đỏ, giống một con sư tử nóng nảy.

Ấn... Sư tử cũng là động vật họ mèo, ngẫu nhiên tặc mao thật đúng là rất đáng yêu.

Hắn cười đưa tay sờ tóc ngắn cứng rắn màu đen của y, hơi thất vọng chặc chặc hai tiếng, “Quả nhiên a... Em biết không thể ôm hy vọng quá lớn với anh.”

“Đừng có cợt nhả.” Kỳ Phong không vui bỏ ra tay hắn, đắm chìm trong lửa giận không chú ý tới Lạc Khâu Bạch nói gì đó.

“Em bình thường thị sủng mà kiêu anh đều tùy tiện, nhưng đây là trận đấu em rốt cuộc có hiểu hay không? Anh trước khi đi công tác đã nói với em như thế nào em quên rồi sao, chỉ cần em phát huy như bình thường,

có thể được giải, nhưng em hát cái này gọi là cái gì, ca từ đều không có, cho dù hiện tại anh dùng thân phận ép giám khảo cho điểm cao cũng không xong!”

“Em đã là đài định rồi, có phải còn muốn tìm đường chết em mới cam tâm phải không?!”

“Uy, anh hãy nghe em nói hết được không? Bình thường lười nói, hiện tại bắn súng, phốc phốc phốc không ngừng.” Lạc Khâu Bạch khó thấy Kỳ Phong nói nhiều lời như vậy, nhin không được ngắt lời.

Ai biết Kỳ Phong khoát tay, rất cục tĩnh táo lại, “Được rồi, em không cần nhiều lời, làm chồng, em tìm đường chết thành như vậy anh cũng sẽ không ghét bỏ em.”

“Chuyện cho tới bây giờ cũng không có biện pháp khác, lát nữa anh kêu thư ký đưa cho mấy giám khảo kia mỗi người mấy chục vạn, không sợ bọn họ cho điểm thấp.” Nói xong Kỳ Phong sửa sang lại cà vạt, tựa hồ còn chưa nguôi giận, trừng mắt nhìn Lạc Khâu Bạch tức giận nói, “Anh làm sao tìm được em người vợ bại gia như vậy.”

Lạc Khâu Bạch thật sự là chịu không nổi, cười đến nước mắt đều chảy ra, bắt đắc dĩ lại trêu tức nói, “Người xem cùng phóng viên đều đoán được, anh như thế nào vẫn không thông suốt.”

Kỳ Phong nghi hoặc nhíu mày, Lạc Khâu Bạch cười tiến đến bên tai y, thấp giọng nói, “Em ngay cả tiền tam danh cũng không muốn, còn mạo hiểm lớn thổ lộ trước mặt mọi người, anh còn dùng loại thái độ này với em sao?”

Kỳ Phong sững sốt một chút, biểu tình trên mặt nháy mắt trở nên đẹp mắt, nắm chặt tay Lạc Khâu Bạch, “Thổ lộ trước mặt mọi người cái gì... Em rốt cuộc đang giở trò quỷ gì?”

Lạc Khâu Bạch vừa muốn mở miệng, trong tai nghe đột nhiên truyền đến thanh âm dồn dập, “Khâu Bạch? Khâu Bạch? Có nghe không, còn một phút đồng hồ nữa phải lên sân khấu, cậu hiện tại ở nơi nào?”

Lúc này từ xa xa truyền đến tiếng bước chân vội vàng, “Cậu xác định Lạc Khâu Bạch vừa rồi đi hướng này?”

“Xác định xác định, tôi tận mắt nhìn thấy cậu ấy chạy tới đây.”

Đối thoại của hai người truyền đến, không đợi Lạc Khâu Bạch kịp phản ứng, bọn họ đã chạy tới, thấy Lạc Khâu Bạch cùng lão bản ôm nhau, lúc này thiếu chút nữa ngã quỵ trên mặt đất, “Kỳ... Kỳ tiên sinh.”

“Tôi... Chúng tôi là tới thúc giục, kế tiếp là Lạc Khâu Bạch ...”

Kỳ Phong mặt đen, ngẩng đầu phết bọn họ, “Các người nhìn thấy cái gì?”

Hai người ngây ra như phỗng, dùng sức lắc đầu, “Báo cáo Kỳ tiên sinh, chúng tôi cái gì cũng không phát hiện!”

“...” Lạc Khâu Bạch có chút , thấp khụ một tiếng, thừa dịp hai người không quay đầu lại, như là đột nhiên nghĩ tới điều gì tiến đến bên tai Kỳ Phong giảo hoạt mở miệng, “Kỳ lão bản, cho anh gợi ý, nếu không rõ ý em, nhớ rõ đi xem video.”

Nói xong, hắn không đợi Kỳ Phong kịp phản ứng đã chạy nhanh như chớp, lưu lại Kỳ Phong vẻ mặt hắc khí đứng tại chỗ.

Phù dung câu chết tiệt, rốt cuộc muốn làm cái gì?

Lạc Khâu Bạch lần thứ hai lên đài, hiện trường lại nhấc lên cao trào, đến phân đoạn giám khảo cùng người xem chấm điểm, cạnh tranh kịch liệt đã đến gay cấn.

Giờ phút này Kỳ Phong đi nhanh vào văn phòng, cấp dưới đi theo hội báo.

“... Đêm nay tỉ lệ xem phá 20%, 37 phần khi Lạc Khâu Bạch lên sân khấu thậm chí đã đạt tới 33%, trên mạng toàn bộ đều là vị trí đứng đầu, hiện tại ồn ào huyền náo cũng tất cả đều là chuyện trận đấu lần này, tỉ lệ xem tin tưởng khi thông báo quán quân sẽ tăng cao hơn.”

Cấp dưới hưng phấn báo cáo, Kỳ Phong nhìn chằm chằm thân ảnh của Lạc Khâu Bạch trước màn hình, gắt gao nhíu mày.

Chẳng lẽ thật là tất cả mọi người hiểu được ý của phù dung câu, y làm chổng lại không rõ?

Phất tay kêu cấp dưới lui ra, y thuận tay mở ra máy tính, quả nhiên phô thiên cái địa tất cả đều là Lạc Khâu Bạch, y tùy tay mở một tin giải trí mới nhất.

“Đêm nay tổ chức trận tổng chung kết Nhạc Động Toàn Cầu, Lạc Khâu Bạch nhân khí đại nhiệt mạnh mẽ, tại một vòng cuối cùng biểu diễn lấy một ca khúc không có ca từ ngâm nga để bày tỏ tình yêu, tỏ vẻ đã có ý trung nhân. Mà phương thức này, vừa lúc không hên mà gặp với chương trình cậu ấy đã tham gia khi xuất đạo, làm fan hâm mộ hoan hô cùng thét chói tai, đẩy không khí lên cao trào. Hiện tại chúng ta xem một chút, Lạc Khâu Bạch tại hiện trường biểu hiện phấn khích và tại sao cậu ấy lại dùng phương thức đặc biệt này để thổ lộ.”

Một đoạn dạo đầu, sau đó là hình ảnh Lạc Khâu Bạch vừa rồi trong sân thể dục hát, một khúc chấm dứt, fan hâm mộ kích động, hình ảnh chuyển, biến thành một tiết mục không nổi danh.

Bởi vì thời gian đã lâu, hình ảnh cũng không rõ ràng, quần áo cũng có chút khác so với bây giờ. Năm đó tiết mục này là công ty Khải Đức tạo ra cho người mới, phàm là nghệ sĩ đã ký hợp đồng đều có cơ hội lên đài, trong mắt người xem coi như là có chút nhân khí.

Theo một minh tinh mới nổi, một đám người mới ngầy ngỗ lên đài, nữ có nam có, cùng nhau chơi trò chơi thật lòng, tất cả mọi người dốc hết khả năng thể hiện, đều muốn lưu lại cho người xem ấn tượng, lúc này đứng ở trong góc nhỏ là một nam nhân tóc ngắn, bị MC ồn ào gọi vào trước sân khấu.

6 năm trước, Lạc Khâu Bạch vừa mới xuất đạo, hần mặc bộ đồ màu xám tro đầu đội nón, quần bò cùng giày thể thao, giống như học sinh chưa tốt nghiệp, thậm chí trên mặt còn mang theo một chút trẻ con, hần thực hiện nhiên cũng không thuần thục trước màn ảnh, cười có chút khấn trương, “Xin chào mọi người, tôi tên Lạc Khâu Bạch, là tân nhân trong công ty Khải Đức.”

Năm đó lưu hành hình tượng nam nhân cao đại uy mãnh, hần gầy trọc căn bản không được ưa chuộng, hơn nữa khuôn mặt cũng không xinh đẹp vừa mở miệng làm hiện trường vỗ tay, màn ảnh chưa bao giờ dừng ở trên người hần, MC thối phồng hai cầu, trực tiếp mở miệng nói, “Như vậy Lạc Khâu Bạch, cậu lựa chọn nói thật hay là mạo hiểm?”

“Ấn... Nói thật đi, mạo hiểm tôi làm không tốt.”

Thực thành không thể tái thực thành, quả thực không có điểm sáng nào, người thông minh sẽ sẽ lựa chọn mạo hiểm để có thể toàn diện thể hiện mình, trừ phi là có đối tượng, nếu không ai sẽ quan tâm cuộc sống riêng của một tân nhân không danh khí?

MC lấy ra một cái hộp, bên trong lấy ra một vấn đề mà người xem chọn, Lạc Khâu Bạch mím môi chọn một cái, cái loại biểu tình thấp thỏm lại chờ mong này, cặp mắt xé sáng ngời, làm Kỳ Phong đột nhiên nghĩ tới con thú nhỏ vô hại.

“A, là vấn đề này.” MC ha ha mỉm cười, mở ra tờ giấy, “Mời cậu nói ra hình tượng người yêu lý tưởng của mình, nếu gặp người như thế, cậu sẽ thổ lộ với cô ấy như thế nào?”

Nghe được vấn đề này, Lạc Khâu Bạch gãi gãi tóc, hiển nhiên có chút ngượng ngùng, “Thích loại hình ôn nhu.”

“Ý là đối tượng thích làm nũng hay đùa cậu sẽ không suy xét lâu?”

“Không phải.” Lạc Khâu Bạch cười cười, “Nguyện ý làm nũng làm mình làm mấy với tôi chứng minh trong lòng người ấy có tôi, vậy cũng là một loại ôn nhu đi? Bất quá Minh ca, tôi đây nói trọng điểm rõ ràng là hai chữ kia mà.”

Hiện trường nở nụ cười, hần nhếch môi, “Về phần phương thức thổ lộ...”

Về mặt của hần đặc biệt nghiêm túc, tựa như sau nhiều năm vẫn như vậy, mang theo sự dẻo dai, hần tựa hồ lâm vào khó xử, suy nghĩ thật lâu mới cười mở miệng, “Đại khái sẽ hát một ca khúc.”

MC có chút kinh ngạc, “Nghe nói Tiểu Lạc trong công ty thích diễn xuất, vẫn luôn làm công tác trong phương tiện này, sao lại nghĩ tới ca hát?”

Lạc Khâu Bạch đưa tay sờ sờ chóp mũi, biểu tình xấu hổ ngây ngô, “Chính là bởi vì không am hiểu ca hát cho nên mới muốn thổ lộ bằng việc ca hát, đại khái chính là muốn đem lần đầu tiên lưu cho đối tượng mình thích, loại cảm giác này.”

“Lần đầu tiên” này thật sự làm người ta mơ màng vô cùng, người xem đều cười trộm, cả MC đều không nhận được cười, đùa hần nói, “Đó là ‘Lần đầu tiên’ thế nào?”

Lạc Khâu Bạch thật không có nghe ra ý, đặc biệt đứng đắn suy nghĩ trong chốc lát, càng cảm thấy ngại ngùng, “Tôi còn thật không có nghĩ tới, bất quá phỏng chừng sẽ ghi nhớ tiếng tim đập của người đó, sau đó trước mặt mọi người dựa theo tiếng tim đập của người đó nghĩ ra giai điệu hát một ca khúc đi, bất quá ca từ coi như xong, trước mặt mọi người nói quá đa tình sẽ làm người khác cho rằng tôi đóng phim truyền hình Quỳnh Dao, rất buồn nôn.”

Hiện trường cười vang, Lạc Khâu Bạch cũng cong lên ánh mắt, video im bất ngừng, màn ảnh dừng lại trên mặt người vừa mới 20, cùng Lạc Khâu Bạch hiện tại đứng ở dưới ngọn đèn rực rỡ.

Tim Kỳ Phong đập cơ hồ mất đi không chế, y gắt gao nhìn chăm chăm màn hình, ngực kịch liệt phập phồng.

Thê tử của y dùng thời gian 6 năm, thực hiện lời hứa năm đó, mà lựa chọn đối tượng không phải bất luận kẻ nào, mà là y, cũng chỉ có y.

Đầu ngón tay của y run rẩy, trên mặt đỏ hồng, yên lặng đem màn hình chuyển sang một bên, không nhìn khuôn mặt kia, nếu lúc này có người tiến vào sẽ nhìn thấy nam nhân luôn luôn mặt không đổi sắc, giờ phút này tựa như một con cua bị nấu chín.

Nhưng không nhìn máy tính, trong phòng làm việc còn có mấy chục máy quay, ghi lại hình ảnh trong sân thể dục, lúc này tuyên bố kết quả cuối cùng, tiếng hét vang dội, tiếng hoan hô cơ hồ muốn xé nát toàn bộ hiện trường.

Lạc Khâu Bạch đứng ở giữa vạn người, lúc này màn ảnh vừa lúc chuyển qua trước mặt hần, dưới ánh đèn, hần ngẩng đầu cười cười, như là cùng Kỳ Phong bốn mắt nhìn nhau.

Trong nháy mắt, Kỳ Phong có cảm giác mình như là bị nhục khí hung hăng đánh trúng, hung hăng đập mặt bàn, thầm mắng một tiếng, mở cửa đi ra ngoài.

Trận đấu long trọng rốt cục chấm dứt, ca khúc cuối cùng của Lạc Khâu Bạch quá lợi hại, không có ca từ cũng không có biểu diễn trên sân khấu, tuy rằng không khí bởi vì hần mà bị đốt lên cực hạn, nhưng đối với kết quả mà nói, những điều này là dư thừa.

Cuối cùng hần chỉ đứng thứ tư, cách người thứ ba một chút, bất quá tâm tình của hần hoàn toàn không bởi vì chuyện này mà bị ảnh hưởng, ngược lại so với tuyển thủ đoạt giải còn vui vẻ hơn, người xem không ngừng hét chói tai, liên tiếp hò hét, Nhạc Động Toàn Cầu rốt cục thả xuống màn che.

Ngoài sân thể dục, paparazzi ngồi xổm cùng fan hâm mộ chờ đợi chụp ảnh kí tên đứng chật như nêm cối, Lạc Khâu Bạch cùng Kỳ Phong mất một ít công phu mới ngồi trên xe trở về.

Trong xe quỹ dị yên lặng, Kỳ Phong mặt không đổi sắc, không nhìn Lạc Khâu Bạch bên cạnh, cũng không nói chuyện với hần, vẫn luôn lái xe.

Lạc Khâu Bạch nhìn biểu tình của y rất kỳ quái, trạc y một chút cười nói, “Kỳ lão bản, em đứng trước người thứ 5, anh không chúc mừng sao?”

Kỳ Phong tránh đi tay hần, ngồi sang bên cạnh, phi thường không vui nói, “Đứng thứ 4 cũng khoe khoang, thật sự là không biết gì, còn có, em tránh xa anh một chút.”

Y phi thường cứng ngắc, giống một tấm sắt lạnh như băng, Lạc Khâu Bạch nhìn khuôn mặt nghiêng của y, cười tủm tỉm ghé sát vào vai phần, “Kỳ lão bản, ca khúc kia anh rốt cuộc có đoán ra không?”

Kỳ Phong không nói lời nào, hung hăng đập chân ga.

“Xem ra là biết.” Lạc Khâu Bạch trêu tức nở nụ cười, một bàn tay để trên bả vai nam nhân, “Anh đã xem video em nói kia rồi, đến đến đến, chia sẻ một chút cảm thụ, hiện tại trong lòng anh có phải đặc biệt cảm động hay không?”

“Em có thể ngâm miệng không?” Kỳ Phong hung hăng trừng hắn, xe chạy như bay đi ra ngoài, “Còn có để cái tay em xuống, không nên đụng anh!”

Đèn ngoài cửa chiếu rọi xuống, y mím môi thật chặt, hai đùi cương ở ghế lái, mặt nghiêng màu da cũng có chút quý dị.

Lạc Khâu Bạch nhin cười, nhắc tay đầu hàng, “Được, không bính liên không bính, làm như em hiếm lạ, em có chút mệt mỏi, chớp mắt chút, về đến nhà gọi em.”

“Không trở về nhà.” Kỳ Phong cứng rắn mở miệng.

“Àn?” Lạc Khâu Bạch xóc mí mắt, “Sắp sáng, không trở về nhà còn có thể đi chỗ nào?”

“Mướn phòng.”

“... Ha?” Lạc Khâu Bạch phút chốc mở to mắt, ngồi ngay ngắn, “Anh nói cái gì?”

Kỳ Phong không nói chuyện, đạp chân ga, Lạc Khâu Bạch kinh ngạc, đầu xe chuyển hướng đi lên cầu vượt, đi hướng hoàn toàn tương phản với đường về nhà.

Đến khách sạn, Lạc Khâu Bạch mới vừa đeo kính râm cùng khăn quàng cổ đã bị Kỳ Phong kéo xuống xe, nơi này là hội sở tư nhân, thân phận của khách hàng được giữ bí mật, nhưng buổi tối hai nam nhân mướn phòng, lúc scandal nháo đến bay đầy trời, thật sự là làm người ta run sợ.

Đứng ở trong thang máy, Kỳ Phong cách xa Lạc Khâu Bạch vạn dặm, thẳng tắp đứng ở trong góc, bỏ tay vào túi nhìn không chớp mắt, coi như không biết Lạc Khâu Bạch.

Chỉ cần Lạc Khâu Bạch tới gần, y sẽ trừng mắt, Lạc Khâu Bạch bị y chết, cũng không biết làm sao.

Khuya khoắt, trong thang máy hai nam nhân đeo kính râm che mặt, một đen một trắng, như hắc bạch vô thường, hình ảnh cổ quái miễn bàn.

Lúc này cửa thang máy mở ra, một đoàn khách du lịch ngoại quốc đi vào, nháy mắt nhồi nhét trong thang máy, Lạc Khâu Bạch tìm được cơ hội tiến đến trước mặt Kỳ Phong, đắc ý nhíu mày, tiếp vẻ mặt đứng đắn nhìn quảng cáo trong thang máy, một bàn tay trêu ghẹo sờ ngực nhô ra của Kỳ Phong.

Hồ hấp của Kỳ Phong lúc này liền nặng, thừa dịp người khác không chú ý mãnh liệt vuốt ve tay Lạc Khâu Bạch từ trong hàm răng bài trừ vài chữ, “Đừng động thủ động cước, đứng vững!”

Lạc Khâu Bạch dán đến bên tai y, thấp giọng cười nói, “Kỳ lão bản không phải muốn em cởi ra sao, như thế nào tiền hí cũng không có?”

Kỳ Phong lẩn lộn hầu kết, thân thể đã không thể lui bị Lạc Khâu Bạch bức đến trong góc, trán đầm mồ hôi, trượt xuống áo sơ mi, gân xanh trên thái dương đều nổi lên.

“Anh lặp lại lần nữa, thành thật đứng vững, nếu không trong chốc lát người xui xẻo là em.”

Lạc Khâu Bạch không phản ứng y, tay tiếp tục trêu chọc, cười nhìn biểu tình khó nhin trên mặt của nam nhân.

Kỳ thật từ lúc diễn ra trận đấu biết Kỳ Phong trở lại hắn đã muốn làm chuyện này. Kỳ Phong đối xử tốt với hắn hắn đều xem ở trong mắt, hắn muốn dùng phương thức của mình làm người nam nhân này được mọi người thừa nhận, chuyện Đoàn Đoàn bị lộ ra hắn không muốn giấu diếm, hiện giờ hắn cũng khát vọng cho Kỳ Phong cảm giác an toàn.

Lúc này một đôi tình nhân nhỏ đi vào, hai người kề sát Lạc Khâu Bạch cùng Kỳ Phong, giờ phút này ôm hôn khó khăn chia lìa, hoàn toàn không để ý bị người khác nhìn thấy. Tiếng nước chảy ái muội bịt kín không gian, giống sấm sét quanh quẩn bên tai Kỳ Phong, hầu kết y lẩn lộn càng ngày càng lợi hại, đôi mắt không chút nào che giấu cố thiếu vọng khóa trên người Lạc Khâu Bạch.

Bởi vì có người tới gần, Lạc Khâu Bạch thu tay trở về, giờ phút này hai người mặt đối mặt, ánh mắt vô cùng lo lắng, ai cũng thấy rõ ràng ý tứ trong ánh mắt đối phương, Lạc Khâu Bạch miệng khô lưỡi khô, nhin không được liếm liếm môi, ánh mắt Kỳ Phong lúc này rất nóng giống như muốn nuốt hắn vào.

Ngọn lửa trong không gian kịch liệt va chạm, thấy được mà không ăn được, còn phải chịu đựng người bên cạnh bẹp miệng, tư vị kia tựa như dùng lông chim treu chọc xương cốt, mười phần dày vò.

Sau đó thang máy lại ngừng, một nam nhân béo mập chen vào, Lạc Khâu Bạch bị người phía sau phanh, lập tức đụng vào người Kỳ Phong, hai khuôn ngực nóng rực đột nhiên dán vào nhau, phía dưới hai cây gậy đều cứng rắn có phản ứng, đảo hút một hơi, da đầu đều như nổ tung.

Giờ phút này Lạc Khâu Bạch cũng nhin không được đồ mắt, bởi vì đại gia hỏa phía dưới Kỳ Phong hoàn toàn muốn thoát ra khỏi quần, hơi chút cúi đầu có thể nhìn phi thường rõ ràng.

Thang máy quả thực giống như là không chấm dứt, làm hai người Tinh Hỏa Liêu Nguyên sống một ngày bằng một năm, chỉ nghe “Đinh” một tiếng rồi cục đến nơi.

Kỳ Phong kéo Lạc Khâu Bạch đi ra ngoài, như là nhiều hơn một giây đều không nguyện ý đợi.

Nôn nóng đi ra, đèn cũng không mở, trực tiếp đem Lạc Khâu Bạch đặt trên cửa.

Chóp mũi hai người đánh vào đồng thời, ánh mắt trong phòng tối đen chăm chú nhìn nhau, ánh mắt đối phương giống như dao động mặc tuyền.

Kỳ Phong khắc chế cả đêm, từ khi nhìn thấy video của Lạc Khâu Bạch 6 năm trước, loại khát vọng này giống như ma men không ngừng bành trướng, cơ hồ sắp nổ tung trong thân thể.

Cũng không có gì so được khi người yêu thừa nhận càng làm cho người ta thỏa mãn.

Cũng không biết đến tột cùng là ai chủ động, hai người kịch liệt hôn nhau, Lạc Khâu Bạch xoa mặt nam nhân, một bên cắn bờ môi của y một bên cười hỏi y, “Anh rốt cuộc có xem video kia chưa?”

Kỳ Phong xé y phục của hắn, gặm cắn hầu kết hắn, trầm giọng “Ân” một tiếng.

Lạc Khâu Bạch buồn cười, vuốt đầu y, dựa vào trong ngực Kỳ Phong, “Kia... Ân a... Anh thích không?”

“... Thích.”

Tiếng đai lưng kim loại được tháo ra, Kỳ Phong xé rách trên mặt đất phát ra “Phanh”.

Bị cắn nhũ đầu, Lạc Khâu Bạch kêu lên một tiếng đau đớn, ngửa cổ, phía dưới tư ma, “Em cũng thích anh vì em mà trở về, tề... Ân, đây là lễ vật tặng cho anh.”

“Về sau... Ân a, tất cả mọi người biết em có đối tượng, cũng có hài tử ... Rốt cuộc không cách nào... Thao anh nhẹ chút, rốt cuộc không có cách nào diễn phim thần tượng thanh xuân, cũng không cách nào... Ân, cùng tiểu cô nương dính scandal, tan nát cõi lòng ... A!”

Những lời này làm Kỳ Phong bất mãn, xoa nam căn chảy nước phía dưới, mãnh liệt đem Lạc Khâu Bạch ném tới giường lớn, tiếp lại phủ phục lên, phía dưới dùng sức đỉnh, hung tợn nói, “Vậy chỉ theo một mình anh, nói cho người khác biết hài tử là của anh.”

Những lời này rất tao, Lạc Khâu Bạch đồ mắt tia tai, mắng một tiếng “Lăn”, nhắc chân đá y, lại bị nam nhân thuận thể xoay người đặt ở trên giường.

“Biết vì cái gì muốn mượn phòng không?” Kỳ Phong cởi nội khố của Lạc Khâu Bạch ném sang một bên, thuận tay tham tiền bí chỗ, ngực lửa nóng dán sống lưng hắn, cúi đầu thành kính hôn xuống.

“Thập... Cái gì... ?” Lạc Khâu Bạch bị gây sức ép có chút thất thần, nhắm mắt lại nghiêng đầu hôn mũi cao thẳng của Kỳ Phong.

“Bởi vì một đêm này em chỉ có thể là của anh, xuân nhi tử cũng đừng mơ tưởng nghe trong góc tường.” Kỳ Phong tức giận mở miệng, trên tay vuốt ve cái gì trên tử đầu giường.

“Đoàn Đoàn mới lớn tí, nó nghe góc tường cái rắm.” Lạc Khâu Bạch quay đầu lại cười, lúc này Kỳ Phong đột nhiên ngăn chặn bờ môi của hắn, không cho hắn phát ra âm thanh, một tay khác thuận thể mở ra TV.

Tùy tiện gảy vài cái, tin tức tất cả đều là trận tổng chung kết, đương nhiên Lạc Khâu Bạch trước mặt mọi người bày tỏ tình yêu càng là đầu đề, Kỳ Phong không phí thời bực tìm bằng ghi hình trận đấu.

“Anh... Tắt đi tắt đi, đừng nhìn cái này!” Lạc Khâu Bạch nhin không được bắt đầu giãy dụa.

Trong phòng tối đen không bật đèn, chỉ có TV phát ra ánh sáng, trong phòng trừ bỏ tiếng thở dốc ồ ồ, thanh âm trận đấu đều nhất thanh nhị sở.

Giường lớn đối diện TV, Lạc Khâu Bạch bị đặt ở trên vừa nhấc đầu có thể nhìn thấy màn hình, mỗi chi tiết hẳn đều có thể nhớ kỹ, lúc này cùng Kỳ Phong da thịt cùng dán vào nhau, xích lôa, còn muốn xem trận đấu, trong lòng của hắn trào ra cảm giác mất thể diện, giống như hơn vạn người xem đều nhìn trộm mỗi tiếng nói mỗi cử động của hắn giờ phút này cùng Kỳ Phong vậy.

“Có nghe hay không, nhanh lên... Ân ách... Tắt đi... Con mẹ nó anh rốt cuộc muốn làm không?”

Lạc Khâu Bạch xấu hổ và giận dữ trừng y, phù dung câu cất cao trong bóng đêm phiêu tán, tiến vào tứ chi toàn thân Kỳ Phong, con ngươi của y giống như bóng đêm ngoài cửa sổ, giờ phút y tản ra bản năng dã thú cực nóng, không ngừng trêu chọc Lạc Khâu Bạch, ngón tay đốt lửa chung quanh nhưng không tiến vào vấn đề chính.

Lúc này, màn ảnh chuyển đến hình ảnh Lạc Khâu Bạch hát, Kỳ Phong mở volume đến tối đa, nháy mắt thanh âm của Lạc Khâu Bạch không có chỗ nào che giấu.

Thổ lộ loại chuyện này, và trực tiếp nói cho người khác biết là hai việc khác nhau, giờ phút này Kỳ Phong ở bên cạnh hắn, lại dùng tư thế nan kham này nhìn hắn mất mặt tái “Thổ lộ” một lần, thật sự là... Thật là làm cho người ta mất thể diện.

“Đừng nhìn cái này! Đổi kênh đổi kênh...” Lạc Khâu Bạch vươn tay cầm điều khiển từ xa, lại bị Kỳ Phong lập tức ném tới trên ghế sofa.

Lạc Khâu Bạch xuống giường lấy, lại bị Kỳ Phong lập tức ném lên giường, tiếp đỉnh đi vào.

“!” Lạc Khâu Bạch ngửa cổ, tiếng thét chói tai bị Kỳ Phong ngăn ở miệng.

Tại góc độ này hắn có thể rõ ràng nhìn thấy TV, trên màn ảnh mình quần áo chỉnh tề, cầm microphone xướng bài hát dùng tiếng tim đập của Kỳ Phong, mà lúc này lại không có mảnh vải che thân cùng y lăn cùng một chỗ, loại tương phản này làm hắn nan kham cũng không dám ngẩng đầu.

Trong thân thể thứ đi theo tiếng tim đập của Kỳ Phong đang di chuyển, Kỳ Phong trầm cười một tiếng, “Nguyên lai trái tim của anh đập là tiết tấu này, kỳ thật còn có thể mau nữa một chút, em hát quá chậm.”

Nhọt nhạt ngâm nga, y mãnh liệt tăng tốc độ, Lạc Khâu Bạch “A” một tiếng kêu sợ hãi, nhin không được mắng, “Đại điều quái! Con mẹ nó anh cái này... Ân ách... Ác thú!”

TV phát xong, Kỳ Phong lại ác liệt mở ra máy tính, tìm ra video khi Lạc Khâu Bạch còn là tân nhân xuất đạo phối hợp với ca khúc kia, một lần lại một lần tuần hoàn phát ra.

Lạc Khâu Bạch đều hằm ách, gia hỏa trên người vẫn không buông ra hắn, tựa như đánh thuốc kích thích, Lạc Khâu Bạch thật sự biến thành người câm, y chỉ cần nghe bài hát này cũng vĩnh viễn ngạnh đứng lên.

Lên cao trào, Lạc Khâu Bạch bị ép khô, mê man, môi bị Kỳ Phong hôn lên, mơ mơ hồ hồ nghe được y trầm giọng nói một câu, “Anh yêu em.”

Phá lệ nghe được Kỳ Phong trực tiếp nói như vậy, Lạc Khâu Bạch liều mạng muốn giữ vững tinh thần, nhưng hắn thật sự quá mệt mỏi, hoài nghi mình có phải nằm một hồi xuân thu đại mộng không, mơ mơ màng màng ôm cổ nam nhân gật gật đầu.

— Em cũng yêu anh.

73. Chương 76

Chương 76

Trận tổng chung kết Nhạc Động Toàn Cầu kết thúc trọn vẹn, cũng không có giảm bớt nhiệt nghị của dư luận, trừ bỏ phong cảnh vô hạn, một đêm bạo hồng tiền tam danh, Lạc Khâu Bạch cũng thành tiêu điểm.

Tuy rằng trong đó không thiếu nghi ngờ hấn sao tác ngôn luận, nhưng hấn đóng Tà Dương Ca phá kỷ lục phòng vé, lại liên tiếp đóng vài phim truyền hình đại hồng đại tử, thậm chí làm người phát ngôn vài sản phẩm mỗi cái đều được hoan nghênh, này vì hấn tích góp từng tí một nên có duyên với người xem, hơn nữa tin tức “Đêm khuya mang con đi khám bệnh”, vô hình chung đã giúp hấn tạo ra hình tượng ba ba tốt, có tác phẩm đóng vai nam nhân si tình yêu gia đình, rất được hoan nghênh, trong lúc nhất thời hai chữ “Sao tác” cũng bất quá chỉ là tiểu bọt nước, thực nhanh đã được đại bộ phận ngôn luận chính diện bao phủ.

Cũng bởi vì như thế, đối tượng được hấn công khai bày tỏ tình yêu rất cuộc là ai, cũng thành đề tài câu chuyện được thảo luận trong lúc trà dư tửu hậu (giờ rỗi rảnh).

“Lại nhìn một lần, Khâu Bạch nói rõ ràng là ‘Cô ấy’ ngay trên hiện trường trận đấu, chủ địa! Rốt cuộc là nữ nhân nào mệnh tốt như vậy, nếu bạn trai tôi thổ lộ với tôi như vậy, tôi nhất định sẽ cảm động chết.”

“Lạc Khâu Bạch chỉ nói là “TA (Người đó) thực thẹn thùng, các người không cần ồn ào”, lại chưa nói là cô ấy hay là anh ấy, không phải nam nhân, scandal của hấn cùng đại thiếu gia Kỳ gia mới truyền đi vài ngày, lại đột nhiên công khai thổ lộ, rõ ràng là cố ý mà.”

“Đứa bé kia giải thích sao đây? Nếu cùng nam nhân thổ lộ, không sợ mẹ hài tử ở sau lưng thống dao nhỏ?”

“Có thể nhận nuôi a, bất quá... Nhược Nhược nói một câu, chỉ có một mình tôi cảm thấy tiểu bằng hữu kia bộ dạng rất giống đại thiếu gia Kỳ gia sao...”

“Ngọa tào! Cấp trên quỳ!”

“Cấp quỳ +1, nam nam sinh tử, vì chân ái thay hấn dưỡng hài tử cũng sẽ không tiếc cái gì, tôi đã dùng không được...”

...

Bài post trên mạng càng truyền càng thái quá, các phóng viên vất óc tìm mưu kế cũng tìm không thấy người thứ hai, sau không vài ngày đã có yêu sách, tự xưng đêm đó khi trận đấu chấm dứt nhìn thấy hai người rời đi, trong lúc nhất thời scandal của Lạc Khâu Bạch cùng Kỳ Phong hoá tốc lan tràn.

“Rầm” một tiếng, báo bị hung hăng vút qua một bên.

“Hoang đường!”

Kỳ lão gia nhắm mắt lại, hít một hơi thật sâu, ngồi trên ghế sofa sắc mặt phi thường không xong.

Quản gia bưng tới một chén trà nóng cùng hoa quả xộp, thấp giọng nói, “Lão gia, uống trà chiều đi, đây là phổ nhị từ Vân Nam mới vừa chuyển tới, ngài nếm thử.”

Kỳ lão gia không nói chuyện, quản gia yên lặng thu thập báo trên bàn.

“Đừng động vào, ta còn chưa xem xong.”

Ông mở to mắt, trầm giọng mở miệng, quản gia bắt đắc dĩ thở dài, “Ngài xem còn sinh khí, cần gì chứ, này không phải tự tìm tội sao?”

“Ta muốn xem bọn chúng còn nháo ra sao.”

Kỳ lão gia ho khan một tiếng, hừ lạnh nói, “Kỳ gia làm ăn bao nhiêu năm, không có mất mặt xấu hổ như vậy. Ta thấy hai người bọn họ quả thực là không biết hổ thẹn, xem đồng tính luyến ái là chuyện gì sáng rõ, hấn không thể cho toàn thể giới biết.”

Nói tới đây ông dừng một chút, thở dài, “Thôi thôi, nhắc tới chuyện này ta liền một bụng khí, chuyện ta kêu ông làm thế nào rồi?”

“Tôi đang muốn hội báo chuyện này với ông.” Quản gia bán cung thân mình, cung kính nói, “Vương trợ lý đến, hiện tại đang chờ ngoài cửa, tôi thấy ngài đang nghỉ ngơi nên kêu anh ta đợi trong chốc lát, hiện tại muốn gọi anh ta tiến vào sao?”

“Sao không thông báo sớm? Kêu cậu ta tiến vào.” Kỳ lão gia ngồi thẳng người, đem báo ném vào thùng rác bên cạnh.

Cửa phòng mở ra, Vương trợ lý bước nhanh tiến vào hành lễ.

Kỳ lão gia khoát tay áo, trầm giọng hỏi, “Có kết quả chưa?”

“Thưa rồi lão gia, trước dựa theo phân phó của ngài, tôi đã chào hỏi viện trưởng bệnh viện nhân dân, xét nghiệm DNA của hài tử kia cùng đại thiếu gia, hiện tại đã có báo cáo giám định.”

Nói xong lấy từ trong bao công văn một phần văn kiện đưa qua, “Hài tử kia cùng đại thiếu gia đích thật là phụ tử.”

Bàn tay Kỳ lão gia run lên một chút, mu bàn tay nổi gân xanh, trên mặt hiện lên cảm xúc phức tạp, vừa giống như khiếp sợ lại như mừng như điên, lại giống như không vui cùng lo lắng, tóm lại làm người ta nhìn không phân minh.

Ông trầm khẩu khí, lấy ra báo cáo, nhìn chằm chằm mặt trên “Thích hợp: 99. 9%”, qua thật lâu ông mới nhắm mắt lại.

“Quả nhiên là như vậy, Tôn đạo trưởng nói một chút cũng không sai, thành chìa khoá chỉ khổ quả nhiên có thể...”

Câu nói kế tiếp ông không có nói ra, phất tay kêu Vương trợ lý đi ra, ông cầm báo cáo giám định, xị mặt một câu cũng không có nói.

Bên cạnh quần gia đoán không ra tâm tư của ông, do dự trong chốc lát mở miệng hỏi, “Lão gia, nếu đứa bé kia thật là tiểu thiếu gia, ngài... Định làm như thế nào?”

Kỳ lão gia không nói lời nào, nhìn chằm chằm mấy tờ báo trong thùng rác, nửa ngày sau mới chống gậy đứng lên nói, “Chuẩn bị xe, ta phải đi ra ngoài một chút.”

Bên ngoài scandal truyền đi khí thế ngất trời, cũng không có ảnh hưởng đến sinh hoạt của Lạc Khâu Bạch cùng Kỳ Phong.

Hai người nên đi làm thì đi làm, nên quay thì đi quay, ngay từ đầu phóng viên còn vây truy chặn đường, sau Kỳ Phong dùng chút thủ đoạn tạo áp lực, liền không còn có phóng viên nào dám xuất hiện, vì thế thể thể giới nháy mắt an tĩnh rất nhiều.

Ngày hôm nay, Kỳ Phong đi gặp một chủ tịch ngân hàng, nói chuyện làm ăn xong ngồi xe công ty gọi điện thoại cho Lạc Khâu Bạch.

Kết thúc công tác liên tục, Lạc Khâu Bạch có ba ngày nghỉ ngắn ngủi, vừa lúc ở trong nhà bồi Đoàn Đoàn chơi.

Tiểu tử kia mất thấy liền sắp một tuổi, miệng đã có thể bật ra vài chữ linh tinh, lúc này nghe được điện thoại truyền đến thanh âm Kỳ Phong, cao hứng “Ngô a” một tiếng, tiếp trong ống nghe truyền đến tiếng “Bang bang”.

“Thằng nhóc này làm gì?” Kỳ Phong nhíu mày hỏi.

Điện thoại đầu kia Lạc Khâu Bạch bật cười, “Tiểu tử kia có thể nhận ra thanh âm của anh, hiện tại vỗ đi động chào hỏi anh đó.”

“Uy uy, thằng nhóc con đừng đoạt, theo ba nói —— ba ba, nói đúng liền cho con đi động chơi.”

“Ngô? A...” Tiểu tử kia há miệng thở dốc phát ra âm điệu không rõ, lúc này Phong Phong nhảy lên, tò mò nghiêng cứu di động, “Miêu Miêu” gọi không ngừng.

Lạc Khâu Bạch bị tiểu tử kia & Đoàn Đoàn vây quanh, không kịp nói chuyện, cười nắm bụng tiểu miêu, “Phong Phong, nếu mày không nói hai chữ ba ba, tao về sau không cho mày ăn miêu lương thể nào?”

“Miêu nha ——” Phong Phong bất mãn liêu móng vuốt, lộ ra cái bụng tròn vo.

“Ba... Ba ba...”

Miệng Đoàn Đoàn đột nhiên phát ra một âm, Lạc Khâu Bạch sửng sốt một chút, nhất thời không kịp phản ứng, tiểu tử kia cười khúc khích, lại phát ra một tiếng “Ba... Ba” .

Lần này cả Kỳ Phong cũng nghe được, “Thằng nhóc này... Đây là gọi ba ba?!”

Lạc Khâu Bạch cũng kinh hỉ không được, cầm mặt nhi tử cười nói, “Đoàn Đoàn tái nói một lần, con vừa rồi nói cái gì?”

Tiểu tử kia bị thanh âm cất cao của hai ba ba cả kinh mở to hai mắt, “Y nha” một tiếng, cười ánh mắt cũng bị mất “Ba... Ba ngô, ba ba”

Khóe miệng Kỳ Phong không ngừng nhếch lên, bị thanh nãi của nhi tử gọi tim thẳng thần đập, cường chế nghiêm trang chừng chặc nói, “Đó là mẹ con, ba con ở chỗ này, nhanh kêu một tiếng.”

Tiểu tử kia cũng không biết làm sao vậy, Lạc Khâu Bạch kêu bé gọi bé vẫn luôn lặp lại, đổi thành Kỳ Phong bé chỉ biết ngây ngô cười, chống vó ở trên giường xoay qua xoay lại, y y nha nha không nói một tiếng.

Lạc Khâu Bạch quát quát cái mũi của tiểu tử kia, cười ha ha, “Nhi tử còn không có học được chữ mẹ đâu, như thế nào kêu anh? Anh cứ nóng vội.”

Kỳ Phong mặt đen, nhi tử xuẩn như vậy quả thực hết thuốc chữa!

Lạc Khâu Bạch vừa thấy y không nói lời nào chỉ biết y ghen tị, điện thoại đầu kia Đoàn Đoàn cười càng lớn, Kỳ Phong lược tiếp theo câu “Anh vì sao phải nóng vội, mặc danh kỳ diệu”, tiếp rằng rắc một tiếng cúp điện thoại.

Phía trước lái xe lúc này nhện không được cười mở miệng, “Kỳ tiên sinh, tôi thật hâm mộ ngài.”

Kỳ Phong liếc anh ta một cái, nhú lông mày.

Lái xe nhìn y cũng không có sinh khí, nói chuyện phiếm, “Vừa rồi nghe ý của ngài, tiểu thiếu gia gọi ba ba? Thật tốt, gọi ba ba chứng minh nó thân cận ngài, tiểu hài tử đều như vậy, trong lòng thân cận ai sẽ học nói tên người đó, tựa như tôi khi còn bé cùng ông nội lớn lên, cho nên mới vừa học được nói chuyện, người đầu tiên gọi chính là ông nội.”

“... Ông nội.” Kỳ Phong lặp lại một lần, gắt gao mím môi, ánh mắt rũ xuống xem không rõ đồng tử.

Lái xe thấy thần sắc của y trầm xuống dưới, cho rằng y ngại huyền não, thức thời không mở miệng.

Lúc này gặp đèn đỏ, xe đậu ở bên đường.

Trong xe dị thường an tĩnh, Kỳ Phong đưa ánh mắt nhìn ra ngoài, thấy được chợ hoa quen thuộc kia.

Trong chợ này có rất nhiều chủng loại trong thành phố không có, y biết lão gia thích hoa cỏ, cho nên trước kia thường xuyên tới nơi này mua hoa lan, thậm chí chậu hoa lan trên bàn lão gia, là lễ vật y tặng ông lúc sinh nhật.

Nơi này chủ tiệm đã rất quen thuộc với y, có mấy lần y còn mang theo lão gia đến tự mình chọn lựa.

Chuyện cũ đột nhiên nổi lên trong lòng, trong lòng Kỳ Phong không có tư vị.

“Quay đầu đi, tôi đi nơi đó nhìn xem.”

Xe thay đổi phương hướng, đứng ở cửa chợ hoa, Kỳ Phong quen thuộc đi về phía trước, lái xe ở phía sau đi theo y.

Nơi này vẫn như cũ, có mấy người chủ tiệm còn chủ động chào hỏi Kỳ Phong, đi đến mặt tiền, y liếc mắt một cái liền thấy được một chậu xuân kiếm quý báu hồng sắc.

Y nhớ rõ lão gia thực thiên vị chủng loại này, năm đó bởi vì người hầu sai lầm làm héo một chậu xuân kiếm hồng sắc, ông đau lòng thật lâu, vẫn luôn nhắc tới muốn mua một chậu, nhưng thật sự là khả năng bất khả cầu (có thể gặp không thể cầu), giống một chậu trước mắt được dưỡng tốt như vậy, càng là trân phẩm khó có được.

“Kỳ tiên sinh, ngài thích hoa lan?” Lái xe hỏi y.

Kỳ Phong không nói chuyện, qua nửa ngày mới mở miệng, “Không thích.”

Nhưng là bởi vì hàng năm đều mua cho lão gia, nhiều năm như vậy đã thành thói quen.

Gọi chủ tiệm hỏi giá cả, xuân kiếm giá cả xác thực không rẻ, hơn vạn, Kỳ Phong không quen trả giá, trực tiếp lấy chi phiếu ra mua.

Lái xe nhìn thấy, “Kỳ tiên sinh... Ngài không thích sao? Kia mua đồ quý như vậy làm gì, chẳng lẽ muốn đưa cho người khác?”

Kỳ Phong mím môi không trả lời anh ta, trực tiếp đem hoa lan đưa cho anh ta nói, “Tìm một công ty chuyển phát nhanh, đem thứ này đưa đến nhà cũ Kỳ gia, nhớ rõ đừng làm hư.”

Lời này tương đương ngầm thừa nhận muốn đưa lễ, lái xe sững sốt một chút, tiếp há to miệng, “Ngài mua bồn hoa lan này là đưa cho Kỳ lão gia? Ngài không phải cùng lão nhân gia...”

Câu nói kế tiếp anh ta không dám nói ra, nhưng là ý tứ đã thực hiểu được.

Nếu đã ly khai Kỳ gia, lại cùng Kỳ lão gia nháo thành như vậy, thì tại sao còn muốn đưa thứ này?

Ánh mắt Kỳ Phong thâm trầm, trên mặt không có nửa điểm biểu tình, y không cần phải giải thích vấn đề này, huống chi nói cũng giải thích không rõ ràng lắm.

Trong lòng trường thán một hơi, y rũ xuống con người xúc xúc cánh hoa kiều nộn của xuân kiếm.

Y tuyệt không hối hận quyết định ngày đó, cho dù là hiện tại, y cũng vẫn là sẽ làm ra quyết định như vậy. Y hiểu rất rõ lão gia, ở trong lòng ông thể diện của Kỳ gia cùng hương khói rất trọng yếu hơn bất kỳ thứ gì khác, ông đối với mình tốt chỉ vì mình là trưởng tử Kỳ gia, trưởng tử này chỉ có thể dựa theo quy định của ông mà làm, một khi vượt qua khống chế của ông, ông liền sẽ tâm ngoan thủ lạt chèn ép, mặc kệ là đối với mình hay là đối với ân nhân cứu mạng.

Dù vậy, y ly khai Kỳ gia, sẽ không liên lụy với Kỳ lão gia, đánh gãy xương cốt còn hợp với cân, có một số việc không có biện pháp dứt bỏ.

“Yêu cầu tôi tái lập lại một lần sao? Cần gửi qua bưu điện.” Kỳ Phong nhìn lái xe, trên mặt không có một chút biểu tình.

Lái xe không dám tái nói thêm cái gì, gật gật đầu đáp ứng, đem hoa lan đưa cho chủ tiệm.

Lúc này cửa mở ra, đi tới bốn năm người, chủ tiệm vừa thấy người tới lúc này nhiệt tình nghênh đón, “Nguyên lai là Kỳ lão tiên sinh, ngài hôm nay như thế nào tự mình đến?”

Nghe nói như thế, đồng tử Kỳ Phong co rụt lại, lúc này căng thẳng.

“Khụ... Ta nghe nói nơi này có nhập một chậu hồng xuân kiếm, khụ khụ... Cho nên cố ý đến nhìn.”

“Này...” Chủ tiệm do dự, lúc này khó xử, “Kỳ lão tiên sinh này... Cái này, ngài đã tới chậm một bước, bồn xuân kiếm mới vừa bán đi, người mua còn ngồi bên kia, chờ chúng tôi đóng gói.”

Lời này rơi xuống đất, lái xe vừa lúc dọn thùng từ trong đi ra, Kỳ Phong đứng lên, gia tôn lưỡng nháy mắt bốn mắt nhìn nhau.

Kỳ Phong cung kính gật đầu với Kỳ lão gia, với lái xe bên cạnh đã há hốc mồm phát phát tay, “Nếu Kỳ lão tiên sinh ở trong này, liền đem đồ vật trực tiếp đưa đi.”

Lão gia phía sau đi theo vệ sĩ cùng cấp dưới, nhìn Kỳ Phong, lại nhìn bồn hoa lan, một lát sau mới mở miệng, “Con còn hiếu tâm như vậy.”

Gặp mặt bất ngờ, y trầm mặc một hồi mới mở miệng, “Con chỉ là mua để trang trí cho phòng ở thôi, quân tử không đoạt người chi mỹ, nếu ngài thích sẽ đưa cho ngài, dù sao con cũng không hiểu biết.”

Nói xong y cung kính, “Con còn có việc, đi trước một bước, chúc ngài thân thể an khang.”

Làm thủ thế, y xoay người bước đi, con người trầm xuống che dấu đồng tử.

Kỳ lão gia hừ lạnh một tiếng, một câu cũng chưa nói.

Nhưng khi Kỳ Phong mới vừa đi ra cửa hàng bán hoa vài bước, phía sau đột nhiên truyền đến một trận kịch liệt ho khan, một mảnh hỗn loạn, “Lão gia!? Lão gia ngài làm sao vậy!?”

Đồng tử Kỳ Phong đột nhiên co rụt lại, quay đầu chạy tới, lúc này cửa hàng bán hoa đã loạn thành một đoàn, Kỳ lão gia tựa vào một bên ghế, ho khan phi thường lợi hại, trợ lý giúp ông vỗ ngực uống thuốc, một bên chủ tiệm đều chân tay luống cuống.

Kỳ Phong một phen đoạt lấy thuốc trong tay trợ lý, dìu lão gia tình thế cấp bách hỏi, “Ông nội, ông nội? Ngài làm sao vậy?”

Lão gia ho khan rất lợi hại, cũng không nói lời nào, bưng ngực thoát nhìn phi thường khó chịu.

Kỳ Phong gắt gao xì mặt, một bên giúp ông thuận khí, vừa hướng quản gia đang đứng sững bên cạnh, “Còn làm gì, còn không gọi xe cứu thương!?”

Vài cấp dưới lúc này mới xoay người lại, Kỳ lão gia mở to mắt suy yếu khoát tay áo, “... Khụ... Không cho đi! Khụ khụ... Dìu ta đi vào trong xe nằm trong chốc lát... Thì tốt rồi.”

Nói xong ông muốn tránh ra Kỳ Phong đứng lên.

Mây Kỳ Phong gắt gao nhăn lại, sắc mặt đều trắng vài phần, một câu cũng không có nhiều lời, công lão gia đi ra ngoài, lạnh lùng nói, “Các người còn thất thần làm gì, xe ở đâu dẫn đường a!”

Thẳng đến khi đem lão gia bỏ vào trong xe, ông vẫn không thấy khá, ho khan thần trí đều không rõ.

“Này rốt cuộc là xảy ra chuyện gì, như thế nào đột nhiên bệnh lợi hại như vậy?”

Kỳ Phong nhìn mi hỏi người bên cạnh, quản gia cũng là vẻ mặt lo lắng, hấp tấp vội vàng nói, “Lão gia bệnh gần đây mới tăng thêm, trước phạm qua một lần, nghỉ ngơi trong chốc lát là khỏe, lần này không biết như thế nào lại nặng như vậy...”

Sắc mặt Kỳ Phong phi thường không xong, một bên giúp lão gia thuận khí, một bên bưng trà sâm từ tay quản gia đưa đến miệng ông, “Ông nội, uống chút nước, con liền mang ngài đi bệnh viện.”

Lão gia ho khan phi thường lợi hại, mặt đỏ bừng, ngực kịch liệt phập phồng, Kỳ Phong đối với người đứng ở ngoài xe trầm giọng nói, “Mở ra, đừng ngăn cản.”

Quản gia cùng trợ lý đều đẩy ra, lái xe cũng đứng ở xa, cửa sổ xe toàn bộ mở ra, không khí lưu thông, lão gia uống vài hớp trà sâm cuối cùng hoãn một hơi, mơ mơ màng màng nhìn thoáng qua Kỳ Phong, ho khan một tiếng, “... Là Tiểu Phong a.”

Một câu nói kia làm môi Kỳ Phong đều run rẩy, y thật sự không nguyện ý nhìn thấy lão gia trong cái dạng này, trầm giọng “Àn” một tiếng, “Con ở đây.”

Lão gia hiển nhiên là bệnh phát đột nhiên, hơn nữa ho nhiều, ánh mắt đều mê mê hoặc hoặc, bán nằm ở sau xe, một lát sau mới nói, “Ta không nằm mơ a... Thấy con trở lại.”

Nói xong vuốt ve bắt lấy tay Kỳ Phong, “Ông nội rất nhớ con.”

Kỳ Phong nhắm mắt lại, một câu cũng nói không nên lời, đầu ngón tay run rẩy.

“Ông nội, trước đừng nói, uống trà sâm đi, con mang ngài đi bệnh viện nhìn xem.”

“Trở lại là tốt... Trở lại là tốt... Ông nội biết sai, khụ khụ... Tiểu Phong, ông nội cũng là vì tốt cho con...” Lão gia lâu lâu, đồng tử chớp lên.

Kỳ Phong nghe không nổi nữa, y cảm thấy mình quả thực biến thành một tội nhân tội ác tày trời, y chỉ muốn muốn một nhà đoàn viên, thân nhân của y, người yêu cùng hài tử đều có ở bên người, nếu nguyện vọng này vô pháp đạt thành, y cũng không nguyện ý nhất phương khó chịu, cho nên chỉ có thể lựa chọn rời xa, bảo hộ bọn họ, nhưng...

Uống sạch trà sâm, lão gia cũng dần dần thanh tỉnh, chờ hoãn qua một hơi mới ý thức tới mình đang nằm trong xe Kỳ Phong.

Ông bỏ ra Kỳ Phong, run run rẩy rẩy ngồi xuống, mặt lạnh xuống dưới, “... Không cần con mèo khóc chuột.”

Kỳ Phong không lên tiếng, lấy thuốc ra, “Khó chịu đừng nói, uống thuốc trước đi.”

“Con không phải không nhận ta làm ông nội sao? Còn làm bộ làm tịch cái gì? Khụ khụ... Khụ khụ...” Lão gia kích động lại bắt đầu ho khan.

Kỳ Phong giúp ông thuận thuận khí, “Ngài uống thuốc con sẽ đi, sẽ không ở lâu.”

Kỳ Phong nhắm mắt lại, nửa ngày sau mới đem viên thuốc nuốt vào, sau liền nhắm mắt dưỡng thần không nhìn Kỳ Phong liếc mắt một cái.

Kỳ Phong băng khoe miệng, ở trong lòng hít một hơi, biết có ở lại cũng không làm nên chuyện gì, bởi vì hai người kiên trì đều không có biện pháp nhượng bộ, y không có khả năng yêu thương người khác trừ Lạc Khâu Bạch, tựa như lão gia không thể tiếp nhận Lạc Khâu Bạch trở thành người Kỳ gia.

Mở cửa xe, Kỳ Phong phân phó vài câu cho quản gia cùng cấp dưới, quay đầu lại cung kính mở miệng, “Nếu không có chuyện khác, con đi trước, bồn xuân kiểm kia ông thích thì lấy, không thích thì ném đi.”

Nói xong y xoay người bước đi, lão gia lại đột nhiên gọi y lại, “Tiểu Phong.”

Kỳ Phong dừng bước lại, cuối cùng vẫn quay đầu, lão gia trường thán một hơi, cũng không đối diện y, trầm giọng mở miệng, “Ngày mai là ngày 15.”

Ngày 15 mỗi tháng, là ngày mọi người trong Kỳ gia đoàn tụ, đây là quy củ bao nhiêu năm rồi chưa bao giờ thay đổi.

Kỳ Phong mím môi, chợt nghe lão gia ho khan một tiếng nói, “Ngày mai... Kêu Tiểu Lạc còn có hài tử kia, về nhà ăn một bữa cơm đi.”

Đồng tử chợt co rụt lại, Kỳ Phong mãnh liệt quay đầu lại.

Không phải “Lạc Khâu Bạch”, hay là “Nam nhân kia”, cũng không phải “Lô đỉnh kia”, mà là giống như trước ngóng trông Lạc Khâu Bạch có thể cứu mạng của y, gọi hẳn “Tiểu Lạc”.

“... Về sau nếu là người một nhà, phải thấy mặt.” Lão gia lại nói một câu.

Kỳ Phong không dám tin mở to hai mắt.

“Anh với em?” Lạc Khâu Bạch như là không lý giải ý tứ, chống giường ngồi xuống lại lập lại một lần.

Kỳ Phong nhìn hẳn, trầm giọng “Ân” một chút, nhéo nhéo Đoàn Đoàn trong ngực Lạc Khâu Bạch, “Còn có thằng nhóc này, chúng ta ba người.”

Lạc Khâu Bạch vẫn khó có thể tin, “Nhưng... Vì sao? Lão gia không phải vẫn luôn thực chán ghét em sao? Chính miệng ông ấy nói cho anh?”

Kỳ Phong nhếch môi, đem chuyện hôm nay ở cửa hàng hoa gặp được lão gia lại gặp phải lúc ông phát bệnh nói ra.

Y đem cầm đặt ở gáy Lạc Khâu Bạch, hai cánh tay rắn chắc buộc chặt, nhắm mắt lại nói, “Anh không biết lão gia nghĩ như thế nào, có lẽ ông ấy thật sự nghĩ thông suốt, hay là nguyên nhân khác. Nhưng mặc kệ nguyên nhân gì, ít nhất ông ấy cũng buông lỏng, này là một chuyện tốt, anh muốn dùng cơ hội này cùng ông ấy hảo hảo nói chuyện, nếu không thể đồng ý, kết quả cũng sẽ càng nguy hơn hiện tại, Khâu Bạch, không ai có thể từ trong tay em cướp đi Đoàn Đoàn, anh cam đoan.”

“Nếu lão gia dùng thủ đoạn cường ngạnh, anh cũng không phải không có đòn sát thủ.”

“Vậy không cần.” Lạc Khâu Bạch cười lắc lắc đầu, “Lão gia có quá phận với em thế nào thì ông ấy cũng chưa làm gì anh, huống chi các người vốn là thân nhân. Anh đã vì em mà làm quá nhiều, còn như vậy sẽ làm em áy náy.”

Kỳ Phong quay đầu của hẳn, chớp mắt nhìn chằm chằm vào hẳn, “Vậy em muốn đi không? Nếu không muốn đi không cần đi, không ai có thể cưỡng bách em.”

Lạc Khâu Bạch đưa tay vuốt tóc ngắn cứng răn của y, trác một chút trán của y, cười nhạt nói, “Đi chứ, đương nhiên muốn đi. Hai ta cả giấy chứng nhận kết hôn đều có, em còn chưa có quang minh chính đại về nhà mẹ đẻ với anh, này không thể tưởng tượng nổi.”

Kỳ Phong gắt gao ôm hân, trong tim đập nhanh, cúi đầu gặm cắn cổ Lạc Khâu Bạch vài cái, đột nhiên ý thức được một vấn đề, tiếp hưng hăng đem Lạc Khâu Bạch đặt ở trên giường, nóng nảy mở miệng, “Đó là nhà chồng em!”

Lạc Khâu Bạch cười ha ha, “Anh phản xạ nhanh a.”

Kỳ Phong vừa muốn phát tác, bên cạnh Đoàn Đoàn “Nha a” một tiếng, đi đến trước ngực hai người, ngẩng đầu nhìn đại diện quái, đôi mắt ngạc nhiên chớp chớp, lắc lắc thân mình muốn ba ba ôm bé lên.

Lạc Khâu Bạch bị nhĩ tử cọ đến ngứa thịt, nhanh chóng đem tiểu tử kia giơ lên, Đoàn Đoàn toàn bộ đều ôm vào ngực Kỳ Phong.

Thân hình Kỳ Phong cứng đờ, không đợi kịp phản ứng, tiểu tử kia “Nha” một tiếng nghiêng đầu, hé miệng một hơi ngậm vào nhũ đầu nâu nhạt trước người Kỳ Phong, dùng sức hút vài cái phát hiện cứng rắn không thể ăn, tiếp bữu môi, lộ ra một bộ ghét bỏ.

“Con... Này thằng nhóc!” Kỳ Phong lập tức đem bé kẹp lấy, đưa tay muốn trùu tiểu mông bé.

Lúc này Đoàn Đoàn cười khúc khích, tiểu móng vuốt dán đến trên mặt Kỳ Phong, nãi thanh nãi khí phát ra một tiếng, “Ba... Ba ba...”

Cả người Kỳ Phong nháy mắt cứng đờ, bàn tay dừng lại giữa không trung, thật sự không bỏ xuống được.

Xuẩn nhĩ tử làm nũng càng ngày càng lợi hại, y cảm thấy phụ quyền đã bị khiêu chiến.

Ngày hôm sau, thời tiết không tốt, trời còn chưa sáng cũng đã mưa to. Ngoài cửa sổ gió cuốn lá rơi, nước tí tách chảy xuống trên cửa sổ thủy tinh, cả một ngày cũng không có ngừng.

Kỳ Phong có mấy hội nghị trọng yếu phải tham gia, bắt buộc dĩ phải ra ngoài, vốn là cho rằng trước giữa trưa có thể trở về, kết quả khách bên kia bởi vì mưa to chậm trễ hành trình, thẳng đến khi trời tối đen y còn chưa xử lý xong công sự.

“Anh kịp trở về không? Mưa quá lớn, biệt thự lại không cùng đường với nhà cũ, hai ta tách ra đi nha, anh không cần trở về đón em.”

Lạc Khâu Bạch nhìn mưa to ngoài cửa sổ gọi điện thoại cho Kỳ Phong.

“Mới vừa xong, anh hiện tại đã ở trong xe, em chờ anh một chút.” Kỳ Phong không từ phân trần hạ quyết định, Lạc Khâu Bạch cũng không có ý kiến gì.

Nhưng mưa thật sự quá lớn, lại là giờ tan tầm, Kỳ Phong bị kẹt ở trên đường, không thể động đậy, bắt buộc dĩ chỉ có thể kêu vệ sĩ chờ Lạc Khâu Bạch đi trước, còn dặn dò hân nhất định không thể để cho vệ sĩ rời đi tầm mắt.

Lạc Khâu Bạch gạt đầu đáp ứng, thay đổi tây trang bảo thạch lam, phối hợp với cà vạt nguyệt sắc, ôm tiểu tử kia ra cửa.

Tiểu tử kia lần đầu tiên ra ngoài lúc mưa, bị bọc nghiêm nghiêm thực thực, chỉ lộ hai cái mắt to ở bên ngoài, bị lạnh chui vào trong ngực ba ba, thật vất vả đến nhà cũ Kỳ gia, bé tựa hồ đối với chỗ này vẫn có ấn tượng, vẫn sợ hãi không dám nhúc nhích, không hoạt bát như ở nhà.

Lạc Khâu Bạch đối với ấn tượng trong này cũng không tốt, nhưng nếu lão gia chính miệng thỉnh hân đến, nếu hân không cho ông mặt mũi, cũng không thể làm Kỳ Phong khó xử, cho nên xuất phát từ lễ tiết chuẩn bị lễ vật.

Người hầu thực hiển nhiên đều nhận ra hân, nhưng hoàn toàn không đề cập đến lần đối chọi gay gắt kia, quần gia hữu lễ chào đón, “Lạc tiên sinh, bên ngoài mưa to, một đường xóc nảy vất vả, xin theo tôi tiến vào uống chén trà nóng ấm áp người đi.”

Lạc Khâu Bạch đem lễ vật giao cho người hầu, lần thứ ba bước vào phòng ở, một đường đi theo quần gia đi đến phòng nghỉ, hần nghi hoặc hỏi, “Kỳ lão gia không có mặt? Ít nhất phải chào đón ông.”

“Xin lỗi Lạc tiên sinh, lão gia còn gặp khách nhân, thỉnh ngài chờ một chút.”

Lạc Khâu Bạch cảm thấy có chút kỳ quái, nếu lão gia đã sớm kêu hần cùng Kỳ Phong tới dùng cơm, sao còn ở phía sau gặp khách?

Trong lòng tuy rằng nghi hoặc, nhưng hần vẫn cười gật gật đầu, uống một ly hồng trà, ôm tiểu tử kia ngồi ở ghế lẳng lặng chờ đợi. Bên cạnh là vài vệ sĩ không nói một lời, giống thần giữ cửa đứng ở sau lưng, ai đuổi cũng không đi.

Đợi gần hơn nửa canh giờ, lúc Lạc Khâu Bạch sắp ngủ, đột nhiên nghe được từ xa xa truyền đến tiếng bước chân, hần nhìn qua cửa thủy tinh nhìn thoáng qua.

Vừa lúc nhìn thấy Kỳ lão gia chống gậy đi ra, bên cạnh đi theo một nữ nhân xinh đẹp cao gầy.

Bởi vì khoảng cách quá xa, Lạc Khâu Bạch cũng không biết bọn họ đang nói cái gì, chỉ nhìn thấy Kỳ lão gia tựa hồ rất cao hứng, còn tự mình đưa nữ nhân kia lên xe, trước khi chia tay còn không quên đưa cho cô lễ vật.

Bên ngoài mưa phi thường lớn, tầm mắt có chút mơ hồ, nhưng Lạc Khâu Bạch tổng cảm thấy nữ nhân này có chút quen mắt, như là đã gặp nhau ở nơi nào, nhưng cẩn thận suy nghĩ một chút như thế nào cũng nghĩ không ra.

Hần thu hồi tầm mắt trong chốc lát, quần gia liền gõ cửa thỉnh hần đi xuống, Lạc Khâu Bạch đi đến phòng khách, Kỳ lão gia đã ngồi ở nơi đó.

Tâm tình Lạc Khâu Bạch có chút phức tạp, lần trước chuyện lão gia ở trong này đoạt Đoàn Đoàn ký ức vẫn còn mới mẻ, nói thật, nếu không phải Kỳ Phong, hần tuyệt đối không nguyện ý để nhi tử tái kiến ông một lần.

Bất quá, làm văn bối hần vẫn mở miệng, “Kỳ lão gia, chào ngài.”

Kỳ lão gia nhìn hần cùng Đoàn Đoàn, ho khan một tiếng, giống lần đầu tiên nhìn thấy hần, cơ hồ hiền lành vậy vậy tay hần, “Tiểu Lạc, lại đây bồi ta trò chuyện.”

74. Chương 77

Chương 77

Kỳ lão gia nhìn hần cùng Đoàn Đoàn trong lòng ngực hần, ho khan một tiếng, giống lần đầu tiên nhìn thấy hần, hiền lành vậy vậy tay hần, “Tiểu Lạc, lại đây bồi ta trò chuyện.”

Khó hiểu như vậy làm sau lưng Lạc Khâu Bạch khởi một tầng da gà.

Một lần gặp mặt còn hận không thể biến mất, lần thứ hai gặp mặt liền trở nên mặt mày hớn hở, thật sự không thể không hoài nghi.

Tuy rằng ngại mặt mũi Kỳ Phong, hần phải giữ lễ nghĩa, nhưng không có nghĩa là hần là gốc tử, nhân gia cười với mình một cái vẫn phải để phòng. Trong lòng nghĩ như vậy, trên mặt lại không động thanh sắc mở miệng, “Kỳ lão tiên sinh, ông vẫn giống trước trực tiếp kêu tên con đi.”

Lão gia không có giống trước kia lãnh mặt, chỉ trầm mặc nhu nhu thái dương, nhắm mắt lại hít một hơi, có chút mệt mỏi.

“Thôi, ta cũng biết sự tình trước kia con không có bỏ qua, hiện tại vô luận ta nói cái gì con đại khái đều sẽ cảm thấy không hảo tâm, bất quá cái nhà này khó náo nhiệt giống hôm nay như thế, ta cũng chỉ là muốn tán gẫu với con một chút.”

Nói xong ông ho khan một tiếng, tự tay rót cho Lạc Khâu Bạch một ly trà, “Vừa rồi có chút việc trì hoãn, để con chờ lâu như vậy ta thực bản khoăn, tùy tiện ngồi đi, ném thử bích loa xuân mới năm nay đi.”

Nước trà trong suốt xanh biếc được đổ vào ly trà, Lạc Khâu Bạch mặt không đổi sắc ôm Đoàn Đoàn ngồi xuống.

Đến đều đến, tự nhiên không thể tái dẫn đo, huống chi hẳn thật là có điểm tò mò lão gia sẽ nói với hẳn cái gì.

Trong phòng khách yên tĩnh không tiếng động, ngẫu nhiên truyền đến tiếng ho khan của lão gia.

Lạc Khâu Bạch khí định thần nhàn, lão gia không mở miệng hẳn càng lười nói chuyện, cầm chân nhi tử nhắm mắt dưỡng thần, ly bích loa xuân đặt ở trên bàn cả bình cũng không bính.

Tầm mắt Đoàn Đoàn bị Lạc Khâu Bạch cố ý chặn, bé nhìn mưa to ngoài cửa sổ, tự đùa rất vui vẻ, bị ba ba nắm bàn chân ngứa thịt, còn khanh khách cười rộ lên, xoay thân vùi vào trong quần áo ba ba, tiểu môn xoay đến xoay đi.

Lạc Khâu Bạch liếc bé, làm thủ thế chờ có lên tiếng.

“Nha a?” Tiểu tử kia nghi hoặc oai đầu, như là đang hỏi vì sao ba ba không cho bé nói chuyện.

Phụ tử hồ động được Kỳ lão gia xem ở trong mắt, trong lòng ông động, nhìn chăm chăm Đoàn Đoàn nửa ngày dịch không khai tầm mắt, mu bàn tay cũng bởi vì kích động mà run nhẹ nhẹ.

Con của mình cùng ngoại nhân vĩnh viễn không giống nhau, trước ông tuy rằng hoài nghi, nhưng rốt cuộc chưa có xác định hài tử này có phải huyết mạch Kỳ gia không, cho nên cũng không có mãnh liệt cảm thụ như vậy, hiện giờ một khi xác định, rung động trong lòng sẽ áp chế không trụ.

“Tiểu Lạc, bình thường đều là một mình con chăm hài tử, thực vất vả.”

Ông đánh vỡ trầm mặc, Lạc Khâu Bạch mở mắt, cảm thấy lời này thật sự hư thực.

“Không khổ cực, chẳng qua có đôi khi có sự cố bất ngờ, dễ dàng bị người ta thừa cơ, tỷ như một lần ở cửa bệnh viện, có lẽ nếu con không mang theo hài tử, cũng sẽ không bị ngài trùng hợp ‘Gặp được’ như thế.”

Xa cách hữu lễ một câu bụng bồ dao găm, lão gia sắc mặt cứng đờ, một lát sau mới chậm rãi mở miệng.

“Sự tình lần trước đích thật là ta làm ông nội làm sai, lớn tuổi rồi, dễ dàng cực đoan, ta cũng lớn tuổi, nghe được Tiểu Phong và con có một nãi oa oa, trong lòng kích động liền...”

Nói tới đây ông dừng một chút, khuôn mặt già nua có chút suy sụp, “Tiểu Lạc, con hiện tại cũng làm cha mẹ cũng là trưởng bối rồi, hẳn là hiểu được tâm tình của ta. Tiểu Phong đã hơn 30, trước kia còn có quái bệnh tùy thời sẽ chết, đứa bé này đối với nhà của chúng ta ý vị như thế nào con khẳng định hiểu được, cho nên... Thỉnh con tha thứ người làm ông như ta, nhất thời hồ đồ động thủ với con và hài tử.”

Nói xong ông kịch liệt ho khan vài tiếng, trong cổ họng phát ra tiếng vang vù vù, sắc mặt đều đỏ lên, bên cạnh người hầu bưng nước đưa đến miệng ông, vươn tay giúp ông thuận khí.

Lão gia nhắm mắt lại, suy yếu khoát tay áo, “Ta đây đại khái sống không được vài năm, cho nên gần đây đi ngủ sẽ mơ thấy một ít chuyện đã qua, nghĩ đến Tiểu Phong a, còn có ba mẹ nó, đương nhiên... Để cho ta kinh ngạc còn có con.”

Một lão nhân gia dùng giọng điệu này nói chuyện, chỉ cần không phải đầu gỗ cũng sẽ không thờ ơ.

Lạc Khâu Bạch ở trong lòng thở dài, biết rõ lão nhân này nói không thể tin, nhưng không thể giả bộ nghe không được, “Ông mơ thấy con cái gì? Mơ thấy như thế nào loại bỏ con từ trong tay Kỳ Phong sao?”

Kỳ lão gia lắc lắc đầu, hốc mắt đã ướt ướt, “Ta mơ thấy con cùng Tiểu Phong đều ở trong nhà, con ta cùng con dâu vẫn còn trên đời, ta và các con cùng đùa với tiểu gia hỏa này, kết quả tỉnh lại chỉ có một mình ta, tư vị này... Quá khó tiếp thu rồi.”

Lạc Khâu Bạch nắm chặt tay, mặt không đổi sắc, nhưng lông mi lại không chế không được run rẩy.

“Tiểu Lạc, ta gần đây luôn luôn hối hận, ngày đó không nên động thủ từ trong tay con đoạt hài tử, ta hiện tại nhớ tới đều cảm thấy sợ, đứa nhỏ này còn là một nãi oa oa, sao ta lại hồ đồ kêu vệ sĩ chém giết, vạn nhất làm nó bị thương, ta cả đời này đều lương tâm khó an.”

Nói xong ánh mắt khàn khàn già nua dừng ở trên người Lạc Khâu Bạch, khóe mắt còn mang theo tơ máu, thanh âm mang theo một tia run rẩy khó phát giác, “Tiểu Lạc, trước kia là ta hồ đồ, làm rất nhiều chuyện thực có lỗi với con, hôm nay thỉnh con tới cũng là vì nói lời xin lỗi với con, là ta làm sai.”

Lời này vừa nói ra, Lạc Khâu Bạch cũng không biết trả lời thế nào.

Nếu có khả năng ai cũng không nguyện ý gây khó dễ với một lão nhân, huống chi người này vẫn là người thân của Kỳ Phong. Nói thật, lời lão gia nói hần một chữ cũng không tin, một lần bị răn cấm mười năm sợ dây thừng, hần thừa nhận mình nhỏ mọn, không hiềm khích như lúc trước. Lúc này hần tình nguyện lão nhân giống như trước dùng sức mạnh ngạo mạn với hần, cũng tốt hơn dùng thủ đoạn mềm dẻo thanh thanh rơi lệ như vậy.

“Kỳ lão tiên sinh, ngài có lập trường của ngài, con cũng có suy xét của con, hôm nay con nguyện ý tới là bởi vì con đem mình trở thành người một nhà với Kỳ Phong, không phải bởi vì ngài mời hoặc là cố ý tới nghe ngài nói những lời này, tiêu tan hiềm khích lúc trước không có gì tất yếu, nếu ngài thật sự cảm thấy có một chút áy náy, xem con như người lạ mới là lựa chọn tốt nhất.”

“... Tiểu Lạc, nói như vậy... Con thật sự cả một cơ hội cũng không cho ông nội?” Lão gia dưới tình thế cấp bách chống gậy đi tới trước mặt Lạc Khâu Bạch.

Trong lòng Lạc Khâu Bạch tái cách ứng, vẫn là hiểu tôn ti, vừa thấy lão nhân đứng ở trước mặt cũng không ngồi nữa, chính là lui ra phía sau vài bước rút ra khoảng cách tối lễ phép.

“Lão gia, ngồi xuống nghỉ ngơi đi, Kỳ Phong sắp đến rồi.”

Lạc Khâu Bạch không trả lời, thân hình lão gia run rẩy, cầm tay hần, “Ta đã hối hận ...”

Chẳng lẽ con nhất định phải cho rằng cái gì đều không phát sinh, nước mắt giàn dụa nói một câu “Con tha thứ cho ông” mới có thể sao?!

Ông hối hận muốn con tha thứ, kia lúc trước ông không hối hận, ai buông tha cho con đây?

Lạc Khâu Bạch nhắm mắt lại hít một hơi, đem bàn tay của mình rút ra, “Ngài không cần như vậy.”

Hần thủy chung cung kính khiêm tốn, nhưng thái độ như vậy rất xa cách.

Lão gia trầm mặc, nửa ngày sau rũ xuống cánh tay, “Ta... Hiểu được.”

Ông nhắm mắt lại hít một hơi, một lát sau mới như là đột nhiên nghĩ đến cái gì đó mở miệng, “Vừa rồi con nói mình một mình chiếu cố hài tử, kia về sau ta an bài cho con vài người đi, một mình cũng không phải biện pháp, cứ như vậy con cũng tự do một chút, cũng sẽ không khổ cực như vậy.”

Lạc Khâu Bạch nhú mày, cảm giác bất an trong lòng càng ngày càng mãnh liệt.

Trước khinh thường giới giải trí, dùng thủ đoạn ngoan độc như vậy buộc hần lui vòng, hiện giờ đột nhiên đồng ý cho hần quay phim, còn muốn giúp hần, lão gia rốt cuộc có chủ ý gì?

“Con thích giới giải trí những thứ màu sắc rực rỡ đó, về sau ta sẽ không ngăn, chuyện hồ đồ trước kia ta sẽ không bao giờ làm.”

Lão gia như là hiểu được ánh mắt Lạc Khâu Bạch, nói một câu, nhìn Đoàn Đoàn trong ngực hần, vẻ mặt yêu thích và ngưỡng mộ.

Tiểu tử đang lui trong ngực ba ba lúc này ngửa đầu, cùng lão nhân liếc nhau, tiếp như là nhớ tới chuyện lúc trước, sợ hãi rút lui cổ, đem đầu lần thứ hai tiến vào trong âu phục Lạc Khâu Bạch.

“Ngô...” Tiểu tử kia phát ra đơn âm, thoát nhìn sợ hãi, tựa hồ là đối bụng.

Lúc này, lão gia vút một ánh mắt ra hiệu với người hầu, trong chốc lát một chén cháo bốc khói được bưng ra, tiểu tử kia bị mùi hấp dẫn, lộ ra một đôi mắt to, đôi mắt trông mong nhìn bát cháo, bụng nhỏ đều lộ cộc lộc cộc kêu lên.

“Ta cho hài tử chút gì ăn, con lúc cháo còn nóng dứt cho nó đi.” Lão gia cầm chén đưa đến trước mặt Lạc Khâu Bạch, lại lấy ra nhiều sữa bột cùng đồ chơi nhỏ, “Ta nghĩ về sau đều là người một nhà, cũng không biết hài tử thích cái gì, kêu người tùy tiện mua chút...”

Ánh mắt của ông cực nóng, làm Lạc Khâu Bạch cảm thấy mình quả thực giống tội nhân.

Vốn là trong lòng của hắn không chút nào dao động, nhưng khi một lão nhân lộ ra biểu tình như vậy, hắn thật sự ngạnh không thể cự tuyệt, chỉ có thể nói một câu, “Đa tạ ngài.”

Lão gia ho khan vài tiếng, biết Lạc Khâu Bạch rốt cục buông lỏng, kích động gật gật đầu, bưng lên chén nhỏ nói, “Kia... Có thể cho ta uy uy oa oa này không?”

Nghi hoặc trong lòng Lạc Khâu Bạch càng thêm bén nhọn, quả thực đều phân không rõ thái độ của lão gia rốt cuộc là thật hay là giả, trong hồ lô lại bán thuốc gì.

Nhưng mặc kệ lão gia tính toán cái gì, trước mắt đã đem tư thái phóng thấp như vậy, nếu hắn tái cự tuyệt, dừng ở trong mắt người khác thành ức hiếp lão nhân, lãnh huyết vô tình.

Do dự một chút, hắn đem tiểu tử kia dễ dãi, vỗ vỗ mông bé, “Đoàn Đoàn, con không phải đói bụng sao? Đến, ăn một chút gì đi.”

“Nha... ?” Tiểu tử kia vừa nghe “Ăn” kinh hỉ ngẩng đầu.

Lão gia nhanh chóng cầm lấy muỗng nhỏ, múc một muỗng cháo đưa đến miệng bé, ánh mắt sáng quắc cơ hồ muốn dính trên người tiểu tử kia.

Cháo thơm nức ngay bên miệng, nếu là bình thường tiểu tử kia đã sớm lang thôn hổ yết, nhưng khi bé thấy người trước mặt cầm thìa là lão gia mà không phải ba ba, lúc này sợ tới mức khuôn mặt nhỏ nhắn trắng bệch, tiếp thét chói tai hai tiếng, lại đột nhiên khóc lớn lên.

“Nha nha nha... ! Ba... Ba ba!”

Đoàn Đoàn sợ hãi toàn thân đều run run, khăn cả giọng, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng, theo bản năng tìm ba ba.

Lạc Khâu Bạch nhanh chóng vỗ nhẹ phía sau lưng của bé, dỗ bé đừng khóc.

Tay Lão gia cứng lại, sắc mặt thanh bạch một mảnh, cực độ khó coi, khóe miệng gắt gao băng lại cũng không hết hy vọng, không thể chờ đợi được đi sờ mặt Đoàn Đoàn, vừa nói “Tiểu tử kia đừng khóc, về sau chúng ta là người một nhà ” một bên vươn tay, nhưng mới vừa tới gần, Đoàn Đoàn nguyên bản đã được Lạc Khâu Bạch dỗ lần thứ hai kháng cự ông, lại một lần nữa khóc lớn lên.

Cuối cùng lão gia suy sụp thối lui đến một bên, trong nháy mắt lão lệ tung hoành, “... Đã đúng, là ta đã làm sai, hài tử mới không nguyện ý cho ta... Nó là hài tử ngoan.”

“Tiểu Lạc, về sau con có thể đem nơi này trở thành nhà mình, cùng Tiểu Phong còn có hài tử về đây nhiều hơn không? Ta thật sự... Chỉ là muốn một nhà đoàn viên mà thôi.”

Một cánh tay già nua lại run rẩy tay cầm tay Lạc Khâu Bạch, cặp mắt phiếm hồng khăn khăn không hề chớp mắt nhìn hắn, mang theo chờ đợi cùng thương cảm, trong nháy mắt Lạc Khâu Bạch không có biện pháp lạnh giọng cự tuyệt.

Qua nửa ngày, hắn mặt không đổi sắc mở miệng, “Con sẽ suy xét một chút.”

Kỳ Phong trở về, đã gần 8 giờ, ngoài cửa sổ vẫn không ngừng mưa.

Trong phòng khách một mảnh an tĩnh, chỉ có thanh âm TV, Kỳ Phong bước nhanh đi tới, liền thấy được Lạc Khâu Bạch cùng Đoàn Đoàn.

Sau khi tiểu tử kia khóc lớn một hồi vẫn luôn không cao hứng, lúc này nhìn thấy Kỳ Phong trở lại, lập tức tinh thần tỉnh táo, “Ngô a!” Một tiếng hướng về phía Kỳ Phong liền vươn ra hai móng vuốt, cao hứng đánh vào ngực Lạc Khâu Bạch.

Kỳ Phong thuận thế ôm lấy nhi tử, tiểu tử kia cười khúc khích, khuôn mặt nhỏ nhắn béo đô đô cọ cọ mặt y, chạm được cằm lộ đầu lại rụt lui cổ, bộ dáng cao hứng phần chân cùng khóc nhào vừa rồi như hai người khác nhau.

“Thế nào, có làm khó em không?” Kỳ Phong đề lại bả vai Lạc Khâu Bạch, đánh giá một lần.

Lạc Khâu Bạch cười lắc lắc đầu, vỗ vỗ áo bành tô dính mưa của y, “Sao anh ướt như vậy, không mang ô che sao?”

Kỳ Phong mặt không đổi sắc nhũ lông mày, không trả lời vấn đề, bắt quá cũng đã yên tâm hơn.

Y sẽ không nói cho thê tử của mình, trợ lý phụ trách bụng dù cho y còn ở phía sau chưa lên.

Trước y vẫn luôn lo lắng lão gia sẽ ra vẻ, cố ý an bài vệ sĩ đi theo Lạc Khâu Bạch, bảo bọn họ tùy thời hội báo, nhưng ở trên đường chinh chinh hai tiếng, nửa điểm tin tức cũng không có, lúc này cả tâm tư chờ cũng bị mất, trực tiếp mở cửa xe dầm mưa trở về.

“Lão gia nói cái gì với em?”

“Cũng không có gì, chỉ tùy tiện hàn huyên hai câu, yên tâm, không đánh nhau.”

Lạc Khâu Bạch vừa nói vừa giúp y lau nước mưa trên người, Đoàn Đoàn theo cánh tay Kỳ Phong đi đến bờ vai của y, Kỳ Phong động lòng, thuận thế hôn một chút khóe môi hắn.

Một màn này vừa lúc bị lão gia đứng ở cầu thang nhìn thấy, một nhà ba người hạnh phúc, ông ho khan một tiếng đi xuống, “Ta chỉ là kêu các con trở về ăn bữa cơm đoàn viên, hưởng hồ nhiều vệ sĩ còn ở trong này, ta còn có thể nói cái gì?”

Kỳ Phong thuận thế ngẩng đầu, mím môi cung kính gật gật đầu, kêu “Ông nội”.

Người đến, bữa cơm đoàn viên cũng bắt đầu.

Hơn nữa có Đoàn Đoàn tổng cộng bốn người, lần đầu tiên cùng ăn cơm.

Tịch gian phi thường nặng nề, Kỳ Phong không nói lời nào, Lạc Khâu Bạch tự nhiên cũng không nói lời nào, Đoàn Đoàn trong ngực thủy chung không nhìn lão gia, từ từ nhắm hai mắt buồn bã ỉu xìu ngủ.

Đồ ăn bưng lên, trong đó có thịt bò lão gia thích ăn, nhưng cách ông rất xa, Kỳ Phong theo bản năng giúp ông đổi lại đây, lão gia trường hít một hơi, cầm tay y, mở miệng.

“Tiểu Phong... Ta đã nghĩ thông suốt, vừa rồi cũng cùng Tiểu Lạc tán gẫu, nếu các con nguyện ý trở lại, Tiểu Lạc về sau sẽ ở nơi này, trong nhà còn phòng trống.”

Lời này đại biểu có ý tứ gì, không cần giải thích người ở chỗ này đều hiểu được.

Trước kia Kỳ lão gia trăm phương nghìn kế ngăn trở Lạc Khâu Bạch bước vào Kỳ gia một bước, hiện giờ lại mở miệng kêu hắn tiến vào, ý là nguyện ý tiếp nhận hắn?

Kỳ Phong nhìn Lạc Khâu Bạch, nghi hoặc nhũ mày, buông đũa xuống, “Ngài rốt cuộc là có ý gì? Nếu gọi chúng con đến, có cái gì cứ nói thẳng đi, không cần quanh co lòng vòng.”

Lão gia chán ghét Lạc Khâu Bạch đã không còn là chuyện một sớm một chiều, lần trước mất thể diện mới qua vài ngày thôi, thái độ của ông sao lại đột nhiên chuyển biến lớn như vậy?

Chỉ sợ bữa cơm đoàn viên là giả, có mục đích khác mới là thật.

Lão gia kịch liệt ho khan vài tiếng, ngực kịch liệt phập phồng, hốc mắt lại có chút đỏ lên, nhưng vẫn cầm tay Kỳ Phong không buông ra.

“Tiểu Phong, ông nội biết trước kia ông làm rất nhiều chuyện có lỗi với con và Tiểu Lạc, nhưng ta thật sự hối hận. Ta đây nhiều tuổi rồi, còn có thể cầu cái gì, không phải cầu gia đình bình an người một nhà hòa hòa khí khí sao.”

“Ngày đó con nói sẽ không bao giờ gọi ta là ông nội nữa, trái tim của ta như bị dao nhỏ thống, đến bây giờ còn đau dữ dội. Tiểu Phong, trái tim của ta cũng là thịt, Tiểu Lạc là ân nhân nhà chúng ta, ta trước

kia mười phần sai, hiện tại chỉ muốn hảo hảo tiếp nhận nó, về sau nhà chúng ta còn giống như trước, được không?”

Kỳ Phong băng trụ khoe miệng, trong ánh mắt hiện lên cảm xúc phức tạp.

“Ý của ngài là, nguyện ý thừa nhận Khâu Bạch, cho em ấy trở thành một thành viên trong Kỳ gia?”

Lão gia gật gật đầu, một giọt nước mắt nện ở trên bàn, thanh âm đều ách, “Tiểu Phong, các con cho ông nội một cơ hội, trở về đi, ta không muốn chờ đến lúc chết bên người tăng tôn cùng tôn tử đều nhìn không thấy.”

Nói xong ông nhìn Lạc Khâu Bạch, lấy ra một bản vẽ vùng biển, “Tiểu Lạc, ta ngay cả phòng ở đều thay con chuẩn bị tốt, coi như ta tặng cho con lễ vật bồi tội, phòng ở con thích phòng nào thì chọn phòng đó, chờ Đoàn Đoàn trưởng thành, con cũng không cần khổ cực như vậy, liền cùng Tiểu Phong nghỉ phép đến đây.”

Nói xong ông lại lấy vài văn kiện, “Những điều này là ta chuẩn bị cho Đoàn Đoàn, từ nhà trẻ đến việc xuất ngoại du học, ta đã an bài tốt, hy vọng hai người các con có thể tiếp thu tâm ý của ta.”

Lạc Khâu Bạch kinh ngạc nhíu lông mày, nghi hoặc trong lòng càng lúc càng lớn, hắn hiện tại thật sự bắt đầu do dự lão gia rốt cuộc là trò cũ trọng thi hay là có ý đồ khác, hoặc là thật sự giống như vậy, thành tâm tiếp nhận mình?

Nếu như là trò cũ trọng thi, vẫn không thừa nhận quan hệ của hắn cùng với Kỳ Phong, như vậy cần gì phải mua phòng rồi chuẩn bị mấy thứ này.

“Ngài không quan tâm con là đồng tính luyến ái?” Kỳ Phong xị mặt, mặt không đổi sắc nói, “Con đều ngành không đứng dậy với nữ nhân, con chỉ thích nam nhân, ngài không sợ ném đi mặt mũi Kỳ gia?”

Kỳ lão gia ho khan vài tiếng, vỗ vỗ ngực, nhìn Đoàn Đoàn, suy sụp mỉm cười, “Nếu hài tử đều có, ta còn cầu gì hơn.”

Nói xong ông nắm chặt tay Kỳ Phong, “Tiểu Phong, ông nội không nhốt được con cả đời, có lẽ ta làm sai, nhưng hy vọng con cũng có thể suy nghĩ một chút cho ta, không thể tùy hứng như vậy, Kỳ gia là nhà con, con nhẫn tâm tự tay hủy diệt cái nhà này sao?”

“Ta chỉ có tôn tử là con, tập đoàn tài chính Côn Luân là tâm huyết cả đời của ta và ba con, ta không muốn hủy diệt như vậy, con thích lập công ty giải trí cũng không việc gì, ông nội không ngăn trở, nhưng giải trí nghiệp vẫn không phải sở trường của Kỳ gia, chơi mệt thì trở lại đi.”

Nói xong ông lão lệ tung hoành, nhất thời nghẹn ngào nói không ra lời.

Kỳ Phong sắc mặt trắng bệch, gắt gao nắm chặt tay, hít một hơi y quay đầu lại nhìn Lạc Khâu Bạch, ánh mắt chấp nhất, hữu lực, vĩnh viễn chuyên chú, chính là lúc này lại ẩn ẩn giãy dụa cùng do dự.

Y chưa bao giờ dùng ánh mắt như thế nhìn Lạc Khâu Bạch, người nam nhân này cường hãn lãnh ngạnh, bình thường tính tình cổ quái còn có chút trẻ con, cũng chưa bao giờ lộ ra thần sắc như vậy.

Hồ hấp Lạc Khâu Bạch đột nhiên cứng lại, tiếp trong cổ họng như bị rót đầy, trong tim cũng có chút khó chịu.

Hắn hiểu ánh mắt của y, hiểu được nam nhân hắn yêu đang giãy dụa.

Y sợ nếu mình chọn sai, sẽ tổn thương tâm Lạc Khâu Bạch, nhưng người thân duy nhất cầu xin, cho dù là đầu gối cũng không có khả năng thờ ơ.

Lạc Khâu Bạch hít một hơi, nói thật đến hiện tại, lời Kỳ lão gia nói hắn một chữ đều không tin, nhưng hắn tin tưởng Kỳ Phong.

Nắm lấy tay Kỳ Phong, hắn không nói gì chỉ cười cười.

Thực hiểu được, vô luận anh lựa chọn thế nào em cũng đứng về phía anh.

Kỳ Phong nhìn hắn một chút, cầm lòng bàn tay của Lạc Khâu Bạch, trầm mặc một hồi mới mở miệng, “Con chỉ có thể nói công ty Côn Luân con sẽ chiếu cố, chuyện còn lại con không cam đoan.”

Một câu nói kia làm lão gia nở nụ cười, gật gật đầu, bưng ngực ho khan vài tiếng, “Được... Được, có những lời này ông nội cũng yên tâm, ta chờ con cùng Tiểu Lạc còn có Đoàn Đoàn về nhà, ăn cơm ăn cơm, đồ ăn đều nguội.”

Ăn cơm xong, mưa đã bớt, nhưng lão gia kiên trì kêu chờ mưa tạnh, Lạc Khâu Bạch đi vào bếp pha sữa bột cho Đoàn Đoàn, tiểu tử kia còn ngủ gà ngủ gật.

Dù có người hầu đồ ăn của tiểu tử kia, hẳn cũng không nhờ người khác. Pha sữa bột, rót nước ấm, dùng tay thử độ ấm.

Lúc này một đôi tay đột nhiên từ phía sau lưng ôm lấy hắn, tiếp một khuôn ngực cứng rắn cực nóng nhích lại gần.

Lạc Khâu Bạch không quay đầu, cười mở miệng, “Lại đột nhiên tập kích, chơi bao nhiêu lần cũng không chán, trước bụng đã, nơi này có nước ấm phỏng đó.”

Kỳ Phong không buông tay, cong thân mình đem cằm đặt ở trên bả vai hắn, cứng rắn oán giận, “Hôm nay còn chưa ôm.”

Lạc Khâu Bạch bật cười, “Anh mỗi ngày đều ôm không chán sao?”

“Chán hay không với em có cái gì quan hệ?” Kỳ Phong không vui cau mày, cánh tay càng thêm buộc chặt, trong chốc lát mới nghẹn xuất một câu “Thực xin lỗi”.

Lạc Khâu Bạch kinh ngạc quay đầu lại, “Đại điều quái anh mới vừa nói cái gì? Trời ạ, anh lại giải thích, bên ngoài cũng chưa hết mưa, sao lại nói xin lỗi với em?”

Tại Kỳ Phong đỏ lên, “Sao em nhiều lời như vậy! Nước miếng đều dính vào trong sữa bột cho xuẩn nhi tử, cầm miệng! Hãy nghe anh nói.”

Lạc Khâu Bạch cũng đùa y, lúc này liếm khởi tươi cười, tựa đầu vào vai Kỳ Phong, chợt nghe y trầm giọng nói, “Lời lão gia nói kỳ thật anh cũng không tin, nhưng anh còn... Muốn cho ông một cơ hội cuối cùng.”

“Ngày đó lái xe nói với anh, lúc mới vừa học nói chuyện từ đầu tiên tiểu hài tử kêu lên chính là tên của người người tối thân cận với nó, tựa như xuẩn nhi tử thích anh, không thích em, cho nên người thứ nhất nó gọi chính là ba ba.”

Một câu làm không khí nặng nề nháy mắt biến vị, Lạc Khâu Bạch trực tiếp bị tức nở nụ cười, lúc đại điều quái có mặt người nhi tử kêu chính là hắn!

“Nhi tử gọi em, đừng tự mình đa tình.”

“Em có thể nghe anh nói xong không, chớ nói chuyện thê tử không thể xen vào, em hiểu hay không?” Kỳ Phong nhíu mày phát giận.

Lạc Khâu Bạch xem thường, làm thủ thế tiếp tục, cánh tay Kỳ Phong cô trụ bên hông hắn, “Ba của anh nói, anh khi còn bé từ thứ nhất học được... Là ông nội.”

Toàn bộ phòng bếp trầm mặc, chỉ có thanh âm trầm thấp của Kỳ Phong, “Việc ông làm anh phi thường thất vọng, cho nên anh tuyệt không hối hận việc đoạn tuyệt quan hệ với ông, nhưng... Anh không thể không quản ông, nếu ông có chút ngoài ý muốn, có thể ký tên cho ông chỉ có anh, cho nên anh biết rõ em không thích ông, lại kêu em giúp anh đến đây ăn cơm...”

“Khâu Bạch... Anh không phải người chồng đủ tư cách, nhưng em đừng chán ghét anh, cũng đừng không cần anh.”

Những lời này làm Lạc Khâu Bạch có chút hoảng hốt, lập tức giống như trở lại chuyện xuất ngoại năm đó.

Y giống một như đại hình khuyến bị vứt bỏ, trong mắt rớt xuống một giọt lệ nói, “Em... Không cần anh sao?”

Trùng hợp xuất hiện ở trong đầu, Lạc Khâu Bạch lập tức cảm thấy mũi chua xót, trong lòng đích xác cảm thấy bữa tiệc này vô cùng “Giả dối”, cũng không oán giận Kỳ Phong một chút nào.

Đưa tay dùng sức gõ một chút đầu của y, nhện không được mắng một câu, “Con mẹ nó anh nói Đoàn Đoàn xuân, anh xuân thành như vậy, em con mẹ nó đều muốn ly hôn với anh?”

Kỳ Phong lúc này thay đổi sắc mặt, “Em nói cái gì, ly hôn? Em lặp lại lần nữa!”

“Xuẩn điệu.” Lạc Khâu Bạch cười nhạo một tiếng không nói thêm cái gì, liền lập tức bị Kỳ Phong quắc trợn cằm, đặt trên tủ bát đối diện hôn môi.

Đoàn Đoàn bên cạnh “Nha a” một tiếng, kinh ngạc trừng mắt nhìn, Lạc Khâu Bạch cười né tránh, đột nhiên di động của Kỳ Phong vang lên.

Lạc Khâu Bạch cũng nhận thấy tin nhắn của Hàn Chiêu, hần cười ôm lấy Đoàn Đoàn đi ra ban công, lập tức khóa lại cửa ban công, Kỳ Phong vẻ mặt nóng nảy, làm thủ thế “Về nhà em chờ đấy”, xì mặt đi ra nhà bếp.

Lúc này bên ngoài còn mưa, Kỳ lão gia đi lên lầu tưới hoa, trong phòng khách chỉ có Kỳ Phong.

Thư ký nói, “Kỳ tiên sinh, ngài ở nhà sao? Nếu tiện mở TV đi, kênh tài chính và kinh tế, ngày mai có một tiết mục tìm ngài, vừa lúc tiết mục đang chiếu, ngài nhìn một chút hình thức rồi xác định có tham gia hay không.”

Kỳ Phong lên tiếng, trực tiếp tắt điện thoại mở TV.

Lúc này là tiết mục giải trí bất quá, lúc y đang tìm kênh, vừa muốn bấm một kênh, đột nhiên hình ảnh chợt lóe xuất hiện hai bóng người quen thuộc, ngón tay của y lúc này dừng lại.

“Gần đây ‘Kỳ Lạc luyện’ lại có tiến triển mới, phóng viên nhận được tin từ yêu sách, đương sự Kỳ Phong, những ngày gần đây cùng một nữ tử thần bí lui tới thường xuyên, nhiều lần lén lút gặp mặt, cử chỉ ái muội hư hư thực thực, ‘Kỳ Lạc luyện’ có giả dối hư ảo hay không, xin hãy đọc tin kỹ càng tỉ mỉ...”

Tiếng nói của MC vừa dứt, xuất hiện hai bức ảnh chụp, ảnh thứ nhất là ảnh Kỳ Phong cùng một nữ nhân trong yếm hội ôm nhau, thì thầm thân mật, một ảnh khác là ảnh Kỳ Phong cùng nữ nhân này trong một nhà hàng lớn, nâng chén.

Hai ảnh chụp vừa thấy chỉ là ảnh chụp, nhưng góc độ xảo quyệt, hơn nữa dưới ngọn đèn hôn ám, thật sự giống người yêu thân mật.

Mặt Kỳ Phong lúc này triệt để đen lại, đồng tử sắc bén như đao, gân xanh trên mu bàn tay đều nhảy ra.

Nữ nhân này nửa ngày y mới rốt cục có chút ấn tượng.

Ngày đó là lễ mừng 15 năm của Tinh Huy, Lạc Khâu Bạch cùng Hàn Chiêu lên lầu nói chuyện, mà y đang ở dưới lầu tìm hân, nhưng nữ nhân một thân “Mùi hôi” này vẫn luôn dính ở bên cạnh y, cái loại cảm giác ghê tởm này y đến bây giờ còn nhớ rõ.

Lần thứ hai gặp mặt càng buồn cười, sáng hôm qua y cùng với chủ tịch ngân hàng K đi thương lượng hiệp đàm, nữ nhân này cũng ở đó, y đến hiện tại cũng không biết nữ nhân này gọi là gì, nhưng lúc đi toilet trong ngân hàng, có tiếp xúc với cô ta trong chốc lát, ai biết lại bị chụp ảnh!

Kỳ Phong phẫn nộ đem điều khiển từ xa nện ở trên bàn, muốn lấy điện thoại ra hỏi một chút rốt cuộc là ai dám làm khi không được y cho phép, quả thực là không muốn kiếm cơm ăn.

Thứ này nếu thê tử của y thấy thì sao!?

Di động mới vừa lấy ra, trong TV truyền đến thanh âm.

“Theo yêu sách, nữ nhân trong ảnh chụp là con gái rượu của một chủ tịch ngân hàng, tại lễ mừng 15 năm của Tinh Huy cùng Kỳ Phong nhất kiến chung tình, sau đó liền tiếp gặp mặt, hôm nay lại thân phò ở nhà cũ Kỳ gia, cùng Kỳ lão tiên sinh trò chuyện thật vui vẻ, chuyện tốt sắp tới, mà phóng viên chúng tôi cũng rất vinh hạnh phỏng vấn Kỳ lão tiên sinh, xin hãy đọc báo...”

Màn hình rõ ràng xuất hiện thư phòng nhà cũ Kỳ gia, y phục trên người Kỳ lão gia đều giống như hôm nay!

“Xin hỏi Kỳ lão tiên sinh, hôm nay gặp mặt Tô Nhung tiểu thư, là vì muốn chọn cháu dâu sao?”

Kỳ lão gia cười khoát tay áo, “Này còn phải xem ý của hai tiểu bối, thế giới của người trẻ tuổi lão đầu này không quản được.”

“Kia ngài có yêu cầu gì với cháu dâu không? Tô Nhung tiểu thư có phù hợp tiêu chuẩn tôn tức trong lòng ngài không?”

Lão gia ho khan hai tiếng, cười càng hòa ái, “Tô tiểu thư xinh đẹp lại lanh lợi, gia thất cũng tốt, cũng rất lễ phép, tôi thực vừa lòng. Nếu có khả năng, hoan nghênh cô ấy đến Kỳ gia làm khách.”

Lời này vừa nói ra, tương đương là ngầm thừa nhận, phóng viên hiểu rõ, Kỳ Phong cũng nhìn không được nữa, mãnh liệt đem điều khiển từ xa đập vào TV.

“Phanh” một tiếng vang thật lớn vang vọng toàn bộ biệt thự, lúc này Kỳ lão gia đi xuống lầu.

Kỳ Phong giãn dữ cười, ánh mắt sắc bén bán híp, lúc này không còn một tia tình nghĩa cùng độ ấm nào, y chỉ vào TV cười lạnh:

“Kỳ lão tiên sinh, đây là giải thích của ngài với con cùng Khâu Bạch?”

75. Chương 78

Chương 78

“Kỳ lão tiên sinh, đây là giải thích của ngài với con cùng Khâu Bạch?”

Kỳ lão gia nhìn thoáng qua TV, mặt trên còn một vết rạn dài, nhưng tin tức vẫn còn tiếp tục.

Ông ho khan hai tiếng, đi từ từ xuống.

“Phát sớm vậy, ta cho rằng phải chờ hai ngày.”

Ông ngồi ở trên ghế sofa, tùy tay muốn tắt đi TV, lại bị Kỳ Phong ngăn lại, ánh mắt sắc bén nói, “Ông đã làm, còn sợ con không nhìn thấy? Vẫn là nói, con bị nước bỏ vào đầu mới tái tin tưởng ông một lần, lời nói dối của ông đã bị chọc thủng, cho ông cảm thấy thất bại trong gang tấc?”

Lão gia thay đổi sắc mặt, gắt gao nắm chặt gậy, “Tiểu Phong, con lại hồ nháo cái gì? Kết quả như thế con còn có cái gì không hài lòng?”

“Vừa lòng?” Y gắt gao nắm chặt tay, chầm chọc mỉm cười, cảm thấy mình đáp ứng lão gia ăn bữa cơm này, quả thực là báo ứng!

Tim đập mạnh, y thấy may mắn lúc này Lạc Khâu Bạch còn đứng ở cửa sổ, không nhìn thấy một màn trước mặt này.

Y rất ít cười, nhưng giờ khắc này y cười phẫn nộ, y từng bước một tiêu sái đến trước mặt Kỳ lão gia, ánh mắt giống dao nhỏ đâm tới, “Ông làm ra một nữ nhân mặc danh kỳ diệu, còn nói chuyện làm người hiểu lầm, còn muốn kêu con vừa lòng?”

“Kỳ lão tiên sinh, con thật sự là không rõ ông rốt cuộc suy nghĩ cái gì, ông nói dối này nọ với phóng viên, tại sao có thể yên tâm thoải mái dối trá với con và Khâu Bạch!”

Y hít một hơi, hàn khí triệt để bao phủ, tự giấu mỉm cười, “Tôi buồn cười chính là con còn tin tưởng, cho rằng ngài thật sự nguyện ý tiếp nhận chúng con, kết quả vẫn là như vậy.”

Kỳ lão gia cương mặt, mím môi thật chặt, mãnh liệt gõ gậy một chút, “Ta không tiếp nhận? Ta ngay cả mặt mũi cũng không muốn, ăn nói khép nép giải thích cho Lạc Khâu Bạch, cho phép hai người các con vào nhà, như vậy còn không gọi là tiếp nhận? Tiểu Phong, con không biết tốt xấu!”

Kỳ Phong như là nghe được cái gì chê cười, hoang đường mỉm cười, chỉ vào nữ nhân trên màn ảnh kia, “Vậy đó là cái gì?”

“Ông nói thật cho con biết, tin tức này có phải lại là ông cố ý rải đi ra ngoài? Nếu không phải ông sau lưng làm vậy, phóng viên làm sao dám chụp ảnh của con truyền đi ra ngoài? Nữ nhân không rõ lai lịch này

không phải ông mời, có thể đi vào chỗ này sao, những phóng viên đó còn có thể ở trong thư phòng phỏng vấn ông?”

Vài chữ cuối cùng y cơ hồ là do nghiến răng, may mắn hôm nay y đúng lúc thấy được tin tức, nếu ngày mai lộ ra hết, y không dám tưởng tượng Lạc Khâu Bạch sẽ như thế nào.

Một người không tiếc thanh danh mượn tên y đóng kịch, hẳn sẽ bị cho là mình biết rõ đối phương có bạn gái còn tử triền lạn đả (liều chết), nếu lúc này cả hai tử cũng bị dính vào, làm không tốt hẳn chẳng phải một lần nữa dính mũ “Tiểu tam”?

Nghĩ đến đủ loại chuyện, Kỳ Phong cơ hồ phần nộ trái tim bằng giá nói không nên lời.

Mới đây, y còn vì lão gia mà giải thích cho Lạc Khâu Bạch, thậm chí biết rõ thế tử không thích như vậy, vẫn nguyện ý tin tưởng lão gia một lần cuối cùng, cố ý mang theo người một nhà đến ăn bữa cơm đoàn viên, kết quả chỉ là một hồi âm mưu.

Lúc trước y không nên mềm lòng, lại càng không nên mang Lạc Khâu Bạch lần thứ hai về nhà cũ Kỳ gia, cho tới nay y không muốn Lạc Khâu Bạch chịu một chút ủy khuất nào, hiện giờ lại thiếu chút nữa thành đồng lõa.

Trong tim đau đớn lợi hại, y từng bước tới gần đến trước mặt lão gia, lạnh lùng mở miệng, “Này hết thấy đều là kế hoạch của ngài, bao gồm chuyện đột nhiên phát bệnh trong cửa hàng hoa, những lời cô ích hôm nay ngài nói với con và Khâu Bạch đều là nói dối, đúng hay không?”

Kỳ lão gia ho khan vài tiếng, chậm rãi nhắm mắt lại, tuy rằng không nói gì nhưng đã ngầm thừa nhận.

Sắc mặt Kỳ Phong như sương, không nói gì nữa, xoay người đi vào nhà bếp.

“Con làm gì?!”

Kỳ Phong một câu cũng không muốn nói thêm, lập tức đi vào nhà bếp mang Lạc Khâu Bạch đi.

Kỳ lão gia đập mạnh gậy trong tay xuống đất, phát ra thanh âm “Phanh”, hiển nhiên là tức giận, “Ta đã đồng ý để Lạc Khâu Bạch trở về, thậm chí không truy cứu chuyện hai người các con là đồng tính luyến ái, ta đã nhượng bộ đến trình độ này, con còn muốn thế nào!? Scandal của hai người các con nháo bay đầy trời, đem ta cùng Kỳ gia đặt ở đâu, hiện tại bất quá là cho con và một nữ nhân xử lý công bằng chuyện này, chẳng lẽ trong lòng con chỉ có một mình Lạc Khâu Bạch, thậm chí vì Kỳ gia nuôi con từ nhỏ đến lớn, nhượng bộ đều làm không được!?”

Kỳ Phong lạnh lùng cười nhạo một tiếng, “Nhượng bộ? Ngài là lão hồ đồ tính kế rất nhiều chuyện ngay cả mình đang làm cái gì đều không rõ ràng. Con thật không hiểu ngài vì sao đến bây giờ ngài còn chưa từ bỏ ý định, nếu đồng ý để Khâu Bạch trở về, thì tại sao nhất định phải bảo con ở chung với nữ nhân, nếu chỉ là vì không cho Kỳ gia đoạn tử tuyệt tôn, Đoàn Đoàn đều lớn như vậy, ngài rốt cuộc còn muốn cái gì?”

“Ta đồng ý cho Lạc Khâu Bạch vào cửa, cũng không đồng ý đem một cái tên của nam nhân viết trong gia phả Kỳ gia!”

Kỳ lão gia kịch liệt ho khan vài tiếng, thuận khẩu khí, quyết tuyệt mở miệng, “Vừa rồi những lời ta nói với các con không có nửa câu nói xạo, ta đích thật là thành tâm thành ý muốn cho Lạc Khâu Bạch trở về, ta đã lớn tuổi, còn cùng vãn bối giải thích, đã có thành ý lắm rồi. Nếu không bởi vì có hai tử, ta làm sao có thể không so đo nó tại giới giải trí không có lý tưởng, thậm chí ba người các con trở về, sản nghiệp Kỳ gia cũng đều là của một mình con, ta nói được thì làm được.”

“Nhưng ta vì một mình Lạc Khâu Bạch, hy sinh cùng nhượng bộ như thế cũng không phải không có điểm mấu chốt. Ta không thể để cho con làm mất hết thể diện Kỳ gia, càng không thể để nhân gia ở sau lưng chỉ trở, cho nên ta cũng mặc kệ hai con sau lưng hồ nháo thế nào, ít nhất bên ngoài cũng không thể có trở ngại, yêu cầu này quá phận sao?”

Nghe xong lời này, ánh mắt Kỳ Phong triệt để trầm xuống.

Nguyên lai cái gọi là “Tiếp nhận cùng giải thích” là bố thí cho bọn họ, cho nên y thiên ân vạn tạ trở về, lại một lần nữa tiếp thu bài bố của lão gia.

Y châm biếm một tiếng, trầm giọng mở miệng, “Đừng sở tác sở vi lấy cớ, có một câu ông nói đúng, nếu không phải bởi vì Đoàn Đoàn, chỉ sợ cả đời ông cũng sẽ không tiếp nhận Khâu Bạch. Con không ngại đoán coi ông nghĩ như thế nào.”

Nói xong y dừng một chút, bỏ tay vào túi đến trước mặt Kỳ lão gia nói, “Trải qua một lần mình đoạt, người của ông hẳn là giúp ông tra được không ít thứ hữu dụng, trong đó khẳng định Đoàn Đoàn chính là con của con, huyết mạch của Kỳ gia, đương nhiên cũng khẳng định biết Khâu Bạch mới là người giám hộ duy nhất của hài tử, nếu ông dám mình đoạt, nháo đại, không cho chuyện hai con hấp thụ ra ánh sáng, như vậy thể diện ông quan trọng nhất liền giữ không được.”

“Cho nên nói cái gì để Khâu Bạch trở về, một nhà đoàn viên, căn bản là đối trá! Ông chỉ muốn hài tử!”

Lời của lão gia Kỳ Phong triệt để nhìn thấu, độ ẩm cuối cùng cũng tan thành mây khói, giờ này khắc này, đối đãi với việc lão gia âm mưu tính kế, y rốt cuộc không còn một chút ôn nhu.

Người này không phải ông nội của y, mà là một người xa lạ tính kế y mà thôi.

Kỳ lão gia gắt gao bằng trụ môi, ánh mắt đông lạnh, mu bàn tay nắm chặt gậy đều nhảy lên gân xanh.

“Thì thế nào, cuối cùng kết quả không phải là ta đồng ý các con cho ở cùng một chỗ sao? Ta không bức hai người các con tách ra, chỉ tìm mẹ trên danh nghĩa cho hài tử, Lạc Khâu Bạch vẫn là phụ thân hài tử, nhưng lại có thể đi vào cửa Kỳ gia, nó tuyệt không chịu thiệt!”

“Ta muốn một nhà đoàn viên cùng thể diện Kỳ gia, nó muốn cùng một chỗ với con, hiện tại chỉ cần con đồng ý gật đầu, này đó hết thảy đều có thể thực hiện!”

Kỳ Phong cười lạnh, gần từng tiếng “Không nên ép con tuyên bố quan hệ của con và Khâu Bạch với phóng viên, Đoàn Đoàn không có mẹ, trước kia không có về sau lại càng không có, đừng tưởng rằng làm ra một nữ nhân là có thể bảo trụ thể diện cho Kỳ gia, ông đừng mơ.”

Nói xong y xoay người bước đi.

Kỳ lão gia đột nhiên ở sau lưng lớn tiếng mở miệng, “Chậm đã!”

Ông lão đảo ngồi xuống, chống gậy bước nhanh đi đến trước mặt Kỳ Phong, ánh mắt bén nhọn nhìn y, “Được, vậy con đi nói đi! Nói cho những phóng viên đó, Lạc Khâu Bạch là một quái vật sinh hài tử! Lời này con dám nói không?!”

“Con cũng không nhìn mặt hài tử kia, bộ dạng càng ngày càng giống con, scandal của con và Lạc Khâu Bạch hiện tại lại bay đầy trời, nó mỗi ngày làm con hát trên màn ảnh, mang theo một hài tử giống con như vậy, con nghĩ phóng viên mù nhìn đoán không ra sao? Đến lúc đó nếu như bị paparazzi đào ra chuyện nó ở Mỹ sinh hài tử, hai người các con chuẩn bị giải thích ra sao?”

“Liền tính con nói đứa bé này là đại dụng, đó cũng là chuyện của Kỳ gia, Lạc Khâu Bạch vì sao mỗi ngày phải mang theo hài tử? Nói cho người khác biết, hai con là gay! Kỳ gia sẽ vứt bỏ người này!”

“Nữ nhân Tô Nhung kia bắt quá chỉ muốn tiền của Kỳ gia thôi, chỉ cần lấy tiền che lại miệng của cô ta, các con cưới nhau cũng chỉ là bề ngoài, đến lúc đó con cùng Lạc Khâu Bạch có thể cả đời cùng một chỗ, thân thể hài tử cùng thanh danh Kỳ gia cũng được bảo vệ, chúng ta có năng lực một nhà đoàn viên, lựa chọn tốt, ta cũng đã nhượng bộ đến tình trạng này, các con cũng phải hồi báo một chút chứ!”

Mặt mũi, thanh danh, thể diện... Gân xanh trên thái dương Kỳ Phong đều nổi lên, ngực kịch liệt phập phồng, sắc mặt âm trầm gần như đáng sợ.

Đúng vậy, nghe như là một biện pháp giải quyết hoàn mỹ lại khoan dung, nhưng tàn nhẫn biết bao với Lạc Khâu Bạch.

Trung Quốc không thừa nhận đồng tính kết hôn, hôn nhân của y cùng với thê tử nói trắng ra là không có hiệu lực gì, chỉ là hình thức “Đám cưới” mà thôi, cũng có một tờ giấy đăng kí kết hôn, nếu y hiện tại lựa chọn thỏa hiệp, một ngày kia, nếu y sắp chết, Lạc Khâu Bạch cả việc được thông báo bệnh tình nguy kịch hay cả quyền lợi ký tên cũng không có.

Này căn bản không phải giải quyết hoàn mỹ, mà là dùng một loại phương thức khác đem Lạc Khâu Bạch bức ra khỏi cuộc sống của y.

“Vì mặt mũi, tình nguyện tính kế để con cưới một nữ nhân mê tiền, cũng không cần nam nhân của con, ngài cũng thật tự phụ.”

Kỳ Phong hít một hơi, phát hiện mình còn có thể cười, “Phản bội người yêu, chuyện cưới nữ nhân ghê tởm đó con làm không được, nhưng nếu có ngày con và Khâu Bạch xuất quỷ, sẽ nói cho ông trước, ngàn vạn lần không nên xem TV, đỡ phải để mặt rơi xuống đất, con bồi không nổi.”

Đã đủ khắc cốt minh tâm, từ nay về sau, y không bao giờ niệm cập chuyện cũ với lão gia nữa, chỉ có một chút mềm lòng mà thôi.

Mặt của y triệt để lạnh xuống dưới, đáy mắt đầy hàn khí lạnh thấu xương, một câu vô nghĩa cũng không có, trực tiếp xoay người bước đi.

Phía sau lão gia kịch liệt ho khan vài tiếng, “Chờ một chút.”

Kỳ Phong không quay đầu lại.

Mặt Kỳ lão gia triệt để âm trầm xuống, lộ ra một cổ dữ tợn thâm đậm, thanh âm băng lãnh, “Kỳ Phong, con dứt khoát muốn mâu thuẫn với ta sao?”

Kỳ Phong hừ lạnh một tiếng, vẫn đi về phía trước.

“Đứng lại!”

Thanh âm của Kỳ lão gia trầm thấp, thanh âm khàn khàn già nua giống như thạch đầu ma xát thiết bản, làm người ta cảm thấy âm lãnh.

Kỳ Phong đã chết tâm, tựa như không nghe thấy, trực tiếp đi vào ban công một phen nắm lấy Lạc Khâu Bạch còn nhẩn tin, ôm lấy Đoàn Đoàn bên cạnh còn thở khò khè đi ra ngoài.

Lạc Khâu Bạch đang nói chuyện quay phim, căn bản không biết bên ngoài rốt cuộc xảy ra chuyện gì, chỉ nhìn thấy Kỳ Phong đi ra ngoài, hiện giờ lại lãnh ngạnh đi đến.

“Phát sinh chuyện gì? Sắc mặt của anh hảo khó coi.” Lạc Khâu Bạch hoảng sợ, muốn đứng lại hỏi rõ ràng.

Nhưng Kỳ Phong không ngừng, cơ hồ một giây đồng hồ đều không dừng lại, làm hắn không thể không lao đảo bước đi.

Lạc Khâu Bạch vừa định hỏi lại một lần, lại đột nhiên cảm giác Kỳ Phong không thích hợp.

Khí lực y mạnh kinh người, nắm chặt cổ tay của hắn làm hắn đau, thậm chí khớp xương đều lồi ra, khuôn mặt lãnh ngạnh, nhưng đồng tử thâm sắc đầy phần nộ, thậm chí lòng bàn tay đều bởi vậy mà hơi hơi phát run.

Lạc Khâu Bạch mãnh liệt dừng lại cước bộ, “Kỳ Phong, anh không thích hợp, nói cho em biết có chuyện...”

Câu nói kế tiếp hắn còn chưa nói xong, Kỳ Phong ôm lấy hắn, “Đừng nói, cái gì cũng đừng nói, để anh ôm trong chốc lát.”

Tiểu tử kia bị kẹp giữa hai người, ngáp một cái, nước mũi phao phao, tay của Lạc Khâu Bạch dừng giữa không trung, sưng sốt trong chốc lát mới sờ sờ tóc nam nhân.

Lúc này y giống một con thú bị thương bị giam giữ, cũng không làm nũng chỉ không tiếng động ở trong ngực chủ nhân, một mình liếm liếm miệng vết thương.

Lạc Khâu Bạch cẩn thận cân nhắc một chút, nghĩ đến lão gia vừa rồi đột nhiên ân cần cùng vừa rồi mơ mơ hồ hồ nghe được gì đó, lập tức ý thức được vấn đề.

Từ đầu đến cuối hắn đều không tin tưởng lão gia, đêm nay giả mù sa mưa cũng khẳng định có mục đích riêng, liền tính hiện tại mở cửa nhìn thấy lão gia giơ thương súng, hắn tuyệt không kinh ngạc, chẳng qua không nghĩ tới biến cố sẽ phát sinh nhanh như vậy.

Lúc này Kỳ Phong buông hẳn ra, một câu cũng không giải thích, trực tiếp lấy điện thoại ra bấm vài cái, lúc này ngoài cửa sổ mưa to, chợt nghe ngoài phòng rầm rầm, tiếp một đám người ngăn chặn toàn bộ cửa Kỳ gia.

Kỳ Phong không nói hai lời, kéo Lạc Khâu Bạch bước ra cửa, lúc này toàn bộ trong phòng khách đã biến thành hai phe giằng co.

Kỳ lão gia đứng phía sau một nhóm vệ sĩ, số lượng nhiều hơn so với nhóm người Kỳ Phong gọi vào.

Ông đã không còn cẩn thận chặt chẽ như vừa rồi, bộ dáng đáng thương, lại biến thành con người cao thượng trước kia, ông lạnh lùng nhìn thoáng qua Lạc Khâu Bạch cùng Đoàn Đoàn, cuối cùng đem ánh mắt dừng lại ở trên người Kỳ Phong.

“Kỳ Phong, ta hỏi lại con một lần cuối cùng, con rốt cuộc có nguyện ý làm không.”

Kỳ Phong lười mở miệng, nhìn như không thấy đi ra huyền quan, lúc này rất nhiều vệ sĩ ngăn cản y và Lạc Khâu Bạch.

Kỳ lão gia gắt gao nhìn chăm chăm bóng lưng của y, dùng khẩu khí lạnh như băng trước nay chưa từng có mở miệng, “Đừng tưởng rằng ta thương con, con có thể muốn làm gì thì làm.”

Nói xong ông chỉ vào Lạc Khâu Bạch nói, “Trước con vì người nam nhân này đoạn tuyệt quan hệ với ta ta có thể không so đo, nhưng ta chỉ cho con hai con đường. Nếu kết hôn, kế thừa gia nghiệp, sau đó chúng ta gia tôn lưỡng còn có thể hòa hòa khí khí, Lạc Khâu Bạch cùng hải tử cũng có thể ở lại Kỳ gia, sản nghiệp cũng đều là của một mình con, nếu không con hãy mang theo Lạc Khâu Bạch cùng đứa bé này lần, đừng hối hận!”

Nghe xong lời này, Lạc Khâu Bạch phút chốc mở to hai mắt, mà Kỳ Phong lại không phản ứng gì, thản nhiên nói ba chữ “Làm không được”.

Ba chữ nhẹ nhàng rơi xuống đất, lại giống bom nổ tung trong phòng khách tĩnh mịch.

Kỳ lão gia nhắm mắt lại hít một hơi, lần thứ hai mở to mắt, đồng tử quyết tuyệt lại tâm ngoan.

Lúc Lạc Khâu Bạch còn không hiểu ra sao, không rõ chuyện gì xảy ra, Kỳ Phong đã kéo hẳn đi tới cửa.

Lúc này vệ sĩ ở bên ngoài toàn bộ tụ lại, người bên ngoài gấp 10 lần, quần gia bên cạnh vẫn luôn trầm mặc thấy Kỳ Phong phải rời khỏi, vội vàng vung tay lên với vệ sĩ, “Thất thần làm gì, còn không đuổi theo!?”

“Để nó đi.” Kỳ lão gia lần này phản ứng lạnh như băng cơ hồ như thờ ơ, giống như không phải Kỳ Phong mà là một người xa lạ.

Quần gia vốn đang muốn nói, lần này đem người thả đi, lần sau tái trùng cây vào thiếu gia cùng tiểu thiếu gia trở về sẽ có thể khó khăn, nhưng câu nói kế tiếp còn chưa kịp nói ra, liền chống lại ánh mắt xa lạ đông lạnh của lão gia, làm ông lập tức đem lời nói nuốt vào trong bụng.

Bên ngoài có vệ sĩ vây quanh, vây quanh Kỳ Phong cùng Lạc Khâu Bạch, Kỳ Phong cởi áo bành tô đặt trên người Lạc Khâu Bạch, đưa tay giúp Đoàn Đoàn ngăn trở phong hàn, trong phòng vệ sĩ không có chỉ thị vẫn không nhúc nhích.

Khi Kỳ Phong bước ra, thanh âm của Kỳ lão gia lần thứ hai vang lên.

“Kỳ Phong, đây là cơ hội cuối cùng ta cho con, chỉ cần con ra khỏi cửa con sẽ không phải người Kỳ gia, từ nay về sau chúng ta ân đoạn nghĩa tuyệt, phải biết Kỳ gia cũng không chỉ có một hải tử là con!”

Lạc Khâu Bạch nheo lại ánh mắt, những lời này có ý tứ gì?

Kỳ Phong không phải con trai độc nhất Kỳ gia sao, cái gì gọi là Kỳ gia cũng không chỉ có một hải tử là con?

Kỳ Phong dừng bước lại, từ góc độ của Lạc Khâu Bạch nhìn thấy trong mắt của y chỉ có thất vọng cùng lạnh lùng, chỉ thấy y gợi lên một tia tươi cười, thậm chí đều lười hỏi thăm ý, trực tiếp mở miệng:

“Tùy ông, dù sao không quan hệ với con.”

Nói xong lời này, y một cước bước ra khỏi cửa Kỳ gia, từ đầu đến cuối không quay đầu lại.

Khi về đến nhà, mưa cũng đã ngừng, dọc theo đường đi Lạc Khâu Bạch hỏi Kỳ Phong vô số lần, trước tại nhà cũ Kỳ gia rốt cuộc xảy ra chuyện gì, nhưng người nào đó vẫn luôn lãnh mặt, một câu cũng không nói, còn gắt gao ôm Lạc Khâu Bạch, nói cái gì cũng không buông tay, quả thực giống con gấu lớn thích làm nũng.

Lạc Khâu Bạch dở khóc dở cười, chỉ có thể tùy ý để y ôm, thẳng đến khi về nhà, người nào đó mới rốt cuộc kêu hắn đi tắm rửa.

Từ phòng tắm đi ra, Kỳ Phong đang chỉ huy người hầu dọn TV trong phòng khách.

“Buổi tối anh vội cái gì?” Lạc Khâu Bạch lau tóc ngồi vào một bên, thuận tay mở ra Ipad.

Kỳ Phong đột nhiên tiến lên, lập tức cướp đi Ipad ném sang cái thùng người hầu vừa muốn đem đi.

“Uy! Em còn muốn sử dụng, anh lấy đi làm gì?”

Lạc Khâu Bạch trừng y, đứng dậy đi tới thùng, lại bị Kỳ Phong một phen ngăn lại, “Không cho đi.”

“Từ hôm nay trở đi, không cho em xem TV, không cho lên mạng, thẳng đến khi anh cảm thấy em có thể dùng mấy thứ này.”

Y đen mặt, cường ngạnh mở miệng, hoàn toàn không thương lượng.

Lạc Khâu Bạch bất mãn, “Dựa vào cái gì a? Đại điều quái anh giảng không nói lý, em xem TV lên mạng cũng chộc tới anh? Đưa Ipad cho em, Trịnh Hoài Giang gửi kịch bản mới vào mail của em, ngày mai em phải dùng rồi.”

Kỳ Phong gắt gao bằng khoe miệng, “Anh nói không cho là không cho, kịch bản anh sẽ kiểm tra và nhận đóng dấu cho em, về phần lên mạng em đừng nghĩ nữa.”

Nói xong y lại như là nghĩ tới điều gì, lập tức nhấn lại máy, trong mắt hiện lên một tia lo lắng, tiếp hạ quyết tâm mở miệng, “Quên đi, kịch bản em đừng đọc, trong chốc lát anh sẽ giúp em xin phép, mấy ngày nay em đừng ra ngoài.”

Lần này Lạc Khâu Bạch thật sự tặc oa, lập tức đi ra phía sau lưng Kỳ Phong, nắm lỗ tai y, “Anh rốt cuộc thần kinh à, từ nhà cũ trở về liền không bình thường. Không cho em ra cửa, anh sợ cái gì?”

Nói tới đây, hắn dừng một chút, nghĩ lại một chút những lời lão gia nói lúc gần đi, vuốt cằm ý vị sâu xa nói, “A... Em nhớ ra rồi, em nhớ rõ lão gia có nói một câu ‘Kết hôn’, anh muốn kết hôn với ai? Chẳng lẽ là bên ngoài có người yêu, sợ em phát hiện cho nên mới cố ý giấu diếm?”

Toàn thân Kỳ Phong cứng đờ, tiếp nóng nảy lên, “Buồn cười, cho dù anh có cũng nhất định tìm người tốt hơn em mấy vạn lần, có cần giấu em sao?”

“A —— Xem ra là thật a.” Lạc Khâu Bạch kéo dài thanh âm, ghé vào ngực Kỳ Phong, “Nếu là như vậy, lúc lão gia kêu anh kết hôn, vì sao anh cầm tay em bỏ chạy? Chẳng lẽ là sợ tội trùng hôn (vi phạm chế độ hôn nhân một vợ một chồng), ai nha em không để ý đâu, em không muốn cãi nhau với lão gia.”

Hắn biết rõ sự tình khẳng định sẽ không đơn giản như vậy, dựa theo việc lão gia dùng quá nhiều thủ đoạn với hắn, lần này có thể làm đại điều quái sinh khí thành như vậy, hơn phân nửa có liên quan tới mình, những lời giải thích cùng nước mắt đó hơn phân nửa cũng là nước mắt cá sấu.

Nhưng lời này không thể nói thẳng ra, bởi vì hắn nhìn ra tâm tình của Kỳ Phong phi thường tồi tệ, giờ phút này hắn chỉ muốn y cao hứng một chút.

Kỳ Phong lúc này nhú mày lại, thê tử của y biết y muốn kết hôn với người khác, nhưng không ăn dấm!

“Không để ý? Em vì sao không để ý, dựa vào cái gì không để ý, em dám không để ý thử xem!”

Những lời này là lời nói dài nhất đêm nay của y, khẩu khí nóng nảy, ngữ tốc nhanh vài phần so với bình thường.

Lạc Khâu Bạch nhin cười, trên mặt còn nhất phái vô tội, “Em... Phải để ý sao? Kỳ thật nếu anh muốn thực sự kết hôn, em tuyệt đối sẽ không để ý, ngược lại sẽ chúc các người hạnh phúc.”

Phù dung câu chết tiệt, y đêm nay rốt cuộc là vì ai, y làm chồng kiên quyết bảo vệ quyền lợi cho thê tử, kết quả hẳn còn không biết tốt xấu như vậy.

Kỳ Phong lúc này giận tái mặt, một phen nắm lấy tay Lạc Khâu Bạch rà qua rà lại trên mặt y, quát lớn, “Ăn dấm là bổn phận của thê tử, em cả bổn phận đều quên? Vậy em đừng nghĩ lên mạng, hảo hảo ở nhà tỉnh lại.”

Lạc Khâu Bạch đã sớm dự đoán được y sẽ như vậy, cười hắc hắc, bóp chóp mũi của nam nhân, nhỏ giọng nói, “Nhưng em nhớ ông xã của em chỉ ngạnh đứng lên với một mình em? Như vậy em còn có cái gì lo lắng.”

“Có người vội vàng kết hôn với em, mới nói em có mắt nhìn, tốt nhất khi kết hôn phải nhớ em, dù sao vừa lên giường cũng sẽ nhận ra, em thành tâm chúc các người ‘Tính phúc’.”

Lạc Khâu Bạch nói xong những lời này, liền phát hiện cả người Kỳ Phong đều cương ở trên ghế sofa, giống khối thiết bản vẫn không nhúc nhích, biểu tình trên mặt cũng thực cứng ngắc, lúc Lạc Khâu Bạch nhìn y, nháy mắt đem ánh mắt dịch sang một bên, trong tim đập nhanh.

Thê tử của y thích nhất nói mấy lời dâm đẳng, không phải đã nói cho hẳn biết trừ trên giường không cho nói hai chữ “Ông xã” này sao? Trí nhớ đều bị xuân nhi tử ăn!

“Em thực phiền, đừng dè nặng anh.”

Kỳ Phong đẩy ra Lạc Khâu Bạch liền muốn từ trên ghế sofa đứng lên, Lạc Khâu Bạch dè nặng y không dịch, cố ý nháy mắt mấy cái nói, “Phong Phong, kia có thể đừng tịch thu máy tính cùng TV không?”

Thanh âm vi ách của phù dung câu vi làm Kỳ Phong thần tình đỏ bừng, y ghen nửa ngày mới cứng rắn nói một câu, “Phải xem biểu hiện của em.”

Lạc Khâu Bạch cầm mặt nam nhân, cúi đầu hôn lên bờ môi của y, hút lấy bờ môi của y, còn không quên dùng đầu lưỡi vẽ hình dạng bề ngoài của môi nam nhân phát ra tiếng nước chặc chặc.

Lúc này Đoàn Đoàn bên cạnh ngáp một cái, mở mắt ra thấy được ba ba đang hôn, lắc lắc tiểu móng xoay thân, chán ghét, lại làm loại chuyện ba ba hôn mẹ, đều không hôn bé.

Một bên Phong Phong “Miêu nha” một tiếng nhảy lên trên bả vai Lạc Khâu Bạch, thân mình béo đô đô dè lên, cái đuôi trắng xù quét tới quét lui trên mặt Kỳ Phong.

Kỳ Phong đoạt lại quyền chủ động, một hơi quặc trụ đầu lưỡi thê tử, như là đem áy náy cùng xin lỗi của đêm nay đều bù lại trở về, từ trong đến ngoài cẩn thận liêm, không bỏ rơi ngõ ngách nào.

Chờ đến khi Lạc Khâu Bạch bị hôn thổ hồng học, lại bị Phong Phong áp tê liệt ngã xuống trong ngực Kỳ Phong, hẳn liếm liếm môi, cười tùm tùm hỏi, “Lần này có thể cho em lên mạng chứ?”

“Không thể.” Kỳ Phong chiếm đủ tiện nghi, một phen xách khỏi miêu mẽ, “Xuẩn Nam Kinh, đừng dè nặng mẹ của mày.”

Lạc Khâu Bạch há to miệng, nhìn nam nhân, tức điên.

Mẹ nó, đại điều quái xấu xa!

Kỳ Phong tịch thu toàn bộ những thứ có kết nối mạng, rốt cục an tâm ôm Lạc Khâu Bạch ngủ.

Từ đầu đến cuối, y im bất không đề cập tới chuyện gì đã xảy ra, coi như “Bữa cơm đoàn viên” chưa từng tồn tại, người nam nhân này luôn luôn như thế, chỉ cần y nguyện ý, có thể đem những chuyện không muốn nói hết thấy đều giấu trong bụng, cả đời sẽ không nói ra.

Có thể là mệt, Kỳ Phong nhanh ngủ, chờ đến buổi đêm yên tĩnh, Lạc Khâu Bạch mở to mắt, xác định nam nhân ngủ say, mới trộm mà đem cánh tay của y dịch sang một bên, từ gần kéo lấy ra di động.

Đại điều quái thiên toán vạn toán, dọn đi TV và máy tính, còn cường ngạnh rút ra SIM của hẳn, tịch thu điện thoại của hẳn, nhưng y tuyệt đối không thể tưởng được mình còn có một cái cũ.

Chỉ cần quen thuộc, liền sẽ phát hiện tâm tư của nam nhân này thật sự quá tốt, chỉ cần phản lý giải sẽ hiểu ý tứ chân chính của y.

Tỷ như y không để cho mình xem TV lên mạng, cũng không giải thích nguyên nhân, hơn phân nửa là bởi vì truyền thông lại không biết tuôn ra tin tức không tốt gì?

Lạc Khâu Bạch nhú mày, dùng di động trực tiếp mở ra vòng trang, thuận tay tìm tòi tên của mình, kết quả đầu đề chính là “Kỳ Lạc luyện giả dối hư ảo, chuẩn tôn tức của Kỳ gia đã được khẳng định”.

Tùy tay mở ra, bên trong rõ ràng là ảnh chụp Kỳ Phong cùng nữ nhân thân mật tiếp xúc, còn có video Kỳ lão gia ám chỉ chuyện tốt với phóng viên, thậm chí là vòng hữu bốn phía thảo luận cùng chúc phúc.

Khó trách hẳn tại nhà cũ Kỳ gia gặp được nữ nhân này, cảm thấy nhìn quen mắt như vậy, nguyên lai là nữ nhân ngược bực ở lễ mừng Tinh Huy, vẫn luôn hướng trên người Kỳ Phong.

Nghĩ đến lão gia giả mù sa mưa nói những lời kia, còn có Kỳ Phong thành linh phần nộ, hẳn còn có cái gì không rõ?

Nhịn không được nở nụ cười một tiếng, hẳn khinh thường đem di động ném sang một bên, cúi đầu nhìn mặt Kỳ Phong.

Khi nam nhân ngủ ngủ quan anh tuấn mang theo vài phần trẻ con, hẳn dùng tay chậm rãi vuốt ve đường cong góc cạnh phân minh, cúi đầu hôn y một chút.

Đứa gốc, lại bởi vì chuyện này mà áy náy, hẳn chỗ nào sẽ bởi vì lão gia sở tác sở vi liền cần người bảo hộ, thật sự là ngu ngốc.

Huống chi nói đến thương tâm, chân chính khó chịu kỳ thật là đại điều quái mới đúng chứ?

Lạc Khâu Bạch trợn tròn mắt nhìn trần nhà, trong đầu khổng chế không được hiện ra lúc gần đi, lời Kỳ lão gia nói.

—— Kỳ gia cũng không chỉ có một hài tử là con.

Những lời này rốt cuộc là có ý gì.

Chẳng lẽ là nói Đoàn Đoàn? Nhưng Kỳ lão gia rõ ràng nói sẽ ân đoạn nghĩa tuyệt với Kỳ Phong, nhất đao lưỡng đoạn, nếu ông còn trông cậy vào tiểu tử kia, như vậy lúc rời đi ông khẳng định sẽ nghĩ tất cả biện pháp đoạt lấy, mà không phải giống như bây giờ thờ ơ.

Hay là nói... Kỳ Phong còn có huynh đệ khác?

Lạc Khâu Bạch nhú mày, tiếp lại nở nụ cười. Điều này sao có thể, Kỳ Phong từ nhỏ là con trưởng, chỗ nào có huynh đệ, huống chi nếu thật sự có huynh đệ, lão gia lúc trước cũng sẽ không vì lưu lại huyết mạch mà dùng chiêu số bức mình rời đi Kỳ Phong.

Nghĩ như vậy, di động Lạc Khâu Bạch đột nhiên vang lên một chút.

Hắn hoảng sợ, sợ Kỳ Phong bị đánh thức, nhanh chóng cầm lên dĩ nhiên là Hàn Chiêu:

Nhị điện hạ, ngày mai có rảnh không, ăn một bữa cơm đi? PS: Thuốc cảm mạo dùng rất tốt, đa tạ em

76. Chương 79

Chương 79

Sáng sớm hôm sau, Kỳ Phong lúc trời còn chưa sáng đã ly khai.

Lạc Khâu Bạch không hỏi y đi làm gì, càng không đề cập tới chuyện “Vị hôn thê chính xác” mà truyền thông đang xôn xao, coi như không có chuyện này, buổi sáng như cũ đi tới Studio quay quảng cáo.

Trải qua mấy bộ điện ảnh cùng phim truyền hình đại hồng đại tử, duyên của Lạc Khâu Bạch với người xem càng ngày càng tốt, đại ngôn quảng cáo phẩm bài cũng càng ngày càng nhiều.

Lúc này đây là một quảng cáo đại ngôn quốc tế về trang phục cho nam, chủ đề là ánh mặt trời mùa hè, Lạc Khâu Bạch mặc quần ngắn màu chanh, phối hợp với áo T-shirt trắng, đeo kính râm lớn, chạy dưới nắng hè chói chang trên bờ biển.

Âm thanh “Răng rắc” không ngừng vang lên, photographer không ngừng chụp hình.

Đạo diễn đều không yêu cầu Lạc Khâu Bạch có động tác đặc biệt nào, muốn hấn tự nhiên biểu lộ, cho nên từ lúc bắt đầu, hết thấy động tác đều là Lạc Khâu Bạch tự do phát huy, cuối cùng hấn mãnh liệt từ trên bờ cát nhảy dựng lên, đem mũ ném lên không trung, cười vô tư tới vô tâm, ánh mắt photographer sáng lên.

“Rất tốt! Cứ như bây giờ, giữ vững! Bất quá không cần cười lớn tiếng như vậy, lộ ra răng nanh thì tốt rồi.”

Đại bộ phận siêu sao đều không nguyện ý không make-up trước màn ảnh, không để ý hình tượng, cho nên cười rộ lên cũng mang theo một cỗ tượng khí, nhưng Lạc Khâu Bạch trước mặt lại thập phần vô tư, hoàn toàn không xem nơi này làm nơi quay phim, tát hoan chạy tới chạy lui trên bờ biển, lộ ra hàm răng trắng, cách vài bước có thể nghe thấy tiếng cười của hấn.

Nhân viên công tác bên cạnh nhìn thấy một màn này, nhin không được khe khẽ nói nhỏ.

Trong đó một người nhin cười nói, “Khâu Bạch thật sự vừa nhị lại manh, ha ha ha...”

“Manh thì được gì, cuối cùng còn không phải bị nữ nhân đánh bại sao, ngấm lại cũng thật đáng thương.”

Một người bên cạnh đang cầm di động nhìn tin tức chuẩn tôn tức của Kỳ gia nhin không được thấu lại đây, “Nhưng cậu ấy thoát nhin tuyệt không thương tâm a, nếu không sao còn có thể cười thành như vậy?”

Hai người đồng thời quay đầu lại, lắc đầu thở dài: “Cô biết cái gì? Có một loại chân ái gọi là miễn cưỡng cười vui. Tôi thấy nữ nhân kia một khi thượng vị, người thứ nhất cô ta thu thập là cậu ấy, đến lúc đó ngày lành cũng không còn.”

Đang lúc một đám người thảo luận khí thế ngất trời, sau lưng đột nhiên truyền đến một tiếng “Khụ khụ”.

Mãnh liệt quay đầu lại, phát hiện Lạc Khâu Bạch không biết lúc nào đã chụp xong, đứng ở sau lưng họ.

Yết hầu mọi người nháy mắt như bị khấp trụ, Lạc Khâu Bạch buồn cười trong lòng, xuyên qua bọn họ lấy quần áo đặt trên ghế, “Ngại quá, tôi lấy một chút đồ, các vị tiếp tục đi, tôi không quấy rầy.”

Nói xong hấn cầm lấy quần áo, thoải mái rời đi, lưu lại một đồng người ngây ra như phỗng.

Trịnh Hoài Giang thấy vậy cười hỏi hấn, “Nhân gia đều nói cậu cũng bị Kỳ Phong đập, sao còn bình tĩnh như vậy?”

Lạc Khâu Bạch cũng cười, không trả lời ngược lại hỏi anh ta, “Anh cảm thấy scandal của Kỳ Phong cùng nữ nhân này có thể nhảy nhót bao lâu?”

Trịnh Hoài Giang nhướng mày nhìn hấn, ý vị sâu sa nói, “Nhân gia đều có Kỳ lão gia hộ giá hộ tống, thực lực không thể khinh thường, tôi đoán không chính xác.”

Lạc Khâu Bạch cười cong lên một ngón tay, “Nhiều nhất nửa ngày, muốn đánh đổ không?”

Trịnh Hoài Giang vẻ mặt không tin liếc nhìn hấn một cái không nói chuyện, cuộc đánh cuộc này đến buổi chiều thật sự phân thắng bại, bởi vì giữa trưa 12 giờ, Kỳ Phong liền mời họp báo.

Đi với y còn có một cổ đông trong công ty giải trí Lưu Bạch, trước màn ảnh, nam nhân như trước anh tuần thân thể cường tráng, đeo kính râm, trực tiếp để trợ lý giúp y mở miệng:

Này chính là một hồi sao tác giả dối hư ảo, Kỳ tiên sinh cùng S tiểu thư chỉ gặp nhau hai lần, mà hai lần này đều chỉ hẹn gặp bạn bè mà thôi, không phải lén lút gặp mặt, nhưng lại bị người ác ý sao tác, cố ý quay phim ái muội, hủy hoại thanh danh công ty, đối với việc này, công ty sẽ tiếp tục truy cứu trách nhiệm với người đưa tin không thật.

Phóng viên vừa nghe, điều này sao có thể...

“Nếu là hẹn gặp bạn bè vì sao không có những người khác?”

“Nhà gái xuất hiện tại Kỳ gia anh giải thích thế nào?”

Liên hoàn pháo đập vào mặt, trợ lý bình tĩnh chỉ tay vào cổ đồng bên cạnh, “Lúc đó có vị Vương tiên sinh này, anh ấy cùng với S tiểu thư mới là quan hệ tình nhân, bởi vì Kỳ tiên sinh là bạn tốt, cho nên mời hai người bọn họ làm khách Kỳ gia, lúc này mới có những ảnh chụp đó.”

“Kia Kỳ lão tiên sinh nói những nhà gái tán thành là có ý gì?”

“Kỳ tiên sinh có thể tự mình nói một chút không?”

...

Lúc này Kỳ Phong mặt không đổi sắc nhìn mọi người, tháo xuống kính râm ném lên trên bàn, trầm giọng mở miệng, “Ngày hôm đó trời mưa, S tiểu thư tới trước Vương tiên sinh, lúc này mới khiến cho lão nhân gia hiểu lầm, chỉ đơn giản như vậy.”

“Về cảm tình của tôi, tôi tin không ai có quyền lên tiếng, cho dù là gia nhân cũng lầm, cho nên về sau chỉ cần không phải tôi nói ra, đều không thể tin, nếu các vị lại một lần nữa đưa tin lung tung, tôi cam đoan nhất định sẽ áp dụng pháp luật.”

Nói xong lời này y không nhiều lời, lại một lần đưa tay đeo lên kính râm.

Lúc này cổ đồng bên cạnh nhanh chóng phối hợp mở miệng, “Không sai không sai, tôi cùng với Nhung Nhung mới là người yêu, lúc này đây... Mang đến cho Kỳ Phong phiền toái lớn như vậy, lại để Kỳ lão tiên sinh hiểu lầm, chúng tôi cảm thấy thập phần có lỗi, vì thế Nhung Nhung vẫn luôn thương tâm mà tránh ở trong nhà không chịu ra ngoài, cũng hy vọng nếu mọi người có chuyện gì hãy tới tìm tôi, không nên quấy rầy cô ấy cùng người nhà của cô ấy.”

Hộp báo chấm dứt, Kỳ Phong đứng dậy rời đi phòng họp, trợ lý đi theo sau mở miệng:

“Kỳ tiên sinh, đã dựa theo phân phó của ngài đem tiền gửi toàn bộ cho chủ tịch họ Tô kia, lập tức gửi vài triệu, họ Tô bên kia đã loạn thành một đoàn, người của chúng ta cũng cho nữ nhân Tô Nhung kia một chút giáo huấn, chủ tịch Tô không ngừng gọi điện thoại giải thích cho ngài, nói đã đem nữ nhi khóa ở trong nhà, về sau tuyệt đối sẽ không quấy rầy đến ngài, thỉnh ngài giờ cao đánh khẽ.”

“Kỳ tiên sinh, một chiêu này của ngài đã đủ cao, công ty chúng ta Vương cổ đồng đã có 40 phần, chính là lần trước bị nữ nhân kia câu dẫn mấy lần, ở trong lòng đều nhớ thương thật lâu, lúc này bị truyền thông nói vậy, toàn thể giới cũng biết hai người bọn họ có quan hệ ái muội, anh ta lúc này đều mừng rỡ, chính là nữ nhân kia về sau không thể gả ra ngoài, phỏng chừng sẽ tức chết, ha ha.”

Kỳ Phong nhíu lông mày, mặt không đổi sắc tiếp tục đi, “Cô ta sai vì cô ta không nên cùng lão gia tính kế tôi, lại càng không nên chọc tới Khâu Bạch, cô ta không phải thích tiền sao, hiện tại kết quả như vậy cũng thích hợp với cô ta.”

Nghe được hai chữ “Lão gia”, trợ lý có chút lo lắng, “Kỳ tiên sinh... Ngài làm như vậy Kỳ lão tiên sinh bên kia sẽ không giận sao? Dù sao, những ảnh chụp đó đều là thật, huống chi nữ nhân kia đích thật là bị lão gia mang vào cửa Kỳ gia, này nếu tuôn ra, trận này sẽ thất bại.”

“Ông ta sẽ không.” Kỳ Phong cười nhạo một tiếng, chỉ lược hạ bốn chữ kia liền lập tức rời đi.

Lão gia có bản lĩnh ngất trời, không có y phối hợp, cũng không thể nói giả thành thật, đêm hôm đó nếu đã xé rách da mặt, chuyện gì cũng làm được, lão gia cũng không phải gốc tử, đương nhiên hiểu được nếu vì một nữ nhân mà nóng nảy, công khai xuất quỷ kết quả mặt mũi lốt bên trong áo hay chần đều mất hết, việc gốc vậy ông sẽ làm sao?

Lần này lấy nữ nhân kia khai đao, chính là trước mặt mọi người cho ông giáo huấn, muốn lợi dụng truyền thông trợ giúp, cũng phải nhìn Kỳ Phong y có đồng ý hay không.

Đến buổi chiều, truyền thông cơ hồ đều đưa tin, cái gọi là “Chuẩn tôn tức” cũng thành giả dối hư ảo.

Tin tức cơ hồ truyền khắp phố lớn ngõ nhỏ, chờ đến khi Lạc Khâu Bạch kết thúc công việc, tới đoàn phim Manh Âm, chuyện này đã ồn ào huyền ảo trên mạng, mà thái độ của nhân viên công tác với hân cũng thay đổi.

Buổi sáng còn một bộ hần phải ăn không ngồi không chờ bị nữ nhân tương lai của Kỳ gia giả trò, xem trò cười, đáng thương linh tinh, toàn bộ đều biến thành cười tùm tùm nhiệt tình, phàm là nhìn thấy hần đều sẽ chào hỏi, thậm chí bình luận của fan trên Weibo đều từ “Khâu Bạch không khóc mắng” biến thành “Kỳ thiếu giận dữ vì lam nhan”, làm Lạc Khâu Bạch phun hết cả nước.

Khép lại di động, hần sờ sờ cằm, trong lòng kỳ thật có chút tò mò, đại điều quái nói dối rõ ràng như vậy không sợ bị người khác phát hiện sao? Còn có, y rốt cuộc dùng thủ đoạn gì có thể làm cho nữ nhân kia ngậm miệng, đến hiện tại đều không có giờ chân?

Bất quá hiện tại không phải điều này, bởi vì trước mắt hần còn một cảnh cuối cùng phải đóng.

“Chết? Chết như thế nào?” Trầm Xuyên từ trên giường tiếp điện thoại, nhu nhu thái dương ngồi dậy, thuận tay đeo lên kính vàng, tại góc độ này hần hơi hơi cúi thấp đầu, ánh sáng dưới thấu kính chột lóe che khuất một nửa ánh mắt, ánh mắt bén nhọn giống tia X quang.

“Xin lỗi Trầm tiến sĩ, tôi không biết.” Diễn viên sắm vai cảnh sát ngồi ở một chỗ khác, hai máy quay quay ở góc độ khác nhau.

“Không biết?” Đồng tử Trầm Xuyên co rút lại, trong vài giây đồng hồ ánh mắt hiện lên vô số cảm xúc phức tạp, “Không có ngoại thương hoặc là dấu vết gãy dũa? Hoặc là trước khi chết từng có tinh thần dị thường?”

Cảnh sát suy sụp lại nóng nảy hung hăng đập bàn một chút, “Không, cái gì cũng không có! Tôi thao mệ nó! Đã có mấy người chết, mỗi lần hiện trường đều sạch sẽ cũng giống như cho tới bây giờ không có ai đến, pháp y cũng không thấy ngoại thương hoặc là bệnh sử, trời biết sao anh ta lại khóa trái phòng ngủ rồi chết!”

Mày Trầm Xuyên càng nhăn càng chặt, gắt gao nắm tay, vì chuyện hung thủ tàn bạo giết chóc mà phẫn nộ, cũng vì người chết mà đau lòng.

Trải qua cuộc nói chuyện vẫn không có kết quả, tắt điện thoại, hần lẩn lộn trong phòng, tìm tư liệu đọc, hy vọng từ góc độ tâm lý học sẽ phân tích được động cơ sát thủ gây án, nhưng thẳng đến khi hần mỗi một buồn ngủ ghé vào trên bàn, vẫn không thu hoạch được gì.

Kim phút kim giây tích tấp tiêu sái, ngoài cửa sổ bóng đêm dày đặc cắn nuốt một chút ánh sáng cuối cùng trong phòng.

Lúc này cửa sổ đột nhiên bị thổi khai, trên bàn trang sách hoa hoa tác hưởng, lúc này hần như là đã tỉnh, chậm rãi ngẩng đầu mở mắt, tháo xuống thấu kính, cặp mắt xé rách nguyên bản thanh minh bây giờ đã tràn ngập điên cuồng cùng dữ tợn, giống như ác quỷ!

Hần lười biếng đứng lên, gạt những tư liệu ban ngày hần hết sức quý trọng xuống đất, mở máy tính đánh vài cái, dùng tư liệu nội bộ của công an thấy được ảnh chụp mới nhất của người chết, nhẹ nhàng hôn xuống, cơ hồ thành kính nói, “Địa ngục chơi thật khá sao bảo bối, tôi cho em chết em sẽ chết, thật sự là bé ngoan nghe lời.”

Nói xong lời này, hần nhẹ nhàng nở nụ cười, thanh âm vi ách thấp giọng quanh quẩn trong phòng tĩnh mịch, giống như mỗi một âm phù đều tiến vào lỗ chân lông, tà ác làm linh hồn đều run rẩy lên...

“Cắt!”

“Rất tốt, xong cảnh này, hôm nay kết thúc công việc.”

Thanh âm của Hàn Chiêu truyền đến, đánh gãy toàn bộ hiện trường tĩnh mịch, lúc này mọi người mới hồi phục tinh thần lại, Lạc Khâu Bạch thở phào một hơi, cả người đều trầm tĩnh lại, nhin không được cười mở miệng, “Diễn vai biến thái thật sự là không dễ dàng a, nhiều lần đều thiếu chút nữa phụt cười.”

Một câu làm mọi người đều nở nụ cười, không ít nhân viên công tác một bên xoa cánh tay một bên mở miệng, “Chúng tôi nhìn biến thái cũng không dễ dàng a, bị cậu dọa nổi hết da gà.”

“Cũng không phải, tôi mới vừa rồi còn run rẩy, nếu cậu nói bóng gió, buổi tối hôm nay buổi tối có thể đang ngủ sẽ chết không?”

Hiện trường lại là một trận cười to, Lạc Khâu Bạch cũng nhin không được, cùng bọn họ cười cợt vài câu rồi ngồi vào ghế chơi game, thuận tiện xem tin tức của Kỳ Phong.

“Nhị diện hạ, em thật có sĩ diện, tôi gửi tin nhắn cho em sao em không trả lời?”

Thanh âm của Hàn Chiêu vang lên từ đỉnh đầu, Lạc Khâu Bạch sửng sốt một chút, tiếp nghĩ đến anh ta nói đến tin nhắn gì, lúc này cười cười, “Hàn đại đạo diễn, ngài ban đêm làm cú mèo cũng không phải tôi, lúc ngài gửi tin nhắn là rạng sáng, khi đó tôi đã ngủ, buổi sáng hôm nay vội vã đi quay liên chưa kịp trả lời, xin lỗi, thất lễ.”

Nói xong hần làm bộ làm tịch đứng lên vái.

Trên thực tế hần cố ý không trả lời tin nhắn, đêm qua ở Kỳ gia náo loạn như vậy, hơn nữa lại có có nữ nhân tới làm rối, hần thật sự có không tinh lực ứng phó, huống chi hần cũng không nguyện ý cùng Hàn Chiêu quá thân cận, vì nam nhân này làm hần cảm thấy nguy hiểm, đặc biệt lúc trước hần đã đáp ứng đại điều quái cách xa anh ta một chút, cho nên càng không có lý do gì cùng anh ta lén lút đi ăn cơm.

Hàn Chiêu cười cười, nhìn thoáng qua màn hình điện thoại của hần, mặt trên vừa lúc là tin tức Kỳ Phong hôm nay tổ chức họp báo, “Tôi cũng không phải cố ý gửi tin nhắn cho em trễ như thế, thật sự là tôi lo lắng cho em vì tin tức hôm nay, cả trường quay sẽ không đến, tôi đương nhiên muốn hỏi em trước, cho nên vừa qua 12 giờ liền nhắn tin cho em, phải hẹn trước sao?”

“Tin tức bất quái” này rốt cuộc chỉ vào cái gì liền không cần nhiều lời, Lạc Khâu Bạch thấp khụ vài tiếng đem di động nhét vào túi, giả ngu nói, “Phim của Hàn đạo tôi sao dám kiêu ngạo, đây không phải là ngoạn ngoạn quay xong sao.”

Vừa thấy hần nói sang chuyện khác, Hàn Chiêu cười như không cười trực tiếp mở miệng, “Tin nhắn kia thì sao? Đại minh tinh, phái đoàn cũng thật lớn, tôi chỉ muốn đi ăn một bữa cơm thôi, em cũng không hãnh diện? Nếu không phải bởi vì hộp thuốc cảm mạo kia, tôi cũng lười tiêu tiền.”

Mắt thấy không tránh khỏi đề tài này, Lạc Khâu Bạch bắt đắc dĩ cười cười, “Bất quá chỉ là thứ không đáng tiền, không cần mời tôi ăn cơm, kỳ thật tôi chỉ muốn thân thể anh khỏe một chút, như vậy đoàn phim cũng có thể sớm một chút hơ khô thể tre, anh cũng đừng cảm thấy tôi vui vẻ khi giúp người.”

Hàn Chiêu nở nụ cười, gật gật đầu, “Được rồi, tôi biết.”

Nói xong anh ta xoay người đi, không dài dòng dây dưa, Lạc Khâu Bạch thở phào một hơi, may mắn Hàn Chiêu tính tình đủ quái, nếu không phải nể mặt, hần còn thật không biết mở miệng cự tuyệt làm sao.

Đang suy nghĩ, phía sau đột nhiên truyền đến tiếng vỗ tay, “Hôm nay mọi người vất vả rồi, tiến độ hoàn thành vượt mức, tôi mời mọi người đi ăn cơm tối, ai cũng không được từ chối.”

Cả trường quay náo nhiệt lên, ở đây có không ít “Lão nhân” làm việc phía sau Hàn Chiêu, đây là lần đầu tiên Hàn Chiêu chủ động kéo bè kéo cánh tổ chức tụ hội.

Trước kia cho dù là hơ khô thể tre, người đạo diễn này cũng chỉ thanh toán tiền cho mọi người, chưa bao giờ tự mình tham dự, hôm nay là mặt trời mọc lên từ phía tây sao?

“Ngao ngao ngao! Hàn đạo, chúng tôi có thể ăn cơm sao? Tôi muốn hai phần vây cá hải sâm tổ yến! Ăn một phần đảo một phần!”

“Khó có cơ hội Hàn đạo hào phóng như vậy, tôi có bồi bà xã cũng phải tham gia!”

“Ăn cơm nhiều không có ý nghĩa, vẫn là đi KTV đi, Khâu Bạch có tham gia thi hát đúng không, vậy phải hát một bài!”

Hiện trường nổ tung, tất cả đều là thanh âm thảo luận, Hàn Chiêu lúc này quay đầu, cười như không cười mở miệng, “Khâu Bạch, em đi hay không đi?”

Lạc Khâu Bạch nửa ngày không kịp phản ứng, không nghĩ tới Hàn Chiêu lại xài một chiêu này, lúc này da đầu đều đã tê rần.

“Hôm nay tôi làm việc cả một ngày, có chút mệt mỏi, mọi người hảo hảo chơi đi.”

Nghe xong lời này, hiện trường lại tặc oa, “Nam chính đều không đi, chúng ta còn đi làm gì?”

“Khâu Bạch phải đi, nếu không ai ca hát với chúng tôi?”

“Cậu mỗi ngày đúng giờ trở về làm gì, chẳng lẽ là thật sự Kim ốc tàng kiều (nạp thiếp), có bà xã cùng hài tử quần, cho nên không thể chơi?”

Hiện trường càng lúc càng ồn ào, Lạc Khâu Bạch bị không trâu bắt chó đi cày (bắt đắc dĩ), lúc này nếu tái kiên trì, sẽ bị nói là đùa giỡn đại bài, không hợp bầy đàn.

Cuối cùng hắn không có biện pháp chỉ có thể gật đầu, toàn trường cao hứng hoan hô, Hàn Chiêu hướng hắn nhú mày, Lạc Khâu Bạch dịch tầm mắt.

Gọi điện thoại cho Kỳ Phong, Lạc Khâu Bạch liền đi theo đoàn phim chậm rãi đi tới một hội sở tư nhân.

Rượu quá ba tuần, trên bàn cơm đã sớm no nê, lúc này mọi người đang uống hăng say trên bàn rượu, Lạc Khâu Bạch không thích uống rượu, hơn nữa lại là nam chính, tránh không được cũng bị nốc rượu, hắn thật vất vả lấy cớ đi vệ sinh chạy ra, cũng không muốn trở về.

Một người nhảm chán đi dạo trong hội sở, tác dụng của rượu chậm đi lên, hắn xoay người đi vào trong phòng rửa tay rửa mặt.

Vòi nước mở ào ào, một gian trong nhà vệ sinh lại đột nhiên truyền đến thanh âm quen thuộc.

“Con đã nói, con chưa từng nghĩ sẽ trở về, vừa nghĩ tới cái chữ kia con đã ghê tởm muốn ói.”

“Nếu chú nói chính là cái nhà ở Mỹ kia, cái này con hiểu được, ngoài căn nhà đó ra con không có nhà!”

“Thân thể?” Hàn Chiêu ho khan một tiếng, “Yên tâm, không chết được, nhiều năm như vậy đều sống được, liên tính muốn chết cũng phải lấy được thứ con muốn, nếu không con trở về làm gì?”

Vừa nghe là thanh âm của Hàn Chiêu, Lạc Khâu Bạch có chút kinh ngạc, bởi vì hắn chưa từng nghe qua nam nhân cổ quái này lại lộ cảm xúc ra ngoài như vậy, nhưng hắn đã vô ý nghe chuyện của người khác, cho nên rất nhanh rửa tay xong xoay người đi ra ngoài, cũng không khéo chính là cửa phía sau vừa lúc mở ra.

Hàn Chiêu dừng một chút, tiếp cười như không cười mở miệng, “Nha, Nhị điện hạ trùng hợp như thế a, em còn có thói quen nghe lén người khác nói chuyện điện thoại sao?”

Lạc Khâu Bạch đưa tay gỡ gỡ đầu, cười nói, “Hàn đạo nếu không muốn người khác nghe thấy, nếu không muốn có người rảnh rỗi nghe lén, đem hai lỗ tai bịt xuống đây đi, nếu không tôi cũng không thể đi vệ sinh đâu?”

Hàn Chiêu trầm mặc liếc hắn một cái, gương lông mày, ánh mắt lại biến thành ánh mắt tìm tòi nghiên cứu, “Cũng không đến nỗi bịt xuống dưới, tôi cũng không phải Trần Xuyên tàn phế, bắt quả em nghe lén điện thoại của người khác, có phải nên bồi tội không?”

Lạc Khâu Bạch ở trong lòng xem thường, đây là nhà vệ sinh công cộng, tôi lại không phải cố ý rình coi anh, anh còn trả đũa.

Gặp phải loại người cổ quái lại không sợ chết này, hắn cũng hiểu được mình rất xui xẻo, nhin không được nói, “Hàn đạo diễn, trước chính là anh nói muốn cảm tạ thuốc của tôi, hiện tại hai cái này coi như huê đi?”

“Em vừa rồi chưa ăn cơm tôi mời? Không uống nước tôi bao? Tôi đã sớm hồi báo thuốc của em, cho nên bây giờ là em thiếu tôi.”

Hàn Chiêu bán híp mắt, hoàn toàn không biết là mình già mồm át lễ phải, Lạc Khâu Bạch không có lời gì để nói, nhưng nghĩ lại những lời anh ta nói trong điện thoại, tựa hồ trong nhà có chuyện, một đại đạo diễn bị người khác nghe chuyện riêng tư, hình như là có chút mất mặt.

Dù sao về sau đều không nghĩ cùng anh ta có quan hệ gì ngoài công việc, có thể không thiếu nợ nhau là tốt nhất, “Kia Hàn đạo diễn muốn tôi bồi cái gì? Nếu không tôi mời lại anh?”

Nói xong lời này, Hàn Chiêu nở nụ cười một chút, lược tiếp theo câu “Đi theo tôi”, lập tức đi ra toilet.

Lạc Khâu Bạch một đường đi theo anh ta đến một sân bóng rổ.

Buổi tối chạy đến nơi đây làm gì? Lạc Khâu Bạch nghi hoặc nhú mày.

Bởi vì là hội sở tổng hợp, cho nên nơi này có đầy đủ dụng cụ, Hàn Chiêu chọn một trái bóng rổ trên mặt đất vỗ vài cái nói, “Năm phút đồng hồ, một đối một, hai ta đánh một trận.”

Lạc Khâu Bạch sửng sốt một chút, tiếp nhận không được nở nụ cười một tiếng, “Cái này kêu là bồi tội? Anh xác định?”

Hắn cho rằng với loại tính tình cổ quái cùng ánh mắt tìm tòi nghiên cứu của Hàn Chiêu, chắc cũng phải kêu hắn làm chuyện rất khác thường chứ, kết quả lại là chơi bóng rổ, này cùng học sinh trung học đâu có cái gì khác nhau.

Hơn nữa Hàn Chiêu chọn cái gì không chọn, cố tình chọn bóng rổ.

Lúc trước hắn học trung học, làm hậu vệ số một số hai trong đội bóng rổ, nhiều năm như vậy không chơi, cũng tuyệt đối không sợ.

Hàn Chiêu gật đầu, Lạc Khâu Bạch hít một hơi, “Được, vậy đến lúc đó anh thua cũng đừng hối hận. Trận này xong, về sau chúng ta đường ai nấy đi, ngoài thời gian công tác không có liên lụy gì.”

Lúc này đây nếu Hàn Chiêu không đùa giỡn, dùng một đám người buộc hắn đi ăn cơm, hắn tình nguyện ở nhà cùng Kỳ Phong và Đoàn Đoàn xem TV, cũng không nguyện ý chạy loạn vào buổi tối.

Vừa rồi gọi điện thoại cho đại điều quái, y vừa nghe mình cùng đoàn phim đi ra ngoài ăn cơm, lúc này không vui cúp điện thoại, tiếp lại lập tức gọi lại nói, “Không cho cùng người khác câu kết làm vậy, lại càng không được cùng nam nhân khác nói lung tung, quản tốt cái miệng.”

Nghĩ đến đây, Lạc Khâu Bạch nhận không được cười lên tiếng, tuy rằng hắn thích nhìn Kỳ Phong nổi trận lôi đình lại biệt nữ cổ quái, nhưng đại hình khuyến cũng cần thuận mao sỏ, hắn cũng không muốn vì một ít chuyện loạn thất bát tao mà gia tăng phiền toái giữa bọn họ, đối phương không có ý tứ, hắn cũng muốn nhỏ cỏ tận gốc.

Hàn Chiêu bởi vì lời Lạc Khâu Bạch nói nhú lông mày, ánh mắt hẹp dài mị mị, sắc mặt bị bóng đêm bao phủ thấy không rõ lắm.

Nửa ngày sau anh ta nở nụ cười một chút, “Lời này hắn là chờ em thắng rồi nói.”

Nói xong, anh ta mãnh liệt vỗ bóng tiến công sau lưng Lạc Khâu Bạch, Lạc Khâu Bạch sửng sốt một giây đồng hồ, tiếp linh hoạt phòng thủ.

Hai người anh tới tôi đi, chém giết kịch liệt trong sân bóng rổ, Hàn Chiêu mãnh liệt làm Lạc Khâu Bạch phân tâm, nhảy lên ném rổ, lại bị Lạc Khâu Bạch mãnh liệt nhảy dựng lên trên không trung chặn giết, xoay người bắt lấy bóng tiến công về phía đối diện.

Hàn Chiêu bất ngờ không kịp đề phòng, lại bị Lạc Khâu Bạch tha đi qua, kịp phản ứng, Lạc Khâu Bạch ghi 3 điểm.

Hai chân hắn rơi xuống đất, dựng thẳng một ngón tay, “Hàn đạo diễn, một.”

Hầu kết Hàn Chiêu lẫn lộn, nhìn Lạc Khâu Bạch, tiếp như sét đánh không kịp bưng tai, bước xa đoạt lấy bóng, nhảy lên ba bước ném rổ, một tay khấu rổ, còn treo ngược trên khung nửa giây.

“Đại minh tinh, còn sớm lắm.”

Năm phút đồng hồ qua nhanh, còn có vài giây cuối cùng, Hàn Chiêu ghi nhiều điểm hơn, giương lên mi, “Lạc Khâu Bạch, em thua.”

Ai biết Lạc Khâu Bạch đột nhiên nhường mày mỉm cười, thế nhưng chặn đứng rổ, xinh đẹp trở lại, cách rổ đối diện rất xa, đột nhiên nhảy lên.

Trong một giây cuối cùng, bóng của Lạc Khâu Bạch dọc theo một đường cong vào giữa rổ, hai người bằng điểm!

“Không đến một giây cuối cùng tôi đều sẽ không buông bỏ.”

Lời nói này rơi xuống đất, hai người đều thở hồng hộc, trầm mặc một hồi đều nở nụ cười.

Hai người mệt đầu đầy mồ hôi, Lạc Khâu Bạch ngồi dưới đất uống mấy ngụm nước, Hàn Chiêu ngồi ở bên cạnh hần “Bóng đã chơi xong, tội cũng bồi xong, nếu bằng điểm cũng không có gì, thời gian quá muộn, Hàn đạo, tôi phải đi rồi.”

Hàn Chiêu nhìn hần một cái, uống một hơi nước, đột nhiên mở miệng nói, “Tôi là cô nhi.”

Lạc Khâu Bạch không nghĩ tới anh ta sẽ nói cái này, sững sốt một chút tiếp thấp giọng mở miệng, “Hàn đạo, anh... Vì sao nói cái này với tôi?”

“Dù sao em cũng nghe thấy được, nát vụn ở trong lòng cũng là nát vụn, nói cho ai cũng vậy.” Hàn Chiêu nhún vai, “Em ít nhất hãy nghe tôi nói xong đi? Nếu không em cũng cảm thấy nghe không được đầy đủ.”

Lạc Khâu Bạch bất đắc dĩ, nhìn thấy biểu tình cô đơn của anh ta lại không thể quay đầu bước đi, suy nghĩ trong chốc lát vẫn ngồi xuống.

“Tôi nghe nói... Gia thế của anh là diễn nghệ, sao lại là... Cô nhi?”

Hàn Chiêu có thể nổi danh ở quốc tế như vậy hần còn cho rằng kỳ thật còn có một nguyên nhân là gia thế của anh ta. Nghe nói nhà anh ta nhiều thế hệ đều là nhân tài kiệt xuất trong giới giải trí, cho nên còn trẻ như vậy cũng đã là đại đạo diễn.

Hàn Chiêu cười nhạo một tiếng, “Cái gì thế gia diễn nghệ, tôi chỉ có người chú nuôi tôi lớn thành người, gọi Hàn Đức, ông ấy giúp tôi rất nhiều trong giới giải trí, bất quá ông ấy hiện tại đã về hưu.”

Hàn Đức? Lạc Khâu Bạch kinh ngạc.

Nếu như là Hàn Đức thì hần biết, trong giới giải trí ông ta là giáo phụ tiếng tăm lừng lẫy trong nhiều năm trước, không nghĩ tới ông ta lại là chú của Hàn Chiêu.

“Kia... Ông ấy với anh có quan hệ huyết thống sao? Người nhà của anh đâu?”

Hàn Chiêu lắc đầu, “Mẹ của tôi chết lúc tôi mới sáu bảy tuổi, bị đưa đến cô nhi viện, vừa lúc gặp được chú Hàn Đức, là ông ấy thu dưỡng tôi, sau đó đem tôi tiến vào vòng luẩn quẩn.”

“Về phần ba tôi? Là một kẻ có tiền, bất quá tôi cho tới bây giờ chưa thấy qua.”

Anh ta cười lạnh một tiếng, thần tình chán ghét, “Nghe nói ông ta đã sớm chết, kia thật đúng là đại khoái nhân tâm (hả lòng hả dạ), làm bụng mẹ tôi lớn, lúc tôi sinh ra cũng không xuất hiện, chết sớm như vậy tất cả đều là báo ứng.”

Lạc Khâu Bạch có chút không rõ anh ta vì sao lại đem chuyện tư mật nói với mình một ngoại nhân, thân phận của anh ta, tùy tiện nói cho người khác biết, không sợ bị nói ra sao?

Nhìn khuôn mặt nghiêng lãnh ngạnh, Lạc Khâu Bạch trầm mặc, hần không biết mở miệng như thế nào, lúc này nói lời an ủi cũng vô dụng.

Hàn Chiêu quay đầu lại, nhìn Lạc Khâu Bạch nói, “Khi còn bé tất cả mọi người đều hỏi tôi, người nhà của con đâu, tôi nói tôi chỉ có mẹ và chú, những người khác đều chết hết. Sau đó người khác còn hỏi tôi, vậy con không có huynh đệ tỷ muội sao, tôi liền nói, đều chết hết sao lại có, em nói đúng không?”

Nói xong anh ta tự an ủi nở nụ cười, tiếp kích liệt ho khan, tựa như lần trước Lạc Khâu Bạch gặp được anh ta, ho khan phi thường lợi hại, khuôn mặt đều nghẹn đỏ, ánh mắt lãnh băng xót xa.

Lạc Khâu Bạch nhếch môi, đưa nước cho anh ta, “Uống nước đi, bệnh của anh còn chưa khỏi sao? Đừng kích động như vậy, nếu không vui liền không cần nhớ tới.”

Hàn Chiêu thấp giọng mỉm cười, bưng ngực ho rất lợi hại.

Lạc Khâu Bạch nhìn có chút khó chịu, đưa tay vỗ vỗ bờ vai anh ta, thấp giọng nói, “Phụ mẫu tôi cũng đều mất, tôi vẫn luôn là người cô đơn, bất quá hiện tại tôi có nhi tử còn có... Tóm lại, anh có thể tìm người khác, để người đó biến thành người nhà của anh, như vậy không phải có nhà rồi sao.”

Hàn Chiêu không nói chuyện, uống một hơi nước, đột nhiên nắm chắc tay Lạc Khâu Bạch, ánh mắt sáng quắc nhìn hần.

Lạc Khâu Bạch sửng sốt một chút, tiếp biểu tình thay đổi, muốn lấy tay ra, nhưng nói cái gì Hàn Chiêu cũng không buông tay.

“Buông tay.”

Nói ra hai chữ này, thanh âm Lạc Khâu Bạch đều lạnh xuống dưới, nếu lúc này hắn không nhìn thấu ánh mắt của Hàn Chiêu là có ý gì, quả thực thành ngốc tử.

Giây dựa, Hàn Chiêu đột nhiên buông ra, ho khan một tiếng nói, “Còn chưa phân thắng bại, đánh một trận nữa đi.”

“Tôi không muốn đánh, Hàn đạo diễn vừa rồi tôi đã bồi tội xong.”

Lạc Khâu Bạch mặt không đổi sắc mở miệng, ai biết Hàn Chiêu đột nhiên đem bóng ném sang mặt hắn, Lạc Khâu Bạch theo bản năng tiếp được, Hàn Chiêu nói, “Em không phải nói muốn thắng tôi sao, kia còn thất thần làm gì?”

Nhấp môi, Lạc Khâu Bạch vỗ bóng mãnh liệt khởi xướng tiến công, Hàn Chiêu phân tâm chạy ra phía sau rồi bóng, Hàn Chiêu lập tức đi lên, khí lực lớn giống như là muốn đem Lạc Khâu Bạch đánh ngã, tiếp đoạt lấy bóng.

Lạc Khâu Bạch bị đụng bả vai đau, mắng một tiếng mẹ kiếp, tiếp vây truy chặn đường Hàn Chiêu.

Lúc này Hàn Chiêu đột nhiên nhảy dựng lên, lúc Lạc Khâu Bạch nhảy lên, đột nhiên thay đổi phương hướng về phía trước, Lạc Khâu Bạch nhất thời không chống đỡ, bị anh ta lập tức đánh ngã trên mặt đất, phía sau lưng một trận đau, tiếp Hàn Chiêu áp đi lên!

Ánh mắt của hai người va chạm trên không trung, tiên khởi một tầng hỏa tinh.

“Con mẹ nó anh buông ra!” Lạc Khâu Bạch nổi giận, lúc này cũng mặc kệ anh ta là cô nhi hay bệnh hoạn, nhắc chân đá.

Hàn Chiêu gắt gao ngăn chặn hắn, khuôn mặt đều áp xuống, hô hấp phun lên, đưa tay sờ mặt Lạc Khâu Bạch, “Lạc Khâu Bạch.”

Lạc Khâu Bạch giận không kiềm được, toàn thân đều phát run, tuy rằng hắn biết Hàn Chiêu tính tình cổ quái, nhưng không nghĩ tới anh ta lại làm ra loại sự tình này, lúc này đưa tay đánh anh ta, “Buông tay! Thao, buông!”

Hàn Chiêu không ngừng ho khan, ngay lúc hai người đánh nhau, chuông điện thoại di động bên nhon đột nhiên vang lên.

Đây là tiếng chuông Lạc Khâu Bạch đặt cho Kỳ Phong!

Vừa nghe tiếng chuông, sắc mặt Lạc Khâu Bạch càng tái nhợt, lỗ tai ong ong vang, tiếng chuông liên tục không ngừng, như là không tiếp sẽ không bỏ qua.

Mà lúc này, Hàn Chiêu đột nhiên buông ra Lạc Khâu Bạch.

Lạc Khâu Bạch đứng lên, gắt gao cau mày nhìn thoáng qua Hàn Chiêu, anh ta ho khan một tiếng, cười nhắc tay đầu hàng, “... Thực xin lỗi đại minh tinh, tối nay uống nhiều quá, ngại ngừng, tôi tưởng em là cô em nóng bỏng trên giường kia.”

Lạc Khâu Bạch gắt gao nắm chặt tay, ngực kịch liệt phập phồng, một câu cũng không nói, tiếp khởi điện thoại, xoay người bước đi.

“... Uy?”

“Sao chậm vậy?” Thanh âm trầm thấp thuần hậu của Kỳ Phong vang lên, Lạc Khâu Bạch cuối cùng cảm thấy được cứu trợ.

Dùng sức cười cười, dường như không có việc gì nói, “Trên bàn rượu loạn, em không nghe thấy, đây không phải là tiếp sao.”

“... Lần sau 10 giây đồng hồ phải nghe điện thoại.”

“Ai nha biết biết, đại điều quái anh thật dong dài.”

...

Thanh âm của Lạc Khâu Bạch từ từ biến mất trong sân bóng rổ, Hàn Chiêu uống nước xong ngồi trong chốc lát, toàn bộ sân bóng đều an tĩnh lại mới tự an ủi bản thân cười cười, đứng dậy đi ra ngoài.

Anh ta không về phòng, cũng không tới chỗ nhân viên công tác, lập tức đi ra hội sở.

Gió đêm vèo vèo, lúc này xa xa có một chiếc xe màu đen đi tới, đi theo Hàn Chiêu, chờ đến khi anh ta quay đầu, cửa sổ xe hạ xuống, “Hàn tiên sinh phải không?”

77. Chương 80

Chương 80

Cầm danh thiếp trong tay, Hàn Chiêu cảm thấy thực buồn cười.

Trên danh thiếp có một chữ “Kỳ”, lúc này ngọn đèn trong quán trà chiếu rọi xuống có vẻ chói mắt.

“Tôi tưởng là ai buổi tối muốn gặp mặt tôi, nguyên lai là Kỳ lão tiên sinh, kính đã lâu.” Anh ta đem danh thiếp bỏ vào túi, nhú mi nhìn thoáng qua lão nhân gia đang đi vào cửa phòng.

Kỳ lão gia được vài vệt sứt sẹo, chống gậy, trên người mặc đường trang tơ lụa, có vẻ quý khí, chẳng qua mặt đã dày đặc nếp nhăn, mang theo nhan sắc già nua thâm đậm.

Ông đánh giá một chút Hàn Chiêu, ánh mắt sáng quắc, nhìn một hồi lâu mới cười khoát tay áo, “Hàn đạo diễn hôm nay có thể tới đã là cố động, chúng ta ngồi xuống nói chuyện đi.”

Ông xoay người ngồi vào đối diện, ánh mắt hẹp dài của Hàn Chiêu bán híp, có vẻ hứng thú.

“Kỳ lão tiên sinh gặp mặt tôi có chuyện gì không? Chẳng lẽ tập đoàn tài chính Côn Luân chuẩn bị tài trợ phim mới của tôi, hay là quý công ty muốn ký hợp đồng với tôi?”

Kỳ lão gia thâm sâu liếc anh ta một cái, ánh mắt khàn khàn kích thích, bán híp lẫn lộn những cảm xúc phức tạp.

Nam nhân đối diện tựa như trong tư liệu điều tra, đích xác thập phần anh tuấn, đặc biệt cặp mắt hẹp dài cực kỳ giống mẹ, nhìn qua cũng không tương tự với người trong Kỳ gia, nhưng nếu là tình tế đánh giá, sẽ phát hiện mũi anh ta cùng Kỳ Phong cơ hồ là từ một khuôn mẫu khắc ra.

Nói thật, sự tình đi qua gần 30 năm, ông chưa từng nghĩ đến hài tử còn quần tã lót bị đuổi đi năm đó lại còn sống, thậm chí thân phận bây giờ còn là đạo diễn rất có danh khí trong giới giải trí.

Cho nên lập tức lật lại tư liệu điều tra, ông quả thực hoài nghi mình nghĩ sai rồi.

“Cũng không phải.” Thấp khụ một tiếng, ông lắc lắc đầu nói, “Hàn đạo diễn, có lẽ ta nên gọi con một tiếng Kỳ Minh, hôm nay ta hẹn con cũng không có mục đích gì, chỉ là muốn tới thăm tôn tử bị thất lạc một chút thôi.”

Kỳ Minh?

Hàn Chiêu nhú lông mày, lộ ra một tia hoang đường, “Kỳ lão tiên sinh, tôi nghĩ có phải ngài hiểu lầm không, tôi từ nhỏ đến lớn đều họ Hàn, căn bản chưa từng có họ thứ hai.

Nói xong anh ta có chút mất hứng nhú mày, “Tôi vốn đang nghĩ ngài buổi tối hẹn gặp tôi là có ý gì, kết quả lại là kịch ô long cầu huyết, rất khôi hài.”

Uống một ly trà, anh ta đứng lên nói, “Kỳ tiên sinh, nếu ông biết tôi đang làm gì, đại khái cũng hiểu biết tính tình tôi không tốt lắm, chuyện không có ích lợi tuyệt đối sẽ mặc kệ, hôm nay nếu không nói chuyện làm ăn, mà là nói với chuyện vô nghĩa, tôi không có gì hứng thú, một chén trà này tôi thỉnh, sáng mai còn quay phim, đi trước một bước, ông từ từ dùng.”

“Ta cũng biết trong lòng con có oán khí, trách cứ Kỳ gia đến hiện tại mới đến tìm con, nhưng nhiều năm như vậy tin tức của con hoàn toàn không có, hiện giờ ta có chứng cứ mới tới tìm con.” Kỳ lão gia ho khan một tiếng, đem một xấp văn kiện để lên trên bàn.

Hàn Chiêu cười như không cười nhú mày, đại lật lật mở ra văn kiện, bên trong rơi ra một xấp ảnh chụp cùng ký lục điều tra.

Từ năm đó mẹ ôm anh ta tới tìm Kỳ Thiếu Trạch, lại bị chặn ngoài cửa, đến khi mẹ bỏ mình, anh ta bị một người ở xã khu đưa đến cô nhi viện; từ lúc Hàn Đức nhận nuôi anh ta đi Mỹ, đến khi anh ta trưởng thành...

Một cái lại một cái, không biết dùng bao nhiêu thủ đoạn tài hoa lại tra được mấy thứ này, mà này đó lại làm cho anh ta lại một lần nữa hồi tưởng lại năm đó Kỳ gia lãnh huyết vô tình thế nào.

Phụ thân cận bã sinh anh ta cũng không để ý anh ta, đến lão nhân giả nhân giả nghĩa trước mắt này, thậm chí còn có đại thiếu gia Kỳ Phong chiếm hết thiên thời địa lợi kia...

Lúc bọn họ cật hương hát lạt (được ngưỡng mộ), hưởng thụ hàng tỉ gia sản cẩm y ngọc thực, anh ta cùng mẫu thân ở nơi nào? Ăn trấu nuốt rau, ăn bữa hôm nay lo bữa ngày mai, không có được một phân tiền của Kỳ gia, nếu không phải anh ta vận khí tốt, gặp quý nhân, hiện tại đã sớm thành một đồng bạc cốt hư thôi.

“Xem ra là tôi ở nước ngoài ngốc lâu, không biết chủ tịch Kỳ gia tiếng tăm lừng lẫy còn có ham mê điều tra chuyện riêng tư của người khác.”

Hàn Chiêu cười như không cười nhú lông mày, đem tư liệu ném sang một bên, “Cho nên, ông hôm nay gặp tôi làm gì?”

Câu trả lời của anh ta tương đương chấp nhận mình đích xác chính là người Kỳ gia, Kỳ lão gia bán nheo lại ánh mắt, trường thán một hơi, “Năm đó chuyện mẹ của con ta cũng là sau đó mới biết được, Thiếu Trạch, cũng chính là ba ba con, chuyện này đích thật là nó không đúng, nếu ta sớm biết chuyện này, năm đó nhất định sẽ ra mặt ngăn trở. Nhiều năm như vậy ta cũng cẩn thận đi tìm, nhưng không biết con lại đi Mỹ, manh mối cũng bị chặt đứt, điều này làm ta phi thường áy náy, Kỳ Minh a, là ta cùng Kỳ gia có lỗi với con.”

Nói xong ông ho khan một tiếng, không hề chớp mắt nhìn Hàn Chiêu nói, “Ta tìm con cũng không có mục đích gì khác, chỉ thấy kích động trong lòng, muốn nhìn con, hiện tại nhìn con sống không tồi ta cũng an tâm.”

Hàn Chiêu mặt không đổi sắc nhìn ông một cái, “Tôi họ Hàn, không gọi Kỳ Minh. Dù sao tôi cùng với ông cũng không có quan hệ gì, chuyện năm đó tôi không nghĩ tới, hiện tại nếu ông đã thấy được, tôi đi trước.”

Anh ta đứng dậy, Kỳ lão gia không ngăn lại, trầm giọng mở miệng nói, “Kỳ Minh, con muốn trở về làm người thừa kế Kỳ gia không?”

Hàn Chiêu dừng bước lại, chợt nghe ông ở sau lưng tiếp tục nói, “Ta tìm con nhiều năm như vậy, hiện giờ nói chuyện này với con, chúng ta cũng không giấu diếm. Ta tới tìm con, chính là muốn con về nhà. Kỳ gia là nhà con, con nhận tổ quy tông, chúng ta một nhà đoàn viên, cũng là nguyện vọng nhiều năm của ta, hiện tại cuối cùng cũng đã tìm được con, thực hy vọng con có thể trở về, cho Kỳ gia một cơ hội bù đắp cho con.”

Hàn Chiêu giống như là nghe cái gì thiên đại chê cười, nhin không được cười lên tiếng.

Lão đầu này thông minh, anh ta cũng không ngốc, lời này nói, nếu như là thành tâm muốn mình trở về, đã qua 30 năm, bằng tài lực của Kỳ gia lại tìm không thấy mình? Huống chi hiện giờ mình đã xuất hiện, lão gia liền lấy được tư liệu kỹ càng tỉ mỉ của mình như vậy, chứng minh ông ta căn bản không phải tìm không thấy, mà là không nguyện ý tìm.

Vài câu phiến tình kêu anh ta buông xuống oán hận mẫu thân chết thảm cùng chán ghét nhiều năm như vậy với Kỳ gia, căn bản không có khả năng.

“Bù đắp thì không cần, tôi tính tình nóng nảy, cũng không nói được lời nào uyển chuyển, nói thật, tôi từ nhỏ đã không xem Kỳ gia là nhà, cho nên tự nhiên sẽ không theo người xa lạ mà nhận tổ quy tông, ông tỉnh lại đi.”

Lần này ý anh ta đã quyết, cầm lấy quần áo bước ra cửa, lúc này Kỳ lão gia trầm giọng mở miệng.

“Để tỏ thành ý, ta sẽ đem một phần cổ phần công ty trên tay ta tặng cho con, cổ phần tập đoàn tài chính Côn Luân, chỉ có 1% cũng nhiều hơn việc con một chết một sống đóng phim, ta không phải nói giỡn mà là thực lòng.”

Hàn Chiêu cười nhạo một tiếng, mới vừa đi ra đã cảm giác ngực bị đè nén, anh ta che tim kịch liệt ho khan một tiếng.

“Vừa rồi tại sân bóng rổ, ta đều thấy được.”

Kỳ lão gia đột nhiên mở miệng, Hàn Chiêu dừng một chút, ánh mắt hẹp dài lúc này mị lên.

Vừa rồi trên sân bóng rổ chỉ có anh ta cùng Lạc Khâu Bạch, lão đầu này nhìn thấy gì?

“Lạc Khâu Bạch là một người mềm lòng, hơn nữa phi thường bảo thủ, trong lòng nó chỉ có một mình Tiểu Phong, con cho là hiện tại bằng bản lĩnh của con, có thể làm nó ngoan ngoãn đi theo con?”

Nói tới đây ông dừng một chút, nhìn chằm chằm bóng dáng lãnh đạm của Hàn Chiêu nói, “Kỳ Minh, con hôm nay không cần lập tức cho ta câu trả lời thuyết phục, ta sẽ cho con thời gian hảo hảo suy xét.”

Hàn Chiêu rũ xuống ánh mắt che giấu cảm xúc, ho khan một chút, cười nhạo một tiếng không chút do dự đóng sầm cửa, hoàn toàn không đem lão nhân trong phòng vào mắt.

Người đã đi, Tôn đạo trưởng ở bên cạnh có chút lo lắng, “Lão gia, cho tôi nói thẳng, trước ngài vẫn luôn không tiếp nhận cậu ấy về nhà, hiện tại lại đột nhiên muốn nhận cậu ấy làm gì? Tôi không cho là với tính tình đó thiếu gia sẽ cúi đầu với ông.”

Lão gia ho khan một tiếng, bệnh càng phát ra lợi hại, “Nó luôn luôn cúi đầu bấy giờ lại cứng rắn như vậy, còn không phải bởi vì trên tay có tiền sao? Tôi phải cho nó thấy rõ hiện thực, nếu như không có tiền, cũng không có Kỳ gia cùng tôi làm ông nội, nó cũng chẳng là ai.”

Gió đêm lạnh rung, cửa phòng “Phanh” một tiếng bị phá khai, Hàn Chiêu lập tức té ngã trên đất, ngực quần đau lợi hại.

Lúc này điện thoại vang lên, anh ta ho khan sờ điện thoại nghe.

“Chú Hàn Đức ... Khụ khụ... Chú...”

Điện thoại đầu kia căng thẳng, vội vàng nói, “Con lại phát bệnh? Sao bệnh gần đây phát tác càng ngày càng lợi hại vậy, uống thuốc chưa?”

Hàn Chiêu lão đảo đứng lên, toàn thân như nhũn ra, ngực đau giống như bị xé rách, nghiêng ngả lão đảo đứng đến cứu tâm hoàn hiệu quả nhanh cùng thuốc đè nén, anh ta trực tiếp bỏ vào miệng một ít, dùng sức nuốt vào không ngừng ho khan, thanh âm thống khổ từ trong ống nghe truyền tới, qua một hồi lâu mới rốt cục hoàn một hơi, lúc này đầu đầy mồ hôi.

“Chú, ở San Francisco thuốc đè nén mà phòng khám đưa con đã uống hết, chú giúp con gửi đi một chút... Khụ, nếu không có thứ này con sẽ chết.”

Hàn Chiêu hoàn một hơi, vừa mở miệng còn mang theo ý cười.

Hàn Đức ở bên kia nóng nảy, “Con chỉ uống thứ này có ích lợi gì? Mẹ con không phải lúc sắp chết nói cho con biết, nói con có khả năng cũng có cái gì chó má bệnh di truyền gia tộc, kêu con tìm thê tử tìm người sinh ra trong năm âm năm âm nguyệt sao? Lời này rốt cuộc có đáng tin hay không!”

Hàn Chiêu cười nhạo một tiếng, nghĩ thâm lời này đương nhiên đáng tin. Năm đó mẹ vẫn là thư ký của Kỳ Thiếu Trạch cận bã kia, chính tai nghe ông ta cùng lão nhân tán gẫu chuyện này.

Kỳ gia không giúp anh ta một chút ít, lại còn mang đến cái thứ bệnh này. Từ lúc còn rất nhỏ, anh ta biết mình sẽ sống không tới 30 tuổi, một khi phát bệnh anh ta sẽ tăng vọt tình triêu, có cùng nhiều người lên giường, phát tiết nhiều hơn nữa cũng không có cách nào giảm bớt, hơn nữa khi vọng cốc tới, tim sẽ quần đau, quả thực sống không bằng chết.

Khi đó anh ta mới biết được quái bệnh này tuyệt đối không phải truyền thuyết, mà là chân thật tồn tại trên người anh ta, phải tìm lô đỉnh mới chữa khỏi bệnh.

Nhưng ở Mỹ, lại không có cao nhân chỉ điểm, anh ta tới chỗ nào tìm được người sinh ra trong năm âm năm âm nguyệt?

Vì để giảm bớt bệnh tình, anh ta không thể không uống thuốc cấm, loại thuốc đè nén này có thể khắc chế tình triều, lúc anh ta đau đớn có thể tỉnh táo lại, nhưng loại này uống nhiều sẽ hỗn loạn thần kinh, hơn nữa thời gian được hiệu có tác dụng càng ngày càng ngắn, bệnh tình cũng theo tuổi tăng trưởng mà càng ngày càng lợi hại, anh ta thường xuyên hoài nghi nếu uống hết, mình có thể đợi biến thành thái giám hay không.

“Hàn Chiêu, con năm nay đã 30, hiện tại đã về nước, chú không tin bằng điều kiện của con tìm không thấy lô đỉnh thích hợp, nam nữ đều được, con phải bảo trì mạng sống, vì sao cần phải tìm người kia?”

Còn nữa năm, 30 tuổi sẽ kết thúc, sau đó cái chết của anh ta cũng mau tới.

“Đúng vậy, vì sao?”

Hàn Chiêu tự nói vài câu, ứng phó vài câu rồi tắt điện thoại, thuận tay mở đèn.

Trong gian phòng chói lọi, máy tính sáng, mặt trên có vài tấm ảnh sân khấu Lạc Khâu Bạch tại Manh Âm chụp, còn có mấy tấm hân cùng với Kỳ Phong cùng lên thăm đồ, và một hộp thuốc cảm mạo cho trẻ em.

Đại khái là bởi vì hân đã bị y cướp đi, chưa bao giờ thuộc về mình, cho nên mới trăm phương nghìn kế muốn đoạt lấy?

Hàn Chiêu lật lật lịch, thời gian của anh ta không còn nhiều.

Đảo mắt, mùa hè cũng sắp đến, Lạc Khâu Bạch nhận được một tin tức.

Giải điện ảnh quốc tế Cách Lâm lần thứ 23 sắp khai mạc, làm một cuộc bình chọn điện ảnh có tư lịch (tư cách và sự từng trải) lại có quyền uy, địa vị của giải thưởng này trong giới giải trí cử trọng nhược khinh. Cách Lâm cách hai năm mới diễn ra một lần, cũng bởi vì thời gian bình chọn dài lâu cũng như tác phẩm dự thi đông đảo, cho nên cho dù chỉ là đề cử, cũng là chuyện vô cùng quang vinh cũng như được người xem khẳng định.

Tà Dương Ca một năm trước phá vỡ kỷ lục doanh thu bán vé trong nước và đến nay là một phim điện ảnh siêu việt, tự nhiên cũng được giám khảo ưu ái, được 7 lần đề cử giải phim nhựa hay nhất, đạo diễn giỏi nhất, màn ảnh tốt nhất, hoàn toàn xứng đáng với danh xưng Vua không ngại vàng.

Mà Lạc Khâu Bạch làm nam chính trong Tà Dương Ca, đồng thời được đề cử vai nam chính xuất sắc nhất cùng tân nhân xuất sắc nhất, tuy rằng trước hân có tham diễn mấy bộ phim truyền hình đại hồng đại tử vì hân thắng mà đoạt không ít khen ngợi cùng cúp, nhưng trong giới điện ảnh thì đây là lần đầu, nghe tới tin tức này cả người hân đều ngỡ ngàng.

“Trịnh... Trịnh diêm vương, anh lặp lại lần nữa? Tôi được đề cử?!” Tay Lạc Khâu Bạch run run, thiếu chút nữa đánh nát bình sữa của Đoàn Đoàn.

Trịnh Hoài Giang ở bên kia nở nụ cười một tiếng, anh ta bình thường mồm miệng độc ác lại rất ít cười, hiện giờ lại cười lên tiếng, có thể thấy được tâm tình tương đối không tồi.

“Đúng, cậu không nghe lầm, tiểu tử cậu lần này được đại vận, bất quá tôi còn có chuyện rất trọng yếu muốn nói cho cậu, cậu phải chuẩn bị tâm lý thật tốt.”

Nói xong lời cuối cùng, Trịnh Hoài Giang đột nhiên trầm xuống thanh âm, làm tim Lạc Khâu Bạch cũng nhói lên, trong lòng có dự cảm không tốt lắm, “Không phải lại xảy ra sự cố gì chứ?”

“Chuyện này đích xác có chút khó giải quyết.”

Trịnh Hoài Giang dừng một chút, lúc tim Lạc Khâu Bạch sắp rớt ra, đột nhiên nói, “Vừa rồi tôi nhận được thông báo của Cách Lâm, mời cậu đảm nhiệm chức vị khách quý đặc biệt đóng phim khai mạc thức vi.”

Lời này vừa nói ra, Lạc Khâu Bạch trực tiếp ngây ngẩn cả người, quả thực không thể tin lỗ tai của mình.

Cách Lâm có một truyền thống, chính là phải quay một phim kính chào người trong giới điện ảnh, đương nhiên đây không phải là trọng điểm, quan trọng là, diễn viên có thể tham diễn, đều là người đoạt giải đại nhiệt, thậm chí giới giải trí còn có một truyện cười: Cách Lâm trình diễn điện ảnh, Kim Ngưu được cúp.

Ý là nói người có thể biểu diễn điện ảnh tại lễ trao giải điện ảnh Kim Ngưu, đều sẽ có chút tiền. Tuy rằng không biết những lời này là như thế nào, nhưng rất nhiều ảnh đế cùng diễn viên đại hồng đại tử tựa hồ cũng xác minh “Trò cười” này.

Rất nhiều đạo diễn nổi danh trong và ngoài nước cũng đều xem xét ngôi cao này, thông qua phim điện ảnh chọn lựa diễn viên thích hợp cho tác phẩm tiếp theo, dù sao diễn viên được nhà tổ chức xem trọng, cơ hội đoạt giải sẽ càng lớn.

Cho nên cho tới nay, mỗi một người được chọn đóng phim đều là tiêu điểm của mọi người, mang đến lực ảnh hưởng cùng cơ hội càng làm nghề sĩ thêm nhỏ dãi.

Thẳng đến khi bị Trịnh Hoài Giang hô rất cổ hòng, Lạc Khâu Bạch mới mãnh liệt lấy lại tinh thần, trong lòng kinh hỉ vừa nghi hoặc, “Này rõ ràng là chuyện tốt a, vì sao nói khó giải quyết?”

“Bởi vì thời gian quay phim phi thường khẩn trương, mà gần đây cậu còn muốn đóng kíp Manh Âm cùng vài quảng cáo.” Nói tới đây Trịnh Hoài Giang dừng một chút, “Lần này còn có Diệp Thừa, Vân Cẩm Thư cùng vài người cạnh tranh vai nam chính xuất sắc nhất, hy vọng của cậu không lớn, cho nên cũng đừng tạo áp lực quá lớn.”

Lạc Khâu Bạch tiếp nở nụ cười một tiếng, “Tôi còn tưởng anh nói chuyện gì nghiêm trọng, nguyên lai chính là cái này, có thể được đề cử tôi cũng rất vui vẻ, Diêm vương gia anh có công phu lo lắng tôi không được giải, không bằng ngầm lại đến đó tôi mặc tây trang gì.”

Trịnh Hoài Giang thấy tâm tình hắn không tồi, lại dặn dò vài câu về công việc, tiếp giúp hắn xin nghỉ phép tại Manh Âm, lại cùng nhà tổ chức Cách Lâm nói chuyện, đem kịch bản gửi qua mail cho Lạc Khâu Bạch.

Ngày xưa điện ảnh Cách Lâm đều tương đối ưu ái kịch bản huyền nghi, nhưng năm nay lại muốn nổi bật, chọn kịch bản lại là phim chiến tranh nhiệt huyết.

Câu chuyện cũng không mới mẻ, đơn giản là câu chuyện tiểu tử nghèo vì bảo vệ non sông nên tòng quân nhập ngũ, nhưng bối cảnh lại sắp đặt trong niên đại dân quốc, chiến tranh rửa tội, tầng tầng lớp lớp hào kiệt xuất hiện làm toàn bộ câu chuyện thêm bi tráng, hơn nữa lời thoại được viết nhịp nhàng ăn khớp, quốc thù gia hận, nhi nữ tình trường hí kịch xung đột mãnh liệt, một hơi đọc xuống dưới cũng làm người ta cảm thấy nhẹ nhàng vui vẻ đầm đìa.

Lạc Khâu Bạch diễn vai tiểu tử nghèo vì chiến tranh nên xuất đầu lộ diện nhiệt huyết bừng bừng, cuối cùng chết trên sa trường cùng thê tử trong nhà âm dương cách biệt, hắn tập trung tinh thần vào lời thoại, không chú ý tới một người đang ngồi cạnh bên.

Lúc này cũng cảm giác được một thân thể rắn chắc nóng bỏng đột nhiên dán lên, từ phía sau lưng ôm hắn, cường ngạnh đem kịch bản trong tay của hắn cướp đi ném sang một bên.

Lạc Khâu Bạch lúc này mới quay đầu lại, nhìn thoáng qua nam nhân tây trang giày da phía sau, cười nói, “Anh trở về khi nào, sao một chút động tĩnh cũng không có?”

Gần đây hắn quay phim tương đối vội, Kỳ Phong ở trong công ty cũng thường xuyên tăng ca, hai người khó có được cơ hội ngồi trên sofa thảo luận như vậy.

Kỳ Phong bán híp mắt liếc hắn một cái, không nói lời nào cũng không buông tay, đồng tử tựa hồ có chút không vui.

Từ khi y vào cửa đến hiện tại đã qua hơn nửa canh giờ, thê tử của y hiện tại mới phát hiện y trở lại.

Lạc Khâu Bạch cũng không để ý, cười tháo xuống cà vạt cho y, lại cầm lấy kịch bản trên bàn, lần này Kỳ Phong càng ném nó sang một bên.

“Uy, anh đừng làm rộn, ngày mai em quay rồi, lời thoại còn chưa có thuộc đâu.”

Kỳ Phong đề lại tay hấn, mở ra một trang kịch bản giờ giờ lên cầm, thanh âm lạnh như băng, “Cảnh này là diễn lửa thể.”

Lạc Khâu Bạch sửng sốt một chút, y nói chính là ngày mai diễn mình trần ra chiến trường, nhin không được cười lên tiếng, ra về không hiểu hỏi, “Diễn lửa thể có sao đâu?”

“Em xuất đạo 6 năm, cũng đóng vài phim yêu đương, lộ một chút không phải thực bình thường sao? Lại nói em trước kia còn quay quảng cáo quần lót.”

Nhắc tới quảng cáo nội khố kia, Kỳ Phong càng nhăn chặt mày.

“Cởi ra cho toàn thể giới chỗ nào bình thường?” Thê tử của y không biết rằng sau khi kết hôn thân thể cùng linh hồn đều phải trung thành với hôn nhân sao?

Vừa nghĩ tới thê tử không chỉ quay một lần, hơn nữa trước kia có khả năng còn có rất nhiều lần, y càng nghĩ càng nhăn mày, “Em không phải thích cùng người khác ôm ấp sao?”

Lạc Khâu Bạch bật cười, cùng dịch nhân chém giết gọi cái gì ôm ấp, “Kia đều là giả mà, lại nói ngày mai đều là nam nhân, anh suy nghĩ nhiều quá.”

Kỳ Phong lại càng không cao hứng.

Phù dung câu có phải đặc biệt thích diễn thể loại này không, cảm thấy bị người ta ăn đậu hũ trong lòng còn đặc biệt mỹ? Không tuân thủ nữ tắc.

Nghĩ đến đây, y cầm lấy kịch bản lật lật, chuẩn bị tìm điện thoại liên lạc với người phụ trách đoàn phim, cùng anh ta hảo hảo tham luận chuyện giảm cảnh diễn lửa thể lại.

Kết quả vừa lật vừa thấy một màn này, không chỉ có cảnh diễn lửa thể còn có cảnh thổ lộ.

“Cảnh ngày mai, em diễn một lần cho anh xem”

“Làm chi, Kỳ lão bản còn muốn miễn phí nhin a? Giá cả cũng không thấp?”

Lạc Khâu Bạch khinh thường y một chút, dù sao Kỳ Phong muốn nhin hấn sẽ diễn một đoạn, coi như diễn trước cho ngày mai. Nghĩ vậy hấn thuận tay cầm lên kịch bản, một lần phối hợp động tác, một lần thuận lời kịch.

Nhưng diễn đến cuối cùng, hấn chịu trọng thương tưởng niệm thê tử ở phương xa, đột nhiên không động, bởi vì một màn này có một câu thổ lộ, liền ba chữ.

Kỳ Phong nhượng mày liếc hấn một cái, lúc này trong lòng rốt cục thuận một hơi, “Sao không diễn? Diễn một nửa rồi không diễn, còn muốn anh trả thù lao?”

Lạc Khâu Bạch thấp giọng ho khan một tiếng, cuối cùng hiểu được đại điều quái đây là bất mãn hấn diễn lửa thể, không được tự nhiên không thể giáp mặt nói ra, cho nên ở trong này đối biện pháp chiếm tiện nghi hấn.

Hấn nhượng mày mỉm cười, một phen ôm lấy Đoàn Đoàn, tiểu tử kia “Y nha” một tiếng, tiểu thít nắm vạt áo ba ba.

Lạc Khâu Bạch hôn hôn nhi tử, làm bộ làm tịch nói, “Bảo bối, ba ba yêu con.”

Tiểu tử kia bị hôn cười khúc khích, “Nha a nha a” huy móng vuốt, làm nũng trong ngực ba ba, khuôn mặt tiểu béo thẩu đi lên còn muốn hôn hôn.

Kỳ Phong vốn đang chờ thổ lộ lại bị nhi tử đoạt trước, trong lòng ăn dấm a, từ lúc trong nhà có xuân nhi tử, quả thực tựa như sáng lên một trăm cái bóng đèn, thật sự là phiên!

Y đem tiểu tử kia kẹp ở nách, mặc kệ tiểu tử kia y y nha nha cười, một câu cũng không nói với Lạc Khâu Bạch, trực tiếp xoay người lên lầu.

“Kỳ Phong.” Lạc Khâu Bạch ở sau lưng cười gọi lại y, “Anh thật không vừa lòng em diễn lửa thể, còn lo lắng em bị người ta ăn đậu hũ, ngày mai hoan nghênh đến hiện trường giám sát.”

Kỳ Phong hừ lạnh một tiếng, đặc biệt tức giận nói, “Không đi, anh làm sao có thời giờ nhìn loạn thất bát tao.”

Nói xong y cũng không quay đầu lại vào phòng ngủ, kết quả ngày hôm sau y xuất hiện tại trường quay, mọi người giật nảy mình.

Y lấy có quan sát nghệ sĩ, đồng thời vẫn là nhà đầu tư, quang minh chính đại ngồi vào một bên, nói là muốn nhìn tiến độ quay phim, nhưng ánh mắt vẫn luôn không dịch khai khỏi người Lạc Khâu Bạch, một bộ hoàn toàn không quan tâm ngoại nhân thấy thế nào.

Người ở đây cũng không phải ngốc tử, tự nhiên đoán được y tới làm gì, cho nên cũng không lộ ra, đều cúi đầu vội vàng làm việc, đạo diễn đều không có hỏi sao y lại xuất hiện ở trong này.

Nam nhân làm như vậy khiến cho Lạc Khâu Bạch dở khóc dở cười, nhìn đến bên cạnh những người trộm nhìn hắn cùng Kỳ Phong, vẻ mặt hưng phấn, thật sự có chút bất đắc dĩ.

Đến thì đến, còn sợ toàn thế giới không biết, quả thực không biết nên nói người này có gì tốt.

Lúc này đây cũng đồng thời là chỗ quay phim Manh Âm, cách một lều trại là Hàn Chiêu.

Trải qua lần trước không thoải mái, Lạc Khâu Bạch không còn có cùng Hàn Chiêu nói chuyện nhiều, trừ bỏ quay phim, tuyệt đối không cùng anh ta có một chút giao lưu, thậm chí hiện giờ lúc đang quay cách vách, cũng không có đi qua chào hỏi.

Đổi xong quần áo từ phòng hoá trang đi ra, phim chính thức khởi quay.

Cảnh diễn là toàn bộ trọng tâm của phim, Thượng Hải thất thủ, thù trong giặc ngoài, tiểu tử nghèo dút khoát lấy thân đền nợ nước tham gia đội cảm tử, chiến đấu vì non sông, tiểu tử nghèo cuối cùng dùng thân thể xích bạc (mình trần) ngăn chặn họng súng, té ngã trên vũng máu, trong thoáng chốc xuất hiện ảo giác, cho rằng thê tử xuất hiện trước mắt, gặt gao tuyệt vọng ôm lấy nàng, nói lời yêu, bởi vì hắn sợ đây là lần gặp mặt cuối cùng của họ.

Hết thấy đều là dựa theo tiến độ kịch bản, Lạc Khâu Bạch cùng diễn viên phụ sắm vai chiến hữu, lúc tập một lần đã vượt qua, nhưng khi máy quay chân chính bắt đầu vận tác, mưa to, hắn không dựa theo nguyên bản mà diễn.

Hắn mãnh liệt nhào tới, dùng thân thể chặn họng súng, huyết tương từ trên người hắn nứt toác, hắn chậm rãi ngã xuống, hết thấy giống như một màn ảnh dài lâu, lúc này máy quay di động đến trước mặt hắn, gần gũi bắt giữ biểu tình trên mặt hắn.

Rất lạnh, hắn lạnh có chút phát động, đồng tử chớp lên, tất cả mọi người chờ hắn ôm thê tử “Biển ảo”, cho hắn một nụ hôn cuối cùng trong cuộc đời này.

Hắn lại nhẹ nhàng nở nụ cười một chút, nhìn non sông bị thoát phá cùng xác chết khắp nơi của chiến hữu, hắn lại không ôm nữ nhân kia, mà là tựa vào trong ngực nàng, giống như lãng tử đi xa rốt cục đã trở về nhà, đưa tay run rẩy sờ sờ khuôn mặt nàng, lần thứ hai mở to mắt, đôi mắt xuyên qua màn mưa được màn ảnh phóng đại vô hạn.

Lúc này hắn chậm rãi nhìn về phía không trung, quay đầu nhắm ngay phương hướng của Kỳ Phong sau máy quay, lấy kịch bản hắn là nói tiếng yêu với “Thê tử” lại biến thành nhợt nhạt nỉ non, “Ta cứ như vậy nhìn nàng, cũng đã là cả đời.”

Những lời này không có trong kịch bản, mọi người trên hiện trường bao gồm nữ chính đều sửng sốt, sau đó hắn nhắm mắt lại, như là che dấu lý biệt u sầu, nở nụ cười rất nhẹ:

“Bởi vì... Ta chỉ có nàng.”

Không phải là thâm tình chân thành “Ta yêu nàng”, mà là ta chỉ có nàng, duy nhất nàng.

Kỳ Phong tâm như là bị cái gì lợi hại đột nhiên đánh trúng, cương tại trên ghế vô pháp nhúc nhích.

Màn ảnh vô cùng trung thực ghi lại mỗi một thần thái cùng ngữ điệu của Lạc Khâu Bạch, ánh mắt như vậy như là đem y khóa tại chỗ, hô hấp đều thiếu chút nữa quên.

Thê tử của y chưa bao giờ chính thức biểu đạt tình yêu với y như vậy, cho dù là lần đó trước khi đi công tác nhấn cho y ký hiệu cổ quái kia, cũng vô pháp thay thế được giáp mặt chính tai nghe được rung động nhân tâm.

Chờ đến khi Kỳ Phong phục hồi lại tinh thần, tim y đập mạnh, mà lúc này cảnh diễn cũng xong, Lạc Khâu Bạch thừa dịp người chưa chuẩn bị, ôn nhu chớp chớp đôi mắt với y, Kỳ Phong hận không thể ôm hắn vào trong ngực.

Phương thức biểu diễn như vậy, rất kích thích ...

Trái tim của y đều bị phá hủy.

Tuy rằng không dựa theo kịch bản diễn, nhưng biểu hiện của Lạc Khâu Bạch chiếm được tán thành của đạo diễn, lúc này Studio phi thường náo nhiệt, không ai chú ý tới Hàn Chiêu đang đứng ở cửa.

Một màn vừa rồi, anh ta đều nhìn thấy hết, nghĩ đến ánh mắt quần quýt si mê của hai người, anh ta nắm chặt tay vô thanh vô tức ly khai.

Mấy ngày sau, Cách Lâm điện ảnh rốt cục khai mạc.

Minh tinh rực rỡ cơ hồ muốn đem tinh quang đều áp lên ảm đạm thất sắc, y hương tán ảnh, vô số nhân vật nổi tiếng siêu sao toàn bộ tụ họp, đèn chớp thành một mảnh, đây là một thịnh yến điện ảnh.

Lạc Khâu Bạch một mình tiến đến, một thân âu phục màu đen, tóc chải chỉnh chỉnh tề tề, tao nhã, đàm tiếu phát tay, dẫn tới hiện trường không ít fan thét chói tai.

“... Hiện tại đi tới phía chúng ta chính là Lạc Khâu Bạch nhân khí bùng nổ nổi bật chính kính, hôm nay cậu ấy thật đúng là suất khí bức người a, fan các bạn nói đúng không!”

MC một trận tình cảm mãnh liệt dâng trào, đưa tới hiện trường thét chói tai, phóng viên cùng truyền thông cuống chup Lạc Khâu Bạch.

MC đưa micro hỏi, “Khâu Bạch, mọi người đều biết cậu lúc này đây không chỉ được đề cử nam chính xuất sắc nhất cùng tân nhân xuất sắc nhất, còn đảm nhiệm vai nam chính trong phim điện ảnh khai mạc giải thưởng, xin hỏi hiện tại tâm tình của cậu thế nào? Các fan đều ngóng trông biểu hiện phấn khích biểu của cậu, đương nhiên càng chờ mong cậu có thể đem hai giải thưởng về, xin hỏi cậu có lòng tin đoạt giải hay không?”

Lạc Khâu Bạch cười trừng mắt nhìn, “Tâm tình nhất định là phi thường kích động a, đây là lần đầu tiên tham gia lễ trao giải, nói thật có chút khẩn trương, cho nên để che chân run, tôi mặc quần đen này.”

Một câu dẫn tới MC cùng fan trong hiện trường cười rộ lên.

“Về phần giải thưởng... Có thể lấy khẳng định cũng tốt, bất quá có thể được đề cử tôi đã rất vui vẻ, đương nhiên ngày hôm qua tôi còn nằm mơ thấy mình đoạt giải, cho nên kỳ thật đã ở lòng bàn tay viết lời cảm tạ CCTV lời như thế tôi sẽ nói cho anh biết sao?”

Tiếng cười cùng tiếng thét của fan càng kịch liệt, MC cũng thực thích, nhin không được cười hỏi, “Nếu vạn nhất không đoạt giải thì làm sao, những gì viết ở lòng bàn tay chẳng phải là đều lãng phí?”

“Không đoạt giải tôi sẽ mời mọi người một bữa cơm, về phần những lời tôi viết trong lòng bàn tay tôi sẽ cho mọi người xem.”

Không khí càng thêm thân thiện, đi lên thăm đồ xong, còn chưa nghỉ ngơi mấy phút đồng hồ, lễ trao giải đã bắt đầu.

Ngồi ở dưới đài, bên cạnh là Trịnh Hoài Giang, bên phải vốn là Diệp Thừa, đáng tiếc anh ta bởi vì quay phim chưa kịp trở về tham gia.

Khi hiện trường ngọn đèn hạ xuống, màn hình lớn bắt đầu chậm rãi phát ca khúc chủ đề, tiếp hình ảnh được chuyển, quân ca to rõ, hình ảnh dân quốc cũ chậm rãi phô khai, hình ảnh Lạc Khâu Bạch khiêng thương súng thần tình xung phong giết địch xuất hiện, hiện trường một mảnh trầm trồ khen ngợi.

Lúc này tâm tình của Lạc Khâu Bạch quả thực so với khi Tà Dương Ca mới vừa chiếu phim đều khăn trương hơn, hình ảnh được phát ra, từ ái tình triền miên, đến chiến trường đẫm máu giết địch, không khí toàn bộ bị điều động lên, một màn cuối cùng, Lạc Khâu Bạch toàn thân là máu nằm ngửa giữa biển máu, xa xa thối lên kèn thắng lợi, hân hăng lặng nhìn lên không trung.

Lúc này mưa to, hình ảnh trùng hợp cùng một chỗ, hiện lên người hân yêu sâu sắc nhất.

“Ta cứ như vậy nhìn nàng, cũng đã là cả đời.”

Thanh âm của phù dung câu quanh quần toàn bộ hội trường, đắm chìm trong thắng lợi vui sướng, hân vượn tay chạm đến không trung, như là chạm đến tổ quốc non sông đầy đủ thống nhất, cũng chạm đến khuôn mặt cười của ái nhân chờ hân về nhà...

Tiếng đàn violon du dương vang lên, toàn bộ vỗ tay nhiệt liệt, sân khấu kim sắc nháy mắt rút ra:

“Lễ trao giải điện ảnh quốc tế Cách Lâm thứ 23 hiện tại bắt đầu!”

Trịnh Hoài Giang hướng Lạc Khâu Bạch tán thưởng, Lạc Khâu Bạch cười cười, di động đột nhiên rung lên, lấy ra vừa thấy là tin nhắn của Kỳ Phong.

Mở ra vừa thấy một chữ đều không có, chỉ có ảnh chụp, là Đoàn Đoàn cười hoa chân múa tay vui sướng, mà tay nhỏ bé của bé bị Kỳ Phong nắm giữ lên, vượn ra ngón cái.

Lạc Khâu Bạch bị nhi tử ngốc dạng đùa nở nụ cười, hồi phục một cái (3)

Tiếp giải thưởng lớn bắt đầu.

Tà Dương Ca đêm nay không thể nghi ngờ đã chiến thắng, Sâm Xuyên ôm đồm giải đạo diễn giỏi nhất, phim nhựa hay nhất cùng màn ảnh tốt nhất 3 giải thưởng lớn, phong cảnh vô hạn.

Chờ đến khi trao giải nam chính xuất sắc nhất, tìm Lạc Khâu Bạch nhối lên, trong lòng bàn tay tất cả đều là mồ hôi, ngọn đèn lóng lánh, lúc khách quý gọi tên người khác, nói Lạc Khâu Bạch không buồn là giả.

Diệp Thừa cũng không lấy được giải thưởng, xa thật xa dùng tin nhắn quốc tế gửi cho hân phát một biểu tình khóc lớn, ngược lại làm Lạc Khâu Bạch đỡ buồn.

Hân cười nói với Trịnh Hoài Giang bên cạnh, “Sâm Xuyên được nhiều như vậy, lại ném đi giải nam chính xuất sắc nhất, anh nói ông ấy có thể giết tôi cùng Diệp Thừa không?”

“Tâm tình cậu không tồi, tôi không đau lòng đâu, dù sao đây cũng là lần đầu tiên, đối với cậu ý nghĩa cũng trọng đại.”

“Anh cũng nói là lần đầu tiên, ai còn có thể lần đầu tiên đã là nam chính chứ.” Lạc Khâu Bạch cười.

Trao xong giải nam chính xuất sắc nhất, Lạc Khâu Bạch cũng không khăn trương, tiếp tục xem, thắng đến khi khách quý đột nhiên mở miệng, hân mới mãnh liệt nhớ tới mình còn có một đề cử tân nhân xuất sắc nhất.

“Năm nay tân nhân xuất sắc nhất cạnh tranh cũng thực kịch liệt a, nhưng mặc kệ nói như thế nào, cảm nhận của giám khảo chỉ có một, cậu ấy chính là ——”

Khách quý cố ý dừng lại, toàn trường vang lên chiêm trống rùm beng, Lạc Khâu Bạch hoàn toàn còn không kịp phản ứng, anh ấy mở ra phong thư, “Lễ trao giải Cách Lâm thứ 23, tân nhân xuất sắc nhất là Tà Dương Ca —— Lạc Khâu Bạch!”

Lạc Khâu Bạch căn bản không có chống đỡ, chuẩn bị đều không có, đã bị Trịnh Hoài Giang cùng tiếng hoan hô cùng vỗ tay đẩy lên sân khấu.

Hân đứng giữa hàng vạn hàng nghìn tinh quang, nâng lên cúp nặng trĩu, cười có chút luống cuống cùng ngại ngùng, nhưng có càng nhiều dũng khí cùng tự tin.

Fan dưới đài lúc này hét chói tai “Cám ơn CCTV cám ơn MTV”, Lạc Khâu Bạch nhin không được nở nụ cười một chút, “Cảm tạ giám khảo đã khẳng định tôi, cũng cảm ơn chương trình đã cho tôi cơ hội diễn phim

điện ảnh với kịch bản tốt như vậy. Giấc mơ lớn nhất trước kia của tôi là diễn một nhân vật lời thoại chỉ có 10 câu, mà hiện tại tôi đã đứng ở nơi này, cảm ơn mọi người.”

Nói tới đây hẳn dừng một chút, giờ giờ tượng đồng, “Cuối cùng, ân... Còn muốn cảm ơn người nào đó bất ly bất khí với tôi, còn có bảo bối nhi tử của tôi, tôi yêu mọi người. Xin lỗi, bản thảo không chuẩn bị tốt, tranh thủ lần sau tiếp tục cố gắng.”

Tiếng vỗ tay cùng tiếng cười vang lên đồng thời, cùng với đèn loang loáng diên cuồng lóe ra, chiếu Lạc Khâu Bạch sáng rực rỡ.

Lễ trao giải chấm dứt, Lạc Khâu Bạch từ phía sau rời đi, kinh ngạc phát hiện xe của Kỳ Phong đậu ở chỗ này, không đợi hẳn kịp phản ứng, cũng đã bị kéo vào trong xe, tiếp Kỳ Phong hoàn toàn không cố kỵ, găt gao ôm hẳn hạ xuống nệm hôn thật mạnh.

Bốn phía tối đen một mảnh, ai cũng không chú ý tới Hàn Chiêu một thân lễ phục đi ra cửa sau, anh ta nhìn hai người triền miên hôn môi trong xe, nhủ mày bám một dây số.

“Chuyện ông nói tôi đồng ý.”

78. Chương 81

Chương 81

Phân lượng của Cách Lâm trong giới giải trí không cần nói cũng biết, trước không cần phải nói ảnh đế hoặc là diễn viên, cho dù cùng cấp với ảnh đàn cũng chỉ là gót chân thôi, cho dù là tân nhân xuất sắc nhất được giải trong Cách Lâm cũng không hề ngoại lệ trở thành tân ảnh đàn hàng năm như chong chóng đo chiều gió, cho nên Lạc Khâu Bạch, trong lúc nhất thời phong cảnh vô hạn, thậm chí nhận được vài đại đạo hiệp Hollywood mời, này với hẳn mà nói không thể nghi ngờ là một chuyện tốt.

Nhưng công tác nặng nề cũng làm hẳn có chút chống đỡ không trụ, đặc biệt là thời gian này.

“Ân... Con mẹ nó anh đủ... Đủ rồi!” Lạc Khâu Bạch thở hổn hển, một bàn tay trải đầu giường, một tay khác đưa đến phía sau, tìm quái vật ép hẳn chết đi sống lại đẩy xa một chút.

Kỳ Phong đè lại tay hẳn, mồ hôi trên đầu rơi xuống nệm ở phía sau lưng Lạc Khâu Bạch, “Đừng lộn xộn, thành thật chút.”

Nói xong lời này y lại động thân, Lạc Khâu Bạch kêu sợ hãi một tiếng, cảm thấy mình cũng bị thống xuyên rồi.

“Anh quái vật... Đều đã vài ngày ... Có thể yên tĩnh chút không, a!”

Câu nói kế tiếp Lạc Khâu Bạch bởi vì Kỳ Phong dốc sức sát nhập mà thay đổi, phù dung câu đột nhiên cất cao giống như mô hôi ướt sũng bao trùm, có vẻ thập phần hoạt sắc sinh hương.

Ánh mắt Kỳ Phong găt gao nhìn chăm chăm hầu kết Lạc Khâu Bạch, ủy khuất lại không cao hứng nói, “Đều tại em, em không thể ngậm miệng, an tĩnh một chút để anh X sao?”

Một câu làm Lạc Khâu Bạch nghẹn cơ hồ thượng không đến khí, em ban ngày mệt chết mệt sống quay phim, buổi tối còn phải lấy thân hầu hạ anh đồ quái thú, con mẹ nó anh để em an tĩnh chút được không? Anh rút ra em có thể an tĩnh!

Từ ngày đó hẳn tại Cách Lâm lấy được giải thưởng, phát biểu cảm tạ người kia, ban đêm đã bị Kỳ Phong trực tiếp đặt lên trên giường, gây sức ép ngày hôm sau thiếu chút nữa không xuống được giường. Cái này cũng chưa tính, cũng không biết gần đây có phải mùa xuân sắp chấm dứt không, con động vật khổng lồ tựa hồ cũng biết nắm chặt thời gian, thời gian phát tình cũng sắp hết, cho nên gần đây chỉ cần có thời gian liên nhất định sẽ đè nặng hẳn làm việc này, còn mỹ kỳ danh viết: Thực hiện nghĩa vụ vợ chồng là chất xúc tác để xúc tiến tình cảm.

Lúc này bàn tay Kỳ Phong đã đi đến phía trước, nhu nắm trong ngực cùng tiểu phúc, quả thực giống khát khao, sờ tới sờ lui.

Lạc Khâu Bạch mặt đến xương cốt đều rụng, cổ gồng xoay thân, “Anh quả thực... Giống lão nhân đáng khinh.”

Kỳ Phong không nhẹ không nặng hừ lạnh một tiếng, “Anh sờ bà xã của anh là thiên kinh địa nghĩa (hiển nhiên), còn không phải tại em mỗi ngày không ở nhà.”

Nói xong y lại như là nhớ ra cái gì đó, lập tức ôm Lạc Khâu Bạch lên, đột nhiên thay đổi tư thế, thứ trong thân thể mãnh liệt tiến nhập càng sâu.

Lạc Khâu Bạch “Ách a” một tiếng kêu rên, cổ ngửa ra sau, cơ bắp nháy mắt chặt lại, hô hấp Kỳ Phong đột nhiên thô lại, tiếp gắt gao đè lại Lạc Khâu Bạch, khổng chế không được phát tiết.

Lần này y nhanh như vậy, Lạc Khâu Bạch lấp bắp kinh hãi, nhịn không được nở nụ cười một tiếng, “Uy, anh không được coi như xong đi, hà tất phải cường chống làm gì.”

Một câu làm ánh mắt Kỳ Phong trầm xuống dưới, dùng mắt thường cũng có thể thấy được tốc độ của gia hỏa của người nào đó nhanh chóng bành trướng, phía sau lưng Lạc Khâu Bạch tê rần, “Anh không phải!?”
Đều chưa nói ra, đã bị Kỳ Phong một lần nữa đi vào.

“! !”

“Khâu Bạch, anh nhất định sẽ bị em ép khô.”

Kỳ Phong oán giận một tiếng, khẩu khí còn mang theo ý tứ làm nũng, nhưng động tác tuyệt không hàm hồ, nâng lên một chân của Lạc Khâu Bạch đặt ở trên vai, lại một lần hung hăng rút ra rồi đỉnh vào.

Lúc này đây Lạc Khâu Bạch thậm chí cả một âm đều chưa kịp phát ra, liền lại một lần bị đẩy vào vực sâu, bị người nào đó giằng bải lĩnh hội cái gì gọi là “Cứng cõi kéo dài”.

Từ buổi tối mãi cho đến sáng ngày thứ hai, hai người không biết thay đổi bao nhiêu tư thế, thẳng đến khi Lạc Khâu Bạch nhuyển thành một bãi bùn, Kỳ Phong mới miễn cưỡng buông tha hắn.

Gây sức ép trong thời gian dài như vậy, hai người đều mệt lả, ngủ trên giường, chờ đến khi nắng chiều trầm xuống Lạc Khâu Bạch mới tỉnh lại, cảm thấy bụng có chút rỗng, đứng lên muốn đi tìm chút gì ăn.

Lúc này Kỳ Phong vươn ra một bàn tay hoàn trụ hắn, cũng không mở mắt chỉ nói, “Không cho đi, nằm với anh trong chốc lát.”

“Nhưng em rất đói bụng a, không ăn một chút gì em sợ ngày mai sẽ lên đầu đề, tân nhân xuất sắc nhất Cách Lâm Lạc Khâu Bạch lỡ thể đói chết ở trong nhà, loại chết này rất dọa người.”

“Vậy nằm với anh trong chốc lát.” Kỳ Phong không cao hứng nhú mày, thê tử của y mỗi ngày còn vội hơn ông chủ là y, mỗi ngày 24 giờ, chỉ có buổi tối có thể nhìn thấy, nhưng lại có xuẩn nhĩ tử đoạt thời gian với y, ngấm lại liền nổi giận trong bụng.

Lạc Khâu Bạch bị y kéo, một đầu đụng vào chăn xóp, hắn cười, “Anh không phải mới vừa nói bị em ép khô sao, hiện tại hắn là mất nước đi, không đói bụng sao?”

Lỡ tai Kỳ Phong đỏ hồng, nghiêng đầu hừ lạnh một tiếng, “Anh cũng không giống em suy yếu như vậy.”

Kết quả lời này mới vừa nói ra khỏi miệng, bụng của y liền phi thường gây thất vọng thẳm thì kêu hai tiếng, dẫn tới Lạc Khâu Bạch lập tức bật cười.

Thật vất vả nằm lại bên cạnh y, kéo ra đại điều quái chết sống không dịch, Lạc Khâu Bạch nhìn ngoài phòng đã triệt để tối đen, quyết định đi ra ngoài mua chút nguyên liệu nấu lẩu.

Hai người bình thường rất bận, rất ít cùng đi ra phố, lần này thật vất vả mới rảnh, liền mang theo nhi tử cùng đi.

Tiểu tử kia vừa thấy hai ba ba muốn dẫn bé xuất môn, cao hứng hoa chân múa tay vui sướng, tựa vào trên người Kỳ Phong. Vì phòng ngừa vạn nhất, Kỳ Phong cố ý định chế định chế kính râm cùng khăn quàng cổ nhỏ cho tiểu tử kia, lúc này hai phụ tử một thân đen, một thân da hổ, cùng đeo kính râm, hình ảnh có vẻ có chút hỉ cảm.

“Cơm cháy cùng sữa bột con thích cái nào?” Lạc Khâu Bạch cầm hai đồ vật khác biệt hỏi nhi tử.

Tiểu tử kia nhìn đồ vật màu sắc rực rỡ hoa mắt, “Nha a” một tiếng, một tay cầm một cái, cái nào cũng không chịu buông xuống.

“Không được, chỉ có thể có một, con đã đủ béo.”

“Ngô... Y nha!” Tiểu tử kia lắc đầu, đem hai thứ đều nhét vào trong ngực.

“Phải buông xuống một cái, làm nũng cũng vô dụng.” Lạc Khâu Bạch nói.

“Nha nha nha...” Tiểu tử kia vẻ mặt ủy khuất, hai mắt to nổi lên một tầng hơi nước, tiếp đánh vào ngực ba ba, một bộ sét đánh không mưa, hướng về phía Kỳ Phong đứng ở xa quơ móng vuốt, một bộ muốn mẹ làm chủ cho bé.

Đừng nhìn tiểu tử kia tuổi còn nhỏ, tâm nhãn đặc biệt nhiều, giống con khỉ nhỏ, một bụng ý nghĩ xấu, đừng nhìn bé mỗi ngày cùng Lạc Khâu Bạch làm nũng, kéo nước mũi trên người Kỳ Phong, nhưng vào thời khắc máu chốt, vẫn biết mẹ là hổ giấy, ba ba cũng thật lão hổ.

Hành động của nhi tử làm Lạc Khâu Bạch nở nụ cười, đưa tay nắm cái mũi nhỏ của bé, “Hắc, con thành nhóc này còn học được viện binh, con tìm Phong Phong cũng vô dụng, anh ấy nghe lời ba ba.”

Hốc mắt tiểu tử kia còn ướt sũng, quệt mồm che chở đồ ăn vặt trong ngực, đôi mắt trông mong nhìn Kỳ Phong, lại nhìn Lạc Khâu Bạch, quả thực giống đang nói không cho mẹ làm chủ cho con, con lập tức khóc cho ba xem.

Bị ánh mắt vô cùng thuần lương đáng thương của nhi tử nhìn chằm chằm, Lạc Khâu Bạch bị hạ trận, “Được rồi, thành nhóc, con học tập xấu làm nũng của mẹ con đi, thật sự là xấu mà, cố tình bắt lão tử cho ăn.”

Hắn lảm nhảm một câu, đem hai thứ đồ ăn vặt khác biệt bỏ vào xe đẩy, ôm tiểu tử đang cười khanh khách kia đi tìm Kỳ Phong cách đó không xa.

Lúc này Kỳ Phong đang gọi điện thoại, thậm chí cả Lạc Khâu Bạch đi tới đều không có nghe được.

“Cổ phiếu có vấn đề?” Y nhả lại mày, vẻ mặt nghiêm túc, “Biết nguyên nhân gì không?”

“Còn không rõ ràng lắm, chúng tôi hiện tại đang điều tra nguyên nhân.”

“Cậu đi liên lạc mỗi chi nhánh, chờ tôi trở về sẽ lập tức xử lý, tôi sẽ đi ngay bây giờ.”

Khẩu khí của Kỳ Phong quyết đoán sát phạt không giống như ở nhà, giờ phút này y một thân hừ nhàn, cũng chỉ có công sự mới có thể nhìn thấy y lãnh ngạnh cường thế.

Thẳng đến khi y tắt điện thoại, mới phát hiện Lạc Khâu Bạch đã đứng ở bên cạnh.

“Làm sao vậy, là công ty xảy ra chuyện gì sao?” Lạc Khâu Bạch rất ít khi thấy y như vậy, không khỏi có chút lo lắng.

Kỳ Phong trầm giọng mở miệng, “Mấy ngày nay giải trí Lưu Bạch bị bất ổn, chắc là đối thủ cạnh tranh thấy công ty phát triển quá nhanh, sau lưng ngáng chân thôi, không cần lo lắng.”

Lạc Khâu Bạch dừng một chút, tiếp như có điều suy nghĩ nhíu mày, “Tại sao có thể như vậy? Bây giờ có thể chống lại Lưu Bạch chỉ có Tinh Huy, nhưng quan hệ của chúng ta cùng Tinh Huy vẫn luôn không tồi, gần đây cũng đầu tư cho mấy bộ phim quốc tế lớn, bọn họ không lý nào ở sau lưng làm chuyện mờ ám. Nghiêm trọng không?”

Kỳ Phong lắc lắc đầu, cười nhạo một tiếng, “Là ai cũng không quan trọng, quan trọng là loại tiểu đảo tiểu nháo thôi, nhiều nhất cũng chỉ là nhắc lên mấy đóa hoa nhỏ thôi, căn bản không có cái gì ảnh hưởng với Lưu Bạch.”

“Em chưa mua xong sao? Anh sắp chết đói rồi.”

Kỳ Phong hoàn toàn không đem chuyện này để ở trong lòng, động thủ đẩy xe đẩy.

Lạc Khâu Bạch thấy y thần sắc thoải mái cũng không có để ở trong lòng, cười nói, “Này đều do thằng nhóc lầy, không muốn mua cũng phải mua, nó mới bầy lớn mà tham ăn thành như vậy.”

Nói xong hắn ôm nhi tử đi ra quầy thu ngân, kết quả như là đột nhiên nghĩ tới điều gì, đem nhi tử đưa cho Kỳ Phong, nói một câu “Anh chờ một chút”, tiếp kéo khăn quàng cổ, nhanh như chớp chạy tới khu sữa tắm.

Kỳ Phong đi qua, cách hơn mười thước đã bị Lạc Khâu Bạch đuổi đi, “Anh đứng xa một chút, em mua đồ anh đến gần như vậy làm gì, nhanh chóng quay đầu lại, quay đầu lại.”

Nửa khuôn mặt lộ ở bên ngoài có chút phiểm hồng, thoát nhìn như là muốn làm cái gì đuổi lý, Kỳ Phong thấy thú vị, tuy rằng mặt không đổi sắc, nhưng căn bản không muốn rời khỏi, ngược lại ôm nhi tử không xa không gần đi theo Lạc Khâu Bạch, thẳng đến khi đứng ở một quầy hàng trước mặt mới chậm rãi đi qua.

Lạc Khâu Bạch có cảm giác một bóng đen kháo lại đây, vội vàng bắt tay lùi về, nhưng vẫn bị Kỳ Phong nắm chặt.

Hộp bao cao su trong tay “Lạch cạch” một tiếng rơi trên mặt đất, tuy rằng chung quanh không có người, nhưng thứ này rơi trên mặt đất làm Lạc Khâu Bạch xấu hổ thiếu chút nữa sặc.

Biểu tình của Kỳ Phong giờ phút này miễn bàn có bao nhiêu phần khích, y tựa hồ rất muốn cười, nhưng nhất quán mặt than làm y lại không nguyện ý, cho nên khóe miệng đều nhếch lên.

Tiểu tử kia nghe được đồ vật rơi xuống đất, nghi hoặc “Nha?” Một tiếng, tiếp cúi đầu loạn nhìn, nhìn thấy hộp rục rở màu sắc kia, tiếp vươn ra tay nhỏ bé bắt lấy.

Kỳ Phong xoay người nhặt lên, tiểu tử kia nhìn đóng gói xinh đẹp, còn tưởng rằng có thể ăn, dù sao bé cảm thấy đóng gói màu sắc rục rở đều có thể ăn, cho nên cầm tay Kỳ Phong bỏ vào miệng.

Nhìn Lạc Khâu Bạch thiếu chút nữa hộc máu, nhanh chóng muốn đoạt tới, Kỳ Phong đưa tay lập tức tránh đi, ánh mắt bán híp, chậm rì rì hỏi, “Lạc Khâu Bạch, em có thể nói cho anh biết em mua cái gì không?”

Mẹ đại điều quái anh cũng không phải thất học, còn cần em lặp lại một lần sao?

Lạc Khâu Bạch xấu hổ ho khan vài tiếng, lược tiếp theo câu “Em tùy tiện nhìn xem, ai nha xà phòng ở phía trước, cái em tìm là nó.”

Nói xong hắn xoay người đi về phía trước, lại bị Kỳ Phong trảo trở về.

Hai đại nam nhân trong nơi công cộng do dự thật sự là có chút mất mặt, hơn nữa thân phận hai người miễn cảm như vậy, nếu không chú ý sẽ lên đầu đề ngày mai.

“Đừng hồ nháo, vạn nhất bị người ta thấy.” Lạc Khâu Bạch nhỏ giọng mở miệng.

“Em còn chưa nói, mua cái này làm gì? Cho ai sao, cho anh hay cho em, àn?”

Thanh âm Kỳ Phong trầm thấp thuần hậu, giống như thì thầm vang ở bên tai Lạc Khâu Bạch, bên cạnh Đoàn Đoàn hoàn toàn không biết gì, đôi mắt trông mong nhìn ba ba, ngậm ngón tay, vẻ mặt thuần lương.

“Em nghĩ đêm qua đã dùng hết, cho nên thuận tay mua chút.” Lạc Khâu Bạch càng nói thanh âm càng nhỏ, trong lòng bối rối, hắn vừa rồi nhất định là đầu có hổ mới toát ra cái ý tưởng này.

Kỳ Phong thấy thê tử thành thực như vậy, hơn nữa y cũng biết áo mưa trong nhà bị y một cái lại một cái dùng hết, khóe miệng nhin không được nhếch lên, mặt không đổi sắc oai đầu, lỗ tai cơ hồ đã dán vào bên tai Lạc Khâu Bạch.

“Nha a?”

Tiểu tử kia thấy hai ba ba nói thầm, dùng sức nâng đầu muốn tiến về phía trước, bị một bàn tay vỗ tiểu môn, “Đại nhân nói tiểu hài tử không được nghe.”

Kỳ Phong bày ra uy nghiêm của phụ thân, bàn tay to đuổi ra che hai lỗ tai nhi tử, nhẹ giọng nói, “Giữ tiền mua đồ ăn vặt cho xuẩn nhi tử đi.”

Lỗ tai Lạc Khâu Bạch bị y phun ra nhiệt khí huân đỏ, nhanh chóng rút ra khoảng cách một bước, một bên khấn trường nhìn chung quanh, một bên trừng y, “Anh đừng nói cho em ngay cả chút tiền ấy đều đào không nổi?”

Kỳ Phong rốt cục lộ ra tươi cười, đem Lạc Khâu Bạch bức đến một góc cạnh container người bên ngoài khó chú ý, cắn lỗ tai hắn, trầm giọng nói, “Anh chỉ có tiền để xuẩn nhĩ tử mua sữa bột, nếu bao cao su không dùng được, anh sẽ cố gắng một chút, em không cho liền...”

Câu nói kế tiếp y chưa nói nói ra, nhưng ánh mắt dừng ở trên bụng Lạc Khâu Bạch, ánh mắt ôn nhu trên tức hiếm thấy.

Lạc Khâu Bạch lúc này hồng từ cổ đến da đầu, sắc nước hần kịch liệt ho khan, không thể tin được, luôn luôn đều là hần đùa giỡn đại diệu quái tính tình vừa thối lại cứng, giờ lại bị phản kích, nhưng lại mẹ nó bị miểu sát, hôm nay đại diệu quái nhất định là bị cái gì bám vào người!

Cuối cùng hần cũng không có mua bao cao su, ôm lấy nhĩ tử chạy trốn chết, đương nhiên còn không quên quay đầu lại hướng về phía Kỳ Phong.

Kỳ Phong nhìn bóng dáng thê tử, nhú lông mày, bỏ tay vào túi đi ra ngoài.

Lúc này di động đột nhiên rung một cái, y tưởng Lạc Khâu Bạch nhắn tin, thuận tay lấy ra.

Nhưng lúc này đây là một bưu kiện nặc danh, bên trong không có chữ, chỉ có mấy tấm ảnh chụp.

Trên ảnh chụp là sân bóng rổ trong bóng đêm dày đặc, Lạc Khâu Bạch nằm ở dưới, trên người đè nặng một người nam nhân, hai người bốn mắt nhìn nhau, cử chỉ thân mật ái muội, mà nam nhân trong ảnh chụp không ai khác đúng là Hàn Chiêu.

Đồng tử Kỳ Phong kịch liệt co rút lại một chút, bàn tay đột nhiên dùng sức, cơ hồ muốn đem di động bóp nát, dùng khí lực nên gân xanh trên lưng đều nhảy ra.

Lạc Khâu Bạch tại sao lại cùng Hàn Chiêu đến đây, hai người bọn họ tới sân bóng rổ, bọn họ rốt cuộc làm cái gì?

Sắc mặt Kỳ Phong đóng băng một mảnh, nghĩ đến một khắc trước thê tử còn giúp mình chọn lựa bao cao su, dùng sức áp chế ngực cùng hông lực lửa giận, hít một hơi thật sâu, gọi điện thoại cho cấp dưới tâm phúc.

“Tôi gửi một thứ cho cậu, cậu tra cho tôi là thật hay giả, nơi chuyển đến là ở đâu.”

“Đừng hỏi vì sao, quản tốt miệng cậu, không được tiết lộ ra chuyện này, đúng, hiện tại đi làm, lập tức lập tức!”

Thanh âm của y như ở trong hầm băng, mỗi một âm đều lộ ra hàn khí, khẩu khí cường ngạnh lại quyết tuyệt, điện thoại đầu kia cấp dưới chưa từng thấy qua khẩu khí lạnh như băng như vậy của y, trong lúc nhất thời cũng đảo hút một hơi lương khí, lập tức đi thăm dò.

Đem ảnh chụp truyền qua, ánh mắt Kỳ Phong giống dao nhỏ quét lên ảnh chụp, động ngón tay, trực tiếp xóa bỏ bưu kiện, sạch sẽ.

Mặc kệ người gửi ảnh chụp có mục đích gì, y cũng sẽ không bởi vì một chút đồ vật này mà đi hoài nghi thê tử.

Y đặt Lạc Khâu Bạch trong đáy lòng, tự nhiên cũng hiểu được tình cảm của Lạc Khâu Bạch với y, châm ngòi ly gián mà thôi, y muốn biết là ai không biết điều, dám đụng đến góc tường của Kỳ Phong y!

Từ khi từ siêu thị trở về, sắc mặt Kỳ Phong phi thường kém, thậm chí buổi tối ăn lẩu cứng rắn như tảng đá. Rõ ràng trước còn bình thường, đột nhiên biến thành cái dạng này, làm Lạc Khâu Bạch cũng có chút kỳ quái, hần thử hỏi y mấy lần, thậm chí còn hỏi y có phải công ty lại xảy ra vấn đề gì, Kỳ Phong một mực không đáp, buổi tối đi ngủ, đặt hần trên giường, từ trong đến ngoài dùng sức hôn hần, quả thực muốn đem Lạc Khâu Bạch trực tiếp nuốt vào, răng nanh giảo phá bờ môi của hần.

Loại trạng thái này thẳng đến sáng ngày thứ hai vẫn không chấm dứt, Lạc Khâu Bạch có dự cảm nam nhân không thích hợp, nhưng nam nhân có đôi khi tựa như hũ nút, chỉ cần y không nguyện ý, cho dù là Thiên Vương lão tử cũng không mở nổi cái miệng của y, thẳng đến khi Trịnh Hoài Giang tới đón hân đi, Kỳ Phong mới đột nhiên ngẩng đầu hỏi hân, “Em hôm nay đi quay phim gì?”

“Manh Âm, chính là phim hai nhân cách lần trước em nói với anh.”

“Có Hàn Chiêu đúng không? Anh không phải kêu em cách xa anh ta một chút, sao em không nghe lời?”

Lạc Khâu Bạch dừng một chút, tuy rằng không biết Kỳ Phong vì sao lại đột nhiên nhắc tới Hàn Chiêu, nhưng hân có thể cảm giác được nam nhân ghen tị, cười sờ mặt của y, “Em đã nói với anh ta, trừ công tác tuyệt đối không cùng anh ta có bất luận cái gì liên lụy, dù sao hợp đồng cũng đã ký, hơn nữa còn có mấy cảnh nữa thôi, em quay xong về sau sẽ không có liên lụy gì.”

Kỳ Phong xì mặt không nói nữa, lúc này Trịnh Hoài Giang đã ở bên ngoài án loa.

“Đừng ăn dấm nhiều như vậy, chỉ quay phim thôi.” Lạc Khâu Bạch cười thấu lại đây, trạc y một chút, “Phong Phong, em sắp muộn, anh hôn em đi.”

Kỳ Phong quay đầu không nói một lời, tiếp tục ăn điểm tâm.

“Anh không hôn a?” Lạc Khâu Bạch lại ghé sát vào vài phần, cười nhìn y.

Kỳ Phong lúc này mới không mẫn không nhạt hừ lạnh một tiếng, quặc trụ cằm hân hôn lên, lãnh ngạnh nói một câu “Này còn kém không nhiều lắm”, lập tức làm Lạc Khâu Bạch cười lên tiếng.

Bởi vì ở nhà chậm trễ chút thời gian, lại kẹt xe, chờ đến khi Lạc Khâu Bạch đuổi tới dàn phim Manh Âm, tuy rằng đã sát giờ, nhưng tất cả mọi người đã đến.

“Xin lỗi, tôi tới trễ.”

Lạc Khâu Bạch giải thích cho nhân viên công tác, hân luôn luôn lễ phép, với ai cũng cười, hiện giờ lại lấy được giải thưởng lớn Cách Lâm, cho nên đoàn phim đều thực thích hân, hiện giờ thấy hân đến, biên kịch vẫy vẫy tay, “Không quan hệ, chúng tôi cũng vừa bắt đầu, Khâu Bạch mau tới, chúng tôi đang nói chuyện sửa chữa kịch bản.”

“Sửa chữa kịch bản?” Lạc Khâu Bạch nghi hoặc nhướng nhướng mày mao, đây là chuyện khi nào, sao hân không biết?

Lúc này Hàn Chiêu vẫn luôn đứng ở bên cạnh trầm mặc mở miệng, “Kịch bản trước, tính cách nhân vật chính trước sau có chút xung đột, để thống nhất cùng tăng mạnh xung đột, tôi cùng biên kịch thảo luận một chút, đêm qua vừa mới sửa bản thảo.”

Trải qua một đêm tại sân bóng rổ kia, đây là lần đầu tiên Lạc Khâu Bạch nói chuyện với anh ta, nói thật trong lòng có chút không được tự nhiên, bắt quả nhìn Hàn Chiêu nghiêm trang chừng chạc, Lạc Khâu Bạch cũng không biểu hiện gì, chỉ gật đầu đáp ứng, lấy kịch bản mới từ kịch vụ.

Hiện giờ Manh Âm đã đến giai đoạn quay phim hậu kỳ, xung đột giữa chính nghĩa cùng tà ác đã bén nhọn đến cực hạn, có người đã phát hiện Trầm Xuyên chính là người cảnh sát đang truy nã, hung thủ giết người không chớp mắt, mà người này đúng là Trầm Xuyên ban ngày thanh tỉnh.

Phim này chỉ có diễn một chút tình cảm thương xót, cái gọi là nữ chính chỉ là nhân vật tương du (ý là nhân vật thêm vào cho có vị), nhưng lại có tác dụng làm nhân cách của Trầm Xuyên trở nên gay gắt hơn lúc ám dạ bắt đầu, cho nên không thể cắt bỏ, mà hôm nay quay cảnh này, đúng là cảnh tình cảm số lượng không nhiều lắm.

Kịch bản đã chỉnh sửa, lời thoại cũng sửa lại, Lạc Khâu Bạch đang ngồi ở ghế đọc kịch bản, lúc này Hàn Chiêu ngồi bên cạnh.

Hân nhắc lên mí mắt nhìn anh ta không nói chuyện, kỳ thật hân cũng không chán ghét Hàn Chiêu, nhưng thật sự không biết sau khi chuyện phát sinh còn có thể nói cái gì.

“Khâu Bạch, ngày đó... Thực xin lỗi.” Hàn Chiêu hiện giờ không có quá khí âm dương, bình tĩnh nhìn Lạc Khâu Bạch.

Ngón tay cầm kịch bản dừng lại, Lạc Khâu Bạch nhướn mày hỏi, “Đêm đó làm sao?”

Hàn Chiêu vừa thấy hắn không muốn nhắc lại, kéo kéo khóe miệng, “Không có gì, em coi như tôi uống rượu đi, về sau còn phải tiếp tục quay, chúng ta cũng không thể làm bạn sao?”

Cho dù không phải uống rượu, Lạc Khâu Bạch cũng mặc kệ, chỉ cần không chọc thủng cửa sổ, hắn cũng sẽ không tự mình đa tình, đương nhiên nếu chọc thủng, hắn càng cao hứng, như vậy hắn có thể minh xác, đỡ phải để đại diện quái ăn dấm bậy.

Hắn lễ phép lại xa cách mỉm cười, “Đương nhiên, phim chưa quay xong, tôi còn chờ anh phát tiền lương, nếu thành người qua đường, ai cho tôi tiền?”

Hàn Chiêu cười cười, “Em không để ý tôi an tâm, bắt đầu đi.”

Ngồi ở trong phòng làm việc, cấp dưới đang hồi báo buôn bán đại ngạch cùng đại bàn xu thế của quý công ty.

Kỳ Phong quay bút, mặt không đổi sắc nghe, thường thường sẽ chỉ điểm cùng ra lệnh, lúc này điện thoại của y đột nhiên vang lên, y làm tư thế tạm dừng, sau khi cấp dưới ra ngoài y tiếp điện thoại.

“Kỳ tiên sinh, ảnh chụp ngài đưa tôi đã tra được, toàn bộ đều là thật.”

Đồng tử Kỳ Phong co rút lại, một chút độ ẩm cuối cùng trên mặt đều biến mất sạch sẽ, “... Xác định đều là thật? Ngày đâu, tra được ngày không?”

“Ít nhất hiện nay chúng tôi có thể sử dụng kỹ thuật phân tích, ảnh chụp này không hề động tay chân, về phần ngày là ngày 17 tháng 4.”

”17 tháng 4?” Kỳ Phong lập lại một lần, suy nghĩ, đó là ngày Lạc Khâu Bạch nói đoàn phim tụ hội, chính là ngày này.

Nghĩ vậy, cả nơi chụp ảnh không cần hỏi cũng đã đoán ra, lúc này hừ lạnh một tiếng, cầm bút hung hăng ném lên trên bàn, lưu lại dấu vết thật sâu.

Tiếp y híp mắt trầm mặc một hồi, cầm lấy áo khoác trên ghế, không chút do dự tiêu sái ra khỏi văn phòng.

79. Chương 82

Chương 82

“Cầm miệng của cô lại!” Trầm Xuyên mãnh liệt quay đầu lại, âm lệ mở miệng.

“Trầm Xuyên, anh sợ hãi cái gì? Anh kháng cự tôi tiếp cận như vậy, chẳng lẽ là sợ bị tôi vạch trần, tôi trong mắt anh là một người khác?” Nữ nhân đi lên, vuốt ve mặt nghiêng của hắn.

Đồng tử Trầm Xuyên kịch liệt co rút lại, thần sắc chớp lên, chứng bệnh nhân cách phân liệt của hắn càng ngày càng nghiêm trọng, đã vô pháp khống chế, nhắm mắt lại lần thứ hai, hắn biết nữ nhân nói đúng, bởi vì giờ phút này đứng ở trước mặt hắn không phải là bạn gái, mà là một nam nhân.

“Nói cho tôi biết, hiện tại tôi trong mắt anh, rốt cuộc là bộ dạng thế nào?” Nam nhân dùng tư thế ái muội dựa vào.

Trầm Xuyên hận thấu người khác uy hiếp hắn, cường ngạnh quắc trộ cảm nam nhân, dựa theo kịch bản phát triển, lúc này hắn hẳn là không chút do dự hôn lên, hận không thể đem tình nhân trước mắt xé lạn, nhưng hắn lại dừng lại, như thế nào cũng diễn không nổi nữa...

“Khâu Bạch, em rất cứng ngắc.”

Hàn Chiêu hô cắt, máy móc chung quanh đều ngừng lại, Lạc Khâu Bạch đứng tại chỗ lấy xuống kính mắt gọng vàng, bắt đầu dĩ giải thích.

“Xin lỗi các vị, là tôi sơ xuất.”

Lúc này đã tối, tất cả mọi người cùng Lạc Khâu Bạch phải diễn xong, nếu không ai cũng dừng nghỉ kết thúc công việc, nhưng Lạc Khâu Bạch đã NG không biết bao nhiêu lần, chưa từng có chuyện như vậy.

Thái độ của hắn rất tốt, làm người cũng khiêm tốn hữu lễ, cho nên nhân viên công tác cũng biết hắn phi thường chuyên nghiệp nghiêm túc, lúc này cũng không có oán giận, mà là phi thường nhiệt tâm đi lên vỗ bờ vai của hắn, giúp hắn thoải mái. Nhưng người khác không trách cứ hắn, không có nghĩa là trong lòng sẽ không nghi ngờ: Đoạt giải tại Cách Lâm, cảnh hôn lại diễn không tốt?

Kỳ thật kịch bản nguyên bản cũng không có màn cường hôn này, là hôm nay sửa chữa kịch bản mới đột nhiên thay đổi, nếu chỉ như vậy thì thôi, vấn đề là bạn gái của Trầm Xuyên lúc hắn phân liệt nhân cách kỳ thật là hai giới tính, nói cách khác muốn diễn xong, hắn không chỉ cường hôn một nữ nhân, thậm chí cả nam nhân cũng phải hôn, hắn có chút chịu không nổi.

Hắn có tính kiêu phách nghiêm trọng, tuyệt không muốn hôn nam nhân nào ngoài Kỳ Phong, dù biết đây là giả, trong lòng cũng không thể chịu được.

“Đừng nói em không thể hôn.” Hàn Chiêu không biết tới đây khi nào, cười như không cười hỏi hắn, “Em hôn nữ nhân thì được, cùng nam nhân lại không được? Em bài xích đồng tính luyến ái?”

Lạc Khâu Bạch dừng lại, tiếp uống mấy ngụm nước, “Có vấn đề gì sao?”

Hai người đối thoại đưa tới người chung quanh nghiêng tai, Hàn Chiêu nhún vai, “Không, không có vấn đề, tôi chỉ là cảm thấy em là diễn viên chuyên nghiệp lại có giải thưởng, không nên vì một chút sự tình mà làm phức tạp, biểu hiện hôm nay của em quả thực kém hơn trước nhiều lắm, tôi thậm chí hiện tại đã bắt đầu hoài nghi lúc trước tìm tới em có phải quyết định chính xác không.”

Anh ta giống như đã quên lúc trước tại sân bóng rổ sở tác sở vi, hoàn toàn là một bộ dáng giải quyết việc chung, khẩu khí không lưu tình chút nào, khi một đạo diễn nói như vậy, cơ hồ không có nửa điểm tình cảm.

Người chung quanh đều cho rằng Lạc Khâu Bạch sẽ sinh khí, kết quả hắn không biến đổi sắc mặt, chỉ gật đầu nói, “Cho tôi mấy phút đồng hồ, tôi sẽ mau chóng điều chỉnh lại.”

Thái độ nghiêm khắc của Hàn Chiêu lại làm Lạc Khâu Bạch ở trong lòng thở phào một hơi, nếu anh ta còn giống một đêm kia mới thật là đại phiền toái.

Hắn thực nhanh điều chỉnh tốt trạng thái, tự nói với mình nhanh chóng quay cho nhanh, nhưng khi thật sự hôn, hắn lại một lần bị NG.

“Em rốt cuộc diễn những thứ gì? Em hiện tại phải là người phần nổi khi bị vạch trần bí mật, không phải ôn nhu chân thành đối đãi tình nhân!”

Lạc Khâu Bạch mím miệng không nói chuyện, nghĩ thầm nếu hắn không xem người khác thành Kỳ Phong, làm sao có thể hôn xuống?

Hắn thừa nhận mình thất trách, làm một diễn viên mang cảm xúc chủ quan vào công tác quả thực là không có trách nhiệm, nhưng thân thể hắn không chế không được.

Liên tục mấy lần, Lạc Khâu Bạch thủy chung không thể biểu lộ ra cảm xúc mà Hàn Chiêu muốn, không phải nói tình cảm không đúng, nói đúng ra là động tác cứng nhắc, cuối cùng nhân viên công tác bên cạnh nhìn không được mở miệng, “Hàn đạo, không được thì để diễn viên khác đóng đi.”

Hàn Chiêu trầm mặc, một lát sau mới mở miệng, “Hôm nay tới đây thôi, kết thúc công việc đi, tôi cùng diễn viên nói chuyện một lần, nếu lần này không được ngày mai để người khác đóng.”

Nhân viên công tác đi ra hết, chỉ còn lại Lạc Khâu Bạch cùng tiểu diễn viên đóng vai đối thủ của hắn.

“Sao em phát hiện?” Lúc mọi người rời đi, Hàn Chiêu đột nhiên tới gần, nói ra lời thoại của Lạc Khâu Bạch.

Lạc Khâu Bạch hơi hơi sửng sốt, hiểu được anh ta muốn đích thân làm mẫu, nhìn thoáng qua tiểu diễn viên bên cạnh, chung quanh có người, Hàn Chiêu sẽ không làm thế, hắn nhanh chóng nhập diễn nói, “Tôi đọc nhật ký của anh, kia hoàn toàn chính là hai người viết.”

Lời thoại của đối phương hẳn đã kinh thuộc lòng, hơi hơi nheo lại ánh mắt, hắn tới gần một bước, “Người cảnh sát muốn tìm chính là anh, tôi không biết bạn trai mình lại là hung thủ giết người.”

“Câm miệng của cô lại!” Hàn Chiêu từng bước ép sát, trong ánh mắt tất cả đều là điên cuồng cùng dữ tợn.

Lạc Khâu Bạch phối hợp diễn, tiểu diễn viên bên cạnh đều nhìn góc, cậu ta bắt quả cũng chỉ là một tân nhân, lúc này cố gắng học tập ánh mắt hấp dẫn cùng uy hiếp của Lạc Khâu Bạch.

Thời gian này Hàn Chiêu đã bức Lạc Khâu Bạch đến một chỗ trên ghế sofa, lập tức quặc trợn cằm hắn, trong ánh mắt đích xác là lửa giận hừng hực, hoàn mỹ chứng minh cho nhân vật.

Ngay sau đó chính là cường hôn, Lạc Khâu Bạch thông minh nhiều khai anh ta, “Hàn đạo tự mình làm mẫu quả nhiên được ích lợi không nhỏ, tôi hiểu được, tới đây thôi.”

“Em không rõ.” Hàn Chiêu đột nhiên nheo lại ánh mắt nở nụ cười một chút, lúc này cửa Studio đột nhiên phanh một tiếng bị đá văng, Lạc Khâu Bạch muốn quay đầu lại nhìn chuyện gì xảy ra, lại đột nhiên bị Hàn Chiêu đè lại, hoàn toàn không bận tâm đến tiểu diễn viên còn đứng đây hôn lên.

Sự tình phát sinh quá nhanh, Lạc Khâu Bạch căn bản không kịp phản ứng, tiểu diễn viên ở bên cạnh hít không khí, mãnh liệt đưa tay che mặt.

Vừa lúc đó, một người thay thế cậu ta, lúc môi Hàn Chiêu cơ hồ muốn gần Lạc Khâu Bạch, Kỳ Phong đột nhiên xuất hiện, nháy mắt hướng lại đây, hung ác âm lệ hung hăng cho Hàn Chiêu một quyền.

“A!” Tiểu diễn viên kêu sợ hãi một tiếng hoàn toàn sợ ngây người, né tránh sang bên cạnh cũng không biết hết thảy là như thế nào phát sinh.

Mặt Hàn Chiêu lúc này sưng lên, miệng phun ra máu, Lạc Khâu Bạch cũng hoàn toàn ngỡ ngàng, vừa nhấc đầu liền thấy được khuôn mặt nổi giận lẫm liệt của Kỳ Phong.

“... Kỳ Phong?” Lạc Khâu Bạch mở to hai mắt, tiếp bị nam nhân dùng tay áo dùng sức lau miệng, khí lực rất lớn cơ hồ muốn sát bờ môi hắn toác máu.

Lạc Khâu Bạch vội vàng nói, “Anh ấy không đụng tới em, em trốn...”

“Câm miệng!”

Câu nói kế tiếp bị Kỳ Phong lớn tiếng ngăn chặn, tiếp y nhìn thoáng qua Hàn Chiêu mới vừa đứng thẳng thân mình, giống một dã thú nổi giận, không chút do dự chen chân đá, miệng Hàn Chiêu đều là máu, lại bị đánh vào bụng, ho khan một tiếng cười lạnh nói, “Kỳ tiên sinh anh... Khụ, làm cái gì vậy? Tôi chỉ giảng diễn thôi, anh gấp cái gì?”

Kỳ Phong một câu cũng không nói, một phen kéo cổ áo anh ta đặt trên tường, lại đánh một quyền thật mạnh, lúc tiểu diễn viên sợ tới mức run run rẩy rẩy muốn gọi điện thoại báo nguy, y âm lệ liếc anh ta một cái, chỉ vào mũi Hàn Chiêu, “Đừng để tôi thấy mặt anh! Lăn!”

Nói xong, y nắm chặt tay Lạc Khâu Bạch không chút do dự đi ra ngoài, lưu lại Hàn Chiêu tựa vào trên tường ho khan cùng tiểu diễn viên sớm đã bị dọa ngốc.

Lạc Khâu Bạch bị y tha lên xe, vội vàng nói, “Kỳ Phong, sao anh lại ở chỗ này? Anh đừng nóng giận, em cũng không nghĩ anh ta...”

“Em đừng nhiều chuyện!” Kỳ Phong nóng nảy gầm nhẹ một tiếng, tiếp lấy ra khăn tay ô vuông dính nước lau miệng Lạc Khâu Bạch, một bên lau một bên đè lại tay hắn không cho hắn giãy dụa.

“Đau quá...” Lạc Khâu Bạch nếm mùi máu tươi, môi đại khái bị sát rách da.

Kỳ Phong giống một đỉnh núi lửa tùy thời sẽ bùng nổ, toàn thân bốc lên hỏa khí cơ hồ muốn châm lửa toàn bộ thùng xe, y một lần lại một lần lau môi thê tử, hắn nói đau y cũng không dừng tay, chút đau ấy tính là cái gì? So được với tư vị trong lòng y không!?

Nếu không phải buổi sáng y có hỏi hành trình của Lạc Khâu Bạch, nếu không phải y nhìn thấy những tấm ảnh cổ ý châm ngòi ly gián kia, nếu y vừa rồi đến chậm một bước...

Lạc Khâu Bạch cuối cùng cũng buông tha chống cự, mặc cho y lau, lúc này Kỳ Phong lại thu tay lại, nhìn môi sưng đỏ của hắn, thẩu đi lên hung hăng cắn một hơi.

“Tê...” Lạc Khâu Bạch đảo hút một hơi lương khí, đau đến cái mũi đều chua xót, cầm tay y nói, “Ngươi giận đi, có thể nghe em giải thích không?”

“Câm miệng, hiện tại anh không muốn nghe thanh âm của em.” Kỳ Phong thu hồi khăn tay, đưa tay đeo dây an toàn cho Lạc Khâu Bạch, mãnh liệt đạp chân ga, xe rời đi vọt vào trong bóng đêm.

Y chỉ cần nghe được thanh âm của phù dung câu, có thể liên tưởng đến một màn kia, y canh phòng thử thử nghiêm ngặt như vậy, vẫn có ruồi bọ ghê tởm chạm vào, những điều này là do lô đỉnh nơi nơi câu dẫn người!

Phía sau lưng Lạc Khâu Bạch đánh vào lưng ghế dựa, xe cao tốc chạy ở trên đường, gió thổi kịch liệt trên mặt, hắn biết mình lần này sơ sẩy thật sự làm dã thú sinh khí, cho nên cũng không hỏi mình đi đâu.

Xe thất chuyển bát quái trực tiếp trở về nhà, lúc này Đoàn Đoàn cùng Phong Phong bị dì Trương mang đi ra ngoài tản bộ, trong nhà một người cũng không có, Kỳ Phong kéo Lạc Khâu Bạch gấp gấp ghềnh ghềnh lên trên lầu, nhìn hắn thiếu chút nữa bị mình đánh đổ, liền mãnh liệt khiêng hắn lên, đá văng cửa phòng ngủ trực tiếp ném lên trên giường.

Lại một nụ hôn lửa nóng, lúc này Lạc Khâu Bạch mới hiểu được nam nhân muốn làm gì, nhanh chóng nói, “Kỳ Phong, anh có nghe em giải thích không?”

Kỳ Phong tháo cà vạt, trói chặt hai cổ tay Lạc Khâu Bạch, kéo ra cổ áo cưỡi ở trên người hắn, lấy ra một xấp ảnh chụp ném lên trên giường, tiếp ban khởi một chân của hắn, kéo quần hắn.

“Được, em giải thích đi.”

Lạc Khâu Bạch nhìn xấp ảnh chụp mà ngỡ ngàng, cầm lên vừa thấy là tình cảnh mình và Hàn Chiêu ngày đó ở sân bóng rổ, lúc này choáng váng đầu hoa mắt.

Này đó rốt cuộc là từ đâu tới đây? Là ai đưa mấy thứ này cho Kỳ Phong!

Lúc này hắn mới rốt cục hiểu được nam nhân phát giận lớn như vậy, nguyên lai không chỉ có sự tình hôm nay, còn có ảnh chụp đốt lửa này.

Trước hắn vì không muốn Kỳ Phong sinh khí, hắn không nói chuyện đêm hôm đó cho Kỳ Phong, kết quả lại lộng xảo thành chuyên, lúc này Lạc Khâu Bạch mới cảm thấy sợ hãi cùng áy náy, vội vàng nói, “Em... Kỳ Phong, thực xin lỗi, ảnh chụp này căn bản không phải như vậy, anh đừng hiểu lầm.”

“Àn, còn có?” Kỳ Phong lạnh như băng từ trong hàm răng bài trừ một câu, nóng nảy xé mở quần áo Lạc Khâu Bạch, từ tủ đầu giường lấy ra thuốc bôi trơn, nói một câu “Không cho kêu đau” tiếp cả mũ cũng không mang, qua loa thống vào.

“Ách a... !” Lạc Khâu Bạch cắn môi, kết quả lại đụng phải miệng vết thương, đau đến hốc mắt đều ướt.

Một bụng bi phẫn, càng nghĩ càng ghen khuất, “Em con mẹ nó mới là người bị hại.”

Kỳ Phong thật mạnh trừng phạt hắn, hận không thể bóp nát hắn, “Em còn dám tranh luận? Anh sớm nói em nên cách xa anh ta ra một chút, em gạt anh cùng anh ta tới sân bóng rổ, còn đoán không ra anh ta có ý tứ gì? Hôm nay em còn dám một mình ở chung với anh ta? Anh thấy em chính là cố ý muốn chọc giận chết anh!”

Y chưa nói một câu liền tiến vào càng sâu, Lạc Khâu Bạch bị trói cổ tay, hai chân lại bị y đè lại, căn bản không cách nào phản kháng, lúc này khóc không ra nước mắt, “Không phải một mình, còn có... Một người.”

Hắn cho rằng còn có người bên ngoài ở đây, Hàn Chiêu căn bản không dám, chẳng qua chỉ là đối diễn thôi, hơn nữa anh ta chỉ dùng thái độ giải quyết việc chung, hắn thật sự không nghĩ tới chuyện lại thành ra thế này, lúc này hắn còn nổi giận trong bụng.

“Vậy cũng không được!”

Kỳ Phong hung ác đỉnh vào, từ trong đến ngoài hung hăng trừng phạt hắn, như là muốn lưu ký hiệu, đem Lạc Khâu Bạch toàn thân cao thấp gặm cắn một lần, lưu lại tảng lớn dấu vết xanh tím.

Cuối cùng Lạc Khâu Bạch chống đỡ không trụ tiết ra, cầu xin tha thứ, Kỳ Phong ồ ồ thở hổn hển, hung hăng bắn ra.

Điện phong qua đi, Lạc Khâu Bạch toàn thân nhức mủi, môi cũng vô cùng đau đớn, giống bãi bùn nằm ở trên giường, lúc này Kỳ Phong tức giận hân lên, nhưng động tác thực ôn nhu, “Lần sau không cho, nếu anh còn thấy em để anh ta tới gần một lần, sẽ không phải trừng phạt đơn giản như vậy.”

Lạc Khâu Bạch tuy rằng bị gây sức ép thực phẩm thiết, hơn nữa cũng đặc biệt oan uổng, nhưng chuyện này đích thật là hắn làm không đúng, tựa như Kỳ Phong nói, nếu hắn ngăn chặn hết thấy cơ hội tiếp xúc với Hàn Chiêu, hiểu lầm như vậy căn bản sẽ không phát sinh.

Nhìn nam nhân vẻ mặt oán giận, hắn kéo kéo khoe miệng, cố ý đùa y, “Em còn nghĩ anh sẽ chất vấn em, cùng anh ta là quan hệ như thế nào, thương anh ta hay yêu anh.”

Kỳ Phong dùng ánh mắt xem thường tảo (lướt qua) hắn liếc mắt một cái, cười lạnh một tiếng, “Em ngốc nên em cảm thấy anh cũng ngu xuẩn như em?”

Em thấy anh đây tận chức tận trách, cực kỳ sùng ái em, vì sao em phải chọn gia hỏa âm dương quái khí mặt như người chết kia? Anh ta dựa vào cái gì có thể đánh đồng với anh?

“Tuy rằng em ngốc, nhưng tự tin anh vẫn phải có.”

Lạc Khâu Bạch sững sốt một chút, hắn cho rằng Kỳ Phong sinh khí sẽ hoài nghi hắn, nhưng hiện tại mới biết được y tín nhiệm mình, sợ dĩ sinh khí chỉ sợ nam nhân khác tới gần mà thôi.

Trong lòng tràn vào dòng nước ấm, hắn cười cười trác một chút môi nam nhân, “Em cam đoan, tuyệt đối sẽ không có lần sau, ngày mai em sẽ nói chuyện với Trịnh Hoài Giang, em không diễn nữa, bội ước liền bội ước, cùng lắm thì bồi tiền.”

Kỳ Phong liếc mắt một cái, “Em dựa vào cái gì cho anh ta tiền? Em bội ước khiến cho anh ta nghĩ em sợ anh ta, không cho lui.”

Điện ảnh đều phải quay xong, tùy tiện rời khỏi nhất định sẽ khiến cho dư luận ồ lên, tổn hại không nhỏ, y không nhỏ mọn như vậy.

Người nam nhân này là một quái vật tình cảm cố chấp, nhưng trái phải rõ ràng lại vĩnh viễn khôn khéo lãnh tĩnh.

Lạc Khâu Bạch nhếch miệng mỉm cười, nắm mũi y, trầm mặc một hồi mới mở miệng, “Kỳ Phong, ảnh chụp này anh có nghĩ là ai không?”

Vừa nghĩ tới bị người theo dõi chụp ảnh, đến hiện tại mới biết được, hắn lạnh cả người.

Kỳ Phong cũng liềm khỏi biểu tình, kỳ thật trong lòng y đã có đáp án, này đó ảnh chụp đơn giản là muốn ly gián tình cảm của y cùng thê tử, mà người có mục đích này, nhiều nhất chỉ có hai người.

Một người là lão gia, dùng loại phương thức ngu ngốc này phá tan tình cảm của bọn họ.

Còn có một người là Hàn Chiêu, dùng phương thức này thị uy với y, muốn thừa dịp.

Nếu như là lão gia, ông ta hẳn là biết bằng mấy tấm ảnh chụp này căn bản không thể làm mình dao động, cho nên người này chỉ có thể là...

“Hàn Chiêu.”

“Hàn Chiêu.”

Hai người trăm miệng một lời.

Lạc Khâu Bạch cười cười, “Biết chơi bóng rổ trừ em chỉ có anh ta, em không nghĩ ra những người khác.”

Kỳ Phong “Ân” một tiếng, cúi đầu hân hân trán thê tử, nhưng trong lòng lại có chút nghi hoặc.

Vừa rồi tại Studio, y cơ hồ có thể xác định, Hàn Chiêu thấy y xuất hiện mới làm như vậy, anh ta chỉ là một tiểu đạo diễn, căn bản sẽ không chống lại mình, vì sao lựa chọn loại biện pháp cố hết sức cũng không lấy lòng này? Tại sao không sợ hãi?

Đêm đã khuya, hai người ôm nhau ngủ, mà nghi hoặc này ngày hôm sau đột nhiên bị giải khai.

Buổi sáng 8 giờ 30, Kỳ gia nắm trong tay quyền sinh sát tập đoàn tài chính Côn Luân đột nhiên tổ chức họp báo, tuyên bố một tin tức nổ mạnh.

Đạo diễn nổi tiếng Hàn Chiêu là cốt nhục thất lạc nhiều năm của Kỳ gia, cách nhiều năm rốt cục được tìm về, hiện giờ Kỳ gia cố ý tổ chức họp báo, chính thức tuyên bố anh ta nhận tổ quy tông.

Tài lực cùng thực lực của tập đoàn tài chính Côn Luân không thể khinh thường, tin tức như vậy bị tuôn ra, không chỉ giới giải trí oanh động, thậm chí toàn bộ nền kinh tế cùng xã giao cũng giống như bị đánh bom nguyên tử, trợn mắt há hốc mồm, chân tay luống cuống.

Ngắn ngủi mấy phút đồng hồ, tin tức này liền nhanh chóng bao phủ, diễn đàn trên mạng cũng lấy tốc độ điên cuồng mà truyền bá, cũng nhanh chóng trở thành đầu đề tin tức giải trí cùng tin tức xã hội trọng bang ngày đó.

Hàn Chiêu mặc dù tại quốc nội cũng không gặp may, nhưng ở quốc tế đều rất có phân lượng, một thanh niên tài giỏi như vậy, bản thân đã đầy đủ hấp dẫn ánh mắt, hiện giờ lại thành nhị công tử tiếng tăm lừng lẫy trong Kỳ gia, đây quả thực có thể sánh bằng phim truyền hình cầu huyết lúc 8 giờ.

Sinh hoạt vĩnh viễn tinh ranh hơn TV màu, đặc biệt đề cập đến hào môn cùng giới giải trí bất quá liền càng thêm nhiệt nghị, khi tất cả mọi người đang nghị luận sôi nổi, Lạc Khâu Bạch cùng Kỳ Phong ở nhà đắp chăn ngủ còn hoàn toàn không biết chuyện này.

Ngoài cửa sổ dương quang xuyên thấu qua bức màn tiến vào phòng ngủ, tiếng chuông một trận lại một trận dồn dập vang lên liên tiếp.

Lạc Khâu Bạch bị đánh thức, mơ mơ màng màng mở to mắt, theo bản năng sờ di động, nhưng đêm qua hai người gây sức ép quá muộn, quần áo văng lung tung, hắn cũng không biết di động bị Kỳ Phong ném tới chỗ nào.

Kỳ Phong cau mày, cánh tay cốt sắt ôm hắn vào trong ngực, cực độ không vui mở miệng, “Đừng động.”

Vốn là Lạc Khâu Bạch còn băn khoăn muốn hỏi một chút có phải có việc gấp không, nhưng toàn thân hắn đều nhúc nhích, sờ soạng vài cái không tìm được cũng buông tha, dùng gối đầu cùng chăn che đầu, một chân đặt trên bụng Kỳ Phong tiếp tục ngủ.

Nhưng tiếng chuông vẫn duy trì liên tục không ngừng, lần này thậm chí cả di động của Kỳ Phong đều điên cuồng vang lên.

Lạc Khâu Bạch ai kêu một tiếng, một cước đem chăn đạp khai, hắn bị đại điều quá gây sức ép thành dạng phó điều này, không phải đã sớm xin Trịnh diêm vương cho nghỉ sao, tại sao lại điện thoại?

Kỳ Phong cũng không thể tốt hơn, mặt thối muốn mệnh, che lỗ tai Lạc Khâu Bạch, coi như không nghe thấy.

Cuối cùng điện thoại nhà cũng bắt đầu vang lên, Lạc Khâu Bạch nằm không được nữa, tìm kiếm nửa ngày rốt cục tìm được di động, hữu khí vô lực tiếp, “... Uy?”

Điện thoại đầu kia truyền đến thanh âm rung trời.

Lạc Khâu Bạch sững sốt một chút, tỉnh hơn phân nửa, mở choàng mắt, “Trịnh lão sư, anh vừa rồi... Nói cái gì? Lặp lại lần nữa.”

“Hàn Chiêu là em trai Kỳ Phong, anh ta là người Kỳ gia! Hơn nữa... Ai nha chuyện này rất phức tạp, nói không được rõ ràng, cậu xem TV đi, Kỳ lão gia đang tuyên bố kìa.”

Lạc Khâu Bạch triệt để bị bưng tỉnh, nắm di động dừng nửa ngày, vẫn hoài nghi mình có nghe lầm hay không.

Hàn Chiêu cùng... Kỳ Phong là huynh đệ? Điều này sao có thể!

Nghĩ đến đây, hần đột nhiên cả kinh, tiếp phía sau lưng thăm xuất một tầng mồ hôi lạnh, trong đầu óc đột nhiên vang lên những lời Hàn Chiêu nói trong đêm kia tại sân bóng rổ.

“Tôi là cô nhi.”

“Về phần ba của tôi? Là một kẻ có tiền, bắt quá tôi cho tới bây giờ cũng chưa thấy qua.”

“Tôi chưa từng nghĩ sẽ trở về”

Lạc Khâu Bạch càng nghĩ càng hết hồn, vừa lúc này Kỳ Phong cảm giác trong ngực trống không, chống thân mình ngồi dậy, Lạc Khâu Bạch mãnh liệt ngẩng đầu nhìn y, trái tim thẳng thắn đập như muốn lập tức nhảy ra khỏi yết hầu.

“Làm sao vậy?” Kỳ Phong trầm giọng mở miệng.

Lạc Khâu Bạch nắm di động đi đến trước mặt Kỳ Phong, trong lúc nhất thời không biết mở miệng như thế nào.

Người nam nhân này vẫn luôn là thiên chi kiêu tử, hần là huyết mạch duy nhất của Kỳ gia, là đại thiếu gia độc nhất vô nhị trong Kỳ gia, nhưng hiện giờ...

Thời gian này, di động của nam nhân lại vang lên, y mặt không đổi sắc tiếp, nghe thanh âm cấp dưới ở bên kia kinh hồn chưa định, mặt của y chìm xuống một chút, cuối cùng biến thành một mảnh đóng băng tiêu sất.

Lạc Khâu Bạch cũng bị tin tức này chấn ngốc, nhin không được đi lên nắm chặt tay Kỳ Phong, “Phong Phong.”

Thanh âm của hần còn mang theo khàn khàn ngày hôm qua bị gây sức ép, Kỳ Phong nhìn hần một cái, sờ sờ đầu hần, đứng dậy tìm điều khiển TV.

“Dừng xem.” Lạc Khâu Bạch ngăn lại y, nếu đã biết rồi, xem qua chỉ làm chính mình khó chịu.

Kỳ Phong băng khoe miệng, nhìn không ra hỉ giận, qua nửa ngày mới châm biếm một tiếng, “Anh bắt quá chỉ nhìn xem tại sao mình vô duyên cố vô cố có em trai thôi.”

Nói xong y bật TV, tin tức lúc này đã bắt đầu.

Nhiều ngày không thấy, sức khỏe của Kỳ lão gia tựa hồ càng kém cỏi, sắc mặt mờ mịt, hoàn toàn không giống như người đã từng có sắc mặt hồng nhuận tinh thần quắc thước. Ông ngồi trên ghế, thường thường ho khan vài tiếng, cấp dưới đang đứng tùy thời đưa thuốc cho ông.

Bên cạnh ông là Hàn Chiêu, giờ phút này một thân âu phục, sắc mặt như cũ tái nhợt, trong ánh mắt hẹp dài không biết suy nghĩ cái gì.

“Hôm nay tôi mời họp báo mục đích rất đơn giản, Hàn Chiêu là tiểu nhi tử Kỳ gia tìm kiếm gần 30 năm, đó cũng là nỗi đau của Kỳ gia nhiều năm, hiện giờ rốt cục đã tìm được nó, điều này làm tôi rất cao hứng, mà Hàn Chiêu hiện giờ trong giới giải trí có thành tựu tốt như vậy tôi phi thường vui mừng, để bồi thường nhiều năm thua thiệt với nó, tôi mời dự họp báo là để thừa nhận thân phận của nó.”

Kỳ lão gia nói xong một phen liền ho khan, vuốt ve ngực mới thoải mái một chút.

Đèn flash không ngừng lóe ra, các phóng viên đặt câu hỏi: “Xin hỏi Kỳ lão tiên sinh, thân thể của Hàn tiên sinh rốt cuộc là sao? Có thể nói kỹ càng tỉ mỉ không?”

“Hàn tiên sinh sao ngài năm đó lại bị thất lạc? Là bởi vì là con riêng sao?”

“Nếu đã nhận tổ quy tông, Kỳ lão tiên sinh sẽ để Hàn Chiêu gia nhập tập đoàn tài chính Côn Luân sao?”

...

Nhắc tới “Con riêng”, đồng tử Hàn Chiêu co rút lại một chút, tốc độ nhanh chóng, anh ta nhìn thoáng qua Kỳ lão gia mở miệng nói, “Thân thể của tôi là chuyện riêng tư, tôi nghĩ cùng tin tức hôm nay không có bất cứ quan hệ nào.”

Kỳ lão gia ho khan một tiếng, “Kỳ gia không có con riêng, xin mọi người chú ý dừng từ.”

“Về phần kế thừa gia nghiệp.” Ông dừng một chút, nhìn Hàn Chiêu liếc mắt một cái, ánh mắt kia cũng không có ôn nhu, nhưng trên mặt lại cười nói, “Để một hài tử từ nhỏ đã lưu lạc bên ngoài, làm gia chủ như tôi thật thất trách, cho nên tôi sẽ đưa cho nó một phần cổ phần công ty, để nó có thể tham dự vào công ty, như vậy nếu nó không đóng phim, trở về cũng có thể có gia tài.”

Lúc này một phóng viên đứng ở trong góc nhỏ đột nhiên đặt câu hỏi, “Nếu là nhận tổ quy tông, tin tức hôm nay sao lại không thấy Kỳ Phong tiên sinh, chuyện này anh ấy có cảm kích không?”

“Tôi chẳng lẽ còn không đủ đại diện Kỳ gia sao?” Lão gia cười ho khan một tiếng, ánh mắt dừng ở trên người phóng viên kia.

Thâm ý sau lưng làm người ta mơ màng, lão gia bệnh thành như vậy còn tự mình ra mặt, hơn nữa mục đích vẫn là vì tuyên bố thân phận nhị thiếu Kỳ gia, như vậy Kỳ Phong vẫn luôn là người thừa kế độc nhất vô nhị của Kỳ gia lại không xuất hiện, rõ ràng có mờ ám.

Phóng viên kia vội vàng truy vấn, “Một khi đã như vậy, như vậy Hàn tiên sinh có khả năng trở thành người thừa kế Kỳ gia chương quần tập đoàn tài chính Côn Luân không?”

Lão gia nhìn chằm chằm máy quay, tựa như nhìn chằm chằm Kỳ Phong, chậm rãi mở miệng, “Việc này có quan hệ đến phát triển ngày sau của tập đoàn tài chính Côn Luân, không tiện lộ ra, tôi chỉ có thể nói hết thấy cũng không phải không có khả năng.”

Nghe xong lời này, sắc mặt Kỳ Phong đều không biến đổi, chỉ khinh thường nở nụ cười một tiếng.

Lão gia ám chỉ rõ ràng chính là muốn nói với y.

Chỉ cần con nghe lời, hết thấy đều là của con, nếu gian ngoan mất linh (hồ đồ ngu xuẩn), sẽ mất đi hết thấy.

Lời lão gia nói làm Hàn Chiêu hé mắt, khóe miệng gợi lên một tia châm chọc.

Tin tức tuyên bố được phân thành hai chủ đề, điều thứ nhất đã nói xong giờ là điều thứ hai.

“Mọi người đều biết, tập đoàn tài chính Côn Luân về bất động sản cùng dệt nghiệp rất có thành tích, để phát huy ưu thế phẩm bài, tập trung phát triển ưu thế sản nghiệp, còn lại chức nghiệp cổ phiếu đều sẽ đình chỉ. Cho nên ngày sau toàn bộ điền sản, trang phục, còn có đầu tư điện ảnh và truyền hình nghiệp, quảng cáo nghiệp, toàn bộ cũng sẽ không hợp tác với bất kỳ nghệ sĩ nào trong giải trí Lưu Bạch, bất luận hạng mục đầu tư nào của giải trí Lưu Bạch, kể cả quảng cáo cùng điện ảnh và phim truyền hình, tập đoàn tài chính Côn Luân cũng sẽ khởi triệt hết, sau này cũng sẽ không tái hợp tác, cảm ơn.”

MC nói xong hiện trường một mảnh tĩnh mịch, mấy chục giây sau mới một mảnh ồ lên, đèn diên cuồng sáng lên, tất cả mọi người sợ ngây người.

Toàn thể giới cũng biết giải trí Lưu Bạch là do Kỳ Phong sáng lập, hiện giờ Kỳ gia công khai tuyên bố cùng y đoạn tuyệt hết thấy công việc thương nghiệp, không minh xác nói ra, cũng tương đương phế bỏ thân phận người thừa kế của y!

Hơn nữa Hàn Chiêu nhận tổ quy tông, hết thấy tựa hồ cũng có đáp án.

Kỳ gia đại danh鼎鼎鼎鼎 chẳng lẽ muốn đổi chủ!?

Phân đoạn phóng viên nói Kỳ Phong đều lười xem, vươn tay tắt đi TV, trên mặt không có nửa phần biểu tình, đồng tử màu đen nhìn không ra hi giận.

Bên cạnh Lạc Khâu Bạch hít một hơi thật sâu, hần vô pháp đoán trước phương hướng phát triển.

Hàn Chiêu làm sao có thể là huynh đệ của Kỳ Phong? Đây... Đây buồn cười quá, anh ta không có nửa phần tương tự!

Chính miệng Kỳ Phong nói cho hắn, sau khi phụ thân của y bị bệnh chết, mẫu thân thương tâm quá độ cũng qua đời, đầy đủ biểu hiện cha mẹ y phi thường ân ái, hiện giờ đột nhiên toát ra một đệ đệ, tương đương đảo điên nhận thức hơn 30 năm với cha mẹ.

Hiện giờ đệ đệ này lại đường đường nhập thất (đi dần từng bước), biến thành một thành viên đứng đắn trong Kỳ gia, hơn nữa trước đó làm chuyện quá phận như vậy với mình, thậm chí về sau sẽ hoàn toàn thay thế Kỳ Phong biến thành chủ nhân Kỳ gia, hắn quả thực không dám tưởng tượng nếu mình là Kỳ Phong, lúc này sẽ có tâm tình gì.

Hắn gắt gao nắm lấy tay Kỳ Phong, như là cho y sức mạnh.

“Em có tiền, em đã kiếm rất nhiều rất nhiều tiền, nếu anh có hai bàn tay trắng liền đến lượt em nuôi anh.”

Một câu làm Kỳ Phong lộ ra rõ ràng ý cười hiềm thấy, y như là nhìn ngốc mạo nhìn Lạc Khâu Bạch, cười nhạo một tiếng, “Thu hồi lời nói buồn nôn của em đi, anh nhìn giống như kẻ ăn bám sao?”

Lạc Khâu Bạch đặc biệt thành thực gật gật đầu, “Giống.”

Dù có tiền hay không, luận tư sắc mà nói, Kỳ Phong chính là đại mỹ nhân, so với mình xinh đẹp cũng không phải là một hai cấp bậc.

Một câu làm mặt Kỳ Phong đều tái, y không kiên nhẫn rút về cánh tay, “Em cả đời cũng đừng tưởng!”

Nhìn TV đã tối đen một mảnh, y thâm hút một hơi, trên mặt lộ ra thần sắc cường hãn lại quyết tuyệt, như vậy y quả thực giống vương giả quan sát chúng sinh, mang theo khí phách kiêu ngạo cùng nắm chắc.

Nghi hoặc đều có đáp án, đây là lão gia đập nôi chìm thuyền (quyết đánh đến cùng), nhưng y cũng không phải người hèn nhát đánh không lại.

Trước kia là y lười so đo, nhưng lúc này đây, y đảo muốn nhìn, Kỳ gia này đến tột cùng là ai làm chủ!

80. Chương 83

Chương 83

Sự tình đến ngày thứ hai, tựa hồ còn phát triển tệ hơn.

Tập đoàn tài chính Côn Luân ở quốc nội có địa vị số một, bình thường một cái hắt hơi đều có thể khiến cho toàn bộ điện sản cùng dệt nghiệp rung chuyển, tài đại khí thô như vậy, cơ hồ là lưng đoạn địa vị tập đoàn tài chính, muốn phong sát một công ty quả thực rất đơn giản tựa như bóp chết một con kiến.

Giới giải trí hướng tới là một cuộc chiến danh lợi ngư long hỗn tạp, minh tinh ngấn nấp xinh đẹp cũng có không ít châu báu cùng quần áo hàng hiệu, mà Kỳ gia trong dệt nghiệp căn bản không ai có thể lay động, nó nắm giữ quyền đại lý đại đa số những trang phục phẩm bài Trung Quốc của quốc tế, những phẩm bài tại quốc nội có lực ảnh hưởng tương đối lớn.

Không chỉ như thế, tài chính Kỳ gia còn thẩm thấu đến điện ảnh và truyền hình nghiệp, quảng cáo nghiệp mỗi một lĩnh vực, có thể nói, nếu ai có thể cùng tập đoàn tài chính Côn Luân hợp tác chẳng khác nào được vô tư, mà quảng cáo đại ngôn hơn ngàn vạn hàng năm của Kỳ gia cũng làm đông đảo minh tinh chạy như vịt, cho nên tập đoàn tài chính Côn Luân vẫn luôn làm toàn bộ giới giải trí cùng giới thời trang như chong chóng đo chiều gió, căn bản không người nào dám đắc tội.

Hiện giờ, chủ tịch Kỳ lão gia công khai phong sát giải trí Lưu Bạch của tôn tử mình, này không thể nghi ngờ cho mọi người một tín hiệu vô cùng rõ ràng:

Kỳ Phong đã trở thành khí tử (đồ vứt đi) Kỳ gia, không phải là đại thiếu gia đứng ở đỉnh, vinh hoa một thân của Kỳ gia nữa.

Khi đại thụ không cần che chắn gió cho tiểu thụ, không ai sẽ ngốc hồ hồ buông ra dù đại thụ, mà chạy đến tiểu thụ phía dưới để bị đông lạnh. Cho nên không ít công ty hợp tác với giải trí Lưu Bạch trước kia, thậm chí đã ký hợp đồng bây giờ lại sôi nổi xé bỏ hợp đồng, tình nguyện trả tiền bồi thường cũng không dám đắc

tội tập đoàn tài chính Côn Luân, trên thương trường sợ nhất là người không thức thời, vạn nhất làm sai, thành cái đinh trong mắt cái gai trong thịt của Kỳ gia, sẽ tán gia bại sản, không ai nguyện ý cả.

Lưu Bạch vài năm này nhanh chóng phát triển lớn mạnh, đã thành công ty giải trí số một số hai trong toàn bộ giới giải trí, cho nên tự nhiên mời chào một mình tinh đại bang đại hồng đại tử, mà bởi vì quan hệ của Kỳ Phong cùng tập đoàn tài chính Côn Luân, đại đa số nghệ sĩ đều có chỗ tốt, không ngừng thăm thấu quảng cáo cùng điện ảnh và phim truyền hình, hiện giờ toàn bộ đều nhận được thông báo ngưng hẳn hợp đồng, mà những nghệ sĩ không nhận được thông báo cũng âm thầm hối hận, nghĩ mình chọn sai công ty.

Nhìn thấy Kỳ gia lãnh khốc vô tình chèn ép giải trí Lưu Bạch như thế, Kỳ Phong không thể chống đỡ ngoại giới được vài ngày, đã có tin đồn đóng cửa phá sản, trong lúc nhất thời toàn bộ công ty cao thấp nghị luận sôi nổi, những người không trụ được áp lực, nghệ sĩ có ý đồ tìm kiếm phương pháp tự bảo vệ mình đã đề xuất với Lưu Bạch việc hủy bỏ hiệp ước, trong vòng vài ngày, công ty đã tổn thất mười mấy nghệ sĩ hồng bài, thổ khôn tử chó săn phan, làm ngoại giới một mảnh thổn thức.

Cùng lúc đó, trên mạng lại đột nhiên tuôn ra một đoạn video.

Trong video tựa hồ là hiện trường quay phim, hình ảnh có chút hôn ám nhưng có thể thấy rõ mặt, một đoạn dài dòng táo diễn, màn ảnh chợt lóe, Kỳ Phong trảo cổ áo Hàn Chiêu ép trên tường dùng sức đánh, mà Hàn Chiêu đã bị đánh đến miệng mào huyết, vẫn không dừng.

Một đoạn video tuôn ra, khiến cho một mảnh ồ lên, anh em trong nhà cãi cọ nhau, ca ca bất mãn đệ đệ soán quyền, để hả giận mà dùng quyền cước, tựa hồ càng thêm xác minh Kỳ Phong đã bị “Thất sủng” tại Kỳ gia.

Kỳ Phong thất thế, ý nghĩa Hàn Chiêu càng thêm danh lợi.

Một đạo diễn nhiều lần lấy được giải thưởng quốc tế lớn, lại sắp trở thành người thừa kế tập đoàn tài chính lớn số 1 tại quốc nội, phong cảnh vô hạn như vậy đổ anh ta lên nơi đầu sóng ngọn gió, đồng thời cũng phủng Manh Âm đại hồng đại tử, còn chưa chiếu phim cũng đã ồn ào huyền ảo.

Theo dòng chảy, Lạc Khâu Bạch trong phim cũng là lần đầu đột phá vai nhân cách phân liệt, đã được không ít người xem khen ngợi, đồng thời giúp hắn đưa tới vô số nhân khí, nhưng này đó lại làm cho hắn lần đầu phản cảm như vậy.

Từ trên xe xuống dưới, Lạc Khâu Bạch đã bị rất nhiều phóng viên vây quanh, nửa bước khó đi, tất cả mọi người đều muốn hắn nói chuyện về hai huynh đệ Kỳ Phong cùng Hàn Chiêu.

“Làm bạn tốt của Kỳ Phong cùng ‘Đối tượng Scandal’, lúc này anh thấy thế nào?”

“Anh hợp tác với Hàn Chiêu có biết anh ta là nhị thiếu Kỳ gia không?”

“Kỳ Phong cùng Hàn Chiêu có như nước với lửa không? Nếu cho anh chọn, anh sẽ lựa chọn Kỳ Phong sự nghiệp nguy cơ, hay là Hàn Chiêu nổi bật chính kịch?”

...

Loại vấn đề này làm Lạc Khâu Bạch lần đầu lãnh mặt trước mặt truyền thông, trước kia cho dù là đối mặt với gièm pha hắn đều có thể thời khắc nhớ rõ mình là một nghệ sĩ, muốn bảo trì phong độ mỉm cười, nhưng hiện tại hắn vừa nghe người khác dùng khẩu khí bỏ đá xuống giếng nói Kỳ Phong, giống như giấy tiếp theo nếu nói y không có đồng nào, hỏa khí áp đều áp không trụ, lạnh như băng mở miệng, “Mấy vấn đề này mọi người hẳn là đến hỏi Kỳ gia mà không phải tới tìm tôi, mặc kệ sự nghiệp của Kỳ Phong thật sự gặp được bình cảnh, tôi đều sẽ cố gắng giúp anh ấy, cứ như vậy, thỉnh mọi người nhường một chút.”

Lược hạ lời này, hắn đeo kính râm lập tức đi vào trong Tinh Huy, vệ sĩ cùng trợ lý vây quanh hắn, những phóng viên vẫn truy mãnh cũng rất cuộc không thể mở miệng của hắn.

Biến cố mấy ngày nay Lạc Khâu Bạch đều xem ở trong mắt, giải trí Lưu Bạch hiện giờ gặp loại chuyện này, Kỳ Phong không có phương pháp phân thân, liên tiếp vài ngày đều không có về nhà, đều ăn ở công ty, mà Lạc Khâu Bạch cũng bởi vì chuyện này nên bị paparazzi dính chặt, trừ công việc cần bản không cách nào ra ngoài, thế cho nên mấy ngày nay hai người chỉ có thể gọi điện thoại giải tương tư.

Thăng đến ngày hôm nay nhìn thấy video gọi là “Anh em trong nhà cái cọ”, còn có những nghệ sĩ sôi nổi đổi nghề, Lạc Khâu Bạch thật sự ngồi không yên, trực tiếp từ trong nhà đến Tinh Huy.

Hắn một khắc cũng lười trì hoãn, trực tiếp lên thang máy đến tầng chót, đẩy ra cửa văn phòng Trịnh Hoài Giang.

Trịnh Hoài Giang nhìn thấy hắn phi thường kinh ngạc, ngừng tay ngừng đầu nói, “Sao cậu lại tới đây? Sáng nay không phải có chương trình sao?”

Lạc Khâu Bạch không tiếp lời, trực tiếp lấy ra một tập văn kiện đặt ở trước mặt Trịnh Hoài Giang, chấp nhất lại kiên định nói, “Tôi muốn giải ước.”

Một câu làm Trịnh Hoài Giang sững sốt, anh ta gắt gao cau mày, lộ ra biểu tình hoang đường, “Cậu đùa cái gì vậy? Cậu cùng Tinh Huy còn có một năm hợp đồng, lúc này giải ước cậu muốn đi đâu? Hơn nữa tôi mới vừa giúp cậu nhận 3 bộ điện ảnh 2 bộ phim truyền hình, hợp đồng đều ký, cậu hiện tại giải ước không chỉ phải bồi thường hợp đồng cho công ty, nhưng lại muốn đem vài phim điện ảnh và phim truyền hình cùng thù lao quảng cáo tất cả đều tặng không cho Tinh Huy, cậu điên rồi sao?”

“Tôi rất thanh tỉnh.” Lạc Khâu Bạch nhú nhú khóe miệng, rốt cục lộ ra điểm cười, nhưng ánh mắt lại sáng quắc nhìn Trịnh Hoài Giang nói, “Thù lao toàn bộ đưa cho công ty.”

“Tinh Huy giúp tôi rất nhiều, tôi cảm ơn rất nhiều, nhưng tôi nhất định phải giải ước.”

Nhìn Lạc Khâu Bạch thần sắc nghiêm túc, Trịnh Hoài Giang mới xác định hắn tuyệt đối không nói giỡn, nhu nhu thái dương, anh ta tựa hồ hiểu được ý của Lạc Khâu Bạch, nhin không được nói, “Khâu Bạch, hiện tại không phải lúc hành động theo cảm tình, cậu phải hiểu rõ, Lưu Bạch ngã, Tinh Huy chính là độc nhất vô nhị, cậu hiện tại giải ước, về sau sẽ chôn vùi rất nhiều cơ hội, cậu đang đổ như vậy, hà tất phải lấy tiền đồ của mình ra nói giỡn?”

Lạc Khâu Bạch đứng thẳng thân thể cười cười, trong mắt xéch tất cả đều là thần thái chắc chắn, “Lưu Bạch sẽ không ngã, trước kia không về sau lại càng không.”

Hiểu được như vậy, Trịnh Hoài Giang cũng hiểu được ý của Lạc Khâu Bạch, nhin không được thở dài, “Cậu chừng nào thì có thể làm tôi tỉnh tâm? Tôi đã gặp qua người vì bà xã hài tử kiếm tiền, chưa thấy qua người vì lão bà hài tử tán gia bại sản.”

Hợp đồng giải trừ, Lạc Khâu Bạch thành người tự do, hắn thậm chí chi tiết điều khoản quy tắc đều không có nhìn, bồi thường tổn thất xong, liền mang theo tiền để dành nhiều năm như vậy đi đến Lưu Bạch.

Cùng lúc đó, trong phòng hội nghị tên tầng chót giải trí Lưu Bạch, hội nghị hơn 3 giờ vẫn chưa chấm dứt.

“... Vừa rồi lại có ba nghệ sĩ giải ước, đồn đãi cũng càng ngày càng thái quá, cổ phiếu trong công ty đã bị đánh sâu vào, đến hiện tại vẫn pháp phòng không ổn định...”

Thư ký đi tới hồi báo tình huống, nghe đến tin tức không tốt, toàn bộ trong phòng hội nghị đều lộ ra biểu tình mặt co mày cau, mà ngồi chính giữa Kỳ Phong lại vẻ mặt đạm mạc, như hoàn toàn không đem chuyện này để ở trong lòng, mặt không đổi sắc gật gật đầu, ngửa cằm nói với mọi người còn tranh luận không ngớt “Tiếp tục.”

“Kỳ tiên sinh, tôi cho rằng hiện tại chuyện cần làm khi đang đứng mũi chịu sào, chính là tập trung toàn bộ cổ phiếu trong công ty để ổn định tài chính, khôi phục tín nhiệm của dân chúng với Lưu Bạch, nếu không cổ phiếu sẽ còn dao động xuống, tương đương nói cho mọi người công ty đang rung chuyển, lung lay sắp đổ, đến lúc đó lời đồn càng nhiều thêm.”

“Không sai Kỳ tiên sinh, tôi cũng cho là như vậy. Tuy rằng Kỳ gia xa lánh cùng chèn ép, chúng ta sẽ bị ảnh hưởng, nhưng có một chút thương cơ sẽ không thể lưu lại, chỉ cần chúng ta tích cực liên hệ ngân hàng sẽ còn người hợp tác khác, tôi tin sẽ có người nguyện ý hợp tác với chúng ta, như vậy nghệ sĩ sẽ có công việc mới, đối với chúng ta cũng trọng thập tin tưởng, đến lúc đó tự nhiên có thể mời chào càng nhiều nghệ sĩ.”

“Mời chào nghệ sĩ có ích lợi gì, thanh danh của tập đoàn tài chính Côn Luân có thể vang dội hơn chúng ta, nếu vẫn luôn cùng bọn họ không đội trời chung, chịu thiệt nhất định là chúng ta. Theo tôi thấy, làm cái

gì cũng không bằng Kỳ tiên sinh ngài trở về cúi đầu với Kỳ lão gia, dù sao là ông cháu, có cái gì sầu oán không giải được?”

Lời một cổ đông nói làm không khí nháy mắt ngưng trệ đến băng điểm, Kỳ Phong bán híp mắt, đồng tử thâm sắc nhìn không ra hỉ giận, trên mặt lại nhất phái thông dong.

Hiện trường lặng ngắt như tờ, không ít người sôi nổi từng cổ đông nói chuyện ngu ngốc kia, biết rõ hiện tại Kỳ gia đã cùng Kỳ Phong nháo phiên, còn nói như vậy.

“Nói xong?” Y trầm giọng mở miệng, con người sắc bén đảo qua mọi người.

Có thể là thanh âm của y quá trầm thấp, vừa rồi những người đang cãi nhải toàn bộ đều ngậm miệng lại.

Kỳ Phong mặt không đổi sắc khép lại văn kiện, “Nếu nói xong, tôi nói.”

“Thứ nhất, tài chính công ty có hạn, cùng với lấy ra một khoản tiền lớn đi ổn định cổ phiếu hư vô mờ mịt, không bằng lưu trữ đến mức thấp nhất. Thứ hai, ngân hàng cùng đồng bạn hợp tác trước kia, nếu hiện tại lựa chọn ngưng hẳn hợp tác, như vậy lại đi trao đổi cũng không hữu dụng. Thứ ba, đây là ân oán của tôi cùng Kỳ gia, cùng các vị không quan hệ, hiện tại điều mọi người cần phải làm là yên lặng theo dõi kỳ biến, không cần cố ý nhúng tay.”

“Được, tôi chỉ nói như vậy thôi, tan họp.”

Một câu làm hiện trường sững sốt vài giây đồng hồ, tiếp một mảnh ồ lên.

Công ty đã bị đánh áp lung lay sắp đổ, lúc này nếu còn không tìm cách cứu lại, chẳng lẽ phải chờ tới công ty bị Côn Luân nghiền áp sao?

“Kỳ tiên sinh, ngài rút cuộc nghĩ như thế nào, chẳng lẽ muốn buông tha Lưu Bạch sao?”

“Đúng vậy, chúng tôi đều tin tưởng ngài, nhưng lại không muốn nhìn vương quốc ngài một tay thành lập bị sụp đổ, ngài làm như vậy rút cuộc là sao?”

Tất cả mọi người đứng lên, Kỳ Phong nhú lông mày, cười cười, Lưu Bạch là lễ vật y đưa cho Lạc Khâu Bạch, làm sao có thể bởi vì một chút đả kích mà buông tha.

“Các người cứ làm là được, cái gì cũng không cần hỏi, Lưu Bạch sẽ không ngã, tôi cam đoan.”

Lúc này đây là tranh đấu của y cùng lão gia, cùng người bên ngoài không có bất cứ quan hệ nào, y không muốn Lưu Bạch cùng mọi người trong công ty bị chôn theo, cho nên hết thấy đều phải để y tự tay giải quyết.

Y luôn luôn chán ghét giải thích, cho nên nói xong lời này xoay người đi ra khỏi phòng họp, lưu lại cấp dưới hai mặt nhìn nhau.

Vào thang máy, y lấy điện thoại di động ra, bấm điện thoại cho tâm phúc, “Tài khoản còn bao nhiêu tiền?”

“Được, từ hôm nay trở đi cậu mỗi ngày cầm 10 triệu, sau đó tìm vài công ty nhỏ đầu tư, quy mô càng nhỏ càng tốt, kêu bọn họ cầm tiền đi mua cổ phiếu Côn Luân, mua xong lập tức tung giá thấp ra.”

“Đúng, bất kể phí tổn thế nào, có thể mua bao nhiêu thì mua.”

Điện thoại đầu kia cấp dưới nghe được hết hồn, nhưng cũng không hỏi nhiều, đáp ứng xong lập tức đi chấp hành.

Mới vừa tắt điện thoại, y xoay người đi vào văn phòng, thư ký lại đột nhiên vội vã gõ cửa tiến vào, “Kỳ tiên sinh, Lạc Khâu Bạch hiện tại ngay dưới lầu, cậu ấy nói, cậu ấy nói...”

Kỳ Phong sững sốt một chút, không nghĩ tới thế tử lại tới công ty, lúc này hẳn không làm việc chạy đến nơi đây làm gì?

“Cậu ấy nói gì?”

“Cậu ấy nói hiện tại muốn theo chúng ta ký hợp đồng.”

Một câu làm đồng tử Kỳ Phong co rút lại một chút, tiếp hai lời chưa nói trực tiếp xuống dưới lầu.

Lúc này Lạc Khâu Bạch đứng ở dưới quầy tiếp tân Lưu Bạch, nhìn quét bốn phía, so sánh với nơi phồn vinh trước hân tham gia Nhạc Động Toàn Cầu, lúc này lạnh lùng hơn rất nhiều, mà ngay cả các fan luôn luôn thích tới nơi này giúp vui cũng không thấy bóng dáng, toàn bộ đại sảnh trống trơn, có vẻ có chút tiêu điều.

Các cô nàng ở quầy tiếp tân nghe hân đến, kinh ngạc nửa ngày không nói gì, một người hoài nghi hân không phải bởi vì quan hệ với lão bản mà tới đây vui đùa chứ, hay là buổi sáng chưa tỉnh ngủ mới nói hồ đồ như vậy.

Nếu không phải chuyện phát triển không ngừng, đại minh tinh hồng thấu nửa bầu trời đột nhiên từ bỏ lão đồng gia thực lực hùng hậu, chạy đến công ty Lưu Bạch tiền đồ kham ưu làm gì?

Lúc này, Kỳ Phong đã từ trong thang máy đi ra, liếc mắt một cái liền thấy được Lạc Khâu Bạch đang đứng tại chỗ, đi nhanh lên một cái bắt được cánh tay của hân, thậm chí đều không có quan tâm ở đây còn có người, khẩu khí không vui nói, “Em chạy đến nơi đây hồ nháo cái gì? Về Tinh Huy đi.”

Liên tiếp vài ngày hai người đều không gặp mặt, Lạc Khâu Bạch hướng y giờ giờ hộp trong tay mình, nháy mắt mấy cái nói, “Anh muốn đuổi em đi sao?”

“Em cùng Tinh Huy đã giải ước, nếu anh không cần em, em thật sự không có nhà để về.”

Lời này nói tương đối đứng đắn, người chung quanh cũng không khả nghi, nhưng dừng ở trong lỗ tai Kỳ Phong không phải ý tứ này, này hoàn toàn là thê tử thăm dò y, đổi cách làm nũng. Cũng không nhìn bây giờ là trường hợp nào, thật sự là thị sủng mà kiêu nhượng người không biết làm thế nào.

Lỗ tai Kỳ Phong có chút đỏ lên, than mặt, hoàn toàn không nhìn bên cạnh còn giám đốc nhân sự nghe nói Lạc Khâu Bạch đến ký hợp đồng cố ý tới, thấp khụ một tiếng nói, “Tùy em, muốn ký hợp đồng liền đi theo anh.”

Nói xong y giúp Lạc Khâu Bạch cầm đồ trong tay, lưu lại công nhân cùng giám đốc đang trợn mắt há hốc mồm.

Y... Bọn họ vừa rồi nhìn thấy gì? Kỳ Boss, giúp Lạc Khâu Bạch cầm đồ, hơn nữa đích thân cùng hân ký hợp đồng, đây là đãi ngộ Thiên Vương lão tử cũng không có a!

Cửa phòng làm việc “Răng rắc” một tiếng đóng cửa.

Kỳ Phong lập tức đem Lạc Khâu Bạch đặt ở trên cửa, không đợi hân mở miệng liền ngăn chặn bờ môi của hân.

Lạc Khâu Bạch đã sớm biết như vậy, cười tủm tỉm ngửa đầu hôn trả lại, một bên liếm môi nam nhân vừa cười nói, “Em rất nhớ anh.”

Một câu làm nam nhân đỏ mặt, tiếp nóng nảy thắm mắng vài tiếng, càng dùng sức áp hân vào trong ngực, hung mãnh gặm, thở hổn hển hỏi hân, “Em tại sao tới? Rất hồ nháo.”

Tiếng nước chắc chắc vang lên, Lạc Khâu Bạch bị hôn trên mặt cũng trôi lên một tầng đỏ ửng, cười nói “Như thế nào... Anh không cảm động? Em chính là bồi thường vài ngàn vạn cho Tinh Huy, cố ý đến tìm nơi nương tựa.”

Kỳ Phong liếc hân một cái, hàm bờ môi của hân chậm rãi liếm, một lát sau không nói gì, “Ân” một tiếng.

Y sẽ không nói cho thê tử, tim của y đến bây giờ còn còn đập nhanh, từ khi nhìn thấy Lạc Khâu Bạch mang theo đồ vật xuất hiện ở trước mặt y, y hô hấp không vững vàng.

Quá đáng... Thê tử của y sao có thể tốt với y như vậy.

Nhiều ngày không thấy, chỉ trông vào điện thoại nghe một chút thanh âm của đối phương là không đủ, hiện giờ rốt cục đụng đến thân thể ấm áp, hai người tùy thời đều tùy ý ôm hôn trong phòng làm việc, rõ ràng chỉ có vài ngày không thấy đã có chút hương vị tiểu biệt thắng tân hôn.

Hai người ôm nhau, hôn một liên nghỉ ngơi, tiếp lại không biết là ai chủ động trước, môi trong chốc lát lại đụng phải nhau, lúc này không cần thân thể tiếp xúc, thậm chí đầu lưỡi đều không có đi vào, chỉ lẳng lẳng như vậy cũng đã thập phần thỏa mãn.

Chờ đến khi cả hai thở hổn hển, Lạc Khâu Bạch nằm ngửa trên ghế sofa, Kỳ Phong giống con vật to lớn ghé vào ngực hắn.

Lạc Khâu Bạch tùy tay rút ra hợp đồng đã bị hai người áp nhãn, cả nội dung đều không nhìn đã tùy tiện ký lên, trầm mặc một hồi mới mở miệng hỏi, “Sự tình của công ty thực phiền toái sao?”

Kỳ Phong không nhẹ không nặng hừ một tiếng, tựa hồ không đem việc này để ở trong lòng.

“Lão gia cùng Hàn Chiêu bên kia... Anh định làm như thế nào?”

Kỳ Phong cười lạnh một tiếng, “Làm như thế nào? Anh đương nhiên muốn những gì thuộc về anh, lão gia vô duyên cớ vô cớ làm chuyện quá giới hạn như vậy, không phải để kích thích anh sao, bất quá anh cũng không xem cậu ta là đệ đệ, lão nhân gia ông ta muốn bức anh trở về cũng phải xem anh có nguyện ý hay không.”

Lạc Khâu Bạch nhấp hé miệng, có chút lo lắng, “Nhưng trên tay anh chỉ có 45% cổ phần công ty, liên tính cùng lão gia cân sức ngang tài, cũng lấy không được quyền phát ngôn của Kỳ gia, hơn nữa hiện tại Lưu Bạch đúng là đang cần tiền, cục diện đối với anh thực bất lợi, hơn nữa...”

Nói tới đây hắn đột nhiên chống lại ánh mắt mỉm cười của Kỳ Phong, tiếp sừng sốt một chút, “Chẳng lẽ... Anh đã nghĩ tới biện pháp đối phó lão gia?”

Kỳ Phong nhún lông mày, tựa hồ là chấp nhận, đem chuyện vừa rồi tại phòng họp cùng chuyện phân phó với cấp dưới đều nói cho hắn.

Lạc Khâu Bạch nghe xong nghi hoặc lại khiếp sợ hít một hơi, đưa tay sờ sờ trán Kỳ Phong, “Anh... Anh không phát sốt đi? Anh đem toàn bộ tiền của mình đều cầm đi mua cổ phiếu Côn Luân, tung ra giá thấp cả tiền vốn cũng không bảo đảm, này hoàn toàn là hành vi tự sát tổn nhân bất lợi kỷ.”

Kỳ Phong nhún mày hỏi ngược lại, “Ai nói anh lấy tiền của mình?”

“Trong sổ sách của anh không phải tiền của anh còn có thể là...” Nói tới đây Lạc Khâu Bạch như là đột nhiên kịp phản ứng, tiếp ánh mắt đều sáng, “Số tiền này không phải là tiền hoa hồng anh tại Kỳ gia được chia sao?”

Kỳ Phong câu khước miệng, lộ ra một tia biểu tình “Hiếm khi em thông minh như vậy”, “Lão gia hiểu được ý nghĩa của Lưu Bạch với anh, cho nên mới xuống tay với nó, làm cho anh không thể không vận dụng tiền hoa hồng từ cổ phần của công ty Côn Luân đi trợ giúp công ty, đến lúc đó một khi anh làm, liền sẽ như không đáy, đem tất cả tiền của anh tiêu hao hết. Cứ như vậy ông ta sẽ biết công ty là uy hiếp của anh, càng sẽ tìm cách tách rời Lưu Bạch, thẳng đến khi anh cúi đầu. Ông ta đích xác thông minh, nhưng anh cũng không ngốc, làm sao có thể để ông ta nắm bím tóc của anh?”

“Nhưng anh mua cổ phiếu Côn Luân lại bán với giá thấp, không phải là giống không đáy, một ngày nào đó sẽ hao hết sao?”

Côn Luân nhiều năm tích góp từng tí một, tài sản so với Lưu Bạch nhiều lắm, nếu cùng ông đánh “Tư bản chiến”, Kỳ Phong căn bản không phải đối thủ.

Kỳ Phong gọi lên một tia tươi cười châm chọc, “Chính là lấy tiền Kỳ gia đánh Kỳ gia không phải rất có ý tứ sao?”

“Anh muốn lấy tiền cứu công ty, được mất vẫn là một công ty, chính là lấy tiền phá cổ phiếu Côn Luân, nhượng lão gia cùng cổ đông nội loạn, cái anh nhắm đến chính là toàn bộ Kỳ gia.”

Nói xong y sờ sờ môi Lạc Khâu Bạch, lộ ra tươi cười, “Chồng em cho tới bây giờ không mua bán lỗ vốn.”

Nam nhân luôn luôn hỉ giận không hiện ra, đại đa số thời gian đều lạnh như băng giống tảng đá, hiện giờ đột nhiên lộ ra biểu tình kỳ càng tính toán như thế, lập tức làm Lạc Khâu Bạch nở nụ cười, ở trong lòng thầm mắng một câu “Nhìn anh đặc ý kia”, tiếp thẩu đi lên căn bờ môi của y.

Lạc Khâu Bạch đột nhiên cùng lão đông gia giải ước, lấy thù lao cực thấp, rất nhanh cùng Lưu Bạch ký hợp đồng, mà còn đem 90% tài sản toàn bộ nhập vào tân đông gia, tức tức đóng 4 bộ phim truyền hình giá siêu cao cùng 1 bộ phim tài chính hùng hậu của Hollywood Chiến Tranh Sử Thi, đồng thời còn như không muốn sống nhận 10 quảng cáo đại ngôn.

Này đó điện ảnh và truyền hình cùng quảng cáo đều là nhân mạch khi Lạc Khâu Bạch rời đi Tinh Huy tích góp từng tí một, mặc kệ hấn ở công ty nào, đạo diễn cùng nhà sản xuất đều điểm danh hấn, cho nên hấn cũng thành “Chậu châu báu” của toàn bộ giải trí Lưu Bạch.

Từ số một Tinh Huy, chuyển đến Lưu Bạch tràn ngập nguy cơ, ý nghĩa hấn sẽ bị Côn Luân thực lực hùng hậu xếp vào “Sổ đen phong sát”, đây đối với một minh tinh như mặt trời ban trưa mà nói, hiển nhiên là một quyết định phi thường ngu ngốc, nhưng là tin tức hấn đối công ty tại giới giải trí truyền ra, tất cả mọi người hiểu được, Lạc Khâu Bạch đây là đang giúp bạn không tiếc cả mạng sống.

Trong lúc nhất thời, hình tượng tượng nghĩa của hấn xâm nhập thân tâm, đưa tới nhiều người đồng lòng cùng người xem nhất trí tán dương, ngược lại giải trí Lưu Bạch đoạt đến không ít tân hiệp ước.

Trên mạng đối với chuyện này càng nghị luận sôi nổi, những hủ nữ đang ẩn núp trên các đại diễn đàn lại rục rịch, kê huyết hào: “Nhìn Kỳ Phong cùng Lạc Khâu Bạch tôi lại tin tưởng tình yêu, anh anh anh!”

Kỳ Phong cùng tập đoàn tài chính Côn Luân mâu thuẫn, cũng không giảm bớt theo thời gian.

Lưu Bạch tuy rằng bị thương nặng, trừ Lạc Khâu Bạch cùng diễn viên cực cá biệt còn đang quay bên ngoài, nghệ sĩ khác không phải ăn không ngồi chờ cũng là đối công ty khác, nhưng Kỳ gia phong tỏa cũng chỉ trong một thời gian ngắn, lại không thể bức Lưu Bạch vào tử lộ.

Tất cả mọi người đang chờ thủ đoạn tiếp theo của Kỳ gia, kết quả tập đoàn tài chính Côn Luân lại chậm chạp không có động tác, ngoại giới đều bắt đầu đoán, rốt cuộc là gia tôn lưỡng có chuyện gì đó, Kỳ gia lại làm đến loại trình độ này, lại không ai biết gần đây tập đoàn tài chính Côn Luân cũng không yên ổn.

“Cổ phiếu công ty đã bị ảnh hưởng rất lớn, cổ phiếu càng đi xuống, đã liên tục hơn nửa tháng không có dấu hiệu ấm lại.”

Cấp dưới đứng ở một bên hội báo công tác, lão gia tựa vào đầu giường, ho khan vài tiếng, “Điều tra ra là xảy ra chuyện gì không?”

“Hiện nay có thể xác định chính là công ty đầu tư nhỏ Tứ gia, bọn họ dùng đại lượng tài chính mua cổ phần công ty Kỳ gia, sau đó lấy giá cực thấp bán tháo, hành vi như vậy đã được duy trì một đoạn thời gian, cho nên cổ phiếu Côn Luân đại rung chuyển.”

Lão gia thở hắt hắt một hơi, tiếp lại ho khan vài tiếng, dùng khăn tay lau vài tia tơ máu.

Cuối xuân thời tiết dễ dàng phát bệnh, bệnh tình ông đột nhiên tăng thêm, mấy ngày nay thậm chí không cách nào xuống giường nổi.

Ông nhắm mắt lại trầm khẩu khí, ném khăn tay sang một bên, run run rẩy rẩy cười lạnh một tiếng, niệm ra một cái tên “Kỳ Phong”.

“Nhiều năm lịch lãm như vậy trên thương trường, xem ra tất cả đều là uống phí, lúc này còn ngây thơ cho rằng dùng loại chiêu số tổn nhân bất lợi kỷ này có thể xoay chuyển? Quả thực là tự chui đầu vào rọ.”

Nói đến kích động ông lại kịch liệt ho khan vài tiếng, một bên vỗ ngực một bên nhắm mắt lại.

Bên cạnh cấp dưới rủ mi nói, “Lão gia kia chúng ta hiện tại phải làm gì? Chẳng lẽ để thiếu... Kỳ tiên sinh tiếp tục cao mua thấp bán? Kia công ty càng thêm nguy cơ.”

Lão gia khoát tay, “Không cần phải xen vào, kệ nó, phương thức tự chịu diệt vong này căn bản chống đỡ không đến vài ngày.”

Lấy một công ty giải trí tiểu tư bản muốn tổn thương Côn Luân căn bản chính là kiến càng lay cổ thụ (lấy trứng chọi đá). Giết địch một ngàn tự tổn hại tám trăm, thương trường thay đổi trong nháy mắt, cũng không phải là nơi tiểu hài tử chơi đùa, Kỳ Phong rốt cuộc vẫn còn non.

“Nhưng ban giám đốc cùng vài vị cổ đông đã bởi vì cổ phiếu cuồng ngã mà có ý kiến, hơn nữa dù sao Kỳ tiên sinh cũng nắm 45% cổ phần công ty trong tay, đến lúc đó công ty chia hoa hồng chẳng phải là lại cho anh ấy tiếp tục đánh sâu vào đại bàn công ty sao?”

Lão gia cười nhạo một tiếng, “Lần chia hoa hồng sau còn phải chờ nửa năm, cậu cảm thấy tiền trong tay nó có thể duy trì đến lúc đó sao? Nó nguyên ý đốt tiền, liền bồi nó, khi nó một Côn Luân sẽ lấy lại hết vốn gốc, đến lúc đó ta mới hạ thủ.”

Cấp dưới không nói gì thêm nữa, gật đầu đáp ứng sau do dự một chút mở miệng nói, “Lão gia, còn có một việc, Hàn thiếu gia đã đợi ở cửa rất lâu, ngài hiện tại có tiện gặp anh ấy không?”

Lão gia lúc này nhíu mày, cầm khăn tay ho khan vài tiếng, trầm giọng nói, “Kỳ gia không có thiếu gia họ Hàn, về sau chỉ cho gọi Hàn tiên sinh, nhớ kỹ chưa?”

Thuộc hạ gật đầu, lão gia phất phất tay, nhắm mắt lại nằm vào trong chăn, “Được rồi ... Khụ, cậu gọi nó vào đi.”

Răng rắc một thanh âm vang lên, Hàn Chiêu đi đến.

Anh ta lãnh mặt nhìn Kỳ lão gia, không chút để ý nói, “Kỳ lão tiên sinh, ngài có chuyện tìm tôi?”

Kỳ lão gia cả ánh mắt đều lười mồm, “Ân” một tiếng chậm rãi mở miệng, “Hàn Chiêu, có chút việc ta nghĩ con hẳn là hiểu được, ta cho con tiến vào Kỳ gia nhưng không có nghĩa là con có thể nhúng tay vào chuyện Kỳ gia, hảo hảo cầm 5% cổ phần công ty ta cho con, con nguyên ý xài như thế nào đều không hề gì, nhưng chuyện của công ty vẫn là ta định đoạt, con bây giờ không có tư cách nhúng tay, chờ đến khi Tiểu Phong trở về, nó cũng là anh con, con phải biết trên dưới, nhớ kỹ chưa?”

Hàn Chiêu bán híp mắt, gắt gao nắm chặt tay, trên mặt lại không hiện gì, “Đương nhiên, tôi chỉ là vì muốn người, những thứ khác tôi tuyệt không quan tâm.”

“Ngài hảo hảo dưỡng bệnh đi, tôi còn muốn quay phim, cáo từ.”

Nói xong, anh ta hoàn toàn không quản lão gia không ngừng ho khan, thậm chí đều thấy khăn tay có tơ máu, cũng chỉ là lạnh lùng dịch khai tầm mắt, một câu cũng không có hỏi trực tiếp xoay người đóng sầm cửa phòng.

Vài ngày kế tiếp, toàn bộ thương giới tựa hồ cũng biến thành cuộc chiến giữa Lưu Bạch cùng Côn Luân, hai phe đã như nước với lửa.

Lưu Bạch nửa chết nửa sống, tập đoàn tài chính Côn Luân cũng không yên tĩnh, đại bàn bị Kỳ Phong liên tục trút tiền vào cũng không thể thoải mái, cổ phiếu cứ rơi, mà bệnh của lão gia mấy ngày nay càng chuyển tiếp đột ngột, không có tâm tư đi quản cổ phiếu công ty, ông nhận định Kỳ Phong có nhiều tiền cũng không chống đỡ được mấy ngày, Côn Luân đang bồi y chơi, cho nên vẫn luôn ẩn lui dưỡng bệnh, chờ Kỳ Phong sơn cùng thủy tận (cùng đường) trở về cứu ông.

Không có người cầm quyền đi ra khống chế cục diện, ban giám đốc và cổ đông đã bất mãn, nhưng cổ đông lớn nhất công ty một người là một lão già, một người là Kỳ Phong, hiện giờ một người bệnh bất mãn, một người bị đuổi đi, trong lúc nhất thời sản nghiệp lớn như vậy như rắn mất đầu.

Nhưng tối không xong không phải cái này, mà là nhân tâm tan rã. Lúc bên trong Côn Luân tối rung chuyển, có mấy cổ đông muốn người duy nhất trong Kỳ gia là Hàn Chiêu đi ra chủ trì cục diện, đề nghị này lại bị một phe cổ đông cầm quyền cực lực phản đối vì anh ta là con riêng.

Thời gian này, Hàn Chiêu làm cổ đông lại hoàn toàn không quan tâm tồn vong của Kỳ gia, cầm cổ phần công ty đầu tư cho 1 bộ tân điện ảnh, vừa ra tay liền tốn hơn cả triệu, khiến mỗi đồng sự trong Côn Luân triệt để phân liệt.

Buổi chiều hôm nay tập đoàn tài chính Côn Luân vừa mới mở đại hội cổ đông, lại một lần nữa vì vấn đề này đã xảy ra nhiều ý kiến khác nhau.

“Tôi thật không rõ lão gia tìm trở về một đứa con riêng để làm gì, lúc đại thiếu gia cầm quyền công ty cũng không có loạn thành như vậy.”

“Đừng nói nữa, may mắn Côn Luân tài đại khí thô, nếu không tôi thật sợ chút cổ phần trên tay tôi cũng không bảo đảm.”

Hai đồng sự từ trong tòa nhà đi ra, trong đó một người đi đến bãi đỗ xe, vừa mới mở cửa xe, một chiếc xe màu đen chậm rãi tiến lại đây.

Ông ta nghi hoặc ngẩng đầu, lúc này cửa sổ xe hạ xuống, ông ta vừa nhìn thấy khuôn mặt kia đã lắp bắp kinh hãi.

Kỳ Phong nhíu lông mày, trầm giọng mở miệng, “Triệu đồng sự, có thời gian đi uống ly cà phê không?”

81. Chương 84

Chương 84

Ngồi trong quán cà phê, nhìn nam nhân đối diện, Triệu đồng sự vẫn có chút kinh sợ.

Nhiều năm qua, Kỳ Phong vẫn luôn chưởng quản toàn bộ Kỳ gia, lão gia mặc dù là chủ tịch, nhưng quyết sách cùng vận tác vẫn luôn là vị đại thiếu gia này, có thể xưng ông Vua không ngại.

Cho tới nay, lão gia đối với vị đích tôn trưởng tử này có chút coi trọng, mà Kỳ Phong cũng có đầy đủ năng lực làm cho người tin phục, chưởng quản công ty nhiều năm như vậy, không chỉ đem sự vụ của công ty xử lý gọn gàng ngăn nắp, thậm chí còn đem sản nghiệp Côn Luân mở rộng đến tầng cao mới, tại thương giới nhắc tới đại thiếu gia Kỳ gia, không ai không biết y thiết huyết thủ đoạn cùng sát phạt quyết đoán, công ty cao thấp đã vui lòng phục tùng y.

Hai năm trước, ban giám đốc ai cũng không biết gia tôn lưỡng rốt cuộc xảy ra vấn đề gì, đầu tiên là đại thiếu gia phũ tay rời đi, tiếp lại là Kỳ lão gia nhận con riêng, công nhiên phong sát giải trí Lưu Bạch.

Toàn thể cổ đông đều đầu óc lơ mơ, nhưng dù sao đây cũng là Kỳ gia làm chủ, hiện giờ hai công ty trở mặt nhau, vị đại thiếu gia này vì sao lại đột nhiên tìm tới ông ta?

Kỳ Phong mặt không đổi sắc quấy ly cà phê trước mặt, đồng tử thâm sắc nhìn không ra một tia gợn sóng, tựa hồ hoàn toàn không muốn mở miệng nói chuyện chỉ lẳng lặng ngồi ở chỗ kia.

Côn Luân cao thấp ai cũng biết vị Đại công tử này hỉ giận không hiện ra, hiện giờ y càng không nói lời nào, trong lòng Triệu đồng sự càng bồn chồn, cuối cùng vẫn thiếu kiên nhẫn mở miệng trước.

“Đại thiếu gia, không biết ngài... Hôm nay hẹn tôi ra có chuyện gì?”

Nhìn ông ta rốt cục nhịn không được mở miệng, Kỳ Phong nhíu lông mày.

Loại đàm phán này luôn luôn phải chú ý sách lược, nếu không thể chờ đợi được nói ra mục đích của chính mình, sẽ lộng xảo thành chuyện, dù sao y đã tốn nhiều tâm tư như vậy vào thị trường chứng khoán Kỳ gia, hiện giờ thời cơ thành thực, rốt cục là lúc ra tay.

“Đừng gọi đại thiếu gia, Kỳ gia hiện tại vị kia mới là thiếu gia, tôi đã sớm không thuộc về Côn Luân nữa, thụ không nổi ba chữ kia.” Kỳ Phong đem ly cà phê để vào trước mặt, ngửa người dựa trên ghế sa lông.

Triệu đồng sự vừa nghe cái này lập tức kinh sợ xua tay, “Đại thiếu gia đừng nói vậy, cổ đông chúng tôi trong đại hội, trừ ngài, chúng tôi căn bản không thừa nhận những người khác.”

Kỳ Phong cười như không cười nhíu lông mày, bất quá độ cung rất thấp mắt thường căn bản thấy không được.

“Triệu đồng sự, chớ khấn trương, tôi cùng với ông không thân chẳng quen, lại không phải thủ trưởng của ông, ông nói thật tôi cũng không thể làm gì ông, huống chi ông nói lời này không sợ truyền đến tai lão gia cùng Hàn Chiêu sao? Đến lúc đó lợi bất cập hại, có thể mất nhiều hơn được.”

Triệu đồng sự vừa nghe lời này, vội vàng nói, “Đại thiếu gia, tôi nói đều là thực...”

Kỳ Phong khoát tay áo, trầm giọng nói, “Triệu đồng sự, là thật hay giả đều không hề gì, này đó liền không cần phải nói, tôi hôm nay tìm ông đích thật là có một chuyện muốn nói.”

Y buông xuống ly cà phê, trịnh trọng ngẩng đầu, y bình thường một bộ bất cầu ngôn tiểu (nói năng thận trọng), hiện giờ ánh mắt sắc bén một khi rơi xuống trên người người khác, liền có một loại ảo giác bị động vật nguy hiểm để mắt tới.

Triệu đồng sự trong lòng lộp bộp một tiếng, kính sợ với vị đại thiếu gia này lại dâng lên, sợ mình nói ra cơ mật của Côn Luân, điều này làm cho ông ta còn thật không cách nào cự tuyệt.

Nhưng Kỳ Phong lại lộ ra một khuôn mặt u sầu hiềm thấy, tựa hồ đang do dự cái gì, một lát sau mới trầm giọng mở miệng, “Tôi hôm nay tới tìm ông chẳng qua muốn hỏi một chút thân thể ông nội thế nào, ông cũng biết hiện giờ hình thức...”

Câu nói kế tiếp y thực tài tình dừng lại không nói, lưu lại cảm giác làm cho người mơ màng.

Triệu đồng sự làm việc trong Côn Luân 20 năm, Kỳ Phong thậm chí là được ông ta chăm chút, nhưng ông ta chưa từng thấy qua nam nhân lạnh như băng này lộ ra quá cảm xúc rõ ràng như vậy, thực hiển nhiên nhắc tới lão gia.

Trong lúc nhất thời ông ta ngây ngẩn cả người, qua nửa ngày mới ý thức tới Kỳ Phong hiện giờ có thân phận đối địch, công nhiên xuất hiện tại bãi đỗ xe Kỳ gia, chỉ là bởi vì điều này. Vốn ông ta cho rằng Kỳ Phong là tới “Chiêu hàng” cùng đối chọi gay gắt, hiện giờ nghĩ đến ông ta trông gà hoá cuốc, trong lòng nhin không được hơi hơi hít một hơi, rốt cuộc là gia tôn lương a...

Triệu đồng sự thả lỏng cảnh giác, nhếch môi nói, “Lão gia thân thể cụ thể như thế nào tôi cũng không rõ ràng lắm, nói là bệnh tình lại tăng thêm, cho nên luôn luôn ở trong nhà dưỡng bệnh, ông đã thật lâu không có lộ mặt trong công ty, công ty hiện tại coi như là rần mất đầu.”

Nghe được bệnh tình của lão gia, đồng tử Kỳ Phong co rút lại một chút, ngón tay đặt trên bàn vô ý gõ hai cái.

Côn Luân hiện tại hỗn loạn y cũng sớm đã tiên đoán được, này đó cũng là vốn gốc y tiêu hao để đạt tới hiệu quả.

Y biết lão gia đã đoán được người sau lưng bốn phía thu mua cổ phiếu Kỳ gia là mình, nhưng y hiểu rất rõ lão gia, căn bản ông ta luôn khinh thường mình, cho nên y liệu định chuyện này lão gia căn bản sẽ không theo các vị cổ đông Côn Luân, chờ đợi mình “Dầu hết đèn tắt” quay đầu lại cầu xin tha thứ, mà chỉ sợ cổ đông khác cũng chỉ có thể tra được sau lưng động thủ chỉ là vài công ty đầu tư nhỏ cùng Lưu Bạch không liên lụy, tuyệt đối trăm triệu lần không thể tưởng được là Kỳ Phong y dùng “Tử chiến đến cùng, tuyệt địa phùng sinh”.

Dù sao ai cũng không ghĩ tới công ty mình một tay sáng lập, mình lại không tiếc phí tổn đi phá cổ phiếu của đối thủ cạnh tranh?

Này đó đủ loại y toàn bộ đều tính đến, nhưng duy nhất không nghĩ tới chính là bệnh của lão gia lại lợi hại như vậy.

Trên mặt Kỳ Phong nhìn không ra biểu tình gì, một lát sau mới mở miệng, thanh âm kia trầm thấp như là lằm bằm lằm bằm, “Đã không có biện pháp lộ diện sao...”

Nghĩ đến đây, y nhăn lại mày mao, “Vì sao lại như rần mất đầu? Lão gia bị bệnh, không có những người khác sao, Hàn Chiêu đâu?”

Nhìn Kỳ Phong vẫn quan tâm Kỳ gia, lời nói giữa những hàng chữ đều mang theo lo lắng, Triệu đồng sự liền càng thêm cảm khái.

Đồng dạng là con cháu Kỳ gia, một người bị lão gia tử chèn ép vẫn biết trở về ân cần thăm hỏi một tiếng, thậm chí hai phe hiện giờ như nước với lửa, cũng không muốn đem người nhà mình bức vào tuyệt lộ, nhưng một người khác chỉ biết đốt tiền vào phim có hoa không quả, giống như Côn Luân rung chuyển cùng anh ta không có chút nào quan hệ, buồn cười chính là lão gia còn nhận anh ta trở về.

Nghĩ như vậy, lại nhớ tới vừa rồi hai phe trong đại hội cổ đông vì Hàn Chiêu tranh luận không ngớt, ông ta nhin không được mở miệng, “Hàn Chiêu bất quá chỉ là bài trí, hiện giờ Côn Luân không ổn định như vậy,

đúng là lúc cần thu hồi tài chính ổn định cổ phiếu, anh ta lại lập tức ném ra vài triệu, giống như ước gì Kỳ gia sớm phá sản một chút vậy.”

Kỳ Phong cười như không cười mặc ông ta oán giận, Triệu đồng sự nhắc tới cái này liền càng thêm căm tức.

Ông không xem Kỳ Phong như ngoại nhân, ngược lại là đứa con riêng đột nhiên xuất hiện làm ông ta thực khó tiếp thu, nhưng lời này tuyệt đối không thể nói trong công ty, nếu không sẽ dao động nhân tâm, cho nên ông cùng vài người khác phải cực lực chịu đựng, hiện giờ bị vài câu của Kỳ Phong hơi chút kích động, trong lòng không cam liền không nín được tất cả đều xông ra.

“Hiện tại công ty đã loạn thành một nồi cháo, cổ phiếu lại rơi xuống, ban giám đốc hoảng sợ, có không ít người còn trông cậy vào Hàn Chiêu đi ra chủ trì đại cục, nhưng cậu ta chỉ là một đạo diễn, làm sao có thể hiểu kinh thương? Đại thiếu gia, nói thật với cậu, kỳ thật tôi cùng không ít cổ đông vẫn luôn ngóng trông cậu trở lại, nếu có cậu công ty cũng sẽ không biến thành cái dạng này.”

Kỳ Phong bán híp mắt không nói gì, trong lòng lại tính toán.

Y không tiếc phí tổn mua cổ phiếu Kỳ gia, tất cả mọi người cho rằng y cứng đối cứng, thậm chí cả lão gia đều cho rằng y lấy trứng chọi đá, nhưng không ai biết trận mua bán này y mới là người thắng, dùng giá trị con người đổi đi nội loạn Kỳ gia, y có thể thừa dịp, mua bán này y chỉ lời không lỗ.

“Triệu đồng sự, ông quên tôi hiện tại cũng không phải là người Kỳ gia, ông nói này đó không sợ tôi sau lưng giờ thủ đoạn sao?”

Kỳ Phong tứ bình bát ổn mở miệng, Triệu đồng sự hít một hơi nói, “Đại thiếu gia, tôi nhìn ra được cậu đối với Kỳ gia không phải không có chút tình cảm nào, nếu không cậu cũng sẽ không cố ý hẹn gặp tôi, chỉ hỏi bệnh tình lão gia. Tôi tuy rằng không biết ngài cùng lão gia rốt cuộc xảy ra chuyện gì mới đi đến hiện tại, nhưng là gia tôn lương chỗ nào có cái gì thâm cừ đại hận? Chỉ cần cậu trở về, còn có chuyện gì với đứa con riêng kia?”

Trên mặt Kỳ Phong tĩnh mịch như nước, lắc lắc đầu, thanh âm không bị bám phục nói, “Tôi không có khả năng trở về.”

“Vì sao? Trong tay cậu còn nắm chặt cổ phần Côn Luân, vì sao không thể trở về?” Triệu đồng sự có chút sốt ruột.

Lúc này có thể ngăn cơn sóng dữ chỉ có Kỳ Phong, lão gia bệnh nặng, nếu đến chết mới thôi Kỳ Phong đều chưa trở về, kia Côn Luân liền sẽ dừng ở trong tay Hàn Chiêu, vài cổ đông đều không nguyện ý nhìn thấy sự tình như vậy.

Kỳ Phong nhú lông mày, khoe miệng gợi lên một tia thâm ý, “Tôi là bị ông nội đuổi đi, hơn nữa còn là vì một đứa con riêng tôi từ nhỏ chưa thấy qua đuổi đi, nếu ông là tôi, có trở về hay không?”

“Hiện tại toàn thể giới cũng biết Kỳ Phong tôi là ‘Khí tử’ Kỳ gia, cũng chờ xem tôi thân bại danh liệt, cho nên Kỳ gia với tôi mà nói cũng chỉ dư lại một người ông có huyết thống quan hệ thôi, trừ thứ này, tôi đối với tập đoàn tài chính Côn Luân đã không có bất cứ ý nghĩa gì, lúc này trở về rõ ràng là nói cho người khác biết tôi muốn đoạt gia sản.”

Triệu đồng sự vừa nghe cái này trực tiếp ngồi không yên, “Vậy không có khả năng khác sao?”

Nếu tập đoàn tài chính Côn Luân tìm không ra người cầm quyền, mặc cho cổ phiếu tiếp tục trượt xuống, bọn họ cũng sẽ tán gia bại sản.

Tha một vòng tròn lớn như vậy, Kỳ Phong chờ chính là một câu nói kia.

Hiện giờ mục đích đã đạt, y ngược lại không động thanh sắc uống cà phê, một bộ dáng hoàn toàn không tính toán nói thêm gì đi nữa.

Thẳng đến khi Triệu đồng sự lo lắng lại hỏi y một lần, “Đại thiếu gia, chuyện ngài về Côn Luân chẳng lẽ thật không có một chút chuyển cơ?”

“Đây cũng không phải, biện pháp nhất định là có.” Kỳ Phong buông xuống ly, bán híp mắt nhìn Triệu đồng sự đối diện, đồng tử thâm sắc đột nhiên sắc bén lên, mang theo cường đại áp bách, trong lúc nhất thời làm phía sau lưng Triệu đồng sự có chút lạnh cả người.

“Triệu đồng sự, ông tại Kỳ gia làm nhiều năm như vậy, quy củ công ty ông hiểu được, ngay cả trong tay của tôi nắm bắt 45% cổ phần, toàn thể cổ đông có nhiều hơn phân nửa cũng vẫn không có tiếng nói. Không có tiếng nói, lại không có lão gia duy trì, liên ý nghĩa tôi trở về cũng không có biện pháp chưởng quản công ty, đến lúc đó kết quả vẫn là như thế.”

“Huống hồ còn có một Hàn Chiêu ở bên cạnh như hổ rình mồi, ông cũng nói, ban giám đốc cũng có không ít người cổ vũ anh ta, vạn nhất lão gia tâm tình tốt đem hơn phân nửa cổ phần cho anh ta, tôi đây ‘Ngoại nhân’ bị đá ra khỏi Kỳ gia cũng lực bất tòng tâm.”

Thốt ra lời này xong, mồ hôi trên trán Triệu đồng sự đều xông ra, những lời này của Kỳ Phong rõ ràng đang ám chỉ ông ta: Nếu trên tay y cũng không có đủ cổ phần, như vậy Kỳ gia tùy thời có khả năng theo họ “Hàn”, một khi tương lai Côn Luân bị một người chỉ biết quay phim hoàn toàn không động kinh thương nắm ở trong tay, nếu tán gia bại sản, như vậy cả tâm huyết nửa đời người của Triệu đồng sự cũng như nước chảy về biển đông...

Lúc này Triệu đồng sự có ngốc cũng kịp phản ứng, ông xoa xoa mồ hôi sau ót, chống lại ánh mắt thâm thúy của Kỳ Phong, phía sau lưng đều ứa mồ hôi.

Thật là đáng sợ... Ông ta hiện tại mới ý thức tới mình từ đầu đến cuối đều bị Kỳ Phong dắt đi.

Một hoàn bộ một hoàn, đi từng bước một đem vấn đề dẫn tới cổ phần công ty, làm cho mình hoàn toàn ở trước mặt y bại lộ ý nghĩ trong lòng.

“... Đại thiếu gia, vậy cậu muốn thế nào?”

“Người thông minh.” Kỳ Phong vừa lòng nhíu lông mày, “Tôi có thể thế nào? Chẳng qua vừa rồi lời Triệu đồng sự nói làm tôi cảm thấy rất có đạo lý, tôi không thể mắt mở trừng trừng nhìn ông nội bệnh nặng, Côn Luân suy sụp còn thờ ơ, cho nên ông đề nghị tôi trở về vẫn có thể xem là một ý kiến hay, về phần biện pháp, xem ông có mua hay không mua, dù sao...”

Nói tới đây y cố ý dừng một chút, nhìn Triệu đồng sự bởi vì khẩn trương hầu kết cao thấp lẫn lộn một chút mới trầm giọng mở miệng, “Tôi thực cảm kích ngài cổ vũ tôi, chỉ có chính doanh, sau khi chuyển thành công lại vô tư, ngài nói có đúng không, Triệu đồng sự?”

Lấy giấy bút, y lưu lại một dãy số trên đó, “Ngài có thể suy xét một chút rồi liên hệ tôi, tôi sẽ không bạc đãi ân nhân, hôm nay quý rầy.”

Nói xong lời này, y đứng dậy ly khai quán cà phê, Triệu đồng sự cầm tờ giấy kia, là một tờ chi phiếu, lúc này ông ta mới hiểu được nguyên lai đây mới là mục đích thật sự Kỳ Phong tìm ông ta.

Khi về đến nhà, trong phòng đèn không sáng.

Kỳ Phong mới vừa đẩy cửa phòng ra, cũng cảm giác một đoàn mềm nhũn nghiêng ngả lão đảo nhào tới trên đùi y, cúi đầu vừa thấy là Đoàn Đoàn.

“Ba... Ba ba...” Tiểu tử kia cao hứng cong lên ánh mắt, lộ ra hai tiểu má lúm đồng tiền, cố gắng trảo ống quần Kỳ Phong bảo trì cân bằng.

Tiểu tử kia hiện tại đã hơn một tuổi, vừa mới học đi, tuy rằng phần lớn vẫn phải có người ôm, cất bước đi, thất tha thất thểu cũng có thể đi vài bước.

Kỳ Phong một phen ôm lấy bé, trên mặt vẫn cứng rắn, nhưng nhìn kỹ liền sẽ phát hiện khóe miệng của y thượng kiêu.

“Nha a, mua...” Tiểu tử kia mắt thấy cũng có chút cao lớn, nói chuyện cũng không ít, cũng không biết là TV độc hại hay bị thê tử giáo phá, lúc này hai tiểu móng vuốt hoàn trụ cổ Kỳ Phong hôn lên, còn cố ý phát ra thanh âm hôn hôn.

Kỳ Phong cũng cảm giác tâm can đều run rẩy, cực lực ngăn chặn ý cười trên mặt, cùng nhi tử mắt to tròn đôi mắt nhỏ, thẳng nhóc tiếp tục cọ a cọ trên mặt y, Kỳ Phong rất nhanh đánh giá bốn phía, trầm giọng nói một câu “Để ba ba hôn một chút”, tiếp hướng về phía nhi tử khuôn mặt đầy thịt hung hăng hôn một hơi.

Tiểu tử kia bị cằm Kỳ Phong trát lên, cười khúc khích, lui cổ hoa chân múa tay vui sướng, lúc này chợt nghe thấy một tiếng cười, Lạc Khâu Bạch không biết đứng đó bao lâu.

Kỳ Phong lúc này không nhận được, cổ cùng lỗ tai dùng mắt thường có thể thấy được tốc độ nhanh chóng phiếm hồng, tiếp nóng nảy đem nhi tử bỏ vào ngực Lạc Khâu Bạch, cả tiếng nói, “Chảy một đồng nước miếng, trả lại cho em.”

Lạc Khâu Bạch cười trộm vài tiếng, đại điều quái hôn đều hôn, còn thẹn thùng, hôn con mình bị người ta phát hiện có cái gì phải che dấu? Thật sự là biết y không được tự nhiên...

“Ừ, nếu ghét nước miếng, người vừa rồi ôm hôn nhi tử là ai a?”

Kỳ Phong không phản ứng hẳn, đi nhanh lên trên lầu, Lạc Khâu Bạch theo ở phía sau, nắm tay Đoàn Đoàn một cái bắt được áo sơ mi Kỳ Phong, “Đoàn Đoàn, con muốn Phong Phong dắt con đi dạo không?”

“Ngô a... Ân ân...” Tiểu tử kia nhanh chóng gật đầu, nắm quần áo Kỳ Phong không buông tay, còn dùng sức đánh trong ngực Lạc Khâu Bạch rất muốn xuống dưới đi đường, bên cạnh “Phong phong” nghe thấy hai chữ này cũng nhảy lên thang lầu, oai đầu “Miêu nha?” Như là hỏi: Ông chủ gọi tôi phải không miêu?

“Tao không gọi xuân miêu!” Kỳ Phong không cao hứng mở miệng, tiếp lại lập tức ý thức được mình nói sai, “Không đúng, xuân miêu không cho dùng một cái tên giống tao!”

Lạc Khâu Bạch hắc hắc cười, “Nhưng gọi tên khác nó không phản ứng a, có phải hay không, Tiểu Bạch, Đoàn Đoàn, Miêu Miêu, Phong Phong?”

“Miêu nha ~” Nghe được hai chữ cuối tiểu béo miêu đặc biệt thần khí rất khởi tròn vo cái bụng, tựa hồ đối với tên này tương đối vừa lòng.

Mặt Kỳ Phong lúc này liền đen, hừ một tiếng cất bước lên trên, kết quả chân còn không có vươn ra đã bị Đoàn Đoàn bắt lấy.

Tiểu tử kia ngưỡng mặt bánh bao nhìn y, ánh mắt tròn vo chớp chớp nhìn y, diêm diêm mỉm cười, “Ba ba... Đi...”

Ba chữ làm tâm can Kỳ Phong lại một lần nữa nhảy loạn, trên mặt lại lộ ra biểu tình không tình nguyện dắt tay nhỏ bé của nhi tử, “... Đi.”

Tiểu tử kia cao hứng cực kỳ, học bộ dáng quyết mộng của hai ba ba, tiểu đoản chân đi lên phía trước, thiếu chút nữa té sấp xuống, Lạc Khâu Bạch ở phía sau cười dịu bé, Kỳ Phong dắt tay tiểu tử kia, trên vai Phong Phong ngồi béo giống cái cầu, bóng dáng một nhà 4 người bị ngọn đèn kéo thực dài.

Tiểu tử kia mới vừa học đi không lâu, lại chơi cả đêm, thực nhanh liền mệt đến ngủ say.

Lạc Khâu Bạch vì giúp đỡ Kỳ Phong, làm rất nhiều công tác, lúc này cũng mệt mỏi đến tinh bì lực tẫn, tựa vào trên vai Kỳ Phong ngã đầu ngủ.

Trong lúc ngủ mơ, hắn mơ hồ nghe được thanh âm tấp tấc tấp tấc, mơ hồ mở to mắt, đột nhiên nhìn thấy một bóng đen cao lớn trước đầu giường, lúc này giật mình.

“... Đại điều quái buổi tối anh không ngủ còn làm gì?”

Kỳ Phong lúc này đang lục tung, vừa nghe Lạc Khâu Bạch tỉnh, cũng không bật đèn hỏi hắn, “Số tiết kiệm cùng thẻ tín dụng em để đâu?”

Đêm hôm khuya khoắt, buồn ngủ hôn mê, đột nhiên bị hỏi loại vấn đề này, Lạc Khâu Bạch nhất thời không kịp phản ứng, theo bản năng nói “Sát cửa sổ ngăn kéo thứ hai ” tiếp ngã đầu ngủ, nhưng lúc ngủ y đột nhiên ngồi xuống, cũng tỉnh một nửa.

“Anh là phá sản hay là tư không gán nợ muốn mang theo tiền lẫn trốn?”

Lạc Khâu Bạch phi thường nghiêm túc hỏi, sợ Lưu Bạch gặp vấn đề gì lớn, lúc này Kỳ Phong tìm được hai thứ khác biệt, cũng không trả lời vấn đề trực tiếp hỏi, “Mật mã là bao nhiêu?”

“Mật mã là sinh nhật em, anh còn có Đoàn Đoàn.” Hần nói xong, tiếp đi đến trước mặt Kỳ Phong, không có ý tốt nói, “Anh sẽ không thật sự thành kẻ nghèo hèn đi? Em đã nói anh hôm nay như thế nào không được tự nhiên như vậy, nguyên lai rất cục nguyên ý được em bao nuôi nha.”

“Em nhiều lời quá, đi ngủ.” Kỳ Phong xoay người lên trên giường, mãnh liệt ngăn chặn Lạc Khâu Bạch, bịt kín chăn liền nhắm hai mắt lại.

“Uy, nói chuyện với anh a? Rốt cuộc muốn nhiều tiền như vậy làm gì? Kháo... Anh nặng chết... Tắt thở đừng đề nặng em... Mẹ nó, anh phía dưới như thế nào ngạnh?”

Vốn là liền ngủ đến mơ mơ màng màng Lạc Khâu Bạch không thể là đối thủ của Kỳ Phong, lúc này bị đại điều quá ngăn chặn.

Kỳ Phong hừ hừ hai tiếng, “Nếu em không muốn ăn đại tạp xương, liền ngoan ngoãn ngậm miệng không được phát ra âm thanh.”

Hiệp 1, Lạc Khâu Bạch bỏ mình, bĩu môi không phục nhắc một câu “Tiểu yêu tinh cuốn đi nhà của em”, tiếp ngoan ngoãn nhắm mắt lại, mơ hồ ngủ.

Đêm sâu yên tĩnh, truyền đến tiếng hít thở vững vàng, Kỳ Phong mở ra di động nhìn thoáng qua, mặt trên rõ ràng là ba chữ “Triệu đồng sự”.

Trong bóng đêm, Kỳ Phong bán nheo lại ánh mắt gọi lên một tia tươi cười, cầm ngón tay Lạc Khâu Bạch áp một chút lên hộp hộp mực đóng dấu, tiếp đặt lên hộp đồng đã sớm chuẩn bị tốt.

Lúc này y đẩy hẳn, “Ngày mai hủy hết công tác, theo anh đi một chỗ.”

Lạc Khâu Bạch ngủ say, hữu khí vô lực “Àn...” một tiếng, kỳ thật căn bản không biết Kỳ Phong nói gì.

Kỳ Phong cúi đầu hôn hôn trán hẳn, con người thâm sắc trong đêm tối lộ ra quang mang, hiện giờ mọi chuyện đã chuẩn bị, chỉ thiếu nhất lũ đồng phong thôi.

Một tuần sau, Kỳ Phong đem khoản tiền đã sớm chuẩn bị tốt toàn bộ bỏ vào thị trường chứng khoán, điên cuồng mua cổ phiếu Kỳ gia, cổ phiếu hoàn toàn thấp hơn phí tổn bị bán tháo ra ngoài, nhanh chóng đem cổ phiếu lung lay sắp đổ của Côn Luân kéo đến điểm thấp nhất, khiến cho toàn bộ ban giám đốc đại chấn động.

Nghe được tin tức này, Kỳ lão gia đang uống thuốc, nếu không phải Tôn đạo trưởng cùng bác sĩ đang ở đây, tức giận thiếu chút nữa liền ngất.

Ông biết này hết thấy đều là Kỳ Phong làm, cho nên càng thêm phần nộ, lúc này ông còn nằm trên giường nghỉ ngơi cũng ngồi không yên, nói cái gì đều phải mời đại hội cổ đông khẩn cấp.

Gần đây Mạnh Âm cuối cùng cũng đến giai đoạn kết thúc, Hàn Chiêu đang vội vàng cho tân điện ảnh, lúc này cũng bị Kỳ lão gia gọi về, cùng tham gia hội nghị.

Tầng chót phòng họp của tập đoàn tài chính Côn Luân.

Lão gia ngồi ở trên xe lăn, đắp chăn trên người, không ngừng ho khan, ông nhìn quét cổ đồng, khăn khăn mở miệng, “Ta vốn không muốn công khai chuyện này, bởi vì ta cảm thấy không cần, nhưng hiện giờ công ty loạn thành như vậy, ta làm chủ tịch phải nói rõ ràng.”

“Gần đây cổ phiếu công ty rơi xuống, đơn giản là vài công ty đầu tư nhỏ ở sau lưng phá rồi, bọn họ mua cao bán thấp thâm hụt tiền mua bán, dám cùng Côn Luân gọi nhíp, sau lưng nhất định có một nhà tài chính cường đại dựa núi, mà đó chính là Kỳ Phong, cũng chính là tôn tử gây thất vọng của ta, đó cũng là nguyên nhân hôm nay ta tổ chức hội nghị này.”

Ông đã lâu lắm cũng không nói gì dài như vậy, nói xong ho khan mười mấy phút đồng hồ mới rốt cục hoãn quá một hơi, mà lúc này chung quanh đã một mảnh ồ lên, Triệu đồng sự ngồi ở một bên, trong ánh mắt vừa khiếp sợ lại như chờ mong.

“Điều này sao có thể? Chủ tịch, chúng ta đã tra qua, chuyện này cùng Lưu Bạch không có bất cứ quan hệ nào.”

“Đúng vậy, hiện tại Lưu Bạch bị chúng ta đánh sâu vào cơ hồ muốn phá sản, đại thiếu gia cho dù có nhiều tiền như vậy cũng sẽ cứu công ty, làm sao có thể làm chuyện tổn nhân bất lợi kỷ? Huống chi, tài chính Lưu Bạch cũng không nhiều như vậy.”

Kỳ lão gia hừ lạnh một tiếng, “Không có khả năng? Nó cầm tiền từ khi Côn Luân kiếm được tiền, dù sao cũng là gia tôn lương, ta để lại mặt mũi cho nó, tiểu đả tiểu nháo cũng không so đo, nhưng nó vì cổ đông, còn hư treo một chức tổng giám đốc, không chỉ không giữ gìn ích lợi công ty, còn trả đũa, hành vi như vậy đã xúc phạm quy định công ty, ta đây làm chủ tịch sẽ không đáp ứng.”

Ông nói quá nhanh, quá kích động, một hơi phun ra một búng máu trên khăn tay, mà bên cạnh Hàn Chiêu luôn luôn chơi di động, mí mắt đều không nâng một chút, giống như Kỳ gia hết thấy đều không quan hệ với anh ta.

Lão gia gắt gao nắm chặt khăn, trong lòng trào ra một cổ phần nộ cùng thê lương, ông vốn tưởng rằng chỉ cần áp giải trí Lưu Bạch, Kỳ Phong sẽ cúi đầu, chỉ bằng việc y là cổ đông Kỳ gia, mà mình là chủ tịch, y làm tôn tử nếu còn muốn tài sản Kỳ gia, khẳng định sẽ trở về.

Nhưng ông hoàn toàn không nghĩ tới, phương pháp đánh trả của Kỳ Phong quyết tuyệt như vậy, y dùng tiền Kỳ gia đánh qua lại, tương đương đào hết tài sản Kỳ gia, chỉ cần y một ngày vẫn là cổ đông Côn Luân, liên vĩnh viễn cũng không có một ngày y vì tiền mà bức bách, cúi đầu thỏa hiệp!

Nghĩ như vậy, lão gia càng thêm kiên định quyết tâm, “Trước là ta hồ đồ, nghĩ nó dù sao cũng là trưởng tôn Kỳ gia, nếu nó hối cải ta cũng cho nó cơ hội, cho nên vẫn luôn bảo lưu chức tổng giám đốc của nó, vốn đây là bổn phận của nó bây giờ tất cả đều là ta tự mình giúp nó thiện hậu, nhưng nó làm tổng giám đốc lại tổn hại ích lợi công ty, đại hội cổ đông có quyền bãi miễn, hiện tại biểu quyết đi.”

Lời nói rơi xuống đất, hiện trường một mảnh tĩnh mịch, vài giây đồng hồ sau lại đảo rút một hơi, lần này cả Hàn Chiêu đều ngẩng đầu lên.

Lời lão gia nói phi thường dễ hiểu, ông muốn trực tiếp dùng quyền lợi đại hội cổ đông, cưỡng chế phế bỏ một chút địa vị của Kỳ Phong tại Kỳ gia, như vậy có gì khác với việc đổi người thừa kế?

Ánh mắt của tất cả mọi người giờ phút này đều dừng ở trên người Hàn Chiêu, không có ai biết mục đích thật sự của lão gia là bức Kỳ Phong trở về, trong mắt mọi người ông sở tác sở vi chính là muốn triệt để cùng Kỳ Phong ân đoạn nghĩa tuyệt, tín hiệu như vậy dừng trong mắt cổ đông lập tức có thâm ý khác.

Hàn Chiêu có 5% cổ phần, nếu Kỳ Phong không còn là tổng giám đốc, chỉ có anh ta là huyết mạch cuối cùng của Kỳ gia, này người thừa kế trừ anh ta ra còn có thể là ai?

Hiện trường một mảnh ồ lên, có người ngồi không yên, “Chủ tịch, chuyện này có phải có cái gì hiểu lầm? Ngài cùng đại thiếu gia dù sao cũng là gia tôn, không cần cả bỏ tư cách của cậu ấy tại Kỳ gia?”

“Đúng vậy lão gia, đại thiếu gia tại công ty này thành tích vài năm nay rõ như ban ngày, ngài cùng cậu ấy có mâu thuẫn, phong tỏa Lưu Bạch còn chưa tính, không tất yếu vì đứa con riêng mà làm như vậy.”

Một câu đứa con riêng châm hiện trường, vài cổ đông nín nọt, vừa thấy lão gia thay đổi hướng gió, ánh mắt linh hoạt lập tức nhảy ra, “Câm miệng của ông lại, Nhị thiếu gia còn ở nơi này ông nói hưu nói vượn cái gì? Nhị thiếu gia chính là chủ tịch nhận tổ quy tông, ông nói như vậy là cho rằng chủ tịch làm sai?”

Hai phái cổ đông mâu thuẫn vào giờ khắc này triệt để trở nên gay gắt, mà bao gồm Triệu đồng sự ở bên trong, vài cổ đông ủng hộ Kỳ Phong lúc này im miệng không nói, giống như đối với quyết định của lão gia cũng không kinh ngạc, cảnh này khiến đại đa số cổ đông khác dào dạt đắc ý.

Nhìn đi, các người làm sai trận doanh, đặt cược ở trên người ‘Khí tử’, hiện tại hối hận đi?

Lão gia thực vừa lòng, cười gật gật đầu.

Ông mới là người cầm quyền Kỳ gia, hiện tại bị bệnh, cổ đông cũng phải tuân theo. Lúc này đây bãi miễn chức tổng giám đốc của Kỳ Phong, tái lấy tổn hại ích lợi công ty truy hồi tổn thất, Kỳ Phong ôm một công

ty Lưu Bạch lung lay sắp đổ, lập tức không có đồng nào, đến lúc đó y nên hiểu được làm con cháu Kỳ gia, quan trọng chính là hiểu được cái gì gọi là thức thời.

Đường lớn không đi, cổ tình muốn đi vào ngõ cụt, vậy ông làm ông nội phải để y thanh tỉnh một chút.

Thân thể ông vẫn rất kém, nói một câu liền thở mạnh, nhưng giờ phút này lại chí đặc ý mẫn, vẫy vẫy tay với luật sư phía sau, “Nếu tất cả mọi người đồng ý quyết định này, như vậy để luật sư đến đọc công văn đi.”

Lời nói rơi xuống đất, những người ủng hộ Kỳ Phong không một chút phản đối, trong lòng lão gia có nghi ngờ nhưng không để ý, lúc này luật sư thì thầm:

“... Dựa theo quy định công ty, được toàn thể cổ đông quyết nghị, Kỳ lão tiên sinh được hưởng 40%, Hàn Chiêu tiên sinh được hưởng 5%, còn những cổ đông khác ở đây được hưởng cổ phần công ty, toàn bộ cổ phần công ty đã nhiều hơn phân nửa, có hiệu quả và lợi ích pháp luật.”

Lời luật sư nói giống như đã là trần ai lạc định, Kỳ lão gia gật gật đầu, dùng giọng suy yếu lại vừa lòng nói, “Nếu quyết nghị hữu hiệu, mọi người phải nhớ kỹ về sau Côn Luân không có tổng giám đốc là Kỳ Phong.”

“Không cần đâu, ông nội.”

Thanh âm trầm thấp thuần hậu khí phách, cửa phòng họp “Phanh” một tiếng được mở ra, Kỳ Phong một thân tây trang màu đen, bỏ tay vào túi mặt không đổi sắc đi đến, ánh mắt sắc bén bán híp, mang theo khí phách lạnh thấu xương, mà bên cạnh y là Lạc Khâu Bạch đang nổi bật chính kính gần đây!

82. Chương 85

Chương 85

“Không cần đâu, ông nội.”

Mọi người ở đây, lúc nhìn thấy Kỳ Phong xuất hiện tất cả đều chấn động, mở to hai mắt, trong lúc nhất thời đều quên phản ứng.

Đại... Đại thiếu gia trở lại!?

Trong phòng hội nghị lặng ngắt như tờ, biểu tình kinh hãi, có kinh hỉ có kinh ngạc, còn có sợ hãi cùng phần nộ... Tóm lại rất nhiều sắc thái, trông rất đẹp mắt.

Ánh mắt thâm thúy của Kỳ Phong đảo qua bốn phía, cổ đông còn kêu gào gắng sức mới vừa rồi chống lại ánh mắt của y, lập tức phía sau lưng chợt lạnh, chợt dạ mở mắt, nhưng vừa nghĩ tới y đã thành “Khí tử” Kỳ gia, hà tất phải lo lắng hãi hùng, lại cường chống đứng thẳng sống lưng.

Hàn Chiêu nhìn thấy y, cũng không có nhiều ít phản ứng, nhưng khi anh ta nhìn Lạc Khâu Bạch phía sau lưng, lúc này nheo lại ánh mắt, tay cầm di động không tự chủ được nắm chặt.

Kỳ Phong hoàn toàn không đem bọn họ để vào mắt, mặt không đổi sắc hướng Lạc Khâu Bạch nhíu lông mày, ý bảo hắn đi vào. Lạc Khâu Bạch vốn là mơ mơ hồ hồ bị y kéo tới, lúc này vừa thấy ở đây người nhiều như vậy, lúc này đau đầu lên.

Đại điều quái, anh ít nhất phải nói trước chứ? Trái tim đều nhanh bị anh phá hủy.

Đại hội cổ đông Kỳ gia nói như thế nào cũng không quan hệ với một ngoại nhân như hắn, Lạc Khâu Bạch ho khan một tiếng không quá nguyên ý theo vào, nhưng Kỳ Phong mặc kệ, trảo cánh tay của hắn đi vào.

Lão gia mắt mở trừng trừng nhìn hai người dặt tay, lúc này gân xanh trên trán đều nhảy ra, Kỳ Phong đem Côn Luân làm thành cái dạng này, hiện tại còn dám tới? Đến còn chưa tính, còn mang theo nam nhân, là sợ người khác không biết gièm pha Kỳ gia sao!?

Một khắc nhìn thấy Kỳ Phong, ông cho rằng y rốt cục biết quay đầu lại, trong lòng thậm chí là đặc ý cùng thỏa mãn, nhưng ai biết y lại chết cũng không hối cải, còn dám mình mục trương đảm mang theo Lạc Khâu Bạch, đây là muốn thành tâm tức chết ông mới cam tâm!

Trong lúc nhất thời, ông không để ý mình còn ngồi trên xe lăn, lão đảo muốn đứng lên, lại bởi vì thân thể suy yếu lại lập tức ngồi lại trên ghế, mãnh liệt ho khan một tiếng, ông cố gắng áp chế hỏa khí mở miệng, “Con tới nơi này làm gì? Côn Luân cùng con đã không có bất cứ quan hệ nào, nơi này không chào đón con.”

Ông bưng ngực một bên kịch liệt ho khan một bên khàn khàn gào nhẹ, “Bảo an đâu? Khụ khụ... Đang làm gì, lập tức đem người không quan hệ đuổi ra ngoài!”

Trên mặt Kỳ Phong không lộ vẻ gì, nhưng trong ánh mắt lại hiện lên một tia than thở bất đắc dĩ, loại cảm xúc này chỉ lướt qua giây lát, cuối cùng biến thành một bãi nước lạnh như băng, mang theo kiên định quyết tuyệt.

Lão gia đã gây thành một phen xương cốt, thực hiển nhiên bệnh rất lợi hại, y vốn đang muốn cho ông một con đường sống cuối cùng, thậm chí vừa rồi thái độ lão gia hơi chút dịu đi, y còn suy xét không đem kế hoạch tiến hành, đáng tiếc...

Lão gia đến nay vẫn gian ngoan mất linh (hồ đồ ngu xuẩn), vậy y cũng chỉ có thể dùng chút thủ đoạn cường ngạnh.

“Ông nội, ngài nói cái này gọi là nói cái gì, công ty mở đại hội cổ đông, con làm tổng giám đốc làm sao có thể không đến?” Kỳ Phong tùy tay tìm ghế dựa, sau khi Lạc Khâu Bạch ngồi xuống, mình mới ngồi xuống, đôi mắt gọn sáng không sợ hãi nhìn lão gia, không chút nào thoái nhượng.

Kỳ lão gia thật không nghĩ tới Kỳ Phong cũng dám công khai, cười lạnh một tiếng nói, “Vừa rồi đại hội cổ đông đã thông qua một nửa rồi, con hiện tại đã không còn là tổng giám đốc. Con có thể về nhà rồi nói, nơi này là nơi công tác, không phải nơi con tỏ ra cáu kỉnh.”

Một câu đem trách nhiệm đều đổ lên Kỳ Phong, đều giống như nói cho người khác biết: Đây là chuyện nhà Kỳ gia, Kỳ Phong cố tình gây sự, xuất hiện ở trong này không có một chút tác dụng.

“Quá nửa? Ông nội, đều chưa biểu quyết, ngài đã cảm thấy tất cả mọi người đứng ở bên ngài, có phải có chút rất vô đoán không?” Kỳ Phong nhướn mày mao, khóe miệng mang theo một tia hơi lạnh.

Lạc Khâu Bạch rất ít thấy Kỳ Phong sắc bén như thế, người này ở trước mặt mình đại đa số lần đều thực nóng nảy biệt nữ, hiện giờ rốt cuộc tự tin như vậy, dám cùng lão gia công nhiên khiêu khích? Hơn nữa, y kéo mình tới rốt cuộc là đang làm gì, chẳng lẽ nhìn y hiển uy phong?

Nghĩ như vậy, Lạc Khâu Bạch lúc này có chút dở khóc dở cười, nghĩ đến buổi sáng người này chuyên quyền độc đoán giúp hắn hủy công tác, hắn cần thận cần nhắc một chút, cảm thấy không có khả năng này.

Hàn Chiêu ngồi ở một bên, từ khi Lạc Khâu Bạch xuất hiện ánh mắt anh ta đã bắt đầu không chuyển, anh ta nhìn thấy Lạc Khâu Bạch như có điều suy nghĩ, nhìn thấy hắn cố nén ý cười, đương nhiên cũng nhìn thấy ánh mắt của hắn từ đầu đến cuối không có rời đi Kỳ Phong.

Lúc này Lạc Khâu Bạch cảm giác đến một đạo nóng rực lại chói mắt, giống như muốn đốt cháy hắn, theo bản năng ngẩng đầu, đạo ánh mắt kia lại đột nhiên tiêu thất, theo phương hướng hắn thấy được Hàn Chiêu cúi đầu chơi di động, trong lúc nhất thời nghi hoặc nhíu mày.

Sắc mặt Kỳ lão gia đều thay đổi, dè nặng phần nộ, châm biếm một tiếng, “Kỳ Phong, vừa rồi biểu quyết là tất cả mọi người đều tham gia, con giãy dụa cũng vô dụng.”

Ông dự đoán được Kỳ Phong nhất định sẽ lấy 45% cổ phần trong tay mình làm vấn đề, nhưng hiện trường có nhiều ánh mắt như vậy, quá phân nửa đã thông qua quyết nghị cũng không nghi ngờ, nếu cổ đông ở đây thức thời, đều nên hiểu được Kỳ Phong là “Khí tử” Kỳ gia, lại làm tổn hại ích lợi công ty, ai còn sẽ đứng ở bên y?

Lúc này, Kỳ Phong nháo phiên thiên cũng vô dụng. Lão gia nghĩ như vậy, biểu tình thư hoãn rất nhiều, nhưng thực nhanh ông cũng cười không nổi.

Kỳ Phong không chỉ không lộ ra thần sắc không cam, thậm chí còn nở nụ cười, giống như đây là một tín hiệu, ngay sau đó Triệu đồng sự đột nhiên đứng lên, “Kỳ lão tiên sinh, vừa rồi tôi còn chưa biểu quyết, ngài cũng đã kêu luật sư tuyên bố kết quả, này rõ ràng không công bằng đi?”

Lời này lập tức chiếm được tương ứng, mười mấy người toàn bộ đứng lên phụ họa, “Đúng vậy chủ tịch, chúng tôi còn chưa nói, cổ đông nhỏ chẳng lẽ không phải cổ đông?”

Những cổ đông nguyên bản ủng hộ Kỳ Phong, trước vẫn luôn bảo trì trầm mặc đột nhiên lên tiếng, không khí nháy mắt đại nghịch chuyển.

Những người mã thí dào dạt đắc ý cổ vũ lão gia, lúc này đều ngơ ngàng, trong lúc nhất thời không biết có chuyện gì, chẳng lẽ những người này làm bộ thần phục, không chút nào nghi ngờ với quyết định của lão gia, những điều này là làm bộ?

Thân hình lão gia nhoáng lên một cái, gắt gao nắm tay vịn xe lăn, trợn to ánh mắt nhìn chằm chằm Kỳ Phong, toàn thân đều run run, cổ gồng duy trì dáng vẻ, “Lúc biểu quyết các người không phát ngôn, hiện tại quyết nghị đã có các người lại muốn đổi ý? Công ty cũng không phải là trò đùa!”

Trong lòng Triệu đồng sự run run một chút, kỳ thật ông ta có chút sợ chủ tịch, nhưng chống lại ánh mắt gợn sóng không sợ hãi của Kỳ Phong, lại nhanh chóng bỏ qua ý tưởng này, lộ ra biểu tình bất đắc dĩ lại oan uổng, “Chủ tịch, đối tổng giám đốc chuyện lớn như vậy tổng yếu phải cho cổ đông chúng tôi một chút thời gian suy xét, nhưng ngài tựa như không thể chờ đợi được muốn đem đại thiếu gia kéo xuống, chúng tôi căn bản không kịp phản ứng a.”

Lời ông ta nói lại đưa tới một đám người đồng ý, tức giận nháy mắt ngưng trệ tới cực điểm.

Mấy cổ đông này từ lúc mở đại hội đã đứng về phía Kỳ Phong, bọn họ cũng không phải ngốc tử, tự nhiên đều có thể phân rõ tình thế. Hiện giờ lão gia bệnh nặng, Hàn Chiêu lại là bài trí, người có thể dựa vào chỉ có Kỳ Phong, nói câu đại nghịch bất đạo, cùng với đặt cược tất cả vào một người gần đất xa trời, bọn họ tình nguyện vì lợi ích của mình, không chút do dự cổ vũ Kỳ Phong.

Đang giằng co, Kỳ Phong đi đến bên người luật sư, một phen lấy “Quyết nghị thư” trong tay anh ta, tùy tiện nhìn lướt qua liền ném sang một bên, “Ông nội, cái ngài gọi là biểu quyết, còn chưa kí tên, có hiệu lực sao? Vẫn là vài vị đồng sự này nói thật, ngài lúc này mới ngồi không yên?”

Một câu làm Kỳ lão gia nửa ngày thượng không thở nổi, nếp nhăn dày đặc trên mặt xanh mét một mảnh, nửa ngày nói không nên lời.

Lúc này ông có nói như thế nào cũng sai, nếu gạt đầu, chẳng khác nào thừa nhận mình vì tư tâm mới chịu đối phó Kỳ Phong, vậy ông làm chủ tịch về sau còn như thế nào phục chúng? Không nhận cũng không được, bởi vì vừa rồi vài cổ đông này đích xác chưa biểu quyết, ông đã đưa ra quyết nghị, lời này nếu truyền ra chẳng khác nào nói ông chuyên quyền độc đoán khi dễ cổ đông nhỏ?

Kỳ Phong rõ ràng là đoán chắc tâm lý của ông!

Lão gia chưa bao giờ phần nộ như vậy, ông cảm thấy mình cũng không biết Kỳ Phong, ông cho rằng Kỳ Phong vẫn là tiểu tôn tử tính tình lãnh đạm nhưng vẫn nghe lời mình nói, lại không nghĩ rằng nó thoát ly chương trình của mình, không đem ông nội để vào mắt!

Con đã bất nhân, cũng đừng trách ta không thủ hạ lưu tình.

Hít một hơi thật sâu, ông dùng sức ho khan vài tiếng, “Được, vậy vừa rồi biểu quyết không có hiệu lực, hiện tại nếu người đều đến, sẽ biểu quyết một lần. Ta muốn nhìn, công ty có bao nhiêu người nguyện ý bao che một tổng giám đốc làm tổn hại ích lợi cho công ty, để nó tiếp tục cầm tiền công ty, từng bước lấy đi tiền mồ hôi nước mắt của các vị đang ngồi ở đây.”

Lời này vừa nói ra, không ít người đang ngồi đều thay đổi sắc mặt, mà ngay cả Triệu đồng sự và vài cổ đông ủng hộ Kỳ Phong cũng có chút do dự, nếu đại thiếu gia thật là người sau lưng ngáng chân Côn Luân thì làm như thế nào?

Mấy cổ đông thấy gió sử dờ lúc này bắt lấy cơ hội, nhanh chóng biểu hiện trước mặt lão gia một phen.

“Đúng vậy đại thiếu gia, ngài cùng chủ tịch cho dù có đại mâu thuẫn, cũng không nên lấy công ty khai đao, chúng tôi và những người này vô tội.”

“Ngài cầm tiền Côn Luân, sau lưng lại thống dao nhỏ vào công ty, nếu không có lão gia ngăn đón, này đó cổ đông nhỏ chúng tôi a thật sự là hận không thể đi khởi tố ngài bắt ngài bồi thường tổn thất cho chúng tôi.”

...

Lão gia rốt cục hoãn quá một hơi, thần sắc cũng dịu đi vài phần, “Nghe được chưa Tiểu Phong? Cho dù có tái biểu quyết kết quả cũng giống nhau, con không có tư cách làm tổng giám đốc Côn Luân, con tổn hại ích lợi Côn Luân, nếu cổ đông kiên trì, ta cũng sẽ không nhớ thân tình, nhất định sẽ khởi tố con bắt con bồi thường tổn thất cho công ty.”

“Hiện tại con không còn là tổng giám đốc công ty, mang theo người không quan hệ, lập tức đi ra ngoài!”

Ông nhìn Lạc Khâu Bạch liếc mắt một cái, ngón tay nhắm thẳng vào cửa.

Lạc Khâu Bạch bị ông trừng như vậy ngược lại vui vẻ, tuy rằng hắn không có hứng thú cùng một lão nhân cãi vã, nhưng hắn cũng không phải rác rưởi, căn bản không nghĩ đến chuyện nước đục thả câu, lúc này hắn cũng không muốn đi. Hắn cong lên ánh mắt, hướng lão gia cười cười, quả thực so với trước màn ảnh còn dốc sức hơn, sau đó tựa như không thấy được biểu tình ruồi bọ của lão gia, cười tủm tỉm quay đầu chỉ chừa một cái ót, căn bản không phản ứng ông.

Hắn biết Kỳ Phong sẽ không đánh khi không chuẩn bị trước, lần này nếu đã đến khẳng định sẽ không bị lão gia cùng tay sai nói mấy câu là sợ, cho nên hắn lần này liền không biết xấu hổ, ông không phải không nguyên ý thấy tôi cùng Kỳ Phong ở chung một chỗ sao, tôi cứ ngồi ở chỗ này cách ứng ông, có bản lĩnh ông kêu vệ sĩ đến đánh tôi đi?

Lạc Khâu Bạch không thấy Kỳ Phong hiện ra hỉ giận, trên cơ bản trong lòng nghĩ cái gì đều sẽ viết trong ánh mắt, Kỳ Phong rút khóe miệng vài cái, tựa hồ có chút muốn cười, nhưng thực nhanh bị biểu tình cứng rắn trên mặt che dấu.

“Ông nội, ông nói con tổn hại ích lợi công ty, có chứng cứ sao?”

Kỳ Phong liếc mắt đảo qua vài người vượt mông ngựa vừa rồi, “Các người nói tôi cùng ông nội có mâu thuẫn cho nên quan báo tư thù, sao tôi không biết? Ông nội, chúng ta có mâu thuẫn sao?”

Lạc Khâu Bạch nhìn không được thiếu chút nữa phun ra, tiếp nhanh chóng cúi đầu.

Cái gọi là mâu thuẫn không phải là không cho phép tôn tử biến thành đồng tính luyến ái, tính kế người yêu của tôn tử đến nghiện, còn chấp mê bất ngộ muốn tôn tử cũng không có đồng nào, lão gia trước mặt nhiều người như vậy làm sao có thể nói được? Một đại điều quái còn nói được.

Quả nhiên những lời này làm khuôn mặt lão gia đều xanh, khóe miệng không ngừng co rúm, hiển nhiên sinh khí tới cực điểm, ánh mắt nhìn Kỳ Phong sắc bén giống như lưỡi dao.

Lời này ông đích xác không có mặt mũi nói ra, nhưng không có nghĩa là những thứ khác ông không thể nói, “Con dám nói mấy công ty đầu tư sau lưng không phải con giữ trò quỷ?! Nếu con không đưa tiền cho bọn họ, cổ phiếu sẽ không rút thành bộ dáng này!”

Kỳ Phong mặt không đổi sắc liếc ông một cái, nở nụ cười một chút, biểu tình này làm lão gia ngạnh sinh sinh rùng mình một cái.

Y thu hồi ánh mắt đứng ở giữa phòng hội nghị này, từ trên cao nhìn xuống, giống như vương giả trầm giọng mở miệng, “Có ai nhìn thấy tôi thu mua tiền đầu tư của công ty đối phó Kỳ gia? Các người tận mắt nhìn thấy tôi đưa tiền cho họ, hay là nghe thấy tôi hạ chỉ thị cho họ không?”

Toàn trường một mảnh tĩnh mịch, cổ đông tròn tròn mắt, bởi vì sự kiện này bọn họ cũng là nghe chủ tịch nói, căn bản không có chứng cứ.

Kỳ Phong lạnh lùng mỉm cười, “Nếu không có chứng cứ, dựa vào cái gì nói tôi tổn hại ích lợi công ty? Ông nội, ngài hàng năm tại thương giới đắc tội người khác, vừa rồi cũng chấp nhận hai ta không có gì mâu thuẫn, kia sao lại hoài nghi con?”

Đầu Kỳ lão gia ong ong vang, cơ hồ ngồi không yên, lúc trước biết có người ác ý mua cao bán thấp cổ phiếu Côn Luân, ông đoán được là Kỳ Phong động tay chân, cho nên căn bản không kêu người đi điều tra, kết quả sơ sẩy thành Kỳ Phong uy hiếp ông.

“Đó là bởi vì trừ con ra không có người khác! Con không cần già mồm át lễ phải.”

Toàn bộ trong phòng tĩnh chỉ có tiếng hít thở phẫn nộ của lão gia, Kỳ Phong không chớp mắt nhú nhú khóe miệng. “Già mồm át lễ phải? Tốt lắm, ông nội, con hỏi ông.”

“Con là cổ đông Côn Luân, nhưng con có rút tài chính công ty sao? Hay con cạnh tranh ác liệt với Côn Luân ác? Con nhớ rõ Lưu Bạch là làm giải trí, này cùng điền sản cùng dệt nghiệp Côn Luân không có liên quan gì.”

“Nếu hai thứ này con đều không có làm, liền lấy có con tổn hại ích lợi công ty bãi miễn chức vị của con, còn muốn bắt con bồi thường tổn thất không biết là thực buồn cười sao?”

Thanh âm Kỳ Phong không nhanh không chậm, thậm chí còn mang theo không chút để ý, nhưng khẩu khí lại gây sự, mỗi một lời giống như kết một tảng băng.

Lão gia bị tức hồ đồ, trong mắt của ông Kỳ Phong bất quá chỉ là tảng đá vướng mắc, nhưng hiện tại mới biết được kỳ thật là lưỡi dao sắc bén, một khi ra khỏi vỏ sẽ bộc lộ tài năng, đâm sâu vào ông, không cam cùng phẫn nộ giảo hợp cùng một chỗ, ông mãnh liệt đem gây đập lên bàn, “Con đưa tiền cho công ty đầu tư, phân minh chính là của Côn Luân, nếu không sao con có nhiều tiền như vậy? Như thế mà còn không gọi là tổn hại ích lợi công ty!?”

Kỳ Phong gật gật đầu, có chút đau đầu cười cười, “Được, lui một vạn bước, liền tính con thật sự thuê công ty đầu tư, ngài có chứng cứ nói tiền con đưa cho bọn họ chính là lấy từ Côn Luân không? Con công tác trong công ty 10 năm, hai năm nay con mới đi, nhưng trong tay còn có cổ phiếu cùng tài sản khác, những điều này là do con làm việc mà có, là tài sản tư nhân của con, rốt cuộc có bao nhiêu tiền đều cùng công ty không có bất cứ quan hệ nào.”

“Chẳng lẽ ngài cảm thấy con trước kia tại Côn Luân công tác tích góp tiền từng tí một, cũng coi như hiện tại là tài sản công hữu của Côn Luân? Kia pháp luật cũng không cần quyền người giám hộ.”

Một câu nói năng có khí phách, tương đương một bạt tai vang dội vút vào mặt lão gia cùng những cổ đông nịnh nọt.

Đúng vậy, tiền đều là một dạng, không có chứng cứ ai cũng không thể nói tiền trong tay Kỳ Phong là của công ty, lão gia cũng không cách nào nói chuyện, toàn thân run rẩy, sắc mặt thanh bạch.

Trong lòng ông nhận định mỗi phân tiền Kỳ Phong kiếm được tại Kỳ gia đều thuộc công ty, mặc kệ trước kia hay là hiện tại, đây là ân điển Kỳ gia cho y, y nếu nghe lời đương nhiên có thể tùy tiện dùng, nếu không nghe lời tự nhiên không có tư cách lấy đi, nhưng lời này ông không thể nói trước mặt nhiều cổ đông như vậy!

Cái bàn đã bị gây của lão gia tạp hiện vết rách thật sâu, Hàn Chiêu bên cạnh gục đầu xuống mỉm cười châm chọc, nghĩ thầm lão bất tử kia bị tức chết cũng không tới.

Cổ đông tất cả đều ngốc, ai cũng không nghĩ tới lão gia sẽ thất thố đến loại tình trạng này, vừa rồi lão gia nói đại thiếu gia xâm hại ích lợi công ty, không ít người nghe được như lọt vào trong sương mù, chẳng qua chỉ thấy đại cổ đông đều không phản đối mới ngầm thừa nhận bãi miễn Kỳ Phong, nhưng hiện giờ cẩn thận tưởng tượng mới cảm thấy không đúng.

Nếu thật sự là đại thiếu gia, y cảm rất nhiều cổ phần công ty cần gì phải làm loại chuyện cố hết sức không thảo này, hơn nữa lời y nói thật hữu lý, cẩn thận.

Trái lại lão gia, ngay từ đầu đối phó Lưu Bạch, khiến cho cổ đông không rõ ràng lắm, ai cũng không biết vì sao ông không muốn hòa hảo với đại thiếu gia. Mới vừa rồi còn không đợi Triệu đồng sự cùng vài người kia mở miệng, ông không thể chờ đợi được kêu luật sư tuyên bố quyết nghị, hiện giờ thiếu gia cãi lại, đáng về tức giận của ông, phản ứng đều lộ ra cổ quái, nhắc tới mâu thuẫn cùng đại thiếu gia ông lại ập a ập ứng, một bộ cực lực che dấu.

Điều này làm cho tất cả mọi người khởi lòng nghi ngờ, thậm chí bắt đầu hoài nghi người chân chính lấy việc công làm việc tư kỳ thật là... Lão gia.

Dù sao hiện tại Kỳ gia...

Mọi người đưa ánh mắt đều đặt ở trên người Hàn Chiêu, mâu thuẫn giữa gia tôn lương Kỳ gia sở dĩ nháo đến tình trạng này, có thể vì con riêng không?

Nhân tính chính là như vậy, cảm thấy có vấn đề, anh thẳng thắn cho dù là nói dối cũng làm cho người ta cảm thấy tin phục, mà Kỳ Phong trên thương trường không thể nghi ngờ chính là cao thủ đùa bốn nhân tâm.

Tiếng nghị luận càng lúc càng lớn, Lạc Khâu Bạch mắt mở trừng trừng nhìn Kỳ Phong mở to mắt nói dối, trong lúc nhất thời trợn tròn mắt.

Này... Này người kia là đại điều quái biệt nữa nóng nảy lại hư mạch não sao? Sao lại đột nhiên thông minh vậy, hay là bị cái gì.

Trên mặt Kỳ Phong như cũ không có nửa phần biểu tình, nhìn không rõ ánh mắt của y, nhưng khi y hơi nghiêng đầu, ánh mắt bị Lạc Khâu Bạch bắt giữ, phân minh nhìn thấy trong ánh mắt tựa hồ mang theo khát vọng cùng khích lệ.

Lạc Khâu Bạch cho là mình hoa mắt, vừa cẩn thận nhìn thoáng qua, lúc này Kỳ Phong lãnh mặt đem đầu chuyển sang một bên.

Y vốn cho rằng sẽ nhìn thấy thê tử lộ ra biểu tình “Chồng của em thật suýt”, kết quả cái gì cũng không có, thật sự là tuyệt không hề lạnh, y mới lười nhìn.

Cảm xúc dao động rất nhỏ lại bị Lạc Khâu Bạch bắt giữ, lúc này tảng đá lớn trong lòng hắn mới rơi xuống đất.

Nhìn đi, lần này là đại điều quái bình thường.

“Con nói nhiều như vậy, ông nội, ngài cùng cổ đông ở đây có thể biểu quyết lần hai, nhìn xem tổng giám đốc tôi đây rốt cuộc là đi hay ở.” Vài chữ cuối cùng, Kỳ Phong nói phi thường chậm, ánh mắt chậm rãi đảo qua cổ đông định nột vừa rồi, mang theo áp bách vô hình, mấy người kia nháy mắt sợ run cả người.

Ánh mắt Kỳ Phong hơi tạm dừng, cuối cùng dừng ở trên người Hàn Chiêu, ánh mắt hai người đột nhiên đánh vào nhau.

Hàn Chiêu mím môi thật chặt, ánh mắt không tốt, Kỳ Phong luôn luôn phiền chán anh ta, nhớ tới lần trước tại Studio cường hôn Lạc Khâu Bạch, ánh mắt của y lạnh giống như dao không chút do dự đâm sâu vào, cái loại cảm giác áp bách cùng sát khí này, làm Hàn Chiêu nhú mảy, đang chuẩn bị làm cái gì đó, Lạc Khâu Bạch lại đột nhiên ngăn trở tầm mắt của hai người.

Lạc Khâu Bạch lặng lẽ nghiêng mình, quay ột về phía Hàn Chiêu, ngăn trở ánh mắt không tốt của anh ta, thừa dịp hiện trường nhất thời hỗn loạn hướng Kỳ Phong chớp chớp đôi mắt, hắn chán ghét hết thấy người có địch ý với y, Hàn Chiêu lại càng không ngoại lệ.

Hai người hồ động bị lão gia xem ở trong mắt, suýt nữa tức chết, hiện giờ cường chế một hơi hỏa khí, cố gắng khống chế thân thể phát run, bày ra tư thái nói, “Nếu muốn biểu quyết, như vậy trừ cổ đông ra người rảnh rỗi bên ngoài có phải nên đi ra ngoài không?”

Lạc Khâu Bạch hướng ông nháy mắt mấy cái, ra vẻ không hiểu, thành tâm ghê tởm ông, lão gia ngài nói con sao?

Kỳ lão gia chưa gặp qua người nào da mặt dày như vậy, lúc này khí hồ đồ, mãnh liệt đập gậy, gầm nhẹ một tiếng, “Nói chính là con, Lạc Khâu Bạch, nơi này là Kỳ gia, không có ngoại nhân!”

Đột nhiên gầm nhẹ làm phòng họp đang nghị luận sôi nổi chỉ một thoáng lặng ngắt như tờ, đây là lần thứ hai hôm nay lão gia thất thố, ánh mắt mọi người nhìn ông càng thêm quái dị.

Lạc Khâu Bạch cùng đại thiếu gia quan hệ tốt, tất cả mọi người biết, lúc đại thiếu gia khó khăn, hẳn bởi hơn 1000 vạn cũng muốn đổi đến Lưu Bạch, nghĩa khí này được tối chú ý trên thương trường. Huống hồ bị Côn Luân mạnh mẽ phong sát, hẳn thành một người duy nhất kiếm tiền trong Lưu Bạch, hiện tại đã nhập cổ Lưu Bạch, bọn họ này đó tiểu cổ đông mở đại hội cổ đông còn mang theo cấp dưới, đại thiếu gia tín nhiệm Lạc Khâu Bạch, cho nên hẳn tới cũng không có gì không thể nói nổi?

Lão gia không chỉ bởi vì cùng ân oán với thiếu gia lấy việc công làm việc tư, còn đem hỏa khí tát đến trên người ngoại nhân, thật sự có chút ném đi mặt mũi Côn Luân...

Vốn là lão gia vứt bỏ trường tử công tích hiển hách, giúp đỡ con riêng chỉ biết tiêu tiền, khiến cho không ít người lên án, hiện giờ liên tiếp ác liệt ẩn tượng chồng chất, người ủng hộ ông càng thêm dao động.

Lúc này không đợi Lạc Khâu Bạch phản ứng, Kỳ Phong lại đột nhiên mở miệng, “Ai nói em ấy là ngoại nhân?”

Kỳ lão gia đầu tiên là sửng sốt, tiếp trong đầu óc hiện lên cái gì, trong lòng vui vẻ.

Lúc này Kỳ Phong nếu dám nói quan hệ của y cùng Lạc Khâu Bạch, cũng không tồi, trước mặt kệ lời này nói ra có dễ nghe hay không, ông luôn luôn tìm biện pháp che lại miệng bọn họ, nhưng trong chốc lát biểu quyết cổ đông chắc chắn sẽ suy nghĩ một chút, một thủ trưởng đồng tính luyến ái có đáng giá để bọn họ đi theo không.

Ai biết Kỳ Phong lại lấy ra một tập văn kiện, vẫy tay cho cấp dưới phân cho mọi người ở đây.

“Ông nội, ngài xem cẩn thận, giấy trắng mực đen dấu tay đỏ, Lạc Khâu Bạch hiện tại cũng là cổ đông tập đoàn tài chính Côn Luân, trong tay của em ấy nắm 6% nhiều hơn Hàn tiên sinh.”

Những lời này giống bom nổ tung trong phòng họp, Hàn Chiêu phút chốc ngẩng đầu lên.

Nếp nhăn dầu đặc trên mặt lão gia giống như da nẻ, chỉ một thoáng chia năm xẻ bảy, mãnh liệt ho khan một tiếng, thiếu chút nữa tức khí, “Kỳ Phong con điên rồi! Con... Con đem cổ phần công ty tặng không cho nó!?”

Lạc Khâu Bạch cũng sửng sốt, hẳn hoàn toàn không nhớ rõ mình có ký một phần hợp đồng này, lại càng không có in dấu tay.

Đây là nói giỡn đi?

Kỳ Phong mặt không đổi sắc, nhìn thoáng qua Triệu đồng sự ngồi một bên cùng vài cổ đông khác nói, “Trên tay của con tổng cộng có 45%, này đều thiếu chút nữa bị ngài vứt bỏ vị trí tổng giám đốc, chỗ nào còn dám tặng cho người khác? Những thứ này là em ấy bỏ vốn mua từ tay Triệu đồng sự và vài người khác, có phải hay không Triệu đồng sự?”

Triệu đồng sự cùng vài cổ đông khác nhất thời có chút mơ hồ, bọn họ mỗi người đích xác đem một phần cổ phần công ty bán cho Kỳ Phong, ghé vào đồng thời cũng đích xác có 6%, hơn nữa Kỳ Phong trả lại cho bọn họ giá cao hơn thị trường rất nhiều, đây là một cuộc mua bán đôi bên cùng có lợi, sẽ chờ hôm nay tại đại hội cổ đông phát huy công dụng.

Nhưng... Sao người mua đột nhiên biến thành Lạc Khâu Bạch? Hẳn một minh tinh liên tính có tiền cũng cấp không thể có tiền nhiều như vậy?

Nhưng trước mắt thực hiển nhiên không phải thời gian nói nhiều, bởi vì bọn họ đã cùng Kỳ Phong đứng trên một chiếc thuyền, vài người đồng thời phụ họa, khẩu khí vô cùng chắc chắn.

Lão gia hận đến ngứa răng, sắc mặt khó coi đến cực hạn, ông lúc này không thể nói gì.

Kỳ Phong nói này đó cổ phần công ty là y đưa cho Lạc Khâu Bạch, ông cũng có thể nói y mượn cơ hội mua chức cho Lạc Khâu Bạch, nhưng không phải, văn kiện trong tay, giấy trắng mực đen viết Lạc Khâu Bạch giao phó tài chính, tiền hàng hai bên thỏa thuận xong, hợp lý hợp pháp, không cam lòng cũng không thể ngăn cản.

Lạc Khâu Bạch lập tức thành cổ đông, còn có chút thất thần, dùng sức hướng Kỳ Phong chớp mắt, tìm đầu chảy xuống huyết.

Nhà của em chỉ dùng cưới vợ, hiện tại đều bị anh bại hết! Em tuyệt không muốn dính vào, còn đâu tiền của lão tử!!

Kỳ Phong lãnh mặt dịch khai tầm mắt, nhưng trong lòng hừ lạnh một tiếng.

Sổ tiết kiệm cùng thẻ tín dụng của thẻ tử cả thủ tục phí mua 6% đều không đủ, nếu không phải chồng hắt sau lưng giúp hắt, trên thiên hạ chỗ nào có tiện nghi tốt như vậy?

Bất quá y dùng tiền của mình đi xử lý lão nhân, phù dung câu còn thật tin tưởng.

Kỳ lão gia nhìn hai người hồ động, không cam lòng toàn thân run rẩy, trước mắt bao người, ông vẫn là chủ tịch, không thể mất một tác vuông.

Mở miệng lần nữa, thanh âm của ông đều bởi vì cực độ phẫn hận mà rất tệ, “Được, liên tính Lạc tiên sinh đã có cổ phần công ty, nhưng thủ tục chuyển nhượng cũng phải 3 – 4 ngày mới xong, lúc này đây trong đại hội cổ đông con vẫn không có tư cách tham gia.”

Ông tuyệt đối không thể để Lạc Khâu Bạch tham gia, nếu không ông sẽ thất bại thảm hại, tự tay thua trong tay Kỳ Phong!

Ai biết Kỳ Phong như là đã sớm dự đoán được, hừ lạnh một tiếng, lấy ra văn kiện thứ hai.

“Đây là thủ tục chuyển nhượng ngài muốn, một tuần trước con đã đại diện cho Khâu Bạch, thay em ấy làm thủ tục xong xuôi, ông nội ngài có cần yêu cầu tra thật giả không?”

Mặt Kỳ lão gia lúc này rất trắng, ông rốt cục ý thức được Kỳ Phong đã không còn là người ông có thể khống chế, nhìn tôn tử trước mắt còn có Lạc Khâu Bạch bên cạnh, tim ông đập nhanh, phía sau lưng thấm xuất một tầng mồ hôi.

Ông tuyệt đối không thể tưởng được mình sẽ bị hai người kia bức đến cùng đường.

Nhắm mắt lại, lồng ngực của ông kịch liệt phập phồng, “Thôi, vậy hôm nay cũng không cần biểu quyết, ta mệt mỏi, hội nghị hôm nay tới đây thôi, Hàn Chiêu con điu ta trở về.”

Nói xong ông đứng dậy, Hàn Chiêu cố ý chậm một nhịp, mắt thấy ông thiếu chút nữa ngã sấp xuống, Kỳ Phong nhắm mắt lại đột nhiên mở miệng, “Ông nội, ngài không muốn biểu quyết vị trí tổng giám đốc, vậy không bằng mọi người cùng nhau tâm sự về vị trí chủ tịch đi.”

Lão gia mãnh liệt quay đầu, lúc này rốt cuộc vô pháp khống chế hỏa khí, mãnh liệt đem gậy nện lên sàn, “Kỳ Phong ta ít nhất vẫn là chủ tịch, gia chủ Kỳ gia! Con không có tư cách dùng khẩu khí này!”

Hành vi của ông làm tất cả mọi người hút một hơi lương khí, thái độ của con riêng cùng tôn tử sai lệch quá nhiều, là một người đều phải hàn tâm (đau lòng), huống chi Hàn Chiêu căn bản là cái đồ tốt gỗ hơn tốt nước sơn.

Trong lúc nhất thời đại đa số nhân tâm đã hướng về phía Kỳ Phong.

“Không có cách chính là ngài.” Kỳ Phong mặt không đổi sắc, “Trên tay của con có 45%, Lạc Khâu Bạch có 6%, này đã vượt qua một nửa, đầy đủ bãi miễn chức chủ tịch, nếu ngài cảm thấy không đủ, có thể hỏi các vị đang ngồi, xem ai nguyện ý đứng ở bên ngài.”

Thân hình lão gia chóp lên, cơ hồ đứng thẳng không trụ, ông nổi giận nhìn cả phòng họp, những người trước đó còn đắc ý giờ lại toàn bộ cúi đầu, mà những người tin phục trước đó, thấy trận này thật khôi hài, càng thêm thất vọng với vị với chủ tịch sở tác sở vi này.

Vì ích lợi, trước một giây có thể cung khiêm, tiếp đã trở mặt, người đang ngồi không phải ai cũng ngốc tử, mắt thấy Kỳ Phong đã có chiều hướng phát triển, ai còn sẽ vờ ngơ ngẩn đắc tội người cầm quyền mới?

Lão gia không dám tin lão đảo vài bước, trong tim như là bị trọng vật hung hăng nghiền nát.

Những lời khen tặng, ân cần đó, mình nói sao thì làm vậy, trong thời điểm mấu chốt đồng thời phản bội ông, quay đầu nhìn người bên cạnh, Hàn Chiêu không có hảo ý, người chung quanh đều nịnh nọt, chân tâm duy nhất cũng chỉ có Kỳ Phong, cũng chỉ là đã từng.

Thê lương, xót xa trong lòng, phần uất bất bình... Trong lúc nhất thời toàn bộ tư vị nảy lên trong lòng, mắt thấy sắp vào quan tài, ông cũng chỉ lẻ loi một mình.

Kỳ Phong không nhìn ông, đồng tử thâm sắc không hề mình cảm quay cuồng, nhưng trên mặt y lại nhất phái bình tĩnh nói, “Liên tính tất cả mọi người đứng ở bên ngài, 51% so 49%, ngài cũng thua.”

“Về sau con mới là người cầm quyền, ông nội, ngài nên bảo dưỡng tuổi thọ.”

Một câu nói năng có khí phách, Kỳ Phong đứng ở giữa, tự tay đoạt lại giang sơn.

Lão gia kịch liệt ho khan, “Con... Khụ khụ... Ta làm tất cả không phải để con sử dụng!”

Kỳ Phong vỗ vỗ tay, ngoài cửa tiến vào hai vệ sĩ hắc y, “Lão gia bệnh quá lợi hại, đưa ông ấy vào viện dưỡng lão hảo hảo chăm sóc, không có gì đừng tới công ty.”

Y liếc ông một cái, thành bại lúc này nhất cử, y tuyệt đối không thể có một tia mềm lòng, có lẽ chỉ có rời đi địa vị cao, lão gia mới triệt để hiểu được ông rốt cuộc làm sai cái gì.

“Ta là ông nội của con! Kỳ Phong!” Lão gia một bên ho một bên rống, hoàn toàn thất thố.

“Ông nội, hảo hảo dưỡng bệnh.” Tuy rằng ngài hại con, nhưng con đích xác không nguyện ý nhìn thấy ngài bệnh thành như vậy.

Kỳ Phong giống khi còn bé giúp lão gia chỉnh lại áo, ông kịch liệt ho khan, ngã ngồi trên ghế vô pháp nhúc nhích, ông mưu kế, đập nổi chìm thuyền, kết quả lại bị Kỳ Phong dùng biện pháp đồng dạng đánh thất bại thảm hại,

Thất bại thảm hại, thất bại thảm hại...

Ông gắt gao nắm chặt tay, bị vệ sĩ mang đi, Hàn Chiêu đi theo bên cạnh, thủy chung không nói được một lời, nhìn thân ảnh Kỳ Phong càng ngày càng nhỏ cùng thân ảnh Lạc Khâu Bạch, Kỳ lão gia nhắm mắt lại, giống như cả đời này đều phải cô đơn chiếc bóng, ông đã đoán đúng, gắt gao nắm chặt tay, mình tựa như hạt cát.

Chờ đến khi tất cả mọi người đi rồi, Lạc Khâu Bạch gắt gao nắm lấy tay Kỳ Phong, hai người nhìn thoáng qua, ai cũng không nhiều lời, chỉ lưu luyến hôn nhau.

Cũng không biết là ai nở nụ cười một tiếng, ngoài cửa sổ dương quang sáng lạn, một mảnh trời xanh không mây.

83. Chương 86

Chương 86

Tập đoàn tài chính Côn Luân biến đổi lớn.

Lúc mọi người cho rằng Kỳ Phong đã xong, Lưu Bạch cũng xong, Kỳ Phong lại một lần nữa trở về, thậm chí còn thành người cầm quyền mới của Kỳ gia.

Trừ toàn thể cổ đông bên trong Côn Luân, không ai biết ngày đó rốt cuộc xảy ra chuyện gì, cũng không biết Kỳ lão gia trước còn nói muốn phong sát Lưu Bạch như thế nào lại đột nhiên lui cư nhị tuyến, thậm chí trực tiếp đem vị trí chủ tịch tặng cho Kỳ Phong, mà không lựa chọn tiểu tôn tử mới về Hàn Chiêu.

Trong đó thị phi đúng sai làm người ta nhìn không được phỏng đoán, trong lúc nhất thời huynh đệ tranh đấu, hào môn soán quyền linh tinh đoạt người, thậm chí so sánh trận thay máy này của Kỳ gia với “Đại chiến ngôi vị hoàng đế”.

Bất quá, mặc kệ ngoại giới nghị luận sôi nổi như thế nào, sau khi Kỳ Phong lên làm chủ tịch nhanh chóng chỉnh đốn mâu thuẫn trong Côn Luân, ổn định cổ phiếu, đồng thời ngăn cơn sóng dữ giải trí Lưu Bạch lung lay sắp đổ nhanh chóng khôi phục nguyên khí, diện ảnh nguyên bản chết yểu tiếp tục quay, hết thấy lại về quỹ đạo, mà Lưu Bạch cũng gia nhập Côn Luân, dấu hiệu thời đại người cầm quyền mới Kỳ gia đã đến.

Ngoài cửa sổ rơi xuống mưa to, trong phòng tối đen lạnh như băng không một tia nhiệt độ, một chén thuốc trên đầu giường đã sớm nguội, nhưng không ai đến cho ông một tia ấm.

Lúc này cửa phòng “Phanh” một tiếng, vài vệ sĩ mở ra ngăn kéo muốn cướp đi ảnh gia đình bên trong.

Ông liều mạng ngăn trở, nhưng họ không để ý tới ông, cướp đi ảnh chụp đi ra ngoài, ông bước nhanh xuống lầu, nhìn tất cả mọi người vội vàng chuyển nhà, chỉ có một mình ông bị ném tại chỗ.

Lúc này mấy người kia đều ngẩng đầu lên, cả con ông lẫn con dâu, tôn tử tôn tức (cháu dâu), còn có chất trai...

Bọn họ dùng ánh mắt lạnh như băng xa cách nhìn ông, trong ánh mắt tất cả đều là thất vọng xuyên thấu, “Cái nhà này ai nguyện ý về, liền tính ông chết, chúng con cũng sẽ không trở về!”

Nói xong câu đó, bọn họ xoay người bước đi, ông sợ hãi toàn thân phát run, khu nhà cấp cao thật lớn giờ phút này tựa như một cái hầm lạnh như băng, ông chạy lên ngăn trở, còn la to kêu vệ sĩ ngăn lại bọn họ, ông không ngừng rống: Ta mới người đứng đầu một nhà, hết thảy đều là ta quyết định!

Nhưng không ai phản ứng ông, chất trai mang tã lót hướng về phía ông khóc rống lên, bọn họ không kiên nhẫn đẩy ra ông, mưa to cũng không nguyện ý ở trong căn nhà này dù chỉ một phút đồng hồ.

“Không cho đi! Chớ đi!” Ông xông lên muốn ngăn chặn đại môn, nhưng thân thể vô pháp nhúc nhích, mắt mở trừng trừng nhìn người một nhà biến mất, đại môn khép lại, ông lạnh run, cực kỳ bi thương rống, “Chớ đi...”

“Lão gia, lão gia?”

Một bàn tay đẩy ông vài cái, Kỳ lão gia từ trong ác mộng tỉnh lại, vừa mở mắt toàn thân đều là mồ hôi lạnh.

Tôn đạo trưởng lo lắng nhìn ông một cái, “Lão gia, ngài không có việc gì chứ?”

Kỳ lão gia nhìn quanh bốn phía, nơi này là viện dưỡng lão cao cấp nhất S thị, ngoài cửa sổ là dương quang giữa trưa, không tiêu sất như trong mộng, phòng bệnh to như vậy cũng không có một tia nhân khí.

Ông đã ở trong này gần một tuần, mỗi ngày thức ăn ngon đều đầy đủ, nhưng trừ hai vệ sĩ, ông căn bản không thể đi ra ngoài một bước, nghĩ đến ngày ấy bị Kỳ Phong tự tay “Thỉnh” đến nơi đây, ông lại một lần nghĩ tới tư vị thê lương dưới cảnh đêm trong ác mộng, trong lúc nhất thời trong tim phần nộ vừa buồn lại lạnh, mãnh liệt ho khan một tiếng, tiếp cường trang trấn định nói, “Tôi không sao, sao ông lại tới đây?”

Vừa rồi lão gia ở trong mộng kêu bi thương thê thảm như vậy, hiển nhiên là muốn tìm người làm bạn, nhưng hiện tại càng muốn cây mạnh, Tôn đạo trưởng cũng không vạch trần ông, “Thiếu gia nói ngài vài ngày không ăn cái gì, kêu tôi đến đưa đồ cho ngài ăn.”

“Kỳ Phong súc sinh kia hận ta không thể chết sớm một chút, sẽ có lòng tốt như vậy?” Kỳ lão gia hừ lạnh một tiếng, sau đó cầm lấy báo, tất cả đều là tin tức Côn Luân đổi chủ, ông ném thật mạnh sang một bên.

Tôn đạo trưởng bắt đắc dĩ nhăn lại mày mao, “Thiếu gia cũng không phải chưa từng tới, là ngài không thấy cậu ấy. Lão gia thứ tôi nói thẳng, ngài có bệnh đích xác không nên quan tâm gì cả, ngài làm nhiều như vậy không phải để thiếu gia có thể trở về sao, hiện tại cậu ấy chống đỡ công ty, ngài ở trong này tính dưỡng không phải thực tốt sao?”

“Tính dưỡng? Rõ ràng là giam lỏng!” Kỳ lão gia ho khan một tiếng, nhìn phòng bệnh nói, “Ông nhìn nơi này đi, khói lửa khí đều không có, nó mỗi ngày sai vệ sĩ giám thị tôi, còn không cho phép tôi ra ngoài, không phải là hận không thể để tôi chết ở chỗ này sao!”

Tôn đạo trưởng nhìn lão nhân trước mắt, trường thán một hơi.

Kỳ Phong nếu thật muốn giam lỏng lão gia, liền sẽ không để cho mình đến đưa đồ ăn, hướng chi vệ sĩ nhất định là giám thị, không thể là bảo hộ sao?

“Lão gia, ngài ở trước mặt tôi đừng cậy mạnh, vừa rồi ngài nói mớ tôi đều nghe thấy được, luôn mồm gọi nhi tử cùng tôn tử, ngài vì cái gì nhất định phải cùng đại thiếu gia nháo đến như vậy? Cậu ấy cùng Lạc Khâu Bạch đã như vậy, ngài đem công ty cho cậu ấy, dưỡng hảo thân thể, có cái gì không tốt?”

Một câu làm Kỳ lão gia lúc này trừng lớn ánh mắt, toàn thân cứng ngắc, tiếp kích liệt ho khan, “Chê cười! Nó đoạt đi công ty, hại ông nó thành như vậy, không phải vì một người nam nhân!? Tôi thật hối hận năm đó nuôi lớn bạch nhãn lang!”

Tôn đạo trưởng bất vi sở động, vừa mở miệng lại đột nhiên thay đổi khẩu khí lạnh lùng, “Vậy giết Lạc Khâu Bạch hoặc là đại thiếu gia đi, như vậy ngài cũng thư thái, Kỳ gia cũng không ai làm trái lại, nhất lao vĩnh dật (một lần vất vả suốt đời nhàn nhã).”

Lão gia lập tức nhú mày, không thể tin được lời này là một người tu đạo nói ra.

“Khụ khụ... Ông biết mình đang nói cái gì không?”

Tôn đạo trưởng sờ sờ râu mép, hạ giọng mở miệng, “Ngài làm nhiều chuyện như vậy, đơn giản chính là không cách nào tiếp nhận đồng tính luyện ái, hiện tại lại hối hận nuôi đại thiếu gia, còn hận cậu ấy đoạt đi toàn bộ Kỳ gia, đem ngài giam lỏng, vậy động thủ đi. Chết một người hoặc là chết một đôi vẫn đề gì cũng đều giải quyết, dù sao ngài cũng nhận Hàn Chiêu lại, Đoàn Đoàn không có người giám hộ, tự nhiên cũng phải về Kỳ gia.”

“Đến lúc đó huyết mạch Kỳ gia cũng có, công ty cũng trở về trong tay ngài, tối trọng yếu là không cần lo lắng đại thiếu gia cùng Lạc Khâu Bạch làm ngài mất mặt, một mũi tên trúng ba con chim, tái hoàn mỹ.”

Kỳ lão gia biến sắc, mãnh liệt đem cánh gà Tôn đạo trưởng mang đến ném trên mặt đất, “Ồ nháo! Tôi niệm tình ông có ân với Kỳ gia, lần này không so đo với ông, ông rút ra ngoài cho tôi!”

Tôn đạo trưởng tươi cười, nhìn ông liếc mắt một cái, tiếp tục nói, “Lão gia, tôi không phải nói giỡn, mà là nghiêm túc đề nghị, hơn nữa hữu lý có theo.”

Kỳ lão gia bùng ngực ho khan một tiếng, tiếp nheo lại ánh mắt, “Chẳng lẽ... Ông là nói chìa khoá chi khế?”

Tôn đạo trưởng gật đầu, “Không sai chính là chìa khoá chi khế.”

“Trước tôi vẫn luôn không nói cái này, là bởi vì ngài không bị quản chế, hiện tại nếu ngài oán hận thiếu gia, tôi không thể không nói. Chìa khoá chi khế một khi hình thành, trừ bỏ chỉ có phản ứng với đối phương, tối trọng yếu chính là kiềm chế lẫn nhau, chỉ cần một người còn sống, thất kinh bát mạch sẽ hạn chế hành vi cùng ý nghĩ của người kia, làm người đó muốn xuất quỹ cũng không có khả năng.”

“Cho nên lúc trước ngài ngóng trông đại thiếu gia cùng nữ nhân gọi Tô Nhung hình hôn, đại thiếu gia sở dĩ kháng cự như vậy, hẳn là cũng không hẳn cùng ngài đối nghịch, trọng yếu hơn là chìa khoá chi khế hạn chế cậu ấy, hơn nữa cậu ấy thích Lạc Khâu Bạch như vậy, có quỷ mới đáp ứng ngài.”

Tôn đạo trưởng luôn luôn thần bí, dư thừa tuyệt đối không nói, hiện giờ vừa mở miệng, lão gia trầm mặc nửa ngày, bùng ngực nói, “... Ý của ông là chỉ có chết vong mới tách ra bọn họ?”

“Đúng, chỉ có chết vong mới có thể cởi bỏ chìa khoá chi khế, trừ phi hai người bọn họ chết, nếu không ngài trông cậy vào đại thiếu gia thay lòng đổi dạ căn bản là không có khả năng.”

Lão gia cương tại chỗ, giống như cảnh tỉnh, ông nhìn căn phòng trống rỗng, nửa ngày nói không nên lời một câu.

Nếu ngay từ đầu tất cả đều vô dụng, ông rốt cuộc còn chấp nhất những thứ gì?

Tôn đạo trưởng không thấy được sắc mặt của ông, lần đầu lộ ra biểu tình sắc bén, cầm tay lão gia, “Lão gia, ngài hiểu rõ, bọn họ chết tốt cho ngài cũng như huyết mạch của Kỳ gia hay là tiếp nhận đồng tính luyện ái lưu lại mạng nhỏ của bọn họ đều do ngài.”

Kỳ lão gia đột nhiên chấn động, mặt xanh tím, suýt nữa muốn bới quá khí, Tôn đạo trưởng nhanh chóng đỡ lấy ông, cho ông uống vài hớp trà sâm, ông lại mãnh liệt xua tay, lập tức đem trà sâm đánh nghiêng trên mặt đất, gắt gao nhìn Tôn đạo trưởng nói, “Nhớ kỹ, chuyện hôm nay tuyệt đối không thể nói cho người thứ 3! Nếu ông để bọn nó xảy ra chuyện, tôi sẽ bắt ông!”

“Ông nghĩ tôi muốn... Để tôi hảo hảo ngâm lại...”

Ông ta nói vài câu, kịch liệt ho khan, gân xanh trên mu bàn tay đều nhảy ra, Tôn đạo trưởng lộ ra vẻ mặt đáng tiếc, giống như hảo tâm đề nghị lại bị vô tình bị gạt bỏ, mang theo chút hứng thú dần dần, nhưng đồng tử lại mang theo ý cười.

“Lão gia, uống canh gà đi, còn nóng.” Mang sang chén nhỏ, Tôn đạo trưởng cầm lên thìa.

Ông ta biết lão gia ngóng trông một nhà đoàn viên, chẳng qua hiện tại bị tôn tử xúi giục, cho nên mới cậ mạnh thôi.

Cuối tháng năm, phim nhựa Hán ngữ về tâm lý học phạm tội Manh Âm công chiếu.

Cuối cùng gần một năm, bộ phim gây sốt rất cực cũng cùng người xem gặp mặt. Bộ phim điện ảnh này đầu tư cũng không cao, so với thương nghiệp lớn mà nói, phí tổn cũng chỉ là số lẻ, thậm chí cả đội hình cũng không đủ cường đại, trừ một Lạc Khâu Bạch đại hồng đại tử, mặt khác trên cơ bản đều là tân nhân cùng diễn viên quần chúng.

Nhưng trước tin tức Kỳ gia đổi chủ bị truyền ồn ào huyền náo, phim này cũng bởi vì thân phận của Hàn Chiêu mà đại đại đề cao hấp thụ ánh sáng, hơn nữa diễn viên chính Lạc Khâu Bạch lấy được giải thưởng Cách Lâm, lại cùng Kỳ gia có liên hệ thiên ti vạn lữ, cho nên phim chưa chiếu, Manh Âm hai chữ này cũng đã như sấm bên tai.

Vốn là tin tức dựa vào sao tác cho hấp thụ ánh sáng, sẽ không được nhiều ít người xem vỗ tay, nhiều nhất cũng chỉ náo nhiệt, không vài người sẽ vì “Bát quái” mà cố ý bỏ tiền vô rạp chiếu phim, nhưng khi kịch bản cùng ảnh sân khấu Manh Âm hấp thụ ánh sáng, rất nhiều người đều bị “Nhân cách phân liệt” cùng “Thanh âm ám chỉ” hấp dẫn, hơn nữa nhìn thấy Lạc Khâu Bạch mặc áo bào trắng nhẹ nhàng, hoá trang chính tà, điều tức khẩu vị người xem.

Cùng ngày, vé cũng đã bị tranh mua không còn, đoàn phim tổ chức công chiếu long trọng, Lạc Khâu Bạch làm nhân viên chủ chế tự tham gia, lúc đi lên thăm đồ hân thủy chung bày ra nụ cười tiêu chuẩn nhất, rất cuộc không có khẩn trương giống lần đầu tham gia Tà Dương Ca .

Đèn flash sáng lên, không ít truyền thông khen ngợi, hẳn đã không còn là diễn viên tép riu mấy năm trước nữa, hiện tại hẳn có đầy đủ quyết đoán làm ánh đèn cũng lâm vào thất sắc ảm đạm.

Cửa bị fan hâm mộ cùng truyền thông vây truy chặn đường hơn hai tiếng, Lạc Khâu Bạch đi theo đoàn phim vào rạp phim, bởi vì là diễn viên chính, hẳn bị an bài ngồi cùng đạo diễn Hàn Chiêu.

Từ lần trước Kỳ gia “Thay đổi chính quyền”, hai người không có đối mặt, hiện giờ ngồi cùng một chỗ cũng không phản đối, Hàn Chiêu chỉ nhìn hẳn một cái, liền đem ánh mắt chuyển sang một bên, giống như đã không biết hẳn, loại thái độ xa cách này làm Lạc Khâu Bạch thả lỏng một hơi.

Truyền thông vốn tưởng rằng có thể bắt được chút gì của hai người, dù sao bạn tốt của anh và em cùng tồn tại trong một đoàn phim, hai huynh đệ còn không đối phó, nói như thế nào đều có điểm vi diệu, nhưng vừa thấy hai người hoàn toàn không giao lưu, chỉ có thể tiếc nuối rời đi.

Điện ảnh mở màn xong, Kỳ Phong đột nhiên gửi tin nhắn, hỏi hẳn hôm nay muốn ăn cái gì.

Lạc Khâu Bạch vừa thấy vui vẻ, nghĩ thầm cơm trong nhà hẳn không làm, cũng là dì Trương làm, Đại lão bản nguyên lai cũng có quan tâm củi gạo du muối.

Hắn cười dùng tin nhắn nói chuyện phiếm, kỳ thật cũng không có gì nhất định phải nói, chính là luyến tiếc buông tay ra, nói đến nói đi mấy trăm tin nhắn đều đi qua, đều là một ít lời không dinh dưỡng.

Lúc này Kỳ Phong lại nhắn lại, chỉ có một câu Buổi tối về sớm một chút trở về ăn cơm, ngắn gọn dấu chấm câu cũng không có.

Lạc Khâu Bạch nghĩ nghĩ, hôm nay buổi tối đoàn phim hẳn là có tiệc khánh công, hẳn rất cuộc muốn không cần kiêu đầu...

Đang tự hỏi, hắn vừa nhấc đầu, đột nhiên phát hiện bên cạnh Hàn Chiêu đang nhìn hắn, đầu tim hắn nhảy dựng, chợt nghe anh ta trầm giọng nói, “Đêm nay tiệc khánh công em sẽ đến sao?”

“...” Lạc Khâu Bạch không biết nên trả lời như thế nào.

Hàn Chiêu không hề chớp mắt nhìn hắn, trong đại sảnh tối đen, Lạc Khâu Bạch cảm thấy có chút hoảng hốt, bởi vì hắn nhìn thấy trong ánh mắt hẹp dài của Hàn Chiêu mang theo điểm tự giễu cùng chua xót.

“Liền tính em chán ghét nhìn thấy tôi, ít nhất ở mặt ngoài cũng phải làm bộ chứ, em cũng nhìn thấy vừa rồi thái độ của truyền thông, nam chính cả tiệc khánh công cũng không tới, em giấu lại bọn họ sẽ viết như thế nào.”

Đúng vậy, nếu tiệc khánh công cũng không đến, rõ ràng nói cho người khác biết, hắn không thích phim này hoặc là... Chuyện Kỳ Phong “Soán quyền” là thật.

Đối với công tác, Lạc Khâu Bạch luôn luôn nghiêm túc, vứt đi nguyên nhân cùng Hàn Chiêu, hắn kỳ thật thực thích Manh Âm, cũng thực thành tâm quay, cho nên không nghĩ làm chuyện không cần thiết, lại càng không muốn bởi vì hắn lại chụp lên cho Kỳ Phong cái mũ.

Lúc này biên kịch cùng nhà sản xuất bên tay trái cũng đã mở miệng, cười nói nam chính đều ném, chúng ta còn tham dự tiệc khánh công gì.

Nói như vậy, Lạc Khâu Bạch chỉ có thể cười cười nói, “Đương nhiên, tiệc khánh công nhất định phải đi.”

Theo nội dung phát triển, phim chậm rãi triển khai.

Trầm Xuyên cố gắng giúp cảnh sát tìm kiếm hung thủ giết người liên hoàn, nhưng lại bị càng ngày càng nhiều bí ẩn vây khốn, hắn không biết người chết rốt cuộc là chết như thế nào, cho nên lấy đi di vật người chết, so từng cái, lại phát hiện bọn họ có một vòng hữu gọi là S.

Hắn có ý đồ muốn dùng thân phận giả lên trên mạng tiếp cận S, nhưng chưa bao giờ thành công, thẳng đến một ngày hắn phát hiện S trả lời, nhưng địa chỉ IP lại là địa chỉ của mình, lúc này hắn mới ý thức mình thực có thể là tinh thần phân liệt, thậm chí chủ nhân của hắn, đang bị thứ nhân cách tà ác, một chút cắn nuốt hầu như không còn!

Không khí phim đột nhiên ngưng trọng quỷ dị, cùng với hình ảnh đen tối cùng âm nhạc âm trầm quỷ dị, đêm tối buông xuống, thứ nhân cách kiêu ngạo dùng thanh âm của mình chấm dứt từng sinh mệnh, tiếng cười âm trầm cùng độ cung ôn nhu trên khóe miệng, làm người ta không rét mà run, không ít người xem đều nổi da gà.

Tiết tấu càng lúc càng nhanh, theo đàn công bat phối nhạc, bạn gái phát hiện bí mật của hắn, hắn giết chết cô trước, ôn nhu hôn môi “Hắn”, thời gian này, âm nhạc im bật, toàn bộ phòng chiếu phim tối đen một mảnh, chợt nghe chậm rãi truyền đến thanh âm vi ách mềm nhẹ, ôn nhu giống như yêu ngữ thiên hồi bách chuyển.

Hắn nói, “Nghe được thanh âm nội tạng không?”

Hình ảnh tối đen như cũ, chỉ có tiếng nam nữ thống khổ thét lên, Trầm Xuyên lại ôn nhu cười, “Hư... An tĩnh chút, em nhìn đi, tử thần đến.”

Thanh âm của hắn phi thường chậm, nhưng mỗi một âm cũng giống như đao hướng vào xương cốt, rõ ràng trên màn ảnh một mảnh hắc ám, cái gì cũng không có, nhưng mọi người lại cảm giác mãnh liệt, nhắm mắt lại, đều có thể tưởng tượng đến cảnh giết người, thậm chí đều nghe thấy được thanh âm thân thể bị đốt trọi, không chịu nổi ám chỉ trực tiếp khóc lên.

Thẳng đến cuối cùng Trầm Xuyên dùng lý trí cuối cùng, hạ ám chỉ, dưới ánh mặt trời tự tay kết thúc sinh mệnh của mình, người xem đều thất thần.

Ngọn đèn sáng lên, hiện trường tĩnh mịch hơn mười giây mới vang lên tiếng vỗ tay nhiệt liệt. Lạc Khâu Bạch đứng lên cúi đầu, cười thực ngại ngùng ôn hòa, ai cũng không cách nào liên hệ hắn và kẻ điên giết người vừa rồi trên màn ảnh là một người.

Thiệt nhiều người xem bị dọa chân bị mềm nhũn, thậm chí một bên lau nước mũi nước mắt một bên vỗ tay, loại cảm giác kỳ lạ lạc vào cảnh giới khi cảm thấy tử vong buông xuống thật là đáng sợ, Lạc Khâu Bạch diễn xuất quả thực thần, hần... Hần đến tột cùng là làm như thế nào!?

Lần đầu công chiếu thành công lớn, Manh Âm tăng vọt số vé cùng danh tiếng tốt nhất, thậm chí ngày hôm sau rất nhiều truyền thông đều dùng tới “Nếu thanh âm là một loại diễn xuất, Lạc Khâu Bạch không thể nghi ngờ là thiên tài” để hình dung hần. Đương nhiên, những điều này nói sau, bởi vì hiện tại Lạc Khâu Bạch đang bề bộn tham gia tiệc khánh công.

Làm đạo diễn, Hàn Chiêu tới trước những người khác, khi anh ta nhìn thấy Lạc Khâu Bạch, chủ động tiến lên, ánh mắt hẹp dài mang theo ý cười, “Đa tạ em đã tới.”

Sắc mặt của anh ta tựa hồ càng thêm tái nhợt, thoát nhìn không khỏe mạnh, lúc này nhìn thấy Lạc Khâu Bạch như là quên ân oán trước, thoát nhìn tâm tình không tồi.

Lạc Khâu Bạch thủy chung nhớ rõ ngày đó tại đại hội cổ đông, anh ta không nói được một lời lãnh đạm, khi đó hần nghĩ, anh ta có thân phận con riêng, chẳng lẽ không phải càng để ý công ty là thiên hạ của ai sao, vì cái gì thoát nhìn lạnh như vậy, hoàn toàn không có ý cười như vậy.

Rốt cuộc anh ta để ý cái gì?

Áp chế nghi hoặc trong lòng, hần xua tay, “Đây là bổn phận của tôi, Hàn đạo diễn khách khí rồi.”

Xa cách khách khí tới cực điểm làm sắc mặt Hàn Chiêu cương một chút, tiếp lại dường như không có việc gì cười cười, “Kia vào đi thôi, hôm nay tới không ít nhà đầu tư, em có thể làm quen họ một chút.”

Hiện trường đích xác đến không ít nhân vật tai to mặt lớn, phòng bán vé phiêu hồng, tự nhiên đưa tới một mảnh thấy người sang bắt quàng làm họ, bất quá Lạc Khâu Bạch không có hứng thú, từ chối nói thân thể không thoải mái, bưng một ly nước trái cây ra hậu trường.

Lúc này tất cả mọi người ở đằng trước tán gẫu, nơi này phi thường an tĩnh, hần tính tính thời gian, chuẩn bị đi sớm một chút, lấy điện thoại cầm tay ra vừa muốn kêu Kỳ Phong giữ đồ ăn lại, sau lưng lại đột nhiên xuất hiện bóng đen.

“!” Lạc Khâu Bạch hoảng sợ, vừa quay đầu lại thấy được khuôn mặt anh tuấn của Kỳ Phong.

Hần đầu tiên là sửng sốt, tiếp không dám tin mở to hai mắt, “Sao anh lại tới đây?”

Đại diện quái thật đúng là thần, vô luận mình ở chỗ nào đều có thể tìm được.

Kỳ Phong ở sau lưng ôm hần không buông tay, khuôn ngực rắn chắc rộng lớn tản ra độ ấm, há miệng thanh âm trầm thấp, “Như thế nào, em không chào đón anh sao?”

Sau lưng nam nhân tản ra hương vị cổ long thủy quen thuộc, Lạc Khâu Bạch cười cười, “Đương nhiên không chào đón, em vừa rồi còn bắn khoảu kêu anh giữ đồ ăn, kết quả anh đột nhiên chạy tới, buổi tối em ăn cái gì?”

“Đúng rồi, sao anh tìm tới nơi này? Em không nhớ rõ đã nói với anh vị trí của em a.”

Kỳ Phong hừ lạnh một tiếng không buông tay, có chút khinh thường nói, “Em có hóa thành tro anh cũng có thể tìm được, huống chi tiểu khánh công yển.”

Kỳ Phong nói ra lời như thế, trên cơ bản là nóng vội, Lạc Khâu Bạch nhìn nhìn bốn phía, biết rõ nơi này không có người, cũng không có nghĩa là không có người thứ hai giống y rảnh rỗi tới nơi này đi dạo, còn luyến tiếc đẩy ra Kỳ Phong, tựa như khi còn bé đem kẹo đường giấu đi, trong tim đều đập.

Hần thả lỏng thân thể, trong ngực Kỳ Phong duỗi thắt lưng, không tái truy cứu y vì cái gì sẽ xuất hiện, chỉ cười hì hì ngưỡng trên bả vai y nói, “Ngô... Hôm nay vội một ngày, vừa mệt vừa đói... Phong Phong, anh hôn em đi.”

Lời này vừa rơi xuống đất, hần cũng cảm giác được nam nhân toàn bộ thân thể đều cứng ngắc, tiếp đặc biệt nóng nảy đẩy ra hần, “Anh đến cũng không phải là nghe em làm nũng!”

Lạc Khâu Bạch nhin không được cười lên tiếng, “A —— Em đã hiểu, người nào đó nhất định là bởi vì tan tằm thấy em không ở nhà, lại không cách nào ăn cơm, trong lòng tưởng niệm như cuồng cho nên mới tới đúng không?”

“... Đừng cố tình gây sự!” Thân thể Kỳ Phong càng cứng ngắc, hơn nữa độ ẩm trên người cũng đột nhiên cao hơn bình thường.

Giống như chỉ cần bị trạc phá tâm tư, y sẽ có loại phản ứng này, lần nào cũng đúng.

Lạc Khâu Bạch cười hắc hắc, “Vậy anh đến tột cùng là tới làm gì?”

Lúc nói chuyện hẩn quay đầu, thấy được trên tay Kỳ Phong trường thân ngọc lập có một cái... Cà men?

Như là nhận thấy được ánh mắt thê tử toàn bộ đều chăm chú vào thứ trong tay mình, Kỳ Phong tức giận đem hộp cơm đưa cho hẩn, “Em nhìn cái gì vậy? Anh cũng không phải là đến đưa cơm cho em, không cần tự mình đa tình.”

Em có nói anh vội tới đưa cơm sao? Giấu đầu lòi đuôi rõ ràng một chút đi, Kỳ chủ tịch.

Lạc Khâu Bạch đã sớm đói bụng đến bụng thăm thì gọi, tiệc khánh công vốn có không ít mỹ vị, nhưng lúc đi vào liền tránh không được bị ép rượu, cho nên hẩn từ lần đầu công chiếu đến hiện tại vẫn luôn không ăn gì, lúc này nhìn thấy cà men ánh mắt đều sáng, “Phong Phong, người hiền lành như vậy, trẫm càng muốn kết hôn với người.”

Kỳ Phong nóng nảy đem hẩn đặt trên ghế sa lông nghỉ ngơi, mình ngồi xuống, còn không quên cứng rắn đưa cho hẩn một đôi đũa, “Cầm miệng của em lại! Điều nói không vội tới đưa cơm cho em, rốt cuộc muốn lặp lại bao nhiêu lần em mới nghe được...”

Câu nói kế tiếp bị nụ hôn của Lạc Khâu Bạch ngăn chặn, y kiêu ngạo đột nhiên xanh mặt, đem đầu dịch sang một bên về mặt khinh thường, nhưng lỗ tai lại hồng không quá tự nhiên.

Nhưng khi Lạc Khâu Bạch vui rạo rực mở ra cà men trong nháy mắt, lập tức liền hối hận, hẩn hy sinh “Sắc đẹp” lại đổi đi đồ vật này?

“Này... Là cái gì?” Hẩn cúi đầu nhìn thứ dính dính trong cà men, khô cần hỏi.

“Dì Trương tay nghề sao vậy?”

“Ai nói cho em biết đây là dì Trương làm? Em không phải đói bụng sao, còn không mau ăn.” Kỳ Phong mở miệng, sống lưng thực thẳng, một bàn tay ôm Lạc Khâu Bạch, một tay khác bỏ vào túi.

“Vậy là ai làm? Còn có, anh còn không có nói cho em biết đây rốt cuộc là cái gì vậy.”

Né tránh ánh mắt tìm tòi nghiên cứu, Kỳ Phong nhẹ nhàng nói, “Trong nhà đã đổi đầu bếp mới, mang đến cho em nếm thử hương vị, em đừng nói em không nhìn ra đây là canh khoai tây vịt.”

Quả thật không nhìn ra... Nếu đầu bếp là trình độ này, hẩn cũng có thể đi học trường tân đông phương nấu nướng.

“Anh không phải nói không phải cố ý đưa cơm cho em sao, kia còn nói nếm hương vị làm chi?”

Một câu trạc phá lời nói dối của Kỳ Phong, y lần thứ hai không kiên nhẫn, vươn tay đi bắt cà men, “Em chỗ nào nhiều lời như thế, không ăn thì thôi.”

Lạc Khâu Bạch mắt thấy được tay y, tiếp thu hồi tầm mắt đoạt lại cà men, “Ai nói em không ăn, đều nhanh chết đói.”

Hẩn cầm lấy chiếc đũa trong canh trong giỏ hợp vài cái, sau đó thâm hút một hơi đem canh đều tưới vào trong bụng.

Kỳ Phong mặt không đổi sắc, ánh mắt nhìn hẩn lại mang theo chờ mong, “Trình độ đầu bếp như thế nào?”

Lạc Khâu Bạch bẹp một chút miệng, lộ ra vẻ mặt thống khổ, “Em hoài nghi anh vị giác không nhạy, trình độ loại này anh còn muốn? Khoai tây hoàn toàn nát, vịt thì cần, hơn nữa nếu không phải cháo liền không cần thêm tinh bột nhiều như vậy, nếu em là anh khẳng định sẽ lập tức đuổi việc.”

Lạc Khâu Bạch nói một chữ, sắc mặt Kỳ Phong liền khó coi một phen, cuối cùng cố nén cảm xúc, như là không xác định trầm giọng lại hỏi một câu, “Thật sự tao như vậy?”

Bản thân y đều không chú ý tới, lúc này biểu tình tựa như một tiểu hài tử chờ biểu dương, không, phải nói là con thú đại hình phe phẩy cái đuôi chờ đợi thuận mao.

Lạc Khâu Bạch cố nén ý cười, nhắm mắt lại gật đầu, “Đã không thể càng nguy rồi...”

Kỳ Phong không nói chuyện, thô lỗ cầm lại cà men, mặt nghiêng gắt gao băng lãnh, mang theo điểm mắt mát, lúc này Lạc Khâu Bạch tay mắt lạnh lẽo bắt lấy tay y, mặt trên rõ ràng là vài miếng vết thương, tuy rằng đã sát thuốc, nhưng dấu vết hồng nâu vẫn ghê người.

Lạc Khâu Bạch không muốn Kỳ Phong rút về, liền cúi đầu đem đầu ngón tay hôn một lần, “Tuy rằng thực tệ, bất quá chỉ cần là anh làm em đều thích, anh không thấy được em đều uống sạch sao, nếu thay đổi người khác em mới mặc kệ.”

Hắn biết Kỳ Phong không am hiểu nấu nướng, trước kia y làm cháo đen tuyền, hắn đến bây giờ còn nhớ rõ, nhưng nghĩ con người cao đại rắn rỏi, mang theo một tay thương ngực vụng vì hắn nấu cơm, trong tin nhắn lại không nói tới một chữ, thậm chí biết mình muốn tham gia khánh công yến cũng không nói nhiều một câu, trực tiếp mang theo thành quả lao động, lòng tràn đầy vui mừng vội tới đưa cơm, Lạc Khâu Bạch liền nhịn không được ở trong lòng ai thán.

Nam nhân này tại sao có thể tốt với hắn như vậy.

Bị thê tử hôn ngón tay, Kỳ Phong đỏ mặt, kỳ thật y chỉ là bởi vì ở trong công ty nghe được cấp dưới thổi phồng, tay nghề dở bà xã cỡ nào vui vẻ, cũng muốn thử xem thôi.

“Lần sau không thích trực tiếp nói cho anh biết.” Y đem cằm chôn ở cần cổ Lạc Khâu Bạch, trầm giọng mở miệng.

“Ai? Em còn không đủ trực tiếp sao, lần sau em nói khó nghe một chút, kỳ thật thật sự hảo khó ăn...” Lạc Khâu Bạch buồn cười, đánh giá một chút, phát hiện không có người, rất nhanh nhéo nhéo mũi Kỳ Phong.

“Câm miệng.” Kỳ Phong không kiên nhẫn mở miệng, sau đó ngăn chặn bờ môi của hắn.

Thế chất của hai người chỉ cần tới gần, hơi chút không chú ý liền củi khô lửa bốc, môi đan chéo cùng một chỗ, tiếng nước chắc chắc vang lên, hai người đều có điểm khí tức không xong, đúng lúc khó khăn chia lìa, một tiếng chuông bén nhọn đột nhiên vang lên, đánh gãy ý loạn tình mê.

Lạc Khâu Bạch thấp khụ một tiếng, thàn than một tiếng “Làm bậy”, hắn lại không để ý trường hợp bị mỹ nhân kế của đại điều quái câu dẫn rồi.

“Vừa lúc khánh công yến sắp kết thúc, em đi ra ngoài nhìn xem, buổi tối cùng nhau về nhà.”

Kỳ Phong gật đầu, nhìn theo bóng dáng Lạc Khâu Bạch, nhú mày lấy điện thoại di động ra.

Đây là vệ sĩ y an bài bên người lão gia, bình thường phụ trách bảo vệ, buổi tối cùng hội báo bệnh tình cùng tình huống lão gia.

“Cậu nói cái gì? Lại nháo?”

“Dạ, lão gia nhất định phải đi ra ngoài, tôi cùng Trương Cường khuyên nhủ rất nhiều lần, thân thể ông không thể chạy, nhưng ông cho rằng ngài giam lỏng ông, hơn nữa hôm nay Tôn đạo trưởng đến, ông lại ném đi bát cơm, hơn nữa gần đây ông còn vẫn luôn nằm ác mộng, la hét ngài cùng tên Kỳ lão tiên sinh, tựa hồ... Tức giận đến không nhẹ.”

Kỳ Phong nhu nhu thái dương, “Vậy được rồi, từ ngày mai cậu không cần đi theo ông ta, Trương Cường bên cạnh là được.”

Y an bài hai vệ sĩ, mục đích cũng là bảo hộ hơn là giám thị, nhưng lão gia còn phản ứng như vậy, y nếu thật muốn giam lỏng ông, cần gì phải có phương pháp này?

Quên đi, tùy tiện, chỉ cần lão gia sờ không tới quyền lợi trong công ty, không dùng tâm cơ cùng chiêu số gì, bệnh nghiêm trọng như thế liền hết thấy theo ông đi, y cũng không thể mất mở trường trường nhìn lão gia bị hoạt hoạt tức chết.

84. Chương 87

Chương 87

Tháng năm tại S thị, sắp tiến vào mùa mưa, trước khi công chiếu chấm dứt vẫn quang đãng, màn đêm buông xuống, ngoài cửa sổ liền hạ khỏi mưa to.

Đại sảnh yến hội phi thường náo nhiệt, thân sĩ nổi tiếng, y hương tấn ảnh, không ít đều là người quen, Kỳ Phong ngại thân phận miễn cảm, lưu tại hậu trường, không đi tới tiền sảnh với Lạc Khâu Bạch.

Lúc này nhân viên chủ chế cùng khách quý đang cuồng hoan, uống rượu, đùa đến khí thế ngất trời, Lạc Khâu Bạch hướng ngoài cửa sổ nhìn nhìn, một mảnh mưa to, hẩn nhớ thương Kỳ Phong, quy tâm tự tiến, không hưng trí gia nhập cuồng hoan, lại uống mấy ly nước chanh, chuẩn bị tùy tiện tìm lý do đi ra ngoài.

Lúc này, đạo diễn Hàn Chiêu đang bị mọi người vây công chơi thật tâm hay mạo hiểm, khuôn mặt tái nhợt mang theo chút vẻ say rượu.

“Hàn đạo lần này cụng rượu anh lại thua rồi, trừng phạt trừng phạt!”

Vài tiểu cô nương ồn ào, “Chính là, Hàn đạo ngài mỗi lần đều chọn chân tâm rất không có ý nghĩa, lần này phải chọn mạo hiểm!”

Hàn Chiêu hỏi bọn họ phạt như thế nào, lúc này có người đột nhiên nhanh trí, cười ha ha nói, “Tôi có, Hàn đạo, liền trừng phạt anh tìm được Lạc Khâu Bạch, sau đó cùng cậu ấy nói ‘Kỳ thật tôi đã thầm mến em đã lâu rồi’ sau đó hôn cậu ấy một chút!”

Tất cả mọi người chơi high, vừa nghe chơi lớn như vậy, tất cả đều ồn ào trầm trồ khen ngợi, “Cái này bồng! Lập tức phạt hai cái, Khâu Bạch là nam chính, hiện tại lại không lộ diện, phải để Hàn đạo trảo trở về trừng phạt!”

Đứng ở xa xa Lạc Khâu Bạch, cũng không biết nơi này xảy ra chuyện gì, hẩn chỉ nhìn thấy nơi đây thực náo nhiệt, vừa lúc tiện trốn, thừa dịp đám người kia ồn ào, hẩn buông xuống ly trong tay xoay người đi ra ngoài.

Hàn Chiêu thấy được hẩn, ho khan một tiếng, đột nhiên dội bát nước lạnh, “Hôm nay tới đây thôi, thân thể tôi có chút không thoải mái, thật sự không thể uống nhiều, mọi người hảo hảo chơi đi.”

Nói xong anh ta xoay người, lưu lại quần chúng, chờ bọn họ kịp phản ứng anh ta đã chạy trốn, người cũng đã tiêu thất.

Lạc Khâu Bạch đi đến hành lang, gặp phải một cậu bồi bàn bưng sâm panh, đang chuẩn bị viết tờ giấy nhờ cậu ta chuyển giao, phía sau đột nhiên truyền đến tiếng bước chân, vừa quay đầu lại là Hàn Chiêu đang cầm rượu.

“Vừa rồi vẫn luôn không thấy em, nguyên lai trốn ở chỗ này.”

Lạc Khâu Bạch vốn tính toán nhiều khai anh ta, nhưng hiện giờ dụng phải, chỉ có thể thản nhiên nói, “Hàn đạo là nhân vật chính hôm nay, không tiếp khách, tới nơi này làm gì?”

“Tôi tìm em, yến hội đều la hét nam chính đi đâu.” Hàn Chiêu đi tới, thực trực tiếp mở miệng, Lạc Khâu Bạch nghe thấy được mùi rượu trên người anh ta.

Lạc Khâu Bạch rút ra một chút khoảng cách, xin lỗi mỉm cười, “Tôi hôm nay có việc, không thể cùng mọi người uống rượu.”

Hàn Chiêu không hề chớp mắt nhìn hẩn, ánh mắt bị cồn huân mang theo một tia hồng hào, “Kia có thời gian theo tôi tâm sự không?”

Nếu như là tán gẫu điện ảnh, hiện tại đã quay xong, nếu như là tán gẫu chuyện khác, bọn họ càng không nên cùng xuất hiện, huống chi người này bây giờ là em trai cùng cha khác mẹ với Kỳ Phong, Lạc Khâu Bạch liền càng cảm thấy không có gì hảo thuyết.

“Xin lỗi, chỉ sợ hiện tại không tiện, vừa rồi tôi nhận điện thoại, trong nhà có chuyện, tôi phải đi.”

“Sẽ không chậm trễ em đâu.” Hàn Chiêu tựa hồ liệu định Lạc Khâu Bạch sẽ cự tuyệt, “Hợp tác xong, mấy ngày nữa tôi phải trở về Mỹ.”

Lạc Khâu Bạch sững sốt một chút, thấy anh ta trịnh trọng mở miệng, nhất thời còn không cự tuyệt, đứng ở tại chỗ.

Hắn nghĩ nghĩ nói, “Tôi nghĩ anh về sau sẽ ở lại Kỳ gia.”

Hàn Chiêu uống vài hớp rượu, cười nói, “Hiện tại Kỳ gia là của em cùng Kỳ Phong, tôi lưu lại làm gì?”

Anh ta không chút nào che dấu mình biết quan hệ của Lạc Khâu Bạch cùng Kỳ Phong, Lạc Khâu Bạch trầm mặc, anh ta cùng lão gia đi được gần như vậy, biết việc này chẳng có gì lạ, nhưng ở lập trường này hắn sẽ không dao động.

“Kỳ gia là của Kỳ Phong, tôi không có quan hệ gì.”

Lời này nhìn như là phủi sạch quan hệ, nhưng lại nói cho Hàn Chiêu, tuy rằng tôi đồng tình với thân thể của anh, nhưng không có nghĩa anh có thể từ trong tay Kỳ Phong cướp đi hết thảy.

Dù sao hắn là người bao che khuyết điểm, hơn nữa tuyệt không cảm thấy Kỳ Phong đoạt đi của ai, này đó vốn là của ỹ.

Hàn Chiêu cười cười, biểu tình trên mặt có chút châm chọc, “Các người thật thắm thiết, em thương anh ta sao?”

Loại vấn đề này đã vượt qua “Bạn công tác ” có thể đặt chân, Lạc Khâu Bạch mặt không đổi sắc nói, “Hàn đạo, vấn đề này cùng anh không quan hệ, nếu đây là chuyện anh muốn tán gẫu, tôi muốn cáo từ.”

“Đương nhiên cùng tôi có liên quan.” Hàn Chiêu xoay người nắm lấy cổ tay của Lạc Khâu Bạch, “Nếu không vì vậy, tôi cũng sẽ không về Kỳ gia.”

Ánh mắt hẹp dài giờ khắc này vô cùng lợi hại, mang theo mũi nhọn cùng sáng quắc, nhìn qua thậm chí có chút... Diên cuồng?

Lạc Khâu Bạch lãnh mặt, mãnh liệt bắt tay rút ra, “Tôi không biết anh đang nói cái gì.”

Lược hạ lời này, hắn xoay người bước đi, Hàn Chiêu nhìn bóng lưng của hắn, trầm giọng mở miệng, “Lạc Khâu Bạch, tôi thích em.”

Anh ta đột nhiên nói ra, không có gì làm nền, ánh mắt hẹp dài tối đen một mảnh, mang theo bướng bỉnh, cả người Lạc Khâu Bạch đều bối rối, cảm thấy việc này hoang đường cực kỳ.

Hàn Chiêu, em trai Kỳ Phong, hiện tại nói với hắn lời như thế?!

“Hàn đạo diễn, anh uống say.”

Hắn không ngừng lại, phía sau một cỗ mạnh mẽ lại đem hắn mãnh liệt xả trở về, Lạc Khâu Bạch lão đảo một chút, thật sự nổi giận, “Anh rốt cuộc muốn làm gì? Còn như vậy, đừng trách tôi không để ý trường hợp đánh anh.”

“Tôi không uống rượu, tôi rất thanh tỉnh.” Hàn Chiêu bất vi sở động, gắt gao nắm chặt cổ tay hắn, ánh mắt càng thêm sắc bén.

“Lạc Khâu Bạch, tôi không đùa, tôi thực lòng.”

Một người mới vừa nhận thức không bao lâu, đều cùng xuất hiện tại nơi công tác, có thể có gì thực lòng?

Khí lực anh ta phi thường lớn, giống như muốn đem xương cốt bóp nát, Lạc Khâu Bạch nhìn nhìn chung quanh, biết không cách nào cùng anh ta cứng đối cứng, lạnh như băng nói, “Anh đã sớm biết quan hệ của tôi cùng Kỳ Phong, còn nói lời như thế, có ý tứ sao?”

Hàn Chiêu đột nhiên cười nhạo một tiếng, đồng tử kịch liệt chớp lên, “Đúng, tôi đã sớm biết, nhưng căn bản không công bằng.”

“Chúng ta cùng tới Mỹ, rồi đi nơi này, rồi đi Kỳ gia, chỉ có hai người chúng ta có thể chứ? Kỳ Phong có thể làm được tôi cũng có thể làm được, hơn nữa sẽ làm tốt hơn y. Y chỉ là xuất thân tốt, gặp được em sớm hơn tôi, y không tốt với em, em chẳng lẽ cảm giác không được?”

“Ba!” Một cái bạt tai vang dội tát trên mặt Hàn Chiêu, nhất thời lưu lại một phiến hồng ngân.

“Tôi đã cảnh cáo anh, nếu còn như vậy tôi sẽ đánh.”

Lạc Khâu Bạch sắc mặt lạnh lùng, đồng tử thâm sắc còn có lửa giận bắt đầu khởi động. Kỳ Phong tốt hay tệ với hắn cũng không do Hàn Chiêu quản, anh ta không có tư cách nói Kỳ Phong không tốt.

Kỳ Phong tốt, căn bản không phải người khác có thể hiểu được, cái loại tốt này không phải ăn, mặc, ở, đi lại, cũng không phải tương thủ lẫn nhau, mà là duy nhất trong cuộc đời này, hắn cũng không lo lắng Kỳ Phong phản bội, bởi vì hắn biết trên đời này không còn có một người nam nhân nào tốt như y.

Tất cả mọi người thấy được y lạnh lùng cứng rắn, nhưng chỉ có hắn mới hiểu được tầng cứng rắn này là ở ngoài, bên trong là một trái tim vô cùng mềm mại.

Ái tình vốn là chuyện nước uống ấm lạnh tự biết, người bên ngoài dựa vào cái gì xen vào?

“Y tốt hay không tốt tôi tự mình biết là được, không phiền anh quan tâm. Hàn tiên sinh, hôm nay tôi coi như anh say, không so đo, tôi còn có việc, xin lỗi không tiếp được.” Lạc Khâu Bạch lạnh lùng lược hạ lời này, không chút do dự quay đầu.

Lúc này đây hắn không cần khách khí với Hàn Chiêu.

Đồng tử Hàn Chiêu kịch liệt co rút lại, nhìn Lạc Khâu Bạch, nhắm hai mắt lại.

Có việc? Có thể có chuyện gì, bất quá là Kỳ Phong chờ hắn thôi.

Nghĩ đến vừa rồi anh ta trong lúc vô ý nhìn thấy hai người ở phía sau ăn cơm, vành tai và tóc mai chạm vào nhau, bàn tay gắt gao nắm chặt.

“Tôi sắp chết, chúng ta... Có một chút khả năng không?” Thanh âm của Hàn Chiêu khàn khàn từ phía sau truyền đến.

“Không, vĩnh viễn không.” Lạc Khâu Bạch không nghe, hắn cũng không tin tưởng Hàn Chiêu.

Hàn Chiêu rũ xuống ánh mắt, lọn tóc mỏng trên trán che con ngươi, anh ta gắt gao buông tay ra, nâng rượu đỏ lên uống một hơi, lần thứ hai ngẩng đầu lên, trên mặt còn dẫn theo điểm cười.

“Được... Tôi hiểu được. Vừa rồi là tôi nói khùng điên, xin lỗi, về sau không bao giờ nữa.”

Anh ta đột nhiên biến hóa khẩu khí làm Lạc Khâu Bạch lập tức dừng lại cước bộ, Hàn Chiêu ho khan vài tiếng, kéo kéo khóe miệng, “Điện ảnh tuyên truyền xong tôi sẽ về Mỹ, em cũng không cần lo lắng, coi như... Cáo biệt cuối cùng, có thể để tôi ôm em lần cuối không, cho dù chỉ là bạn bè.”

Khí lực anh ta rất yếu, lại che miệng lại ho khan vài tiếng, sắc mặt huân hồng lại một lần nữa trở nên tái nhợt, Lạc Khâu Bạch không quay đầu lại, nhưng có thể cảm giác được hơi thở của anh ta rất tệ, thậm chí còn giống như đang ... Khấn cầu?

Lạc Khâu Bạch hít vào một hơi, tạm dừng một chút, đi nhanh về phía trước, từ đầu đến cuối đều không quay đầu lại.

Hắn không tín nhiệm Hàn Chiêu, cho nên thời gian này không thể có một tia do dự cùng mềm lòng.

Đúng lúc này, phía sau đột nhiên đánh lên tới một khuôn ngực, tiếp hai cánh tay gắt gao từ phía sau lưng khóa lại hắn.

Hàn Chiêu cả gan làm loạn đến loại tình trạng này!?

Lạc Khâu Bạch hoàn toàn không phòng bị, cả kinh da đầu tê rần, không chút do dự quay đầu lại chuẩn bị đánh một quyền, mà cùng thời gian, Hàn Chiêu lại đột nhiên buông hấn ra, ho khan lui ra phía sau hai bước, quay đầu đi nhìn chằm chằm cách đó không xa một chút.

Tâm Lạc Khâu Bạch “Lộp bộp” một chút, quay đầu lại, thấy được Kỳ Phong đứng cách đó không xa.

Lúc này một tay bị thương cầm cà men, một tay khác cầm ô che, y mặt không đổi sắc nhìn nơi này, đồng tử thâm sắc giống như hồ sâu bình tĩnh, nhìn không ra một tia cảm xúc.

Lạc Khâu Bạch biết mình bị Hàn Chiêu tính kế, trong lúc nhất thời phát hỏa, kinh hoảng thậm chí đau lòng... Tất cả đều dâng lên.

Rõ ràng hấn cái gì đều không có làm, tay cũng run lên.

“Kỳ Phong.” Hấn bước nhanh đến, một cái bắt được tay Kỳ Phong.

Kỳ Phong cũng không có giống như trước phần nộ, chỉ nhìn Lạc Khâu Bạch thật sâu, tiếp đi từ từ đi về phía Hàn Chiêu.

Hai người lần đầu tiên dùng thân phận Kỳ gia, xung đột vũ trang đối diện, Hàn Chiêu tựa vào trên tường, cười như không cười nhìn Kỳ Phong, “Tôi vừa rồi cùng Khâu Bạch chỉ là ôm chầm ly biệt thôi, đại ca không phải cả cái này đều không cho phép, muốn giống lần trước đánh tôi chứ?”

Anh ta lần đầu tiên dùng hai chữ “Đại ca”, khẩu khí mang theo châm chọc, mà Kỳ Phong lại bất vi sở động, ánh mắt như cũ đóng băng, không có chút nào gợn sóng.

Mấy lần trước y có bao nhiêu giận không kiềm được, lúc này đây liền lãnh tĩnh đáng sợ cỡ nào, y tiến đến bên tai Hàn Chiêu trầm giọng nói một câu, tiếp không chút do dự xoay người bước đi, thậm chí cả Lạc Khâu Bạch đều không có nhìn.

Lạc Khâu Bạch luống cuống, Kỳ Phong tức giận mới chứng minh có đường sống dụ đi, mà giống như bây giờ lãnh tĩnh đến giận sôi mới thật nguy...

Hấn chưa từng thấy qua Kỳ Phong tức giận như vậy, nhất thời thậm chí không kịp giáo huấn Hàn Chiêu, bước nhanh đuổi theo Kỳ Phong.

“Em không thể đi!” Hàn Chiêu ở phía sau mãnh liệt kéo lấy cánh tay hấn, hai mắt đỏ ngầu chói mắt bức người, nắm tay càng chặt, dùng khẩu khí gần như tuyệt vọng nói, “Em đáp ứng tôi đến khánh công, đây là cơ hội cuối cùng, Khâu Bạch... Đừng đi, tôi cầu xin em.”

Lạc Khâu Bạch chỉ cảm thấy anh ta điên rồi, trước kia tính tình anh ta tuy rằng cổ quái nhưng tuyệt đối sẽ không giống như bây giờ lộ ra ngoài, nhưng Lạc Khâu Bạch hiện tại không có tâm tư nghiên cứu này đó, đụng đến cửa sổ làm rớt bình hoa, hấn mãnh liệt quăng về phía Hàn Chiêu.

Hàn Chiêu theo bản năng tránh né, Lạc Khâu Bạch đẩy ra anh ta, tiếp cũng không quay đầu lại đuổi theo Kỳ Phong.

Hàn Chiêu bán tựa vào trên tường, sắc mặt trắng bệch, gắt gao cắn môi, ngón tay bấm lòng bàn tay đều để lại vết máu, đầu ông ông tác hưởng, anh ta nhớ tới một câu duy nhất của Kỳ Phong.

Y nói, “Đừng có nằm mơ, em ấy cả đời cũng không có khả năng coi trọng cậu.”

Ngoài cửa sổ mưa to, nguyên bản chính là mưa nhỏ tí tách, hiện giờ màn mưa dày đặc cơ hồ nhìn không tới bóng người.

Kỳ Phong không cầm ô, toàn thân ướt đẫm, Lạc Khâu Bạch liền càng thêm không xong, tây trang trên người rách nát, hấn một đường đi theo Kỳ Phong, thật vất vả mới đuổi theo y, mãnh liệt che ở trước mặt y.

Kỳ Phong nhìn hần, đồng tử thâm thúy nhìn không ra cảm xúc, Lạc Khâu Bạch chưa từng thấy qua ánh mắt như vậy của y, thâm hút một hơi, cố gắng làm mình trấn định một chút, “Hãy nghe em nói, nếu không em sẽ không để anh đi.”

“Tránh ra.” Kỳ Phong trầm giọng mở miệng, tiếp tục đi, Lạc Khâu Bạch không được như ý thì dây dưa không bỏ lại một lần ngăn chặn y, mắt xéch xuyên thấu qua màn mưa mang theo vụn vặt.

“Nếu như nói em vừa rồi cự tuyệt anh ta, anh tin hay không?”

Kỳ Phong không mở miệng, chỉ ném ô cho hần, mình dầm mưa to tiếp tục đi. Y càng như vậy Lạc Khâu Bạch càng sợ hãi, hần biết bình thường Kỳ Phong tuyệt đối không phải như vậy.

Quăng ô đi, hai người chạy giữa mưa to, cuối cùng Lạc Khâu Bạch ngăn cản Kỳ Phong lên xe.

Kỳ Phong lãnh mặt, nâng lên tay hần bỏ ra, sau đó mở ra cửa xe, một câu cũng không nói.

Lạc Khâu Bạch cố chấp đè lại cửa xe, không cho y đóng cửa, cảm thấy giờ phút này trái tim đều tê tê.

Mưa to trút xuống, Lạc Khâu Bạch thấy được ngón tay Kỳ Phong loang lổ miệng vết thương, há miệng thanh âm đều ách, “Kỳ Phong, anh không cần em? Anh muốn đem bỏ một mình em lại nơi này?”

Sống lưng Lạc Khâu Bạch thẳng tắp, thân ảnh cao gầy trong mưa to có chút đơn bạc, Kỳ Phong càng mím chặt môi, cuối cùng mãnh liệt đem hộp cơm tiến vào trong xe, nói, “Lên xe.”

Nói xong y muốn ngồi vào ghế lái, rồi lại một lần bị Lạc Khâu Bạch ngăn trở.

“Anh rốt cuộc xong chưa?”

“Tay anh bị thương, để em lái.” Lạc Khâu Bạch không hề chớp mắt nhìn y, Kỳ Phong bán nheo lại ánh mắt, cuối cùng đóng sầm cửa xe, ngồi xuống ghế phó lái.

Mưa to ào ào rơi xuống, trong xe lại một mảnh tĩnh mịch.

“Là em không đúng, thực xin lỗi.”

Lạc Khâu Bạch mở miệng nói xin lỗi, hần biết liên tính hần có giáo huấn Hàn Chiêu, bị Kỳ Phong hiểu lầm cũng là hần sai. Thanh âm của hần có chút ách, hần giờ phút này đoán không ra Kỳ Phong đang suy nghĩ gì, trái tim cũng treo ở giữa không trung, mặc kệ như thế nào, Kỳ Phong sinh khí là khẳng định.

Kỳ Phong rốt cục mở mắt, xị mặt nói, “Em không sai, một chút sai cũng không có.”

Vừa nghe khẩu khí này, Lạc Khâu Bạch biến đổi sắc mặt, thấp giọng nói, “Kỳ Phong, anh đừng hiểu lầm, sự tình không phải như anh nghĩ, em cũng không nghĩ tới anh ta sẽ tử triền lạn đả phác đi lên, em con mẹ nó...”

Quả thực muốn lộn chết cái tên kia!

Câu nói kế tiếp hần cũng không biết nên nói như thế nào, trong lòng hận đến nghiêng răng nghiêng lợi, hần đều cho Hàn Chiêu một cái bạt tai, anh ta còn làm như vậy rõ ràng là nhìn thấy Kỳ Phong lại đây, cố ý diễn cho y nhìn.

“Em nghĩ anh sẽ hiểu lầm quan hệ hai người? Em rốt cuộc có đầu óc không, em cảm thấy anh nhỏ mọn như vậy, vì râu ria mà hiểu lầm? Hàn Chiêu cũng không quan trọng vậy.”

Trên mặt Kỳ Phong nhìn không ra một điểm hỉ giận, khi y nói lời này thậm chí phi thường bình tĩnh, bình tĩnh đến mức Lạc Khâu Bạch đều chân tay luống cuống.

Hần vẫn luôn cho là mình thực hiểu biết Kỳ Phong, nhưng đến giờ phút này hần mới phát hiện mình không hiểu y.

Lúc này hần tình nguyện Kỳ Phong phát giận, cũng tốt hơn cái dạng này, trong lòng lập tức trào ra khủng hoảng, trong lúc nhất thời hần không biết nên mở miệng như thế nào.

Lúc này Kỳ Phong đột nhiên đem di động thật mạnh nện ở tấm ngăn, phanh một thanh âm vang lên, ánh mắt sắc bén gắt gao chăm chú nhìn vào Lạc Khâu Bạch, “Em không phải đem lời của anh trở thành gió bên

tai? Lạc Khâu Bạch, em không phải cảm thấy để anh nhìn thấy loại chuyện này thực vui sao? Em thích như vậy, không bằng ly hôn đi.”

Những lời này y nói không nhanh không chậm, thanh âm lại đột nhiên lạnh xuống dưới.

Mặt Lạc Khâu Bạch đột nhiên trắng vài phần, một cái bắt được tay Kỳ Phong, thanh âm cùng thân thể đều cương , “Kỳ Phong em cho tới bây giờ không nghĩ như vậy.”

Kỳ Phong cũng không muốn nói ra hai chữ “Ly hôn”, cho dù là vui đùa y cũng sẽ sinh khí, nhưng hiện tại y cứ như vậy lãnh đạm đề ra...

Lạc Khâu Bạch thật sợ hãi, hắn cố gắng ổn định hô hấp, nhưng thanh âm vẫn run run, “Anh muốn như thế nào mới tha thứ cho em? Đúng, em không phòng bị anh ta đột nhiên ra tay, nhưng... Nhưng anh không thể vì vậy mà ly hôn với em, nếu anh muốn nói hai chữ này, em lại cũng muốn chơi xấu nhà anh.”

Hắn nói xong lời này, trong tim đều mạo hàn khí, bất an nhìn Kỳ Phong.

Kỳ Phong vẫn luôn im miệng không nói, nhìn thê tử mặt càng ngày càng tái nhợt, lạnh như băng nói, “Em có biết sai? Sai chỗ nào?”

Lạc Khâu Bạch thấp giọng mở miệng, “Em không nghe lời anh cách xa anh ta mười vạn bát trượng, còn nói chuyện với anh ta, chọc anh sinh khí, thực xin lỗi.”

Em vừa rồi nên tát mạnh một chút, để anh ta chỉ lo đau không cần chăm ngời ly gián!

Lạc Khâu Bạch càng nói càng nhỏ, trong lòng vừa sốt ruột lại hối hận, còn trộn lẫn phần nộ, cảm xúc tất cả đều viết trong ánh mắt.

“Kỳ Phong, em sẽ đối tốt với anh, tốt hơn hiện tại, cho nên đừng nói ly hôn, em chịu không nổi.”

Một câu nói kia cơ hồ mang lên cầu xin, đôi mắt dính mưa, ướt sũng giống tiểu động vật, Kỳ Phong rốt cuộc băng không trụ, đột nhiên bật cười.

Lạc Khâu Bạch lập tức ngây ngẩn cả người, nửa ngày không kịp phản ứng là xảy ra chuyện gì.

Trong lòng Kỳ Phong trào ra dắc ý, lúc này đây hòa nhau một ván, y đương nhiên sẽ không hoài nghi thê tử để ý Hàn Chiêu, có chồng châu ngọc, chỗ nào còn có chuyện gì, nhưng là thê tử của y rất thiếu giáo huấn, thật vất vả bắt lấy cơ hội, thật sự nếu không để hắn ăn chút đau khổ, còn thật cho rằng chồng của mình ngồi không.

Y không mẫn không nhạt từ trong xoang mũi phát ra đơn âm, không còn lạnh như băng, tà ác nói, “Biết sai thì tốt, coi như em không ngu ngốc. Bất quá, bạt tai em hắn là nên tát mạnh một chút, hoặc là cho cậu ta thêm mấy quyền, bất quá nể tình em, anh cũng không so đo.”

Lạc Khâu Bạch ngỡ ngàng, chậm rãi mở to hai mắt, lúc này mới kịp phản ứng, nguyên lai Kỳ Phong đã sớm thấy được, thậm chí mình cho Hàn Chiêu bạt tai cũng nhất thanh nhị sở, y cố ý diễn!

Người này biết mình căn bản không hòa nhã với Hàn Chiêu, còn oan uổng bắt hắn thừa nhận sai lầm!?

Trong đầu có cái gì “Ba” một tiếng chặt đứt, lúc này hắn mới kịp phản ứng mình bị Kỳ Phong đùa giỡn .

“Đại điều quái con mẹ nó anh cố ý!”

Lạc Khâu Bạch trợn tròn mắt, nếu không bởi vì lái xe hận không thể lập tức phác đi lên tầu y hai quyền, một hấn vừa rồi thật sự cho rằng Kỳ Phong muốn ly hôn, còn mặt xuất một thân mồ hôi lạnh!

Kỳ Phong một phen nắm lấy tay hắn, cười nhạo một tiếng, lông mày đều dương lên, “Đúng thì thế nào, ai bảo em thiếu giáo huấn như vậy.”

Lạc Khâu Bạch thiếu chút nữa hộc máu, vừa nghĩ tới mình vừa rồi thất kinh như thế, người này còn một bên giả vờ lạnh lùng một bên ở trong lòng ngâm vui vẻ, hắn trừng y liếc mắt một cái, lược tiếp theo câu “Về nhà em tính sổ với anh”, đánh tay lái chuyển hướng bên phải.

Kỳ Phong hừ một chút, thực đậm nở nụ cười một chút cầm tay hắn.

Mưa càng lớn, vừa lúc đó, một chiếc xe lao ra màn mưa, tựa như từ trên trời giáng xuống hướng về bọn họ, tiếng gầm rú chói tai, đèn chói mắt đâm vào trước mắt.

Lạc Khâu Bạch căn bản không kịp phản ứng, theo bản năng chuyển tay lái, nhưng bên cạnh là cột điện, hấn mãnh liệt đạp phanh lại, lại phát hiện phanh không nhạy!

Chiếc xe này trước Kỳ Phong còn đi được, sao đột nhiên phanh lại không nhạy?

Hết thấy phát sinh quá nhanh, xe hoàn toàn dừng không được, xe đối diện đã bức đến trước mặt, chỉ mảnh treo chuông, Lạc Khâu Bạch không hề nghĩ ngợi mãnh liệt đem tay lái đánh hướng về bên phải, mình gắt gao bảo vệ Kỳ Phong bên ghế phó lái...

Xe cứu thương gào thét, phòng giải phẫu tản ra đèn lục sắc.

Trịnh Hoài Giang, Tô Lệ Mân, còn có Diệp Thừa tới gấp, tất cả đều tụ ở ngoài cửa, giờ phút này lòng nóng như lửa đốt.

Ai đều không nghĩ tới Lạc Khâu Bạch gặp họa, giờ phút này trong phòng mổ sinh tử không rõ, mà Kỳ Phong còn loang lổ vết máu, y trầm mặc ngồi tại chỗ, giống như đã biến thành một pho tượng, chung quanh là cấp dưới cùng vệ sĩ, nhưng tất cả mọi người không dám tiến lên nói một câu.

Kỳ Phong nhìn tay mình, tựa hồ mặt trên còn lưu lại độ ấm của Lạc Khâu Bạch, một giây trước còn nói chuyện, tiếp theo đã bị đẩy mạnh vào phòng giải phẫu, đến hiện tại đều chưa có đi ra.

Y vừa nghĩ tới một khắc kia, y còn nhăn mặt, thậm chí dùng khẩu khí lạnh như băng nói muốn ly hôn.

Sau đó Lạc Khâu Bạch nói gì đó...

Hắn nói “Phong Phong, em sẽ đối tốt với anh, hiện tại sẽ tốt hơn”, tiếp hắn thật sự làm được, tại một khắc tai nạn xe cộ phát sinh, hắn thậm chí không quản chết sống, hắn chỉ theo bản năng bảo vệ y.

Y rốt cuộc nói những thứ gì vô liêm sỉ vậy...

Kỳ Phong che nửa khuôn mặt, mặt trên như cũ nhìn không ra biểu tình, nhưng đồng tử màu đen lại một mảnh tinh mịch, giống như rốt cuộc không sống được. Đầu của y còn bọc băng gạc, trên người bầm tím, nhưng y thẳng tắp ngồi ở cửa phòng phẫu thuật, vẫn không nhúc nhích, giống như Lạc Khâu Bạch không ra, y liền cả đời ngồi như vậy.

Trịnh Hoài Giang nhìn không được, đi tới thấp giọng nói, “Kỳ tiên sinh, ngài đi nghỉ ngơi một chút đi, nơi này có chúng tôi, Khâu Bạch... Sẽ không có việc gì.”

Kỳ Phong bất vì sở động, cũng không nói lời nào, chỉ nhìn phòng giải phẫu.

Diệp Thừa lúc này cũng thối đi lên, “Anh còn bị thương, nhanh chóng đi nghỉ ngơi, nếu Khâu Bạch đi ra, nhìn thấy cái dạng này sẽ tức chết?”

Anh ta cố gắng sinh động không khí, nhưng hiệu quả quá nhỏ, đồng tử Kỳ Phong lạnh lùng, tim rất đau, giống như không thể hô hấp.

Xe là của y, đồng ý Lạc Khâu Bạch lái xe cũng là y, nếu y lúc ấy ngăn cản, nếu y không cùng thê tử cãi nhau, hiện tại nằm ở bên trong cũng không phải là Lạc Khâu Bạch.

Y đem người đặt ở đầu quả tim, hiện tại trái tim vẫn còn rất đau.

“Phanh!” Y một quyền đập ở giữa vách tường, Trịnh Hoài Giang cùng Diệp Thừa giật nảy mình, gạch men sứ nứt ra, nhẹ nhẹ từng đợt từng đợt máu tươi theo văng lộ chảy xuống dưới, tí tách tí tách trên mặt đất.

Cấp dưới hết hồn, nhịn không được mở miệng, “Thiếu gia... Ngài đừng như vậy, Lạc tiên sinh sẽ được trời phù hộ mà.”

Kỳ Phong đột nhiên nheo lại ánh mắt, thanh âm giống trong hầm băng, “Đi thăm dò, cẩn thận tra, chiếc xe kia rốt cuộc là ai động thủ.”

“Phong tỏa tin tức, chuyện này một chữ cũng không được tiết lộ ra ngoài! Điều bảo vệ đến, canh giữ 24 giờ.”

Gặp chuyện không may chính là xe của y, nhưng bị thương lại là Lạc Khâu Bạch, lúc này đây rốt cuộc là ai đã hạ thủ, mục tiêu là ai?

Kỳ gia vừa mới đổi chủ, y kết hạ thù hận không ít, mà Lạc Khâu Bạch lại là nhân vật công chúng đại hồng đại tử, tranh đấu trong giới giải trí không thể so với thương trường chém giết, vô số khả năng dùng mãnh đập vào trong óc, y giận tái mặt, gắt gao nắm lấy nắm tay.

Cấp dưới đáp ứng, Kỳ Phong tựa như hết sức ngồi ở ghế, thẳng tắp nhìn chăm chăm phòng giải phẫu.

Lúc này cửa đột nhiên mở ra, bác sĩ đi ra, một khắc kia Kỳ Phong đều dừng hô hấp, người thứ nhất hướng đi lên...

Mở to mắt, trắng xoá một mảnh, bên tai là thanh âm dụng cụ “Tí tách —— tí tách ——”.

Lạc Khâu Bạch gian nan mở to mắt, nhất thời phản ứng không kịp mình ở đâu.

Hắn giật giật ngón tay, muốn phát ra âm thanh, nhưng yết hầu khô khốc lợi hại.

Lúc này một đôi tay đột nhiên nắm chặt hắn, một người cao lớn tráo đi lên, hắn thấy được mặt Kỳ Phong.

Nam nhân râu ria xồm xàm, trước y sạch sẽ cao ngất, anh tuấn tiêu sái, giờ phút này mặc áo sơ mi mỏng, cổ áo mở ra, tóc hỗn độn, có vẻ có chút suy sụp.

Lạc Khâu Bạch đánh giá cẩn thận y, vẫn là không kịp phản ứng là xảy ra chuyện gì, bất quá đại điều quái lại đặc sắc, hắn nhận không được vươn tay sờ, “... Anh như thế nào lại là cái dạng này?”

Kết quả duỗi ra tay hắn thấy được điều châm, Lạc Khâu Bạch một trận hoảng hốt, hồi tưởng lại một hồi tai nạn xe cộ đêm mưa kia.

Kỳ Phong rút cục nhìn thấy hắn tỉnh, trên mặt vẫn thản nhiên nhưng toàn bộ đồng tử đều nhu hòa xuống dưới.

“Đừng lộn xộn.” Y đè lại tay lộn xộn của Lạc Khâu Bạch, giúp hắn đắp chăn, rót cho hắn một ly nước ấm.

“... Anh có bị thương không?” Tiếng nói của phù dung câu khàn khàn.

Nghe được câu nói đầu tiên của thê tử không phải hỏi chính mình, ngược lại tới hỏi y, Kỳ Phong liền mím thật chặt môi, lại một lần nghĩ đến đêm hôm đó y nói những lời vô liêm sỉ, trong tim co rút lại.

“Em như đứa ngốc phác đi lên, anh có thể bị thương sao?”

“Àn... Vậy là tốt rồi.” Lạc Khâu Bạch rất cao hứng, kéo kéo khoe miệng muốn ngồi xuống, lại không cần thận đụng vào chân, đau đến hút một hơi lương khí, lúc này mới nhớ tới hỏi, “Em bị làm sao vậy?”

Kỳ Phong vừa nghe lời này, lúc này âm hạ mặt, đè lại Lạc Khâu Bạch nói, “Đều gãy một chân, còn không thành thật, em muốn biến thành tàn phế sao?”

Lạc Khâu Bạch chớp chớp đôi mắt, cảm thấy bất khả tư nghị, lúc ấy chiếc xe kia thẳng hướng, hắn làm sao có thể chỉ gãy một chân?

“Như thế nào thương nhẹ như vậy, em cho rằng mình đã mất nửa cái mạng rồi.”

Kỳ Phong bởi vì câu này mà trở nên rất khó coi, hừ lạnh một tiếng nói, “Em cũng biết mất nửa cái mạng. Em không phải cảm thấy mạng mình đặc biệt không bình thường, muốn chết, làm anh làm người không vợ mới an tâm?”

Nhắc tới cái này y liền nổi giận trong bụng, ngày đó Lạc Khâu Bạch bị cứu ra người toàn máu, vẫn không nhúc nhích, tựa như đã chết, mà y cố tình thanh tỉnh, y tận mắt nhìn thấy Lạc Khâu Bạch mất đi ý thức trước mặt mình, nhưng lại bị nâng lên xe vô pháp nhúc nhích, khi đó y thậm chí cả cái vươn tay kiểm tra thê tử đều không có khả năng, vô luận y gọi như thế nào, Lạc Khâu Bạch đều không có phản ứng, cái loại tâm tư tuyệt vọng này, y cả đời cũng không muốn nếm thử lần thứ hai.

Đồng dạng trong một chiếc xe, y chỉ trầy da, nhưng Lạc Khâu Bạch lại bị đẩy mạnh vào phòng giải phẫu, khi đó y thật sự sợ hãi thê tử cứ như vậy không ra ngoài, thẳng đến khi cửa phòng giải phẫu mở ra, bác sĩ nói đó là một kỳ tích.

May mắn lúc tai nạn xe cộ phát sinh trong nháy mắt, bọn họ đụng vào cột điện giảm xóc một chút, mà đối phương cũng đã sớm ý thức được nguy hiểm, khẩn cấp phanh lại, tuy rằng mưa to không thể tránh khỏi, nhưng lại giảm tổn thương đến thấp nhất.

Lạc Khâu Bạch bị thương nghiêm trọng nhất ở chân, sở dĩ thần tình là huyết là do chấn động não, khâu mấy mũi cũng sẽ không sao, có thể nói là nhặt trở về một cái mạng.

Nhìn sắc mặt tối đen cứng ngắc của Kỳ Phong, Lạc Khâu Bạch bắt lấy tay y, đầu ngón tay trong lòng bàn tay của y phải đi hai cái, “Phong Phong, may mắn anh ngày đó bị thương ngón tay.”

Kỳ Phong trong nháy mắt sửng sốt, cũng không biết hẳn vì sao nói thế, chờ đến khi kịp phản ứng Lạc Khâu Bạch nói may mắn tai nạn xe cộ bị thương không nặng chính là y, Kỳ Phong lúc này nắm chặt ngón tay.

Đều cách nhiều ngày như vậy, hẳn còn băn khoăn chuyện này, giống như dùng thân thể bảo hộ y chính là một loại bản năng, cho nên hẳn hiện tại mới có thể dùng khẩu khí như vậy, nói ra lời ôn nhu như vậy.

Trên thế giới này như thế nào có người vợ ngọc như vậy.

Kỳ Phong phát ra đơn âm, xem như đồng ý, y không thể nói chuyện, y sợ vừa nói khiến cho thê tử phát hiện mình điên cuồng bắt đầu khởi động cảm xúc. Lạc Khâu Bạch thấy vẻ mặt của y ngưng trọng, nhìn không được nở nụ cười một chút, Kỳ Phong trong lòng vừa động, thấu đi lên cúi đầu hôn hôn hẳn.

Không biết lúc nào mà hai người nằm trên một cái giường, hưởng thụ tư vị sống sót sau tai nạn, Kỳ Phong đột nhiên nói một câu, “Về sau theo anh cùng một chỗ không cho em lái xe.”

“Như thế nào, Kỳ lão bản phải làm tài xế của em à?”

“Nhắm mắt đi ngủ.” Kỳ Phong không giải thích, hung dữ bưng kín ánh mắt Lạc Khâu Bạch.

Người này, dám vì y mà không tiếc mạng sống, nhưng y làm sao bỏ được người lần thứ hai vì mình mạo hiểm.

Trong khoảng thời gian Lạc Khâu Bạch dưỡng thương, công tác bắt buộc dĩ phải bỏ, vừa lúc bắt kịp thời gian tuyên truyền của Manh Âm, hẳn một lần cũng không có tham gia, Lưu Bạch nói hẳn bị bệnh, cần tĩnh dưỡng một đoạn thời gian, khiến cho quan võng cùng fan trên Weibo mỗi ngày anh anh anh một mảnh, không ngừng tặng hoa tươi cùng lễ vật.

Trước vì giúp Lưu Bạch vượt qua cửa ải khó khăn, Lạc Khâu Bạch cơ hồ phải làm việc liên tục, hiện tại đã rảnh rồi, hẳn mừng rỡ tiêu dao, trừ ăn ra chính là ngủ, không có việc gì còn đùa đùa Đoàn Đoàn, thật sự bị Kỳ Phong uy béo năm sáu cân.

Trong lúc đó cũng có không ít người đến thăm hẳn, bất quá người không quen thuộc đều bị vệ sĩ che ở ngoài cửa, một buổi tối Hàn Chiêu gửi tin nhắn cho hẳn, nội dung rất đơn giản Em thương anh ta như vậy? Lạc Khâu Bạch nhìn xong, không tái cùng anh ta liên lạc một lần.

Cùng lúc đó, đã có kiểm nghiệm tai nạn xe cộ, nói hệ thống phanh lại là bởi vì biến chất cho nên mới không nhạy, cũng không có dấu vết bị người phá hư, Lạc Khâu Bạch cũng không quá tin tưởng, bởi vì xe của Kỳ Phong có chuyên gia bảo dưỡng, không có khả năng tra không được, mà Kỳ Phong lại càng không tin tưởng, gần đây luôn luôn kỹ càng tỉ mỉ điều tra.

Ngày cứ như vậy qua vài ngày, hôm nay Kỳ Phong ngủ ở bệnh viện, hai người mơ mơ màng màng, Kỳ Phong nhận đến một cuộc điện thoại.

“Thiếu gia, đã xảy ra chuyện, Kỳ lão gia mất tích.”

“Mất tích?” Tim Kỳ Phong nhảy dựng, mãnh liệt nhú mày.

“Hoài nghi... Là bị bắt cóc.”

85. Chương 88

Chương 88

Một ngày như bình thường, lại ẩn sâu biến đổi liên tục, trong phòng tĩnh mịch một mảnh.

Kỳ Phong bán híp mắt, mặt không đổi sắc, lúc y xuống xe vệ sĩ hắc y còn đang đứng, giờ phút này cúi thấp đầu một câu cũng không dám nói.

Lúc này cửa phòng mở ra, một cấp dưới vội vã đi tới, “Thiếu gia, đã lục soát, nơi lão gia có thể đi cũng đã kiểm tra một lần, lão gia ông ấy... Xác định là mất tích.”

Không khí càng ngưng trệ tới cực điểm, Kỳ Phong hung hăng nhíu lại mày, nhìn vệ sĩ đối diện, “A Cường, cậu nhớ rõ chức trách của mình là gì không? Một lão nhân sinh bệnh cậu quản không nổi? Cậu tới nói cho tôi biết một người sống như thế nào cậu không thấy?”

Vệ sĩ tên là A cường thân thể run lên, tự biết khó thoát, “Thực xin lỗi thiếu gia, là tôi sơ sót, thỉnh ngài trách phạt.”

Kỳ Phong hiện tại không có tâm tình quản này đó, mệt mỏi khoát tay áo, lạnh lùng nói, “Tôi hiện tại không muốn nghe, cậu nói cho tôi biết ngày đó đến tột cùng chuyện gì xảy ra, tôi muốn chi tiết.”

Vệ sĩ do dự một chút, tự trách mở miệng, “Lúc đó lão gia vẫn luôn không chịu ăn cái gì, bệnh tình cũng chuyển biến xấu, ngày đó ông ấy đột nhiên ho khan thở không nổi, thiếu gia ngài bảo tôi hảo hảo trông ông ấy, tôi nào dám để lão gia gặp chuyện không may, cho nên lúc ấy cũng không nghĩ nhiều trực tiếp đi tìm bác sĩ, kết quả... Trở về lão gia đã không thấy tăm hơi.”

Kỳ Phong nhu nhu thái dương, hừ lạnh một tiếng.

Lão gia thật sự là càng già càng hồ đồ, không ngoan ngoãn ở trong viện dưỡng lão, còn dùng chiêu giả bộ bệnh tránh đi vệ sĩ, kết quả mình lại bị người tính kế, hiện tại thân ảnh cũng mất!

Lúc này có người đưa qua tư liệu, “Thiếu gia, chúng tôi đã điều tra qua, lão gia tại bệnh viện tránh đi A Cường sau đó lên xe taxi, nơi cuối cùng ông ấy xuất hiện là một ngân hàng, sau không thấy người đâu. Nhân viên công tác trong ngân hàng nói, lão gia lúc ấy lấy nhiều tiền trong tài khoản, không biết là để làm gì.”

“Ngân hàng?” Kỳ Phong nhìn chằm chằm thân ảnh còng lưng của lão gia trong video, nhíu mày thật sâu.

Có người nhin không được hoài nghi, “Thiếu gia... Ngài nói chuyện này có thể là lão gia tự biên tự đạo kim thiền thoát xác không?”

“Sẽ không.”

Kỳ Phong ngay từ đầu cũng có ý nghĩ này, nhưng thực nhanh liền phủ định, bởi vì lão gia tuy rằng lão hồ đồ, nhưng tuyệt đối không ngốc như vậy.

Hiện tại Côn Luân không ở trên tay ông, bên người trừ một Tôn đạo trưởng, căn bản không có ai, nếu ông thật là không thể chịu đựng được mình đoạt đi vị trí người cầm quyền Kỳ gia cho nên mới lựa chọn rời đi, khẳng định sẽ tránh đi nhân tuyến của mình, như vậy có ý nghĩa ông có nhà không thể về, có tiền không thể xài, thậm chí ngày nào đó bệnh dậy có khả năng không có ai chăm sóc.

Ông ngoan cố như vậy, đến nay còn không chịu cúi đầu với tôn tử, cũng không ôm chặt trai, làm sao có thể biện pháp ngốc như vậy?

Ông phí nhiều tâm sức tránh đi vệ sĩ mình an bài, rời đi bệnh viện tới ngân hàng rốt cuộc là vì cái gì? Sau ông lại gặp gỡ cái gì mới mất tích?

Nghĩ vậy, sắc mặt Kỳ Phong càng thêm tồi tệ, “Phong tỏa tin tức, không được đem chuyện lão gia mất tích tiết lộ ra ngoài.”

“Tăng số người tiếp tục lục soát, đem người có thể truyền chuyển đều dùng tới, nhất định trước khi cảnh sát chú ý tới phải tìm được người.”

“Vâng.” Cấp dưới cùng kêu lên đáp ứng.

Kỳ Phong gắt gao mím môi, y muốn nhìn người phía sau màn độc thủ rốt cuộc là ai!

Sau hai ngày, yên lặng bình thản, Kỳ Phong mỗi ngày đều truy nơi lão gia tới, lại vẫn một ngày ba bữa đi bệnh viện thăm Lạc Khâu Bạch.

Lạc Khâu Bạch đã khá hơn nhiều, chóng nạng có thể xuống giường, nhưng Kỳ Phong lại không cho phép hẳn xuất viện, nhưng lại an bài mấy chục vệ sĩ bên cạnh hẳn, 24 giờ thay phiên trông coi, traten tượng giống như không cần thận hẳn liền sẽ lại bị xe đụng một lần.

Hôm nay hai người đang ăn cơm, Kỳ Phong đi ra ngoài nghe điện thoại, sau khi trở về sắc mặt liền trở nên phi thường tồi tệ.

Y tựa hồ mệt chết đi, cổ áo sơ mi rộng mở, cằm còn toát ra mồ hôi.

Lạc Khâu Bạch cảm giác thấy bất thường, trầm mặc một chút mới mở miệng hỏi, “Kỳ lão gia... Có phải không ổn không? Đến bây giờ còn chưa tìm ra sao?”

Kỳ Phong lãnh mặt lắc lắc đầu, “Không, cái gì cũng không có. Toàn bộ S thị đều được anh lục soát, vẫn tìm không thấy người.”

Biểu tình Lạc Khâu Bạch cũng trầm xuống dưới, nắm đũa nói, “Không được liên báo nguy đi, 24 giờ có thể lập án, huống chi hiện tại đều hai ngày.”

Kỳ Phong biến đổi sắc mặt, thật lâu không nói gì, một lát sau mới mặt không đổi sắc nheo lại ánh mắt, “Cái này không thể báo.”

Y nheo lại ánh mắt, ngón tay vô ý thức gõ trên bàn, đây là động tác lơ đãng khi y suy nghĩ việc gì đó. “Đến hiện tại đối phương đều không có lộ diện, ai cũng không biết điểm mấu chốt rốt cuộc là cái gì, nếu cảnh sát tiến vào, ai có thể cam đoan anh ta không giết con tin? Chỉ cần đối phương một ngày không đề cập điều kiện, sống chết của lão gia còn có giá trị lợi dụng, cho nên án binh bất động là biện pháp tốt nhất, tối trọng yếu là...”

“Anh cảm thấy đây không phải đơn giản chỉ là bắt cóc, anh lo lắng là có người tử mĩ bày ra cái gì, báo nguy tương đương đem sự tình truyền đi ra ngoài, đây với chúng ta lại càng không lợi.”

Lạc Khâu Bạch nhíu lông mày, tiếp hẳn kịp phản ứng, lập tức nheo lại ánh mắt, “Kỳ gia mới vừa thay đổi chủ nhân, tất cả mọi người biết anh cùng lão gia hiện tại như nước với lửa, thời gian này nếu lão gia gặp chuyện không may, người bị hoài nghi chính là anh, không chỉ như thế, những người ủng hộ anh có khả năng cũng sẽ bắt đầu nghi kỵ, nếu lòng tham không đủ, muốn triệt để nhổ cỏ tận gốc, vĩnh tuyệt hậu hoạn, cứ như vậy toàn bộ Kỳ gia còn có Côn Luân đều có khả năng bị ảnh hưởng.”

Lạc Khâu Bạch lập tức nói đến tử huyết, trong mắt Kỳ Phong hiện lên ý cười, trên mặt lại nhìn không ra manh mối, “Không sai, cho nên anh đã phong tỏa tin tức, chuyện lão gia hiện tại không thể nháo đại, nếu không sẽ trúng kế. Tuy rằng không bảo chứng đó là sự trùng hợp, nhưng cũng không thể không phòng.”

Lạc Khâu Bạch gật gật đầu, cân nhắc một chút nói, “Cũng có thể là trùng hợp, bắt quá em cảm thấy việc này không giống như là chỉ cần tiền.”

“Vì cái gì?” Kỳ Phong nhìn hẳn, tựa hồ chờ hẳn nói tiếp.

Lạc Khâu Bạch xoay thân mình, xê dịch chân bị thương, “Anh xem, nếu vì tiền, anh ta thật vất vả mới bắt được con tin, khẳng định không thể chờ đợi được muốn nói điều kiện với anh, nhưng hiện tại người này cũng không có động tĩnh. Nếu thật là vì tiền, dùng một chiêu này cũng ngốc quá, lão gia tuyệt đối không phải đối tượng bắt cóc tốt nhất.”

Nói xong hẳn gặm quả táo, bẹp bẹp, dẫn tới Kỳ Phong nở nụ cười một chút, “Không sai, tất cả mọi người biết anh cùng lão gia nháo phiến, nếu anh ta uy hiếp anh, sao có thể có mười phần nắm chắc cho rằng anh sẽ đi cứu người, trong mắt người khác, lão gia chết anh được lợi nhiều nhất, cũng không phải như vậy, trong lòng đối phương cũng sẽ suy nghĩ một chút, cho nên bắt cóc ông ấy mới là hạ sách.”

Lạc Khâu Bạch cười hắc hắc, “Vậy người nào là thượng sách?”

Kỳ Phong dừng một chút, nghiêng đầu,, “Dù sao không phải em.”

“Em lại chưa nói là em anh gấp cái gì?” Lạc Khâu Bạch bật cười, hấn căn bản không hướng đến phương hướng này.

“Đó là bởi vì anh sẽ không vì em mà đào một phân tiền, em tỉnh đi, đừng tự mình đa tình.”

Vừa nghe lời này, Lạc Khâu Bạch cười như không cười nhíu mày, “Phải không? Nếu em ngay cả một phân tiền đều không đáng giá, anh ở cửa an bài nhiều vệ sĩ như vậy làm gì? Kỳ lão bản, anh còn thật keo kiệt, người không đáng giá một phân tiền sẽ chết như vậy.”

Một câu làm lo lắng của Kỳ Phong lập tức biến mất một nửa, trong nháy mắt bị nghẹn, lỗ tai phấp phồng, tiếp không kiên nhẫn mở miệng, “Anh nguyện ý, em quản sao?”

Lạc Khâu Bạch cười tủm tỉm thẩu đi lên, phù dung câu vọng bên tai Kỳ Phong, “Sao không xen vào, anh không phải là ông xã sao?”

Hai chữ sát chiêu, nháy mắt làm cả người Kỳ Phong đều cứng lại, biểu tình cổ quái khó có thể hình dung, vô sự xum xoe phi gian tức đạo, phù dung câu chết tiệt, quả thực ti bỉ!

“... Em lại muốn làm gì?”

Nửa ngày y mới cứng rắn mở miệng, Lạc Khâu Bạch nhún vai, thu hồi biểu tình vui đùa, nghiêm túc nói, “Kỳ Phong, chuyện này nếu không thể báo nguy, cũng chỉ có thể trông cậy vào chúng ta tự tìm, em hiện tại đã không có việc gì, anh kêu vệ sĩ giữ cửa, mỗi ngày đặt bên cạnh em, anh không biết là lãng phí thời gian sao?”

“Không được. Liên tính chuyện này không phải hướng về phía em, em mới vừa bị thương cũng cần người trông nom.” Kỳ Phong từ chối, lão gia nhất định phải tìm, nhưng an toàn của thê tử cũng không thể không để ý, cái này đúng mực y hiểu.

Lạc Khâu Bạch sớm biết y sẽ như vậy, “Kia lưu vài người là được, không tất yếu mỗi ngày mấy chục người, Kỳ Phong, em chỉ là gãy một chân, cũng không phải tê liệt, anh để em như một đại lão gia mỗi ngày bị nhiều người chiếu cố như vậy, trong lòng có thể thoải mái sao?”

“Huống chi, trong bệnh viện người đến người đi, tuy rằng anh phong tỏa tin tức, nhưng tóm lại sẽ có người nhận ra em, em mỗi ngày nằm phòng hạng nhất, như thái thượng hoàng bên người có nhiều vệ sĩ như vậy, nếu như bị thống đến trên mạng, anh cảm thấy nhân gia sẽ nghĩ như thế nào?” Lạc Khâu Bạch tổng cộng mới xoay người được vài ngày, mà bắt đầu đùa giỡn đại bài, hấn không phải mới bởi mấy ngàn vạn sao, chỗ nào có nhiều tiền nằm phòng bệnh quý như vậy, muốn được nhiều vệ sĩ như vậy, hay là được bao nuôi?”

Lạc Khâu Bạch đem những lời nói bén nhọn cay nghiệt học từ thợ săn ảnh nói ra, lập tức làm Kỳ Phong buộc chặt khóa miệng một chút, thiếu chút nữa trước mặt thê tử đoạn không trụ hình tượng uy nghiêm.

Lạc Khâu Bạch vừa thấy y nở nụ cười, còn không quên gian nan giơ lên chân bị thương, “Còn có, anh nhìn một cái, em hiện tại vui vẻ hăng hái, bác sĩ đều nói em không cần nằm viện. Bệnh viện toàn mùi thuốc tiêu độc, thật sự nghẹn khuất, em muốn về nhà ở, hơn nữa em nhớ Đoàn Đoàn, tiểu gia hỏa kia đến có một hai lần, nghe dì Trương nói mỗi ngày nó ở nhà gọi ba ba, anh cái này ‘Mẹ kế ‘ nhần tâm chia lìa chúng em sao?”

Kỳ Phong đè lại chân hấn, lãnh mặt trừng hấn liếc mắt một cái, Lạc Khâu Bạch vừa thấy y buông lỏng, nhéo nhéo mũi y, “Còn có, anh nhìn anh suy sụp thành lão nam nhân trung niên, em chỗ nào còn bỏ anh mà chạy được.”

Lời này mới thật là đại sát khí, lập tức trạc đến tâm oa Kỳ Phong, y bằng khóa miệng, qua một hồi lâu mới cứng rắn mở miệng, “... Tùy em, nhưng vệ sĩ không thể không có.”

Lạc Khâu Bạch vừa nghe muốn xuất viện, ánh mắt đều sáng, “Thành giao.”

Kỳ Phong không nhẹ không nặng hừ một tiếng, đem đầu xoay sang một bên, y mới không phải nhìn thê tử hiền lành mới đồng ý, hoàn toàn là chức trách cho phép bao dung của người chồng.

Chuyện tìm lão gia vẫn còn tiếp tục, đối phương tựa hồ phi thường trầm tĩnh, hơn nữa phi thường giáo hoạt, không để lại dấu vết nào, càng tìm không thấy nơi khả nghi.

Kỳ lão gia tựa như bốc hơi, sinh không thấy người chết không thấy xác.

Kỳ Phong ngồi không yên, tăng thêm lực lượng lục soát, tìm người lành nghề, lại liên lạc vài cục trưởng giỏi dựa vào quan hệ cá nhân trong cảnh cục, kêu bọn họ âm thầm tìm tòi, đồng thời kêu người chặt chẽ chú ý nhất cử nhất động của Hàn Chiêu.

Nhưng đã nhiều ngày, Hàn Chiêu vẫn luôn theo khuôn phép cũ, trừ tuyên truyền điện ảnh chính là ở nhà, cơ hồ rất ít ra ngoài, thoạt nhìn không có gì bất thường, nhưng Kỳ Phong cũng không dám phớt lờ.

Kỳ Phong vội phân thân, cũng rất ít nhắc tới mấy chuyện này với Lạc Khâu Bạch, y không muốn hấn lo lắng. Thường xuyên qua lại, Lạc Khâu Bạch cũng không hỏi, hấn tuy rằng có hiềm khích với lão gia, nhưng vẫn hy vọng ông có thể bình an.

Từ khi về nhà, công tác chồng chất như núi, nhà quảng cáo, nhà sản xuất đều đến thúc giục, Lạc Khâu Bạch đi đứng chuyển biến tốt đẹp một ít, bắt đầu đi lại bắt đầu công tác.

Bởi vì có quan hệ rất tốt với Trịnh Hoài Giang, hấn rời đi Tinh Huy, cự tuyệt người đại diện Lưu Bạch, cùng Trịnh Hoài Giang ký vài hợp đồng, ngày hôm nay, hấn nhận điện thoại của Trịnh diêm vương, nói đại đạo diễn quốc tế Riddle hữu ý mời hấn gia nhập liên minh phim mới Công Phu Chi Hồn đi thử vai.

Riddle đại danh như sấm bên tai, năm đó bộ phim anh ta xuất đạo đã lấy được giải Oscar đạo diễn xuất sắc nhất, trở thành đạo diễn tiêu kim nhân trẻ tuổi nhất nổi danh, đây là vinh quang trước nay chưa có, đến nay không ai có thể đánh vỡ, có thể nói là nhân vật ảnh đàn quốc tế.

Lạc Khâu Bạch ngay từ đầu còn chưa tin mình có hảo vận như vậy, nhưng chờ đến khi nhận được lời mời của Riddle mới biết được đây đều là thật.

Trịnh Hoài Giang tới đón hấn, bốn vệ sĩ lái xe theo một tắc cũng không rời, Trịnh Hoài Giang nhin không được mở miệng, “Khâu Bạch, cậu chẳng lẽ muốn dẫn vệ sĩ đi gặp Riddle?”

Mặc kệ Lạc Khâu Bạch hiện giờ tại giới giải trí có địa vị như thế nào, hấn cũng chỉ là hậu bối, nếu là có cầu với người khác, nên xuất ra thái độ khiêm tốn, đây là tố chất của một nghệ sĩ, nếu mang theo vệ sĩ tiền hô hậu ứng, khó tránh khỏi làm người ta cảm thấy đùa giỡn đại bài.

Bất quá, Lạc Khâu Bạch cũng hiểu được hiện tại người hạ độc thủ Kỳ gia còn không có tìm được, nếu vệ sĩ không đi theo, Kỳ Phong khẳng định sẽ lo lắng, càng huống hồ chỉ có 4 người, mang theo cũng không khoa trương.

Nghĩ như vậy, hấn cười nói, “Vẫn là mang theo đi, nhiều nhất khi vào kêu bọn họ canh giữ ở bên ngoài là được. Riddle nhìn tôi bị thương chân, phỏng chừng cũng sẽ không nói thêm cái gì.”

Lời này đổi lại Trịnh Hoài Giang mỉm cười bốn cột, như vậy tựa hồ đang chê cười hấn đối với Kỳ Phong nói gì nghe nấy, “Cậu bị tai nạn xe cộ ngược lại lá gan nhỏ đi.”

Lạc Khâu Bạch cười cười không nói chuyện, kỳ thật nếu không bởi vì Riddle sáng mai đi Los Angeles, bỏ lỡ lúc này cũng không có cơ hội, hấn cũng không nguyện ý tha chân còn đau ra ngoài.

Trước tiên đến địa điểm đã ước định, Riddle đã đến sớm, điều này làm Lạc Khâu Bạch phi thường hồ thẹn, Riddle lại không câu nệ tiểu tiết, cũng không thèm để ý này đó, ngược lại cùng hấn nhiệt tình hàn huyên.

Riddle là nam nhân trung niên phi thường nói nhiều, người Mỹ đặc biệt hài hước sáng sủa, nhìn anh ta mặc áo T-shirt quần bò, thực khó đem hấn cùng đạo diễn nổi danh quốc tế như cùng một người.

Lần này kịch bản cũng rất thú vị, là một câu chuyện về một thiếu niên đông phương dùng công phu cùng tiên thuật cứu vớt mặt thể, đầu tư cao thì thôi, màn đội chế tác phía sau cũng đứng đầu quốc tế. Hiện tại người ngoài nghề nhìn miếng bánh ngọt Trung Quốc này, đã hứng thú với câu chuyện công phu đông phương cùng thần thoại, cho nên phim này vừa lấy lòng khán giả Trung Quốc, lại thỏa mãn thị trường phương Tây, có thể nói mười phần khó được, phàm là người tinh mắt, liếc mắt một cái có thể nhìn ra phim này quả thực là đem một diễn viên đầy sang quốc tế.

Lạc Khâu Bạch thụ sủng nhược kinh, dùng tiếng Anh lưu loát hỏi anh ta vì sao chọn mình, Riddle ha ha mỉm cười, chỉ chỉ cổ họng của hấn dùng tiếng Trung sụt sịt nói, “Tiếng nói, voice.”

Ý anh ta nói, anh ta yêu cầu một nam nhân có đủ mị lực đông phương, không cần anh tuấn cao đại, nhưng công phu phải xuất sắc, phải giống thần tiên Trung Quốc, có ảnh hưởng nhân hòa làm lòng người thần phục.

Mà Lạc Khâu Bạch lại có mắt xếch phi thường phù hợp thẩm mỹ đông phương, vô luận tại Tà Dương Ca hay tại Manh Âm đều có thanh âm ảnh hưởng, đều phù hợp với yêu cầu của anh ta, quan trọng là...

Nói tới đây Riddle cười khê trềng mắt nhìn, “Trộm nói cho cậu biết, kỳ thật tôi với cậu là đồng học, tôi đã từng tốt nghiệp trong học viện thanh nhạc.”

Lạc Khâu Bạch nở nụ cười, loại bánh có nhân trên trời rớt xuống này là chuyện tốt, hẳn căn bản tìm không thấy lý do cự tuyệt.

Một phen nói chuyện với nhau, song phương đều thực khoái trá, đại khái chi tiết cũng toàn bộ trao đổi xong, đây là bộ phim quốc tế thứ hai sau khi Lạc Khâu Bạch đóng Chiến Tranh Sử Thi xong, bất quá một lần là khách mời, mà lúc này đây là nam chính.

“Khâu Bạch, chúc mừng cậu, tôi chờ cậu một ngày nào đó trên trường quốc tế, đến lúc đó tôi hẳn nên gọi cậu ‘Bạch quốc tế’?” Trịnh Hoài Giang mở miệng.

Lạc Khâu Bạch cười dăm anh ta một quyền, “Cái gì ‘Bạch quốc tế’, nghe như quốc tế ngu ngốc, khó nghe chết.”

Trịnh Hoài Giang nhìn đồng hồ, “Cậu có vệ sĩ ở đây, tôi cũng không tiễn cậu trở về, tôi đi tìm Riddle tái thương lượng một chút hợp đồng, tái liên lạc.”

Lạc Khâu Bạch gật đầu, tạm biệt anh ta, lập tức đi vào toilet, 4 vệ sĩ tận trung với công tác canh giữ ở cửa.

Chờ hẳn giải quyết xong, cửa đột nhiên mở ra, lập tức vài người đi tới, không có một tiếng tiếp đón trực tiếp phác đi lên, mà 4 vệ sĩ lúc này té xỉu trên đất.

Lạc Khâu Bạch lảng một chút, lập tức ý thức được mình đang bị theo dõi, không chút do dự đập 1 tên, hẳn đi đứng tuy rằng không quá linh hoạt, nhưng thân thủ không tồi, bắt lấy cơ hội nhảy lên cửa sổ liền muốn nhảy ra, lúc này một người đột nhiên thoát ra, bọn họ như là đã dự đoán được Lạc Khâu Bạch có không ít vệ sĩ, cho nên rõ ràng trực tiếp dùng vải dệt che miệng hắn, tiếp một viên thuốc vào cổ hắn.

Thuốc mê cường hiệu, hiệu quả thực nhanh, Lạc Khâu Bạch một khắc liền mất đi ý thức.

Một chậu nước “Rầm” một tiếng hắt lên trên người, ông kịch liệt ho khan một tiếng, thân thể bởi vì lạnh nên hung hăng sợ run.

Ông vừa mở mắt, liền thấy được người kia khiến ông nghiêng răng nghiêng lợi, bắt đầu run run, “Hạ lưu!”

Một bạt tai đột nhiên đập vào, miệng lập tức mạo huyết.

“Lão già kia vừa tỉnh đã nhiều lời như vậy! Ông không ngại mệnh quá dài sao!”

“Ai cho mày động thủ đánh lão nhân gia? Nếu đánh chết thì sao đây?” Một đạo thanh âm trầm thấp vang lên, trắng hán đang động thủ sừng sốt thu tay về.

Vài người bên cạnh châm biếm, nam nhân phất phất tay kêu bọn họ đi ra ngoài, tiếp đi từ từ đến bên cạnh ông, cúi đầu nói, “Lão già, ngài mắng tôi chẳng khác nào mắng chính ngài sao? Dù sao chúng ta cũng có quan hệ huyết thống.”

Kỳ lão gia mãnh liệt ho khan, trong ngực như được tưới than lửa cháy đau đớn lợi hại, “Khụ khụ... Con là thứ rần độc lòng tham không đủ, Hàn Chiêu, ta cho con nhiều tiền như vậy, con còn không biết đủ!? Lại dùng thủ đoạn bỉ ổi như vậy, ta lại còn nhận con vào cửa Kỳ gia!”

Hàn Chiêu vừa nghe lời này, khuôn mặt tái nhợt gợi lên một tia cười lạnh, “Tiền? Đúng vậy, tôi muốn đa tạ ngài cấp tiền cho tôi, nếu ngài không vội vàng đưa tiền cho tôi, tôi còn thật phát sầu làm sao bắt ngài.”

Vừa nghe lời này, khuôn mặt Kỳ lão gia một mảnh thanh bạch, mãnh liệt ho ra một búng máu, cơ hồ muốn phát hỏa, hốc mắt bắt đầu xích hồng oán hận còn có... Hối hận.

Ngày đó ông ở viện dưỡng lão bị Tôn đạo trưởng đánh thức, mới ý thức tới mình quả thực đã phạm vào một sai lầm lớn, nếu Kỳ Phong cùng Lạc Khâu Bạch đã hình thành chìa khoá chi khế chỉ có thể thông qua tử vong mà chấm dứt, nếu chuyện này lộ ra, Kỳ Phong thực có khả năng bị nguy hiểm tính mạng, mà có khả năng nhất cùng động cơ xuống tay nhất chính là Hàn Chiêu.

Nghĩ đến lúc trước mình có ý đồ ngu xuẩn giúp đỡ Hàn Chiêu đạt mục đích bắt Kỳ Phong cúi đầu, kết quả mình chỉ còn hai bàn tay trắng, chúng bạn xa lánh, hô hấp giống như bị bài trừ, ông thống khổ vô pháp phát ra một âm.

Ông cho rằng chỉ cần cho Hàn Chiêu cổ phần công ty, để anh ta nhận tổ quy tông, lại dùng Lạc Khâu Bạch làm mồi có thể khống chế, để anh ta nghe lời của mình, thậm chí từ đầu đến cuối ông đều cho rằng thứ này không xứng họ Kỳ, để anh ta trở về đã là thiên đại ban ân.

Nhưng sự tình hiện giờ đã thoát ly chương khống, khi đó ông không suy xét đến chìa khoá chi khế, ngây thơ cho rằng chỉ cần Kỳ Phong hết bệnh, Lạc Khâu Bạch rời đi y, y vẫn có thể cùng nữ nhân, nhưng khi ông ý thức được mình căn bản không thể tách hai người kia ra, mà Hàn Chiêu quả bom tùy thời nổ mạnh ẩn hình này lại bị ông tự tay mang về nhà, mỗi ngày ác mộng quần thân, không yên giấc.

Một khi Hàn Chiêu biết Kỳ Phong chết, Lạc Khâu Bạch có thể bị anh ta mạnh mẽ biến thành lô đỉnh cứu mạng, kia vì bảo mệnh, còn có chuyện gì làm không được!?

Loại cảm giác sợ hãi này làm ông rất cuộc chịu không nổi, ngày đó cố ý vứt bỏ vệ sĩ Kỳ Phong an bài, tới ngân hàng rút hơn phân nửa số tiền, chuẩn bị khi Hàn Chiêu còn không có biết chân tướng, lừa gạt anh ta rời đi.

Nhưng Hàn Chiêu lại nhân cơ hội bắt cóc ông!

Nghĩ vậy, toàn thân Kỳ lão gia run run, càng thêm già nua, một thân khoan bào đã bẩn, vài ngày đều ăn món ăn lạnh làm dạ dày ông chịu không nổi, lúc này máu loãng không ngừng bốc lên nhiễm mùi.

“Ông nội, ông nghe một chút.” Hàn Chiêu mở ra một cái thùng, bên trong tất cả đều là tiền mặt, đúng là “Phân phát phí” lão gia đưa cho anh ta.

“Ông cũng thấy đấy, Kỳ gia hiện tại không do tôi định đoạt, Kỳ Phong cũng không nhận tôi vào nhà, tại cái nhà này tôi cũng không giúp được ông, cho nên ông mang theo số tiền này đi. Tôi ở Anh quốc giúp ông làm tốt thủ tục, nếu ông nguyện ý về Mỹ cũng có thể được, tôi có thể giúp ông đầu tư một công ty giải trí, số tiền này đầy đủ cho ông ăn không phải trả tiền.”

“Hàn Chiêu, Kỳ gia hết lòng quan tâm giúp đỡ con, Kỳ gia biến thiên, ta cũng lực bất tòng tâm, làm người phải hiểu được tiếc phúc.”

Hàn Chiêu học được khẩu khí của Kỳ lão gia, bày ra tư thái cao cao tại thượng, nói xong vài chữ cuối cùng, anh ta hận tới cực điểm, mãnh liệt ném tiền vào mặt lão gia, một tập tiền mới tinh hung hăng trêu trên mặt, phát ra tiếng vang thanh thúy.

“Nhìn bộ dáng giả nhân giả nghĩa, tôi muốn phun! Ông từ đầu tới đuôi chỉ xem tôi như công cụ lợi dụng thôi, đừng cho là tôi không biết trong lòng ông tính toán điều gì. Ông bắt quá chỉ lấy tôi đi kích thích bảo bối đại tôn tử của ông, trông cậy vào y quỳ gối trước mặt nói một tiếng ‘Con sai, con cũng không dám cãi lời ý của ngài’ thôi, ông luôn luôn chờ y, mà tôi chỉ là một quân cờ, ông chừng nào thì xem tôi như người Kỳ gia, còn hết lòng quan tâm giúp đỡ? Ông phải yết khí, tích chút âm đức đi.”

“Con — Con —!” Kỳ lão gia cơ hồ muốn tắt thở, run run rẩy rẩy vươn tay, lại bị Hàn Chiêu cầm tiền tạp xuống.

“Ông đối với tôi và mẹ tôi làm cái gì, tôi đều nhất thanh nhị sở, năm đó đuổi chúng tôi đi không ngừng là Kỳ Thiếu Trạch, còn có ngài! Nếu không phải ngài nói cái gì đã loại vào không được cửa, dù sao đều phải chết, nuôi 30 năm cũng lãng phí lương thực, còn nháo đến gia đình không yên, Kỳ Thiếu Trạch sẽ quyết tuyệt như vậy sao? Mẹ tôi sẽ chết thảm như vậy?”

“Bà bị bệnh, không có tiền uống thuốc, tôi mượn chung quanh cũng không ai nguyện ý cho tôi mượn, khi đó tôi còn không đến 6 tuổi! Sau tôi mới biết được nguyên lai tôi không chỉ có mẹ, còn có ông nội cha và anh

traí, các người sống uy phong như vậy, thiên chi kiêu tử, nhưng các người có cho tôi một phân tiền sao? Lúc ông có bảo bối Kỳ Phong, có nghĩ tới còn có một tôn tử đang chết đói, ông còn có một con dâu đã thành bạch cốt!”

“Đó là do cô ta... Phạm tiện khụ khụ...! Câu dẫn người có gia đình!” Kỳ lão gia kịch liệt ho khan, mặt Hàn Chiêu đột nhiên âm trầm xuống, bộ dáng cười như không cười đã không thấy, thay thế chính là oán hận thật sâu.

Anh ta cho tới bây giờ không chiếm được những gì của mình, mà ngay cả Lạc Khâu Bạch cũng vậy.

Anh ta đột nhiên nở nụ cười một tiếng nói, “Lại nói tiếp tôi còn muốn cảm ơn ngài, tôi vốn là tuyệt vọng, là ngài tự mình cho tôi hy vọng, làm cho tôi đi một bước này, ngài là ân nhân.”

Kỳ lão gia như cũ sống lưng thẳng tắp, đề phòng nhìn Hàn Chiêu.

“Tôi là thực lòng muốn mang Lạc Khâu Bạch đi, Kỳ gia các người không xứng với em ấy, nhưng tôi cũng biết em ấy thích bảo bối tôn tử của ngài, cho nên tôi luôn luôn cố gắng, hy vọng em ấy có thể nhìn tôi một lần, đừng qua lại với loại người ghê tởm này. Nhưng vô luận tôi làm như thế nào, em ấy đều không phản ứng, may mắn ngài nhắc nhở tôi.”

“Chìa khoá chi khế đúng hay không?” Hàn Chiêu đột nhiên gọi lên khoe miệng, “Ngày đó ông cùng lão đạo sĩ kia nói gì tôi đều nghe thấy được, Kỳ Phong thật đúng là hảo mệnh, tìm được lô đỉnh nhận chủ.”

Kỳ lão gia tử ngạnh sinh sinh phun ra một búng máu, đôi mắt điên cuồng co rút lại, thần tình đều là hối ý cùng thống khổ.

Ông ngàn lần phòng bị vạn lần phòng bị, nhưng vẫn bị nghe được!

“Con làm cái gì với chúng!?”

Nhắc tới cái này đồng tử Hàn Chiêu hoảng động nhất hạ, tiếp nắm chặt tay, như là nghĩ tới điều gì không cam lòng.

Anh ta vốn không muốn đi đến một bước này, đêm mưa ngày đó anh ta thừa dịp uống rượu, cùng Lạc Khâu Bạch nói điều trong lòng, anh ta khi đó thực thanh tỉnh, cũng biết mình đang làm cái gì, anh ta không cam lòng để Lạc Khâu Bạch rời đi, đó là cơ hội cuối cùng anh ta cho Kỳ Phong cùng Kỳ gia, chỉ cần Lạc Khâu Bạch nguyện ý đi với anh ta, anh ta sẽ quên hết thù hận, dẫn hần đi Mỹ, nhưng...

Lạc Khâu Bạch lại hung hăng cho anh ta một cái bạt tai.

Xe của Kỳ Phong anh ta đã sớm động thủ, nhưng anh ta không muốn Lạc Khâu Bạch cũng ngồi vào, cho nên lúc hần xoay người rời đi, anh ta gần như khấn cầu hần lưu lại, chính là sợ hần lên xe Kỳ Phong, hần tình nguyện vì Kỳ Phong đi tìm chết, cũng không muốn trở về với anh ta...

Áp chế trong lồng ngực bị đè nén, anh ta hút một hơi thật sâu, nhún vai nói, “Kỳ thật cũng không có gì, động thủ với phanh thôi, ai nghĩ đến Kỳ Phong mệnh cứng như vậy, đều không chết được, còn có Lạc Khâu Bạch vì y chịu chết, y thật sự là thiên chi kiêu tử... Cái gì tốt nhất cũng là của y.”

Nghe xong lời này, toàn thân Kỳ lão gia đột nhiên lạnh như băng, máu không thể lưu thông.

Cũng bởi vì ông nhất thời sai lầm, thiếu chút nữa Kỳ Phong sẽ chết, thậm chí còn hại mình đến tình trạng này... Nếu không phải Lạc Khâu Bạch, nếu không phải Lạc Khâu Bạch cứu Kỳ Phong...

Ông nức nở một tiếng, cuộc đời này chưa bao giờ bị phẫn, hối hận cơ hồ giây tiếp theo sẽ chết đi như thế này, lúc này ông cũng không biết có khí lực từ đâu, bị trời còn có thể nhảy lên, hung hăng đi tới phía Hàn Chiêu.

Lúc này đèn pin vung lên, điện lưu đột nhiên xông tới, ông lập tức ngã xuống đất, giống một bộ xương không sinh khí.

Hàn Chiêu thu hồi điện côn, nhìn lão nhân, nhẹ nhàng nói, “Ông nội, trò chơi này chúng ta chậm rãi chơi, tôi luyện tiếc ông chết lắm.”

86. Chương 89

Chương 89

Lúc Lạc Khâu Bạch tỉnh lại, đầu một trận vừng huyễn, thuốc tê tựa hồ còn lưu lại trong tứ chi toàn thân.

Nơi này là kho hàng tối như mực, bốn phía không cửa sổ, hai tay hai chân bị trói, dựa vào trên ghế sa lông cũ nát, toàn thân cao thấp đều bị lục soát không còn một mảnh, chỉ còn lại tầng băng gạc còn quấn trên đùi.

Lạc Khâu Bạch nhìn chân, cổ hết sức xê dịch, xương cốt hơi hơi đau đớn, hần nhắm mắt lại ánh mắt súc duệ, lỗ tai lại linh mãnh bắt giữ hết thảy tin tức.

Kỳ thật hần cũng không hoàn toàn trúng thuốc tê, bị tập kích trong nháy mắt hần nghiêng cổ một chút, kim tiêm trạc đến xương cốt, hần ngất một khắc liền khôi phục ý thức.

Hần biết mình bị nhốt trong hành lý, không biết bị đưa đến cái tình trạng gì, dọc theo đường đi hần gian nan phân biệt thanh âm, tính ra thời gian. Tại bãi đỗ xe gặp được tập kích là buổi sáng, trừ thời gian hần ngất, hiện tại đại khái đã là tối ngày hôm sau.

Nghĩ đến đây, hần mím môi, không biết hiện tại Kỳ Phong thế nào.

Lúc này đại môn “Cột ket” một thanh âm vang lên, lộ ra một chút ánh sáng, một nam nhân cao lớn đi tới, bật đèn trong phòng lên, Lạc Khâu Bạch bị chói mắt một chút, lần thứ hai mở mắt thấy được Hàn Chiêu đứng trước mặt.

“A, nguyên lai là anh.” Lạc Khâu Bạch khàn khàn nói một câu, biểu tình trên mặt không có gì phập phồng.

Hàn Chiêu không nghĩ tới hần còn bình tĩnh như vậy, hơi hơi nhíu mày, “Em có biết là tôi không?”

“Không biết, bắt quá có thể đoán được.” Lạc Khâu Bạch nhắm mắt, chân tướng lập tức liền đoán được.

Vừa rồi nhìn thấy Hàn Chiêu trong nháy mắt nói không kinh hãi là giả, lần này bị bắt cóc, hần nghĩ đến rất nhiều loại khả năng, vô luận là cừu gia của Kỳ Phong, hay fan cuồng...

Hần không hoài nghi Hàn Chiêu, dù sao Hàn Chiêu là con riêng Kỳ gia, trước kia hận thấu xương Kỳ gia, hiện tại đối phó Kỳ gia tuyệt không kỳ quái, chẳng qua đã có động cơ, hần lại không nghĩ Hàn Chiêu thật có thể làm được.

Nhưng vì sao anh ta bắt cóc mình? Nếu chỉ là vì đối phó Kỳ Phong, thuận tiện trả thù mình cho anh ta một bạt tai, bắt cóc hần, này không khỏi cũng buồn cười quá.

“Kỳ lão gia cũng là anh bắt cóc đi?” Lạc Khâu Bạch áp chế phập phồng, mặt không đổi sắc.

Hàn Chiêu nở nụ cười, cũng không cùng hần vòng quanh, “Không tồi, Khâu Bạch em quả nhiên thực thông minh, chẳng qua là thỉnh em đến ‘Làm khách’, em cũng đã đoán được nhiều như vậy.”

“Làm khách? Đây là đạo đãi khách của anh?” Lạc Khâu Bạch nhìn dây thừng trên tay, cười nhạo một tiếng, “Hàn đạo, tôi vốn nghĩ anh là người thông minh, không nghĩ tới anh cũng sẽ làm chuyện ngu xuẩn như thế, anh hiện tại nổi danh có tiền, đã lập tức bắt cóc hai người, không chỉ thân bại danh liệt còn muốn vào ngục giam.”

Hàn Chiêu bật cười một tiếng, “Kia thì thế nào? Dù sao tôi đã là người sắp chết, dùng cái mạng cuối cùng đối Kỳ gia một nhà chết hết, thật sự rất đáng giá.”

Lạc Khâu Bạch lập tức nhíu mày, cái gì gọi là người sắp chết, chẳng lẽ lần trước anh ta nói mình chết đều là thật sự?

Hàn Chiêu đi từ từ lại đây, khuôn mặt tái nhợt lộ ra, chớp mắt nhìn chằm chằm vào Lạc Khâu Bạch, “Em không muốn hỏi tôi bắt em tới làm cái gì sao?”

“Ngày đó em cho tôi một cái bạt tai cũng thật đau, vì sao tôi nói nhiều như vậy, em cho tới bây giờ đều không để ý qua?”

Nói xong anh ta đưa tay quắc trụ cằm Lạc Khâu Bạch, trên mặt cười như không cười, “Kỳ Phong có phải cũng sờ em như vậy?”

Đầu ngón tay của anh ta lạnh lẽo, vuốt ve trên má cùng cổ Lạc Khâu Bạch, giống một con rắn quấn quanh, tóc gáy toàn thân Lạc Khâu Bạch dựng đứng lên, trong lòng chán ghét cực kỳ, tay chân bị trời hấn vô pháp nhúc nhích, mãnh liệt dịch cổ, hung hăng bỏ tay anh ta ra, “Anh rút xa một chút đi.”

Hàn Chiêu cũng không sinh khí, dùng sức nắm đầu giấy dựa của Lạc Khâu Bạch, buộc hấn không thể không ngửa đầu cùng mình đối diện, “Lạc Khâu Bạch, tôi đã cho em cơ hội, là em càng muốn cùng Kỳ gia giao hợp cùng một chỗ, kia cũng đừng trách tôi không khách khí, em cho là hiện tại ở trong này cũng là em định đoạt sao?”

“Tôi muốn sờ cứ sờ, muốn bính liền bính, Kỳ Phong bây giờ có thể lập tức xuất hiện tới cứu em sao?!” Nói đến đây anh ta cơ hồ nghiêng rằng nghiêng lợi, không còn bình thần nữa.

Anh ta ẩn nhẫn đủ lâu, thậm chí một khắc cuối cùng còn muốn dừng lại kế hoạch, chính là kết quả đâu?

Mặt Lạc Khâu Bạch lúc trắng lúc xanh, nhin không được nghiêng rằng “Hàn Chiêu con mẹ nó anh thật ghê tởm! Anh bắt tôi đến chính là vì loại sự tình này? Tôi có người yêu, cũng có hài tử, anh có bản lĩnh thì làm đi, tôi thể chỉ cần còn có một hơi cũng sẽ liều mạng!”

Hàn Chiêu lau nước miếng, mãnh liệt đem Lạc Khâu Bạch đặt ở trên ghế sa lông, chớp mũi cơ hồ dán đến trên mặt hấn.

Chân Lạc Khâu Bạch dùng chút lực xả đến miệng vết thương, đau “Tê” một tiếng.

“Phù dung câu, thanh âm quả nhiên rất êm tai, không hổ là danh khí.” Hàn Chiêu phun hô hấp trên mặt Lạc Khâu Bạch, gắt gao áp Lạc Khâu Bạch đang dùng sức giấy dựa, ngón tay sờ hầu kết hấn, “Tôi cũng không muốn đi đến một bước này, tôi cũng hảo hảo muốn theo đuổi em, thậm chí hai lần ba lượt nhìn thấy em cùng Kỳ Phong tôi cũng chịu đựng, chỉ cần em theo tôi, tôi cũng lười đối phó Kỳ gia, ai có thể nghĩ đến tôi lại bại bởi một chìa khoá chi khế.”

Đồng tử Lạc Khâu Bạch chợt co rụt lại, sao Hàn Chiêu lại biết phù dung câu cùng chìa khoá chi khế!?

“Anh rốt cuộc muốn nói cái gì?”

“Em còn không rõ sao? Tôi cũng có quái bệnh của Kỳ gia, phải tìm lô đỉnh, nhưng vì sao em lại là phù dung câu!”

Không phải danh khí liền sẽ không hình thành chìa khoá chi khế, Lạc Khâu Bạch cũng liền sẽ không kháng kháng một mực với Kỳ Phong như vậy!

“Khâu Bạch, chỉ có em mới có thể cứu tôi, em nói tôi sẽ buông tha em sao?” Anh ta nhẹ giọng nỉ non, ngón tay lạnh lẽo ách trên cổ Lạc Khâu Bạch, môi cơ hồ muốn dán đến trên mặt hấn.

Toàn thân Lạc Khâu Bạch giống như có gai, thân thể bài xích những người không phải nhục thục, mỗi căn thần kinh đều dựng lên phòng bị, làn da bởi vì Hàn Chiêu tới gần mà kháng cự nổi lên một tầng da gà. Nguyên lai đây mới là nguyên nhân Hàn Chiêu dây dưa không rõ với hấn, cũng là mục đích anh ta nhất định phải bắt mình.

Thật sự là hoạt thiên hạ chi đại kê, liền tính không có chìa khoá chi khế, người hấn yêu cũng vẫn là Kỳ Phong!

Dạ dày một trận sông cuộn biển gầm, Hàn Chiêu cúi đầu muốn hôn bờ môi hấn, Lạc Khâu Bạch cũng không biết từ nơi nào vọt tới khí lực, lúc Hàn Chiêu thẩu đi lên trong nháy mắt, mãnh liệt tránh đi một hơi cắn cổ động mạch, cơ hồ dùng tới khí lực toàn thân, một hơi đi xuống lập tức một miệng huyết tinh.

Hàn Chiêu lập tức chảy máu, trên răng nanh Lạc Khâu Bạch đều là máu, hung hăng phun vài hớp, sắc mặt lạnh như băng, “Tôi nói, anh làm tôi thực ghê tởm, lần xa một chút.”

Ánh mắt Hàn Chiêu rét lạnh, trên mặt hiện lên lửa giận, hấn có thể cùng Kỳ Phong vừa kéo vừa ôm, lại đối với mình tị như rắn rết, loại tư vị này...

Anh ta không hoàn toàn trói chặt hấn, càng không có đụng miệng hấn, chỉ không nguyên ý để Lạc Khâu Bạch chịu khổ, nhưng hấn cố tình muốn đối nghịch mình, “Lạc Khâu Bạch, tôi không muốn thương tổn em, nhưng em đừng ép tôi mạnh bạo!”

Lạc Khâu Bạch cũng không chút nào lùi bước, “Anh đã biết chìa khoá chi khế, cường bách căn bản không đạt được mục đích. Tôi không thể giết anh, chỉ có thể giết chết chính mình, đến lúc đó anh kiểm củi ba năm thiêu một giờ, có bản lĩnh anh thử xem!”

Sắc mặt Hàn Chiêu triệt để âm trầm xuống dưới, bởi vì Lạc Khâu Bạch ổn chuẩn ngoan đảm làm anh ta đau nhức.

Chỉ cần một ngày chìa khoá chi khế còn tồn tại, thân thể cùng tâm Lạc Khâu Bạch vĩnh viễn sẽ không nhận anh ta, kị chủ cùng lô đỉnh vô pháp tương dung, chỉ có một tử lộ.

“Được, em đã rượu mời không uống lại thích uống rượu phạt, kia cũng đừng trách tôi không khách khí, người đâu a!”

Ra lệnh một tiếng, ngoài cửa tràn vào vài tráng hán, Hàn Chiêu ôm Lạc Khâu Bạch không thể nhúc nhích nói, “Trời ông ta lại, ném ông ta tới chỗ nên tới.”

“Oanh” một tiếng, Kỳ lão gia bị ngã xuống đất, dây thừng trói chặt thân thể làm ông vô pháp nhúc nhích, kịch liệt ho khan vài tiếng, ông cuộn thân mình, tóc hỗn độn.

Trên mặt đất ẩm ướt, đường trang tơ lụa đã sớm bẩn “Các người súc sinh... Khụ khụ... Còn có Hàn Chiêu đã loại, không được... Chết tử tế!”

“Mẹ kiếp, lão gia kia miệng thật sự là con mẹ nó thiếu thu thập, tao vừa thấy ông ta vênh mặt hất hàm sai khiến liền nổi giận trong bụng!” Nói xong lại nắm chặt tay, bên cạnh truyền đến tiếng châm biếm.

“Nhân gia là người nhà Kỳ gia, dùng tiền cũng có thể đập chết các người.”

“Tôi nhiều lắm chỉ đánh vài cái, đỡ phải nói ông ta không ném nhân dân tệ, không không, là Mĩ kim, ha ha ha ha...”

Một vòng người cười ha ha, tiếp lại là một trận quyền đấm cước đá, lão gia đã phát không xuất một thanh, lúc này có người đến đánh người, “Mẹ nó! Không nghe thấy lão bản nói lão đầu tử này không thể chết được sao? Các người giết chết ông ta, đến lúc đó liên lụy đại gia một phen tiền đều lấy không được, đi theo mày uống gió Tây Bắc a!”

Vừa nghe tiền, quả nhiên đám người kia thành thật một chút, bọn họ đều được mướn tới, ở trên giang hồ làm loại chuyện giết người cướp của mua bán, tuy rằng lúc này đây lão bản thần thần bí bí, nhưng nếu thành công, chính là có thể lấy được hơn 1000 vạn, ai không đổ mắt?

Đang lúc một đám người cười thét to, cửa phòng đột nhiên “Phanh” một tiếng mở ra, vài người mang theo một nam nhân hôn mê tiến vào, ném hấn xuống đất nói, “Người này còn tự phụ hơn người kia, các người hảo hảo trông nom cẩn thận, tuyệt đối không thể để hấn chạy, nếu hấn chạy hoặc chết, chúng ta tất cả đều xong!”

Mọi người không biết sao hấn đến đây, tất cả đều đáp ứng, vài người thẩu đi lên còn cảm thấy hấn da thịt non, mới vừa cười gian muốn đi lên sờ một cái, chuẩn bị luyện tập, luyện tay, đỡ phải dùng lão gia hỏa này, thật sự chưa hết giận.

Kết quả cầm đầu hung hăng một cước đá đi qua, mắng to “Con mẹ nó mày điếc à? Hai người này ai cũng không thể sơ xuất! Bọn bây trông lớn ánh mắt coi chừng cho tao!”

Một phen vui cười giận mắng mỗ, một đám người phanh một tiếng đóng cửa phòng.

Chờ đến khi triệt để nghe không thấy thanh âm, Lạc Khâu Bạch tỉnh, hấn dùng sức cọ miêng vải đen xuống dưới mắt đánh giá bốn phía, trong phòng hắc ám, hấn liếc mắt một cái liền thấy được Kỳ lão gia nằm cách đó không xa.

Lão nhân cả đời cầm y ngọc thực, hiện giờ mặt mũi bầm dập, trên người lại treo huyết, lưu lạc đến kết cục này, thê thảm chật vật không cách nào hình dung, sinh không thấy người chết không thấy xác nhiều ngày như vậy, vừa thấy được, cuối cùng cũng còn sống.

Mỗi lần gặp mặt lão nhân này còn hận không thể ăn hân, nghênh ngang nhận Hàn Chiêu vào cửa, hiện tại biến thành quang cảnh này, coi như là tự làm bậy. Tóm lại nhìn thấy ông một trận thổ thức, lại cảm thấy ông đáng thương thăm thương.

Lạc Khâu Bạch thở dài, cuối cùng dùng sức dịch đến bên cạnh ông, dùng đầu gối giúp ông gối đầu, tránh cho ông hô hấp không được trực tiếp đi đời nhà ma.

Ngoài phòng thường thường truyền đến tiếng cười, hân lại vô cùng thanh tĩnh, nhìn thoáng qua cái chân bị thương, quan sát bốn phía, trong lòng lại nhin không được nhớ tới Kỳ Phong.

Tên kia lúc này có thể sắp điên không? Thực nhanh y có thể tìm ra bọn họ rồi, thực nhanh.

Lão gia thức tỉnh lại, toàn thân đau nhức, ho khan vài tiếng ngẩng đầu liếc mắt một cái liền thấy được Lạc Khâu Bạch, lúc này Lạc Khâu Bạch cũng quay đầu, hai người bốn mắt nhìn nhau.

Kỳ lão gia phút chốc mở mắt thật lớn, ông hoài nghi mình xuất hiện ảo giác, nếu không sao lại nhìn thấy Lạc Khâu Bạch xuất hiện ở trong này.

“Con...” Ông khàn khàn muốn mở miệng, lại bị ánh mắt Lạc Khâu Bạch ngăn lại.

Lạc Khâu Bạch cảnh giác nhìn bốn phía, hạ giọng nói, “Không nên lớn tiếng nói chuyện, bị bọn họ phát hiện chúng ta còn có khí lực nói chuyện liền nguy rồi.”

Kỳ lão gia biết mình sống không lâu, lần này bị Hàn Chiêu tính kế, chỉ sợ chưa được cứu ra đã bị mất mạng, hiện giờ nhìn thấy Lạc Khâu Bạch, nam nhân ông cùng Kỳ Phong tranh chấp nhiều năm như vậy, nam nhân ông vẫn luôn không thể tiếp thu, cảm thấy là sỉ nhục Kỳ gia, nội tâm của ông ở chỗ sâu trong thậm chí có một chút nhiệt độ.

Vừa nghĩ tới Lạc Khâu Bạch một lần lại cứu Kỳ Phong một lần, trăm mối cảm xúc ngổn ngang, lại không nguyện ý dễ dàng cúi đầu, suy yếu nhắm mắt lại, “Con có thời gian vẫn nên ngẫm lại chính mình đi, ta không cần con giúp.”

“Ta biết con... Khụ khụ... Hiện tại nhất định rất đặc ý, thật vất vả nhìn thấy ta có kết cục này, liền ngóng trông chương ngại vật như ta tắt thở sớm chút, hết chỉ hận trong lòng.”

Lạc Khâu Bạch mặt không đổi sắc liếc ông một cái, chờ ông ho khan xong mới nói, “Nói xong chưa? Ông muốn thật muốn bỏ mệnh ở trong này con cũng không ngăn cản, nhưng phiền ông thay Kỳ Phong ngẫm lại, ông còn sống gây sức ép cho y, lúc ông mất chẳng lẽ cũng muốn gây sức ép cho y? Con chỉ biết y hiện tại nhất định lòng nóng như lửa đốt tìm chúng ta, con không có tâm tư dây dưa ân oán trước kia với ông, không bằng nhanh thoát khỏi nơi này còn hơn.”

Lạc Khâu Bạch nói một trận, khuôn mặt già nua phù thũng của Kỳ lão gia hiện lên một tia đau đớn cùng hối hận.

Đúng vậy, ông bây giờ còn so đo chuyện này để làm gì, Hàn Chiêu tùy thời có thể lấy mạng của ông, ông còn có vài ngày để sống mà thôi.

“Vô dụng, bên ngoài đều là người...” Lão gia một bên ho một bên nói, cho dù là người khỏe mạnh cũng chạy đằng trời, huống chi bây giờ còn bệnh thành như vậy, “... Khụ khụ, con muốn thế nào?”

Lạc Khâu Bạch do dự một chút, cuối cùng ánh mắt đóng đinh ở cửa phòng, trong đầu lóe lên một thứ, tiến đến bên tai Kỳ lão gia.

Nếu có cơ hội chạy trốn ra ngoài, chờ Kỳ Phong hoặc là cảnh sát đến sẽ không kịp, điểm chết người chính là hân không biết mục đích cuối cùng của Hàn Chiêu là cái gì, nếu Kỳ Phong lại bị dính vào, hậu quả thiết tưởng không chịu nổi...

Hân từ trong lời nói đứt quãng của Kỳ lão gia biết được, đám người kia hai người thay ca trông coi một ngày, dư lại một người ngồi xổm bên ngoài, hôm nay vừa mới là hai huynh đệ, tuổi cũng nhỏ nhất.

Lạc Khâu Bạch gắt gao nhìn khe cửa, đến nửa đêm gần sáng, họ đều thả lỏng cảnh giác, một phần đi ngủ, một bộ phận khác tiếp tục gác đêm, người đi đầu trong đó mấy phút đồng hồ trước còn lớn tiếng ồn ào một câu “Nơi này mẹ nó tín hiệu không tốt, còn để tao gọi điện thoại cho bà xã không”, tiếp dẫn theo hai tiểu đệ ly khai, mà người còn lại cũng biết hai người trong phòng, một người già sắp xuống mồ, mỗi ngày ho lao như quỷ, một người khác trên đùi còn có thương, da thịt non vừa thấy sẽ không có uy hiếp, cho nên cũng không để bọn họ vào mắt, nghe nói có phim mới, kéo bè kéo cánh mang theo vài người đi xa, chỉ còn lại hai huynh đệ gác đêm.

Đây là một kho hàng bị vứt bỏ, chân tường một ít gia cụ cũ kỹ, Lạc Khâu Bạch nhìn chằm chằm vài thứ kia, dùng sức dịch đến bên người Kỳ lão gia nói, “Hàn Chiêu không để con chết, anh ta tuyệt đối sẽ không để con gặp chuyện không may, cho nên lát nữa con ngã xuống, ông nói là bệnh của con nghiêm trọng như thế nào nha.”

Kỳ lão gia gắt gao chống thân thể, cũng biết hiện giờ chỉ có một đường lui, Lạc Khâu Bạch “Phanh” một tiếng ngã trên mặt đất, phát ra tiếng vang lớn.

“Lạc Khâu Bạch! Khụ khụ... Khụ! Lạc Khâu Bạch! Nói chuyện với ta, nhúc nhích, khụ khụ... Người tới a người tới!”

Người gác đêm nhìn vào khe cửa, Lạc Khâu Bạch đã bất tỉnh nhân sự, toàn thân run rẩy, thậm chí miệng đều toát ra vết máu...

Hai người kinh hãi, Lạc Khâu Bạch là người quan trọng của lão bản, hiện tại đêm hôm khuya khoắt đột nhiên bị bệnh nghiêm trọng, trong tim run run, nghĩ đến mình có khả năng không được tiền, lập tức không chút nghi ngờ chạy vào.

Ca ca thứ nhất xông tới, cúi đầu bắt Lạc Khâu Bạch, thăm dò hơi thở của hắn, điện quang hỏa thạch gian, Lạc Khâu Bạch tránh thoát trói buộc, nhảy lên, một bàn tay mãnh liệt lặc trự cổ người nọ, tiếp nhìn thấy gia cụ cũ kỹ, mặt trên có một thỏi sắt đã rỉ sắt, không chút do dự nhắm ngay huyệt thái dương người nọ, dùng sức đâm vào, đinh đâm sâu, tiếp toát ra máu, người nọ đau đến muốn thét chói tai, đã bị Lạc Khâu Bạch gắt gao bịt miệng.

Đệ đệ đối diện quá sợ hãi, muốn xông lên đánh, Lạc Khâu Bạch lại đâm vào một chút, người đau đến run run, trầm giọng khiển trách, “Nếu mày dám động một chút hoặc là phát ra âm thanh, tao lập tức giết chết ca ca mày!”

Người này không rõ làm sao Lạc Khâu Bạch biết bọn họ là huynh đệ, hiện giờ thấy người này tuổi còn nhỏ, có chút bối rối, “Anh... Anh căn bản trốn không thoát, buông anh ấy ra! Nếu không chờ người đến anh nhất định phải chết!”

Lạc Khâu Bạch cười nhạo một tiếng, ánh mắt sắc bén, đột nhiên áp chế thanh âm, “Tao hiện tại sẽ giết nó, nhìn xem là người đến nhanh hay tao nhanh tay!”

Hắn nói “Sát”, yết hầu chấn minh, như là trực tiếp đâm xuyên qua xương cốt, tiếp trên tay dùng sức, người nọ đầu đổ máu, cổ cũng nhanh bị cắt đứt khí.

Đệ đệ chưa từng nghe qua thanh âm kỳ quái như vậy, trong lòng run run, mặt mũi trắng bệch, lúc này chợt nghe Lạc Khâu Bạch tàn nhẫn nói, “Đi, cởi bỏ dây thừng trói ca ca mày lại.”

Cậu ta nhanh chóng cởi bỏ dây thừng, không thể không trói ca ca.

Lúc này Lạc Khâu Bạch mãnh liệt dùng mộc côn đập cậu ta một chút, cậu ta lập tức bất tỉnh, ca ca vừa định kêu người, lão gia dùng khăn lau ngăn chặn miệng anh ta.

Lạc Khâu Bạch dùng một cây gậy gõ đánh vào đầu họ, trói hai người, ra bên ngoài nhìn thoáng qua, lúc này không ai chú ý tới nơi này.

“Nhanh lên đi, không còn kịp mất.”

Lạc Khâu Bạch ôm lão gia nhảy ra cửa sổ, lão gia đi đứng căn bản không được, động vài cái liền ho ra máu, Lạc Khâu Bạch dùng sức xoa xoa mồ hôi, “Con hiện tại đi đứng bất tiện cũng không cách nào công ông, ông dựa vào con đi, con nhớ đường.”

“... Vì sao con không đi?” Kỳ lão gia không dám tin nhìn hấn, khàn khàn mang theo khiếp sợ.

“Con cũng muốn đi, nhưng lương tâm con làm không được để một lão nhân ở trong này bị hoạt hoạt đánh chết, huống chi nếu không phải Kỳ Phong con căn bản sẽ không quản.”

Toàn thân lão gia kịch liệt run lên, trong tim đau đớn lợi hại, trong lúc nhất thời một chút cũng không động đậy.

Ông cho rằng Lạc Khâu Bạch khẳng định sẽ lợi dụng thời điểm này ném ông đi, tốt nhất là bị Hàn Chiêu giết chết, lưỡng bại câu thương, như vậy mới hết hận mình tính kế hấn, nhưng hấn không làm, biết mình tùy thời sẽ chết, còn nguyện ý giúp mình.

“Không còn kịp rồi, đi mau.” Lạc Khâu Bạch lười miệt mài theo đuổi quanh quanh quẩn quẩn, hấn cũng không phải thánh mẫu người tốt gì, nhưng nếu gặp được lão nhân này, hấn tổng yếu phải cấp Kỳ Phong công đạo.

Nói xong hấn nâng lão gia toàn thân hư nhược, thật vất vả nhảy ra cửa sổ, hai người lão đảo đi ra ngoài. Nơi này không một bóng người, di động Lạc Khâu Bạch lại bị tịch thu, may mắn cách nơi này không xa chính là một quốc lộ, chỉ cần nhìn thấy người là có thể báo nguy.

Giữa đêm khuya gập ghềnh đường nhỏ uốn lượn khó đi, Lạc Khâu Bạch cũng tinh bì lực tẫn, lại càng không nói gì đến lão gia sắp tắt thở.

“Ta... Ta không được, con đi trước, khụ khụ...” Lão gia rút cuộc đi không động ngồi phịch xuống, không ngừng ho khan.

“Ta nhớ ta còn thiếu con một cái mạng, con đừng động ta, đi nhanh lên, trước kia là ta...”

Nhắc tới trước kia hốc mắt ông ươn ướt, biết vậy chẳng làm còn hơn, trong tim bén nhọn đau, Lạc Khâu Bạch dịch ông đến một nơi hẻo lánh, “Hiện tại đừng nói nhiều như vậy, nếu không ông ở trong này trốn một chút, con đi báo nguy.”

Mới vừa đi vài bước, lão gia thấy cũng kiên trì không trụ, gần như ngất đi, đúng lúc này, xa xa truyền đến tiếng bước chân, thực hiển nhiên những người đó đã phát hiện bọn họ trốn!

Chết tiệt! Lạc Khâu Bạch thầm mắng một tiếng.

Hấn không thể đưa người đi uy chó hoang, cho dù là người chết, cho nên chỉ có thể dùng sức khiêng lão gia lên, dốc hết toàn lực chạy, lúc này phía trước cũng truyền đến tiếng đuổi theo, hai đầu chặn đường, trong lúc nhất thời đúng là có chạy đằng trời.

Mẹ kiếp, này thật sự là xui tám đời!

Lạc Khâu Bạch mắng to một tiếng, đám người nọ đã đuổi tới trước mắt, không từ phân trần cầm lấy gây gộc trường đao đánh lên, mặc dù có người đã hô to “Đừng giết chết!”

Nhưng thủ hạ nhất bang giết người cướp của mua bán chỗ nào biết nặng nhẹ, một người sau lưng nhìn Lạc Khâu Bạch cầm đá đập đầu huynh đệ, lúc này đầu nóng lên, phóng dao nhỏ...

Lạc Khâu Bạch bị phía trước vây khốn, công phu duy nhất khi quay phim cũng là da lông, căn bản không biết sau lưng có người đánh lên.

“A —— “

Chợt nghe một đạo dao nhập thịt vang lên, dao nhỏ chói lợi đã đâm vào hơn phân nửa, máu lập tức chảy ra, Lạc Khâu Bạch ngỡ ngàng, mãnh liệt quay đầu lại mới phát hiện lúc chỉ mình treo chuông, lão gia giúp hấn chặn một đao trí mạng!

Áo sơ mi Lạc Khâu Bạch thực nhanh đã bị sũng nước, lão nhân sau lưng hấn lập tức rơi xuống dưới, bên phải bả vai toàn là máu.

Lão gia hoàn toàn không cao ngạo như trước, ông ngã xuống, cả người Lạc Khâu Bạch run lên, hấn vẫn luôn hy vọng lão gia không hại hấn đã không tồi rồi, lại chưa từng nghĩ có một ngày, ông sẽ cứu mình.

“... Ta là vì Kỳ gia, không... Phải vì con...” Ông từ trong hàm răng bài trừ lời này, cũng rớt cuộc nói không nên lời một câu, suy sụp nhắm hai mắt lại, che dấu thần sắc trong mắt, ai cũng không biết ông rớt cuộc còn sống không.

Nhân viên trong phòng tắt bật, tắt cả mọi người bận rộn, nghe lén, điều tra, tìm kiếm... Trên bản đồ có một điểm đỏ không ngừng di động, Kỳ Phong gắt gao cầm quyển kịch bản của Lạc Khâu Bạch, đồng tử co rút lại, khuôn mặt tiêu sất, như muốn bùng nổ.

Lúc này một bưu kiện điện tử nhảy ra, nội dung phi thường minh xác, [Kỳ Phong, mang theo một ngàn vạn, một mình tới gặp tôi, nếu báo nguy anh hiểu được hậu quả]

Không kí tên, chỉ nhấn một địa chỉ hẻo lánh, điều tra định vị cho ra kết quả, “Một khu dân cư ngoại ô Tây Nam”.

“Thiếu gia, anh không thể đi một mình, quá nguy hiểm!” Cấp dưới sôi nổi đứng lên ngăn cản.

“Đi, vì sao không đi, các người cho rằng anh ta sẽ ngốc nói cho tôi biết nơi thật sự sao? Bất quá là thủ thuật che mắt thôi.” Kỳ Phong mặt không đổi sắc mở miệng, ánh mắt lại gắt gao chăm chú vào điểm đỏ kia.

Đây là định vị trước tai nạn xe cộ y lắp cho Lạc Khâu Bạch, chính là y thật sự đoán không được làm sao Lạc Khâu Bạch thoát được ánh mắt người khác, giấu đồ vật ở trên người, hoặc là đã bị phát hiện, mà cái này căn bản là kế dụ địch?

Xem ra lúc này đây phải hảo hảo đánh cược một phen, Kỳ Phong nắm chặt di động.

87. Chương 90

Chương 90

Kỳ Phong mang theo tiền tới nơi, chung quanh rộn ràng nhộn nháo, hàng rong san sát, thời gian này vừa lúc là cơm chiều, màn đêm buông xuống, hẻm nhỏ san sát nối tiếp nhau, tại loại địa phương này hơi không chú ý đều sẽ lạc đường, huống chi là bắt một người sống.

Nơi này vừa tiện che dấu lại tiện xuống tay, quả thực là nơi phạm tội tốt nhất.

Kỳ Phong ở trong lòng cười lạnh một tiếng, Hàn Chiêu thật sự là cẩn thận giáo hoạt.

Ngay từ đầu y hoài nghi anh ta có hiềm nghi, thậm chí còn phái người theo dõi, kết quả ngày Lạc Khâu Bạch bị bắt cóc, Hàn Chiêu cũng mất tích, kết hợp lại, Kỳ Phong căn bản không cần đoán cũng biết phía sau độc thủ chính là đệ đệ cùng cha khác mẹ tốt của mình.

Dựa theo ước định, y ngồi ở quán ăn ven đường, mặt không đổi sắc uống một ly trà, thần sắc bình tĩnh hoàn toàn không giống như đang chờ đợi cướp, ngược lại giống người phổ thông tan tằm ăn cơm.

Chờ đến gần tới 9 giờ, vẫn không có người xuất hiện, Kỳ Phong không động thanh sắc đánh giá bốn phía, không biết đối phương còn tính toán quan sát bao lâu, trong lòng nhớ thương Lạc Khâu Bạch, y có chút phiền chán, đem hộp đen trực tiếp bỏ vào trên bàn.

Quả nhiên không bao lâu, một người đột nhiên đi tới, một phen chủ thủ lặng lẽ để sau thất lưng.

“Mày là Kỳ Phong? Một mình mày?”

Kỳ Phong gật gật đầu, trầm giọng nói, “Tiền ở chỗ này, tao muốn nhìn thấy người.”

Tới là trắng hán đầu bóng lưỡng, tuy rằng vừa rồi đã quan sát bên người Kỳ Phong không có vệ sĩ cùng cảnh sát bảo hộ, còn cảnh giác nhìn nhìn bốn phía, xác định không có vấn đề, mới đem dao nhỏ đưa về phía trước, “Đi theo tao, đừng nghĩ cầu cứu, nếu không tao lập tức thống chết mày.”

Với thân thủ của Kỳ Phong đối phó người này dễ như lòng bàn tay, trong lòng căn bản không đem chủ thủ để vào mắt, trầm mặc đi theo người nọ.

Tại tiểu lộ di chuyển không bao lâu, đi ngang qua một cửa hàng, một bàn tay đột nhiên vươn ra kéo y vào trong cửa hàng, đột nhiên tối đèn làm y có chút không thích ứng, lúc này hai tên cướp đi lên kéo lấy cổ áo y, không nói hai lời bắt đầu soát người.

Kỳ Phong đã sớm biết Hàn Chiêu sẽ không xuất hiện, Lạc Khâu Bạch cùng lão gia cũng không ở chỗ này, nhưng vẫn ra vẻ phần nộ nói, “Người của tao đâu? Không phải nói trả thù lao để lại người sao, tội mày đùa giỡn tao?”

“Con mẹ nó mày thành thật một chút cho tao! Đừng tưởng rằng có tiền dơ bản liền rất giỏi!” Vài người vừa thấy Kỳ Phong kích động, cho rằng y sợ hãi, càng thêm không đem y để vào mắt, hung tợn đánh y vài cái.

“Nhìn tiểu tử mặc quần áo này, thảo mẹ nó, không hổ là kẻ có tiền!”

Vài người kiểm tra áo khoác, áo sơ mi, đồng hồ... Hết thấy đều kiểm tra một lần, lúc cởi giày Kỳ Phong, có người dùng tay sờ lấy ra thứ gì như pin trên cúc áo, vài người sưng sốt một chút, tiếp vươn tay hướng về phía Kỳ Phong đánh một quyền, mắng to, “Con mẹ nó mày cũng dám mang máy theo dõi!”

Kỳ Phong nghiêng đầu chột lóe, tiếp một cước đá vài người đánh thành một đoàn, lúc này cửa đột nhiên bị phá khai, mười mấy vệ sĩ hắc y xông tới, “Bảo hộ thiếu gia, bắt lấy bọn họ!”

“Thảo mẹ nó! Hành tung bại lộ, tiểu tử này dẫn theo người giúp đỡ, trói người lên ngựa!”

Vài tên cướp đánh nhau với vệ sĩ, hôn ám loạn thành một đống, lúc này một phen chủ thủ đột nhiên từ phía sau để trên cổ Kỳ Phong, “Lui ra phía sau! Nếu không tao lập tức giết nó!”

Vệ sĩ sưng sốt một chút, Kỳ Phong hơi hơi nheo lại ánh mắt vút ánh mắt ra hiệu với bọn họ, bọn họ lúc này không cử động nữa, vài tên cướp đều bị thương, trong lòng thư thái một hơi, bắt lấy cơ hội lập tức xao vưng Kỳ Phong, rất nhanh tiến vào một chiếc xe, vệ sĩ đuổi theo, xe đã nghênh ngang đi.

Bọn cướp mất sức chín trâu hai hổ mới vút bỏ được vệ sĩ, nhìn Kỳ Phong bị bịt mắt hôn mê, nhin không được chữ ằm lên, “Thiếu chủ nữa bị tiểu tử này giết, may mắn lão bản không trực tiếp đến kho hàng, nếu không chẳng phải là cả mảnh đều đưa tới?!”

“Cũng không phải! Bất quá hiện tại tiểu tử này không có vệ sĩ, máy theo dõi cũng bị chúng ta ném, chờ đến kho hàng nó sẽ khóc cho xem!”

Vài người mắng nước miếng bay tứ tung, không ai chú ý tới bị ném ở phía sau tọa ỷ, Kỳ Phong vốn đang hôn mê, khóe miệng chầm chọc câu lên một chút.

Lạc Khâu Bạch là bị một trận cường quang thức tỉnh, đầu vô cùng đau đớn, không biết hôn mê bao lâu, mở to mắt phát hiện mình bị trói gô tựa vào trên tường, chung quanh là bọn cướp, ngồi ở giữa là Hàn Chiêu sắc mặt tối tăm.

Nơi này là một kho hàng, không phải nơi giam giữ hần cùng Kỳ lão gia, hần cũng không biết mình đến tột cùng đã ngủ bao lâu, làm sao tới chỗ này được, từ đêm hôm đó chạy trốn bị bắt trở về, hần đã bị cưỡng chế uống mê dược, tuy rằng hành hung trong dự đoán không xuất hiện, nhưng một ngày trừ giờ cơm bị người gọi dậy, hần căn bản không biết thời gian trôi qua như thế nào, cũng chưa thấy qua Kỳ lão gia.

Đúng rồi, Kỳ lão gia đi đâu rồi? Ông dính một đao, chảy nhiều máu, có thể hay không đã...

Nghĩ đến một đêm kinh hồn kia, tâm hần đột nhiên nhảy dựng, cuộn cuộn, nhìn bốn phía đánh giá một vòng, thấy được lão gia đang hôn mê bất tỉnh cách đó không xa.

Lão gia quần băng trên người, khuôn mặt loang lổ vết máu, khuôn mặt già nua đỏ ửng, môi lại tái nhợt như tờ giấy, thoạt nhìn như đang phát sốt, nếu không phải ngực còn hơi hơi phập phồng, phỏng chừng hần cũng nghĩ ông đã chết.

Đồng tử Lạc Khâu Bạch co rụt lại, một bàn tay quặc trụ cầm hần, Hàn Chiêu ngăn trở tầm mắt của hần nói, “Không cần nhìn, lão bất tử kia tên cũng không phải để không, sao lại dễ dàng tắt thở như vậy, em có rảnh nhìn ông ta, còn không bằng nhìn tôi.”

Thanh âm của anh ta cười như không cười, tựa hồ tâm tình không tồi, Lạc Khâu Bạch còn không chưa hoàn toàn tỉnh lại từ trong mê được, toàn thân không có nửa phần khí lực, lại vẫn theo bản năng đẩy tay anh ta ra, nhắm mắt lại lười nhìn anh ta một cái.

Hàn Chiêu cũng không sinh khí, ngược lại cười lên, “Khâu Bạch, mở to mắt hảo hảo nhìn một cái, là ai tới thăm em, tôi biết em thấy nhất định sẽ thích.”

Lúc này kho hàng “Chi dát” một thanh âm vang lên, một người thân ảnh cao lớn bị trói đẩy vào, trong phòng chớp lên đèn chiếu sáng khuôn mặt y, Lạc Khâu Bạch đột nhiên ngậy ngấn cả người, không dám tin mở to hai mắt, trái tim đầu tiên là nhảy dựng, tiếp ngực như bị điên cuồng nổ tung, trước mắt một mảnh hoảng hốt.

“Kỳ...” Hần phát ra một đơn âm, thanh âm khàn khàn, giờ khắc này triệt để tỉnh táo lại.

Kỳ Phong liếc mắt một cái liền thấy được hần, trên mặt vẫn không gợn sóng, nhưng đồng tử thâm sắc co rút lại, hai tay bị trói trụ gắt gao nắm chặt, dùng toàn bộ khí lực mới khắc chế xúc động muốn lập tức xông lên ôm hần.

Ánh mắt hai người chạm vào nhau, vô số cảm xúc lẫn lộn, Kỳ Phong cường chế đau đớn bèn nhón trong tim, dịch khai ánh mắt, thấy được Kỳ lão gia đầy thương trên người, đồng tử nhấc lên mưa rền gió dữ, toát ra tơ máu.

Ánh mắt như vậy lấy lòng Hàn Chiêu, anh ta nhìn hai tay Kỳ Phong bị trói, nhú lông mày, nói, “Đi lấy hết những gì trên người Kỳ tiên sinh, có mang cái gì không nên mang không.”

Một người nịnh nọt mỉm cười, “Lão bản, ở trên đường chúng tôi lục rồi, người này cho rằng giấu máy theo dõi trong giày, mang theo vệ sĩ vạn vô nhất thất (hết sức cẩn thận), cuối cùng còn không phải bị chúng tôi trói thành bánh chưng sao?”

“Máy theo dõi và vệ sĩ?” Hàn Chiêu cười càng nghiền ngẫm, đi đến trước mặt Kỳ Phong nói, “Đại ca, tôi vốn đang nghĩ anh nhiều ít cũng là nam tử hán, vì lão gia cùng Lạc Khâu Bạch tổng yếu lấy ra chút thành ý, không nghĩ tới anh lá gan nhỏ như vậy, dùng khí đến một mình cũng không có?”

Nói xong anh ta cơ hồ cười lên tiếng, mà trên mặt Kỳ Phong lại không có chút nào dao động, cảm xúc vừa rồi biến mất đến không còn một mảnh, mở miệng, “Nếu tôi là cậu sẽ không làm chuyện ngu ngốc như vậy.”

Hàn Chiêu thay đổi sắc mặt, ánh mắt hẹp dài nháy mắt nheo lại, “Kỳ Phong, bây giờ là anh cầu tôi.”

Kỳ Phong bắt vi sở động, nhìn thoáng qua hộp đen mình mang đến, “Mục đích của cậu bất quá chính là muốn tiền, hiện tại tiền ngay đây, hơn nữa còn có cổ phần Kỳ gia đưa cho cậu, cậu có thể thoả mái cả đời, lúc này còn không mang theo người của cậu chạy xa một chút, là chờ bị cảnh sát bắt sao?”

“Bị cảnh sát bắt? Tôi từ đầu tới đuôi đều chưa làm qua cái gì, cảnh sát bắt tôi làm gì?”

Hàn Chiêu ho khan vài tiếng, chống lại ánh mắt châm biếm của Kỳ Phong, chỉ vào Kỳ lão gia đang ngất nói, “Ông nội anh không phải thích nhất dùng tiền giải quyết vấn đề sao, ông ta cho rằng tất cả vấn đề trên đời đều có thể dùng tiền để giải quyết, tôi làm tôn tử tự nhiên không thể lạc hậu.”

“Chỉ cần một trăm vạn, Kỳ gia liền phan lay, thậm chí cũng không biết lấy tiền của ai, về phần lão bất tử cùng Khâu Bạch, cũng bất quá chỉ là một ngàn vạn, liền tính bị bắt, bọn họ cũng nguyện ý vì tiền vào ngục giam, tôi cái gì cũng không làm, Kỳ tiên sinh anh cũng không nên vu khống tôi.”

Kỳ Phong nheo lại ánh mắt, nguyên lai đây chính là Hàn Chiêu y vẫn luôn theo dõi chặt chẽ, lại bắt không được nhược điểm, bởi vì từ đầu đến cuối anh ta đều tính toán làm người khác tưởng anh ta yếu đuối.

“Cho nên mục tiêu của cậu là tôi? Tôi hiện tại đã ở trong này, thả người vô tội đi.”

“Vô tội, anh nói ông ta vô tội?” Hàn Chiêu như là nghe được chê cười, chỉ vào lão gia đang ho khan cười ha hả, “Kỳ gia các người đều làm tôi ghê tởm! Lúc anh cùng mẹ anh làm đại thiếu gia giàu có sung sướng, tôi theo mẹ tôi còn phải đi ăn xin ở ven đường! Những điều này là do một tay lão bất tử này tạo thành!”

Nói xong anh ta kéo lấy tóc lão gia, hung hăng đập ông một cước, lão gia thống khổ kêu lên một tiếng đau đớn, rốt cục có chút ý thức, hỗn độn trông thấy mặt Kỳ Phong, ông đầu tiên là sửng sốt, tiếp kích liệt ho khan một tiếng, mãnh liệt ho một búng máu.

“Tiểu... Tiểu Phong... Tiểu Phong...”

Ông cố gắng vươn tay muốn bắt lấy, Hàn Chiêu lại phẫn hận đá một cước, “Ông đừng giả mù sa mưa, không phải muốn anh ta cứu ông sao, trước theo tôi cùng tính kế không phải ông sao, ha ha ha... Ông cái lão bắt tử này thật đúng là kẻ hai mặt!”

“Kỳ Phong, anh xem sắc mặt lão gia của anh đi! Họ Kỳ các người ghê tởm như vậy đó!”

Hàn Chiêu nói không thể nghi ngờ là sát muối vào miệng vết thương, nhớ tới lúc trước mình làm đủ loại, hiện giờ lại tha tất cả mọi người xuống nước, ông nức nở một tiếng, rơi lệ nhìn Kỳ Phong.

Ông rất muốn nói, đừng động ta, con đi nhanh lên đi, mang Lạc Khâu Bạch đi đi, để ta chết ở đây, nhưng ông một câu cũng nói không nên lời, quỳ rạp trên mặt đất thống khổ ho khan thổ dốc.

“Đủ rồi!” Kỳ Phong gắt gao nắm chặt tay, ánh mắt đông lạnh, “Cậu nói điều kiện đi, rốt cuộc thế nào mới nguyện ý thả người.”

Hàn Chiêu rốt cục nhìn thấy Kỳ Phong cầu xin, oán hận lúc còn trong bụng mẹ, Kỳ Phong đã chiếm hết thiên thời địa lợi, hôm nay anh ta rốt cục để thiên chi kiêu tử cúi đầu, thật sự rất sáng khoái.

“Tôi muốn tài sản Kỳ gia cùng toàn bộ người thân của anh, một người cũng không thể thiếu.”

Lúc trước lão bắt tử dùng tập đoàn tài chính Côn Luân chèn ép Lưu Bạch, anh ta mừng rỡ xem cuộc vui, nhìn Kỳ gia chó cắn chó anh ta mới vui vẻ. Anh ta cố tiêu xài phung phí cổ phần, làm Kỳ gia họa vô đơn chí, sau đó tạo thành ảo giác bại gia tử trong mắt cổ đông, tìm biện pháp để lão bắt tử không được ưa chuộng.

Thoạt nhìn anh ta tổn thất rất nhiều, tự tay giúp Kỳ Phong ngồi trên ghế chủ tịch, nhưng chỉ có anh ta biết, nếu trồng cây vào lão gia, anh ta vĩnh viễn cũng chỉ có thể có cổ phần, nếu đoạt lại từ Kỳ Phong, thì phải là toàn bộ Côn Luân.

Tìm cách lâu như vậy, hôm nay anh ta khiến Kỳ Phong đoạt lại Côn Luân, còn tình nguyện đưa cho anh ta.

“Được, Kỳ gia đều cho cậu, đem người trả lại cho tôi. Đưa giấy bút cho tôi, tôi ký tên.” Kỳ Phong không do dự chút nào, thậm chí biểu tình đều không biến, giống như không phải gia sản thượng triệu mà là một phân tiền rơi trên mặt đất không người nhặt.

“Kỳ Phong anh điên rồi!” Bên cạnh vẫn luôn trầm mặc Lạc Khâu Bạch rốt cuộc nhin không được, vội vàng mở miệng, “Anh ta căn bản là cố ý cho anh không thoải mái, một lòng giết chết anh, anh đừng tin.”

“Lát nữa anh mang em về nhà, nhắm mắt câm miệng lại.” Kỳ Phong hoàn toàn nhìn không ra là bị người cột lấy, ánh mắt nhìn Lạc Khâu Bạch ôn nhu thâm thúy.

“Đại ca, bộ dáng thâm tình thật đúng là cảm động a.” Hàn Chiêu cười lạnh một tiếng, tiếp chuyển đầu đề câu chuyện, “Bất quá Khâu Bạch nói đúng, nhìn anh không thoải mái tôi rất thống khoái, vừa rồi tôi tưởng tượng, gia sản Kỳ gia vốn là chuyện các người nên bồi thường cho tôi cùng mẹ tôi, nếu nguyên bản chính là đồ của tôi, tự nhiên không thể xem như lợi thể, cho nên tôi đổi ý, không tính toán thả người.”

“Hàn Chiêu anh thật con mẹ nó vô sỉ!”

Lạc Khâu Bạch tức giận mắng, mãnh liệt giãy dụa đứng lên, lại bị Hàn Chiêu gắt gao đè lại, khóa vào trong ngực, vuốt mặt của hắn nói, “Kỳ Phong, không bằng anh tặng Khâu Bạch cho tôi, tôi cho anh cùng lão bắt tử bình an tiêu sái, thế nào?”

“Cậu nằm mơ!” Một câu châm toàn bộ hỏa khí, y giống như một dã thú đột nhiên bùng nổ âm lệ, hung ác tiến về phía trước, Hàn Chiêu cũng không kịp đề phòng, năm sáu người đi lên mới miễn cưỡng đè lại y.

“Được, anh không đồng ý thì thôi vậy, chúng ta đổi trò khác.” Hàn Chiêu như đột nhiên nghĩ tới điều gì, vút một ánh mắt ra hiệu cho người bên cạnh, lão gia lúc này giống một con chó bị kéo tới trước mặt.

Hàn Chiêu dẫm trên người lão gia, một tay khác ách trụ cổ Lạc Khâu Bạch, “Kỳ Phong, bắt anh đổi mạng, Khâu Bạch cùng lão bắt tử, anh chọn một trong hai, một mạng đổi một mạng, công bằng.”

Kỳ Phong cười lạnh một tiếng, trừng Hàn Chiêu, đồng tử lại dấy lên liệt hỏa, lúc này y đột nhiên nhảy lên, tốc độ nhanh, bắt đầu xé rách dây thừng, y một cước trực tiếp đá chặt đứt cổ người khác, động tác tàn nhẫn quyết tuyệt, người chung quanh toàn bộ phác đi lên, song phương hung ác triển đấu.

Hàn Chiêu không nghĩ tới Kỳ Phong sẽ có một chiêu này, hai tay bắt chéo sau lưng ôm Lạc Khâu Bạch, bị Lạc Khâu Bạch phun nước miếng, thần tình đồ bưng cũng thủy chung nhìn Kỳ Phong, một ánh mắt cũng không nhìn anh ta. Hàn Chiêu lau nước miếng, phần nộ không cam nhìn chằm chằm Kỳ Phong, “Nếu anh còn động thủ, động một chút tôi lập tức cho lão bắt tử một đao, hoặc hiện tại động thủ với Lạc Khâu Bạch, tôi tuyệt không để ý cùng em ấy lên giường ngay tại đây!”

“Ngô ngô!” Lạc Khâu Bạch không thể nói, chỉ có thể ra sức giãy dụa.

Thân hình Kỳ Phong đột nhiên cứng đờ, trên bụng đã trúng một quyền, y trở lại công kích, nhìn thấy lão gia run rẩy một chút, cánh tay thật sự thống ra huyết.

“Còn muốn thử lại một lần sao?” Hàn Chiêu đã kéo ra cổ áo sơ mi của Lạc Khâu Bạch.

Kỳ Phong gắt gao nắm chặt tay, tạm dừng vài giây đồng hồ, bọn cướp trước mặt đều phác đi lên, quyền đâm cước đá với y.

“Ngô... Kỳ... Kỳ Phong!” Toàn thân Lạc Khâu Bạch phát run, trong cổ họng phát ra tiếng vang.

“Đánh tiếp cho tôi, lúc Kỳ tiên sinh nói ra đáp án mới dừng tay.” Hàn Chiêu thật ước gì Kỳ Phong chết, Kỳ gia đều chết sạch, chôn chung với nhau.

Kỳ Phong không đánh trả lại, y bị đánh ra huyết, nhìn Lạc Khâu Bạch sắc mặt trắng bệch, y kịch liệt ho khan vài tiếng miệng phun vài bọt máu, “... Tôi chết, thả lão gia đi.”

Tất cả mọi người ngừng lại, Hàn Chiêu kinh ngạc nhường mảy, anh ta hoàn toàn không ngờ rằng sẽ như vậy.

Anh ta vốn cho rằng Kỳ Phong sẽ lựa chọn thả Lạc Khâu Bạch đi, vô luận như thế nào, cũng là điều mình muốn nhìn, nhưng Kỳ Phong lại ném Lạc Khâu Bạch chọn lão nhân làm nhiều việc ác sao?

Hàn Chiêu sửng sốt hơn nửa ngày, mới cười nhạt, “Khâu Bạch, em nghe thấy được chứ, đây là lựa chọn của em, em vì anh ta mà chết, anh ta lại dùng em đổi lấy người sắp vào quan tài, đáng giá sao?”

Lạc Khâu Bạch lười liếc anh ta một cái, này căn bản không phải chuyện chọn lựa, vô luận Kỳ Phong chọn ai, hẳn đều hiểu được vị trí của mình ở trong lòng y, hẳn hoài nghi chính là Kỳ Phong tuyệt đối không phải chỉ bị đánh vài cái liền cúi đầu nhu nhược, sao y làm như vậy?

Kỳ Phong quỳ rạp trên mặt đất, đã không đứng lên nổi, y suy yếu nhìn Lạc Khâu Bạch, ách lên tiếng, “Tôi đã chọn, tôi có thể nói vài câu với em ấy không?”

Hàn Chiêu nghĩ lại, Kỳ Phong chết, chìa khoá chi khế liền cõi bỏ, hiện giờ y lại chọn lão gia thay Lạc Khâu Bạch, tương đương đưa Lạc Khâu Bạch đến trong tay mình.

Lúc này anh ta cũng hiểu được, nhìn Kỳ Phong không đứng dậy nổi, vì thế không tái ngăn trở, vứt một ánh mắt ra hiệu cho vài người, buông ra Kỳ Phong, để Lạc Khâu Bạch đi đến bên cạnh y.

Kỳ Phong chưa bao giờ bị thương nghiêm trọng như thế, tay Lạc Khâu Bạch đều run rẩy, hẳn mới vừa tới gần Kỳ Phong lại đột nhiên bắt lấy tay hắn, nói cái gì, thanh âm nhỏ căn bản nghe không rõ, Lạc Khâu Bạch cúi đầu đem lỗ tai tiến đến bên tai y, mới nghe y nhẹ giọng nói, “Thực xin lỗi...”

Lạc Khâu Bạch mím môi, ôm chặt y, “Anh đừng nói, hôm nay hoặc là chúng ta cùng đi, hoặc là đồng thời ở lại, anh có kêu em đi, em cũng sẽ không đi.”

“... Em không cần lo lắng. . .” Kỳ Phong đột nhiên khó hiểu mở miệng, vừa dứt lời, chợt nghe một tiếng nổ mạnh vang lên, mặt đất đều mãnh liệt chộp lên, lúc này y gắt gao ôm Lạc Khâu Bạch, đột nhiên xả xuất một nụ cười lạnh như băng, “Bởi vì chúng ta ai cũng sẽ không ở lại!”

Biến cố phát sinh trong nháy mắt này, tiếng nổ mạnh liên tiếp, mặt đất chộp lên càng ngày càng lợi hại, lúc này chợt nghe một trận nổ “Oanh” một tiếng, toàn bộ kho hàng đều bị chấn nát, chia năm xẻ bảy vấy ra, kho hàng trong nhất thời lộn xộn, Hàn Chiêu sưng sốt, không đợi kịp phản ứng xảy ra chuyện gì, cửa sổ đột nhiên bị ném vào mười mấy viên thuốc nổ.

Thứ mười mấy tên cướp muốn chính là tiền, chỗ nào đồng ý toi mạng, vừa thấy, điên cuồng chạy trốn, lúc này tiếng nổ mạnh nổ tung trong phòng, những đồ vật bị ném vào tuôn ra cồn cồn khói đặc, nhất thời cùng thủy tinh cùng tường bụi trộn lẫn cùng một chỗ, trước mắt một mảnh đen kịt.

Lúc này kho hàng bị “Phanh” một tiếng đá văng, một đại bang vệ sĩ tràn vào, cách đó không xa còn truyền đến tiếng gào thét.

Nguyên lai nơi này sớm đã có mai phục, chờ cơ hội, cường công tiến vào.

Hàn Chiêu cùng bọn cướp lúc này đều hiểu được, Kỳ Phong tại hẻm nhỏ ngoại ô mang theo máy theo dõi cùng vệ sĩ, căn bản chỉ là thủ thuật che mắt, làm bọn họ thả lỏng cảnh giác, mới không chú ý tới nguyên lai nơi này sớm đã bị người vây quanh!

“Đừng hoảng hốt! Trước khi cảnh sát đến bắt được bọn họ, tiền đều là của các người!” Hàn Chiêu lớn tiếng, bọn cướp cũng hiểu được đi đến một bước này, không phải mảy chết thì tao cũng vong, vì thế cùng đánh nhau với các vệ sĩ.

Trong hỗn loạn, Kỳ Phong bắt lấy Lạc Khâu Bạch, bay nhanh tìm kiếm lão gia, nhưng trước mắt khói đặc cồn cồn, căn bản nhìn không rõ, lúc này một tên cướp đột nhiên đánh lên, dùng một căn thiết côn, Kỳ Phong tránh đi đá một cước, sau lưng lại phác đi lên một người, Lạc Khâu Bạch vừa rồi lúc người nọ rơi xuống cầm lấy thiết côn đánh vào đầu người nọ, đầu người nọ lúc này tuôn ra máu.

Hai vệ sĩ nghe được động tĩnh chạy tới, sương khói tràn ngập bên trong, Kỳ Phong mơ hồ nhìn thấy thân ảnh lão gia.

Kỳ Phong không kịp nghĩ nhiều, đẩy Lạc Khâu Bạch đến bên vệ sĩ, vội vàng nói, “Bên ngoài toàn là người của chúng ta, lập tức lên xe cùng bọn họ đi! Về nhà chờ anh!”

Nói xong y xoay người chạy vào trong, Lạc Khâu Bạch cầm tay y, “Anh không thể đi vào, Hàn Chiêu căn bản là muốn anh chết! Anh đã bị thương, để vệ sĩ đi, hoặc là em đi thay anh!”

Kỳ Phong thật sâu liếc hẩn một cái, đột nhiên ôm đầu hẩn, hung hăng hôn một chút, “Đây là ân oán Kỳ gia, em không cần xen vào, chờ anh trở lại!”

“Kỳ Phong!” Lạc Khâu Bạch ở phía sau la lớn, nhưng thân ảnh của y đảo mắt đã tiêu thất trong sương khói.

Nước cờ then chốt đi không thích hợp, cả bàn cờ sẽ thua, Hàn Chiêu biết lúc này đây đã không cách nào toàn thân trở ra, anh ta lúc này đã cố không nhìn Lạc Khâu Bạch, một phen ách trụ yết hầu lão gia, tha ông vào thang máy bên cạnh kho hàng.

Nhưng anh ta mới vừa xoay người, Kỳ Phong đột nhiên xuất hiện, một quyền đánh trúng mặt anh ta, Hàn Chiêu lúc này phun vài hớp huyết bọt. Luận đơn đả độc đấu, bị quái bệnh 30 năm, đã tới gần dầu hết đèn tắt anh ta căn bản không phải đối thủ của Kỳ Phong, đạo lý này anh ta hiểu được, vì thế lấy ra chủy thủ dưới cổ tay áo, lập tức để trên cổ lão gia, lúc này họa xuất một đạo vết thương sâu.

“Lui ra phía sau, nếu không tôi giết chết ông ta!”

Kỳ Phong cương một chút, không tái công kích nhưng không lui ra phía sau, hai người cứ như vậy gắt gao giằng co, bên tai tất cả đều là thanh âm đánh nhau của vệ sĩ cùng bọn cướp.

“Không đúng.” Lạc Khâu Bạch mãnh liệt dừng lại cước bộ, càng nghĩ càng không thích hợp, ngay từ đầu hẩn cảm thấy Hàn Chiêu nếu muốn trả thù Kỳ gia, tuyệt đối sẽ không dùng chiêu số đơn giản như vậy, nhưng cụ thể như thế nào hẩn cũng nói không nên lời rốt cuộc không đúng chỗ nào.

Trong óc có cái gì chợt lóe qua, trước mắt hiện ra toàn bộ kho hàng.

Đúng rồi, là thông đạo!

Này kho hàng chỉ có thang máy, không có thông đạo cùng thang lầu! Điều này sao có thể!

Một loại dự cảm bất hảo nổi lên, tim Lạc Khâu Bạch nhảy dựng, không chút suy nghĩ, đẩy ra hai vệ sĩ quay đầu vọt vào.

Không có thông đạo, căn bản là một tử lộ, này có lẽ là bẫy rập cuối cùng cùng đường lui của Hàn Chiêu!

Lúc này sương khói dần dần tiêu tán, đã có thể thấy rõ bóng người, cảnh linh mãnh liệt, cửa tràn vào một đại bang cảnh sát, trong tay tất cả đều cầm thương súng, hét lớn một tiếng, “Tất cả không được nhúc nhích, giơ tay lên!”

Một đám cướp đến một bước này mới biết mình thật sự xong đời, chỉ mảnh treo chuông hết sức, Hàn Chiêu đột nhiên bỏ ra tiền, ném một ngàn vạn lên không trung, tiền bay trên không trung, giống tuyết rơi sôi nổi hạ xuống, đời này của chúng đều chưa thấy qua nhiều tiền mặt như vậy, theo bản năng cướp đoạt, hiện trường một mảnh đại loạn.

Hàn Chiêu bắt lấy cơ hội, mãnh liệt nhấn thang máy, cửa thang máy lập tức mở ra, Kỳ Phong phác đi lên gắt gao ách trụ cổ anh ta, Hàn Chiêu mãnh liệt vọt tới trước, mình cùng Kỳ Phong còn có lão gia đồng thời ngã vào thang máy.

Bông tuyết còn chưa phiêu tán cùng sương khói giảo hợp cùng một chỗ, hoàn toàn che đi tầm mắt cảnh sát, bọn họ muốn nổ súng lại sợ ngộ thương người bên ngoài, có người bắn một phát súng lên trời, nhưng bạo loạn vẫn không thể nào dừng.

Cửa thang máy mắt sắp khép lại, Lạc Khâu Bạch gào thét, “Kỳ Phong không được vào thang máy!”

Hết thấy phát sinh quá nhanh, cũng chỉ là mấy chục giây, Kỳ Phong căn bản không kịp, vừa muốn đề phòng công kích, càng đẩy mình và lão gia vào trong.

Trong thang máy hai người không muốn sống đánh nhau, cửa thang máy còn có một khoảng cách đã khép lại, một bàn tay chen vào, gắt gao tách thang máy, nhưng thang máy là đặc chế, chỉ cần ấn khởi động sẽ không dừng lại, cho dù một người đi lên, cửa đều không có đóng lại.

Thang máy đi lên, Lạc Khâu Bạch đã không thể đi ra ngoài, xoay người tiến vào, thậm chí còn không kịp kéo Kỳ Phong ra ngoài, cửa thang máy liền “Phanh” một tiếng gắt gao đóng lại, cảnh sát chế phục bọn cướp vọt tới, đã không kịp ngăn trở.

Không gian nhỏ hẹp, máu loãng vẩy ra, thang máy lay động phi thường lợi hại, như là tùy thời tùy chỗ đều sẽ rơi xuống, song phương ai cũng không dám cử động, nhất thời lâm vào giằng co.

Đến tầng 8, thang máy ngừng lại.

Dao nhỏ trong tay Hàn Chiêu một khắc cũng không ly cổ lão gia, từ từ đi ra, cầm kim điện tử tiến vào thang máy, thang máy đi lên tầng 8 lại không xuống nữa, trừ con đường này, cảnh sát cũng không còn con đường nào.

Toàn thân anh ta đều là thương, so với Kỳ Phong cũng không khá hơn chút nào, chân Lạc Khâu Bạch bởi vì động tác vừa rồi nên đau đớn, hiện giờ đau đúng cũng không trụ, cơ hồ dịch không ra thang máy.

Khóe miệng Hàn Chiêu mang theo huyết, mũi đao lại đi về trước, “Kỳ Phong, anh cứ việc động thủ, đến lúc đó nhìn động tác anh nhanh hay dao của tôi nhanh.”

“Cậu trốn không thoát, liên tính chạy đến trên lầu cũng là một tử lộ.” Kỳ Phong lạnh như băng nhìn anh ta.

Hàn Chiêu cười nhạo một tiếng, trong ánh mắt hẹp dài bắt đầu khởi động khoái ý, “Ai nói tôi muốn chạy trốn? Muốn chạy trốn chính là các người, tôi dù sao cũng sắp chết, ước gì họ Kỳ đều chôn cùng tôi!”

Nói xong anh ta cầm lấy dao nhỏ thống vào cổ lão gia, Kỳ Phong mãnh liệt đoạt, bàn tay bị lưỡi dao cắt ra máu tươi, Hàn Chiêu bắt lấy cơ hội đạp Kỳ Phong một cước, né tránh đánh trả của Kỳ Phong, mãnh liệt ép y ở trên tường, huy khởi dao nhỏ muốn đâm vào ánh mắt y.

Chỉ mảnh treo chuông, thân thể Hàn Chiêu đột nhiên run rẩy, tiếp không chế không được run rẩy lên, sắc mặt vốn tái nhợt càng thêm trắng như tờ giấy.

“Phanh” một tiếng, Lạc Khâu Bạch vòng qua sau lưng anh ta, cầm một miếng thép nện trên đầu anh ta, đầu Hàn Chiêu trào ra máu tươi, anh ta kịch liệt ho khan, không nghĩ tới mình lại phát bệnh.

Anh ta quay đầu lại nhìn Lạc Khâu Bạch, ánh mắt thù hận như vậy, từ cặp mắt xinh đẹp kia phóng ra, anh ta gắt gao cắn răng, cầm lấy dao nhỏ còn muốn đâm, nhưng động tác rồi cuộc chậm một nhịp, Kỳ Phong bắt lấy cơ hội, nhảy lên bẻ vai anh ta, bẻ gãy cánh tay đang nắm chặt đao của anh ta, Hàn Chiêu “A ——” một tiếng, dao nhỏ rơi xuống đất.

Quái bệnh một khi phát tác sẽ tâm giao thành bội, toàn thân bủn rủn, Hàn Chiêu giống bãi bùn ngất trên mặt đất, rồi cuộc không hề đứng dậy, Kỳ Phong cởi áo dính máu trên người, trói anh ta lại.

Trong lúc nhất thời toàn bộ tầng chót chỉ có thể nghe thấy tiếng thở ồ ồ của Lạc Khâu Bạch cùng Kỳ Phong, hai người liếc nhau, khí lực toàn thân cũng tiêu hao.

Lạc Khâu Bạch đau chân rồi cuộc chống đỡ không trụ, lập tức ngã trên mặt đất, Kỳ Phong ôm cổ hắn, giống như muốn đem hắn khảm vào ngực.

“Anh kêu em đi trước, em quay lại làm gì?” Khẩu khí của y thực nóng nảy, thanh âm lại yếu ớt, cách biệt nhiều ngày, y rốt cục một lần nữa ôm Lạc Khâu Bạch vào trong lòng.

Lạc Khâu Bạch nắm lấy tay y, cố chấp nói, “Em cũng nói, hoặc là cùng đi hoặc là cùng ở lại, cái chỗ này thực tà môn, không thang lầu chỉ có thang máy, em lo lắng, phải đi theo anh, nếu gặp chuyện không may em cũng sẽ che chở cho anh. Anh xem vừa rồi nếu không có em, anh đã bị Hàn Chiêu biến thành người mù.”

Nói xong lời cuối cùng hắn cố ý dùng ngữ khí nhẹ nhàng che dấu lo lắng, sờ sờ vết bầm tím cùng máu đen trên mặt Kỳ Phong.

Kỳ Phong đánh cũng không muốn mắng cũng không xong, trong lòng lại vừa ngọt vừa chua xót, thâm hút một hơi, “Quên đi, dù sao em chưa bao giờ nghe lời anh, em còn có thể đứng lên không? Chúng ta đi xuống.”

Lạc Khâu Bạch gật gật đầu, chịu đựng đau đớn đứng lên, hắn không nghĩ tới sự tình lại giải quyết nhẹ nhàng như vậy, hắn vốn cho rằng nhất định là bẫy của Hàn Chiêu, nhưng hiện tại Hàn Chiêu đều ngất, bọn họ còn tốt, đại khái là hắn đa tâm rồi.

Kỳ Phong lấy ra di động trên người Hàn Chiêu, gọi cho cấp dưới và vệ sĩ cùng cảnh sát, kêu bọn họ chờ bọn y xuống dưới rồi đi lên bắt người.

Gọi điện thoại xong, bên kia cảnh sát vừa nghe thanh âm của y lập tức hấp tấp nóng nảy nói, “Kỳ tiên sinh, các người chế phục anh ta chưa? Bây giờ xuống thang máy chưa?”

Kỳ Phong hơi hơi nhăn lại mày, “Rồi, ba người chúng tôi.”

“Ngần vạn lần không cần ba người! Thang máy này chúng tôi vừa tra qua, là một cái bẫy một khi trọng lượng vượt qua một người liền sẽ lập tức nổ mạnh, hơn nữa không chỉ là thang máy, lầu trên lầu dưới đều có, vừa rồi thang máy mở ra kíp nổ đã bắt đầu lung lay, trừ phi tìm được điều khiển, nếu không cảnh sát cũng nhất thời không có cách nào, bây giờ còn 30 phút, thời gian đầy đủ, anh bây giờ có thể tìm được mấy chiếc kim điện tử? Từng bước từng bước xuống dưới.”

Đồng tử Kỳ Phong kịch liệt co rút lại một chút, “Kim điện tử?”

“Đúng, đây là thiết kế của thang máy, chỉ có kim điện tử mới có thể không chế, hơn nữa đều là duy nhất, dùng qua liền trở thành phế thải. Nếu anh ta mang mọi người lên, khẳng định sẽ để lại đường lui, anh nhanh tìm xem, cảnh sát bên này cũng đang cố gắng nghĩ biện pháp, các người đừng hoảng hốt.”

Kỳ Phong tắt điện thoại không nói thêm nữa, tìm trên người Hàn Chiêu một lần, hiện tại chỉ có một cái cầm trên thang máy, không thấy cái khác.

Nơi này là lầu 8, nhảy xuống là tử lộ, chỉ có kim điện tử, nhưng bọn họ có tới ba người...

Liên tính Lạc Khâu Bạch không đi theo, y cũng đối mặt với cái chết, vẫn là tình huống của lão gia, quay đầu lại nhìn thê tử đang chỉnh lý băng vải cùng lão gia đang ngắt, y nhắm mắt lại, không nghĩ tới tính cách, lại thật muốn vui thây lúc này.

Chờ Lạc Khâu Bạch đi toilet, Kỳ Phong ngồi ở bên người lão gia, nhìn khuôn mặt già nua, đời này hận ông, yêu ông, hiểu kính ông, cũng trả thù ông... Y đưa tay sờ sờ miệng vết thương, mặt trên còn có vết máu.

Lão gia hình như có sở cảm, gian nan từ trong hôn mê khôi phục chút ý thức, mơ hồ thấy mặt Kỳ Phong, trong cổ họng phát ra thanh âm vu vu, gian nan vươn tay bao trùm mu bàn tay Kỳ Phong, “Tiểu Phong...”

Kỳ Phong nhất thời nghẹn ngào, trên mặt không lộ vẻ gì, nhưng hốc mắt lại đỏ bừng một mảnh.

Lão gia lúc này thanh tỉnh, ông nhớ rõ chuyện đã xảy ra, cũng mơ hồ có ấn tượng là Kỳ Phong tới cứu ông, ông há miệng thở dốc, sợ hãi mình có khả năng không tỉnh lại nữa, “Tiểu Phong... Ông nội, thực xin lỗi con...”

Ông gian nan nói ra những lời này, kịch liệt ho khan, nức nở một tiếng để lại nước mắt hối hận, Kỳ Phong dùng sức chà mặt, ôm lão gia vào trong ngực, “Ông nội, đừng nói, con sẽ vẫn luôn cùng ngài.”

Lão gia run rẩy hút một hơi, xót xa trong lòng nảy ra, ông có dự cảm nhất định là xảy ra chuyện gì, Kỳ Phong mới có thể như vậy, ông lắc lắc đầu suy yếu nói, “Ta đã làm sai... Khụ khụ... Cũng không còn sống lâu, chỉ có thể lưu ngày dài cho người trẻ tuổi đi... Đừng làm khó dễ, có thể cứu Khâu Bạch liền cứu nó đi, Kỳ gia thiếu nó nhiều lắm, ta... Ta có những lời này của con, chết... Khụ khụ... Cũng an tâm.”

Kỳ Phong rút cuộc nhịn không được, nước mắt rơi như mưa, “Ngài suy nghĩ nhiều rồi, về sau còn dài, con sẽ không bỏ lại ngài.”

Lạc Khâu Bạch trở về, Kỳ lão gia lại chống đỡ không trụ chết ngắt, Kỳ Phong đứng tại chỗ vẫn không nhúc nhích, hẩn đi qua cầm tay y, “Kỳ Phong, anh làm sao vậy?”

Kỳ Phong quay đầu lại nhìn hẩn một cái, sờ sờ mặt hẩn, thật lâu mới nói, “Không có việc gì, chờ em thôi, vừa rồi cảnh quan nói muốn lấy vật chứng, anh phải ở trong này trong chốc lát, em đi xuống chờ anh đi.”

“Em mang lão gia đi, trong chốc lát lại đưa thuốc đến.”

“Không cần, em đi đứng không có tiện, kiêng không nổi, thuốc trị thương anh xuống lấy, nhanh đi xuống đi, em không đi xuống cảnh sát cũng không đến, bọn họ sẽ thúc giục.”

Nói xong Kỳ Phong cầm tay Lạc Khâu Bạch đi vào thang máy, hôn bờ môi hẩn một chút, tạm dừng thật lâu mới bước một chân ra thang máy, phát phát tay, “Khâu Bạch, lát nữa gặp.”

Lạc Khâu Bạch không đợi kịp phản ứng, cửa thang máy liền chậm rãi khép lại, hẩn mãnh liệt dè lại, bước một chân đi ra, “Kỳ Phong, anh rút cuộc làm sao vậy, vì sao nhất định phải bức em đi trước?”

“Sao em nhiều lời như thế, kêu em đi thì đi đi! Em chừng nào thì có thể nghe anh một lần?” Kỳ Phong nóng nảy cầm vai Lạc Khâu Bạch, dùng sức diu hẩn vào thang máy.

Lạc Khâu Bạch vốn ôm hoài nghi, hiện giờ Kỳ Phong làm như vậy, hẩn càng thêm kiên định, “Em không đi! Anh gạt em đứng hay không, cái gì cảnh sát muốn lấy vật chứng, cùng xuống lầu có cái gì quan hệ?!”

Lạc Khâu Bạch nhìn thấy kim điện tử, lập tức hiểu được, nếu mục đích của Hàn Chiêu là trả thù Kỳ gia, như vậy anh ta muốn nhìn Kỳ lão gia cùng Kỳ Phong chết, anh ta đem bọn họ đưa đến nơi này, lại chỉ có một chiếc kim điện tử...

“Cái thang máy chỉ có thể có một người đi xuống có phải hay không? Anh muốn Kỳ gia chết ở chỗ này sao?!”

“Có chết hay không là chuyện của anh, em một ngoại nhân quản được sao? Lạc Khâu Bạch, hiện tại anh ly hôn với em, cái nhẫn này ai yêu thì nhận, về sau Kỳ gia đều không chào đón em, em hiện tại có thể lăn không?!”

Kỳ Phong lập tức bỏ nhẫn trên tay ra, mãnh liệt ném xuống đất, chiếc nhẫn trên mặt đất lăn rất xa, dừng ở bên tay Hàn Chiêu.

Hốc mắt Lạc Khâu Bạch lập tức liền đỏ, hấn gắt gao cắn môi, nói cái gì cũng chưa nói, khiêng lên lão gia vào trong thang máy.

Kỳ Phong gắt gao trụ hấn lại, Lạc Khâu Bạch bắt vi sở động, nện vào mặt Kỳ Phong, Kỳ Phong lập tức bị đánh bối rối.

Lạc Khâu Bạch bắt lấy cơ hội lập tức đem lão gia đẩy mạnh đi, lúc Kỳ Phong rống giận, hấn mãnh liệt nhổ kìm điện tử, tốc độ nhanh, cửa thang máy “Phanh” một tiếng khép lại, hạ xuống, vô lực xoay chuyển trời đất.

Không còn hy vọng nào...

Kỳ Phong suy sụp đứng tại chỗ, chậm rãi trượt ngồi, giống một con thú bị thương.

Lạc Khâu Bạch đi đến trước mặt y, vẫn không nhúc nhích, Kỳ Phong mãnh liệt ngẩng đầu, cuồng loạn rống, “Lạc Khâu Bạch em sẽ chết có biết hay không! Anh đã không quản ông nội, cũng cố không quản những người khác, nhưng em không nghe anh! Anh kêu em đi, em theo anh, anh kêu em xuống lầu, em động thủ với anh! Anh chỉ muốn em còn sống thôi a, nơi này lập tức liền sẽ nổ mạnh!”

Thanh âm của y khàn khàn trầm thấp, đồng tử màu đen đột nhiên cổn xuất một giọt nước mắt, đây là lần thứ hai y rơi lệ trước mặt Lạc Khâu Bạch, lần đầu tiên là hấn đi Mỹ cùng mình chia lìa.

“Vậy anh muốn em nhìn anh chết!?” Thanh âm Lạc Khâu Bạch đều phát run, hốc mắt đỏ bừng, lại khô khốc một giọt lệ, “Kỳ Phong anh rất ích kỷ! Anh kêu em đi theo vệ sĩ, còn kêu em ở nhà chờ anh, nhưng nếu em đi, anh dùng mệnh cứu lão gia, em phải làm sao? Em tuyệt không hối hận đã theo anh, hiện tại cao hứng đến chết!”

Một giọt nước mắt đột nhiên nện xuống, dính ướt y phục hấn, “Bởi vì cho dù chết cũng chúng ta không thể tách ra, này con mẹ nó cũng coi như bạch đầu giai lão.”

Nói xong lời cuối cùng hấn bật cười, Kỳ Phong nhắm mắt lại, trong cổ họng phát ra khàn khàn nghẹn ngào, ôm cổ Lạc Khâu Bạch, dùng sức hôn bờ môi của hấn, hàm sáp nước mắt đan chéo trong miệng, hai người gắt gao tương ứng, hàng vạn hàng nghìn thời gian, không sánh bằng một khắc này.

Tiếng nổ mạnh vang lên, ở tầng chót, tổng cộng 14 tầng lầu, thực nhanh sẽ tới tầng 8, người trong kho hàng đã toàn bộ rút lui, nhưng thủy chung nhìn không thấy hai người xuống dưới, tất cả mọi người suy nghĩ biện pháp cứu người, nhưng lúc này đã hoàn toàn không chế không được.

Mặt đất chấn động, trong không khí tất cả đều là khói thuốc súng, bụi đất vấy ra, chung quanh độ ẩm tiêu thăng, Lạc Khâu Bạch lẳng lặng tựa vào Kỳ Phong, Kỳ Phong dùng thân thể bao lấy toàn bộ hấn, ít nhất nổ mạnh như vậy, mình có thể chết sớm một chút, chờ thê tử theo mình.

“Khụ... Khụ... Ha ha... Ha...” Đột nhiên một tiếng cười chua xót truyền đến, Hàn Chiêu đã tỉnh, anh ta nhìn hai người gắt gao tương ứng, còn có chiếc nhẫn kia, xót xa trong lòng thống khổ nói không ra lời.

Kỳ thật anh ta đã sớm tỉnh, anh ta nghe lão bắt tử cùng Kỳ Phong nói chuyện, anh ta như thế nào cũng không nghĩ người Kỳ gia ác liệt ghê tởm, lại sẽ vì một sinh mệnh vô tội, hy sinh chính mình.

Anh ta cho rằng chỉ có Lạc Khâu Bạch ngốc hồ hồ cam nguyện vì Kỳ Phong chịu chết, còn không biết mình trong lòng người khác là công cụ cứu mạng, nhưng anh ta không nghĩ tới Kỳ Phong cũng có thể làm được, thậm chí bởi người Kỳ gia cũng nguyện ý để Lạc Khâu Bạch sống sót.

Một khắc Kỳ Phong làm ra quyết định kia, anh ta biết mình đã triệt để thua.

Nghe được thanh âm của anh ta, Lạc Khâu Bạch che ở trước mặt Kỳ Phong, gắt gao bảo vệ y, cảnh giác nhìn Hàn Chiêu.

Hàn Chiêu vẫn không thể nhúc nhích, anh ta kịch liệt ho khan vài tiếng, “Không cần kìm điện tử... Khụ... Tôi cũng có biện pháp đi ra ngoài... Nhanh lên, không còn kịp rồi... Khụ khụ...”

Kỳ Phong gắt gao cau mày, tìm đập gia tốc, “Tôi dựa vào cái gì tin tưởng cậu?”

Độ ẩm càng ngày càng cao, tiếng nổ mạnh cũng càng lúc càng lớn, Hàn Chiêu cười khổ một tiếng, “Bởi vì tôi muốn sống... Tôi sẽ không chết chung với họ Kỳ.”

Khói đặc màu đen từ trên lầu bay ra, sinh tử trong chớp mắt, Kỳ Phong cùng Lạc Khâu Bạch liếc nhau, rất nhanh cởi bỏ hai tay Hàn Chiêu, không chút do dự nâng anh ta đi đến cửa thang máy.

Trên thế giới này tôi có thể tin chính là lời nói khi sắp chết.

Hàn Chiêu từ trong cổ tay áo lấy ra điều khiển, anh ta bấm vài cái, tần suất nổ mạnh rõ ràng giảm đi, anh ta bấm thang máy vài cái, thang máy đi xuống “Tôi đã giảm giá trị... Khụ, thang máy không còn hạn chế một người, nhanh lên! Điều khiển chỉ có thể kéo dài một phút đồng hồ!”

Tin tưởng Hàn Chiêu kết quả tệ nhất bất quá chỉ là truy thê cùng tặc tử, giờ phút này không nghi ngờ, Kỳ Phong dìu Lạc Khâu Bạch vào thang máy.

Toàn bộ mặt đất đều chớp lên, đèn trong thang máy lóe ra không ngừng, thập phần nguy hiểm, nhưng đây là đường chạy trốn duy nhất, không có biện pháp khác.

Hàn Chiêu không đứng dậy, Lạc Khâu Bạch vươn tay bắt anh ta, Hàn Chiêu lại nhìn hắn một cái, đột nhiên hung hăng đẩy tay ra, lui về phía sau.

“Hàn Chiêu!”

Sắc mặt Lạc Khâu Bạch đột nhiên thay đổi, nhưng hết thấy phát sinh quá nhanh, cửa thang máy trong nháy mắt đã đóng lại!

Thời gian một phút đồng hồ rất dài, khi thang máy xuống một tầng, cảnh sát cùng vệ sĩ đều khiếp sợ hưng phấn nhào lên, “Oanh” một tiếng vang thật lớn, tầng 8 nổ mạnh, một ánh lửa, khói đặc tràn ngập, thủy tinh nổ tung, rất cuộc không nhìn thấy Hàn Chiêu xuống dưới...

Toàn thân Lạc Khâu Bạch đều run rẩy, hắn nắm chặt tay Kỳ Phong, như đang xác nhận bọn họ còn sống, mà hại bọn họ cũng cứu bọn họ là Hàn Chiêu không xuống dưới.

Kỳ Phong gắt gao ôm hắn, che mắt hắn, hai người gắt gao tương ứng, giờ phút này... Sống sót sau tai nạn.

88. Chương 91

Chương 91

Ngày hôm sau, trận nổ mạnh lên đầu đề TV và báo chí S thị, hình ảnh kho hàng ngoại ô kho hàng khói đặc cồn cồn, cảnh sát cùng lính cứu hỏa đang cực lực tắt lửa, thậm chí còn vận dụng phi cơ trực thăng mới đem đại hỏa hừng hực dập tắt.

Sau đó cảnh sát tuyên bố tin tức, sự cố là tạp vật chồng chất rất nhiều, dẫn đốt khí thiên nhiên tạo thành nổ mạnh, bài trừ khả năng phóng hỏa, thỉnh dân chúng không cần khủng hoảng.

Loại thiên tai nhân họa này, mỗi ngày đều phát sinh, nếu hết thấy quy kết cho sự cố, qua vài ngày tự nhiên không có người nhắc lại, mà từ đầu đến cuối tin tức Lạc Khâu Bạch cùng Kỳ lão gia bị bắt cóc đều không có bị để lộ, như là bị tận lực phong tỏa, từ cảnh cục cho tới người cảm kích, toàn bộ im miệng không nói, thẳng đến hết thấy trần ai lạc định, cũng không ai biết đã kho hàng đại lâu rồi cuộc xảy ra chuyện gì kinh tâm động phách.

Tin tức không thể nghi ngờ là Kỳ Phong phái người phong tỏa, trước tin tức một đoạn thời gian anh em Kỳ gia trong nhà cãi cọ tranh đoạt công ty còn chưa hết, hiện giờ nếu thêm “Bắt cóc giết người” quả thực là e sợ thiên hạ bất loạn, với hắn mà nói Hàn Chiêu cố nhiên đáng giận, nhưng anh ta lại không nguyện ý lấy an nguy của Lạc Khâu Bạch cùng lão gia sao tác.

Sau đó, Kỳ lão gia bị khẩn cấp đưa đến bệnh viện cứu giúp, nhưng bệnh quá lợi hại, hơn nữa đã trúng một đao, miệng vết thương xử lý kịp, đến nay còn nằm trong phòng, khi thì thanh tỉnh khi thì hôn mê.

Mà lúc này đây bọn cướp tham dự bắt cóc toàn bộ bị đem ra công lý, nhưng khi đại hỏa dập tắt, cảnh sát phái người đi vào điều tra, lại phát hiện vốn là Hàn Chiêu hắn là bị đốt trụi trên tầng 8 không thấy bóng

dáng, tìm toàn bộ đại lâu, Hàn Chiêu sinh không thấy người chết không thấy xác, không ai biết anh ta đến tột cùng đi nơi nào, cũng không ai biết anh ta rốt cuộc có còn sống không, anh ta giống như là bốc hơi, không có để lại một chút manh mối, cảnh sát đành phải nhận định anh ta chết, dựa theo Kỳ Phong, bí mật đến tận cùng.

Đương nhiên, này đó không phải là vấn đề Lạc Khâu Bạch quan tâm nhất, hắn trong bệnh viện nằm hơn nửa tháng, trên người thương tích đã hằn thối thối bát bát, liền dư lại một cái chân bị thương còn chưa khôi phục, trong lúc này hắn còn động lại rất nhiều công tác, Kỳ Phong rõ ràng dùng danh nghĩa công ty giúp hắn giảm công tác, nói hắn mang thương quay phim sẽ tăng thêm bệnh tình, yêu cầu nằm trên giường tĩnh dưỡng, nếu không có tàn tật sẽ nguy hiểm.

Cái tin tức một khi tuyên bố sẽ không việc gì, fan sôi nổi hô to “Đau lòng”, mỗi ngày tặng lễ vật cùng đồ ăn vật, vòng người cũng luôn luôn đến thăm hắn, trong lúc nhất thời “Liều mạng Tam Lang” “Chuyên nghiệp khắc khổ” từ ngữ linh tinh tất cả đều xuất hiện ở trên người Lạc Khâu Bạch, hắn ngược lại nhân họa đắc phúc thành chiến sĩ thi đua, điều này làm cho hắn thật sự có chút đỡ khóc đỡ cười.

So sánh với thương thế hắn, Kỳ Phong liền càng thêm nghiêm trọng, lúc trước vì thả lỏng cảnh giác của Hàn Chiêu, y bị nhất bang cướp giật đánh, sau cùng Hàn Chiêu đánh nhau nhiều lần, lại là đoạt dao nhỏ lại là đại nổ mạnh, toàn thân cao thấp bầm tím, xương sườn cũng gãy hai cây, lòng bàn tay bởi vì bị dao nhỏ đâm vào rất nghiêm trọng, khâu nhiều mũi, đến hiện tại cũng không có cắt chỉ.

Nhưng dù vậy, y vẫn cảm thấy mình bị thương ngoài da, thê tử là “Bệnh nan y”.

Hiện giờ hai người ở bệnh viện, lại đều là nhân vật công chúng, đi tới chỗ nào đều sẽ bị vây xem, cho nên để giảm bớt phiền toái, phòng bệnh cạnh nhau, nhưng hai người sống sót sau tai nạn, lại là hồi lâu không thấy, chỗ nào khó chịu chia lìa?

Không phải lúc này, Kỳ Phong liền treo một thân bị thương, lại mang theo canh xương hầm chạy tới phòng bệnh Lạc Khâu Bạch.

“Phong Phong, ăn... Ăn cái kia...” Đoàn Đoàn vươn ra tiểu béo tay, quyết tâm chỉ vào bánh bao.

Tiểu tử kia hiện giờ đã hai tuổi, so sánh với trước chỉ biết gọi “Ba ba”, bé nói không ít từ, nhất là cùng đồ vật có liên quan đến ăn học đặc biệt nhanh.

Lúc này nó leo lên trên bụng Kỳ Phong, giống một diện đoàn, mặc áo khoác con thỏ nhỏ thuần trắng, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng, mắt to nhìn đến bánh bao đều tỏa ánh sáng.

“Con kêu cha là gì?” Kỳ Phong bán nheo lại ánh mắt, giơ lên canh, đen mặt nhìn xuẩn nhi tử.

“Phong... Phong Phong... Nha nha... Ăn, ăn...” Tiểu tử kia mắt thấy bánh bao ở ngay trước mắt, còn bốc hơi trắng, mềm mềm thơm thơm, nhìn liếc mắt một cái liền chảy nước miếng.

Bé muốn bắt, nhưng bé thật sự nhỏ, tay ngắn chân ngắn, dùng sức đều đủ không đến bánh bao trong tay Phong Phong.

“Nói sai rồi, không cho ăn.” Kỳ Phong từ trong xoang mũi không nhẹ không nặng hừ một tiếng, đem bánh bao một lần nữa bỏ vào trong bát, còn cố ý cầm chén hướng vào trong, một bộ không vui.

“Phong Phong... Suất... Nha Đoàn Đoàn sẽ qua (ngoan) ...” Tiểu tử kia vừa thấy nếu không được, bắt đầu làm nũng thế công, vừa mới học được nói chuyện không vài ngày, cũng sẽ vuốt miệng ngửa.

Lúc này khuôn mặt bánh bao, trên bụng Kỳ Phong lăn qua lăn lại, tiểu bụng tròn trịa, đôi mắt trông mong nhìn Kỳ Phong.

“...” Kỳ Phong sắc mặt thay đổi, rõ ràng sung sướng không ít, coi như xuẩn nhi tử thành thực, biết y bộ dạng suất, từ nhỏ nói thật điểm này nhất định di truyền y.

Bất quá há mồm ngậm miệng liền gọi thẳng tính danh phụ thân, không lớn không nhỏ nhất định là mẹ nó không dạy tốt, con hư tại mẹ.

“Cái gì thời điểm gọi đúng rồi, cái gì thời điểm ăn.”

Tiểu tử kia thấy y bất vi sở động, từ trên bụng của y lăn xuống, một chút cọ đến đầu Kỳ Phong, quyết không cúi đầu bẹp hôn Kỳ Phong một hơi, nhỏ giọng hô một tiếng “Ba ba”.

Tiếp thật cẩn thận hướng bốn phía nhìn nhìn, khuôn mặt nhỏ nhắn còn treo lên hai luồng đỏ ửng, trạc bụng nhỏ ngại ngùng nói, “Ngô... Con không cần nói cho ba ba cha kêu ba ba của con nha, ba ba sẽ ăn dấm.”

Một tiếng “Ba ba” này trực tiếp làm tim Kỳ Phong đập, y cố gắng khắc chế, nhưng trên mặt lại càng ngày càng hồng, xị mặt “Ân” một tiếng, uy nghiêm phụ thân bãi không tồi, tiện tay đem bánh bao đưa cho Đoàn Đoàn.

Tiểu tử kia cầm bánh bao, ngao nha một hơi cắn một cái, sau đó nghiêng đầu tưởng tượng, nhìn đến bên trong thơm ngào ngạt hãm nhi, đi phía trước một phác, hiển vật quý cười khúc khích, “Phong Phong... Cũng ăn!”

Đoàn Đoàn toàn bộ bổ nhào vào ngực Kỳ Phong, trong tay hãm liêu thiếu chút nữa ấn đến mặt Kỳ Phong, tiểu tử kia hiện tại bạch béo viên giống tiểu trư, kia thể trọng đè lên, trực tiếp đụng phải xương sườn bị thương của Kỳ Phong.

“Tê...” Kỳ Phong nhịn không được kêu lên một tiếng đau đớn, đưa tay muốn đánh hông xuẩn nhi tử, nhưng tay giơ lên giữa không trung lại thật sự luyến tiếc động thủ, chỉ có thể không nhẹ không nặng xoa nhẹ hai cái.

Tiểu tử kia hông đều có ngứa thịt, bị Phong Phong xoa, khanh khách ngây ngô cười.

Lúc này cửa phòng bệnh bị đẩy ra, Lạc Khâu Bạch bưng một chén canh nóng đi tới, liếc mắt một cái nhìn thấy tình hình này, nhanh chóng đem tiểu tử kia ôm lên, “Thằng nhóc con học xấu, con không thấy được cha còn bị thương, liền áp miệng vết thương?”

Vốn là nằm ở trên giường bệnh thê tử đang chuẩn bị đứng dậy Kỳ Phong vừa nghe lời này, thân hình nhất đốn, tiếp che xương sườn, mặt không đổi sắc mà trầm nói, “Anh cùng nhi tử đùa giỡn.”

Lạc Khâu Bạch thấy y sắc mặt trắng bệch, cái trán đều dính mồ hôi, trong lòng càng đau lòng, “Anh cũng thật là, đau hài tử cũng không có thể như vậy, mặc cho nó hồ nháo, còn muốn không cần thân thể?”

Nói xong hấn lại không để ý néo khuôn mặt nhỏ nhắn của nhi tử vài cái, Đoàn Đoàn không sợ Phong Phong, nhưng là rất sợ ba ba nổi giận, ngô a một tiếng, rũ xuống đầu bắt lấy góc áo Lạc Khâu Bạch, “Đoàn Đoàn... Không phải cố ý, Đoàn Đoàn cho Phong Phong bú sữa mẹ bánh bao.”

“Phạt con ngủ một mình, không cho quán ba ba.” Lạc Khâu Bạch bị nhi tử ngốc dạng đùa nỡ nộ cười, điểm điểm cái mũi nhỏ, đem bé bỏ vào trên giường nhỏ.

Biểu a... Con mỗi ngày đều phải ôm ba ba ngủ! Đoàn Đoàn mắt lệ uông uông bĩu bĩu môi, nhưng lúc này cũng không dám nói ra, chỉ có thể đáng thương hề hề hút hút nước mũi.

Nằm viện lâu như vậy, đứa con luôn quán Lạc Khâu Bạch, hiện giờ thê tử rốt cục độc miên. Kỳ Phong như cũ mặt không đổi sắc, nhưng khóe miệng lại câu đứng lên, đặc biệt ầu trĩ nhìn xuẩn nhi tử liếc mắt một cái, hơi có chút thị uy.

Y chống ván giường ngồi xuống, như cũ bưng miệng vết thương, một bộ không quá thoải mái.

Lạc Khâu Bạch nhanh chóng ngăn lại y, “Anh đừng lộn xộn, miệng vết thương còn chưa lành, cũng không cần chạy loạn. Anh đói bụng không, em đem canh nóng tới, ông chủ quán cơm thấy em đến, lôi kéo em nói nửa ngày, trước khi đi còn tặng cho em một cái chén nhỏ.”

Lạc Khâu Bạch nhắc tới vài câu, nhanh nhẹn đem canh xương hầm đi ra, lấy váng dầu ra, bưng lên chén nhỏ đưa đến trong tay Kỳ Phong, “Anh không phải mới vừa nói đói bụng sao, còn nóng uống đi.”

Vốn là Kỳ Phong đích thật là đói bụng, đặc biệt nhìn xuẩn nhi tử ăn bánh bao, bụng của y bắt đầu kháng nghị, nhưng lúc này nhìn chén nhỏ, y đột nhiên cảm thấy thực chương mắt.

Bất quá chỉ là canh, trên đũa còn bọc băng vải đều có thể câu dẫn ông chủ quán cơm đưa bát, quả thực không thể nhẫn nhịn.

Y cầm chén để qua một bên, một mỗi nói, “Không uống.”

“Ai? Anh vừa rồi không phải nói rất đói bụng sao?”

“Ai nói anh đói bụng?” Kỳ Phong liếc mắt nhìn hắn một chút, biểu tình thực lãnh đạm, đúng lúc này bụng lại gây thất vọng vang lên một chút.

Lạc Khâu Bạch đầu tiên là sửng sốt, tiếp không chế không được nở nụ cười, hắn phát hiện từ khi nổ mạnh, nam nhân quả thực so với trước kia càng dính hắn, nếu như nói trước kia là con mèo tính tình cổ quái lại thực khó ở chung, như vậy hiện tại chính là đại hình khuyến tử ra cẩu kinh.

“Hảo, anh không đói bụng, bắt quá ăn một chút, em dứt anh ăn có được hay không?” Lạc Khâu Bạch cười bưng lên bát, múc một chén canh thổi thổi, đưa đến bên miệng y, còn không quên cố ý đùa y, “Ngoan, ăn nhiều một chút.”

Kỳ Phong mặt lập tức cứng lại, vành tai đỏ ửng, đẩy ra tay hắn tức giận nói, “Ngực anh đau, em đi lên uy anh.”

Nha, đại điều quái anh còn được một tác lại muốn tiến một thước?

Lạc Khâu Bạch chắc chắn hai tiếng, cởi giày bò lên giường, giường bệnh VIP tuy rằng thực lớn, nhưng là muốn dung hạ hai đại nam nhân cũng không dễ dàng, hai người sóng vai nằm, Lạc Khâu Bạch lại cầm lấy thìa, lần này Kỳ Phong mới thư thái, hé miệng ăn.

Hai người anh một hơi, em một hơi, ăn canh trên giường, bên cạnh tiểu tử kia đôi mắt trông mong nhìn, miệng nước miếng đều nhanh chảy xuống, chọc cho Lạc Khâu Bạch cũng cầm chén nhỏ uy bé, bên trái một hơi bên phải một hơi, hai người cùng đoạt ai được dứt nhiều hơn, càng uống càng nhanh.

Lúc này chợt nghe Kỳ Phong trầm thấp kêu lên một tiếng đau đớn, Lạc Khâu Bạch quát quát tiểu tử kia, ngẩng đầu vừa phát hiện đại điều quái cắn đầu lưỡi.

“Anh như thế nào giống tiểu hài tử vậy, vươn ra cho em nhìn, đổ máu không?”

Đoàn Đoàn ở bên cạnh hắc hắc ngây ngô cười, phụ họa đạo, “Phong Phong... Ngốc ngốc.”

Kỳ Phong trừng bé liếc mắt một cái, tâm không cam tình không nguyện vươn đầu lưỡi ra, đầu lưỡi vị mặt trên đã toát ra máu tươi.

Lạc Khâu Bạch cảm thấy Kỳ Phong thật sự đáng yêu, cười nói, “Không có việc gì, em thoa thuốc cho anh.”

Nói xong hắn một cái nhện không được vươn tay che ánh mắt Đoàn Đoàn, Kỳ Phong còn không có kịp phản ứng, đột nhiên cúi đầu ngậm vào đầu lưỡi bị thương của y, dùng đầu lưỡi thô ráp chậm rãi liếm miệng vết thương, thần nhiên mùi máu tươi tràn ngập, đầu lưỡi đảo quanh trong cô họng, tiếng nước chắc chắc vang lên, hành vi “Đồ được” đã biến chất.

Đồng tử trong lúc vô tình đánh vào đồng thời, ánh mắt sâu thẳm nguy hiểm của Kỳ Phong, giống dã thú ẩn núp trong đêm khuya chờ thời cơ, một cái chớp mắt nhìn chăm chăm vào Lạc Khâu Bạch, hô hấp cũng ồ ồ đứng lên.

Hai người chia lìa nhiều ngày, hơn nữa bị thương nằm viện một đoạn thời gian, cơ hồ cảm dục hơn một tháng, lúc này hai thân thể nóng bỏng gát gao cùng dán, đều cảm giác thân thể khô cạn, trong lòng giống như là bị cái gì vậy lập tức quần quanh, tóc gáy đều đứng lên.

“Ba ba... Ngô... Các người đang làm gì đó?” Thanh âm nhuyễn nhuyễn nhu nhu của tiểu tử kia vang lên, lập tức kéo thần trí Lạc Khâu Bạch.

Hắn như là bị phồng, nhanh chóng dịch mở đầu, thấp khụ một tiếng kết thúc nụ hôn triền miên, đang chuẩn bị buông ra nhi tử, Kỳ Phong lại đột nhiên đem hắn áp về phía trước, một cái xoay người đem hắn đặt ở trên giường.

Tiểu tử kia lúc này không có “Che mắt bố”, nghi hoặc mở mắt, kết quả lại bị Kỳ Phong bịt kín một cái chặn, khiêng trên bả vai trực tiếp để qua một bên, không cho bé lại một lần nữa làm bóng đèn.

“Ngô a... Nha...” Tiểu tử kia bị hôn mê, trước mắt một mảnh hắc, vốn là liên ngốc hồ hồ lúc này càng vững hồ.

Này một loạt động tác bất quá chính là vài giây đồng hồ, Lạc Khâu Bạch nhân cơ hội muốn chạy, lại bị Kỳ Phong lại một lần ngăn chặn, hung ác cuồng nhiệt hôn lên.

“Ngô ngô!”

Hắn đẩy Kỳ Phong hai cái, cổ đỏ bừng, nhi tử còn ở đây, đại điều quái con mẹ nó anh nổi điên làm gì!

“Đều tại em câu dẫn anh.” Kỳ Phong trầm giọng mở miệng, thanh âm còn mang theo điểm ủy khuất, giống như mình cỡ nào không tình nguyện.

Ngoài miệng nói như vậy, nhưng động tác của y lại tuyệt không hàm hồ, quặc trụ đầu lưỡi Lạc Khâu Bạch, lúc này cũng không để ý đầu lưỡi đau, hung hăng mà cướp lấy hô hấp Lạc Khâu Bạch.

Kí chủ căn bản chống cự không trụ lô đỉnh, hướng chi vẫn là lô đỉnh chủ động câu dẫn, vừa nghĩ tới vừa rồi thê tử cười hôn lên, dùng đầu lưỡi vẽ trong miệng y Kỳ Phong cảm giác mình như là đột nhiên bị một phen hỏa điểm, nhiều ngày cách biệt cùng phòng bệnh ngăn cách dày vò, làm y rốt cuộc áp lực không trụ, toàn thân đều nóng lên.

“Không... Không thể ở chỗ này, đình, đình...” Vừa nghĩ tới còn có tiểu tử kia ở đây, Lạc Khâu Bạch thanh âm áp rất thấp, không biết phù dung câu càng trầm thấp càng thiên hồi bách chuyển.

Quả nhiên ánh mắt Kỳ Phong càng thêm cực nóng thâm thúy, một tay kéo ra đồ bệnh nhân của Lạc Khâu Bạch, đại chương dung sức tham đi vào y phục của hắn, lúc này cũng không quản mình một thân thương, thậm chí ngực còn bọc băng vải, hiện tại chỉ muốn đem người này đầy đủ nuốt vào trong bụng.

Kỳ Phong dùng đầu gối tách ra chân Lạc Khâu Bạch, cúi đầu một hơi cắn nhũ đầu của hắn.

“Ân a!” Lạc Khâu Bạch kêu lên một tiếng đau đớn, thanh âm khổng chế không được cất cao.

Phù dung câu nháy mắt hoạt sắc sinh hương, toàn bộ phòng bầu không khí đều thay đổi, Kỳ Phong rốt cuộc nhịn không được, từ nhũ đầu gặm cắn cổ, hung hăng mà ngăn chặn thanh âm dâm dăng của thê tử.

Một cái bắt được một tay khác của Lạc Khâu Bạch đặt tại phía dưới của mình, “Giúp anh lộn.”

“Ngô...” Lạc Khâu Bạch toàn đồ, toàn thân phát run, hai người lửa nóng giao triền cùng một chỗ, trong tay đã có phản ứng, nhưng hắn đến hiện tại đều không kịp phản ứng như thế nào lại đột nhiên phát triển đến một bước này.

Kỳ Phong đi về phía trước, vừa muốn cởi đai lưng, lúc này ai đều không chú ý tới cửa phòng bệnh đột nhiên “Răng rắc” một tiếng bị đẩy ra.

Diệp Thừa bị một màn trước mắt hoảng sợ, miệng mở to, chờ kịp phản ứng mới quát to một tiếng vội vàng che ánh mắt, “Má ơi! Tôi cái gì đều không phát hiện!”

89. Chương 92

Chương 92

Diệp Thừa lớn giọng thiếu chút nữa đem Lạc Khâu Bạch cấp dọa, lại càng không nói Kỳ Phong vốn là toàn thân lửa nóng.

“Lăn.” Kỳ Phong chỉ nói một chữ, sắc mặt dùng mắt thường có thể thấy được tốc độ nhanh chóng đen một tầng, đè nặng Lạc Khâu Bạch tiếp tục chuyện mới vừa rồi chưa làm xong, lạnh như băng lâu bầu một tiếng, “Đừng động.”

Y cúi đầu ngậm môi Lạc Khâu Bạch, tiếp tục thoát quần của hắn. Lạc Khâu Bạch xấu hổ mặt đều nhanh tạc, gât gao mà ngăn trở, “Con mẹ nó anh đừng làm rộn, nhanh chóng ngừng, Diệp Thừa đều nhìn thấy!”

Kỳ Phong ngoảnh mặt làm ngơ, động tác không ngừng, lập tức nắm nam căn phía dưới của Lạc Khâu Bạch, hừ lạnh một tiếng, “Nhìn thấy mới hảo, tốt nhất cái lỗ kim để anh ra nhớ kỹ không cần loạn phòng bà xã người khác.”

“Ách a...” Bộ vị trọng điểm bị bắt lấy, Lạc Khâu Bạch kêu lên một tiếng đau đớn, phía sau lưng thoát ra một cỗ điện lưu, dở khóc dở cười đá y, “Anh không biết xấu hổ. Anh đứng lên, em kêu Diệp Thừa chờ một lát... Bộ dạng này không cách nào gặp người... A!”

Câu nói kế tiếp bị liếm sau thắt lưng đột nhiên cất cao thay đổi, Lạc Khâu Bạch xấu hổ và giận dữ không thôi, đúng lúc này ngoài cửa lại truyền đến thanh âm những người khác:

“Vừa rồi thanh âm kia xảy ra chuyện gì, có phải hay không Khâu Bạch?”

“Đúng vậy Diệp Thừa, xảy ra chuyện gì, cậu đi vào kết quả đem chúng ta đều ngăn ở bên ngoài xảy ra chuyện gì, có phải hay không Khâu Bạch không thoải mái?”

Mồm năm miệng mười vang lên, Diệp Thừa ngăn chặn cửa đều nhanh khóc, mình tạo nghiệt gì, thế nhưng cấp cho bên trong cậu nam nam trông cửa, rõ như ban ngày liền như vậy ân ái, quả thực... Tôi đều thay các người đổ mặt!

Diệp Thừa ở trong lòng phun tào, nhưng trên mặt còn phải làm bộ cái gì cũng không biết ha ha cười, hướng về phía bên trong nói, “Khâu Bạch a, cậu kéo xong chưa? Chúng tôi mọi người đều không kịp đợi, cậu nhanh kéo quần lên đi!”

Trong phòng Lạc Khâu Bạch khoe miệng run run, thiếu chút nữa sặc máu, mẹ nó, Diệp Thừa vương bát đản, không cần bại hoại hình tượng tôi!

Lạc Khâu Bạch mặt tái rồi lại hồng, vốn đang nghĩ dù sao Diệp Thừa là người duy nhất biết quan hệ của hắn cùng Kỳ Phong, bị anh ta bắt gặp được cũng không phải cái gì quan trọng, nhưng hiện tại bên ngoài tất cả đều là người, hắn cùng Kỳ Phong bị người thấy, cái này nói cái gì cũng không thể không mở cửa.

Hắn luống cuống tay chân đẩy ra Kỳ Phong, một bên chỉnh lý quần áo, một bên đem Kỳ Phong hướng trong phòng rửa tay, “Anh... Cái kia đi trước trong WC giải quyết một chút, em, em đi mở cửa.”

Kỳ Phong giờ phút này sắc mặt đã không thể dùng không xong để hình dung, Lạc Khâu Bạch tự động hiến thân hôn y vài cái, mới đem đại diện quá khứ nhét vào toilet.

Cửa phòng mở ra, Diệp Thừa vẽ mặt cổ quái tiêu sái tiến vào, trong lòng run sợ nơi nhìn, mặt sau đi theo Sâm Xuyên, Lý Khác vài bạn tốt, cầm trong tay hoa quả cùng hoa tươi.

Vài người mồm năm miệng mười hỏi Lạc Khâu Bạch tình hình gần đây, bên cạnh trên giường nhỏ Đoàn Đoàn nháy mắt mấy cái, nhìn mọi người, điềm điềm gọi, “Dì chú hảo.”

Một đám người đã sớm nghe truyền thông nói Lạc Khâu Bạch có một nhi tử, nhưng là không có thấy tận mắt, lúc này vừa thấy được tiểu tử kia cười giống tiểu phật Di Lặc, tâm can lập tức liền mềm nhũn, không cùng Lạc Khâu Bạch tán gẫu vài câu, liền tất cả đều vây quanh Đoàn Đoàn, tất cả đều la hét muốn ôm một cái.

Diệp Thừa phát hiện Kỳ Phong đã không ở nơi này, cho rằng y từ cửa sổ trốn, trong lòng buông lỏng, hắc hắc cười tiến đến bên tai Lạc Khâu Bạch, đụng phải một chút bờ vai của hắn chắc chắc hai tiếng, “Hai người đủ gấp, Đoàn Đoàn có mặt liền làm, nghe một chút tiếng kêu của cậu, anh ta nơi đó có phải rất lớn hay không?”

Lạc Khâu Bạch khoe miệng vừa kéo, sắc mặt lúc này không nhịn được, hung hăng mà thả anh ta một cước, “Đại cái đầu mẹ cậu, nhìn cậu như vậy, tôi thật hận là cho cậu phát đến trên mạng, làm cho bọn họ nhìn xem Diệp nam thần bản chất kỳ thật là một nam nhân rình coi đáng khinh.”

“Ai nha, cậu còn then thùng, hai người chuẩn bị khi nào công khai? Ai, biết bí mật rất nhiều chỉ thêm sâu, cậu xem tôi ngay cả Đoàn Đoàn là cậu sinh đều... Ngô ngô!”

Lạc Khâu Bạch một phen che miệng người nào đó, liếc toilet liếc mắt một cái, “Diệp ảnh đế, cậu không nói lời nào không ai nói cậu cầm đầu.”

Hai người không mặn không nhạt ma chủ bì tử, bên kia một đám người cầm một đồng đồ ăn ngon đùa Đoàn Đoàn, hi hi ha ha từ bên ngoài tiến vào toilet, mà lúc này trong phòng rửa tay lại tràn ngập tiếng thổ dốc.

Kỳ Phong trên tay động tác nhanh hơn, trong óc tất cả đều là Lạc Khâu Bạch nằm ở trên giường không mặc quần áo, mỗi tiếng nói cử động, thanh âm vi ách mềm dẻo, thân thể bóng loáng, còn có mỗi lần đến diên phong đều cản bờ vai của y động tác nhỏ...

Diên phong tiến đến, bạch quang chợt lóe, Kỳ Phong trong ngực tình trạng kịch liệt phập phồng, nhìn trong tay dịch không sạch sẽ, bên tai tất cả đều là tiếng thê tử cùng người khác nói giỡn.

Chết tiệt, y tuyệt không tưởng thừa nhận chính mình muốn tìm bất mãn, đều do bên ngoài những người chứng mắt, nhất là cái kia Diệp Thừa, bộ dạng liền một bộ thiếu tấu đức hạnh.

Lúc này bên ngoài tán gẫu đến khí thế ngất trời, cửa phòng rửa tay đột nhiên mở ra, Kỳ Phong mặt không đổi sắc tiêu sái đi ra, trong nháy mắt trong phòng thanh âm im ắng, tất cả mọi người khiếp sợ nhìn nam nhân ở trước mắt, không nghĩ tới y lại xuất hiện ở chỗ này.

Lạc Khâu Bạch bị sắc nước miếng một cái, đại điều quái anh như thế nào hiện tại liền đi ra?!

Trong phòng toàn bộ há hốc mồm, Sâm Xuyên trước hết kịp phản ứng, cười nói, “Nguyên lai Kỳ tiên sinh cũng ở nơi này, ngài cũng là đến thăm Khâu Bạch?”

“Không, tôi đến đi vệ sinh” Kỳ Phong lạnh như băng lược hạ lời này, hoàn toàn không quản một phòng kinh tủng, bỏ tay vào túi đi, cuối cùng lại như là đột nhiên nghĩ tới điều gì, liếc mắt nhìn Diệp Thừa liếc mắt một cái nói, “Diệp tiên sinh, tôi nghe nói gần đây cậu có một phim yêu cầu Lưu Bạch đầu tư, bất quá tôi nghĩ vẫn là thôi đi, nguy cơ tài chính, tha thứ nhé.”

Nói xong y nhìn đều không nhìn Lạc Khâu Bạch liếc mắt một cái, ôm lấy Đoàn Đoàn đi ra phòng bệnh.

Chờ đến một phòng kịp phản ứng mới ý thức vấn đề quan trọng, vì cái gì Kỳ tiên sinh ôm hài tử thuần thực như vậy, giống như đứa bé kia là nhà mình? Mà Diệp Thừa lúc này lại nhanh khóc, nhìn Lạc Khâu Bạch đáng thương hề hề nhỏ giọng nói, “Cậu cậu thối thối chằm biên phong, tôi không phải chỉ nhìn thoáng qua, đây trả đũa thâm quá!”

Lạc Khâu Bạch lược hạ “Xứng đáng”, nhìn Kỳ Phong, chắc chắc hai tiếng, đại điều quái nhà hần xem ra lần này là thật sự sinh khí nha, kia cần phải hảo hảo dỗ dành.

Màn đêm buông xuống, Lạc Khâu Bạch trong phòng vẫn cứ kín người hết chỗ, từ khi hần bị thương tới nay, mỗi ngày đều có rất nhiều người thăm hần, Kỳ Phong thật vất vả bắt lấy cơ hội, còn bị Diệp Thừa cùng mấy người kia phá, cho nên đêm nay đã định trước lại là khó ngủ.

Nằm ở trên giường lăn qua lộn lại, gọi điện thoại cho Lạc Khâu Bạch tin nhắn không đáp, y hừ lạnh một tiếng đem di động ném sang một bên, bịt kín chăn chuẩn bị đi ngủ.

Sắp sửa đi ngủ, hộ sĩ nói, nói là trong chốc lát có người đi vào chích, Kỳ Phong ứng phó một tiếng, nằm ở trên giường ngủ.

Dạ thâm nhân tĩnh, trong phòng bệnh an tĩnh cực kỳ.

Lúc này cửa phòng “Răng rắc” một thanh âm vang lên, tiếp một người mặc áo bào trắng đi đến, trở lại khóa cửa, trong tay bưng ống tiêm cùng khay, đi từ từ đến bên giường, nhẹ nhàng chạm vào y, “Tiên sinh? Kỳ tiên sinh, tiêm thuốc.”

Kỳ Phong mơ mơ màng màng có ý thức, nhớ tới vừa rồi hộ sĩ cũng không nói gì, hừ một tiếng xem như đáp ứng.

Lúc này một đôi tay mang theo lạnh ý bắt đầu giải nút thắt, một hạt một hạt, đem bệnh nhân phục xanh lam hoàn toàn cởi bỏ, lộ ra ngực tình trạng rắn chắc.

Thần nhiên dưới ánh trăng, làn da màu đồng cổ của nam nhân khấn trí hữu lực, như là bịt kín một tầng khôu gọi sáng bóng, đem cơ bụng tung hoành vẽ bề ngoài vô cùng nhuần nhuyễn, trong ngực mấy chỗ vết thương, xương sườn còn quấn băng vải trắng, một hạt nhũ đầu nâu lộ ở bên ngoài, theo ngực đi xuống đến bụng, hai nhân ngư tuyến rõ ràng bị thu vào quần lót bên cạnh, mang theo hormone cường hân giống đực.

Bác sĩ lôi kéo quần y xuống, bộ lông nồng đậm kiêu đi ra, dùng tay vừa sờ có chút đau tay, gia hỏa phía dưới còn chưa khởi đã có hình dạng thực khả quan, liếc mắt một cái liền nhin không được nuốt nước miếng.

“Kỳ tiên sinh, muốn tiêm, khả năng sẽ đau, cho nên chúng tôi bắt buộc phải dùng chút phương thức.” Thanh âm phi thường nhẹ, trong bóng đêm dày đặc trong phiêu tán khai.

Hắn từ trên giường bệnh tìm được trói, đem Kỳ Phong tứ chi toàn bộ trói lại, sau đó nhẹ nhàng cười cười, cởi giày bò lên giường bệnh.

Đặt ở trên thân nam nhân, vẫn không nhúc nhích theo dõi ngũ quan y.

Không thể không nói, thượng đế thật sự là có chút bất công, cho nam nhân hùng hậu gia thế, trả lại cho y ngũ quan xuất sắc. Trong bóng đêm, trên mặt đường cong càng thêm rõ ràng, môi hơi hơi mơn mởn, mày kiếm mắt sáng hơi hơi rũ xuống, trầm ổn nội liễm, còn mang theo tính trẻ con.

Bác sĩ tâm viên ý mãn, cười ở trên người nam nhân rắn chắc, nhin không được cúi đầu hôn hôn bờ môi của y, đầu lưỡi liếm, từ môi đến hầu kết, từ cổ đến vành tai, hắn nhẹ nhàng a một hơi, thấp giọng nói, “Tiên sinh, anh có người yêu không? Không có tìm tôi được không a?”

Tiếp hắn cảm giác đến người phía dưới hung hăng run lên một chút, mặt đỏ, màu đen chính tề lông mi run rẩy, hầu kết đều không chế không được lăn động một cái.

Bác sĩ mỉm môi cười trộm, “Tiên sinh, anh không nói lời nào tôi coi như anh chấp nhận, nếu là người yêu, tôi có thể có một chút phúc lợi?”

Nói xong hắn cúi đầu, dùng nhũ đầu thô ráp lộn nơi không bị băng gạc che nhô ra, một đường liếm khẩu, cuối cùng đứng ở gian nguyệt khen.

Lúc này Kỳ Phong quần bệnh nhân đã cởi một nửa, lộ ra đùi cái rắn chắc hữu lực, trung gian chỉ còn lại có một tầng mỏng manh nội khố, bác sĩ cách vải dệt một hơi đi vào, nhẹ nhàng cắn một hơi, tiếp lại ghét bỏ nhổ ra, “Miệng toan ... Không thể ăn.”

Hắn nói những lời này liền hướng về phía đại gia hỏa nói, kia ngoạn ý nháy mắt thạch càn lợi hại, cơ hồ giống nhảy dựng lên, nếu không bởi vì nội khố trói buộc, trực tiếp liền muốn đánh trên mặt hắn.

Kỳ Phong hô hấp đột nhiên ồ ồ, trong cổ họng như là dã thú phát ra vù vù, mãnh liệt giãy dụa hai cái, trói buộc nơi tay chớp lên lan can rầm rầm vang, hắn lập tức mở to mắt, chống lại một đôi mắt xéch.

“Lạc Khâu Bạch!” Y từ trong hàm răng bài trừ những lời này, ngực kịch liệt phập phồng, trên trán tất cả đều là mồ hôi bị thê tử khiêu khích, chỗ nào còn có một tia buồn ngủ.

“Ai là Lạc Khâu Bạch? Người đóng phim sao, nghe nói qua. Tiên sinh, hiện tại chỉ có tôi cùng anh nói tới hắn làm gì, quái sát phong cảnh.” Bác sĩ làm như có thật gật gật đầu, cười tủm tỉm dùng tay đi vuốt ve gia hỏa to ra trong quần của Kỳ Phong, dùng vải dệt ma sát một chút, vài cái khiến cho vật kia kịch liệt chảy ra chất lỏng trong suốt.

“Em muốn chết! Buông ra cho anh, mẹ kiếp, mặc thành như vậy thật sự là tao chết em!” Kỳ Phong kịch liệt suyễn, trong ngực khó nhin, cắn bản không nghĩ tới Lạc Khâu Bạch thể nhưng khuya khoắt chạy đến phòng bệnh, còn mặc thành dạng này.

Trước mắt Lạc Khâu Bạch, mặc áo trắng bác sĩ, mũi còn đeo kính mắt gọng vàng, trên đùi mặc quần màu đen, có vẻ phá lệ ngọc thụ lâm phong, này cùng hắn tại Manh Âm hoá trang cực kỳ tương tự, cảm dục lại cơ trí, đôi môi yên hồng giờ phút này liếm gia hỏa trong quần y, mắt xéch thượng chọn, ngũ quan không thể nào phát triển trong bóng đêm mang theo hoạt sắc sinh hương.

“Tiên sinh, tuy rằng anh là người bệnh của tôi, nhưng anh cũng phải lễ phép, bác sĩ không phải đều mặc như vậy?” Nói xong hắn có chút không cao hứng ngẩng đầu, “Quên đi, anh không thích cùng lắm tôi coi

ra.”

Nói xong hắn bắt đầu trước mặt Kỳ Phong giải nút thắt, nhưng là giải không phải áo bào bên ngoài, mà là quần áo bên trong. Một hạt một hạt nút thắt bị giải khai, áo sơ mi xám hoàn toàn rộng mở, lộ ra bên trong ngực bằng phẳng trơn bóng cùng da thịt.

“Đủ rồi! Không được cởi!” Kỳ Phong quát lớn một tiếng, hô hấp càng ngày càng không xong, phía dưới thạch càn phát đau.

Nhưng Lạc Khâu Bạch không nghe, cởi bỏ áo sơ mi mà bắt đầu thoát quần, đem quần tây trang màu đen tùy tay ném sang một bên, lộ ra hai chân thon dài rắn chắc ngồi ở trên người y, mặt trên còn cột lấy một đoạn băng vải, lúc này hắn toàn thân cao thấp đều cởi hết, liền dư lại áo bào trắng không thoát.

Kỳ Phong lần thứ hai chịu không nổi, thê tử của y cả nội khổ đều không có mặc liền tìm đến y!

“Em quả thực rất không biết mất thể diện! Cho anh... Mặc quần áo vào cho anh!” Kỳ Phong phi thường nóng nảy, nếu không bởi vì bị trời cơ hồ muốn bắn lên, nhưng mặt lại hồng, ánh mắt nhìn chằm chằm hồng anh trên ngực Lạc Khâu Bạch, dùng khí lực toàn thân cũng dịch không khai tầm mắt, trong cổ họng như là dính hạt cát.

“Kêu cởi là anh kêu mặc cũng là anh, tôi chưa gặp qua người bệnh khó hầu hạ như vậy, thành thật nằm, không cần chích?” Lạc Khâu Bạch trừng y liếc mắt một cái, trong ánh mắt tất cả đều là ý cười, lập tức đem y ấn xuống, không cho y lộn xộn, quỳ ghé vào ngực y, một bàn tay nhiều đến mặt sau bắt đầu khuyếch trương cho mình.

Một bàn tay thống đi vào, Lạc Khâu Bạch kêu lên một tiếng đau đớn, “Tê... Lâu lắm không huých, duỗi không vào...”

Hắn như là lằm bằm lâu bầu, vừa nói một bên cố gắng hướng bên trong duỗi, cảm thấy đau ngay trước gia hỏa Kỳ Phong cọ chút dịch, một tay khác không ngừng mà xoa nam căn phía trước, vốn là hắn phía trước kia nam căn cũng đã có phản ứng, hiện giờ trước sau đồng thời kích thích, liền càng thêm dâng trào, không đầy một lúc, theo đuôi chảy xuống đi, bí chỗ cũng trở nên thấp thấp thấp một mảnh.

“Ách a... Kỳ Phong... Ân... Ân...” Động tác của hắn càng lúc càng nhanh, hô hấp cũng loạn, khó kìm lòng nổi cả người đều dán trên người Kỳ Phong, hô hấp cực nóng cùng thanh tuyến thiên hồi chui vào não Kỳ Phong.

Kỳ Phong ánh mắt một mảnh đỏ tươi, trên cánh tay gân xanh đều nhảy dựng lên, mặc cho ai cũng chịu không nổi vừa tỉnh dậy người mình ngày nhớ đêm mong mặc thành bộ dạng này bò lên giường mình, huống chi còn ở trước mặt mình chơi chính mình, tưởng chồng chính là người mù sao!?

“Sao em lẳng lơ thành như vậy? Em một ngày không lẳng lơ sẽ chết sao! Bắt tay rút ra, chỗ kia anh cho phép em huých sao?”

Kỳ Phong toàn thân mồ hôi như mưa, cổ ngực màu đồng như là thoa một tầng dầu, động tác hung ác lay động đến toàn bộ giường, trước mắt chính là thân thể cốt nhục đều dính, bên tai là phù dung câu vô pháp kháng cự, giống như quái bệnh tái phát tình cốc thiếu phô thiên cái địa đánh úp lại, phía trước thạch càn đau đớn khó nhịn.

Gân xanh quấn quanh, tử hồng sắc như sắt thép hoàn toàn đứng lên, thoát nhìn thập phần làm cho người ta sợ hãi, Lạc Khâu Bạch nhìn thứ này nhiều như vậy vẫn có chút chân nhuyễn, lại nhịn không được muốn cười, oán giận một tiếng, “Rõ ràng là em chích cho anh”, tiếp nâng lên thân mình, đem đã bí chỗ đã khuếch trương hảo nhắm ngay hỏa chước, chậm rãi ngồi xuống...

Tiến vào trong nháy mắt, hai người đồng thời hô nhỏ một tiếng.

Lạc Khâu Bạch ngưỡng cổ, mồm to hô hấp, một thảng chia lìa, thân thể một lần nữa về tới khản trí, đột nhiên bị đồ vật lớn như vậy tạo ra, tư vị không tốt lắm, chính là loại kết hợp này lại thỏa mãn như vậy, hắn nhắm mắt lại, cảm thụ mặt sau phong phú cùng tô ma, nhưng không chịu ngồi xuống.

Kỳ Phong cảm giác mình như là bị tinh mịn cực nóng kín kẽ bao lấy, mặc dù quen thuộc, phù dung câu cũng có thể mang đến trăm ngàn loại tư vị bất đồng, giống vô số tay mềm nhẹ chậm rãi nhu lộn, tiếp chọt

chặt lại, ướm sững còn mang theo tiếng nước, lại không để y thống khoái, quả thực muốn mạng của y.

“Ngồi xuống! Nhanh lên! Khâu Bạch... Lạc Khâu Bạch!” Kỳ Phong cơ bụng toàn bộ băng đi ra, toàn thân cơ bắp buộc chặt nhập sắt thép, không ngừng mà hướng về phía trước thẳng lưng, ánh mắt hung ác cực nóng, mang theo cốc thiếu vọng cùng chiếm hữu dục.

Lạc Khâu Bạch bị bộ dáng của y đùa nỡ nộ cười, đưa tay không nặng không nhẹ chụp một bàn tay y, “Anh bệnh nhân không nghe lời, thành thật nằm, không cho phép nhúc nhích.”

Nói xong hần liền muốn đứng dậy, lại nghe Kỳ Phong mắng một tiếng, “Hôm nay lộng chết em!”

Tiếp không đợi hần kịp phản ứng là xảy ra chuyện gì, liền lập tức bị Kỳ Phong hiên đảo, cả người bị đặt trên giường bệnh.

Lạc Khâu Bạch mở to hai mắt, nhìn bên cạnh trời buộc rơi xuống, “Này... Này xảy ra chuyện gì?”

Kỳ Phong hừ lạnh một tiếng, ánh mắt xích hồng, biểu tình hiềm thấy lại mang theo điểm tà khí, “Em cho là thứ này trời được anh?”

Nói xong y dịch khai chân không bị thương của Lạc Khâu Bạch, cuộn tròn quỳ gối trong chăn, áp chế thất lưng hần, dùng tư thế sau lưng, hung hăng mà đỉnh đi vào.

“... A!” Lạc Khâu Bạch mãnh liệt run lên một chút, một phen nắm lấy sàng đan.

Kỳ Phong đỉnh lộng lại ngoan lại hung không có chương pháp gì, hoàn toàn bằng bản năng giống đực xâm lược, thảo phạt, mỗi một lần đều hung ác, tinh chuẩn trạc đến trong thân thể Lạc Khâu Bạch một chút.

“Không... Không được, nơi đó không được! A a... Nhẹ, điểm nhẹ...” Lạc Khâu Bạch cực lực vươn tay đẩy Kỳ Phong, bị chống đối trước mắt một mảnh đen kịt, nơi mẫn cảm bị hung hăng mà kích thích, hần toàn thân như là bị điện giật.

“Hiện tại cũng không phải em quyết định, anh nói hôm nay nhất định giết chết em.” Kỳ Phong hung hăng mà vỗ đùi hần, trừng phạt hần vì một đám người không liên quan đem y đuổi đi, càng muốn trừng phạt hần mặc thành bộ dáng tao chạy tới câu dẫn y.

Y dùng tư thế này hung hăng mà đâm vào, đem Lạc Khâu Bạch lập tức ôm đứng lên chuyển vòng, giá khởi hai chân đặt ở trên vai tiếp tục công kích, tư thế thay đổi làm đại gia hỏa lại đi ở sâu trong vài phần, Lạc Khâu Bạch bèn nhón kêu lên một tiếng đau đớn, “Rất... Quá sâu ... Cái tư thế này... Xương sườn anh...”

Hần dùng sức chuyển động thân thể, muốn tránh động tác này, bởi vì Kỳ Phong thương còn không có hảo, động tác này sẽ một lần nữa xé rách miệng vết thương y.

“Không quan hệ, hiện tại X em tương đối trọng yếu.” Kỳ Phong ồ ồ thở hỗn hển một hơi, thậm chí còn cười.

Y dùng lực tách ra chân Lạc Khâu Bạch, một bàn tay vuốt đùi hần, “Em nhìn em đã ướm như vậy, trước anh bính em còn không nguyện ý, lạt mềm buộc chặt chơi thật khá sao, ân?”

Lạc Khâu Bạch thực chịu không nổi Kỳ Phong ở trên giường tương phản, y có thể dùng khẩu khí nghiêm trang chứng chặc nói ra làm người ta xấu hổ và giận dữ không thôi, nhưng giờ phút này nghe xong lời này hần ngược lại run rẩy một chút, toàn thân bất khả tư nghị trào ra một đạo điện lưu, ngay trước khổng chế không được chảy xuống chất lỏng trong suốt.

Chia lìa một tháng, trải qua nhiều khúc chiết cùng sinh tử, hiện giờ rốt cục một lần nữa cùng người kia hòa hợp nhất thể, Lạc Khâu Bạch tâm khổng chế không được run rẩy, gắt gao mà phản Kỳ Phong, tiến đến bên tai y đứt quãng thấp giọng nói, “Kia... Vậy anh dùng sức một chút X em... A a a ——”

Thiên hồi bách chuyển thanh âm, quần ướm sững nhiệt khí, mang theo tình sự biếng nhác cùng hấp dẫn, Kỳ Phong rốt cuộc cầm giữ không trụ, dùng sức ôm thất lưng hần, từ dưới mà đỉnh lộng lên, đem mình càng thêm chôn vào càng sâu.

Tái cũng không có cái gì tương ái hợp nhị vi canh điền cuồng.

Hai người tựa như động vật không biết mệt mỏi, lại như là lửa cháy lan ra đồng cỏ đại hỏa, không ngừng biến hóa tư thế, trên giường lớn phòng bệnh VIP theo động tác kịch liệt mà không chịu nổi phát ra cọt kẹt, trong đêm khuya yên tĩnh liêu nhân.

Thời gian này hai người đều điên rồi, Kỳ Phong ngực bị thương, băng vải thấm xuất vết máu, Lạc Khâu Bạch kêu y dừng lại không có kết quả, cúi đầu một lần lại một lần hôn môi miệng vết thương y.

“Không... Không được... Kỳ Phong, buông tha em đi...” Lạc Khâu Bạch đã không nhớ được lần thứ mấy, toàn thân giống bánh bích quy nằm ở trên giường, mặc cho Kỳ Phong gây sức ép.

“Thực nhanh liền hảo, chúng ta đồng thời.” Kỳ Phong cúi đầu hôn bờ môi của hắn, đối với bí chỗ kia một chút gắt gao mà nghiền nát.

Điên phong đã đến, Lạc Khâu Bạch ngửa cổ, cảm giác đến trong thân thể thạch khối thấm ra dịch, cùng chính mình thân mật khăng khít không có ngăn cách, hắn như là đột nhiên ý thức được cái gì, dùng sức chống đẩy Kỳ Phong, “Đừng... Đừng lộng đi vào! Ân a... !”

Kỳ Phong đè lại tay hắn, không cho hắn nhúc nhích, cuối cùng tiến lên, trên trán mồ hôi nóng bỏng rơi xuống đến Lạc Khâu Bạch không ngừng chớp lên đầu, “Anh muốn tiến thêm.”

Y kiên định bướng bỉnh hướng bên trong đỉnh nhập, Lạc Khâu Bạch bị kích thích hốc mắt chảy xuống nước muối sinh lý, một câu cũng phát không được.

Lúc này trong thân thể nhiệt độ đột nhiên rút ra ngoài, thói quen bị tràn ngập, thân thể cũng còn kém một cước, từ thiên đường đột nhiên xuống địa ngục cảm giác rất không xong, Lạc Khâu Bạch dùng sức lắc đầu, “Không cần... Kỳ Phong! Chớ đi... !”

Kỳ Phong hung hăng mà hôn môi bờ môi của hắn cùng cổ, “Em có biết anh muốn cái gì, Khâu Bạch, nói cho anh nghe.”

Y dùng kiên thạch cọ xát nhập khẩu, nơi đó theo bản năng co rút lại, mỗi một lần cũng giống như là muốn đem y hít vào đi, Kỳ Phong biết nơi đó có bao nhiêu tuyệt vời, nhưng y vẫn là gắt gao nhịn được, một cái chớp mắt nhìn chăm chăm vào Lạc Khâu Bạch.

“... Anh... Anh tiến vào đi, cầu anh...” Lạc Khâu Bạch cuối cùng chống cự không được, hồng mắt nức nở một tiếng, chính mình cũng không tin sẽ nói ra loại không biết biết thể diện này.

Mặt sau bị Kỳ Phong đột nhiên đỉnh nhập mà bao phủ, khi điên phong tiến đến, Kỳ Phong gắt gao mà cô trụ thất lực Lạc Khâu Bạch, hai người giống như thiên nga giao cảnh, lúc này chất lỏng ở trong thân thể bộc phát ra, Lạc Khâu Bạch cũng không chế không được phóng ra...

Hai người thở hổn hển tựa vào nhau, qua thật lâu ý thức mới thu hồi. Giường bệnh hồngбет, Kỳ Phong thương tích lại tái phát, Lạc Khâu Bạch chân cũng hiểu được có chút đau, hai người liếc nhau, Kỳ Phong thực đậm nhếch khóe miệng, Lạc Khâu Bạch lại cười nức nở một tiếng, “Anh xong... Ngày mai hộ sĩ nhất định sẽ giết người.”

Kỳ Phong đưa tay vuốt vuốt tóc ngắn trên trán Lạc Khâu Bạch, trầm giọng khàn khàn mà nói, “Không quan hệ, anh bồi.”

Lạc Khâu Bạch cười bắt được tay y, ngón áp út tay trái hiện giờ rồng tuếch, “Coi như hết, anh vẫn là bồi cho em một chiếc nhẫn đi, anh ném nhẫn kết hôn của chúng ta, thật nhiều tiền.”

“Anh sẽ mua.” Kỳ Phong con ngươi lóe ra một chút, trong ánh mắt ấy náy chột lóe mà qua, Lạc Khâu Bạch một đến không nguyện ý nhúc nhích, xoay người đặt ở trên người y, “Quên đi, vẫn là em tặng cho anh một cái, lần này anh phải giữ chặt, toàn thế giới độc nhất vô nhị.”

Nói xong hắn cúi đầu đem ngón áp út Kỳ Phong ngậm trong miệng, dùng răng nanh hung hăng cắn, cắn chính chính một vòng tròn. Hồng ngân loang lỗ, thoát nhìn rất xấu, nhưng là lưu lại dấu vết tiên minh, cùng nhẫn cưới lưu lại cùng một chỗ.

Kỳ Phong tâm bành trướng lợi hại, y rất ít cười, nhưng đêm nay nụ cười của y rất nhiều, y phủng đầu Lạc Khâu Bạch thành kính hôn, “Em ở đây, không ném.”

Chỉ cần em ở đây, hôn cưới liền vĩnh viễn sẽ không lộn ném.

90. Chương 93

Chương 93

Nửa tháng sau, Lạc Khâu Bạch cùng Kỳ Phong thương thế rốt cục khỏi hẳn, mà lão gia vẫn luôn nằm ở trong bệnh viện, tình huống liên tục chuyển biến xấu, hôn mê càng ngày càng dài, thời gian thanh tỉnh càng ngày càng ít.

Tĩnh mạch trong phòng bệnh, trừ bỏ máy hô hấp cùng tim đập phát ra “Tích —— tích ——” tiếng vang, không có nửa điểm thanh âm.

Kỳ Phong ngồi ở trước giường bệnh, nhìn lão nhân đã gầy thành một đồng xương khô nằm trên giường bệnh, mím miệng không nói được một lời. Nằm gần một tháng, hiện giờ lão gia bị chuyển đến phòng bệnh phổ thông, từ nơi nào bị chuyển ra tới người bệnh, không phải nhanh khỏi, chính là không thể cứu được.

“Lão gia ... Còn có bao nhiêu thời gian?”

Kỳ Phong nửa ngày mới mở miệng, bác sĩ tháo xuống ống nghe thở dài, “Chuẩn bị hậu sự đi... Kỳ lão tiên sinh không còn vài ngày.”

Một câu tương đương phán tử hình, có lẽ là tháng sau, có lẽ là tuần sau, lại có lẽ là ngày mai, lão nhân tung hoành cả đời, đùa bốn nhân tâm tranh cường hào sắp vĩnh biệt cõi đời.

Người chung quanh một mảnh tĩnh mạch, quần gia cùng vài vị người hầu đều lau nước mắt.

“Các người đều đi ra ngoài trước đi, tôi ở trong này.” Kỳ Phong đuổi đi mọi người, lẳng lặng mà ngồi ở trên ghế.

Trên giường lão nhân không có thời gian cùng tinh lực lại đi nhuộm tóc, một đầu tóc trắng phi thường hỗn độn, thân thể khô vàng chống đỡ không trụ mặc đồ bệnh nhân rộng lớn, ông nằm trong chăn, trên mặt một mảnh tử khí, ngoài miệng mang theo đường khí, trước kia có bao nhiêu bá đạo huy hoàng, giờ phút này cũng chỉ là một lão nhân chờ đợi tử thần thôi.

Điều này làm cho Lạc Khâu Bạch lập tức nghĩ tới phụ thân qua đời của mình, lúc đó hẳn cũng như vậy canh giữ trước giường bệnh, nhìn ông một chút khô gầy, già nua, cuối cùng gắt gao mà trao tay hẳn ly khai nhân gian.

Lần đầu tiên nhìn thấy Kỳ lão gia là chuyện vào lúc nào?

Thời gian qua nhanh như vậy, cửu viễn hẳn cơ hồ đã không nhớ rõ, trong ấn tượng lần đầu tiên gặp lại, ông ấy mặc đường trang tơ lụa, tinh thần quắc thước, nhìn ánh mắt của ông đều phát ra quang, ánh mắt này chỉ là bởi vì ông rốt cục thay tôn tử tìm được lô đỉnh, không phải bởi vì Lạc Khâu Bạch hẳn, nhưng trong trí nhớ hình tượng cùng người trước mắt trọng điệp cùng một chỗ, cũng làm cho người có chút xót xa trong lòng.

“Tổng sẽ khá hơn.” Lạc Khâu Bạch không biết như thế nào an ủi Kỳ Phong, chỉ vỗ vỗ bờ vai của y.

Kỳ Phong kéo kéo khóe miệng, trên mặt biểu tình thực đậm, “Mệnh đều là lão thiên cấp, này đó anh đều hiểu được.”

Hắn nắm tay lão gia, nghĩ đến gia tôn lưỡng những đấu tranh kịch liệt đó, thấp giọng mở miệng, “Ông nội, mặc kệ còn có vài ngày, ngài đều chống đỡ được.”

Mơ hồ, lão gia tựa hồ có điểm phản ứng, ông phần lớn thời gian đều là hôn mê, rất ít thanh tỉnh, giờ phút này nghe được thanh âm Kỳ Phong mở mắt, ánh mắt dừng ở hai người, ông nâng nâng tay, tựa hồ muốn nói cái gì.

Lạc Khâu Bạch biết đây là thời gian của họ, chính mình không tiện chen chân, đứng dậy đi ra ngoài.

“... Tiểu... Tiểu Lạc...” Thanh âm khàn khàn từ mặt nạ bảo hộ phát ra, nặng nề, mang theo run rẩy.

Lạc Khâu Bạch lập tức dừng lại cước bộ, quay đầu lại, lão gia hướng hần vươn ra tay, Kỳ Phong đi phía trước thẩu thẩu, “Ông nội, ngài muốn cái gì?”

Kỳ lão gia nhìn không rõ lắm người trước mắt, nhưng ông có thể nhận ra tiếng, ông trao tay Kỳ Phong, một tay khác vẫn cứ duỗi ra cửa, Lạc Khâu Bạch trong lòng quay cuồng, đi đến trước giường thỉnh thanh kêu một câu, “Lão gia, con ở đây, con biết ngài không muốn thấy con, có chuyện gì chờ ngài khỏe lại nói.”

Kỳ lão gia dùng sức lắc lắc đầu, mãnh liệt mà ho khan, một bàn tay trao tay Kỳ Phong một tay khác trao tay Lạc Khâu Bạch, dứt quãng nói, “Về... Về nhà... Người một nhà... Khụ khụ khụ...”

Một câu cơ hồ Lạc Khâu Bạch ngạnh trụ, Kỳ Phong thâm hút một hơi, nói không ra lời.

Lúc này bên cạnh tiểu hộ sĩ nhỏ giọng nói, “Kỳ lão tiên sinh như bây giờ không thể ra viện a, vạn nhất...”

“Chết... Chết ở trong nhà... Tiểu Phong... Mang ông nội trở về...” Kỳ lão gia một lần lại một lần lặp lại, nắm chặt tay hai người đều đau, dùng khí lực cuối cùng lặp lại, hốc mắt lặn nước mắt.

Kỳ Phong hốc mắt đỏ tươi, nhưng không có rớt xuống một giọt nước mắt, qua đã lâu mới gật gật đầu, “Hảo, chúng ta về nhà.”

Đường về nhà phi thường thuận lợi, thậm chí bác sĩ đều không có ngăn trở, một lão nhân nguy kịch, liền tính ở tại trong bệnh viện cũng là chờ chết.

Dọc theo đường đi, lão gia thủy chung không buông ra tay Lạc Khâu Bạch cùng Kỳ Phong, ông bán nằm, nhìn ngoài cửa sổ xe thành thị ngũ thải ban lan, nghĩ đến mình đã từng ở trong này tung hoành, lại quên nhìn người bên cạnh, đôi khi người tổng yếu đi đến cùng đồ mật lộ, mới có thể phát hiện mình ngay từ đầu liền lựa chọn tử lộ, những cái đó đã từng vứt bỏ, đáng quý như vậy, những cái đó chấp nhất lại không đáng một đồng.

Cô đơn kiết lập, có thể bồi ở bên cạnh ông cũng chỉ có hai hài tử này...

Người hầu biết lão gia về nhà, cố ý chuẩn bị một bàn thức ăn ngon, lão gia rời đi bệnh viện ngược lại tinh thần tốt rất nhiều, thậm chí có thể ngồi ở ghế ăn cơm, nhưng tất cả mọi người biết có lẽ đây chỉ là hồi quang phản chiếu.

Kỳ gia nhà cũ đã lâu không náo nhiệt như thế, lão gia run rẩy gấp đồ ăn cho Lạc Khâu Bạch cùng Kỳ Phong, ho khan làm cho bọn họ nói cho ông khi ông hôn mê chuyện gì đã xảy ra.

Lạc Khâu Bạch bản thân là người ôn hòa yêu cười, nói về chê cười đến càn hạ bút thành văn, lão gia khó được cười đến vui vẻ, đến cuối cùng đều rớt xuống nước mắt.

Sau khi ăn xong, hai người đưa lão gia lên lầu nghỉ ngơi, đi vào phòng ngủ, lão gia nhìn Kỳ Phong nói, “Tiểu Phong... Khụ khụ, mấy bồn hoa kia con giúp ta đi xem đi.”

Kỳ Phong minh bạch lão gia đây là cố ý muốn chi khai y, ngẩng đầu nhìn Lạc Khâu Bạch liếc mắt một cái, Lạc Khâu Bạch cho y một ánh mắt trấn an, lắc lắc đầu nhìn y rời đi.

Cửa phòng “Răng rắc” một tiếng đóng lại, lão gia rớt cuộc chống đỡ không trụ thân thể, lập tức ngã trên đầu giường, run rẩy mở ra tủ đầu giường, lấy ra một hộp sắt hồng sắc.

Lúc này nhìn thấy hộp ông rớt cuộc nhịn không được, nghẹn ngào nói không nên lời, phể đi thực mạnh mẽ khí mới đem hộp mở ra, bên trong tất cả đều là ảnh chụp, có cha mẹ Kỳ Phong, có Kỳ Phong từ nhỏ đến lớn, còn có một nhà 4 người ...

Điểm điểm tích tích, ký lục toàn bộ gia đình, trong đó có một xấp cẩn thận cất chứa, tất cả đều là ảnh chụp Kỳ Phong từ nhỏ đến lớn, oa oa khóc lớn, đeo lên khăn quàng đỏ, đi xe đạp té ngã, học đàn dương cầm lấy giải thưởng...

Ảnh chụp có khuôn mặt Lạc Khâu Bạch quen thuộc, nhìn người nam nhân này giống Đoàn Đoàn như vậy, biến thành hiện giờ cường thế vừa anh tuấn.

Lão gia vuốt ve ảnh chụp, nhìn nhi tử cùng con dâu, một lát sau mới chậm rãi đưa cho Lạc Khâu Bạch, “Tiểu Lạc... Về sau con thay ta giữ đi.”

Lạc Khâu Bạch kinh ngạc há miệng thở dốc, “Ông muốn đem này đó cho con?”

Lão gia run rẩy nắm chặt tay hắn, ánh mắt chớp lên lại xót xa trong lòng, nước mắt mờ mờ, “Chờ ta chết về sau... Thay ta hảo hảo chiếu cố Tiểu Phong, khụ... Ta bồi nó không được cả đời ... Ta hôm nay liền đem nó giao cho con.”

Lời này ý tứ rõ ràng, ông đem thân nhân còn sót lại của mình, vẫn luôn muốn khống chế lại bảo hộ tôn tử, tự tay đưa cho người tôn tử yêu nhất, này không phải mệnh lệnh cùng yêu cầu, mà là một lão nhân trước khi lâm chung, uỷ thác cuối cùng.

Lạc Khâu Bạch hốc mắt có chút chua xót, dùng sức kéo kéo khoe miệng, “Ngài đừng nghĩ nhiều như vậy, bệnh sẽ khá hơn, con còn trông cậy vào cùng ngài tiếp tranh Đoàn Đoàn cùng Kỳ Phong.”

Lão gia lần đầu tiên lộ ra tươi cười trước mặt Lạc Khâu Bạch, cổ họng của ông phát ra tiếng vù vù thở dốc, nhắm mắt lại nghẹn ngào nói, “Trước kia là ta làm sai, Kỳ gia thực xin lỗi con... Về sau không bao giờ sẽ, đây đều là báo ứng... Báo ứng.”

Ông vừa khóc vừa cười, một hơi thượng không đến cơ hồ muốn chết ngất, Lạc Khâu Bạch giúp ông bưng một chén nước, ngồi ở bên cạnh ông nhẹ giọng nói, “Lão gia, từ ngày đó ngài giúp con chấn dao nhỏ, đã không nợ con cái gì.”

Nói xong hắn giúp lão gia kéo kéo chăn, cầm lấy hộp hồng sắc nhẹ nhàng mà nói, “Ngài hảo hảo nghỉ ngơi, lễ vật thực trân quý, con sẽ trân quý cả đời, sự tình trước kia đều đi qua, chúng ta xóa bỏ.”

Lão gia nhắm mắt lại, nước mắt tung hoành, không nói gì thêm.

Lạc Khâu Bạch xoay người cất cái chén, chợt nghe thấy phía sau đột nhiên rầm một thanh âm vang lên, mãnh liệt quay đầu lại phát hiện lão gia quỳ gối trước mặt hắn.

“Lão gia, ngài làm cái gì vậy? Nhanh đứng lên, con chịu không nổi!” Lạc Khâu Bạch biến sắc, nhanh chóng nâng ông dậy.

Lão gia cái gì cũng không nổi, suy yếu toàn thân run run vẫn kiên trì, ông gắt gao mà bắt lấy tay Lạc Khâu Bạch, như là dùng khí lực toàn thân, khàn khàn khóc thút thít, “Con cứu Kỳ gia ba lượt a... Ta lại hại con nhiều như vậy... Con bảo ta như thế nào quên? Giải thích đều không có mặt mũi, hiện tại nơi này chỉ có hai chúng ta, này đó con nhận được khởi...”

Lạc Khâu Bạch trong lòng chua xót lợi hại, ngồi dưới đất dìu ông, nhất thời nói không ra lời.

Mà trên mặt đất hàn khí nặng, ông ho khan càng ngày càng lợi hại, mặt tái nhợt như tờ giấy, lúc này ông run rẩy lấy ra một cái bao màu đỏ cẩn thận cất chứa, mặt trên thêu long phượng kim tuyến, ông nhét vào trong tay Lạc Khâu Bạch, dùng sức xả xuất một tia cười, hàm nước mắt nói, “Tiểu Lạc... Mở ra nhìn xem, khụ khụ...”

Lạc Khâu Bạch ngón tay cũng bắt đầu phát run, cởi bỏ gói đỏ, bên trong là một đôi vòng tay xanh biếc phi thủy.

Kỳ lão gia tử trảo tay Lạc Khâu Bạch vỗ vỗ, dứt quãng nói, “... Đây là của bà nội Tiểu Phong... Khụ khụ, khi còn sống lưu lại cho cháu dâu... Ta giữ đã hơn 20 năm... Tiểu Lạc, hiện tại tặng cho con... Giúp ta hảo hảo chiếu cố Kỳ gia cùng Tiểu Phong, tha thứ cho ta...”

Lạc Khâu Bạch nhắm mắt lại, một giọt nước mắt nện ở vòng tay, trong tim đau đớn.

Một đôi vòng tay này đối với Kỳ lão gia mà nói không chỉ là một đôi vòng tay, đây là lời chúc phúc của người bạn già đi theo ông với tôn tử chúc phúc cùng tán thành với người Kỳ gia, hiện giờ ông quỳ trên mặt đất, tự tay đưa cho Lạc Khâu Bạch.

“Lão gia, liên tính không có cái này con cũng sẽ không rời đi Kỳ Phong, con muốn không phải là nghi thức cũng không phải ai thừa nhận, con chỉ muốn Kỳ Phong, trước kia như vậy sau này cũng vậy.”

Kỳ lão gia xả xuất một chút tươi cười, rơi nước mắt gạt đầu, “Hảo... Hảo hài tử, trước kia là ta mất mù...”

Ông nói chuyện, như là dùng khí lực cuối cùng, suy sụp lại suy yếu đảo sang một bên, lúc này cửa phòng mở ra, Kỳ Phong đi tới nhìn đến trước mắt một màn lộ ra thần sắc kinh ngạc, y bước nhanh đi vào trong phòng, lão gia đã nói không nên lời, nhưng có thể nhận ra là Kỳ Phong tiến vào.

Ông một bàn tay bắt lấy Lạc Khâu Bạch, một tay khác bắt lấy Kỳ Phong, dùng khí lực toàn thân đem hai người mạnh tay đặt cùng một chỗ, chảy nước mắt dùng sức tưởng muốn nói cái gì, nhưng trong cổ họng như là nhét vào cái gì vậy, ông đau khổ chống, không chịu buông tay.

Kỳ Phong nhìn thoáng qua vòng tay nên đều hiểu được, nhất thời hốc mắt chua xót, nắm chặt tay lão gia, “Ông nội, con tha thứ cho ông.”

Lão gia như là rốt cục tâm sự, một giọt nước mắt trượt xuống, nắm thật chặt tay giao thiệp của hai người, trước lúc hôn mê một khắc cuối cùng đều không có buông ra.

Bác sĩ xông tới, toàn lực cứu giúp lưu lại một cái mạng của lão gia, Lạc Khâu Bạch cầm trong tay vòng tay đứng ở cửa sổ, Kỳ Phong từ phía sau lưng ôm lấy hắn, trầm giọng nói một câu, “Cháu dâu Kỳ gia.”

Lạc Khâu Bạch lập tức bật cười, đá y một cước, “Tới địa ngục đi.”

Giờ phút này ánh mặt trời vừa lúc lên cao, mùa mưa ở S thị rốt cục chấm dứt, hoa viên Kỳ gia nhà còn trùng kêu vang thanh thanh, vẻ lo lắng giờ phút này đều đã tan thành mây khói.

Mùa hè này, S thị vẫn phi thường náo nhiệt, ngựa xe như nước.

Lạc Khâu Bạch làm diễn viên chính mấy bộ phim truyền hình toàn bộ xong, vừa lúc bắt kịp kỳ nghỉ dài hạn ngày mồng 1 tháng 5 tiểu nghỉ dài hạn cùng kỳ nghỉ hè hoàng kim, tỉ lệ xem tăng lên, hắn hoàn toàn xứng đáng danh hiệu “Thu thị vương”, lực áp hồng tinh, từ khi xuất viện bắt đầu công tác không ngừng.

Mà bên kia, phim lớn quốc tế Chiến Tranh Sử Thi hắn tham diễn lúc chiếu phim không được thành công, hắn tuy rằng không phải diễn viên chính, nhưng sức diễn nhân vật kia cũng có không ít phần diễn so với nhân vật chính. Đạo diễn Pierre Tư lần đầu tiên hợp tác với Châu Á, buông tha minh tinh đại bài, lựa chọn hắn lúc ấy chỉ có thể tính là hồng nhân minh tinh, ở Hollywood lấy được thành tích xinh đẹp, còn cầm không ít giải thưởng, Lạc Khâu Bạch gương mặt duy nhất Châu Á cũng đưa tới một mảnh khen ngợi, thành công xâm nhập ảnh đàn quốc tế, còn bị người phong cho danh quốc “Bạch quốc tế”, nhất thời nường tay.

Cuối tuần này, Riddle Công Phu Chi Hồn rốt cục hơi khô thể tre, Lạc Khâu Bạch thay đổi hình tượng trước, lần đầu thử đóng phim hình động kỳ huyền mật thể, khi quay chịu mệt nhọc, toàn bộ tự mình ra trận, sau khi ra ngoài, đưa tới một mảnh trầm trồ khen ngợi, điện ảnh chưa chiếu đã rất nóng.

Đi công tác hơn nửa tháng, Lạc Khâu Bạch trong lòng thật sự là nhớ thương Kỳ Phong, trước ba ngày ngồi máy bay trở lại, hắn không chút nghi ngờ paparazzi có thể đào được tin tức hắn về nước, cũng dự liệu được fan quốc nội có khả năng nhiệt tình hơn fan nước ngoài, nhưng khi đeo kính râm từ sân bay ra, vẫn là bị một màn tấp nập trước mắt hoảng sợ.

Hắn đứng ở tại chỗ tả hữu nhìn, Trịnh Hoài Giang gõ đầu hắn một chút, “Cậu không đi ra ngoài nhìn lung tung cái gì đấy?”

Hiện tại Lạc Khâu Bạch tuy rằng thân thuộc giải trí Lưu Bạch, nhưng Trịnh Hoài Giang là người đại diện đầu tiên của hắn, Công Phu Chi Hồn cuộn phim này là do anh ta hỗ trợ xe chỉ luân kim (làm mối), cho nên trong quá trình quay phim tự nhiên là anh ta phụ trách công tác của Lạc Khâu Bạch.

“Tôi đang nhìn có phải lát nữa Diệp Thừa, Mạnh Lương Thần vài người tai to mặt lớn sẽ xuất hiện, sân bay sao lại có nhiều người như vậy.”

Trịnh Hoài Giang cười nhạo một tiếng, dùng bộ dáng nhìn thổ bào tử (tên nhà quê) nhìn hắn, “Tôi kính nhờ cậu có đầu óc chút đi, như thế nào cùng nhiều đại đạo quốc tế hợp tác vẫn ngốc như vậy? Lạc Khâu Bạch tiên sinh, cậu đỏ, cậu bây giờ là đại bài, đầu mang theo hai chữ ‘Quốc tế’, không cần tự coi nhẹ mình OK?”

Lạc Khâu Bạch ho khan hai tiếng, vẫn là cảm thấy có chút giống như nằm mơ, thẳng đến khi đi ra, fan tập nập bắt đầu lớn tiếng hét chói tai, có tiểu cô nương cổ họng đều hảm ách, còn không ngừng mà la “Khâu bạch tối bổng!” “Bạch bạch em yêu anh!”

Vô số hoa tươi cùng tiếng vỗ tay đánh úp lại, rất nhiều fan trong tay còn cầm bảng đèn huỳnh quang đủ mọi màu sắc, mặt trên viết “Bạch bạch No. 1 “Lạc thủy chi khâu có bạch bạch” “Vương giả trở về” linh tinh quảng cáo, Lạc Khâu Bạch mới ý thức tới mình đã không còn là người là người chỉ biết cầm đầu đóng phim, có tái chăm chỉ cũng sẽ bởi vì khuôn mặt không đủ suất mà bị người ta pass Lạc Khâu Bạch nữa rồi.

Sân bay chật như nêm cối, rất nhiều cảnh vệ tiến đến duy trì trật tự, Lạc Khâu Bạch một đường kí tên mỗi tay, chờ đến khi đi ra sân bay đã là hơn ba tiếng sau.

Dựa theo hành trình, hắn còn phải đi Tinh Huy thảo luận một phần hợp đồng chụp hình quảng cáo, đi theo Trịnh Hoài Giang vừa đi vào đại lâu, liền nhìn đến xa xa có người tranh cãi ầm ĩ.

Trong đó một nam nhân diện mạo không tồi là người trước đó vài ngày tuyển tú đứng thứ 10, nhưng căn bản không có gì nổi tiếng, thấp hơn cả 18 tiểu minh tinh. Lúc này cậu ta đứng trong đại sảnh, chỉ vào một nam nhân đang cúi đầu chửi ầm lên, “Nhìn anh đi! Vô dụng phế vật! Có cái chén cũng bưng không được, tôi thuê anh có ích lợi gì, cho anh làm trợ lý còn không bằng nuôi một con chó, ít nhất còn tiết kiệm một chút!”

“Lý Kim Hâm, nghe nói anh trước kia vẫn là người đại diện Khải Đức? Anh ngu ngốc như vậy còn làm người đại diện, công ty như thế nào cho tôi thứ chó như anh!”

Cậu ta một cước đá đi qua, nam nhân sợ hãi rụt rè lập tức bị gạt ngã, bởi vì nơi này là Tinh Huy không phải Khải Đức, cho nên bảo an không có lên trước cũng không ai xen vào việc của người khác.

Nghe được tên này, Lạc Khâu Bạch lập tức dừng lại cước bộ, lúc này liền nhìn tiểu minh tinh kia lại đánh anh ta một bạt tai, “Lau khô giày cho tôi, dùng y phục của anh lau!”

Lý Kim Hâm khom lưng xuống lau giày cho cậu ta, không cẩn thận làm rơi cái lon bên cạnh, anh ta vội vàng đuổi theo, nhưng cái lon lại lăn đến dưới chân Lạc Khâu Bạch.

Lạc Khâu Bạch xoay người nhặt lên, Lý Kim Hâm ngẩng đầu chống lại ánh mắt của hắn, trong nháy mắt dị thường nan kham, mặt hoàn toàn đỏ lên.

Lạc Khâu Bạch như thế nào đều không nghĩ tới lại ở chỗ này một lần nữa gặp Lý Kim Hâm, người đại diện này tại Khải Đức đem hắn đi bán vô số lần, đã từng chỉ vào mũi hắn chửi ầm lên: “Nhìn cậu tưng dạn, không mặt không mũi, muốn bối cảnh không có bối cảnh, bộ dạng cậu như vậy còn muốn vào giới giải trí? Cũng không tát nước tiểu vào mình đi đức hạnh cái gì!”

Lý Kim Hâm co rúm lại một chút, sắc mặt khó coi như heo, nhìn nhìn phía sau tiểu minh tinh bão nổi, bài trừ một tia nịnh nọt tươi cười rút hai bàn tay của mình ra, “Nguyên lai là Lạc ca ngài a... Đa tạ đa tạ, trước kia là tôi có mắt như mù, tôi đáng chết, ngài... Ngài đại nhân không nhớ tiểu nhân... Bây giờ có thể nể tình giao tình trước kia giúp... Giúp giúp tôi?”

Bên cạnh vệ sĩ muốn đuổi người, Lạc Khâu Bạch cười cười đem lon một lần nữa đưa cho anh ta, “Tiên sinh vị nào? Nói tôi đều nghe không hiểu, đồ vật trả lại cho anh, lần sau phải cẩn thận một chút.”

Nói xong anh ta đưa khăn tay cho anh ta, một lần nữa đeo lên kính râm đi.

Lý Kim Hâm giờ phút này còn ngồi xổm tại chỗ, thành đối tượng cười nhạo của mọi người, hận không thể một đầu đâm chết. Anh ta như thế nào cũng không nghĩ Lạc Khâu Bạch tôm tép, một ngày kia sẽ trở thành minh tinh quốc tế đại hồng đại tử, hiện giờ anh ta ngồi xổm, Lạc Khâu Bạch đứng, trên cao nhìn xuống, khác nhau một trời một vực, anh ta hổ thẹn mất thể diện một câu cũng nói không nên lời.

Lúc đang trao đổi chụp hình quảng cáo, Kỳ Phong điện thoại tới, nói đã lái xe ở dưới lầu chờ hắn, tiểu tử kia không thể chờ đợi được muốn tìm ba ba, cho nên Trịnh Hoài Giang liền mang theo bé đến phòng họp.

Hội nghị chấm dứt, Lạc Khâu Bạch ôm nhi tử một bên cùng Trịnh Hoài Giang nói chuyện phiếm, một bên đi ra ngoài, lúc này chợt nghe đến sau lưng có người gọi hắn, “Khâu Bạch.”

Hắn quay đầu đầu, nhìn thấy người tới sững sốt một chút, Trịnh Hoài Giang vừa thấy tư thế này, thức thời tìm lý do ly khai, trong lúc nhất thời toàn bộ hành lang chỉ còn lại có Lạc Khâu Bạch cùng Đoàn Đoàn, còn có người đứng đối diện, hồi lâu không thấy Mạnh Lương Thần.

Lạc Khâu Bạch kinh ngạc nhíu lông mày, “Đã lâu không gặp.”

Trong ngực Đoàn Đoàn nháy mắt, nhìn Mạnh Lương Thần liếc mắt một cái, “Ba ba, chú này là ai a?”

“Một người bạn của ba ba.” Lạc Khâu Bạch thần nhiên mở miệng, cười nhéo khuôn mặt nhi tử một chút, ngẩng đầu thần nhiên chào hỏi.

Mạnh Lương Thần vẫn giống như trước anh tuấn như vậy, chẳng qua già hơn một chút, cằm còn mọc một chút râu mép, hắn ta nhìn nhìn tiểu tử kia trong ngực Lạc Khâu Bạch, một lát sau mới chậm rãi mở miệng, “Khâu Bạch, lâu như vậy không gặp, có rảnh uống một ly không?”

Lạc Khâu Bạch kêu Kỳ Phong lên tiếng chào hỏi, cùng Mạnh Lương Thần đi xuống quán cà phê Tây Tư dưới lầu của Tinh Huy.

Tiểu tử kia vẻ mặt tò mò nhìn Mạnh Lương Thần, thấy hắn ta tương đối giống Phong Phong, trong lòng nhỏ giọng nói thầm, cái chú này không suýt bằng Phong Phong, nhìn ánh mắt ba ba cũng không nhiệt bằng Phong Phong, vừa thấy liền không xứng với ba ba.

Nhiều năm như vậy, nơi này vẫn không có đổi bộ dáng, nhưng hai người lại không đến thường xuyên. Cùng Mạnh Lương Thần hơi tang thương so sánh với, Lạc Khâu Bạch ngược lại càng thêm trẻ, hắn đã sắp 30 tuổi, nhưng vẫn ôn hòa nhẹ nhàng, khoe miệng thủy chung treo một tia cười nhợt nhạt, áo sơ mi đơn giản màu trắng và quần bò, hoàn toàn nhìn không ra hắn đã là minh tinh đại hồng đại tử.

“Khâu Bạch, chúc mừng em cầu nhân đến nhân.” Mạnh Lương Thần nói chính là vị trí hiện giờ của Lạc Khâu Bạch trong giới giải trí.

Lạc Khâu Bạch kéo kéo khoe miệng, “Vận khí tốt thôi, chuyện trước còn chưa kịp nói một tiếng đa tạ.” Hắn nói chính là năm đó “Tam giác luyện” hủy diệt hắn, Mạnh Lương Thần chủ động chịu trách nhiệm.

Nhắc tới chuyện năm đó, Mạnh Lương Thần trên mặt lộ ra một tia cười khổ, “Đây chẳng qua là anh bồi thường, hướng hồ anh làm không đủ, năm đó anh không nên không buông xuống Thanh Lưu đi trêu chọc em, hoặc là nếu sớm một chút thừa nhận quan hệ của chúng ta, cũng sẽ không phát sinh chuyện như vậy, rốt cuộc là anh thực xin lỗi em.”

“Chuyện năm đó tôi đều không nhớ rõ, còn đề nó làm như thế nào.” Lạc Khâu Bạch nở nụ cười một chút, nhẹ giọng mở miệng. Năm đó ai sai ai đúng đã không còn ý nghĩa, hắn là người rất bao che khuyết điểm, hiện giờ trái tim bị Kỳ Phong chiếm đầy, thậm chí hồi ức đều không nguyện ý chia cho người khác một chút ít.

Một câu ngăn chặn câu nói sau của Mạnh Lương Thần, hắn ta nhìn người trước mắt bữa bãi tiêu sái, giờ tay nhắc chân tất cả đều tiêu sái tự nhiên Lạc Khâu Bạch, không bao giờ là người ở trước mặt hắn ta ủy khuất chính mình, dùng một đôi mắt si tình ánh mắt yên lặng nhìn chăm chú tiểu đệ của hắn ta.

Hắn tựa như một viên ngọc thô, chưa tạo hình đã bị mình ném xuống, hiện giờ phong cảnh chính mậu, đâm vào ánh mắt đều có chút chua xót.

“Hai năm nay đều không thấy anh đóng phim, vội cái gì?” Lạc Khâu Bạch đối với người nam nhân này quá quen thuộc, không có tình yêu, hắn cũng nhìn hiểu mỗi một ánh mắt của hắn ta, cho nên lúc hắn ta nhìn mình trong nháy mắt, hắn thông minh dời đi đề tài.

“Phim đều bị Lạc đại minh tinh chiếm, chỗ nào còn cho anh.” Mạnh Lương Thần cười nhếch khoe miệng, hắn ta hiện giờ tình trạng đích xác không tốt, năm đó tam giác luyện, đồng tính luyện ái này hai cái mũ đối với sự nghiệp của hắn ta cơ hồ là hủy diệt đả kích, hắn ta từ thiên vương siêu sao nhanh chóng suy bại thành người nhàn hạ, coi như là báo ứng.

“Hôm nay hợp đồng của anh và Tinh Huy đến kỳ, về sau khả năng cũng sẽ không tiếp tục, về phần đóng phim, kỳ thật muốn hợp tác với em một lần, bất quá hiện tại giá trị con người em khác anh đã trào cao không nổi.”

Mạnh Lương Thần ra vẻ thoải mái làm Lạc Khâu Bạch nở nụ cười một chút, “Có cơ hội có thể, bất quá Kỳ Phong có đồng ý hay không cũng khó nói.”

Mạnh Lương Thần tay dừng một chút, sắc mặt thay đổi, nửa ngày mới nói, “Lần này không thay đổi, là anh ta?”

“Ân, nếu có kiếp sau cũng sẽ không thay đổi, anh cũng biết tôi là người tử triền lạn đả, một khi nhận đúng người kia liền sẽ không dễ dàng buông tay.”

Lạc Khâu Bạch nhắc tới Kỳ Phong vẻ mặt ôn nhu trước mắt, Mạnh Lương Thần lộ ra một tia cười khổ, hẳn ta đương nhiên biết Lạc Khâu Bạch có bao nhiêu si tình không dời, những điều này là do hẳn ta tự mình thể nghiệm, chỉ bất quá hẳn ta cũng biết, Lạc Khâu Bạch một khi bị thương tâm, buông, như vậy cả đời liền sẽ không quay đầu lại, quyết đoán quyết tuyệt, yêu mê, dứt khoát rõ ràng.

Mạnh Lương Thần chỉ cảm thấy miệng tràn đầy chua xót, cứ việc hẳn ta đã quyết định buông tay, nhưng nhìn thấy bộ dáng hiện giờ của Lạc Khâu Bạch, vẫn cảm thấy có chút buồn.

Hắn ta nhìn Đoàn Đoàn đang uống sữa, nửa ngày mới mở miệng, “Đứa nhỏ này chính là nhi tử của em mà truyền thông nhắc tới? Thật rất đáng yêu.”

Lạc Khâu Bạch vỗ vỗ đầu nhi tử, “Đoàn Đoàn, gọi chú.”

Đoàn Đoàn ngoan ngoãn gọi người, giống tiểu miêu oa trong ngực ba ba, hai con mắt cong lên, lộ ra hai tiểu má lúm đồng tiền, cười giống tiểu phật Di Lặc.

Mạnh Lương Thần thực thích tiểu hài tử, từ trước kia đến hiện tại đều không thay đổi, đáng tiếc hẳn ta là đồng tính luyến ái không hơn không kém, đã từng nghĩ qua nuôi một hài tử, lại bởi vì sợ scandal cuối cùng không thực hành, hiện giờ nhìn thấy Lạc Khâu Bạch quang minh chính đại mang theo nhi tử, tiểu tử kia lại lạnh lợi đáng yêu, hẳn ta cười cảm thán một câu, “Khâu Bạch, em thật may mắn, có thể thu dưỡng một tiểu tử bộ dạng giống người mình thích.”

Lạc Khâu Bạch nghiền ngẫm nhú lông mày, vuốt mặt nhi tử hạ giọng nói, “Không sai, thực may mắn, chẳng qua không phải thu dưỡng mà là thân sinh, từ trong bụng tôi lấy ra.”

Mạnh Lương Thần đột nhiên ngăn người, Lạc Khâu Bạch thực đậm nở nụ cười một chút, “Thực buồn cười đi? Tôi cũng không rõ vì cái gì sẽ như vậy, nhưng sự tình đã xảy ra, tôi ngay từ đầu cũng không tin, nhưng tôi chỉ cùng một người thượng giường, không phải do tôi không tin, phụ thân khác của hài tử là Kỳ Phong, tiểu tử kia rất giống anh ấy có phải không?”

Mạnh Lương Thần hoàn toàn bối rối, mặt trở nên tái nhợt vô cùng, hẳn ta như thế nào cũng không thể tin được đây là thật, nhưng ánh mắt Lạc Khâu Bạch nghiêm túc như vậy, hẳn ta quen biết hẳn nhiều năm như vậy, tự nhiên phi thường hiểu được.

Một câu kia “Đời này chỉ cùng một người trên giường” “Một phụ thân khác của hài tử là Kỳ Phong” lập tức đau đốn màng tai, hẳn ta nửa ngày nói không nên lời một câu.

Hắn ta cũng không biết vì cái gì sẽ như vậy, lần đầu nghe liền tin tưởng, có lẽ là Lạc Khâu Bạch không lừa hẳn ta, có lẽ là trực giác của hẳn ta quá nhạy, nhìn Đoàn Đoàn nghiêng đầu về mặt ngực hồ hồ nhìn hẳn ta, tay chân hẳn ta lạnh lẽo.

Nguyên lai, hẳn ta không chỉ có sai lầm là bỏ rơi một người nam nhân đã từng yêu sâu sắc mình, còn mất đi một hài tử đáng yêu cùng tư cách phụ thân...

Vừa lúc đó, điện thoại của Lạc Khâu Bạch vang lên, Kỳ Phong trầm thấp không vui nói, “Sao em còn chưa ra? Không biết anh đang chờ em sao?”

Lạc Khâu Bạch buồn cười một tiếng, “Tổng cộng mới 15 phút đồng hồ anh còn chờ không kịp, nếu không liền thưởng anh đi giúp em mua một cái pizza trở về đi, em muốn vị tiêu đen.”

Tiểu tử kia nghe thanh âm của Kỳ Phong ánh mắt lập tức sáng lên, dùng cả tay chân bò lên bả vai Lạc Khâu Bạch, tiểu thật trảo đoạt lấy điện thoại nói, “Phong... Phong Phong, muốn ăn muốn ăn, bánh bao... Canh trứng gà!”

Kỳ Phong hừ lạnh một tiếng, “Muốn ăn thì tự đi mua, ai nguyện ý hầu hạ các người, xuẩn nhĩ tử con trù ăn ra còn biết cái gì? Còn có em Lạc Khâu Bạch, con hư tại mẹ, em rút cuộc muốn anh nói mấy lần, ư?”

Thanh âm của y không lớn, nhưng trong quán cà phê an tĩnh nghe được nhất thanh nhị sở, Mạnh Lương Thần sắc mặt thay đổi, cuối cùng biến thành một tia cười khổ.

Lúc này điện thoại vẫn còn tiếp tục, Đoàn Đoàn kháng nghị không có kết quả, bắt đầu kêu ba ba hỗ trợ, “Anh mua cho con đi, thằng nhóc quần em quá.”

Ai biết Kỳ Phong thế nhưng không trừng mắt, ngược lại nghiêm trang chững chạc nói, “Tham chết? Kia về nhà anh hảo hảo ‘Uy’ em, tranh thủ cho thằng nhóc thêm em trai.”

Lạc Khâu Bạch sắc mặt một cái, lược tiếp theo câu “Cẩn thận bị cắn” tiếp rằng rắc cúp điện thoại.

Lúc này, Mạnh Lương Thần kéo kéo khoe miệng một lát sau mới mở miệng, “Lạc Khâu Bạch, lòng của em thật ác độc.”

Lạc Khâu Bạch tựa như không nghe hiểu có ý tứ gì, “Lời anh nói buồn cười quá.”

Mạnh Lương Thần thâm hút một hơi, rốt cục cũng không thanh tĩnh trung phục hồi lại tinh thần, hắn cho là mình buông xuống, chính là nhìn thấy người vẫn là sẽ đắm chìm tại không thực tế ảo tưởng bên trong, hiện giờ ảo tưởng bị Lạc Khâu Bạch không lưu tình chút nào xao toái, hắn biết hắn là đem mình bãi đang tại cái gì vị trí.

Hắn cười cười, thẳng thắn sống lưng, lúc này Lạc Khâu Bạch đã kinh chuẩn bị đi rồi.

“Tháng sau giải thưởng Kim Ngưu thứ 43, anh được đề cử, anh cá là trong danh sách có em, muốn hay không đánh cược một phen, nhìn xem ảnh để rơi vào tay ai?”

Lạc Khâu Bạch còn thật không biết chuyện này, cười nói, “Hiện tại đánh cược có chút sớm a, vạn nhất tôi ngay cả đề cử đều không có chẳng phải là khừu đại? Bất quá nếu được đề cử, đánh cược này tôi tiếp, Mạnh Lương Thần anh còn nhớ hay không tôi đã nói, một ngày nào đó sẽ đả bại anh.”

Hai người nhìn nhau mỉm cười, hiềm khích lúc trước cùng những hồi ức chôn sâu đồng thời tan thành mây khói, từ hôm nay trở đi, Mạnh Lương Thần vẫn thuộc về bất luận kẻ nào, lại duy độc không thuộc về Lạc Khâu Bạch, bởi vì hắn đã không cần.

Lạc Khâu Bạch ôm tiểu tử kia đứng dậy rời đi, Đoàn Đoàn còn đặc biệt ngoan nói “Chú tái kiến”, đi tới cửa, Mạnh Lương Thần gọi lại hắn, “Khâu Bạch.”

Lạc Khâu Bạch cước bộ dừng lại lại không quay đầu lại.

“Chúc em hạnh phúc.”

Cửa đẩy ra, vang lên tiếng chuông, Lạc Khâu Bạch thực đậm nở nụ cười một chút đi ra quán cà phê, nghênh đón hắn chính là Kỳ Phong cầm theo pizza cùng bánh bao, nam nhân ôm chầm hắn cùng hài tử, hai người hoàn toàn không để ý chung quanh, ôn nhu hôn nhau, ngồi trên xe xoay người ly khai.

Từ đầu đến cuối, Lạc Khâu Bạch đều không có quay lại.

Ngồi ở trên xe, đi ngang qua cầu vượt, đối diện một tòa nhà cao tầng là quảng cáo đồng hồ to của Lạc Khâu Bạch, rực rỡ dưới ánh đèn, toàn bộ thành thị dần đầy ảnh chụp hắn.

Vị trí này đã từng thuộc về Mạnh Lương Thần, hắn ta được dán ở chỗ cao nhất, giống vương giả quân lâm thiên hạ quan sát chúng sinh, cao không thể leo tới, Lạc Khâu Bạch tiểu nhân vật chỉ xứng đứng dưới một ngày mưa còn bị người ta đào thải, lặn lẽ mà nhìn lên, nhưng hiện giờ Lạc Khâu Bạch thay thế được hắn ta, thành tân chủ nhân vị trí này, dấu hiệu một thời đại siêu sao mới tinh sắp tới.

“Nhìn cái gì đấy?” Kỳ Phong quay đầu hỏi hắn.

Lạc Khâu Bạch cười quay đầu, “Xem em bộ dạng như thế nào suýt như vậy, thuận tiện bồi phục một chút ánh mắt của anh thật không sai, liếc mắt một cái liền coi trọng em.”

Kỳ Phong hừ lạnh một tiếng, thâm mắng một tiếng “Đừng tự mình đa tình”, nhưng lỗ tai dưới ngọn đèn nhiễm xuất một tầng đỏ ửng.

91. Chương 94

Chương 94

Một tháng sau, Công Phu Chi Hồn chính thức chiếu phim, là phim lớn quốc tế thứ hai của Lạc Khâu Bạch, hẳn vẫn là nam chính hoàn toàn xứng đáng, ánh mắt tự nhiên kiêu tức kinh động phòng bán vé, ngày đầu tiên chiếu bán hơn 5000 vạn, tất cả mọi người cười xưng Lạc Khâu Bạch đã không chỉ là “Thu thị vương”, vẫn là “Ông vua phòng bán vé” đạo diễn ưu ái nhất, quả thực diễn cái gì hồng cái đó, thế cường thịnh thế không thể đỡ.

Kết thúc đợt tuyên truyền dài lâu, Lạc Khâu Bạch rốt cục có một đoạn ngày nghỉ thanh nhàn, hẳn từ chối mười mấy hợp đồng quảng cáo, chỉ chọn hai ba cái phim sáu tháng cuối năm mới quay, triệt để cho mình nghỉ ngơi, chuẩn bị không có việc gì ở nhà đùa đùa nhit tử, Phong Phong béo lạnh lợi.

Nhưng khi hẳn rốt cục rảnh, Kỳ Phong lại đột nhiên không thấy bóng dáng, trước kia y đối với công tác của Lạc Khâu Bạch cực độ chán ghét, nói hẳn có công tác quên chồng, không tuân thủ nữ tắc, không hiền lành linh tinh loạn thất bát tao mê sảng, nhưng gần đây một đoạn thời gian y lại xuất quỷ nhập thần, không về nhà thì thôi, Lạc Khâu Bạch truy vấn cũng chỉ nói công tác rất bận, nếu tái truy vấn, y sẽ phát giận, sau đó nóng nảy đi lên lại gặm lại cắn, thẳng đến khi đem Lạc Khâu Bạch gây sức ép không sức lực mới bỏ qua.

Liên tiếp mấy lần như vậy, Lạc Khâu Bạch cảm thấy mình đã giống lão niên, thậm chí chân nhuyễn, eo mỗi lưng đau, cả dì Trương cũng nhịn không được nói “Lạc thiếu gia, người trẻ tuổi cũng phải kiềm chế chút, nếu phá thận, là chuyện cả đời, đến uống một chén canh bò tiên bổ đi.”

Nói xong bà chọc mắt Đoàn Đoàn, để Lạc Khâu Bạch uống một chén lớn.

Lúc Kỳ Phong cười quỷ dị, tiểu tử kia vẻ mặt tham ăn lại tò mò hỏi “Ba ba cái gì gọi là canh bò tiên? Đoàn Đoàn cũng muốn uống”, Lạc Khâu Bạch triệt để buông tha truy vấn.

Đại điều quái con mẹ nó anh yêu làm gì liền làm đi, lão tử mông đau, không quản!

Sau đó, Kỳ Phong vẫn cứ không thấy bóng người, cũng không biết đang đùa cái gì miêu nị. Lạc Khâu Bạch ở nhà nhàn không có chuyện gì, tìm Trịnh Hoài Giang nhìn kịch bản, nhân gia nói “Cậu cũng không phải người Tinh Huy, Công Phu Chi Hồn đều quay xong, tôi còn chuyện gì đâu”, Lạc Khâu Bạch đến mức nổi giận trong bụng, lại hẹn Diệp Thừa đi ra uống cà phê, kết quả người này trực tiếp nói một câu “Cậu nghỉ lại không tha lão tử, đừng kéo thêm cừu hận”, tiếp rằng rắc một tiếng liền cúp điện thoại của hẳn.

Lạc Khâu Bạch đối với màn hình dùng sức nhe răng, không rõ mình tại sao lại đột nhiên thành người nhàn rồi nhất trên toàn thế giới, rơi vào đường cùng, hẳn chỉ có thể mỗi ngày mang theo Đoàn Đoàn cùng Phong Phong béo ăn ngủ, ngủ ăn, nửa tháng, hai tiểu tử kia cả hẳn đều dưỡng béo một vòng lớn.

Cũng vừa lúc đó, Lạc Khâu Bạch nhận được một tin tức tốt, giải thưởng Kim Ngưu thứ 43 quả nhiên đứng hạn tới.

Kim Ngưu trong giới giải trí địa vị số một, vinh dự đại biểu ảnh đàn Hán Ngữ cao nhất, cùng Cách Lâm xưng song hùng, nhưng so với Cách Lâm phân lượng còn nặng hơn, có thể nói có thể được giải thưởng tiêu kim nhân trong Kim Ngưu là phương hướng của rất nhiều diễn viên cả đời cố gắng, hàm kim lượng tự nhiên không cần nói cũng biết.

Năm nay giải thưởng cạnh tranh kịch liệt, không chỉ có đầu tư thượng triệu, cũng có đại chế tác chúng tinh tập hợp lại, mà Manh Âm phim lấy đề tài tâm lý học phạm tội, phí tổn cơ hồ là chỉ là số lẻ với người khác, xong ra ôm chặt, đạt được 6 đề cử phim truyện xuất sắc nhất, đạo diễn xuất sắc nhất.

Lạc Khâu Bạch cũng bởi vì bộ phim điện ảnh này, đạt được đề cử nam chính xuất sắc nhất, ứng chứng Mạnh Lương Thần đặt cược, mà đồng thời nhập vảy danh sách hấp dẫn kịch tính.

Lạc Khâu Bạch —— Manh Âm

Diệp Thừa — Cổ Đô Mật Thám

Mạnh Lương Thần — Yêu Quay Đầu

3 người được đề cử, toàn bộ đã từng tham diễn Tà Dương Ca cực thịnh một thời, đã từng hợp tác hiện giờ là đối thủ, hơn nữa 3 người không rõ quan hệ, đưa tới một mảnh oanh động, cuộc đua nam chính xuất sắc nhất cũng thành tiêu điểm vạn chúng chờ mong lần này của Kim Ngưu.

Vốn là Lạc Khâu Bạch đối với giải thưởng nhìn thực đậm, nhưng hiện giờ cùng Mạnh Lương Thần đánh cuộc nếu đã định ra, hẳn sẽ hoàn toàn tin tưởng, trước tiên một chuẩn bị tốt quần áo diễn lễ. Ai tưởng đến Kỳ Phong nghe nói bọn họ đánh cuộc xong, sau đó hành tung xuất quỷ nhập thần, mỗi ngày chạy về nhà, còn đem quần áo Lạc Khâu Bạch đã sớm chuẩn bị tốt toàn bộ tịch thu, cố ý kêu chuyên gia thiết kế tây trang giá trị xa xỉ, nhan sắc cũng là định rồi lại định, toàn diện, nghiêm cẩn nghiêm túc, quả thực so với Lạc Khâu Bạch đường sự còn để bụng.

Cuối cùng Lạc Khâu Bạch rõ ràng đem chuyện đều giao cho Kỳ Phong đi làm, mình phải tay chồng, dù sao với hắn mà nói mặc cái gì, dùng cái gì đều không hề gì, đồ có sang cũng không sánh bằng một mảnh tâm của Kỳ Phong, cho nên vô luận y chọn cái gì mình cũng không ý kiến.

Lễ trao giải thực nhanh đã tới, Kỳ Phong làm chủ tịch giải trí Lưu Bạch cũng được mời.

Ngày hôm nay, Lạc Khâu Bạch mặc vào tây trang màu trắng Kỳ Phong nhiều lần quyết định, đứng ở trước gương trước đeo nơ, tóc của hắn vuốt lên, lộ ra cái trán trơn bóng sung túc, một thân nam sĩ, phụ trợ hắn khí vũ hiên ngang, giờ tay nhắc chân ôn nhuận tiêu sái.

Cặp mắt xéch mang theo ý cười, từ trong gương nhìn lại phía sau Kỳ Phong, bình thường không có gì lạ trên mặt đã có mị lực làm người khác dịch không khai tầm mắt.

Người nam nhân này là đồ trân quý của y, giống mỹ ngọc mỗi ngày chà lau, giống như toàn thế giới chỉ có một mình mình biết hắn tốt, cái loại tâm tư giấu ở trong lòng này, muốn nói cho toàn thế giới, lại sợ toàn thế giới mơ ước mãnh liệt, tựa như hiện tại, trước mắt Lạc Khâu Bạch làm y căn bản không khai tầm mắt, thậm chí hiện tại liền muốn khóa hắn, không cho bất luận kẻ nào thấy.

“Như thế nào, có phải em rất suất không, đem Kỳ lão bản đều nhìn góc?” Lạc Khâu Bạch hướng Kỳ Phong trừng mắt nhìn, cười quay đầu lại.

Kỳ Phong mặc quần áo giống Lạc Khâu Bạch, chẳng qua hai người một bạch một hắc, nhưng quần áo mặc ở trên người không xinh đẹp bằng thê tử. Ý dịch quá đầu, trên mặt hiện lên một tia mắt tự nhiên, qua hơn nửa ngày mới cứng rắn mở miệng, “... Coi như vậy đi.”

Phải biết Kỳ Phong luôn luôn khẩu thị tâm phi, thích cũng sẽ không nói thẳng ra, ngược lại sẽ thực không được tự nhiên nói để che dấu nội tâm, hiện giờ y không phát giận, ngược lại nói “Coi như vậy đi”, kia cùng “Thực thích” ý tứ cũng không kém là bao nhiêu.

Lạc Khâu Bạch kinh ngạc nhíu lông mày, “Anh thật sự thích như vậy?”

“... Em thực phiền.” Kỳ Phong gian nan đem tầm mắt chuyển sang một bên, trên mặt hơi hơi hiện lên một tia ngượng ngùng, ngũ quan cùng thân thể cường tráng cao đại, có một loại phản cảm phi thường vi diệu.

Lạc Khâu Bạch thấp giọng nở nụ cười, càng cười càng lớn, chờ đến khi Kỳ Phong rốt cục muốn tức giận, hắn đi lên trước ôm cổ nam nhân, cọ cọ chóp mũi y, “Anh thích về sau cũng chỉ mặc cho anh xem, không bao giờ cho người khác nhìn.”

Kỳ Phong nửa ngày mới hừ một tiếng, xem như ngầm thừa nhận, thê tử của y cuối cùng là đối với người chồng là y còn có chút lương tâm.

Hai người cái trán dán vào nhau, hô hấp cực nóng phun vào chóp mũi nhau, Lạc Khâu Bạch vươn tay vuốt ve ngón áp út trên tay trái của nam nhân đã không lưu lại giới ngăn, trong lòng đột nhiên hạ một quyết định, “Phong Phong, hôm nay em được thưởng, anh thưởng cho em đi?”

Kỳ Phong cúi đầu liếm liếm bờ môi của hắn, “Em muốn cái gì?”

Lạc Khâu Bạch nhượng mày mỉm cười, “Bí mật, chờ đến khi công bố kết quả em sẽ nói cho anh biết.”

Kỳ Phong hiềm thấy nở nụ cười một chút, trong ánh mắt thâm thúy mang theo ôn nhu, “Hảo, nếu em đoạt giải, anh sẽ đưa cho em một phần lễ vật, nếu không đoạt giải, em phải đưa cho anh một phần lễ vật.”

“Uy, không được thưởng đã thực phẩm, anh hoàng thế nhân muốn em tặng lễ vật?” Lạc Khâu Bạch bật cười trềng y liếc mắt một cái.

“Sẽ không, người của Kỳ Phong anh không có khả năng không sánh bằng hai dã nam nhân.”

Kỳ Phong dị thường nghiêm túc đứng đắn nói ra lời này, tự động đem Mạnh Lương Thần cùng Diệp Thừa đưa về hang ngũ “Dã nam nhân”, dù sao nam nhân mà y thấy gần gũi quá mức với thê tử tất cả đều không phải thứ tốt, tất cả đều là đối tượng y canh phòng nghiêm ngặt tử tử.

Một câu dẫn tới Lạc Khâu Bạch cười ha ha, lúc này bên cạnh Đoàn Đoàn ôm Phong Phong béo chạy xuống, liếc mắt một cái liền thấy được ba ba mặc vào bạch tây trang, lúc này hưng phấn mà chạy tới nói, “Oa! Ba ba... Hảo suất!”

Tiểu tử kia khuôn mặt đỏ bừng, mở to mắt to, giống tiểu động vật không an phận bên người Lạc Khâu Bạch đối tới đối lui, trong lòng ngực của nó Phong Phong béo”Miêu nha miêu nha” hai tiếng nhảy xuống, đi theo Đoàn Đoàn đồng thời chạy, hai cái tiểu tử kia nháy mắt đem toàn bộ phòng khách khí thế ngất trời.

Lạc Khâu Bạch một phen ôm lấy tiểu tử kia, “Đoàn Đoàn hôn ba hai cái, cho ba ba chút vận may, chờ buổi tối trở về, chúng ta cùng Phong Phong lấy lễ vật được không?”

“Ân ân!” Tiểu tử kia cười không có ánh mắt, mặt bánh bao dùng sức gật đầu, hai tiểu thịt trảo ôm cổ ba ba, dùng sức hôn vài cái, còn cố ý phát ra thanh âm “Mua”, lảm nhảm, “Đoàn Đoàn ngô... Muốn hôn vài cái, vận vận đều cấp ba ba.”

Tiểu tử kia ngốc hồ hồ lam tất cả mọi người không nhịn được cười, di Trương đứng ở bên cạnh cười trộm.

Thời gian không còn sớm, Kỳ Phong lái xe mang theo Lạc Khâu Bạch một đường đi đến hội trường.

Bởi vì hai người một người là minh tinh lớn tham dự cuộc đua, yêu cầu lên thảm đỏ, một người khác là đại diện công ty giải trí, không có nhiều hình thức như vậy, cho nên nhận thiệp mời thời gian không giống nhau, lúc này, Kỳ Phong đem xe chạy đến yến hội còn có một nơi phải ngừng lại.

Cửa đã có rất nhiều phóng viên cùng truyền thông ngồi xổm, ngọn đèn dầu đẹp mắt cùng đèn flash đan chéo, hiện trường tinh quang rực rỡ, phi thường náo nhiệt.

Kỳ Phong giúp Lạc Khâu Bạch chỉnh lý một chút cổ áo cùng tóc, “Anh không có tiện đi vào cùng em, chúng ta lát nữa gặp trong hội trường, nhớ rõ tuyệt đối không thể bại bởi Mạnh Lương Thần.”

Lúc này đã có rất nhiều phóng viên vây đi lên, Lạc Khâu Bạch hiểu được Kỳ Phong vì hắn suy xét mới tạm nhân nhượng vì lợi ích toàn cục.

Người nam nhân này tính tình tái cổ quái ác liệt, nội tâm cũng mềm mại, chỉ cần là mình không thích, y cả đời cũng sẽ không làm, giống như vì hắn thoái nhượng đã biến thành một loại thói quen phát ra từ bản năng.

Lạc Khâu Bạch trong lòng vừa động, không nói gì, trực tiếp trảo cả vạt Kỳ Phong thấu đi lên hôn lên bờ môi của y.

Bên ngoài lóe ra ngọn đèn, bọn họ đã bị vây quanh, nhưng lúc này trước mắt hắn chỉ có Kỳ Phong, những thứ khác đã không quan tâm.

Kỳ Phong thực khoái kịp phản ứng, dùng sức đem Lạc Khâu Bạch đặt ở lưng ghế dựa đoạt lại quyền chủ động, hai người gần bó như môi với răng, cực nóng lại điên cuồng hôn lên, tiếng nước chắc chắc vang lên, hôn hoàn tất, Lạc Khâu Bạch môi yên hồng, thở hồng hộc.

Rất nhiều phóng viên đã bắt đầu xao cửa sổ, Lạc Khâu Bạch thật sâu mà nhìn Kỳ Phong liếc mắt một cái, cười nói, “Nhớ rõ anh đã đáp ứng, em sẽ đến lấy lễ vật.”

Nói xong lời này, hắn đẩy ra cửa xe, ngênh đón tinh quang cùng đèn flash rực rỡ, ngẩng đầu ưỡn ngực bước lên thảm đỏ.

Thảm đỏ hai bên tụ tập rất nhiều fan, tất cả đều quờ đèn huỳnh quang cùng băng loang loáng, hưng phấn thét chói tai : “Khâu Bạch! Khâu Bạch!”

Fan xé rách cổ họng lại bình lại khiêu, có chút kích động mà rơi nước mắt, Lạc Khâu Bạch cười phát tay, nện bước thông dong, thành thạo.

Thanh âm trào dâng của MC vang lên: “Hiện tại hướng đi tới chính là người được chọn làm ảnh đế, ‘Thu thị vương’ cùng ‘Ông vua phòng vé’, một năm trước cậu ấy với Tà Dương Ca được Cách Lâm trao giải tân nhân xuất sắc nhất, dùng thời gian một năm ngắn ngủi, liên tục đóng Chiến Tranh Sử Thi Công Phu Chi Hồn hai bộ phim quốc tế lớn cao hàm kim lượng, trở thành nam diễn viên dưới 30 tuổi duy nhất xâm nhập ảnh đàn quốc tế ảnh, hiện tại cậu ta lại lấy Mạnh Âm ngóc đầu trở lại, hướng về ảnh đế khởi xướng đánh sâu vào, fan nói cho tôi biết tên của cậu ấy, cậu ấy chính là ——!”

“Lạc Khâu Bạch! ! !”

Diên cuồng hò hét phía chân trời, đèn flash thiểm thành một mảnh, Lạc Khâu Bạch bị MC mời lên đài, “Khâu Bạch đối với giải thưởng lúc này đây có tin tưởng không? Hiện tại tâm tình như thế nào, có cái gì muốn nói không?”

Màn ảnh vào giờ khắc này toàn bộ nhắm ngay hắn, trước kia Lạc Khâu Bạch đối mặt điều này, còn sẽ khẩn trương lòng bàn tay đổ mồ hôi, mà hiện tại hắn cười nói, “Hiện tại điều duy nhất tôi muốn nói chính là, giải thưởng Cách Lâm tôi không chuẩn bị tốt lời kịch, lần này cố ý ở nhà khổ luyện một phen hy vọng có cơ hội có thể phát huy công dụng.”

Một câu khôi hài hài hước đưa tới toàn trường một mảnh tiếng cười, không khí nháy mắt càng thêm thân thiện, MC theo đuổi không bỏ, “Lúc này đây cùng đối tượng scandal Mạnh Lương Thần cùng bạn tốt nhiều năm Diệp Thừa đồng thời được đề cử, cậu có lòng tin đánh bại bọn họ không, giờ phút này đối với bọn họ muốn nói cái gì?”

Vấn đề này có thể xem như xảo quyết, toàn thể giới ai cũng biết Mạnh Lương Thần là đồng tính luyện ái, đã từng thích Lạc Khâu Bạch, mà Diệp Thừa lại là bạn tốt của hắn, lúc này trả lời hơi có vô ý, có khả năng bị người nắm bím tóc, nhưng Lạc Khâu Bạch một chút cũng không khẩn trương, ngược lại buồn cười một tiếng nói, “Tôi chúc nhị vị lên đài ngàn vạn lần không cần giống tôi căng thẳng quên lời kịch, nên đánh sao nhỏ liền đánh sao nhỏ, dù sao lên đài không ai thấy được.”

Một câu tứ lạng bạt thiên cân, cả phóng viên xảo quyết đều không nhịn được cười, fan càng kích động mà ngao ngao thét chói tai, lúc này trong đám người một mảnh xôn xao, có người quát to một tiếng “Mạnh Lương Thần cùng Diệp Thừa đến!” Tiếp toàn bộ thảm đỏ nhấc lên cao trào.

Chỉ thấy Mạnh Lương Thần cùng Diệp Thừa thật sự một trước một sau đi tới, bọn họ phía sau còn đi theo Sâm Xuyên hồi lâu không thấy, Tô Lệ Mân, còn có thành viên đoàn phim đồng thời hợp tác, bọn họ cười Lạc Khâu Bạch phát tay, ba ảnh đế được đề cử hai năm sau tái tụ, đèn loang loáng diên cuồng lóe ra.

Lạc Khâu Bạch bật cười một tiếng, Diệp Thừa một cái bước xa chạy tới trước mặt hắn, anh ta hôm nay mặc âu phục xanh biếc khổng tước, cả người tư thế oai hùng bồng bồng, một bàn tay ôm bả vai hắn, “Hôm nay ai làm ảnh đế thì mời khách, Khâu Bạch tôi nhất định phải ăn một bữa ăn của cậu!”

Lạc Khâu Bạch ha ha mỉm cười, đưa tay tap bả vai anh ta một chút, lúc này Mạnh Lương Thần đi tới, hắn ta mặc lễ phục màu đen, trầm ổn cẩn thận, “Khâu Bạch, còn nhớ rõ đánh cuộc không? Anh cũng sẽ không tùy tiện nhận thua, tiền mời tiền đều chuẩn bị tốt.”

“Vậy nói định rồi, hôm nay bữa cơm này ai cũng dùng cùng tôi đoạt.” Lạc Khâu Bạch cười ôm bả vai hai người, mọi người ồn ào, như hảo huynh đệ cố ôm chầm bọn họ, ân cừu mỉm cười, khoái môn tiếng vang lên, giờ khắc này dừng hình ảnh vĩnh hằng.

Bên cạnh tiểu cô nương kích động mà mặt đỏ tai hồng, thét chói tai liên tục, không ngừng mà hô “Mạnh chết!”

Cùng lúc đó, internet trực tiếp diên cuồng.

“Có một loại yêu tên là buông tay, Mạnh Lạc đang tỏ vẻ tan nát cõi lòng, anh anh anh.”

“Hôm nay tôi mới phát hiện mình không phải theo phe Diệp Lạc, mà là phe khuê mật, hảo hữu ái!”

“Nhiều năm cháu dâu chịu đựng mẹ chồng, phe Kỳ Lạc quá cường tráng, này toan thích quả thực không thể tin được!”

...

Sau khi lên thăm đồ tình quang rạng rỡ xong, trao giải diễn lễ lập tức bắt đầu, Lạc Khâu Bạch ngồi vào vị trí an vị, phía sau là Diệp Thừa, Mạnh Lương Thần, còn có Sâm Xuyên, Tô Lệ Mân vài người quen, bên cạnh là nhân viên chủ chế Mạnh Âm, vốn ngồi ở tay trái hẳn là ghế trống vị trí đạo diễn, vị trí này vốn thuộc về Hàn Chiêu, hiện giờ anh ta được đề cử nhiều giải thưởng như vậy cũng không xuất hiện, tất cả mọi người biết có lẽ cả đời này đều không có khả năng chờ anh ta xuất hiện.

Lạc Khâu Bạch nhìn thấy tờ giấy dán hai chữ “Hàn Chiêu”, trong lòng không thể nói rõ là tư vị gì.

Hàn Chiêu người này tựa như một đoàn khói lửa, không có dấu hiệu đột nhiên xuất hiện, ánh lửa tàn mát ra làm cho không có người nào có thể xem nhẹ, nhen nhóm trong lòng người khác đồng thời, cũng đem mình cháy hết, sinh mệnh nóng cháy ngăn ngừa như vậy, cuối cùng trong đêm đen lựa chọn tan thành mây khói.

Lúc này một bàn tay đột nhiên cầm tay hắn, Lạc Khâu Bạch hướng bên phải vừa quay đầu lại, rõ ràng là Kỳ Phong đang ngồi bên phải.

“Anh... đến từ khi nào, như thế nào ngồi chỗ này?” Các khách quý đặc biệt cùng minh tinh không nên ngồi cùng nhau, Lạc Khâu Bạch cực kỳ kinh ngạc, kinh hãi giờ lên lông mày.

Kỳ Phong trong hội trường đen kịt một mảnh, lặng lẽ mà vuốt ve tay hắn, một thân tây trang phẳng phiu cao ngất sấn đến bên hắn, lúc này y lộ ra thực đậm ý cười, trong ánh mắt mang theo điểm giảo hoạt, “Anh thấy thăm đồ xong rồi liền tiến vào, vừa rồi cùng người khác thay đổi vị trí.”

Lạc Khâu Bạch bật cười, thừa dịp hiện trường kêu loạn hạ giọng nói, “Điều này cũng có thể loạn đổi? Anh không sợ trong chốc lát MC giới thiệu đọc sai tên của anh sao?”

“Này quan trọng sao? Có người ngồi ở bên cạnh em, lúc lĩnh thưởng người thứ nhất ôm chầm em trọng yếu sao?” Kỳ Phong nhún mày liếc hắn một cái, nghiêm trang chứng chặc, nói như lẽ đương nhiên.

Người nam nhân này tổng là sẽ ở trong lúc vô ý nói ra lời kinh tâm động phách, Lạc Khâu Bạch cảm thấy mình như là bị đồ vật sắc bén hung hăng mà đánh trúng, nửa ngày mới thấp thấp nở nụ cười, trong một mảnh tối đen, nam nhân nắm chặt tay hắn.

Lạc Khâu Bạch trên tay phải có một chiếc nhẫn cưới, Kỳ Phong trong tay trái lại rỗng tuếch, chỉ để lại giới ngân, hai người lúc người đến người đi trong màn ảnh đan chéo hội trường, vẫn luôn nắm tay nhau, chiếc nhẫn lạnh lẽo bị nhiệt độ cơ thể uất nhiệt, Lạc Khâu Bạch hướng y nháy mắt mấy cái, “Làm thế nào đây, em đã không thể chờ đợi được muốn lễ vật buổi tối hôm nay.”

Kỳ Phong không nhẹ không nặng hừ một tiếng, cuối cùng “Ân” một tiếng, khuôn mặt anh tuần bị ngọn đèn đẹp mắt trên đài bao phủ, ánh mắt ôn nhu trước nay chưa có.

“Tôi nói hai người các người đủ rồi a, chọc mù mắt tôi, suy xét một chút cảm thụ của người đàn ông được thân được không hả?” Mặt sau Diệp Thừa bắt đầu nhe răng, đưa tới tiểu phạm vi một mảnh cười vang, chung quanh một mảnh nhỏ người cũng biết quan hệ của Kỳ Phong cùng Lạc Khâu Bạch cũng chỉ kém một hình thức mà thôi.

Lúc này âm nhạc vang lên, trao giải diễn lễ chính thức bắt đầu, kết thúc phần bước lên thăm đồ dài dòng xong, giải thưởng hoá trang xuất sắc nhất linh tinh nhảm chán xong, trước hết ban phát giải thưởng là đạo diễn xuất sắc nhất.

Khách quý trao giải đi lên đài, một khắc mở phong thư kia, trên mặt lộ ra biểu tình tiếc hận, “Có lẽ giải thưởng này tôi có chút muộn, nhưng vẫn là cầu nguyện anh ấy trên thiên đường hạnh phúc, nhượng phim điện ảnh của anh ấy tiếp tục cảm động thế nhân, đạo diễn xuất sắc nhất, hoàn toàn xứng đáng Hàn Chiêu.”

Tiếng vỗ tay nhiệt liệt vang lên, hiện trường một mảnh sầu não cùng thổn thức, ngoại giới thuyết pháp là Hàn Chiêu táng thân với một hồi tai nạn xe cộ ngoài ý muốn, không ai biết anh ta chân chính xảy ra chuyện

gì.

Khi màn hình lớn bắt đầu truyền phát tin ngoài lề của Mạnh Âm, anh ta một bên ho khan một bên sửa chữa kịch bản, vội trước vội sau, hiện trường vang lên tiếng khóc nức nở, cả Lạc Khâu Bạch hốc mắt đều có chút chua xót.

Trên phim, Hàn Chiêu là tuyệt đối là thiên tài, anh ta bắt được góc độ nhân tính, góc độ sắc đào móc đều vô cùng nhuần nhuyễn như vậy, khi anh ta chết còn không đến 30 tuổi, có lẽ anh ta sai, nhưng anh ta không có giống vận mệnh nguyên rửa mà cúi đầu, dùng phương thức tự mình hủy diệt, trước 30 tuổi kết thúc sinh mệnh, ban ngày lửa khói đau đớn thần kinh người khác.

Đến nay cảnh sát không có tìm được thi thể Hàn Chiêu, Lạc Khâu Bạch ngược lại tình nguyện tin tưởng anh ta còn sống, dù sao Hàn Chiêu là nam nhân khôn khéo như vậy, hẳn không tin cứ như vậy táng thân biển lửa.

Cuối cùng là vinh dự nhân viên công tác Mạnh Âm dẫn dắt phần này, đây là chiếc cúp đầu tiên Hàn Chiêu ở quốc nội đạt được, cũng như là chiếc cúp cuối cùng.

Không khí sầm nã qua đi, MC khôi hài hài hước làm hiện trường một lần nữa náo nhiệt lên, liên tiếp giải thưởng ban xuất, tuôn ra vài cái lưu ý, coi như là kinh hỉ liên tục, thẳng đến tới gần cuối cùng cuộc đua ảnh để cùng diễn viên, không khí mới chính thức tiến vào gay cấn.

Khi khách quý đọc tên nữ chính xuất sắc nhất, Lạc Khâu Bạch đầu đã không còn nghĩ đến gì khác.

Nói không khẩn trương đều là gạt người, tham dự cuộc đua Diệp Thừa cùng Mạnh Lương Thần vô luận người nào đều cũng đủ thực lực, mà giải thưởng này đối với Lạc Khâu Bạch lại không có ý nghĩa giống nhau, không phải hẳn coi trọng cúp, mà là chờ mong có cúp, hẳn muốn hướng Kỳ Phong nhận lễ vật kia.

Nữ chính chảy nước mắt đi xuống sân khấu, âm nhạc trào dâng lại chiêng trống rùm beng vang lên, cuối cùng áp trực, giải nam chính xuất sắc nhất vạn chúng chờ mong rốt cục bắt đầu, tiết tấu nhịp trống như là đập vào trong lòng, đem tâm tình mọi người đều kéo tới cực điểm.

Màn ảnh lúc này lướt qua mặt mỗi người, tim Lạc Khâu Bạch bùm bùm khiêu, trong lòng bàn tay đều thấm xuất mồ hôi.

“Năm nay cuộc đua ảnh để thật đúng là kịch liệt trước nay chưa từng có a, rốt cuộc là Mạnh Lương Thần cự phách uy tín lâu năm, hay là diễn hay mà hát thì giỏi, nhân khí bùng nổ Diệp Thừa?”

Thanh âm của MC vang lên, màn ảnh theo lời anh ta nói di động đến trên mặt hai người, “Hay là nhân tài mới xuất hiện của chúng ta, xâm nhập quốc tế Lạc Khâu Bạch?”

Lúc này màn ảnh dừng ở trên người Lạc Khâu Bạch, hẳn cười gật gật đầu, chợt nghe MC kinh ngạc lại khôi hài mà nói, “Ai nha, ngồi ở bên người Khâu Bạch chúng ta không phải là Kỳ Phong tiên sinh sao? Bọn họ giống như mặc quần áo giống nhau loại chuyện này tôi sẽ nói ra sao?”

Nữ MC lập tức nói tiếp, “Kính nhờ, anh đã nói ra, tôi nghĩ dưới đài có không ít tiểu cô nương muốn bắt đầu hét lên.”

Quả nhiên mặt sau khán đài rất nhiều tiếng hét cơ hồ muốn ném đi toàn bộ nóc nhà, Kỳ Phong mặt không đổi sắc đối với màn ảnh gật gật đầu, Lạc Khâu Bạch cười liếc y một cái, hai người ánh mắt giao triền, một màn này bị phóng đại vô hạn thật lớn trên màn ảnh, nháy mắt đồng bộ internet trực tiếp điện truyền.

Lúc này ngọn đèn tối sầm xuống dưới, khách quý lên đài, “Hôm nay ảnh để đến tốt cùng thuộc về ai, thỉnh mọi người trước tiên nhìn một đoạn VCR.”

Hình ảnh chuyển, là Mạnh Lương Thần ôm quần áo người yêu tuyệt vọng quỳ xuống đất, lúc này chiến hỏa vang lên, Diệp Thừa một thân hắc y cùng một chúng lệ quỷ chém giết cùng một chỗ, ánh mắt quyết tuyệt tàn nhẫn, âm nhạc điên cuồng ồn ào vang lên sóng lớn, tiếng rít bén nhọn, hết thấy quy về bình tĩnh, hiện trường một mảnh tối đen, lúc này chợt nghe có người ôn nhu lại tà ác nói, “Uy, cậu tin tưởng thanh âm sẽ giết người sao?”

“A ——!” Một tiếng nữ nhân thét chói tai, toàn trường ngọn đèn đột nhiên sáng lên, Lạc Khâu Bạch quần áo bạch y, chậm rãi quay đầu lại, bên chân nằm một khối thi thể, trong ánh mắt chứa đầy nước mắt tuyệt vọng, nhưng miệng lại cuồng loạn cười to.

Chiêng trống rùm beng âm nhạc lần thứ hai vang lên, khách quý mở ra phong thư.

Lạc Khâu Bạch nhắm mắt lại thâm hút một hơi, hắt hết thủy triều bại lộ dưới màn ảnh, lúc này Kỳ Phong gắt gao mà cầm tay hắn, nhấc lạc tới tay tâm, như là cho hắn sức mạnh.

“Đêm nay nam chính xuất sắc nhất là —— “

“ Manh Âm , Lạc Khâu Bạch!”

Hiện trường sôi trào lên, nhắc lên phô thiên cái địa, tất cả mọi người hoan hô với Lạc Khâu Bạch, trong lúc nhất thời toàn bộ hội trường đều đứng lên, vỗ tay sấm dậy.

Lạc Khâu Bạch đứng lên, đầu tiên là phác đi lên gắt gao mà ôm Kỳ Phong, hiện trường vang lên một mảnh thét chói tai, Mạnh Lương Thần hướng hắn trừng mắt nhìn, lần đầu tiên đối với hai người lộ ra nụ cười vô cùng chân thành, “Khâu Bạch, em thắng, nhanh đi lên đi.”

Diệp Thừa không ngừng huyết sáo, quả thực so với chính mình đoạt giải còn vui vẻ, phác đi lên ôm bả vai Lạc Khâu Bạch, vươn tay hướng về phía người xem một bên phất tay một bên la, “Khâu Bạch! Khâu Bạch!”

Mọi người đi theo anh ta đồng thời hô, toàn bộ trong đại sảnh quanh quẩn tên Lạc Khâu Bạch, giờ khắc này thời đại của hắn rốt cục đã đến!

Lúc này thanh âm của MC cũng vang lên, “Lạc Khâu Bạch bằng vào diễn xuất nhân cách phân liệt tại Manh Âm , đạt được giải nam chính xuất sắc nhất, đây là lần đầu tiên cậu ấy tại Kim Ngưu được đề cử, cũng là lần đầu tiên được cúp, cậu ấy trở thành người trong 30 năm, ảnh đế trẻ tuổi nhất được giải Kim Ngưu, phần này vinh quang đáng giá ghi khắc!”

Rộng lớn mà tượng trưng cho vinh dự âm nhạc vang lên.

“Kỳ Phong, chờ em.” Lạc Khâu Bạch cười cầm tay Kỳ Phong, xoay người hướng về sân khấu ngọn đèn rực rỡ.

Kỳ Phong đứng ở tại chỗ, nhìn thê tử từng bước một đi lên cầu thang tượng trưng cho giấc mộng cùng vinh quang hồng sắc, liền như tại song tháp giáo đường hôn lễ năm đó tại, đi từng bước một về phía mình.

Đứng ở giữa sân khấu, Lạc Khâu Bạch nắm tiểu kim nhân, thật sâu mà hít một hơi.

“Xin lỗi... Tôi quên lời kịch, rõ ràng đã học rất nhiều lần.”

Đưa tới dưới đài một mảnh tiếng cười, tức giận nháy mắt trở nên nhiệt liệt lại thoải mái.

“Trước kia có người nói với tôi, Lạc Khâu Bạch cậu không thích hợp giới giải trí, tôi không tin, chỉ diễn vai phụ, tôi cũng không tin. Diễn viên nhỏ bé cũng không thể lộ diện không lời kịch đi đến hiện tại, tôi dùng 6 năm, 6 năm này náo nhiệt có, cũng hưng hăng mà té ngã, nhiều lần tôi cho là mình đã xong, muốn triệt để rời đi màn ảnh tôi nhiệt tình yêu thương, cảm ơn mọi người ủng hộ tôi, cố vũ tôi.”

“Cảm ơn mỗi người trong đoàn phim Manh Âm , cảm ơn đạo diễn Hàn Chiêu, không có kịch bản của anh ấy sẽ không có Lạc Khâu Bạch ngày hôm nay đứng ở chỗ này lấy giải thưởng. Đương nhiên, tôi rất muốn cảm tạ người yêu của tôi.”

Hiện trường bởi vì một câu nói kia một mảnh ồ lên, Lạc Khâu Bạch nhìn chăm chú vào vị trí dưới đài của Kỳ Phong, nhìn khuôn mặt anh tuần kiên nghị, cười nói, “Đúng, chính là người yêu của tôi.”

“Người yêu của tôi không thích nói chuyện, lại không hề cho tôi bảo lưu duy trì, anh ấy có thể ném hết thủy vì tôi mà đến Mỹ, có thể không chấp tính mạng mà cứu tôi trong nước lửa, anh ấy là nam nhân tốt nhất trên thế giới, tôi không nghĩ sẽ đem anh ấy trốn trốn tránh tránh, tôi muốn quang minh chính đại dắt tay anh ấy đứng dưới ánh mặt trời.”

“Cho nên trước khi tới nơi này, anh ấy đáp ứng tôi nếu như có thể đoạt giải sẽ đưa tôi một phần lễ vật, hiện tại chính là lúc tôi đòi lấy lễ vật.”

Nói xong hần dưới ánh mắt khiếp sợ của toàn trường, mỉm cười thông dong nhìn Kỳ Phong, như là vượt qua thiên sơn vạn thủy, gần từng tiếng mà nói, “Anh nguyện ý đem lễ vật cả đời tặng cho em không, Kỳ Phong tiên sinh?”

Hiện trường tĩnh mịch ngán ngùng mấy chục giây, tiếp Diệp Thừa cùng Mạnh Lương Thần đứng lên vỗ tay, toàn trường bộc phát ra sôi trào thét chói tai cùng vỗ tay, đèn loang loáng nổi thành một mảnh, giờ khắc này ban đêm cũng giống như ban ngày.

Kỳ Phong luôn luôn mặt không đổi sắc trên mặt lần đầu tiên hiện lên kinh ngạc, lúc mọi người hoan hô cùng ồn ào, y nhìn Lạc Khâu Bạch dưới tinh quang rực rỡ, trong tim gắt gao cuộn mình, giờ khắc này trong óc hoàn toàn trống, thẳng đến khi Lạc Khâu Bạch từ dưới đài đi xuống, gắt gao ôm chầm trụ y, y mới hồi phục tinh thần lại.

Dưới hàng vạn hàng nghìn ngọn đèn dầu, thê tử của y cho y một phần lễ vật thiên đại, y nói muốn đường đường chính chính đem Lạc Khâu Bạch giới thiệu cho mọi người, mà nguyện vọng này lại bị thực hiện trước.

Một đêm này, Lạc Khâu Bạch cùng Kỳ Phong công khai xuất quỹ, giống như một quả bom kinh thiên, đàn tinh đều ảm đạm thất sắc.

Tinh quang rực rỡ, hoa tươi, tiếng vỗ tay, người bên cạnh, giờ khắc này vĩnh viễn khắc ghi.

92. Vĩ Thanh

Vĩ Thanh

Đêm nay, Lạc Khâu Bạch cùng Kỳ Phong xuất quỹ, quả thực so với giải thưởng Kim Ngưu ảnh để ảnh hậu đến tột cùng của ai còn oanh động hơn.

Truyền thông, internet, diễn đàn đều nổ tung, ai đều không nghĩ tới Lạc Khâu Bạch lúc sự nghiệp diên phong sẽ lựa chọn dùng phương thức oanh động như vậy xuất quỹ, càng không nghĩ đến hai người tung tin vọt nhiều năm quan hệ ái muội thế nhưng tất cả đều là thật .

Đầu năm nay nghệ sĩ xuất quỹ cũng không phải không có, nhưng nếu không bị paparazzi chụp đến tử chứng, lui không thể lui, không có vài người nguyện ý công khai nói ra. Trước Mạnh Lương Thần xuất quỹ cũng là bởi vì “Tam giác luyến” ác liệt ảnh hưởng, hần ta không thể không đứng ra thừa nhận, nhưng hiện tại Lạc Khâu Bạch vừa mới từ bóng ma đi ra, sự nghiệp cũng đạt tới độ cao rất nhiều người cả đời tha thiết ước mơ đều đến không được, hần lại đột nhiên bày tỏ tình yêu, này trong mắt một số người cơ hồ là tự chịu diệt vong.

Chính là lúc này đây công chúng đối với quan hệ hai người lại dị thường khoan dung, tuy rằng trên mạng vẫn cứ có tranh luận với Lạc Khâu Bạch cùng Kỳ Phong, trong đó cũng không thiếu một ít nhân sĩ “Phản đồng” mắng cùng lo lắng, nhưng càng nhiều người chọn chúc phúc cùng ủng hộ, thậm chí đại bộ phận người diên cuồng phát một màn kia tại trao giải diễn lễ Lạc Khâu Bạch thổ lộ với Kỳ Phong.

Ngán ngùng vài giờ, video được phát hơn 100 vạn, tỉ lệ xem kinh người, “Kỳ Phong Lạc Khâu Bạch, chúc hai anh hạnh phúc” những lời này trở thành đề tài đứng đầu, tại Weibo, một đêm này không chỉ là lễ thịnh yến điện ảnh, càng là đêm cuồng hoan của nhiều fan của toàn bộ giới giải trí cùng Lạc Khâu Bạch.

Chật chội bất kham, chính là đủ loại bài post còn rất nhanh đăng lên, cái lâu, trước kia những thứ liên quan tới hai người, đều bị fan một chút đào móc đi ra.

Ba năm trước đây, cái giá trên sân khấu sập, ảnh chụp Kỳ Phong không để ý an nguy, đánh bạc tính mạng cứu Lạc Khâu Bạch; có “Tam giác luyến” gièm pha bùng nổ, Kỳ Phong hướng truyền thông hạ “Ngậm miệng lệnh” tiểu đạo tin tức; còn có năm đó Kỳ Phong đột nhiên đổi nghề mở công ty giải trí, đặt tên là “Lưu bạch” đây là bằng chứng;

Nhạc động toàn cầu trận tổng chung kết, Lạc Khâu Bạch buông tha dễ như trở bàn tay cơ hội ra album, dùng một ca khúc vô từ ngâm nga hướng mọi người ám chỉ mình đã có người yêu, hiện giờ lại quang minh chính đại tại Kim Ngưu nói ra người yêu này chính là Kỳ Phong.

Phần dũng khí này có thể nói là điên cuồng, nhưng đầu năm nay cho dù là có pháp luật bảo hộ tình yêu khác phái đều thực khó bảo toàn thủy chung như một, nhưng Lạc Khâu Bạch cùng Kỳ Phong đã làm được, nhiều năm kiên trì cũng đầy đủ làm hàng vạn hàng nghìn vô tình cảm động.

“A a a a a a! Tôi chịu không nổi ! Đem ảnh chụp của Kỳ Phong cùng Khâu Bạch một lần nữa phiên một lần, khóc thành nước mắt.”

“Khóc thành nước mắt +1, vẫn luôn tưởng chính mình YY, không nghĩ tới hết thấy đều là thật sự, phe Kỳ Lạc tu thành chính quả, bây giờ còn kê huyết đằng không được!”

“Dừng không được +10086!! Lúc Khâu Bạch thổ lộ, Kỳ công tử trên mặt biểu tình nha, quả thực mạnh đến bạo! Hiện tại hảo muốn xem bọn họ một nhà ba người công khai xuất hiện a a a a!”

“Nhắc tới một nhà ba người, chỉ có một người tôi chú ý tới tiểu shota của Khâu Bạch quả thực cùng Kỳ Phong bộ dạng giống nhau như đúc sao?! Nếu hai người bọn họ là thật, đứa bé kia chẳng phải là... ? ! Nháy mắt nào bỏ vô số nam nam sinh tử văn, tôi tự trọng OTZ “

“Ngọa tào, LS nào động rất anh tuấn, ngạo kiều trung khuyến lão bản công X si tình sinh tử minh tinh thụ, mang cảm hoàn toàn dừng không được!”

“Mang cảm +13800138000!”

Về tin tức hai người xuất quỷ cứ như vậy cuồng oanh loạn tạc suốt một ngày, Lạc Khâu Bạch vô luận đi tới chỗ nào đều bị rất nhiều fan cùng truyền thông vây truy chặn đường, kết thúc Kim Ngưu, hắn còn chưa kịp về nhà cùng Đoàn Đoàn cùng Kỳ Phong đoàn tụ, lại mã bất định đề đi theo nơi nơi tuyên truyền, chờ đến khi rốt cục rảnh rồi đã là buổi tối hôm sau.

“Đây đều là những thứ gì loạn thất bát tao.” Ngồi ở trong xe, Lạc Khâu Bạch phiên trên mạng đủ loại tin tức dở khóc dở cười.

Hiện tại bên ngoài phô thiên cái địa đều là tin tức của hắn cùng Kỳ Phong, có chút vô tình giàu trí tưởng tượng còn cố ý làm MV, đem đoạn ngắn hai người đồng thời tham dự tiết mục từng tí đều ghép vào một chỗ, trong đó có một màn, vô tình đem hắn tại trong phim truyền hình mặc áo bành tô cắt nối biên tập lại, cùng Kỳ Phong tham dự yến hội ghép thành ảnh kết hôn, nhìn qua giống thật, quả thực so với hắn cùng Kỳ Phong năm đó tại Thụy Sĩ kết hôn còn phô trương hơn.

Trịnh Hoài Giang đang lái xe cười quay đầu lại, “Hai người các cậu lần này chơi lớn như vậy, trái tim của tôi đều bị phá hủy, hướng chi là của fan của cậu, bọn họ kê huyết một chút còn không bình thường? Lại nói này tính cái gì, vừa rồi tôi còn thấy một cái còng kính bạo, fan của cậu phân tích ngày hôm qua trao giải diễn lễ xong hai người các cậu sẽ làm như thế nào, 9% người đều nói là lẩn sàng đan, ha ha ha.”

Lạc Khâu Bạch đỡ trán, vừa buồn cười vừa tức giận, “Bọn người kia thật sự là rất nhàm chán, hôm nào tôi phải phi mã giáp thay đổi không khí mới được.”

Nhắc tới đêm qua thật sự là một mảnh người ngã ngựa đổ, trao giải diễn lễ sau khi chấm dứt, cửa hội trường ngành sinh sinh bị fan cuồng nhiệt cùng truyền thông phá hủy, hai người bất đắc dĩ tách ra, kết quả tổ ủy lâm thời thông báo kêu hắn đi tuyên truyền, từ ngày hôm qua cho tới hôm nay cả ngày, hắn căn bản không lo lắng đại điều quái, sao lại lẩn sàng đan?

Nghĩ đến đây, hắn đoán lúc này đại điều quái nhất định ở nhà ôm Đoàn Đoàn, sắc mặt xanh mét sinh hồn dỗi, miệng còn sẽ oán giận hắn “Không tuân thủ nữ tắc” nói linh tinh loạn thất bát tao, Lạc Khâu Bạch càng nghĩ càng muốn cười, vừa muốn lấy điện thoại di động ra gọi điện thoại cho Kỳ Phong, lại nhận được tin nhắn của y.

Về công ty

Chỉ có ngắn ngủn ba chữ, không còn gì khác.

Lạc Khâu Bạch chớp chớp đôi mắt không hiểu ra sao, tại đây người ngã ngựa đổ, đại điều quái kêu hắn về công ty làm gì? Lúc gọi điện thoại, đã không ai nghe, đúng là nghi hoặc khó hiểu, hắn vừa nhắc đầu mới phát hiện xe khác đường về nhà.

“Diêm vương gia, chúng ta đi nơi nào?”

Trịnh Hoài Giang nhíu lông mày, “Cậu không biết? Hôm nay Lưu Bạch tổ chức tiệc khánh công cho cậu, tôi cho rằng Kỳ Phong đã nói với cậu.”

Lạc Khâu Bạch sửng sốt một chút, tiếp nở nụ cười, nguyên lai chính là tiệc khánh công, một Kỳ Phong còn có cái này tâm, bất quá nếu chỉ là vì chúc mừng, ở nhà thì tốt rồi làm chi biến thành thần thần bí bí.

Trong lòng nghĩ như vậy, ngực đập mấy cái, vì vận mệnh tựa hồ dự cảm có cái gì đang chờ đợi hắn, xe đi trong đêm, Trịnh Hoài Giang ý vị sâu sa cười quay đầu lại nhìn hắn một cái.

Xe đến nơi, Lưu Bạch toàn bộ đại lâu một mảnh tối đen, không một ánh đèn.

Lạc Khâu Bạch đứng ở ngoài cửa, tim đập càng ngày càng lợi hại, hắn thâm hút một hơi chậm rãi đẩy ra cửa đi vào, đưa tay không thấy được năm ngón, hoàn toàn không có một không khí vui mừng nào của tiệc khánh công.

Lúc này, ngoài cửa lớn quảng trường, không biết là ai đột nhiên dấy lên mấy chục pháo lửa đỏ, mảnh vụn hồng pháo bay múa trong bóng đêm, lập thể vờn quanh truyền đến hai tiếng tứ tứ, ở giữa trên đài đều ánh lên đèn tịt quăng, hai thân ảnh sáng vai mà đứng, âm hưởng truyền ra nhịp điệu du dương nhẹ nhàng.

Không biết ẩn dấu ở nơi nào một người, đi theo nhịp đồng thời vỗ tay, chỉnh tề càng ngày càng vang, trong đêm đen mang theo kinh tâm động phách.

“Khó có thể quên lần đầu gặp em, một đôi mắt mê người

Trong đầu anh chỉ có thân ảnh em, tản ra không đi...”

Một bóng người nhảy xuống sân khấu, đi theo nhịp đồng thời nhẹ nhàng chớp lên, lúc này một người khác đi theo đồng thời hát:

“Nắm hai tay em anh cảm giác anh rất ôn nhu, thật sự có điểm không hít thở được

Khờ khạo của em anh rất quý trọng, nhìn thấy em chịu ủy khuất anh sẽ thương tâm...”

Toàn trường đại sảnh vào giờ khắc này đột nhiên sáng lên, đèn loang loáng nháy mắt nổi thành một mảnh, trong phòng tối đen giống vũ trụ vắng vẻ ngân hà rực rỡ, Lạc Khâu Bạch sợ ngây người, hoàn toàn đứng ở tại chỗ vô pháp nhúc nhích.

Hai người lúc này chạy tới trước mặt hắn, một người cười vô tư tới vô tâm, một người cười ôn nhu cẩn thận, bọn họ mặc tây trang màu đen, ngực đeo hoa hồng sắc, mặt trên dùng mực kim sắc viết hai chữ “Bạn lang” to.

Rõ ràng là Diệp Thừa cùng Mạnh Lương Thần!

“Chỉ sợ chính mình sẽ yêu thương em, không dám để mình thân cận quá, sợ anh không có gì có thể cho em, yêu em cũng cần dũng khí lớn... Có lẽ có trời sẽ không kìm lòng nổi, yêu thương em là anh cần phải...”

Bọn họ một lần lại một lần hát, giơ lên hai tay đánh vệt, khuôn mặt anh tuần tràn đầy tươi cười, hai vị ảnh để quan trọng tự nhiên không cần nhiều lời, hướng chi Diệp Thừa vẫn là người đã ra album, thanh âm ôn nhu lại tràn đầy hạnh phúc quanh quẩn bên tai.

Nguyên lai người che dấu trong bóng đêm, dĩ nhiên là phóng viên truyền thông thượng bách gia, lúc này bọn họ cũng cố không quản trường thương đoản pháo trong tay, đi theo âm nhạc đồng thời lắc lư, khi Diệp Thừa cùng Mạnh Lương Thần hát đến âm cuối cùng, không biết từ nơi nào biến ra hoa hồng, đồng thời nhét vào trong tay Lạc Khâu Bạch.

Vung tay một hô, mang theo toàn trường đồng thời la: “Chúc Khâu Bạch Kỳ Phong kết hôn khoái hoạt!”

Hơn trăm người cùng kêu lên một câu nói kia, Lạc Khâu Bạch lúc này mới kịp phản ứng, nguyên lai cái gọi là “Tiệc khánh công” dĩ nhiên là một hôn lễ không hơn không kém.

Hắn cầm hoa hồng, kinh ngạc nửa ngày, nửa ngày thì một tiếng bật cười, hốc mắt đều chua xót, nhấc chân đá hai người bọn họ, “Kỳ Phong cho các người bao nhiêu tiền, cho các người thông đồng gạt tôi? Còn không muốn làm cho tôi mời khách ăn cơm.”

Diệp Thừa cười ha ha, “Ăn cơm là thứ yếu, nhìn cậu ‘Xuất giá’ mới là thoải mái thể xác và tinh thần!”

Mạnh Lương Thần không hẳn thoát tuyến như vậy, ôn hòa mỉm cười nhìn chăm chú vào Lạc Khâu Bạch, “Biết em nhiều năm như vậy, tổng yếu tận mắt nhìn thấy em hạnh phúc mới an tâm, cho nên, anh cũng tới giúp vui.”

Lạc Khâu Bạch bật cười một tiếng, chớp mũi đều toan, cẩn thận nhìn chăm chăm hoa hồng trong tay coi trọng liếc mắt một cái, có thể nhìn thấy trên đóa hoa có vệt nước rất cạn, mỗi một đóa đều ẩn ba chữ “Người đầu quả tim”.

Kỳ Phong cũng không nói, y chỉ biết làm, y dùng phương thức của mình nói cho mọi người, Lạc Khâu Bạch được đặt trên đầu quả tim của Kỳ Phong.

Lạc Khâu Bạch rốt cuộc nói không nên lời một câu, hiện trường truyền thông điên cuồng chụp.

Xem qua nhiều hôn lễ của minh tinh như vậy, để cho người cảm động dĩ nhiên là hôn lễ của hai nam nhân, ai cũng biết hôn lễ này là không hiệu lực, nhiều nhất chỉ là hình thức, pháp luật vĩnh viễn cũng sẽ không thừa nhận, nhưng nhìn hai người tương thủ, không để ý ánh mắt thế tục cùng một chỗ, cái loại cảm giác này cảm động vô pháp ngôn thuyết.

Hôn lễ này là phát sóng trực tiếp toàn cầu, trừ bỏ Lạc Khâu Bạch, nơi này ai cũng biết.

Lúc này internet fan cùng khán giả, tất cả đều vô pháp áp lực tâm tình, điên cuồng xoát lâu, bài đăng, bọn họ chúc phúc thông qua màn hình lớn.

“Chúc Bạch Bạch thân mến cùng Kỳ Phong vĩnh kết đồng tâm!”

“Bất ly bất khí, thủy chung có anh!”

“Bạch Bạch, mau đưa cả đời anh cho Kỳ Phong đi!”

...

Ngàn vạn lời chúc phúc hội tụ thành một mặt tường, hình ảnh Kỳ Phong cùng Lạc Khâu Bạch tại Kim Ngưu mau chóng tương ứng bị vô hạn phóng đại, trần nhà bắt đầu hạ mưa hoa, bên tai vang lên khúc quân hành hôn lễ rộng lớn.

Lúc này chợt nghe hiện trường vô số phóng viên đột nhiên hô to một tiếng, “Mau nhìn bên ngoài!”

Diệp Thừa cùng Mạnh Lương Thần hốc mắt cũng đỏ, phụ giúp Lạc Khâu Bạch đã sớm nghẹn ngào đi ra ngoài, Lưu Bạch đại lâu bên ngoài là một mảnh quảng trời trống trải, nguyên bản địa phương tối đen một mảnh đột nhiên sáng lên đèn hoa rực rỡ lóe ra, hòa lẫn trong bóng đêm dày đặc.

Không biết từ nơi nào trào ra mấy trăm người, bọn họ toàn bộ là nhân viên trong Lưu Bạch, nghệ sĩ ký hợp đồng còn có bạn tốt của Lạc Khâu Bạch, mỗi người đều vui vẻ ra mặt, đang nhìn thấy Lạc Khâu Bạch cùng phía sau rất nhiều phóng viên dũng mãnh tiến ra, đồng thời cho phép cất cánh hơn một ngàn ngọn đèn Khổng Minh (Loại dụng cụ nguyên lý không khí nóng tương đối nhẹ có thể bay lên cao có thể bay lên cao mà có thể chế thành đèn giấy, bên trên không có miệng, tim đèn sau khi cháy xong thì không khí nóng ở bên trong làm cho đèn bay lên cao. Tương truyền do Gia Cát Lượng thời Tam quốc chế ra, đèn sang hai chữ Khổng Minh, vì vậy kêu là đèn Khổng Minh).

Mỗi một ngọn đèn Khổng Minh đều viết cùng câu, “Kỳ Phong yêu Lạc Khâu Bạch”, đám người vây xem phát ra một tiếng sợ hãi.

Điểm điểm ánh lửa giống sao băng chói mắt, trong bóng đêm lóng lánh, giống như muốn cho toàn bộ tình huống tới gặp chứng một câu châm ngôn này, thiên ngôn vạn ngữ không cách nào hình dung.

Lúc này trước nhất sắp xếp Tô Lệ Mân cùng Sâm Xuyên cười rút ra một bức tranh hoặc chữ viết, mặt trên viết một câu, “Anh nguyện ý vĩnh viễn làm chìa khóa của em”

Vốn mũi vành mắt đã chua xót, chặt vật bất kham Lạc Khâu Bạch nhìn đến một câu nói kia lập tức cười lên tiếng, chung quanh tất cả mọi người không biết một câu nói kia là có ý gì, ánh mắt mọi người toàn bộ tại chú ý vào đèn Khổng Minh đang bay đầy trời, chỉ có Lạc Khâu Bạch hiểu được cái này “Cái chìa khóa” cùng “Khóa” rốt cuộc là cái gì.

Chìa khoá chi khế, một khi đạt thành, chỉ có chết vong mới tách ra lẫn nhau.

Giờ khắc này, Lạc Khâu Bạch rốt cục hiểu được gần đây một đoạn thời gian Kỳ Phong đều vội những thứ gì, y xuất quỷ nhập thần, che che lấp lấp lý do vậy là cái gì.

Người nam nhân này tính tình cổ quái như vậy, có rất ít người có thể cùng y giao lưu, nhưng tim của y mềm mại mà lửa nóng, y chỉ không nói, không có nghĩa là không hiểu. Đã từng, hai người cô linh linh tại Thụy Sĩ kết hôn, không có người nhà không có bạn bè chúc phúc, chỉ lấy một chỉ hôn thư, ở quốc nội còn không có hiệu lực pháp luật.

Mà hiện tại, Kỳ Phong thực hiện lời hứa năm đó, nếu công việc quan trọng y sẽ quang minh chính đại, y muốn nói cho mọi người người yêu của y là ai.

Lúc này đây, có hoa tươi, có bạn bè, lời chúc phúc, mời thiên địa tinh quang làm chứng, chỉ cần hai người tâm cùng một chỗ, hôn thư cũng bất quá là giấy vụn thôi.

Đêm nay, toàn thành chứng kiến hôn lễ thế kỷ này, hiện trường người xem cùng phóng viên nhìn thấy đèn Khổng Minh đầy trời cùng một câu yêu ngữ, có một chút nhịn không được đỏ hốc mắt.

Đúng là ầm ầm, trong đám người bộc phát ra một tiếng thét chói tai, biến người xôn xao, tiếp tất cả mọi người cười vang lên, tự phát lui sang hai bên.

Lúc này liền nhìn thấy một vòng tròn cổn cổn tiểu tử kia, mặc tiểu tây trang màu trắng, cổ đeo nơ đỏ, cổ đỏ bừng mặt bánh bao, trong tay còn xách một giỏ hoa hồng, bé chạy về phía trước, một bên quay đầu lại nhuyển nhu nhu mở miệng, “Phong Phong, nhanh một chút!”

Lúc này nhìn cách đó không xa thở hổn hển đã chạy tới một béo miêu đồng dạng tròn vo, trên người cũng mặc lễ phục màu trắng, thậm chí cũng đeo nơ trên cổ giống tiểu tử kia như đúc, trong miệng ngậm lẵng hoa, lẩn a lẩn a đi theo tiểu chủ nhân đồng thời chạy tới.

“Đây là nhi tử kia của Lạc Khâu Bạch đi, thật đáng yêu!”

“Tiểu hoa đồng đầu, manh chết! Hảo muốn nhéo mặt của bé!”

“A a a, kia chỉ miêu mẽ cũng hảo hỉ cảm! Gọi Phong Phong bạch miêu, này rõ ràng là tú ân ái a!”

Hai tiểu tử ngây thơ khả ái nháy mắt giây giết mọi người ở đây, đèn loang loáng điên cuồng lóe ra, giờ khắc này tiểu tử kia quả thực so với Lạc Khâu Bạch tấn ảnh để còn muốn đoạt mắt.

Lạc Khâu Bạch tâm không ngừng mà bành trướng, như là có cái gì nóng bỏng từ trong thân thể tràn ra, hần thâm hút một hơi, đi theo mọi người nở nụ cười.

Tiểu tử kia vừa thấy được Lạc Khâu Bạch liền “Ba ba ba ba” phác đi lên, bên cạnh Phong Phong béo cũng đi theo nhảy đến trên vai Lạc Khâu Bạch, cao hứng mà lay động cái đuôi.

Lạc Khâu Bạch cười ôm hai người bọn họ, lúc này chợt nghe đến xa xa truyền đến thanh âm động cơ ô tô, tiếp một chiếc màu Bentley màu đen chậm rãi đi lại đây, trên đầu xe gắn hoa hồng.

Các phóng viên mắt sắc, hô to một tiếng “Kỳ tiên sinh đến!” Tiếp ùa lên, Kỳ Phong mở cửa xuống xe trong nháy mắt, đèn loang loáng chói mắt làm mắt mở không ra.

Kỳ Phong mặc tây trang màu đen nam sĩ, áo sơ mi màu trắng cùng nơ, phối hợp quần tây màu đen, cao ngất, anh tuấn cường hãn, ánh mắt thâm thúy so với bóng đêm càng thêm sắc, trên mặt không có biểu tình gì, nhưng đồng tử lại thủy chung nhìn chằm chằm Lạc Khâu Bạch, không hề chớp mắt, trong ánh mắt không còn có gì khác.

Trên mạng bởi vì người thứ hai “Tân lang quan” xuất hiện, triệt để nổ tung, fan điên cuồng xoát bình, “Bị tân lang quan suất mất bị mù a a a! Hai người bọn họ sao lại xứng như vậy!”

Người chung quanh rục rịch, thần tình đều là áp lực không trụ ý cười, Kỳ Phong từng bước một hướng tới Lạc Khâu Bạch, không còn đứng ở tại chỗ.

Tại song tháp giáo đường ở Thụy Sĩ, y chờ đợi Lạc Khâu Bạch xuất hiện, mà hiện tại y giống như là nhiều một giây cũng không nguyện ý lãng phí, một bước lại một bước, như là vượt qua vạn trượng hồng trần cùng hàng vạn hàng nghìn mưa gió, tự mình đi tới trước mặt Lạc Khâu Bạch.

Hai người bốn mắt nhìn nhau, Lạc Khâu Bạch thần tình đều là ý cười, Kỳ Phong trên mặt không có biểu tình gì, nhưng lỗ tai lại nhiễm thượng một tầng đỏ ửng.

“Uy, anh có kế hoạch bao lâu?”

Kỳ Phong mím môi, nửa ngày mới lộ ra một chút ý cười, “Đã lâu rồi, vốn là muốn chờ em lấy giải thưởng sau đó đem lễ vật tặng cho em, lại bị em đoạt trước.”

“A ——” Lạc Khâu Bạch làm bộ làm tịch kéo dài âm điệu, đi phía trước thẩu vài bước, hai người lúc này chớp mũi đối chớp mũi, người chung quanh vang lên điên cuồng tiếng huýt sáo cùng tiếng thét, Kỳ Phong trên mặt biểu tình càng thêm lộ ra một cỗ hồng cổ quái.

“Kia nếu em cuối cùng có giải thưởng, anh không phải không muốn công khai, phần lễ vật này cũng không tính toán cho?”

Kỳ Phong lắc lắc đầu, “Chỉ cần em nguyện ý, tùy thời cũng có thể.”

Lạc Khâu Bạch cảm thấy tâm oa như là bị người phá, buồn thanh nở nụ cười, thanh âm của phù dung câu trong bóng đêm quanh quẩn, hần đưa tay sờ sờ khuôn mặt kiên nghị của Kỳ Phong, đột nhiên hôn lên.

Chung quanh tiếng thét cơ hồ ném đi toàn bộ khung đỉnh, đèn loang loáng vào giờ khắc này lỏng lách như ban ngày, hình ảnh hai người nhanh chóng phát trực tiếp trên internet, trên quảng trường văn phong tụ tập người càng ngày càng nhiều, quả thực so với tân niên đảo thời càng khủng bố.

Bị ba ba ôm vào trong ngực tiểu tử kia “Ngô a” một tiếng, ý thức được trước mặt mọi người hôn môi hảo dọa người, vội vàng bưng kín mặt bánh bao, tiếp lại như là đột nhiên nghĩ tới điều gì, nhìn nhìn lẳng hoa trong tay, không xong! Vừa rồi Phong Phong tới quên tung hoa.

Bé ngồi xuống, cầm hai lẳng hoa hướng hai cái đầu của hai ba ba tung hoa, hoa hồng trút xuống, chung quanh một mảnh trầm trồ khen ngợi, Diệp Thừa lúc này cũng không biết từ nơi nào lấy tới đại loa, quả thực giống bắt đầu diễn xướng, tìm bậc thang đứng lên trên hồ lớn, “Kết hôn! Kết hôn! Kết hôn!”

Một chúng vòng trung bạn bè, lúc này cũng quên mình là minh tinh, tất cả đều tiến đến trước microphone cùng Diệp Thừa đồng thời ồn ào, hiện trường hơn một ngàn người không khí toàn bộ bị điều động đứng lên.

Tất cả mọi người huy cánh tay, cùng kêu lên, “Nhấn! Nhấn! Nhấn!”

Kỳ Phong thâm hút một hơi, ánh mắt cực nóng nhìn Lạc Khâu Bạch vừa muốn từ trong túi lấy cái gì ra, Lạc Khâu Bạch lại đột nhiên đề lại tay y, trước mắt bao người lấy ra một hộp nhung tơ, chậm rãi mở ra, bên trong là một chiếc nhẫn, cùng chiếc bị Kỳ Phong lọt vào biển lửa kia giống nhau như đúc.

Kỳ Phong trên mặt không gợn sóng, nhưng đồng tử lại kinh ngạc co rút lại một chút, “Đây là...”

Thê tử của y làm sao tìm được chiếc nhẫn này? Hần hiện tại đột nhiên lấy ra lại là muốn làm gì?

Lạc Khâu Bạch hé miệng cười cười, đây là hần tìm người làm theo yêu cầu, hôm nay mới bắt được, vốn là muốn về nhà đưa cho Kỳ Phong, bắt quá hiện tại đi...

“Người nào đó tự tay ném nhẫn kết hôn của chúng ta, bây giờ không phải nên bị trừng phạt sao?”

Hần cười xấu xa một tiếng, Kỳ Phong sắc mặt cứng đờ, còn chưa kịp ngăn cản, thê tử của hần ngay trước cameras, hơn một ngàn người thấy, quỳ một gối xuống ở trước mặt của y.

Trong nháy mắt, hiện trường tất cả mọi người trợn tròn mắt, Kỳ Phong mặt nháy mắt tái đi.

“Kỳ Phong tiên sinh, anh đã đáp ứng đem cả đời làm lễ vật tặng cho em, hiện tại có thể đáp ứng lời cầu hôn của em không?”

Lạc Khâu Bạch lạnh lạnh mở miệng, thanh âm vi ách mềm dẻo, một đôi mắt xé cong lên, đồng tử như đầy sao sáng ngời.

Ở đây mọi người sững sốt ngẩn ngẩn mấy chục giây, tiếp bộc phát ra tiếng cười cùng thét chói tai, Diệp Thừa càng trực tiếp, hoàn toàn quên mình đã từng bị Kỳ Phong sửa đến thảm, ha ha cười nói, “Ai u uy! Kỳ lão bản nhanh lên đáp ứng a, chúng ta chờ nhìn Khâu Bạch cưới vợ đó!”

Lần này cả nhân viên trong Lưu Bạch đều không nín được cười lên tiếng, Lạc Khâu Bạch càng nhin cười bụng đều đau.

Kỳ Phong sắc mặt lấy mất thường có thể thấy được tốc độ nhanh chóng đen đi, y cứng rắn nhìn Lạc Khâu Bạch liếc mắt một cái, lỗ tai đỏ bừng, ánh mắt nóng nảy, nếu không phải trường hợp không đúng, Lạc Khâu Bạch không chút nghi ngờ mình nhất định sẽ bị đại hình dã thú áp đảo hung hăng mà gặm từ đầu đến cuối.

Thê tử của y phiên thiên, cũng dám trước mặt nhiều người như vậy khiêu khích quyền uy của chồng!

Phu vi thê cương, em cái này chết tiết phù dung câu rốt cuộc hiểu hay không!

Chung quanh ồn ào càng lúc càng lớn, người xem trực tiếp trước màn hình cười đến nước mắt đều chảy ra.

Lạc Khâu Bạch biết rõ thấy tốt liền thu lại, thanh thần đứng lên, tiến đến bên tai Kỳ Phong trầm giọng nói, “Ông xã, anh không muốn kết hôn với em a?”

Những lời này thanh âm thật sự là quá nhỏ, cho dù là đứng ở bên người bọn họ Diệp Thừa cùng Mạnh Lương Thần đều không có nghe thấy, tất cả mọi người chỉ thấy Kỳ Phong mặt đột nhiên đỏ lên, đại thiếu gia mặt lạnh khối băng, phá lệ lộ ra biểu tình như vậy, thậm chí... Có thể tính là ngượng ngùng.

Kỳ Phong thấp giọng nóng nảy nói một câu “Sao em nhiều lời vô nghĩa như vậy”, tiếp nghiêng đầu, mặt thối vươn ra tay trái.

Mặt trên còn lưu lại giới ngân, Lạc Khâu Bạch chậm rãi đeo lên nhẫn cho Kỳ Phong, tựa như nghi thức giao phó thứ gì cả đời.

Cùng khoảnh khắc trong bóng đêm lờ lờ tỏa sáng, giống như cùng hơn ngàn vạn ngọn đèn Khổng Minh trên vòm trời hô ứng, gấu gao giao ác, cả đời bất ly bất khí.

Giờ khắc này, giống như toàn bộ thành thị đều oanh động, trên quảng trường bộc phát ra tiếng sấm tiếng hoan hô, khúc quân hành hôn lễ vẫn còn tiếp tục, cùng với tiếng vỗ tay vang vọng thiên địa.

Lạc Khâu Bạch cùng Kỳ Phong đi vào đại đường, phía sau là hơn một ngàn phóng viên cùng thân hữu, lúc này nơi này được trang điểm cổ hương cổ sắc, nơi nơi đều là đỏ thắm, long phượng cùng hỉ tự hồng sắc khắp nơi, đèn lồng đỏ thắm cao cao treo lên, người hầu Kỳ gia đã chờ ở môn khẩu, vừa thấy hai người dắt tay đến, vui mừng pháo đùng vang .

Vài người hầu cười đưa cho hai người một đóa hoa hồng sắc, một người xách một đầu, đi đến trước bàn, kỳ lão gia ngồi ở trên xe lăn, trên người đắp chăn, rõ ràng đã thể lực chống đỡ hết nổi, nhưng vẫn cứ kiên trì ngồi ở chỗ kia, ông mặc đường trang hồng sắc vui mừng, nhìn thấy hai người dắt tay đến, một bên ho khan vừa cười rơi lệ, “Hảo, hảo.”

Ông kéo tay Lạc Khâu Bạch, mu bàn tay run rẩy đưa cho hắn một phong bao lì xì, sau đó lấy giấy đưa cho hắn, dứt quãng nói, “... Tiểu Lạc a, ta đem Kỳ gia đều cho con, chờ ta mất, đối xử tốt với Tiểu Phong.”

Nói xong ông kịch liệt ho khan, Lạc Khâu Bạch mở ra giấy trong tay, dĩ nhiên là một phần cổ phần công ty cùng hợp đồng.

Lão gia lại đem 45% cổ phần Kỳ gia toàn bộ đưa cho Lạc Khâu Bạch, mình không có để lại một chút ít.

“Lão gia, này không được...”

Lạc Khâu Bạch kinh ngạc mở to hai mắt, hốc mắt đỏ lên, người thân của hắn đã sớm chết, hiện giờ Kỳ Phong cùng hắn chỉ còn lại có lão nhân này, hắn nói cái gì cũng không thể đem tâm huyết cả đời của lão nhân đều lấy đi.

“Khụ khụ... Còn gọi cái gì lão gia, gọi ông nội.”

Kỳ lão gia vỗ vỗ tay hắc, trên mặt tươi cười, ánh mắt tràn đầy từ ái cùng thoải mái.

Chung quanh tất cả mọi người tròn tròn mắt, thậm chí cả phóng viên đều sững sốt mấy chục giây mới đột nhiên kịp phản ứng, đèn loang loáng nháy mắt nổi thành một mảnh.

Kỳ gia lão gia đem thương triệu cổ phần công ty toàn bộ đưa cho Lạc Khâu Bạch, cái này ý nghĩa đem nửa tập đoàn tài chính Côn Luân cùng Kỳ gia đều giao ra ngoài.

Từ nay về sau, Kỳ gia không còn có Kỳ lão gia, Côn Luân thiên hạ thuộc về Kỳ Phong cùng Lạc Khâu Bạch.

Tất cả mọi người tha thiết nhìn Lạc Khâu Bạch, Kỳ Phong đi theo nắm chặt tay hắc, đồng tử thâm sắc tràn đầy ý cười. Lạc Khâu Bạch xoang mũi đều chua xót, nở nụ cười một tiếng, mang theo giọng mũi dày đặc gật gật đầu, “Ông nội”.

“Hảo hài tử... Hảo hài tử, hai người các con tốt ta liền cao hứng.” Kỳ lão gia vỗ vỗ tay Lạc Khâu Bạch, hốc mắt ướt át.

Chung quanh vang lên tiếng trầm trồ khen ngợi, Lạc Khâu Bạch nhìn Kỳ Phong, đột nhiên hiểu được ý tứ của y.

Trên đời này không còn gì hạnh phúc hơn là được người thân chúc phúc.

Nơi này có người thân, bạn bè, đồng sự... Là bộ phận tạo thành toàn bộ cuộc đời, chỉ có ái tình hôn nhân là không đầy đủ, mà phần tình cảm kiên định rất nặng này, chỉ có Kỳ Phong có thể cho hắc.

Hai người dựa theo phong tục trước đây, vượt qua chậu than, thừa dịp náo nhiệt, Tôn đạo trưởng đột nhiên tiến đến bên người Lạc Khâu Bạch, đưa cho hắc vài cuốn sách, cười tủm tỉm mà nói, “Tiểu Lạc a, vài cuốn sách này cậu lấy về hảo hảo nhìn một cái, luyện tập bảo đảm phong nguyệt việc như cá gặp nước, cậu vốn là danh khí, hiệu quả khẳng định làm ít công to, hôm nay đem động phòng hoa chúc, liền đừng làm cho thiếu gia có công phu xuống giường.”

Lạc Khâu Bạch mở ra thư vừa thấy, tất cả đều là xuân cung cùng một ít loạn thất bát tao phòng trung thuật, lúc này đem hắc náo loạn mặt đỏ thắm, thừa dịp phóng viên không phát hiện nhanh chóng giấu đi, lại vẫn là bị Kỳ Phong đái vừa vụn.

Y ý vị sâu sa liếc hắc một cái, thấu đi lên bắt giữ bờ môi của hắc, chợt nghe bên cạnh Diệp Thừa cùng phóng viên hô:

“Còn không chưa bái thiên địa như thế nào hôn? Còn để cho người xem náo nhiệt không?”

Mọi người cười vang, Đoàn Đoàn cao hứng mà hoa chân múa tay vui sướng, giữa hai ba ba chi gian đối tới đối lui, Tôn đạo trưởng đâm đương người điều khiển chương trình, cười hô:

“Nhất bái thiên địa!”

“Nhị bái cao đường!”

Hai người dưới tiếng ồn ào cùng khoái môn, ngoan ngoãn hành lễ, loại hôn lễ kiểu Trung Quốc này phi thường mới mẻ, không song thập giáo đường nghiêm túc, nhưng là lại làm cho người ta cảm thấy ấm áp, vẫn luôn ấm đến tâm oa.

Lạc Khâu Bạch diễn nhiều như vậy, hiện tại toàn bộ đại đường còn treo ảnh sân khấu của hắc, nhưng hắc chưa bao giờ diễn tân lang quan mang theo hoa hồng, giờ phút này hắc cười dị thường vui vẻ, ánh mắt tỏa sáng nhìn Kỳ Phong, chỉ cần liếc mắt một cái, Kỳ Phong cũng đã tâm dương khó nhịn.

Lúc này chợt nghe “Phu phu giao bái!”

Ngay trong nháy mắt, cũng không biết là ai nói chuyện xấu, hai bên hơn trăm người chen chúc đi lên, dùng sức đẩy, đem hai người hung hăng mà đánh vào đồng thời.

Chóp mũi dính vào nhau, Lạc Khâu Bạch một bên xoa cái mũi một bên cười ha ha, Kỳ Phong vẫn luôn trầm mặc ít lời, ánh mắt thâm thúy khóa trên người Lạc Khâu Bạch, một bàn tay ôm thắt lưng hắc, thậm chí đều không có chờ đến kia một tiếng “Đưa vào động phòng”, cũng đã hôn lên bờ môi của hắc.

“A a a a! Tôi viên mãn !”

“Hạnh phúc khoái khóc!”

Trên mạng chúc phúc thanh xoát bạo lều, vô số người nhìn màn hình hôn lễ trực tiếp rót xuống nước mắt, hiện trường đèn loang loáng vào giờ khắc này giống như chiếu sáng bầu trời đêm, vô số hoa vũ rắc xuống, tiếng hét, huyết sáo vang lên, hiện trường hàng trăm công nhân hô to một tiếng, “Chúc mừng chủ tịch phu nhân chủ tịch!”

Hôn lễ thế kỷ này, mời bóng đêm cùng đàn tinh chứng kiến, đèn Khổng Minh bay tới không trung, nói cho mọi người, tái rực rỡ tinh quang, cũng so ra kém đêm nay.

Lạc Khâu Bạch sửng sốt một chút, tiếp phủng trụ đầu Kỳ Phong tiến lên đón, hai người gắt gao tương ứng, miệng lưỡi quần quanh. Đoàn Đoàn che ánh mắt Phong Phong béo, mình then thùng đỏ mặt, ngoài cửa sổ “Phanh” một tiếng dấy lên vô số khói lửa, ngũ quang thập sắc, liền như Lạc Khâu Bạch nhiễm nhiễm dâng lên tinh đồ.

Đẹp mắt hỏa hoa nổ rộ sau lưng hai người, chiếu rọi thiên địa, cuối cùng liêu mạng thành một trái tim thật lớn đem hai người gắt gao vờn quanh.

3 năm, 1009 ngày đêm, cảm tạ có anh ở bên cạnh em, sau này trong đời, còn nghĩ cùng anh đồng hội đồng thuyền.

Thủy triều hoan hô, Kỳ Phong buông ra Lạc Khâu Bạch thở hổn hển, đồng tử thâm sắc tràn đầy mãn nhu tình, y đưa tay sờ sờ bờ môi của hắn, một câu “Anh yêu em” đã đến bên miệng.

Mà vừa lúc đó, Lạc Khâu Bạch đột nhiên cảm giác dạ dày một trận quay cuồng...

“Nôn...” Hắn nôn khan một tiếng, mãnh liệt bùm miệng, kinh ngạc mở to hai mắt.

Toàn trường hoan hô im bất mà ngừng, Kỳ Phong sắc mặt lập tức thay đổi, đồng tử chợt co rút lại, khóe miệng khổng chế không được thượng kiều, trong mắt hiện lên mừng như điên.

Này... Đây đây không phải là lại có đi!?

Trên đời này có một người, cùng bạn trời sinh một đôi, trên đời này có một loại ái tình, không sớm không muộn, ngay lúc ngắc đầu, người ấy đã đứng tại chỗ nở nụ cười với bạn.

—— Chính văn hoàn ——

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: Lại một lần viết xuống ba chữ “Chính văn hoàn”, rất vui vẻ cũng thực luyện tiếu, may mắn còn có rất nhiều phiên ngoại ha ha ha

————oOo————

93. Phiên Ngoại 1

PHIÊN NGOẠI

Phiên Ngoại 1

Đêm nay, toàn thành đều thấy được trên quảng trường vạn đóa lửa đồng thời nổ rộ, cũng chứng kiến hôn lễ thế kỷ của tân ảnh đế cùng đại thiếu gia Kỳ gia đại thiếu, hôn lễ rung động như vậy giống như một quả bom, triệt để đem giới giải trí dẫn bạo.

Không có một đôi tình nhân nào dừng cảm như bọn họ, không có một đôi tình nhân nào điên cuồng giống bọn họ như vậy.

Người xem hôn lễ, cơ hồ đều quên giới tính của bọn họ, trên đời này đại khái có một loại tình cảm, đầy đủ kiên trì, có thể vượt qua giới tính, chủng tộc cùng thể tục.

Ba chữ “Lạc Khâu Bạch” cùng với danh hiệu ảnh đế vinh quang của hắn, truyền khắp đại giang nam bắc, fan tại đây một đêm kê huyết căn bản khó có thể ngủ, internet càng là một mảnh người ngã ngựa đổ, mà đây đã không phải vấn đề mà hai người cần quan tâm trước mắt.

Kết thúc nghi thức hôn lễ, phóng viên cùng truyền thông ra về, Kỳ lão gia thân thể không tốt trở về phòng nghỉ ngơi, bao quanh cùng Phong Phong béo bị dì Trương lấy lý do thiếu nhi không nên thức khuya nên dỗ đi ngủ. Đại đường to như vậy trong lúc nhất thời chỉ còn lại có vòng trung bạn tốt cùng người quen, không có hiện trường trực tiếp, này đó đại minh tinh ngày thường trước màn ảnh ngần nấp xinh đẹp triệt để quên hình tượng, lấy Diệp Thừa, Mạnh Lương Thần vì đại biểu “Tổn hữu đoàn” cùng lấy công nhân Lưu Bạch vì đại biểu “Nhà mẹ đẻ”, nghĩ hết chiêu số gây sức ép cho Lạc Khâu Bạch cùng Kỳ Phong.

Tiệc cưới quán rượu đã không tính cái gì, đến nháo động phòng, một đám uống rượu say bí tỉ chơi điên rồi, buộc Lạc Khâu Bạch cùng Kỳ Phong chơi cái gì chơi quần đút chuối, miệng đối miệng cắn táo, bịt ánh mắt sờ sờ... Tóm lại không có chút tiết tháo nào đáng nói.

Kỳ Phong luôn luôn lãnh ngạnh mặt thân, một ánh mắt đảo qua, ai cũng không dám đùa y, nhưng Lạc Khâu Bạch tương đối thâm, trong ngày thường hắn tính tình tốt, hơn nữa tại vòng luẩn quẩn nhân duyên thật tốt, lúc này trực tiếp thành đối tượng bị tấn công, vài tổn hữu biến đổi cách thức đa dạng gây sức ép hắn.

“Kéo quần Khâu Bạch! Trứng gà đâu, đúng đúng, liền cái này, nhét vào đi!”

Diệp Thừa như ăn trứng chim hỉ thước, chỉ huy mọi người hồ nháo, chủ ý lục soát đều là của anh ta, lúc này có người thẩu đi lên cười nói, “Diệp đại ca, muốn đẻ trứng gà hay nấu chín trứng gà a?”

“Đương nhiên đẻ trứng gà, vỡ một cái để chủ tịch của các người cùng phu nhân chủ tịch biểu diễn hôn môi!”

Diệp Thừa gào một cổ họng, vài người bắt đầu bỏ trứng gà vào quần Lạc Khâu Bạch, bên kia một đám người ồn ào kêu Kỳ Phong dùng miệng đem trứng gà từ một ống quần của thê tử thuận đến một ống quần khác lấy ra, nếu rút một cái phải bị phạt.

“Mẹ nó, Diệp Thừa con mẹ nó cậu muốn chết đúng không!? Tiểu tử cậu đời này đừng kết hôn, đến lúc đó tôi lộng chết cậu!” Lạc Khâu Bạch đưa tay chính đồn anh ta, nhưng chung quanh ồn ào nhiều lắm, hơn trăm người ra trận, Lạc Khâu Bạch bị đẩy đến bên người Kỳ Phong, xong lão đảo ngồi ở trên đầu gối Kỳ Phong.

Lúc này cậu nhóc nâng lên một chân của hắn hướng bên trong bỏ vào trứng gà, Lạc Khâu Bạch không trụ cân bằng lập tức ôm cổ Kỳ Phong.

Chung quanh một mảnh ồn ào, “Kỳ lão bản, dùng miệng a! Nhanh chóng từ trong quần Khâu Bạch mò lấy trứng cho chúng tôi nhìn một cái!”

Kỳ Phong uống hơi nhiều, bình thường lù lù không động giờ mặt ửng hồng, Lạc Khâu Bạch mặt đỏ lên, nhanh chóng nói, “Anh đừng cùng bọn họ hồ nháo.”

Kỳ Phong ôm sát hắn, trên mặt một chút biểu tình đều không có, ánh mắt sắc bén ở chung quanh đảo qua, mọi người lúc này phía sau lưng chợt lạnh, đảo hút một hơi lương khí, đều cho rằng y phát giận, ai nghĩ đến y đột nhiên ngồi xuống đem Lạc Khâu Bạch ôm đứng lên, đặt ở trên bàn đối diện, thật sự dùng miệng đặt giữa hai chân Lạc Khâu Bạch chỗ bị nhét trứng gà...

“! !” Lạc Khâu Bạch mất thể diện đầu đầy mồ hôi, một câu cũng không nói ra, toàn thân chợt khởi một tầng da gà, áo sơ mi mỏng ướt đầm mồ hôi, lộ ra da thịt phiếm hồng bên trong, Kỳ Phong hô hấp cực nóng phun giữa hai chân, hắn lập tức khởi phản ứng.

“Anh đứng lên! Đừng... Náo loạn!”

Hắn cầm tóc của y, Kỳ Phong lại như là nghiên cứu vấn đề toán học tối nghĩa, vẫn luôn dùng bộ dáng không lộ vẻ gì, ánh mắt thâm thúy đối diện ánh mắt Lạc Khâu Bạch, bên trong đã đầy lên ánh lửa phô thiên cái địa, như là lập tức đem Lạc Khâu Bạch cháy hết.

Chung quanh tiếng thét, hai người bị gây sức ép mồ hôi đầy người, Kỳ Phong nhìn cẩn thận, nhưng không chịu nổi cơn cùng trước mắt thê tử hoạt sắc sinh hương, y vẫn luôn không động là bởi vì đã sớm khởi phản

ứng, y sợ vừa động liền sẽ mất mặt bị người nhìn ra.

Miệng mỗi một lần xẹt qua khí quan phía dưới Lạc Khâu Bạch, thứ găng gượng liền sẽ cọ xát chớp mũi y, thủy tí tẩm đầu vải dệt, mang theo hương vị quen thuộc, thậm chí lây dính đến chớp mũi y.

Y thực phai nhạt câu một chút khóe miệng, hai người ôm chăm nhau, lửa nóng cơ hồ muốn đốt lẫn nhau.

Hai người thở hồng hộc, mồ hôi nóng đầm đìa, thật vất vả lấy ra trứng gà, một đám người lại ùn ùn nghĩ tới chiều mới, gây sức ép hai người sát thương súng cướp cò, hận không thể lập tức oanh đi gia hỏa chướng mắt để triển miên.

Cồn lên, một đám người triệt để chơi thoát, đến sau nửa đêm cũng không có thu tay lại, Kỳ Phong thật sự là hỏa đại, đem bọn họ tất cả đều oanh đi ra ngoài, còn đem công nhân tác loạn tất cả đều ngoan phê nhất đốn, dùng tiền thưởng cuối năm uy hiếp, một đám lão gia chạy nhanh hơn thỏ sau đó thế giới rất cực thanh tịnh.

Lạc Khâu Bạch trước chỉ uống một chút rượu nhạt, có chút nhẹ nhưng cũng không có say, lúc này khóa ngồi ở trên người Kỳ Phong, ôm cổ y hung hăng mà hôn bờ môi của y.

Hai người đều có chút khó nhẫn nại, Kỳ Phong đoạt quyền chủ động, quắc trợn cằm Lạc Khâu Bạch đem hân đặt ở trên bàn, cắn bờ môi của hân, một bàn tay tham tiến áo sơ mi hân, phủ sở phía sau lưng, điểm khởi một chuỗi hỏa hoa.

Lạc Khâu Bạch quần áo vừa rồi hồ nháo bị kéo ra, tây trang bị ném sang một bên, áo sơ mi mỏng màu trắng nhăn bắt tại trên người, bị Kỳ Phong xả lộ ra nửa bắp vai, ngực hai hạt đậu đỏ dưới ánh đèn như ẩn như hiện, mồ hôi ướt sũng, làm Kỳ Phong hầu kết rất nhanh lẫn lộn vài cái, không chút do dự cúi đầu cắn một hạt.

“Ngô...” Lạc Khâu Bạch kêu lên một tiếng đau đớn, đi xuống vừa sờ nắm lấy đại gia hỏa sớm phản ứng của Kỳ Phong, thấp giọng cười nói, “Ồ trong này, hay về nhà?”

Trong đại sảnh chỉ có hai người bọn họ, ngọn đèn sang ngồi đánh vào người, lửa nóng bắt đầu khởi động cốc thiếu vọng căn bản không chỗ nào che giấu.

Kỳ Phong đảo hút một hơi, lập tức đè lại tay hân, rõ ràng phía dưới đã trướng phát đau, vẫn là đem hân ôm lên đi ra ngoài, “Động phòng phải về nhà.”

Lạc Khâu Bạch dở khóc dở cười, ngẩng phía dưới y liếc mắt một cái, “... Anh thật nhịn được?”

Em cũng nhịn không được, đại điều quái anh rốt cuộc rồi rấm những thứ gì?

Kỳ Phong không phản ứng hân, cường ngạnh đem hân nhét vào trong xe, dọc theo đường đi lều trại vẫn luôn đỉnh, đen mặt, toàn thân cứng ngắc giống tảng đá, mỗi lần Lạc Khâu Bạch tới gần, y liền sẽ phi thường nóng nảy quát lớn một tiếng, “Về nhà rồi hãy lắng lơ!”

Lạc Khâu Bạch không lời gì để nói, chịu đựng một thân hỏa rất cực đến nhà, Kỳ Phong cơ hồ một giây đồng hồ cũng không chờ, ôm Lạc Khâu Bạch vào phòng.

Lúc này nhà cũ đèn lồng đỏ thắm cao quải, nơi nơi giăng đèn kết hoa, lộ ra vui mừng nồng đậm, tăng chót cổ ý lưu cho hai người, lúc này người hầu cũng không có.

Trong phòng long phượng trình tường ngọn nến đỏ thắm, trên đỉnh treo hồng sắc bằng lụa, trên mặt tường dán chữ nam vàng, nguyên bản đặt ở giữa giường Kingsize, đổi thành giường lớn khắc hoa kiểu Trung Quốc, giường giắt rèm hồng sắc, gió đêm thổi vào, sa trướng vũ động, toàn bộ phòng đều bị hồng sắc bao phủ, trong thoáng chốc giống như về động phòng cổ đại.

Lạc Khâu Bạch biết Kỳ gia chú ý nhiều, nhưng lại thực truyền thống, nhưng không nghĩ tới có thể truyền thống đến loại tình trạng này, thậm chí giường đều phải đổi thành kiểu Trung Quốc.

“Không... Không cần như vậy đi?” Cũng không phải lần đầu tiên kết hôn.

“Từ lúc ông cố của anh đã bắt đầu, đích tôn trưởng tử của Kỳ gia hôn lễ đều phải như vậy.” Đây là một loại nghi thức, cũng là đối kháng định với cháu dậu Kỳ gia.

Lạc Khâu Bạch biết Kỳ gia chú ý nhiều, không nói gì thêm nữa, gật gật đầu ngửa mặt nằm ở trên giường lớn, cười lẩn, “Đừng nói giường này còn rất thoải mái, vẫn là lão tổ tông lưu lại đồ vật hảo.”

Mặt sau nói còn chưa nói, một bóng đen lại đột nhiên áp đi lên hôn bờ môi của hắn, một bàn tay kéo ra áo sơ mi, nút thắt đều rút vài cái, vôi vàng giống như nhiều một giây đều không nguyện ý nhin nữa.

“Uy uy, anh chậm một chút!” Lạc Khâu Bạch bị động tác của y lập tức đùa nỡ nụ cười, nhanh chóng cởi cổ áo của mình.

Kỳ Phong đè lại tay hắn, từ trên cao nhìn xuống nhìn hắn, không ngừng mà trác hôn bờ môi của hắn cùng cổ, ánh mắt thâm thúy lay động dưới ánh nến, rạng rỡ sinh quang, giống như là muốn đem Lạc Khâu Bạch cứ như vậy lập tức nuốt vào.

“Anh muốn thao em, vừa rồi đã nghĩ.” Y trầm giọng mở miệng, một bàn tay tham tiến vào quần áo Lạc Khâu Bạch vuốt ve nhũ đầu, một tay khác tham tiến quần của hắn, phủ vuốt hông hắn, thân thể đi về phía trước, kiên thạch thật lớn càng cách quần ép lên, tản ra độ ấm nóng rực.

Lạc Khâu Bạch nhẹ suyễn một tiếng, rượu dâng lên, toàn thân nóng lên, trong thân thể như là chui qua hố sâu, ngứa ngáy, phía dưới khí quan bị Kỳ Phong va chạm, thấm ra càng nhiều chất lỏng.

Thanh âm của phù dung câu được hồng sắc bao phủ trong phòng tản ra mùi rượu, hắn nghĩ đến Kỳ Phong vừa rồi chết sống không cho hắn tới gần, hiện tại về nhà liền lộ nguyên hình, nhin không được ha ha nở nụ cười, người này rốt cuộc là có bao nhiêu muộn tao.

Hắn ngồi xuống, xoay người đem Kỳ Phong áp chế, cách quần dùng chân cọ cọ phía dưới cứng rắn của y, đưa tới Kỳ Phong một trận ồ ồ thở dốc.

“Em nhớ rõ hôm nay em cầu hôn anh, cho nên động phòng có phải hay không hắn là em định đoạt? Hảo, con, đâu?”

Vài chữ cuối cùng hắn cơ hồ tiến đến bên tai Kỳ Phong nói ra, Kỳ Phong toàn thân cơ bắp nhảy mắt căng thẳng, nóng nảy đem hắn ném lên giường, “Đừng không lớn không nhỏ! Có tin anh đánh em không?”

Nhưng Lạc Khâu Bạch bất vi sở động, gắt gao mà đặt ở trên người y, một bộ cười tủm tỉm, giống như đang nói: Anh đánh a, để coi anh dám không dám.

Hắn cố ý đi phía trước cọ cọ, khí quan đụng vào nhau, đồng thời phát ra một tiếng khàn khàn kêu rên, Kỳ Phong mồ hôi trên trán lăn xuống, hai mắt đã xích hồng, hiển nhiên đã động tình.

Nhục thục cùng lộ đỉnh cảm giác liên hệ, Kỳ Phong hô hấp nóng rực mùi rượu phun ra, Lạc Khâu Bạch thất lực mềm nhũn, trong thân thể trào ra cồn cồn nhiệt lưu, đại gia hỏa cọ đến bên trong, hắn cúi đầu liếm liếm môi Kỳ Phong, nhẹ giọng nói, “Nói tốt rồi, hôm nay là em định đoạt, anh không cần lộn xộn.”

Tiếp hắn không đợi Kỳ Phong phản ứng, lập tức kéo quần của y, cách quần lột màu hắn bóp nhẹ vài cái kia lửa nóng cứng rắn, Kỳ Phong lúc này kêu lên một tiếng đau đớn, trong cổ họng phát ra khàn khàn gầm nhẹ, kia thứ này cơ hồ nhảy dựng lên để ở trên cầm Lạc Khâu Bạch.

Lạc Khâu Bạch liếm một chút, Kỳ Phong cơ hồ nổi trận lôi đình quát lớn một tiếng, “Không cho làm loại chuyện này! Ách ——!”

Nhưng không đợi y nói xong, cuối cùng một âm cuối liền biến thành một tiếng hút không khí, bởi vì Lạc Khâu Bạch đã hé miệng ngậm vào y.

Kiên thạch lửa nóng vừa mới tiến vào nơi ấm áp thấp nhuyển, liền nhanh chóng bành trướng một vòng, Kỳ Phong dựa vào đầu giường, hô hấp dồn dập, khuôn mặt kiên nghị đỏ bừng, trên cánh tay cơ bắp gắt gao băng trụ, muốn ngăn cản Lạc Khâu Bạch, nhưng lại vô pháp kháng cự tư vị khoái y này.

Lạc Khâu Bạch lần đầu tiên làm loại chuyện này, phi thường không thuần thực, trước kia hắn cũng cần Kỳ Phong, nhưng đại bộ phận đều bởi vì không có quen mà buông tha, Kỳ Phong cũng không cho phép hắn làm loại chuyện này, nhưng hiện tại nhìn nam nhân tình khó tự chế, hắn biết mình làm đúng rồi.

Hắn cố gắng nuốt càng sâu một chút, dùng đầu lưỡi quấy, thường thường trạc ngay trước lỗ nhỏ, Kỳ Phong không chế không được phát ra suyễn tức sung sướng, Lạc Khâu Bạch lúc này buông y ra, môi yên hồng hỏi y, “Phong Phong, thoải mái sao?”

“... Tuyệt không.” Kỳ Phong dồn dập lại phiên tảo dịch đầu, nghẹn nửa ngày đột nhiên đập giường, “... Dâm dăng!”

Lạc Khâu Bạch quả thực bị y đùa nỡ nộ cười, dù sao đại điều quái khẩu thị tâm phi cũng không phải một ngày hai ngày, y lắc đầu vĩnh viễn là gậy đầu.

Hắn đem y càng sâu hàm đi vào, đầu lưỡi thậm chí hai túi cầu cũng không buông tha, tay Kỳ Phong không chế không được sáp đến trong tóc ngắn hắn, rõ ràng không muốn làm cho thê tử như vậy, nhưng thân thể lại không chế không được va chạm đứng lên.

Thứ thật lớn trạc tiến yết hầu, khiến cho một trận buồn nôn, Kỳ Phong nhanh chóng rút ra, Lạc Khâu Bạch sát bờ môi của y, “Em không phải lại thấy ghê tởm? Không được ngày mai chúng ta đi bệnh viện kiểm tra một chút.”

“Trước Tôn đạo trưởng không phải có nhìn qua sao, nào có cái gì vấn đề.”

Nhắc tới cái này Lạc Khâu Bạch có chút , hôn lễ kia một tiếng nôn khan nhưng làm hắn cùng Kỳ Phong hoảng sợ, lão gia tử đều thẩu đi lên, nhưng Tôn đạo trưởng cũng không nhìn ra là xảy ra chuyện gì, đại khái là ăn gì đó bụng sợ bóng sợ gió thôi.

Lạc Khâu Bạch ở trong lòng an ủi mình vài câu, lại một hơi ngậm vào Kỳ Phong, dùng răng nanh không nhẹ không nặng cắn, nhướn mày liếc y một cái, “Lúc này anh còn muốn dừng, xem ra em cố gắng không đủ.”

Hắn thật mạnh hút, đưa tới Kỳ Phong một trận ồ ồ thấp suyễn, hưng phấn mà nhảy một chút, dị vật xâm lấn yết hầu không tự giác mà co rút lại, Kỳ Phong gầm nhẹ một tiếng, ánh mắt đỏ tươi, mãn nhãn đều là Lạc Khâu Bạch phun ra nuốt vào chính mình, mặt mày ướt át, y toàn thân bị điện giật run lên một cái, phía dưới khí quan càng trướng càng lớn.

Kỳ Phong nôn nóng vừa vội bách ra bên ngoài, đẩy Lạc Khâu Bạch khí lực cũng càng lúc càng lớn, Lạc Khâu Bạch cố ý nhả ra, lúc hắn sắp rút lui khỏi trong nháy mắt mãnh liệt hút, Kỳ Phong “Tê” một tiếng gầm nhẹ, triệt để phóng thích trong miệng Lạc Khâu Bạch, có một chút dịch màu trắng vẩy ra, dính ở trên mặt Lạc Khâu Bạch.

Lạc Khâu Bạch bị sắc một cái, đem đồ vật toàn bộ nhổ ra, dính ở trên ngón tay, tìm được phía sau, một bên khước trương cho mình một bên cúi đầu trêu ghẹo hôn hôn y, “Đến vợ ơi, nếm thử hương vị anh.”

Kỳ Phong nóng nảy gặm cắn đi lên, miệng khở, nhưng y đã cố không được, lập tức đè lại tay Lạc Khâu Bạch, “Lần sau không cho làm loại chuyện này!”

Lạc Khâu Bạch phản thủ nắm chặt y, dắt hắn hướng phía sau mình, cả người đặt ở ngực Kỳ Phong, một hơi cắn hắn hầu kết, “Anh đừng động, trước quần quần em, em xem anh đều thành cái dạng gì.”

Hắn đi phía trước động thân, phía trước thẳng tắp kia hoàn toàn đứng lên, để tại trên bụng rắn chắc của Kỳ Phong, hắn không ngừng mà trước sau cọ động, vật kia thấm xuất chất lỏng đem quần áo Kỳ Phong rối tinh rối mù.

Còn triệt để phát huy, giống như chìa khoá chỉ khế hình thành toàn thân nôn nóng cảm giác lại trở lại, hắn cảm thấy phía sau hư không lợi hại, chỉ muốn nhanh cùng Kỳ Phong hợp nhị vi một.

Kỳ Phong cảm giác ngón tay của mình bị đưa vào một chỗ khấn trí lửa nóng, mới vừa vào đi vào trong đó liền gắt gao mà cắn y, chất lỏng của mình bị toàn bộ thoa đi vào, y hô hấp càng ngày càng dồn dập, trong cổ họng khô cạn như là tưới hạt cát.

Y muốn đem ngón tay đỉnh tiến vào chỗ sâu nhất, Lạc Khâu Bạch lại đột nhiên ngăn lại y, “Chuẩn bị xong, em tự mình tới, không cho anh động.”

Nói xong hắn đem toàn thân nóng bỏng buộc chặt Kỳ Phong một bên, một bàn tay để trên lồng ngực y, một tay kia tham tiến trong thân thể, không ngừng mà xoay tròn sờ soạng, giống tìm kiếm cái gì.

“Kỳ Phong... Kỳ Phong... Mạnh một chút...”

Thanh âm vi ách thanh âm kêu tên của y, Lạc Khâu Bạch nhắm mắt lại kị khóa trên người y, chính mình chơi khởi chính mình!

Kỳ Phong đầu oanh một thanh âm vang lên, rốt cuộc không thể chịu đựng được, nhưng Lạc Khâu Bạch lại không cho y động, ngón tay ở phía sau dung đưa, hô hấp cực nóng phun trên mặt của y, lúc này hắn đột nhiên đâm tới trí mạng một chút, thanh âm đột nhiên cất cao “A” một tiếng, toàn thân thấm xuất một tầng mồ hôi.

“Hắn là có thể đi vào đi.” Hắn lầm bầm lầu bầu một tiếng, liếm liếm môi, hướng Kỳ Phong cười cười, lúc y gần như cuồng hóa, hắn ngồi xuống.

Hai người đồng thời phát ra một tiếng sáng khoái kêu rên, lợi kiếm phá màng thịt, như là bị tinh tế mật mật vông bao lấy, ôn nhuận thấp nhiệt, lại kín kẽ cô trụ hắn, Kỳ Phong rốt cuộc không cách nào nhịn được, mãnh liệt hướng về phía trước thẳng lưng, “Em thật chặt, hắn là phải sinh một đứa, như vậy liền sẽ không nhanh như vậy.”

Y kịch liệt vẻ mặt cực nóng, nhưng ngoài miệng lại nói lời nói thô tục.

“Sinh... Đại gia anh! Là khai đao không dùng chỗ nào... Ân...” Lạc Khâu Bạch thở hổn hển, cười mắng y một tiếng, Kỳ Phong khó nhịn, chậm rãi nâng lên thân mình, nội tạng hút ra trong nháy mắt, lưỡi dao sắc bén cùng vân lộ hắn đều có thể rõ ràng cảm nhận được.

Vui thích cùng tể thủy trường lưu nẩy lên, tựa như mở ra một đạo mỹ thực yêu cầu cẩn thận nhắm nháp không thể lang thôn hổ yết, hắn tư ma một chút, đóng đưa thân thể, phát ra “Ngô...” Một tiếng nhẹ suyễn.

Hắn ngược lại tể thủy trường lưu, nhưng Kỳ Phong lại bị như là gãi không đúng chỗ ngứa, cảm giác nửa vời bị treo rất không xong, y nóng nẩy ẩn trụ Lạc Khâu Bạch, mãnh liệt hướng về phía trước, “Em động nhanh một chút!”

Y hấp tấp nóng nẩy lại khô cạn đem Lạc Khâu Bạch làm cho tức cười, hắn thở hổn hển, lần này rõ ràng hoàn toàn rút ra, cười chụp mặt Kỳ Phong nói, “Anh gặp qua đại lão gia nhà ai ở trên giường nghe vợ, ân? Vợ hảo?”

“Anh mà ném nhẫn, em sẽ không tìm anh tính sổ.” Lạc Khâu Bạch đắc sắc nở nụ cười một tiếng.

Kỳ Phong nháy mắt neho lại ánh mắt, đồng tử co rút lại, “Anh xem em thật sự là phiên thiên!” Đem động phòng hoa chúc, y muốn cho thê tử nhìn xem ai là gia môn!

Một câu rơi xuống đất, Lạc Khâu Bạch không đợi kịp phản ứng đã bị Kỳ Phong mãnh liệt ném lên giường, nâng lên một cái chân của hắn, mãnh liệt đỉnh đi vào.

“A! Con mẹ nó anh phạm quy! Ân a...” Lạc Khâu Bạch kêu một tiếng, ý đồ xoay người.

Nhưng Kỳ Phong nhẫn nại một đêm, lúc này chỗ nào còn sẽ quản hắn nói cái gì, động tác điên cuồng lại kịch liệt, như là đóng cọc đem Lạc Khâu Bạch đỉnh ở trên giường, nhu nắm liếm khẩu.

Đầu giường gỗ Kiểu Trung Quốc dát chỉ dát chỉ vàng, sa trường hồng sắc chớp lên xuất một tầng gợn sóng, quần áo Lạc Khâu Bạch ném tại ở trong có một quyển sách “Phanh” một tiếng rơi trên mặt đất, đúng là phòng trung thuật Tôn đạo trường cho hắn.

“Đừng nhìn!”

Lạc Khâu Bạch mãnh liệt kịp phản ứng, nhanh chóng ngăn trở, nhưng Kỳ Phong cũng nhận ra đây là cái gì, liền kết hợp tư thế, ôm Lạc Khâu Bạch xuống giường, nhặt lên quyển sách kia.

“Thao... Quá sâu!” Tư thế thay đổi làm lưỡi dao sắc bén tiến càng sâu, Lạc Khâu Bạch sợ hãi té xuống, theo bản năng dùng hai chân khóa lại Kỳ Phong, lại quên tư thế này quả thực là yêu thương nhung nhớ.

Kỳ Phong khoe miệng thực rõ ràng chọn một chút, ánh mắt thậm chí còn mang theo điểm tà ác, y nhìn Lạc Khâu Bạch liếc mắt một cái, rất có hưng trí mở ra quyển sách kia, bên trong rơi ra tờ giấy Tử đầu giường ngăn kéo thứ hai, hộp gỗ

Gian động phòng này là Tôn đạo trưởng dựa theo truyền thống Kỳ gia tự tay bố trí, điểm này không có người nào rõ ràng hơn Kỳ Phong, mà lão đạo lão mũi trâu lão này tuy rằng thoát nhìn cẩn thận, nhưng là tuyệt đối sẽ không làm chuyện vô ý nghĩa, ông ta đưa cho Lạc Khâu Bạch tờ giấy này rốt cuộc là muốn đưa hắn cái gì?

Nghĩ đến đây Kỳ Phong đem Lạc Khâu Bạch đặt ở trên giường, một tay mở ra ngăn kéo, bên trong quả nhiên có một cái hộp.

Mở ra vừa thấy, bên trong một hộp thuốc mỡ, màu trắng có mùi, cũng không biết sử dụng làm gì, bên kia phóng một loạt thuốc ngọc thể xếp hàng từ lớn đến nhỏ, mỗi cái mượt mà bóng loáng, lúc này dưới ánh nến hồng sắc có vẻ phi thường... se tình...

Trong đó còn có tờ giấy Mỗi ngày dùng dầu trơn vẽ loạn bí chỗ, được thể chôn nhập trong cơ thể, nhưng tư âm bổ thân, cố bản bồi nguyên, khẩn trí tiêu hồn

Lạc Khâu Bạch hiển nhiên cũng nhìn thấy mấy thứ này, lúc này mặt đỏ lên, “Ném ném! Đây đều là những thứ gì loạn thất bát tao, anh đừng hy vọng dung trên người của em!”

Kỳ Phong ý cười càng đậm, “Khẩn trí tiêu hồn a?”

Y đi đến bên giường, trên mặt biểu tình là vui sướng Lạc Khâu Bạch chưa từng thấy qua, một người chưa bao giờ thích cười đột nhiên cười với mình là chuyện phi thường khủng bố, Lạc Khâu Bạch biết rõ đạo lý này, lúc này cũng cố không quản là đêm động phòng hoa chúc, cọ một chút ngồi xuống, chuẩn bị khai lưu.

Đúng lúc này, Kỳ Phong lập tức nắm lấy cánh tay của hắn, cả người đè lên, một bàn tay bắt chéo sau lưng trụ cánh tay của hắn, một chân để trên lưng y, động tác có thể tính là ôn nhu, nhưng Lạc Khâu Bạch dùng sức tránh thoát đều tránh không khai.

“Uy uy... Kỳ Phong, anh đừng làm rộn, em sinh khí.”

Lạc Khâu Bạch gian nan nuốt một ngụm nước bọt, Kỳ Phong cười nhạo một tiếng, cúi đầu nhìn thoáng qua thê tử phía dưới kia, “Em không muốn phía dưới kiểu như vậy cán bộ cao cấp cái gì?”

“Em chơi lạt mềm buộc chặt với anh sao?” Vừa dứt lời, y liền quét một chút thuốc mỡ, mãnh liệt thống tiến vào thân thể Lạc Khâu Bạch.

Thê tử của y chính là như vậy thị sủng mà kiêu, miệng không đối tâm, thật làm cho chồng không biết làm thế nào.

“Ách a!” Lạc Khâu Bạch ngán ngùi kêu sợ hãi một tiếng, tiếp Kỳ Phong liền đỉnh tiến vào.

Thuốc mỡ lạnh leo tiến vào thân thể, chẳng được bao lâu cao thể nhanh chóng hòa tan, biến thành thức ăn lỏng nóng bỏng, như là triệt để đem thân thể cốt thiếu hỏa toàn bộ câu đi ra, Lạc Khâu Bạch mãnh liệt run run một chút, tiếp toàn thân đỏ mặt.

“Phù dung tôi vào nước lạnh?” Kỳ Phong niệm tên thuốc mỡ, mặt trái còn có bút lông viết được hiệu, nguyên lai này ngoạn ý là chuyên môn cấp danh khí, người thường dùng chính là nóng lên, nhưng nếu gặp phải thể chất nội mị liền có hiệu quả như xuân được.

Theo Kỳ Phong ra vào, Lạc Khâu Bạch cảm thấy toàn thân đều sôi trào, quỳ ghé vào trên giường, nắm chặt đầu giường gỗ, “Không... Không được, quá nóng ... Lấy ra!”

Hắn không ngừng lắc đầu, thân thể có thuốc mỡ càng ngày càng nóng, bởi vì là chất lỏng, cho nên mỗi một lần đâm vào, nhập khẩu đều sẽ phát ra tiếng nước tư tư, thậm chí lúc Kỳ Phong rút ra, còn sẽ nổi trên mặt nước, thuốc mỡ màu trắng gặp được nhiệt độ cơ thể biến thành trong suốt, tích tấp đem nhập khẩu yên hồng biến thành rồi tinh rồi mù, kích thích thần kinh Kỳ Phong.

“Em đã ướt thành như vậy, còn không thích?” Kỳ Phong trầm giọng mở miệng, tiến công càng lúc càng nhanh, mưa rền gió dữ đem Lạc Khâu Bạch cắn nuốt.

“Ân... A a... Đừng... Quá sâu ... A!” Lạc Khâu Bạch chính mình đều không biết mình là những thứ gì, trong óc một đoàn tương hồ, toàn thân nóng giống như là muốn nổ mạnh.

Ném bản phòng trung thuật sang một bên bị gió thổi ào ào phiến trang, trong đó có nhất trương xuân cung vừa lúc là đêm động phòng hoa chúc hồng sắc, Kỳ Phong chỉ nhìn thoáng qua, đồng tử liền thâm đi xuống, y từ trên giường lấy ra một mảnh vải lập tức bịt kín mắt Lạc Khâu Bạch.

“Anh... Làm gì?” Lạc Khâu Bạch dứt quãng mở miệng, trước mắt một mảnh hắc ám.

Lúc này Kỳ Phong từ giường lớn lôi ra tứ điều hồng sắc bằng lụa, này đó vốn là phải là trang sức, hiện tại đột nhiên có tác dụng khác, y đem tứ điều bằng lụa cột vào tay Lạc Khâu Bạch cùng cổ chân, hướng lên trên lôi kéo, Lạc Khâu Bạch cứ như vậy bị y bán điều đứng lên.

Tuy rằng giường lớn chỉ có một khoảng cách một nắm tay, căn bản không có bất luận nguy hiểm gì, cũng căn bản không đau, nhưng là mất đi thị giác lại đột nhiên treo trên bầu trời, Lạc Khâu Bạch cảm giác nhảy mất linh mẫn đứng lên, trái tim đều nhanh nhảy ra.

Rất kích thích ... Hẳn đời này sẽ không như vậy ngoạn qua, đại điều quái quả thực là điên rồi!

“Mau buông em xuống, Kỳ Phong... Đừng nói giỡn!”

Lạc Khâu Bạch quần áo còn không có thoát quang, áo sơ mi ở trên người, tứ chi thon dài bị trói trụ, làn da bóng loáng trắng nõn, hầu kết treo một giọt mồ hôi, tóc ngắn màu đen bị ướt đầm mồ hôi dính vào trên trán, hoạt sắc sinh hương không gì hơn.

Nếu fan biết tân ảnh để hiện tại là bộ dạng thế nào, biết sẽ có cảm tưởng thế nào.

Kỳ Phong nghĩ đến đây trên thế giới chỉ có mình có thể nhìn thấy một mặt này của Lạc Khâu Bạch, kia tâm tình sáng khoái quả thực không cách nào hình dung. Đại minh tinh thì thế nào, mỗi ngày bị loạn thất bát tao vậy xem thì thế nào, các người có thích cũng không làm được gì!

Kỳ Phong tiện tay đem xuân cung đồ ném sang một bên, đi phía trước đẩy Lạc Khâu Bạch một chút, giường lớn phát ra tiếng vang cọt kẹt, Lạc Khâu Bạch bị bắt đi theo trước sau chớp lên, thanh âm của hắn đều không xong, “Anh rốt cuộc muốn làm gì?”

“Đu dây không tồi.” Kỳ Phong không pháp phòng nói ra vài chữ, lúc Lạc Khâu Bạch đu đến trước mặt y kéo hắn tách ra hai đùi, đem mình đã cứng rắn đến đau đớn hung hăng mà đụng vào.

“A a a ——!” Mượn dùng ngoại lực, Kỳ Phong đi vào trước nay chưa có chiều sâu, tinh chuẩn đụng phải trong thân thể một chút, Lạc Khâu Bạch bèn nhón cất cao thanh âm, khoái ý như là sóng thần điên cuồng thổi quét, nháy mắt đem y nuốt hết.

Chợt trói chặt thân thể hung hăng mà đem Kỳ Phong giảo trụ, y rút một hơi, thềm mắng một tiếng, phù dung câu thanh âm giống như sấm sét, nháy mắt đem lý trí của y triệt để tạc toái, giờ khắc này y cũng cố không quản, chỉ còn lại có bản năng giống đực xâm lược, bừa bãi thảo phạt, chuyển động.

Lạc Khâu Bạch bị treo không dùng được khí lực, sống lưng co rút lại, hai hồ điệp cốt đột đi ra, bị x thanh âm đều phá thành mảnh nhỏ, hắn cùng Kỳ Phong kết hôn ba năm, chưa bao giờ điên cuồng như vậy, điên cuồng đến hắn cảm thấy chính mình sẽ chết.

“Mau nữa một chút... A a... Đúng! A... Nơi đó không cần! A a a...”

Thuốc mỡ nóng mỡ ra vào giống như ma sát sinh nhiệt, giống ngọn lửa nướng Lạc Khâu Bạch trong cơ thể, trước mắt hắn một mảnh đen kịt, miệng cũng không biết nói những thứ gì, tứ chi toàn thân máu cùng khoái ý điên cuồng lưu động, làm cho hắn không ngừng buột chặt nhập khẩu, thịt non cũng đi theo run rẩy, đem Kỳ Phong hướng càng sâu.

Kỳ Phong cảm giác đến Lạc Khâu Bạch biến hóa, cúi người lại đây, đem chân hắn giơ trên bả vai, hung hăng mà đâm đến chỗ sâu nhất, phần eo run run dùng sức nghiền nát.

“Không! A a a...”

Lạc Khâu Bạch hung hăng mà run lên vài cái, theo bản năng giãy dụa lại bị Kỳ Phong gắt gao mà ôm chặt, lúc này hẳn cảm giác đến cả vai đau xót, Kỳ Phong cắn hẳn một hơi, gầm nhẹ một tiếng tại chỗ sâu nhất tiết ra...

Diên phong đã đến trong nháy mắt, Lạc Khâu Bạch trước mắt một bạch, không biết cái gì thời điểm cũng tiết ra.

Trước mắt mảnh vải bị vạch trần, hồng trù hạ xuống, long phượng trình tường ngọn nến đã thiêu đốt hơn phân nửa, hồng sa trường chớp lên, Lạc Khâu Bạch hốc mắt ướt át đỏ bừng, hiển nhiên là bị gây sức ép, “Kỳ Phong... Con mẹ nó anh...”

Hắn run rẩy mở miệng, nhưng không có sinh khí, thanh âm khàn khàn lại mang theo tình nghĩa vô hạn cùng ý cười biếng nhác.

Kỳ Phong rút ra, nhập khẩu phát ra “Ba” một thanh âm vang lên, bên trong trào ra chất lỏng, y thuận tay cầm lấy một căn đực ngọc thể ngăn chặn, giống đại hình khuyến làm nũng đem Lạc Khâu Bạch toàn bộ bao trùm, hai người đối diện, triền miên hôn.

Không trung đều ẩn ẩn đánh bóng, này rung động toàn thành một đêm sắp đi qua, từ hôm nay trở đi, mọi người cũng biết có một đôi minh tinh phu phu gọi Kỳ Phong cùng Lạc Khâu Bạch.

Hỉ tự do thăm phía dưới hai người ôm nhau ngủ, chờ mong ngày hôm sau sáng lạn dương quang.

Sắp sửa đi ngủ.

Kỳ Phong về mặt thoả mãn, muốn có tiểu nhi tử nên có bao nhiêu hảo.

Lạc Khâu Bạch mệt đến hữu khí vô lực âm thầm nghiêng răng nghiêng lợi, lão đạo lỗ mũi trâu ông chờ cho tôi!

Tôn đạo trưởng hắt xì, a ~ hơn một ngày sao tốt đẹp.

94. Phiên Ngoại 2

Phiên Ngoại 2

Mấy ngày nay Lạc Khâu Bạch lười biếng tựa hồ càng ngày càng nghiêm trọng.

Trong ngày thường, hẳn có thể nằm tuyệt không ngồi, liên tính lúc quay nghỉ ngơi mấy phút đồng hồ, đều phải bịt kín kịch bản, hơn nữa gần đây thời tiết càng nóng, hẳn tựa như bị bệnh thoái hoá xương, toàn thân đều không có nổi một chút sức lực, cuộn tròn tại một chỗ lập tức có thể ngủ.

Thậm chí nhiều lần Kỳ Phong ở trên giường hôn hắn, một bàn tay mới vừa tham tiến áo ngủ, Lạc Khâu Bạch đồng chí cũng đã khoái trá thở khò khè, mỗi khi như vậy đều làm chồng nháy mắt đen mặt, vô cùng hoài nghi thể tử có phải bị Koala bám vào người không.

Không chỉ như thế, Lạc Khâu Bạch khẩu vị cũng trở nên đặc biệt hảo, gà vịt thịt cá tất cả đều nghiêm túc, hơn nữa thiên vị ăn đồ lạnh, thường xuyên buổi tối đói bụng đến phải chịu không nổi ở trên giường thẳng hừ hừ, một bộ thụ ba năm thiên tai.

“Em chết đói...” Lạc Khâu Bạch tứ ngã chống vó ở trên giường lăn, từ trong chăn ngửa đầu.

Kỳ Phong buông xuống tạp chí tài chính và kinh tế trong tay, mặt không đổi sắc mà nói, “Em hai tiếng trước mới vừa ăn nửa cân táo cùng một chén cánh gà phao tiêu rồi.”

“Nhưng em còn rất đói...” Lạc Khâu Bạch hừ hừ hai tiếng, phát huy diễn xuất của ảnh đế Kim Ngưu, đem đầu rú tại mép giường, một bộ ăn không đủ no mặc không đủ ấm bị người hãm hại đếm trên đầu ngón tay lầu bầu, “Gà quay ngỗng quay, gà sốt tương thịt khô, trứng muối dạ dày... Tao rất nhớ bọn bây a...”

Kỳ Phong khoe miệng vừa kéo, trên mặt biểu tình cứng lại, đem tạp chí hướng trên bàn ném, “Không cho làm nũng! Em mấy ngày nay ăn liên phun, đã trễ thế này không cho ăn.”

Thê tử của y quả thực không thể nói lý, dùng nhiều chiêu số kích thích y, đừng tưởng rằng dùng thanh âm âm thầm như vậy âm nói chuyện anh sẽ hiểu ý.

Lạc Khâu Bạch bĩu môi, yên lặng mà đem đầu móng tiến vào trong chần, hữu khí vô lực nói, “... Quên đi, dù sao anh rất keo kiệt, nhẫn kim cương đều là em mua, không ăn sẽ không ăn.”

Hắn xoay thân mình, lấy phía sau lưng hướng về phía Kỳ Phong, trường thân một hơi, miễn bàn đa tâm.

Kỳ Phong sắc mặt cứng đờ, người cầm ăn hoàng liên (vị thuốc đông y), qua nửa ngày mới nghẹn xuất một câu, “... Em muốn ăn cái gì?”

“Chút táo cùng cánh gà phao tiêu.” Lạc Khâu Bạch nhanh chóng quay đầu lại, đồng tử tỏa sáng, hướng Kỳ Phong chớp chớp đôi mắt, hiển nhiên đã sớm dự đoán được đại điều quái nhất định sẽ mở miệng.

Kỳ Phong biết mình lại bị thê tử tính kế, nhưng lại không biết làm thế nào, nhìn ánh mắt sang của hắn, mặt hồng, thậm chí một tiếng “Thị sủng mà kiêu” tiếp đứng dậy đi dưới lầu lấy đồ ăn cho thê tử.

Chuyện như vậy gần đây một đoạn thời gian mỗi ngày đều sẽ phát sinh, Lạc Khâu Bạch mắt thấy liền thành vua dạ dày, mỗi ngày ăn đều là 2 phần, trừ bỏ ngẫu nhiên sẽ nôn khan, khẩu vị hảo kinh người.

Nôn khan ngay từ đầu làm hắn có chút lo âu, thực lo lắng có thể hay không mạc danh kỳ diệu lại mang thai một hài tử, nhưng hồi tưởng lần đầu tiên có Đoàn Đoàn, hắn mỗi ngày đều sốt nhẹ ghê tởm, đừng nói ăn cái gì, cho dù là nước giọt nước sôi đều phải phun, chỗ nào có như bây giờ ăn tham? Hơn nữa Tôn đạo trưởng xem mạch cho hắn cũng không kiểm tra ra cái gì, hắn mới hoàn toàn yên lòng, đem hết thầy quy kết công tác quá mệt mỏi, căn bản không để ở trong lòng.

Dù sao hiện tại đã có Đoàn Đoàn, Kỳ gia cũng không thiếu người thừa kế, hắn lại có một đồng công tác, nếu lúc này may mắn “Trúng thưởng”, hắn quả thực không biết nên như thế nào cùng nhà sản xuất xin nghỉ 10 tháng.

Chẳng lẽ là nói cho bọn họ biết, lão tử đại nam nhân muốn lăn đi sinh hài tử, các người tìm người khác diễn đi? Đây nhớ tới liền nhức đầu

...

Lạc Khâu Bạch bên này âm thầm may mắn, nhưng Kỳ Phong trong lòng lại không nghĩ như vậy.

Trước y bỏ lỡ quá trình nuôi Đoàn Đoàn từ nhỏ đến lớn, trong lòng không thể nói không tiếc nuối, cho nên y đối với hài tử thứ hai khát vọng cơ hồ đến cuồng nhiệt, đã từng thường xuyên chọc thủng bao cao su, cố ý thảo đi vào.

Một phen cố gắng, rốt cục y tại hôn lễ thấy được hy vọng, kết quả họ Tôn cái kia lão đạo lỗ mũi trâu cái gì cũng không kiểm tra ra, điều này làm cho y thập phần không vui, nếu không bởi vì lão đạo sĩ này ở trên giường về điểm này còn có chút tác dụng, y đã sớm kêu ông ta thu dọn đồ đạc cút đi.

Không làm việc đền hoàng, đưa chút được ngọc thể đến có ích lợi gì, có bản lĩnh cho tôi tiểu nhi tử!

Kỳ Phong trong lòng không cam, vốn là muốn kêu bác sĩ triệt để kiểm tra cho Lạc Khâu Bạch một lần, nhưng hai người hiện tại thân phận thật sự là rất chói mắt, đi tới chỗ nào đều bị vây truy chặn đường, nếu tìm bác sĩ không có để ý im miệng, đem tình huống thân thể Lạc Khâu Bạch giũ ra, kia quả thực là tai nạn, y không thể không cẩn thận.

Huống chi, y cảm thấy mình một khi nói muốn làm ba ba chần, tuyệt đối sẽ bị Lạc Khâu Bạch chê cười, đến lúc đó bị thê tử cười ở trên đầu, y làm chồng còn có mặt mũi nào?

Kỳ Phong cứ như vậy rồi rầm lại không được tự nhiên nghĩ, qua hơn một tháng, bệnh trạng Lạc Khâu Bạch không chỉ không giảm bớt ngược lại càng ngày càng nghiêm trọng.

Ngày hôm nay, một nhà ba người đồng thời ăn điểm tâm.

Lạc Khâu Bạch ở tại trên ghế sa lông, một bên ngáp một bên ăn táo chua, bên cạnh Đoàn Đoàn nằm ở trên đùi hắn, đang theo Phong Phong béo đùa bắt diệp nhạc hồ, ngồi ở bên cạnh Kỳ Phong, một bên xem tin

tức tài chính và kinh tế, một bên cầm một chén cháo trắng nấu với hột vịt bích thảo cùng thịt nạc đút cho nhi tử.

“Ngô... Còn muốn.” Đoàn Đoàn há to mồm ngậm thìa, quai hàm nuốt xuống cháo thịt, liếm liếm đầu lưỡi ánh mắt sáng trong suốt nhìn chăm chăm bát trong tay Kỳ Phong.

Xuẩn nhi tử ánh mắt rất tha thiết, nếu không bởi vì vội vàng cùng Tiểu Bạch kia xuẩn miêu cùng chơi đùa, đã sớm ôm lấy bát ăn, nhưng tiểu gia hỏa này chính là thích làm nũng, theo như dì Trương nói, lúc hai ba ba không ở nhà, nó vô cùng thuần thực, chỉ cần Lạc Khâu Bạch cùng Kỳ Phong trước mặt, bé liền lập tức cái gì cũng sẽ không làm, ngây ngô cười cọt đi lên, lại là muốn ôm lại là muốn uy, tóm lại dính giống cái đuôi chim.

Kỳ Phong không nhẹ không nặng hừ một tiếng, lấy khởi một chiếc lại đưa vào miệng tiểu tử kia, nhưng động tác của y thật sự không thuần thực, cứ việc cố gắng làm, vẫn là nước cơm theo khuôn mặt bạch béo của tiểu tử kia trượt xuống, bé bĩu môi ba, “Gạo có... Thô (ăn) đến...”

Tiểu tử kia nhìn chăm chăm thịt mặt thơm nức, tham chảy nước miếng, Kỳ Phong nhin không được trạc mặt của bé, “Xuẩn tử con tính, tiểu cật hóa.”

Đoàn Đoàn nhếch miệng mỉm cười, ngậm vào ngón tay của y, Kỳ Phong khước miệng khổng chế không được kiêu vài phần, hôn hôn khuôn mặt béo đô đô, đào đưa cháo đưa đến bên miệng Đoàn Đoàn, tiểu tử kia không thể chờ đợi được “Ngao nha” một tiếng nuốt vào.

Liên tiếp mấy thìa, lang thôn hổ yết ăn vào non nửa bát, tiểu tử kia no, quyết miệng hướng trong ngực Kỳ Phong, một cái không xong ngã ở trên người Lạc Khâu Bạch.

Lạc Khâu Bạch bị lập tức chàng tỉnh, đem nhi tử bế lên, ngáp một cái nói, “Thằng nhóc, con muốn đè chết ba.”

Tiểu tử kia cười hắc hắc, đang muốn thẩu đi lên hôn hôn ba ba, kết quả như là cảm giác đến cái gì, nghiêng đầu về mặt ngạc nhiên mà trạc trạc bụng ba ba, “Ngô, nhuyển... Hồ hồ...”

“Cái gì nhuyển hồ hồ?”

“Bụng bụng...” Tiểu tử kia vén lên áo ngực của mình, lộ ra cái bụng nhỏ tròn vo, trạc trạc thịt thịt, tái trạc một chút ba ba, “Mập mập...”

Lạc Khâu Bạch sững sốt một chút, tiếp trên mặt một trận xấu hổ, vội ho một tiếng vỗ miệng tiểu ư kia hai cái, “Thằng nhóc không cho nói hươu nói vượn, ba con chỗ nào béo?”

“Chính là béo... Ba ba rốt cục cùng Đoàn Đoàn... Nhất dạng ~()/~” Đoàn Đoàn cũng hiểu được mình là một tiểu mập mập, cho nên luôn luôn đau khổ tìm kiếm tri kỷ, nề hà hai ba ba cái bụng đều cứng rắn, còn có thiết nhiều “Tiểu phương khối” (cơ bụng), sờ không thoải mái.

Hiện tại ba ba rốt cục mềm mềm giống bé, tiểu tử kia nhất thời cười đến ánh mắt cũng bị mất.

Lạc Khâu Bạch dùng sức nhéo nhéo mặt của bé, đặc biệt không phục liêu khởi quần áo, nhìn nhìn bụng, tuy rằng đích xác béo một chút, nhưng tốt xấu vẫn là “Khe rãnh tung hoành”, rốt cuộc chỗ nào béo?

Hắn trạc trạc bụng của mình, lộ ra thất lưng nhỏ, thân thể bóng loáng thon dài, bụng nhỏ hơi hơi hở ra, dẫn tới bên cạnh Kỳ Phong ánh mắt tối sầm, vươn tay xoa bụng hắn, “Mỗi ngày ăn nhiều như vậy có thể không béo sao?”

Kỳ thật y tuyệt không để ý Lạc Khâu Bạch béo một chút, tốt nhất có thể béo để con trai mới hảo.

Lạc Khâu Bạch ngáp một cái, lưỡi biếng xốc hiên mí mắt, “Tổng cộng ăn có chút hoa quả cùng cánh gà, như thế nào gọi ăn nhiều?”

“Đoàn Đoàn, nói cho cha biết, ba có con tiểu mập mập ăn nhiều sao?”

Bé nhuyển hồ hồ tiểu bụng, Đoàn Đoàn đặc biệt nghiêm túc gật đầu, đáng thương hề hề, “Có, táo chua... Đều cho ba ba, Đoàn Đoàn... Ăn cháo...”

“Thằng nhóc, ba một tay nuôi lớn con, ăn táo chua của con con liền đau lòng?”

Lạc Khâu Bạch đưa tay nắm mặt của bé, phụ tử lưỡng lãn một đoàn, Đoàn Đoàn cười lãn trong ngực ba ba, miệng dính cháo cọ mặt Lạc Khâu Bạch.

Trong không khí tràn ngập cháo trắng nấu với hột vịt bích thảo cùng thịt nạc, Lạc Khâu Bạch đột nhiên cảm thấy dạ dày một trận dâng lên, cúi đầu nôn khan một tiếng, thiếu chút nữa nhổ ra.

Bên cạnh Đoàn Đoàn hoảng sợ, nhanh chóng vươn ra móng vuốt giúp ba ba vỗ vỗ, bên cạnh Kỳ Phong nhúu mày, ánh mắt thâm trầm nhìn bụng Lạc Khâu Bạch liếc mắt một cái, “Toan nam lạt nữ.”

Lạc Khâu Bạch bị hung hăng sắc một cái, theo bản năng sờ táo chua quăng qua, “Thu hồi ý tưởng ngân uế se tình của anh.”

Kỳ Phong một phen tiếp được nhét vào miệng, thiếu chút nữa chua ê răng, lượm tiếp theo câu “Xem ra là nam hài”, tiếp ôm lấy Đoàn Đoàn rửa miệng.

Lạc Khâu Bạch hướng y nhe răng, theo bản năng đi sờ táo chua trong đĩa, lúc này mới kinh ngạc phát hiện đã toàn bộ bị hân ăn sạch.

Hắn trước kia cũng không thích ăn điểm tâm, huống chi là bất tri bất giác lập tức ăn nhiều như vậy, lúc này hắn cũng ý thức được mình giống như thật sự không bình thường, trên mặt lúc đỏ lúc trắng, lúc này đây trong lòng có dự cảm, mà loại dự cảm này đến buổi chiều liền càng thêm mãnh liệt.

Lúc quay phim, một đám người ghé vào nói chuyện phiếm, bên cạnh thợ make-up kêu Lạc Khâu Bạch thay quần áo.

“Khâu Bạch, thành thật công đạo, cậu sau khi kết hôn sau có phải rất dễ chịu không, khuôn mặt đều béo một vòng.”

Đoàn phim cùng Lạc Khâu Bạch quan hệ thực hảo, mọi người ngày thường xuyên hi hi ha ha nói giỡn, Lạc Khâu Bạch trong vòng một ngày bị vài người nói béo, lúc này trên mặt có điểm không nhịn được, buông xuống đồ ăn vặt soi gương nói, “Hoàn hảo đi, này không phải là thực anh tuần có hình sao, các người đừng hâm mộ ghen tỵ.”

Một đám người buồn cười, thợ make-up đang đeo đai lưng cho Lạc Khâu Bạch cười nói, “Khâu Bạch, cậu không chỉ là mặt tròn, bụng đều có sẹo lồi, cái này quần áo lần trước quay phim cậu mặc còn rộng, hiện tại liền đai lưng đều không mặc vừa, cậu là người được tạp chí bình chọn đáng người đẹp nhất trong top 10, đến lúc đó biến thành bụng bia fan sẽ muốn khóc.”

Bên cạnh người cười càng to, có một nữ minh tinh sau khi kết hôn sinh con cười văng lên, “Lại là mặt tròn lại là bụng lớn, nếu không bởi vì Khâu Bạch là nam nhân, tôi thật hoài nghi cậu có thai.”

“Tính tính ngày giống như thật sự có.” Bên cạnh vẫn luôn ăn vụng đồ ăn vặt của Lạc Khâu Bạch Diệp Thừa đột nhiên mở miệng, trên mặt biểu tình đặc biệt nghiêm trang chừng chặc, “Xem ra tôi vừa muốn phong tiền lì xì, vì cái gì hai nam nhân kết hôn cũng kiếm tiền như vậy, lão tử cũng phải đi giáo cơ (làm gay)!”

Người chung quanh lúc này cười văng lên, Lạc Khâu Bạch dở khóc dở cười cầm quả táo quăng vào đầu Diệp Thừa.

Diệp Thừa bị tạp ngao một tiếng, chạy trốn chung quanh miệng còn la hét, “Lạc Khâu Bạch, cậu của tôi là bác sĩ, cậu cũng không phải không biết, ai u đừng đánh đau quá... Tôi liếc mắt một cái liền nhìn ra được, cậu vì sao không tin khoa học!”

“Tin tưởng cái đầu của cậu!” Lạc Khâu Bạch quần bách mặt đỏ rần, hận không thể ngăn chặn Diệp Thừa “Đại loa” này.

Hai người nháo làm một đoàn, đoàn phim mọi người cười nước mắt đều chảy ra, bọn họ ai đều không đem việc này là thật, nhưng khi Diệp Thừa nói giỡn, dù sao hai ảnh đế này quan hệ hảo là chuyện mọi người đều biết, không ai thật sự tin tưởng chuyện ma quỷ nam nhân sinh hài tử.

Nhưng người nói vô tâm người nghe hữu ý, Lạc Khâu Bạch vốn là có chút lo lắng, nghe Diệp Thừa vừa nói như thế liền càng thêm thấp thỏm, lúc trước là cậu của anh ta hỗ trợ hắn để Đoàn Đoàn, Diệp Thừa mưa dầm thấm đất, điều anh ta nói so với bất kỳ kẻ nào đều có thể tin.

Cúi đầu nhìn nhìn bụng đã béo một vòng, Lạc Khâu Bạch yết hầu phát khô, gian nan lại xấu hổ nuốt một ngụm nước bọt.

Lúc Lạc Khâu Bạch trong lòng run sợ, Kỳ Phong cũng không có nhàn rỗi.

Y đã muốn tiểu nhi từ đến diên cuồng nông nổi, liên tục buổi tối vài ngày đều mơ thấy mình ôm lấy lớn nhỏ hai xuẩn nhi từ uy sữa, thường xuyên đem mình từ trong mộng cười tỉnh, còn muốn trước mặt thê tử bày ra một bộ không hề gì, thật sự là khổ không thể tả.

Buổi sáng Lạc Khâu Bạch đi quay phim, y mang Đoàn Đoàn đi mua đồ chơi, đi ngang qua thương trường nhìn thấy một cửa hàng chuyên kinh doanh đồ dùng bảo vệ sức khỏe mẹ và con, đầu vừa kéo liền đi vào.

Y ngay trang thực kín, kính râm khẩu trang, Đoàn Đoàn cũng bị bao vây nghiêm nghiêm thực thực, mũ tiểu thổ tử cùng khẩu trang tiểu trư, tới gần mùa hè, hai phụ còn ăn diện giống đánh địa đạo chiến, đưa tới một mảnh ghê mắt.

Cửa hàng đủ loại, các loại bình sữa, quần áo lót, tạo hình đáng yêu cùng nôi cái gì cần có đều có, Đoàn Đoàn tuổi đã không dùng được, Kỳ Phong lại hoàn toàn không có kinh nghiệm nghênh đón bé sơ sinh, đành phải nhìn thấy cái gì thì mua cái đó.

Tiểu khố màu vàng sữa hai đứa con trai mặc nhất định thực đáng yêu, trên tả lót còn có tượng nhỏ nhi tử hẳn là sẽ thích, nôi này có foóc-man-dê-hít vị không tốt...

Kỳ Phong hoa mắt, cầm lấy đồ vật liền hỏi Đoàn Đoàn, chỉ cần Đoàn Đoàn thích y liền mua, một khi sẽ mua hai phần một lớn một nhỏ, cuối cùng y mặt không đổi sắc cơ hồ đem toàn bộ hàng đều mua hết, tính tiền nhìn thấy đánh bóng bàn có một loạt hộp lam sắc, tiểu tử kia tò mò cầm lên nhìn, “Ngô... Ăn sao?”

Bé tò mò nghiêng đầu, chung quanh di đều nhìn bé cười, Kỳ Phong cầm lên vừa thấy dĩ nhiên là “Que thử thai”, lúc này đỏ mặt lên.

Trong óc không tìm lòng nổi hiện ra Lạc Khâu Bạch cầm que thử thai, thẩu đi lên ngưỡng ngừng nói “Anh muốn làm ba ba”, Kỳ Phong trong lòng có chút ngứa, khóe miệng lấy mắt thường có thể thấy được tốc độ hướng lên trên nhú nhú, đột nhiên có chút không thể chờ đợi được.

Tuy rằng thứ này có thể cho nam nhân dùng không còn không biết, nhưng kiểm tra đo lường đạo lý hẳn là... Cũng như nhau?

Kỳ Phong tưởng tượng như vậy, cảm thấy so với đi bệnh viện kiểm tra phiếu lưu nhiều, ma xui quỷ khiến cầm lấy một hộp bỏ vào xe đẩy, đưa tới bên cạnh người bán hàng khóe miệng vừa kéo: Có thai hay không còn không biết liền dọn hết cửa hàng chúng tôi, anh muốn đi bán sỉ sao?

Kỳ Phong về đến nhà, liền một đồng đồ sơ sinh toàn bộ giấu đi, về phần hộp que thử thai kia, y do dự đã lâu cuối cùng vẫn là trộm giấu vào tủ đầu giường.

Thứ này tuyệt đối không thể để cho thê tử nhìn thấy, nếu không nhất định sẽ bị chê cười chết.

Thời tiết rất nóng, Lạc Khâu Bạch từ trường quay sau khi trở về đã một thân mồ hôi, Kỳ Phong ở dưới lầu chuẩn bị cơm chiều, hẳn đi lên lầu tắm rửa, Đoàn Đoàn vừa thấy được hẳn cao hứng phác đi lên.

Lạc Khâu Bạch bị đụng phải lão đảo, đem nhi tử bế lên, cười điểm mũi bé, “Thằng nhóc, ba chưa ôm con, hôm nay nhớ ba ba không?”

“Nhớ.” Đoàn Đoàn cong ánh mắt gật đầu, tiểu móng vuốt hoàn trụ cổ ba ba, “Hôm nay... Ngô, cùng Phong Phong trên đường phố, ba ba đi cùng... Thì tốt rồi...”

“Hôm nay Kỳ Phong mang con đi ra ngoài dạo phố?”

“Ân ân” Tiểu tử kia gật đầu a gật đầu, hai chỉ tay dùng sức khoa tay múa chân, “Mua gà Tiểu Hoàng lớn như vậy... So với Đoàn Đoàn còn lớn, còn có ngô... Đồ cho em trai...”

“Đồ cho em trai?” Lạc Khâu Bạch nghi hoặc nhướn mày, không biết nhi tử đang nói cái gì.

Đoàn Đoàn hí mắt ngây ngô cười vài tiếng, trộm tiến đến bên tai Lạc Khâu Bạch, “Phong Phong không cho nói... Ba ba không thể nói cho người khác biết a.”

Nói xong bé lặn lông lốc từ trong ngực ba ba trượt xuống, chân ngấn chạy đến tủ đầu giường trước mặt, ngón tay trạc trạc, “Phong Phong... Giấu rồi!”

Lạc Khâu Bạch bị nhĩ tử khiến cho không hiểu ra sao, không biết đại điều quái cùng thằng nhóc rốt cuộc đang làm cái gì, tùy tay mở tủ đầu giường, bên trong rõ ràng nằm một hộp lam sắc.

Tiểu tử kia chỉ vào hộp, ngại ngần khởi tiểu bụng, “Là phụ nữ, Phong Phong nói... Hộp sẽ biến thành em trai, Đoàn Đoàn... Ngộ đại ca ca!”

Lạc Khâu Bạch nhìn tên hộp, biểu tình lúc này dữ tợn một chút, trên mặt đầu tiên là xanh, tiếp oanh một tiếng đỏ một tầng lớn.

Que thử thai...? Kỳ Phong thế nhưng trước mặt nhĩ tử mua thử này?!

Tiểu tử kia vươn ra tiểu móng vuốt muốn sờ, bị Lạc Khâu Bạch lập tức giơ cao, “Đồ của người lớn tiểu hài tử không cho loạn nhìn, nhanh xuống lầu ăn cơm.”

Đoàn Đoàn không cam lòng, “Em trai... Nha...”

“Nhanh xuống lầu ăn cơm, nếu không ba ba đem táo chua mới mua toàn bộ ăn sạch.” Lạc Khâu Bạch lấy ra đòn sát thủ, tiểu tử kia vừa nghe ăn lập tức chuyển “Em trai”, nói mấy câu bị Lạc Khâu Bạch lừa gạt chạy xuống thang lầu.

Lạc Khâu Bạch thở phào một hơi, hộp trong tay tựa như cái củ khoai phồng tay, nghĩ đến mình gần đây có đủ loại phản ứng không bình thường, còn có Diệp Thừa nói những lời kia, hấn ánh mắt một bé, thâm hút một hơi, kiên trì lấy ra nghiên cứu.

Kỳ Phong đem cơm dì Trương nấu bưng lên bàn, chậm chạp không thấy Lạc Khâu Bạch xuống lầu, đi lên vừa thấy phát hiện Lạc Khâu Bạch đang ngồi ở bên giường ngẩn người, thịt bụng đem quần áo chống đỡ đứng lên một chút, có vẻ ngốc hồ hồ, có loại ngốc vụng đáng yêu.

“Bình thường ăn nhiều, như thế nào ăn cơm ngược lại không động tĩnh? Tắm rửa xong chưa?”

Kỳ Phong đi tới sờ tóc Lạc Khâu Bạch, mặt trên ướm sưng còn mang theo hơi nước, Lạc Khâu Bạch lập tức phục hồi lại tinh thần, “A, ăn cơm.”

“Em như thế nào càng ngày càng ngốc, một mình phát cái gì ngốc?” Kỳ Phong hoàn trụ Lạc Khâu Bạch, ghé vào lỗ tai hấn hấn.

Lạc Khâu Bạch cười cười, trên mặt biểu tình có chút kỳ quái, ho khan vài tiếng mang dép lê đi ra ngoài, “Ai nha, chết đói, nhanh xuống lầu ăn cơm.”

Kỳ Phong hồ nghi liếc hấn một cái, không nói chuyện đuổi kịp cước bộ của hấn.

Thê tử của y thực không thích hợp, phi thường không thích hợp.

Hấn ăn một chén lớn bình thường bính cũng sẽ không sao, còn đem món dấm tôm đường bình thường yêu nhất bỏ tương vào trong bát, điều kỳ quái nhất là hấn ngay cả dưa cầm ngược đều không có phát hiện...

Khi hấn thuận tay sờ bình sữa của Đoàn Đoàn bỏ vào miệng, Kỳ Phong thật sự nhìn không được, một phen đề lại cánh tay của hấn, cầm mặt của hấn nói, “Em rốt cuộc xảy ra chuyện gì? Người béo đầu cũng ngốc?”

Lạc Khâu Bạch lúc này mới kịp phản ứng, Đoàn Đoàn bị cướp đi bình sữa, ánh mắt u oán đáng thương, hấn sờ sờ chóp mũi, đem bình sữa đưa vào trong tay nhĩ tử, giấy dựa nửa ngày mới mở miệng, “Kia cái gì... Em có chút chuyện muốn nói cho anh, anh phải trấn định, nhất định phải trấn định, ngàn vạn lần không cần nóng nảy.”

Kỳ Phong hừ lạnh một tiếng, y là người tùy tiện phát tính khí tảo bạo sao?

Y kéo tay Lạc Khâu Bạch, ôm thắt lưng hấn, cắn một hơi bờ môi của hấn, “Sao em nói nhiều vậy, rốt cuộc có nói không?”

Lạc Khâu Bạch ho khan vài tiếng, nhìn Kỳ Phong, da đầu một trận phát khẩn, nhanh chóng ngừng đầu nhìn trời, “Anh nói hiện tại đồ vật làm đơn giản một chút sẽ khó sao? Tiêu tiền mua về cũng làm cho người

xem không hiểu, em xem vài lần cũng không hiểu được là xảy ra chuyện gì, nhất định là anh mua không đúng.”

Kỳ Phong nhú mày, thê tử của y rốt cuộc bị cái gì kích thích, vốn là đã không thông minh, hiện tại xuân cần bản vô pháp câu thông, y sờ trán hần đo thử nhiệt độ cơ thể, “Em phát sốt?”

“Em nói nghiêm chỉnh mà.” Lạc Khâu Bạch dở khóc dở cười đẩy ra y, nguyên bản xấu hổ càng sâu, “Em một đại nam nhân vì cái gì muốn dùng thứ kỳ quái như vậy, quả thực ... Em nhất định là đầu bị úng, cái gì trước sau yêu cầu, thủ thế yêu cầu, nước tiểu nhiều cũng không được, nước tiểu thiếu cũng không được, phía dưới kia cũng không phải do em không chế, ai biết nhiều ít a!”

Kỳ Phong nghe ra manh mối, trong tim nhảy dựng, “... Em rốt cuộc muốn nói gì?”

“Ách... Chính là cái hộp anh giấu bị em nhìn thấy, xuất phát từ tò mò liền tùy tiện thử thử, em hoàn toàn dựa theo chỉ dẫn, bất quá nam nữ thứ này vẫn là có khác nhau, anh không cần ôm hy vọng quá lớn...”

Nói xong lời cuối cùng Lạc Khâu Bạch đều hỗn loạn, chính mình đều không biết mình đang nói cái gì.

Mình giấu hộp kia? Hướng dẫn... ?

Kỳ Phong nhăn lại mày mao, sưng sốt vài giây đồng hồ, tiếp như là đột nhiên nghĩ tới điều gì, cả người thông suốt từ đứng lên.

Không dám tin nhìn Lạc Khâu Bạch, “Em là nói hộp trong tủ đầu giường... Đồ vật? !”

Mẹ nó, y rõ ràng giấu nơi bí mật, Lạc Khâu Bạch rốt cuộc là làm sao tìm được!

Không đúng, đây không phải là trọng điểm! Trọng điểm là thê tử của y thử que thử thai!

Kỳ Phong luôn luôn mặt không đổi sắc hỉ giận không hiện ra, giờ này khắc này trên mặt biểu tình tương đương phần khích, mặt nháy mắt trưởng đến đỏ bừng, so với Lạc Khâu Bạch còn hồng hơn, yết hầu như là bị người kháp trụ, trong ánh mắt hiện lên mừng như điên cùng hưng phấn, cả người đều không trụ, giống động vật nôn nóng đứng tại chỗ đối tới đối lui, nghẹn nửa ngày mới đứng vững hô hấp hỏi, “... Cho nên kết quả?”

Lạc Khâu Bạch sờ sờ chóp mũi, thấy Kỳ Phong ánh mắt cực nóng lại đột nhiên sáng ngời, trong tim bang bang nhảy loạn.

Lần đầu tiên hai người chia lìa, lại hơn nửa liên lạc không được, nói ra lời này tâm tình xa kích thích hơn.

Da đầu run lên, adrenalin điên cuồng toàn động, quả thực làm hai người không cách nào hô hấp.

Luôn luôn lấy việc đùa đại điều quái làm niềm vui Lạc Khâu Bạch lúc này thành pháo lép, có lạnh lợi cũng biến thành cảm nín, rõ ràng đã có một lần, nhưng vì cái gì vẫn là khẩn trương như vậy?

“Liên... Liên... Nếu em không có bệnh mù màu, thứ anh mua cũng không có vấn đề chất lượng, thao tác em cũng không sai lầm nói... Đại khái...”

Nói tới đây hần gian nan dừng một chút, hai người hai mặt nhìn nhau, trong phòng khách tĩnh châm rơi có thể nghe, chỉ còn lại có tiếng tim đập kịch liệt.

Kỳ Phong gian nan nuốt nước miếng, chợt nghe Lạc Khâu Bạch mặt đỏ tai hồng, thấp giọng nói, “... Đoàn Đoàn hần là sắp làm anh.”

“Oanh” một tiếng sấm sét vang lên bên tai Kỳ Phong, đem thần trí y chia năm xẻ bảy.

Y sắp làm ba ba, sắp làm ba ba, sắp làm ba ba ... !

Đoàn Đoàn há to miệng, hoàn toàn nghe không hiểu ba ba đang nói cái gì, nhưng cuối cùng một câu bé nghe hiểu, mắt to chớp chớp, đột nhiên bính lên, đem con mèo béo trong ngực đều sợ tới mức “Ngao nha” một tiếng tạc mao.

“Hộp... Thật sự biến thành em trai! Ngao ngao! ~()/~” Tiểu tử kia một tiếng hoan hô kéo hai người lại, Kỳ Phong mặt không đổi sắc, trên mặt đỏ ửng, một phen ôm lấy Lạc Khâu Bạch, hoàn toàn không để ý trường hợp hôn hần.

“Ngô! Thăng nhóc... Còn ở nơi này!”

Lạc Khâu Bạch giãy dụa vài cái, dở khóc dở cười, hoàn toàn không nghĩ tới Kỳ Phong sẽ cao hứng như thế. Nam nhân đem hân đặt trên ghế sa lông, vuốt ve bụng của hân, dùng sức hôn hôn, vẻ mặt thấp thỏm cùng cuồng nhiệt, ánh mắt cực nóng còn mang theo nhất lũ ngại ngùng, “Anh giống như nghe được tiếng tim đập.”

Lạc Khâu Bạch cười ha ha, “Hiện tại anh có thể nghe ra tiếng phân chó ấy.”

Thăng đến thật lâu thật lâu về sau, xuẩn nhị nhi tử sinh ra, xuẩn ca ca nói cho bé biết, bé khi còn bé dĩ nhiên là từ que thử thai chó má biến ra, nháy mắt tâm linh còn nhỏ bị thương tổn, đương nhiên đây đều là nói sau.

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: ** trừu mệ không yêu, chết sống không dứt, thử n biến ai... Cát chứa cũng bị hệ thống trừu rút ra vài ngàn, tác giả đã học máu, nhóm tiểu yêu tinh đam mê để bổn vương hồi huyết, anh anh anh

Nhị bánh bao đến ~~ Rống rống rống! Đại điều quái rất cực như nguyên dĩ thường () l3l4

95. Phiên Ngoại 3

Phiên Ngoại 3

Giải Trí Hiện Đại tạp chí này tại giới giải trí tương đối nổi danh, không chỉ bởi vì tính chuẩn xác, tin tức thời thượng đầy đủ hết, là long đầu số một trong vòng luẩn quẩn, càng bởi vì nó hàng năm đều sẽ làm một cuộc bình chọn lớn “Nam thần nữ thần”.

Cuộc bình chọn này, độc giả đều đến từ vô số hữu tham gia, toàn bộ dân tuyến, cho nên có thể tính là thứ tự một năm đối với nhân khí các đại minh tinh, tự nhiên tại vòng luẩn quẩn có độ chính xác và quyền uy cao.

Đúng lúc là mùa hè, Giải Trí Hiện Đại đại chiến bình chọn nam thần lần thứ hai hết sức căng thẳng, Lạc Khâu Bạch lần đầu nhập bảng liền lấy được vị trí thứ ba, còn bị phong danh hiệu “Nam thần thanh tuyến tối mê người”, rất nhiều người đều nói chỉ bằng lúc này hân hiện tại đại hồng đại tử, nếu không là bởi vì công khai xuất quỹ cùng nam nhân kết hôn, nhất định sẽ trở thành người đệ nhất năm nay.

Lúc này, trên mạng cùng Weibo vì bình chọn này mà thảo luận khí thế ngất trời.

“Hôm nay ôn lại một lần phim điện ảnh của ‘Nam thần’, đặc biệt Manh Âm nhìn một lần bị mê thêm một lần, thanh âm dễ nghe về mặt huyết!”

“# Nam thần gả cho tôi # Có người phát hiện cơ bụng Khâu Bạch là số lẻ sao? Anh ấy vì sao là 5 múi, 6 múi cùng 8 múi đầu? 233333.”

“Số lẻ cũng là hán tử chân thật thiết huyết · ôn nhu thật · nam thần! Đáng tiếc nam thần như thế nào đột nhiên xuất ngoại tiến tu, vừa đi một năm a a a, không có điện ảnh mới nhưng có thể xoát, ngược hạt!”

...

Lạc Khâu Bạch khước miệng co rút, ba một tiếng tắt máy tính, cúi đầu nhìn thoáng qua bụng của mình, có chút khóc không ra nước mắt.

Nếu fan biết, nam thần của bọn họ hiện tại không chỉ không có một khối cơ bụng, hơn nữa đã mang thai ba tháng, đại bụng ở nhà “Dưỡng thai” cả cửa cũng không dám ra ngoài, không biết có thể bị trực tiếp hù chết không.

Nhắc tới chuyện này, Lạc Khâu Bạch nhin không được hít một hơi, trên mặt mệ mỗ, một bộ xanh xao.

Lại nói tiếp, thể chất của hân mặc dù có điểm đặc biệt, nhưng vẫn là một nam nhân không hơn không kém, thứ nam nhân nên có hân không thiếu, hơn nữa tiểu huynh đệ cũng sinh long hoạt hổ, trừ bỏ bụng bên ngoài, hân không cảm thấy mình cùng người khác có bất đồng gì.

Nam nhân sinh hài tử loại chuyện này, thật sự là quá hoang đường, liền tính đã có một Đoàn Đoàn, Lạc Khâu Bạch vẫn không cách nào thích ứng, cũng chưa từng có nghĩ qua sẽ đem bụng xé ra một lần, năm đó ở Mỹ cái tư vị này, hẳn thật sự không muốn lĩnh giáo lần thứ hai.

Nhưng tục ngữ nói sợ cái gì thì nó sẽ đến, lúc hẳn hoàn toàn không chuẩn bị, hài tử thứ hai đột nhiên đến, khiến cho hẳn trở tay không kịp, hoàn toàn không chống đỡ đường sống, bất đắc dĩ tìm một lý do xuất ngoại lưu học tiến tu, tạm lui giới giải trí.

Fan một mảnh kêu than dậy khắp trời đất, nhà sản xuất cũng muốn gặp cảnh đổi mới nhân vật chính, Lạc Khâu Bạch trong lòng thật sự băn khoăn, muốn bồi thường phí hủy hợp đồng cho họ, kết quả không ít đạo diễn không chỉ không thay đổi người muốn tiền ngược lại nguyện ý vẫn luôn chờ Lạc Khâu Bạch trở về, xác thực làm hẳn cảm động.

Mà Kỳ Phong bao quát toàn bộ Kỳ gia ở bên trong, từ khi có kết quả ngày đó một mảnh rối loạn.

Kỳ thật mang thai cũng không có gì ghê gớm, nên ăn nên uống, sống 10 tháng trong bệnh viện liền mọi sự đại cát, nhưng Lạc Khâu Bạch là nam nhân, còn là một nam nhân minh tinh quang hoàn, căn bản không cách nào đi bệnh viện kiểm tra.

Vì bảo đảm hài tử vạn vô nhất thất (không có sơ hở), Kỳ Phong hạ vốn gốc, trực tiếp mua tiếp hết người trong bệnh viện, dụng cụ toàn bộ từ nước ngoài nhập khẩu, Diệp Thừa bên kia cũng có thể giúp đỡ, cố ý kêu chú anh ta thỉnh về nước, hỗ trợ hai người.

Có bác sĩ chuyên nghiệp chỉ đạo, Kỳ Phong vẫn lo lắng, mỗi ngày giống kiến bò trên chảo nóng, không một khắc nhàn rỗi, không phải quan sát bụng Lạc Khâu Bạch, chính là nghiên cứu các loại sách dạy nấu ăn cùng những gì cần chú ý trong thời gian mang thai, y lo lắng người khác tới chiếu cố, từ tắm rửa đến ăn cơm toàn bộ là y làm, nhưng thủ nghệ của y thật sự là rất không xong, mỗi ngày làm ra đồ ăn đều thực kinh khủng, sợ tới mức Đoàn Đoàn mỗi ngày bỏ nhào vào trong ngực Lạc Khâu Bạch đáng thương hề hề nói, “Ba ba, van cầu ba kêu em trai đi ra... Đoàn Đoàn... Muốn chết đói...”

Lạc Khâu Bạch dở khóc dở cười, lại ngăn không được Kỳ Phong cuồng nhiệt, mỗi ngày ăn các loại cuộn cuộn thủy thủy, miệng đều nhanh đậm, thật sự là khổ không thể tả.

Thảm thiết nhất không phải ăn cơm, mà là Kỳ Phong không cho phép hẳn ra ngoài.

Từ khi Kỳ Phong biết mình làm ba ba, triệt để đem Lạc Khâu Bạch trở thành người thủy tinh, giống như tùy tiện động một chút liền gãy tay gãy chân.

Có một lần Lạc Khâu Bạch từ trên lầu đi xuống, hai bước là tới, cũng chính là với không tới, hẳn tựa như bình thường như vậy ngã xuống dưới, vừa lúc bị Kỳ Phong nhìn thấy, lúc này đại điều quái sắc mặt liền thay đổi, ném trong tay một quyển Hướng Dẫn Ba Ba Mang Thai lập tức đem hẳn ôm lên, hấp tấp nóng nảy nói, “Cao như vậy em cũng dám nhảy xuống, không muốn sống nữa?! Đau bụng không đau, không cần gọi bác sĩ?”

“...” Lạc Khâu Bạch nhìn cầu thang, vẻ mặt hắc tuyến, “... Anh rất khản trương, năm đó có Đoàn Đoàn đạp xe đạp cũng không có vấn đề gì.”

“Cho nên nhi tử hiện tại mới xuân như vậy! Đều là bởi vì dưỡng thai không có tố, trong bụng ngốc đầu!” Kỳ Phong như phóng đậu hũ đem Lạc Khâu Bạch ôm đến ghế nằm, như cũ vẻ mặt nghiêm túc.

Bên cạnh ngồi ở trên thảm trải sàn ôm Phong Phong béo Đoàn Đoàn cái miệng nhỏ nhắn, hai mắt to nhanh chóng tụ hơi nước, đáng thương hề hề “Ngô a...” Một tiếng, thủy tinh lúc này nát đầy đất, tiểu mông đem đầu giấu vào thảm trải sàn, tỏ vẻ tự tôn ...

Lạc Khâu Bạch nhìn đại điều quái cùng nhi tử này phở đứ hạnh, yên lặng mà đỡ trán, trực tiếp bị tức nổ nụ cười, mẹ nó, cái này gọi là chuyện gì!

Qua không vài ngày, lão gia cùng Tôn đạo trưởng cũng biết chuyện này.

Lão gia bệnh gần đây một đoạn thời gian có điểm khởi sắc, bác sĩ nói, người đã già tâm tư phải phóng khoáng, chút chuyện phức tạp nhất định đoán thọ, từ lúc lão gia đem Côn Luân triệt để giao cho Kỳ Phong

cùng Lạc Khâu Bạch, mình bảo dưỡng tuổi thọ chuẩn bị chờ chết, bệnh không đến mức tùy thời có nguy hiểm tính mạng.

Nhưng chính là như vậy, ông vẫn không tiện xuống giường, nhưng này cũng không gây trở ngại quyết tâm ông đi nhìn chất trai, Tôn đạo trưởng dìu ông, hai người ngồi xe đến biệt thự, cái gì hải sâm, cá muối, tổ yến... Đồ bổ dưỡng đều mua hết cho Lạc Khâu Bạch.

Tôn đạo trưởng cũng không nhàn rỗi, năm đó thái tử trọng dương chân nhân cho Chu Nguyên Chương luyện tiên đan, cùng trong cung thái y quan hệ cá nhân rất tốt, tái dung hợp đạo gia âm dương lưỡng nghi, tổng kết ra không ít canh bổ, lúc này ông không chút nào keo kiệt đều cấp cho Lạc Khâu Bạch, còn đưa không ít dã sơn khuẩn cùng dược liệu bổ dưỡng trân quý.

Lão gia năm đó đã làm sai, không thấy được quá trình Đoàn Đoàn sinh ra, cũng không cách nào tưởng tượng nam nhân lớn bụng hẳn là dạng gì, hiện giờ thấy Lạc Khâu Bạch không chỉ không một chút không hợp, ngược lại vẻ mặt khiếp sợ, trái tim bao nhiêu năm không đập nhanh như vậy, chống gậy một bên ho khan một bên chuyển động trong phòng, muốn sờ, kích động lại hưng phấn lão lệ tung hoành, lôi kéo tay Lạc Khâu Bạch liền không buông ra.

Khi cách lâu như vậy, Đoàn Đoàn vẫn sợ ông, nhìn thấy ông vẫn kháng cự lau nước mắt, nhìn thấy lão gia vào phòng ba ba, lặng lẽ mà ôm miếu mẽ tránh ở phía sau cửa, trộm mà hướng bên trong xem xét.

Lạc Khâu Bạch thở dài, cười ngoác bé, Đoàn Đoàn sợ hãi lại tò mò cọt góc tường đi tới, lập tức bổ nhào vào trong ngực ba ba.

Lạc Khâu Bạch sờ sờ đầu của bé, chỉ vào lão gia nói, “Đoàn Đoàn, gọi ông cố.”

Đoàn Đoàn ngăn chặn kháng cự trong lòng, quyết tiểu mông giấu ở trong ngực ba ba không ngẩng đầu lên, qua một hồi lâu mới ngửa nửa đầu, nhỏ giọng, nài thanh nài khí nói, “... Ông cố hảo...”

Lão gia lúc này khóc không thành tiếng, vào lúc ban đêm khiến cho người đưa tới hai vòng tay, mặt trên hệ hồng thắm cùng ngọc như ý, cho tiểu hài tử bảo bình an, sau lại có một lần Trịnh Hoài Giang thấy được, nhin không được chặc chặc hai tiếng, “Kỳ gia thật sự là tài đại khí thô a, này hai vòng tay chính là đồ trong cung, nghe nói là năm đó cho hoàng tử mang, tôi có thấy qua, không nghĩ tới lại thấy được hiện vật.”

Đến tháng thứ 4, Kỳ gia như cũ một mảnh người ngã ngựa đổ, Kỳ Phong càng bận tối mảy tối mắt.

Từ khi bác sĩ nói với thời gian này hài tử thực yếu ớt, cấm chỉ chuyện phòng the, hơn nữa muốn tùy thời kiểm tra thân thể, vụn vặt va chạm một chút hài tử sẽ không bảo đảm, y xem như ghi tạc trong lòng, sau khi về nhà dùng thăm trải sàn lông dê toàn bộ bao phủ, nơi nơi đều là đệm mềm mại cùng thảm lông dê, Đoàn Đoàn lẩn lộn không sợ té bị thương.

Sau y lại bắt đầu nghiên cứu các loại sách bảo vệ sức khỏe trong thời gian mang thai, nhiều lần Lạc Khâu Bạch nhìn thấy y nửa đêm thời điểm còn đọc, kia bộ dáng nghiêm túc, giống như không phải đọc sách mà là hợp đồng giá trị thượng triệu, mỗi lần đều đem Lạc Khâu Bạch làm cho tức cười.

Tối hôm nay, Lạc Khâu Bạch hai đùi đau nhức, này một đoạn thời gian thẳng nhóc trong bụng của hắn cũng không an phận, nhích tới nhích lui, hơn nữa thời tiết lại nóng, hắn rất sớm liền nằm ở trên giường ngủ.

Nửa đêm ngủ đến mơ mơ màng màng, hắn cảm giác đến có người thoát y phục của hắn, một bàn tay thậm chí đều tìm được lồng ngực của hắn.

Lạc Khâu Bạch không biết Kỳ Phong lại làm cái gì cổ quái, vậy được không mở ra được mắt liền theo y đi. Lúc này hắn chỉ mặc áo ngủ rộng thùng thình, bên hông dây lưng nhẹ nhàng thoát xuống dưới, hắn hơn phân nửa ngực đều lộ ra, mặt trên hai điểm nhũ thủ gặp được hơi lạnh đứng lên.

Một bàn tay vuốt ve gầy, ngón tay hơi hơi tê dại, thân thể 4 tháng rất miễn cảm, hai nam nhân tráng niên lại cấm dục lâu như vậy, lúc này hơi bị trêu chọc vài cái, bên hông liền dâng lên một đoàn hỏa khí, kích thích Lạc Khâu Bạch mở mắt.

Dưới ánh đèn mờ nhạt u ám, Kỳ Phong một bàn tay chống tại một bên đầu hắn, một tay khác đối diện hắn đỡ trò, miệng tựa hồ còn thấp giọng nói gì đó.

Lạc Khâu Bạch nhếch khóe miệng, lại nhắm hai mắt lại muốn nhìn một chút đại điều quái rất cuộc làm cái gì miêu nị.

Lúc này nam nhân nhẹ nhàng nắm nhũ đầu bên phải ru chuyển một chút, thanh âm quen thuộc trầm thấp vang lên, như đọc cái gì vậy, “... Theo kích thích phân bố, nhan sắc nhũ đầu sẽ biến thành đen, đây là hiện tượng sinh lý bình thường...”

“Chỗ nào đen, vẫn là hồng, người viết sách bị bệnh mù màu sao?”

Kỳ Phong âm thầm mắng một tiếng, nhìn chăm chăm nhũ thủ Lạc Khâu Bạch, mặt trên là nhan sắc yên hồng, tiểu tiểu một hạt, bằng phẳng khấn thực, thân thể y buộc chặt, toàn thân nóng lên, trong cổ họng như là dính hạt cát, thê tử của y thật sự là ngân đắng, liên nơi này đều cùng người khác không giống.

Lạc Khâu Bạch nghe xong lời này thiếu chút nữa sặc chết, đại điều quái này mẹ nó đọc sách gì!

Đang chuẩn bị đẩy ra, Kỳ Phong hầu kết nhanh chóng lặn lội, rốt cục ngăn cản không trụ cúi đầu ngậm một cái, đầu lưỡi tại mặt trên trạc lộng vài cái, Lạc Khâu Bạch da đầu lúc này nổ tung, thiếu chút nữa kêu sợ hãi.

Hắn gắt gao mà băng trụ thân thể tiếp tục giả bộ ngủ, Kỳ Phong liếm càng ngày càng kịch liệt, thân thể thạch càng phát đau, hắn dùng khí lực toàn thân mới khắc chế không tiếp tục động thủ.

Nâng lên thân mình, hắn thâm hút một hơi, lãnh tĩnh... Trấn định, hiện tại không phải lúc làm loại chuyện này, còn có 6 tháng, chết tiết hơn nửa năm!

Nhìn Lạc Khâu Bạch còn ngủ say, hắn ồm ồm hô hấp, đặt ở đầu giường kia một quyển Sổ Tay Cấp Tốc Làm Ba Ba bị y lật một tờ.

Y chậm rãi cởi ra quần ngủ Lạc Khâu Bạch, cởi quần lót, một chút giơ cao chân hắn, nhìn phía trước thoáng ngẩng đầu cùng mặt sau co rút nhanh, y một bên tự nói với mình làm chồng nhất định phải thông cảm thê tử, thời gian này cũng phải nhịn!

Sau đó y cúi đầu nhìn thoáng qua sách, thâm hút một hơi, tiếp tục làm, “... Xương chậu đã bị sung huyết cùng hoàng thể tổ duy trì liên tục tràn đầy ảnh hưởng, âm huyết tăng nhiều, nhưng không cần kích động...”

Nghe được hai chữ đặc biệt, Lạc Khâu Bạch rất cuộc nhịn không được, mở choàng mắt, Kỳ Phong lúc này đầu ngón tay đã để ở nhập khẩu, thấy hắn tỉnh, trong lúc nhất thời cũng cứng lại.

Lạc Khâu Bạch khí trên mặt một trận hồng một trận lục, tung chân đá Kỳ Phong một cước, cầm lấy gối đầu lật lật sách, không giận phản cười, “Anh buổi tối muốn làm gì?”

Kỳ Phong cũng là trộm làm chuyện này, thật sự là quang minh chính đại nói ra y cảm thấy mất mặt, mà làm thê tử kiểm tra y lại lo lắng.

Trong lòng có chút chột dạ, nhưng trên mặt vẫn cứ mặt không đổi sắc, đem Lạc Khâu Bạch đặt trong chăn, nửa ngày mới nghẹn xuất một câu, “Anh làm gì không cần em quan tâm, nhanh ngủ.”

Lạc Khâu Bạch vừa nghĩ tới Kỳ Phong nghiên cứu này đó loạn thất bát tao, thực nghiệm hắn lúc này nổi giận trong bụng, cười tùm tùm mở miệng, “Như vậy sao được, em đều bị anh phát hỏa, còn như thế nào ngủ a?”

Nói xong hắn thẩu thẩu, nửa thân mình đều đặt ở trên người Kỳ Phong.

Kỳ Phong toàn thân cứng ngắc, bên tai nửa đỏ nửa thanh, hiện tại y nghĩ được hương vị Lạc Khâu Bạch đều sẽ khởi phản ứng, huống chi là hiện tại thịt dán thịt!

“Em cách xa anh một chút.” Y không vui mở miệng, một giọt mồ hôi chảy xuống dưới.

Lạc Khâu Bạch không nghe, lại gần sát vài phần, hai chỉ tay sắp đến tóc Kỳ Phong, đầu gối đi về phía trước đỉnh đầu chạm được cứng rắn nóng bỏng, lúc này hắn giảo hoạt nở nụ cười, ra vẻ đứng đắn nói, “Ai nha, Kỳ lão bản, anh đọc sách đều có thể đem mình nhìn ngạnh, thật đáng thương, muốn hay không em giúp anh?”

Nói xong hắn đi phía trước một thẩu, không đợi Kỳ Phong phản ứng liền lập tức ngăn chặn miệng của y.

Hai người 4 tháng không dám loạn bính, lúc này da thịt cùng dán nháy mắt chột khởi một tầng hỏa tinh, Lạc Khâu Bạch hô hấp loạn, Kỳ Phong toàn thân buộc chặt cứng ngắc giống tảng đá.

“Em cho anh ——” Kỳ Phong đưa tay nóng nẩy đẩy ra Lạc Khâu Bạch, nhưng vừa nghĩ tới bụng hần, cánh tay ngạnh sinh sinh tạt giữa không trung.

Y cứ như vậy bị thê tử cường hôn! Kỳ Phong mặt toàn đỏ, phía dưới nháy mắt thạch phát đau.

Lạc Khâu Bạch hôn đến nghiện, hàm bờ môi của y tư ma, tiếng nước chắc chắc vang lên, hai người hô hấp trầm trọng, trong bụng tiểu tử kia tựa hồ cảm giác đến hai ba ba, lúc này trong bụng bơi qua bơi lại, Kỳ Phong không chế không được thân thể của mình, một bàn tay xoa phía sau lưng Lạc Khâu Bạch, bàn tay to sờ trên người hần, vuốt ve hai đùi rắn chắc co dãn.

Lạc Khâu Bạch ngồi ở trên đùi y, bởi vì bụng động tác của hần hơi ngốc vụng, mắt xéch cùng hần kết lẫn lộn, quả thực muốn Kỳ Phong mệnh.

Hần một bàn tay duỗi đến mặt Kỳ Phong, cao thấp vuốt ve, bụng lúc ẩn lúc hiện, Kỳ Phong vươn tay sờ, đem Lạc Khâu Bạch càng dùng sức áp hưởng chính mình, phía dưới cũng bắt đầu va chạm.

Sát thương sủng cướp cò hết sức căng thẳng, Kỳ Phong ánh mắt cực nóng thâm trầm, hô hấp dồn dập, một bàn tay bắt đầu hướng bí chỗ Lạc Khâu Bạch thăm dò, “Mau nữa.”

Lạc Khâu Bạch nhanh ốc độ, thường thường liếm khẩu hần kết Kỳ Phong, khi y ồ ồ gầm nhẹ một tiếng muốn tới điên phong, hần đột nhiên ngay trước khắp...

“Ách!” Kỳ Phong ánh mắt đỏ tươi, “Em ngược lại động a!”

Lạc Khâu Bạch nhú lông mày, ngáp một cái, “Em đột nhiên nghĩ đến bác sĩ nói chúng ta không thể ‘Kịch liệt vận động’, em cũng không thể quá độ mệt nhọc, hiện tại hảo khốn a, tay mỗi, em ngủ trước, anh đi toilet giải quyết đi.”

Nói xong hần trực tiếp chui vào ổ chăn, một bộ thần nhiên nhắm hai mắt lại, cũng không biết là hữu ý hay vô ý, lộ ra cái bụng tròn vo, quả thực như là thị uy nói: Em chính là cố ý, anh làm khó dễ được em?

Kỳ Phong mặt đen như đáy nồi, gân xanh đều nhảy ra ngoài, nếu bình thường thê tử dám như vậy vô pháp vô thiên, y nhất định giáo huấn hần biết cái gì gọi là phu vi thê cương, nhưng hiện tại sao y có thể mạnh bạo với Lạc Khâu Bạch?

Thê tử của y rất giả dối, này rõ ràng là phụ bằng tử quý!

Kỳ Phong nóng nẩy giống động vật nổi đóa, ở dưới giường chuyển vài vòng, đem Sổ Tay Cấp Tốc Làm Ba Ba gạt người hướng thùng rác ném, cơ hồ chặt vật chạy vào toilet.

Chờ đến khi y vừa đi, Lạc Khâu Bạch xốc lên mí mắt, nhìn chằm chằm phía dưới kia, cũng tương đương khóc không ra nước mắt, này mẹ nó rốt cuộc là trừng phạt đại điều quá, hay là trừng phạt bản thân hần a.

Trong phòng rửa tay, Kỳ Phong hô hấp trầm trọng, nghiêng răng nghiêng lợi.

Trong phòng ngủ, Lạc Khâu Bạch lăn qua lộn lại, trên giường lẫn lộn.

Giờ khắc này, hai người mạch não trước nay chưa có thống nhất trận tuyến: Này thao diễn cấm dục thống khổ a!

Ngày cứ như vậy gà bay chó sủa trôi qua, bất tri bất giác rốt cục đến tháng thứ 7.

Lạc Khâu Bạch bụng tròn vo, quần áo cũng che dấu không trụ, trước từng có Đoàn Đoàn, hần ngược lại không có gì kinh hoảng, mỗi ngày ngủ, như heo không sai biệt lắm.

Chú của Diệp Thừa kiểm tra thân thể cho hần, cũng nói hần hiện tại phi thường tốt, bánh bao thực khỏe mạnh, thời gian này có thể làm một ít vận động.

Nhắc tới bánh bao, cũng chính là thằng nhóc trong bụng Lạc Khâu Bạch, hiện nay hài tử còn chưa có tên, gọi là thằng nhóc, sẽ cùng Đoàn Đoàn lẫn lộn, Kỳ Phong tỏ vẻ phi thường không hài lòng, nhưng hai người cũng không thống nhất ý kiến, cũng chỉ gọi như danh.

Nhưng nhũ danh này rốt cuộc gọi là gì, người một nhà lại khó nghĩ.

Lạc Khâu Bạch nói, “Dù sao có một Đoàn Đoàn, cái này liền kêu Viên Viên đi, dễ nhớ lại đáng yêu.”

Người một nhà tỏ vẻ không hài lòng, đều nói nghe tựa như gấu trúc.

Kỳ Phong nói trắng đêm suy nghĩ, nói có sách, mách có chứng một phen nói, “Gọi Uy Nhụy đi, nhị tình cùng là lướt, uy nhụy tự sinh quang. Lấy từ Khổng Tước Đông Nam Phi, có năng lực biểu hiện tình cảm của anh cùng Khâu Bạch, lại ngụ ý khắc sâu, cùng những xuẩn tên quả thực không cùng một cảnh giới.”

Người một nhà, nhất là Lạc Khâu Bạch mãnh liệt kháng nghị, “Khoa tay múa chân sao nhiều, nhị tử khi nào mới có thể viết? Hơn nữa anh nói xuẩn tên gì, anh ngại Đoàn Đoàn nghe không hiểu, có bản lĩnh đừng gọi nó a?”

Đoàn Đoàn mặt bánh bao dùng sức gật đầu, còn không quên giơ lên tiểu phẫn hồng của Phong Phong bé tỏ vẻ tên của mình đặc biệt dễ nghe, không tin Miêu Miêu cũng đồng ý!

Vô pháp đạt thành thống nhất ý kiến, nhũ danh tạm thời gác lại, tạm thời vẫn là gọi thẳng nhóc.

Ngày hôm nay, trước giờ cơm chiều Lạc Khâu Bạch ngồi ở trên ghế sa lông xem TV, bên cạnh Kỳ Phong tiếp tục đọc tự điển, Đoàn Đoàn đã 3 tuổi, so với trước kia càng thêm nghịch ngợm, hơi chút không chú ý chạy vô tung vô ảnh.

Dì Trương buổi tối nấu một nồi bánh bao, bên trong mang theo thịt bò dầu mỡ cùng chi ma giòn hương, thật xa có thể ngửi được mùi, tiểu tử kia chảy nước miếng, thừa dịp hai ba ba không chú ý chạy vào bếp, muốn cầm hai cái bánh bao thơm ngào ngạt nhiệt, trộm tiến đến trước mặt ba ba, đối với em trai nhỏ trong bụng nhỏ giọng nói:

“Em trai, em có đói bụng không? Anh cho em... Ngô bánh bao, thơm quá!”

Nói xong bé cắn một hơi, dán bụng ba ba, đem bánh bao đưa tới trước mặt ba ba, “Ngô... Em mặc dù là từ hộp ra, nhưng tốt... Cũng muốn ăn cái gì đi, chính là... Muốn như thế nào đưa cho em?”

Tiểu tử kia lăm nhăm, Lạc Khâu Bạch đột nhiên cảm giác đến trong bụng một trận chớp lên, một tiểu nắm tay vươn ra đến, đem hấn lập tức đánh tỉnh.

Hấn che bụng “Tê” một tiếng, Kỳ Phong vội vàng buông xuống tự điển đi tới, vẻ mặt khẩn trương, “Làm sao vậy? Đau bụng?”

Lạc Khâu Bạch cười xua tay, “Không, con đột nhiên động thật lợi hại, đại khái là cảm giác Đoàn Đoàn gọi nó.”

Đoàn Đoàn vừa nghe cái này ánh mắt lập tức sáng, khuôn mặt nhỏ nhắn đều dán đi lên, “Bánh bao? Con cũng thích ăn!”

“Bánh màn thầu” hai chữ dẫn tới trong bụng động lợi hại hơn, tiểu nắm tay không ngừng mà duỗi, tựa hồ thật sự có cảm ứng.

Lạc Khâu Bạch cảm thấy rất thú vị, sờ sờ bụng lại bảo một tiếng, “Bánh bao?”

Tiểu tử kia lần thứ hai phản ứng, tựa hồ đối với hai chữ bánh bao này vô cùng chung tình, giống tiểu ngư cao hứng mà bơi qua bơi lại.

“Oa ~ em trai bánh bao, em hảo biết hàng a!” Đây chính là cột nỡ của dì Trương làm, bên ngoài không có đầu.

Đoàn Đoàn cao hứng phẫn chấn cùng em trai hỗ động, bên cạnh Kỳ Phong lại đen mặt, một phen xách cổ áo bé, “Không cho tùy tiện đặt ngoại hiệu cho em, bánh bao tên này khó nghe chết.”

“Dễ nghe, bánh bao dễ nghe lại ăn ngon!”

“Vừa xuẩn lại khó nghe!”

“Phong Phong chán ghét!”

“Con không phục?”

Phụ tử lưỡng bắt đầu cuộc đối thoại không hề dinh dưỡng cùng chỉ số thông minh, hai người ở chung thật sự có chút không đành lòng nhìn thẳng, Lạc Khâu Bạch đỡ khóc đỡ cười đỡ trán, “Kỳ Phong anh đủ rồi, nhi tử kêu bánh bao, em quyết định.”

Kỳ Phong nóng nảy, cầm tự điển bắt đầu dựa vào lý lẽ cố gắng, cuối cùng tuyển một đồng tên dễ nghe ngụ ý khắc sâu, một bên bắt được thăng nhóc trước mặt, một bên dán bụng Lạc Khâu Bạch thử phản ứng của bé, kết quả tiểu tử kia hoàn toàn không điều y, ngoan ngoãn lui thành một đoàn.

Thăng đến khi dì Trương hô một tiếng, “Kỳ thiếu gia, Lạc thiếu gia, Đoàn Đoàn, ăn cơm, còn nóng ăn bánh bao đi!”

Tiểu tử kia lại động, một bàn tay vỗ vào trên mặt Kỳ Phong, đối với tên bánh bao này thật sự là tình hữu độc chung.

Kỳ Phong đen mặt, Lạc Khâu Bạch bị vẻ mặt của y đùa nỡ nộ cười, nhanh chóng hôn hôn bờ môi của y, thuận mao vuốt ve, trong lòng lại muốn khóc vừa muốn cười, hắn cùng đại điều quái đời trước rốt cuộc tạo nghiệt gì, sinh hai hài tử đều là tiểu cật hóa.

Vì thế, từ nay về sau thăng nhóc liền có một tân nhũ danh gọi “Bánh bao”, mà Kỳ Phong cảm thấy mình làm phụ thân, thật sự thất bại, thế nhưng hai đứa con trai cũng gọi tên khó nghe như vậy, quả thực xuẩn không đành lòng.

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: Ngày mai tranh thủ để nhị bánh bao cùng đại gia gặp mặt, đại bụng thỏa mãn.

Mỗ Tuyết hiện tại không thể chờ đợi được muốn viết phiên ngoại của Diệp Thừa cùng Hàn Chiêu, không biết các bạn có giống tôi không 23333

PS: Mỗ Tuyết muốn viết một phiên ngoại lô đỉnh danh khí cổ đại, nhân vật chính đương nhiên vẫn là hai người, xem như phiên ngoại kiếp trước đi, không biết mọi người (gào thét -ing) có hứng thú không XDD.

96. Phiên Ngoại 4

Phiên Ngoại 4: Nhị Bánh Bao + Hàn Chiêu x Diệp Thừa 1 (Gia tăng phiên ngoại)

“Bánh bao” tên này làm Kỳ Phong vô cùng oán niệm, mỗi ngày vừa nghĩ tới đã cảm thấy đại đột không thể chịu đựng được, nhưng toàn gia đều đem tên này trở thành bảo bối, nhìn thê tử mỗi ngày kêu “Bánh bao bánh bao”, nhìn đại nhi tử mỗi ngày “Em trai bánh bao, khi nào đi ra” ánh mắt tha thiết, cứ việc người nào đó thực không cam lòng, cũng chỉ có thể không tình nguyện tiếp thu.

Ngày cứ như vậy, đảo mắt đến tháng thứ 9.

Mắt thấy ngày thăng nhóc đi ra càng ngày càng gần, toàn gia cao thấp càng thêm rối loạn, nhất là Kỳ Phong, từ khi nhìn thấy tiểu cánh tay của tiểu nhi tử rõ ràng, còn có mân mê tiểu thí thí xong, liền lâm vào nôn nóng cùng cuồng nhiệt mỗi ngày giống đánh kê huyết, luôn luôn muốn đi vào cửa hang đồ sơ sinh một lần đại càn quét.

Mặc dù bình sữa, nôi, quần áo lót linh tinh đã chất đầy trong nhà, y vẫn cảm thấy không hài lòng, thường xuyên vuốt bụng Lạc Khâu Bạch, nôn nóng nói, “Trong nhà đồ vật quá ít, còn muốn mua nhiều hơn nữa một chút, em nói thăng nhóc có thể không thích đồ em mua không?”

Y lo âu lại nghiêm trang chững chạc đem Lạc Khâu Bạch đùa ngửa tới ngửa lui, hắn nói cho y biết tiểu hài tử bộ dạng thực khoái, mua nhiều đồ như vậy cũng không dùng được sau, nam nhân nhiệt tình mới hơi chút có chút lạnh lại, gật đầu đáp ứng, đối với tập tranh đồ dùng trong tay bảo bảo nhìn lại nhìn, luôn luôn không có biểu tình gì trên mặt thể nhưng lộ ra một tia thất vọng.

Vài ngày gần đây, Kỳ Phong lại mê dưỡng thai, mỗi ngày trừ bỏ đi làm, chiếu cố Lạc Khâu Bạch, chính là cầm một quyển truyện kể chuyện cho hai đứa con trai.

Tối hôm đó, dưới ngọn đèn u ám trong đèn ngủ, còn dư cuối cùng một hai tháng, Lạc Khâu Bạch trở nên càng thêm thích ngủ, lúc này đang nằm trong ổ chăn gấp, Đoàn Đoàn ôm gà Tiểu Hoàng oa tại một bên, mở to đôi mắt như quả bồ đào, vẻ mặt nghiêm túc nghe Phong Phong kể chuyện.

“... Từ trước có một vương tử anh tuấn, trong rừng cây nhặt được một quả trứng rồng rất xinh đẹp...”

Kỳ Phong mặt không đổi sắc nhớ kỹ sách, một bàn tay vuốt bánh bao, tựa hồ nhẹ nhàng dỗ bé đi ngủ, không khí ấm áp tốt đẹp, mà bên cạnh Đoàn Đoàn lại nhin không được oai đầu nói, “Vì cái gì ngô... Là trứng rồng? Không phải là công chúa sao?”

Kỳ Phong trên mặt xuất hiện một đạo vết rách, nhìn thoáng qua nghiêm túc lên tiếng la xuẩn nhi tử, “Trên sách viết như vậy, thằng nhóc con lại không hiểu, không cho ngắt lời, còn muốn nghe không?”

Xuẩn nhi tử con cũng dám chọn, là muốn cho ta đây ba ba trước mặt đệ đệ con xuất khứ sao?

Đoàn Đoàn bĩu bĩu môi, cúi đầu trạc bụng nhỏ của mình, nhỏ giọng nói, “Nhưng ba ba nói ... Đều là công chúa...”

“Vương tử thực thích quả trứng rồng này, liền đem nó ôm trở về nhà cẩn thận chiếu cố ấp trứng...”

“Không đúng... Ấp trứng rõ ràng là gà mái, vương tử muốn cùng công chúa ngô... Hôn hôn, mới không rảnh ấp trứng, Phong Phong ngốc ngốc...” Đoàn Đoàn thực không cổ động gấp một cái, nhìn Kỳ Phong nhiều ít mang điểm ghét bỏ.

Sau đó bé mân mê móng nhỏ dán đến trên bụng Lạc Khâu Bạch, tiểu móng vuốt sờ a sờ, “Em trai bánh bao, anh che lỗ tai cho em, em nghe xong.”

Trong bụng tiểu bánh bao vẫn luôn cùng anh trai Đoàn Đoàn thực thân cận, cơ hồ mỗi lần hai tiểu tử kia cách cái bụng gấp mặt đều sẽ có hỗ động, lúc này bánh bao vẫn luôn không phản ứng đột nhiên động vài cái, trong bụng bơi qua bơi lại, tiểu nắm tay còn vươn ra đến, một bộ muốn cùng Đoàn Đoàn vỗ tay.

Bị nhi tử ghét bỏ lập tức làm Kỳ Phong nóng nảy, y lược tiếp theo câu “Thằng nhóc con phiên thiên!” Tiếp liền muốn thu thập tiểu tử kia.

Tiểu tử kia “Nha a” một tiếng ôm đầu chạy trốn tiến vào ổ chăn, phụ tử lưỡng mỗi ngày đều phải nháo như vậy một hồi, vốn là sẽ không ngủ Lạc Khâu Bạch trực tiếp bị bọn họ làm cho tức cười, ôm tiểu tử kia nói, “Hảo hảo, hai người đừng làm rộn, Kỳ Phong anh lớn rồi còn cùng tiểu hài tử không chấp nhặt.”

Hắn xoay thân, Kỳ Phong nhanh chóng tiến lên ôm, lúc này cũng không để ý thu thập Đoàn Đoàn, “Em nhanh chóng nằm xuống, thằng nhóc này nặng như vậy, em đừng ôm nó.”

Bị ghét bỏ Đoàn Đoàn béo cổ lấy quai hàm, hướng y nhẩn mặt, Lạc Khâu Bạch bật cười, “Em từ sáng tới tối ôm anh ngủ đều không ngại trầm, trọng tải người nào đó còn nặng hơn Đoàn Đoàn nhiều.”

Kỳ Phong trên mặt cứng đờ, tiếp xuất một tầng đỏ ửng, thê tử của y thể nhưng trước mặt hai đứa con trai chia sẻ chuyện trong ổ chăn của bọn họ, quả thực là... Không biết xấu hổ!

“Loại này ôm cùng cái loại này có thể giống sao.”

Kỳ Phong thoáng nóng nảy mở miệng, Đoàn Đoàn đã nghe không hiểu hai ba ba đang nói cái gì, hết sức chuyên chú cùng em trai bánh bao nói lặng lẽ, Lạc Khâu Bạch nhướng mày liếc y một cái, cười gật đầu, “A —— Nguyên lai không giống a, kia Kỳ lão bản nói cho em nghe một chút đi, loại này cùng cái loại này rất cuộc có cái gì không giống?”

Nói những lời này tay hắn ôm thất lưng Kỳ Phong, bụng so với mặt hắn đi trước một bước, dán đến trên người Kỳ Phong, tiểu tử kia trong bụng cao hứng mà lăn.

Cách một tầng thịt chính là huyết mạch tương liên thập phần kỳ diệu, tiểu tử kia mỗi một động tác, Kỳ Phong đều có thể cảm giác được, tâm của y đập nhanh mấy lần, biểu tình lại càng đỏ hơn, “Em... Không cần kháo gần như vậy!”

Y đem đầu xoay sang một bên, một bàn tay lại yêu thích không buông tay vuốt hình dáng tiểu nhi tử, tiểu tử kia hình như có sở cảm, lộ tới cùng y dán đồng thời, Đoàn Đoàn ngạc nhiên mở to hai mắt, “Oa, em trai bánh bao giống như một tiểu ngư!”

Tiếp tiểu tử kia vì biểu hiện chính mình cũng có thể như vậy “Linh hoạt”, cả người cũng thấu đi lên dán tay Kỳ Phong, giống một tiểu miêu lại ngoan lại ngoan.

Lớn nhỏ hai đứa con trai đều bên người, Kỳ Phong dùng sức khắc chế không ngừng thượng kiều khoe miệng, Lạc Khâu Bạch đã sớm thấy nguy trang của y, đề lại tay y nhẹ giọng nói, “Lấy ra sao, đây là đầu nhỏ của bánh bao, nó với anh còn đang làm nũng.”

Kỳ Phong vội ho một tiếng, này trong nháy mắt đỏ mặt hoàn toàn vô pháp che dấu, lớn nhỏ xuân nhi tử đều cùng thê tử thị sủng mà kiều, làm phụ thân cùng chồng, y tuyệt đối tuyệt đối không cao hứng!

Dạ thâm nhân tĩnh, Kỳ Phong ôm Đoàn Đoàn sang phòng cách vách, mất sức của chín trâu hai hổ mới đem tiểu tử kia dỗ ngủ, y quyết định ho tiểu nhi tử một mình “Khai tiểu táo”.

Y mua một cái tai nghe thực đại cùng nhạc Beethoven, Mozart linh tinh thể giới gì đó, để lên bụng Lạc Khâu Bạch, mỹ kỳ danh viết: Nung đúc tình cảm sâu đậm.

Lạc Khâu Bạch bị , nhanh chóng đem tai nghe lấy xuống ném sang một bên, “Bánh bao còn chưa sinh ra, có cái gì tình cảm sâu đậm mà nung đúc, anh đừng giả hợp, còn để cho người ta ngủ không?”

“Điều này sao gọi giả hợp? Trách không được Đoàn Đoàn ngoan như vậy, đều là bởi vì dưỡng thai không tốt, anh cũng đã sớm nói từ phụ nhiều bại nhi, em hiện tại không nắm chặt thời gian, chẳng khác nào để nhi tử thua ở lúc bắt đầu.”

Kỳ Phong trừng hấn liếc mắt một cái, vẻ mặt nghiêm túc lại tính trước kỹ càng nói, “Đoàn Đoàn cùng bánh bao, tương lai là người muốn làm đại sự, cho nên vấn đề giáo dục tuyệt đối không thể lơ lỏng, thiên văn địa lý, thương trường chém giết, ngoại ngữ đàn dương cầm... Cái gì cũng không thể hạ xuống, hiện tại đã đủ xuân, chẳng lẽ còn muốn xuân cả đời?”

“...” Lạc Khâu Bạch khoe miệng co rút, nghĩ đến đại nhi tử kia nhìn thấy ăn liền hai mắt tỏa ánh sáng mặt bánh bao, tái cúi đầu coi trộm một chút tiểu tử trong bụng còn chưa sinh, lại bởi vì một cái bánh bao mà ném xuống “Tiết tháo”, nháy mắt có chút muốn cười.

Chỉ bằng hai tiểu tử kia, cái gọi là làm đại sự, chẳng lẽ là chính là lao ra địa cầu, ăn vũ trụ sao?

“Bọn họ một đứa mới ba tuổi, một đứa khác còn chưa sinh...”

“Tuổi không phải vấn đề.” Kỳ Phong nhú lại mi, thê tử của y như thế nào một chút ánh mắt cũng không có, hài tử của phù dung câu, làm sao có thể là vật trong ao, thật sự là không có dã tâm.

“Về sau em không cần tổng giáo nhi tử một ít loạn thất bát tao, cái gì làm nũng làm mình làm mẩy, thị sủng mà kiều, khi bọn họ thấy mặt liền động thủ động cước cái gì với anh, đều phải tránh, này đó tư tưởng cặn bã, anh miễn cưỡng tiếp thu là có thể, không cho tái phá hư nhi tử.”

Uy! Mỗi lần làm nũng làm mình làm mẩy, còn trước mặt nhi tử động thủ động cước chính là anh, con mẹ nó anh đừng có mà ác nhân!

Lạc Khâu Bạch bị sắc một cái, hung hăng xem thường, quyết định không phản ứng người kia.

Kỳ Phong thấy thê tử rốt cục không nói, thấu đi lên hôn hôn trán của hấn, trầm giọng nói một câu “Em đi ngủ sớm một chút, không cần lo lắng tiến độ học tập của nhi tử”, nói xong y đặt tai nghe ở trên bụng Lạc Khâu Bạch, mở ra một quyển Tư Trị Thông Giám , quyết định tiếp tục cho tiểu nhi tử nung đúc tình cảm sâu đậm.

Em tuyệt không lo lắng tiến độ học tập của nhi tử, tiểu tử kia còn chưa có sinh ra có thể nghe hiểu được Tư Trị Thông Giám không phải con em, là Na Tra.

Lạc Khâu Bạch thật sự bị đánh bại, nhìn vẻ mặt nghiêm túc, như là nghiên cứu học thuật của Kỳ Phong, ở trong lòng hít một hơi, quyết định để người này dời đi một chút lực chú ý, đừng làm chuyện kỳ quái.

Vì thế, hấn nhắc chân đạp y một chút, “Uy.”

Kỳ Phong mới vừa lật một trang sách, nhượng mảy nghi hoặc nhìn hấn.

“Em chảy mồ hôi, muốn đi tắm rửa.”

Nghe đến đây, Kỳ Phong mặt lúc này đỏ, lần này liên thủ trong Tư Trị Thông Giám cũng cố không quản.

“Tắm rửa” hai chữ này trong 9 tháng này, đối với y quả thực thành một loại “Trừng phạt”. Bởi vì lo lắng thể tử, y từ khi biết có tiểu nhi tử, sẽ không có để Lạc Khâu Bạch tự tắm.

Y không cách nào tiếp thu trừ y ra bất luận kẻ nào bính Lạc Khâu Bạch, cho nên bất cứ chuyện gì đều tự thân vận động, gội đầu, tắm rửa, sữa tắm... Tất cả đều là y làm, nhìn thân thể thon dài của Lạc Khâu Bạch ngâm trong nước ấm, phiếm xuất hồng sắc nhợt nhạt, bị bọt biển màu trắng như ẩn như hiện che đậy, mắt xéch màu đen cũng giống như hơi nước, liếc mắt một cái, nếu là phù dung câu kêu một tiếng tên của y...

Quả thực là một loại hạnh phúc tra tấn.

Trước ba tháng, y khuyên bảo tiểu nhi tử của mình còn không xong, không thể hành động thiếu suy nghĩ.

Sau ba tháng, ngẫu nhiên thân mật một phen, lại nước ở xa không giải được cái khát ở gần.

Ba tháng cuối cùng, trọng trung chi trọng, nhìn thấy thẳng nhóc sắp hình thành, y có tái đại hỏa cũng phải chịu đựng.

Nhấn đến mức tận cùng, y không chỉ một lần ở trong lòng oán giận, y lúc trước muốn một tiểu xuẩn nhi tử là cỡ nào ngu xuẩn.

9 tháng, hai nam nhân trong độ tuổi khỏe mạnh mỗi ngày xem được ăn không đến, một người trường cửu nhấn nại một chút liền cháy, một người khác thân thể bởi vì trong thời kì đặc biệt trở nên dị thường linh mãnh, gió thổi cỏ lay đều đại hỏa lửa cháy lan ra đồng cỏ, mỗi lần tắm rửa đều muốn giải khát, thật sự tra tấn người.

Hiện giờ thể tử của y thế nhưng vào lúc đó, chủ động yêu cầu đi tắm rửa...

Kỳ Phong cổ họng phát khô, đồng tử thâm trầm, “Đã trẻ thế này, em đột nhiên nghĩ đi tắm rửa làm gì?”

Lạc Khâu Bạch thượng kiều khoe miệng, “Hôm nay nóng, trên người của anh nếu đột nhiên có nhiều hơn mười cân thịt, cũng sẽ vừa động liền một thân mồ hôi.”

Kỳ thật hấn chưa nói dối, hấn lúc này thật sự một thân mồ hôi, áo ngủ đều sưng nước, phi thường không thoải mái, liền tính không phải vì để Kỳ Phong dời đi lực chú ý, hấn cũng muốn đi tắm nước ấm.

Kỳ Phong vừa nghe lời này, chỗ nào còn lo lắng cái gì cầu P Tư Trị Thông Giám, buông xuống sách đem Lạc Khâu Bạch bế đứng lên.

“Uy uy, em tự đi, anh không nghiên cứu tương lai nhi tử thành tài đại kế?”

Lạc Khâu Bạch nhấn cười hỏi một câu, Kỳ Phong xoay đầu không cùng hấn đối diện, “Ở trong phòng tắm lên lớp cũng vậy.”

Y đi nhanh vào phòng tắm, không nhìn thấy Lạc Khâu Bạch ghen cười.

Kỳ Phong cho rằng bất quá chỉ tắm rửa một cái, y nhin 9 tháng, có cái gì cùng lắm thì, chờ đến nhiệt khí lượn lờ bên trong, Lạc Khâu Bạch cởi áo ngủ tiến vào bồn tắm lớn, y lập tức liền hối hận.

Lạc Khâu Bạch tuy rằng so với trước béo một ít, nhưng là trừ bỏ bụng tròn vo, địa phương khác thon dài cao gầy, lúc này xương quai xanh hẹp dài trong nước như ẩn như hiện, nước ấm tắm đi lên, hấn thoải mái “Hô...” Một tiếng, thanh âm vì ách làm đồng tử Kỳ Phong chợt co rút lại, hầu kết gian nan lẫn lộn vài cái.

Bụng thật sự là quá lớn, có rất nhiều không tiện, Lạc Khâu Bạch muốn đứng dậy đều thực khó khăn, không từ ảo não bĩu môi, “Phiền chết, bánh bao thẳng nhóc như thế nào béo như vậy, chần ba ta đều không thấy XX của mình.”

Bánh bao hình như có sở cảm, vươn ra tay nhỏ bé vỗ vài cái.

“Hắc, thằng nhóc con còn dám đấm chửi.”

Lạc Khâu Bạch cười bắn đạn tiểu nhi tử, biểu tình này bởi vì sinh sản mà mệt mà rất nhiều đường cong cùng cái bụng, có một loại khả ái ngây thơ bình thường nhìn không tới.

Kỳ Phong gian nan phiết quá tầm mắt, đứng ở nơi đó vẫn không nhúc nhích.

Lạc Khâu Bạch cùng nhi tử nói xong, vừa nhắc đầu nhìn thấy lỗ tai phiếm hồng của y, nhin không được ở trong lòng gọi lên khoe miệng, “Uy, anh ngây ngốc làm gì?”

Kỳ Phong gian nan quay đầu lại, ánh mắt sáng quắc theo dõi hắc, thâm hút một hơi, ở lòng bàn tay bài trừ một ít sữa tắm, vừa muốn vươn tay, Lạc Khâu Bạch lại đột nhiên đem một chân vươn ra bồn tắm lớn.

“Chân em mỗi, anh giúp em nhu nhu.”

Một chân cốt nhục đều đình để ngang trước mắt, Kỳ Phong hô hấp đều khó khăn, chỉ cảm thấy Lạc Khâu Bạch tìm đường chết, nhin không được nóng nảy mở miệng, “Em làm gì, không cho hồ nháo, đem chân thu hồi đi!”

Lạc Khâu Bạch đã sớm dự đoán được y sẽ có phản ứng này, “Anh hung dữ như vậy làm gì, em nhìn anh đang nghiên cứu cái gì ẩn M thủ pháp linh tinh mới để cho anh nhu, anh không nguyện ý coi như xong.”

“Dù sao mình đủ không đến, phù thủy liền phù thủy.”

Nói xong hắc có chút gian nan đem chân trở về, bởi vì bụng lớn, động tác của hắc rất chậm, thân thể buộc lòng phải ngửa ra sau, tiếng nước rầm rầm vang lên, nhiệt khí phát động, trong suốt thấy đáy có thể rõ ràng nhìn thấy phong cảnh bên trong.

Kỳ Phong thầm mắng một tiếng, toàn thân buộc chặt, nắm lấy cổ chân Lạc Khâu Bạch, tiểu cẳng chân dích xác phù thủy, dùng tay bính, Lạc Khâu Bạch còn đau đến co rụt lại, Kỳ Phong lúc này có chút đau lòng, thâm hút một hơi, ngăn chặn rục rịch, thiên quá tầm mắt không cùng Lạc Khâu Bạch đối diện, đưa tay xoa bóp.

Vừa lúc đó, một bàn tay đem y đi phía trước lôi kéo, y không chế không được cân bằng trực tiếp ngã vào trong nước, “Rầm” một tiếng tiên khởi bọt nước.

Tiếp một đôi tay ôm cổ của y, môi nhuyễn dán đi lên, Lạc Khâu Bạch thoáng nhìn, trừng mắt nhìn nói, “Anh bây giờ còn có thời gian nghĩ đến Tư Trị Thông Giám nhằm chán kia sao, àn?”

Kỳ Phong hầu kết lẫn lộn, hô hấp dồn dập, nửa ngày mới nghẹn xuất một câu, “... Em cố ý?”

“Anh không vui sao?” Lạc Khâu Bạch nhướng mày hướng y cười, vẻ mặt tính kế.

Kỳ Phong bán nheo lại ánh mắt, khuôn mặt toàn đỏ lúc này không thể chân đao chân thương, nhưng là thê tử chủ động, y vẫn có thể muốn một chút phúc lợi đãi ngộ.

Nửa ngày, y ách thanh nói một câu, “... Coi như vậy đi.”

Lạc Khâu Bạch bật cười, thanh âm bị ngăn ở trong cổ họng, quanh quẩn trong phòng tắm cùng trong lồng ngực.

Nước gợn ào ào chộp lên, động tác hai người thật cẩn thận, nhiệt khí nhào vào gương, kết thành một tầng hơi nước, giờ phút này khí trời ngọt ngào.

Hai người hồ nháo một phen, chỉ có dùng tay, Lạc Khâu Bạch vẫn làm cho Kỳ Phong triệt để không tinh lực lại đi muốn dưỡng thai cái gì, tiểu bánh bao cũng ngoan vô cùng, cuộn thành một đoàn, im hơi lặng tiếng, tỏ vẻ chính mình đã ngủ, cái gì đều không có nhìn đến, chờ đến dạ thâm nhân tĩnh, Lạc Khâu Bạch mệt đến ngủ, Kỳ Phong còn cảm khái, thằng nhóc nghe lời như vậy, thật sự là trẻ nhỏ dễ dạy.

Nhưng, loại cảm khái này đến nửa đêm về sáng, sẽ thấy cũng phát không được.

Tối gần hừng đông, ngoài cửa sổ vẫn một mảnh tối đen, trong lúc ngủ mơ Lạc Khâu Bạch đột nhiên cảm giác đến một trận truy đau, tiếp toàn thân đều bắt đầu đau, trong bụng như là quán duyên khối, không ngừng mà đi xuống, hắc từng đột xuất mồ hôi lạnh.

Lạc Khâu Bạch ngạnh sinh sinh bị đánh thức, trong lòng có chút kinh ngạc, không... Sẽ không nhanh như vậy đi?

Kỳ Phong lúc này cũng tỉnh, nhìn thấy hắc cuộn mình một bên, khuôn mặt đều biến sắc, y đã tra nhiều tư liệu, thậm chí có Đoàn Đoàn đại nhi tử 3 tuổi, lúc này vẫn có chút bối rối, mặt không đổi sắc đều đoàn không trụ.

“Đây là... Muốn sinh!?” Y ngực phập phồng, xóc lên chấn, giựt cũng chưa mang liền nhảy xuống, gắt gao nắm chặt Lạc Khâu Bạch, so với hắc còn khẩn trương hơn.

Lạc Khâu Bạch vô cùng đau đớn, lại vẫn là bị y luống cuống tay chân làm cho tức cười, “... Hắc là... Đúng không?”

Kỳ Phong mãnh liệt hút một hơi, mãnh liệt mở ra cửa phòng: “Quản gia, chuẩn bị xe!”

Sự tình phát sinh rất đột nhiên, một giây trước hai người còn ôn tồn, tiểu tử kia cũng hảo hảo mà dãi trong bụng, tiếp theo liền không thể chờ đợi được muốn đi ra, toàn gia cao thấp chưa kịp chống đỡ.

Đoàn Đoàn từ trong ổ chấn đi ra, hai con mắt đều không mở ra được, nhưng vừa nghe nói em trai bánh bao rốt cục từ hộp tiến hóa thành nhân loại, lập tức có thể cùng bé gặp mặt, nói cái gì đều phải đi theo.

Kỳ lão tử uống thuốc mới vừa ngủ không lâu, liền nhận được điện thoại, lúc này hoảng đến thiếu chút nữa ngã trên mặt đất, Tôn đạo trưởng nhanh chóng đỡ lấy ông, phân phó nhà bếp nhanh chóng nấu canh, mang theo liền đi bệnh viện.

Bởi vì thân phận Lạc Khâu Bạch, chuyện này giữ bí mật cực cao, bệnh viện tư nhân, lúc người đưa đến đã chuẩn bị kỹ càng, dụng cụ cũng đã điều chỉnh hoàn tất, bác sĩ mổ vẫn là chú của Diệp Thừa, có thể nói hiện giờ điều kiện so với lúc trước sinh tốt hơn nhiều lắm.

Nhưng Kỳ Phong vẫn thực khẩn trương, y vẫn luôn nắm tay Lạc Khâu Bạch, nhìn hắc nhích tới nhích lui bụng nói, “Đừng sợ, kỳ thật tuyệt không đau, anh ở ngay ngoài cửa.”

Y luôn luôn kiệm lời, nhưng hôm nay lại khác thường không ngừng mà lặp lại, mặt băng nghiêm túc, nghiêm túc lại lãnh ngạnh không một chút biểu tình.

Đến bệnh viện, Lạc Khâu Bạch đau đớn hơi chút giảm bớt, “Lời này hắc là em nói đi? Anh chớ khẩn trương, bất quá chỉ mổ thôi, anh ra ngoài bồi Đoàn Đoàn chơi trong chốc lát.”

“Ai... Ai nói anh khẩn trương, đừng nói hươu nói vượn!” Kỳ Phong cả tiếng mở miệng, nắm chặt tay Lạc Khâu Bạch.

“Nhưng tay anh mồ hôi không a.” Lạc Khâu Bạch không cần thận chọc thủng y, cố ý gãi gãi lòng bàn tay của y, lúc này tuy rằng đau bụng, tâm tình lại thả lỏng.

Hắc biết nam nhân lo lắng hắc, loại chuyện này đối với nữ nhân mà nói đều là không biết, huống chi y là nam nhân.

Hắc gian nan đứng dậy thẩu đi lên hôn hôn mặt Kỳ Phong, “Phong Phong, em sẽ hảo hảo.”

Kỳ Phong mặt lập tức liền đỏ, thật lâu không nói gì, nhìn chăm chăm Lạc Khâu Bạch, tâm tình lại khẩn trương lại hưng phấn, ngũ vị trộn lẫn.

Y sẽ không nói cho thê tử của mình, bình thường hắc trầy chút da, mình cũng hiểu ý đau nửa ngày, hiện giờ hắc sắp bị một đao, lúc trước có tiểu nhi tử mừng như điên đột nhiên biến thành ảo não.

Y nóng nảy thâm hút một hơi, nói cái gì đều chưa nói thẩu đi lên ngăn chặn môi Lạc Khâu Bạch, trầm giọng nói, “Đây là lần cuối cùng, về sau đều dùng bao.”

Một câu đem không khí phiền tình khiến cho dị thường hỉ cảm, Lạc Khâu Bạch bị sắc một cái, lúc này dễ khóc dễ cười, đau bụng “Ai u” hai tiếng, bên cạnh chú của Diệp Thừa đều không nhận được cười, đem khăn trương hề hề Kỳ Phong oanh đi ra ngoài, “Hảo, hai người các người còn đánh nhau, bánh bao sẽ không kịp đợi.”

Lúc này Kỳ Phong mới hắc mặt, phi thường không tình nguyện đi ra ngoài cửa, mắt mở trừng trừng mà nhìn phòng giải phẫu đóng cửa, Lạc Khâu Bạch còn không quên hướng y cười phất phất tay.

Phòng giải phẫu sáng lên, Kỳ gia cao thấp tại môn khẩu chờ đợi.

Lão gia gần đây tin phật, cầm một chuỗi phật phù hộ bình an, Tôn đạo trưởng cầm giấy bút đang múa bút thành văn, phải nhớ lục hạ phù dung câu thể chất thay đổi này thời khắc trọng đại, Đoàn Đoàn ngồi ở ghế dài, hai chân tiểu thịt lúc ẩn lúc hiện, cầm một cái bánh bao, nói trong chốc lát đưa cho đệ đệ ăn.

Chỉ có Kỳ Phong căn bản ngồi không yên, ở trong hành lang đối tới đối lui, trên mặt biểu tình gắt gao mà băng, một bộ người lạ chó gần.

Còn chưa đến 10 tháng, thằng nhóc khó dần nổi muốn đi ra, như vậy chẳng phải là sinh non? Sinh non thân thể đều không tốt, về sau cả đời chẳng phải sẽ chịu khổ, có phải y chiếu cố không chu toàn, cho nên mới làm ra trạng huống này.

Nếu trước không cùng Lạc Khâu Bạch ở trong phòng tắm hồ nháo thì tốt rồi.

Nghĩ đến đây, y nhin không được thăm mắng một tiếng, bác sĩ đã nói cho y biết, bánh bao đã đầy đủ 37 tuần căn bản không sinh non, y cũng không tin, cả người giống động vật nóng nảy.

Thẳng đến khi Đoàn Đoàn nhin không được mở miệng nói “Phong Phong ngô... Cha đi qua đi lại làm con nhưc đầu...” Người nào đó mới dừng lại, đem xuẩn nhi tử ôm vào trong ngực hồng hồng.

Giải phẫu tiến hành thực khoái, không đến một giờ liền kết thúc.

Thời gian này ngày mới vừa sáng, đông phương nổi lên mặt trời, dương quang từ cửa sổ lộ ra, phòng giải phẫu truyền đến tiếng khóc vang dội.

Kỳ Phong run run, tiếp tựa như bị người nào gắt gao mà nắm lấy, ngực thẳng thẩn khiêu, chưa bao giờ khấn trương lại hưng phấn như vậy, khấn trương giống như không thể hô hấp, hưng phấn mà trong lòng bàn tay tất cả đều là mồ hôi.

Khi bác sĩ đẩy dờ đi Lạc Khâu Bạch, ôm tiểu bánh bao mềm nhũn ra, toàn gia tất cả mọi người vây quanh.

Lạc Khâu Bạch còn tỉnh, có chút suy yếu, Kỳ Phong tiến lên gắt gao mà nắm lấy tay hắn, thậm chí đều không quản tiểu nhi tử.

“Oa! Em trai đến, Đoàn Đoàn là đại ca ca!” Đoàn Đoàn hưng phấn mà lại bính lại khiêu, bởi vì bé lùn, cái gì cũng nhìn không tới, quyết mộng liền muốn hướng trong ngực Lạc Khâu Bạch, không muốn cùng đệ đệ thân một thân.

Lúc này bác sĩ đem tiểu bánh bao phóng tới gối đầu Lạc Khâu Bạch, hắn trừng mắt nhìn, nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn, toàn thân nhiều nếp nhăn, oa oa khóc lớn, nhin không được nở nụ cười, “Ai... Như thế nào cùng Đoàn Đoàn khi còn bé xấu như vậy, Kỳ Phong anh ôm nó một cái, em vẫn luôn ngắm trông có một tiểu Phong Phong đại mỹ nhân.”

Kỳ Phong toàn thân đều cứng ngắc, tự tay ôm tiểu nhi tử mềm mềm mập mập, gian nan đem đầu dịch sang một bên.

Từ một viên tiểu đậu tử lớn nhỏ, y dùng tâm tài bồi, cẩn thận chiếu khán, chậm rãi nhìn nó lớn lên, cách một tầng bụng vuốt tiểu nắm tay cùng đầu nhỏ, hiện giờ tiểu tử kia rốt cục cùng y gặp mặt, loại cảm giác này, làm y có chút chớp mũi lên men.

Cho nên, chuyện mất mặt y mới không cần để thê tử cùng các con nhìn đến!

Thái dương rốt cục dâng lên, dương quang chiếu khắp vạn vật, ầm ào dạt bao phủ người một nhà, Kỳ Phong hai đứa con trai, ánh mắt chuyển lại đây, nhìn Lạc Khâu Bạch ôn nhu nở nụ cười.

Một tháng sau, tiểu bánh bao vừa mới đầy tháng, toàn gia nhân cấp hai hài tử đại danh.

Đoàn Đoàn gọi Lạc Tiểu Kỳ, bánh bao gọi Kỳ Tiểu Lạc, nhưng là hai cái tên này gọi quá mức chính thức, toàn gia nhân vẫn thích gọi nhũ danh.

Tiểu bánh bao vừa mới sinh ra nhiều nếp nhăn, bộ dạng thập phần thanh tú, đôi mắt thượng chọn, tuy rằng tuổi còn quá nhỏ, lại thêm béo lùn chắc nịch, nhìn không ra ngũ quan, nhưng đã kinh có thể nhận thấy đôi mắt cực kỳ giống Lạc Khâu Bạch, tế mi trường mắt, một bộ thực hảo thuyết nói.

Vì thế Lạc Khâu Bạch mỗi ngày thở dài thở ngắn, nói đứa nhỏ này trường bào trật, rõ ràng Kỳ Phong ghen cường đại như thế, vì cái gì hài tử vẫn là lớn lên giống hần, chờ đợi tả ủng hữu bảo hai cái “Phong Phong tiểu mỹ nhân” nguyện vọng triệt để tan biến, hần chỉ ngóng trông hài tử lớn lên có thể nam đại mười tám biến, không cần trưởng thành thành bộ dáng canh sông quả thủy như hần mới hảo.

Nhưng Kỳ Phong cũng không cho là như vậy, dù sao y luôn luôn cảm thấy thê tử bộ dạng xinh đẹp, càng xem càng thích, lúc trước sinh hạ một Đoàn Đoàn như khuôn mẫu của y, y có chút nóng nảy, này ý nghĩa có một “Đối thủ” đoạt Lạc Khâu Bạch với y, hơn nữa xuân đại nhi tử, đích xác làm như vậy, mỗi ngày cùng y đối nghịch, lại yêu làm nũng, quả thực làm y cảm giác nguy cơ.

Hiện giờ rốt cục có một tiểu nhi tử giống thê tử được sinh ra, Kỳ lão bản quả thực vui vô cùng, hận không thể suốt ngày đem bảo bối này ngật đáp phủng ở trong lòng bàn tay, sau đó vấn đề thực mau tới, bởi vì tiểu nhi tử tính cách tương đương Kỳ ba.

Ngày hôm nay, Đoàn Đoàn theo thường lệ ăn cơm chiều chạy đến trước mặt em trai cùng tiểu bánh bao mắt to trừng đôi mắt nhỏ, cũng không biết tiểu tử kia nghĩ như thế nào, bé đối cái này em trai tiến hóa từ trong hộp tràn ngập tò mò, mỗi ngày nhìn thấy em trai mềm nhũn, cũng giống như là lần đầu tiên nhìn thấy em, vừa thấy có thể nhìn cả ngày, hơn nữa bé không muốn nhìn một mình, ôm Phong Phong béo cùng gà Tiểu Hoàng đồng thời vây xem.

Cho nên Kỳ gia cao thấp thường xuyên nhìn thấy Đoàn Đoàn ôm một con mèo cùng một con gà, ghé vào nôi, lăm nhăm một ít từ đại nhân nghe không hiểu nói, nhìn bóng dáng còn tương đương thâm trầm.

“Em trai bánh bao, anh là anh nha, em vì cái gì không nói chuyện với anh?” Đoàn Đoàn oai đầu, lại để sát vào vài phần, còn đang trong giấc mộng tiểu bánh bao ngáp một cái, khuôn mặt bạch béo đỏ bừng, nhìn ca ca liếc mắt một cái, hướng Đoàn Đoàn nheo một chút, tiếp lại nhắm hai mắt lại.

Đoàn Đoàn không chú ý đệ đệ nhích lại gần mình, mẫn nhãn đều là biểu tình vừa rồi ghét bỏ, lúc này mẫn mê tiểu mộng, cố gắng đi đến trước mặt em trai, trạc tiểu mộng nhỏ của đệ đệ, “Ngô... Bánh bao, chẳng lẽ em cũng giống Phong Phong bởi vì anh béo, mới ngô... Ghét bỏ anh?”

Bé vừa mở miệng, mắt to nhanh chóng lộ ra biểu tình tội nghiệp, tiểu bánh bao vẫn cứ mặt không đổi sắc, tiếp tục nhìn ca ca bán xuân.

Đoàn Đoàn không phục, quyết định xuất ra đòn sát thủ, một phen giơ lên Phong Phong béo, lộ ra bụng tròn nói, “Em xem, nó còn béo hơn anh, đệ đệ em ghét bỏ nó đi, cười với anh một cái.”

Phong Phong béo tròn xoe, trên bụng tất cả đều là thịt, bị Đoàn Đoàn quanh một trạc, còn run lên vài cái, tiểu tử kia tựa hồ ngại ngùng, “Miêu nha” một tiếng bắt đầu giấy dựa, nói cái gì cũng không muốn đem cái bụng lộ ra.

Đoàn Đoàn phi thường nghiêm túc vừa trừng mắt, “Phong Phong, không cho làm nũng!”

“Miêu nha miêu nha!”

Hai tiểu tử kia bắt đầu hoàn toàn kê cùng áp giảng cãi nhau, thời gian này, Kỳ Phong cầm bình sữa đã đi tới, tiểu bánh bao nhận ra y, lúc này vươn ra hai tiểu béo móng vuốt, một bộ cầu ôm một cái.

Phải biết tiểu tử kia từ khi sinh ra, tính cách cũng rất nghiêm túc, rất ít cười cũng rất ít khóc, đại đa số thời gian đều mặt không đổi sắc, hiện giờ bé xuất động kêu Kỳ Phong ôm quả thực là thiên thượng hạ hồng vũ.

Kỳ Phong cường chế trụ thượng kiều khóe miệng, đối Đoàn Đoàn lộ ra một tia thị uy, sau đó hơi ngốc vụng ôm lấy tiểu nhi tử.

Tiểu tử kia toàn thân đều mềm mềm, trên người mặc quần tiểu thỏ màu trắng, bọc một cái chăn lam sắc, sẵn đến y phần điều ngọc mài, cùng Lạc Khâu Bạch tương tự mặt mày, nhìn Kỳ Phong tâm can đều nhanh hòa tan, “Uy, hôn ba ba một chút.”

Vừa mở miệng lại là khẩu khí cứng rắn, nếu không phải y phiếm hồng lỗ tai, ai cũng nhìn không ra tâm tình hiện tại của y, tiểu bánh bao trừng mắt nhìn, mặt không đổi sắc cọ cọ cằm Kỳ Phong, Đoàn Đoàn ghen tị, nha a một tiếng, “... Ngô... Dựa vào cái gì đệ đệ thích Phong Phong, không thích con... Nha nha nha...”

Kỳ Phong vui vô cùng, thật cẩn thận phụng bánh bao, rốt cục cùng đại nhi tử trong chiến cuộc “Tranh sủng”, lấy được thắng lợi đầu tiên, vừa định mở miệng nói cái gì, sắc mặt của y đột nhiên biến đổi, tiếp cảm thấy lòng bàn tay ướt...

Kỳ Phong toàn thân cứng ngắc, lúc này nóng nảy, “Thằng nhóc con tiểu khi nào!”

Bánh bao lười biếng ngáp, vẻ mặt vô tội, Đoàn Đoàn cũng sốt một chút, tiếp đi đến Kỳ Phong, cao hứng hoa tay múa chân nói, “A a! Đệ đệ thích nhất tiểu trên người Phong Phong!”

Kỳ Phong mặt lúc này tái đi, buông xuống tiểu nhi tử liền muốn đi truy đại nhi tử, thấy một màn như vậy, vẫn luôn mặt không đổi sắc bánh bao rốt cục nhanh khách cười lên tiếng.

Nhìn ba người hồ nháo thành nhất đoàn, Lạc Khâu Bạch nhin không được hít một hơi, quay đầu lại cười nói, “Ai, việc xấu trong nhà a, cậu chê cười rồi.”

Ngồi ở đối diện đến uống rượu đầy tháng Diệp Thừa thối phù một tiếng bật cười, “Hôm nay tiền lì xì này tiêu rất mẹ nó đáng giá, khó được nhìn thấy Kỳ thiếu gia như vậy, cười chết tôi, ha ha ha ha... Tôi thật hối hận hôm nay không mang máy quay đến, như vậy là có thể quay về sau uy hiếp anh ta đầu tư cho tôi, ha ha ha...”

Lạc Khâu Bạch nhượng mày liếc anh ta một cái, trêu đùa nói, “Uy, cậu dám nói người của tôi, sẽ không sợ tôi trả đũa? Kỳ Phong chính là bà xã của tôi.”

Diệp Thừa vừa nghe cái này cười càng to, “Đúng, anh ta là bà xã cậu, năm đó hai người kết hôn oanh động như vậy, toàn thế giới nhân dân cũng biết Lạc ảnh đế quý xuống đất cầu hôn Kỳ thiếu gia.”

“Bất quá... Nay làm ông xã lại sinh hai nhi tử cho bà xã, chuyện này nói ra, phóng viên khẳng định thích.”

Lạc Khâu Bạch xem thường, cảm một trái chiếu ở trên người anh ta, cười mắng, “Tới địa ngục đi, nói tôi hả, có bản lĩnh cả đời đừng kết hôn, đến lúc đó tôi khẳng định yêu sách, đem chuyện của cậu tất cả đều thống đi ra ngoài.”

Diệp Thừa làm bộ “Ồi” một tiếng, tránh thoát chuối, khoát tay, “Cái gì kết hôn không kết hôn, lão tử phong nhã hào hoa, người đàn ông độc thân kim cương, mới sẽ không bị phạm nhân cấp bán trụ đâu.”

Anh ta né tránh trong nháy mắt, ánh mắt Lạc Khâu Bạch đột nhiên bắt giữ đến cái gì, hẩn cười như không cười nhíu mày, tiếp tiến lên một bước kéo lấy cổ áo Diệp Thừa, Diệp Thừa trốn tránh không kịp, bị Lạc Khâu Bạch đoạt tiên cơ.

“Uy uy! Trước công chúng, chú ý ảnh hưởng! Kỳ thiếu gia quản ông xã của anh a!”

Diệp Thừa kéo cổ họng la, Kỳ Phong còn cùng lớn nhỏ nhi tử hỗn chiến, không rảnh phản ứng, Lạc Khâu Bạch cúi đầu, rõ ràng trong cổ Diệp Thừa nhìn thấy hôn ngân đỏ tươi.

“A —— Đây là cái gọi là độc thân a.”

Lạc Khâu Bạch cười làm Diệp Thừa mãnh liệt cứng đờ, tiếp không dám tin lấy điện thoại cầm tay ra chiếu một chút, cũng nhìn thấy trong cổ dấu vết kia, lúc này khuôn mặt bạo hồng, “Ngọa tào! Tên kia gặm khi nào!”

Một câu lậu để, Lạc Khâu Bạch cười càng thêm giảo hoạt, “Nói, rốt cuộc xảy ra chuyện gì!”

Diệp Thừa đại , phút chốc đứng lên, “Kia kia... Kia cái gì, tôi đột nhiên nhớ tới hôm nay còn việc, liền... Liền không theo các người người một nhà trộn lẫn, đi trước một bước! Nói tôi gửi lời chào nhi tử nha!”

Nói xong anh ta hoàn toàn quên hình tượng ảnh đế, chạy ra cửa, Lạc Khâu Bạch còn mặt sau đố, nề hà người này tốc độ quá nhanh, nhìn không được ha ha cười hăm, “Uy! Cậu xấu hổ cái gì a, có cái gì sốt ruột nói ra cho đại gia vui vẻ một chút a!”

Diệp Thừa lão đảo một chút, chui lên xe, nhanh như chớp chạy không có bóng dáng.

Lạc Khâu Bạch ở cửa cười đau hông, không khỏi nghĩ, xem ra Diệp Thừa thật sự đào hoa.

Thời gian này, trong phòng truyền đến tiếng nóng nảy của Kỳ Phong, “Phù dung câu mau tới quản nhi tử của em! Lại tiểu, quả thực xuẩn chết!!”

Lạc Khâu Bạch cười quay đầu lại, Đoàn Đoàn ôm Phong Phong béo cao hững mà phác đi lên, hấn dất đại nhi tử, nhìn Kỳ Phong cùng trong lòng ngực của y tiểu nhi tử mặt không đổi sắc thập phần bình tĩnh, nhẹ nhàng đi đến.

Giờ khắc này, tim giống như rút cục bị lấp đầy, có nhà chính là toàn thế giới.

*** Dưới là phiên ngoại của Hàn Chiêu X Diệp Thừa ***

Mưa to, một đám người cấp tốc đi tới, phía sau có hơn một ngàn tinh binh đuổi theo.

Mưa ào ào chảy xuôi, trộn lẫn vết máu đỏ tươi, trên mặt đất chói mắt, hắc mã chạy như bay, nàng mãnh liệt quay đầu lại, nhìn nam nhân phía sau, đã là nước mắt, “Chàng không cần lo cho ta! Đi mau! Chỉ cần chàng trở về, liền vẫn là Phiêu Kị Đại tướng quân vạn người kính ngưỡng!”

“Đừng nói... Chúng ta đều sẽ hảo, chỉ cần ta còn một hơi thở, nhất định phải bảo hộ nàng chu toàn.”

“Ta chỉ là một gian tế a! Ta tiếp cận chàng ngay từ đầu có ý đồ, Thái tử sẽ không bỏ qua cho chàng!”

Tiếng khóc của nàng bao phủ tiếng chém giết, hấn chậm rãi kéo lấy một tia tươi cười, mặt tái nhợt trong mưa tuấn mỹ kinh tâm động phách, hấn gắt gao mà nắm một thanh kiếm, chém giết truy binh, một tay khác chậm rãi bưng kín ánh mắt của nàng, “Không nói nữa... Phía trước chính là đồng quan, ta nhất định sẽ đem nàng đưa về nhà.”

Tuấn mã chạy như bay, tướng quân phản loạn là tội mưu nghịch, phía sau truy binh càng ngày càng nhiều, kéo hơn một ngàn dây cung.

Một mũi tên rời cung, thân hình hấn chấn động, ngã nhào xuống ngựa, nàng khóc hô tên của hấn, hấn lại dùng khí lực cuối cùng, cầm trong tay kiếm thứ hướng mã thân, hắc mã gào thét một tiếng, cao cao nhảy lên, lúc đồng quan sắp khép lại trong nháy mắt nhảy ra ngoài.

Vũ tiễn phô thiên cái địa đến, hấn dùng khí lực cuối cùng tử thủ đồng quan, vô số mũi tên xuyên qua ngực, đại môn chậm rãi khép lại, lúc nàng hồi mâu trong nháy mắt, ánh mắt của hấn giống như xuyên qua vạn trượng hồng trần, lúc này xả xuất một tia suy yếu lại ôn nhu, “... Ta... Yêu nàng...”

Ào ào mưa rơi vẫn tiếp tục, máu của hấn nhuộm đỏ đồng quan, thẳng đến khi đạo diễn hô to một tiếng “Tap!”, mọi người mới hồi phục tinh thần lại.

“Phi thường tốt, qua, hôm nay tới đây.” Đạo diễn vừa lòng gật gật đầu.

Vốn là nằm ở trong mưa, đầy người “Huyết ô” vừa nghe lời này, phút chốc đứng lên, vén tay áo lên, không đợi thợ make-up đi lên, liền tự cổ mực đích bản thân đem phía sau trát thành con nhím, một căn một căn rút xuống, một bên rút vừa nói, “Đạo diễn, lần sau túi máu có thể đừng đầy như vậy không, vừa rồi chảy hết quần tôi, biết là tôi một mũi tên xuyên tim, không biết còn tưởng rằng cầm y vệ đem tôi băm xuống dưới rồi đó.”

Người ở đây ngẩn người, tiếp không chế không được cười văng lên, nữ chính xinh đẹp đi tới, có chút thẹn thùng thấp giọng nói, “Diệp Thừa, hôm nay anh có rảnh không? Kết thúc công việc xong, tôi muốn mời anh đi ăn cơm, có thể chứ?”

Nữ chính là tiểu hoa sáng nổi bật gần đây, bộ dạng ngọt ngào, thướt tha, đại mỹ nữ chủ động là cơ hội tốt bao nhiêu người tha thiết ước mơ, đáng tiếc Diệp ảnh đế cũng không động tâm, cười khoát tay, “Hôm nay

còn có công việc, chỉ sợ không cách nào đi, Phất mỹ nữ có ý tốt thật sự ngại quá, lần sau đến lượt tôi mời, bất quá chuyện này phải lặng lẽ, tôi không muốn bị người theo đuổi của cô ám sát đâu.”

Như vậy mình xác cự tuyệt, lại làm cho người ta không cách nào sinh khí, nhìn hần anh tuần tiêu sái, mỹ nữ trong lòng cũng chỉ có thể là bóp cổ tay tự than thở.

Lúc này càng nhiều người đi lên, vây quanh hần riu ra riu rít nói không ngừng, hần cười tủm tỉm cùng bọn họ chọc cười, thẳng đến khi người đại diện thật sự chịu không nổi hần nói nhiều, ám chỉ hần sắp trễ công tác, Diệp Thừa mới đóng máy hát, xoay người rời đi.

Vừa đi khỏi trường quay, Diệp Thừa lập tức bị fan vây quanh.

Bọn họ cũng không biết làm sao có thể thám thính tin tức, hơn một ngàn người ngăn ở cửa, cầm trong tay các loại đèn huỳnh quang đủ màu sắc cùng biển quảng cáo, mặt trên viết cái gì “Diệp tử tối bồng!” “Yêu sinh hoạt yêu Diệp tử” “Diệp tử NO. 1”, vừa nhìn thấy hần đi ra, lập tức thét chói tai chen chúc.

Có fan nữ thậm chí kích động mà rơi lệ, hô to “Diệp tử gả cho em!”, còn có trực tiếp hưng phấn ngất, có chút hỗn loạn, bất quá Diệp Thừa thủy chung hảo tính tình cùng bọn họ phát tay, ký tên đánh dấu tay rút gân, chờ đến khi thật vất vả lên xe, đã là hai tiếng sau.

Thanh danh Diệp Thừa tại giới giải trí tiếng lành đồn xa, bởi vì diện mạo cao đại anh tuấn cùng diễn xuất kỹ càng, nhân khí phi thường cao, hần trên màn ảnh thường xuyên diễn vai si tình, cho nên từ lão bà bà bảy tám chục tuổi, cho tới tiểu cô nương mười mấy tuổi, cơ hồ đều là fan của hần.

Tựa như vừa rồi hần vừa mới kết thúc công việc kia, nội dung tuy rằng cầu huyết, nhưng là người xem rất thích, anh tuấn lại si tình, nam nhân trả giá sinh mệnh, quả thực chính là người yêu trong lòng hàng vạn hàng nghìn fan nữ.

Hơn nữa Diệp gia nhiều thế hệ làm nghề y, hần cũng coi như có gia thế không kiêu căng, cùng đủ hạng người hỗn tạp, vô luận diễn trong diễn ngoại, nhân duyên hảo dọa người, đào hoa có chán cũng ngăn không được, từ nhỏ đến lớn Diệp ảnh đế nhận được thư tình, phỏng chừng có thể vòng quanh địa cầu.

Xe chạy ở trên đường, Diệp Thừa cầm lấy một quyển tạp chí tùy tay lật, tiêu đề rõ ràng là “Top 10 bình chọn nam thần”, hần đứng đầu bảng, mà Lạc Khâu Bạch đành phải đệ tam.

“Chắc chắn, chỉ biết Khâu Bạch lão nam nhân lớn tuổi đã kết hôn không thắng được tôi, ánh mắt quần chúng sáng như tuyết. Không được, tin này tôi muốn lưu trữ, chờ ngày nào đó đi kích thích hai người kia.”

Diệp Thừa cười vui, lật một tờ sau bắt đầu đọc nội dung.

“... Hần có cơ bụng 6 múi, khoan bả vai chặt hẹp hông hảo, diễn xuất kỹ càng xuất sắc, làn nam nhân thứ ba Châu Á muốn kết hôn nhất, đệ nhất thời đại nam sắc, hần hoàn toàn xứng đáng Top 1 nam thần——Diệp Thừa.”

“Ôi ngọa tào, bản thảo là ai viết, cười chết tôi, ha ha ha...” Diệp Thừa phun một hơi nước ra, bộ dáng nhẹ nhàng anh tuấn vừa rồi trước mặt fan, lúc này hoàn toàn quên hình tượng là cái gì, ở phía sau xe cười nước mắt đều nhanh chảy ra.

Người đại diện phụ trách, nhịn không được quay đầu lại liếc hần một cái, “Đủ rồi đại ảnh đế, cậu đừng cười vội, lần bình chọn này, cậu trúng giải thưởng lớn.”

Diệp Thừa sững sốt, “Có ý tứ gì?”

Vừa lúc gặp đèn đỏ, xe “Cột kẹt” ngừng lại, người đại diện đưa qua một tập văn kiện, “Tôi nhận được tân kịch bản, có người mời cậu diễn nam chính, phi thường xuất sắc, nhân vật cũng rất có khiêu chiến, tôi giúp người nhận, cuộn phim này cậu nhất định phải diễn, thừa dịp một năm này Lạc Khâu Bạch ra ngoại quốc tiến tu, năm nay Kim Ngưu cậu chết sống phải lấy cho tôi!”

Diệp Thừa trừng mắt nhìn, cảm thấy hôm nay người đại diện có chút khác thường.

Hần kinh thật lâu không có nghe một kịch bản được tán dương như vậy, phải biết giới giải trí hiện tại, đã không phải là hần đi cầu đạo diễn, mà là đạo diễn van cầu hần, bình thường người đại diện đều là đem kịch bản cho hần chọn, chưa bao giờ tiền trăm hậu tấu, lần này là làm sao vậy?

“Uy uy, anh nói tôi cũng quá thảm đi, giống như Khâu Bạch từ bỏ tôi mới có hi vọng vậy, miêu cái mẽ, khi tôi làm ảnh đế, Khâu Bạch còn kêu tôi là tiền bối!” Hắc nhè răng nhếch miệng hú lên, kỳ thật trong lòng căn bản không để ý.

Khâu Bạch đoạt giải hân cao hứng còn không kịp, không công phu đi anh lừa tôi gạt.

Người đại diện bị đùa nỡ nộ cười, “Tôi không có ý này, chỉ là bởi vì phim thật sự không tồi, tuyệt đối là loại hình khiêu chiến cậu, đoạt giải hy vọng thực đại, chẳng qua...”

Nói tới đây anh ta do dự một chút, nhìn Diệp Thừa tựa hồ nhin cười, Diệp Thừa bị nhìn một thân nổi da gà, “Chẳng qua cái gì? Đây rốt cuộc là phim gì?”

“Cái này đi...” Người đại diện dừng một chút, nửa ngày sau mới mở miệng, “... Là phim đồng tính.”

Một câu thiếu chút nữa làm Diệp Thừa ngã xuống, sắc đến không ngừng ho khan, “Không... Không làm đi, tôi không không giáo cơ a! Đây đoàn phim vì cái gì không đi tìm khâu bạch, giáo cơ (làm gay) nghiệp vụ này cậu ấy thuần thực hơn tôi, hơn nữa toàn thể giới cũng biết cậu ấy giáo cơ (làm gay).”

Người đại diện liếc mắt một cái tạp chí tiêu đề “Top 1 Nam thần”, càng thêm không nhin được cười, “Đúng vậy, toàn thể giới cũng biết chuyện Khâu Bạch, cho nên còn gì thú vị? Huống chi, nhân gia đã cùng Lạc Khâu Bạch hợp tác một lần, còn tại Kim Ngưu cầm đại mãn quán, lần này kịch bản đối người cũng thường a. Như vậy hảo kịch bản, hảo đoàn đội, còn có cơ hội tốt, vì cái gì không tiếp?”

Diệp Thừa trừng mắt nhìn, trong óc có cái gì chợt lóe qua, tiếp có chút kinh ngạc mở miệng, “Chờ một chút, anh nói cái này đại mãn quán không phải là Manh Âm còn có... Hàn Chiêu cùng đoàn đội đi?”

Người đại diện gật đầu, “Không sai, chính là Hàn Chiêu.”

“Nhưng anh ta không phải đã chết sao? Đây rốt cuộc xảy ra chuyện gì?” Diệp Thừa đột nhiên có chút hỗn loạn.

Người đại diện thở dài, “Hàn đạo tuy rằng qua đời, nhưng lúc ấy anh ta còn sống vì cái phim này mà tốn nhiều tiền, giai đoạn trước công tác cũng đều hoàn thành, kết quả ngoài ý muốn, cho nên phim này phải dừng. Bất quá hiện tại đoàn đội vì kỷ niệm một năm anh ta qua đời, quyết định một lần nữa khởi động phim điện ảnh này.”

“Nhân gia phỏng chừng chính là nhìn cuộc bình chọn này mới khâm điểm cậu, Diệp nam thần 6 khối cơ bụng khoan bả vai mỏng chật hẹp, đại chừng mực tiếp quay phim đồng tính, chắc chắn, tiêu đề này tôi đều thay cậu nghĩ hảo.”

Người đại diện nói đến hưng phấn mãn nhãn tỏa ánh sáng, Diệp Thừa vóc người đẹp là sự thật, nhiều ít đạo diễn cùng phim XX rất muốn mời hắn, hắn đều bất vi sở động, mà fan ham thích hắn nhìn bình chọn có thể nhìn ra được, cho nên đối với diễn lộ với Diệp Thừa mà nói, lần này tuyệt đối là một đại đột phá.

Địa vị của Diệp Thừa, nếu đột phá chính mình đã phi thường khó khăn.

Nhưng đánh vỡ cực hạn cũng không phải không có cách nào, bình thường không phải xấu, chính là diễn vai người bệnh nan y, dư lại một cái chính là đồng tính luyến ái.

Hiện giờ có sẵn cơ hội trước mắt, hơn nữa còn là Hàn Chiêu đạo diễn cấp bậc hấp hối chi tác, có thể nói là cơ hội tốt ngàn năm một thuở.

Người đại diện lâm vào kích động bên trong, blab la bla không ngừng trình bày lợi và hại, mà lúc này Diệp Thừa lại hoàn toàn không quan tâm.

“Cho nên cơ hội lúc này đây cậu nhất định không thể bỏ qua, có nghe hay không?”

Người đại diện tổng kết, Diệp Thừa vẫn không phản ứng, cúi đầu gửi tin nhắn cho Lạc Khâu Bạch: Tôi hỏi cậu một vấn đề thực nghiêm túc, cái gì gọi là... Công

Lúc này vừa mới biết được thăng nhóc đã đến Lạc Khâu Bạch đang bị Kỳ Phong nghiêm lệnh cấm chỉ sử dụng di động, lúc này ở trong phòng khách bởi Đoàn Đoàn chơi, Kỳ Phong nghe được đồng tính cầm lên di

động, vừa thấy những lời này, mặt không đổi sắc trên mặt hiện lên một tia xem thường, Như tôi vậy liền kêu công

Sau đó nhìn thấy tin nhắn Diệp Thừa cả người đều không tốt.

Cậu như vậy liền kêu... Công?

Khâu Bạch như vậy liền kêu công!?

Tôi đây chẳng phải là muốn toàn thế giới đều có thể nhìn thấy trên màn ảnh một người nam nhân sinh hài tử, ngọa tào ni mã! Đây rất kinh khủng!

Diệp Thừa gian nan nuốt một ngụm nước bọt, biểu tình luôn luôn cứng nhả đều duy trì không trụ, “Kia cái gì... Anh ký hợp đồng?”

“Đương nhiên, lần này nhà sản xuất chọn trúng tổng cộng có hai người, một người là cậu, một người khác là Mạnh Lương Thần, tôi nếu không nhanh một chút xuống tay, sớm đã bị nhân gia đoạt đi.”

Cho nên nói lần này ngay cả đường sống cự tuyệt đều không có!? Diệp Thừa đảo hút một hơi lương khí.

Lúc này đèn xanh sáng lên, người đại diện rút ra tay lái, đạp chân ga, xe tiến lên.

Diệp Thừa chà mặt, hận không thể đem người đại diện phía sau lưng đốt cháy, hữu khí vô lực mở miệng, “Cho nên... Chúng ta hiện tại đi đâu?”

Người đại diện ở phía sau kính nhìn Diệp Thừa liếc mắt một cái, không rõ hẩn vì cái gì ai oán như vậy, diễn công còn không nguyện ý, chẳng lẽ là còn muốn diễn thụ?

Nghĩ đến Diệp Thừa loại tính cách nhị bại này, cũng chính là khốc suất cuồng bá duệ trước màn ảnh, nhất thời anh ta lại có điểm muốn cười, “Cậu chỉ cần biết, phim này tuyệt đối là đại đột phá, tôi khẳng định không lừa cậu.”

Nói xong xe như rời cung chạy như bay, giờ này khắc này Diệp Thừa phi thường muốn sa thải người đại diện này, hối hận ruột đều thanh, nhưng là chờ đến nơi, hẩn thực khoái liền phát hiện, ruột thanh đều không cách nào hình dung tâm tình hồng mất của hẩn.

Bởi vì nơi bọn họ đến là bệnh viện tâm thần của S thị...

Thẳng đến khi đi vào phòng bệnh, Diệp Thừa vẫn không phục hồi lại tinh thần.

Bệnh viện tâm thần không thể so với địa phương khác, tuy rằng cảnh sắc tuyệt đẹp, phương tiện nhất lưu, nhưng rất cuộc không phải bệnh viện phổ thông, ở bên trong trừ bỏ bác sĩ cùng hộ sĩ, dư lại tất cả đều là bệnh nhân tâm thần, có thể nói là nơi dọa người.

Lúc này đi trong hành lang, nghênh diện có người xuyên mặc bệnh nhân phục màu lam ngậm thơ đối nghịch, có người ôm gối đầu ở trong hành lang dựa gối, phía sau đi theo hộ sĩ thở hỗn hển, còn có người không biết như thế nào đột nhiên mở cửa phòng bệnh, cầm rau họ hướng về phía Diệp Thừa, miệng còn hô “Mày đồ bạc tình táng tận thiên lương! Tao giết chết mày!!”

Diệp Thừa cả kinh da đầu một trận run lên, hoàn hảo bác sĩ cùng hộ sĩ đúng lúc đuổi tới, ngăn chặn cô ta cho cô ta uống thuốc an thần mới an ổn xuống dưới.

“Ngại gì a, người bệnh bệnh tình đều rất nhẹ, cho nên không quản lý tốt, làm Diệp tiên sinh chê cười, đến tầng chót liền sẽ không như vậy.” Viện trưởng xin lỗi mỉm cười, dẫn hẩn vào thang máy.

Đều như vậy còn gọi bệnh tình rất nhẹ, kia tầng cao nhất điên thành bộ dáng thế nào?

Diệp Thừa gian nan nuốt một ngụm nước bọt, quay đầu lại trừng mắt nhìn người đại diện liếc mắt một cái, lại một lần nữa cảm thấy mình bị hãm hại thâm.

Lần này phim gọi là Yêu Tại Stockholm , nghe tên thực văn nghệ thanh tân, trên thực tế cũng là khẩu vị nặng không hơn không kém. Hai nam chính, một người mắc bệnh tinh thần phân liệt nghiêm trọng cùng bị phán đoán bị bệnh tâm thần người, một người khác là tiểu thiếu gia nhà giàu phong nhã hào hoa, bởi vì

một lần ngoài ý muốn, nam nhân bị bệnh bắt cóc tiểu thiếu gia, trốn chết trên đường, tiểu thiếu gia gặp hội chứng Stockholm, thế nhưng lại yêu người bắt cóc chính mình, bởi vậy tạo nên một câu chuyện điên cuồng lại lưu luyến si mê ái tình.

Tại bộ phim điện ảnh này, Hàn Chiêu đảm nhiệm vai đạo diễn, kịch bản toàn bộ là một mình hắn chấp bút, phong cách cũng giống những tác phẩm trước kia, tiểu chúng lại lạ.

Mà này đó cũng không phải vấn đề Diệp Thừa quan tâm, bởi vì nhân vật chính lần này hắn diễn là nam nhân bị bệnh tâm thần, người đại diện dẫn hắn tới nơi này, chính là vì để hắn tự mình lĩnh hội, mưa dầm thấm dất, do đó càng phát huy đến mức tận cùng.

Nghĩ đến đây, Diệp Thừa hung hăng mà xem thường.

Lý do cấp cao như vậy, còn tự mình lĩnh hội mưa dầm thấm dất, nói cho cùng không phải kêu hắn học tập như thế nào biến thành “Thâm tình bằng” sao!

Bình tĩnh mà xem xét, Diệp Thừa đích xác chưa bao giờ đóng loại nhân vật này, vừa là nhân cách thiếu hụt lại là đồng tính luyến ái, này đại đột phá nếu chân chính có thể diễn xuất, đối với diễn viên nào mà nói đều là một lần nhảy vọt.

Hắn tại giới giải trí lặn lội nhiều năm, tự nhiên rất rõ ràng các phim điện ảnh lớn sẽ ưu ái điện ảnh kiếm đi thiên phong tiểu chúng, hơn nữa Hàn Chiêu danh hào cùng “Tuyệt bút chi tác”, liền tính hiện tại không quay phim, Diệp Thừa cũng dám chắc chắn phim này một khi chiếu, không lấy thưởng sẽ không có khả năng.

Cho nên giờ phút này hắn mặc dù là phi thường sợ hãi, cũng đột nhiên tràn ngập chờ mong.

Bên này chính hăm trong thế giới của mình, thang máy đã đến tầng chót, viện trưởng vừa đi vừa nói, “Chúng tôi nơi này vừa lúc có một người bệnh tinh thần phân liệt cùng bị bệnh tâm thần, anh ta ở trong này đều đã nhiều năm, gần đây một đoạn thời gian đột nhiên khỏi hẳn, bất quá vẫn luôn không có người nhà tới đón, Diệp tiên sinh ngài thật may mắn, vừa lúc có thể cùng anh ta tán gẫu một chút.”

Diệp Thừa tùy tiện ứng phó vài câu, bởi vì chỉ cho phép một người quan sát, người đại diện không cùng lên.

Nơi này là phòng bệnh nghiêm khắc cường chế nhất, giam giữ tất cả đều là bệnh nhân bị bệnh nghiêm trọng, thậm chí một ít đã từng giết người phóng hỏa lại bởi vì bệnh tình vô pháp làm “Phạm nhân”, được viện trưởng hướng dẫn, anh ta đứng ở một gian phòng bệnh.

Nghe được xa xa truyền đến tiếng bước chân, trong phòng bệnh người mở mắt, nhìn cửa phòng kính mờ kia một thân ảnh thon dài, anh ta hơi hơi nheo lại ánh mắt.

Đã lâu như vậy, còn có thể là ai đến thăm?

Lúc này ngoài cửa phòng Diệp Thừa, tâm can có chút run run.

Ngoan ngoan... Đây được không a, bên trong rốt cuộc là người nào? Tuy nói là khỏi hẳn, nhưng là loại sự tình này có thể nói không đúng, vạn nhất tôi đi vào bị đại tá bắt khối, mạng sống đều không cần bồi cho tôi.

Quên đi, lão tử lần này bất cứ giá nào, coi như là vì nghệ thuật hiến thân, Kim Ngưu lấy không được ảnh đế, dù sao cũng phải cho tôi một cái giải thành tựu bồi thường!

Diệp Thừa thâm hút một hơi, gõ cửa phòng 3 cái, tiếp ninh động bắt tay.

Trong phòng bệnh thực an tĩnh, một người đều không có, Diệp Thừa không hiểu ra sao đi vào, đột nhiên tại góc tường đối diện thấy được một người nam nhân, lúc này hoảng sợ.

Người nọ ngồi ở trên ghế, bóng dáng rắn chắc cao ngất, tựa hồ đang cúi đầu đọc sách, tóc ngắn không thể ngắn hơn, mặc bệnh nhân phục, có vẻ thập phần có vị nam nhân.

Diệp Thừa nhanh chóng lắc lắc đầu, hắn rốt cuộc đang suy nghĩ gì, như thế nào sẽ cảm thấy một nam nhân bệnh thần kinh so với hắn nam nhân đại chúng còn man hơn, này không khoa học.

Lúc này người nọ nghe được động tĩnh quay đầu, không tính là anh tuấn, thậm chí có chút bình thường, nhưng là khóe mắt thượng chọn, ánh mắt hẹp dài, ánh mắt thâm thúy hơi hơi nheo lại, dương quang sau lưng, lại có loại cảm giác sắc bén.

Diệp Thừa trong tim nhảy dựng, tươi cười sang lạn, không chút nào khách khí nói, “Huynh đệ, nằm viện đều không quên đọc sách đọc báo, thực yêu học tập đi.”

Người nọ nhìn thấy hắn, đồng tử hơi hơi co rút lại, tựa hồ cũng có chút kinh ngạc, đáng tiếc biểu tình này hiện lên quá nhanh, Diệp Thừa không chú ý tới.

“Diệp Thừa?”

Anh ta đời này đều không nghĩ cùng giới giải trí có một điểm liên hệ, hiện giờ đã có người tự tìm tới cửa, hẳn tới làm gì, lại có mục đích gì?

Một loạt nghi vấn ở trong lòng, anh ta không động thanh sắc, đối diện Diệp Thừa không chú ý tới thần sắc của anh ta, sững sốt một chút hỏi lại, “Anh tại sao biết tôi?”

Tiếp hắn như là đột nhiên ý thức được cái gì, ha ha mỉm cười, cầm một cái ghế ngồi ở bên người nam nhân, chụp bờ vai của anh ta, “Đúng, toàn quốc có ai không biết tôi, lão huynh em thực biết hàng đi.”

Vừa nghĩ tới ở tại bệnh viện tâm thần bệnh thần kinh cũng biết hắn là ai, người nào đó trong lòng đột nhiên trào ra cảm giác thành tựu.

Người nọ bỏ ra cánh tay của hắn, giống nhìn bệnh thần kinh liếc hắn một cái, không nói nữa, tiếp tục cúi đầu đọc sách.

Bị một người bệnh thần kinh dùng ánh mắt này liếc mắt một cái, Diệp Thừa cảm thấy mình bị khách sáo, lúc này có chút buồn bực, lại cảm thấy người trước mắt này cùng người thường không khác nhau, tuyệt không giống bị bệnh tâm thần, trong lòng cũng thả lỏng một hơi.

Dù sao hắn nói nhiều, lúc này cũng không cố kỵ, đại lạt lạt nói, “Anh không hỏi xem tôi tới làm gì sao? Tôi tới nói chuyện, uy, huynh đệ đừng lãnh đạm như vậy a, nếu cũng biết tôi là ai, anh xem hai ta quan hệ này cũng thân cận không ít so với người bình thường đúng không? Trong nhà của anh có cái gì bầy đại cô bát đại di linh tinh sao, tôi có thể kí tên cho anh a. Anh nói chút gì đi, anh xem tôi đóng phim cũng không dễ dàng, đều là hỗn phần cơm ăn, anh có thể ăn bệnh viện, tôi chỉ có thể ăn chính mình a blab la bla...”

Nam nhân vẫn luôn trầm mặc, bởi vì Diệp Thừa lảm nhảm, sắc mặt càng ngày càng tao, thoát nhìn đã thực không kiên nhẫn, cũng không biết nói với Diệp Thừa một câu, đột nhiên ngẩng đầu lên.

Vẫn luôn lảm bầm lầu bầu Diệp Thừa, đột nhiên bị một đôi mắt hắc ám như đêm trăng thượng, lúc này kẹt, ở trong lòng “Ngải mã” một tiếng, “Huynh đệ, anh... Anh làm chi đột nhiên nhìn tôi như vậy?”

Bị bệnh thần kinh ngoắc ngoắc tuyệt đối không tốt, chẳng lẽ nói người này bệnh tình rất cực muốn bạo phát?

“Cậu mới vừa nói cái gì?” Nam nhân hơi hơi nhú mày.

“Anh... Làm chi đột nhiên nhìn tôi như vậy?”

“Trở lên một câu.”

“Tôi nói nhiều như vậy anh mới hỏi, tôi chỗ nào còn nhớ rõ a?” Diệp Thừa càng cảm thấy bệnh thần kinh này tương đương khó có thể câu thông, càng thêm không rõ mình mới là người bình thường, như thế nào bị người này dẫn dắt.

Người nọ nhu nhu thái dương, tựa hồ có chút bất đắc dĩ lại có điểm muốn cười, nhìn ánh mắt Diệp Thừa cũng mang theo điểm hoang đường, nếu không tận mắt nhìn thấy, ai có thể nghĩ đến trước mắt ảnh để đại danh鼎鼎, lén lút là loại tính cách này.

“Tôi vừa rồi nếu không nghe sai, cậu nói tới nơi này là vì đóng phim? Tiện nói là phim gì không?”

Diệp Thừa gật gật đầu, trong lòng lại bối rối vì người nam nhân trước mắt này ý nghĩ rõ ràng nhanh nhẹn mà hơi hơi kinh ngạc, người này thật là tinh thần có vấn đề sao, vì cái gì hoàn toàn nhìn không ra một chút bệnh thái.

Ý thức được chính mình nói chêm chọc một bộ không thể thực hiện được, Diệp Thừa cũng nghiêm túc. Hẳn hầu hết cả lơ phất phơ, nhưng một khi nghiêm túc liền cẩn thận tỉ mỉ, nếu bộ phim điện ảnh này khiến cho hắn hứng thú, hắn tự nhiên muốn toàn lực ứng phó đến cuối cùng.

Hắn đem đại khái nguyên nhân giải thích một lần, khi nói đến chính mình lần này đóng là phim của Hàn Chiêu, nam nhân đột nhiên nheo lại ánh mắt, “Hàn Chiêu đoàn đội muốn một lần nữa quay bộ phim điện ảnh này?”

“Cũng không.”

Diệp Thừa cũng không biết mình vì cái gì muốn cùng một bệnh nhân xa lạ nói này đó, dù sao hắn luôn luôn như vậy từ trước đến nay, cầm kịch bản ha ha cười nói, “Muốn tôi nói cái này Hàn Chiêu có mới là có mới, nhưng mệnh khổ một chút. Xem kịch bản anh ta viết, như vậy khổ đại cừu thâm, tám phần là thất tình viết kịch bản này, anh nhìn một cái anh ta đem tiểu công viết lại là tinh thần phân liệt lại là tâm thần, đây là có nhiều đại cừu a, vạn năm thụ, cả đời khổ mới đem tiểu công ngược chết.”

Ở trên xe, người đại diện đã cùng hắn phổ cập tri thức công thụ, Diệp Thừa biết mình diễn vai nằm trên sau thả lỏng một hơi, tiếp thật sâu mà cảm giác đến hủ văn hóa bác đại tinh thâm, hiện giờ nói nhiều.

Vạn năm thụ, cả đời không phản công?

Nam nhân đối diện khoe miệng khổng lồ chế không được co rút một chút, biểu tình biến đổi, ánh mắt trở nên có chút phức tạp lại ý vị sâu sa, không tính là sinh khí hoặc là vui vẻ, cuối cùng cảm xúc thu nạp, khoe miệng gọi lên một tia tươi cười, rất có một loại trêu tức âm hiểm.

“Cho nên Diệp tiên sinh hôm nay tới tìm tôi, là bởi vì cậu muốn diễn tinh thần phân liệt công, muốn theo tôi người bệnh này lấy kinh nghiệm phải không?”

Bị vạch trần, Diệp Thừa còn có chút xấu hổ, khoát tay, thuận tiện đem kịch bản đưa cho anh ta nói, “... Anh đừng hiểu lầm, tôi nghe nói bệnh của anh đã trị khỏi, cho nên mới tới, dù sao tại đây phương diện ách... Anh so với tôi có kinh nghiệm hơn.”

Lời này nói ra trực tiếp đem nam nhân đối diện làm cho tức cười, anh ta đánh giá Diệp Thừa một phen từ trên xuống dưới, cuối cùng lắc lắc đầu, “Cậu không thích hợp.”

Diệp Thừa bị sắc một cái, bệnh nhân thần kinh này mạch não quả nhiên không bình thường, tinh thần phân liệt còn có cái gì thích hợp không thích hợp, chẳng lẽ cũng phải nhìn tiềm chất? Kia lão tử không tiềm chất bây giờ không hẳn là đi ra ngoài cười to ba tiếng?

“Đại huynh đệ, anh xem anh đều khỏi hẳn, đừng dễ giận như vậy đi, nếu anh nguyện ý hỗ trợ, tôi sẽ mỗi ngày đều nghiêm túc đến lãnh giáo.”

Diệp Thừa đặc biệt nghiêm túc mà trừng mắt nhìn, ánh mắt anh tuần mang theo nghiêm túc, nhìn qua có chút trẻ con.

Nam nhân đối diện cười như không cười nhún nhún vai, từ ghế đứng lên, “Nghiêm túc không tiếp thu thật sự là vấn đề của cậu, có đáp ứng hay không là vấn đề của tôi, chỉ bằng cậu vừa rồi tùy tiện theo tôi một cái người xa lạ nói chuyện, tôi liền hoài nghi nhân phẩm cậu có vấn đề, huống chi vừa rồi nghe cậu nói câu chuyện này, tôi cảm thấy cậu có cố gắng cũng diễn không được nhân vật kia.”

Một câu đem Diệp Thừa hỏa khí tăng lên, hắn luôn luôn cười hì hì hảo tính tình, nhưng hôm nay đột nhiên có chút tặc, hắn chỉ nói giỡn thôi, nếu không bởi vì tin tưởng mình không biết nam nhân ở trước mắt, hắn đều hoài nghi người này là đang trả đũa, hơn nữa hắn có cái gì vui đùa hắn đều khai, nhưng chính là chịu không nổi người khác phủ định nỗ lực của hắn.

“Anh tinh thần phân liệt biết cái gì?”

“Đúng vậy, chính là bởi vì tôi vốn chính là tinh thần phân liệt, cho nên mới nói cậu không thích hợp, cậu cảm thấy nơi này còn có người có quyền lên tiếng hơn tôi sao?”

Một câu đem Diệp Thừa ghen tỵ.

Mẹ nó, nơi này có hai người, tôi muốn phản bác, chẳng phải là chữ mình là bệnh nhân tâm thần? Đây thâm tình bằng chỉ số thông minh cũng quá mẹ nó cao, thế nhưng còn hiểu phản trình sát.

Diệp Thừa lại một lần nữa cảm thấy mình bị khách sáo, thâm hút một hơi, khoe miệng rút gân, trong lòng không ngừng oán thầm trên mặt còn bài trừ tươi cười, “Kia cái gì, đại huynh đệ anh không thể sắc bén như vậy, anh xem chính là bởi vì tôi không hiểu ưu thương của các người, mới đến cố ý thỉnh giáo, tôi cũng không trông cậy muốn thật sự biến thành bệnh thần kinh, ít nhất cố gắng diễn không sai biệt lắm là tốt rồi.”

Nam nhân đối diện cười càng thêm nghiền ngẫm, ánh mắt kia cơ hồ có thể xưng đến thượng gian trá .

“Diệp tiên sinh, cậu hiểu lầm, tôi không phủ định cố gắng của cậu, trùng hợp tôi có xem quá một ít phim đồng tính, cũng đại khái hiểu được công thụ là gì, thật sự là... Cậu vẽ mặt rất thụ, tôi không rõ đoàn phim vì cái gì muốn tìm cậu diễn nhân vật kia, bức thụ vì công quả thực là lừa gạt người xem vô tội.”

Một câu triệt để nhượng Diệp Thừa tặc, đặc biệt hiểu được hàm nghĩa công thụ xong, quả thực là không thể nhẫn!

Tôi top 1 một nam thần anh tuấn tiêu sái, hoa đào khác phái nhiều địa cầu, anh nói tôi vẽ mặt rất thụ!? Anh cái đồ thần kinh, có tin tôi cho anh xem cơ bụng anh tuấn của lão tử không!

“Ha ha ha... Đại huynh đệ, tôi thấy anh thật sự là bệnh không nhẹ, hôm nay coi như tôi không có tới, hữu duyên tái kiến a, bai bai~”

Diệp Thừa ngoài cười nhưng trong không cười xoay người bước đi, phía sau nam nhân đột nhiên tiến lên một bước, ngăn chặn đường đi của hắn.

Anh ta con người bán híp, bên trong mang theo nguy hiểm.

Rõ ràng là một nam nhân bề ngoài phi thường phổ thông, ánh mắt hẹp dài lại sáng quắc một mảnh, cùng bề ngoài bình thường cực không tương xứng, mây đen thổi qua, trong phòng bệnh đột nhiên tối sầm xuống, này trong nháy mắt Diệp Thừa đột nhiên cảm thấy người nam nhân này giống quỷ hút máu.

Trong óc hiện lên suy nghĩ này, hắn nhanh chóng lắc lắc đầu, không tự chủ được lui về phía sau một bước, sợ trước mắt bệnh nhân tâm thần này đột nhiên phát bệnh, tái phân liệt cái gì nóng nảy còn đồ linh tinh nhân cách.

“Uy, tôi nói anh đừng chặn đường a.”

Hắn đại lạt lạt cười, nam nhân lại một nhượng mày mao, lại đi trước gần một bước, sau lưng chính là tường, hai người cơ hồ tựa vào nhau.

Diệp Thừa tự nhận tuyệt đối là thẳng nam, nhưng lúc này cũng hiểu được có chút nguy hiểm, đã nắm nắm tay chuẩn bị vũ lực giải quyết, nam nhân đột nhiên cười nhạo một tiếng, “Cậu nhìn, tôi mới đi gần vài bước, cậu liền lui về phía sau, không là thụ thì là cái gì? Như vậy còn muốn diễn công? Nội dung viết như thế nào, ‘Hắn phong thất lưng mỏng chật hẹp, khổng vô hữu lực, có một thân thể bất luận nam nhân hay nữ nhân thấy đều phải điên cuồng, cường hãn lại quỷ bí’, cậu cảm thấy mình phù hợp sao?”

Đầu tiên là bị nghi ngờ diễn xuất, tiếp lại bị nghi ngờ dáng người, Diệp Thừa lập tức khí tặc, hắn liền kháo hai thứ này ăn cơm, bệnh nhân thần kinh này dựa vào cái gì nói hắn?!

Hắn đưa tay muốn nắm tay, nam nhân lại một phen nắm lấy cổ tay của hắn, càng tới gần một bước, lúc này hai người đã ngực áp ngực, tư thế làm cho người mơ màng, nam nhân đột nhiên tới gần, khuôn mặt đều thấu lên đây, Diệp Thừa da đầu lúc này liền đã tê rần, trực tiếp dùng chân đá.

Ngọa tào! Anh ta có tính là hèn hạ không? Bệnh nhân tâm thần đùa giỡn có phải cũng không chịu trách nhiệm pháp luật!?

“Chắc chắn, còn nói mỗi ngày đến nghiêm túc học tập, hiện tại cái dạng này, cậu nguyện ý học, tôi còn không nguyện ý dạy đâu.”

Nam nhân một phen nắm lấy cổ tay hắn, mở miệng, lúc này cửa phòng bệnh đột nhiên mở ra, viện trưởng cùng người đại diện Diệp Thừa đi đến, nhìn thấy hai người dùng tư thế gần như ôm chầm lấy nhau cùng một chỗ lúc này có chút há hốc mồm.

Diệp Thừa nhe răng trừng mắt trực tiếp đẩy ra anh ta, toàn thân nổi da gà, mẹ nó, giáo cơ (làm gay) thật vất vả, Lạc Khâu Bạch là như thế nào nhẫn xuống dưới?

Nam nhân thấp khụ một tiếng, thanh thần ngồi ở ghế, tựa hồ nhìn thấu vẻ mặt của hắn, khinh thường cười cười, tựa hồ muốn nói: Cậu tưng dạng còn muốn diễn bệnh nhân tâm thần cùng đồng tính luyến ái?

Chính là cái ánh mắt này kích thích đến Diệp Thừa, hắn cũng không biết mình trong óc căn cứ không đáp hảo, bước đi đến trước mặt viện trưởng, cười tủm tỉm nói, “Viện trưởng, tôi cùng vị huynh đệ kia tán gẫu rất ăn ý, bất quá ông cũng biết tôi bình thường công tác rất bận, không cách nào chạy đến nơi này, nghe ngài mới vừa nói anh ta đã khỏi hẳn, không biết có tiện để tôi mang anh ta đi, lén lút tái lãnh giáo không?”

Mẹ, bệnh nhân thần kinh, anh không phải không nguyện ý dạy tôi sao? Không phải cười nhạo lão tử diễn không được đồng tính luyến ái, giả vờ không được bệnh tâm thần sao? Kia lão tử liền đem anh thỉnh đi, cho anh không giáo cũng phải giáo, phi cho anh nhìn xem, tôi đây danh hiệu ảnh đế cũng không phải là lấy không!

Một câu làm mọi người kinh sợ, viện trưởng nửa ngày không kịp phản ứng, người đại diện trực tiếp trừng mắt nhìn Diệp Thừa liếc mắt một cái, “Tôi nói tổ tông cậu không lầm đi!”, ngồi ở một bên nam nhân hiện lên một tia kinh ngạc, tiếp khoe miệng không chế không được co rút, đột nhiên cảm thấy chuyện này trở nên càng ngày càng thú vị, làm anh ta rốt cục cảm thấy mình còn sống, mà không phải một người chết lạnh như băng.

“Diệp tiên sinh, ngài... Ngài nói giỡn đi, này không hợp quy củ a.”

Bọn họ trại an dưỡng công lập có quy định, bệnh hoạn nếu khỏi hẳn yêu cầu xuất viện, phải tự mình ký tên, mà ngay cả viện trưởng cũng không có quyền lợi quyết định bệnh nhân đi hay lưu.

“Ngài cảm thấy tôi giống nói giỡn?” Diệp Thừa cười như hồ ly, nhìn nam nhân sắc mặt phức tạp, hắn rốt cục cảm thấy mình hòa được một ván.

Viện trưởng lúc này khoái kích động khóc, một phen nắm chặt tay Diệp Thừa.

Cuối cùng là có người nguyện ý dẫn cậu ta đi, người này bệnh đã sớm hảo, lại chết sống chơi xấu trong bệnh viện không dịch, một năm a! Bệnh viện cũng không thể tái dưỡng người ăn cơm trắng.

Ông ta ngăn chặn vui sướng, làm bộ làm tịch hỏi nam nhân, “Cậu nguyện ý xuất viện không? Đi ra ngoài có tương lai rộng lớn, cậu cuối cùng cũng đã có thể ngẩng đầu ưỡn ngực làm người.”

Lời này nói tương đương phiến tình, nam nhân lười biếng xốc hiên mí mắt, nhìn Diệp Thừa đối diện vẻ mặt khẩn trương lại mắt trợn trắng, thực sáng khoái gật gật đầu, cười như không cười mở miệng, “Hảo a, vậy đa tạ Diệp, tiên, sinh.”

Này trong nháy mắt, Diệp Thừa cười không động, đột nhiên có một loại cảm giác bị người tính kế.

Bất quá... Chính là đem người này đi thôi, gây sức ép vài ngày, sát sát uy phong tái một cước đem anh ta đá đi... Cái gì, hắn là không vấn đề gì đi?

Cứ như vậy, người đại diện khuyên can không thành, cuồng mắt trợn trắng bên trong, Diệp Thừa đầu nóng lên, mơ hồ ngay tại bệnh viện tâm thần lĩnh một bệnh nhân thần kinh về nhà.

Thẳng đến khi ngồi vào trong xe, Diệp ảnh đế mới có một loại cảm giác nảy lên trong lòng, xe ở trên đường, hắn quay đầu lại nhìn nam nhân cao lớn bề ngoài bình thường, không biết vì cái gì, trong lòng trào ra một loại cảm giác cổ quái, nửa ngày mới nghẹn xuất một câu, “Uy, hiện tại tôi chính là đại ân nhân của anh, nhanh chóng nói cho ân nhân, anh tên là gì.”

Nam nhân bán neho lại ánh mắt hẹp dài, nhìn ngoài cửa sổ xe một năm chưa từng gặp qua đường cái, chậm rãi nói, “Tôi kêu Triệu Hàm.”

97. Phiên Ngoại 5

Phiên ngoại 5: Hàn Chiêu X Diệp Thừa 2

Đại hỏa phô thiên cái địa đánh úp lại, sương khói dày đặc bốn phía, phòng lương thượng không ngừng hạ xuống hỏa tinh nổ mạnh, toàn bộ đại địa tựa hồ cũng chấn động.

Trước mắt một mảnh đen kịt, cái gì đều thấy không rõ, tiếng chuông chói tai liên tiếp, anh ta đẩy ra, cửa thang máy “Phanh” một tiếng đóng lại, anh ta nghe được hân thât thanh kêu lên tên của mình.

Đây là lần đầu tiên trong đời này, trong mắt của hắn không còn có người khác, chỉ có mình, anh ta không tiếng động nở nụ cười, cười nước mắt rơi xuống dưới.

Chung quanh độ ẩm càng ngày càng cao, anh ta không rảnh bận tâm, tha thân thể bị thương, từng bước một đi vào trong biển lửa, tiếng nổ mạnh càng ngày càng gần, anh ta nằm trên sàn nhà đã nóng lên, chậm rãi nhắm hai mắt lại.

Cứ như vậy đi, cứ như vậy không còn một mảnh kỳ thật cũng không tôi.

Đại hỏa thổi quét, anh ta cảm giác làn da bị bỏng đau đớn, toàn thân huyết nhục bộc phát ra đau nhức gào thét, thậm chí anh ta đều nghe thấy được hương vị đốt trọi trên người mình.

Anh ta cho là mình đã sớm làm tốt công tác chuẩn bị chết, từ khi anh ta biết được thân thể mình, chấp mê bất ngộ bước trên đường về ngày nào đó, anh a sẽ không nghĩ sẽ sống sót. Trước kia dạ thâm nhân tĩnh, bệnh cũ tái phát, anh ta thường thường hỏi mình, biết mình sớm muộn gì có một ngày sẽ chết, vì cái gì còn muốn liều lĩnh hết thảy để sống như vậy?

Đại để là bởi vì, có rất nhiều quyến luyến, gia đình, người yêu, bạn bè... Ngũ thải ban lan nơi phồn hoa có lực hấp dẫn quá lớn, dù cho biết rõ là đau khổ giãy dụa cũng muốn liều lĩnh sống sót.

Chính là này đó anh ta đều không có, anh ta cứ như vậy cô đơn kiệt lập, cũng sẽ cô đơn chiếc bóng đi, nhưng khi sinh mệnh thật sự đi đến một khắc cuối cùng, tâm lý của anh ta vẫn là trào ra sợ hãi.

Rõ ràng mình lựa chọn chịu chết, lại đến thời khắc mấu chốt rút lui, loại tâm lý này làm anh ta cảm thấy chê cười, sống cũng sống không an lòng, chết cũng chết không thoải mái...

“Con mẹ nó mày là người nhu nhược!”

Anh ta trong đại hỏa nở nụ cười, một cánh tay đã bị bỏng, anh ta cường bách mình ở trong đau nhức vẫn không nhúc nhích, cho dù chết, anh ta cũng muốn chết giống nam nhân.

Đại hỏa tàn sát bừa bãi, triệt để đem anh ta cắn nuốt, tê tâm liệt phế đau đớn, anh ta hận không thể lập tức chết đi, nhưng ý thức anh ta lại chết tiệt thanh tỉnh, lúc này một hỏa cầu từ đỉnh rơi xuống, anh ta mắt mở trừng trừng nhìn thân thể của chính mình bị tạc chia năm xẻ bảy...

“!”

Xé rách đau đớn phô thiên cái địa vọt tới, ngay sau đó anh ta mãnh liệt mở mắt.

Bốn phía một mảnh tối như mực, trên cửa sổ treo bức màn trắng sữa, lúc này bị gió đêm xuy phát sàn sạt rung động, trong phòng an tĩnh cực kỳ, trên vách tường màu lam nhạt có hoa văn đại dương mát mẻ, tựa hồ trong nháy mắt liền bình phục lửa cháy biển lửa đau đớn vừa rồi.

Nguyên lai lại là mộng...

Anh ta chà mặt, xúc lên chăn đi đến bên cửa sổ, gió đêm trong treo đập vào mặt, cũng thấm xuất mồ hôi.

Thủy tinh trong suốt ẩn xuất khuôn mặt hoàn toàn xa lạ, rõ ràng đã qua một năm, anh ta cũng hoàn toàn thích ứng thân phận mới, nhưng giấc mơ đêm khuya, anh ta vẫn thường xuyên nhận không ra mình đến tột cùng là ai.

Trên đời này chỉ sợ không còn có chuyện nào hoang đường buồn cười hơn.

Anh ta thực thanh tỉnh biết mình bị đại hỏa hừng hực cắn nuốt, thậm chí da thịt cháy tiêu đến nay còn thật sâu khắc ở trong đầu, nhưng lần thứ hai mở to mắt, anh ta không có xuống địa ngục, mà là nằm ở một phòng bệnh tuyết trắng, chung quanh là vẻ mặt cảnh giác lại đề phòng của bác sĩ cùng hộ sĩ, đeo dây rang buộc, chuẩn bị tùy thời tùy chỗ đem hắn trói thành bánh quai chèo.

Anh ta cứ như vậy mặc danh kỳ diệu biến thành một bệnh nhân tâm thần, không có gia nhân, cũng không có nơi để đi, chỉ có thể ở trong bệnh viện dưỡng bệnh, nghe nói người này đã từng bị điên, cắn qua toàn bộ nhân viên trong bệnh viện tâm thần, bệnh viện bắt đắ dĩ đem hắn nhốt trên phòng bệnh ở tầng chót, là đã nhiều năm, thẳng đến khi anh ta từ thân thể này tỉnh lại.

Anh ta căn bản không trông cậy vào mình còn có thể sống sót, nhưng vận mệnh lại cho đùa giỡn.

Lúc anh ta muốn sống, bắt anh ta có quái bệnh, bị tra tấn sống không bằng chết, khi anh ta muốn chấm dứt sinh mệnh đến chuộc tội, lại cố tình thay đổi một thân phận một lần nữa còn sống. Nhưng anh ta tình nguyện tắng thân trong biển lửa, cũng không muốn kéo dài hơi tàn, ít nhất như vậy anh ta chết còn có ý nghĩa, mà không phải giống như bây giờ tham sống sợ chết, làm một kẻ điên.

Cho nên từ khi anh ta tỉnh lại, căn bản không có điên, cũng không có rời đi bệnh viện tâm thần.

Bởi vì thế giới to như vậy, trừ bỏ ở trong này an ổn như người điên, anh ta không biết mình còn có thể đi nơi nào.

Kia vụ án nổ cũng không có đưa tới nhiều chú ý, tiên khởi mấy đóa bọt nước đã bị người vớt đến sau đầu, S thị như cũ ngựa xe như nước, đương nhiên trong lúc này, cũng đã xảy ra rất nhiều chuyện, tỷ như, Lạc Khâu Bạch rốt cục lấy được ảnh đế Kim Ngưu ước mơ tha thiết, tỷ như... Chuyện hắn cùng Kỳ Phong kết hôn mọi người đều biết.

Ngày nào đó, anh ta thần không biết quỷ không hay từ trong bệnh viện chuẩn ra, đi quảng trường kia.

Hoa tươi, vỗ tay, tiếng hoan hô... Hôn lễ người ta tấp nập.

Lạc Khâu Bạch giữa quảng trường, vị trí tối chói mắt, cười quỳ xuống đất đối với Kỳ Phong lấy ra một cái nhẫn, hàng vạn hàng nghìn ngọn đèn dầu, toàn bộ quảng trường đều lâm vào sôi trào.

Lúc này, hơn vạn pháo hoa nổ rộ, anh ta đứng ở trong đám người, xa xa mà nhìn.

Tiếng chuông xao vang, hai tân nhân ôm hôn cùng một chỗ, anh ta thâm hút một hơi, xoang mũi lần đầu tiên trong đời có chút chua xót, tiền trần chuyện cũ, ân oán tình cừ, tẫn phó, giờ phút này quay đầu hết thấy thế nhưng cừu viễn giống như đời trước.

“... Chúc các người bạch đầu giai lão.”

Anh ta thực đậm nở nụ cười một chút, thanh âm bị bao phủ tại ngàn vạn tiếng hoan hô, khi đó không có ai chú ý tới trên quảng trường đã từng có một người, sau đó lại lặng lẽ mà ly tràng.

Nghĩ đến đây, anh ta lập tức phục hồi lại tinh thần, nhịn không được cười khở một tiếng, lắc lắc đầu.

Đều đi qua lâu như vậy, anh ta bây giờ còn nghĩ đến chuyện này để làm gì?

Lúc này ngoài cửa truyền đến tiếng bước chân vội vã, tiếp cửa phòng “Đông đông” hai tiếng bị xao hưởng, “Triệu Hàm, anh chưa ngủ sao, đi ra nhìn xem tôi hôm nay tập thể hình thành quả thể nào.”

Thanh âm trong sáng lại sức sống mười phần truyền đến, mặc dù là còn không có nhìn thấy mặt, đã có thể tưởng tượng đến bộ dáng cười phó đại lạt lạt.

Nam nhân không bằng trụ, cười nhạo một tiếng, đã có thể tưởng tượng đến ngoài cửa tên kia nguyên khí tràn đầy, nhịn không được xem thường, nói, “Cậu không biết bệnh nhân tâm thần lúc nghỉ ngơi bị đánh nhiều, thực dễ dàng phát bệnh sao?”

Một câu ghen tị người ngoài cửa, hắn nhúu mày đứng dậy mở ra cửa phòng, khuôn mặt anh tuần đầy mồ hôi của người nọ trên mặt lập tức quải xuất cười, “Ai u uy, lão Triệu, anh đây không phải là không có ngủ sao, bực bội cái gì?”

“Là bị cậu đánh thức.” Anh ta theo bản năng mà cãi lại, chờ kịp phản ứng thân hình hơi hơi nhất đốn, tiếp ở trong lòng lộ ra một tia cười khổ.

Nguyên lai anh ta đã theo bản năng đem mình trở thành Triệu Hàm, đều nhanh quên mình đã từng còn có một cái tên gọi Hàn Chiêu.

Đây là một nơi ở 3 phòng, rộng mở sáng ngời, cũng là nhà của Diệp ảnh đế.

Diệp Thừa thích màu xanh lam, phòng dùng nhiều tiền trang hoàng thành thế giới đáy biển, tường xanh lam, bình hoa xanh lam, gia cụ xanh lam... Tóm lại hết thấy đều giống như biển rộng thanh tân sáng khoái, nhưng bản thân của hắn lại hoàn toàn không có một chút khí chất “Biển rộng” trầm ổn nội liễm, ngược lại giống hồ điên, mỗi ngày nhảy lên nhảy xuống, cợt nhả, không một chút đứng đắn.

Ở trên là ấn tượng đầu tiên của Hàn Chiêu với Diệp Thừa, mặc dù anh ta đã ở trong này gần một tháng, vẫn không rõ người này trong óc có những thứ gì.

Trước kia lúc anh ta chưa “Chết”, không phải chưa từng nghe qua Diệp Thừa, hoặc là nói bởi vì duyên có với Lạc Khâu Bạch anh ta đối với Diệp Thừa cũng có hiểu biết nhất định, biết hắn diễn xuất không tồi, trong vòng điện ảnh đủ loại người, rất nhiều đạo diễn đều thực thích cùng hắn hợp tác, người khác miêu tả, Diệp Thừa phải là một hình tượng phong độ nhẹ nhàng, nho nhã bất cần đời.

Nhưng thẳng đến khi gần gũi tiếp xúc, anh ta mới hiểu được, cái gọi là nho nhã tất cả đều là giả tượng, * cùng nói nhiều mới là thật.

Hàn Chiêu phát thệ mình chưa từng thấy qua nam nhân nào huyền ảo như vậy, hắn có thể từ buổi sáng mở mắt ra một khắc kia bắt đầu, nói chuyện phiếm với bạn, giảng một ít chuyện chêu cười hoàn toàn không tốt, lúc người khác không phản ứng, hắn cười ngửa tới ngửa lui, nhưng lại tổng là một bộ “Tôi với anh rất quen thuộc”, kẻ vai sát cánh nói, “Lão Triệu, anh không cần nghiêm túc như vậy.”

Lần đầu tiên tại bệnh viện tâm thần gặp lại, Hàn Chiêu đích xác thực kinh ngạc.

Từ ngày trọng sinh, anh ta đã quyết tâm buông tha tình yêu thương điện ảnh, thậm chí không nghĩ tái cùng giới giải trí có bất luận cái gì liên lụy, đối với những giải thưởng cùng hư danh, anh ta cũng không để ý, nếu Hàn Chiêu đã “Vĩnh biệt cõi đời”, anh ta tình nguyện đem sự tình trước kia giấu trong bụng.

Nhưng khi anh ta nhìn thấy Diệp Thừa cầm kịch bản lúc trước mình tự tay viết tìm tới cửa, anh ta vẫn là động tâm.

Nói thật, ngoại hình Diệp Thừa cùng điện ảnh hình tượng công kia vẫn là thực tương xứng, chỉ cần tái gia tăng chút cơ bắp, đổi tạo hình, vẫn có thể xem là một lựa chọn tốt, nhưng nếu nói như vậy, sau đó không hề bảo lưu nói cho hắn biết một cái “Bệnh nhân tâm thần” chân chính rốt cuộc diễn như thế nào, phỏng chừng người này lần sau sẽ không đến.

Tư tâm quá phá, anh ta đã không thể tham dự tiến trình quay phim, cũng nhận không được chú ý nhất cử nhất động của đoàn phim, cho nên khi Diệp Thừa đột nhiên đề xuất muốn đem anh ta đi, anh ta đột nhiên khởi đầu tâm tư, rất muốn biết Diệp Thừa đến tột cùng sẽ vì phim này hy sinh đến cái tình trạng gì.

Ma xui quỷ khiến, anh ta không một tia do dự liền gật đầu đáp ứng, thậm chí lúc ấy đều không có suy nghĩ qua, tại sao mình sẽ vì một “Người xa lạ” rời đi bệnh viện nơi quy túc duy nhất.

Sau đó, hai người cứ như vậy mặc danh kỳ diệu sinh hoạt “Ở chung”.

Đại khái là trong bệnh viện thụ khí, hai người vừa mới bắt đầu cùng dưới mái hiên mấy ngày nay, Diệp Thừa mỗi ngày dùng một loại biểu tình tính kể biểu tình ử rử phá hư nhìn Hàn Chiêu, buổi sáng mỗi ngày trời chưa sáng liền đi gõ phòng Hàn Chiêu, tại môn khẩu nói, “Lão Triệu a, anh xem hai ta coi như là có duyên phận, bất quá này thân huynh đệ cũng phải tính sổ, tôi đưa anh trở về, anh không nên tỏ vẻ chút chứ?”

Hàn Chiêu luôn luôn thức dậy rất sớm, hỏi hắn muốn tỏ vẻ cái gì.

Diệp Thừa lập tức chớp chớp mắt, hướng về phía phòng bếp nháy mắt, “Về sau một ngày 3 bữa anh lo thể nào? Anh yên tâm, công tác tuyệt không nhiều, anh hiện tại bệnh nặng mới khỏi, vừa lúc có thể rèn luyện thân thể.”

Hắn nói đường hoàng, trên thực tế trong lòng lại cười gian.

Hừ hừ, bệnh nhân thần kinh, tôi sẽ khiến cho ngươi vài ngày làm người ở, sát giết nhuệ khí anh, cho anh nhìn xem đương kim thể giới ai sợ ai.

Lão tử kim ốc giấu không phải mỹ nữ, mà là anh người bị bệnh thần kinh đã là thiên đại mặt mũi, hiện giờ anh ăn của tôi uống của tôi, tôi cũng không tin anh dám mặt dày mày dạn cự tuyệt.

Diệp Thừa cười vô hại, diễn xuất cao không hổ là ảnh đế, bất quá hắn lại không biết tâm tư của mình đều viết ở trong ánh mắt kia.

Hàn Chiêu nhìn thú vị, đột nhiên cảm thấy mỗi ngày nhìn người này đùa giỡn cũng là chuyện thú vị, “Cậu nói đúng, chúng ta đây liền định hảo, về sau 3 bữa đều do tôi làm, cậu đừng nhúng tay.”

Nói xong anh ta trực tiếp đứng dậy đi vào bếp bếp, hoàn toàn không có một chút ý tứ đấu tranh.

Diệp Thừa có chút kinh ngạc, nghĩ thầm rằng bệnh nhân tâm thần này như thế nào đột nhiên tốt như vậy, trong lòng còn có chút mỹ tư tư, cảm thấy mình rốt cục trở về điểm bãi.

Nhưng vài ngày kế tiếp, hắn lập tức liền hối hận, bởi vì Hàn Chiêu đích thật là nấu cơm, nhưng anh ta chỉ biết làm đồ ăn sống, phàm là thức ăn yêu cầu chiên xào toàn bộ sẽ không làm, Diệp Thừa liên tục ăn ba ngày hoa quả bánh mì lạ xưởng thật sự là nhịn không nổi nữa.

“Uy, tôi nói anh cố ý làm cho có lệ, anh không thể nấu đồ ăn sao? Tôi không nói cho anh biết hôm nay tôi muốn ăn sườn chua ngọt cùng ớt chua sao, như thế nào vẫn là lạ xưởng!”

Hàn Chiêu nhẹ nhàng nói, “Tôi sợ lửa.”

“Ha?” Diệp Thừa dùng ánh mắt nhìn ngoại tình nhân nhìn anh ta, “Anh có coi tôi ngu dốt cũng phải tìm lý do đáng tin chứ, anh một đại nam nhân còn sợ lửa?”

Hàn Chiêu dịch tầm mắt, cặp mắt hẹp dài không hề chớp mắt nhìn Diệp Thừa, “Tôi chính là bởi vì bị lửa làm sợ mới biến thành tinh thần phân liệt, nếu cậu muốn ăn thực phẩm chín cũng không phải là không thể được, bất quá nếu tôi phát bệnh, đến lúc đó tôi cầm dao thái bị kích động, vạn nhất băm cậu thành 8 miếng sườn heo, chính là mệnh đều không cần bồi. Diệp tiên sinh, cậu có thể tưởng tượng hảo, rốt cuộc muốn ăn sườn heo hay là muốn biến thành sườn heo.”

Diệp Thừa phía sau lưng thấm xuất một tầng mồ hôi, đưa trong tay run run rút một chiếc, “Anh... Mẹ kiếp...”

Hàn Chiêu nhìn hắn đột nhiên trợn to tinh mâu, nhịn không được xì một tiếng nở nụ cười, xoay người nhặt lên chiếc đĩa để ở một bên, lấy ra một đôi mới nhét vào trong tay Diệp Thừa.

“Lừa gạt cậu, cậu cũng tín.”

Hai người làn da dán vào đồng thời, có một loại cảm giác thực thân mật, Diệp Thừa tay thực ấm, tựa như người này, giống tiểu hỏa lò.

Diệp Thừa thở phào một hơi, tức đến khó thở đưa tay nắm mũi Hàn Chiêu, “Thảo, tử thần kinh anh điên rồi, lão tử bị anh làm buồn nôn hôm nay cơm chiều đều không có khẩu vị ăn, anh bồi tôi!”

Này một động tác đối với gay mà nói thật sự là quá mức thân mật, chưa có người nào là vậy với Hàn Chiêu, mặc kệ trước kia, hay là Triệu Hàm hiện tại.

Con người anh ta tối sầm lại, lấy mở tay Diệp Thừa, Diệp Thừa hoàn toàn không biết động tác này có thâm ý khác, tiếp tục lấy giấy ăn ném anh ta, còn chưa hết giận cả người áp đến phía sau lưng Hàn Chiêu, đưa tay lắc cổ của anh ta, cùng chiếm nhiều tiện nghi cười ha ha, “Mau cùng lão tử giải thích, nếu không lão tử lặc cả ngày luôn!”

Hàn Chiêu tự xưng là là một người hỉ giận không hiện ra sắc, nhưng lúc này cũng nhịn không được đối với người nào đó thần kinh thô như cột điện xem thường, trên tay căng thẳng, thừa dịp không phòng bị, xoay người đem hân đặt ở trên bàn cơm.

“Phanh” một tiếng, Diệp Thừa đầu đau một chút.

Hắn “Tê” một tiếng, cười vỗ Hàn Chiêu vài cái, “Anh người này xuống tay cũng quá ngoan, đầu tôi...”

Lúc này Hàn Chiêu đặt ở trên người hắn, Diệp Thừa nửa người trên toàn bộ quán binh, tay phải mới vừa nâng lên đã bị Hàn Chiêu đặt trên đầu, hai người cao thấp lập hiện, ngực kề sát, hô hấp hỗn loạn.

Diệp Thừa ngẩng đầu, mãnh liệt đối diện một đôi mắt hẹp dài thâm thúy thâm sắc, giờ phút này bán híp, bên trong bắt đầu khởi động thể xác linh hồn.

Tâm của hắn nhảy dựng, đột nhiên cảm thấy có chút quẩn bách, tiếp lại cảm thấy mình nhất định là đầu bị úng, nếu không vì cái gì sẽ cảm thấy tư thế này xuất hiện trong rất nhiều cầu huyết ngôn tình, nam nhân vật chính thường xuyên dùng với nữ nhân vật chính?

“Uy uy, lão Triệu, tôi chiếu cố anh thân thể có bệnh, không thật sự đâu, anh đừng làm tôi mất mặt a.”

Hắn đại lạt lạt mở miệng, một bộ ca lương hảo, cố gắng ngăn liên tưởng chặn trong lòng.

Hàn Chiêu vốn chỉ vì giáo huấn hắn loạn đốt lửa, lúc này đột nhiên nhìn thấy hắn có chút khẩn trương lại cố gắng băng trụ, cảm thấy thật sự thú vị.

Anh ta đột nhiên tin tưởng, trên thế giới thật sự có một loại người, trời sinh liền nhận người thích, dù có tái đại hỏa khí, gặp gỡ hắn cũng bị chinh không còn cách nào khác.

Tâm tư ác liệt lại khởi, anh ta nhướng mày nói, “Đã lâu không bắt người luyện tập, cậu muốn ăn sườn heo đúng không, tôi thay cậu chọn lựa một miếng nhiều thịt nhất.”

Nói xong thật sự giống chọn thịt heo, tại xương sườn Diệp Thừa sờ soạng.

Diệp Thừa một thân ngựa thịt, bị anh ta bính cười ngựa tới ngựa lui, “Thảo, anh đủ! Ha ha ha... Đừng trảo, hảo ngựa!”

Hắn mỉm cười, mặt mày phi dương, luận tướng mạo hắn thật có thể tính đứng đầu, Lạc Khâu Bạch tuyệt đối không anh tuấn so với hắn, danh hào nam thần danh hào cũng không cho không.

Hàn Chiêu đột nhiên cảm thấy có chút khó thở, anh ta thực kinh ngạc tại sao mình sẽ như vậy.

Lúc này Diệp Thừa quần quai, tay Hàn Chiêu đặt ở xương sườn hắn phiến diện, vừa lúc chạm được ngực, vốn là vẫn luôn hi hi ha ha Diệp Thừa, tiếng cười im bật mà ngừng.

Mới vừa... Vừa rồi... Là xảy ra chuyện gì? Như thế nào cùng bị điện giật lưu, lừa... Gạt người đi?

Tôi nhất định là bị kịch bản đồng tính quấy nhiễu!

Diệp Thừa hoảng hốt, không khí nháy mắt trở nên có chút kỳ quái, vừa lúc đó, Hàn Chiêu đột nhiên nhéo bụng hắn một phen, khinh thường nói, “Vốn là tôi còn muốn nói rằng cậu rất có cơ bắp, không nghĩ tới vẫn là gầy ba ba, thể trạng này còn muốn diễn phim kia, luyện cái 3 năm rồi nói sau.”

Nói xong anh ta nghiêm trang chứng chặc thu hồi tay, tiếp tục ngồi trở lại ghế ăn lap xưởng, lưu lại Diệp Thừa thất thần.

Tiếp chợt nghe hắn “Ngọa tào” một tiếng, tiếp vội vàng chạy trở về phòng ngủ, đại môn “Phanh” một tiếng đóng cửa, Hàn Chiêu ngừng tay, tức mày.

Việc này anh ta làm, về sau muốn giữ một khoảng cách, công tác chính là công tác.

Trải qua chuyện lần này, Diệp Thừa không kêu Hàn Chiêu mỗi ngày làm “Đầu bếp nữ”.

Mà Hàn Chiêu cũng hiểu được Diệp Thừa hẳn là đối với chuyện nam nam có chút thông suốt, kỳ thật thẳng cùng khoảng cách bị bề cong chi cũng không thâm, có một số việc không cần cố ý nói, bằng cảm giác hẳn là cũng có thể lĩnh hội được.

Ít nhất người này về sau sẽ không có gốc hồ hồ cho rằng trên thế giới nam nhân đều chỉ có một loại quan hệ huynh đệ này, Hàn Chiêu trong lòng có chút may mắn, nhưng thực khoái anh ta liền phát hiện, mình thật sự là đánh giá cao người nào đó thần kinh thô, hoặc là nói người nào đó đối với anh ta “Tình thần phân liệt” thật sự là rất yên tâm.

Ngày hôm nay, Hàn Chiêu ra ngoài mua vài cuốn sách, trở về nhà cửa mở ra.

Anh ta nghi hoặc đẩy cửa đi vào, phát hiện trong phòng có dấu vết người tới, lúc anh ta nghĩ là trộm, cách đó không xa trong phòng ngủ truyền đến tiếng thở.

Lúc này là buổi sáng 10 giờ, Diệp Thừa thời gian này hẳn là đi quay, hiện ở phía sau không có khả năng trở về a.

Hàn Chiêu cảnh giác chậm rãi đi vào, khi đi tới cửa, cửa phòng ngủ không đóng, xuyên thấu qua khe cửa, anh a thấy được người ở bên trong, lúc này sưng sốt một chút, tiếp theo lập tức nheo lại ánh mắt.

Lúc này, Diệp Thừa đạp xe đạp huấn luyện, một bên xem TV một bên rèn luyện, hắc dáng người thon dài cao ngất, khoan bả vai thắt lưng chặt hẹp, làn da màu mật ong ướt đầm mồ hôi, giống như đổ một tầng mật sếp, người này căn bản không ý thức được trong phòng hiện tại đã không phải một mình hắn, lúc này chỉ mặc một cái quần đen bó sát người, thân trần, cổ đắp khăn mặt, tóc ngắn màu đen, mồ hôi chảy xuống, tích tại trên ngực.

Bởi vì muốn có bắp tay, hắn nghiêng về trước, sống lưng hoàn toàn ép xuống, ngồi ở đệm mân mê, buộc vòng quanh một đoạn thắt lưng thâm thúy. Hai đùi vừa đạp lên, cơ bắp rắn chắc lại không đột ngột co rút lại, có vẻ phá lệ thon dài hữu lực.

Hàn Chiêu cho là mình đã sớm biến thành cái xác không hồn không hơn không kém, nhưng hô hấp vào giờ khắc này vẫn đột nhiên cứng lại, đây là cảm giác lâu lắm chưa từng có.

Anh ta dịch khai tầm mắt, trên mặt không biểu tình, trầm mặc xoay người rời đi.

Ai biết mới vừa quay đầu lại, di động đột nhiên vang lên, Hàn Chiêu nhú mày.

Lúc này trong phòng Diệp Thừa nghe được thanh âm giữa thân mình, “Lão Triệu anh trở lại rồi à, tôi đang tìm anh, nhanh lên tiến vào.”

Hàn Chiêu lấy điện thoại di động ra, trên màn ảnh biểu hiện rõ ràng chính là Diệp Thừa.

Lúc này anh ta không có biện pháp tái rời đi, chỉ có thể đẩy cửa đi vào, một chân mới vừa bước vào, một thân thể nóng hổi như hỏa lò thấu đi lên, một cánh tay ôm bả vai anh ta, cười tủm tỉm nói, “Anh chạy đi đâu, tôi thật vất vả về sớm tìm anh, anh còn chơi trò biến mất, vạn nhất anh ở trên đường phát bệnh lại bị người ta bắt lại, tôi cũng không đi cứu anh.”

Thân thể đầy mồ hôi, hương vị thanh tân, ngoài cửa sổ dương quang chiếu trên mặt hắn, buộc vòng quanh đường cong tuần dật, đem ánh mắt của hắn đều chiếu tỏa sáng.

Hàn Chiêu cau một chút khóe miệng, không động thanh sắc rút ra khoảng cách, tìm cái ghế dựa ngồi xuống, “Cậu không quay phim, tìm tôi làm gì?”

“Tìm anh lãnh giáo a, anh sẽ không thật sự cho rằng tôi đem anh thỉnh trở về là dưỡng anh đi? Lão tử dưỡng cũng muốn dưỡng em gái.”

Diệp Thừa mỉm cười trong sáng, lộ ra một hơi xem thường, mở ra nước khoáng uống vài hớp, toàn thân ướt sũng tề đến bên người Hàn Chiêu, “Uy, anh xem xem cánh tay tôi có phải rắn chắc hơn trước kia một chút, còn có cơ bụng này, có phải hay không càng công một chút?”

Hắn cứ như vậy, duỗi cánh tay chen chân vào, còn không quên quệt cổ, triển lãm đường cong phía sau lưng mình.

Hàn Chiêu hầu kết lẩn động một cái, anh ta không cách nào không thừa nhận, mình cũng cũng là nam nhân, là động vật nhìn bằng mắt.

Diệp Thừa dáng người không tục tăng khoa trương, mà là công tử nhẹ nhàng khi mặc quần áo, khi cởi quần áo thì rắn chắc thon dài, dáng người này trong giới gay tuyệt đối vạn nhân mê linh hào, chỗ nào còn công?

Huống chi, liên tính như thế đây cũng không phải là lý do tùy tiện lộ ra, người này trong đều là phân sao, như thế nào lòng cảnh giác kém như vậy?

Hàn Chiêu nhin không được trầm giọng mở miệng, “Cậu ở trong này rèn luyện chính là vì kêu tôi tới nhìn cơ bắp cậu?”

“Đúng vậy.” Diệp Thừa gật đầu, còn không quên thói thối một chút, “Tôi đã sửa lại kế hoạch rèn luyện nghiêm khắc, nhất định phải trước khi quay phim rèn luyện xuất một thân bắp chân thịt, đến lúc đó lên màn ảnh, tuyệt đối mê chết hàng vạn hàng nghìn thiếu nữ.”

Nói xong hắn cầm tay Hàn Chiêu đặt ở bụng của mình, nháy mắt mấy cái nói, “Anh sờ đi, nơi này là không phải so với mấy ngày hôm trước anh sờ xúc cảm càng hảo sao?”

Diệp Thừa nói những lời này ý tứ phi thường đơn thuần, đơn giản lại nói cơ bụng so với trước kia càng khe rãnh phân minh, nhưng là lời này thật sự làm cho người ta mơ màng, dừng ở trong lỗ tai Hàn Chiêu liền hoàn toàn thay đổi vị.

“Tôi cũng đã sớm nói, hình dáng này của cậu có tái rèn luyện cũng không diễn được, nhanh chóng đem quần áo mặc vào, đừng lãng phí thời gian của mình và người khác.” Hàn Chiêu lãnh mặt.

Thời tiết quá nóng, trong phòng độ ẩm giống như lên cao mấy độ, tim Hàn Chiêu nhảy vài cái, điều này làm cho anh ta cảm giác đến nguy hiểm, trực tiếp đứng dậy bước đi.

Khẩu khí của anh ta rất quyết tuyệt, càng châm hỏa khí của Diệp Thừa.

Này bệnh nhân thần kinh tuyệt đối là cố ý cùng hắn không qua được! Anh ta nói mình không diễn được tình thần phân liệt, hắn trực tiếp bắt cứ giá nào đem người khác về nhà, anh ta nói mình dáng người không tốt, hắn liều mạng rèn luyện, người này dựa vào cái gì nhìn đều không nhìn liền lại phủ định hắn một lần?

“Anh tên hỗn đản này nói rõ ràng, cái gì gọi là lãng phí thời gian.”

Diệp Thừa phút chốc đứng lên, bước nhanh tới, kết quả hắn ngồi xổm lâu, chân đều đã tê rần, đột nhiên đứng lên, thân hình hung hăng mà lão đảo một chút, cứ việc hắn đầy đủ nhanh nhẹn cho dù vịn vào tay vịn trên ghế dựa, đầu gối vẫn là hung hăng mà đập vào dụng cụ thể hình.

“Phanh” một thanh âm vang lên, Diệp Thừa đau đến lúc này kêu lên một tiếng đau đớn.

Hàn Chiêu nghe được động tĩnh quay đầu, phát hiện hắn đã bưng đầu gối không đứng lên nổi, lúc này thảm máng một tiếng, vội vàng lại có điểm không biết nói như thế nào, “Đau chỗ nào? Để tôi xem.”

Diệp Thừa cảm thấy chính mình dọa người ném đến nhà bà ngoại, một đại lão gia trước mặt bệnh nhân tâm thần té, về sau còn như thế nào ngăn đầu làm người!?

Hắn nhanh chóng lão đảo đứng lên, đại lạt lạt phát tay, “Cái gì té hay không té, tôi chỉ cúi đầu nhìn xem cái máy tập thể hình này là hiệu gì thôi.”

Nói xong hắn bắt được cơ hội bắt lấy cổ áo Hàn Chiêu, “Anh đừng nói sang chuyện khác, anh nói rõ ràng, tôi như thế nào liền không thể đóng kịch?”

Thấy hắn mạnh miệng, Hàn Chiêu cũng lười cùng hắn nhiều lời vô nghĩa, cúi đầu nhìn thoáng qua đầu gối hắn, “Cậu xác định muốn chảy máu theo tôi nói vấn đề này?”

Diệp Thừa sững sốt, cúi đầu mới phát hiện đầu gối thật sự đổ máu. Máu đỏ tươi theo bắp chân lưu lại, thoát nhìn có chút ghê người.

Hàn Chiêu đem hắn đặt tại một bên ghế, từ ngăn kéo lấy ra cồn i-ốt cùng bông băng, ngồi xổm xuống, đem đùi phải hắn đặt ở trên chân của mình, cái gì cũng chưa nói, cúi đầu bôi thuốc cho hắn.

“... Tôi, tôi tự mình làm.” Diệp Thừa luống cuống tay chân, tư thế này làm đầu của hắn đều đại.

Hàn Chiêu như cũ không nói chuyện, còn i-ốt trên miệng vết thương áp, lúc này đâm vào làm đau, Diệp Thừa “Tê” một tiếng hút một hơi lương khí, Hàn Chiêu liếc hắn một cái, lấy bông băng hướng về phía miệng vết thương nhẹ nhàng thổi khí.

“Anh... ! Anh làm chi a!” Diệp Thừa đại , hắn liền tính có tái trì độ, cũng hiểu được động tác này thái cổ quái.

“Khi còn bé mẹ của tôi còn chưa có chết, tôi bị thương kêu đau, bà ấy cứ như vậy thổi cho tôi, thổi lập tức liền không đau.”

Hàn Chiêu gợi lên khóe miệng cười cười, ánh mắt hẹp dài sắc bén lộ ra nhu hòa, Diệp Thừa đánh lên tầm mắt của anh ta, mặt lúc này liền đỏ, trong tim cũng đập có chút không bình thường.

Hắn như thế nào sẽ bởi vì một người nam nhân tim đập gia tốc, này này này... Nhất định là ảo giác!

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: 100 chương rồi đó! Hảo hải sâm ~()/~ đa tạ mọi người một đường làm bạn, lẫn lộn cầu quần chúng xuất hiện ngao ngao ~

Mấy ngày nay chuẩn bị đào hố mới, giải khóa thật sự là bị thương nguyên khí, tiểu yêu tinh mau tới an ủi bản đại vương >

98. Phiên Ngoại 6

Phiên ngoại 6: Hàn Chiêu x Diệp Thừa 3

Ngày cứ như vậy gà bay chó sủa qua, đảo mắt mùa hè đến, Hàn Chiêu đã ở trong nhà Diệp Thừa ba tháng.

Trong lúc này, anh ta chủ động gánh vác việc nhà trừ nấu cơm, hiện giờ anh ta không cần đóng phim, cũng không cần bị quái bệnh của Kỳ gia tra tấn thống khổ, cho nên thời gian nhàn rỗi nhiều hơn.

Mỗi ngày buổi sáng còn không chưa có lên, anh ta đã từ bên ngoài chạy bộ về, lau bàn ghế, tưới cây, vì Diệp Thừa chuẩn bị sữa và bánh mì không cần nổ súng cũng có thể ăn.

Diệp Thừa làm việc và nghỉ ngơi thực không quy luật, thường xuyên quay đến đêm khuya, tiếp nhúc đầu ngủ thẳng đến giữa trưa ngày hôm sau, thời gian này tổng là sẽ nhìn thấy Hàn Chiêu cầm một quyển sách ngồi ở bàn ăn, nhìn thấy hắn đến, liền nhượng mày nói một tiếng “Buổi sáng tốt lành”, tiếp đem bữa sáng bưng ra.

Nam nhân này diện mạo thật sự không nổi trội, thuộc loại không nhìn kỹ liền sẽ quên, nhưng là anh ta có một dáng người tốt, cao đại tinh tráng, xứng thượng kiểu tóc đầu đinh, từ phía sau lưng nhìn qua, thập phần có vị nam nhân, bả vai cao ngất rộng lớn, cũng cho người ta một loại cảm giác an toàn.

Nhìn anh ta vì mình chuẩn bị đồ ăn, Diệp Thừa tổng sẽ sinh ra một loại cảm giác lão phu lão thê nương tựa lẫn nhau, kỳ thật... Liền tính tìm vợ, cùng hiện tại cũng không có khác biệt đi?

Khi ý tưởng này nảy ra, Diệp Thừa sợ hãi nảy lên, thiếu chút nữa đổ sữa.

Hàn Chiêu lúc này quay đầu lại nhượng mày liếc hắn một cái, “Như thế nào, nóng? Để tôi xem.”

Nói xong anh ta xoay người, Diệp Thừa nhanh chóng xua tay, xấu hổ ho khan một tiếng, “Không cần không cần, tôi chỉ là tay run lên.”

Một bên đang nói, lúc Hàn Chiêu không hề chớp mắt, vội vàng đem tầm mắt dịch sang một bên, cảm thấy trên mặt độ ẩm tiêu thẳng đều có điểm không bình thường.

Như vậy không khí cổ quái từ lúc nào bắt đầu? Diệp Thừa nhin không được hỏi mình.

Đại khái chính là từ ngày nào đó, người này xen vào việc của người khác giúp hắn bôi thuốc, còn buồn nôn thổi tới thổi đi, hắn đã cảm thấy mình có gì khác.

Gần đây một đoạn thời gian, hắn sẽ theo bản năng bắt giữ thân ảnh nam nhân, giống cuồng rình coi, âm thầm quan sát nhất cử nhất động, chờ đến khi anh ta có sơ cảm, lập tức trở về tiếp tục tập thể hình mờ mờ như mưa, nhưng lại sẽ vừa ăn cướp vừa la làng hỏi một câu: “Lão Triệu, anh nhìn chăm chăm tôi xem cái gì?”

Mỗi lần đến lúc này, Hàn Chiêu đều sẽ lộ ra một tia ý vị sâu sa ý cười, “Không có gì, chỉ nhìn cậu đáng người không thôi.”

Diệp Thừa cảm thấy mình bị xem thấu, cặp mắt hẹp dài mang theo quang mang sâu thẳm, như là hồ sâu làm người khác dịch không khai ánh mắt, sau đó Diệp Thừa tim mà bắt đầu loạn thất bát tao kinh hoàng, trăm thử trăm linh, chưa bao giờ ngoại lệ.

Thiệt, không phải cao hơn tôi một chút, tôi mặc danh kỳ diệu nhìn anh ta làm gì? Chiều cao cái P, luận đáng người so với tôi kém xa, Diệp Thừa ở trong lòng oán thầm một câu, ánh mắt lại còn nhìn không được lần lượt hướng trên người Hàn Chiêu phiêu.

Nhìn anh ta phó bất âm bất dương, xương cốt còn cứng rắn, vết chai trên tay quả thực giống giấy ráp, ma một chút làm đau, chỗ nào so với lão tử?

Diệp Thừa đem tầm mắt dịch trở về, tiếp mãnh liệt ý thức được một vấn đề phi thường nghiêm trọng: Hắn như thế nào sẽ người bệnh thần kinh này vết chai trên tay ma một chút làm đau!?

Trong óc lần thứ hai không chế không được hiện ra hình ảnh, hắn bị đặt ở trên bàn cơm, tay người này tại lồng ngực của hắn sờ tới sờ lui, chân hắn đặt ở trên đầu gối anh ta, tay niết cổ tay hắn, tùy tiện động một chút, sau đó hô hấp nóng lên liền chui vào lỗ chân lông...

Tôi rốt cuộc vì cái gì nghĩ này đó a! Diệp Thừa ở trong lòng kêu rên một tiếng, đối với cảm giác chưa từng có này vừa khấn trương lại ẩn ẩn có chút cao hứng.

Trên đời này mà ngay cả cái chết của hắn Lạc Khâu Bạch cũng không biết, Diệp ảnh đế hoa đào bay đầy trời, trên thực tế là một nam nhân không hơn không kém, không chỉ không làm qua việc kia, thậm chí đến hiện tại sắp 30 tuổi, luyện ái đều không nói qua.

Hắn thích cô gái đáng yêu, cũng thích mỹ nữ xinh đẹp tinh xảo, nhưng là này đó tất cả đều dừng lại để thưởng thức, dù những người này chủ động xum xoe, hắn cũng không có quá động tâm.

Nhưng ngay lúc hắn tính toán độc thân tiêu dao cả đời, trái tim lại đột nhiên có phản ứng với người khác, hơn nữa người này không chỉ là một đại lão gia, còn là một người bị bệnh thần kinh từ đầu đến đuôi!

Cho nên, này rốt cuộc có tính không... Thích?

Diệp Thừa luống cuống tay chân, gian nan nuốt một ngụm nước bọt, đưa ánh mắt dời đi, lập tức sẽ không biết nên làm cái gì bây giờ.

Hàn Chiêu cũng không phải gốc tử, đối với hành vi cổ quái của Diệp Thừa, anh ta tự nhiên nhìn phân minh.

Cái loại ánh mắt mang theo tìm tòi nghiên cứu cùng nhiệt độ, như bóng với hình, chỉ cần hai người đồng thời ở nhà, liền sẽ hữu ý vô ý dừng ở trên người hắn, người này còn cho là mình che dấu thực hảo, quang minh chính đại rình coi.

Diệp Thừa có một đôi mắt to, bên trong chứa nhiệt tình, đặc biệt cười rộ lên, mặt mày phi dương, tuyệt không giống đại ảnh đế thanh danh văn hoa, căn bản là đại nam hài còn mang theo tính trẻ con.

Khi hắn cười cong ánh mắt, dùng thái độ che dấu xấu hổ, tim Hàn Chiêu liền sẽ khiêu lậu một nhịp, tiếp tổng nhìn không được muốn đùa đùa hắn.

Anh ta cũng không biết từ lúc nào bắt đầu, ánh mắt của anh ta sẽ không pháp từ dời đi, Diệp Thừa tựa như một hỏa cầu liên tục sáng lên, mỗi ngày ở bên cạnh anh ta đảo quanh, có lẽ là anh ta trong bóng đêm đã hành tẩu lâu lắm, thế cho nên căn bản cự tuyệt không được

Chính là... Anh ta biết như vậy không được.

Anh ta cùng với Diệp Thừa nguyên bản chính là hai con đường khác nhau, anh ta hiện tại loại này “Hoạt tử nhân” cũng không có tư cách lại đi muốn chân tâm người khác, cho nên thừa dịp hết thấy chính là chưa bắt đầu, anh ta đành phải làm bộ đối với ánh mắt của Diệp Thừa làm như không thấy, mỗi lần không biết dùng đại khí lực, mới đem ánh mắt của mình lãnh đạm từ đời đi.

Bất quá này đó Diệp Thừa giống như đều không có nhận thấy được, hắn như trước cho là mình che dấu thực hảo, mỗi ngày mua đồ ăn Hàn Chiêu thích ăn, còn vẽ mặt khinh thường nói “Đây là đoàn phim dư lại”, bệnh viện tâm thần gọi điện thoại tới thăm đáp lễ, hắn so với Hàn Chiêu đương sự còn sốt ruột hơn, nghe nói bệnh viện đề xuất muốn đem Hàn Chiêu trở về, hắn ngay lúc đó biểu tình cơ hồ muốn khóc, sau đó lại nghe được Hàn Chiêu minh xác cự tuyệt, hắn lại vô tư tới vô tâm cười rộ lên, “Ai nha, anh bệnh nhân thần kinh còn chuẩn bị chơi xấu lão tử không đi đúng không? Thật sự là thuốc bôi trên da chó mà.”

Hàn Chiêu ở trong lòng thở dài, nhịn không được cười nhu nhu đầu của hắn, anh ta sống hai cuộc đời, chưa gặp qua Diệp Thừa đứa ngốc như vậy.

Vì để nghiệm chứng mình đến tốt cùng có bởi vì một bệnh nhân thần kinh này mà bị bẻ cong hay không, Diệp Thừa nghĩ rất nhiều biện pháp, cũng nghĩ sẽ đi tìm Lạc Khâu Bạch “Chuyên chú giáo cơ (làm gay) cả đời”, kêu hắn “Chuyên gia” hỗ trợ, nhưng là chuyện này thật sự rất mất mặt, hắn không có mặt mũi mặt nói ra, nhiều lần gọi cho Lạc Khâu Bạch, lại mãnh liệt đem di động ném sang một bên.

Vừa lúc thời gian này, đoàn phim Yêu Tại Stockholm đã quyết định nhân vật, người đại diện đánh dự phòng cho hắn, nói trong phim có cảnh C, kêu hắn không cần có áp lực tâm lý, còn thần thần bí bí đưa cho hắn một cái đĩa, kêu hắn trong đêm khuya yên tĩnh bốn bề vắng lặng, trộm lấy ra “Học tập”.

Nhìn người đại diện ý vị sâu sa, Diệp Thừa liền có dự cảm bất hảo, sau đó tắm rửa xong từ trong phòng tắm đi ra nhớ tới, liền thuận tay đem đĩa nhét vào TV, kết quả đột nhiên nhìn thấy trên màn ảnh hai nam nhân dây dưa cùng một chỗ ân ân a a hai, phun nước trên màn ảnh.

Này... Này đây đều là cái gì loạn thất bát tao!

Mặt của hắn đằng một chút đỏ lên, giờ phút này vô cùng may mắn Hàn Chiêu không ở trong này. Hắn thâm hút một hơi, trong phòng đổi tới đổi lui, một bên mắng người đại diện không đáng tin, một bên lại không chế không được, đối với một màn vừa rồi kia trần ngập tò mò.

Hai nam nhân... Chính là bộ dáng kia sao? Kia... Tôi đây nếu phân không rõ rốt cuộc có thích hay không bệnh nhân thần kinh kia, có phải có thể giám định một chút?

Trong lòng tựa như chui con kiến, khó chịu, hắn giống như trộm đánh giá chung quanh, nhìn một chút độ dài cuộn phim, lại xác định Hàn Chiêu đi bệnh viện tái khám, một chốc cũng chưa về, từ trong tủ lạnh lấy ra mấy lon bia, ừng ực ừng ực uống vào trong bụng, cổ động mình, rốt cục bấm.

Thanh âm chói tai từ bốn phương tám hướng truyền đến, chỉ có thể lá thiết bị tiên tiến của Diệp ảnh đế, màn hình Led thật lớn cơ hồ chiếm một mặt tường, âm thanh vờn quanh vô cùng trung thực đem mỗi một thanh âm trong cuộn phim vô hạn phóng đại, quả thực tựa như hiện trường, chân đao chân thương trước mặt Diệp Thừa.

Trong hình ảnh, hai người, một người làn da ngăm đen rắn chắc kia, động phi thường nhanh, phía dưới kia một nam nhân làn da trắng nõn, cơ hồ nhuỷ thành một bãi nước, say mê nói loạn thất bát tao.

Diệp Thừa nhìn xem hết hồn, cả người cương tại trên ghế sa lông, hắn cầm lấy một chai bia một hơi uống hơn phân nửa, rất muốn tắt đi TV, nhưng ma xui quỷ khiến, đầu của hắn cùng thân thể như chia lìa, vừa động đều không động.

Lúc này người kia dùng sức, sống lưng lưu loát cung khởi, đưa tay nắm cổ chân người kia hôn một cái, động tác này lập tức làm Diệp Thừa nghĩ tới Hàn Chiêu, lúc này run run, địa phương kia thậm chí có phản ứng.

Không... Không phải đâu!?

Diệp Thừa chỉnh khuôn mặt hồng cơ hồ đỏ như máu, toàn thân đều không thích hợp, thậm chí lúc này đều quên mục đích học tập.

Một thằng nam nhìn cuộn phim có phản ứng, nhưng lại khổng chế không được nhìn thấy khuôn mặt kia của Hàn Chiêu, này chứng minh cái gì...?

Kết luận Diệp Thừa không dám nghĩ, hấn không ngừng mà uống bia ướp lạnh, ý đồ này giúp chính mình giải nhiệt khí, nhưng hấn bắt tri bắt giác liền uống đi vào năm sáu lon, giờ phút này còn dâng lên, nóng lợi hại hơn, đầu óc choáng váng có chút không nghe sai sử.

Phía dưới phản ứng càng ngày càng rõ ràng, hấn vội vàng kẹp lấy chân lão đảo đứng lên đi tắt TV, mà vừa lúc đó, cửa phòng khách lại đột nhiên “Răng rắc” một tiếng mở ra, Hàn Chiêu đẩy cửa vào...

Trong nháy mắt, hai người bốn mắt nhìn nhau, đồng thời đều tròn tròn mắt.

Hàn Chiêu thề, anh ta sống hai cuộc đời cũng chưa thấy qua loại chuyện trước mắt này, trên màn ảnh hai người khí thế ngất trời, vô số từ ngữ khó nghe quanh quẩn trong phòng khách, mà Diệp Thừa người này chỉ mặc áo sơ mi mỏng manh, lộ hai chân dài, đang ngồi ở trên ghế sa lông nhìn không chuyển mắt, phía dưới đều chống đỡ đứng lên.

Mà lúc này sắc mặt Diệp Thừa, không thể cường đến chỗ nào, hấn lúc này đều nhanh khóc, từ lúc gặp gỡ bệnh nhân thần kinh này, hấn không có bình thường!

Đường đường đại ảnh đế, lúc TV phát cái phim này, nhưng lại nhìn thấu cảm giác, về sau còn như thế nào gặp người? Lúc này hấn rốt cuộc nên giải thích như thế nào để bảo trụ hình tượng nam thần thẳng tắp a!!

“Ha ha ha... Anh rốt cục trở lại, anh mau nhìn, hai người này làm hảo giả!”

Diệp Thừa cười to vài tiếng, lộ ra một bộ “Anh vừa rồi nhìn thấy hết thấy đều là ảo giác”, vô cùng phóng túng một cánh tay ôm bả vai Hàn Chiêu, vừa nói chuyện một bên còn không quên kẹp lấy gia hỏa đang gây thất vọng kia.

“...”

Hàn Chiêu không nói lời nào, một cái chớp mắt không quen nhìn hấn, bị Diệp Thừa đụng vào bộ vị nhạy mắt giống bị làm bỏng.

“Anh xem, tôi vì phim điện ảnh lần này hy sinh rất nhiều, hy sinh hình tượng buộc mình nhìn loại này làm ẩu, anh xem cái này hắc tử, một thân cơ bắp, giống chưa ăn cơm một chút khí lực cũng không có, còn có phía dưới cái kia, rất khoa trương, tôi xem một lần cười một lần, thật sự rất dở, thứ này thật là để người thành niên nhìn sao, ha ha ha...”

Diệp Thừa bị nhìn chăm chú đến da đầu run lên, nhưng là ngại mặt mũi lại không thể không chống đỡ, chỉ có thể blab la bla không ngừng nói chuyện để che dấu khẩn trương, nhưng ánh mắt thoáng nhìn màn hình liền hết hồn, hiện giờ lại cùng Hàn Chiêu gần như vậy, quả thực muốn cái mạng nhỏ của hấn.

Hàn Chiêu vẫn không nói lời nào, ánh mắt hẹp dài bán híp, đồng tử trào ra ánh mắt thâm thúy sâu thẳm.

Diệp Thừa giả cười đến quai hàm đều đau, khẩn trương thân thể, coi như ca lương vũ vũ ngực Hàn Chiêu, “Lão Triệu, anh đừng thẹn thùng đi, tất cả mọi người là người thành niên, không chỉ xem phim sao, cũng không phải thật giảo cơ, sợ cái gì?”

Hàn Chiêu nhượng mảy liếc hấn một cái, đột nhiên mở miệng, “Phía dưới cậu đụng tôi.”

Diệp Thừa lúc này bị nghẹn trụ, một hơi bia sặc trong khí quản, đến mức hấn kịch liệt ho khan, toàn thân nhất thời hồng giống con cua bị nấu chín, cả người cương.

Trong nháy mắt, trong phòng khách một mảnh tĩnh mịch, chỉ còn lại có tiếng kêu cao vút trong TV.

“LG mau nữa một chút! Cứ như vậy! A a a! Em muốn S!”

Một tiếng thét chói tai, giống một thùng dầu sôi nhất thời tưới vào đầu Diệp Thừa, hấn khổng chế không được thân thể của chính mình, ngoạn ý nhạy mắt phần khởi nhảy, lập tức trạc ở thất lưng Hàn Chiêu.

Lão tử không muốn sống chẳng!!!

Diệp Thừa ở trong lòng kêu rên một tiếng, không thể đi, cái khó ló cái khôn, một đầu đưa trên đệm dựa trên sô pha, hữu khí vô lực nói, “Tê... Đầu hảo vụng... Tôi vừa uống rượu cứ như vậy... Tôi phải vào nhà nằm trong chốc lát...”

Hắn nhắc tới vài câu, lão đảo đứng lên, như tìm không thấy đường, mê hoặc lắc lư vài cái, cả người nhuyển thành mì sợi, đụng vào bàn trà, lập tức ngã về phía trước.

Hàn Chiêu nhanh chóng ôm hắn, người nào đó ngáp một cái, một đầu dán tại gáy anh ta, thế nhưng mơ hồ bắt tỉnh nhân sự.

Đến, xem ra người nào đó diễn xuất tất cả đều dùng vào loại chuyện này.

Hàn Chiêu nhin không được xem thường, đành phải cố nén hỏa khí toàn thân, đem cái người chơi này liên lôi kéo dúi vào phòng.

Đem Diệp Thừa nhét vào chăn, anh ta nhớ tới vừa rồi ở trong phòng khách nhìn thấy những chai bia rơi rụng, bưng tới một ly nước sôi, “Uy, đừng giả bộ, đứng lên uống nước rồi ngủ tiếp.”

Tôi hiện tại mở mắt chẳng khác nào chui đầu vào lưới?

Diệp Thừa ở trong lòng lầu bầu vài câu, lúc này đầu đích xác mê muội đến lợi hại hơn, may mắn hắn coi như có ý thức, vừa nghĩ tới vừa rồi chuyện đã xảy ra liền hận không thể đâm chết, giờ phút này phía dưới cứng lợi hại, hắn hận không thể kêu Hàn Chiêu đi nhanh lên, hắn đi toilet giải quyết một chút.

Cho nên hắn rõ ràng tứ ngã chổng vó để ngang chắn đơn, vẫn không nhúc nhích, quyết định giả chết.

Ánh mắt của hắn không hề chớp mắt, lông mi đều không chớp một chút, đây là bắt buộc của một diễn viên, Diệp Thừa không hề nghi ngờ hoàn thành xuất sắc, nhưng hô hấp đã có chút dồn dập, mồ hôi từ trán chảy xuống dưới, vẫn không tránh được ánh mắt đạo diễn Hàn Chiêu.

Hàn Chiêu mâu sắc càng ngày càng sâu, ánh mắt hẹp dài không tự chủ được nheo lại, độ ẩm không ngừng kéo lên, anh ta thực mạnh mẽ mới đem ánh mắt của mình từ trên người Diệp Thừa dịch khai.

Người kia căn bản là không biết ba chữ tìm đường chết viết như thế nào, thế nhưng làm loại chuyện này, bất luận một người nam nhân nào cũng không cách nào chịu đựng kích thích như vậy, huống chi anh ta đối với gia hỏa thần kinh thô lại...

Anh ta hiện tại thật sự hoài nghi, người này rốt cuộc là thật nhìn không rõ tâm tư của anh ta, vẫn biết rõ như thế mới cố ý khảo nghiệm anh ta?

Diệp Thừa trên mặt một mảnh ửng hồng, tác dụng của cồn chậm rãi lan tràn.

Hàn Chiêu thâm hút một hơi, băng trụ thân thể, ngồi ở một bên, một tay nâng đầu của hắn một tay khác bưng cái ly hướng miệng hắn.

Diệp Thừa vốn đang có thể miễn cưỡng duy trì thần trí, lúc dính vào gối đầu, cồn rất nhanh ập đến, hắn triệt để say, không còn có khí lực hô hấp loạn tưởng, lung tung nuốt mấy ngụm nước, nuốt đi vào, đại bộ phận tất cả đều theo cảm chảy xuống trên người.

Áo sơ mi màu trắng dính nước, bọt nước trong suốt ngã nhào, lưu lại trên ngực dấu vết uốn lượn, ẩn ẩn lộ ra bên trong màu da, hai chân dài theo bản năng tách ra, mùi rượu dâng lên, ửng hồng lan tràn, buộc vòng quanh sang người thon dài cao ngất của hắn.

Hàn Chiêu hầu kết lẫn lộn, trong cổ họng như là dính hạt cát, lại khô lại ngứa.

Trước kia anh ta cho là mình thích Lạc Khâu Bạch, nhưng phương diện này càng nhiều là bởi vì quái bệnh của anh ta, lúc trước đem người nắm chặt nơi lòng bàn tay, anh ta đối với tình cảm cũng không thiếu, nhưng thẳng đến khi gặp được Diệp Thừa, thẳng đến giờ này khắc này, anh ta mới phát hiện mình cũng sẽ khát vọng một người như vậy.

Ý tưởng này mới vừa dưng mãnh đi vào trong óc, anh ta liền ngậy ngấn cả người, nhìn Diệp Thừa trước mắt quần áo bán mở, quả thực giống rượu trắng trong đêm đông hồ nóng, không tiếng động tản ra khí tức mê hoặc lại thuần hậu.

Anh ta cứ như vậy ngồi ở bên cạnh hắn, cũng không nói lời nào chỉ là nhìn không hề chớp mắt.

Trong phòng an tĩnh cực kỳ, Diệp Thừa nằm trong chốc lát mơ mơ hồ hồ tựa vào trên vai Hàn Chiêu ngủ, dưới ánh đèn mờ nhạt, màu da như mật, mặt nghiêng anh tuần bực người, hô hấp theo quy luật cùng với tiếng khò khè vang lên, lúc này bộ dáng phong độ nhẹ nhàng bộ có vài phần trẻ con.

Trong lúc ngủ mơ hắn bấu bấu môi, không thoải mái kéo kéo áo, cổ áo tòng mở lộ ra một tiết cổ thon dài.

Hàn Chiêu nheo lại ánh mắt, nhin không được thắm mắng vài tiếng, triệt để mất đi giả dối tính kế ngày thường. Giờ khắc này anh ta không muốn áp lực cái gì, cúi đầu, đối với một tiết cổ mơ ước lâu ngày này, không chút do dự cắn một hơi.

Môi dán trên làn da bóng loáng, lưu lại dấu vết, người nào đó ngủ thực say, căn bản không phản ứng.

Hàn Chiêu lắc lắc đầu, như là rốt cục nhận thua, hít một hơi, nhẹ nhàng chuyển đầu Diệp Thừa, để lại một dấu vết như gió đêm mềm nhẹ.

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: Ngày hôm qua đưa mẹ đi bệnh viện, chưa kịp viết xong, xin lỗi mọi người
><>

Chương tiếp theo tranh thủ viết xong cặp đôi dở hơi này o(///// ////*)q

HOÀN

—————oOo—————

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/cu-tinh-chi-danh-khi-lo-dinh>